NỮ ĐẾ: PHU QUÂN
Ơn Cứu Mạng
MỘT NIỆM TRẦM TIỀM ĐẾ
NHẤT QUYỀN MINH VƯƠNG

NỮ ĐẾ: PHU QUÂN ẨN CƯ MƯỜI NĂM, MỘT KIẾM TRẢM TIÊN ĐẾ

Tác giả: Nhất Quyền Manh Vương

Thể loại: Tu Tiên, Nhẹ Nhàng, Sư Đồ Luyến, Sảng Văn, Nhiệt Huyết, Hài Hước, Hệ Thống, Dị Giới, Xuyên Không

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

#tu_tiên #nhẹ_nhàng #sảng_văn #nhiệt_huyết #hài_hước #sư_đồ

Lý Hiên xuyên qua Tu Tiên giới, mở khoá hệ thống thu đồ đệ, thu đồ đệ cùng đồ đệ thăng cấp đều có thể thu được khen thưởng.

[Ting! Thu đồ đệ Tần Nguyệt, khen thưởng ngài: Trời sinh thần lực]

[Ting! Thu đồ đệ Triệu Thiên, khen thưởng ngài: Hô phong hoán vũ]

[Ting! Đồ đệ thăng cấp, khen thưởng ngài: Xuyên qua không gian]

. . . .

Lý Hiên thu một nhóm đồ đệ, đang tiến hóa vô hạn trong lúc ẩn cư.

Mười năm sau, Ma Đế xâm phạm, muốn hiến tế cả thế giới, tất cả mọi người đều không ngăn được, các đệ tử thống khổ nhìn thế giới lâm vào tuyệt vọng.

Lúc này Lý Hiên xuất hiện, ở dưới con mắt mọi người hướng về

phía Ma Đế chém ra một kiếm.

Ầm!

Trời long đất lỡ, Ma Đế nhìn như vô địch ngã xuống ngay tại chỗ, toàn bộ thế giới hắc ám bị một kiếm san bằng.

Các đệ tử kinh hãi, thì ra người mạnh nhất trên thế gian, lại là sư tôn đã ẩn cư mười năm.

Chương 1. Lý Hiên

"Bánh bao, bánh bao thịt nóng hổi."

"Kẹo hồ lô! Kẹo hồ lô vừa ngọt vừa ăn ngon."

"Bánh hấp, bánh hấp mới ra lò."

. . . .

Tiếng la ầm ĩ vang vọng ở bên tai, Lý Hiên đứng ở trên đường phố cổ kính, đạp lên mặt đường lát gạch xanh, lẳng lặng dừng ở trước một gian hàng nhỏ.

Gian hàng chỉ lớn chừng bàn tay, phía dưới cùng trải một tấm vải rách, phía trên để một ít rau củ dại mới đào lên.

Trước gian hàng có một cô bé gầy yếu đang ngồi, má trái cô bé có một vết bớt, má bên phải bẩn thỉu, không thấy rõ được dung mạo .

Ánh mắt bé gái vô cùng trong veo, cảm giác đầu tiên cô bé mang tới cho Lý Hiên chính là rất ngây thơ, không chút đen tối.

Dường như vì bị nhìn chằm chằm hồi lâu, cô bé ngẩng đầu lên nhìn về phía Lý Hiên.

Sau khi liếc Lý Hiên một cái, cô bé sợ hãi mà rụt người một cái, rõ ràng có chút sợ sệt.

Trầm mặc hai giây, cô bé dường như dặn lòng gồng mình lên, thận trọng ngẩng đầu lên, nói với giọng mềm nhũn êm ái.

"Đại. . . Đại ca ca mua rau củ dại sao? Chỉ cần 3 khối tiền

đồng."

Cô bé nói xong, tay nhỏ mảnh khảnh chìa ra ba ngón , nhìn giống như là con thỏ nhỏ nhu nhược.

"Phải, ta muốn hết."

Gương mặt tuấn mỹ của Lý Hiên lộ ra nụ cười, tóc đen thật dài theo gió mà bay, một cây đại đao treo ở bên hông, toàn thân lộ ra vẻ anh tuấn, uy vũ bất phàm.

Sau lưng hắn là hai gã tráng hán dáng vóc khôi ngô, bọn họ cũng đeo trường đao ở thắt lưng, giống như hộ vệ vậy, không hề nhúc nhích.

Bá tánh ăn mặc đồ cổ trang trên đường phố, vừa thấy ba người Lý Hiên liền rời đi xa, không dám trêu chọc đám người Lý Hiên.

"Có thể nói cho ta biết tên của ngươi sao?"

Lý Hiên ngồi xổm người xuống nhìn về cô bé trước mặt, con ngươi đen nhánh cố hết sức làm ra vẻ dịu dàng.

"Ta. . . Ta tên là Tần Nguyệt, Nguyệt trong Mặt Trăng. " Cô bé sợ hãi trả lời, không dám nhìn vào mắt Lý Hiên.

"Tên rất hay."

Ánh mắt Lý Hiên càng tỏ ra dịu dàng, lẳng lặng nhìn cô bé mềm mại mỏng manh có vết bớt.

[Tên họ : Tần Nguyệt

[Tư chất : Tuyệt phẩm

[Huyết mạch : Phượng Hoàng huyết mạch chưa kích hoạt.

[Định mệnh : Một trong nhân vật chính của Thiên mệnh, Phượng Hoàng Nữ Đế trong tương lai.

[Nhắc nhở : Phù hợp tiêu chuẩn thu đồ đệ.

...

Nhìn nhắc nhở trước mắt, Lý Hiên mừng rỡ không thôi, dù là là người của hai thế giới cũng không kiềm được kích động vạn phần.

Thân là người xuyên việt, Lý Hiên đi tới cái thế giới này, đã mười bảy năm.

Cái thế giới này vô cùng nguy hiểm, đủ loại yêu ma quỷ quái hoành hành, còn có yêu thú, sinh vật ô nhiễm, người tu tiên quái dị, thần bí.

Ở thế giới nguy hiểm như vậy, người chết là chuyện hết sức bình thường, thậm chí từng có một tòa thành trì, biến hóa thảnh thảm kịch địa ngục nhân gian.

Dù cho Lý Hiên thân là võ giả, năng lực tự vệ mạnh, nhưng mà trải qua rất nhiều nguy hiểm, còn là đoàn kết tiêu cục nhà mình, mới an toàn sinh hoạt đến nay.

Bây giờ.

Chỉ cần hắn nhận lấy tiểu cô nương này, có thể được đến hồi báo phong phú của hệ thống, là có thể trở nên mạnh hơn.

Nghĩ tới điểm này, Lý Hiên không kịp đợi muốn nhận cô bé làm đồ đệ, tăng lên thực lực của mình.

"Tần Nguyệt, ngươi có thiên phú tu hành, có nguyện ý hay không bái ta làm thầy? Trở thành võ giả như ta vậy? " Lý Hiên mong đợi nói.

“Sao cơ? Bái ngài làm thầy?"

Cô bé nghe nói như vậy hơi sửng sờ, ngay sau đó nghĩ tới điều gì, trong mắt to hiện lên nét sợ hãi.

Cặp mắt như vậy làm Lý Hiên cau mày, không khỏi nghĩ đến một vài tin đồn.

Cái thế giới này bá tánh sinh hoạt vô cùng chật vật, rất nhiều trẻ nít bị người ta lấy đủ loại lý do dẫn dụ đi, chịu đủ loại hành hạ, cuối cùng cũng không trở về nữa.

Bây giờ chính mình tùy tiện thu học trò, quả thật hù dọa Tần Nguyệt, Lý Hiên chỉ đành nói một cách mềm mại.

"Ta tên là Lý Hiên, là Thiếu Tiêu Đầu của Bạch Vân Tiêu Cục, ngươi biết Bạch Vân Thành không? Ngay tại phía bắc Bạch Vân Sơn."

"Ta. . . Ta từng nghe nói."

Tần Nguyệt sợ hãi nhìn Lý Hiên, vì Lý Hiên kiên nhẫn giải thích, sợ hãi trong mắt Tần Nguyệt bớt đi một chút.

"Ta đến từ Bạch Vân Thành, là chân chính muốn nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi chẳng lẽ không muốn trở thành võ giả như ta sao? Đến lúc đó ngươi liền có thể trợ giúp càng nhiều trẻ nít đáng thương."

Lý Hiên lần nữa dùng lời nói ấm áp nhỏ nhẹ an ủi, cố hết sức hiền hoà.

Dường như cảm nhận được sự hiền hoà của Lý Hiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt dâng lên một tia ước mơ, nhưng vẫn còn có chút cẩn thận, không dám tùy ý đáp ứng.

"Đừng lo lắng, ta có thể đi quan phủ ghi danh báo cáo đầy đủ,

để cho quan phủ bảo đảm một chút, chứng minh ta thật muốn nhận ngươi làm đồ đệ,

Đúng rồi, đây là chứng minh hộ tịch của ta, có thể chứng minh thân phận của ta."

Lý Hiên từ trong lòng ngực lấy ra một cái chứng minh hộ tịch, đem đưa cho Tần Nguyệt.

"Thật... Thật xin lỗi, ta không biết chữ. " Tần Nguyệt yếu ớt nói.

"Không biết chữ?"

Lý Hiên gãi đầu một cái, cảm giác mình bị làm khó, nhất thời không biết nên chứng minh thân phận của mình như thế nào.

Song Lý Hiên rất nhanh nghĩ đến biện pháp nói: "Như vậy đi, ta bây giờ sẽ dạy ngươi tu hành, dạy ngươi Luyện Thể Công mà võ giả tu hành."

"Luyện Thể Công?"

Chương 2. Đệ tử đầu tiên

Tần Nguyệt rất là tò mò, mắt to không khỏi nháy nháy.

"Đúng, đây là Luyện Thể Công gia truyền của nhà họ Lý ta, sau khi học tập có thể điều động khí huyết, cường hóa khí lực, gia tăng sức mạnh..."

Lý Hiên giảng giải từng chút một, ở bên cạnh Tần Nguyệt giới thiệu bí quyết luyện thể công, chia sẻ hiểu biết và kỹ xảo của mình.

Hành động như vậy, lần nữa làm sự phòng bị trong lòng Tần Nguyệt giảm xuống, bởi vì không có ai kiên nhẫn đối xử với một cô bé bẩn thỉu như vậy.

Những lão gia cùng võ giả kia, cho tới bây giờ đều là cao cao tại thượng, sẽ không kiên nhẫn như thế với một cô bé bẩn thỉu.

"Luyện thể công chính là thế đó, nhớ rồi chứ? " Lý Hiên giảng giải một phen rồi nói ra.

"Nhớ... Nhớ. " Tần Nguyệt suy nghĩ một chút kiến thức trong đầu, nói lời thật.

"Nhớ rồi? " Lý Hiên nghe nói như vậy hơi sửng sờ.

" Ừ... Đúng thế. " Tần Nguyệt sợ sệt trả lời.

" Được... Nhớ thì tốt."

Lý Hiên có chút bị đả kích, đối với tư chất Tuyệt phẩm có nhận thức rõ ràng hơn.

Phải biết hắn khi còn bé lúc học luyện thể công, mất ba ngày mới nhớ, đây là còn được cha khen ngợi là thiên tài.

Kết quả không nghĩ tới, Tần Nguyệt nghe qua một lần liền nhớ, điều này thật đúng là khiến người kinh ngạc.

"Có thể đưa tay ngươi cho ta một chút không? Ta giúp ngươi dẫn dắt khí huyết, giúp ngươi thử nghiệm vận chuyển khí huyết lần đầu tiên. " Lý Hiên đưa ra đề nghị.

"Có thể!"

Tần Nguyệt sau khi nhớ luyện thể công, đã càng tin tưởng Lý Hiên, bây giờ vô cùng ngoan ngoãn đem tay phải đặt ở trên tay trái Lý Hiên.

Cảm giác mềm nhũn truyền tới tay, Lý Hiên cầm tay nhỏ của Tần Nguyệt, điều động khí huyết trong cơ thể, rót vào trong cơ thể Tần Nguyệt, giúp nàng tiến hành vận chuyển khí huyết lần đầu tiên.

Làm Lý Hiên kinh ngạc chính là, kinh mạch Tần Nguyệt vô cùng thông suốt, khí huyết sau khi tiến vào trong cơ thể nàng, vô cùng dễ dàng hoàn thành một lần tuần hoàn.

Kết quả như thế, một lần nữa làm Lý Hiên ý thức được sự bất phàm của thiên tư siêu phẩm, than thở trước tầm quan trọng của thiên tư.

Thật may, hắn còn có hệ thống.

Chỉ cần hắn thành công nhận lấy Tần Nguyệt, liền có thể thu được phần thưởng phong phú, tương lai khi thực lực Tần Nguyệt đột phá, Lý Hiên còn có thể thu được khen thưởng.

Cho nên, Lý Hiên một lần nữa mỉm cười hỏi: "Cảm giác thế nào? Có muốn bái ta làm thầy hay không?"

Nghe được lời nói dịu dàng của Lý Hiên, nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ của Lý Hiên.

Tần Nguyệt cảm giác trong lòng ấm áp, nàng quả quyết quỳ xuống trước Lý Hiên "Tần Nguyệt, bái kiến sư tôn."

[Ting! Thành công nhận lấy một vị thiên tài tư chất siêu phẩm, khóa lại thành công, khen thưởng đang đổi mới.]

Nhìn Tần Nguyệt ngoan ngoãn trước mắt, nghe thanh âm gợi ý của hệ thống trong đầu, Lý Hiên mừng rỡ không thôi, liền vội vàng đỡ Tần Nguyệt dậy nói.

"Tốt tốt tốt, quá tốt rồi, ha ha ha!"

Lý Hiên vui vẻ mà ôm lấy Tần Nguyệt xoay một vòng, cười ha ha dưới ánh nhìn kỳ quái của người khác.

Chờ tâm tình phấn khích dần dần lắng lại, Lý Hiên lúc này mới chăm chú nhìn Tần Nguyệt, thấy trên y phục của nàng khắp nơi đều là miếng vá, không nhịn được nói.

"Đi, ta dẫn ngươi đi mua quần áo, đúng rồi, nhà ngươi còn có người nào?"

"Ta. . . Ta không có người thân. " Trong thanh âm Tần Nguyệt có vẻ như đưa đám.

"Ôi. . ."

Lý Hiên thở dài một cái, kéo tay nhỏ Tần Nguyệt nói: "Về sau ta chính là người nhà của ngươi, đi, trước tiên đi mua quần áo."

"Vâng vâng."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, cảm giác lời của Lý Hiên rất an tâm, nhất là khi nàng bây giờ đang vận chuyển khí huyết trong cơ thể, cũng cảm nhận được lực lượng tăng trưởng.

Điều này khiến Tần Nguyệt càng cảm thấy an tâm, tay nhỏ không nhịn được nắm chặt bàn tay Lý Hiên, lẳng lặng đi ở bên cạnh hắn.

Cứ như vậy.

Lý Hiên kéo tay nhỏ Tần Nguyệt, dẫn theo hai gã tráng hán khôi ngô, đi về phía tiệm cắt may.

Tiệm cắt may rất sạch sẽ, chủ tiệm đang chỉ huy nhân viên làm việc, thấy Tần Nguyệt đứa trẻ nít bẩn này xuất hiện, chủ tiệm liền muốn đuổi người.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lý Hiên cùng hai gã tráng hán, chủ tiệm vội vàng mỉm cười chiêu đãi.

Quá trình này Tần Nguyệt thấy rất rõ ràng, tay bẩn nhỏ của nàng không nhịn được lại nắm chặt Lý Hiên thêm nữa.

"Yên tâm, về sau ta sẽ che gió che mưa cho ngươi."

Lý Hiên xoa xoa đầu nhỏ của Tần Nguyệt, nhẹ giọng an ủi một chút, lúc này mới nhìn về phía chủ tiệm.

"Tìm một nữ nhân viên đo cho nàng, lấy thêm chút quần áo và giầy số đo phù hợp, để cho nàng chọn."

"Dạ dạ dạ, có ngay."

Chủ tiệm vội vàng gật đầu, gọi tới một người đàn bà trung niên đo cho Tần Nguyệt, sau đó đem ra mười bộ quần áo và giầy.

Nhiều quần áo và giầy như vậy, khiến Tần Nguyệt nhìn mà hoa cả mắt, nàng nháy mắt to nhìn về phía Lý Hiên, giống như là đang hỏi đề nghị của Lý Hiên.

"Không biết chọn cái nào sao? " Lý Hiên ấm áp hỏi.

"Đúng. . . Đúng thế."

Tần Nguyệt giọng nói mềm mại mỏng manh trả lời, từ nhỏ sống trong đau khổ, nàng nào thấy qua tình hình như vậy, nhất thời có chút tay chân luống cuống.

"Vậy thì muốn hết, những thứ này đều bọc lại. " Lý Hiên khí khái khoát tay một cái.

"Dạ dạ dạ."

Chưởng quỹ vừa nghe lời này ánh mắt cũng cười lên, liền vội vàng để cho nhân viên bọc lại.

Chương 3. Khen thưởng

"Đây là tiền!"

Hai vị tráng hán sau lưng Lý Hiên tên Thiết Long Thiết Hổ, là cánh tay đắc lực của Lý Hiên, chuyện nhỏ như đưa tiền tự nhiên không cần Lý Hiên ra tay, Thiết Long trước tiên thanh toán xong.

"Được rồi, chúng ta đi thôi."

Lý Hiên kéo Tần Nguyệt hướng ra phía bên ngoài mà đi, đi ra cửa tiệm trong ánh mắt không dám tin tưởng của Tần Nguyệt, đi về hướng khách sạn Phong Nguyên.

Thiết Long Thiết Hổ sau lưng mang theo quần áo mua được, yên lặng đi theo, thân thể khôi ngô hù doạ người đi đường không dám đến gần.

"Sư tôn, có phải hay không mua quá nhiều rồi."

Sau khi đi được một đoạn, Tần Nguyệt lí nhí hỏi, mắt to nhìn về phía Lý Hiên.

"Không nhiều, chẳng qua là mười bộ mà thôi, về sau đi theo ta ngươi sẽ từ từ quen thôi. " Lý Hiên không thèm để ý nói.

"Vâng vâng."

Tần Nguyệt gật cái đầu nhỏ đi theo, mắt to thỉnh thoảng nhìn lén Lý Hiên, nhìn về nụ cười tự tin trên mặt Lý Hiên.

Mọi người tiếp tục đi, rất nhanh đi tới Phong Nguyên khách sạn, sau khi dặn tiểu nhị chuẩn bị nước nóng, mấy người đi tới lầu hai khu vực Giáp.

"Thiếu Tiêu Đầu!"

"Thiếu Tiêu Đầu "

. . . .

Lầu hai khu vực Giáp.

Bảy tên tráng hán vóc người khôi ngô thấy Lý Hiên xuất hiện, trước tiên chạy đến hành lễ, trong đó một người trung niên mặt đen có vẻ muốn nói lại thôi.

Bảy người này là thuộc hạ của Lý Hiên, đều thuộc về Bạch Vân Tiêu Cục.

"Các ngươi đi về trước, Lý thúc, một hồi ta đi tìm ngươi."

Lý Hiên nhìn về phía trung niên nhân mặt đen vừa muốn nói lại thôi, biết là liên quan tới chuyện tiếp tiêu.

"Vâng! Thiếu tiêu đầu. " Mọi người lần nữa hành lễ, cung kính đưa Lý Hiên về phòng Giáp số 1.

Phòng Giáp số 1.

Sau khi tiểu nhị chuẩn bị xong nước nóng, Lý Hiên sắp xếp cho Tần Nguyệt đi sau tấm màn che tắm rửa, hắn thì ngồi ở trên bàn trà, kiểm tra phần thưởng của mình.

[Ting! Ngươi thành công nhận lấy một tên đệ tử thiên phú Tuyệt phẩm, khen thưởng: Thần Tiễn Thủ.]

[Ting! Đệ tử của ngươi là thiên mệnh chi tử, tăng thêm một loại khen thưởng thiên phú: Trời sinh thần lực.]

[Trời sinh thần lực: Lực lượng của ngươi lớn vô cùng, tương lai khi khí lực của ngươi tăng cường, trời sinh thần lực dần dần mở khóa , khiến cho lực lượng của ngươi càng ngày sẽ càng khổng

lồ.]

Sau khi thanh âm máy móc vang lên, Lý Hiên giống như là lột xác vậy, hai tay một cách tự nhiên làm ra động tác giương cung lắp tên.

Hiểu biết và cảm ngộ của toàn thân hắn đối với cung tên tăng lên một cách điên cuồng, thân thể từ bên trong ra ngoài xảy ra biến hóa vi diệu, trong khoảng thời gian ngắn trở thành một tên Thần Tiễn Thủ.

Không chỉ như vậy, trong cơ thể Lý Hiên còn xuất hiện rất nhiều dòng nước ấm, một loại thiên phú gọi là trời sinh thần lực hình thành ở trong cơ thể hắn, khiến cho lực lượng của hắn điên cuồng tăng vọt.

Lực lượng này tăng vọt với tốc độ thật nhanh, toàn thân đều hiện lên sức mạnh tính chất bạo tạc, mấu chốt là lực lượng này như nước sông cuồn cuộn, dùng mãi không hết.

Giờ phút này hắn thật giống như lột xác vậy, cặp mắt trở nên thâm thúy, khống chế đối với thứ nhỏ xíu càng ngày càng mạnh, giống như thợ săn trời sinh.

Ầm!

Khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, Lý Hiên vốn thuộc về luyện thể tầng sáu, vào giờ khắc này đột phá, đạt tới thực lực luyện thể tầng bảy, niềm vui lớn này làm hai mắt Lý Hiên tỏa sáng, không nhịn được mở ra bảng số liệu.

Ting!

Tên họ: Lý Hiên

Khí lực: Luyện thể tầng bảy

Tư chất: Trung phẩm

Thiên phú: Trời sinh thần lực

Năng lực: Thần Tiễn Thủ, cuồng phong đao pháp

Đệ tử: Tần Nguyệt

... . .

"Lại đột phá đến luyện thể tầng bảy, bình cảnh kẹt nửa năm lại đột phá, quá đã. " Lý Hiên vui vẻ muốn chết, cảm giác việc thu nhận Tần Nguyệt quá may mắn.

Lần này hắn chẳng những trở thành Thần Tiễn Thủ, còn có lực lượng đáng sợ, hơn nữa loại lực lượng này sẽ theo thể chất tăng lên mà tiếp tục tăng vọt , khiến cho lực lượng của hắn vượt xa võ giả cùng cấp.

Ở trên thế giới này, người tu tiên hư vô mờ mịt, người bình thường căn bản không có tư cách thấy, dù là võ giả vào nam ra bắc như Lý Hiên, cũng chưa từng thấy qua.

Điều này cũng tạo thành võ giả trở thành nhân vật chính của cái thế giới này, mọi người cố gắng vận chuyển khí huyết, rèn luyện khí lực, trở thành võ giả, gia tăng năng lực sinh tồn.

Võ giả chia làm nhiều cấp bậc, từ luyện thể tầng một đến luyện thể tầng mười, sau đó là luyện thể tông sư.

Giữa các võ giả luyện thể có chênh lệch to lớn, năm vị luyện thể tầng một, mới có thể đánh lại một vị luyện thể tầng 2.

Năm vị luyện thể tầng 2, mới có thể đánh lại một vị võ giả luyện thể tầng ba, cứ thế mà suy ra, càng về sau chênh lệch càng lớn.

Lý Hiên năm nay mười bảy tuổi, dựa vào ưu thế người xuyên

việt, từ nhỏ cố gắng tu hành, thực lực thật sớm đạt tới luyện thể tầng sáu, thành thiên tài trong mắt mọi người.

Đáng tiếc cuối cùng kẹt ở luyện thể tầng sáu, chậm chạp không cách nào đột phá, cho đến nay rốt cục vừa mới đột phá, điều này cũng mang đến cho Lý Hiên lòng tự tin mạnh hơn.

Chính hắn là luyện thể tầng bảy, đã có tư cách ngạo thị quần hùng, lại phối hợp với thiên phú trời sinh thần lực này, tuyệt đối càng đáng sợ hơn, càng không dễ chọc.

"Phải tu hành thêm một môn vũ khí nặng, bằng vào trời sinh thần lực, tuyệt đối có thể mang đến uy hiếp to lớn cho địch nhân."

Lý Hiên lẩm bẩm nói nhỏ, cũng chuẩn bị mua một thanh Cung nặng, dùng để gia tăng sức chiến đấu.

"Sư tôn, ta. . . Ta tắm xong rồi."

Sau tấm màn che truyền tới âm thanh mềm mại mỏng manh, trong thanh âm mang theo một tia run rẩy, dường như có hơi xấu hổ.

" Ừ, ta đi cách vách thương lượng chút chuyện, có chuyện gì thì gọi ta."

Lý Hiên mang quần áo mua được quăng ra sau tấm màn che, tiếp đó đi ra khỏi phòng đóng kỹ cửa, lúc này mới nhìn về phía cửa cách vách.

Ở nơi đó, Lý thúc mặt đen đang lo lắng đi tới đi lui.

Chương 4. Khoản làm ăn lớn

Phòng khách Lý Hiên mướn ở một góc lầu hai, căn phòng cách vách đều là thuộc hạ của hắn, hành lang lầu hai còn có Thiết Long trông coi, hiệu quả bảo mật rất tốt.

Cho nên Lý Hiên trực tiếp đi tới nói: "Lý thúc, chuyện gì xảy ra? Vì sao gấp gáp như vậy?"

"Thiếu tiêu đầu, là ủy thác của Mẫu Đơn Thương Hội, chuyện có chút phiền phức."

Lý thúc nói tới đây, nghiêm túc từ trong túi lấy ra một tờ giấy đưa cho Lý Hiên.

Lý Hiên nhận lấy tờ giấy, vừa nhìn, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Trên tờ giấy viết vật phẩm ủy thác là một xe Nguyệt Thạch, trong đó xen lẫn một khối Hàn Nguyệt Thạch quý trọng, tổng giá trị mười vạn lượng bạch ngân.

Số tiền cao như vậy, Lý Hiên cũng không khỏi nghiêm túc.

Mười vạn lượng bạch ngân ở trên thế giới này, đã thuộc về số lượng tương đối cao, cho dù là Lý Hiên cũng thèm thuồng không thôi.

Nếu là lúc trước, Lý Hiên căn bản không dám nhận ủy thác này, chỉ có thể lựa chọn buông tha.

Nhưng bây giờ hắn đến luyện thể tầng bảy, kết quả cũng không giống trước.

Luyện thể tầng bảy phối hợp trời sinh thần lực, còn có nội tình của Thần Tiễn Thủ, cho hắn càng nhiều lòng tự tin hơn.

Song nguy hiểm vẫn tồn tại như cũ, Lý Hiên có chút do dự, hắn suy nghĩ một chút thấp giọng hỏi: "Thù lao ủy thác là bao nhiêu? 5%?"

"Không, 10%, nhưng yêu cầu ngày mai lên đường, bên phía chủ hàng đang nóng lòng chờ. " Lý thúc thấp giọng nói.

"10%? Một vạn lượng!"

Lý Hiên động lòng, thực sự động lòng, áp tiêu trước dây, đều là cho chi phí áp tiêu 5%.

Bạch Vân Tiêu Cục bọn họ ở ngoài liều sống liều chết, thường xuyên xuất hiện tử thương, cũng là kiếm tiền công sức khổ cực.

Bây giờ cho chi phí cao như vậy, Lý Hiên còn thật không nỡ buông tha.

"Lý thúc, ngươi đi về nghỉ trước, ta suy nghĩ kỹ một chút. " Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Vâng Thiếu tiêu đầu, đúng rồi, đây là bản đồ áp tiêu."

Lý thúc đem một phần bản đồ lộ tuyến áp tiêu đưa cho Lý Hiên, lúc này mới về đến phòng nghỉ xả hơi.

Lý Hiên cầm bản đồ yên lặng xem, tính toán nguy hiểm lần này.

"Thành trì chỗ ta ở là Bạch Dương Thành, mục đích áp tiêu là Trấn Bắc Thành, lộ trình tổng cộng năm ngày, trên đường trải qua hai điểm nguy hiểm.

Một là Thương Mang Sơn Tặc, một là căn cứ Kim Vũ Điểu, Thương Mang Sơn Tặc là đám người ô hợp, cho ít tiền liền có thể

đi qua, duy nhất phải chú ý là Kim Vũ Điểu."

Lý Hiên cau mày, phạm vi lãnh địa của Kim Vũ Điểu to lớn, chúng nó số lượng đông đảo, tính cách tàn bạo, rất thích công kích nhân loại, đối phó vô cùng khó khăn.

Mấy năm nay, Bạch Vân Tiêu Cục bọn họ mỗi lần đi Trấn Bắc Thành áp tiêu, đều cần phải cẩn thận, không cẩn thận liền gặp phải Kim Vũ Điểu tập kích.

"Chuẩn bị thêm một ít nhang đuổi chim, chuẩn bị một cái Cung nặng, vấn đề hẳn không lớn."

Lý Hiên đánh giá sức chiến đấu của song phương một chút, trong lòng có chắc chắn tám phần mười hoàn thành áp tiêu, quyết định tiếp chuyến tiêu này.

Chủ yếu là một vạn lượng quá ngon, nhiều tiền như vậy đủ cho hắn mua càng nhiều khí huyết đan, Luyện Thể Đan hơn, đến lúc đó cũng có thể bồi dưỡng Tần Nguyệt tốt hơn.

Chờ thực lực Tần Nguyệt tăng lên, Lý Hiên mới có thể trở nên mạnh hơn, chuyện tốt như vậy Lý Hiên thật đúng là không muốn buông tha.

Trong lòng làm ra quyết định, Lý Hiên gọi Thiết Long tới, sai hắn đi mua Huyền Kim Cường Cung cùng mũi tên Huyền Kim, còn có nhang xua chim, lúc này mới xoay người trở lại bên trong phòng của mình.

Két!

Đi vào trong nhà, Lý Hiên tiện tay đóng kỹ cửa, mới vừa dự định nói gì, đột nhiên thấy phía trước có một cô bé ngây thơ đứng yên.

Cô bé tóc ướt nhẹp, mặc váy nhỏ màu xanh da trời, dưới chân

đi một đôi giày thêu, con ngươi tinh khiết không mang theo một tia tạp chất.

Cô bé này không phải ai khác, chính là Tần Nguyệt.

"Sư tôn. " Tần Nguyệt âm thanh mềm mỏng nhu nhược nói.

" Ừ, thật đáng yêu."

Lý Hiên đi tới xoa xoa đầu nhỏ Tần Nguyệt, phát hiện má phải nàng trắng nõn nhẵn nhụi, giống như là ngọc thạch.

Duy nhất không tốt chính là vết bớt trên mặt trái, phá hư hình tượng toàn thể của nàng, cộng thêm hết sức gầy gò, nhìn rất nhu nhược.

Ục ục ục!

Âm thanh bụng kêu xì xào truyền tới, Lý Hiên nghe được âm thanh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngượng ngùng của Tần Nguyệt, mỉm cười nói.

"Thức ăn có người an bài, lập tức mang lên."

"Vâng vâng, ta biết rồi sư tôn. " Tần Nguyệt liền vội vàng gật cái đầu nhỏ.

"Đúng rồi, đây là một chai khí huyết đan, ngươi mỗi ngày dùng một viên, đối với việc vận chuyển khí huyết của ngươi có trợ giúp rất lớn."

Lý Hiên lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng đưa cho Tần Nguyệt, giọng ấm áp dặn dò.

"Tạ ơn sư tôn."

Tần Nguyệt cẩn thận từng li từng tí nhận lấy bình sứ nhỏ, tò mò quan sát tranh vẽ tinh xảo trên bình sứ nhỏ, giống như con

mèo con tò mò.

Chương 5. Tần Nguyệt đột phá

Quan sát chốc lát.

Tần Nguyệt từ trong bình sứ nhỏ lấy ra một viên đan dược màu đỏ nhạt, chậm rãi nuốt vào, sau đó vừa chơi bình sứ nhỏ, vừa đứng vận chuyển khí huyết.

"Chuyện này. . ."

Lý Hiên thấy một màn như vậy, ngây ngẩn rồi, cả người lần nữa bị đả kích.

Vận chuyển khí huyết là chuyện rất cần nghiêm túc cẩn thận, phải hết sức chăm chú vận chuyển, dưới tình huống bình thường đều là ngồi xếp bằng, tìm một chỗ an tĩnh từ từ vận chuyển.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Tần Nguyệt đứng yên liền vận chuyển, thậm chí không có ảnh hưởng nàng chơi đùa bình sứ nhỏ.

Điều này làm Lý Hiên vô cùng kinh ngạc, nhất là thấy Tần Nguyệt vừa tu hành, vừa đi lại, hoàn toàn không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nói cách khác, chỉ cần khí huyết sung túc, Tần Nguyệt có thể 24 giờ tự động vận chuyển khí huyết, còn không ảnh hưởng việc làm chuyện khác.

Kết quả như thế, lần nữa làm Lý Hiên cảm nhận được tầm quan trọng của thiên tư.

"Tuyệt phẩm thiên tư thật là đáng sợ, chúng ta tu hành cần toàn tâm toàn ý ngồi xếp bằng, một ngày tu hành tám giờ cũng rất không dễ dàng.

Nhưng mà Tần Nguyệt có thể 24 giờ không ngừng tu hành, còn không ảnh hưởng nàng làm việc, chênh lệch như thế thật là khiến người khó có thể tưởng tượng."

Ánh mắt Lý Hiên phức tạp, trong lòng âm thầm thầm thì, rất hy vọng thiên phú của mình cũng có thể đạt tới Tuyệt phẩm.

[Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài thành công đạt tới luyện thể tầng một, ngài đạt được khen thưởng võ học: Lưu Vân Bộ cùng với cảm ngộ Lưu Vân Bộ.]

Theo sau âm thanh máy móc nhắc nhở, trong đầu Lý Hiên tràn vào lượng lớn kiến thức cùng cảm ngộ, đều là kiến thức liên quan tới Lưu Vân Bộ.

Sau khi hấp thu xong những kiến thức này, hai chân Lý Hiên ấm áp, cảm giác mình có thể đi ra một loại nhịp bước chiến đấu đặc thù, phiêu dật giống như mây trôi.

Song Lý Hiên cũng không có quá tập trung vào khen thưởng, mà là ánh mắt phức tạp nhìn Tần Nguyệt.

Bởi vì Tần Nguyệt đạt tới luyện thể tầng một, tốc độ như vậy thật là nhanh như chớp.

Lúc trước Lý Hiên dùng một tháng mới đạt tới, mà Thiết Long Thiết Hổ dùng hai tháng, người tư chất ngu độn một hai năm mới có thể đạt tới luyện thể tầng một.

Chênh lệch thật lớn lần nữa làm Lý Hiên ý thức được tầm quan trọng của thiên tư, trong lòng càng khát vọng thiên tư của mình có thể đạt tới siêu phẩm.

Bên ngoài.

Trong hành lang.

Thiết Long cõng lấy Cung nặng mua được cùng 100 nhánh tên sau lưng, chậm rãi đi tới lầu hai, vừa vặn gặp Lý thúc.

"Thiết Long, ngươi mua cung làm gì? Dự định học tập cung thuật? " Lý thúc nghi ngờ.

"Là Thiếu tiêu đầu bảo ta mua, có thể là Thiếu tiêu đầu muốn học cung thuật. " Thiết Long nói thật nói.

"Thiếu tiêu đầu? Chờ đã, đây là Huyền Kim Cường Cung, cung nặng như vậy dùng để học tập? Không thể nào đâu. " Lý thúc lộ ra thần sắc nghi ngờ.

"Lý thúc, Huyền Kim Cường Cung không thể luyện tập sao? " Thiết Long ngỡ ngàng.

"Huyền Kim Cường Cung cũng không phải là Cung nặng đơn giản, phải có lực lượng mạnh vô cùng, bằng vào thực lực luyện thể tầng bảy của ta đều kéo không nổi, ngươi xem."

Lý thúc cầm lấy Huyền Kim Cường Cung, dùng hết toàn lực dùng sức kéo, nhưng mệt chảy mồ hôi trán đều không kéo nổi.

Một màn này Thiết Long nhìn mà vô cùng kinh ngạc, không nhịn được nói: " Cung nặng này thật là lợi hại, kỳ quái, Thiếu tiêu đầu rõ ràng luyện thể tầng sáu, làm sao lại bảo ta mua cung nặng như vậy?"

"Không biết, quả thật rất kỳ quái. " Lý thúc cũng rất buồn bực, không nghĩ ra đây là vì cái gì.

Lúc này.

Mấy vị tiêu sư từ trong nhà đi ra, thấy Thiết Long cùng Lý thúc đang nói về Cung nặng, bọn họ cũng tiến tới.

"Lý thúc, ngươi là luyện thể tầng bảy, ngay cả ngươi cũng

không kéo nổi Huyền Kim Cường Cung? " Thiết Hổ hiếu kỳ nói.

"Không có cách nào, Huyền Kim Cường Cung là từ kim loại đặc thù chế tạo, cần sức mạnh quá lớn, lực lượng của ta không đủ để kéo ra, không tin ngươi thử xem. " Lý thúc đem Cường Cung đưa cho Thiết Hổ.

"Vậy được, ta thử xem."

Thiết Hổ dáng khôi ngô, sức ăn cũng mạnh, nổi danh khí lực lớn trong tiêu cục, khí lực so với ca ca Thiết Long còn lớn hơn.

Điều này mang đến cho Thiết Hổ tự tin không nhỏ, hắn nhận lấy Huyền Kim Cường Cung dùng sức kéo một cái, kết quả dùng hết toàn bộ sức mạnh, đều không kéo nổi Cường Cung.

"Cái Cung này cũng quá khó kéo đi, ta nhưng là luyện thể tầng sáu, lại không có biện pháp kéo ra cái thanh Cung nặng này. " Thiết Hổ không thể tin được nói.

"Ta thử xem."

Một tên tiêu sư tên là Lục Tử đi tới, thử nghiệm kéo ra Cường Cung, kết quả dùng hết sức mạnh, mặt đều đỏ lên, vẫn không kéo nổi Cường Cung.

Một màn như vậy khiến cho bọn tiêu sư hiếu kỳ không dứt, đều lại gần thử nghiệm kéo ra Cung nặng.

Một đoạn thời gian đi qua.

Mọi người chán nản mang Cung nặng trả lại cho Thiết Long, thở dài bất đắc dĩ nói: "Cái Cung này quá mạnh mẽ, căn bản không kéo nổi."

"Đúng vậy, ít nhất yêu cầu võ giả luyện thể tầng 8 mới có thể kéo ra, chúng ta nhưng mà không có cách nào kéo ra."

Mấy người tiêu sư bất đắc dĩ lắc đầu, than thở cái thanh Cung nặng này lợi hại.

Chương 6. Rời thành

"Đại ca, Thiếu tiêu đầu bảo ngươi mua cái thanh cung này làm gì? Hắn giống như ta là luyện thể tầng sáu, khẳng định không kéo ra cái thanh cung này, vì sao phải mua cung?"

Thiết Hổ cường tráng nheo đầu nhìn về phía Thiết Long, trong ánh mắt tất cả đều là nghi ngờ không hiểu.

"Không biết, ta chỉ là dựa theo lời nói của Thiếu tiêu đầu mà làm việc, Thiếu tiêu đầu sẽ không tuỳ tiện ra lệnh, nhất định là có nguyên nhân."

Thiết Long lắc đầu một cái, trong lòng của hắn cũng nghi ngờ, không nghĩ ra nguyên nhân này là gì.

"Vậy mau mau đưa tới cho Thiếu tiêu đầu, đừng làm chậm trễ chuyện của Thiếu tiêu đầu. " Lục Tử liền vội mở miệng, xem ra rất tôn trọng Lý Hiên.

"Ta đây phải đi, bữa tối các ngươi giục nhanh một chút, đừng để Thiếu tiêu đầu phải ăn trễ. " Thiết Long dặn dò một câu.

"Được rồi đại ca."

Đám tiêu sư Thiết Hổ cùng Lục Tử vội vàng gật đầu, cuồn cuộn hướng dưới lầu đi tới.

Thiết Long thì đem cung nặng và mũi tên, đưa tới cho Lý Hiên.

Trong phòng.

Lý Hiên đóng kín cửa, mang theo cung tên để vào trên bàn bên trong nhà, kiểm tra cẩn thận từng cây Huyền kim mủi tên sắc bén.

Những mũi tên chế tạo từ Huyền kim này, vô cùng vững chắc sắc bén, sức nặng ngược lại rất nhẹ.

Huyền Kim Cường Cung phối hợp Huyền kim mủi tên, tuyệt đối có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh mẽ.

Song để cho an toàn, Lý Hiên từ trong túi lấy xuất ra mấy bình độc dược, đem chúng nó hòa chung một chỗ, chế tạo thành độc hỗn hợp, sau đó xức lên ở từng cây tên một.

Làm như vậy là vì phòng ngừa gặp phải tình huống ngoài ý muốn, dù sao cái thế giới này cũng không an toàn, yêu ma quỷ quái, yêu quái.

Cũng không ai biết một giây kế tiếp sẽ có cái gì xông tới, Lý Hiên phải bảo đảm có thể đối diện với mấy địch nhân này.

"Sư tôn, đây là cái gì?"

Tần Nguyệt nháy mắt to lại gần, tò mò nhìn Lý Hiên xức độc dược cho từng mũi tên một.

"Đây là độc dược, có thể gia tăng lực sát thương cho mũi tên. " Lý Hiên bình tĩnh giải thích.

"Độc dược!"

Tần Nguyệt nghe nói như vậy trong lòng có chút sợ hãi, nàng xưa nay sống trong sinh hoạt bình dân, căn bản chưa tiếp xúc qua vật này.

"Đừng lo lắng, những mũi tên này mặc dù có bôi kịch độc, nhưng tác dụng chúng nó mang tới thật ra là bảo vệ,

Có những mũi tên này, ta mới có thể bảo vệ mình cùng đồng bạn tốt hơn, còn ngươi nữa."

Lý Hiên nhẹ giọng nói, mang thế giới quan của bản thân giải

thích cho Tần Nguyệt.

"Vâng vâng, ta biết rồi."

Tần Nguyệt ngây thơ gật đầu, cũng không thể hoàn toàn hiểu lời nói của Lý Hiên, nhưng nàng nguyện ý tin tưởng Lý Hiên.

"Sư tôn, để ta giúp ngươi một tay. " Tần Nguyệt mềm mềm mại mại nghiêm túc nói.

" Được, mấy mũi tên này giao cho ngươi."

Lý Hiên cũng không có ngăn cản, ở cái thế giới nguy hiểm này, mỗi một phần sức mạnh đều rất trọng yếu, có thể để cho Tần Nguyệt sớm một chút tiếp xúc những thứ này, cũng có thể làm cho nàng phát triển tốt hơn.

Cho nên Lý Hiên lấy ra mười mũi tên đưa cho Tần Nguyệt, dạy dỗ nàng làm sao xức độc dược, làm sao nhận ra độc dược, làm sao phòng ngừa mình bị người hạ độc.

Tần Nguyệt nghe mà con mắt lóe sáng, cả người giống như tờ giấy trắng tiếp thụ Lý Hiên dạy dỗ, dần dần tạo thành thế giới quan của nàng.

Cứ như vậy.

Thời gian từng chút xíu qua đi, rất nhanh đi tới ngày hôm sau.

Sớm tinh mơ, ánh nắng rực rỡ, chim hót hoa nở.

Lý Hiên cõng lấy Cung nặng và mũi tên sau lưng, thắt lưng đeo trường đao, mang theo mọi người mênh mông cuồn cuộn đi đến Mẫu Đơn Thương Hội.

Song phương ở thương hội trả giá một phen, cuối cùng ký kết hợp đồng áp tải, cam kết trong vòng sáu ngày mang hàng hóa đưa đến Trấn Bắc Thành.

Chờ đến khi ký kết xong rồi, mọi người áp vận một chiếc xe ngựa treo cờ xí Bạch Vân Tiêu Cục, hướng ra ngoài thành mà đi.

Bọn họ tổng cộng mười một người, ngoại trừ Tần Nguyệt ngồi ở trên xe áp tiêu ra, những người khác tất cả đều tay nắm trường đao, đứng ở bốn phía xe áp tiêu bảo vệ.

Mọi người khí tức cường đại, võ trang đầy đủ, một đường đi rất trót lọt, không người nào nguyện ý tùy tiện trêu chọc một đám võ giả đao kiếm nhuốm máu.

Bọn họ mênh mông cuồn cuộn đi ra Bạch Dương Thành, dọc theo quan đạo hướng Trấn Bắc Thành đi đến, người đi đường càng ngày càng ít, chờ đi ra xa mười cây số, đã không thấy được người đi đường.

Có thể thấy chỉ có đất hoang, còn có núi rừng nơi xa, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng côn trùng kêu vang, chim hót vang vọng ở chân trời.

Lý Hiên cõng lấy cung dài sau lưng và túi mũi tên đi ở phía trước nhất, cặp mắt sắc bén quét ngang bốn phía, dẫn theo mọi người giống như chạy chậm mà nhanh chóng đi tiếp.

Trong đội ngũ của hắn ngoại trừ Tần Nguyệt, yếu nhất đều có thực lực luyện thể năm tầng, phương thức đi đường như vậy đối với bọn họ mà nói không đáng kể chút nào.

Mọi người vừa đi vừa nghỉ, ban ngày đi tiếp, buổi tối xây dựng trại ở tạm.

Liên tục đi ba ngày rốt cuộc đã tới phạm vi lãnh địa của Kim Vũ Điểu, thời khắc này tất cả mọi người đều nghiêm túc.

"Các anh em đốt nhang xua chim, đều thông minh cơ linh một chút. " Lý Hiên ở phía trước trịnh trọng nói.

"Vâng! Thiếu tiêu đầu. "

Chương 7. Hắc Lang

Các vị tiêu sư lấy ra nhang xua chim đốt lên, từng người nắm chặt trường đao ngưng trọng đi về trước, dọc theo quan đạo nhanh chóng đi về trước.

Tần Nguyệt trên xe ngựa, đã bị an bài vào trong một cái rương gỗ, nàng tránh ở bên trong thông qua hai lỗ nhỏ len lén quan sát bên ngoài.

Cái rương này rất bền chắc, là Lý Hiên sớm chuẩn bị, vì chính là bảo vệ cho an toàn của Tần Nguyệt.

Mọi người bước nhanh đi về trước, không dám phát ra chút âm thanh nào, ngay cả thở cũng chỉ dám thở nhẹ.

Chẳng qua là đi một hồi, mọi người cảm thấy có cái gì không đúng.

Dựa theo tình huống bảo vệ hàng hóa ngày trước, đoạn đường này đã có thể nghe được tiếng kêu của Kim Vũ Điểu.

Nhưng mà bây giờ, lại một chút âm thanh cũng không có, điều này làm mọi người nghi ngờ không hiểu.

Mang theo loại nghi ngờ sâu đậm này, mọi người tiếp tục lên đường, dần dần đi tới phụ cận Kim Vũ Sơn, thấy được thi thể Kim Vũ Điểu đầy khắp núi đồi.

Bên trên những thi thể này đều là vết đao, rõ ràng gặp phải cường địch am hiểu dùng đao, điều này cũng làm mọi người ở đây thở phào nhẹ nhõm.

"Quá tốt, Kim Vũ Điểu bị giết nhiều như vậy, chúng ta không

cần cùng nó đối chiến, quá may mắn. " Lục Tử vui vẻ nói.

"Đúng vậy, trải qua cửa ải này chúng ta liền có thể một đường thái bình đến Trấn Bắc Thành, tiền này kiếm cũng quá dễ dàng. " Thiết Hổ vui thích nói.

"Quả thật quá tốt."

Bọn tiêu sư lộ ra thần sắc mừng rỡ, chỉ có Lý Hiên cùng Lý thúc cau mày, cũng không có buông lỏng tâm tình, ngược lại nghiêm túc tiếp tục tiến lên.

Chờ dần dần đi qua quan đạo Kim Ngọc Sơn, Lý Hiên mơ hồ nghe đến âm thanh kẽo kẹt.

Lý thúc cũng nghe được thanh âm này, hắn nhìn vào trong bụi cỏ, tức thì một bộ thi thể Kim Vũ Điểu màu xám trắng hiện ra ở trước mắt, mơ hồ có máu đen từ trong vết thương chảy ra.

Thấy một màn như vậy, con ngươi Lý thúc đột nhiên rụt lại, sợ hãi nói: "Chạy! Chạy mau! !"

Gào! !

Sau tiếng nhắc nhở của Lý thúc, tiếng sói tru lanh lảnh vang dội khu vực này.

Một con chó sói đen to lớn cao hơn hai mét từ bên trong góc núi chui ra, cặp mắt màu máu đỏ nhìn chằm chằm mọi người.

Chó sói đen mở ra miệng lớn, lộ ra răng nhọn, có mùi hôi thối thoang thoảng bay tới.

Cả thân thể nó hơi cúi xuống, lộ ra một tư thế chuẩn bị lao xuống.

Chó sói đen như vậy, dọa cho mọi người sợ đến sắc mặt kịch biến, vội vàng bảo hộ xe áp tiêu chạy về phía trước.

Bởi vì con Hắc lang này là sinh vật ô nhiễm, là dã thú sinh vật ô nhiễm bị sức mạnh không biết ô nhiễm mà thành, thực lực vô cùng cường đại, chỉ riêng lực phòng ngự liền mạnh kinh người.

Quan trọng là dao động khí huyết mà con Hắc lang này tản ra, đã tương đương với luyện thể tầng tám, chớ đừng nói chi là lực phòng ngự đáng sợ của nó.

Đối mặt sinh vật ô nhiễm luyện thể tầng tám, Lý thúc chỉ có thể thúc giục mọi người mau chạy, mà chính hắn nắm trường đao, ngăn ở phía trước nhất trước chó sói đen.

Vèo!

Sau khi mọi người chạy ra ngoài vài mét, chó sói đen to lớn di chuyển, mang theo mùi tanh hôi xông phía Lý thúc gần nhất.

Chó sói đen cao hơn hai mét lao tới, mang theo khí thế đáng sợ chưa từng có từ trước đến nay mà đánh tới.

Khí thế như vậy, khiến cho trong lòng Lý thúc run lên, một loại cảm giác tuyệt vọng sâu đậm xông lên đầu.

Lý thúc mặc dù là luyện thể tầng bảy, là người mạnh nhất trong đội ngũ, nhưng hắn tuổi già sức yếu, sức chiến đấu chỉ so với luyện thể tầng sáu mạnh mẽ hơn một chút.

Thực lực như vậy đối mặt công kích của sinh vật ô nhiễm, căn bản không ngăn được, chỉ có thể tuyệt vọng nắm chặt trường đao, chuẩn bị thề chết đánh một trận, kéo dài thời gian cho mọi người.

Oành!

Âm thanh trầm đục đột nhiên vang lên.

Thân ảnh chó sói đen to lớn bay ngang ra ngoài, trực tiếp bay ngang ra ngoài hơn mười mét.

Sau đó một bóng dáng quần áo trắng lướt qua trên không trung, vung vẩy trường đao điên cuồng chém về phía chó sói đen.

Cảnh tượng biến hoá đột ngột làm Lý thúc hơi sửng sờ, chờ thấy rõ ràng thân ảnh quần áo trắng này, hắn biến sắc, vội vàng lo lắng hô.

"Thiếu tiêu đầu, chớ đi qua, sinh vật ô nhiễm quá mạnh, ngươi đi mau, nơi này để ta ngăn cản!"

Coong! !

Lại là một tiếng sắt thép va chạm.

Sau thanh âm này, mọi người thấy trường đao của Lý Hiên cùng móng nhọn của chó sói đen va chạm, bắn tung tóe ra tia lửa lốm đốm, thật giống kim loại va chạm.

Mọi người còn chưa kịp nói cái gì, âm thanh leng keng leng keng không dứt bên tai.

Chỉ thấy Lý Hiên tay phải cầm đao, di chuyển nhanh chóng giống như mây trôi, cuồng phong đao pháp nương theo nhịp bước mà chém điên cuồng, lấy tốc độ cực nhanh chém về phía chó sói đen.

Chó sói đen có lực phòng ngự kinh người, võ giả bình thường căn bản không tư cách lưu lại vết thương trên người nó.

Nhưng mà.

Lý Hiên mỗi một lần trảm kích, đều rất giống mang theo lực trăm ngàn cân vậy, trực tiếp trảm phá da thịt chó sói đen, chém sâu vào trong máu thịt, lưu lại từng đạo vết thương.

Chương 8. Bổ không ra

Chó sói đen đau đớn kêu gào điên cuồng, cặp mắt máu đỏ muốn phải giết chết Lý Hiên.

Nhưng tốc độ cực kỳ nhanh chóng của nó, ở trước mặt nhịp bước quỷ dị của Lý Hiên, căn bản không có chút tác dụng nào.

Tất cả công kích của nó đều đánh không tới Lý Hiên, ngược lại sau khi công kích thất bại, bị Lý Hiên chém liên tục mấy đao, vết thương chồng chất.

Chó sói đen tức giận bất lực cuồng nộ, càng điên cuồng vung vẩy móng nhọn, nhưng không cách nào chạm tới một cọng tóc gáy của Lý Hiên.

Cảnh tượng như vậy, mọi người nhìn mà trợn to cặp mắt, Lý thúc càng là đờ ra ngay tại chỗ.

"Tình. . . Tình huống gì vậy? Hắc lang ô nhiễm cường đại, bị Thiếu tiêu đầu chặn lại? " Thiết Hổ đầu óc mơ hồ nói.

"Thiếu. . . Thiếu tiêu đầu mạnh như vậy? Chờ đã, khí huyết lực hắn tản ra lại là luyện thể tầng bảy! " Thiết Long cảm nhận được dao động khí huyết tản ra lúc Lý Hiên chiến đấu.

"Luyện thể tầng bảy? Thiếu tiêu đầu lại là luyện thể tầng bảy? Ta vẫn cho rằng là luyện thể tầng sáu. " Lục Tử không thể tin được trợn to cặp mắt.

"Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là Thiếu tiêu đầu luyện thể tầng bảy lại chặn lại Hắc Lang luyện thể tầng tám, hơn nữa dễ dàng lưu lại vết thương ở trên người hắc lang, lực lượng

này cũng quá mạnh đi."

Mọi người kinh hãi nhìn chiến đấu trước mắt, nhìn Lý Hiên tiêu sái huy động trường đao, ở trên người chó sói đen ô nhiễm lưu lại từng đạo vết thương.

Một màn ăn hiếp chó sói đen kia, khiến cho mọi người trợn to cặp mắt, Lý thúc càng là giống như hóa đá vậy, không nhúc nhích.

Phốc!

Trường đao sắc bén đâm vào cổ chó sói đen, với sức mạnh cắt ngang, ở trên cổ chó sói đen lưu lại vết thương sâu đậm.

Vết thương quá lớn, chó sói đen hung tàn thống khổ muốn kêu gào lên, nhưng mà cổ họng bị chặt đứt, ngay cả nhịp hô hấp của nó đều xuất hiện vấn đề.

Phốc!

Ánh đao rét lạnh lần nữa thoáng qua, giống như tia sáng bạc trên không trung lóe lên một cái rồi biến mất, theo sau ánh đao này, cổ chó sói đen bị chém đứt, máu tươi chảy ngang.

Chó sói đen mất đi đầu lâu lung la lung lay, cuối cùng ở trong máu tươi té xuống đất, hơi thở hoàn toàn không có.

"Sinh vật ô nhiễm, thật là có chút khó dây dưa."

Lý Hiên vẩy vẩy máu tươi trên đao, nghiêng đầu nhìn về phía Lục Tử am hiểu giải phẩu.

"Lục Tử, đem con chó sói này xử lý một chút, lột da nó, xem coi có tinh hạch hay không."

"Vâng! Thiếu tiêu đầu."

Lục Tử nghe được lời của Lý Hiên, trong nháy mắt từ trong

ngây ngốc bình tĩnh lại, vội vàng chạy vội xử lý thi thể chó sói đen.

Những người chung quanh cũng dần dần khôi phục như cũ, nhìn chó sói đen chết đi, lại nhìn Lý Hiên hoàn hảo không chút tổn hại, trên người không có lấy một vết thương, ánh mắt mọi người phức tạp.

Mười bảy tuổi luyện thể tầng bảy, thực lực như vậy coi như là ở Bạch Vân Thành, đều là tài năng xuất chúng trong thiên tài.

Mấu chốt là Thiếu tiêu đầu còn có thể giết ngược Hắc Lang luyện thể tầng tám, thực lực như vậy thật là mạnh đến làm người ta khiếp sợ.

"Thiếu tiêu đầu, không nghĩ tới ngươi đã đạt đến luyện thể tầng bảy, thật là hậu sinh khả úy a."

Lý thúc ánh mắt phức tạp nhìn Lý Hiên, trong lòng vô cùng hâm mộ tốc độ phát triển của Lý Hiên.

Nghĩ đến chính mình tuổi đã cao mới luyện thể tầng bảy, đã không có hy vọng tăng lên, Lý thúc cũng cảm giác trong lòng rất là chua xót.

"Thiếu tiêu đầu, ta. . . Ta. . ."

Xa xa truyền tới thanh âm Lục Tử, giọng nói rất cà lăm, dường như có nỗi niềm khó nói.

"Thế nào Lục Tử?"

Lý Hiên nghiêng đầu nhìn, phát hiện Lục Tử đang nắm đao, lúc này sắc mặt Lục Tử có chút đỏ lên mà đứng tại chỗ.

"Thiếu tiêu đầu, ta bổ thi thể hắc lang không được. " Lục Tử buồn bực nói.

"Không cắt ra được thi thể hắc lang?"

Mọi người nghe nói như vậy hơi sửng sờ, Thiết Long Thiết Hổ thân thể cường tráng đồng thời nói:

"Ngươi không phải là luyện thể tầng sáu sao? Làm sao lại không bổ được thi thể hắc lang? Sinh vật ô nhiễm khi còn sống lực phòng ngự mạnh, khi chết lực phòng ngự sẽ hạ xuống, ngươi làm sao có thể bổ không ra?"

"Thật bổ không ra, không tin các ngươi thử xem. " Lục Tử cười khổ một tiếng, cảm giác mình thật là quá vô dụng.

"Ta thử xem."

Thiết Long lập tức chạy tới, vung vẩy trường đao bổ về phía thi thể chó sói đen, cố gắng bổ ra da lông.

Nhưng làm hắn kinh ngạc chính là, trường đao chém vào trên người chó sói đen, liền thật giống chém vào trên da trâu già hết sức bền dẻo, lại không thể lưu lại chút vết thương nào.

Một màn như vậy làm Thiết Long trợn to cặp mắt, hắn không phục tiếp tục vung chém, nhưng chặt mười mấy đao cũng không chặt ra thi thể chó sói đen, chỉ chém đứt mấy cọng lông tơ.

Lúc này Thiết Long kinh hãi, ngơ ngác nhìn thi thể chó sói đen hoàn hảo không tổn hại.

"Ta cũng thử xem, ta khí lực lớn."

Thiết Hổ khí lực mạnh mẽ, sức mạnh mạnh nhất, hắn đi tới bên cạnh chó sói đen, hai tay giơ cao trường đao, dùng toàn lực mà chém xuống, mạnh mẽ chém vào trên người chó sói đen.

Chương 9. Ngộ tính kinh người

Lần này rốt cuộc chém ra vết thương.

Chẳng qua là Thiết Hổ dùng toàn lực cũng chỉ chém ra một cái vết thương nhỏ bé trên người Hắc Lang, vết thương kia nhỏ đến mức còn không chảy ra vết máu.

Lúc này Thiết Hổ cũng kinh ngạc, hắn không phục mà tiếp tục điên cuồng vung chém.

Tốn sức hồi lâu, mệt thở hồng hộc, hắn cuối cùng chém ra một lỗ thủng hơi lớn.

"Mệt chết ta rồi, lực phòng ngự của Hắc Lang cũng quá mạnh đi, dùng hết toàn lực mới chém ra một cái vết thương nhỏ như vậy. " Thiết Hổ có chút bị đả kích nói.

"Đây là Hắc Lang sau khi chết, nếu như là Hắc Lang còn sống, chúng ta đám luyện thể tầng sáu này căn bản không cách nào làm tổn thương Hắc Lang."

"Trọng điểm là Thiếu tiêu đầu tiện tay một đao là có thể chặt ra, còn chém đầu sói xuống, thực lực của Thiếu tiêu đầu thật rất mạnh."

"Không chỉ là thực lực cường đại, sức mạnh của Thiếu tiêu đầu cũng siêu cấp mạnh, ta cũng là luyện thể tầng bảy, cho dù là ta đều phải phí không ít khí lực, mới có thể gây tổn thương cho Hắc Lang."

Lý thúc đi tới, nghiêm nghị giải thích, đồng thời cũng nghĩ đến cảnh tượng Lý Hiên một cước đạp bay Hắc Lang.

Cái con Hắc lang này nặng tới mấy trăm cân, nhưng Lý Hiên một đạp liền đem Hắc Lang đạp bay, còn ung dung phá vỡ phòng ngự của Hắc Lang.

Điều này đủ để chứng minh sức mạnh của Lý Hiên mạnh vô cùng, vượt xa luyện thể tầng bảy phổ thông.

Mấu chốt Lý thúc còn phát hiện Thiếu tiêu đầu nắm giữ một loại nhịp bước đặc thù, nhịp bước này vô cùng phiêu dật, ngay cả Hắc Lang tốc độ cực nhanh đều không vồ tới.

Sau một chuỗi so sánh này, Lý thúc kinh ngạc phát hiện Lý Hiên so với tưởng tượng mạnh hơn, càng rất phi phàm.

"Vốn dĩ ta cho là Thiếu tiêu đầu mười sáu tuổi đạt tới luyện thể tầng sáu đã là thiên tài, thật không nghĩ đến Thiếu tiêu đầu còn che giấu nhiều thực lực như vậy, là vì nghĩ cho lão già như ta sao?"

Lý thúc buồn bực vừa nói, bị đả kích có chút thất hồn lạc phách, không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Chung quanh, bọn tiêu sư cũng ánh mắt phức tạp, cảm nhận được nhóm người mình cùng Lý Hiên chênh lệch thật lớn.

Cái loại chênh lệch này vừa làm bọn hắn nội tâm mất mác, đồng thời cũng bởi vì thực lực sai biệt to lớn, càng kính sợ Lý Hiên.

Trên xe vận tiêu.

Tần Nguyệt núp ở trong cái rương nhỏ, thấy được toàn bộ quá trình.

Ai cũng không đỡ nổi Hắc Lang, cứ như vậy bị sư tôn giết.

Thực lực như vậy , khiến cho Tần Nguyệt càng sùng bái Lý

Hiên, càng cảm thấy tự hào.

Có một vị sư tôn lợi hại như vậy, cho dù là ai cũng cảm thấy tự hào.

"Lý thúc, nếu không ngươi tới giải phẫu thi thể đi, ta thật sự là bổ không ra. " Lục Tử lên tiếng, có chút buồn bực nói.

"Được, giao cho ta đi, Hắc Lang còn sống ta không đánh lại, giải phẫu khi nó chết vẫn là không có vấn đề, dù sao ta là luyện thể tầng bảy."

Lý thúc gật đầu một cái, nắm trường đao bắt đầu giải phẫu thi thể Hắc Lang.

Bằng vào thực lực cường đại của luyện thể tầng bảy, hắn rất mau giải phẫu xong Hắc Lang, đồng thời cũng thu hoạch một viên tinh hạch.

Tinh hạch sinh vật ô nhiễm luyện thể tầng tám, giá trị 800 lượng bạc, mặc dù không cách nào so sánh được với tiền áp tiêu, nhưng niềm vui ngoài ý muốn vẫn là rất đáng giá, cho nên tâm tình của mọi người đều rất tốt.

Thừa dịp khi giải phẫu thi thể, mọi người ở chỗ này nghỉ ngơi trong chốc lát, ai đói thì ăn, ai khát thì uống.

Ngay cả Tần Nguyệt cũng từ trong cái rương nhỏ đi ra, quấn lấy Lý Hiên muốn học cuồng phong đao pháp.

"Đi, ta làm cho ngươi một thanh đao gỗ, dạy ngươi cuồng phong đao pháp. " Lý Hiên thấy ngoài trăm mét có một gốc Lam Tâm Thụ, lập tức nói với Tần Nguyệt.

"Vâng vâng."

Tần Nguyệt vội vàng gật đầu, tay nhỏ nắm chặt bàn tay Lý

Hiên, đi theo hắn đi tới dưới Lam Tâm Thụ.

Chất gỗ của Lam Tâm Thụ khá cứng rắn, tính bền dẻo cũng không tệ, rất thích hợp làm vũ khí tân thủ.

Lý Hiên sau khi đi qua, chọn một cành cây thích hợp, chặt đứt rồi thì chẻ thành Lam Tâm mộc đao, đưa cho Tần Nguyệt.

"Tạ ơn sư tôn."

Tay nhỏ trắng noãn của Tần Nguyệt nhận lấy đao gỗ, nhẹ khẽ vung vẩy mấy cái, cảm giác rất lưu loát, không khỏi dựa theo động tác Lý Hiên quơ đao mới vừa rồi, thử luyện đao.

"Ồ?"

Lý Hiên thấy được một chút bóng dáng của cuồng phong đao pháp,

Không nhịn được nói: "Ngươi từng học cuồng phong đao pháp?"

"Không có đâu, mới vừa rồi xem sư tôn ngươi rồi học tập, liền nhớ một chút xíu. " Tần Nguyệt dè đặt trả lời, lo lắng tự mình có phải hay không phạm lỗi gì.

"Nhớ một chút xíu? Đã nhớ rất nhiều, chẳng qua đây cũng là chuyện tốt. . . Chuyện tốt."

Lý Hiên có chút xấu hổ, cảm giác Tuyệt phẩm thiên phú của Tần Nguyệt quá lợi hại, xem một lần liền nhớ nhiều như vậy, ngay cả hắn người sư tôn này đều hâm mộ.

Chương 10. Kỳ ngộ

Thật may hắn có hệ thống, có thể được phản hồi từ học trò, cho nên hắn bắt đầu dạy dỗ cuồng phong đao pháp cho Tần Nguyệt từng chút một.

Dạy hai lần cuồng phong đao pháp, Tần Nguyệt đã học tương đối có thành tựu, còn có thể suy một ra ba, có cảm ngộ sâu hơn.

Có lúc lời Tần Nguyệt nói ra, ngay cả người sư tôn như hắn đều cảm giác hai mắt tỏa sáng, đối với cuồng phong đao pháp có lĩnh ngộ sâu hơn.

Hai người ở nơi này không ngừng luyện tập, luyện đại khái nửa giờ rốt cuộc ngưng rồi.

Không phải là mệt mỏi, là vì Tần Nguyệt hoàn toàn nắm giữ cuồng phong đao pháp, trình độ thuần thục đã rất gần Lý Hiên.

Tốc độ như vậy làm Lý Hiên mừng rỡ, đồng thời cũng rất bất đắc dĩ, trong lòng không chỉ một lần than thở sự cường đại của thiên phú siêu phẩm.

"Sư tôn, ta cảm giác cái hang núi đó, thật giống như có thứ gì hấp dẫn ta. " Tần Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Có thứ gì sao?"

Lý Hiên chân mày cau lại, giương mắt nhìn về phía Kim Vũ Sơn.

Lúc trước trên Kim Vũ Sơn có rất nhiều Kim Vũ Điểu sinh sống, người tới lui nơi đây đều là vội vã rời đi, không dám dừng lại quá lâu ở đây.

Điều này cũng đưa đến mọi người rất xa lạ với mọi thứ trên Kim Vũ Sơn, hiện tại trên Kim Vũ Sơn gần như không thấy được Kim Vũ Điểu, ngược lại làm Lý Hiên có cơ hội nhìn Kim Vũ Sơn.

Nhưng mà, Lý Hiên nhìn ước chừng một phút cũng không tìm được hang núi, hoàn toàn không nhìn ra Tần Nguyệt đang nói chỗ nào.

"Ở nơi nào? " Lý Hiên không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Ở chỗ này đây, sư tôn ngươi đứng ở chỗ này của ta xem. " Tần Nguyệt giơ lên tay nhỏ mảnh khảnh, chỉ về vị trí hang núi.

Lý Hiên đi tới sau lưng Tần Nguyệt, thuận theo góc nhìn của nàng xem xét tỉ mỉ, lại nhìn một lúc lâu rốt cuộc tìm được hang núi.

Đó là một cái hang núi nhỏ vô cùng bí ẩn, miệng hang có bụi cỏ dại mọc dài, Lý Hiên cảm giác cho dù có người từ bên cạnh hang núi đi qua, đều không nhất định thấy.

Nhưng Tần Nguyệt lại thấy được, còn vừa nhìn liền tìm được, năng lực quan sát như vậy thật sự là làm người ta khó tin.

"Ngươi làm sao phát hiện hang núi? " Lý Hiên hỏi

"Là liếc nhìn liền thấy, rất dễ dàng đây. " Tần Nguyệt nghiêm túc trả lời.

"Rất dễ dàng?"

Lý Hiên hít một hơi thật sâu, nghĩ đến thân phận thiên mệnh chi tử của Tần Nguyệt, lần nữa nói.

"Đi, chúng ta đi qua nhìn một chút."

"Vâng vâng."

Hai người một lớn một nhỏ tay cầm tay, từng bước một đi về phía hang núi.

Trong quá trình này, Lý Hiên không chỉ một lần mất đi vị trí hang núi, thật giống có lực lượng gì đang ảnh hưởng hắn.

Vẫn là Tần Nguyệt dẫn theo hắn, đi tới miệng hang núi, thấy được hang núi nhỏ hẹp giống như chuồng chó.

"Bên trong đen ngòm, thật giống như không thứ gì."

Lý Hiên đứng ở miệng hang núi nhìn vào bên trong, phát hiện bên trong vô cùng đen tối, không thấy vật gì có giá trị, thật giống đang nhìn một cái hang núi bình thường cũ nát.

"Sư tôn, ngươi xem góc kia của hang núi, nơi đó thật giống như có một lối rẽ, ta vào xem một chút được không? Ta cảm giác trong đó có vật rất quan trọng."

Tần Nguyệt chớp chớp con ngươi tinh khiết nhìn về phía Lý Hiên, nôn nao muốn vào xem một chút, nhưng vẫn như cũ chờ đợi Lý Hiên đồng ý.

"Chuyện này. . . Nếu như ngươi không cảm thấy nguy hiểm, vậy thì vào xem một chút, mang theo cây đao này."

Lý Hiên nghĩ đến thân phận của Tần Nguyệt, đem đao ngắn của chính mình đưa cho Tần Nguyệt, không ngừng dặn dò.

"Vâng vâng, ta biết rồi."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn nhận lấy đao ngắn, thân thể thon nhỏ nhanh nhẹn đi vào bên trong sơn động, thoáng cái liền không thấy bóng người.

Lý Hiên thấy một màn như vậy, trong lòng có chút lo lắng, dù sao cũng là đồ đệ ngoan duy nhất của chính mình, thật là có chút

sợ nàng gặp chuyện ngoài ý muốn.

Thật may bên trong sơn động truyền tới tiếng ma sát, rất nhanh Tần Nguyệt vóc người nhỏ thó từ bên trong chui ra.

"Sư tôn ngươi mau nhìn đây là cái gì?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt nở nụ cười hồn nhiên, giơ ra bàn tay nhỏ bé trắng noãn, lộ ra hai quả trái cây màu đỏ trong lòng bàn tay.

Hai quả trái cây màu đỏ này, kích cỡ giống như cà chua nhỏ, chung quanh trái cây dập dờn mây mù màu đỏ, thoạt nhìn không phải là vật phàm.

Thấy hai quả trái cây này, Lý Hiên vô cùng kinh ngạc, không nhịn được đưa tay ra kiểm tra.

Nhưng mới vừa cầm lên một quả trái cây, liền cảm giác bên trong trái cây truyền tới lực lượng nóng bỏng, cho dù là với thực lực luyện thể tầng bảy của hắn, cũng có chút không chịu nổi.

Làm Lý Hiên thấy kỳ quái là Tần Nguyệt mới luyện thể tầng một, lại ung dung nắm trái cây, thật giống hai quả trái cây này không hề ảnh hưởng đến nàng.

Lý Hiên suy đoán, đây chính là kỳ ngộ dành riêng cho Tần Nguyệt, dù sao nàng chính là Thiên Mệnh Chi Tử.

"Sư tôn, ta cảm giác trái cây màu đỏ thật hấp dẫn, ta muốn ăn một quả nếm thử xem, có thể không? " Tần Nguyệt thanh âm mềm mại nhỏ nhẹ nói.

"Nếu như ngươi không cảm thấy nguy hiểm, vậy thì ăn một quả thử xem đi. " Lý Hiên suy nghĩ một chút nói.

"Được rồi nè."

Tần Nguyệt rất vui vẻ, mắt to cong thành trăng lưỡi liềm, liền tranh thủ nuốt trái cây màu đỏ trong miệng, một ngụm nuốt cả quả.

Nôn nóng ăn vào như vậy, có thể thấy được trái cây đối với nàng rất quan trọng, vô cùng quan trọng.

Nhưng trái cây quan trọng như vậy nàng cũng nàng không có trước tiên ăn, ngược lại sau khi hỏi thăm Lý Hiên rồi mới ăn.

Từ điều này có thể thấy được, nàng càng ngày càng tín nhiệm Lý Hiên, cũng càng ngày càng ỷ lại Lý Hiên.

Chương 11. Khen thưởng mới

Ầm!

Một vòng sóng khí màu đỏ từ trên thân Tần Nguyệt khuếch tán ra, giống như vòng tròn hình thành từ ngọn lửa, khiến cho Lý Hiên có loại cảm giác bị nướng bên cạnh đống lửa.

Cùng lúc đó, khí huyết lực trên người Tần Nguyệt bành trướng, luyện thể công vận chuyển một cách tự nhiên, khí tức cả người nàng cũng bắt đầu trở nên cường đại.

[Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài thành công đạt tới luyện thể tầng 2, ngài đạt được thiên phú đặc thù: Cảm giác.]

[Cảm giác: Sức cảm giác của ngươi đạt được tăng cường trên mức độ lớn, đồng thời cũng sớm có dự cảm đối với nguy hiểm, có thể trước thời hạn phát hiện nguy hiểm.]

"Cái này!"

Lý Hiên nhìn năng lực mới vừa lấy được, trong mắt loé sáng ánh sao, trong lòng không ngừng dâng lên vui sướng.

Thật sự là cái thiên phú cảm giác này quá mạnh mẽ, năng lực trước thời hạn phát hiện nguy cơ, đơn giản là thần kỹ bảo vệ tánh mạng.

Lý Hiên vừa mừng rỡ vừa cảm giác Tần Nguyệt chính là phúc tinh nhỏ của mình, không nhịn được muốn bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Ồ?"

Lý Hiên nhìn má trái của Tần Nguyệt, vết bớt nơi đó hơi chút nhạt đi một tí, sự phát hiện này làm Lý Hiên cảm thấy không tưởng tượng nổi.

"Chẳng lẽ vết bớt sẽ theo thực lực Tần Nguyệt tăng lên, từng chút một biến mất?"

Lý Hiên hết sức kinh ngạc, nếu quả như thật sẽ biến mất, đó đối với Tần Nguyệt mà nói cũng là chuyện tốt.

Dù sao một cô bé dễ thương như vậy, bị vết bớt ảnh hưởng đến dung nhan, sau khi lớn lên nhất định sẽ cảm thấy tự ti.

Nếu như có thể giải quyết cái vấn đề này, Lý Hiên cũng sẽ không lo lắng Tần Nguyệt tự ti, dù sao tiểu nha đầu này dung mạo rất khả ái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phía bên phải đã chứng minh hết thảy.

"Sư tôn, ta đột phá, ta đạt tới luyện thể tầng 2. "

Thanh âm mừng rỡ truyền tới, âm thanh mặc dù vẫn mềm mại nhỏ nhẹ, nhưng Lý Hiên nghe được sự mừng rỡ.

" Ừ, chúc mừng ngươi, quả này cũng cho ngươi. " Lý Hiên cầm một trái cây màu đỏ khác đưa cho Tần Nguyệt, mỉm cười nhìn nàng.

"Sư tôn, ta đã ăn một quả, quả này cho ngài đi. " Tần Nguyệt lắc đầu một cái, từ chối nhận quả trái cây màu đỏ cuối cùng.

"Không cần, năng lượng trong quả trái cây này không thích hợp ta, ngươi ăn đi."

Lý Hiên cầm trái cây màu đỏ đặt ở trong bàn tay nhỏ của Tần Nguyệt, mỉm cười cự tuyệt.

"Sư tôn, ta có thể cảm nhận được trái cây này đối với ngươi có

tác dụng rất lớn, ngài không lừa được ta đâu. " Tần Nguyệt nghiêm túc nhìn Lý Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng.

Quả trái cây màu đỏ này bất luận kẻ nào cũng có thể dùng, nhưng sư tôn lại không chịu dùng, còn lừa gạt mình nói không thích hợp.

Rõ ràng là vì nàng, sư tôn mới làm bộ nói như vậy, điều này làm Tần Nguyệt hết sức cảm động.

"Trong quả trái cây này ẩn chứa sức mạnh hoả diễm, ta dùng thì nhiều nhất để cho thực lực mạnh hơn một chút, nhưng cho ngươi dùng thì lại khác, tác dụng của nó dành cho ngươi là lớn nhất, cho nên cầm đi, phải ngoan ngoãn nghe lời biết không?"

Lý Hiên xoa xoa đầu nhỏ của Tần Nguyệt, như chém đinh chặt sắt mà tuyên bố, thái độ vô cùng kiên quyết.

"Nhưng mà. . ."

Tần Nguyệt còn muốn nói điều gì, đáng tiếc bị Lý Hiên chặn lại, điều này làm Tần Nguyệt vừa là bất đắc dĩ, vừa cảm động.

Nhớ tới cuộc sống một mình bi thảm lúc trước, mỗi ngày đào rau củ dại sống qua ngày, vì bảo vệ mình chỉ có thể bôi bùn bẩn lên mặt.

Không có ai quan tâm, không có ai chăm sóc, còn bị trẻ nít khác bắt nạt, cho tới nay đều là một người cô độc.

Nhưng mà bây giờ.

Từ khi đi theo sư tôn, Tần Nguyệt cảm giác mình thật giống như nằm mơ, sinh hoạt hoàn toàn biến dạng, chẳng những được ăn ngon, được mặc đẹp, còn có sư tôn dạy dỗ võ công cho mình.

Bây giờ gặp phải trái cây màu đỏ, sư tôn không chịu dùng, còn

nhường cho chính mình.

Tần Nguyệt chỉ cảm giác mình quá hạnh phúc, cảm giác sư tôn là người tốt nhất trên thế giới.

Nàng thề ở trong lòng, tương lai nhất định phải lấy được đủ loại bảo vật đưa cho sư tôn, toàn lực chăm sóc sư tôn.

Ai dám đả thương sư tôn, cho dù là liều mạng, nàng cũng phải trảm sát địch nhân.

Trong lòng không bình tĩnh, Tần Nguyệt một lần nữa nhìn về phía Lý Hiên, nhìn dung nhan tuấn mỹ của Lý Hiên, còn có nụ cười dịu dàng, nàng chỉ cảm thấy sư tôn là người tốt nhất trên thế giới.

Trong lòng nàng kích động, không nhịn được dựa đầu nhỏ vào trong ngực Lý Hiên, một lúc lâu sau mới ngượng ngùng buông ra.

Bởi vì nàng đã mười bốn tuổi, ở cái tuổi này, rất nhiều bạn cùng lứa tuổi đã lập gia đình, nàng sở dĩ nhìn giống như một cô bé, là vì trước đây nghèo khổ.

Dinh dưỡng không đầy đủ khiến cho nàng vóc người gầy nhỏ, chiều cao giống như mười hai tuổi.

Chẳng qua là có một điểm nàng rất nghi ngờ, da của mình không vàng khè giống người khác, mà là trắng nõn kỳ lạ, hơn nữa vào mùa đông lúc rét lạnh thì trong cơ thể ấm áp.

Dù là ăn mặc mỏng manh, cũng không bị đông cứng chết, nàng vẫn sống đến bây giờ, đây là điều nàng nghĩ mãi không thông.

"Tần Nguyệt, ngươi làm sao vậy? " Lý Hiên phát hiện Tần Nguyệt ngây người, nghi ngờ hỏi.

"Sư tôn, có một việc ta từ đầu đến cuối không nghĩ ra, chuyện là như vầy. . ."

Tần Nguyệt nói ra nghi ngờ trong lòng mình, không chút nào giấu giếm.

Chương 12. Mắt Ưng

"Ta biết rồi, chuyện này không nên nói cho người khác, kể cả tiêu sư trong đội ngũ, ngoài ra thực lực của ngươi cũng phải gắng hết sức che giấu, biết chưa?"

Lý Hiên trịnh trọng dặn dò, cái thế giới này cũng không an toàn, nắm giữ huyết mạch đặc thù cũng không hoàn toàn là chuyện tốt, chung quy có một ít tên điên cuồng thích nghiên cứu.

Lý Hiên cũng không muốn đệ tử bảo bối của mình gặp chuyện ngoài ý muốn, cho nên nhiều lần dặn dò, cảnh cáo nàng chú ý che giấu, không nên tùy tiện vận dụng khí huyết.

Chỉ cần nàng không tùy tiện vận dụng khí huyết, không tham gia chiến đấu, vậy tình huống của nàng người khác rất khó biết, cũng có thể bảo vệ bản thân tốt hơn.

"Vâng vâng, ta biết rồi sư tôn."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng thề không bao giờ đem chuyện này nói cho người thứ ba, chỉ cho sư tôn biết là đủ.

Quyết định xong rồi, Tần Nguyệt cầm lên trái cây màu đỏ từ từ nuốt vào, một lần nữa bắt đầu hấp thu.

Một lát sau.

Ầm!

Sau khi vòng tròn màu đỏ toả ngang ra bốn phía, thực lực Tần Nguyệt lần nữa đột phá, từ luyện thể tầng 2 đột phá đến luyện thể tầng 3.

Lực lượng trong trái cây kia, thậm chí khiến thực lực Tần Nguyệt tăng lên tới cực hạn của luyện thể tầng ba, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá đến luyện thể bốn tầng.

Kết quả như thế , khiến cho Tần Nguyệt cùng Lý Hiên đều rất vui vẻ.

Dù sao Tần Nguyệt cường đại, mới có thể mang đến cho Lý Hiên càng nhiều khen thưởng hơn.

[Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài đạt tới luyện thể ba tầng, ngài đạt được thiên phú đặc thù: Mắt Ưng.]

[Mắt Ưng: Cặp mắt của ngài đạt được tăng cường trên phạm vi lớn, có thể thấy chỗ xa hơn.]

Ting!

Tên họ: Lý Hiên

Khí lực: Luyện thể tầng bảy

Tư chất: Trung phẩm

Thiên phú: Thiên Sinh Thần Lực, Cảm Giác, Mắt Ưng

Năng lực: Thần Tiễn Thủ, Cuồng Phong Đao Pháp, Lưu Vân Bộ

Đệ tử: Tần Nguyệt

. . . . .

Nhìn lần nữa lấy được một cái thiên phú, trong lòng Lý Hiên mừng rỡ không thôi.

Mắt Ưng phối hợp năng lực Thần Tiễn Thủ, đơn giản là như hổ thêm cánh, tuyệt đối có thể làm sức chiến đấu của hắn tăng vọt.

Thiên phú như vậy, Lý Hiên chỉ muốn hô to một tiếng, ta muốn mười ngàn cái.

Trọng điểm là Tần Nguyệt cách đột phá luyện thể bốn tầng cũng không xa, Lý Hiên thật đúng là mong đợi khen thưởng lúc nàng lần nữa đột phá.

Đương nhiên.

Lý Hiên cũng hy vọng thu càng nhiều đệ tử hơn, chỉ có như vậy mới có thể thu được được càng nhiều khen thưởng hơn.

Hai người trong lòng vui vẻ tay cầm tay, cười cười nói nói đi về phía khu vực chém chết Hắc Lang.

Bên kia.

Thiết Long Thiết Hổ ngồi chung một chỗ ăn bánh bao, nói về biểu hiện ưu dị của Lý Hiên lúc chém chết Hắc Lang, đồng thời cũng nhớ lại Huyền Kim Cường Cung.

"Đại ca, Thiếu tiêu đầu sai ngươi mua Huyền Kim Cường Cung, ta biết nguyên nhân, bằng vào lực lượng của hắn, hoàn toàn có thể kéo ra Huyền Kim Cường Cung. " Thiết Hổ nói.

"Chắc chắn rồi, sức mạnh Thiếu tiêu đầu thể hiện ra hết sức cường hoành, dùng Huyền Kim Cường Cung luyện tập cung thuật, hoàn toàn không thành vấn đề. " Thiết Long công nhận gật đầu.

"Đúng vậy, song ta cảm thấy vẫn là bái sư một bậc thầy cung thuật thì tốt hơn, có hướng dẫn chính xác mới có thể luyện được cung thuật lợi hại hơn. " Lục Tử ở bên cạnh nói một câu.

"Lục Tử nói đúng, có thầy hướng dẫn cùng không có thầy hướng dẫn, chênh lệch rất lớn, chờ trở lại tiêu cục, ta sẽ kiến nghị Thiếu tiêu đầu tìm một người thầy."

Mọi người vừa nói vừa ăn, chờ đến sau khi Lý Hiên chạy về, mọi người lần nữa lên đường.

Đoạn đường sau đó vô cùng thuận lợi.

Cùng nhau đi tới, lại cũng không có gặp phải chuyện ngoài ý muốn, vô cùng ung dung đi tới Thương Mang Sơn Mạch.

Thương Mang Sơn Mạch vô cùng mênh mông, đủ loại dãy núi trùng trùng điệp điệp, bên trên núi khắp nơi đều là cây cối xanh biếc, thực vật, còn có chim muông thú vật đủ loại đủ mọi màu sắc, hoạt động ở trong rừng núi.

Có thể nói Thương Mang Sơn mạch chính là thiên đường của động vật, nhưng nơi này cũng là nơi sinh sống của số lượng đông đảo sơn tặc.

Bạch Vân Tiêu Cục của Lý Hiên cùng sơn tặc có ước định, từ nơi này đi qua chỉ cần cho một chút lộ phí mang tính tượng trưng là được.

Không có cách nào khác.

Bạch Vân Tiêu Cục nhà Lý Hiên thực lực rất mạnh, sơn tặc cũng không nguyện ý tùy tiện trêu chọc, nếu thật đánh nhau, song phương đều không có chỗ tốt.

Cộng thêm cuộc sống của sơn tặc ác liệt hơn, nếu như số lượng sơn tặc giảm nhanh, rất có thể bị đám sơn tặc khác thay thế, bọn họ đương nhiên sẽ không ngu ngốc.

Điều này cũng khiến sau khi Lý Hiên gặp được hai tốp sơn tặc, rất thoải mái liền đi qua, an toàn rời đi Thương Mang Sơn Mạch.

Chẳng qua là.

Lúc bọn Lý Hiên rời đi, bọn sơn tặc cung cấp cho Lý Hiên một

tin tức.

Ngày hôm qua có mười tên nam tử thực lực mạnh mẽ, mang theo một đứa trẻ nít bị bệnh, đi qua quan đạo này.

Chương 13. Lục Trường Sinh

Bọn họ giống như là đang tìm thứ gì vậy, thần thái vội vã.

Những người này thực lực phi thường cường hoành, cho dù sơn tặc cũng không dám trêu chọc, lựa chọn cho đi.

Biết được tin tức này, Lý Hiên nhớ tới Kim Vũ Điểu chết đi khi trước.

Nhiều Kim Vũ Điểu chết đi như vậy, đủ để chứng minh thực lực của những người đó.

Song Lý Hiên cũng không có sợ đối phương, có năng lực quan sát của Mắt Ưng, hắn có thể ung dung trước thời hạn phát hiện đối phương, cho nên áp tiêu vẫn đang tiếp tục.

Đội ngũ của bọn họ tiếp tục lên đường, ở trên quan đạo nhấp nhô lổm chổm, chậm rãi từng bước hướng Trấn Bắc Thành đi tới.

Đi đường nửa giờ.

Lý Hiên đi phía trước nhất đột nhiên nâng tay phải lên, chặn lại bước tiến của mọi người.

"Thiếu tiêu đầu, có phải là đã xảy ra chuyện gì không? " Lý thúc nghi ngờ hỏi.

"Phía trước có biến."

Lý Hiên nhíu mày, năng lực cảm giác làm hắn cảm giác đến một tia nguy cơ, nếu như tiếp tục tiến lên mà nói, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

"Có biến?"

Sắc mặt Lý thúc trở nên nghiêm túc, liền vội vàng đi tới bên cạnh một cây đại thụ, đạp lên đại thụ chạy đến trên cành cây cao nhất, dõi mắt nhìn ra xa.

Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm bảo vệ hàng hóa, hắn có đầy đủ lòng tin ở chỗ này nhận ra được địch nhân.

Nhưng mà, hắn nhìn ước chừng ba phút, lại cũng không thấy địch nhân gì, điều này làm hắn nghi ngờ.

Không chỉ là Lý thúc, bọn tiêu sư chung quanh cũng không có nhận ra được nguy hiểm, từng người mờ mịt nhìn Lý Hiên.

"Đi theo ta."

Lý Hiên hô hào mọi người hướng phía trước bên phải rẽ qua, thuận theo đường mòn bên này đi tới bên trên một chỗ dốc núi nhỏ, chỉ về một cái khe núi ánh sáng mờ tối xa xa .

"Ở nơi đó, thấy được chưa, có sinh vật ô nhiễm! " Lý Hiên sắc mặt nghiêm nghị nói.

"Sinh vật ô nhiễm?"

Mọi người đứng ở dốc núi nhỏ nhìn về khe núi tối tăm, nhưng mà khoảng cách quá xa, ánh sáng lại không tốt, bọn họ cái gì cũng không thấy.

"Thiếu tiêu đầu, có phải hay không nhìn lầm rồi, khe núi cách chúng ta tối thiểu ba cây số. " Thiết Hổ không nhịn được nói, hắn cái gì đều không nhìn thấy.

"Đúng vậy Thiếu tiêu đầu, ngươi xác định là cái khe núi tối tăm kia sao? " Lục Tử cũng nghi ngờ không hiểu, cảm thấy ở khoảng cách xa như vậy không có khả năng nhận ra được nguy

hiểm.

Rống! ! !

Tiếng rống giận từ phương xa truyền tới, chấn động bốn phía núi rừng.

Tiếng gào to lớn, chu vi mấy cây số cũng có thể nghe rõ rõ ràng ràng, mà phương hướng phát ra tiếng gào to, bất ngờ chính là khe núi mờ tối.

Tiếng gào như vậy.

Phương hướng như vậy.

Trong nháy mắt làm mọi người ở đây ngây ngẩn, từng người ngơ ngác nhìn Lý Hiên.

Bởi vì tiếng gào này ẩn chứa sức mạnh mạnh vô cùng, thoáng nghe cũng biết không phải là loại đơn giản, chứng minh trong khe núi ẩn chứa nguy hiểm.

Nhưng mà bây giờ.

Ở dưới tình huống cách ba cây số, Thiếu tiêu đầu của bọn họ lại trước thời hạn phát giác, năng lực dò xét như vậy thật là quá biến thái.

Bọn tiêu sư vào giờ khắc này tất cả đều hóa đá, não giống như là bị nhét keo lỏng vậy, ngơ ngác nhìn Lý Hiên.

Thật lâu sau.

Bọn tiêu sư mới khôi phục như cũ, từng người nhìn Lý Hiên với ánh mắt kính sợ.

Thiết Hổ không nhịn được nói: "Thiếu tiêu đầu, khe núi kia khoảng cách xa như vậy, ngươi làm sao biết bên kia có sinh vật ô

nhiễm?"

"Đúng vậy, khe núi kia ánh sáng tối tăm, ta nhìn hồi lâu cái gì cũng không thấy, nếu như không phải là vì tiếng gào này, ta căn bản không biết nơi đó có sinh vật ô nhiễm."

"Đúng vậy đúng vậy, Thiếu tiêu đầu, năng lực quan sát của ngươi quá mạnh mẽ rồi."

Các vị tiêu sư nghị luận ầm ỉ, đều nhìn Lý Hiên với ánh mắt kính sợ.

Về phần Tần Nguyệt hoạt bát xinh xắn, cũng chớp mắt to nhìn Lý Hiên, trong con ngươi tinh khiết tràn đầy sự sùng bái.

"Tình huống bên kia có chút nguy hiểm, các ngươi ở nơi này chờ ta một chút, ta đi qua xem tình huống một chút."

Lý Hiên cũng không có giải thích nguyên nhân, ngược lại cấp tốc rời đi nơi này.

Nguyên nhân là hắn thấy trên một cây đại thụ trong khe núi, có một đứa bé trai bệnh thoi thóp đang nằm.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy đứa bé trai, một hàng nhắc nhở xuất hiện ở tầm mắt.

[Tên họ : Lục Trường Sinh

[Tư chất : Tuyệt phẩm (trong phong ấn)

[Huyết mạch : Không

[Định mệnh : Một trong những nhân vật chính của Thiên mệnh, Vũ Đế tương lai.

[Nhắc nhở : Phù hợp tiêu chuẩn thu đồ đệ.

. . .

Nhìn nhắc nhở này, Lý Hiên kích động muốn hô to hai tiếng.

Thật sự là chính mình quá may mắn, thời gian ngắn như vậy liền lại tìm được một người phù hợp thu làm đồ đệ.

Đây đối với Lý Hiên mà nói, đơn giản là niềm vui ngoài ý muốn.

Lý Hiên không kịp đợi mà xông ra ngoài, thân hình nhanh chóng chớp động lướt nhanh ở trong rừng núi, cấp tốc chạy về phía khe núi tối tăm.

Khe núi tối tăm.

Một trận đại chiến sinh tử đang kéo dài.

Chương 14. Cứu người

Năm tên đại hán thân mặc trang phục màu đen tay cầm trường đao, điên cuồng quơ chém, ở dưới một cây đại thụ đại chiến cùng hơn năm mươi con sinh vật ô nhiễm.

Những đại hán này trên người máu me đầm đìa, vết thương chồng chất, toàn bộ đều bị thương không nhẹ, thậm chí trên mặt đất còn có vài tên đại hán nằm xuống, đã không có hơi thở.

Trong đội ngũ, một tên đại hán mất đi cánh tay trái điên cuồng gào thét, vung vẩy đại đao xâu vòng vàng ngăn ở phía trước nhất, cùng sinh vật ô nhiễm chém giết, một người chặn lại phần lớn sinh vật ô nhiễm.

Nhưng sinh vật ô nhiễm số lượng đông đảo, ở phía xa còn có một con Cuồng sư cao năm mét đang lạnh nhạt nhìn chằm chằm, trong mắt đều là tàn nhẫn và sát ý.

Nhìn kỹ lại, trên người Cuồng sư cũng mang thương thế, con mắt trái đã mù, trên người giăng kín từng đạo vết thương.

Cuồng sư không để ý đến thương thế của mình, ngược lại cúi người nhìn chằm chằm đại hán mất đi cánh tay trái, với tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ liều chết xông tới.

Trên cành cây của đại thụ.

Một đứa bé trai gầy yếu không ngừng ho khan, trên gương mặt tuấn tú không có chút tơ máu, lộ vẻ tái nhợt đến mức dị thường.

Đứa bé trai được bảo hộ rất tốt, không có chịu chút tổn thương nào, nhưng hắn rất suy yếu, dường như sinh bệnh nặng.

Giờ phút này đứa bé trai ở trên cây to, lo lắng nhìn đại hán cụt một tay.

Bởi vì đại hán cụt một tay khí tức càng ngày càng yếu, vết thương trên người càng ngày càng nhiều, chiến đấu thời gian dài đã làm đại hán cụt một tay có chút trụ không vững.

Rống! !

Sau một tiếng gầm lên giận dữ.

Sinh vật ô nhiễm đang tấn công, như bị điên mà nhanh chóng xông tới, từng con phảng phất bị điên dại mà giết tới đại hán cụt một tay.

"Đáng chết."

Đại hán cụt một tay lộ ra tuyệt vọng, dốc hết toàn lực quơ đao ngăn trở, nhưng hắn chảy quá nhiều máu, sức mạnh tiêu hao rất lớn, mắt thấy sắp chống trụ không nổi.

Vèo!

Tia sáng lạnh đến cực hạn lóe lên, giống như sao rơi lóe lên một vệt rồi biến mất trên không trung.

Đại hán cụt một tay cảm giác được không khí phía bên phải truyền đến một hồi rung động.

Ngay sau đó, tại phía trước của hắn, một con sinh vật ô nhiễm loài báo luyện thể tầng sáu, đột nhiên dừng lại bất động rồi.

Máu tươi chảy ra từ trong hốc mắt của sinh vật ô nhiễm loài báo, một nhánh mũi tên chế tạo từ Huyền Kim, đâm sâu vào bên trong mắt trái của nó, thẳng vào trong óc.

Phù phù!

Sinh vật ô nhiễm loài báo ngã trên đất, hoàn toàn không có tiếng thở.

Đám sinh vật ô nhiễm đang tấn công hơi sửng sờ, cảnh giác ngắm nhìn bốn phía, tìm kiếm ngọn nguồn công kích.

Phốc!

Lại là một tia sáng rét lạnh loé qua trên không trung, theo sau đạo ánh sáng rực rỡ này là con sinh vật ô nhiễm luyện thể tầng sáu thứ hai té xuống đất, cũng là bị bắn xuyên con mắt.

Lần này, mọi người nhìn rõ ràng phương hướng mủi tên bay tới, có người ở phía miệng khe núi, cứu trợ bọn họ.

"Rống! !"

Cuồng sư ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra tiếng rống giận giống như là ra lệnh.

Hai mươi con sinh vật ô nhiễm luyện thể sáu bảy tầng thoát khỏi vòng chiến, như điên mà giết về phương hướng miệng khe núi.

Những sinh vật ô nhiễm này rời đi, nhất thời giảm bớt áp lực cho đám người đại hán cụt một tay, không còn tràn ngập nguy cơ như lúc trước rồi.

Phịch phịch!

Lại là một con sinh vật ô nhiễm té xuống đất, vết thương vẫn đến từ trong mắt, hai mươi con sinh vật ô nhiễm mới xuất phát liền chết một con.

Mười chín con sinh vật ô nhiễm còn thừa lại không sợ hãi chút nào, ô nhiễm làm chúng nó rơi vào trạng thái điên cuồng, khiến cho chúng nó cực kỳ muốn giết chết nhân loại.

Bằng vào tốc độ của chúng nó, chúng nó có lòng tin trong thời gian ngắn nhất vọt tới cửa khe núi, cùng nhau vây giết tên cung tiễn thủ kia.

Nhưng mà vào thời khắc này.

Ngay tại lúc sinh vật ô nhiễm tập thể xung phong.

Hai cây mũi tên Huyền Kim đồng thời cấp tốc bay tới, ở trong ánh mắt không dám tin của đám sinh vật ô nhiễm, lại một lần nữa đục xuyên thân thể hai con sinh vật ô nhiễm.

"Hai mũi tên bắn trúng hai con sinh vật ô nhiễm? ! Thuật bắn cung thật là lợi hại!"

Dưới đại thụ, một tên đại hán không nhịn được kêu thành tiếng, không thể tin được có người lại nắm giữ cung thuật đáng sợ như vậy.

"Quả thật lợi hại, nếu như hắn có thể giết chết sinh vật ô nhiễm đuổi tới, chúng ta đây liền có thể còn sống sót, đến lúc đó, nhất định phải cảm ơn cảm tạ vị ân nhân này cho tốt. "

"Chúng ta nhất định có thể còn sống, mọi người chịu đựng."

"Được !"

Trong mắt vài tên đại hán bị vây công dấy lên lửa hy vọng, lúc trước bọn họ đã tuyệt vọng.

Thật không nghĩ đến, ngay lúc tuyệt vọng lại có một vị cung tiễn thủ mạnh mẽ xuất hiện, đây quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Mọi người trong cơn mừng rỡ liền vội vàng chiến đấu, toàn lực ngăn trở sinh vật ô nhiễm chung quanh.

Chương 15. Mau bái sư

Vốn dĩ bọn họ cho là những sinh vật ô nhiễm đuổi tới này, phải cần một khoảng thời gian mới có thể giết chết.

Nhưng là, thời gian vừa mới qua đi không tới năm phút.

Mũi tên giống như ánh sáng vàng xuất hiện lần nữa, trong nháy mắt bắn trúng một con sinh vật ô nhiễm, khiến cho nó kêu rên rồi chết đi.

Sinh vật ô nhiễm còn thừa lại vẫn không sợ chết, nhưng động tác công kích của chúng nó trở nên rối loạn.

Chúng nó cần giữ vững cảnh giác núi rừng nơi xa, đề phòng mũi tên xuất hiện.

Điều này cũng cho các vị đại hán có lòng tin không nhỏ, bọn họ vội vàng điên cuồng chiến đấu, kềm chế những sinh vật ô nhiễm này.

Vèo vèo vèo!

Mủi tên giống như sao rơi xẹt qua bầu trời mênh mông, giống như lưỡi hái tử thần thu gặt sinh mạng mà lần lượt lấy đi mạng sống của từng sinh vật ô nhiễm.

Rốt cuộc.

Khi sinh vật ô nhiễm chỉ còn lại năm con, Cuồng sư xa xa rốt cuộc gào lên một tiếng, dẫn theo sinh vật ô nhiễm còn thừa lại chạy trốn, hoảng hốt chạy bừa trốn về một cửa ra khác của khe núi.

"Phù! Rốt cuộc còn sống!"

Các vị đại hán vết thương chằng chịt, sau khi địch nhân rời đi, bọn họ vô lực tê liệt té xuống đất, hít thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Trên cây to, đứa bé trai Lục Trường Sinh bị bệnh, cũng được đại hán cụt một tay ôm xuống, sau đó cảm kích nhìn về phương hướng mũi tên bay tới, chờ đợi ân nhân cứu mạng xuất hiện.

"Cha, cánh tay trái của cha còn đang chảy máu, để con giúp cha băng bó trước! " Lục Trường Sinh lo lắng nói.

"Không có gì đáng ngại, ân nhân hẳn là lập tức tới ngay, chúng ta cảm ơn ân nhân trước, nếu như không có hắn, chúng ta nhất định phải chết."

Đại hán cụt một tay sắc mặt tái nhợt, cưng chiều sờ sờ đầu Lục Trường Sinh, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía phương xa.

Rất nhanh.

Một bóng hình phóng khoáng từ đằng xa cấp tốc mà tới, cuối cùng dừng lại ở phía trước mọi người.

Chỉ thấy người này mặc trang phục võ giả, lưng hông đeo trường đao, tay cầm Huyền Kim Cường Cung, đeo bao đựng tên ở sau lưng.

Người này dung mạo tuấn mỹ, khí chất đặc biệt, mang tới cho người ta một loại cảm giác vô cùng tốt đẹp.

Thấy bóng người xuất hiện, đại hán cụt một tay vội vàng tiến lên một bước, cảm kích nói.

"Tại hạ Lục Uyên ở Hạ Kinh Thành, đa tạ ơn cứu mạng của ân công."

"Đa tạ ơn cứu mạng của ân công."

Các đại hán còn lại mặc dù vết thương chồng chất, nhưng vẫn ôm quyền hành lễ.

"Ta tên là Lý Hiên, các vị khách khí rồi, mau mau chữa thương trước đi. " Lý Hiên chắp tay một cái, thúc giục mọi người mau mau chữa thương.

Hắn có thể thấy tin tức về những người này, cặp mắt đảo qua cũng biết tin tức đại khái về những người này.

Giới thiệu gì đó cũng không cần thiết, cộng thêm những người này thương thế đều không nhẹ, kéo dài càng lâu càng không tốt.

Nhất là đại hán Lục Uyên cụt một tay, hắn mất đi cánh tay trái, chỉ có thể thông qua phương pháp luyện thể khống chế máu tươi chảy ra trong thời gian ngắn.

Nhưng đây không phải là kế hoạch lâu dài, phải mau sớm chữa thương mới là trọng điểm.

"Đa tạ ân công."

Đại hán cụt một tay Lục Uyên trịnh trọng cảm ơn lần nữa, sau đó bắt đầu chữa thương.

Người này là một người cứng cỏi, một cánh tay không có cũng có thể gắng gượng chống đỡ, dù là lúc khâu vết thương, cũng có thể mặt không đổi sắc.

Trong quá trình này vẫn cùng Lý Hiên chuyện trò vui vẻ, thật giống như vết thương không phải của hắn.

Trong quá trình nói chuyện với nhau, hai bên cũng quen thuộc, Lý Hiên nhân cơ hội nói lên ý muốn thu học trò.

"Thu con của ta làm đồ đệ?"

Đại hán cụt một tay Lục Uyên hơi sửng sờ, không dám tin mà hỏi: "Ngài muốn thu nó làm đồ đệ sao?"

"Đúng, con của ngươi Lục Trường Sinh thiên phú rất không tồi, tương lai tiềm lực bất khả hạn lượng, rất thích hợp làm đệ tử ta. " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Có thật không? Nhưng con của ta từ đầu đến cuối không cách nào vận chuyển khí huyết, thân thể cũng rất không ổn, lần này ra ngoài là vì tìm thiên tài địa bảo cho con của ta."

Đại hán cụt một tay Lục Uyên kinh ngạc nói, không thể tin được con của mình thiên phú rất tốt.

"Tin tưởng ta, con của ngươi thiên phú tốt vô cùng, nếu không ta cũng sẽ không thu nó làm đồ đệ. " Lý Hiên tự tin nói.

"Chuyện này. . ."

Đại hán cụt một tay Lục Uyên nghi ngờ không thôi, từ đầu đến cuối không dám tin tưởng con mình thiên phú xuất sắc.

Cân nhắc đến việc Lý Hiên là ân nhân cứu mạng của bọn hắn, cộng thêm Lục Trường Sinh từ đầu đến cuối không thể tu hành, đại hán cụt một tay Lục Uyên suy nghĩ một chút nói.

"Con trai, mau hướng ân công bái sư, có lẽ ân công có thể giúp ngươi tìm ra phương pháp giải quyết."

"Vâng thưa cha."

Cặp mắt Lục Trường Sinh mang theo khao khát nhìn Lý Hiên, sau đó hai đầu gối quỳ xuống, hướng về phía Lý Hiên lạy sâu xuống.

"Bái kiến sư tôn."

Chương 16. Điều này là thật?

[Ting! Ngươi thành công nhận lấy một tên đệ tử thiên phú Tuyệt phẩm, khen thưởng: Thiên phú Kiếm tu Tuyệt phẩm.]

[Ting! Đệ tử của ngươi là Thiên Mệnh Chi Tử, tăng thêm một hạng thiên phú khen thưởng: Huyết Phân Thân.]

Ting!

Tên họ: Lý Hiên

Khí lực: Luyện thể tầng bảy

Tư chất: Trung phẩm

Thiên phú: Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Cảm Giác, Mắt Ưng

Năng lực: Thần Tiễn Thủ, Cuồng Phong Đao Pháp, Lưu Vân Bộ

Đệ tử: Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh

. . . . .

"Được được được, mau dậy đi, về sau ngươi chính là đệ tử của Lý Hiên ta."

Lý Hiên nhìn khen thưởng thu hoạch được, mừng rỡ không thôi mà đỡ Lục Trường Sinh dậy, chờ sau khi thấy rõ ràng cái năng lực Huyết Phân Thân này, càng là cảm giác tương lai bừng sáng.

Chẳng qua lúc này đây.

Lý Hiên quét qua chiếc nhẫn màu đen trên tay trái Lục Trường

Sinh, đột nhiên một cái nhắc nhở xuất hiện ở tầm mắt.

[Hắc Hoàng: Người kiến thức uyên bác, tinh thông đủ loại võ học và thuật phong ấn,

Người Hộ Đạo của Lục Trường Sinh, hồn phách gửi gắm vào trong chiếc nhẫn, không thể thu đồ đệ.]

Nhìn cái nhắc nhở này, Lý Hiên tức thì bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Lúc trước khi hắn thu Tần Nguyệt làm đồ đệ, nhắc nhở Tần Nguyệt nắm giữ huyết mạch đặc thù, tương lai chỉ cần huyết mạch của Tần Nguyệt thức tỉnh, liền có thể thu được lực lượng cường đại.

Cùng Tần Nguyệt so sánh thì Lục Trường Sinh liền tương đối kém, mặc dù có Tuyệt phẩm thiên phú, nhưng không có huyết mạch, bây giờ Lý Hiên thấy chiếc nhẫn liền hiểu nguyên nhân.

Hiển nhiên Hắc Lão trong chiếc nhẫn, sẽ trợ giúp Lục Trường Sinh giải trừ phong ấn, phụ trợ hắn trở thành Võ Thần cường đại.

"Sư tôn, ngươi nói ta có thiên phú tu hành, tại sao ta không cách nào thành công vận chuyển khí huyết đây."

Thanh âm Lục Trường Sinh truyền tới, trong giọng nói mang theo nghi ngờ nồng nặc.

Nhìn Lục Trường Sinh cặp mắt đầy mong đợi, Lý Hiên giơ tay lên vỗ vai hắn an ủi nói.

"Đồ nhi đừng lo lắng, thiên phú của ngươi bị phong ấn, lúc này mới không cách nào sử dụng."

"Phong ấn?"

Lục Trường Sinh nghe được hai chữ phong ấn, nghi hoặc mà nhìn Lý Hiên.

"Đối với phong ấn! Dựa theo quan sát của ta, tư chất của ngươi đạt tới Tuyệt phẩm, chỉ có điều thuộc về trạng thái phong ấn, lúc này mới không cách nào vận chuyển khí huyết."

Lý Hiên nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng nói cho hai người Lục Trường Sinh và Lục Uyên biết chuyện này.

"Tuyệt phẩm? ! !"

Lục Trường Sinh cùng Lục Uyên nghe được hai chữ này, kinh hãi không thôi.

Phải biết tư chất chia rất nhiều loại, từ dưới đi lên theo thứ tự là Hạ phẩm, Trung phẩm, Thượng phẩm, Cực phẩm cùng với Tuyệt phẩm trong truyền thuyết.

Trung phẩm đã rất lợi hại, nhưng bây giờ Lý Hiên nói Lục Trường Sinh đạt tới Tuyệt phẩm, điều này liền có chút dọa người.

"Thật. . . Thật không vậy? Ta thật sự có tư chất Tuyệt phẩm? " Lục Trường Sinh sợ hãi nói.

" Đúng, ta bảo đảm."

Lý Hiên chính là lời nói như chém đinh chặt sắt, nói năng có khí phách.

Nói như vậy cũng làm Lục Trường Sinh mừng rỡ không thôi, trên mặt tái nhợt hiện lên một chút màu máu.

Chỉ là nghĩ đến tư chất đang bị phong ấn, tâm tình Lục Trường Sinh liền mất mác, không biết mình khi nào có thể giải phong.

"Đồ nhi, vận mệnh của ngươi bất phàm, không cần lo lắng chuyện phong ấn, sớm muộn sẽ có người giải trừ phong ấn cho ngươi, tương lai nếu như không người giúp ngươi, vậy vi sư giúp ngươi cởi ra."

Lý Hiên thấy tâm tình Lục Trường Sinh mất mác, mở miệng an ủi khích lệ hắn. Dù nói thế nào cũng là đệ tử của mình, vẫn là phải chiếu cố một chút.

Huống chi thực lực Lục Trường Sinh tăng lên, Lý Hiên còn có thể được khen thưởng phản hồi, cho nên Lý Hiên chuẩn bị chờ vài năm, nếu như Hắc Lão trong chiếc nhẫn không ra tay, cái kia Lý Hiên liền nghĩ biện pháp trợ giúp tên đồ đệ này.

Đương nhiên.

Bây giờ trọng yếu hơn chính là nghiên cứu Huyết Phân Thân, cho nên Lý Hiên tìm một cái cớ rời đi.

Chờ ngay sau khi Lý Hiên rời đi.

Lục Trường Sinh vừa giúp cha Lục Uyên băng bó vết thương, vừa nói: "Cha, điều sư tôn nói là sự thật sao? Con thật sự có Tuyệt phẩm thiên phú, vận mệnh của con thật bất phàm?"

"Chuyện này. . . Cha cũng không dám khẳng định. " Lục Uyên lắc đầu một cái.

Hắn từng tìm người kiểm tra Lục Trường Sinh, lấy được kết quả là thể chất quá kém, không có thiên phú võ học.

Nhưng mà bây giờ.

Lý Hiên lại nói Lục Trường Sinh có thiên phú võ học, còn là Tuyệt phẩm, điều này thật sự là làm người ta khó tin, Lục Uyên tự nhiên có chút hoài nghi.

"Như vậy à, con biết rồi."

Lục Trường Sinh có chút mất mát, hắn rất muốn biết điều này có phải thật vậy hay không, đáng tiếc ngay cả cha cũng không biết.

Bất đắc dĩ, Lục Trường Sinh chỉ có thể chờ đợi tương lai xác

nhận tất cả những thứ này.

"Cha, con đi lấy chút nước sạch."

Lục Trường Sinh thấy trong hồ lô không có nước, cùng cha nói một câu rồi đi về phía dòng suối nhỏ cạnh khe núi.

Nơi đó rất an toàn, khoảng cách rất gần, không cần lo lắng vấn đề an toàn.

Chương 17. Sư tôn quá cổ quái

Chờ đến khi đi tới cạnh dòng suối nhỏ lấy nước, một tiếng nói già nua đột nhiên vang lên.

"Tiểu tử, ngươi quả thật có Tuyệt phẩm thiên phú."

"Ai? " Lục Trường Sinh chợt đứng lên, cảnh giác ngắm nhìn bốn phía.

"Đừng lo lắng, ta ở bên trong chiếc nhẫn của ngươi, ngươi có thể gọi ta là Hắc Hoàng. " Thanh âm già nua vang lên lần nữa, trực tiếp truyền vào trong tai Lục Trường Sinh.

Thanh âm như vậy làm Lục Trường Sinh nghi ngờ không thôi, cảm giác người già nua này thật không đơn giản, đồng thời không nhịn được hỏi.

"Ta. . . Ta thật sự có Tuyệt phẩm thiên phú?"

" Đúng, hơn nữa còn là Tuyệt phẩm thiên phú vô cùng đáng sợ, vốn là ta muốn thu ngươi làm đồ đệ, không nghĩ tới có người giành trước ta một bước, người kia ta có chút không nhìn thấu. " Thanh âm già nua nói lần nữa.

"Không nhìn thấu? Ngươi là nói sư tôn? " Lục Trường Sinh lần nữa nói.

" Đúng, sư tôn Lý Hiên của ngươi thực lực rất phổ thông, mới luyện thể tầng bảy, nhưng hắn lại liếc mắt liền nhìn ra thiên phú của ngươi, còn nhìn ra vận mệnh của ngươi bất phàm.

Phải biết cho dù là ta, đều hao phí đến mấy năm, hao phí đại uy năng mới biết vận mệnh của ngươi bất phàm,

Nhưng sư tôn ngươi liếc mắt một cái liền nhìn ra, điều này rất không tưởng tượng nổi. " Thanh âm già nua nghiêm nghị nói.

"Chuyện này. . . ."

Lục Trường Sinh nghe nói như vậy, không khỏi trợn to cặp mắt.

"Ngươi dùng đến mấy năm mới nhìn ra? Còn dùng đại uy năng mới biết vận mệnh của ta?"

"Đúng, ngươi đây là ánh mắt gì, cho rằng ta thực lực không đủ sao? Ta cho ngươi biết, ta đã từng là Hắc Hoàng, là tồn tại mạnh mẽ vô cùng.

Lúc trước ta thổi một hơi, cũng có thể thổi chết võ giả luyện thể, phất tay trời long đất lở, thậm chí cai quản cả một khối đại lục.

Nếu như không phải vì bị người ám hại, ta cũng sẽ không thân tử đạo tiêu, tàn hồn ký thác vào trong chiếc nhẫn này."

Hắc Hoàng buồn bực nói, lộ vẻ rất bất đắc dĩ.

"Lại là như vậy."

Lục Trường Sinh nghe nói như vậy bị kinh động, không thể tin được Hắc Hoàng đã từng mạnh mẽ như vậy.

Nhưng người mạnh mẽ như vậy, vì sao dùng đến mấy năm thời gian, mới nhìn ra vận mệnh của chính mình? Rõ ràng sư tôn liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Mang theo nghi ngờ, Lục Trường Sinh nói: "Hắc Hoàng, ngươi dùng đến mấy năm mới nhìn ra vận mệnh của ta?"

"Đúng ! Vận mệnh của ngươi rất đặc thù, quả thật không dễ dàng nhìn ra. " Hắc Hoàng thành thật nói.

"Vậy vì sao sư tôn vừa nhìn liền biết vận mệnh của ta? Chẳng lẽ sư tôn cường đại hơn? Là cường giả ngầm? " Lục Trường Sinh nghi ngờ không hiểu hỏi.

"Không có khả năng, lúc trước ta không nhìn thấu hắn, cho rằng hắn là cường giả siêu cấp, nhưng bây giờ ta hiểu được, hắn chẳng qua là nắm giữ thiên phú đặc thù.

Cái thế giới này muôn hình vạn trạng, thiên phú nào cũng có, thật ra thì thực lực của hắn mới luyện thể tầng bảy mà thôi. " Hắc Hoàng vội vàng nói.

"Lại là như vậy. " Lục Trường Sinh kinh ngạc. .

"Đừng lo lắng, sư tôn ngươi mặc dù không là cường giả, nhưng ta là cường giả siêu cấp, ta kiến thức uyên bác, tinh thông hơn mười ngàn loại võ học, ngay cả thuật phong ấn đều biết,

Chỉ cần cho ta tài liệu, ta có thể lập tức giúp ngươi giải trừ phong ấn. " Hắc Hoàng nói tiếp, giọng nói càng ngày càng tự tin.

"Giải trừ phong ấn? Giải trừ thật sao? " Lục Trường Sinh vui vẻ nói.

"Dĩ nhiên, ta nhưng mà đã từng là cường giả siêu cấp, phong ấn nho nhỏ, tự nhiên dễ dàng giải quyết. " Hắc Hoàng tiếp tục ngạo nghễ giải thích.

"Lại lợi hại như vậy. " Lục Trường Sinh kinh ngạc cặp mắt trợn to.

"Lợi hại đến mức ngươi không cách nào tưởng tượng, ta đã từng khống chế một mảnh đại lục, cai quản ngàn tỉ sinh linh, căn bản không phải sư tôn ngươi có thể đạt tới, dù là sư tôn ngươi có chút năng lực đặc thù, cũng kém hơn ta.

Ngươi xem, hòn đá nhỏ bên kia đại biểu sư tôn của ngươi, mặt

trời trên trời đại biểu ta, đây chính là chênh lệch của ta và sư tôn ngươi!"

Hắc Hoàng tiếp tục ngạo nghễ mà nói, thanh âm lộ ra càng ngày càng tự tin.

"Chuyện này. . ."

Lục Trường Sinh cau mày, không hy vọng có người xem thường Lý Hiên, lúc này Lục Trường Sinh đột nhiên nghĩ đến cái gì nói.

"Trước dó sư tôn nói ta vận mệnh bất phàm, tương lai sẽ có người giúp ta giải trừ phong ấn, chẳng lẽ nói chính là ngươi?"

Ặc!

Hắc Hoàng vừa cảm thấy mình trâu bò, giờ thì ngây ngẩn rồi, ý thức được cái vấn đề này.

Linh hồn hắn suy yếu, đầu óc không phải rất nhạy, nhất thời quên lời nói Lý Hiên nói ra.

Bây giờ nghe Lục Trường Sinh nói những lời này, cũng cảm giác những lời này rất không bình thường, dường như, Lý Hiên đã sớm đoán được tương lai.

"Sư. . . Sư tôn ngươi rõ ràng mới luyện thể tầng bảy, vì sao cổ quái như vậy?"

Hắc Hoàng nghi ngờ không thôi, cảm giác trên người Lý Hiên bị phủ bởi sương mù dày đặc, có chút khiến cho người không nhìn thấu.

"Sư tôn ta có thể hay không cũng giống như ngươi vậy, đã từng là cường giả siêu cấp? " Lục Trường Sinh suy đoán nói.

Chương 18. Sự bá đạo của Huyết Phân Thân

"Không có khả năng, nếu như hắn đã từng là cường giả siêu cấp, sóng linh hồn sẽ rất mạnh, nhưng ta không có cảm nhận được."

Hắc Hoàng lắc đầu một cái, cũng không đồng ý cái quan điểm này.

"Vậy sư tôn vì sao có thể đoán được hết thảy các thứ này? " Lục Trường Sinh lần nữa hỏi.

"Ta cũng không biết, có thể vẫn là thiên phú, có lẽ thiên phú của hắn rất đặc thù, có thể suy tính ra một phần tình huống vận mệnh."

Hắc Hoàng nói tiếp, cảm giác chỉ có loại khả năng này nói xuôi được.

"Như vậy à, vậy cũng rất mạnh, người bình thường cũng không có bản lãnh này. " Lục Trường Sinh nghiêm túc nói.

"Nói cũng đúng, thiên phú đặc thù như vậy ta cũng muốn, sư tôn ngươi quả thật có chút bản lĩnh, cung thuật cũng vô cùng lợi hại.

Như vậy đi, lần sau gặp được sư tôn ngươi, ta thử hắn một chút, xem hắn có thể phát hiện ta hay không."

Hắc Hoàng nghĩ tới một chủ ý, chuẩn bị tương lai điều tra kỹ Lý Hiên một phen, xem xem đến cùng phải hay không là cường giả ngầm.

Cứ như vậy.

Hai người từ từ giao lưu, nói chuyện phong ấn, giữa hai bên dần dần quen thuộc.

Bên kia.

Phương hướng dãy núi.

Lý Hiên sau khi đi ra khỏi dãy núi, không có vội đi tìm mấy người Tần Nguyệt, mà là đi tới trong một rừng cây, lấy ra trường đao nhẹ nhàng rạch ra một lỗ nhỏ trên ngón tay.

Tức thì.

Mười mấy giọt máu từ trong vết thương chảy ra, chậm rãi nhỏ giọt xuống.

Thình thịch thình thịch!

Ánh sáng màu đỏ ngòm lấp lánh, mười mấy giọt máu trong nháy mắt biến thành mười mấy phân thân, là Huyết Phân Thân cùng Lý Hiên giống nhau như đúc.

"Bái kiến bản thể!"

Mười mấy huyết phân thân cung kính hành lễ với Lý Hiên, trong đôi mắt mang theo sự cuồng nhiệt, giống như là tín đồ nhiệt thành.

"Ách. . ."

Nhìn những phân thân này, Lý Hiên có chút cạn lời, sửng sốt hai giây, bởi vì đám phân thân này không mặc quần áo, từng cái trần trùng trục.

Càng làm Lý Hiên kinh ngạc chính là, những thứ phân thân này là không giới tính, chẳng qua là dáng ngoài cũng giống như mình.

"Bản chất tạo thành bọn họ là máu của ta, điều này mới đưa đến không giới tính sao?"

Lý Hiên cảm giác là loại khả năng này, song hắn cũng không nghĩ nhiều, mà là cảm nhận trạng thái của mình.

Hắn phát hiện trong đầu có thêm mười mấy luồng tin tức đến từ phân thân, giống như hắn có mười mấy con mắt vậy, có thể thấy thêm nhiều cảnh tượng.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, Lý Hiên không nhịn được hạ lệnh trong đầu, để cho những huyết phân thân này du đãng khắp nơi.

Nhận được mệnh lệnh.

Huyết phân thân đi vào buội cây, chia làm mười mấy nhánh ở trong bụi cây qua lại.

Rất nhanh, cảnh tượng bọn họ thấy đều truyền cho Lý Hiên, loại cảm giác này vô cùng thần kỳ.

"Không tệ không tệ, nếu như ta để cho huyết phân thân tu hành võ học, đây chẳng phải là có thể nhanh chóng nắm giữ một môn võ học?"

Lý Hiên nghĩ tới Cuồng Phong Đao Pháp, cái môn đao pháp này hắn tu hành vài chục năm, đã đến bình cảnh, trong thời gian ngắn không cách nào đạt tới cực hạn đao pháp.

Bây giờ vừa vặn thừa dịp cơ hội này, để cho huyết phân thân này luyện tập, từ đó phản hồi về mình.

Vừa nghĩ liền làm.

Lý Hiên hạ lệnh trong đầu, tức thì mười mấy huyết phân từ theo trên cây to bẻ lấy nhánh cây, dựa theo phương thức của

Cuồng Phong Đao Pháp bắt đầu luyện tập.

Rất nhanh, từng luồng tin tức về Cuồng Phong Đao Pháp truyền vào trong óc, những tin tức này sau khi bị Lý Hiên chỉnh cho chuẩn lần nữa phản hồi qua, sau đó lần nữa quay ngược về.

Song, Lý Hiên không có cảm giác được Cuồng Phong Đao Pháp tăng lên rõ ràng, hắn không nhịn được mà rạch ra từng đạo vết thương ở bên trên tay trái của mình.

Thình thịch thình thịch oành!

Theo ánh sáng màu đỏ ngòm lấp lánh, trên mặt đất lần nữa có thêm hơn tám mươi cái huyết phân thân, cộng thêm huyết phân thân trước kia tổng cộng một trăm cái.

Số lượng như vậy, thoáng cái làm trong đầu Lý Hiên tăng lên rất nhiều tin tức.

Cũng may Lý Hiên rất kịp thời xử lý những tin tức này, không có cảm nhận được gánh nặng quá lớn.

"Đều đi luyện tập Cuồng Phong Đao Pháp. " Lý Hiên hạ lệnh trong đầu.

"Vâng! Bản thể!"

Một đám Huyết phân thân đi tới trong rừng cây, bẻ nhánh cây, dựa theo Cuồng Phong Đao Pháp bắt đầu luyện tập.

Theo phân thân luyện tập, đông đảo kinh nghiệm tu hành Cuồng Phong Đao Pháp truyền vào đầu Lý Hiên, khiến cho cảm ngộ của hắn đối với môn công pháp này dần dần tăng cường, càng muốn gì được nấy.

"Được, rất tốt, đây vẫn chỉ là 100 cái huyết phân thân, luyện tập một lát, nếu như huyết phân thân nhiều hơn một chút, tỷ như

một ngàn cái thì như thế nào? Luyện tập càng lâu thì lại như thế nào? Thật là mong đợi a."

Trong mắt Lý Hiên tràn đầy mong đợi, rất muốn thử sáng tạo càng nhiều Huyết Phân Thân xem sao.

Song bây giờ có một cái vấn đề cần phải giải quyết, đó chính là vấn đề quần áo.

Một trăm phân thân toàn bộ trần trùng trục, mặc dù là không giới tính, nhưng ngoại hình giống mình, vậy thì có chút không xong.

Lý Hiên chuẩn bị mua một đống trang phục luyện võ, đến lúc đó lại suy tính tu hành Cuồng Phong Đao Pháp.

Chương 19. Tặng sư tôn đoá hoa

"Đúng rồi, không biết giết chết Huyết Phân Thân thì như thế nào?"

Lý Hiên nhìn về phía Huyết Phân Thân bị chế tạo thứ một trăm, cũng chính là Huyết Phân Thân số 100, Lý Hiên thử nghĩ giết chết nó.

Sau khi Lý Hiên nghĩ nghĩ, Huyết Phân Thân số 100 trực tiếp té xuống đất, hoàn toàn ngừng thở.

"Ồ? Lại có thi thể?"

Lý Hiên chau mày, rõ ràng là Huyết Phân Thân từ một giọt máu ngưng tụ thành, tại sao lại lưu lại thi thể, điều này thật kỳ quái.

Ôm nghi ngờ trong lòng, Lý Hiên đang chuẩn bị kiểm tra một chút tình huống thi thể, đột nhiên Huyết Phân Thân số 1 cách đó không xa đến gần thi thể Huyết Phân Thân số 100, sau đó chúng nó dung hợp lại cùng nhau.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là thực lực Huyết Phân Thân số 1 tăng cường một chút, khí tức rõ ràng mạnh hơn những phân thân khác.

"Thú vị, rất thú vị."

Lý Hiên hết sức kinh ngạc, tiếp tục lợi dụng ý nghĩ lại giết chết mấy cái Huyết Phân Thân.

Kết quả là thi thể những phân thân này tất cả đều bị phân thân số 1 dung hợp, thực lực trở nên càng ngày càng mạnh mẽ.

Lý Hiên tiếp tục thí nghiệm, thậm chí cầm đao chém chết mấy cái Huyết Phân Thân, quá trình này chúng nó cũng không phản kháng, mặc cho Lý Hiên giết chết chúng nó.

Chờ khi Lý Hiên mang 99 cái Huyết Phân Thân đều giết chết, chỉ còn lại Huyết Phân Thân số 1, thực lực của nó đạt tới luyện thể tầng sáu, chỉ thấp hơn Lý Hiên một tầng.

Lý Hiên tiếp tục khảo sát, phát hiện các loại năng lực mình nắm giữ, cũng bị phân thân kế thừa.

Tỷ như Mắt Ưng, Thần Tiễn Thủ, Cảm Giác, Cuồng Phong Đao Pháp, Lưu Vân Bộ, Thiên phú Kiếm tu Thần Phẩm vân vân những năng lực này, thậm chí chúng nó còn nắm giữ cái thiên phú Huyết Phân Thân này.

Chỉ có điều một giọt máu chỉ có thể phân ra một cái Huyết Phân Thân, tỷ như Huyết Phân Thân số 1 chỉ có thể lại phân ra 99 cái phân thân, sau khi phân xong thực lực của nó cũng sẽ hạ xuống trên phạm vi lớn.

"Lấy được máu của ta càng nhiều, thực lực Huyết Phân Thân càng mạnh, lấy được máu của ta càng ít, thực lực càng yếu."

Lý Hiên âm thầm phân tích, cảm giác cái thiên phú Huyết Phân Thân này rất không tồi, thậm chí có chút nghịch thiên.

Tỷ như thực lực Lý Hiên một mực tăng lên, hắn trở nên cường đại, vậy Huyết Phân Thân cũng có thể tiếp tục trở nên mạnh mẽ, tương đương với lấy được một tốp đàn em.

Mấu chốt là đám đàn em này còn có thể trợ giúp Lý Hiên tu hành, nắm giữ kỹ năng, phản hồi tình báo.

Năng lực như vậy, đối với Lý Hiên mà nói tuyệt đối là như hổ thêm cánh.

"Đúng là năng lực không tồi, chờ ta lấy được quần áo liền chế tạo càng nhiều Huyết Phân Thân."

Lý Hiên nhìn phân thân số 1 còn sống sót cuối cùng, suy tính hồi lâu cuối cùng không có giết chết đối phương, bởi vì sau khi giết chết đối phương, máu tươi liền hoàn toàn lãng phí.

"Ngươi nghĩ biện pháp che giấu dung mạo của mình, cái áo khoác này cho ngươi, sẽ cho ngươi một thanh đao."

Lý Hiên cởi xuống áo khoác của mình đưa cho đối phương, cùng đưa tới còn có trường đao.

"Đa tạ bản thể."

Phân thân số 1 lấy áo khoác cột vào bên hông, sau đó nắm trường đao đi vào trong rừng cây, ở trong đó tìm chút đất sét bôi lên trên mặt, che giấu dung mạo, sau đó đi vào trong rừng cây.

Lý Hiên đối với điều này biết rõ ràng, cũng không có nói gì, mà là nhanh đi về phía xe vận tiêu.

"Sư tôn, ngươi trở về rồi, như thế nào đây? Trong khe núi nguy hiểm không?"

Tần Nguyệt thấy Lý Hiên trở về, chạy chậm đi tới bên người Lý Hiên, tay nhỏ trắng noãn cầm bàn tay Lý Hiên, có chút không nỡ mà cầm thật chặt.

Lúc trước nàng còn không cảm thấy có chuyện gì, nhưng sau khi Lý Hiên rời đi, Tần Nguyệt cũng rất không nỡ, rất lo lắng, sợ hãi xảy ra chuyện.

Bây giờ thấy Lý Hiên trở về, Tần Nguyệt vui vẻ, cũng không

nhịn được cầm tay Lý Hiên thật chặt.

"Ừ, bên kia có một ít sinh vật ô nhiễm, thực lực cũng không mạnh, đều bị ta giết chết, đừng lo lắng."

Lý Hiên xoa xoa đầu nhỏ của Tần Nguyệt, nhẹ giọng an ủi, cảm giác có một cô em đáng yêu như vậy quan tâm chính mình, vẫn thật thoải mái.

"Sư tôn, ta mới vừa rồi hái một đóa hoa nhỏ, tặng cho ngươi."

Tần Nguyệt từ trong cái túi nhỏ lấy ra một đoá Hồng Diễm Hoa màu máu đỏ, vui vẻ đưa cho Lý Hiên.

" Ừ, cám ơn ngươi, Tần Nguyệt."

Lý Hiên khẽ mỉm cười, từ trong hành lý của xe vận tiêu cầm ra một bộ áo khoác mới màu trắng mặc vào, sau đó cầm đóa hoa này đặt ở bên trong bao đựng tên.

Trong một nhúm mũi tên màu vàng, xuất hiện một đóa Hồng Diễm Hoa như vậy, ngược lại cũng lộ ra có một phong cách riêng.

"Thật là đẹp mắt."

Tần Nguyệt lượn quanh mấy vòng bên cạnh Lý Hiên, mắt to vụt sáng lóng lánh nhìn đoá hoa trong túi tên, cảm giác rất đẹp mắt.

" Ừ, chúng ta đi thôi, bên kia ta quen một ít đồng bạn."

Chương 20. Trùng hợp như vậy?

Lý Hiên khẽ mỉm cười, chào hỏi mọi người tiếp tục tiến lên, đi đến miệng khe núi.

Trong khe núi.

Lục Trường Sinh vẫn ở chỗ cũ cùng Hắc Hoàng âm thầm nói chuyện với nhau, lấy được bộ võ học mới từ phía hắn, quan hệ của hai người càng ngày càng tốt.

"Hắc Hoàng, lúc trước ngươi nói cần tài liệu mới có thể giúp ta giải trừ phong ấn, vậy cần tài liệu gì đây? " Lục Trường Sinh dùng suy nghĩ dò hỏi.

"Yêu cầu rất nhiều tài liệu, phần lớn tiệm thuốc có thể mua được, nhưng có một loại thực vật tên Hồng Diễm Hoa vô cùng hiếm thấy, cần ngươi cố gắng tìm mới được. " Hắc Hoàng truyền âm nói.

"Hồng Diễm Hoa? Hiếm thấy cỡ nào? Ta có thể để cho gia tộc hỗ trợ, còn có thể mời sư tôn ta hỗ trợ, có lẽ tìm nó không khó lắm. " Lục Trường Sinh nghiêm túc nói.

"Không khó? Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ngươi có biết Hồng Diễm Hoa trân quý cỡ nào không? Đó là thực vật chỉ có người có đại khí vận mới có thể phát hiện, không có khí vận, không phải là người thiên phú siêu tuyệt, cho dù đóa hoa đặt ở trước mặt ngươi, ngươi cũng không phát hiện được.

Gia tộc của ngươi, sư tôn của ngươi căn bản không giúp được

ngươi, chuyện này chỉ có thể dựa vào chính ngươi. " Hắc Hoàng nghiêm nghị nói.

"Khó tìm như vậy? Ngay cả sư tôn ta cũng không tìm ra sao? Sư tôn có thiên phú đặc thù, hẳn có thể giúp ta tìm đến chứ ? " Lục Trường Sinh hỏi.

"Vô dụng, Hồng Diễm Hoa rất đặc thù, cần phải có vận mệnh nhất định mới có thể tìm tới, sư tôn ngươi mặc dù có chút thiên phú đặc thù, nhưng muốn tìm Hồng Diễm Hoa thật quá khó khăn. " Hắc Hoàng khẽ lắc đầu một cái.

"Thật khó khăn như vậy sao? Một tia hi vọng cũng không có sao? " Lục trường Sinh không bỏ cuộc nói.

"Không có, năm đó ta thân là Hắc Hoàng nắm trong tay một cái đại lục, hao phí thời gian mười năm đều không tìm được Hồng Diễm Hoa, khi đó ta vô cùng cường đại.

Ngươi phải hiểu được, khi thực lực đạt đến tới trình độ nhất định, có thể thấy nhiều thứ hơn, nhưng năm đó ta vẫn bị thất bại, phí hết tâm huyết tìm mười năm, cuối cùng không thu hoạch được gì.

Cho nên ta mới nói chuyện này chỉ có thể dựa vào chính ngươi, vận mệnh của ngươi đặc thù, nói không chừng tùy tiện đi bộ đều có thể nhìn thấy, đây chính là chênh lệch."

Hắc Hoàng thở dài mà nói, dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Lục Trường Sinh.

"Thì ra là như vậy, xem ra chuyện này chỉ có thể dựa vào chính mình. " Lục Trường Sinh bất đắc dĩ nói.

"Con trai, chúng ta phải đi, sư tôn ngươi lúc rời đi nói ở miệng khe núi tập họp, người của hắn cũng sắp đến, chúng ta lên đường đi."

Đại hán Lục Uyên cụt một tay lên tiếng, hô hào mọi người lên đường.

"Được rồi cha, chúng ta lên đường."

"Lên đường lên đường."

Mọi người sau khi chỉnh lý xong hết thảy, kết bạn rời đi khe núi, hướng miệng khe núi đi tới.

Chỉ là khi bọn hắn đi.

Lục Trường Sinh trong đội ngũ thấy được bóng người Lý Hiên xa xa, không biết vì sao, hắn liền liếc nhìn Hồng Diễm Hoa trong túi tên sau lưng Lý Hiên.

Trong nháy mắt khi thấy đóa hoa này, Lục Trường Sinh hơi sửng sờ, theo bản năng mà hỏi.

"Hắc Hoàng, trong bao đựng tên của sư tôn dường như có một đóa Hồng Diễm Hoa, kia có phải tài liệu ngươi cần hay không?"

"Hồng Diễm Hoa? Ở nơi nào? Ta cái gì cũng không thấy, bên trong bao đựng tên dường như chỉ có mủi tên. " Trong thanh âm già nua của Hắc Hoàng mang theo một tia mờ mịt.

"Chỉ có mủi tên? Không. . . Thật sự có một đóa Hồng Diễm Hoa, chúng ta đi tới gần xem."

Lục Trường Sinh vội vàng chạy nhanh mấy bước, chờ chạy đến cách Lý Hiên còn có mười mét, thanh âm già nua đột nhiên vang lên.

"Ông trời của ta ơi, thật sự là Hồng Diễm Hoa, sư tôn ngươi lại trước thời hạn giúp ngươi tìm được? Làm sao có thể?"

Hắc Hoàng không dám tin mà truyền âm, bên trong thanh âm già nua mang theo rung động nồng nặc.

Hắn thật sự là không nghĩ ra, đây rốt cuộc là tại sao.

Rõ ràng năm đó hắn tìm mười năm, đều không tìm được một gốc Hồng Diễm Hoa.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, Lục Trường Sinh sư tôn Lý Hiên, trong nháy mắt liền tìm được Hồng Diễm Hoa.

Chênh lệch như thế, thật sự là làm Hắc Hoàng không thể nào chấp nhận được.

"Chẳng lẽ nói, vận mệnh của sư tôn Lý Hiên của ngươi cũng rất bất phàm? " Hắc Hoàng truyền âm nói.

"Có thể, nếu không sư tôn làm sao lại nhìn ra vận mệnh của ta? " Lục Trường Sinh nghiêm mặt nói.

"Nhưng ta luôn cảm thấy có gì đó là lạ."

Hắc Hoàng tiếp tục truyền âm, trong lòng lộ ra hoài nghi nồng nặc, thậm chí chuẩn bị tìm cơ hội thử Lý Hiên một chút, xem xem đến cùng có phải hay không vận mệnh bất phàm.

Cứ như vậy, mọi người ở cửa khe núi tập hợp, chào hỏi lẫn nhau rồi đi về phía Trấn Bắc Thành.

"Sư tôn, cái đóa Hồng Diễm Hoa này là cho ta sao? Ngài làm sao biết Hồng Diễm Hoa là tài liệu chính để giải trừ phong ấn của ta đây?"

Trên quan đạo.

Lục Trường Sinh nhìn Lý Hiên vuốt vuốt cái đóa Hồng Diễm Hoa kia, không nhịn được hỏi, cả người đều lộ ra rất kích động.

"Ừm."

Lý Hiên ừ một tiếng, ánh mắt quét về phía Lục Trường Sinh,

ngay sau đó nhìn về phía chiếc nhẫn màu đen trên ngón tay của hắn.

Đóa hoa này là Tần Nguyệt đưa cho hắn, Lý Hiên căn bản không có coi là chuyện đáng kể, nhưng bây giờ nhìn lại, đóa hoa này tác dụng phi phàm.

Chương 21. Hắc Hoàng nhát gan

Từ trong giọng nói của Lục Trường Sinh mới vừa rồi, Lý Hiên hiểu được tác dụng đại khái của cái đóa Hồng Diễm Hoa này, suy tính ra có người tiếp xúc với Lục Trường Sinh, nói cho hắn phương pháp giải trừ phong ấn.

Mà người này, tỷ lệ rất lớn chính là chiếc nhẫn màu đen này, cũng chính là Hắc Hoàng.

Nghĩ tới đóa hoa này là tài liệu chính giải trừ phong ấn, Lý Hiên ung dung thản nhiên nói.

" Chờ đi Trấn Bắc Thành, ngươi gom đủ tài liệu còn lại rồi tới tìm ta."

"Vâng sư tôn, ta nhất định trong thời gian nhanh nhất, tìm tới tất cả tài liệu. " Lục Trường Sinh kích động nói.

" Ừ, đi thôi."

"Vâng sư tôn."

Đội ngũ tiếp tục lên đường.

Lục Trường Sinh nghĩ đến tư chất của mình sắp giải phong, hắn liền vui vẻ muốn la to.

Vẫn là Hắc Hoàng nhắc nhở một câu, lúc này mới làm Lục Trường Sinh miễn cưỡng đè xuống tâm tình kích động.

"Hắc Hoàng, đóa hoa này thật sự là Hồng Diễm Hoa sao? " Lục

Trường Sinh kích động lần nữa hỏi trong đầu.

"Đúng, tuyệt đối là Hồng Diễm Hoa, chỉ cần ngươi đi Trấn Bắc Thành mua được tài liệu phụ trợ, là có thể giải trừ phong ấn, tu hành võ học, sư tôn ngươi thật là khiến cho người nhìn không thấu."

Hắc Hoàng lần nữa truyền âm, trong thanh âm lộ ra bất đắc dĩ.

"Hắc Hoàng, ngươi mới vừa rồi dò xét sư tôn ta rồi hả? " Lục Trường Sinh hỏi lần nữa.

"Đúng, ta không có nhận ra được bất cứ dị thường nào, cảm giác hắn chính là một võ giả luyện thể tầng bảy thông thường, nhưng hắn lại phát hiện ta.

Mới vừa rồi hắn nhìn chăm chú chiếc nhẫn màu đen một lúc lâu, rõ ràng cho thấy đang cảnh cáo ta, trọng điểm là khi ta dò xét hắn không cảnh cáo, dò xét xong rồi hắn mới cảnh cáo.

Điều này giống như là đang nói: Cho ngươi cơ hội dò xét, ngươi cũng không dò xét ra cái gì, cũng đừng mất mặt xấu hổ."

Hắc Hoàng bất đắc dĩ nói, là Hắc Hoàng cai quản một mảnh đại lục, hắn cái gì cũng không dò tra được, còn bị người khinh bỉ nhìn, điều này làm hắn rất bất đắc dĩ.

"Ngươi nói sư tôn có thể nhìn thấy ngươi? Lúc trước ngươi không phải nói sư tôn không cách nào phát hiện ngươi sao? " Lục Trường Sinh tiếp tục hỏi.

"Cho nên ta mới nói nhìn không thấu được sư tôn ngươi, quên đi, ta vẫn là cách xa sư tôn ngươi một chút đi, linh hồn yếu ớt của ta nhưng mà không đỡ được một đòn của cường giả."

Hắc Hoàng cảm thấy vẫn là kinh sợ một chút mới tốt, cũng không muốn gây phiền toái, nhỡ như bị Lý Hiên đập chết, Hắc

Hoàng hắn liền hoàn toàn toi đời.

"Chuyện này. . ."

Lục Trường Sinh trầm mặc, lúc trước hắn cảm thấy Hắc Hoàng là cường giả một mảnh đại lục, nhất định là có phong độ cường giả.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, bị sư tôn Lý Hiên cảnh cáo một chút, Hắc Hoàng liền một mặt kinh sợ, loại tương phản này làm Lục Trường Sinh có chút không tiếp thụ nổi.

"Được rồi, linh hồn của ngươi suy yếu, ngủ say trước đi, chờ ta mua đủ tài liệu rồi sẽ gọi ngươi. " Lục Trường Sinh nói.

"Tốt tốt, vậy trước tiên như vậy, về sau lúc có sư tôn ngươi ráng đừng gọi ta, ta ngủ say đây."

"Được!"

Lục Trường Sinh cạn lời mà đáp, cảm giác vẫn là sư tôn của mình càng đáng tin hơn, vị cường giả tên Hắc Hoàng này nhất định chính là kẻ nhát gan.

Song cảm giác xa cách với sư tôn quá mạnh, càng giống như là trưởng bối uy nghiêm, ngược lại Hắc Hoàng cho người ta một loại cảm giác như bạn bè, khiến cho Lục Trường Sinh càng muốn tiếp xúc.

Trong ý nghĩ như vậy, đội ngũ tiếp tục lên đường, ở trên quan đạo loang loang lổ lổ, ở bên dưới trời xanh mây trắng, một đường đi về phía Trấn Bắc Thành.

Cùng nhau đi tới.

Bọn họ lại cũng không có gặp bất kỳ nguy hiểm nào, vô cùng thuận lợi đi tới Trấn Bắc Thành, hoàn thành nhiệm vụ áp tiêu.

Lý Hiên lấy được một vạn lượng tiền thù lao nhiệm vụ, dẫn theo mọi người bao một khách sạn, thu xếp cho tất cả mọi người xong, hắn một thân một mình rời đi khách sạn.

Hắn đầu tiên là ở bên góc tường thành vắng vẻ, mua một căn nhà nhỏ, lại mang một bộ quần áo đầy đủ đi tới bên ngoài Trấn Bắc Thành.

Ở trong rừng trúc Lý Hiên gặp Huyết Phân Thân số 1, đưa quần áo cho nó, dẫn theo nó trở về Trấn Bắc Thành.

Lý Hiên đã nghĩ xong, nếu Huyết Phân Thân tác dụng phi phàm, vậy thì ở các thành trì lớn đều sắp xếp Huyết Phân Thân, thu thập tin tức, bố trí tai mắt, thậm chí học tập các loại năng lực.

Tỷ như Trấn Bắc Thành có rất nhiều võ quán, tiệm dược liệu, các phân thân có thể tiến vào những khu vực này, học tập đủ loại kiến thức, nắm giữ đủ loại võ học.

Huyết Phân Thân còn có thể đi làm kiếm tiền, suy nghĩ một chút đi, nếu một cái Huyết Phân Thân một tháng kiếm 5000 đồng tiền, 100 cái Huyết Phân Thân có thể kiếm bao nhiêu?

500 ngàn, có thể kiếm năm trăm ngàn.

Đây cũng không phải là một con số nhỏ, có những Huyết Phân Thân này, Lý Hiên căn bản không cần phí sức áp tiêu kiếm tiền.

Quan trọng nhất là Lý Hiên có thể thông qua Huyết Phân Thân, tìm người thiên tư trác tuyệt, trợ giúp chính mình thu đệ tử càng nhanh.

Nghĩ tới đây, Lý Hiên không kịp đợi đi tới nhà nhỏ, tiếp tục sáng tạo Huyết Phân Thân.

Chương 22. Bố cục

Lần này Lý Hiên chuẩn bị sáng tạo một ít Huyết Phân Thân mạnh một chút, một cái Huyết Phân Thân tối thiểu mang theo 10 giọt máu của mình, như vậy bọn họ có thể phát triển tốt hơn.

Cân nhắc đến bố trí trong mỗi cái thành trì, Lý Hiên quyết định ở trong một tòa thành trì sắp xếp 50 người là đủ, chủ yếu vì dung mạo của bọn nó quá giống.

Lý Hiên chuẩn bị ở khi sáng tạo, gắng hết sức thay đổi tướng mạo của bọn nó.

Nghĩ tới điểm này.

Lý Hiên lấy ra trường đao xẹt qua nơi cổ tay, trong phút chốc máu tươi đỏ thẫm chảy xuôi mà ra, từng giọt rớt xuống đất.

Thình thịch thình thịch!

Hàng máu đỏ lấp lánh, theo những giọt máu này rớt xuống, lần lượt Huyết Phân Thân xuất hiện, rất nhanh trong sân nhỏ tăng lên 49 tên Huyết Phân Thân.

Lý Hiên đặt tên cho chúng nó là Huyết Phân Thân số 2 đến số 50, cộng thêm Huyết Phân Thân số 1 khi trước, tổng cộng 50 cái phân thân.

Nhìn Huyết Phân Thân mới xuất hiện, nhìn dung mạo giống đến chín phần của bọn họ, Lý Hiên cau mày.

"Ta ở lúc sáng tạo, gắng hết sức khiến ngoại hình chúng nó không giống nhau, nhưng vẫn là có chín phần giống nhau, xem ra chỉ có thể để chúng nó hóa trang."

Lý Hiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, trong lòng ra chỉ thị hóa trang, đồng thời sắp xếp Huyết Phân Thân số 1 đi mua đủ loại đồ vật.

Sau hai giờ.

Lý Hiên nhìn vẻ ngoài của 50 cái Huyết Phân Thân, hài lòng gật đầu, cảm giác kỹ thuật trang điểm của mình tạm được, không có uổng phí một hồi làm việc.

"Nơi này giao cho ngươi, phát triển cho tốt. " Lý Hiên nhìn về phía Huyết Phân Thân số 1.

"Vâng!" Huyết Phân Thân số 1 liền vội vàng gật đầu.

"Nơi này là chìa khóa nhà nhỏ, lại cho các ngươi thêm một ít vốn khởi bước, ta đi nha."

Lý Hiên lưu lại chìa khóa nhà nhỏ cùng tiền tài, xoay người rời đi.

Còn dư lại đều là chuyện nhỏ, chính Huyết Phân Thân liền có thể giải quyết, tiếp theo Lý Hiên bồi dưỡng Tần Nguyệt cùng Lục Trường Sinh thật tốt là được.

Chỉ cần hai người kia trở nên mạnh mẽ, thực lực của Lý Hiên cũng có thể nhanh chóng tăng lên, đến lúc đó những Huyết Phân Thân này cũng có thể dần dần trở nên mạnh mẽ.

Lý Hiên biết rõ nên làm như thế nào, nên như thế nào tối đa hoá lợi ích.

Ôm ý nghĩ như vậy, Lý Hiên trở về bên trong khách sạn, trở lại phòng lớn của mình.

"Sư tôn ngươi trở về rồi."

Tần Nguyệt đang trong phòng xép, thấy Lý Hiên trở lại, trước

tiên chạy đến bên người Lý Hiên, cầm bàn tay Lý Hiên.

"Đã trễ thế này, sao còn chưa nghỉ ngơi?"

Lý Hiên xoa xoa đầu nhỏ Tần Nguyệt, mỉm cười hỏi.

Căn phòng này là phòng cỡ lớn, có hai gian lớn, nhỏ, Tần Nguyệt ở bên trong gian phòng nhỏ.

Từ khi đi theo hắn, Tần Nguyệt liền đặc biệt kề cận hắn, thậm chí đem vị trí của mình xác định là tiểu thị nữ, không muốn rời đi quá xa Lý Hiên.

Lý Hiên cũng liền tuỳ nàng, dù sao trong khách sạn đều là nam, nàng một tiểu nha đầu một mình ở một căn phòng, cũng không quá an toàn.

Bảo vệ ở bên người, mới là điều Lý Hiên nguyện ý thấy.

"Sư tôn ngươi chưa có trở về, ta không an lòng, cho nên không ngủ được. " Tần Nguyệt mềm mại nhỏ nhẹ nói.

"Ra là vậy, đưa tay cho ta. " Lý Hiên cười tủm tỉm nói.

"Dạ dạ."

Tần Nguyệt giơ lên tay nhỏ bé trắng noãn, căn bản không hỏi muốn làm gì.

"Ừm, đây là Luyện Thể Đan, là ta mới vừa mua, luyện thể đan so với khí huyết đan mạnh hơn, trong này có 20 viên, có thể dùng hai mươi ngày, ngươi ăn một viên nếm thử một chút."

Lý Hiên cầm một bình sứ nhỏ đặt ở lòng bàn tay Tần Nguyệt, mỉm cười nói.

"Tạ ơn sư tôn, sư tôn quá tốt với ta rồi. " Tần Nguyệt cảm kích nhìn Lý Hiên, trong lòng càng ngày càng ỷ lại Lý Hiên.

"Đúng rồi, ngươi cho ta cái đóa Hồng Diễm Hoa kia, ta có thể cho Lục Trường Sinh sao? Cũng chính là Nhị sư đệ của ngươi. " Lý Hiên hỏi.

"Dĩ nhiên có thể, sư tôn muốn đưa cho ai cũng được mà, không cần hỏi ý của ta. " Tần Nguyệt lung lay đầu nhỏ nói.

Nàng cảm giác sư tôn đối với chính mình quá tốt, mình chính là một trẻ nít không ai muốn, sư tôn chẳng những thu chính mình làm đồ đệ, còn dạy cho mình võ công, mua cho mình quần áo đẹp đẽ.

Bây giờ còn mang đến đan dược trọng yếu như vậy, mấu chốt ngay cả chuyện đóa hoa đều hỏi mình, coi trọng ý nghĩ của mình, điều này làm trong lòng Tần Nguyệt cảm thấy ấm áp.

Sư tôn tốt với chính mình như vậy, Tần Nguyệt quyết định báo đáp sư tôn thật tốt, tương lai tìm tới càng nhiều thực vật có giá trị đưa cho sư tôn.

"Đóa hoa này giá trị rất lớn, tự nhiên phải hỏi ý kiến của ngươi, được rồi, không nói cái vấn đề này, hôm nay quá muộn, ngày mai mang ngươi đi dạo chơi Trấn Bắc Thành."

Lý Hiên cân nhắc đến chuyện Tần Nguyệt còn chưa có binh khí, chuẩn bị giúp nàng mua một thanh thuận tay.

"Vâng dạ, được nha."

Tần Nguyệt nhu thuận gật đầu, mắt to nháy nha nháy nháy vô cùng mặn mà.

"Đi nghỉ ngơi đi."

"Dạ dạ."

...

Chương 23. Ấm áp

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chiếu khắp nơi, mang đến cho vạn vật sinh cơ bừng bừng.

Lý Hiên chậm rãi mở cặp mắt ra, nhìn giường nhỏ đen bóng chế tạo từ gỗ thật, còn có cái màn giường thêu, chậm rãi ngồi dậy.

"Một giấc này, thật đúng là thoải mái."

Lý Hiên vươn người một cái, tối hôm qua hắn không có tu hành, ngủ suốt một đêm, một giấc đi qua cả người sảng khoái tinh thần.

Cảm giác mệt mỏi khi áp tiêu, dãi gió dầm sương mấy ngày nay, cũng biến mất hầu như không còn.

"Thật là thơm a, mùi vị bánh bao thịt."

Lý Hiên nghiêng đầu nhìn về phía bàn vuông bằng gỗ thật bên cạnh, thấy phía trên đặt một cái lồng bàn giữ ấm, mơ hồ có mùi thơm thoang thoảng bên trong.

Lý Hiên đi tới mở ra lồng bàn, thấy được tám cái bánh bao lớn, mùi thơm đậm đà đang tràn ngập, nhất thời làm hắn thèm ăn nhỏ dãi.

"Người có thể tích cực chuẩn bị bữa ăn sáng cho ta, ngoại trừ phụ mẫu ta sợ rằng chỉ có Tần Nguyệt."

Lý Hiên mỉm cười đi tới cửa phòng, liếc nhìn Tần Nguyệt đang ngồi xếp bằng, vận chuyển khí huyết.

Nàng lúc này đã mặc xong quần áo, đang nhắm hai mắt tu

hành, rõ ràng thức dậy đã lâu.

Nhìn Tần Nguyệt nghiêm túc tu hành, Lý Hiên không có quấy rầy nàng, mà là rửa mặt súc miệng, mang theo bánh bao đi tới gian phòng của nàng.

Tám cái bánh bao lớn, rất có thể Tần Nguyệt còn chưa có ăn, Lý Hiên tự nhiên không thể chỉ để cho Tần Nguyệt quan tâm chính mình.

"Sư tôn, ngươi đã tỉnh."

Tần Nguyệt sau khi vận chuyển khí huyết dừng lại, thấy Lý Hiên đi vào, mắt to nhất thời cong thành trăng lưỡi liềm.

"Là ngươi chuẩn bị bữa ăn sáng cho ta? " Lý Hiên mỉm cười nhìn Tần Nguyệt.

"Dạ dạ, ta nghe đến dưới lầu có tiếng rao bán đồ ăn, liền đi xuống lầu mua mấy cái bánh bao thịt. " Tần Nguyệt mềm mại nhỏ nhẹ nói.

" Ừ, thật ngoan."

Lý Hiên nghe nói như vậy trong lòng ấm áp, bởi vì Tần Nguyệt bản thân cũng không có tiền gì, có thể mua được tám cái bánh bao lớn, có thể là tất cả tích góp của nàng.

Cam nguyện bỏ ra vì chính mình như thế, Lý Hiên thật đúng là cảm thấy trong lòng ấm áp, cho nên hắn nắm một cái bánh bao lớn đưa cho Tần Nguyệt nói: "Chúng ta ăn chung, nhiều như vậy ta nhưng mà ăn không hết."

" Được. . Được rồi."

Tần Nguyệt sớm đói rồi, bụng nhỏ kêu rột rột nhiều lần, bây giờ nghe lời nói của Lý Hiên, còn thật không nỡ cự tuyệt.

Tay nhỏ bé trắng noãn của nàng nhận lấy bánh bao lớn, ăn từng ngụm nhỏ, mùi thịt nhàn nhạt sau đó tràn ngập ở trong không khí.

Lý Hiên nghe mùi thịt, cũng cầm lên bánh bao lớn ăn.

Khoan hãy nói, cái bánh bao lớn này mùi vị cũng không tệ lắm, giữ nguyên mùi thịt đặc hữu, mặc dù không bằng tay nghề nấu cơm của Lý Hiên, nhưng ở cái thế giới này đã coi là đồ ăn vặt không tệ.

Cũng vì vậy, Lý Hiên ít thấy mà ăn thêm mấy cái bánh bao lớn, ước chừng ăn ba cái.

Làm Lý Hiên không nghĩ tới chính là, Tần Nguyệt lại ăn bốn cái, kết quả sau khi ăn xong, nàng mắt to len lén nhìn về cái bánh bao cuối cùng, rõ ràng còn muốn ăn.

"Ăn cái này luôn đi, thừa dịp còn nóng hổi, chờ lát nữa liền nguội. " Lý Hiên lấy cái bánh bao cuối cùng đưa tới.

"Nhưng mà sư tôn, ngươi mới ăn ba cái. " Tần Nguyệt do dự nói.

"Ta đã ăn no, ngươi ăn nhanh đi, ăn xong chúng ta đi dạo phố. " Lý Hiên cầm bánh bao đặt ở lòng bàn tay Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt nghe thấy có thể đi theo Lý Hiên đi dạo phố, nhất thời vui vẻ hoan hô một tiếng, nhanh chóng giải quyết xong bánh bao lớn.

"Ta. . Ta ăn xong rồi. " Tần Nguyệt hai má phình lên nói.

" Ừ, đi, chút tiền xài vặt này ngươi cầm, thỉnh thoảng gặp phải thứ mình thích cũng có thể mua."

Lý Hiên cầm một ít bạc đặt ở trong túi của Tần Nguyệt, không

cho phép nàng cự tuyệt.

Tần Nguyệt muốn nói cái gì, nhưng Lý Hiên nhìn chằm chằm nàng như không cho phép từ chối, Tần Nguyệt cuối cùng không nói ra lời cự tuyệt, chỉ có thể âm thanh nho nhỏ nói: "Tạ ơn sư tôn."

Nói xong câu đó, Tần Nguyệt sờ một nắm ngân lượng trong túi kia, trong lòng dị thường rung động, thề về sau phải ngày ngày mua bữa ăn sáng cho Lý Hiên, chiếu cố cuộc sống của Lý Hiên.

Hai người sau khi ăn xong đi ra khỏi phòng, trên đường gặp Lục Trường Sinh, dứt khoát đem Hồng Diễm Hoa cho hắn, cũng may là còn nhớ.

"Tạ ơn sư tôn."

Lục Trường Sinh vui vẻ muốn chết, sau khi liên tục cảm ơn, vội vàng chạy đi tiệm thuốc, đi mua những thứ tài liệu phụ trợ khác rồi.

Nhìn Lục Trường Sinh rời đi, Lý Hiên rất chờ mong sau khi phong ấn của hắn giải trừ, có thể thời gian bao lâu đạt tới luyện thể một tầng, đến lúc đó chính mình lại sẽ đạt được khen thưởng gì.

Trong lòng mong đợi, Lý Hiên kéo tay nhỏ Tần Nguyệt, ở bên trong nắng sớm ấm áp đi ra khách sạn, bắt đầu đi dạo phố.

Chương 24. Ta muốn giống sư tôn

"Kẹo hồ lô, kẹo hồ lô vừa ngọt vừa chua đây."

"Bánh hấp, bánh hấp nóng hổi đây."

Lý Hiên kéo Tần Nguyệt đi ở trên đường phố náo nhiệt, nghe lời nói của đám người qua lại cùng âm thanh trẻ nít chơi đùa, tâm tình cũng trở nên thư thái hơn một chút.

"Sư tôn, tại sao võ giả nơi này nhiều như vậy chứ? Ta nhìn thấy rất nhiều võ giả vác đao, so với Bạch Dương Thành quê hương của ta nhiều hơn quá nhiều."

Tần Nguyệt kéo tay Lý Hiên, nhìn một tráng hán thể hình khôi ngô, còn có những nữ hiệp tư thế hiên ngang vác Đao kia, hết sức kinh ngạc về số lượng võ giả của tòa thành trì này.

"Bởi vì Trấn Bắc Thành tôn sùng vũ lực, trong núi lớn thành bắc sinh sống rất nhiều Man Tộc mạnh mẽ, còn có đông đảo dã thú cùng sinh vật ô nhiễm, có rất nhiều thảo dược cùng tài nguyên khoáng sản, cho nên các võ giả rất thích thông qua Trấn Bắc Thành, đi trong núi lớn đào vàng, săn giết dã thú, thu góp thảo dược cùng khoáng sản. . ."

Lý Hiên nhẹ nhàng giải thích, giảng thuật tình huống đại khái của Trấn Bắc Thành.

"Thì ra là như vậy nha, hèn chi."

Tần Nguyệt bỗng nhiên tỉnh ngộ, không nhịn được đầu nhỏ giương lên nhìn về phía Lý Hiên: "Sư tôn, ngươi biết cũng thật

nhiều."

"Sư phụ thường xuyên vào nam ra bắc, thấy cũng nhiều một chút, về sau ngươi có chỗ nào không hiểu cứ hỏi ta. " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Được rồi nè."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, chờ nhìn thấy bánh bao thịt cách đó không xa, tức thì liền dừng bước, mắt to thỉnh thoảng nhìn về phía bánh bao thịt lớn hơi khói lượn quanh.

"Muốn ăn rồi hả? " Lý Hiên cười cười nói.

"Dạ dạ, ta cũng không biết là tại sao, hôm nay đặc biệt muốn ăn đồ ăn. " Tần Nguyệt có chút ngượng ngùng nói.

"Ồ? Không việc gì, đang tuổi lớn, rất bình thường."

Lý Hiên như có điều suy nghĩ, cảm giác khả năng có liên quan tới huyết mạch của Tần Nguyệt, dứt khoát gật đầu nói: "Đi, chúng ta đi ăn bánh bao lớn, một người hai cái."

"Sư tôn thật tốt!"

Tần Nguyệt mắt to lần nữa cong thành trăng lưỡi liềm, cảm giác đi theo sư tôn quá hạnh phúc.

Hai người tới trước gian hàng bánh bao thịt, mua bốn cái bánh bao thịt lớn, một người hai cái bánh bao trực tiếp gặm.

Khoan hãy nói, bánh bao thịt lớn mới ra lò nóng hổi, mùi vị cũng còn không tệ lắm, Lý Hiên vẫn tương đối hài lòng.

Lúc này.

Trong đầu Lý Hiên hiện lên một đạo tin tức phân thân cung cấp, ánh mắt không khỏi nhìn về phía phương hướng đường đông.

"Sư tôn sao thế? " Tần Nguyệt phát hiện biến hóa của Lý Hiên, mềm mại nhỏ nhẹ hỏi.

"Đường Đông có một nhà Vạn Bảo Lâu, bên kia vũ khí rất nhiều, chúng ta qua bên kia nhìn một chút, ngươi muốn mua loại hình vũ khí gì? " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Sư phụ dùng đao, ta đây cũng dùng đao. " Tần Nguyệt mắt to mang theo nghiêm túc nói.

"Ta không tính dùng đao, chuẩn bị chuyển tu kiếm thuật. " Lý Hiên nghĩ đến thiên phú kiếm tu của mình, chuẩn bị trở thành Kiếm tu.

"Sao cơ? Vậy . . Vậy ta đây cũng muốn tu kiếm, cùng sư tôn giống nhau. " Tần Nguyệt liền vội vàng thay đổi chú ý.

"Vậy chúng ta đi."

Nhìn Tần Nguyệt thay đổi chủ ý, Lý Hiên cảm giác tiểu nha đầu này thật là khả ái, ngây ngô trong sáng, vô cùng khiến người ta yêu thích.

Hai người tay cầm tay đi tới đường đông, từ xa xa thấy trước cửa Vạn Bảo Lâu có rất nhiều võ giả vây quanh, từng người hung thần ác sát, khí tức mạnh mẽ.

"Sư tôn, nơi này làm sao có nhiều người vây quanh như vậy đây? " Tần Nguyệt nghi ngờ giương cao đầu nhỏ, nhìn về phía dung nhan tuấn mỹ của Lý Hiên.

"Vạn Bảo Lâu lấy được một bức cổ kiếm phổ, kiếm phổ cất giấu kiếm thuật thần bí, nhưng Vạn Bảo Lâu lấy được kiếm phổ nhiều năm, từ đầu đến cuối không cách nào biết được kiếm thuật trong đó, dứt khoát cởi bỏ hạn chế, chỉ cần tiêu tốn 10 lạng bạc, liền có thể học hỏi một giờ. " Lý Hiên nhẹ giọng giải thích, trong mắt mang theo mong đợi.

“Hoá ra là như vậy, sư tôn, chúng ta cũng đi vào học hỏi sao? " Tần Nguyệt mềm mại nhỏ nhẹ hỏi.

"Dĩ nhiên, thuận tiện mua hai thanh trường kiếm."

"Được rồi nè."

Hai người nói xong, cất bước đi vào Vạn Bảo Lâu, thấy bên trên thang lầu phía bên phải, các võ giả đi lên đi xuống, hiển nhiên kiếm phổ đang ở lầu hai Vạn Bảo Lâu.

Lý Hiên không có lập tức lên lầu, mà là cùng Tần Nguyệt ở lầu một đi dạo, cuối cùng dừng lại ở trước hai cây Huyền kim trường kiếm.

Huyền kim là kim loại đặc thù của cái thế giới này, loại kim loại này đặc điểm lớn nhất là vững chắc, sức nặng so với hoàng kim thì nhẹ hơn rất nhiều, là tài liệu rất tốt để chế tạo binh khí.

Thấy hai cây Huyền kim trường kiếm này, Tần Nguyệt lập tức thích, chớp mắt to nhìn Lý Hiên.

"Vậy thì mua hai thanh trường kiếm này đi."

Thấy Tần Nguyệt thích, Lý Hiên lấy ra bạc trực tiếp mua, sau đó cầm một thanh đưa cho Tần Nguyệt nói: "Ừm, đây là của ngươi này."

"Tạ ơn sư tôn."

Tần Nguyệt vui vẻ vuốt vuốt trường kiếm trong tay, vuốt ve hoa văn trên chuôi kiếm, mừng rỡ nhìn tới nhìn lui.

"Đi, chúng ta cũng lên lầu."

Chương 25. Góc nhìn Thượng Đế

Lý Hiên kéo tay nhỏ Tần Nguyệt, dưới nụ cười của nàng đi lên lầu hai, thấy được phòng khách học hỏi to lớn lầu hai.

Giữa đại sảnh.

Một tấm kiếm phổ đạt tới kích cỡ kiệu xe, lẳng lặng đặt ở giữa đại sảnh, mấy chục người đang vây ở xung quanh, lẳng lặng xem.

Lý Hiên nộp chi phí học hỏi, kéo Tần Nguyệt cùng đi tới.

Nhưng là mới vừa nhìn hai ba giây, Lý Hiên cũng cảm giác được bên trong kiếm phổ dường như có một người, một người đang luyện kiếm.

Ý chí của hắn kiên định, có thể ung dung thản nhiên lẳng lặng xem, mà Tần Nguyệt bên người hắn thì lại khác.

Tần Nguyệt giờ phút này cả người đều ngơ ngác nhìn kiếm phổ, thật giống đốn ngộ vậy, không nhúc nhích.

Trong góc lầu hai.

Một nữ tử cao gầy ôm lấy trường kiếm, híp mắt đánh giá tứ phương, khi nhìn thấy Tần Nguyệt tỉnh ngộ trong nháy mắt, trên mặt nữ tử cao gầy thoáng qua kinh hỉ.

Một giây kế tiếp.

Nữ tử cao gầy lấy ra một cái đĩa quay đặc thù, nhỏ một giọt máu tại trên đĩa quay, rất nhanh đĩa quay xoay tròn, cuối cùng chỉ

hướng Tần Nguyệt.

"Rốt cuộc tìm được, Thiên Mệnh giả cứu thế giới tương lai, cũng là chủ nhân ta phải đi theo, thật quá tốt, sớm hai năm so với dự đoán của ta."

Nữ tử cao gầy trong lòng kinh hỉ, ánh mắt sáng quắc nhìn Tần Nguyệt, rất muốn lập tức vọt tới trước mặt Tần Nguyệt, đi theo Tần Nguyệt.

Song nàng không có đi qua, mà là lẳng lặng chờ đợi, không dám quấy nhiễu Tần Nguyệt lĩnh ngộ kiếm phổ.

Thời gian từng chút trôi qua, người trên lầu dần dần rời đi, trở nên càng ngày càng ít.

Lý Hiên từ trong cảm ngộ khôi phục như cũ, hắn nhìn một chút Tần Nguyệt lẳng lặng bất động, nhìn tư thái phảng phất đốn ngộ của nàng, than thở nhân vật chính của thiên mệnh bất phàm.

Lý Hiên thấy được kiếm thuật trên cổ kiếm phổ, thu hoạch rất lớn, chỉ vì thiên phú Tuyệt phẩm Kiếm tu của hắn.

Nhưng Tần Nguyệt cũng không có thiên phú như vậy, nhưng nàng lại đốn ngộ nội dung bình thường thấy trên kiếm phổ, điều này liền có chút làm người ta hâm mộ.

Lại là một đoạn thời gian trôi qua, Tần Nguyệt cuối cùng từ bên trong đốn ngộ khôi phục như cũ, sau đó kinh ngạc vui mừng nhìn về phía Lý Hiên.

"Sư tôn. . . Ta. . ."

"Ta biết, chúng ta đi về trước. " Lý Hiên chặn lại lời Tần Nguyệt, kéo tay nhỏ bé của nàng rời đi.

Hai người bước nhanh trở lại khách sạn, đóng kỹ cửa phòng

hoàn toàn, Lý Hiên đang định nói cái gì, đột nhiên âm thanh máy móc vang lên.

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài giải trừ phong ấn, thành công đạt tới luyện thể một tầng, ngài lấy được khen thưởng thiên phú: Góc nhìn Thượng Đế.]

[Góc Nhìn Thượng Đế : Ngài có thể tùy ý đều chỉnh góc nhìn của chỉnh mình, lấy chính mình làm trung tâm, nhìn cảnh tượng chu vi mười km.]

Theo sau thanh âm nhắc nhở máy móc, Lý Hiên cảm giác góc nhìn của mình trong nháy mắt đi tới trời cao, lấy tư thái mắt nhìn xuống nhìn về phía khu vực chu vi mười km.

Loại cảm giác này giống như đứng ở bên trên nhà chọc trời, lấy tư thái mắt nhìn xuống chúng sinh, có loại cảm giác cao cao tại thượng.

Lý Hiên thử điều chỉnh góc nhìn của mình, trong nháy mắt góc nhìn từ trời cao hạ xuống, đi tới trước mặt một vị nữ hiệp vác Đao, mặt đối mặt nhìn da thịt trắng như tuyết của nàng.

Lý Hiên thấy rõ ràng mặt đẹp của đối phương, thấy được lông mi thật dài của nàng.

Quan sát khoảng cách gần như vậy, khiến cho Lý Hiên rất là kinh ngạc, cảm thấy loại phương thức quan sát này thật đúng là bất phàm.

Lý Hiên thử nhìn đất đai dưới chân, rất nhanh góc nhìn của hắn xuyên bùn đất, nhìn đến phía dưới mặt đất sâu một mét.

Nhưng đến nơi này thì góc nhìn liền không cách nào đi sâu vào, dường như bùn đất đối với thị giác có ảnh hưởng rất lớn.

Song đã đủ rồi, Lý Hiên vẫn là rất hài lòng, bởi vì loại năng lực

quan sát này, nhất định chính là thần kỹ.

Suy nghĩ một chút đi, cảnh tượng bên trong chu vi mười km đều đang nắm giữ, về sau gặp phải nguy hiểm có thể trước thời hạn điều tra được, thật là so với Mắt Ưng còn mạnh hơn.

Song có một điểm khá là phiền toái, đó chính là Lý Hiên có thể thấy tin tức của người khác.

Tỷ như có thể thấy tin tức Tần Nguyệt, có thể thấy tin tức Lục Trường Sinh, có thể thấy tin tức Hắc Hoàng.

Tất cả tin tức của nhân loại Lý Hiên đều có thể nhìn thấy, điều này cũng tạo thành khi hắn dùng Góc Nhìn Thượng Đế, tầm mắt tràn đầy tin tức.

Liền thật giống khi chơi game, tên người chơi chồng chung một chỗ, tạo thành cảnh tượng hỗn loạn, vô cùng dễ dàng coi tin tức sơ lược.

“Nhưng mà thế này đã đủ rồi, cùng lắm thì quan sát một hồi là được rồi."

Lý Hiên âm thầm lầm bẩm, Góc Nhìn Thượng Đế quét qua toàn bộ Trấn Bắc Thành, thấy được Huyết Phân Thân trong sáu tiệm thuốc của mình, cũng thấy Huyết Phân Thân của mình trong mười mấy nhà võ quán.

Còn có tiệm thợ mộc, lò rèn, thợ cắt may, tiệm xe ngựa, tửu lầu, lò sát sinh. . . . Tóm lại đông đảo cửa tiệm có tay nghề của Trấn Bắc Thành, đều có Huyết Phân Thân của Lý Hiên.

Những Huyết Phân Thân này vừa ở cửa tiệm học tập, vừa kiếm lấy bạc, còn có thể thu thập đủ loại tin tức, tóm lại tác dụng tương đối phi phàm.

Chương 26. Tinh Thần Kiếm Pháp

Lý Hiên tiếp tục điều chỉnh góc nhìn, rất nhanh thấy Lục Trường Sinh trong căn phòng cách vách.

Giờ phút này Lục Trường Sinh đang đứng ở trước bàn đọc sách, trên tay phải hiện lên ánh sáng rực rỡ, một bóng người già nua khống chế Lục Trường Sinh, ở trên một tờ giấy viết gì đó.

Lý Hiên điều chỉnh góc nhìn nhìn về phía tờ giấy kia, từng vị thuốc men xuất hiện ở trên tờ giấy trắng, cuối cùng tạo thành một cái toa thuốc.

Chờ sau khi viết xuống toa thuốc trên tờ giấy trắng, Lý Hiên rốt cuộc biết tên toa thuốc này.

《 Phương thuốc tắm phụ trợ luyện thể 》

Cái toa thuốc này rất đơn giản, dược liệu cần thiết cũng không nhiều, xem một lần liền nhớ.

Đáng tiếc đơn thuốc đối với luyện thể 1 đến 5 tầng có hiệu quả, đối với Lý Hiên đã mất đi tác dụng, ngược lại đối với Tần Nguyệt có chút trợ giúp.

"Sư tôn, ngươi làm sao vậy?"

Tần Nguyệt thấy Lý Hiên đứng lẳng lặng, từ đầu đến cuối không nói một lời, không hiểu đây là thế nào, trong lòng có chút lo lắng.

"Không việc gì, ta chuẩn bị cho ngươi một ít thuốc tắm, chờ lát

nữa sẽ có người đưa tới, chuyện này không nên cùng người khác nói, biết không?"

Lý Hiên hy vọng Tần Nguyệt có thể trở nên mạnh hơn, cho nên ra lệnh cho Huyết Phân Thân trong tiệm thuốc, mua một ít dược liệu trong đơn thuốc, chuẩn bị cho Tần Nguyệt sử dụng.

"Dạ dạ, ta nhất định không nói với người khác."

Tần Nguyệt nghiêm túc gật đầu nhỏ, đột nhiên nghĩ đến chuyện kiếm phổ, vội vàng nói lần nữa.

"Sư tôn, mới vừa rồi ở Vạn Bảo Lâu, ta nhìn thấy bên trong kiếm phổ có người đang luyện kiếm, ta học được nửa bộ kiếm pháp, cảm giác rất thần kỳ."

"Nửa bộ?"

Chân mày Lý Hiên cau lại, hắn chính là thấy được một bộ kiếm pháp đầy đủ, thậm chí học được Dưỡng kiếm pháp, nhưng Tần Nguyệt chỉ thấy được có nửa bộ, điều này liền có chút kỳ quái.

"Hẳn là thiên phú kiếm thuật của Tần Nguyệt không cao, đốn ngộ chỉ có thể giúp nàng học được nửa bộ kiếm pháp, vậy đã tương đối khá. " Lý Hiên trong lòng âm thầm lẩm bẩm.

"Sư tôn, bộ kiếm pháp này tên Tinh Thần Kiếm Pháp, ta diễn luyện cho ngài."

Tần Nguyệt nói xong cũng chuẩn bị diễn luyện, mục đích đúng là dạy kiếm pháp cho Lý Hiên, hồi báo sư tôn.

Từ khi bị Lý Hiên thu làm đệ tử, Tần Nguyệt cảm giác mình chưa bao giờ hạnh phúc giống bây giờ vậy, nàng mang trong lòng sự cảm kích Lý Hiên, cũng sùng bái Lý Hiên.

Hiện tại tại chính mình lĩnh ngộ Tinh Thần Kiếm Pháp, nhất định trước tiên phải hồi báo sư tôn.

"Không cần diễn luyện. " Lý Hiên lắc đầu một cái cự tuyệt nói.

"Sao cơ? Vì. . . Vì sao vậy? Sư tôn, bộ kiếm pháp này rất đặc thù, ta có thể cảm giác được nó rất bất phàm. " Tần Nguyệt không muốn buông tha, còn muốn dạy kiếm pháp này cho Lý Hiên.

"Ta đã nắm giữ, hơn nữa còn là một bộ Tinh Thần Kiếm Pháp đầy đủ."

Lý Hiên tự tin cười một tiếng, cầm lên Huyền kim trường kiếm từ từ diễn luyện.

Hắn vừa diễn luyện, vừa đem tinh thần dưỡng kiếm pháp ẩn chứa trong Tinh Thần Kiếm Pháp, cũng giảng thuật ra.

Một màn như vậy, cảnh tượng như vậy.

Tần Nguyệt nhìn mà cái miệng nhỏ nhắn há to, trong mắt to viết đầy rung động.

"Sư. . . Sư tôn, ngươi lại nắm giữ một bộ Tinh Thần Kiếm pháp, quá mạnh mẽ đi, còn có Tinh Thần Dưỡng Kiếm Pháp, đây mới là tinh túy của Tinh Thần Kiếm pháp."

Tần Nguyệt sùng bái nhìn Lý Hiên, cả người giống như fan hâm mộ, trong mắt to đều là ánh sao.

"Chớ xao nhãng, nghe cẩn thận, Tinh Thần Kiếm pháp là một bộ kiếm pháp đặc thù dựa theo phương vị Thiên Cương Bắc Đấu mà hình thành, chân lý kiếm pháp chính là nhanh, thật nhanh,

Bên trong Kiếm pháp ẩn chứa một tuyệt chiêu nhỏ, tên gọi Tia Chớp Kiếm, có thể ảnh hưởng tầm mắt địch nhân, kiếm pháp còn có ba đại tuyệt chiêu, theo thứ tự là Thất Tinh Kiếm Trận, Sao

Chớp Kiếm, Bạo Tinh Kiếm.

Thất Tinh Kiếm Trận thích hợp quần công, cần bảy chuôi kiếm, Sao Chớp kiếm tốc độ cực nhanh, khó có thể tránh thoát, chỉ có thể ngăn cản, cũng là tuyệt chiêu hữu dụng nhất.

Bạo Tinh Kiếm là tuyệt vọng kiếm, đả thương địch thủ một ngàn tổn hại tám trăm, có thể điều động tất cả lực lượng của chính mình phát huy ra một kích mạnh nhất, uy lực cực kì khủng bố, tác dụng phụ cũng rất lớn. . ."

Lý Hiên giảng thuật từng chút một, đem pháp kiếm pháp ẩn chứa bên trong Tinh Thần Kiếm cùng phải làm sao dưỡng kiếm lần lượt giảng thuật ra.

Tần Nguyệt chớp mắt to nghiêm túc nghe, không bao lâu sau lại lâm vào trạng thái đốn ngộ.

"Chuyện này. . . ."

Lý Hiên thấy một màn như vậy, không khỏi có chút hâm mộ.

Trạng thái đốn ngộ như vậy, người khác một đời có thể có một lần đã coi như là vô cùng may mắn, nhưng là Tần Nguyệt hôm nay đã đốn ngộ hai lần.

Kết quả như thế, cho dù là Lý Hiên cũng vô cùng hâm mộ.

Song hắn không có đình chỉ dạy dỗ, mà là tiếp tục giải thích bí quyết Tinh Thần Kiếm pháp, đem hết thảy đều giảng thuật ra.

Hồi lâu sau.

Tần Nguyệt cuối cùng từ bên trong đốn ngộ khôi phục như cũ, mắt to kinh ngạc vui mừng nhìn Lý Hiên, trong thanh âm lộ ra cảm kích nói.

"Sư tôn, ta rốt cuộc học được Tinh Thần Kiếm pháp, tạ ơn sư

tôn dạy dỗ."

" Ừ, học được phải luyện tập nhiều nhiều, đem môn kiếm pháp này tu luyện thành bản năng. " Lý Hiên dặn dò.

"Được rồi sư tôn."

Thấy Tần Nguyệt khôn khéo nghe lời như vậy, Lý Hiên hài lòng gật đầu, xoay người rời đi gian phòng chuẩn bị để cho Huyết Phân Thân tu hành Tinh Thần Kiếm pháp.

Chương 27. Vẽ cái gì?

Lý Hiên nhớ kỹ kiếm pháp, nhưng tương tự cũng cần luyện tập, luyện đến thành bản năng.

Song hắn có Huyết Phân Thân hỗ trợ, có thể ở trong thời gian nhanh nhất nắm giữ Tinh Thần Kiếm Pháp, cho nên ý nghĩ của hắn truyền phát Tinh Thần Kiếm pháp ra ngoài.

Bên tường thành, Huyết Phân Thân trong sân nhỏ.

30 tên Huyết Phân Thân đang ở trong sân nhỏ tu hành quyền pháp, những Huyết Phân Thân này là Huyết Phân Thân số 1 đến số 30.

Bây giờ trong cơ thể bọn họ chỉ có một giọt máu của Lý Hiên, huyết dịch còn thừa lại đều chia làm Huyết Phân Thân đi ra ngoài.

Điều này cũng tạo thành Trấn Bắc Thành xuất hiện 100 cái Huyết Phân Thân, trong đó bảy mươi cái Huyết Phân Thân đi học tập đủ loại võ nghệ, dược liệu cùng đủ loại tay nghề.

Còn thừa lại 30 cái Huyết Phân Thân, ở trong sân nhỏ tu hành.

Khi nhận được mệnh lệnh của Lý Hiên, 30 cái Huyết Phân Thân lập tức hành động, ở trong sân nhỏ tu luyện điên cuồng.

Bọn họ mỗi một lần tu hành, đều đưa bí quyết nắm giữ phản hồi về, đồng thời tiếp nhận trí nhớ sau khi ba mươi người dung hợp, tiếp tục tu hành.

Tốc độ tu hành như vậy, cũng làm cho tốc độ chúng nó tu hành cực nhanh, như ngồi chung tên lửa.

Phản hồi như vậy, khiến cho Lý Hiên không khỏi lộ ra mỉm cười, đột nhiên hắn nghĩ tới Lục Trường Sinh đã giác tỉnh, chính mình là sư tôn chưa từng dạy dỗ hắn, dứt khoát lấy giấy bút bắt đầu lu bù.

Bên kia.

Lục Trường Sinh đang đi ở trên đường phố náo nhiệt, bước nhanh hướng tiệm thuốc phụ cận đi tới.

Hắn chuẩn bị mua đơn thuốc tắm, phụ trợ chính mình tu hành, hắn cũng nghe nói chuyện cổ kiếm phổ, không nhịn được đi học tập một phen.

Kết quả hắn nhìn hồi lâu cái gì cũng không lĩnh ngộ ra, điều này làm Lục Trường Sinh có chút như đưa đám, ngược lại thì Hắc Hoàng lĩnh ngộ 10% kiếm thuật.

"Trường Sinh, ngươi đừng lo lắng, cái môn kiếm pháp này tên Tinh Thần Kiếm Pháp, ta lĩnh ngộ một ít kiếm pháp, có thể dạy cho ngươi. " Hắc Hoàng an ủi.

"Hắc Hoàng, ngươi lại lĩnh ngộ, quá tốt. " Lục Trường Sinh vui vẻ nói.

"Ngươi chớ cao hứng quá sớm, ta chỉ lĩnh ngộ 10%, chỉ học được cách dùng cơ bản, tuyệt chiêu trong kiếm phổ ta căn bản không lĩnh ngộ được, đúng rồi, bên trong kiếm phổ còn cất giấu dưỡng kiếm pháp, ta cảm giác rất lợi hại, đáng tiếc không có lĩnh ngộ được.

“Nhưng mà không sao, chỉ riêng cách dùng cơ sở ta lĩnh ngộ, đã đầy đủ tăng lên lực chiến đấu của ngươi. " Hắc Hoàng tiếp tục nói.

"Thì ra là như vậy, xem ra cái môn Tinh Thần Kiếm pháp này tầng thứ rất cao, ta muốn học, dạy cho ta đi. " Lục Trường Sinh

nghiêm túc mở miệng.

"Ta bây giờ dạy ngươi, cái môn này kiếm pháp là lấy nhanh làm chân lý, phương vị kiếm pháp là Thiên Cương Bắc Đẩu, ẩn chứa Tinh Thần chi lực. . . ."

Hắc Hoàng thao thao bất tuyệt giảng thuật, giải thích cặn kẽ Tinh Thần Kiếm pháp.

Đáng tiếc sức lĩnh ngộ đối với võ học của Lục Trường Sinh cũng không mạnh, nghe qua một lần cũng vẻn vẹn chỉ nhớ một chút xíu, điều này làm Lục Trường Sinh có chút như đưa đám.

"Cám ơn ngươi hướng dẫn, đáng tiếc thiên phú của ta quá kém, không những tự mình lĩnh ngộ không được kiếm pháp, coi như đi theo ngài học tập, cũng học rất chậm. " Lục Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đừng lo lắng, có ta phụ trợ, tương lai của ngươi nhất định bừng sáng, đừng quên ta nhưng là tinh thông hơn ngàn môn võ học, tương lai tất cả đều dạy cho ngươi. " Hắc Hoàng nhẹ giọng an ủi.

"Cám ơn ngươi Hắc Hoàng. " Lục Trường Sinh trong lòng cảm động, càng cảm kích Hắc Hoàng.

"Đi mua thuốc trước đi, mau sớm đạt tới luyện thể tầng 2 mới là trọng điểm. " Hắc Hoàng thúc giục.

" Được."

Lục Trường Sinh gật đầu một cái, đi tới dọc theo đường phố Trấn Bắc Thành.

Vì bảo mật đơn thuốc, Lục Trường Sinh chia đơn thuốc làm nhiều phần đi tiệm thuốc mua, ẩn giấu rất tốt phương thuốc của mình.

Chờ sau khi mua đủ dược liệu, Lục Trường Sinh vội vàng chạy về khách sạn, chuẩn bị ngâm thuốc tắm.

Chẳng qua là.

Khi hắn đi vào khách sạn, đúng dịp thấy Tần Nguyệt đang bưng một cái hộp đựng thức ăn đi lên lầu hai.

"Nhị sư đệ ngươi trở về rồi, sư tôn nói sau khi ngươi trở lại mau đi gặp hắn. " Tần Nguyệt thấy Lục Trường Sinh ở cửa khách sạn, liền vội mở miệng nói.

" Được."

Lục Trường Sinh nghi ngờ trong lòng sư tôn gọi mình làm gì, nhưng vẫn là gật đầu đi theo.

Rất nhanh.

Lục Trường Sinh đi theo Tần Nguyệt, đi vào phòng Lý Hiên, thấy Lý Hiên đang viết viết vẽ vẽ trên bàn.

"Các ngươi ngồi trước, chờ ta một hồi."

Lý Hiên nhìn người vừa tới một cái, cúi đầu tiếp tục viết viết vẽ vẽ.

"Vâng sư tôn."

Lục Trường Sinh có chút hiếu kỳ Lý Hiên đang vẽ cái gì, nhưng vẫn là nghe lời ngồi trên ghế ngồi chờ đợi.

Thời gian chậm rãi qua đi, Lục Trường Sinh chờ có chút nóng lòng, trong lòng không nhịn được hỏi, "Hắc Hoàng, ngươi biết sư tôn đang vẽ cái gì không?"

"Chuyện này. . . Sư tôn ngươi quá mức quỷ dị, ta vẫn là không nói lời nào thì hơn. " Hắc Hoàng có chút kinh sợ trả lời một câu.

"Sư tôn ta đáng sợ như vậy sao?"

Lục Trường Sinh nghe được Hắc Hoàng đáp lời, cảm giác Hắc Hoàng quá nhát gan, rõ ràng là cường giả cai quản cả một khối đại lục, làm sao lại kinh sợ như vậy?

" Chờ sau khi ngươi thấy thứ hắn vẽ là gì, ngươi biết vì sao ta cẩn thận. " Hắc Hoàng sợ sệt trả lời một câu.

Chương 28. Lão quái vật?

"Vẽ?"

Lục Trường Sinh càng hiếu kỳ hơn, ánh mắt trợn thật lớn cũng không thấy rõ vẽ cái gì, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Rốt cuộc.

Trải qua thời gian dài chờ đợi, một trang cuối cùng rốt cuộc vẽ xong.

"Cái này cho ngươi, nhớ nội dung bên trong rồi thì tiêu hủy quyển sách này, được rồi, đi ra ngoài đi. " Lý Hiên thản nhiên nói.

"Vâng sư tôn!"

Lục Trường Sinh liền vội vàng gật đầu, ôm lấy sách cung kính rời khỏi phòng.

Chờ sau khi trở lại phòng của mình, Lục Trường Sinh không kịp chờ đợi lấy sách ra, chuẩn bị xem quyển sách này.

"Ta thật ra muốn nhìn một chút, là sách gì, thậm chí ngay cả Hắc Hoàng đều bị doạ sợ đến như vậy."

Lục Trường Sinh mở ra trang thứ nhất của sách, nhìn kỹ một chút, nhất thời mấy chữ hiện ra ở trước mắt.

《Giải thích Tinh Thần Kiếm pháp》

Thấy mấy chữ này, Lục Trường Sinh cả người đều run một cái, cặp mắt đều trợn tròn.

"Giải thích Tinh Thần Kiếm pháp?"

Lục Trường Sinh không thể tin được, vội vàng mở ra tờ thứ hai, mấy hàng chữ xuất hiện ở phía trên cùng, đó là thức thứ nhất của Tinh Thần Kiếm pháp, phía dưới chính là bức vẽ tương xứng.

"Chuyện này. . ."

Lục Trường Sinh kinh ngạc, lập tức lật tới trang thứ ba, trang thứ tư. . . . Chờ sau khi Lục Trường Sinh lật xem xong quyển sách, hắn hoàn toàn đờ đẫn rồi.

"Sư tôn. . . Sư tôn lại có tất cả Tinh Thần Kiếm pháp, ngay cả phần dưỡng kiếm đều có, thậm chí còn có bức hoạ tương ứng.

Chẳng lẽ sư tôn lĩnh ngộ tất cả Tinh Thần Kiếm pháp? Năng lực lĩnh ngộ của sư tôn đáng sợ như vậy sao? " Lục Trường Sinh kinh hãi nói.

"Ôi! Sư tôn ngươi quá quái dị, nhìn chỉ có luyện thể tầng bảy, nhưng khắp mọi mặt đều lộ ra không tưởng tượng nổi. " Hắc Hoàng thở dài một tiếng, nói tiếp.

"Ngay cả Hắc Hoàng ta đều chỉ lĩnh ngộ 10% kiếm thuật, nhưng sư tôn ngươi tất cả đều lĩnh ngộ, chênh lệch như vậy, nhất định chính là lão quái vật."

"Lão quái vật? Chẳng lẽ sư tôn thật sự là lão quái vật chuyển thế trọng tu? " Lục Trường Sinh nghiêm túc nói.

"Rất có thể, hơn nữa tỷ lệ rất lớn, hoàn mỹ phù hợp tình huống bây giờ của sư tôn ngươi, ngươi chớ nhìn bây giờ thực lực hắn chỉ có luyện thể tầng bảy, nhưng mà. . .

Nhưng mà chỉ cần cho hắn thời gian, hắn nói không chừng có thể đạt tới tầng thứ đáng sợ làm người ta ngửa đầu nhìn lên, cho nên ngươi vui mừng đi, có một vị sư tôn như vậy. " Hắc Hoàng

trịnh trọng nói.

"Quả thật hẳn là vui mừng, sư tôn mang kiếm phổ tốt như vậy cho ta, còn tự tay vẽ tranh hình, thật là một vị sư tôn tốt."

Trong lòng Lục Trường Sinh có chút cảm động, cảm giác mình khi trước quả thật có chút ích kỷ.

Khi trước hắn lấy được đơn thuốc tắm, trước tiên nghĩ đến chính là mình, bây giờ so sánh cùng sư tôn hào phóng, nhất thời cho thấy mình ích kỷ.

"Hắc Hoàng, sư tôn đối với ta quá tốt, ta muốn đem đơn thuốc tắm đưa cho sư tôn, có thể không? " Lục Trường Sinh nghiêm túc nói.

"Dĩ nhiên có thể, ta bây giờ linh hồn suy yếu, đơn thuốc có thể nhớ tới không nhiều, về sau ngươi cường hóa thêm linh hồn của ta, đến lúc đó ta nghĩ tới càng nhiều đồ tốt rồi, đều dạy cho ngươi, ngươi cũng có thể giao cho sư tôn ngươi, như vậy sư tôn ngươi mới có thể coi trọng ngươi. " Hắc Hoàng nghiêm túc nói.

" Được, vậy cứ quyết định như vậy, ta trước đi nộp lên đơn thuốc."

Lục Trường Sinh nói xong, vội vàng chạy về phía căn phòng của Lý Hiên, không kịp chờ mà đưa đơn thuốc.

Lấy được Tinh Thần Kiếm pháp trân quý như vậy, Lục Trường Sinh bây giờ chỉ có đơn thuốc là có thể báo đáp, nhưng hắn thề ở trong lòng, tương lai có thứ tốt nhất định phải đưa cho sư tôn.

Bước nhanh đi tới ngoài cửa phòng sư tôn, Lục Trường Sinh nhẹ nhàng gõ cửa phòng, sau khi được cho phép vội vàng đi vào bên trong phòng.

Sau đó hắn tìm một cái cớ, đem đơn thuốc giao lên cho Lý

Hiên.

Thấy Lý Hiên lộ ra mỉm cười hài lòng, Lục Trường Sinh cũng rất vui vẻ, trong lòng mừng rỡ mà trở lại nhà ở của chính mình.

Sau đó chính là tắm thuốc, Lục Trường Sinh mong đợi chính mình mau sớm đạt tới luyện thể tầng 2, nhanh chóng chuẩn bị xong thuốc tắm bắt đầu tắm.

Phòng Lý Hiên.

Xem đơn thuốc trong tay, Lý Hiên vẫn là rất hài lòng.

Thật ra thì đơn thuốc hắn đã sớm nhớ, nhưng thái độ của đệ tử mới là Lý Hiên nguyện ý thấy.

Tâm tình không tệ, Lý Hiên thu hồi đơn thuốc, nhắm hai mắt xử lý kiến thức trong đầu, đồng thời điều tra tình huống của một trăm phân thân.

"Lượng tin tức quá nhiều, ta thay đổi một chút tình huống của tin tức."

Lý Hiên cảm giác tin tức phản hồi trong đầu có chút nhiều, dứt khoát nói cho Huyết Phân Thân, trừ phi tu hành kỹ thuật cùng võ nghệ, hoặc là tin tức vô cùng trọng yếu, tin tức hỗn loạn hết thảy không phản hồi.

Sau biến hóa như vậy, tin tức trong đầu nhất thời bớt một đống lớn, thoáng cái ung dung không ít.

"Như vậy thì yên tĩnh."

Chương 29. Hạnh Nhi

Lý Hiên hài lòng gật đầu, sau đó không lâu hắn đi ra khỏi phòng, đi tới cửa khách sạn, từ trong tay Huyết Phân Thân nhận lấy mấy gói thuốc lớn.

Đây là dược liệu thuốc tắm, vừa vặn cho Tần Nguyệt sử dụng, cũng tốt cho tu vi Tần Nguyệt càng mau đột phá.

Mang theo mấy gói thuốc lớn, Lý Hiên phân phó tiểu nhị đưa lên một thùng nước ấm lớn.

Chờ sau khi đem thùng lớn đặt vào bên trong nhà, Lý Hiên đem dược liệu bỏ vào, đưa tay cảm thụ một chút, rất nhanh nhận ra được sức mạnh luyện thể ẩn chứa bên trong thuốc tắm.

Đáng tiếc, thuốc tắm đối với luyện thể tầng 1 đến 5 có trợ giúp, đối với Lý Hiên không có hiệu quả, chỉ có thể trợ giúp Tần Nguyệt tăng lên.

Lý Hiên lắc đầu một cái, nhìn về phía Tần Nguyệt nhỏ bé ngây thơ dễ thương tu hành bên trong nhà.

"Tần Nguyệt, thùng thuốc tắm này đối với ngươi có trợ giúp luyện thể, ngươi ngâm ở bên trong một giờ, cảm nhận hiệu quả xem."

"Dạ dạ, ta biết rồi sư tôn. " Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật cái đầu nhỏ, ngốc nghếch đáng yêu.

"Ta đây đi ra ngoài."

Lý Hiên mang một tấm rèm che ngăn ở phía trước thùng nước tắm, xác nhận cửa sổ đều khóa kỹ rồi, lúc này mới về đến trên

giường của chính mình tu hành.

Ngày mai bọn họ phải trở về Bạch Vân Thành, thừa dịp còn có thời gian, Lý Hiên tiếp tục vận chuyển khí huyết, cường hóa khí lực, tranh thủ cố gắng đột phá luyện thể 8 tầng.

Thời gian ngay tại trong lúc Lý Hiên tu hành chậm rãi trôi qua, rất nhanh một canh giờ trôi qua, trong đầu Lý Hiên đột nhiên hiện lên thanh âm nhắc nhở máy móc.

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài thành công đạt tới luyện thể tầng 2, khen thưởng ngài: Thần cấp kỹ thuật nấu nướng.]

Ting!

Tên họ: Lý Hiên

Khí lực: Luyện thể tầng bảy

Tư chất: Trung phẩm

Thiên phú: Thượng đế thị giác, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Cảm Giác, Mắt Ưng

Năng lực: Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Cuồng Phong Đao Pháp, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng

Đệ tử: Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh

. . . . .

Sau thanh âm nhắc nhở, trong đầu Lý Hiên hiện lên số lớn trí nhớ đầu bếp, trong nháy mắt hắn liền trở thành một tên Thần cấp đầu bếp.

"Lại thành Thần cấp đầu bếp!"

Lý Hiên vẫn thật không nghĩ tới chính mình sẽ trở thành Thần cấp đầu bếp, phải biết từ kiếp trước hắn đã biết nấu cơm, kỹ thuật nấu nướng tương đối khá.

Đương nhiên, hắn am hiểu nhất là vẽ, hắn chính là tốt nghiệp từ học viện mỹ thuật, đạt được không ít giải thưởng.

"Kỹ thuật nấu nướng thì kỹ thuật nấu nướng vậy, dù sao cũng tốt hơn không có."

Lý Hiên khẽ thầm thì nhìn về phía rèm che cách vách, bên kia đang truyền tới âm thanh, hiển nhiên Tần Nguyệt đang tắm.

"Tần Nguyệt bây giờ là luyện thể ba tầng, phỏng chừng cần năm lần tắm thuốc mới có thể đột phá đến luyện thể bốn tầng, cũng chính là không tới năm ngày sau, thật quá nhanh."

Lý Hiên nghĩ đến bọn tiêu sư của tiêu cục, những người này cố gắng mười năm cũng rất khó đạt tới luyện thể bốn tầng, nhưng Tần Nguyệt từ lúc tu hành đến bây giờ, ngay cả mười ngày cũng không tới.

Mười ngày so sánh mười năm, chênh lệch khổng lồ như vậy, khiến cho Lý Hiên cảm khái vận mệnh của nhân vật chính thiên mệnh.

"Ừm ?"

Lý Hiên đột nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía nóc nhà phía sườn đông khách sạn, ở nơi đó, một vị nữ nhân vóc người cao gầy đang âm thầm quan sát căn phòng của Lý Hiên.

Cô gái kia da thịt trắng noãn nhẵn nhụi, vóc người có lồi có lõm, một thân trang phục vừa vặn quấn chặt vóc người hoàn mỹ của nàng.

Cộng thêm tóc đen dài xõa ở sau lưng, khiến cho nàng lộ ra

đặc biệt xinh đẹp.

Chẳng qua là ánh mắt Lý Hiên vô cùng nghiêm nghị, góc nhìn thượng đế nhìn chằm chằm đối phương, bởi vì một đạo tin tức, xuất hiện ở trong tầm mắt Lý Hiên.

[Hạnh Nhi: người Hộ Đạo giai đoạn đầu của Tần Nguyệt, thị nữ ở giai đoạn sau, người nắm giữ cổ kiếm phổ, một trong tứ đại hộ pháp của Thiên Mệnh Cứu Thế Hội, bà chủ Vạn Bảo Lâu, không thể thu đồ đệ.]

" Người Hộ Đạo của Tần Nguyệt lại xuất hiện, cũng không tệ, nhiều người bảo vệ Tần Nguyệt sẽ an toàn hơn,

Chỉ có điều người Hộ Đạo xuất hiện, cái thế giới này sợ rằng sẽ dần dần rơi vào trong hỗn loạn."

Lý Hiên vốn định dần dần bố trí, từng chút một phát triển thực lực, nhưng hiện tại xem ra thời gian không đợi người, cho nên chế tạo càng nhiều Huyết Phân Thân, phải tăng lên chương trình trong ngày.

Rầm rầm!

"Sư tôn, ta tắm xong rồi."

Trong rèm che truyền tới âm thanh mềm mại của Tần Nguyệt, rất nhanh Tần Nguyệt mặc đồ lót đi ra.

Bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn ươn ướt, cũng trở nên càng nhẫn nhụi, đồng thời vết bới trên mặt bên trái của nàng lần nữa nhỏ đi khá nhiều.

"Ta đi ra một chuyến, ngươi tốt nhất ở nơi này tu hành, ngày mai chúng ta về nhà. " Lý Hiên chuẩn bị đi bố trí, cần trở về sân nhỏ một chuyến.

"Dạ dạ."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật cái đầu nhỏ, mắt to nháy nha nháy nháy, vô cùng tinh khiết.

Chương 30. Thế giới nguy hiểm

Nhìn Tần Nguyệt biết điều như vậy, Lý Hiên không khỏi lộ ra mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ Tần Nguyệt rồi mới đi ra khỏi phòng, hướng sân nhỏ chỗ Huyết Phân Thân đi tới.

Tại sau khi hắn đi.

Bóng người Hạnh Nhi xuất hiện, vô cùng ung dung đi tới bên cạnh Tần Nguyệt.

"Ngươi là ai?"

Hạnh Nhi xuất hiện làm Tần Nguyệt sợ hết hồn, nàng lập tức cầm lên trường kiếm, cảnh giác nhìn.

"Ta không có ác ý, ta là người Hộ Đạo của ngươi, mục đích là bảo vệ ngươi an toàn, phụ tá ngươi cứu cái thế giới nguy hiểm này. " Hạnh Nhi trầm giọng nói.

"Phụ tá ta? Cứu cái thế giới nguy hiểm này? " Tần Nguyệt tiếp tục cảnh giác, căn bản không tin tưởng lời nói của Hạnh Nhi.

"Cái thế giới này đang ở bên bờ bấp bênh, các nơi trên thế giới đều xuất hiện loạn tượng, sinh vật ô nhiễm chỉ là mới vừa bắt đầu, tương lai sẽ có càng ngày càng nhiều sinh linh bị ô nhiễm,

Thậm chí ngay cả nhân loại đều không cách nào may mắn thoát khỏi, cho dù là võ giả, tỷ như sư tôn của ngươi rất có thể trở thành sinh vật ô nhiễm. " Hạnh Nhi nghiêm túc nói.

"Sư tôn? ! !"

Trong lòng Tần Nguyệt chợt run, nàng muôn lần không muốn

sư tôn xảy ra chuyện, vội vàng nói.

"Sư tôn cường đại như vậy, làm sao có thể trở thành sinh vật ô nhiễm? Ngươi bớt gạt người."

"Điều ta nói là sự thật, tương lai ngươi sẽ vô cùng cường đại, nhưng sư tôn ngươi chỉ có thể là võ giả bình thường của thế giới loài người, giai đoạn sau căn bản là không có cách ngăn trở ô nhiễm,

Đến lúc đó chỉ có ngươi có thể cứu sư tôn ngươi, chỉ cần ngươi đảm đương nổi trách nhiệm cứu thế giới, ngươi liền có thể bảo vệ sư tôn ngươi an toàn. " Hạnh Nhi lần nữa nói.

"Chuyện này. . . Ta nhất định sẽ bảo vệ sư tôn, nhưng sư tôn mạnh như vậy, thật sẽ bị ô nhiễm sao? " Tần Nguyệt có chút không tin nói.

"Dĩ nhiên, sư tôn ngươi tư chất không tốt, tương lai cùng ngươi hoàn toàn không phải là một cái cấp bậc, tỷ như ngươi có thể học được kiếm pháp trong cổ kiếm phổ, mà sư phụ ngươi không thể, đây chính là chênh lệch. " Hạnh Nhi lạnh nhạt nói

"À? Ngươi chắc chắn chứ? " Tần Nguyệt dùng ánh mắt cổ quái nhìn Hạnh Nhi.

"Dĩ nhiên chắc chắn, cổ kiếm phổ treo ở Vạn Bảo Lâu lâu như vậy, không có ai có thể lĩnh ngộ, ngươi và sư tôn ngươi tiến vào Vạn Bảo Lâu, chỉ có ngươi chìm vào bên trong đốn ngộ, Khi đó ta ngay tại góc khuất lầu hai, thấy được ngươi chìm vào đốn ngộ, ta đây mới chắc chắn vận mạng của ngươi bất phàm, đi theo ngươi tới đến khách sạn."

Hạnh Nhi tự tin mà nói, nàng ở bên ngoài chờ thời gian thật dài, cuối cùng tìm tới cơ hội Tần Nguyệt ở một mình, lời nói này nói ra, nàng cũng nhẹ lòng hơn nhiều.

"Chuyện này. . ."

Tần Nguyệt nghe được lời nói của Hạnh Nhi, ánh mắt càng cổ quái.

Bởi vì năng lực lĩnh ngộ của sư tôn mạnh hơn chính mình quá nhiều, mình mới lĩnh ngộ một bộ phận, sư tôn tất cả đều lĩnh ngộ,

Điều này nói rõ thiên tư của sư tôn tốt hơn mình, tuyệt đối không phải sư tôn tư chất không tốt như lời Hạnh Nhi nói.

Nhưng Lý Hiên đã từng nói bảo mật chuyện này, Tần Nguyệt không dám cùng người khác nói chuyện này, chỉ có thể ánh mắt cổ quái nhìn Hạnh Nhi.

Nàng chuẩn bị chờ sau khi Lý Hiên trở lại, nói cho Lý Hiên chuyện liên quan tới Hạnh Nhi.

Thấy Tần Nguyệt không nói lời nào, Hạnh Nhi cho là Tần Nguyệt bị giật mình, nàng tiếp tục tự tin nói.

"Bây giờ ngươi hiểu chưa, đây là chỗ bất phàm của vận mệnh, có vài người đã định trước cao cao tại thượng, có vài người chỉ có thể làm võ giả bình thường, đây chính là chênh lệch.

Tương lai ngươi chính là cao cao tại thượng, cứu cái thế giới dơ bẩn này, lau đi ngọn nguồn tội ác, đó là trách nhiệm của ngươi, cũng là chiến công của ngươi!"

"À."

Tần Nguyệt bình tĩnh à một câu, căn bản không tin tưởng lời của đối phương, chỉ muốn chờ sư tôn trở lại, đem hết thảy các thứ này nói cho sư tôn.

"Đúng rồi, tên của ta là Hạnh Nhi, bắt đầu từ hôm nay, ta toàn lực trợ giúp ngươi tăng thực lực lên."

Hạnh Nhi nói xong, nghĩ đến Vạn Bảo Lâu cất giữ hai giọt nước thạch nhũ, đây là thiên tài địa bảo có hiệu quả luyện thể cực mạnh, rất thích hợp luyện thể tầng 1 đến 10 sử dụng.

Cho nên Hạnh Nhi nói: "Ta rời đi một hồi, rất nhanh sẽ về."

Vèo!

Hạnh Nhi nói xong thân thể lắc mình rời đi, tốc độ nhanh như tia chớp.

Tốc độ như vậy cũng làm Tần Nguyệt cảm thấy kinh ngạc, đồng thời càng lúc càng mong muốn nói chuyện này cho Lý Hiên.

Bên kia.

Sân nhỏ chỗ Huyết Phân Thân.

Sắc mặt Lý Hiên có chút tái nhợt, chịu thôi, do mất máu quá nhiều.

Hắn chế tạo rất nhiều huyết phân thân, mất đi huyết dịch hơi nhiều.

Cũng may chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khôi phục, ảnh hưởng đối với hắn không lớn.

Đương nhiên, chỗ tốt rõ ràng, trong sân nhỏ có thêm rất nhiều Huyết Phân Thân, thậm chí có Huyết Phân Thân đã lên đường, hướng thành trì phụ cận đi tới.

Lý Hiên bố trí rất đơn giản, tất cả thành trì đều phải có Huyết Phân Thân, có ít nhất ba mươi Huyết Phân Thân.

Đến lúc đó toàn bộ Đại Hạ Quốc phủ đầy huyết phân thân của hắn, làm chuyện gì cũng dễ dàng rất nhiều, nếu như phát hiện bảo vật gì, cũng có thể trước tiên tranh đoạt.

Làm xong hết thảy các thứ này, Lý Hiên sắp xếp Huyết Phân Thân đi thành trì phụ cận, hắn thì thoải mái nhàn nhã trở lại khách sạn, trở lại gian phòng của mình.

Chương 31. Giọt nước thạch nhũ

"Sư tôn, ngài rốt cuộc trở lại, ta có một việc muốn cùng ngài nói."

Tần Nguyệt thấy Lý Hiên trở lại, bước chân nhỏ chạy tới, tay nhỏ bé trắng noãn cầm bàn tay Lý Hiên, nhỏ nhẹ mềm mại đem chuyện Hạnh Nhi giảng thuật ra.

"Ta biết rồi, Hạnh Nhi đúng là người Hộ Đạo của ngươi. " Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Cái gì?"

Tần Nguyệt hơi sửng sờ, không thể tin được sư tôn lại công nhận lời nói của Hạnh Nhi.

Điều này nói rõ lời Hạnh Nhi nói là chân thật, cũng có nghĩa trong tương lai sư tôn có thể sẽ xảy ra chuyện.

Nghĩ đến Lý Hiên sẽ xảy ra chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt trong nháy mắt trắng bệch, tay nhỏ siết chặt lấy Lý Hiên, trong lòng tất cả đều là lo lắng.

Lý Hiên cũng không biết Tần Nguyệt đang suy nghĩ gì, chẳng qua là bình tĩnh nói.

"Tần Nguyệt, vận mạng của ngươi bất phàm, tương lai sẽ đối mặt rất nhiều nguy hiểm, nhưng ngươi không cần lo lắng, có ta ở đây nhất định sẽ toàn lực bảo vệ ngươi."

"Sư tôn!"

Tần Nguyệt nghe nói như vậy càng rung động, rõ ràng sư tôn về sau sẽ gặp phải nguy hiểm, vậy mà còn muốn bảo vệ nàng.

Điều này làm Tần Nguyệt tức thì cảm động, lại thương tiếc Lý Hiên, trong lòng thề tương lai nhất định phải bảo vệ Lý Hiên, vĩnh viễn bảo vệ hắn.

"Được rồi, chuyện này cứ như vậy đi, nước trà hết rồi, ngươi đi xuống lầu bảo tiểu nhị châm một bình trà ngon. " Lý Hiên khoát tay một cái nói.

"Được rồi sư tôn."

Tần Nguyệt gật đầu nhỏ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng đi ra khỏi phòng.

Sau đó không lâu.

Tần Nguyệt mang theo ấm trà ngon mới châm, từng bước một đi tới căn phòng của Lý Hiên ở lầu hai.

Nhưng khi đi được một nửa, một bóng hình đột ngột xuất hiện.

Người này không phải người khác, chính là người Hộ Đạo Hạnh Nhi.

Giờ phút này trên tay nhỏ bé của Hạnh Nhi cầm hai cái bình sứ nhỏ màu trắng, mặt ngoài bình sứ khắc họa hình vẽ thần bí, dường như là trận pháp cổ quái nào đó.

"Tần Nguyệt, hai cái bình sứ nhỏ này cho ngươi, bên trong là một loại thiên tài địa bảo tên giọt nước thạch nhũ, giá trị cực cao, có thể tăng lên thực lực luyện thể kỳ, không có chút tác dụng phụ nào."

Hạnh Nhi nói xong, lập tức cầm bình sứ nhỏ đặt ở trong tay

Tần Nguyệt, sau đó cả người hóa thành hư vô biến mất không thấy gì nữa.

"Không có chút tác dụng phụ nào sao? !"

Tần Nguyệt ngơ ngác nhìn bình sứ nhỏ trên tay, trước tiên liền nghĩ đến sư tôn, muốn cho sư tôn uống, song loại thiên tài địa bảo này cần kiểm nghiệm một chút.

Nhỡ như có tác dụng phụ, sư tôn sau khi dùng xảy ra chuyện, vậy thật có lỗi với sư tôn.

Cho nên Tần Nguyệt suy nghĩ một chút, lấy ra bình sứ nhỏ trong đó, sau khi mở ra phục dụng luôn.

Trong phút chốc.

Tần Nguyệt cũng cảm giác trong cơ thể hiện lên một dòng nước ấm mạnh mẽ, toàn thân đều bị dòng nước ấm bao bọc, khí tức cả người đột nhiên giương cao một cấp.

Thực lực ban đầu là luyện thể tầng ba, chẳng qua là chỉ trong chốc lát, đã đột phá đến luyện thể bốn tầng.

"Quả nhiên không có tác dụng phụ, hơn nữa công hiệu đối với luyện thể rất lớn, quá tốt."

Tần Nguyệt mừng rỡ không thôi, nhìn bình sứ nhỏ sau cùng, trong mắt to của nàng hiện lên vẻ vui mừng.

"Một giọt này cho sư tôn dùng, nhưng mà sư tôn có thể không muốn, lần trước trái cây màu đỏ sư tôn cũng không muốn, thế thì. . ."

Tần Nguyệt nhìn về phía bình trà cùng ly trà, nhất thời có chủ ý, nàng mang một giọt nước thạch nhũ rót vào bên trong ly trà, sau đó rót nước trà vào bên trong.

Làm xong hết thảy các thứ này, Tần Nguyệt đi nhanh vào căn phòng của Lý Hiên, bưng cái ly nước trà kia đưa cho Lý Hiên.

"Sư tôn, mời uống trà."

" Ừ, cấp bậc của ngươi tăng lên một cấp rồi, là Hạnh Nhi trợ giúp ngươi rồi sao? " Lý Hiên nhận lấy ly trà, nhìn Tần Nguyệt nói.

Tần Nguyệt đột phá, Lý Hiên tự nhiên nhận được nhắc nhở, bởi vì hắn thu được một phần khen thưởng, phần thưởng này còn rất không tồi đây.

"Đúng vậy đây, mới vừa rồi Hạnh Nhi đến một hồi, cho ta hai đồ tốt. " Tần Nguyệt mềm mại nhỏ nhẹ trả lời, mắt to nhìn chằm chằm ly trà.

"Thứ tốt gì?"

Lý Hiên hiếu kỳ, hắn cũng chưa dùng góc nhìn Thượng Đế kiểm tra tình huống bên ngoài, cho nên cũng rất tò mò là thứ tốt gì.

"Là thiên tài địa bảo, tên là gì ấy nhỉ?"

Tần Nguyệt nâng lên tay nhỏ bé trắng noãn, ngón trỏ mảnh khảnh chống cằm của mình, có chút ngu ngốc đáng yêu bắt đầu nghĩ lại.

"Không sao, từ từ suy nghĩ."

Lý Hiên cười một tiếng, uống xong nước trà, đang định rót ly thứ hai, đột nhiên trong cơ thể cuộn trào dòng nước ấm, khí huyết trầm ổn giống như là tưới dầu vào lửa mà cuồn cuộn.

Hắn chỉ cảm thấy khí tức cả người bắt đầu tăng vọt, từ luyện thể tầng bảy nhanh chóng tăng lên, trong khoảng thời gian ngắn liền đi tới luyện thể 8 tầng, trở thành tiểu cao thủ một phương.

"Đây là! !"

Lý Hiên kinh ngạc cảm thụ biến hóa trong cơ thể, chờ sau khi khí huyết luyện thể tầng tám ổn định, hắn ngẩng đầu lên ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tần Nguyệt.

"Tần Nguyệt, ngươi có phải là đem thiên tài địa bảo của chính mình cho ta hay không?"

"Không. . . Không có, ta cũng uống một giọt, tổng cộng hai giọt đây. " Tần Nguyệt lí nhí trả lời, có chút lo lắng bị Lý Hiên trách cứ.

"Ngươi nha!"

Lý Hiên nhẹ nhàng lắc đầu một cái, tiểu nha đầu này so với Lục Trường Sinh khôn hơn, gặp phải thứ tốt đầu tiên nghĩ đến không phải là chính nàng, ngược lại nghĩ đến hắn người sư tôn này.

Lần trước quả trái cây đỏ là như vậy, lần này lại là thiên tài địa bảo, điều này vừa làm Lý Hiên vui mừng, cũng có chút bất đắc dĩ.

Chương 32. Tư chất thượng phẩm

"Về sau tận lực phải chiếu cố mình, tương lai ngươi phải đối mặt rất nhiều nguy hiểm, phải tăng lên thực lực của mình, như vậy mới có thể bảo vệ tốt chính mình. " Lý Hiên nhẹ giọng nói.

"Dạ dạ, ta biết rồi sư tôn. " Tần Nguyệt gật đầu nhỏ một cái, trong lòng có chút vui vẻ.

Bởi vì vi sư tôn không có trách cứ nàng, còn an ủi dặn dò nàng, điều này làm mắt to của Tần Nguyệt đều cong thành trăng lưỡi liềm.

Tần Nguyệt tâm tình không tệ, đi theo Lý Hiên trong phòng đồng thời củng cố tu vi, thẳng đến lúc hoàng hôn mới đi xuống lầu lấy bữa ăn tối.

Chỉ có điều khi xuống lầu dưới.

Tần Nguyệt lần nữa thấy được Hạnh Nhi, hai bên ở địa phương không người tiếp tục nói chuyện với nhau.

"Không tệ không tệ, quả nhiên tăng lên tới luyện thể bốn tầng, rất không tồi, Vạn Bảo Lâu ta ở thành trì khác còn có thiên tài địa bảo, qua vài ngày sẽ mang cho ngươi một ít."

Hạnh Nhi thấy Tần Nguyệt tăng lên tới luyện thể bốn tầng, hài lòng gật đầu.

"Cái đó. . . Ta. . Ta cho sư tôn một giọt thiên tài địa bảo. " Tần Nguyệt lí nhí nói.

"Cho sư tôn ngươi một giọt? Chờ đã, theo suy tính của ta, ngươi ăn hai giọt mới có thể đạt tới luyện thể bốn tầng, chẳng lẽ thiên phú của ngươi so với ta tưởng tượng cao hơn?"

Hạnh Nhi kinh ngạc nhìn Tần Nguyệt, mơ hồ phát hiện da thịt Tần Nguyệt dường như có dấu hiệu tắm thuốc.

"Ngươi dùng qua thuốc tắm luyện thể! Xem ra tắm thuốc tăng cường thực lực của ngươi."

"Chuyện này..."

Tần Nguyệt không biết nên hay không nên nói chuyện tắm thuốc, dù sao còn không có được Lý Hiên cho phép.

Nhưng mà.

Hạnh Nhi thực lực rất mạnh, coi như Tần Nguyệt không nói, nàng cũng có thể nhìn ra, thậm chí suy tính ra là tác phẩm của Lý Hiên.

Nàng cảm giác sư tôn Tần Nguyệt có chút bản lĩnh, song nàng vẫn là dặn dò.

"Tần Nguyệt, vận mạng của ngươi bất phàm, tương lai phải gánh vác hy vọng cứu vớt nhân loại, ta hy vọng ngươi trước tăng lên thực lực của mình, gặp phải thứ tốt phải chính mình dùng trước, biết chưa?"

"Hiểu, ta chỉ là trước ăn một giọt, sau khi xác nhận giọt nước an toàn, mới len lén cho sư tôn dùng đây. " Tần Nguyệt chớp mắt to nói.

"Cái gì?"

Hạnh Nhi nghe nói như vậy ngây ngẩn rồi.

Ý của nàng là để cho Tần Nguyệt nhanh chóng trở nên mạnh

mẽ, cũng dễ ứng đối nhiều nguy hiểm hơn.

Nhưng là Tần Nguyệt thì hay rồi, lại hiểu thành như vậy, còn thử thuốc cho sư tôn nàng.

Mấu chốt Tần Nguyệt còn ra vẻ là chuyện đương nhiên, điều này làm đầu Hạnh Nhi có chút đứng hình, không thể nào tiếp thu được Tần Nguyệt vận mạng siêu phàm thử thuốc cho Lý Hiên.

Thật lâu Hạnh Nhi mới khôi phục như cũ, có chút bất đắc dĩ nói.

" Được rồi, không nói cái này, ta lần này chuẩn bị mang ngươi đi, gia tộc ta có một chỗ bảo địa, có thể để cho ngươi ở bên trong lột xác một lần, trở nên mạnh hơn."

"Lột xác một lần? Trở nên mạnh hơn? Có thể để cho sư tôn dùng sao? Đem suất của ta cho sư tôn đi. " Tần Nguyệt vội vàng nói.

Hạnh Nhi: "..."

"Chúng ta có thể hay không đừng luôn nghĩ sư tôn? Ngươi phải lo lắng chính mình trước, lại nói chỗ bảo địa kia rất đặc thù, chỉ có người nắm giữ huyết mạch mới có thể sử dụng, sư tôn ngươi không dùng được. " Hạnh Nhi buồn bực nói.

"Vậy hay là chờ một chút đi, ta gần đây không muốn rời đi sư tôn. " Tần Nguyệt lắc đầu một cái cự tuyệt.

"Nhưng đó là địa phương tốt để ngươi lột xác, có thể cho ngươi trở nên cường đại hơn, ngươi không muốn trở nên mạnh hơn sao? " Hạnh Nhi lần nữa khuyên giải.

"Đi theo sư tôn cũng có thể trở nên mạnh mẽ, lại nói sư tôn rất tốt với ta, ta không muốn rời đi sư tôn. " Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

"Ta. . ."

Hạnh Nhi bị những lời này làm nghẹn không nhẹ, cảm giác Tần Nguyệt quá thân cận sư tôn nàng, cái gì cũng trước hết nghĩ tới sư tôn.

Ngược lại thì nàng người Hộ Đạo này, không được Tần Nguyệt coi trọng ra làm sao, điều này làm Hạnh Nhi càng bất đắc dĩ, thậm chí trong lòng đều có chút đố kỵ.

Nhưng Hạnh Nhi không có phương pháp giải quyết tốt, chỉ có thể buồn bực đứng tại chỗ, tức giận nhìn Tần Nguyệt.

"Nếu như không còn chuyện khác, ta trở về mang bữa ăn tối cho sư tôn , nguội bây giờ. " Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

"Được rồi, ngươi đi về trước, chờ khi nào ngươi nghĩ thông rồi, lại dùng cái này kêu gọi ta."

Hạnh Nhi buồn bực lấy ra một cái đạn tín hiệu, bực bội đưa cho Tần Nguyệt, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Nàng phải tìm một nơi yên lặng bình tâm một chút, cũng phải nghĩ biện pháp để cho Tần Nguyệt càng tín nhiệm chính mình, để cho Tần Nguyệt ý thức được ai mới là cường giả.

Đến lúc đó, Tần Nguyệt tuyệt đối ngoan ngoãn nghe lời, nghĩ tới điểm này, Hạnh Nhi suy nghĩ làm sao lộ ra sự cường đại của mình.

Bên kia.

Bên trong căn phòng của Lý Hiên.

Lý Hiên đang mở ra bảng số liệu, kiểm tra ghi chép năng lực mới đạt được, cũng chính là khen thưởng sau khi Tần Nguyệt dùng thiên tài địa bảo đạt tới luyện thể tầng bốn.

[Ting! Tần Nguyệt đạt tới luyện thể bốn tầng, khen thưởng: Tư chất tăng một phẩm]

Ting!

Tên họ: Lý Hiên

Khí lực: Luyện thể 8 tầng

Tư chất: Thượng phẩm

Thiên phú: Thượng đế thị giác, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Cảm Giác, Mắt Ưng

Năng lực: Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Cuồng Phong Đao Pháp, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng

Đệ tử: Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh

Chương 33. Nguy hiểm?

"Thượng phẩm tư chất, phần thưởng này quá tốt, đơn giản là tăng lên kiểu nhảy vọt."

Lý Hiên nhìn bảng số liệu, nhìn tư chất từ trung phẩm đạt tới thượng phẩm, cao hứng muốn hô to hai tiếng.

Thật sự là ảnh hưởng về mặt tư chất đối với tu vi phi thường to lớn.

Một võ giả luyện thể tư chất thượng phẩm, so với võ giả luyện thể tư chất Trung phẩm, tốc độ tu hành nhanh ít nhất gấp ba, thậm chí cao hơn.

Nếu như mình đã sớm là tư chất thượng phẩm, cũng không cần giống như ban đầu vậy, kẹt ở luyện thể tầng sáu lâu như vậy.

"Xem tới vẫn là phải thu Đồ a, đồ đệ rất nhiều mới có thể càng nhanh tăng lên thực lực của ta, mỗi ngày đi ngủ cũng có thể tăng lên."

Lý Hiên âm thầm thầm thì, rất hy vọng có thể nhận lấy càng nhiều đệ tử hơn.

Song người thiên phú đạt tới Tuyệt phẩm thật sự là quá quá ít, nhiều năm như vậy chỉ gặp phải hai tên.

Cũng may có Huyết Phân Thân, chỉ cần tiếp tục bố trí tiếp, tìm tới tên đệ tử thứ 3 không phải là việc khó.

Nghĩ tới chỗ này, tâm trạng Lý Hiên càng lúc càng tốt đẹp, cảm giác tương lai bừng sáng.

Thời gian qua đi, đảo mắt ngày hôm sau tới.

Sáng sớm.

Lý Hiên kéo tay nhỏ Tần Nguyệt, dẫn theo đội ngũ tiêu sư ở cửa thành, hướng về phía đám người Lục Trường Sinh vẫy tay từ biệt.

Lần này Lý Hiên rời đi, Lục Trường Sinh chưa đi theo cùng, hắn cần trở về quê quán một chuyến, xử lý một chút vấn đề phải xử lý.

Cũng may Lý Hiên để lại địa chỉ, không cần lo lắng Lục Trường Sinh không tìm được hắn.

Chờ sau khi vẫy tay từ biệt.

Lý Hiên ôm Tần Nguyệt nhảy đến trên ngựa, khống chế con ngựa cao to đi đầu rời đi.

Tiêu sư còn lại theo sát, đi về Bạch Vân Thành với tốc độ sấm rền.

Bạch Vân Thành là quê hương của Lý Hiên, có cha mẹ đời này của hắn.

Lúc trước ra ngoài bảo vệ hàng hóa đều là phụ thân hắn dẫn đội, nhưng mà nhiều năm xông xáo, cộng thêm thân thể bị thương, thân thể của phụ thân có chút chịu không nổi.

Lúc này mới có chuyện Lý Hiên tự mình dẫn đội, đi ra áp tiêu, sau đó may mắn gặp phải Tần Nguyệt cùng Lục Trường Sinh.

Lần này xuất hành Lý Hiên tương đối hài lòng, rất chờ mong hình ảnh tương lai tiếp tục tìm được đệ tử mới.

Cứ như vậy.

Lý Hiên bên trong lòng chờ mong mà khống chế thớt ngựa tiếp tục tiến lên, trong lúc ra roi thúc ngựa liền chạy tới Bạch Vân Thành.

Sau lưng bọn họ.

Một đạo bóng người cao gầy ở trong buội cây lấp loé, tốc độ cực kỳ nhanh chóng, dù là thớt ngựa chạy như điên đều không có biện pháp cắt đuôi đạo thân ảnh này.

Đạo thân ảnh này không là người khác, chính là người Hộ Đạo Hạnh Nhi của Tần Nguyệt.

Giờ phút này nàng giống như chồn hương mà lấp loé trong buội cây, ôm lấy trường kiếm lạnh nhạt đi theo, bộ dáng phong khinh vân đạm thật là giống như tiên nhân.

"Hai ngày, cũng sắp gặp phải nguy hiểm, ngay cả người Hộ Đạo như ta đều xuất hiện, Tần Nguyệt thân là nhân vật chính của thiên mệnh, cũng nên gặp phải nguy hiểm.

Chờ sau khi nguy hiểm xuất hiện, Lý Hiên chắc chắn không ngăn được nguy hiểm, đến lúc đó ta liền có thể đại triển thân thủ, tiêu diệt nguy hiểm, biểu hiện sự cường đại của ta."

" Chờ phô bày sự cường đại của ta, Tần Nguyệt liền sẽ rõ ràng, ta mới thật sự là cường giả, mới có thể nghe theo lời ta nói, ở dưới sự bồi dưỡng của ta nhanh chóng phát triển."

Hạnh Nhi nhàn nhạt mà nói, rất chờ mong Tần Nguyệt thấy cảnh tượng sau khi Lý Hiên thất bại, càng mong đợi hình ảnh chính mình bộc lộ tài năng.

"Ừm ? Bọn họ làm sao không đi? Chẳng lẽ gặp phải nguy hiểm? Không có mà? Ta không điều tra được!"

Hạnh Nhi phát hiện Lý Hiên đi đầu đột nhiên cho thớt ngựa

dừng lại, trừng trừng nhìn về phía rừng rậm phía trước bên phải, vẻ mặt lộ ra vô cùng nghiêm nghị.

Hạnh Nhi cho là địch nhân xuất hiện, nhưng sau khi nàng dò xét một vòng lớn, địch nhân gì cũng không thấy, điều này liền làm nàng nghi ngờ không hiểu.

"Ta nắm giữ thần thức, có thể dễ dàng điều tra được địch nhân bên trong chu vi ba cây số, ta dám khẳng định phụ cận tuyệt đối không có địch nhân, nhưng vì sao Lý Hiên sẽ dừng lại đây?"

Hạnh Nhi nghi ngờ không hiểu, không nghĩ ra đây là vì cái gì, chỉ có thể ẩn núp thân hình chờ đợi trong rừng rậm.

Ngay vào lúc này.

Hạnh Nhi phát hiện Lý Hiên cưỡi ngựa, thử nghiệm chạy trốn trước sau trái phải một chút, cuối cùng lại đi trở lại chỗ cũ.

Tiếp đó, Lý Hiên dẫn người ở bên trong bụi cỏ bên cạnh quan đạo, bắt đầu đào hang, nhìn trận thế, dường như muốn đào bẫy rập,

Một màn này làm Hạnh Nhi hết sức mờ mịt, không làm rõ được đây rốt cuộc là tình huống gì.

"Lý Hiên rốt cuộc đang làm gì? Vì sao ở bên cạnh quan đạo đào bẫy rập, còn hô hào một đám người toàn lực đào hang, đây là cái tình huống gì?"

Hạnh Nhi không nghĩ ra, lại dò xét tỉ mỉ chu vi ba cây số một phen, nhưng vẫn là địch nhân gì cũng không thấy, hết sức kỳ quái.

Chương 34. Bầy Hắc Lang

Sau đó không lâu.

Hạnh Nhi đang nghi ngờ đột nhiên trợn to cặp mắt, không dám tin nhìn về phía rừng rậm phía trước bên phải.

Bởi vì ở khu vực cách ba cây số, đang có mấy chục con Hắc Lang cấp tốc vọt tới, đang khát máu cấp tốc chạy nhanh.

Tốc độ như vậy , khiến cho Hạnh Nhi cả kinh đến nỗi ánh mắt đều trợn tròn, hoàn toàn không nghĩ tới địch nhân vào lúc này sẽ xuất hiện.

Mang theo khó tin, Hạnh Nhi nhìn về phía bẫy rập đám người Lý Hiên đào, vẻ không dám tin trong mắt càng nồng nặc.

"Làm sao có thể? Vị trí đào bẫy rập đúng lúc là khu vực bầy sói đi qua, Lý Hiên lại trước thời hạn liền phân tích được hết thảy."

Hạnh Nhi thật kinh ngạc, liền vội vàng nhìn về phía những Hắc Lang kia, căn cứ tốc độ của những Hắc Lang này, tính toán thời gian chúng nó lao nhanh, trong nháy mắt cả người Hạnh Nhi cứng lại.

"Không có khả năng! Dựa theo tốc độ của Hắc Lang, khi chúng nó xuất hiện ở khu vực chu vi mười km, Lý Hiên liền phát hiện chúng nó, tuyệt không có khả năng này!"

Hạnh Nhi lần đầu tiên bị giật mình, không thể tin tưởng Lý Hiên lại có năng lực quan sát đáng sợ như vậy, đây quả thực so với người Hộ Đạo như nàng còn mạnh hơn.

Đột nhiên, Hạnh Nhi nghĩ tới việc Lý Hiên cưỡi ngựa di

chuyển trước sau trái phải, tức thì biết nguyên nhân làm như vậy.

"Bầy Hắc Lang là kiếp nạn của Tần Nguyệt, căn bản là không có cách né tránh, Lý Hiên thử di chuyển trước sau trái phải, nhìn một chút có thể hay không tránh thoát bầy Hắc Lang này.

Sau khi xác nhận không cách nào né tránh, Lý Hiên quả quyết dẫn người đào bẫy rập, chờ đã, bên kia còn có một con đường mòn, hắn ngay cả đường lui đều nghĩ xong sao?"

Hạnh Nhi không dám tin nhìn Lý Hiên, thấy hắn một thân một mình cõng lấy Cung nặng sau lưng xông vào rừng rậm, đi nghênh chiến những con Hắc Lang kia, Hạnh Nhi cũng có chút lộ vẻ xúc động.

"Những Hắc Lang kia đều là sinh vật ô nhiễm, thực lực từ luyện thể tầng sáu trở lên, mạnh nhất đã đạt đến luyện thể tầng mười, Lý Hiên lại dám một thân một mình đi nghênh chiến bầy Hắc Lang, phần quyết đoán này, đúng thật là hảo nam nhi!"

Hạnh Nhi ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Hiên, nàng bây giờ rốt cuộc hiểu rõ, vì sao Tần Nguyệt tín nhiệm Lý Hiên như thế, lại vì sao đối tốt với Lý Hiên như vậy.

Có một sư tôn dám vì đệ tử ra mặt, một mình ứng chiến cường địch như vậy, đơn giản là phúc phận của Tần Nguyệt.

"Tên Lý Hiên này, thật là đúng với cái danh hiệu sư tôn này, ta đúng thật là coi thường hắn."

Hạnh Nhi khẽ lắc đầu, tận đáy lòng cảm thấy Lý Hiên là một vị hảo nam nhi thẳng thắn cương nghị, vì đệ tử mà một mình đi chiến đấu, gọi là tận tình tận nghĩa;.

"Đáng tiếc, Lý Hiên thực lực vẫn là yếu một tí, mặc dù ta không biết năng lực dò xét cùa hắn vì sao đáng sợ như vậy, nhưng mà cấp bậc luyện thể, không lừa được ta.

Thực lực luyện thể tầng tám căn bản là không có cách đối phó bầy Hắc Lang, nhất là trong bầy sói đen còn có Hắc Lang vương luyện thể tầng mười, Lý Hiên căn bản không phải đối thủ.

Xét thấy ngươi anh dũng như vậy, ta liền giúp ngươi một chút, cũng không thể để cho hảo nam nhi như ngươi cứ thế chết đi."

Hạnh Nhi đang định ra tay giúp, đột nhiên nàng lại ngây ngẩn.

Bởi vì nàng phát hiện, Lý Hiên lại một thân một mình nhảy lên ở giữa đại thụ, Cung nặng trong tay cấp tốc kéo ra, lấy góc độ xảo quyệt bắn ra từ trong buội cây.

Gần như mỗi một cái mũi tên bắn ra,

Cũng có thể đánh trúng một con Hắc lang, đánh chết.

Ngắn ngủn chốc lát, đã có chừng mấy con Hắc lang ngã trên đất, cho dù là Hắc Lang vương luyện thể tầng mười, cũng không dám tùy ý đi tới.

Toàn bộ bầy Hắc Lang cứ như vậy bị Lý Hiên kéo lại, bị một mình hắn gắng gượng cản lại.

Cảnh tượng như vậy, hình ảnh như vậy, khiến cho cái miệng nhỏ nhắn của Hạnh Nhi đều há ra, trong con ngươi xinh đẹp thoáng qua vẻ khó tin.

“Cung thuật thật là lợi hại, không có thần thức phụ trợ, lại dễ dàng bách phát bách trúng,

Thậm chí mủi tên cố ý bắn lệch, thông qua ảnh hưởng lúc xuyên thấu lá cây, sửa hướng bắn mủi tên, cung thuật thế này đủ để gọi là Thần Tiễn Thủ, cho dù ta đều không làm được đến mức này, thật là thiên tài!"

Hạnh Nhi khen ngợi không dứt, nàng thật ra thì thật bị kinh

động, vốn nàng cho là Lý Hiên tuổi còn trẻ thành sư tôn người khác, thật ra thì có chút không đáng tin cậy.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Lý Hiên chẳng những có năng lực quan sát mạnh mẽ, thậm chí còn có được cung thuật như vậy, thật khiến cho người ta giật mình.

"Vô luận là đức hạnh, hay là thực lực, Lý Hiên ở cái tuổi này, đều coi như siêu quần bạt tụy, nhất là một ngón cung thuật kia, vượt qua xa dự liệu của ta."

Hạnh Nhi khen ngợi nhìn Lý Hiên, nhìn hắn một thân một mình ở trong rừng cây qua lại, mủi tên trong tay mỗi một lần kéo ra, cũng có thể mang đi một sinh mạng.

Chương 35. Có linh căn không?

Trong thời gian chốc lát.

Hắc Lang chết đi gần một nửa, chỉ có con Hắc Lang vương kia có thể đánh bay mủi tên, dẫn bầy Hắc Lang tiếp tục liều chết xung phong.

Khoảng cách chúng nó càng ngày càng vọt tới gần quan đạo, chỉ còn lại khoảng một km.

"Hắc Lang vương luyện thể tầng mười vẫn là quá mạnh mẽ, Lý Hiên mặc dù cung thuật siêu phàm, nhưng chênh lệch hai tầng thứ, muốn phải đánh chết Hắc Lang vương độ khó rất lớn, ta còn có cơ hội ra tay."

Hạnh Nhi phân tích ra tình huống đại khái, cảm giác mình có 50% cơ hội xuất thủ, ở trước mặt Tần Nguyệt đại triển thân thủ, nàng không chỉ mong chờ.

Đáng tiếc Hạnh Nhi lại tính sai.

Lý Hiên trong rừng rậm vừa chiến đấu vừa lui về phía sau, mủi tên bắn ra giống như như sao rơi, ở trong sự không tin nổi của tất cả mọi người mà giết chết từng con Hắc Lang bình thường.

Rốt cuộc.

Bầy Hắc Lang vọt ra khỏi rừng rậm, khát máu đánh tới đám người Tần Nguyệt.

Lúc này số lượng Hắc Lang chỉ còn lại 15 con, phần lớn là luyện thể tầng sáu tương đối yếu, chỉ có Hắc Lang vương khó đối phó.

"Chuẩn bị!"

Lý Hiên lớn tiếng hạ lệnh, Huyền kim trường cung đồng thời cắm ba mủi tên, gắt gao nhắm ngay Hắc Lang vương.

Phù phù!

Cũng vào giờ khắc này, Hắc Lang đi đầu vương đi tới vị trí bẫy rập, tại chỗ trượt chân, toàn bộ thân hình ngã xuống trong bẫy.

Song, Hắc Lang vương dù sao cũng là Hắc Lang vương, ở thời khắc mấu chốt chợt dùng sức nhảy nhảy dựng lên, cố gắng tránh thoát bẫy rập.

Nhưng cũng vào thời khắc này.

Ba mủi tên giống như như sao rơi xẹt qua bầu trời mênh mông, ở thời khắc Hắc Lang vương khó khăn nhất, không nghĩ bị công kích nhất, lại tới.

Leng keng phốc!

Liên tục hai cây Huyền kim mủi tên bị Hắc Lang vương đánh bay, nhưng một mủi tên cuối cùng nó không thể tránh thoát đi, bị mủi tên trực tiếp đánh trúng con mắt trái, cắm sâu vào con mắt.

Hắc Lang vương rốt cuộc bất động, ngơ ngác đứng ở bên cạnh bẫy rập, máu tươi từ trong hốc mắt chậm rãi chảy ra, chỉ còn lại mắt phải trừng lên nhìn chằm chằm Lý Hiên, dường như nó vẫn còn đang không cam tâm.

Nhưng hết thảy đều chậm, Hắc Lang vương cuối cùng ngã trên đất, không cam lòng chết ở bên cạnh bẫy rập, mất đi tất cả khí tức.

Phốc phốc phốc!

Hắc Lang còn thừa lại cũng từng con bị chém chết dưới trường

đao của bọn tiêu sư, bầy Hắc Lang cuối cùng toàn quân bị diệt.

Hiện trường không có ai bị thương, chỉ có Lý Hiên mệt có chút thở dốc.

"Sư tôn."

Tần Nguyệt nhón chân lên, lấy ra khăn tay nhỏ cố gắng lau chùi mồ hôi trên trán cho Lý Hiên, đáng tiếc nàng đầu quá nhỏ, có chút không với tới.

"Ta không sao, chúng ta tiếp tục lên đường, mùi máu tanh sẽ đưa tới càng nhiều người săn bắn. " Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Sư tôn, ta cảm giác trong cơ thể con Hắc lang vương kia, thật giống như có thứ tốt. " Tần Nguyệt chớp mắt to ngu ngơ đáng yêu nói.

"Ồ?"

Lý Hiên nghe nói như vậy, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Hắc Lang vương, góc nhìn thượng đế trong nháy mắt xuyên thấu qua thi thể Hắc Lang vương, dò xét trong cơ thể của nó.

Trải qua một phen dò xét cẩn thận, Lý Hiên rốt cuộc tìm được mục tiêu, kia là một quả hạt châu nhỏ màu đỏ, vô cùng xinh xắn, giống như trân châu.

Làm Lý Hiên kinh ngạc chính là, hắn nhiều lần dùng góc nhìn thượng đế quét qua khu vực chỗ hạt châu nhỏ nằm, nhưng mà lại nhiều lần bỏ qua.

Liền thật giống bị ảnh hưởng gì vậy, sẽ tự động coi thường hạt châu nhỏ.

Nếu như không phải là Tần Nguyệt nói cho hắn, Lý Hiên tuyệt đối tin tưởng chính mình sẽ coi thường hạt châu này.

"Đây chính là sức mạnh của thiên mệnh sao? Thứ không thuộc về mình, rất khó tìm được."

Lý Hiên nghĩ đến lúc trước khi ở Kim Vũ Sơn, từ trong sơn động tìm được hai quả trái cây màu đỏ kia.

Hai quả trái cây này cũng không phải là ẩn giấu cực kỳ tốt, nhưng thời gian dài như vậy không có ai tìm tới, ngược lại thì Tần Nguyệt sau khi đi qua thấy nó dễ như trở bàn tay.

Loại thiên mệnh vừa sâu xa vừa khó hiểu này, khiến cho Lý Hiên cũng không khỏi than thở thiên mệnh bất phàm.

Cũng may Tần Nguyệt là đệ tử của mình, thực lực của nàng tăng lên, mình cũng sẽ có được khen thưởng, điều này với hắn mà nói ngược lại là chuyện tốt.

Nghĩ thấu một điểm này rồi, Lý Hiên mỉm cười đi tới trước mặt Hắc Lang vương, bắt đầu giải phẫu thi thể Hắc Lang vương.

Bên kia.

Trên cây hòe lớn có vẻ xanh biếc dồi dào.

Hạnh Nhi ngồi ở trên cành cây, chân nhỏ lắc lư lẳng lặng nhìn, giữa ngón tay nhẹ nhàng chơi đùa một con bướm màu trắng.

"Thật đúng là cung thuật làm người ta thán phục, vượt cấp giết chết Hắc Lang vương, ta thật sự là coi thường ngươi."

Hạnh Nhi nhàn nhạt mà nói, một đôi mắt đẹp lẳng lặng nhìn chăm chú Lý Hiên, đối với Lý Hiên dần dần sinh ra một tia hứng thú.

Song một giây kế tiếp Hạnh Nhi ngây ngẩn, cả người sững sờ hai giây.

"Dựa theo phạm vi quan sát của Lý Hiên, ta chỉ sợ sớm đã bị

hắn phát hiện, đáng ghét, thân là người tu tiên ta lại bị người phàm phát hiện, lần này mất mặt quá thể."

Trên mặt Hạnh Nhi thoáng qua vẻ lúng túng, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Không có cách nào, thân là người tu tiên nàng vẫn cho rằng chính mình cao cao tại thượng, vẫn cảm thấy chính mình không sẽ bị người phát hiện, cho nên tiêu sái tự tại mà âm thầm theo dõi.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, lại đã có người sớm phát hiện chính mình, điều này làm Hạnh Nhi buồn bực muốn đập đầu vào tường.

Hạnh Nhi thở phì phò, tay nhỏ vung lên, cả người bị sức mạnh kỳ dị bao bọc, biến mất ở trên đại thụ.

Làm xong hết thảy các thứ này, Hạnh Nhi lúc này mới buồn bực tiếp tục quan sát Lý Hiên, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm.

"Trí tuệ, tâm tính, thủ đoạn chiến đấu, còn có ngoại hình, Lý Hiên khắp mọi mặt đều rất không tồi, hắn rất thích hợp Tu Tiên.

Chính là không biết hắn có linh căn hay không, nếu như có linh căn mà nói, tương lai nói không chừng có thể trở thành thiên kiêu một đời."

Chương 36. Trở về

Hạnh Nhi muốn tìm một cơ hội thử một chút linh căn của Lý Hiên, xem hắn có tư chất Tu Tiên hay không.

Chẳng qua chuyện này cũng không vội, nên nàng chuẩn bị sau khi Lý Hiên trở thành tông sư luyện thể lại kiểm tra linh căn.

Bởi vì sau khi trở thành tông sư luyện thể, sẽ có chỗ tốt nhất định.

Nàng chuẩn bị chờ sau khi Lý Hiên đạt đến luyện thể tông sư lại kiểm tra linh căn.

Nghĩ tới đây, Hạnh Nhi thoải mái nhàn nhã mà tiếp tục nhìn Lý Hiên, chỉ là nghĩ đến việc mình bị phát hiện từ lâu, nàng liền buồn bực muốn đập đầu vào tường.

Bên kia.

Sau khi Lý Hiên giải phẩu hoàn tất hắc lang vương, lấy ra hạt châu nhỏ này nhìn.

Vật này mềm mềm dẻo dẻo rất là giống kẹo mềm.

Quan trọng là hạt châu nhỏ này phát ra nhiệt độ nóng bỏng, Lý Hiên cầm trong tay có thể rõ ràng cảm nhận được, trong hạt châu ẩn chứa sức mạnh hệ Hỏa, rõ ràng rất thích hợp Tần Nguyệt.

Lý Hiên kiểm tra cẩn thận hạt châu nhỏ một chút, không phát hiện có tác dụng gì, nghĩ đến hạt châu nhỏ là thuộc về Tần Nguyệt, Lý Hiên kêu gọi Tần Nguyệt tới cùng nhau kiểm tra.

Đáng tiếc nàng cũng là u mê ngây thơ, nhìn một lúc lâu cũng

không hiểu được, hoàn toàn không biết tác dụng của hạt châu nhỏ

"Chẳng lẽ là bảo vật loại góp nhặt, cần thu góp bao nhiêu cái hạt châu nhỏ, mới có thể có tác dụng?"

Lý Hiên âm thầm làm bấm, không tìm hiểu được tác dụng của hạt châu nhỏ, dứt khoát trực tiếp đưa cho Tần Nguyệt "Nè, cho ngươi."

"Sao cơ? Cho ta? " Tần Nguyệt ngây ngô hỏi, mắt to nháy nha nháy nháy nhìn Lý Hiên.

" Đúng, cái hạt châu nhỏ này cho ngươi."

"Nhưng mà hạt châu nhỏ rõ ràng là sư tôn ngươi đánh được, ta không thể nhận. " Tần Nguyệt kiên quyết lắc lắc đầu nhỏ.

Rõ ràng là sư tôn nhọc nhằn khổ sở giết chết Hắc Lang, lấy được hạt châu nhỏ, mình tại sao có thể tùy tiện muốn đồ vật của sư tôn? Nếu như mình muốn, vậy mình cũng quá đáng.

Cho nên Tần Nguyệt kiên quyết không muốn, đầy quật cường mà lắc đầu.

" Vậy trước tiên ngươi tạm giữ đi, chờ trở lại Bạch Vân Thành sau đó mới nói."

Lý Hiên đem hạt châu nhỏ đặt ở trong bàn tay nhỏ của Tần Nguyệt, bế nàng nhảy đến trên ngựa, hô hào mọi người tiếp tục lên đường.

Rất nhanh.

Đội ngũ lần nữa hướng Bạch Vân Thành mà đi, ở dưới ánh mặt trời ấm áp vội vã đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua khi tuấn mã chạy băng băng, đảo mắt lại là mấy ngày trôi qua.

Mọi người trải qua lặn lội đường xa, trải qua mấy ngày xe cộ vất vả.

Rốt cuộc chạy về Bạch Vân Thành, trở lại Bạch Vân Tiêu Cục.

"Con trai, ngươi cuối cùng cũng trở về rồi."

Thấy Lý Hiên trở lại, cha mẹ Lý Bá, Liễu Mi của Lý Hiên đời này vội vàng kéo hắn trở lại bên trong nhà, ân cần hỏi han, rất lo lắng Lý Hiên có tổn thương gì.

Xác nhận Lý Hiên không sao rồi, Lý Bá cùng Liễu Mi lúc này mới yên lòng, sau đó nhìn về phía Tần Nguyệt đang rúc lại bên người Lý Hiên.

Đối với việc Lý Hiên mang về một cô bé, Lý Bá cùng Liễu Mi đều hết sức kinh ngạc, nhất là Liễu Mi vội vàng kéo tay nhỏ Tần Nguyệt, quan tâm hỏi thăm.

Mẫu thân Liễu Mi của Lý Hiên là một nữ nhân vô cùng hiền huệ, đối với người khác đều xử sự vô cùng hiền hòa.

Người tốt như vậy tự nhiên rất nhanh cùng Tần Nguyệt quen thuộc , khiến cho Tần Nguyệt dần dần không còn câu nệ.

Lúc ban đêm.

Lý Hiên dẫn theo Tần Nguyệt, đi cùng cha mẹ ăn một bữa ăn tối thật vui, thấy bọn họ mỉm cười vui vẻ, Lý Hiên cũng không khỏi cảm giác ấm áp.

Ở trên thế giới này có cha mẹ quan tâm chính mình như vậy, Lý Hiên cảm giác rất hạnh phúc, những đứa trẻ mồ côi kia mặc dù không có ràng buộc, nhưng mà sinh sống không nơi nương tựa, ngược lại không hay.

Lý Hiên rất thích cuộc sống bây giờ, cho nên cần phải có thực

lực càng mạnh mẽ hơn, bảo hộ cái nhà này, có thể làm cho người một nhà mình sinh hoạt yên bình an ổn.

Ban đêm, trăng sáng treo cao.

Lý Hiên ngồi xếp bằng ở trên giường nhỏ vận chuyển khí huyết, đột nhiên một đạo thanh âm nhắc nhở máy móc vang lên.

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài đạt tới luyện thể ba tầng, khen thưởng: Tông sư phong ấn khí huyết.]

Theo đạo thanh âm này, trong đầu Lý Hiên trong nháy mắt tràn vào số lớn kiến thức về thuật phong ấn, những kiến thức này tất cả đều là thuật phong ấn liên quan tới phương diện khí huyết.

Bởi vì kiến thức phong ấn thuật quá mức mênh mông, đại não Lý Hiên trong lúc nhất thời có chút đứng hình, qua ước chừng năm phút mới dần dần khôi phục như cũ.

"Phong ấn khí huyết, thứ tốt, thật là đồ tốt, không nghĩ tới thế gian còn có nhiều thuật phong ấn như vậy."

Trong con ngươi đen nhánh của Lý Hiên loé lên ánh sao, đi nhanh đến trước bàn đọc sách, lấy ra bút lông ở trên tờ giấy trắng viết xuống một phần danh sách tài liệu, sau đó mỉm cười nói.

"Tài liệu của phần danh sách này đủ, ta thật ra có chút mong đợi."

Chương 37. Quỷ dị

Lý Hiên ngẩng đầu nhìn về phía sắc trời ngoài cửa sổ, nhìn trăng bạc treo cao, còn có màn đêm đen nhánh, hắn kiềm chế lại tâm tình mong đợi, lần nữa trở về trên giường.

Nếu như không phải là sắc trời quá muộn, hắn đã không kịp chờ mà mua những tài liệu này.

Hít sâu một hơi, Lý Hiên ngồi xếp bằng, bắt đầu vận chuyển khí huyết, cường hóa khí lực.

Thực lực của hắn đã đạt đến luyện thể 8 tầng, ở Bạch Vân Thành đã coi như là tiểu cao thủ một phương, bởi vì phần lớn bang chủ bang phái cũng chỉ đến mức này.

Cộng thêm chiến lực chân chính của Lý Hiên, có thể chém chết Hắc Lang vương luyện thể tầng mười, như vậy ở Bạch Vân Thành đều thuộc về tầng cấp mạnh nhất.

Cho nên Lý Hiên càng ngày càng cảm nhận được tầm quan trọng của thu đồ đệ, càng ngày càng mong đợi thu được càng nhiều đệ tử.

"Trước hết chờ một chút đi, chờ sau khi ta hoàn thành bố trí, là có thể tìm tới đệ tử mau hơn."

Lý Hiên lẩm bẩm vận chuyển khí huyết, góc nhìn thượng đế phong tỏa ở trong phòng nhỏ cách vách Tần Nguyệt.

Nhìn nàng đang đặt dược liệu vào trong thùng nước tắm, Lý Hiên liền đem góc nhìn thượng đế dời đến xa xa.

Rất nhanh, hắn lại phong tỏa một đạo thân ảnh cao gầy, cũng

chính là Hạnh Nhi.

Giờ phút này Hạnh Nhi đang ở bên trong nhà bên cạnh Bạch Vân Tiêu Cục, lấy tiền tài mua nhà, coi bộ muốn thường xuyên bảo hộ chung quanh Tần Nguyệt.

Thái độ phụ trách như vậy, đủ để chứng minh Hạnh Nhi coi trọng Tần Nguyệt cỡ nào.

" Được rồi, trước tu hành đi, ngày mai tìm một địa phương không người, bố trí càng nhiều Huyết Phân Thân."

Lý Hiên lẩm bẩm nhắm mắt lại, tiếp tục vận chuyển khí huyết, cường hóa khí lực.

Thời gian qua đi, đảo mắt ngày hôm sau tới.

Sáng sớm, không khí mát mẻ thổi cỏ xanh lất phất, từng giọt sương trong suốt tí tách ở bên trong bụi cỏ, dưới ánh mặt trời, chiết xạ ra ánh sáng xinh đẹp.

Lý Hiên thật sớm đi ra khỏi cửa, sau khi thông qua góc nhìn thượng đế xác nhận an toàn, ở góc xó xỉnh tường thành mua một sân nhà nhỏ, sau đó luyện chế số lớn Huyết Phân Thân.

Bạch Vân Thành coi như đại bản doanh, Lý Hiên tất nhiên muốn bố trí thật tốt, không thể lơ là chút nào, thậm chí đem trọn cái Bạch Vân Thành nắm trong tay, mới tính là chân chính an toàn.

Xem xét đến Huyết Phân Thân quá giống chính mình, tòa thành trì này lại có người nhà của mình, còn có người quen.

Lý Hiên không thể làm gì khác hơn là để cho Huyết Phân Thân hủy diệt dung mạo, vết đao, vết kiếm, vết thương, tóm lại gương mặt có khác biệt rồi mới thả bọn họ ra ngoài.

"Bản thể, tất cả dung mạo của Huyết Phân Thân đã thay đổi

xong. " Huyết Phân Thân số 500 dẫn theo đông đảo Huyết Phân Thân khom mình hành lễ nói.

" Ừ, bộ quần áo này cùng những tiền tài này cho ngươi, bố trí thật tốt, nên mua cái thì mua cái đó, kinh doanh thật tốt. " Lý Hiên hạ lệnh.

"Phải! Bản thể!"

Huyết Phân Thân số 500 lập tức gật đầu, thay xong quần áo rồi cầm tiền tài vội vã ra ngoài, từng nhóm một ở các cửa hàng mua quần áo cùng thức ăn.

Sau đó các phân thân lấy đủ loại thân phận, gia nhập các thế lực lớn, võ quán, quan phủ, thậm chí có phân thân đi cái thành trì khác, ẩn núp tại những thành trì khác.

Cách làm như thế Lý Hiên rất hài lòng, cảm giác giống như là tiềm thức của mình đang làm việc.

Càng làm Lý Hiên kinh ngạc chính là, hắn phát hiện mình có thể đem ý thức hạ xuống đến bên trên Huyết Phân Thân, trực tiếp khống chế Huyết Phân Thân.

Nói cách khác.

Cường độ khống chế của hắn đối với Huyết Phân Thân cực cao, có thể xuyên thấu qua Huyết Phân Thân thấy cảnh tượng thành trì khác, hết sức không tưởng tượng nổi.

"Cái năng lực này thật sự là quá biến thái, lợi dụng thật tốt thì một cái quốc gia cũng có thể dễ dàng nắm ở trong tay."

Lý Hiên âm thầm thầm thì hướng tiêu cục đi tới, trên đường cũng dùng kiến thức phong ấn mua trở về một chút tài liệu.

Nhưng mà hắn mới vừa mới vừa đi tới cửa tiêu cục, liền thấy

người của tiêu cục tụm lại xì xào bàn tán.

"Sư tôn, ngươi trở về rồi."

Tần Nguyệt đang ở phụ cận cửa chính chờ đợi, thấy Lý Hiên trở lại, liền vội vàng chạy chậm đi tới bên người Lý Hiên, nắm thật chặt bàn tay Lý Hiên, dường như rất sợ hãi Lý Hiên vứt bỏ nàng.

"Trong nhà có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Bọn họ thế nào đều tụm lại? " Lý Hiên sờ một cái đầu nhỏ Tần Nguyệt, nghi ngờ dò hỏi.

"Sư tôn, ta nghe Thúy Nhi tỷ tỷ nói, hôm nay quan phủ phát ra thông báo, nói Bạch Vân hầm mỏ bên ngoài thành có quỷ dị quấy phá,

Quan phủ treo giải thưởng, ai có thể chém chết quỷ dị, tiền thưởng mười vạn lượng bạch ngân. " Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

"Quỷ dị? !"

Lý Hiên nghe nói như vậy, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Quỷ dị lại bất đồng với sinh vật ô nhiễm, những thứ này càng đáng sợ hơn, có năng lực không thể tưởng tượng nổi, dù là quỷ dị cấp thấp nhất, đều vô cùng không dễ chọc.

Mấu chốt năng lực của bọn nó quá mức không thể tưởng tượng nổi, rất nhiều năng lực thuộc về không hiểu nổi.

Chương 38. Giải phong ấn

Tỷ như có một ít quỷ dị vô cùng khó giết chết, năng lực khôi phục của chúng nó biến thái đến cực hạn, trừ phi dùng vật phẩm đặc định mới có thể đem quỷ dị giết chết.

Còn có quỷ dị miễn dịch tổn thương từ ngọn lửa, dù là ở trong ngọn lửa cũng sẽ không bị thương.

Cũng có quỷ dị miễn dịch tổn thương vật lý, võ giả luyện thể dù là mạnh hơn nữa, cũng giết không chết quỷ dị.

Mà quỷ dị như vậy, cũng là ác mộng của võ giả, chỉ có người tu tiên trong truyền thuyết mới có thể tiêu diệt quỷ dị.

Hiện tại ở trong thành tuyên bố thông báo, nói muốn trảm sát quỷ dị, điều này nói rõ ngay cả quan phủ đều không có biện pháp.

"Sư tôn! Thúy Nhi tỷ tỷ nói, quan phủ ở hầm mỏ chết thật là nhiều người, còn nói quỷ dị đang đang khuếch đại,

Tiếp tục nữa thì Bạch Vân Thành có thể sẽ bị ảnh hưởng đến, quan phủ rất lo lắng, cho nên mới tuyên bố thông báo."

Tần Nguyệt mềm mại nhỏ nhẹ mà nói, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Sự kinh khủng của quỷ dị đã thâm nhập lòng người, người bình thường căn bản không nguyện ý trêu chọc quỷ dị, cho dù là võ giả cũng vô cùng sợ hãi quỷ dị.

Bây giờ quỷ dị đang khuếch đại, có thể sẽ ảnh hưởng đến Bạch Vân Thành, đây đối với sinh tồn của bá tánh bên trong thành mà nói, cũng là một đại nguy hiểm.

"Đừng lo lắng, luôn sẽ có biện pháp."

Lý Hiên mở ra góc nhìn thượng đế, nhanh chóng nhìn về phía phương hướng bạch vân hầm mỏ.

Bạch vân hầm mỏ ngay tại phía nam Bạch Vân Thành, khoảng cách Bạch Vân Thành không sai biệt lắm mười km, góc nhìn thượng đế của Lý Hiên chỉ có thể nhìn được một nửa khu vực khai thác mỏ.

Bên trong một nửa khu vực khai thác mỏ này không có phát hiện quỷ dị, chỉ có thể nhìn được khu vực khai thác mỏ trở nên vô cùng bất đồng rồi, toàn bộ địa hình hiện ra trạng thái vặn vẹo.

Đồng thời, sương trắng không biết bao phủ ở khu vực khai thác mỏ, sương trắng này đang cuộn trào từng chút một, khuếch trương từng chút một.

Dựa theo cái tình thế này, không sai biệt lắm thời gian một tháng, sương trắng liền có thể ảnh hưởng đến Bạch Vân Thành.

"Một tháng sao, còn có thời gian, ta có thể thừa dịp khoảng thời gian này vội vàng tăng thực lực lên, ngoài ra còn có vị người Hộ Đạo Hạnh Nhi này."

Lý Hiên âm thầm lẩm bẩm, híp mắt nhìn về phía sân nhỏ cách vách, ở nơi đó Hạnh Nhi đang ngồi xếp bằng, tắm nắng sớm.

Đối với thực lực của Hạnh Nhi, Lý Hiên không cách nào nhìn thấu, nhưng nàng nếu là người Hộ Đạo giai đoạn đầu của Tần Nguyệt, nhất định là có chút thực lực, tiêu diệt quỷ dị không khó lắm.

Lý Hiên vẫn tương đối yên tâm, lại nói còn có thời gian một tháng, đến lúc đó thực lực của mình cũng có thể được tăng lên không nhỏ, quá lắm thì chuyển nhà.

Ngoài ra, quan phủ hẳn nên hướng triều đình đại hạ quốc cầu viện, chính là không biết vì sao còn phải tuyên bố thông báo.

Lý Hiên cau mày, không làm rõ được chuyện gì xảy ra, dứt khoát trước không suy nghĩ chuyện này, trước tiên suy xét giúp Tần Nguyệt tăng thực lực lên.

"Đi, khoan hãng để ý chuyện này, cùng ta trở về trong nhà một chuyến."

Lý Hiên nói xong, kéo tay nhỏ Tần Nguyệt, cất bước đi hướng gian phòng của mình.

Sau khi trở lại phòng.

Lý Hiên đem tài liệu mua được đặt ở trên bàn gỗ, lấy ra đao khắc vào ngọc thạch, bắt đầu khắc họa hình vẽ.

Hình vẽ phong ấn vẽ sao sáu cánh, Lý Hiên dự định khắc họa một ít ngọc phù phong ấn, ở thời điểm mấu chốt có thể dùng đến.

Đương nhiên, mục tiêu lớn nhất là hạt châu nhỏ.

Lý Hiên sở dĩ mua tài liệu, chính là vì cởi ra phong ấn trên hạt châu nhỏ, đúng, là phong ấn.

Lúc trước khi lấy được hạt châu nhỏ, Lý Hiên cho là hạt châu nhỏ cần thu góp rất nhiều mới có thể sử dụng, nhưng sau khi trở thành tông sư phong ấn khí huyết, Lý Hiên phát hiện.

Chung quanh hạt châu nhỏ này có phong ấn, khiến cho hạt châu nhỏ thuộc về giai đoạn che giấu, không cách nào lộ ra bộ mặt thật của nó.

Lý Hiên rất chờ mong diện mục thật sự của nó, cho nên bảo Tần Nguyệt hỗ trợ, bắt đầu khắc họa từng chút một, chế tạo phong ấn ngọc phù.

Một giờ trôi qua.

Lý Hiên kéo tay nhỏ Tần Nguyệt, mang theo tám cái ngọc phù cất bước đi vào phòng ngầm dưới đất, đi vào nơi Lý Hiên thường bế quan.

Nơi này rất an tĩnh, cũng rất khép kín, cửa chính vừa đóng, cơ bản sẽ không bị người khác quấy rầy.

Ở chỗ này giải phong hạt châu nhỏ, là địa điểm tốt vô cùng, cho nên hai người tới phòng ngầm dưới đất rồi, ngồi ở trên bồ đoàn, mang tám cái phong ấn ngọc phù bố trí xong, mang cái viên hạt châu nhỏ này đặt ở chính giữa.

"Tần Nguyệt, một hồi sẽ có một chút đau, đừng sợ. " Lý Hiên nhìn về phía Tần Nguyệt khờ khạo đáng yêu bên người.

"Dạ dạ, sư tôn, ta không sợ. " Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt mang theo nghiêm túc nói.

"Tốt lắm, đưa tay cho ta."

" Được."

Nhìn thấy tay nhỏ trắng nõn trước mắt, Lý Hiên cầm ngón trỏ Tần Nguyệt, dùng ngân châm nhẹ nhàng đâm một cái ở trên đầu ngón tay, trong nháy mắt dòng máu màu đỏ từ đầu ngón tay trắng nõn chảy ra.

Lý Hiên véo nhẹ bóp nhẹ ngón trỏ Tần Nguyệt, khiến huyết dịch rơi vào bên trên tám cái phong ấn ngọc phù, cuối cùng rơi vào phía trên viên hạt châu nhỏ này.

Trong phút chốc, lực lượng khí huyết ẩn chứa ngọn lửa bắt đầu lấp lánh, từng vòng sóng lửa hướng bốn phương tám hướng khuếch tán.

Chương 39. Hoả Linh Châu

Ông!

Âm thanh phảng phất như ong mật phi hành vang lên, theo thanh âm này, ánh sáng rực rỡ kỳ dị rạo rực bắt đầu chậm rãi hướng phía trên dâng lên, một chữ 'Giải' cỡ ngón tay, xuất hiện ở giữa không trung.

" Giải!"

Khí huyết lực của Lý Hiên kích động, nhanh chóng rót vào bên trong ngọc phù thứ nhất, trong phút chốc chữ 'Giải' vỡ ra trên không trung, tiếng răng rắc vang lên theo.

Răng rắc!

Tiếng răng rắc không ngừng, bên trên hạt châu nhỏ loé ánh sáng đỏ cuồn cuộn, một tầng đồ vật phảng phất lớp da từ trên hạt châu nhỏ nứt ra, cuối cùng rơi trên mặt đất.

Ánh sáng màu đỏ lấp lánh, hạt châu nhỏ tản ra ánh sáng rực rỡ nóng bỏng nhàn nhạt, một cỗ lực lượng kì dị bắt đầu khởi động.

"Đây là!"

Lý Hiên không có cảm nhận được năng lượng kỳ dị, nhưng hắn luôn cảm thấy xảy ra chuyện gì, không nhịn được nhìn về phía Tần Nguyệt.

"Sư tôn, hạt châu nhỏ giải phong, nó không quá hoàn chỉnh, nhưng nó có thể hấp thu năng lượng ẩn chứa trong không trung, có thể ngưng tụ những năng lượng này,

Ta có thể cảm giác được, những năng lượng này đối với chúng ta hữu dụng. " Tần Nguyệt quýnh lên vội vàng giải thích, trong mắt to viết đầy mong đợi.

"Năng lượng?"

Lý Hiên cẩn thận cảm thụ, chỉ có thể cảm giác được hạt châu nhỏ bất phàm, nhưng lại không làm rõ được rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

"Ngưng tụ là năng lượng gì đây? Linh khí sao? " Lý Hiên nghĩ tới cái này thế giới có người tu tiên, không nhịn được hỏi.

" Đúng, linh khí, ta ngay từ đầu còn không biết tên gì, sư tôn nói một chút ta liền hiểu, nó chính là đang ngưng tụ linh khí, đem hóa thành giọt nước nhỏ."

Tần Nguyệt nghiêm túc giải thích, chớp mắt to nhìn hạt châu nhỏ.

"Thì ra là như vậy."

Lý Hiên cầm lên hạt châu nhỏ cẩn thận nhìn một chút, phát hiện nó càng lúc càng đỏ lửa, cầm trong tay giống như là một lò lửa nhỏ, hết sức ấm áp.

Song Lý Hiên cũng cảm nhận được, hạt châu nhỏ bài xích đối với mình, như nó căn bản không thuộc về Lý Hiên vậy.

Lý Hiên biết rõ cái này hạt châu nhỏ thuộc về Tần Nguyệt, dứt khoát mang hạt châu nhỏ đưa cho Tần Nguyệt, mỉm cười nói.

"Nè, hạt châu nhỏ cho ngươi."

"Sư tôn, ta không thể nhận, rõ ràng là đồ vật của sư tôn, nếu như ta muốn thì thật là quá đáng. " Tần Nguyệt lắc lắc đầu nhỏ, kiên quyết cự tuyệt nói.

"Không có chuyện gì, coi như là lễ bái sư, ban đầu lúc bái sư cũng không cho ngươi thứ gì, lần này coi là bồi thường. " Lý Hiên không thèm để ý nói.

Cái hạt châu nhỏ này bản thân là thuộc về Tần Nguyệt, có thể trợ giúp nàng tăng thực lực lên, mà thực lực của nàng tăng lên, Lý Hiên cũng có thể được khen thưởng.

Lý Hiên tự nhiên biết nên làm như thế nào, huống chi hạt châu nhỏ còn không hoàn chỉnh, tương lai nhất định sẽ bởi vì hạt châu nhỏ mà kích phát sự kiện gì, tự mình cầm phỏng chừng cả đời có thể sẽ không kích phát.

Cho nên Lý Hiên cầm tay nhỏ Tần Nguyệt, mang hạt châu nhỏ đặt ở lòng bàn tay Tần Nguyệt.

"Nhưng mà sư tôn. . . " Tần Nguyệt còn muốn nói điều gì, lại bị Lý Hiên ngăn cản.

"Cứ thu lấy đi, về sau ngươi chính là chủ nhân của nó, nếu như ngươi áy náy, tương lai cũng đưa ta một phần lễ bái sư là được. " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Dạ dạ, tương lai ta nhất định phải chuẩn bị cho sư tôn một phần lễ bái sư thật to. " Tần Nguyệt siết quả đấm nhỏ, kiên quyết nói.

"Thật ngoan, được rồi, đi tu hành đi, ta tiếp tục nghiên cứu phong ấn. " Lý Hiên khoát tay một cái nói.

"Được rồi sư tôn."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, hạt châu nhỏ nắm trong tay ấm áp, tay nhỏ lúc đầu hơi lạnh của nàng biến hóa đến mức dị thường ấm áp.

Ở trong tâm tình ấm áp, Tần Nguyệt cẩn thận vừa đi vừa quay

lại mà rời đi phòng ngầm dưới đất, trở về phòng nhỏ tu hành rồi.

Lý Hiên là tiếp tục nắm ngọc bội nghiên cứu, Góc Nhìn Thượng Đế nhìn về phía phương hướng hầm mỏ bạch vân.

"Trước thời hạn làm một chút chuẩn bị đi, để phòng ngừa gặp phải sự kiện khẩn cấp."

Lý Hiên nói xong, cầm đao tiếp tục khắc họa ngọc bội phong ấn, chăm chỉ không ngừng làm công việc dự phòng, phòng ngừa nguy hiểm hạ xuống.

Bên kia.

Tiểu viện cây liễu bên cạnh Bạch Vân Tiêu Cục.

Hạnh Nhi mua sân nhà nhỏ này rồi, phái người lần nữa quét dọn cùng thay đồ gia dụng, làm xong hết thảy các thứ này, nàng mới ngồi ở dưới cây liễu tu hành.

Chờ đến khi nàng mở hai mắt ra, mặt trời đã lên cao, mặt trời chói chang.

"Hô! Tu vi tinh tiến một phần, cách đột phá càng ngày càng gần, quả nhiên đến gần thiên mệnh chi nhân, tu vi tăng lên nhanh hơn."

Hạnh Nhi nghĩ tới Tần Nguyệt, cảm giác mình rất may mắn, có thể trở thành người Hộ Đạo, song nghĩ đến Lý Hiên, Hạnh Nhi nhất thời có chút bị đả kích.

"Vốn là muốn ở trước mặt Tần Nguyệt biểu hiện một chút, kết quả không nghĩ tới, một cơ hội cũng không có, ngược lại thì biểu hiện nhiều lần của Lý Hiên, khiến cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Hạnh Nhi nhẹ nhàng lắc đầu một cái, mặc dù cảm thấy Lý

Hiên rất ưu tú, nhưng lại đối với Lý Hiên có oán niệm rất lớn, dù sao nàng nhưng là người Hộ Đạo, là người bảo vệ.bảo hộ Tần Nguyệt

Nhưng mà không nghĩ tới, Tần Nguyệt không tín nhiệm nàng, ngược lại tín nhiệm Lý Hiên, điều này làm Hạnh Nhi rất buồn rầu.

"Không được, phải biểu hiện một chút, chỉ có như vậy mới khả năng hấp dẫn Tần Nguyệt, để cho nàng càng tín nhiệm ta, đi theo ta rời đi."

Hạnh Nhi lẩm bẩm, trong đầu nghĩ tới cái viên hạt châu nhỏ này, nhất thời lộ ra vẻ mỉm cười.

"Hỏa Linh Châu thuộc về trạng thái phong ấn, chỉ có người tu tiên mới có thể giải trừ phong ấn, mấy ngày nay ta cố ý không ra tay, chính là vì để cho Tần Nguyệt biết, cởi ra phong ấn có bao nhiêu khó khăn.

Bây giờ cũng đến lúc ta ra tay, chỉ cần ta ở Tần Nguyệt trước mặt đem Hỏa Linh châu giải phong, Tần Nguyệt liền sẽ rõ ràng ta mới là cực mạnh, ha ha ha."

Chương 40. Khí huyết phong ấn đại sư?

Hạnh Nhi vui vẻ cười, cảm giác mình rốt cuộc có thể thoải mái tay chân.

Với tâm tình không tệ, bóng người nàng lóe lên, đã tới ngoài cửa phòng của Tần Nguyệt, khe khẽ gõ cánh cửa một cái.

"Mời vào!"

Bên trong nhà truyền tới âm thanh mềm mại nhỏ nhẹ của Tần Nguyệt, âm thanh phi thường dễ nghe , khiến cho đáy lòng người ta rất thoải mái.

Hạnh Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, chậm rãi đi vào trong nhà, mang theo tự tin nói.

"Tần Nguyệt, ta qua đây giúp ngươi một chuyện, để cho thực lực ngươi tăng lên mau hơn."

"Sao cơ? Giúp ta một chuyện? Giúp cái gì?"

Trong tay nhỏ bé trắng noãn của Tần Nguyệt cầm một cái hộp nhỏ, mờ mịt nhìn Hạnh Nhi.

"Rất đơn giản, là liên quan tới Hỏa Linh châu, cũng chính là cái viên châu nhỏ này. " Hạnh Nhi tràn đầy tự tin nói.

"Hạt châu nhỏ? Hỏa Linh châu? " Tần Nguyệt tiếp tục mờ mịt, mắt to nháy nha nháy nháy.

" Đúng, cái Hỏa Linh châu này của ngươi thuộc về giai đoạn

phong ấn, không mở ra phong ấn vĩnh viễn không cách nào sử dụng, nhưng muốn giải khai phong ấn vô cùng khó khăn, người bình thường căn bản là không có cách làm được, chỉ có người tu tiên giống như ta vậy, mới có thể giúp ngươi mở ra phong ấn, để ngươi chính thức sử dụng viên Hỏa Linh châu này. " Hạnh Nhi nghễnh đầu nhỏ, tràn đầy tự tin nói.

"Phong ấn vô cùng khó? Chỉ có người tu tiên có thể giải khai? " Tần Nguyệt lần nữa mờ mịt hỏi.

" Đúng, đây là nhất phẩm phong ấn, liên quan đến linh lực, người không có linh lực vĩnh viễn không thể cởi ra, cho dù là ta muốn giải khai, cũng cần thời gian nửa tháng,

Ngươi bây giờ hiểu phong ấn có bao nhiêu khó khăn đi? Không có ta, món bảo vật này ở trong tay ngươi liền bị long đong, ngươi chỉ có đi theo ta, mới có thể trở nên mạnh hơn, cho nên rời đi sư tôn của ngươi đi, cùng ta trở về cấm địa, đến lúc đó ta vừa giúp ngươi giải phong, vừa để ngươi lột xác ở cấm địa. " Hạnh Nhi nghiêm túc nói.

"Chờ một chút, ngươi mới vừa nói, ngay cả ngươi giải phong cái Hỏa Linh châu này, cũng cần thời gian nửa tháng? " Tần Nguyệt không thể tin được nói.

"Đó là đương nhiên, ta nhưng là đặc biệt học qua phong ấn thuật, cởi ra cái nhất phẩm phong ấn này chỉ cần nửa tháng, mà người khác phỏng chừng yêu cầu hai tháng, như thế nào đây? Có phải hay không cảm thấy ta rất lợi hại?"

Hạnh Nhi dương dương đắc ý, cảm giác mình rất lợi hại, cho là Tần Nguyệt thấy chính mình biểu diễn phong ấn thuật, tuyệt đối sẽ cùng chính mình rời đi.

Trong tâm trạng vui tươi, Hạnh Nhi đưa ra tay nhỏ, nói lần nữa: "Hỏa Linh châu đưa cho ta đi, ta giúp ngươi giải phong."

" Được !"

Tần Nguyệt cầm cái hộp trong tay đưa tới, ánh mắt mang theo cổ quái nói.

" Ừ, không tệ không tệ."

Thấy Tần Nguyệt nghe lời như thế, Hạnh Nhi hài lòng nhận lấy cái hộp nhỏ, đem nó mở ra rồi đi vào trong nhìn một chút.

Trong nháy mắt Hạnh Nhi liền ngây ngẩn, đờ đẫn nhìn Hỏa Linh châu hiện lên ánh sáng đỏ.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . . Phong ấn giải trừ? Làm sao có thể? Đây chính là nhất phẩm phong ấn, làm sao có thể giải trừ? " Hạnh Nhi không thể tin được nói, cả người như bị sét đánh.

"Là sư tôn giúp ta giải phong, chỉ dùng một nén nhang liền giải trừ, nhìn có vẻ rất nhẹ nhõm. " Tần Nguyệt mềm mại nhỏ nhẹ nói.

"Cái gì? Chỉ dùng thời gian một nén nhang liền giải trừ? Nhìn có vẻ rất nhẹ nhõm?

Không có khả năng! Đây là nhất phẩm phong ấn, người không có linh lực căn bản không giải được, sư tôn ngươi là võ giả luyện thể, không phải là người tu tiên, hắn không có hấp thu linh lực, làm sao có thể mở ra phong ấn? " Hạnh Nhi không cách nào tin tưởng nói.

"Là thật, ta tận mắt nhìn thấy, sư tôn còn dùng một chút máu của ta đây, dường như dính dáng đến sức mạnh Khí Huyết, cụ thể ta không hiểu. " Tần Nguyệt lung lay đầu nhỏ nói.

"Dùng máu của ngươi? . . . . Chẳng lẽ ngươi sư tôn là khí huyết Phong Ấn sư?"

Hạnh Nhi cau mày, nàng đối với khí huyết Phong Ấn sư cũng

hiểu rõ một chút.

Loại Phong Ấn sư này tồn tại ở trong võ giả, số lượng thưa thớt, có thể thông qua khí huyết giải trừ phong ấn, cũng có thể thông qua khí huyết bố trí phong ấn.

Song khí huyết Phong Ấn sư, căn bản là không có cách cởi ra nhất phẩm phong ấn, trừ phi đạt đến đến trình độ đại sư, nghĩ đến phong ấn đại sư, Hạnh Nhi liền không bình tĩnh.

Bởi vì phàm là đến giai đoạn đại sư, liền phải liên quan đến hơn ngàn loại phong ấn, giai đoạn này cần bỏ ra rất nhiều tâm huyết học tập.

Nếu như Lý Hiên thật cởi ra đạo phong ấn này, vậy Lý Hiên rất có thể là khí huyết phong ấn đại sư.

Nghĩ đến phong ấn đại sư, Hạnh Nhi ngưng trọng nói.

"Tần Nguyệt, Hỏa Linh châu thật sự là sư tôn ngươi giải trừ phong ấn sao?"

"Đúng, ta có thể khẳng định, ta tận mắt nhìn thấy. " Tần Nguyệt bảo đảm nói.

Chương 41. Phi Xà Bộ

"Không nghĩ tới, sư tôn ngươi lại là một vị khí huyết phong ấn đại sư, khó lường a, nam tử này thật là một bảo tàng, điểm quan trọng là hắn nhanh như vậy giải trừ nhất phẩm phong ấn, tương lai có lẽ có thể đạt tới phong ấn cấp bậc tông sư."

Hạnh Nhi nói nghiêm túc, một lần nữa ý thức được sư tôn Tần Nguyệt bất phàm, cảm giác chính mình thật coi thường Lý Hiên.

Thần Tiễn Thủ, phong ấn đại sư, phạm vi dò xét đáng sợ, thuốc tắm, còn có thực lực luyện thể tầng tám.

Nhiều đồ như vậy chồng vào một chỗ , khiến cho Lý Hiên càng thần bí.

"Đáng tiếc không phải là người tu tiên, nếu không Lý Hiên tuyệt đối là thiên kiêu một đời, đáng tiếc, thật quá đáng tiếc."

Hạnh Nhi cảm giác rất đáng tiếc, muốn tìm một cơ hội thử một chút thiên phú tu tiên của Lý Hiên, xét thấy năng lực dò xét của Lý Hiên cực mạnh, Hạnh Nhi có chút do dự.

"Chờ sau này tìm một cơ hội đi, nhỡ như hắn có thiên phú tu tiên, vậy thật ra là có thể dẫn dắt đến gia tộc của ta, vừa vặn trong các nữ tu trong gia tộc không có phu quân, nếu như Lý Hiên có thể ở rể gia tộc của ta, thật ra là một con đường tốt, dung mạo của hắn, tâm tính, khí chất, năng lực tinh thông, đều rất không tồi."

Ấn tượng thời khắc này của Hạnh Nhi đối với Lý Hiên biến đổi thật lớn, chỉ cần Lý Hiên có thiên phú tu hành, Hạnh Nhi liền chuẩn bị dụ khị Lý Hiên, đến gia tộc của nàng ở rể.

Nghĩ tới chỗ này, Hạnh Nhi không nhịn được hỏi "Tần Nguyệt, sư tôn ngươi đâu? Hắn ở đâu?"

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Thái độ Tần Nguyệt nhìn Hạnh Nhi đại biến, nhất thời cảnh giác, lo lắng có người cướp đi sư tôn của nàng.

"Ta chỉ là muốn cùng hắn tán gẫu một chút, sư tôn ngươi bản lĩnh không thấp, ta muốn tiếp xúc với hắn một tí. " Hạnh Nhi cười tủm tỉm nói.

"Không được, sư tôn bề bộn nhiều việc, không có thời gian."

Tần Nguyệt lần nữa lắc đầu, càng ngày càng cảm giác Hạnh Nhi muốn cướp đi sư tôn của mình, trong lòng càng cảnh giác.

"Như vậy a, vậy thì thôi, ta dạy dỗ ngươi chút bản lãnh trước đi, ta có một bộ nhịp bước đặc thù, ở Luyện Thể kỳ là có thể dùng, ngươi có muốn học hay không? " Hạnh Nhi mỉm cười nói.

"Nhịp bước? Cùng Lưu Vân Bộ của sư tôn giống nhau sao? " Tần Nguyệt nghi ngờ chớp mắt to hỏi.

"Lưu Vân Bộ? Sư tôn ngươi còn biết nhịp bước đặc thù? " Hạnh Nhi kinh ngạc.

"Đúng vậy đây, sư tôn khi ở trên đường giải thích qua với ta, nói chờ về rồi biểu diễn cho ta xem đây. " Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

"Chuyện này. . . Nhịp bước đặc thù của ta thật ra thì lợi hại hơn, không tin ngươi theo ta học một ít. " Hạnh Nhi liền vội vàng nói.

"Thật sao? " Tần Nguyệt hồ nghi.

"Dĩ nhiên, loại nhịp bước này tên Phi Xà bước, là nhịp bước

hiếm hoi mà võ giả luyện thể cùng người tu tiên đều có thể sử dụng. " Hạnh Nhi bảo đảm nói.

"Như vậy a."

Tần Nguyệt nghe một chút là nhịp bước của người tu tiên, nhất thời có chút do dự, trong lòng suy tư, nếu như nhịp bước này thật sự lợi hại, vậy mình học được sẽ dạy cho sư tôn, hồi báo sư tôn.

Cho nên nàng gật gật đầu nói: "Ta đây học thử xem."

" Được, đến, cùng ta đến trong sân, ta lập tức dạy cho ngươi. " Hạnh Nhi vui thích nói.

Nàng thừa nhận Lý Hiên khắp mọi mặt đều rất ưu tú, nhưng về nhịp bước nàng tự tin chính mình mạnh hơn, bởi vì Phi Xà bước rất đặc thù, luyện thể võ giả cùng người tu tiên đều có thể dùng.

Cho nên Hạnh Nhi tự tin, dù là Lý Hiên bản lĩnh không nhỏ, nhưng về mặt nhịp bước tuyệt đối không bằng chính mình.

Mang theo loại ý nghĩ này, Hạnh Nhi bắt đầu dạy dỗ, từng chút một từng dạy dỗ cho Tần Nguyệt Phi Xà Bộ.

Làm Hạnh Nhi cảm thấy kinh ngạc chính là, tốc độ học tập của Tần Nguyệt cực mạnh, chẳng qua là nửa ngày liền đem Phi Xà Bộ học tương đối có thành tựu.

Thiên phú như vậy, thật sự là làm cho người kinh hãi.

Dù là Hạnh Nhi thân là người tu tiên, đều không ngừng hâm mộ.

Phải biết, Hạnh Nhi cũng là thiên tài khiến người ta kiêu ngạo nhất của gia tộc, nhưng cho dù là lúc nàng học tập ban đầu, cũng

dùng nửa tháng mới học tương đối có thành tựu.

Nhưng mà bây giờ, Tần Nguyệt chỉ dùng nửa ngày.

Chênh lệch thật lớn khiến cho Hạnh Nhi cảm giác buồn bực, đồng thời cũng hết sức hâm mộ.

"Không hổ là Thiên Mệnh Chi Tử, quả nhiên bất phàm, ta có thể trở thành người Hộ Đạo cho nàng, cũng là hết sức may mắn."

Hạnh Nhi âm thầm nói, không khỏi lại nghĩ tới Lý Hiên, cảm giác Lý Hiên càng may mắn, có thể trở thành sư tôn của Tần Nguyệt, quan hệ này so với người Hộ Đạo còn phải gần hơn.

"Ván đã đóng thuyền, đã không có biện pháp thay đổi điểm này, ta bây giờ trọng điểm là dốc hết khả năng bồi dưỡng Tần Nguyệt, nghĩ đủ mọi cách để cho nàng trở nên mạnh hơn."

Hạnh Nhi lẩm bẩm, suy tính thiên tài địa bảo của gia tộc lúc nào chở tới đây, muốn mau sớm cho Tần Nguyệt dùng, trợ giúp Tần Nguyệt mau mau trở nên mạnh mẽ.

Chương 42. Nhanh chóng khép lại

Bên kia.

Trong tầng hầm ngầm.

Lý Hiên khắc họa hoàn thành cái phong ấn ngọc phù cuối cùng, lúc này mới khẽ thở ra một hơi, buông xuống đao khắc, sau đó mở ra Góc Nhìn Thượng Đế.

Trong nháy mắt.

Thị giác của Lý Hiên liền đi tới hầm mỏ bạch vân, thấy được khu vực quỷ dị bị sương trắng bao phủ.

"Sương trắng lại khuếch trương ra, nhanh hơn so với trong tính toán của ta, tiếp tục nữa mà nói, phỏng chừng hai mươi ngày liền có thể đến Bạch Vân Thành, có chút phiền phức."

Lý Hiên cau mày, cảm giác sự tình có chút phiền phức.

Dưới tình huống bình thường, Lý Hiên không muốn chuyển nhà, thật sự là dời nhà một lần quá khó khăn.

Chủ yếu là đường xá xa xôi, trên đường dễ dàng xuất hiện yêu ma quỷ quái, còn có đủ loại dã thú độc trùng, khó lòng phòng bị, rất dễ dàng xảy ra chuyện.

Thực lực bây giờ của Lý Hiên quả thật rất mạnh, nhưng người nào cũng không thể 100% bảo đảm bình an đến nơi cần đến.

Huống chi muốn chuyển nhà, còn có đông đảo thuộc hạ cũng

phải mang gia đình theo, sẽ dính dấp đến rất nhiều người, đến lúc đó chết một người đều là chuyện phiền toái.

Hơn nữa nhà Lý Hiên ở Bạch Vân Thành cũng có ba chỗ sản nghiệp, bỏ sản nghiệp thật rất đáng tiếc.

"Chờ một chút đi, quan phủ khẳng định báo lên chuyện này, chờ qua một đoạn thời gian hẳn sẽ có cao thủ phía quan phương đến, xử lý chỗ hầm mỏ quỷ dị này.

Nếu như người phía quan phương chưa có tới, ta đây thử trì hoãn một ít thời gian, nửa tháng hẳn không có vấn đề."

Lý Hiên nhìn về phía phong ấn ngọc phù trước mặt, trong lòng có niềm tin không nhỏ.

Quỷ dị rất khó dây vào, tiêu trừ đi quỷ dị càng là khó lại càng khó hơn, nhưng tạm thời phong ấn nó, vẫn là không có vấn đề, tỷ như những phong ấn ngọc phù này, là vì vậy mà chuẩn bị.

Lúc cần thiết, Lý Hiên ra tay phong ấn hầm mỏ quỷ dị một chút, trì hoãn thời gian nửa tháng vẫn là có thể.

"Trước tu hành đi, tăng thực lực lên mới là trọng điểm."

Lý Hiên ăn tiếp một viên Luyện Thể Đan rồi, bắt đầu vận chuyển khí huyết, cường hóa khí lực.

Thời gian qua đi, đảo mắt năm ngày trôi qua.

Lý Hiên đang ở trong phòng tu hành, đột nhiên nghe được âm thanh đi bộ, tiếng bước chân nhẹ nhàng kia, rõ ràng đến từ Tần Nguyệt.

Đùng đùng đùng!

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Lý Hiên nghe được âm thanh, khẽ mỉm cười, ấm áp nói: "Vào đi, cửa không có khóa."

Két!

Cửa phòng chậm rãi đẩy ra, Tần Nguyệt nhó đầu vào, chớp mắt to nhìn về phía Lý Hiên.

Tiếp đó, Tần Nguyệt nện bước chân nhỏ chạy đến bên người Lý Hiên, lấy ra cái viên hạt châu nhỏ này, thần bí hết sức mà nói.

"Sư tôn, viên Hỏa Linh châu này có phản ứng."

"Phản ứng? Phản ứng gì? " Lý Hiên nhìn về phía hạt châu trong bàn tay nhỏ của Tần Nguyệt hỏi.

"Hỏa Linh châu hôm nay ngưng tụ hai giọt nước màu lửa đỏ, ẩn chứa linh khí nồng nặc, ta đem giọt nước đặt ở bên trong bình sứ nhỏ, người xem."

Tần Nguyệt vừa nói, cầm bình sứ nhỏ đưa cho Lý Hiên.

"Ồ?"

Lý Hiên mở ra bình sứ nhỏ xem xét tỉ mỉ, quả nhiên bên trong có hai giọt nước màu đỏ nhạt, tản ra chấn động đặc thù, vô cùng thần kỳ.

Lý Hiên không nhịn được ngửi một cái, nhất thời cảm giác toàn thân thoải mái, sảng khoái tinh thần, chỉ bất quá có một loại cảm giác nóng rực, hơi chút ảnh hưởng cảm giác.

"Sư tôn, Hạnh Nhi nói cái này gọi là Hỏa Linh Dịch, có thể phạt mao tẩy tủy, trợ giúp thân thể lột xác, trừ đi cặn của dược vật, đối với luyện thể có lợi không nhỏ. " Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

"Hỏa Linh Dịch sao, không nghĩ tới còn có tác dụng như vậy. " Lý Hiên kinh ngạc, không nhịn được nhìn thêm mấy lần.

"Sư tôn, ngươi uống Hỏa Linh Dịch cảm nhận cảm giác, xem

một chút đối với luyện thể có bao nhiêu ích lợi? " Tần Nguyệt tò mò nói.

"Chờ một chút."

Lý Hiên từ trong hộc tủ bên cạnh lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ngược một giọt vào, cầm một cái bình sứ trong đó đưa cho Tần Nguyệt.

"Hai ta một người một giọt, ngoan ngoãn nghe lời. " Lý Hiên thấy Tần Nguyệt ngây người, mỉm cười nói.

“Dạ dạ, tạ ơn sư tôn."

Tần Nguyệt cũng vô cùng tò mò hiệu quả của Hỏa Linh Dịch, bây giờ nghe lời nói của Lý Hiên, nhất thời không nhịn được một hớp uống vào.

Một giây kế tiếp.

Sức mạnh khí huyết cuồn cuộn, Tần Nguyệt lập tức ngồi xếp bằng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng điều động khí huyết, không ngừng cường hóa khí lực, tăng cường thực lực.

Từ lần trước ở Trấn Bắc Thành, sau khi Tần Nguyệt tăng thực lực lên tới luyện thể bốn tầng, đến bây giờ đã hơn mười ngày.

Thực lực của nàng mỗi ngày đều đang tăng cường, nhất là sau khi trở lại Bạch Vân Thành mỗi ngày tắm thuốc, tăng nhanh tốc độ luyện thể.

Vốn là nàng cách luyện thể năm tầng không xa, uống một giọt Hỏa Linh Dịch này rồi, rốt cuộc đột phá, từ luyện thể bốn tầng đột phá đến luyện thể năm tầng.

[Ting! Tần Nguyệt đạt tới luyện thể năm tầng, khen thưởng ngài thiên phú: Nhanh chóng tự lành]

[Nhanh chóng tự lành: Tốc độ tự lành tăng lên trên diện rộng, bị tổn thương có thể nhanh chóng khép lại.]

Chương 43. Yêu ma đáng sợ

Ting!

Tên họ: Lý Hiên

Khí lực: Luyện thể 8 tầng

Tư chất: Thượng phẩm

Thiên phú: Nhanh chóng tự lành, Góc Nhìn Thượng Đế, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Cảm Giác, Mắt Ưng

Năng lực: Khí huyết phong ấn tông sư, Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Cuồng Phong Đao Pháp, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng

Đệ tử: Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh

. . . . .

"Nhanh chóng tự lành sao? Lại lấy được một cái thiên phú tự lành, được, tốt vô cùng, có thiên phú tự lành, cho dù bị tổn thương cũng không cần lo lắng."

Lý Hiên trong lòng mừng rỡ không thôi, thiên phú này nhìn như phổ thông, nhưng tăng phúc đối với sức chiến đấu là phi thường đáng sợ.

Nhất là thiên phú của hắn, còn có thể kèm theo cho Huyết Phân Thân.

Mặc dù thiên phú kèm theo cho phân thân, sẽ nhất định có suy

giảm, thuộc về hơi nhanh chóng tự lành, nhưng khó chống lại Huyết Phân Thân nhiều a.

Bây giờ Huyết Phân Thân của Lý Hiên, đã có hai ngàn cái, suy nghĩ một chút đi, hai ngàn cái Huyết Phân Thân nắm giữ tự lành, sức chiến đấu thì như thế nào? Hơi nghĩ nghĩ đều thấy kinh khủng.

Nghĩ tới chỗ này, tâm tình Lý Hiên tốt vô cùng, sau đó hắn đem một giọt Hỏa Linh Dịch kia của mình, cũng phục dụng rồi.

Trong nháy mắt.

Hắn cũng cảm giác khí huyết quanh thân bắt đầu cuồn cuộn, giống như tưới dầu vào lửa.

Lý Hiên vội vã ngồi xếp bằng, nhanh chóng điều động khí huyết, cường hóa khí lực, không ngừng tiến hành luyện thể.

Làm Lý Hiên kinh ngạc chính là, tốc độ luyện thể của Hỏa Linh Dịch cực nhanh, lại trong thời gian thật ngắn , khiến cho thực lực luyện thể 8 tầng của Lý Hiên, lấy được tăng lên không nhỏ.

Đáng tiếc luyện thể 8 tầng cần quá nhiều sức mạnh, đừng nói một giọt Hỏa Linh Dịch, chính là mười giọt Hỏa Linh Dịch, cũng chưa chắc có thể đột phá đến luyện thể chín tầng.

Cho nên Lý Hiên hấp thu xong năng lượng rồi, xoay lại nhìn về phía Tần Nguyệt, sau khi thấy nàng tỉnh lại mỉm cười nói: "Cảm giác thế nào?"

"Cảm giác tốt vô cùng, thực lực của ta lại tăng lên, trở nên mạnh hơn. " Tần Nguyệt nắm chặt quả đấm nhỏ, cảm giác quanh thân tràn đầy sức mạnh.

Song nàng nghĩ tới điều gì, lần nữa mở miệng nói.

"Đúng rồi, Hỏa Linh châu còn có thể tích trữ Hỏa Linh Dịch, nếu như chính nó từ từ tích trữ mà nói, một tháng chỉ có thể tích trữ hai giọt, nhưng mà. .

Nhưng mà, ta tìm được phương pháp tăng thêm tốc độ, có lẽ hai ngày là có thể tích trữ hai giọt."

"Hai ngày tích góp hai giọt? Không tệ nha."

Lý Hiên kinh ngạc, loại Hỏa Linh Dịch này hiệu quả bất phàm, nếu như mình dùng lâu dài lời nói, tuyệt đối có thể tăng nhanh thực lực lên.

Bây giờ nghe Tần Nguyệt nói, hai ngày là có thể tích góp hai giọt, Lý Hiên nhất thời tò mò hỏi: "Là phương pháp gì tăng nhanh tốc độ tích góp?"

"Là khí huyết của sinh vật ô nhiễm, chỉ cần lợi dụng Hỏa Linh châu hút lấy khí huyết chúng nó, là có thể tăng nhanh tốc độ tích góp, đúng rồi, cũng có thể hấp thu máu yêu ma, mà lại hiệu quả còn tốt hơn."

Tần Nguyệt nói nghiêm túc, khi nói đến yêu ma, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi nghiêm nghị .

"Tận lực không nên trêu chọc yêu ma, quá nguy hiểm, sinh vật ô nhiễm ngược lại không thành vấn đề. " Lý Hiên nghiêm túc nói.

Cái thế giới này yêu ma rất đáng sợ, trình độ uy hiếp thậm chí vượt qua quỷ dị, bởi vì tính xâm lược của yêu ma cực mạnh, mà quỷ dị thì thích ở trong khu vực đặc biệt.

Mặc dù quỷ dị càng khó giết chết, nhưng đối với nhân loại tạo thành càng nhiều thương vong chính là yêu ma, một ít Đại Yêu Ma thậm chí có thể đồ thành diệt quốc, cực độ nguy hiểm.

Nếu như không phải vì bên trong nhân tộc có người tu tiên

mạnh mẽ thủ hộ, nhân tộc tuyệt sẽ không yên ổn giống như bây giờ vậy, chỉ sợ sớm đã trở thành thức ăn của yêu ma.

Cho nên Lý Hiên mới nói yêu ma vô cùng nguy hiểm, nếu không tất yếu, tuyệt đối không thể trêu chọc, đây cũng là nguyên nhân Lý Hiên dặn dò Tần Nguyệt.

"Ta biết rồi sư tôn, ta sẽ chú ý, sẽ không dễ dàng trêu chọc yêu ma, ngoài ra có Hạnh Nhi bảo vệ ta, phương diện an toàn sư tôn ngài yên tâm."

Tần Nguyệt nói nghiêm túc vẻ mặt cũng có vẻ hơi nghiêm nghị.

"Ngươi biết là được, nếu như muốn giết sinh vật ô nhiễm, phải đi núi Tiểu Trúc Tử, bên kia sinh vật ô nhiễm có độ uy hiếp rất thấp, rất thích hợp võ giả luyện thể năm tầng trở xuống."

Lý Hiên suy nghĩ một chút, cho ra một cái đề nghị.

"Dạ dạ, ta khi trước cũng nghĩ như vậy, núi Tiểu Trúc Tử quả thật rất thích hợp ta. " Tần Nguyệt gật đầu nhỏ một cái, mềm mại nhỏ nhẹ nói.

"Vậy thì tốt, cố gắng lên đi."

"Được rồi đây."

Tần Nguyệt mỉm cười, mắt to cong thành trăng lưỡi liềm, sau đó vẫy vẫy tay nhỏ cùng Lý Hiên cáo biệt, hoạt bát rời đi.

"Vẫn là phái mấy cái Huyết Phân Thân tinh anh, âm thầm bảo vệ nàng mới được, Huyết Phân Thân tinh anh từ 100 giọt máu của ta ngưng tụ mà thành, thừa kế chừng một nửa thiên phú của ta.

Phạm vi quan sát của Góc Nhìn Thượng Đế, ít nhất cũng có thể đạt tới năm cây số, đủ trước thời hạn phát hiện địch nhân, bảo vệ

Tần Nguyệt."

Lý Hiên vừa nói, hạ lệnh cho mấy Huyết Phân Thân tinh anh, để chúng nó âm thầm bảo vệ Tần Nguyệt.

Chương 44. Sương trắng

Thấy các Huyết Phân Thân lấy đủ loại hình thái ân bận trang điểm, Lý Hiên lúc này mới yên lòng, xoay đầu nhìn về phía phương hướng hầm mỏ bạch vân.

"Sương trắng trong hầm mỏ lại khuếch đại lên, khoảng cách Bạch Vân Thành càng ngày càng gần, cũng không biết quan phủ lúc nào có thể phái cao thủ tới."

Lý Hiên cau mày, cảm giác cao thủ của quan phủ tới quá chậm, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

" Được rồi, ta phái vài tên Huyết Phân Thân, đi điều tra một chút tình huống khu vực hầm mỏ bạch vân đi."

Lý Hiên lần nữa hạ lệnh, phái mười tên Huyết Phân Thân đi tìm tòi.

Ngoài cửa thành.

Mười võ giả ăn bận khác nhau, chậm rãi đi ra khỏi cửa thành, hai người một tổ tách ra, chạy nhanh về hướng khu vực quỷ dị.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, lúc chạy nhanh uy thế hừng hực, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất lão luyện.

Chờ đến sau khi bọn họ đi tới khu vực quỷ dị, lập tức chọn năm cái phương hướng, sắc mặt ngưng trọng đi tới khu vực sương trắng.

Trong nháy mắt.

Cảm giác lạnh như băng từ da thịt truyền tới, cái cảm giác

lạnh giá này không phải là cảm giác lạnh giá khi trời lạnh, mà là một loại cảm giác lạnh giá quỷ dị phát ra từ tâm linh.

Tại trong nháy mắt khi loại cảm giác lạnh giá này xuất hiện, các Huyết Phân Thân đồng thời sợ hãi tận đáy lòng, cảm giác kinh sợ quỷ dị xông lên đầu.

"Ngươi có cảm giác có cái gì không đúng hay không? Thật giống như có người đang nhìn ta! " Có Huyết Phân Thân đeo mũ màu xám nghiêm nghị nói.

"Ồ?"

Huyết Phân Thân hủy dung bên kia lập tức đổi lại Góc Nhìn Thượng Đế, cẩn thận điều tra tình huống chung quanh, nhưng nhìn tới nhìn lui cái gì cũng không thấy.

"Không dò được, Ta vừa tiến đến liền bắt đầu dò xét, đáng tiếc đến bây giờ cái gì cũng không điều tra được. " Huyết Phân Thân mũ xám lắc đầu một cái, vẻ mặt càng nghiêm nghị.

"Trước hướng về chỗ sâu đi, nhìn một chút xem bạch vân hầm mỏ rốt cuộc xảy ra chuyện gì? " Huyết Phân Thân hủy dung đưa đề nghị, tăng thêm tốc độ hướng chỗ sâu đi tới.

Nhưng mà nó đi chưa mấy phút, liền cảm giác cổ chân của mình bị cái gì bắt lấy.

Dựa vào xúc giác, đó dường như là một cái tay, một cái tay nhỏ lạnh như băng thấu xương.

Phân thân hủy dung lập tức cúi đầu xuống, nhìn về phía cổ chân mình.

Làm nó sợ hãi là, bên trên cổ chân trái căn bản không có tay, nhưng quỷ dị là cổ chân của nó đang nhỏ máu, dòng máu đỏ sẫm đang chậm rãi chảy ra.

"Chuyện gì xảy ra?"

Phân thân hủy dung cảnh giác huy động trường đao, hướng về phía bốn phía điên cuồng vung chém.

Nhưng là chém thời gian thật dài, cũng không có chém trúng bất kỳ mục tiêu, ngược lại cảm giác cả người đau nhức, suy yếu vô lực.

"Đau không?"

Bên cạnh truyền tới thanh âm quen thuộc, đó là thanh âm Huyết Phân Thân mũ xám.

Phân thân hủy dung nghiêng đầu nhìn, đúng dịp thấy Huyết Phân Thân mũ xám đang đứng lẳng lặng.

Giờ phút này sắc mặt của nó trắng bệch như tờ giấy, đầu xoay thành độ cong quỷ dị, trên mặt tái nhợt đang lộ ra mỉm cười quái dị.

Mà cái mỉm cười này, là hình ảnh cuối cùng Huyết Phân Thân hủy dung thấy.

Bịch!

Huyết Phân Thân hủy dung té xuống đất, cả người đều là vết đao, mà bên trên hai tay của nó đang nắm lấy một thanh trường đao nhuốm máu.

Tí tách! Tí tách! Tí tách!

Máu tươi chậm rãi chảy xuôi, tựa như giọt nước mưa rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh tí tách nhỏ nhẹ.

Thanh âm này vô cùng quái dị, ở thời khắc nó vang lên, chung quanh một chút xíu âm thanh cũng không có, an tĩnh đáng sợ, chỉ có mùi máu tanh nhàn nhạt tràn ngập bốn phía.

Đối diện.

Huyết Phân Thân mũ xám tiếp tục cười, sắc mặt càng tái nhợt cùng bệnh hoạn.

Nó nện bước nhịp bước quỷ dị như Zombie vậy, đi từng bước một, đi ước chừng nửa giờ, sương trắng trước mắt rốt cuộc mỏng manh một chút.

Dần dần, nó thấy được một chỗ hầm mỏ đá vụn khắp nơi, tiếng thét chói tai âm trầm từ trong hầm mỏ truyền tới.

Huyết Phân Thân mũ xám tiếp tục tiến lên, trong nhịp bước quái dị, rốt cuộc đã tới trong hầm mỏ, sau đó thấy được bóng người vặn vẹo lít nha lít nhít.

Một giây kế tiếp, hai mắt màu máu đỏ xuất hiện ở tầm mắt, Huyết Phân Thân mũ xám chỉ cảm thấy ngực đau nhói, hết thảy trước mắt hóa thành hắc ám.

Bạch Vân Thành.

Bạch Vân võ quán.

Cặp mắt nhắm của Lý Hiên chậm rãi mở ra, trong ánh mắt lóe lên vẻ nghiêm nghị.

Huyết phân thân của hắn toàn bộ đều chết sạch, một cái đều không còn lại.

Thông qua tin tức trí nhớ truyền về, Lý Hiên phát hiện không ít thứ.

Huyết phân thân của hắn là hai người một tốp, nhưng chúng nó đi tới trong sương trắng không quá mấy phút, giống như như là lên cơn điên tự hủy hoại, nắm đao kiếm hướng trên người mình thọt.

Mấu chốt là với Huyết Phân Thân không có tự hủy hoại thì nó chẳng những không ngăn cản, ngược lại lẳng lặng nhìn, thậm chí lộ ra nụ cười bệnh hoạn .

Hiển nhiên bọn họ bị khống chế, giống như con rối dây vậy, bị khống chế tự hủy hoại, bị khống chế từng bước một đi vào đến hầm mỏ bạch vân.

Cũng làm Lý Hiên thấy được chỗ sâu hầm mỏ có lít nha lít nhít bóng người.

Những bóng người này đại đa số là thợ mỏ, cũng có võ giả, còn có một ít người mặc đồ quan phủ.

Bọn họ đã thuộc về trạng thái xác chết di động, từng người hình thái quái dị, tướng mạo giống như yêu ma.

Chương 45. Quỷ dị khó chơi

"Trong hầm mỏ lại có nhiều xác chết di động như vậy, có chút phiền phức."

Lý Hiên cau mày suy tư, ý nghĩ lần nữa hạ lệnh, trong nháy mắt 30 tên Huyết Phân Thân mang theo phong ấn ngọc phù, vội vã chạy ra Bạch Vân Thành, chạy thẳng tới Bạch Vân Hầm Mỏ .

Bọn họ lấy tốc độ nhanh nhất, đi tới chung quanh khu vực sương trắng bao phủ, sau đó lấy ra phong ấn ngọc phù, lấy phong ấn trận pháp đặc định bố trí mọi góc.

Nửa giờ sau.

Một cái Trấn Ma phong ấn to lớn xuất hiện, từ bốn phương tám hướng giống như lồng bảo hộ mà đem khu vực sương trắng hoàn toàn bao phủ ở trung tâm.

Chữ viết màu vàng thật to xuất hiện ở giữa không trung, kim quang lóng lánh nhàn nhạt, mà cái chữ này bất ngờ chính là chữ 'Trấn'.

Nó giống như là một cái tay to lớn vậy, đem trọn cái khu sương trắng trấn áp tại chỗ.

Thình thịch thình thịch!

30 tên Huyết Phân Thân biến mất không thấy gì nữa, hóa thành năng lượng tinh thuần thúc đẩy trận pháp, khiến cho trận pháp hấp thu sức mạnh đất trời mà bắt đầu vận chuyển.

Rống! !

Tiếng rống giận quỷ dị vang lên từ trong sương trắng, ngay sau đó là tiếng chạy nhanh mất trật tự, còn có tiếng thét chói tai.

Không tới mười phút.

Xác chết di động lít nha lít nhít xuất hiện ở biên giới trận pháp, từng con giương miệng to vặn vẹo, gắt gao vỗ vào lồng bảo hộ của Trấn Ma phong ấn.

Nhưng lồng bảo hộ vô cùng vững chắc, mặc cho bọn họ vỗ vào đều không làm nên chuyện gì.

Bọn họ chỉ có thể ở trong tiếng gào thét vặn vẹo, nhìn chòng chọc bên ngoài lồng bảo hộ, nhìn chằm chằm tất cả người có khả năng xuất hiện.

Bên ngoài Bạch Vân Thành, núi tiểu trúc tử.

Tần Nguyệt ở Hạnh Nhi cùng đi với nhau, nhanh chóng qua lại ở trong rừng trúc, đuổi bắt một con sinh vật ô nhiễm đại cẩu, ước chừng đuổi giết năm phút mới đem nó chém chết.

"Phù! Hoàn thành."

Tần Nguyệt lấy ra Hỏa Linh châu, trong nháy mắt ngọn lửa huy hoàng bao phủ ở trên thi thể sinh vật ô nhiễm, bắt đầu chớp động ánh sáng đỏ.

Ở dưới ánh sáng đỏ, sinh vật ô nhiễm đại cẩu lấy tốc độ cực nhanh khô đét, dần dần biến thành thây khô.

Oành!

Thi thể vỡ vụn, hóa thành bụi bặm.

Tần Nguyệt nhìn cảnh tượng như vậy, mày liễu nhẹ nhàng cau lại, hiển nhiên nàng còn không cách nào thích ứng.

Chờ nhìn thấy ánh sáng bên trên Hỏa Linh châu mảnh liệt hơn một phần, Tần Nguyệt rốt cuộc lộ ra mỉm cười.

"Hạnh Nhi, ngươi đang làm gì?"

Tần Nguyệt nhìn về phía Hạnh Nhi, phát hiện nàng đang nắm một cái ngọc phù truyền tin, dường như cùng người nào nói chuyện.

"Ta đang cùng gia tộc liên lạc, để cho bọn họ đưa một món phong ấn pháp khí phạm vi lớn tới cho ta. " Hạnh Nhi giải thích.

"Phong ấn pháp khí? Ngươi muốn phong ấn vật gì sao? " Tần Nguyệt mờ mịt.

" Đúng, sương trắng khuếch trương so với ta tưởng tượng nhanh hơn, ta đi thăm dò một chuyến, phát hiện quỷ dị nơi đó quá khó chơi, bất đắc dĩ, ta không thể làm gì khác hơn là nhờ gia tộc giúp đỡ, để cho bọn họ đưa một món phong ấn pháp khí phạm vi lớn, thử nghiệm phong ấn khu sương trắng. " Hạnh Nhi thở dài nói.

"Chuyện này. . . Ngươi không phải là người tu tiên sao? Ngay cả ngươi cũng không có biện pháp xử lý Bạch Vân Hầm Mỏ sao? " Hạnh Nhi kinh ngạc nói.

"Không có cách nào, quỷ dị của hầm mỏ thật khó dây dưa, thực lực của nó không phải là rất mạnh, nhưng nó vô cùng khó dây dưa, thuộc về quỷ dị loại hình bám vào khống chế, loại quỷ dị này rất khó tìm, yêu cầu thời gian dài ở khu sương trắng tìm bản thể của nó, một điểm này quá tiêu hao thời gian, ta chỉ có thể lựa chọn phong ấn. " Hạnh Nhi giải thích.

"Thì ra là như vậy, thật đúng là một loại quỷ dị khó dây dưa. " Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

"Đúng vậy, dựa vào phong ấn thuật của ta, ta nhưng mà từng

phong ấn qua không ít quỷ dị, nhưng không tìm được bản thể của nó cũng đành chịu rồi, ta chỉ có thể đem toàn bộ khu sương trắng phong ấn,

Nhưng khu sương trắng quá lớn, phong ấn khu vực lớn như vậy cần thuật phong ấn cực kỳ cao siêu, cho dù là ta đều làm không được, chỉ có thể dùng pháp khí trong gia tộc."

Hạnh Nhi tiếp tục giải thích, cảm giác khu sương trắng so với tưởng tượng càng khó dây dưa.

"Nếu không, ta mời sư tôn giúp ngươi đồng thời phong ấn đi, sư tôn biết thuật phong ấn khí huyết, rất lợi hại đây. " Tần Nguyệt suy nghĩ một chút nói.

"Vô dụng, sư tôn ngươi phong ấn thuật quả thật giỏi lắm, dựa theo ta suy tính sư tôn ngươi đã đến cấp đại sư, nhưng hắn dù sao cũng là luyện thể Phong Ấn sư, muốn phong ấn khu sương trắng khổng lồ như thế, căn bản không khả năng, trừ phi sư tôn ngươi trở thành tông sư, hơn nữa sư tôn ngươi còn phải tiêu hao số lớn khí huyết, mới có thể phong ấn khu sương trắng. " Hạnh Nhi giải thích.

"Phải hao phí số lớn khí huyết nha, vậy hay là đừng để cho sư tôn hỗ trợ, sư tôn gần đây khổ cực như vậy, cũng không thể để cho hắn lại hao phí khí huyết."

Tần Nguyệt mềm mại nhu nhược nói, tận đáy lòng thương tiếc Lý Hiên.

Hạnh Nhi nghe được câu này, cảm giác rất bất đắc dĩ, nhưng nàng lại không biết nói cái gì.

Chỉ có thể chờ đợi sau khi gia tộc mang pháp khí đưa tới, nàng tự mình ra tay phong ấn sương trắng, lộ ra cường đại ở trước mặt Tần Nguyệt.

Chương 46. Một giờ?

Bên kia.

Phòng khách quan phủ Bạch Vân Thành.

Thành chủ Bạch Sơn sắc mặt nghiêm nghị đứng yên, ánh mắt sắc bén quét qua rất nhiều cường giả bốn phía.

Trong chỗ đại sảnh này tụ họp rất nhiều cường giả, đều là người có mặt mũi trong Bạch Vân Thành, thậm chí bao gồm phụ thân Lý Bá của Lý Hiên.

Bọn họ bị thành chủ triệu tập đến, vì chính là thương lượng xử lý quỷ dị của Bạch Vân Hầm Mỏ như thế nào .

"Đều nói một chút đi, mọi người đều là người có mặt mũi trong thành, ta nghĩ rằng tất cả mọi người không muốn vứt bỏ gia sản, chọn rời đi đúng không. " Thành chủ Bạch Sơn quét qua mọi người rồi nói ra.

"Thành chủ đại nhân, không phải nói quận thành bên kia sẽ phái cao thủ tới sao? Tại sao còn không đến? " Gia chủ Lưu gia không nhịn được hỏi.

"Bị trì hoãn rồi, quận thành bên kia gặp một chuyện càng phiền phức, cần thời gian hai mười ngày mới có thể chạy tới. " Thành chủ trả lời một câu.

"Hai mươi ngày? Chưa tới hai mươi ngày Bạch Vân Thành sẽ không còn. " Gia chủ Chu gia sắc mặt khó coi nói.

"Đúng vậy, tốc độ sương trắng khuếch trương quá nhanh, căn bản chống đỡ không tới hai mươi ngày."

"Vậy làm sao bây giờ? Thật chẳng lẽ phải buông tha sản nghiệp, chuyển nhà?"

"Chuyện này. . ."

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không nghĩ ra phương pháp giải quyết hữu hiệu.

"Không bằng chúng ta phái cao thủ vào khu sương trắng dò xét, nếu như có thể chém chết quỷ dị, nói không chừng vấn đề liền giải quyết. " Có một nhà giàu mới nổi đầu to nói.

"Ngươi là ngu si sao? Ngay cả luyện thể tầng mười sau khi tiến vào đều xong đời, ngươi còn muốn phái cao thủ như thế nào? Luyện thể tông sư? Ngươi mời nổi sao? " Lưu gia gia chủ khinh bỉ nói.

"Ta. . ."

Nhà giàu mới nổi đầu to bị nghẹn một chút, muốn nổi giận, thấy là Lưu gia gia chủ, nhà giàu mới nổi lẩm bẩm.

"Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Ngoại trừ cái biện pháp này, các ngươi có thể nghĩ đến những biện pháp khác?"

"Chuyện này. . ."

Mọi người trầm mặc, bởi vì bọn họ cũng nghĩ không ra biện pháp khác, bọn họ chỉ có thể ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lựa chọn yên lặng.

Toàn bộ phòng khách vào giờ khắc này an tĩnh lại, mọi người ai cũng không nói gì, chỉ có thể đứng trầm mặc.

Hiển nhiên, mọi người cũng không nghĩ đến phương pháp giải quyết, cho dù là thành chủ đều không có biện pháp.

Cũng tại lúc này.

Đang lúc mọi người trầm mặc.

Tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài truyền tới, ngay sau đó Triệu thống lĩnh bên trong thành vọt vào.

"Đại hỷ sự, đại hỷ sự, khu sương trắng bị khống chế rồi, bị cao nhân không biết khống chế. " Triệu thống lĩnh hô lớn.

"Ngươi nói cái gì? Khu Sương trắng bị khống chế rồi? " Thành chủ Bạch Sơn cầm tay Triệu thống lĩnh, không dám tin nhìn hắn.

"Đúng vậy thành chủ đại nhân, khu sương trắng thật bị khống chế rồi, không biết là vị cao nhân nào ra tay, đưa khu sương trắng phong ấn,

Ngươi không nhìn thấy cảnh tượng nơi đó, một cái chữ 'Trấn' to lớn bay trên không trung, tản ra lực lượng đáng sợ,

Chỉ một chữ này, liền trấn áp toàn bộ khu sương trắng, cảnh tượng kia quá nguy nga. " Triệu thống lĩnh vui sướng hô.

"Lại là như vậy! " Thành Chủ Bạch Sơn kinh ngạc vạn phần.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới ở khi tất cả mọi người không có biện pháp, tại vì thế mà khổ não.

Lại có cường giả đi ngang qua, phong ấn lại khu sương trắng, đây quả thực là giúp người đang gặp nạn.

Mừng rỡ không thôi, Thành Chủ vội vàng nói: "Đi, mọi người cùng ta cùng đi gặp xem, nhìn một chút là vị chính nghĩa chi sĩ nào xuất thủ tương trợ."

" Được !"

Mọi người cũng vô cùng mong đợi, rất hy vọng đây là thật, cho nên bọn họ liền muốn đi bên ngoài thành nhìn một chút, tự mình xác nhận một chút điều này đến cùng có phải hay không là thật.

Ôm ý nghĩ như vậy.

Mọi người nhanh chóng lao ra phòng khách quan phủ, vội vã lên đường, chạy thẳng tới khu sương trắng ngoài thành.

Nhiều người xuất hành như vậy, tự nhiên khiến cho dân chúng bên trong thành chú ý, một ít người tò mò không nhịn được mà đi theo, đưa đến càng ngày càng nhiều người chạy ra bên ngoài thành.

Vốn là những người dân này thấy phương hướng Thành Chủ cùng quan chức đi là phương hướng Bạch Vân Hầm Mỏ có sương trắng , dân chúng bắt đầu lo lắng, sợ hãi gặp phải quỷ dị.

Nhưng mà làm dân chúng không nghĩ tới chính là, khi bọn hắn đi tới phụ cận khu sương trắng, thấy được một hình ảnh vô cùng rung động.

Chỉ thấy ở chung quanh sương trắng nồng đậm là một thứ phảng phất lồng kim quang móc ngược, đem trọn cái khu sương trắng bao phủ trong đó, phòng ngừa sương trắng khuếch tán.

Ở phía trên lồng kim quang, hư không đang nổi lơ lửng một chữ 'Trấn' to lớn, cái chữ này tản ra kim quang, giống như thái sơn áp đỉnh mà trấn áp khu sương trắng.

Một màn như vậy, cảnh tượng như vậy , khiến cho tất cả mọi người tại chỗ đều trợn to cặp mắt.

Cho dù là đám người Thành Chủ sớm có chuẩn bị tâm lý, cũng không khỏi hồi hộp thở dốc.

"Thật là bạo tay, năng lực phong ấn thật là mạnh, lại thật hoàn toàn phong ấn khu sương trắng."

Gia chủ Lưu gia nhìn chữ 'Trấn' to lớn giữa không trung, không khỏi trợn to cặp mắt, cả người đều bị chấn động.

"Quả thật giỏi lắm, ta cách mỗi một giờ cũng đều phái thuộc hạ dò xét nơi này, nhưng thuộc hạ của ta không nhìn thấy người ra tay, điều này nói rõ phong ấn là hoàn thành trong vòng một giờ, người thi triển phong ấn sợ rằng so với tưởng tượng còn lợi hại hơn. " Lý gia gia chủ nói một câu.

Chương 47. Lão Phong Ấn Sư

"Một giờ? Mạnh như vậy? " Có người kinh hô.

"Đúng vậy, cái phong ấn này xuất hiện quá nhanh, không biết là cao thủ như thế nào, có thể trong thời gian ngắn ngủi bố trí ra phong ấn nguy nga như thế. " Lý gia gia chủ không nhịn được khen ngợi.

"Người ra tay, hẳn là một vị người tu tiên giỏi phong ấn vô cùng, tuổi tác hẳn là vô cùng già rồi. " Thành Chủ Bạch Sơn cũng lên tiếng, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

"Tuổi tác vô cùng già rồi? Điều này là làm sao phán đoán? " Lý gia gia chủ nghi ngờ.

"Ngươi cho rằng là phong ấn khu sương trắng phạm vi lớn như vậy rất đơn giản sao? Đừng nói người tu tiên phổ thông, chính là thiên kiêu trong người tu tiên, cũng rất khó phong ấn, chỉ có người giỏi phong ấn vô cùng, người bác học nghiên cứu phong ấn nhiều năm, mới có thể phong ấn nơi này, cho nên ta mới nói tuổi tác người ra tay hẳn rất lớn."

Thành Chủ Bạch Sơn trịnh trọng giảng giải, hắn cũng là người từng va chạm xã hội, biết phong ấn đáng sợ cùng bất phàm.

Nhưng mà hắn không nhìn ra đây là cái phong ấn gì, càng không nhìn ra đây là khí huyết phong ấn.

Hắn chỉ cho là đây là người tu tiên ra tay, còn là Lão Phong Ấn Sư bác học.

"Ra là như vậy!"

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, theo lẽ đương nhiên mà gật đầu một cái, cảm giác trừ Phong Ấn sư ra, người tu tiên phổ thông quả thật rất khó một giờ bố trí ra phong ấn như vậy.

Suy đoán này, thoáng khiến tất cả mọi người sai lầm, tất cả mọi người cho là lão Phong Ấn sư.

Ngay cả phụ thân Lý Bá của Lý Hiên, cũng sai lầm.

Giờ phút này hắn đang đứng ở trong đám người, rung động nhìn phong ấn to lớn, nhìn chữ 'Trấn' màu vàng lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Chữ 'Trấn' khổng lồ như thế, giống như Định Hải Thần Châm mà trấn áp khu sương trắng, bực năng lực này làm Lý Bá vô cùng rung động.

Rống! !

Ha ha ha ha!

Tiếng gào thét cùng tiếng cười quỷ dị đột nhiên vang lên,

Phương hướng âm thanh xuất hiện chính là bên trong kết giới phong ấn.

Mọi người nghe được âm thanh, trước tiên nhìn về phía bên trong kết giới phong ấn.

Nhất thời thấy trong sương trắng bên trong kết giới, bóng người đông đảo, tiếng thét chói tai âm trầm cùng tiếng rống giận không ngừng truyền tới từ trong sương trắng, khiến cho người nghe được vô cùng khiếp người.

Oành!

Âm thanh nặng nề đột ngột vang lên, mọi người thuận theo âm thanh nhìn, phát hiện trong sương trắng xuất hiện rậm rạp chằng

chịt xác chết di động mặt mũi dữ tợn.

Những người này giống như là Zombie thối rữa vậy, điên cuồng vỗ vào kết giới phong ấn, giống như là ác quỷ điên cuồng thét chói tai.

Cặp mắt xác chết di động, lạnh giá nhìn chăm chú ngoại giới, ánh mắt kia dị thường quỷ dị, vô luận ngươi đứng ở vị trí nào, đều cảm giác giống như là bị nhìn chăm chú gắt gao.

Nếu như không phải là bởi vì có kết giới, xác chết di động đã lao ra.

Híz!

Mọi người thấy cái cảnh tượng như địa ngục nhân gian này, không khỏi thở dốc.

Thật sự là một màn trước mắt quá kinh khủng, xác chết di động kia đung đưa vặn vẹo tứ chi, cặp mắt nhìn chòng chọc vào mọi người, nhìn chằm chằm cho mọi người trong lòng sợ hãi.

Mấu chốt là số lượng xác chết di động quá nhiều, nhiều xác chết di động như vậy nếu như xông vào Bạch Vân Thành, tuyệt đối sẽ tạo thành thương vong to lớn, điều này cũng làm mọi người sắc mặt trắng bệch.

"Thật may có kết giới phong ấn, nếu không Bạch Vân Thành gặp phải cái gì, thật không dám tưởng tượng."

"Đúng vậy, những xác chết di động này quá nguy hiểm, bản thân liền vô cùng khó giết chết, thực lực cũng vô cùng cường đại, trọng điểm bọn họ số lượng quá nhiều."

"Chứ còn gì nữa, cũng không biết là vị cao nhân hiệp nghĩa nào trấn trụ nơi này, giúp một đại ân."

. . .

Trong đám người truyền tới tiếng nghị luận, tất cả mọi người đều rất vui mừng, may mắn có một vị cao nhân hiệp nghĩa trấn trụ nơi này.

Những người có mặt mũi kia cũng bộ dạng không sai biệt lắm, tận đáy lòng cảm kích cao nhân xuất thủ.

Có đạo phong ấn này, là có thể kéo dài tới khi người tu tiên tới, đến lúc đó mọi người cũng không cần dời nhà, tự nhiên cảm kích cao nhân xuất thủ.

"Triệu thống lĩnh, ngươi phái người điều tra một chút, xem coi là vị cao nhân nào ra tay, đợi sau khi tìm được cao nhân nhất định phải thịnh tình chiêu đãi, không thể chậm trễ chút nào, biết chưa?"

Thành Chủ Bạch Sơn nói nghiêm túc, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

"Vâng thưa thành chủ đại nhân."

Triệu thống lĩnh vội vàng gật đầu, phái thuộc hạ đi bên trong thành điều tra tình báo.

Sau đó nơi này để lại một số người trông chừng, người còn thừa lại lần nữa trở lại Bạch Vân Thành.

Bọn họ trở về, cũng đem chuyện khu sương trắng bị phong ấn nói ra, khiến bá tánh toàn bộ thành trì nghị luận náo nhiệt.

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn tới.

Tần Nguyệt cùng Hạnh Nhi đi đường mệt mỏi về tới cửa thành, thắng lợi trở về đi vào cửa thành.

Hôm nay các nàng vô cùng may mắn, gặp hai sinh vật ô nhiễm cường đại đánh nhau.

Cuối cùng hai sinh vật ô nhiễm lấy mạng đổi mạng, vô cớ tiện nghi cho Tần Nguyệt, tự nhiên làm nàng tâm tình khoái trá.

"Các ngươi nghe nói không? Chuyện vị cao nhân kia."

"Nghe nói, ta còn đích thân đi bên ngoài thành nhìn một chút, ta chỉ có thể nói quá mạnh mẽ, mạnh quá mức."

"Đúng vậy, cũng không biết là vị cao nhân nào hiệp nghĩa như thế, nếu để cho ta biết là ai, nhất định phải tự mình bái tạ."

"Ta cũng bái tạ."

. . . . .

Bên cạnh truyền tới tiếng dân chúng nghị luận, Tần Nguyệt cùng Hạnh Nhi đang hành tẩu, lỗ tai nhỏ giật giật, hơi nghi hoặc một chút nghiêng đầu qua, nhìn bá tánh chung quanh.

Các nàng ngầm trộm nghe đến hai chữ "Quỷ dị " này, nhịp bước của hai người bọn họ dần dần chậm lại.

"Hạnh Nhi tỷ, bọn họ là đang nói quỷ dị sao? Hình như là nói có vị cao nhân xuất thủ. " Tần Nguyệt nghi ngờ nói.

"Không thể nào, ta không điều tra được cao nhân, hơn nữa quỷ dị khu sương trắng vô cùng bất phàm, ngay cả ta đều không cách nào giải quyết."

Hạnh Nhi kinh ngạc nói, năng lực dò xét nhanh chóng quét qua toàn bộ thành trì, nhưng lại không có nhận ra được cao nhân gì, điều này làm nàng nghi ngờ không hiểu.

Chương 48. Là sư tôn ?

"Chúng ta nghe cẩn thận một chút, xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. " Hạnh Nhi suy nghĩ một chút đưa ra đề nghị.

"Được rồi đây."

Tần Nguyệt gật đầu nhỏ một cái, đi theo Hạnh Nhi đi tới một quầy trà, vừa uống trà, vừa lắng nghe tiếng nghị luận bốn phía.

"Lão Trương, con của ngươi làm việc ở huyện nha, tin tức linh thông, bây giờ chuyện cao nhân thế nào? Đã tìm được chưa?"

"Không có, nào dễ tìm như vậy, Bạch Vân Thành lớn như vậy, coi như thành vệ quân tìm từng nhà, cũng cần thời gian mấy ngày."

"Như vậy a, thật muốn gặp một lần vị cao nhân kia, lại một tay phong ấn khu sương trắng, thật giỏi lắm."

"Chứ còn gì nữa, các ngươi không thấy sao, trong sương trắng ẩn giấu rất nhiều xác chết di động, nếu như không có kết giới phong ấn, sợ rằng những xác chết di động kia đã lao ra ngoài."

"Đúng vậy, quá nguy hiểm."

. . . . .

Tiếng nghị luận liên tiếp, Hạnh Nhi cùng Tần Nguyệt nghe nói như vậy hơi biến sắc mặt, nhất là Hạnh Nhi, trong mắt tất cả đều là khó tin.

Phải biết.

Phạm vi khu sương trắng vô cùng khổng lồ, coi như nàng người tu tiên này, cũng không có biện pháp phong ấn khu sương trắng, chỉ có thể chờ đợi gia tộc đưa tới pháp khí phong ấn phạm vi lớn mới được.

Kết quả không nghĩ tới, lại có người phong ấn khu sương trắng, hơn nữa còn là trong vòng một canh giờ.

Thủ đoạn như vậy, thoáng cái liền hù dọa Hạnh Nhi, không thể tin được là cao nhân ra sao, lại làm được hết thảy các thứ này.

"Hạnh Nhi tỷ, có phải hay không là sư tôn phong ấn khu sương trắng? Mấy ngày nay hắn nhưng mà chú ý khu sương trắng đây. " Tần Nguyệt mềm mại nhu nhược nói.

"Không biết, phong ấn thuật của sư tôn ngươi mặc dù lợi hại, nhưng hắn chẳng qua là phong ấn đại sư, căn bản là không có cách phong ấn phạm vi lớn như vậy."

Hạnh Nhi lắc đầu một cái, cũng không cảm thấy là Lý Hiên phong ấn, chủ yếu Lý Hiên quá trẻ tuổi, còn trẻ như vậy trở thành phong ấn đại sư, đã rất lợi hại.

Nếu như lại trở thành phong ấn tông sư, vậy thì quá yêu nghiệt một chút, cho nên Hạnh Nhi không tin, cũng không thể tin được.

"Chúng ta đi khu sương trắng xem một chút đi, xem xem rốt cục là dạng gì. " Tần Nguyệt đưa ra đề nghị.

" Được, ta đang định đi xem một chút, đi."

" Được."

Hai người kết bạn nhanh chóng hướng bên ngoài thành chạy đi, dưới hoàng hôn cấp tốc lao ra bên ngoài thành, trước tiên chạy tới phụ cận khu sương trắng.

Từ xa xa, các nàng liền thấy chữ 'Trấn' to lớn kia.

Chữ 'Trấn' màu vàng kia tản ra ánh sáng rực rỡ, ánh sáng rực rỡ tạo thành chén móc ngược, bao phủ khu sương trắng.

Loại thủ đoạn này trong nháy mắt làm Hạnh Nhi ngây ngẩn, không thể tin được nhìn phong ấn Trấn Ma.

"Hạnh Nhi tỷ, ngươi làm sao vậy? " Tần Nguyệt cũng rất rung động, nhưng cũng không có sững sốt giống như Hạnh Nhi vậy.

"Lại là khí huyết phong ấn, chỗ Trấn Ma phong ấn này, là phong ấn lấy khí huyết thúc giục, làm sao có thể?"

Hạnh Nhi không thể tin được nhìn, cả người như bị đòn nghiêm trọng vậy, đứng tại chỗ.

"Khí huyết phong ấn? Cùng phong ấn của sư tôn như nhau sao? " Tần Nguyệt tò mò chớp chớp mắt to.

" Đúng, cùng sư tôn ngươi là chức nghiệp giống nhau, người phong ấn nơi này, rất có thể sẽ là sư tôn của ngươi. " Hạnh Nhi âm thanh trầm giọng nói.

"Thật sự là sư tôn? Quá tốt, sư tôn quả nhiên là lợi hại nhất. " Tần Nguyệt ánh mắt sùng bái siết quả đấm nhỏ.

"Ngươi chớ cao hứng quá sớm, nếu như đây thật là sư tôn ngươi phong ấn, vậy ngươi sư tôn hẳn là khí huyết phong ấn tông sư, nhưng mà tông sư muốn phải phong ấn nơi này, cũng phải bỏ ra cái giá lớn, nói cách khác, sư tôn ngươi khả năng hao phí số lớn khí huyết, những thứ khí huyết này khả năng ảnh hưởng căn cơ của sư tôn ngươi. " Hạnh Nhi nghiêm nghị nói.

"Cái gì? Ảnh hưởng căn cơ? Không được. . Ta phải đi xem sư tôn một chút."

Tần Nguyệt nghe nói như vậy căng thẳng trong lòng, nàng cũng không muốn sư tôn bị ảnh hưởng căn cơ, dù là ra một chút xíu chuyện cũng không được.

Lo lắng không thôi, Tần Nguyệt nện bước chân nhỏ, cấp tốc chạy về phía Bạch Vân Thành, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về Bạch Vân Tiêu Cục.

"Sư tôn, sư tôn, ngươi không sao chớ."

Đi tới ngoài cửa phòng Lý Hiên, đúng dịp thấy Lý Hiên muốn vào cửa, Tần Nguyệt vội vội vàng vàng nắm tay Lý Hiên, quan tâm hỏi.

"Ta không sao, tại sao có thể có chuyện đây?"

Lý Hiên mỉm cười, mới vừa rồi hắn ra cửa một chuyến, lần nữa sáng lập lại Huyết Phân Thân hao tổn.

Quá trình này mặc dù tiêu hao một chút huyết dịch, nhưng bằng vào thiên phú nhanh chóng tự lành, chút tiêu hao này ảnh hưởng cực nhỏ.

"Nhưng mà sư tôn, sắc mặt của ngươi có chút tái nhợt, sư tôn, phong ấn bên ngoài có phải là ngươi phong ấn hay không? " Tần Nguyệt siết tay Lý Hiên, quan tâm nói.

"Lại bị ngươi phát hiện, đúng là ta phong ấn, những thứ sương trắng kia lan tràn quá nhanh, chỉ có thể đem phong ấn. " Lý Hiên nhẹ nhàng nói.

"Sư tôn!"

Tần Nguyệt nghe nói như vậy cảm động không thôi.

Chương 49. Bản năng chiến đấu

Sư tôn vì bá tánh cả tòa thành trì, không tiếc hao phí khí huyết mà phong ấn khu sương trắng, hành động thiện tâm như vậy thật sự là làm người ta rung động.

Quan trọng là bên ngoài cũng không ai biết là sư tôn làm, điều này nói rõ sư tôn không có tuyên dương khắp nơi, không muốn giành công, sư tôn tốt như vậy làm Tần Nguyệt thương tiếc tận đáy lòng.

"Không nghĩ tới thật là ngươi phong ấn, ngươi đã là phong ấn tông sư sao? " Hạnh Nhi đi tới, ánh mắt phức tạp nhìn Lý Hiên.

" Ừ, đúng là phong ấn tông sư, chẳng qua là khí huyết phong ấn tông sư, cùng phong ấn tông sư của người tu tiên không quá giống nhau. " Lý Hiên lắc đầu một cái.

"Đã rất lợi hại, ngươi tuổi như vậy trở thành phong ấn tông sư, đã tương đối yêu nghiệt, ta không bằng ngươi. " Hạnh Nhi mặc cảm nói.

Nàng vẫn cho rằng mình là thiên tài, là kiêu ngạo của gia tộc, nhưng là không nghĩ tới, có người tuổi còn nhỏ hơn nàng, cũng đã là phong ấn tông sư.

Độ cao như vậy, coi như nàng sống thêm năm năm, cũng chưa chắc làm được, cho nên Hạnh Nhi kiêu ngạo lần đầu tiên cảm giác mình không bằng người khác.

"Ngươi quá khen."

Lý Hiên lắc đầu một cái, cũng không chuẩn bị nói nhiều chuyện này, mà là nhìn về phía Tần Nguyệt.

"Tần Nguyệt, ngươi muốn học phong ấn thuật sao? Nếu như ngươi muốn học, ta có thể dạy cho ngươi."

"Muốn học, sư tôn ta muốn học, về sau khi gặp phải loại cục diện này, cũng không cần sư tôn hao phí khí huyết, ta có thể thay sư tôn hoàn thành."

Tần Nguyệt nói nghiêm túc, nhất là nhìn Lý Hiên mặt tái nhợt, nàng càng đau lòng.

"Ta không sao, đi thôi, vào trong nhà ngồi một hồi, ta dạy cho ngươi khí huyết phong ấn thuật."

"Được rồi sư tôn."

. . .

Ba người kết bạn đi vào trong nhà, bắt đầu dạy dỗ.

Lý Hiên không có đuổi Hạnh Nhi đi, nàng nếu muốn nghe vậy thì nghe đi, cũng không đáng kể, dù sao thì là một chút phong ấn thuật mà thôi.

Lại nói để cho nàng thiếu chút nhân tình, về sau nói không chừng hữu dụng.

Ôm loại ý nghĩ này, Lý Hiên dạy hai nàng ước chừng một giờ, giảng thuật số lớn cơ sở kiến thức.

Những kiến thức này làm Tần Nguyệt thật giống như mở ra thế giới mới vậy, cảm giác phong ấn thuật vô cùng thần kỳ, coi như là Hạnh Nhi đều được ích lợi không nhỏ, ánh mắt nhìn về phía Lý Hiên liên tục lộ ra tia sáng kỳ dị.

Chờ Lý Hiên cảm giác đã đủ rồi, rốt cuộc ngưng dạy dỗ, đuổi

hai người Tần Nguyệt rời đi.

"Sư tôn, hai giọt Hỏa Linh Dịch này ngươi ăn vào đi, ngươi hao phí không ít khí huyết, phải bù lại. " Tần Nguyệt mang Hỏa Linh Dịch Hỏa Linh châu ngưng tụ lấy ra đưa cho Lý Hiên.

"Không cần, tình trạng của ta rất tốt, ngươi ăn đi. " Lý Hiên lắc đầu một cái, quyết định vẫn là để cho Tần Nguyệt dùng.

"Không được, sư tôn phải nghe ta, mau mau ăn."

Tần Nguyệt tay nhỏ chống nạnh, ra vẻ kiên quyết đem bình sứ đưa tới mép Lý Hiên.

Tiểu Tần Nguyệt như vậy, thật đúng là làm Lý Hiên cảm thấy đáng yêu, dứt khoát cũng sẽ không cãi, cầm lên bình sứ nhỏ uống vào.

"Được rồi, ta uống cạn, lần sau ngưng tụ Hỏa Linh Dịch ta liền không uống. " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Dạ dạ."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu nhỏ một cái, cảm giác mình mới vừa có chút quá cường thế, có thể sẽ làm cho Lý Hiên mất hứng, cho nên nàng vội vàng gật đầu.

"Trở về đi."

"Được rồi sư tôn."

Nhìn Tần Nguyệt cùng Hạnh Nhi rời đi, Lý Hiên ngồi xếp bằng, bắt đầu điều động khí huyết, cường hóa khí lực.

Hai giọt Hỏa Linh Dịch hiệu quả rất mạnh, Lý Hiên chỉ cảm thấy cả người nóng ran, dòng nước ấm cuộn trào, khí huyết cả người đều đang dập dờn.

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài đạt được kỳ ngộ, đạt tới luyện thể bốn tầng, khen thưởng ngài: Thần cấp hội họa.]

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài đạt được kỳ ngộ, đạt tới luyện thể năm tầng, khen thưởng ngài: Bản năng chiến đấu.]

"Kỳ ngộ? Thậm chí liên tục tăng lên hai tầng, không hổ là Vận Mệnh Chi Tử."

Lý Hiên kinh ngạc, suy tính có muốn hay không cũng thả Tần Nguyệt ra ngoài, nói không chừng cũng sẽ kỳ ngộ liên tục.

Song tiểu nha đầu này càng nhiều hơn chính là huyết mạch trong cơ thể, cùng Lục Trường Sinh có khác nhau rất lớn.

Dù sao Lục Trường Sinh huyết mạch gì cũng không có, thậm chí ngay từ đầu chính là một củi mục, chỉ có thể dựa vào Hắc Hoàng trong chiếc nhẫn, còn có kỳ ngộ.

Ngược lại thì khả năng kỳ ngộ của Tần Nguyệt không nhiều, nhưng chỉ cần nàng kích hoạt huyết mạch trong cơ thể, thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên kiểu bạo tạc.

"Kích hoạt huyết mạch sao, thật đáng mong đợi."

Lý Hiên lẩm bẩm mở ra bảng số liệu, nhìn về phía khen thưởng mới lấy được.

Ting!

Tên họ: Lý Hiên

Khí lực: Luyện thể 8 tầng

Tư chất: Thượng phẩm

Thiên phú: Bản năng chiến đấu, nhanh chóng tự lành, Góc Nhìn Thượng Đế, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên

Sinh Thần Lực, Cảm Giác, Mắt Ưng

Năng lực: Khí huyết phong ấn tông sư, Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Cuồng Phong Đao Pháp, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng, Thần cấp hội họa.

Đệ tử: Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh

. . . . .

Chương 50. Thử nghiệm

Thần cấp hội họa không cần để ý tới, Lý Hiên tương đối hiếu kỳ là bản năng chiến đấu.

Bởi vì trong nháy mắt khi đạt được bản năng chiến đấu, Lý Hiên cảm giác cả người mình thật giống như lột xác mà xảy ra biến hóa lớn.

Một loại bản năng chiến đấu đến từ trong xương, bị triệt để kích thích ra , khiến cho thân thể của hắn sinh ra cực hạn bản năng đối với chiến đấu.

Loại bản năng này giống như hô hấp, giống như con thằn lằn gãy mất cái đuôi, sẽ không ngừng giãy dụa.

Bản năng chiến đấu của hắn có thể được tăng lên nhiều, coi như hắn đã chết, thân thể của hắn vẫn có thể chiến đấu một đoạn thời gian.

"Cái năng lực này, có chút biến thái."

Lý Hiên muốn thử cái năng lực này một lần, lập tức nhắm hai mắt lại, ý thức mang cái bản năng này truyền cho tất cả Huyết Phân Thân,

Làm xong hết thảy các thứ này, Lý Hiên tùy ý chọn một cái Huyết Phân Thân, hạ xuống ý thức.

Bên ngoài Hắc Mã Thành.

Phụ cận Hắc Mã Sơn.

Một Huyết Phân Thân thắt lưng đeo trường kiếm, đầu đội nón

lá ngưng bước tiến, cặp mắt đột nhiên trở nên sắc bén lên.

" Huyết Phân Thân này thực lực thật yếu, chỉ có thực lực luyện thể tầng ba, nhưng cũng không sao, dù sao chỉ là thử một chút sau khi chết có thể chiến đấu hay không, thực lực mạnh yếu cũng không đáng kể."

Lý Hiên xoay cổ, trong nháy mắt thích ứng cái Huyết Phân Thân này.

Bây giờ thân phận Huyết Phân Thân này là kiếm khách lưu lạc, thông qua săn giết dã thú, sinh vật ô nhiễm kiếm lấy tiền tài, cũng là một trong ba gã Huyết Phân Thân vừa mới đến Hắc Mã Thành.

"Nếu thử nghiệm sau khi chết có thể chiến đấu hay không, vậy thì tìm một ít địch nhân đồng cấp, thử xem hiệu quả.

Vừa vặn bên trên Hắc Mã Sơn có một ít đạo tặc, phần lớn là thực lực luyện thể tầng hai tầng ba, thích hợp luyện tay."

Lý Hiên vừa nói, Góc Nhìn Thượng Đế nhanh chóng mở ra, rất nhanh ở trên một km quan đạo của Hắc Mã Sơn, thấy được một trận chiến đấu.

Đó là một chiếc xe ngựa cũ kỹ, đang bị năm mươi sơn tặc vây công.

Một tên lão giả luyện thể bốn tầng nắm chặt trường đao, gắng sức ngăn trở, toàn lực bảo vệ một cô thiếu nữ trên xe ngựa.

Thiếu nữ bộ dáng thanh tú, khí chất nhu nhược, khả ái giống như một tiểu muội nhà bên.

Giờ phút này nàng run rẩy như thú nhỏ, núp ở bên cạnh xe ngựa, sợ hãi nhìn chiến đấu bên ngoài.

"Chọn ngươi đi."

Lý Hiên bóng người chớp động, cả người giống như mây trôi vậy, nhanh chóng xông ra ngoài.

Quan đạo Hắc Mã Sơn.

Tiếng vũ khí va chạm đinh đinh đương đương không ngừng vang lên.

Tống Tiểu Mỹ hoảng sợ nhìn chiến đấu bên ngoài, trong đôi mắt to xinh đẹp viết đầy lo âu.

Khi thấy lão giả vì bảo vệ nàng, nhiều lần bị thương, Tống Tiểu Mỹ càng là căng thẳng không thôi.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, tiếp tục nữa Phúc Bá liền không chịu nổi, ta làm sao bây giờ?"

Tống Tiểu Mỹ lo lắng không thôi, tay nhỏ siết chặt muốn tìm ít đồ phòng thân, thậm chí muốn trợ giúp Phúc Bá.

Nhưng nàng một cô gái yếu đuối không có võ công, Lại có thể trợ giúp cái gì, chỉ có thể lo âu nhìn một màn trước mắt.

Dần dần, Tống Tiểu Mỹ nhìn ra tình huống Phúc Bá càng ngày càng không ổn, càng ngày càng không kiên trì nổi.

Bởi vì số lượng sơn tặc quá nhiều, đã lưu lại mấy vết thương trên người Phúc Bá, tiếp tục nữa Phúc Bá chắc chắn phải chết.

Oành!

Sau một tiếng vang trầm đục, Phúc Bá bị đạp bay ra ngoài, cả người ở bên trên đường đất lăn lộn tầm vài vòng, sau đó che bụng giãy giụa đứng lên.

"Lão gia xương thật rất cứng rắn, ta thật sự muốn nhìn một chút ngươi cứng bao nhiêu, có cứng rắn như búa tạ của ta không."

Sơn tặc Tam thống lĩnh khiêng một thanh búa tạ, diệu võ dương oai đi ra, cặp mắt lạnh nhạt nhìn Phúc Bá, sau đó dùng ánh mắt tham lam nhìn về phía Tống Tiểu Mỹ.

"Dáng dấp thật đúng là khá tốt, nhất định phải cướp về làm vợ."

Sơn tặc Tam thống lĩnh hưng phấn nhìn Tống Tiểu Mỹ, trong mắt tất cả đều là tham lam cùng dục vọng.

Phúc Bá thấy một màn như vậy, vội vàng lần nữa đứng ở trước xe ngựa, sắc mặt tái nhợt bảo hộ, cả người đều thở hồng hộc.

"Chúng bay, lên cho ta, chém chết lão này, lưu lại nữ. " Tam thống lĩnh giơ búa tạ hô lớn.

"Dạ Tam thống lĩnh!"

Bọn sơn tặc liên tiếp hô lên, cầm đủ loại vũ khí bao vây Phúc Bá, từng người muốn động thủ giết người, đồng thời cũng đang đề phòng Phúc Bá phản công trước khi chết.

Cũng tại lúc này.

Lúc bọn sơn tặc chuẩn bị động thủ giết người.

Âm thanh chạy nhanh truyền tới, ngay sau đó một bóng người đội nón lá nắm trường kiếm, cấp tốc vọt tới, đánh tới sơn tặc phía trước nhất.

Sao Chớp Kiếm!

Trường kiếm như ánh sao xẹt qua bầu trời mênh mông, ở khi bọn sơn tặc còn chưa phản ứng kịp, cấp tốc thoáng qua.

Phốc phốc phốc!

Ba gã sơn tặc che cổ họng, hoảng sợ nhìn đạo thân ảnh này, ở trong tuyệt vọng té xuống đất, dần dần không có tiếng thở.

"Tìm chết!"

Thấy có người đi lên liền giết nhóm người mình, bọn sơn tặc kích thích hung tính, vung vẩy trường đao bổ tới.

Đinh đinh đinh phốc phốc!

Chuỗi tiếng va chạm không ngừng, theo thanh âm này, thân ảnh nón lá chớp động giống như mây trôi, trường kiếm như từng đạo ánh sao quét qua thân ảnh sơn tặc.

Mỗi một lần trường kiếm thoáng qua, nhất định có sơn tặc té xuống đất, máu tươi chảy ngang.

Trong khoảng thời gian ngắn, bóng người nón lá chém giết ước chừng 20 tên sơn tặc, sơn tặc còn thừa lại cả kinh, mắt lộ ra hoảng sợ.

Chương 51. Đại đương gia

"Chết!"

Oành!

Búa tạ dài hai mét mang theo kình phong, hung hãn đập tới, lấy tốc độ cực nhanh đập về phía đầu lâu thân ảnh nón lá.

Thời khắc mấu chốt, trường kiếm của thân ảnh nón lá kịp thời ngăn trở, trong mạo hiểm tránh khỏi.

Luyện thể năm tầng!

Lý Hiên tay cầm trường kiếm đứng trên rất nhiều thi thể, ánh mắt lạnh nhạt nhìn sơn tặc Tam thống lĩnh, trường kiếm trong tay hơi hơi rung động.

"Tiểu tử luyện thể tầng ba, lại giết nhiều người bọn ta như vậy, có chút bản lãnh, nhưng hôm nay ngươi đừng hòng rời đi nơi này!"

Sơn tặc Tam thống lĩnh âm thanh lạnh lùng, híp mắt quan sát Lý Hiên, lại không có động thủ nữa, mà là kiêng kỵ tạm thời đứng.

Sơn tặc chung quanh cũng giống vậy, từng tên súc thế chờ phát, cảnh giác nhìn Lý Hiên.

"Các ngươi rời đi, nơi này giao cho ta."

Lý Hiên lạnh nhạt nhìn về phía Tống Tiểu Mỹ trên xe ngựa, thúc giục hai người nàng rời đi.

Chính mình muốn thí nghiệm bản năng chiến đấu, cũng không

thể để cho người khác thấy.

"Nhưng mà ngươi thì sao? " Tống Tiểu Mỹ lo lắng nói.

" Chuyện không liên quan ngươi, đi nhanh lên!"

Lý Hiên trả lời một câu, thân hình hơi hơi cúi thấp, cả người giống như là con báo súc thế chờ tấn công, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía sơn tặc Tam thống lĩnh đối diện.

"Ta. . ."

Tống Tiểu Mỹ lấy được câu trả lời như vậy, trong lòng rất bất đắc dĩ, nhưng nàng cũng biết tình huống bây giờ rất nguy hiểm, cho nên nàng vội nói.

"Cám ơn ngươi, ta tên là Tống Tiểu Mỹ, xin nhớ cái tên này, tương lai ta nhất định sẽ báo đáp ngươi, nhất định."

Tống Tiểu Mỹ nói xong, chuẩn bị cùng Phúc Bá rời đi.

Những sơn tặc kia tự nhiên không cho phép, vung vẩy trường đao liền muốn ngăn trở.

Vèo!

Phốc phốc phốc!

Hào quang của Sao Chớp Kiếm lần nữa chớp động, lại có ba gã sơn tặc ngã xuống trong vũng máu.

"Cùng ta chiến đấu, tốt nhất không nên phân tâm."

Lý Hiên đứng ở bên cạnh thi thể ba gã sơn tặc, nhẹ nhàng vung vẩy trường kiếm, giọt máu màu đỏ thuận theo thân kiếm màu trắng xám chậm rãi nhỏ xuống.

Một màn như vậy, lần nữa làm sơn tặc chung quanh kiêng dè

không thôi.

"Chaaa!"

Thanh âm khống chế xe ngựa vang lên.

Phúc Bá bị thương, hô lên khống chế xe ngựa cấp tốc rời đi.

Tống Tiểu Mỹ trên xe ngựa, nhìn hình bóng Lý Hiên thật sâu, sau đó đi tới bên cạnh Phúc Bá nói.

"Phúc Bá, ngươi bị thương, đi trong xe ngựa dưỡng thương, ta lái xe ngựa."

"Nhưng mà đại tiểu thư, ngài là cành vàng lá ngọc, không thể tiếp xúc loại việc bẩn này. " Phúc Bá nghiêm túc nói.

"Phúc Bá, thương thế của ngươi không thể trì hoãn, phải mau sớm chữa thương, hơn nữa chúng ta phải mau sớm chạy tới Hắc Mã Thành, thông báo người của quan phủ tới cứu viện,

Bây giờ ân nhân cứu mạng của chúng ta đang chiến đấu một thân một mình, đang đứng ở bên trong nguy hiểm, chúng ta phải trợ giúp hắn. " Tống Tiểu Mỹ nghiêm túc nói.

"Ngài nói cũng phải."

Phúc Bá cũng biết sự tình nặng nhẹ, liền vội vàng hành lễ rồi trở lại bên trong xe ngựa chữa thương.

Ngoại giới chính là Tống Tiểu Mỹ khống chế xe ngựa, đang nhanh chóng chạy vội đi xa.

Tại chỗ, chỉ để lại Lý Hiên cùng rất nhiều sơn tặc giằng co.

Vèo!

Oành!

Một viên đạn tín hiệu bắn ra từ bên trong sơn tặc, ở trên trời nổ ra ánh sáng rực rỡ sáng chói.

Sau khi đạn tín hiệu xuất hiện, bọn sơn tặc ở hiện trường đều buông lỏng, từng tên cười lạnh nhìn Lý Hiên.

"Gọi trợ thủ sao? Không có vấn đề, dù sao ta chính là tới tìm chết."

Lý Hiên khẽ mỉm cười, trường kiếm trong tay xẹt qua bầu trời mênh mông, cả người như rồng bơi mà lại một lần nữa liều chết xung phong giết ra.

Chiến đấu bắt đầu.

Lý Hiên lấy chính là thực lực luyện thể tầng ba, đối chiến một đám đội ngũ do sơn tặc luyện thể năm tầng suất lĩnh.

Song phương ở trên quan đạo triển khai chém giết thảm thiết, thậm chí sơn tặc bôi lên độc dược ở bên trên vũ khí, gia tăng lực sát thương.

Cứ như vậy, song phương điên cuồng đại chiến, máu tươi nhuộm đỏ đất đai, kêu la thảm thiết vang dội khu vực này.

Lý Hiên giống như điên dại vậy, không sợ bị thương, không sợ trúng độc, coi như nón lá bị một đao chặt đứt, ở trên đầu của hắn lưu lại vết thương, hắn như cũ mặt không đổi sắc.

Máu tươi dần dần nhuộm đỏ xiêm y của hắn, thấm ướt da của hắn.

Vết thương chồng chất, chính hắn hệt như huyết nhân, vẫn không có lùi nửa bước, ngược lại giết bọn sơn tặc sắp nứt cả tim gan.

Trên Hắc Mã Sơn .

Đại đương gia cùng Nhị đương gia trong nháy mắt khi thấy đạn tín hiệu, lập tức mang theo hơn hai trăm tên sơn tặc vọt xuống, cuồn cuộn đi tới trong rừng núi mênh mông.

"Lão Tam đã từng là thống lĩnh trong quân đội, là một người mạnh mẽ vô cùng, hiện tại hắn lại phái người phát đạn tín hiệu cầu cứu, cũng không biết gặp địch nhân khó giải quyết gì."

Nhị đương gia nghi ngờ không hiểu, cõng lấy hai cây loan đao ở sau lưng chạy thật nhanh trong rừng núi.

"Đừng để ý địch nhân gì, tới một người giết một người, tới một đôi giết một đôi, chỉ cần không phải luyện thể tông sư, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ tránh được độc công của ta."

Đại đương gia là một nam tử mũi ưng, lúc này hắn thắt lưng đeo trường kiếm, da thịt hiện ra màu tím đen, trong đôi mắt thậm chí hiện lên ánh sáng xanh, mang tới cho người ta một loại cảm giác sắc bén âm hiểm.

"Đại đương gia nói đúng, độc công của ngươi quả thật đáng sợ, chỉ cần bị lục độc của ngươi xâm nhiễm, bên dưới luyện thể tông sư chắc chắn phải chết."

Nhị đương gia kiêng dè không thôi nói, kiêng kỵ nhìn về phía vị Đại đương gia này.

Chương 52. Chết mà vẫn chiến

Thực lực võ giả của Đại đương gia cũng không cao,

Cũng chỉ luyện thể năm tầng mà thôi, nhưng một thân Độc công vô cùng đáng sợ, đã từng độc chết cường giả luyện thể tầng mười.

Chiến tích này , khiến cho hắn ngồi vững vàng ghế Đại đương gia Hắc Mã Sơn, cả ổ sơn tặc không ai dám không vâng lời Đại đương gia.

Bây giờ Đại đương gia hiếm khi đích thân ra tay, cũng làm bọn sơn tặc tràn đầy lòng tin.

"Nhanh, tăng thêm tốc độ! " Đại đương gia la lên.

"Phải! Đại đương gia."

Bọn sơn tặc chạy thật nhanh, từng tên nắm trường đao sáng loáng hướng dưới núi chạy như bay.

Tốc độ bọn họ rất nhanh, cộng thêm quen thuộc địa hình, không cần thời gian bao lâu liền từ bên trên Hắc Mã Sơn đi xuống, đi qua rừng cây đi tới trên quan đạo.

Sau đó, bọn họ liền thấy khung cảnh chiến đấu thảm thiết.

Chỉ thấy trên quan đạo lồi lõm, đang nằm số lớn thân ảnh rậm rạp chằng chịt, những thân ảnh này tất cả đều ngã trong vũng máu, hoàn toàn không còn hô hấp.

Trọng điểm là những thân ảnh này tất cả đều là sơn tặc, đều là thuộc hạ của Tam đương gia Hắc Mã Sơn, cuối cùng bọn họ chết

hết.

Làm mọi người khó tin là, trung tâm nhất trong thi thể sơn tặc, đang đứng lẳng lặng một người, một thân ảnh bị trường mâu đâm thủng tim.

Người này cả người nhuốm máu, tóc tai bù xù, cả người có mấy chục chỗ vết thương lớn nhỏ.

Trọng điểm người này nhắm hai mắt, một mực đứng tại chỗ, cái trường mâu kia còn đâm vào ngực hắn, một đầu khác trường mâu đâm trên đất, chống đỡ hắn không có ngã xuống.

Một màn như vậy , khiến cho bọn sơn tặc ở hiện trường thở mạnh một hơi.

Thân là sơn tặc cùng hung cực ác, bọn họ trải qua không ít cảnh tượng thảm thiết, nhưng là không có một lần nào thảm liệt giống như vậy, điều này cũng làm bọn sơn tặc hơi biến sắc mặt.

Phù!

Chất khí màu xanh lá cây rạo rực mà ra, từ trên tay Đại đương gia bay ra ngoài, bao phủ về đạo thân ảnh sừng sững không ngã kia, sau đó từ từ tiêu tan.

"Độc của ta không hiệu quả, hắn đã chết!"

Đại đương gia sắc mặt âm trầm mở miệng, thấy trong thi thể có Tam đương gia, nhất thời lửa giận cuồn cuộn.

"Lại là lấy mạng đổi mạng cùng lão Tam bọn họ!"

Nhị đương gia nhìn thân ảnh vẫn đứng sừng sững sau khi chết, nhìn đạo thân ảnh kia chết còn nắm trường kiếm, nhất thời trở nên động dung.

"Lão Tam là ta thật vất vả mới chiêu dụ tới, không thể cứ như

vậy chết uổng, phải báo thù cho hắn, người tới, mang cái thi thể của người này tháo thành tám khối cho ta! " Đại đương gia lạnh lùng nói.

"Phải! Đại đương gia! " có sơn tặc hô.

"Đại đương gia, người đều chết rồi, không bằng coi như xong đi."

Nhị đương gia kính trọng hảo hán nhất, thấy bóng người kia chết đều không ngã xuống, nhìn chiến đấu thảm thiết thêm chút nữa, hắn tận đáy lòng kính nể.

"Lão Nhị, ngươi muốn ngăn trở ta? " Đại đương gia mặt âm trầm nói.

"Không. . . Ta chẳng qua là cảm thấy hảo hán bực này đáng giá kính phục, Đại đương gia ngươi xem vết xe bên kia, vị hảo hán này rõ ràng cho thấy phụ trách cản ở phía sau, đến chết cũng không có lùi một bước, hảo Hán như vậy, cho dù chết, cũng không phải những tên chân đất kia có thể làm nhục."

Nhị đương gia nhìn về phía sơn tặc bình thường chung quanh, trực tiếp nói sơn tặc bình thường là chân đất, rõ ràng xem thường sơn tặc bình thường.

Nói như vậy, cũng làm những sơn tặc bình thường kia sắc mặt khó coi.

"Lão Nhị, ta biết ngươi bình sinh kính trọng hảo hán nhất, được, ta cho ngươi mặt mũi, không để cho bọn họ động thủ, nhưng thù của lão Tam không thể không báo, thế thì. . ."

Đại đương gia từ bên hông sơn tặc bên cạnh, bành một tiếng rút ra trường đao, sau đó xoay cổ, phát ra tiếng vang rền đùng đoàng.

"Thế thì. . . . Ta tự mình động thủ, đem hắn tháo thành tám khối!"

Đại đương gia nói xong, vẻ mặt âm trầm đi về phía Lý Hiên ở trung tâm thi thể, đi về phía Lý Hiên mới vừa chết đi không lâu.

Cạch cạch cạch!

Tiếng bước chân vang vọng ở khu vực này, Đại đương gia mũi ưng chơi đùa trường đao trong tay, từ từ đi tới trước mặt thi thể, dò xét thi thể một chút, xác nhận đã chết.

Đại đương gia lãnh khốc cười một tiếng, tàn nhẫn nói: "Đừng trách ta, trách thì trách ngươi giết lão Tam nhà ta, cho nên. . . Đi chết đi!"

Phốc!

Trường đao hung hăng bổ xuống, dựa theo bả vai Lý Hiên hung hăng bổ xuống, dường như muốn chặt đứt bả vai Lý Hiên.

Nhưng mà.

Trường đao còn chưa rơi xuống, liền đột ngột dừng ngay tại chỗ, Lý Hiên đã hoàn toàn chết đi đột nhiên mở hai mắt ra.

Đây là một đôi mắt không có thần thái, trong mắt u tối, tràn đầy tĩnh mịch.

Hắn đã chết đi, vậy mà chẳng biết sao lại giơ tay lên, một kiếm đánh xuyên trái tim Đại đương gia.

"Ngươi. . . Ngươi. . . Ta. . . ."

Máu tươi trong miệng đại đương gia tuôn ra, khó tin nhìn Lý Hiên cặp mắt không có thần thái, lại nhìn trường kiếm ngay tim mình, trong lòng Đại đương gia dâng lên sợ hãi nồng đậm.

"Không. . Ta không muốn chết, ta không muốn chết, giết hắn đi, giết hắn đi!"

Đại đương gia sợ hãi kêu, thân thể càng ngày càng vô lực, cuối cùng không cam lòng ngã trên đất, không có hơi thở.

Một màn này, phát sinh quá mức nhanh chóng.

Những sơn tặc kia còn không phản ứng kịp, Đại đương gia liền chết, điều này làm bọn sơn tặc đều sững sờ một giây, sau đó trong đám người vang lên tức giận.

"Hắn đánh lén Đại đương gia, giết hắn đi, giết hắn đi!"

Chương 53. Khiếp sợ

Một đám sơn tặc trung thành với Đại đương gia xông ra ngoài, huy động trường đao trực tiếp bổ về phía Lý Hiên, đao đao bổ về phía chỗ hiểm.

Leng keng leng keng!

Trường kiếm trong tay Lý Hiên chớp động, cặp mắt vô thần huy động trường kiếm, bản năng chiến đấu làm thân thể của hắn tiếp tục chiến đấu, đó là dù chết vẫn đang tiếp tục chiến đấu.

Phốc! Phốc! Phốc!

Trường kiếm không ngừng xẹt qua bầu trời mênh mông, Lý Hiên chết đi lại một lần nữa bắt đầu chiến đấu, ở trong con mắt chuột sắp nứt của bọn sơn tặc mà đại sát tứ phương.

Cảnh tượng bực này.

Nhị đương gia nhìn mà kinh hãi không thôi, cả người đều đờ đẫn đứng tại chỗ.

Sau năm phút.

Sơn tặc trung thành đối với Đại đương gia chết hết, còn dư lại hoặc là dân chúng bình thường gia nhập sơn tặc, hoặc là trung thành với Nhị đương gia.

Ực!

Trong đám người, có người bị dọa sợ đến nuốt nước miếng một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Nhị đương gia.

"Nhị đương gia, chúng ta đi thôi, người này quá quỷ dị, chúng ta cũng không thể chịu chết a!"

"Đúng vậy Nhị đương gia, người này quá đáng sợ, rõ ràng đã chết, còn giết Đại đương gia của chúng ta, còn giết tiểu đội tinh anh trung thành với Đại đương gia,

Tiểu đội Tinh Anh cũng đều là võ giả mạnh mẽ, lại tất cả đều chết hết, chúng ta thật không trêu chọc nổi."

"Nhị đương gia, ngươi không phải là kính trọng hảo hán nhất sao? Vị này tuyệt đối là một vị siêu cấp hảo hán, chết đều đáng sợ như vậy, hảo hán như vậy ai dám chọc?"

"Đúng vậy, chúng ta đi nhanh đi, ta một phút cũng không muốn chờ ở chỗ này, quá dọa người."

Bọn sơn tặc còn thừa lại thật bị dọa sợ rồi, từng tên ngay cả động cũng không dám động, coi như nói chuyện đều cẩn thận.

Ực!

Nhị đương gia cũng bị dọa sợ đến nuốt nước miếng một cái, hắn vô cùng chắc chắn đối phương chết, trái tim đều bị đánh xuyên, trên người càng là trên trăm vết thương, đã sớm chết không thể chết lại.

Nhưng mà bây giờ, người đã chết đều đáng sợ như vậy, cũng có thể giết nhiều người như vậy, người như vậy thật sự là quá đáng sợ, Nhị đương gia cũng bị dọa đến tê cả da đầu.

Bị sợ run rẩy, Nhị đương gia nhỏ giọng nói: "Đi, đều nhỏ giọng một chút, len lén chạy trốn."

"Vâng!"

Bọn sơn tặc bị dọa đến mức thận trọng lui về phía sau, nhìn

chằm chằm Lý Hiên, từng chút mà dời ra ngoài trăm mét.

Lúc này.

Sơn tặc lanh mắt thấy Lý Hiên hơi hơi động thân, nhất thời bị dọa sợ đến hô lớn: "Má của ta ơi, hắn di chuyển, trốn a!"

Đùng đùng đùng!

Bọn sơn tặc nghe nói như vậy, nhất thời bị dọa chosắc mặt tái nhợt, giống như thỏ mà bắt đầu chạy thụt mạng như điên.

Bọn họ vừa trốn vừa ở trong lòng thề, về sau không bao giờ lại ở Hắc Mã Sơn làm sơn tặc, quá con mẹ nó dọa người.

Trong kinh hoàng, bọn sơn tặc trực tiếp chạy, ngay cả Hắc Mã Sơn cũng không dám trở về, trực tiếp trốn về thành trì khác, đi chỗ khác làm sơn tặc.

Sau khi những sơn tặc này chạy trốn.

Hai đạo nhân ảnh từ bên trong rừng cây xa xa đi ra, bọn họ là hai đạo Huyết Phân Thân khác của Lý Hiên ở Hắc Mã Thành.

Mà nhiệm vụ của bọn nó chính là, xem kết quả thí nghiệm.

"Thí nghiệm rất thành công, bản thể sau khi biết nhất định rất cao hứng. " Huyết Phân Thân cõng lấy Cung nặng sau lưng nói.

"Đúng, mau hấp thu máu của Huyết Phân Thân đi, có càng nhiều huyết dịch của bản thể hơn, chúng ta cũng có thể mạnh hơn một phần. " Huyết Phân Thân thắt lưng đeo song kiếm gật đầu.

" Được."

Hai đạo Huyết Phân Thân nhanh chóng vọt tới trước, chờ sau khi đi tới bên cạnh Huyết Phân Thân chết đi, Huyết Phân Thân vác cung giơ tay lên nhấn vào trên thi thể, bắt đầu thu hồi huyết dịch.

Phù!

Chỉ thấy thi thể Huyết Phân Thân chết đi dần dần tiêu tan, huyết y trên người cũng rơi xuống đất, mười giọt máu tươi dần dần nổi bồng bềnh giữa không trung.

"Tổng cộng mười giọt máu, có một giọt máu mất đi hoạt tính, là độc dược gây ra đó. " Huyết Phân Thân vác cung nói.

"Vậy ngươi 5 giọt máu tươi, ta 4 giọt. " Huyết Phân Thân song kiếm đề nghị.

" Được."

Hai đạo Huyết Phân Thân nhanh chóng hấp thu hết huyết dịch, cầm lên trường kiếm của Huyết Phân Thân chết đi, lại vơ vét sơn tặc một lượt, tìm được mấy trăm lạng bạc ròng, lúc này mới nhìn về phía Hắc Mã Sơn.

"Những sơn tặc kia đều chạy, bên trên Hắc Mã Sơn khẳng định có nhiều tiền tài hơn, chúng ta đi vơ vét, cũng giúp bản thể tranh thủ càng nhiều lợi ích."

" Được !"

Hai gã Huyết Phân Thân vội vã xông vào núi rừng, tốc độ cực nhanh đánh tới Hắc Mã Sơn.

Tại chỗ chỉ để lại thi thể sơn tặc khắp nơi, còn có một cái y phục nhuốm máu, cùng với một giọt máu tươi của Lý Hiên, một giọt máu tươi mất đi hoạt tính.

Ở ngay sau khi hai đạo Huyết Phân Thân rời đi.

30 tên võ giả cùng hai trăm tên thành vệ binh, bảo vệ Tống Tiểu Mỹ, mênh mông cuồn cuộn hướng địa điểm chiến đấu chạy tới.

Chương 54. Tống Tiểu Mỹ bi thương

Phía trước nhất của cái đội ngũ này, là một gã thanh niên nắm quạt xếp, phong lưu phóng khoáng.

Thanh niên cưỡi ngựa to lớn, đi ở bên cạnh xe ngựa của Tống Tiểu Mỹ, vừa cưỡi ngựa vừa nói.

"Tống cô nương, ta vì ngươi bỏ ra giá thật lớn, lúc này mới mời nổi hai trăm tên thành vệ binh, ngươi nhưng mà nhất định phải nhớ cam kết, nợ ta một món nợ ân tình."

"Ta biết, nhân tình này ta ghi nhớ, để cho đội ngũ nhanh hơn chút nữa. " Bên trong xe ngựa truyền tới thanh âm lo lắng của Tống Tiểu Mỹ.

"Được rồi Tống cô nương, mọi người tăng thêm tốc độ, nhanh!"

Thanh niên quạt xếp lớn tiếng thúc giục, dẫn theo mọi người nhanh chóng vọt tới trước, mênh mông cuồn cuộn xông về địa điểm chiến đấu.

Ở bên cạnh thanh niên quạt xếp, một thiếu niên bộ dáng thư đồng không nhịn được hỏi.

"Thiếu gia, ta nghe nói Tống gia gặp tai, chỉ còn lại Tống cô nương cùng lão bộc của nàng, với người như vậy chúng ta còn cần bỏ ra cái giá lớn mà mời thành vệ binh sao?"

"Ngươi biết cái gì? Quân Hí Mệnh ta nhưng là đệ tử ký danh của Thần Toán Môn, nếu như không phải là một mực không lựa

chọn hệ phái, ta đã sớm là đệ tử thân truyền,

Thần toán chi pháp của ta ngay cả mấy vị trưởng lão đều tán thưởng, há là ngươi có thể xem hiểu? " Thanh niên quạt xếp Quân Hí Mệnh nhàn nhạt nói.

"Thiếu gia, ngươi là nói, vị Tống cô nương này tương lai tiềm lực rất lớn? " thư đồng kinh ngạc nói.

"Đây là tất nhiên, nàng là người duy nhất ta tính không ra từ trước tới nay, người như vậy tất nhiên cùng người khác bất đồng, ta sớm đầu tư một chút, nói không chừng tương lai có thể cứu ta một mạng."

Quân Hí Mệnh nhàn nhạt nói, khi nói đến cứu mình một mạng, thần sắc nghiêm túc một chút.

"Cứu ngài một mạng? Chẳng lẽ tương lai ngài sẽ gặp phải nguy hiểm? " Thư đồng kinh ngạc nói.

"Không phải là ta sẽ gặp phải nguy hiểm, là cả Hắc Mã Thành đều sẽ gặp phải nguy hiểm, quên đi, ta và ngươi nói chuyện này để làm gì."

Quân Hí Mệnh lắc đầu một cái, không chuẩn bị nói những thứ này, mà là ngẩng đầu lên, cặp mắt hóa thành màu tím nhìn hướng bầu trời.

Tại bên trong con ngươi màu tím của hắn, bên trên bầu trời xanh thẳm chảy xuôi linh khí màu trắng, từng tia hắc khí quỷ dị tà ác, đang dần dần ô nhiễm cái thế giới này.

Bạch bạch bạch bạch bạch!

Mông ngựa đi lên mặt đất gồ ghề lồi lõm mà tiến lên.

Tống Tiểu Mỹ đứng trên xe ngựa không ngừng thúc giục, hy

vọng đội ngũ có thể nhanh hơn chút nữa.

Nàng bây giờ vô cùng lo lắng, bởi vì vị ân nhân cứu mạng thần bí kia chỉ có thực lực luyện thể ba tầng.

Thực lực như vậy đối chiến nhiều sơn tặc như vậy, kết quả có thể tưởng tượng được.

Tống Tiểu Mỹ chỉ hy vọng trời cao phù hộ, không nên để cho người trợ giúp chính mình xảy ra chuyện, nàng cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Dưới sự cuống quít của Tống Tiểu Mỹ, đội ngũ nhanh chóng đi về phía trước.

Đi một đoạn thời gian, các nàng đi tới địa điểm chiến đấu, thấy được thi thể khắp nơi, ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

"Chuyện này. . ."

Tống Tiểu Mỹ nhìn đông đảo thi thể ngã xuống, phát hiện những thi thể này rất nhiều đều là thi thể của sơn tặc, sơn tặc lúc trước đả kích mình, lại tất cả đều chết hết.

Tống Tiểu Mỹ rất kinh ngạc, nhưng nàng bất chấp những thứ này, mà là vội vàng tìm ân nhân cứu mạng của mình, tìm vị mang nón lá thần bí kia.

Ôm trong lòng lo lắng nồng nặc, Tống Tiểu Mỹ đi nhanh ở trong đống thi thể, giày thêu tinh xảo giẫm ở bên trên máu tươi, nhưng nàng chẳng ngó ngàng gì tới, chẳng qua là cố gắng tìm.

Cuối cùng thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên, con ngươi xinh đẹp nhìn về phía đống thi thể, ở nơi đó, có nón lá đỉnh đầu bị chém thành hai đoạn.

Tống Tiểu Mỹ thấy rõ ràng, trên nón lá máu tươi đỏ thẫm "

Đây là nón lá của hắn."

Tống Tiểu Mỹ đi tới, vừa mới chuẩn bị kiểm tra nón lá, lúc này nàng nhìn thấy trên mặt đất phía bên phải có một bộ huyết y, một cái áo màu đỏ ngòm phủ đầy vết thương.

Ở tim và giữa lưng bộ huyết y, có một đạo vết thương xuyên liền qua, dường như có thứ gì đâm xuyên qua trái tim chủ nhân quần áo.

Nhìn vết thương xuyên qua như vậy, thân thể mềm mại của Tống Tiểu Mỹ khẽ run lên, mắt to không khỏi phong tỏa trường mâu đối diện, một cái trường mâu nhuốm máu.

Thời khắc này Tống Tiểu Mỹ trầm mặc, khi thấy vị trí bị đâm thủng qua trên huyết y, nàng đã suy tính ra ân nhân cứu mạng bị thương nặng bao nhiêu.

Thương thế như vậy, lại có ai có thể còn sống sót? Nàng thậm chí không cần tìm thi thể, cũng đã đoán được ân nhân cứu mạng sợ rằng dữ nhiều lành ít.

"Đúng là vẫn còn chậm, tại sao sẽ như vậy? Tại sao tất cả người trợ giúp ta đều sẽ chết? Cha, mẹ, ông nội, Chung thúc, Lưu thẩm. . . .

Những bằng hữu trợ giúp ta kia, những thân nhân quan tâm ta, bọn họ tất cả đều vì ta mà chết, cũng bởi vì ta không có sức mạnh, cũng bởi vì ta không cách nào tu hành,

Nếu như ta có sức mạnh cường đại, nếu như ta là võ giả mạnh mẽ, việc trải qua cũng sẽ không thống khổ như thế,

Nhưng mà ta không có tư chất tu hành, ta vĩnh viễn không thể trở thành võ giả, vĩnh viễn, ha ha ha, ha ha ha ha ha!"

Tống Tiểu Mỹ cười, tiếng cười tràn đầy khổ sở cùng thống

khổ, nước mắt chẳng biết lúc nào xuất hiện ở khóe mắt, thuận theo da thịt trắng nõn chậm rãi nhỏ xuống.

Theo nước mắt của nàng nhỏ xuống, cặp mắt Tống Tiểu Mỹ đột nhiên biến thành màu đỏ, cả người tản mát ra hồng quang quỷ dị, đỏ giống như máu tươi.

"Đây là! !"

Chương 55. Oán thù

Quân Hí Mệnh cầm quạt xếp thấy một màn như vậy, vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng, sau đó nghĩ tới điều gì kinh ngạc nói.

"Huyết mạch thức tỉnh, nàng lại nắm giữ huyết mạch!"

"Huyết mạch thức tỉnh? Nàng là người có huyết mạch hiếm thấy? " Thủ lĩnh thành vệ binh kinh ngạc nói.

"Ta nghe nói sau khi thức tỉnh huyết mạch, sẽ đạt được thiên phú đặc thù, cho dù là người có huyết mạch cấp thấp nhất, cũng có thể nắm giữ thiên phú võ giả mạnh mẽ."

"Ta cũng đã nghe nói qua, đáng tiếc người có huyết mạch quá mức hiếm thấy, ta tuổi cao như vậy, lần đầu tiên gặp phải người có huyết mạch."

"Ta cũng thế."

. . . .

Trong đội ngũ mọi người nghị luận ầm ỉ, không thể tin được nhìn Tống Tiểu Mỹ bị sương máu bao phủ.

"Kỳ quái, thật kỳ quái!"

Quân Hí Mệnh thu hồi quạt xếp đeo ở hông, lấy ra Thần Toán Thạch của Thần Toán Môn bắt đầu tính quẻ, sau một phen suy tính, lông mày của hắn nhíu chung một chỗ.

"Vẫn là không tính ra vận mạng Tống cô nương, nhưng lão bộc của Tống cô nương ngược lại là có thể tính, theo lý thuyết lão bộc hẳn là chết đi, nhưng mà lại được người cứu."

Quân Hí Mệnh không nghĩ ra, hắn luôn cảm thấy hắn là lão bộc tử vong, đưa đến Tống Tiểu Mỹ thức tỉnh huyết mạch, giết sạch sơn tặc, nhưng bây giờ thêm một người, rất kỳ quái.

"Có lẽ ta nhìn lầm đi, dù sao cũng là thiên mệnh giả, không phải là dễ tính toán như vậy."

Quân Hí Mệnh lắc đầu một cái, tiếp tục chờ đợi, nhìn sương mù máu kia chậm rãi biến mất, lộ ra bóng người Tống Tiểu Mỹ bên trong.

Ở trong nháy mắt Tống Tiểu Mỹ xuất hiện.

Một tiểu mỹ nữ lỗ tai con mèo xuất hiện trong tầm mắt mọi người, cái lỗ tai mèo lông xù kia nhìn vô cùng khả ái , khiến cho người hận không được muốn sờ hai cái.

Song giờ phút này cũng không người đến gần, bởi vì cặp mắt Tống Tiểu Mỹ đã trở thành đỏ như màu máu, móng tay cũng biến thành sắc bén, cả người tản ra mùi máu tanh nồng nặc.

"Lại là huyết mạch Huyết Miêu nhất tộc, Huyết Miêu nhất tộc cùng Huyết Thử(1) nhất tộc của kinh thành, có huyết hải thâm cừu, nếu như bọn họ biết Huyết Miêu nhất tộc xuất hiện, sự tình tuyệt đối nghiêm trọng."

Quân Hí Mệnh thấy Tống Tiểu Mỹ lúc này, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, cảm giác chuyện phát triển mạnh rồi, một trận gió tanh mưa máu lúc nào cũng có thể xuất hiện.

Thống lĩnh thành vệ binh thấy một màn như vậy, sinh lòng thối ý, lập tức hướng về phía Quân Hí Mệnh chắp tay một cái nói.

"Quân huynh đệ, xin lỗi, chuyện này chúng ta không cách nào lại nhúng tay vào, ngươi cũng cẩn thận một chút, đừng dẫn lửa thiêu thân."

Thủ lĩnh thành vệ binh nói xong, dẫn theo các thành vệ binh vội vã rời đi, hiển nhiên không dám dính vào chuyện này.

Võ giả chung quanh cũng nhìn ra chuyện không đúng, khẩn trương nhìn về phía Quân Hí Mệnh.

"Các ngươi cũng đi thôi, chính ta lưu lại là được."

Quân Hí Mệnh nhíu mày một cái, những võ giả này là hắn từ nhà cha vợ mượn tới, bây giờ can hệ huyết hải thâm cừu giữa Huyết Miêu nhất tộc cùng Huyết Thử nhất tộc, sự tình rất phiền toái.

"Nhưng mà thiếu gia. . ."

Thư đồng còn muốn nói điều gì, lại bị Quân Hí Mệnh ngăn cản.

"Các ngươi đi thôi, ta là đệ tử ký danh củaThần Toán Môn, coi như thế lực Huyết Thử nhất tộc cường đại, cũng phải cho ta một bộ mặt, sẽ không động thủ với ta."

"Vâng thiếu gia, ngài bảo trọng."

Thư đồng vội vàng khom người hành lễ, dẫn theo các võ giả vội vã rời đi, tại chỗ chỉ còn lại Tống Tiểu Mỹ cùng Quân Hí Mệnh.

Lúc này Tống Tiểu Mỹ đứng lẳng lặng, một đôi con ngươi màu đỏ ngòm chớp động hồng quang, lộ ra yêu dị mà lại mỹ lệ.

Nàng đứng ước chừng ba phút, lúc này mới đi về phía trước mấy bước, dừng ở bên trên món huyết y đó, chậm rãi cầm nó lên.

Rất nhanh.

Một giọt máu tươi phiêu đãng mà lên, lẳng lặng trôi lơ lửng ở trước mặt Tống Tiểu Mỹ.

"Giọt máu này mùi không giống nhau, là mùi huyết dịch của ân nhân, để ta xem xem thi thể của ân nhân ở nơi nào."

Tống Tiểu Mỹ nhẹ nhàng ngửi giọt máu này một cái, phát hiện huyết dịch mất đi hoạt tính, trên đó còn có độc tố.

Nhưng Tống Tiểu Mỹ căn bản không quan tâm độc tố, ngược lại còn ăn giọt máu kia.

"Ồ? Huyết mạch của ta nói cho ta biết, ân nhân cứu mạng còn sống, chính là không biết hắn ở đâu, nhưng điều này đã đủ rồi, ân nhân còn sống là được."

Tống Tiểu Mỹ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cuối cùng có một tia an ủi.

Ở sau khi ăn giọt máu này, nàng vĩnh viễn nhớ mùi vị máu của ân nhân cứu mạng, chỉ cần ân nhân cứu mạng xuất hiện ở trong vòng cách nàng ba mét, nàng liền có thể biết ân nhân cứu mạng là ai.

Đây là một ít tiểu kỹ xảo nàng nắm giữ sau khi thức tỉnh huyết mạch, thân là Huyết Miêu nhất tộc, nàng đối với huyết dịch có lực chưởng khống được trời ưu ái, đồng thời cũng có thiên phú chiến đấu huyết dịch mạnh mẽ.

Đương nhiên.

Đối với cừu hận khắc ở trong xương với Huyết Thử nhất tộc, cũng bị nàng cảm nhận được, nàng đã biết chính mình sắp đối mặt đuổi giết không ngừng nghỉ.

"Quân Hí Mệnh, người lão bộc kia của ta giao cho ngươi, về sau hắn sẽ là người phò tá của ngươi, ta phải đi, Huyết Thử nhất tộc trải rộng các thành trì lớn, rất nhanh sẽ có người đuổi giết."

Tống Tiểu Mỹ nói xong, mang một tấm lệnh bài có viết chữ

Tống lấy ra, dùng móng tay nhọn khắc xuống mấy chữ, trực tiếp ném cho Quân Hí Mệnh.

"Cầm nó đi tìm Phúc Bá."

Dứt lời, Tống Tiểu Mỹ cấp tốc xông về núi rừng, cả người giống như linh miêu mà lắc mình rời đi.

Mà một màn này, cũng bị Huyết Phân Thân nắm giữ Góc Nhìn Thượng Đế trên Hắc Mã Sơn thấy, bọn họ trước tiên đem thông tin phản hồi cho Lý Hiên.

--

(1)Huyết Thử: Chuột Máu

Chương 56. Truy đuổi

Bạch Vân Thành.

Bạch Vân Tiêu Cục.

Lý Hiên đang sắp xếp nhiệm vụ ủy thác cho tiêu cục, đột nhiên tiếp thu được phản hồi của Huyết Phân Thân, tầm mắt nhất thời sáng lên.

"Không nghĩ tới Tống Tiểu Mỹ lại là người có huyết mạch, xem như vậy nàng có thể phù hợp tiêu chuẩn thu đồ đệ của ta.

Chẳng qua lúc ý thức của ta phủ xuống, hệ thống lại không cách nào dò xét ra tình huống Tống Tiểu Mỹ,

Xem ra, phải là bản thể của ta, mới có thể thấy được tin tức của người khác."

Lý Hiên nghĩ tới chức năng hệ thống, trước đây hắn thông qua chức năng hệ thống, nhìn ra Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh là Thiên Mệnh Chi Tử.

Nhưng khi ý thức hạ xuống đến Huyết Phân Thân, chức năng hệ thống liền không dùng được, điều này làm Lý Hiên có chút thất vọng.

" Được rồi, không suy nghĩ chuyện này, trước tiên phái người đi bảo vệ nàng, sau đó ta tự mình đi tìm nàng, xem thử nàng phù hợp tiêu chuẩn thu học trò không."

Ý thức Lý Hiên thoáng động, ra lệnh cho các Huyết Phân Thân.

Trong nháy mắt, Huyết Phân Thân ở thành trì phụ cận Hắc Mã

Thành, bắt đầu hành động.

Bọn họ từng người cõng lấy Cung nặng, cương đao, trường kiếm sau lưng, cấp tốc hướng phụ cận Hắc Mã Sơn mà đi.

Hắc Mã Thành.

Năm tên nam tử xấu xí lẳng lặng đi, ánh mắt giống như con chuột mà quay tròn chuyển loạn.

Lúc này.

Bọn họ đồng thời cảm nhận được cái gì, chấn động mạnh một cái, sau đó nhìn về phía phụ cận Hắc Mã Sơn.

" Cừu hận trong huyết dịch bị kích hoạt, có Huyết Miêu nhất tộc xuất hiện, ngay tại phụ cận Hắc Mã Sơn, mau. . . Mau truyền tin tức về cho gia tộc."

"Được rồi đại ca."

Một tên nam tử mỏ nhọn trong đó cấp tốc rời đi, còn dư lại bốn gã nam tử mỏ nhọn, chỉ huy 30 tên võ giả hướng ra khỏi cửa thành, hướng phụ cận Hắc Mã Sơn mà đi.

Bên trên Hắc Mã Sơn.

Hai đạo Huyết Phân Thân cũng đang nhanh chóng chạy nhanh, nhanh chóng đuổi theo Tống Tiểu Mỹ đang cấp tốc chạy như điên trong rừng núi.

"Tốc độ thật nhanh, nàng mặc dù kích hoạt huyết mạch, nhưng còn chưa có tu hành, còn chưa có vận chuyển khí huyết,

Nhưng bây giờ tốc độ của nàng nhanh như thế này, nếu như không có Góc Nhìn Thượng Đế, chúng ta sẽ bị bỏ rơi. " Huyết Phân Thân mang Cung nặng kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, người có huyết mạch chính là con cưng của trời, một người bình thường kích kích hoạt huyết mạch, lại trong nháy mắt có tốc độ nhanh như vậy,

Quan trọng là sẽ còn đạt được rất nhiều năng lực không thể tưởng tượng nổi, điều này thật khiến cho người ta hâm mộ."

"Hy vọng tương lai bản thể của chúng ta, cũng có thể trở thành người có huyết mạch, đến lúc đó chúng ta thân là phân thân cũng có thể có lợi."

"Đúng vậy."

Hai tên Huyết Phân Thân nhanh chóng chạy nhanh, thông qua Góc Nhìn Thượng Đế gắt gao phong tỏa Tống Tiểu Mỹ ở ngoài hai cây số, đuổi theo thật sát.

Ở trong truy đuổi như vậy.

Song phương chạy hết tốc lực nửa giờ, cuối cùng có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Nhưng chỉ nghỉ ngơi ba phút, Tống Tiểu Mỹ lần nữa bắt đầu chạy như điên, hướng phương hướng Thập Vạn Đại Sơn chạy như điên.

" Tốc độ khôi phục của Tống Tiểu Mỹ quá nhanh, thật may chúng ta nắm giữ Lưu Vân Bộ phụ trợ, nếu không thật không nhất định đuổi kịp nàng."

"Đúng vậy. . . Chờ đã, phía sau có người đuổi tới, thực lực rất mạnh, ít nhất luyện thể tầng sáu. " Huyết Phân Thân đeo trường kiếm ngưng trọng nói.

"Ngươi đi trước đi, ta xem bọn họ là người nào, nếu như là đuổi giết Tống Tiểu Mỹ, ta tới trì hoãn bọn hắn."

Huyết Phân Thân đeo Cung nặng ngừng lại, nắm cung tên núp ở chỗ tối.

" Được !"

Huyết Phân Thân đeo Trường kiếm gật đầu một cái, cấp tốc tiếp tục chạy như điên, tiếp tục phụ trách bảo vệ Tống Tiểu Mỹ, cung cấp phương hướng vị trí xác định cho Lý Hiên.

Bên ngoài Bạch Vân Thành.

Lý Hiên khống chế ngựa lớn, cõng lấy Huyền Kim Cường Cung sau lưng, chỉ huy năm mươi tên Huyết Phân Thân võ trang đầy đủ, vội vã hướng phương hướng Hắc Mã Thành chạy như điên.

Năm mươi tên Huyết Phân Thân toàn bộ đều mang Huyền Kim Cường Cung, cõng lấy mủi tên sau lưng, thắt lưng đeo trường kiếm, từng tên đều có thực lực luyện thể năm tầng.

Nhiều võ giả xuất hành như vậy, cho dù là sơn tặc trên đường cũng không dám tùy ý ngăn trở, cũng phải tránh mủi nhọn.

Phía trước nhất đội ngũ, Lý Hiên vừa khống chế mông ngựa, vừa thông qua vị trí của Tống Tiểu Mỹ, điều chỉnh phương hướng mà các Huyết Phân Thân tiến lên.

Làm Lý Hiên kinh ngạc chính là, Tống Tiểu Mỹ lại chạy về phía Thập Vạn Đại Sơn.

Phải biết, Thập Vạn Đại Sơn rất nguy hiểm, yêu ma quỷ quái, quỷ núi quỷ nước, quỷ dị bên trong, đơn giản là không đếm xuể.

Thật không nghĩ đến.

Tống Tiểu Mỹ mới vừa thức tỉnh thật không ngờ lớn mật như vậy, dám chạy thẳng tới Thập Vạn Đại Sơn.

"Nếu như nàng là Thiên Mệnh Chi Tử, như thế Thập Vạn Đại

Sơn nhất định có cái gì hấp dẫn nàng, hoặc là nàng cảm thấy, đó mới là đường sống duy nhất."

Lý Hiên cau mày, tiếp tục khống chế thớt ngựa chạy như điên.

Chương 57. Mập mạp xui xẻo

Chạy hết tốc lực nửa giờ, Lý Hiên cau mày, bởi vì một đạo Huyết Phân Thân chết, bị cường địch giết chết.

Nhưng địch nhân ở rừng cây tùng ở địa vực Hắc Mã Thành phía xa, Lý Hiên chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Rừng cây tùng.

Bốn gã nam tử xấu xí nắm trường đao, sắc mặt khó coi nhìn đối diện, nhìn Huyết Phân Thân trái tim bị đánh xuyên.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, lại gặp địch nhân khó giải quyết như vậy, đối phương thậm chí liên sát 8 tên võ giả thuộc hạ của bọn họ.

Kết quả như thế , khiến cho sắc mặt của bọn họ vô cùng khó coi.

"Người này thực lực mới luyện thể bốn tầng, nhưng bằng vào cung tên lại kềm chế chúng ta lâu như vậy, còn giết 8 tên thuộc hạ của chúng ta, thật khó dây dưa."

"Quả thật rất khó đối phó, một mực núp ở trong rừng núi đánh lén, trọng điểm là cung thuật của người này vô cùng đáng sợ, gần như khó lòng phòng bị.

Nếu như không phải là Hồng Mao đại ca lợi hại, chúng ta chỉ sợ tử thương sẽ càng nhiều."

"Đúng vậy, vẫn là Hồng Mao đại ca lợi hại."

Mọi người nghiêng đầu nhìn về phía tên nam tử tóc đỏ mỏ

nhọn ở trung tâm nhất đội ngũ, khí tức của người này rất mạnh, đã tiếp cận với luyện thể tông sư.

"Đi thôi, phải đuổi kịp người may mắn còn sống sót của Huyết Miêu nhất tộc, tuyệt đối không thể để cho người kia chạy. " Hồng Mao lạnh lùng nói.

"Phải, đại ca!"

Mọi người lần nữa lên đường, ở trong rừng cây tùng bắt đầu chạy như điên.

Trong đội ngũ có một tên mỏ nhọn mập mạp, hắn cố ý chạy chậm nhất, đợi sau khi mọi người đi, hắn đi tới trước mặt Huyết Phân Thân, lạnh lùng nói.

"Mới vừa rồi thiếu chút nữa bị cung tên của ngươi bắn trúng, làm hại ta bị mất mặt, hôm nay ta muốn đem đầu của ngươi chặt xuống, làm cầu để đá! Trách thì trách ngươi quá rác rưởi! Ngu xuẩn!"

Trên mặt mỏ nhọn mập mạp lộ ra nụ cười như giễu cợt, trường đao trong tay hung hăng bổ về phía đầu Huyết Phân Thân, như phát tiết tâm tình mà vung chém xuống.

Phốc!

Trường kiếm rực rỡ lấp lánh, một thanh trường kiếm sắc bén trong nháy mắt đánh trúng mập mạp mỏ nhọn, khiến hắn lạnh thấu tim.

Mập mạp mỏ nhọn đang vung chém trường đao, cảm giác ngực đau nhói, sau đó tầm mắt liền bắt đầu biến thành màu đen, cả người vô lực.

Hắn nhìn Huyết Phân Thân chết đi, cúi đầu lại nhìn một chút trái tim của mình, muốn nói gì, nhưng há miệng ra rồi, lại không

cách nào nói ra một câu.

Hắn chỉ có thể ở trong sợ hãi ngã trên đất, chết không nhắm mắt nhìn bầu trời.

Tới chết, hắn đều không hiểu rõ, rõ ràng người đã chết, tại sao đột nhiên đâm mình một kiếm? Còn một kiếm xuyên tim?

Chính mình rõ ràng cẩn thận như vậy, ở sau khi người khác chết mới phát tiết tâm tình, kết quả chính mình tại sao bị người chết đâm chết rồi hả?

Mập mạp mỏ nhọn chỉ cảm thấy mình quá xui xẻo, xui xẻo tận cùng.

Nếu như trời cao có thể cho hắn một cơ hội nữa, hắn tuyệt đối không dám lại trêu chọc thi thể, không có cách nào khác, chết người đấy.

Đáng tiếc hắn không có cơ hội làm lại, hắn chỉ có thể ở bên trong không cam lòng mà chết đi, hoàn toàn không còn hơi thở.

Thời gian qua đi, rất nhanh ba phút trôi qua.

Trong rừng cây, truyền tới thanh âm sào sạt.

Đám người Hồng Mao vốn rời đi, lại chạy về, chờ khi nhìn thấy mập mạp chết đi, mọi người hơi biến sắc mặt.

"Mập mạp lại chết, là ai giết hắn đi? " Lam Mao trong đội ngũ lạnh lùng nói.

"Chẳng lẽ sau khi chúng ta rời đi, có người ở phía sau chúng ta, nhân cơ hội giết mập mạp?"

"Không nên a, lấy thực lực luyện thể tầng sáu của mập mạp, khó mà bị giết chết nhanh như vậy, hơn nữa hắn tại sao không có phát tín hiệu cầu cứu?"

"Không biết, điều này rất kỳ quái!"

Mọi người ngạc nhiên nghi ngờ không chắc, không nghĩ ra đây là nguyên nhân gì, chỉ có thể xem xét tỉ mỉ vết tích bốn phía, xem xem có thể hay không tìm tới đầu mối.

Bọn họ phát hiện, hiện trường ngoại trừ mập mạp ra, chỉ có một Huyết Phân Thân chết đi, người nào khác cũng không có.

Mấu chốt trong tay Huyết Phân Thân chết đi, còn xách một thanh kiếm, một thanh kiếm nhuốm máu.

Điều này làm mọi người híp mắt quan sát Huyết Phân Thân, cuối cùng bọn họ dò xét một phen, chắc chắn Huyết Phân Thân đã chết, một chút hơi thở cũng không có.

Mà người chết, là không có biện pháp giết người, cho nên bọn họ cảm thấy, người giết người nhất định là người khác.

"Chung quanh đây nhất định còn có người khác, người kia sau khi giết mập mạp, mang vũ khí thả ở trên thân người chết này, muốn lừa gạt chúng ta. " Lam Mao nói.

"Ta cũng cho là như thế, chắc chắn sau khi chúng ta đi, có người nhân cơ hội giết mập mạp."

"Mọi người quan sát tỉ mỉ tình huống chung quanh, xem xem rốt cục là ai ra tay, nhất định phải tìm tới càng nhiều vết tích hơn."

" Được."

Mọi người tiếp tục tìm, đáng tiếc mới vừa rồi bọn họ ở chỗ này chiến đấu thời gian rất lâu, để lại quá nhiều vết tích bừa bộn, khiến bọn họ không tìm được đầu mối hữu dụng.

Cuối cùng bọn họ thật sự là không có biện pháp, chỉ có thể lựa chọn buông tha.

"Đi trước đuổi theo tên thức tỉnh giả của Huyết Miêu nhất tộc kia, chú ý đoàn kết lại với nhau, không nên phân tán, phòng ngừa có người đánh lén trong âm thầm."

Hồng Mao muốn gấp gáp đuổi giết thức tỉnh giả của Huyết Miêu nhất tộc, sau khi không tìm được vết tích có ích ở hiện trường, chỉ có thể lựa chọn tạm thời rời đi.

"Được rồi lão đại."

Chương 58. Hai đội ngũ

Mọi người tiếp tục lên đường, ở trong rừng cây nhanh chóng qua lại, đuổi theo phương hướng địch nhân.

Thân là Huyết Thử nhất tộc khống chế huyết dịch, huyết mạch truy tung thuật đối với bọn hắn mà nói, thuộc về thuật pháp cơ bản nhất.

Vô luận địch nhân chạy đến đâu, bọn họ cũng có thể lấy tốc độ nhanh nhất tìm tới.

Lo lắng duy nhất là đối phương chạy vào Thập Vạn Đại Sơn, nơi đó nguy hiểm tầng tầng, nhóm người mình nếu như cưỡng ép tiến vào, chỉ có thể là một con đường chết.

Điều này cũng là một trong những nguyên nhân bọn hắn truy đuổi khẩn cấp, bọn họ cũng không muốn tiến vào Thập Vạn Đại Sơn nguy hiểm tầng tầng đó.

Tại ngay sau khi bọn họ rời đi.

20 tên Huyết Phân Thân từ thành trấn phụ cận chạy tới, dừng ở nơi này , thấy được Huyết Phân Thân chết đi.

"Đối phương vừa rời đi không lâu, các ngươi đi trước, ta hấp thu huyết dịch của bản thể."

" Được."

Mười chín tên Huyết Phân Thân nhanh chóng rời đi, tên Huyết Phân Thân còn dư lại đi tới chung quanh Huyết Phân Thân chết đi, bắt đầu thu hồi huyết dịch của bản thể, tăng lên thực lực bản thân.

Chờ hấp thu xong, tên Huyết Phân Thân này mang theo vũ khí còn để lại, cấp tốc rời đi.

Trong rừng cây xanh biếc dồi dào.

Tống Tiểu Mỹ nhanh chóng chạy, cả người giống như linh miêu mà nhanh chóng qua lại ở trong rừng cây, từ trên một cây đại thụ nhanh chóng nhảy đến trên một cây đại thụ khác cấp tốc tiến lên.

Cảm giác của nàng vô cùng bén nhạy, mơ hồ cảm nhận được mình bị hai nhóm người đuổi theo, nhưng một nhóm người trong đó lại cùng Huyết Thử nhất tộc xảy ra mâu thuẫn, trì hoãn thời gian của bọn họ.

Bây giờ, Huyết Thử nhất tộc lại còn chết một tên huyết mạch giả, điều này làm Tống Tiểu Mỹ rất nghi ngờ.

"Huyết mạch truy tung thuật nhắc nhở ta là, Huyết Thử nhất tộc cách ta xa hơn, rõ ràng có người trì hoãn bọn họ,

Như thế một đám người khác là ai ? Mục đích của bọn họ là cái gì? Là trợ giúp ta hay là có mục đích khác?"

Tống Tiểu Mỹ không nghĩ ra, chỉ có thể tiếp tục chạy nhanh, hơn nữa thông qua khống chế với huyết dịch, nàng phát hiện.

Huyết Thử nhất tộc tăng nhanh tốc độ đuổi theo, thực lực đối phương cường đại, tỷ lệ đuổi theo tới rất cao.

"Bây giờ cách Thập Vạn Đại Sơn còn có ba nghìn dặm, có chút phiền phức."

Tống Tiểu Mỹ sắc mặt ngưng trọng, không nghĩ ra phương pháp giải quyết hữu hiệu,

Chỉ có thể vùi đầu tiến lên.

Thậm chí không dám nghỉ ngơi, thỉnh thoảng khi gặp phải cây ăn quả, nhân cơ hội hái mấy trái ăn, dùng để bổ sung năng lượng, bổ sung lượng nước.

Nhưng mà chạy trốn hai giờ, Tống Tiểu Mỹ cảm giác Huyết Thử nhất tộc càng ngày càng gần, đã tới khu vực ngoài ba cây số phía sau nàng.

"Phiền toái."

Tống Tiểu Mỹ ngưng trọng, mới vừa suy nghĩ nên làm cái gì, đột nhiên nàng cảm nhận được Huyết Thử nhất tộc lại ngừng lại.

Nàng nén lại kinh ngạc, con mắt màu đỏ ngòm nhìn lui về phía sau, năng lực đặc thù sau đó phát hiện.

Trong nháy mắt, một loại hình ảnh giống như máy quay nhiệt xuất hiện ở tầm mắt, dù là cách nhau ba cây số, nàng cũng nhìn thấy loại hình ảnh như máy quay nhiệt này.

Kết quả nàng phát hiện, ngoài ba cây số có một trận đại chiến đang tiến hành, một tên võ giả không biết ngăn lại Huyết Thử nhất tộc.

Song phương đang điên cuồng đại chiến, gắng gượng chặn lại con đường phía trước của Huyết Thử nhất tộc.

Bởi vì hình ảnh giống máy quay nhiệt khá mơ hồ, Tống Tiểu Mỹ không cách nào nhìn quá rõ ràng, chỉ có thể chắc chắn một người giúp nàng chặn lại Huyết Thử nhất tộc.

"Là đang giúp ta sao? Hay là hai nhóm người đều muốn bắt ta?"

Tống Tiểu Mỹ trong lòng không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chỉ có thể vùi đầu tiếp tục chạy như điên.

Chạy trốn một đoạn thời gian, Tống Tiểu Mỹ phát hiện Huyết Thử nhất tộc thắng lợi, lần nữa bắt đầu đuổi theo.

Lần này Huyết Thử nhất tộc lại bớt một người, chỉ còn lại hai gã Huyết Thử nhất tộc, còn có năm tên võ giả tay sai, sức chiến đấu chợt giảm xuống.

"Nếu như ta có thể còn sống sót, tương lai ta nhất định điều tra chuyện này, xem bọn họ có phải hay không đang giúp ta kéo dài thời gian."

Tống Tiểu Mỹ âm thầm hạ quyết tâm, ánh mắt phức tạp tiếp tục vọt tới trước.

Phía sau.

Hồng Mao cùng Lam Mao mang theo năm tên tay sai chạy như điên, bọn họ sắc mặt đều khó coi, khó chịu giống như là ăn phải con ruồi.

"Đại ca, mới vừa rồi người kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng đã chết, lại còn có thể một kiếm đâm chết lão Tam, điều này thật là quỷ dị. " Lam Mao sợ nói.

"Ta cũng không biết, nhưng cảm thấy được, mới vừa rồi người kia giống như tử sĩ, tử sĩ thông qua phương pháp tà ác nào đó tế luyện ra. " Hồng Mao ngưng trọng nói.

"Tử sĩ tế luyện ra? Điều này thật ra có khả năng, người này căn bản không sợ chết, có lúc đều không phòng ngự, chỉ theo đuổi lực sát thương lớn nhất,

Nhiều tên tay sai của ta đều là bị giết như vậy, đối phương khả năng rất lớn là tử sĩ,

Nếu như không phải là đại ca ngươi một quyền đánh nát buồng tim của nó, sợ là chúng ta sẽ chết nhiều người hơn. " Lam

Mao nói nhanh.

"Đáng tiếc lão Tam vẫn phải chết, bị người chết đi một kiếm đâm chết, tử sĩ thật là quỷ dị.

Lần sau gặp phải loại tử sĩ này cẩn thận một chút, sau khi giết chết bọn họ không nên tới gần, biết chưa?"

"Ta biết rồi đại ca. " Lam Mao vội vàng gật đầu.

"Ừm."

Hồng Mao gật đầu một cái, vừa đuổi theo vừa ở trên cây to lưu lại ký hiệu đặc thù, vì chỉ dẫn phương hướng cho tộc nhân khác của nó.

Chương 59. Tới kịp

Chẳng qua là đuổi theo chốc lát.

Một mủi tên giống như sao rơi từ trong rừng núi bắn ra, vèo một tiếng đánh xuyên cổ của một tên tay sai.

"Cẩn thận! Lại là cái loại tử sĩ này!"

Hồng Mao vừa nhìn thấy Huyền kim mủi tên, nhất thời biết tử sĩ lại xuất hiện, trong lòng cũng không khỏi có chút phiền não.

"Chờ một chút, có cái gì không đúng, chúng ta bị bao vây, cẩn thận!"

Vèo vèo vèo vèo!

Bốn gã võ giả tay sai còn lại, cũng té ở trong vũng máu, khí tuyệt bỏ mình.

Tại chỗ chỉ còn lại Hồng Mao cùng Lam Mao, tránh ở trong rừng cây tìm địch nhân.

Hiện trường trở nên yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng chim kêu đều nhỏ đi rất nhiều, dường như ngay cả bọn nó cũng cảm nhận được không khí ngưng trọng.

Rất nhanh.

Chiến đấu bắt đầu.

Từng nhánh mũi tên Huyền Kim sắc bén từ trong buội cây bay ra, lấy góc độ xảo quyệt cấp tốc bay tới, bắn về phía Hồng Mao cùng Lam Mao.

Hồng Mao cũng còn khá, thực lực của hắn cường đại, ung dung tránh thoát những mủi tên này.

Nhưng Lam Mao cũng không giống vậy, thực lực của hắn chỉ có luyện thể tầng bảy, khi tránh né mủi tên vô cùng cố hết sức, nhiều lần đều suýt chút nữa bị đánh trúng.

Thật may còn có Hồng Mao ở đây, với thực lực cường đại, hắn chẳng những bảo vệ được chính mình, còn bất chợt ra tay giúp Lam Mao.

"Đại ca, làm sao bây giờ? Những công kích này quá xảo quyệt, quá khó tránh né. " Hồng Mao vội vàng nói.

"Dùng huyết mạch chi lực đi, bây giờ chỉ đành dùng. " Hồng Mao híp mắt nói.

" Nhưng mà thực lực của ta không đủ, cưỡng ép sử dụng mà nói, đối với tương lai của ta có ảnh hưởng to lớn. " Lam Mao xoắn xuýt, hắn càng muốn rời đi.

"Chỉ cần có thể giết chết Huyết Miêu thức tỉnh giả, chúng ta là có thể lập được công lớn, sẽ có được khen thưởng to lớn,

Ngươi thật cam tâm bỏ qua lần đại công này sao? Ngươi phải hiểu được, không nắm được cơ hội lần này, chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể ở trong loại thành nhỏ như Hắc Mã Thành mà sinh tồn."

Hồng Mao nói xong từ trong túi lấy ra một viên thuốc, không chút do dự nuốt xuống.

Lam Mao thấy một màn như vậy, lập tức cũng từ trong túi lấy ra viên thuốc, cũng nuốt xuống.

Một giây kế tiếp.

Khí tức của hai người bắt đầu kịch liệt thay đổi, một cái đuôi

con chuột từ từ xuất hiện ở vị trí cái mông, thân thể cả người đều tiến hành biến hóa thành chuột.

Chờ khi biến hóa dừng lại, hai người bọn họ nhìn qua giống như một con chuột lớn hình người.

"Lực lượng thật là cường đại! Đây chính là thực lực luyện thể tông sư sao? Quá đáng sợ! " Lam Mao hưng phấn nói.

"Đi thôi, giết sạch những người này, giải quyết xong tên Huyết Miêu thức tỉnh giả kia. " Hồng Mao nói xong, cả người giống như tàn ảnh vậy, biến mất không thấy gì nữa.

Phốc!

Xa xa truyền tới âm thanh máu thịt bị đánh xuyên, nhưng không có kêu thảm thiết, chỉ hoàn toàn trầm mặc.

"Thật đúng là tử sĩ, chết đều không kêu một tiếng "

Lam Mao xoay cổ, thân thể đồng dạng biến mất, chui vào trong rừng cây bắt đầu sát hại.

Bên kia.

Tống Tiểu Mỹ vẫn đang chạy nhanh, trên đường nàng cảm nhận được lực lượng huyết mạch của Huyết Thử, nhất thời biết bọn họ vận dụng huyết mạch.

"Là cường địch như thế nào, dĩ nhiên khiến bọn họ vận dụng huyết mạch chi lực, sự tình càng ngày càng phức tạp, hoàn toàn không nhìn thấu."

Tống Tiểu Mỹ không nghĩ ra, chỉ có thể tiếp tục chạy nhanh.

Nhưng mà chạy trốn một đoạn thời gian, nàng cảm nhận được hai gã Huyết Thử đang lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo, cách nàng càng ngày càng gần.

"Đáng chết!"

Tống Tiểu Mỹ vội vàng tăng thêm tốc độ, muốn kéo dài khoảng cách, nhưng lại không làm được, chỉ có thể bị đuổi theo từng chút một.

Dần dần.

Hai gã Huyết Thử cách nàng càng ngày càng gần, thậm chí chỉ còn lại khoảng cách 1000 mét.

Khi Tống Tiểu Mỹ quay đầu, có thể thấy rõ ràng ánh mắt tàn nhẫn trong mắt hai gã Huyết Thử ở sau.

"Đuổi kịp ngươi rồi, ngươi chạy không thoát, Huyết Miêu nhất tộc đều phải chết, đều phải chết! !"

Thanh âm tàn bạo vang vọng ở phía sau, Tống Tiểu Mỹ nghe mà sau lưng lạnh gáy, chỉ có thể cắn chặt hàm răng tiếp tục chạy như điên.

Nhưng mà nàng đã sớm kiệt sức, hậu phương đuổi theo ngược lại càng lúc càng nhanh, rất nhanh thì còn lại khoảng cách không tới trăm mét.

Trong lúc Tống Tiểu Mỹ lòng như lửa đốt, tiếng xé gió dồn dập đột nhiên vang lên.

Một giây kế tiếp.

Một con ngựa cao lớn xuất hiện ở cách nàng không xa, có người khống chế ngựa lớn cấp tốc vọt tới bên cạnh nàng, hướng nàng đưa ra tay phải " Mau lên đây!"

" Được !"

Tống Tiểu Mỹ đã chạy kiệt sức, khi con ngựa cao lớn này xuất hiện, Tống Tiểu Mỹ phảng phất thấy được cứu tinh, nhưng một

giây kế tiếp cặp mắt của nàng trợn tròn.

Bởi vì nàng ngửi thấy mùi vị huyết dịch của ân công, lúc trước nàng ăn một giọt máu tươi mất đi hoạt tính kia, có thể dò xét đến vị trí ân công trong vòng ba mét.

Bây giờ người đột nhiên xuất hiện, mùi vị huyết dịch trên người cùng ân công giống nhau như đúc.

Một màn như vậy,

Làm nội tâm Tống Tiểu Mỹ chấn động mạnh, không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía người cưỡi ngựa.

Vừa nhìn thoáng qua một cái, một vị công tử ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, phi phàm tuấn mỹ xuất hiện ở tầm mắt.

Thân hình kia, cái vóc người kia, hoàn toàn cùng ân công giống nhau như đúc.

Chương 60. Huyết Thử nhất tộc đáng sợ

"Ân công? " Tống Tiểu Mỹ giương cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc nói.

" Ừ, mau lên ngựa, một hồi sau hãy nói chuyện này. " Lý Hiên thúc giục.

" Được !"

Tống Tiểu Mỹ vội vươn tay cầm bàn tay Lý Hiên, nhảy lên ngựa theo Lý Hiên.

"Chaaa!"

Theo thanh âm của Lý Hiên, mông ngựa bắt đầu chạy như điên, hướng sơn cốc xa xa không chút nào dừng lại điên cuồng lao nhanh.

"Cám. . . Cám ơn ngươi ân công!"

Tống Tiểu Mỹ ngồi ở bên trên ngựa lớn, nhìn về nam tử tuấn mỹ khống chế thớt ngựa phía sau lưng, hô hấp có chút gấp rút.

Nàng có thể cảm nhận được cái mùi huyết dịch kia, mùi này tuyệt đối là ân công không thể nghi ngờ.

"Ngươi ngồi cho vững, chúng ta phải mau rời đi, hai người này rất mạnh. " Lý Hiên trịnh trọng nói.

"Bọn họ vận dụng huyết mạch chi lực, dựa theo tính toán thời gian, chỉ cần kiên trì thời gian một nén nhang nữa, là có thể kéo

dài tới khi sức mạnh huyết thống của bọn họ mất đi hiệu lực."

Tống Tiểu Mỹ quýnh lên vội vàng giải thích, song nàng cảm giác ngồi ở trên ngựa hơi có chút không được tự nhiên.

Chủ yếu là ân công sau lưng quá tuấn mỹ, chính mình rúc lại trong ngực ân công, rất mập mờ.

Nàng thậm chí có thể cảm nhận được độ ấm trên người ân công, điều này làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Tiểu Mỹ có chút đỏ lên.

"Sức mạnh huyết thống sao? Ta biết rồi, yên tâm, rất nhanh bọn họ liền sẽ hưởng thụ đại lễ."

Lý Hiên tự tin cười một tiếng, tiếp tục khống chế mông ngựa chạy như điên.

Chờ khi đi tới một chỗ sơn cốc nhỏ, Lý Hiên đi qua sơn cốc nhỏ, cuối cùng dừng trên bãi cỏ ở bên trong miệng sơn cốc.

"Xuống đây đi, tiếp theo cho ngươi xem một trận trò hay. " Lý Hiên nhảy xuống ngựa, đưa tay tiếp Tống Tiểu Mỹ.

"Sao cơ? Được. . . Được rồi."

Tống Tiểu Mỹ mờ mịt, không biết là kịch hay gì.

Nhưng nàng nguyện ý tin tưởng ân công, nhất là thấy dung nhan tuấn mỹ, nụ cười tự tin của Lý Hiên, Tống Tiểu Mỹ theo bản năng vịn tay Lý Hiên, nhảy xuống thớt ngựa.

"Đại hạ quốc thật ra thì có rất nhiều luyện thể tông sư, nhưng đại hạ quốc từ đầu đến cuối có thể khống chế toàn bộ quốc gia, ngươi biết đây là vì cái gì sao?"

Lý Hiên vừa nói, từ bên trên thớt ngựa gở xuống Huyền Kim Cường Cung cùng một bộ mũi tên Huyền Kim .

"Tại sao? " Tống Tiểu Mỹ mờ mịt.

"Bởi vì cung tên, khi số lượng cung tên đạt tới quy mô nhất định, sẽ tạo thành lực sát thương to lớn, cho dù là luyện thể tông sư, cũng sẽ ôm hận mà chết."

Lý Hiên cười lấy ra ba nhánh mũi tên Huyền Kim , gắn lên trên Cung nặng, đem Huyền Kim Cường Cung nặng nề kéo căng, nhắm ngay phương hướng miệng sơn cốc.

Rất nhanh.

Hai gã Huyết Thử nhất tộc xuất hiện, khát máu mà bắt đầu lao nhanh.

Nhưng mà một giây kế tiếp.

Hai bên sơn cốc đột nhiên xuất hiện số lớn bóng người, những người này toàn bộ đều cầm Cung nặng, nhắm ngay bên trong sơn cốc.

"Bắn tên!"

Theo âm thanh một tiếng hô lớn, mủi tên lít nha lít nhít giống như màn mưa từ trên trời hạ xuống, cực nhanh bay về phía hai gã Huyết Thử nhất tộc.

"Không! !"

Lam Mao thấy một màn như vậy kinh hoàng kêu to, nhưng âm thanh mới vừa kêu lên không tới một giây, cả người hắn liền trở thành con nhím, trong sợ hãi mà ngã trên đất, khí huyết hoàn toàn không còn.

Tên Hồng Mao ngược lại vô cùng khó dây dưa, lại ở trong màn mưa điên cuồng tạt qua, cặp mắt nhìn chòng chọc vào Tống Tiểu Mỹ, trong mắt tất cả đều là sát ý.

Phốc!

Mủi tên đánh xuyên bả vai Hồng Mao, nhưng hắn chẳng ngó ngàng gì tới, vẫn điên cuồng công kích.

Rất nhanh từng mủi tên bắn trúng hắn , khiến cho tốc độ của hắn bắt đầu hạ xuống, nhưng hắn không sợ hãi chút nào, như cũ tiếp tục chạy như điên.

Rốt cuộc.

Mũi tên trong tay Lý Hiên di chuyển, dưới gia trì của Thiên Sinh Thần Lực, dưới năng lực phụ trợ của Thần Tiễn Thủ, bắn ra ba nhánh mủi tên kinh khủng tuyệt đối không cách nào tránh né.

Hồng Mao trong nháy mắt thấy chuyện này, liền biết rõ mình xong rồi, chính mình chết chắc.

Nhưng hắn như cũ nhìn chòng chọc vào Tống Tiểu Mỹ, trong miệng hét điên cuồng nói: "Ngươi phải chết, là Huyết Thử nhất tộc, ngươi phải chết! !"

Phốc phốc phốc!

Ba nhánh mũi tên Huyền Kim siêu cấp đánh xuyên Hồng Mao, để lại ba cái lỗ máu ở trên người hắn, ngay cả tim đều bị đánh xuyên.

Nhưng Hồng Mao vẫn còn đi, ở trong máu tươi từng bước một đi về phía Tống Tiểu Mỹ.

Phốc phốc phốc!

Mũi tên lít nha lít nhít lần nữa bắn tới, tất cả đều đóng vào trên người Hồng Mao, toàn bộ sau lưng đều là mủi tên, ngay cả hai chân đều không cách nào đi lại.

Hắn cuối cùng té xuống đất, vẫn chưa có chết đi, mà là giẫy

giụa thân thể tiếp tục tiến lên, từng chút một bò về Tống Tiểu Mỹ.

Sau khi bò ba mét, Hồng Mao rốt cuộc không bò nổi, trong lòng không cam mà ngã trên đất, hơi thở hoàn toàn không có.

"Thật đúng là cố chấp."

Lý Hiên nhìn Hồng Mao thêm một chút, nếu như tất cả Huyết Thử nhất tộc đều là nhân vật hung ác như vầy, vậy thật là không dễ chọc.

Theo Lý Hiên biết, Huyết Thử nhất tộc hết sức tàn bạo, bá tánh chết ở trong tay bọn họ không đếm xuể.

Ngay cả cha đời này của Lý Hiên, cũng bởi vì Huyết Thử nhất tộc mới chịu một lần bị thương rất nặng, khiến cho sau khi cha lớn tuổi, không cách nào lại tiến hành áp tiêu.

Bây giờ có thể tiêu diệt vài tên Huyết Thử nhất tộc, thật đúng là đại khoái nhân tâm.

Song.

Lý Hiên càng coi trọng chính là thu đồ đệ, nhất là khi thấy tin tức Tống Tiểu Mỹ, dòng chữ có thể thu đồ đệ, khiến cho Lý Hiên lộ ra mỉm cười.

Chương 61. Một trong ngũ đại thủ hộ giả

[tên họ : Tống Tiểu Mỹ

[tư chất : Tuyệt phẩm

[huyết mạch : Huyết Miêu nhất tộc

[vận mệnh : Thiên mệnh vai phụ, một trong ngũ đại thủ hộ giả tương lai.

[nhắc nhở: Phù hợp tiêu chuẩn thu đồ đệ.

. . .

"Vai phụ thiên mệnh, một trong ngũ đại thủ hộ giả, nói cách khác, ít nhất còn có bốn tên vai phụ có thể thu làm đệ tử."

Trong lòng Lý Hiên âm thầm nói, tâm tình trở nên vô cùng vui thích, cảm giác tương lai tràn đầy quang minh.

Phải biết.

Lúc trước hắn chỉ thu hai người đệ tử, liền thu được một đống chỗ tốt.

Nếu như lại nhận lấy năm người đệ tử, cho dù là vai phụ, cũng có thể thu được không ít chỗ tốt.

Nghĩ tới đây, Lý Hiên không kịp đợi nhìn về phía Tống Tiểu Mỹ.

Lúc này Tống Tiểu Mỹ đang ngơ ngác nhìn sơn cốc, nhìn bóng

người lít nha lít nhít kia phía trên sơn cốc.

Những người này toàn bộ đều cầm cung tên, phảng phất binh lính kỷ luật nghiêm minh.

Trọng điểm là tất cả những người này đều nghe lệnh ân nhân của mình, điều này làm Tống Tiểu Mỹ kinh ngạc, nàng quay đầu nhỏ nhìn về phía Lý Hiên, cảm kích nói.

"Cảm ơn ân cứu mạng của ân nhân, không biết ân nhân xưng hô như thế nào? Ta cũng dễ báo đáp ân nhân, đúng rồi, ta tên là Tống Tiểu Mỹ."

"Ta tên là Lý Hiên, ân nhân tiếng xưng hô này thật không được tự nhiên, nếu như ngươi nguyện ý, có thể gọi ta là sư tôn. " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Sao cơ? Sư tôn?"

Tống Tiểu Mỹ hơi sửng sờ, ngay sau đó phản ứng lại, ân nhân là muốn thu chính mình làm đệ tử.

Làm đệ tử Lý Hiên, nàng cũng không bài xích, dù sao còn có ân cứu mạng.

Nhưng nhìn dung nhan tuấn mỹ của Lý Hiên, nghĩ đến chính mình trong thời khắc nguy cấp, Lý Hiên giống như thần binh trên trời hạ xuống vậy, xuất hiện cảnh tượng cứu mình đầy bá khí.

Không biết rõ làm sao, Tống Tiểu Mỹ có chút không muốn gọi Lý Hiên là sư tôn, càng muốn làm bằng hữu của Lý Hiên.

"Thế nào? Không muốn bái ta làm thầy sao? " Lý Hiên nghi ngờ hỏi.

"Không phải vậy. . . Chẳng qua là. . ."

Tống Tiểu Mỹ không nói ra nguyên nhân, nhất là nhìn ánh mắt

mong chờ của Lý Hiên, nghĩ đến mạng của mình đều là Lý Hiên cứu, Tống Tiểu Mỹ trầm mặc hồi lâu nói.

"Tống Tiểu Mỹ bái kiến sư tôn!"

[Ting! Ngươi thành công nhận lấy một tên đệ tử thiên phú Tuyệt phẩm, khen thưởng: Tư chất tăng lên một cấp.]

[Ting! Đệ tử mới của ngươi là Thiên mệnh vai phụ, khen thưởng tăng thêm một loại: Luyện thể tăng lên một tầng.]

Ting!

Tên họ: Lý Hiên

Khí lực: Luyện thể chín tầng

Tư chất: Cực phẩm

Thiên phú: Bản năng chiến đấu, nhanh chóng tự lành, Góc Nhìn Thượng Đế, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Cảm Giác, Mắt Ưng

Năng lực: Khí huyết phong ấn tông sư, Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Cuồng Phong Đao Pháp, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng, Thần cấp hội họa.

Đệ tử: Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh

. . . . .

"Thiên phú lại đến cực phẩm, quá tốt."

Lý Hiên nhìn tư chất cực phẩm, tinh quang trong mắt chớp động, cảm giác mình không có uổng phí một hồi làm việc.

Phải biết tư chất tăng lên cực độ khó khăn, bao nhiêu người trăm cay ngàn đắng muốn tìm đến thiên tài địa bảo, muốn tăng lên

tư chất của mình, đáng tiếc đều không cách nào thành công.

Tư chất chưa đủ, khiến cho rất nhiều người tu hành bị kẹt, thậm chí vừa kẹt chính là vài chục năm, khiến bọn họ không cách nào tăng lên.

Mà người tư chất tốt, chẳng những tốc độ tu hành nhanh, cực hạn phát triển cũng rất lớn, điều này làm rất nhiều người tư chất kém cảm thấy bất công, đáng tiếc bọn họ không có cách nào chỉ có thể hâm mộ nhìn.

Lý Hiên lúc trước tư chất chỉ có trung phẩm, rất hâm mộ người tư chất tốt, bây giờ tư chất của hắn đạt tới cực phẩm, hắn rốt cuộc không cần hâm mộ người khác.

Hơn nữa thực lực luyện thể tầng tám tăng lên tới luyện thể chín tầng, chẳng những hắn trở nên mạnh hơn, các huyết phân thân của hắn cũng biến thành mạnh mẽ hơn một tí, thực lực tổng hợp tăng vọt một mảng lớn.

Tâm tình vui sướng, Lý Hiên nhìn Tống Tiểu Mỹ, vẻ mặt tươi cười nói.

"Được được được, từ nay về sau ngươi liền là Tam đệ tử của ta, đi, cùng ta trở về đi gặp một chút đại sư tỷ của ngươi."

"Tạ ơn sư tôn,

Nhưng ta là Huyết Miêu nhất tộc, ta đang bị Huyết Thử nhất tộc đuổi giết, bằng vào huyết mạch truy tung thuật, bọn họ rất nhanh thì có thể tìm được ta,

Đường sống duy nhất của ta, chính là tiến vào Thập Vạn Đại Sơn. " Tống Tiểu Mỹ giải thích.

"Đừng lo lắng, ta có biện pháp, ngươi khoanh chân ngồi xuống."

Lý Hiên tự tin cười một tiếng, từ trong túi lấy ra từng tấm ngọc phù phong ấn bố trí ở bốn phương tám hướng quanh Tống Tiểu Mỹ, tạo thành một cái hình vẽ phong ấn thần kỳ.

Tiếp lấy Lý Hiên dùng dao găm rạch bàn tay, nhất thời dòng máu đỏ sẫm rơi xuống, rơi vào trên trận phù khí huyết của đồ án phong ấn.

Trong phút chốc, ánh sáng màu đỏ ngòm bắt đầu lấp lánh, dọc theo ngọc phù mà sáng lên, đưa Tống Tiểu Mỹ hoàn toàn bao phủ trong đó.

Một chữ 'Phong' to lớn xuất hiện ở giữa không trung, hướng Tống Tiểu Mỹ hạ xuống.

"Không phải sợ, thả lỏng tâm tình."

Lý Hiên thấy Tống Tiểu Mỹ có chút sợ hãi, vội vàng trấn an nàng.

Sau khi Lý Hiên trấn an, Tống Tiểu Mỹ cuối cùng an định lại, cuối cùng trong khí huyết phong ấn, hết thảy bình tĩnh lại.

"Phù! Được rồi, hoàn thành, ngươi cẩn thận cảm thụ một chút lực lượng huyết mạch của mình. " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Được rồi sư tôn."

Chương 62. Tộc quần đáng thương

Tống Tiểu Mỹ mở ra mắt to xinh đẹp, cẩn thận cảm thụ một chút tình huống của mình, phát hiện lực lượng huyết mạch mình tản mát ra lại hoàn toàn thu liễm.

Thậm chí nàng tự sử dụng huyết mạch truy tung thuật, đều truy lùng không được mình.

Kết quả như thế , khiến cho Tống Tiểu Mỹ xem Lý Hiên như người trời, một đôi mắt to xinh đẹp kinh ngạc nhìn về phía Lý Hiên, trong con ngươi xinh đẹp tất cả đều là không tưởng tượng nổi.

"Sư tôn, khí tức huyết mạch của ta không còn tản mát ra, rốt cuộc không cần lo lắng bị đuổi giết, quá tốt, tạ ơn sư tôn!"

Tống Tiểu Mỹ kinh ngạc vui mừng mà nói, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Lý Hiên, cảm kích nhìn hắn.

Chờ nhìn thấy vết máu trên tay trái Lý Hiên, Tống Tiểu Mỹ nghĩ đến sư tôn vì nàng mới rạch bàn tay, nhất thời cảm động không thôi.

"Sư tôn, xin nhắm mắt lại. " Mắt to của Tống Tiểu Mỹ thoáng qua vẻ thẹn thùng nói.

"Nhắm mắt lại? Được rồi."

Lý Hiên nghi ngờ không hiểu, mặc dù hiếu kỳ tại sao, nhưng vẫn là nhắm hai mắt lại.

Rất nhanh, Lý Hiên cảm giác vết thương ở tay trái của mình, tựa hồ bị thứ gì trơn mềm đụng chạm, dần dần, đau đớn trên vết thương tay trái biến mất, không có đau chút nào.

Lý Hiên không nhịn được mở ra Góc Nhìn Thượng Đế, nhìn về phía vị trí tay trái, nhất thời Lý Hiên sững sờ một giây, vội vàng thu hồi Góc Nhìn Thượng Đế.

"Sư tôn, được rồi."

Âm thanh Tống Tiểu Mỹ lí nhí nói, âm thanh rất nhỏ, thật giống con mèo nhỏ.

Lý Hiên chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn một chút tay trái hoàn toàn khỏi hẳn của mình, khi nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au của Tống Tiểu Mỹ, nhất thời có chút không biết nên nói cái gì.

"Khục khục, đi, chúng ta trở về đi thôi. " Lý Hiên không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

"Ừm."

Tống Tiểu Mỹ trong lòng cũng có chút hoảng, cảm giác mình mới vừa rồi quá xung động.

Nhưng nàng là một người rất cảm tính, vừa nghĩ tới sư tôn cứu mình nhiều lần, nàng liền hết sức cảm động.

Cộng thêm dung nhan tuấn mỹ kia của Lý Hiên, nàng liền không nhịn được làm như vậy rồi, mặc dù rất ngại, nhưng nàng không hối hận.

"Đúng rồi."

Lý Hiên nghiêng đầu nhìn về phía lỗ tai mèo của Tống Tiểu Mỹ, không nhịn được hỏi "Lỗ tai của ngươi không cách nào biến hóa trở về sao?"

"Có thể."

Tống Tiểu Mỹ gật đầu một cái, lỗ tai mèo lông xù hơi hơi rung động, rất nhanh biến thành lỗ tai nhỏ trắng nõn, nhìn mượt mà trong sáng.

Không chỉ là lỗ tai nhỏ, ngay cả tay nhỏ bé trắng noãn của nàng cũng duỗi ra ngoài, móng tay sắc nhọn từ từ thu vào, khôi phục thành móng tay nhỏ vốn mượt mà.

Một màn này Lý Hiên nhìn mà hết sức kinh ngạc, hiếu kỳ không dứt muốn sờ thử lỗ tai nhỏ mịn màng kia của nàng.

Đương nhiên, như vậy rất không thích hợp, Lý Hiên cuối cùng vẫn là nhịn được, chỉ là tò mò hỏi.

"Đây chính là lực lượng của huyết mạch sao?"

"Vâng sư tôn, song huyết mạch giả cấp thấp sau khi giác tỉnh, liền không cách nào biến hóa trở về, chỉ có đạt tới huyết mạch siêu phàm, mới có thể tùy ý khống chế. " Tống Tiểu Mỹ nhẹ giọng giải thích rõ.

"Thì ra là như vậy, sau khi kích hoạt huyết mạch sức chiến đấu có thể gia tăng bao nhiêu? " Lý Hiên tiếp tục truy vấn, đối với huyết mạch hết sức hiếu kỳ.

"Tăng phúc rất lớn, sau khi ta thức tỉnh, lực lượng tăng vọt một mảng lớn, tương đương với võ giả luyện thể tầng ba, tốc độ thêm được càng nhiều, cụ thể bao nhiêu còn cần khảo sát. . ."

Tống Tiểu Mỹ tiếp tục giải thích, mang một ít kiến thức liên quan tới huyết mạch giảng thuật ra, Lý Hiên nghe mà kinh ngạc không thôi.

"Huyết mạch thật là đồ tốt. " Lý Hiên có chút hâm mộ nói.

"Quả thật không sai, nhưng huyết mạch cũng sẽ có bệnh của huyết mạch, bệnh huyết mạch rất khó chữa trị, thậm chí là không cách nào chữa trị,

Lúc trước gia tộc của ta là bị bệnh huyết mạch, khiến cho Huyết Miêu nhất tộc sa sút, cuối cùng Huyết Miêu nhất tộc chỉ còn lại chính ta. " Tống Tiểu Mỹ thở dài nói.

"Còn phải chịu khó khăn như vậy? Ngươi nói thêm một ít chuyện về mặt huyết mạch, còn có tình huống Huyết Thử nhất tộc. " Lý Hiên lần nữa hỏi.

"Được rồi sư tôn."

Tống Tiểu Mỹ bắt đầu giải thích, bắt đầu giải thích về lịch sử Huyết Miêu nhất tộc cùng Huyết Thử nhất tộc từ hàng ngàn năm trước.

Đơn giản mà nói.

Hai đại gia tộc là kẻ địch trời sinh, song phương chém giết nhiều năm, Huyết Miêu nhất tộc từ đầu đến cuối thuộc về phe người thắng, đánh Huyết Thử nhất tộc chạy trối chết.

Nhưng Huyết Thử nhất tộc số lượng đông đảo, nhân số hưng vượng, vẫn truyền thừa đến nay, cuối cùng song phương giằng co đến 20 năm trước.

20 năm trước Huyết Miêu nhất tộc đột nhiên bùng nổ bệnh huyết mạch, toàn bộ tộc quần tử vong trên phạm vi lớn.

Huyết Miêu nhất tộc dùng hết tất cả biện pháp điều trị bệnh tật, nhưng lại không hề có tác dụng, mỗi ngày đều sẽ có tộc nhân chết đi.

Tống Tiểu Mỹ chính là ra đời vào 16 năm trước, khi đó gia tộc của nàng còn có mấy trăm ngàn người, thế lực vẫn mạnh mẽ.

Nhưng mà, mỗi ngày nàng đều có thể thấy tộc nhân chết đi, mấy trăm ngàn tộc nhân Huyết Miêu nhất tộc trong thời gian kế tiếp, lần lượt tử vong.

Cuối cùng, chỉ còn lại Tống Tiểu Mỹ không cách nào tu hành.

Chương 63. Trở lại

Tống Tiểu Mỹ sở dĩ không có chết, chính là nàng không có kích hoạt huyết mạch, khiến nàng không có bị lây bệnh huyết mạch.

Nhưng các tộc nhân đều chết hết, hoặc là bệnh chết, hoặc là ở bên trong vây giết của Huyết Thử nhất tộc mà tử trận.

Tóm lại.

Toàn bộ Huyết Miêu nhất tộc chỉ còn lại chính nàng, về phần tên lão bộc kia, hắn chỉ là một gã võ giả bình thường, cũng không phải là Huyết Miêu nhất tộc.

Đương nhiên Huyết Miêu nhất tộc cũng làm ra chuẩn bị, ở các nơi trên thế giới để lại rất nhiều bảo khố, ngay cả bên trong Thập Vạn Đại Sơn đều có, vì chính là muốn đông sơn tái khởi.

Lý Hiên nghe xong toàn bộ quá trình, không khỏi than thở bệnh huyết mạch đáng sợ, trong lòng đối với huyết mạch, ngược lại chẳng còn hâm mộ.

"Không nên nghĩ những chuyện không vui kia, ngươi có công pháp luyện thể sao? Nếu như không có ta dạy cho ngươi luyện thể công. " Lý Hiên hỏi.

"Có đây, gia tộc có rất nhiều công pháp luyện thể, ta đều ghi nhớ, sư tôn ngươi muốn học không? Có Thiên cấp luyện thể công, có thể gia tăng 50% tốc độ tu hành."

Tống Tiểu Mỹ nhìn về phía Lý Hiên, chớp mắt to hỏi.

"Chuyện này. . ."

Lý Hiên trầm mặc, nói thật hắn thật muốn học.

Luyện thể công võ quán nhà hắn lợi hại hơn nữa, cũng so ra kém Huyết Miêu nhất tộc truyền thừa ngàn năm, công pháp có chênh lệch thật lớn.

Nhưng hắn là sư tôn, làm sư tôn học tập công pháp của đệ tử, hơi có chút quái dị.

"Khục khục, sư tôn, ta còn có võ kỹ đồng bộ, thậm chí ta còn biết nơi nào có phương pháp Tu Tiên. " Tống Tiểu Mỹ lần nữa nói.

" Phương pháp Tu Tiên? Ngươi vậy mà còn có công pháp như vậy, chờ đã, ngươi không có thử nghiệm Tu Tiên sao? " Lý Hiên nghi ngờ.

"Chúng ta không cách nào Tu Tiên, Huyết Miêu nhất tộc, Huyết Thử nhất tộc, Cuồng Hổ nhất tộc, Ma Lang nhất tộc, rất nhiều nhân loại nắm giữ huyết mạch, đều không cách nào Tu Tiên, thật giống hạn mức tối đa của chúng ta bị lấp kín vậy, rất là kỳ quái. " Tống Tiểu Mỹ bất đắc dĩ giải thích.

"Lại là như vậy!"

Lý Hiên cau mày, nhưng rất nhanh lông mày của hắn giãn ra, bởi vì hắn thấy được tin tức của Tống Tiểu Mỹ, biết nàng là một trong ngũ đại thủ hộ giả tương lai.

Điều này đủ để chứng minh Tống Tiểu Mỹ trong tương lai có tiềm lực rất lớn, cho dù bây giờ không cách nào Tu Tiên, cũng không phải tương lai không thể.

Nàng khẳng định trong một đoạn thời gian của tương lai, giải quyết cái vấn đề này.

"Sư tôn, ngày khác ta đem luyện thể công viết ra cho ngài, về phần phương pháp tu hành, ở trong bảo khố bí mật của Thập Vạn

Đại Sơn, chờ thực lực của ta mạnh mẽ một chút, là có thể đi lấy."

Tống Tiểu Mỹ chớp mắt to, tiếp tục giải thích.

"Thập Vạn Đại Sơn sao, ừ, vậy ngươi trước tăng thực lực lên đi, bên trong Thập Vạn Đại Sơn nhưng là không an toàn. " Lý Hiên dặn dò.

"Tạ ơn sư tôn quan tâm, chờ phương pháp Tu Tiên vào tay ta, nhất định trước tiên đưa cho sư tôn. " Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Tiểu Mỹ căng thẳng nghiêm túc nói.

"Vậy cám ơn ngươi, đi thôi, cùng ta trở về Bạch Vân Thành."

" Được."

Hai người vừa nói, kết bạn hướng Bạch Vân Thành mà đi, cưỡi ngựa lớn hoàn toàn rời đi.

Về phần các Huyết Phân Thân, bọn họ ngược lại lưu ở nơi này .

Bọn họ đầu tiên là thu thập xong tất cả hiện trường, sau khi hủy đi tất cả vết tích, dần dần chia thành tốp nhỏ, khuếch tán về thành trì tứ phương.

Sau đó bọn họ ẩn vào trong thành trì, hoàn toàn trở nên yên lặng, yên lặng chú ý chiều hướng của Huyết Thử nhất tộc.

Sau một ngày.

Mấy chục tên cường giả Huyết Thử nhất tộc xuất hiện, cả người tản ra chấn động khí huyết mạnh mẽ, chấn động không khí trong sơn cốc.

Nhưng mà, bọn họ tìm nửa ngày đều không tìm được đầu mối hữu dụng, ngay cả thi thể của Hồng Mao và Lam Mao đều không tìm được.

"Đầu mối tới đây hoàn toàn chặt đứt, tất cả tin tức cũng không có. " Một nam tử hắc bào trong đội ngũ lạnh lùng nói.

"Huyết mạch truy tung thuật thì sao? Cũng không có hiệu quả rồi sao? " Lão giả râu bạc bên cạnh hỏi.

"Không có, huyết mạch truy tung thuật không hề có một chút hiệu quả, rất kỳ quái."

"Có thể khiến huyết mạch truy tung thuật không nhạy, đoán chừng là khí huyết phong ấn tông sư, hoặc là đại sư phong ấn người tu tiên, nếu như là người tu tiên, sẽ có chút phiền phức. " Lão giả râu bạc cau mày.

"Người tu tiên thì như thế nào? Gia tộc chúng ta cũng có người tu tiên làm núi dựa, còn thật không sợ bọn họ."

"Cũng phải, lập tức thông báo thành viên gia tộc trong vòng ngàn dặm, toàn lực hỏi dò người tu tiên biết phong ấn thuật.

Nếu như tìm được thức tỉnh giả Huyết Miêu nhất tộc, lập tức giết chết không luận tội, nếu như đối phương có người tu tiên, có thể cùng hắn đàm phán,

Nếu như chẳng qua là tông sư phong ấn khí huyết, thế lực tương đối kém mà nói, vậy thì giết chết không luận tội! " Râu bạc nhìn qua lạnh lùng nói.

"Phải! Thất trưởng lão."

Huyết Thử nhất tộc lập tức bắt đầu hành động, ở trong vòng ngàn dặm hỏi dò tình huống, thề phải tìm được thức tỉnh giả của Huyết Miêu nhất tộc.

Bên kia.

Lý Hiên sau khi dẫn theo Tống Tiểu Mỹ trở lại tiêu cục, giới

thiệu nàng cho Tần Nguyệt, hai cô bé mới gặp mà như đã quen từ lâu, rất nhanh quen thuộc, ríu rít nói chuyện phiếm.

Lý Hiên thấy một màn như vậy rất hài lòng, lấy ra gói thuốc tắm luyện thể đưa cho Tống Tiểu Mỹ, mỉm cười nói.

"Đây là gói thuốc tắm luyện thể, đối với luyện thể tác dụng rất lớn, mỗi ngày dùng một bọc, trong ba ngày ta bao ngươi đạt tới luyện thể một tầng."

"Có thật không? " Tống Tiểu Mỹ kinh ngạc nói.

Chương 64. Huyết Ảnh Thiên Thư

"Dĩ nhiên, ngươi thử một chút thì sẽ biết, chờ ngươi học được, ta dạy cho ngươi Tinh Thần Kiếm Pháp. " Lý Hiên tự tin cười nói.

"Tạ ơn sư tôn."

Tống Tiểu Mỹ không kịp đợi muốn thử tắm thuốc một chút, muốn mau sớm đạt tới luyện thể một tầng, cho nên nàng chớp mắt to nói.

"Sư tôn, ta đây đi tắm thuốc."

"Đi thôi, về sau ngươi liền cùng Tần Nguyệt ở một căn phòng. " Lý Hiên khoát khoát tay.

"Được rồi sư tôn."

Tống Tiểu Mỹ kéo Tần Nguyệt, vui vẻ chạy ra khỏi phòng, vội vã chạy về phía phòng cách vách, cũng chính là nhà Tần Nguyệt ở.

Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ rất hợp, ở cùng một chỗ cũng có thể có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Cộng thêm hai người một là thiên mệnh nhân vật chính, một là thiên mệnh vai phụ, chung một chỗ tuyệt đối có thể hai bên cùng có lợi, cùng nhau trở nên mạnh mẽ.

Trở lại bên trong nhà rồi, Tống Tiểu Mỹ không kịp đợi bắt đầu tắm thuốc, chờ sau khi cảm nhận được hiệu quả của thuốc tắm, nàng vui vẻ mắt to cong thành trăng lưỡi liềm.

Thời gian qua đi, đảo mắt ba giờ trôi qua.

Lý Hiên đang ở bên trong phòng vận chuyển khí huyết, ổn định luyện thể tầng chín, đột nhiên nghe được tiếng bước chân vội vã, Lý Hiên trước tiên nghĩ tới Tống Tiểu Mỹ.

"Sư tôn, ta tiến vào a."

Ngoài cửa phòng truyền tới thanh âm của Tống Tiểu Mỹ, ngay sau đó nàng hấp tấp chạy vào, kinh ngạc vui mừng nhìn Lý Hiên.

"Sư tôn, tắm thuốc thật hữu dụng, hiệu quả rất mạnh, thậm chí đối với huyết mạch của ta cũng có tác dụng xúc tiến nhất định. " Tống Tiểu Mỹ cười tủm tỉm nói.

"Vậy không tệ a, cố gắng lên cố gắng đạt tới luyện thể một tầng, chờ ngươi tới luyện thể năm tầng, cho ngươi thứ càng tốt."

Lý Hiên nghĩ tới Hỏa Linh Dịch, đây chính là thứ tốt so với thuốc tắm luyện thể còn mạnh hơn.

"Tạ ơn sư tôn, đúng rồi, cái này là công pháp luyện thể của gia tộc chúng ta, ta viết ra, đưa cho ngài."

Tống Tiểu Mỹ hai tay nhỏ bé trắng noãn đưa ra, mang một quyển sách nhỏ đưa cho Lý Hiên.

Mặt ngoài sách nhỏ viết bốn chữ《 Huyết Ảnh Thiên Thư 》, cảm giác đầu tiên mang tới cho người ta, là công pháp thiên hướng về loại hình tốc độ.

"Sư tôn, Huyết Ảnh Thiên Thư là Thiên giai công pháp, độ khó tu hành rất cao, sư tôn nếu như có câu hỏi gì có thể hỏi ta nha.

Ta dù sao từ nhỏ suy nghĩ nghiên cứu nó, mặc dù ta còn không chính thức tu hành nó, nhưng ta có nắm chắc chừng mười ngày nhập môn."

Tống Tiểu Mỹ tự tin nói, thanh âm trong trẻo dễ nghe.

"Ta biết rồi, ngươi trở về đi thôi, trước tiên mau sớm đạt tới luyện thể một tầng. " Lý Hiên dặn dò.

" Được. " Tống Tiểu Mỹ giòn tan gật đầu một cái, xoay người nhún nhảy một cái rời đi.

Chờ đến sau khi nàng rời đi, Lý Hiên lập tức mở ra sách, bắt đầu nhìn.

Đối với cái bản Huyết Ảnh Thiên Thư này Lý Hiên thật tò mò, cấp thiết muốn biết ưu điểm của Thiên giai công pháp, cho nên sau khi mở ra trang thứ nhất, hắn trực tiếp nhìn.

Vừa nhìn một cái liền chìm đắm vao, thậm chí liên tục lật nhìn bốn, năm lần, cuối cùng đối với nội dung có nhận biết rõ ràng.

" Công pháp tốt, chẳng những tốc độ tu hành so với luyện thể công phổ thông nhanh 50%, còn có thể cường hóa tốc độ di động, tu hành đến viên mãn có thể sinh ra ảo ảnh, mê muội địch nhân."

Lý Hiên kinh ngạc vui mừng nói, cảm giác môn công pháp này so với trong tưởng tượng còn tốt hơn, so với công pháp lúc trước của hắn tốt gấp mấy lần.

Ngoài ra hắn phát hiện, quyển công pháp này chia làm nhập môn, thuần thục, tinh thông, đại thành cùng viên mãn, tổng cộng năm cái giai đoạn.

Đạt tới viên mãn rồi thì có thể thi triển ra ảo ảnh, coi như là đạt tới cực hạn của công pháp.

Theo như giới thiệu viết trong sách, muốn phải nhập môn yêu cầu thiên tư rất cao, bình thường cần phải lĩnh ngộ thời gian một tháng.

Muốn phải đạt tới thuần thục, ít nhất yêu cầu thời gian ba tháng, muốn phải tinh thông, tối thiểu yêu cầu năm năm trở lên.

Mà muốn phải đến đại thành, liền cần thời gian mười năm, về phần viên mãn, có thể cần thời gian ba mươi năm.

Khó khăn như vậy, thật đúng là làm Lý Hiên cảm thấy kinh ngạc, song hắn cũng không lo lắng, bởi vì hắn có Huyết Phân Thân có thể phụ trợ lĩnh ngộ công pháp.

Huyết Phân Thân có thể truyền kiến thức cho Lý Hiên, sau khi bọn họ học tập công pháp, hiểu biết cùng lĩnh ngộ đối với công pháp, có thể làm Lý Hiên mau nắm giữ môn công pháp này hơn.

Đây là truyền kiến thức, cũng sẽ không gia tăng số lượng khí huyết của Lý Hiên, nhưng vậy đã đủ rồi.

Chỉ cần các Huyết Phân Thân đồng thời lĩnh ngộ, là có thể điên cuồng gia tăng hiểu biết của Lý Hiên đối với công pháp, đây là chuyện tốt rất nhiều người cầu đều cầu không được.

Hiện tại số lượng Huyết Phân Thân của hắn, đã đạt đến 3700 cái, lĩnh ngộ một ngày tương đương với người khác lĩnh ngộ 3700 ngày, không sai biệt lắm hơn 10 năm.

Chênh lệch khổng lồ như vậy, mang đến cho Lý Hiên lòng tin cực lớn , khiến cho hắn có thể nhanh chóng khống chế môn công pháp này, thậm chí lĩnh ngộ được viên mãn.

Ôm suy nghĩ này, Lý Hiên đem công pháp truyền cho tất cả Huyết Phân Thân, khiến chúng nó đồng thời lĩnh ngộ, sau đó phản hồi về, gia tăng tiến độ của Lý Hiên.

Rất nhanh, lĩnh ngộ bắt đầu.

Chương 65. Ý Niệm Câu Thông

3700 cái Huyết Phân Thân, trừ một ít Huyết Phân Thân đang bận rộn, Huyết Phân Thân còn dư lại toàn bộ đều bắt đầu lĩnh ngộ.

Dưới phụ trợ như vậy, Lý Hiên chỉ lĩnh ngộ một ngày, liền khiến hắn hoàn toàn đạt tới tinh thông đối với bộ công pháp kia, khoảng cách đại thành cũng không xa.

Tốc độ như vậy làm Lý Hiên mừng rỡ không thôi, không nhịn được tiếp tục tu hành.

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ, vạn dặm không mây.

Lý Hiên 'vừa tu hành cả đêm', chậm rãi mở hai mắt ra.

Chấn động khí huyết trên người hắn hơi hơi rung động, trở nên mạnh hơn một chút, cả người từ bên trong ra ngoài lộ ra mạnh mẽ.

"Huyết Ảnh Thiên Thư lĩnh ngộ được đại thành, theo như tốc độ như vậy, còn hai ngày nữa ta liền có thể đến viên mãn, có Huyết Phân Thân phụ trợ thật là nhanh."

Lý Hiên tâm tình vui vẻ, cảm giác trợ giúp của Huyết Phân Thân đối với mình quá lớn, đừng nói về mặt công pháp, chính là về mặt võ kỹ cũng có thể trợ giúp chính mình.

Thậm chí Lý Hiên chỉ cần ở nhà chờ, liền có thể học được đủ loại tài nghệ, võ học, đây đều là Huyết Phân Thân ở các thành trì lớn học được.

Những Huyết Phân Thân này có gia nhập bang phái, có gia

nhập võ quán, có gia nhập y quán, có gia nhập quan phủ, có trở thành binh lính.

Tóm lại đủ loại đủ kiểu kiến thức truyền vào đầu , khiến cho kiến thức Lý Hiên dự trữ lấy hình thức tăng vọt mà gia tăng.

Có lẽ là vì kiến thức lắng đọng, khí chất Lý Hiên có một tí thay đổi nho nhỏ, trở nên càng có phong độ của người trí thức, không lại phong mang tất lộ giống như kiểu trước đây.

"Nếu như có thể mà nói, ta hy vọng kéo dài lắng đọng tiếp, ẩn cư mười năm, đáng tiếc đồ đệ còn không có thu đủ, chờ lại thu mấy tên đồ đệ, lại chính thức ẩn cư đi."

Quyết định tốt rồi, Lý Hiên thức dậy rửa mặt.

Không bao lâu, cửa phòng bị gõ.

Tần Nguyệt tinh xảo đẹp đẽ bưng điểm tâm đi vào, ngoan ngoãn chiếu cố cuộc sống thường ngày của Lý Hiên.

Từ khi trở thành đệ tử của Lý Hiên, Tần Nguyệt gần như mỗi ngày đều làm điểm tâm cho Lý Hiên, chiếu cố cuộc sống thường ngày của Lý Hiên, đối với Lý Hiên là một điều tốt.

Lúc mới bắt đầu, Lý Hiên còn có chút do dự, không muốn Tần Nguyệt mệt mỏi như vậy, nhưng mà thích ứng hai ngày, Lý Hiên liền thất thủ.

Không có cách nào, bị cô em thân thiết đáng yêu như vậy chăm sóc, Lý Hiên còn thật không nỡ cự tuyệt, dứt khoát vui ở trong đó.

Rất nhanh, lại là hai ngày trôi qua.

Lý Hiên cố gắng tu hành, rốt cuộc đem Huyết Ảnh Thiên Thư lĩnh ngộ được viên mãn, lĩnh ngộ ra ảo ảnh, thực lực chợt tăng một đoạn.

Cũng tại lúc này.

Thanh âm cứng ngắc đột nhiên vang lên, đó là thanh âm nhắc nhở Tống Tiểu Mỹ đạt tới luyện thể tầng một.

[Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài đạt tới luyện thể một tầng, ngài lấy được được thưởng: Ý Niệm Câu Thông.]

[Ý Niệm Câu Thông: Ngài có thể thông qua ý niệm cùng người khác câu thông, cũng có thể mang lời của mình, hoặc là kiến thức truyền cho đối phương.]

Ting!

Tên họ: Lý Hiên

Khí lực: Luyện thể chín tầng

Tư chất: Cực phẩm

Thiên phú: Bản năng chiến đấu, nhanh chóng tự lành, Góc Nhìn Thượng Đế, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Cảm Giác, Mắt Ưng

Năng lực: Ý Niệm Câu Thông, khí huyết phong ấn tông sư, Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng, Thần cấp hội họa.

Đệ tử: Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh

... . .

"Ý Niệm Câu Thông? Cái năng lực này không tệ."

Lý Hiên nhìn giới thiệu Ý Niệm Câu Thông, trong mắt lấp loé ánh sao, cảm giác cái năng lực này phi thường tuyệt vời, rất thích hợp truyền tin tức, dạy dỗ đệ tử.

"Sư tôn, sư tôn, ta rốt cuộc luyện thể một tầng."

Bên ngoài truyền tới thanh âm Tống Tiểu Mỹ, ngay sau đó Tống Tiểu Mỹ hấp tấp vọt vào, kinh ngạc vui mừng chạy tới bên người Lý Hiên.

"Chúc mừng ngươi, chẳng qua tốc độ chậm một ngày, là Huyết Ảnh Thiên Thư quá khó khăn sao? " Lý Hiên đoán được đại khái.

"Dạ sư tôn, Huyết Ảnh Thiên Thư quá khó lĩnh ngộ, ta trong thời gian ngắn không cách nào dùng môn công pháp này vận chuyển khí huyết.

Cuối cùng không có biện pháp nào khác, ta chỉ có thể trước dùng luyện thể công phổ thông tu hành đến luyện thể một tầng. " Tống Tiểu Mỹ có chút mất mát nói.

"Như vậy a, ngươi nơi nào không hiểu, ta dạy cho ngươi, ta đã lĩnh ngộ. " Lý Hiên tự tin nói.

"Sư tôn ngài nói cái gì? Ngài lĩnh ngộ?"

Tống Tiểu Mỹ nghe nói như vậy đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó lộ ra thần sắc khó tin.

Phải biết đây chính là Huyết Ảnh Thiên Thư, muốn lĩnh ngộ yêu cầu tư chất cực cao, nàng từ nhỏ nghiên cứu, nhưng bây giờ tiến hành tu hành, vẫn khó khăn chồng chất.

Kết quả không nghĩ tới, quyển công pháp này mới cho sư tôn không tới ba ngày, sư tôn liền lĩnh ngộ, điều này thật sự là quá dọa người.

"Sư tôn, ngươi thật lĩnh ngộ Huyết Ảnh Thiên Thư rồi sao? " Tống Tiểu Mỹ không dám tin mà hỏi.

" Đúng, thật ra thì không tính là quá khó khăn. " Lý Hiên gật

gật đầu nói.

"Không tính là quá khó khăn? Cái này còn không khó khăn? " Tống Tiểu Mỹ ngẩn người một chút, trong lòng nhất thời có chút nổi đóa.

Nghĩ đến nàng từ nhỏ nghiên cứu môn công pháp này nhiều năm, bây giờ chính thức tiến hành tu hành, vẫn là khó khăn chồng chất, ít nhất yêu cầu trong vòng mười lăm ngày mới có thể nhập môn.

Kết quả không nghĩ tới.

Sư tôn thật không ngờ ung dung nhập môn, còn nói không tính là quá khó khăn, tiến độ tu hành như vậy, khiến cho Tống Tiểu Mỹ thật sự là không thể nào tiếp thu được.

Chương 66. Truyền công pháp

"Muốn học không? Muốn học ta dạy cho ngươi."

Lý Hiên mỉm cười hỏi, Huyết Ảnh Thiên Thư có thể gia tăng tốc độ tu hành, nếu như Tống Tiểu Mỹ nắm giữ, cũng có thể nhanh tăng thực lực lên, vậy Lý Hiên cũng có thể thu được nhiều chỗ tốt hơn.

Có chỗ lợi, Lý Hiên tự nhiên mong muốn đem Huyết Ảnh Thiên Thư dạy cho nàng, thậm chí còn dạy cho Tần Nguyệt, tăng lên thực lực của các nàng.

"Muốn học, vô cùng muốn học. " Tống Tiểu Mỹ gật cái đầu nhỏ nói, khát vọng nhìn Lý Hiên.

"Tốt lắm, tiếp theo vô luận ta làm gì, ngươi đều không nên phản kháng. " Lý Hiên giọng ấm áp nói.

"Sao cơ?"

Tống Tiểu Mỹ hơi sửng sờ, trong nháy mắt đầu óc nghĩ lung tung, suy nghĩ có phải hay không sư tôn muốn khi dễ chính mình, đối với chính mình làm chuyện gì quá phận.

Cũng tại lúc này.

Tống Tiểu Mỹ cảm giác trán của mình bị ngón tay Lý Hiên nhấn một cái, trong nháy mắt kiến thức như biển tràn vào trong đầu.

Những kiến thức này tất cả đều là kiến thức của Huyết Ảnh Thiên Thư, bao gồm tất cả kiến thức nhập môn, thuần thục, tinh thông, đại thành cùng với viên mãn.

Thậm chí bao gồm hiểu biết của Lý Hiên đối với quyển công pháp này, những thứ kiến thức trọng yếu này đều truyền tới.

Số lượng kiến thức như vậy, độ hiểu biết như vậy, một lần nữa làm Tống Tiểu Mỹ ngây dại, cả người thật giống như đầu ngỗng ngây ngô mà sững sờ bất động.

Sững sờ đến mấy phút.

Tống Tiểu Mỹ hấp thu xong kiến thức trong đầu rồi, nàng mới khôi phục như cũ, sau đó trong thanh âm mang theo vẻ run rẩy nói.

"Sư tôn, ngài đã đem Huyết Ảnh Thiên Thư tu hành đến viên mãn sao?"

" Đúng, môn công pháp này vẫn có chút khó khăn, ta mấy ngày nay có thời gian liền tu hành, lúc nãy mới mới vừa đạt tới viên mãn. " Lý Hiên thành thật nói.

"Khó khăn? Đây chính là vô cùng khó khăn mới phải chứ? Ta nghiên cứu Huyết Ảnh Thiên Thư mười năm, kết quả còn không có nhập môn.

Ngài học mấy ngày, vậy mà đã đạt tới viên mãn, chênh lệch như vậy quá xa, thật là không có thiên lý."

Tống Tiểu Mỹ là thật bị đả kích, nàng nắm giữ huyết mạch cao cấp, còn là đại tiểu thư Huyết Miêu nhất tộc, dù là sa sút, cũng có sự kiêu ngạo của chính mình.

Vốn nàng bái Lý Hiên làm sư phụ, phần lớn là vì cảm ơn, nhưng mà không nghĩ tới, vị sư tôn này yêu nghiệt như vậy, mấy ngày liền học được Huyết Ảnh Thiên Thư, còn đạt tới viên mãn.

Thiên tư như vậy, thật là có thể dùng kinh khủng để hình dung.

Cho nên Tống Tiểu Mỹ thật bị giật mình, cảm giác vị sư tôn này của mình so với tưởng tượng còn càng thần bí.

"Khục khục, thật ra thì ta cũng không nghĩ là nhanh như vậy sẽ học được, có thể vì môn công pháp này khá đơn giản thôi. " Lý Hiên ho khan hai tiếng nói.

" Nào có đơn giản nha, rõ ràng rất khó, sư tôn ngươi chính là quái vật."

Tống Tiểu Mỹ chớp mắt to nhìn Lý Hiên, đối với vị sư tôn tuấn mỹ này, nàng sinh ra lòng hiếu kỳ nồng nặc, muốn hiểu sư tôn nhiều hơn.

"Được rồi, ngươi về gọi Tần Nguyệt tới, ta đem Huyết Ảnh Thiên Thư cũng dạy cho nàng. " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Dạ dạ, vậy ta đi đây."

Tống Tiểu Mỹ không nhịn được lại nhìn Lý Hiên một cái, cảm giác sư tôn của mình cười lên đẹp trai vô cùng, cộng thêm tầng cảm giác thần bí kia, khiến cho nàng càng ngày càng hiếu kỳ đối với Lý Hiên, muốn cùng Lý Hiên nói chuyện phiếm.

Nhưng nàng vẫn là nhịn được, vội vội vàng vàng chạy về phía phòng cách vách.

Mấy ngày nay nàng và Tần Nguyệt đã trở thành chị em tốt, Huyết Ảnh Thiên Thư đã sớm dạy cho Tần Nguyệt.

Kết quả Tần Nguyệt giống như Tống Tiểu Mỹ, cũng không có nhập môn.

Chủ yếu là môn công pháp này, cần phải không ngừng lĩnh ngộ, tìm tới điểm phù hợp nhất với chính mình mới được, cho nên trong chốc lát căn bản không cách nào nhập môn.

Liền giống bây giờ, bên trong phòng nhỏ.

Tần Nguyệt cùng Hạnh Nhi đang ngồi chung một chỗ, nghiên cứu Huyết Ảnh Thiên Thư.

Quyển Thiên giai công pháp này, dù là vị thủ hộ giả Hạnh Nhi này thấy được, cũng kinh ngạc không thôi.

Nhưng là người tu tiên, nàng kiến thức rộng lớn, năng lực lý giải mạnh hơn, cho nên nàng phụ tá Tần Nguyệt, có thể mau hơn học được môn công pháp này.

"Hạnh Nhi tỷ, nội dung ta đều lĩnh ngộ, nhưng là ở lúc thử nghiệm tu hành, luôn cảm giác không quá phù hợp chính mình. " Tần Nguyệt có chút khổ não nói.

"Không có chuyện gì, có ta phụ trợ ngươi, không cần mười ngày ngươi liền có thể nhập môn. " Hạnh Nhi tự tin nói.

"Mười ngày? Có thật không? " Tần Nguyệt kinh ngạc.

"Đó là đương nhiên, ta nhưng là người tu tiên, hơn nữa thiên phú của ngươi rất mạnh, toàn bộ Bạch Vân Thành cũng không có người tư chất mạnh hơn ngươi, cho dù Tống Tiểu Mỹ so với ngươi cũng kém một chút. " Hạnh Nhi nói.

"Sư tôn thì sao? Ngươi không phải nói sư tôn rất thần kỳ, ngươi không nhìn thấu sư tôn sao? Sư tôn tư chất khẳng định so với ta càng mạnh mẽ. " Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

" Sư tôn ngươi thật là rất đáng gờm , khiến cho người không nhìn thấu, nhưng Huyết Ảnh Thiên Thư không chỉ là yêu cầu tư chất,

Còn cần tự thân phù hợp công pháp, tìm tới điểm thích hợp mình nhất, cái này cần không ngừng thử nghiệm, chỉ có như vậy mới có thể nhập môn.

Sư tôn ngươi mặc dù thần bí, tư chất cũng rất mạnh, nhưng hắn muốn trong vòng mười ngày tìm tới điểm phù hợp, căn bản không khả năng.

Dù sao thời gian quá ngắn, thời gian thử nghiệm quá ít, chỉ có thể thử nghiệm vận khí.

Nhưng ngươi bất đồng, ngươi là Thiên Mệnh Chi Tử, được thế giới ủng hộ, vận khí tốt hơn, ở trong quá trình thử nghiệm ngươi rất dễ dàng thử nghiệm thành công.

Cộng thêm tư chất mạnh mẽ của ngươi cùng với ta phụ trợ, trong vòng mười ngày ngươi tuyệt đối có thể tu hành nhập môn."

Hạnh Nhi bảo đảm nói, trong mắt lóe lên tràn đầy tự tin.

Chương 67. Sư tôn lợi hại nhất

"Hoá ra là như vậy, ta đây sau khi học được Huyết Ảnh Thiên Thư, trước tiên phải giao cho sư tôn. " Bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt mang theo nghiêm túc nói.

"Chuyện này..."

Hạnh Nhi nghe nói như vậy rất bất đắc dĩ.

Nàng rất muốn nói, chúng ta trăm cay nghìn đắng học được, có thể hay không đừng đều cho sư tôn ngươi? Hơi chút ích kỷ không tốt sao?

Nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc kia của Tần Nguyệt, Hạnh Nhi biết khuyên giải là không có ích lợi gì.

Bởi vì ở trong lòng Tần Nguyệt, sư tôn của nàng quan trọng hơn, thật là giống như là thích trong lòng.

"Haiz!"

Hạnh Nhi thở dài một hơi sâu, cảm giác Tần Nguyệt quá ngốc, cái gì cũng nghĩ Lý Hiên.

Đầu tiên là chiếu cố sinh hoạt hàng ngày của Lý Hiên, Hỏa Linh châu ngưng tụ Hỏa Linh Dịch cũng cho Lý Hiên, lần này lại là Huyết Ảnh Thiên Thư.

Hạnh Nhi cảm thấy, về sau Tần Nguyệt gặp phải thiên tài địa bảo gì, khẳng định trước tiên cho Lý Hiên.

Cách làm như thế , khiến cho Hạnh Nhi đã là vừa hâm lại càng hâm mộ, còn dư lại vẫn là hâm mộ.

Tóm lại.

Hạnh Nhi rất muốn yên lặng một chút, trấn an một chút tiểu tâm linh bị thương của mình.

Cũng tại lúc này, khi Hạnh Nhi không ngừng hâm mộ, bên ngoài truyền đến thanh âm Tống Tiểu Mỹ.

"Tần Nguyệt sư tỷ, Tần Nguyệt sư tỷ, ta học được Huyết Ảnh Thiên Thư, ta học được Huyết Ảnh Thiên Thư."

Theo thanh âm trong trẻo dễ nghe, Tống Tiểu Mỹ hấp tấp xông vào trong nhà, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tất cả đều là vui sướng.

"Ngươi học được Huyết Ảnh Thiên Thư rồi hả? Không có khả năng, tư chất của ngươi so với Tần Nguyệt còn phải kém hơn một chút, làm sao có thể nhanh như vậy?"

Hạnh Nhi không tin hỏi ngược lại, dựa theo nàng tính toán, Tần Nguyệt tư chất tốt nhất, người thứ nhất học được Huyết Ảnh Thiên Thư hẳn là Tần Nguyệt.

Nhưng mà Tống Tiểu Mỹ lại nói nàng học được, rõ ràng trước đây còn hoàn toàn không hiểu, làm sao có thể học được? Cho nên Hạnh Nhi cũng không tin.

"Ta thật học được, các ngươi xem, ta hiện tại đang lợi dụng lộ tuyến tu hành của Huyết Ảnh Thiên Thư, vận chuyển khí huyết một chút."

Tống Tiểu Mỹ nói xong, lập tức ngồi xếp bằng ở trên giường nhỏ, bắt đầu vận chuyển khí huyết, cường hóa khí lực.

Bộ công pháp Huyết Ảnh Thiên Thư kia cùng công pháp khác hoàn toàn bất đồng, phương thức vận chuyển khí huyết, chênh lệch to lớn.

Trong nháy mắt khi Tống Tiểu Mỹ bắt đầu vận chuyển, đừng nói Hạnh Nhi, coi như là Tần Nguyệt mới vừa học tập không bao lâu, đều nhìn thấu có cái gì không đúng.

"Lại. . . Lại thật sự là lộ tuyến của Huyết Ảnh Thiên Thư, làm sao có thể? Rõ ràng lúc trước ngươi còn cái gì cũng không biết, thế nào chỉ chớp mắt liền học được rồi hả?"

Hạnh Nhi kinh ngạc hỏi, khó tin nhìn Tống Tiểu Mỹ, hoàn toàn không nghĩ tới Tống Tiểu Mỹ nhanh như vậy nắm giữ Huyết Ảnh Thiên Thư.

"Đương nhiên là sư tôn hỗ trợ, sư tôn nhưng là nắm giữ toàn bộ Huyết Ảnh Thiên Thư, đã đạt đến giai đoạn viên mãn đấy. " Tống Tiểu Mỹ mỉm cười nói.

"Lý Hiên? Nắm giữ toàn bộ? Đến viên mãn? Ngươi chắc chắn chứ?"

Hạnh Nhi liền vội vàng truy hỏi, trong mắt mang theo nồng nặc không tưởng tượng nổi.

"Dĩ nhiên, hơn nữa sư tôn còn kêu Tần Nguyệt đi qua đấy, chính là vì để cho Tần Nguyệt mau sớm học được. " Tống Tiểu Mỹ lần nữa nói.

"Sao cơ? Sư tôn kêu ta sao? Ta đây đi qua ngay."

Tần Nguyệt vừa nghe Lý Hiên gọi mình, liền vội vàng chạy chậm chạy ra nhà, chạy thẳng tới căn phòng của Lý Hiên.

Hạnh Nhi thấy một màn như vậy rất bất đắc dĩ, nhưng nàng rất muốn biết cái này là chuyện gì xảy ra, cho nên nàng cũng vội vàng đi theo, muốn xác nhận xem Lý Hiên là có nắm giữ hay không.

Cuối cùng, bên trong căn phòng chỉ còn lại chính Tống Tiểu

Mỹ.

Nàng cũng không có để ý, ngược lại ôm si mê với Lý Hiên, cảm giác mình bái Lý Hiên làm sư phụ, rất may mắn.

"Thật đúng là một tiểu sư tôn thần bí, hơn nữa dung mạo rất đẹp trai."

Tống Tiểu Mỹ tay nhỏ chống cằm, ôm si mê lẩm bẩm, ánh mắt có chút trào dâng sao nhỏ.

Một đoạn thời gian đi qua.

Tần Nguyệt hoạt bát trở lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là vui vẻ, cả người đều lộ ra thật cao hứng.

Ngược lại thì Hạnh Nhi thất hồn lạc phách, đi bộ đều lung la lung lay, không hề giống là người tu tiên.

"Như thế nào đây? Như thế nào đây? Có phải hay không cảm giác sư tôn rất lợi hại? " Tống Tiểu Mỹ liền vội vàng nhìn về phía Hạnh Nhi.

"Đúng vậy, Lý Hiên thật sự là thật lợi hại, không tới năm ngày liền nắm giữ cái môn Thiên giai công pháp này, sức lĩnh ngộ như vậy đơn giản là nghịch thiên.

Ôi! Năng lực lĩnh ngộ của một người có thể cường đại đến trình độ này, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng ta mới là người tu tiên,

Kết quả ta ngay cả nhập môn còn chưa nhập môn, Lý Hiên đã viên mãn, cái này còn có để người khác sống hay không? Thật là không có thiên lý."

Hạnh Nhi thất hồn lạc phách nói, cảm giác tốc độ lĩnh ngộ của Lý Hiên yêu nghiệt quá đáng.

"Sư tôn là lợi hại nhất."

Tay nhỏ bé trắng noãn của Tần Nguyệt siết thành quả đấm nhỏ, ánh mắt cong thành trăng lưỡi liềm.

"Đúng vậy, sư tôn quả thật lợi hại."

Tống Tiểu Mỹ công nhận gật đầu, lòng trung thành đối với Lý Hiên càng ngày càng mãnh liệt.

Chương 68. Không có linh căn?

Hạnh Nhi nghe được lời của hai người, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói gì, mà là lựa chọn yên lặng.

"Thế nào Hạnh Nhi tỷ? " Tần Nguyệt nghi ngờ nhìn về phía Hạnh Nhi, bén nhạy nhận ra được có cái gì không đúng.

"Không việc gì, ta hi vọng các ngươi cố gắng tu hành, mau sớm đến luyện thể tông sư, sau đó ta dạy dỗ các ngươi thành người tu tiên. " Hạnh Nhi nghiêm túc nói.

"Người tu tiên? Ta sợ rằng không cách nào thành người tu tiên, ta nắm giữ Huyết Miêu huyết mạch, căn bản là không có cách thành người tu tiên. " Tống Tiểu Mỹ lắc đầu thở dài.

"Không. . . Ngươi có thể, ngươi và Tần Nguyệt là bất đồng, hai người các ngươi lưng đeo đại khí vận, huyết mạch căn bản là không có cách trói buộc các ngươi.

Tương lai các ngươi nhất định có thể trở thành người tu tiên, chưởng thiên khống địa, trở thành đại tu sĩ siêu cấp. " Hạnh Nhi nghiêm túc nói.

"Trở thành đại tu sĩ? Có thật không? Ta thật có thể Tu Tiên, trở thành đại tu sĩ sao? " Tống Tiểu Mỹ khó có thể tin nói.

" Đúng, ta bảo đảm, những ràng buộc của huyết mạch đối với hai ngươi mà nói, chỉ là một tiểu chướng ngại, sớm muộn sẽ bị các ngươi phá, tương lai các ngươi tất nhiên sẽ một bước lên trời. " Hạnh Nhi lần nữa nói.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . ."

Tống Tiểu Mỹ nghe nói như vậy mừng rỡ không thôi, không thể tin được tương lai mình có thể Tu Tiên, còn có thể trở thành đại tu sĩ.

"Trước mau sớm đến luyện thể tông sư, những vấn đề huyết mạch ràng buộc các ngươi, cũng không khó giải quyết, tin tưởng ta, ta thậm chí có thể thề. " Hạnh Nhi lần nữa bảo đảm.

" Được, ta đây sẽ cố gắng trở thành luyện thể tông sư thật nhanh."

"Ta cũng vậy!"

Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ đều rất chờ mong, muốn mau sớm trở thành luyện thể tông sư, đi lên con đường tu tiên.

Song.

Tần Nguyệt nghĩ đến bộ dáng mới vừa rồi muốn nói lại thôi của Hạnh Nhi, dường như quan hệ đến Lý Hiên, trong lòng Tần Nguyệt có chút lo lắng.

Nàng chuẩn bị tìm cơ hội hỏi một chút Hạnh Nhi, xem xem nàng tại sao muốn nói lại thôi, có phải là có chuyện gì quan hệ đến Lý Hiên hay không.

Bên kia.

Bên trong căn phòng của Lý Hiên.

Lý Hiên nằm ngửa ở trên giường nhỏ, đang híp mắt ngủ nướng, đột nhiên nghe được một đạo thanh âm nhắc nhở.

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài gặp phải cường địch, rơi xuống vách đá, ngoài ý muốn tiến vào thần bí động phủ, đạt được Luyện Thể Đan Dược cổ đại.]

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài thực lực đột phá, đến

luyện thể tầng sáu, khen thưởng ngài thiên phú tu tiên: Lôi Linh Căn.]

[nhắc nhở: Ngài thu được thiên phú tu tiên, kích hoạt chức năng hệ thống thăng cấp, có hay không thăng cấp?]

"Hệ thống thăng cấp? Có thể, thăng cấp đi."

Lý Hiên cảm giác thăng cấp khả năng liên quan đến chức năng Tu Tiên, nhất thời có chút hiếu kỳ không dứt, không kịp chờ liền lựa chọn thăng cấp.

[Ting! Nhận được mệnh lệnh, hệ thống thăng cấp bắt đầu thời gian, thăng cấp mười lăm ngày.]

"Mười lăm ngày a, không dài."

Lý Hiên cũng không để ý, dù sao thì là thời gian 15 ngày, vừa vặn mấy ngày nay cũng mệt mỏi, thả lỏng mấy ngày cho tốt, phát triển Huyết Phân Thân một chút.

Cân nhắc đến đây, Lý Hiên lười biếng mà ngủ, chìm vào giấc ngủ khi tiếng chim hót thanh thúy ngoài cửa sổ.

Bên kia.

Tần Nguyệt cùng Hạnh Nhi đi ra Bạch Vân Tiêu Cục, chuẩn bị đi bên ngoài thành săn giết sinh vật ô nhiễm, góp nhặt khí huyết mà Hỏa Linh Châu cần.

Chờ sau khi đi tới bên ngoài thành, Tần Nguyệt thấy chung quanh không người, không nhịn được hỏi "Hạnh Nhi tỷ, ngươi lúc trước muốn nói lại thôi, có phải hay không xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện này. . ."

Hạnh Nhi nhìn Tần Nguyệt một cái, không biết nên hay không nên nói chuyện này.

"Hạnh Nhi tỷ, chuyện này có phải hay không là quan hệ đến sư tôn? " Tần Nguyệt lần nữa truy hỏi, lo âu trong lòng càng nồng nặc.

"Đúng, ta thật ra thì không muốn nói, dù sao sư tôn ngươi mới vừa rồi cũng truyền cho ta Huyết Ảnh Thiên Thư, cũng tính là đối với ta có ân, ta bây giờ cũng không tiện nói chuyện của hắn, nếu như bị hắn biết, hắn sẽ thương tâm. " Hạnh Nhi thở dài.

"Sẽ thương tâm? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Hạnh Nhi tỷ ngươi nói mau đi, ta đều cuống quít muốn chết. " Tần Nguyệt lòng như lửa đốt, rất lo lắng có phải hay không sư tôn sẽ xảy ra chuyện gì.

"Đừng lo lắng, sư tôn ngươi rất an toàn, là vấn đề liên quan tới linh căn của sư tôn ngươi. " Hạnh Nhi đuổi vội vàng giải thích.

"Linh căn? " Tần Nguyệt nghi ngờ.

"Đúng, mới vừa rồi khi sư tôn ngươi truyền cho ta Huyết Ảnh Thiên Thư, ta âm thầm đo thử một chút linh căn linh căn của sư tôn ngươi, phát hiện sư tôn ngươi không có linh căn.

Nói cách khác, sư tôn ngươi vĩnh viễn không cách nào thành người tu tiên, không cách nào có tuổi thọ lâu dài giống như người tu tiên vậy, khả năng trăm năm sau, sư tôn ngươi sẽ rời bỏ ngươi."

Hạnh Nhi nói thật, không chút nào giấu giếm, trong lòng thậm chí đối với Lý Hiên có chút thương hại.

Tần Nguyệt nghe nói như vậy, nội tâm trong nháy mắt căng thẳng, lo lắng hỏi: "Có thật không? Sư tôn thật không có linh căn sao?"

Chương 69. Hệ thống thăng cấp

"Đúng! Hắn quả thật không có linh căn, Lý Hiên nhưng thật ra là một người rất giỏi, hắn nắm giữ ngộ tính đáng sợ, năng lực dò xét thần kỳ.

Là một vị Thần Tiễn Thủ, đồng thời còn là khí huyết phong ấn tông sư, đối xử đệ tử cũng rất tâm huyết, có thể nói sư tôn ngươi vô cùng ưu tú, ở phương diện ngộ tính, ta người tu tiên này, cũng không sánh bằng sư tôn ngươi.

Nhưng mà hắn không có linh căn, cuối cùng không cách nào bồi bạn ở bên cạnh ngươi lâu dài, trăm năm sau sư tôn ngươi sẽ già đi, cuối cùng sẽ hóa thành một nhúm đất vàng."

Hạnh Nhi nói lần nữa, bên trong con ngươi xinh đẹp cũng lộ ra không đành lòng.

Nàng gặp qua rất nhiều thiên tài, cũng gặp qua rất nhiều con em đại gia tộc.

Những người này ở trước mặt Lý Hiên, tất cả đều ảm đạm phai mờ, không cách nào cùng Lý Hiên so sánh.

Nhưng Lý Hiên không có linh căn, cuối cùng không cách nào thành người tu tiên, tuổi thọ cũng sẽ là thứ giới hạn Lý Hiên, cho nên Hạnh Nhi mới có thể thở dài.

"Điều này. . . Điều này không thể được, ta không muốn sư tôn xảy ra chuyện, làm sao bây giờ? Làm sao có thể trợ giúp cho sư tôn? Ta muốn giúp sư tôn. " Tần Nguyệt bận tâm không dứt mà hỏi.

"Biện pháp cũng không phải là không có, thế gian này có thiên tài địa bảo vô cùng hiếm thấy, chỉ cần cho sư tôn ngươi dùng, là có thể có linh căn. " Hạnh Nhi nghiêm túc nói.

"Có thật không? Quá tốt, ta nhất định phải tìm tới thiên tài địa bảo cho sư tôn dùng, nhất định phải giúp sư tôn. " Tần Nguyệt siết quả đấm nhỏ thề.

"Thật là chí khí, chỉ cần ngươi đủ mạnh mẽ, hy vọng tìm tới thiên tài địa bảo sẽ rất lớn, ta sẽ đi cùng ngươi, phụ tá ngươi phát triển, giúp ngươi tìm. " Hạnh Nhi nghiêm túc nói.

"Cám ơn ngươi Hạnh Nhi tỷ."

Tần Nguyệt cảm kích không thôi, cấp thiết muốn trở nên mạnh hơn, giúp Lý Hiên tìm tới thiên tài địa bảo, lấy được linh căn.

"Đi, chúng ta đi săn giết sinh vật ô nhiễm, góp nhặt càng nhiều Hỏa Linh Dịch hơn, cho ngươi trở nên mạnh hơn. " Hạnh Nhi mỉm cười nói.

" Được."

Hai người nói xong, siết chặt trường kiếm, vội vã hướng về rừng cây ngoài thành, đi săn giết sinh vật ô nhiễm.

Cứ như vậy.

Thời gian qua đi, đảo mắt mười lăm ngày trôi qua.

Mười lăm ngày này Bạch Vân Thành rất an tĩnh, không có phát sinh chuyện đặc biệt lớn.

Khu sương trắng quỷ dị ngoài thành vẫn bị trấn áp, khí huyết phong ấn đem nó trấn áp gắt gao, chỉ chờ cao thủ quận thành tới là được.

Lý Hiên mười ngày này lại chế tạo một đống Huyết Phân Thân,

đưa đến tổng số Huyết Phân Thân đạt tới mốc lớn là 5000, trong thành trì chu vi ba nghìn dặm đều có Huyết Phân Thân của Lý Hiên.

Trong thời gian này xảy ra một khúc nhạc dạo, đó chính là người của Huyết Thử nhất tộc đi tới Bạch Vân Thành, khắp nơi tìm kiếm Phong Ấn sư phong ấn khu sương trắng.

Chuyện khác đều rất bình tĩnh, không có lại phát sinh chuyện quá quan trọng.

Ngược lại Tống Tiểu Mỹ liên tục tăng lên hai cấp, Tống Tiểu Mỹ tăng lên tới luyện thể tầng ba.

Chỉ có điều hệ thống đang thăng cấp, khen thưởng phản hồi còn chưa phát ra.

[Ting! Hệ thống thăng cấp thành công, công năng tiểu phụ trợ mở ra, tu bổ thiếu sót không biết, mở ra bảng số liệu Tu Tiên.]

[Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài thăng liền hai cấp, khen thưởng chồng lên lẫn nhau, khen thưởng ngài: Tông sư luyện đan khí huyết.]

[Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài tăng lên tới luyện thể tầng sáu, khen thưởng ngài: Lôi Linh căn tăng lên một tầng.]

Ting!

Lý Hiên: Tư chất võ học Cực phẩm

Khí lực: Luyện thể chín tầng

Linh căn: Lôi Linh căn Trung phẩm

Thiên phú: Ý Niệm Câu Thông, bản năng chiến đấu, nhanh chóng tự lành, Góc Nhìn Thượng Đế, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Cảm Giác, Mắt Ưng

Năng lực: Khí huyết tông sư luyện đan, khí huyết phong ấn tông sư, Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng, Thần cấp hội họa.

Đệ tử: Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh

... . .

" Tông sư luyện đan khí huyết? Trung phẩm Lôi Linh căn? Lúc trước Lôi Linh căn lấy được hẳn là hạ phẩm, Tần Nguyệt giúp ta tăng lên."

Lý Hiên âm thầm lẩm bẩm, vừa mới chuẩn bị kiểm tra ghi chép, trong nháy mắt trong đầu hiện lên số lớn kiến thức.

Những kiến thức này, tất cả đều là kiến thức luyện đan, đan dược luyện ra có thể trợ giúp võ giả luyện thể tăng thực lực lên, tác dụng rất lớn, là chức nghiệp được võ giả chạy theo như vịt.

Lý Hiên không nghĩ tới chính mình lại thu được chức nghiệp này, phải biết lúc trước hắn dùng khí huyết đan, Luyện Thể Đan, đều là đan dược dùng bạc mua.

Hiện tại tại chính mình có thể chế tạo những đan dược này, rốt cuộc không cần lo lắng vấn đề đan dược.

" Không sai, nghề nghiệp này rất tốt, hơn nữa Lôi Linh căn rất tốt, dựa theo cách nói của kiếp trước, một cái linh căn nên tính là thiên linh căn chứ ?

Song thiên linh căn cũng chia phẩm cấp sao? Trước là hạ phẩm Lôi Linh căn, hiện tại tăng lên tới Trung phẩm Lôi Linh căn.

Lý Hiên mở ra ghi chép nhìn một chút, phát hiện ngay từ đầu quả thật lấy được là hạ phẩm Lôi Linh căn, điều này làm Lý Hiên hiểu rõ, dù là đơn linh căn cũng là phân cấp bậc.

"Đã rất tốt rồi, coi bộ ta cũng có thể tu tiên, quá tốt."

Lý Hiên trong lòng đắc ý, rất chờ mong có thể mau sớm Tu Tiên.

Song chuyện này không nóng vội, bởi vì Tu Tiên của thế giới này cùng kiếp trước có chút không giống.

Kiếp trước luyện khí một tầng, luyện khí tầng 2, luyện khí tầng ba, động một chút thì là tu hành mấy tháng, thậm chí tu hành vài năm mới có thể đột phá.

Nhưng cái thế giới này không giống vậy.

Chương 70. Công năng tiểu phụ trợ

Cái thế giới này, chỉ cần hắn có thể tăng lên tới luyện thể tông sư, liền có thể tiến hành một lần lột xác, lột xác từ bên trong ra ngoài, có chút giống thoát thai hoán cốt.

Sau khi lột xác lại tiến hành Tu Tiên, tốc độ tu hành sẽ được tăng lên cực lớn.

Dựa theo cách nói của cái thế giới này, Lý Hiên tính toán một chút, nếu như đạt tới luyện thể tông sư lại Tu Tiên, tốc độ tu hành có thể tăng lên gấp năm lần trở lên.

Tốc độ như vậy làm Lý Hiên vô cùng kinh ngạc, cảm giác phương thức Tu Tiên nơi này, giống như là tận lực ưu hóa vậy, càng thêm hoàn mỹ.

"Đúng rồi, dường như mở ra một cái chức năng tiểu phụ trợ, không biết có ích lợi gì, mở ra xem một chút đi."

Lý Hiên tò mò điều tra chức năng tiểu phụ trợ, phía trên có một dòng lựa chọn mở ra, Lý Hiên suy nghĩ một chút cuối cùng lựa chọn đồng ý.

[Ting! Công năng tiểu phụ trợ mở ra.]

[Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài, lâm vào bên trong tiểu đốn ngộ, nắm giữ Lưu Vân Bộ.]

[Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài, chém chết sinh vật ô nhiễm, kinh nghiệm thực chiến tăng lên trên diện rộng.]

[Ting! Huyết Phân Thân số 888 của ngài, ở võ quán Mã gia tiến bộ thần tốc, được quán chủ coi trọng, địa vị tăng lên.]

[Ting! Huyết Phân Thân số 4500, chém chết sinh vật ô nhiễm, cứu trợ phú hào Hắc Vân Thành, được nhà giàu cảm kích cùng mời chào.]

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài gặp sinh vật ô nhiễm, người bị thương nặng, may mắn Hắc Hoàng ra tay, tránh được một kiếp, thực lực hơi tăng lên.]

. . . .

"Chuyện này. . ."

Lý Hiên nhìn nhắc nhở của tiểu phụ trợ, chân mày khẽ giương lên một cái, cảm giác cái tác dụng phụ trợ này còn thật không nhỏ.

Có tiểu phụ trợ, hắn tùy thời có thể tùy lúc biết tình huống đệ tử, điều này đối với hắn mà nói, cũng là chức năng phụ trợ phi thường hữu dụng.

"Thật sự rất không tồi, về sau khi học trò nhiều có thể thông qua tiểu phụ trợ, khống chế toàn cục tốt hơn!"

Lý Hiên gật đầu một cái, cảm nhận được tiện lợi tiểu phụ trợ mang tới, dĩ nhiên thu đồ đệ mới là trọng điểm, cho nên hắn lần nữa mang ý niệm thu đồ đệ, truyền cho tất cả Huyết Phân Thân.

[Ting! Tất cả Huyết Phân Thân của ngài nhận được mệnh lệnh, càng chú ý thiếu nam thiếu nữ thiên tư bất phàm.]

[Ting! Nghe đồn Hắc Thủy Thôn ngoài Phi Hỏa Thành, có thần đồng xuất thế, Huyết Phân Thân số 4999 của trước đi tới tiếp xúc.]

[Ting! Nghe đồn Mã gia thôn ngoài Yến Vân Thành, có thiếu

niên thiên phú dị bẩm, Huyết Phân Thân số 666 của ngài đi tới tiếp xúc.]

. . .

"Cũng thực không tồi."

Lý Hiên nhìn quỹ đạo hoạt động của Huyết Phân Thân, hài lòng gật đầu.

Đương nhiên, Lý Hiên đối với việc mới vừa lấy được Luyện Đan Sư khí huyết, cũng sinh ra hứng thú, chuẩn bị đi luyện chế một ít đan dược khí huyết.

Quyết định tốt rồi.

Ý niệm của Lý Hiên truyền cho Huyết Phân Thân ở tiệm thuốc Bạch Vân, sắp xếp hắn mua tài liệu cần để luyện đan, đồng thời cũng liên lạc Huyết Phân Thân khác, mua lò luyện đan.

Đan dược Lý Hiên luyện chế là Luyện Tạng Đan, so với Luyện Thể Đan hiệu quả tốt hơn, chỉ là tài liệu cần thiết khá hiếm hoi, yêu cầu đối với thủ pháp luyện đan cũng cực kỳ hà khắc.

Tỷ như Tạng Huyết Hoa, là tài liệu quan trọng của Luyện Tạng Đan, số lượng vô cùng thưa thớt, mỗi lần xuất hiện đều bị người đoạt mua, đơn giản là cung không đủ cầu.

Lý Hiên cũng không lo lắng, sau khi hắn truyền bá tin tức cho các Huyết Phân Thân, rất nhanh thì có phản hồi.

[Ting! ở tiệm thuốc Đông Phong thôn của Huyết Phân Thân số 1999, cất giấu một ít Tạng Huyết Hoa, Huyết Phân Thân đã mua, sau hai giờ liền có thể đưa đến Bạch Vân Thành.]

"Hai giờ, không sai biệt lắm, đến lúc đó lò luyện đan cũng có, phụ dược cũng đủ, ta lấy được rồi thì có thể trực tiếp luyện đan."

Lý Hiên âm thầm thầm thì, nhắm mắt lại tiếp tục vận chuyển khí huyết, rất nhanh hai giờ trôi qua.

Lúc này, vật cần thiết để luyện đan đều bỏ vào tiểu viện cây liễu, Lý Hiên đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

"Sư tôn, ta đã trở về."

Tần Nguyệt cùng Hạnh Nhi chạy về, thấy Lý Hiên muốn ra ngoài, nhất thời bước nhanh tới.

"Sư tôn, cái bình nhỏ này cho ngươi."

Tần Nguyệt mang tới một bình sứ nhỏ đưa cho Lý Hiên, bên trong đều là Hỏa Linh Dịch Hỏa Linh châu ngưng tụ.

"Cảm ơn."

Lần này Lý Hiên không có từ chối, sau khi trở thành tông sư luyện đan khí huyết, Lý Hiên đối với luyện đan có ý tưởng đột phát, chuẩn bị thêm vào một chút Hỏa Linh Dịch, xem một chút hiệu quả luyện đan.

Hắn sau khi nhận lấy bình sứ nhỏ, hướng về phía Tần Nguyệt nói: "Nếu như ngươi không có chuyện trọng yếu, khoan hãng ra ngoài, ta sau khi trở lại đưa ngươi một chút thứ tốt."

"Thứ tốt? Thứ tốt gì đây? " Tần Nguyệt chớp mắt to hỏi, ngay cả Hạnh Nhi bên cạnh đều tò mò không thôi.

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết, được rồi, ta đi nha."

Chương 71. Thứ tốt

Lý Hiên khoát khoát tay, sải bước đi tới cửa, ngồi lên xe ngựa hướng về sân nhỏ cây liễu mà đi.

Tần Nguyệt cùng Hạnh Nhi thấy một màn như vậy, đều rất tò mò, có chút muốn biết Lý Hiên đi làm cái gì.

Song các nàng chưa cùng đi theo, mà là kết bạn đi về phía nhà.

"Tần Nguyệt, ngươi bây giờ tới luyện thể tầng sáu, chỉ phục dụng Luyện Thể Đan thì hiệu quả tăng lên quá chậm, không nên mang tất cả Hỏa Linh Dịch đều cho sư tôn ngươi. " Hạnh Nhi cau mày nói.

"Không có chuyện gì, sư tôn đối với ta tốt như vậy, dạy ta nhiều như vậy, ta cũng hẳn đối với sư tôn tốt hơn một chút mới được. " Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

" Sư tôn ngươi quả thật rất tốt với ngươi, nhưng ngươi lưng đeo trách nhiệm to lớn, cần cứu cái thế giới này.

Hơn nữa ngươi còn phải giúp sư tôn ngươi lấy được linh căn, ngươi không có thực lực là không được, phải tăng nhanh tốc độ tu hành của mình. " Hạnh Nhi suy nghĩ một chút nói.

"Ta. . ."

Tần Nguyệt nghe nói như vậy trầm mặc, nàng rất muốn trợ giúp sư tôn, nhưng bây giờ cùng tương lai, nàng đều muốn trợ giúp sư tôn, cho nên lâm vào trong hai lựa chọn khó này.

"Haiz!”

Hạnh Nhi thấy bộ dáng xoắn xuýt của Tần Nguyệt, cũng có chút bất đắc dĩ, dứt khoát lắc lắc đầu nói.

" Được rồi, ngày mai ta đi Vạn Bảo Lâu một chuyến, giúp ngươi mua chút Luyện Tạng Đan giá cả đắt hơn, chẳng qua loại đan dược này tương đối khó luyện chế, tài liệu cũng không coi là nhiều.

Hơn nữa Luyện Tạng Đan có đan độc, đối với ngươi về sau khả năng có ảnh hưởng, không giống Hỏa Linh Dịch, dùng bao nhiêu cũng sẽ không có tác dụng phụ."

"Không có chuyện gì, ta dùng, có chút đan độc thì cũng kệ, ta không sợ đan độc. " Tần Nguyệt vội vàng nói.

"Ngươi thật là quá ngu, Hỏa Linh Dịch thứ tốt như vậy lại cho sư tôn ngươi, chính ngươi nhưng phải dùng Luyện Tạng Đan có đan độc, thật là khờ không có thuốc chữa."

Hạnh Nhi bất đắc dĩ, rất hâm mộ Lý Hiên có đệ tử như Tần Nguyệt, Hạnh Nhi rất muốn thay thế Lý Hiên, trở thành sư tôn của Tần Nguyệt, đáng tiếc không có cơ hội.

"Đi đi, về làm cơm trưa, ta đói bụng rồi, sư tôn chắc không có ăn cơm, ta muốn làm thức ăn ngon cho sư tôn."

Tần Nguyệt bước nhịp bước nhanh nhẹn nói, thậm chí ngâm nga khúc ca.

Phía sau Hạnh Nhi bất đắc dĩ nhìn, rất hâm mộ Tần Nguyệt chuyện gì cũng nghĩ đến Lý Hiên.

Bên kia.

Sân nhỏ cây liễu.

Lý Hiên ngồi xe ngựa đi tới sân nhỏ cây liễu, nhìn một chút hai

gã Huyết Phân Thân trong sân nhỏ, cất bước đi vào trong phòng luyện đan trong sân nhỏ.

Nhìn lò luyện đan tinh xảo đẹp đẽ trong phòng luyện đan, Lý Hiên chuẩn bị tương lai mua một cái lò luyện đan lớn, như vậy mới có thể luyện chế càng nhiều đan dược.

"Bắt đầu luyện đan, bằng vào trình độ tông sư luyện đan của ta, Luyện Tạng Đan luyện chế rất đơn giản, chính là không biết sau khi thêm vào Hỏa Linh Dịch thì như thế nào? Thử một lần."

Luyện đan rất nhanh bắt đầu.

Lý Hiên đứng ở trong phòng luyện đan, mở ra lò lửa, thông qua từng bước luyện chế đan dược Luyện Tạng Đan.

Lần đầu tiên luyện đan, Lý Hiên trước tiên luyện chế là thượng phẩm Luyện Tạng Đan, khoan hãy nói, thân là tông sư luyện đan, hắn chỉ dùng vài chục phút liền luyện chế ra một lò thượng phẩm Luyện Tạng Đan.

Chờ mở ra lò luyện đan rồi, ngửi đan hương đậm đà, nhìn sáu viên Luyện Tạng Đan thượng phẩm màu trắng bên trong lò luyện đan, Lý Hiên hài lòng gật đầu.

"Tiếp đó, thí nghiệm xem đan dược thêm vào Hỏa Linh Dịch thì như thế nào? Ta rất chờ mong."

Lý Hiên lại một lần nữa bắt đầu luyện đan, trong lòng rất mong đợi mà thêm vào Hỏa Linh Dịch.

Bạch Vân Tiêu Cục, trong phòng nhỏ của Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt ăn xong bữa trưa ngồi ở trước bàn đọc sách, tay nhỏ chống cằm trắng nõn, lẳng lặng chờ đợi.

Vốn nàng và Hạnh Nhi định buổi chiều đi Tùng Mộc sơn cốc

săn giết sinh vật ô nhiễm, song Lý Hiên bảo nàng chờ đợi, nàng tự nhiên ngoan ngoãn nghe theo.

Ngược lại Hạnh Nhi đi tới đi lui, hy vọng Tần Nguyệt đi theo nàng, mau sớm đi Tùng Mộc sơn cốc, săn giết sinh vật ô nhiễm, đáng tiếc Tần Nguyệt không nghe Hạnh Nhi , khiến cho nàng rất buồn rầu.

Thời gian tiếp tục qua đi, rất nhanh ba giờ trôi qua.

Hạnh Nhi nhìn một chút sắc trời bên ngoài, cảm giác nếu không đi ra, buổi chiều cũng không có biện pháp săn giết sinh vật ô nhiễm.

Hạnh Nhi nóng lòng nói: "Tần Nguyệt, chúng ta đi săn giết sinh vật ô nhiễm trước đi, chờ buổi tối chúng ta trở lại, sư tôn ngươi khẳng định cũng quay về rồi."

"Điều này không thể được, bữa trưa ta làm xong còn chưa bưng cho sư tôn đây. " Tần Nguyệt liền vội vàng lắc đầu nói.

"Đến lúc nào rồi, còn nghĩ bữa trưa."

Hạnh Nhi tức giận trên trán đều nhăn, cảm giác mình phí công chiếu cố Tần Nguyệt lâu như vậy rồi, lại chuyện gì cũng nghĩ đến Lý Hiên.

"Tần Nguyệt a, chỉ có săn giết nhiều sinh vật ô nhiễm hơn, mới có thể góp nhặt càng nhiều Hỏa Linh Dịch, mới có thể gia tăng kinh nghiệm chiến đấu, ngươi không muốn giúp sư tôn ngươi lấy được linh căn sao?

Bây giờ trễ nãi một buổi chiều, sẽ chậm trễ tìm thiên tài địa bảo cho sư tôn ngươi, ngươi thật muốn nhìn sư tôn ngươi không có linh căn sao? " Hạnh Nhi nói thẳng.

"Chuyện này. . . Ta. . . ."

Tần Nguyệt luống cuống, tay nhỏ đều xoắn xuýt không biết nên làm gì bây giờ.

Chương 72. Luyện Thể Đan?

"Tần Nguyệt sư tỷ, không có chuyện gì, chính là một buổi chiều mà thôi, sư tôn nếu để cho ngươi chờ, nhất định là có chuyện."

Trên giường, Tống Tiểu Mỹ đang vận chuyển khí huyết, cường hóa thể chất lên tiếng.

Nàng thực lực mới luyện thể tầng ba, còn chưa đủ để đi ra ngoài săn giết sinh vật ô nhiễm, nàng chỉ thích hợp ở nhà vận chuyển khí huyết, cường hóa khí lực, kích hoạt càng nhiều Huyết Miêu huyết mạch.

"Như vậy sao, vậy bọn ta chờ sư tôn, cũng không thể trễ nãi chuyện của sư tôn."

Tần Nguyệt nghe được lời nói của Tống Tiểu Mỹ, vội vàng gật đầu, lần nữa ngồi xuống tiếp tục chờ đợi.

"Haiz! Được rồi, vậy thì chờ một chút."

Hạnh Nhi thở dài bất đắc dĩ, ngồi ở một bên tiếp tục chờ đợi, chẳng qua là trong lòng vẫn vô cùng buồn rầu.

Thời gian lần nữa qua đi, lại là hai giờ trôi qua.

Mắt thấy sắc trời đã hoàng hôn, Lý Hiên còn chưa có trở lại, Hạnh Nhi ít nhiều có chút mất hứng, cảm thấy bị trễ nãi một buổi chiều.

Cũng tại lúc này.

Tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên, cách đi bộ quen thuộc

kia trong nháy mắt làm Tần Nguyệt đứng lên.

"Là âm thanh sư tôn đi bộ."

Lỗ tai nhỏ Tần Nguyệt vô cùng bén nhạy, nghe được âm thanh lập tức chạy chậm đi tới cửa, mở ra cửa phòng, thấy được Lý Hiên cất bước đi tới.

"Xin lỗi, hơi trễ, hai bao đan dược này cho ngươi. " Lý Hiên lấy ra hai cái bọc nhỏ màu xanh da trời một lớn một nhỏ, đưa cho Tần Nguyệt.

"Đây là đan dược cho ngươi dùng, Tống Tiểu Mỹ cần đợi sau khi nàng luyện thể tầng sáu, cũng có thể có đan dược như vậy."

"Đan dược? Dạ, tạ ơn sư tôn. " Tần Nguyệt thu hồi hai cái bọc nhỏ, cảm kích nói.

"Không việc gì, ta đi trước, trong tu hành nếu như gặp phải vấn đề không hiểu, có thể tới tìm ta. " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Được rồi sư tôn."

Tần Nguyệt liền vội vàng ngoan ngoãn gật đầu, dõi mắt nhìn Lý Hiên rời đi.

Chờ sau khi Lý Hiên rời đi.

Hạnh Nhi đi tới, có chút bất đắc dĩ nói.

"Ta còn tưởng rằng bảo bọn ngươi chờ là có chuyện trọng yếu gì, thì ra là cho ngươi đan dược, ôi, uổng công làm trễ nãi một buổi xế chiều."

"Không có, có đan dược của sư tôn, ta cũng có thể tăng nhanh tu hành, trở nên mạnh hơn đấy. " Tần Nguyệt mỉm cười nói.

"Đan dược ta có thể từ Vạn Bảo Lâu điều tới, đó đều là Luyện

Tạng Đan, so với Luyện Thể Đan tốt hơn."

Hạnh Nhi lắc đầu một cái, cảm giác Lý Hiên mặc dù thiên tài, nhưng dù sao thuộc về thiên tài của thế giới loài người, không thể so sánh với sự tính toán của người tu tiên.

Theo Hạnh Nhi,

Lý Hiên cho đan dược nhiều nhất là Luyện Thể Đan, so ra kém Luyện Tạng Đan do Vạn Bảo Lâu của nàng cung cấp.

Song Luyện Tạng Đan có đan độc, Hạnh Nhi một mực không muốn để cho Tần Nguyệt sử dụng, càng muốn để cho Tần Nguyệt sử dụng Hỏa Linh Dịch, đáng tiếc Tần Nguyệt đều cho sư phụ nàng, thật sự là làm Hạnh Nhi buồn rầu.

"Tần Nguyệt sư tỷ, sư tôn đưa cho ngươi là Luyện Thể Đan sao? Ta thấy số lượng không ít đấy, những đan dược này phỏng chừng đáng giá không ít tiền đấy."

Tống Tiểu Mỹ tiến tới, có chút hiếu kỳ nhìn về phía hai cái bọc nhỏ kia.

"Hẳn là Luyện Thể Đan, ta xem một chút."

Tần Nguyệt mang hai cái bọc màu xanh da trời một lớn một nhỏ để lên bàn, đầu tiên đem cái bọc to màu xanh da trời mở ra, lộ ra một đống bình sứ nhỏ bên trong.

Tống Tiểu Mỹ mang một cái bình sứ mở trong đó ra, trong nháy mắt đan hương nhàn nhạt tràn ngập ở trong phòng, khiến cho người ngửi được sảng khoái tinh thần.

"Ồ?"

Hạnh Nhi ngửi được đan hương này rồi thì chân mày cau lại, có chút kinh ngạc đi tới bên cạnh bàn, lấy ra một cái bình sứ nhỏ

trong đó mở ra, cầm một viên đan dược bên trong đổ xuống lòng bàn tay.

Trong nháy mắt.

Một viên đan dược êm dịu như ngọc, sáng bóng óng ánh trong suốt xuất hiện ở tầm mắt, màu sắc đẹp mắt kia làm con mắt Hạnh Nhi đều trợn tròn.

"Thế nào Hạnh Nhi tỷ? Có gì không đúng sao? " Tần Nguyệt nghi ngờ nhìn về phía Hạnh Nhi.

"Chuyện này. . . . Cái này lại là Luyện Tạng Đan, còn là Luyện Tạng Đan thượng phẩm, giỏi lắm, sư tôn ngươi lại có quan hệ rộng như vậy, lấy được Luyện Tạng Đan thượng phẩm! " Hạnh Nhi kinh ngạc.

" Luyện Tạng Đan thượng phẩm? Dường như rất lợi hại. " Tần Nguyệt chớp mắt to hiếu kỳ nói.

"Nào chỉ là lợi hại, bản thân Luyện Tạng Đan so với Luyện Thể Đan giá trị cao gấp mười lần, huống chi đây là thượng phẩm Luyện Tạng Đan, giá trị ít nhất cao gấp trăm lần, hơn nữa có tiền mà không mua được. " Hạnh Nhi nghiêm túc nói.

"Lợi hại như vậy?"

Tống Tiểu Mỹ cũng kinh ngạc, tay nhỏ trắng nõn tinh tế cầm lên một viên đan dược, bắt đầu mà xem xét cẩn thận.

"Chính là lợi hại như vậy, bản thân Luyện Tạng Đan liền khá đáng tiền, mấu chốt còn là Luyện Tạng Đan thượng phẩm, trước đây ta không phải là cùng ngươi nói, Luyện Tạng Đan sẽ sinh ra đan độc sao?

Những thứ kia là hạ phẩm cùng Trung phẩm Luyện Tạng Đan, mà thượng phẩm Luyện Tạng Đan thì lại khác, nó sinh ra đan độc

cực ít.

Mấu chốt là một chút đan độc này, thân thể con người bình thường tự trừ độc liền có thể bài tiết ra, ít ảnh hưởng tu hành.

Đan dược tốt như vậy, sư tôn ngươi lại chịu cho ngươi nhiều như vậy, là ta xem thường hắn. " Hạnh Nhi kinh ngạc nói.

Chương 73. Quá là bạo chi

"Bảo sao sư tôn để cho ta chờ đợi, thì ra sư tôn chuẩn bị cho ta đan dược tốt như vậy, quả nhiên sư tôn tốt nhất với ta."

Tần Nguyệt âm thanh êm dịu nói, trong mắt tất cả đều là sùng bái đối với Lý Hiên.

" Sư tôn ngươi quả thật tốt đối với ngươi, muốn lấy được nhiều Luyện Tạng Đan thượng phẩm như vậy, cho dù là ta trong thời gian ngắn đều không lấy ra được,

Ta phỏng chừng sư tôn ngươi sau khi thu ngươi làm đồ đệ, liền một mực tìm kiếm Luyện Tạng Đan thượng phẩm, hắn sợ rằng bỏ ra cái giá không nhỏ. " Hạnh Nhi ánh mắt phức tạp nói.

"Chuyện này. . ."

Tần Nguyệt nghe nói như vậy, nội tâm rung động, cảm giác sư tôn đối với chính mình quá tốt, vì chính mình bỏ ra nhiều như vậy.

"Quả thật, chỉ riêng tài liệu chính Tạng Huyết Hoa của Luyện Tạng Đan, liền vô cùng khó tìm, đại đa số đều bị thế lực lớn, đại gia tộc mua đi, người bình thường rất khó lấy được, đơn giản là có tiền mà không mua được."

Tống Tiểu Mỹ nghiêm túc gật đầu, nghĩ tới một ít tin tức về Tạng Huyết Hoa.

"Nói rất đúng, cho nên có thể nói lần này sư tôn của các ngươi, thật là chảy máu nhiều, ở phương diện đối đãi đệ tử, hắn coi như là dốc hết tâm can."

Hạnh Nhi càng nói ánh mắt càng phức tạp, cảm giác Lý Hiên

người này so với tưởng tượng còn càng hay, hay đến nỗi đơn giản là sư tôn điển hình.

Song.

Làm Hạnh Nhi tò mò nhất là, cái bọc nhỏ màu xanh da trời sau cùng là cái gì.

Cái bọc nhỏ màu xanh da trời này trông càng khéo léo, coi như đặt vào bình đan dược, tối đa cũng chỉ đặt được ba bình.

Nhưng ở viền của bọc nhỏ tinh xảo này, lại khâu một vòng sợi tơ màu vàng, cả cái bọc nhỏ bởi vì sợi tơ, lộ ra tinh xảo gấp mấy lần.

Sự xuất hiện của sợi tơ này đưa tới ba người chú ý, Tần Nguyệt không nhịn được mang bao nhỏ màu xanh mở ra, từ bên trong lấy ra ba bình sứ nhỏ càng tinh xảo.

"Chai nhỏ thật là tinh xảo, không biết bên trong chứa cái gì, lại dùng bình tốt như vậy."

Tần Nguyệt tò mò mở ra một cái bình nhỏ, cẩn thận từng li từng tí đổ ra một viên đan dược óng ánh trong suốt.

Ở trong nháy mắt khi đổ đan dược ra, đan hương đậm đà tràn ngập ở trong không khí, tràn ngập ở toàn bộ bên trong nhà.

Hạnh Nhi, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt ba người vừa ngửi được mùi thơm này, thân thể mềm mại chấn động mạnh, cả người từ bên trong ra ngoài đều cảm giác sảng khoái tinh thần.

"Đây là đan dược gì? Ta vì sao chẳng qua là ngửi một cái cũng cảm giác sảng khoái tinh thần? " Trong mắt to của Tần Nguyệt thoáng qua kinh ngạc.

"Cực. . . Cực phẩm Luyện Tạng Đan! Cái này lại là cực phẩm

Luyện Tạng Đan, làm sao có thể? " Hạnh Nhi hoảng sợ há ra cái miệng nhỏ nhắn.

"Cực phẩm Luyện Tạng Đan? Vẫn còn có cực phẩm? " Tần Nguyệt chớp mắt to, nghi ngờ không hiểu truy hỏi.

"Đúng, đây tuyệt đối là cực phẩm Luyện Tạng Đan, thật là số tiền khổng lồ a."

Hạnh Nhi nhanh chóng mang tới tất cả bình sứ nhỏ mở ra, kiểm tra cẩn thận một chút đan dược bên trong, sau đó hít một hơi thật sâu.

"Tổng cộng mười lăm viên cực phẩm Luyện Tạng Đan, sư tôn ngươi năng lực quá mạnh mẽ, mạng giao thiệp so với người tu tiên như ta còn rộng rãi hơn.

Luyện Tạng Đan cực phẩm trân quý như vậy, sư tôn ngươi lại có thể lấy được mười lăm viên, thật là thần thông quảng đại. " Hạnh Nhi lần nữa ngưng trọng nói.

"Hạnh Nhi tỷ, Luyện Tạng Đan cực phẩm lợi hại như vậy sao? " Tần Nguyệt đối với phương diện này một chữ cũng không biết, không nhịn được hỏi ra miệng.

"Dĩ nhiên, Luyện Tạng Đan cực phẩm chỉ có tông sư luyện đan mới có thể luyện thành, nhưng mà tỷ lệ luyện chế cực thấp, khả năng cả đời chỉ có thể luyện ra một hai viên.

Đan dược tốt như vậy, sư tôn ngươi lại lấy được mười lăm viên, thủ đoạn như vậy, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi. " Hạnh Nhi khó tin nói.

"Cả đời chỉ có thể luyện ra một hai viên? Khó như vậy!"

Tần Nguyệt bị giật mình, lần đầu tiên ý thức được sự hiếm hoi cùng hiếm thấy của Luyện Tạng Đan cực phẩm.

"Chính là khó khăn như vậy, ngươi biết cực phẩm Luyện Tạng Đan vì sao hiếm hoi, vì sao lại trân quý sao? " Hạnh Nhi nghiêm nghị mà hỏi.

"Tại sao? " Tần Nguyệt truy hỏi.

"Bởi vì cực phẩm Luyện Tạng Đan dược liệu kinh người, không chứa đan độc, trọng điểm nó còn có hiệu quả tống ra đan độc,

Nói cách khác có cực phẩm Luyện Tạng Đan, cho dù ngươi lúc trước ăn số lớn đan dược, cũng có thể thông qua cực phẩm Luyện Tạng Đan tống ra đan độc.

Cực phẩm đan dược giá trị cực cao, có tiền mà không mua được, rất nhiều đại gia tộc, thậm chí người của hoàng thất cũng muốn mua cực phẩm Luyện Tạng Đan.

Nhưng bọn họ căn bản không mua được, bởi vì cực phẩm đan dược bị tất cả mọi người cướp mua, trên thị trường căn bản không lưu thông, ai cũng không có biện pháp mua được.

Nhưng sư tôn ngươi vì ngươi, lại lấy được mười lăm viên cực phẩm Luyện Tạng Đan, quá là bạo chi đi."

Chương 74. Tần Nguyệt thức tỉnh

Hạnh Nhi trịnh trọng giải thích, hoàn toàn giảng thuật ra giá trị bên trong.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . ."

Tần Nguyệt bị dọa sợ, lần đầu tiên phát hiện đan dược trong tay mình lại quý giá như thế, cả người đều hoảng hồn.

Phải biết mới vừa rồi khi Lý Hiên cho nàng đan dược, cứ như vậy tiện tay ném một cái, là nhẹ nhàng lạnh nhạt như vậy, thật giống cho đan dược thông thường.

Thật không nghĩ đến.

Cái này lại là cực phẩm Luyện Tạng Đan cực độ trân quý, điều này thật sự khiến Tần Nguyệt bị hù dọa, âm thanh run rẩy nói.

"Ta. . . Ta không thể nhận vật trân quý như thế, sư tôn vì ta bỏ ra quá nhiều, ta muốn đưa trở về cho sư tôn."

"Chờ một chút, ngươi phải tiếp nhận, đây là lễ vật sư tôn ngươi cho ngươi, là khích lệ cùng mong đợi của sư tôn ngươi đối với ngươi, ngươi chỉ cần mau sớm trở nên mạnh mẽ, mới có thể hồi báo sư tôn ngươi."

Hạnh Nhi liền vội vàng ngăn cản, đồ vật tốt như vậy dĩ nhiên muốn cho Tần Nguyệt mau sớm ăn,

Chỉ có như vậy mới có thể trở nên mạnh hơn, mới có thể ứng đối đủ loại nguy hiểm trong tương lai.

Cho nên, Hạnh Nhi vừa dùng lý vừa dùng tình, không ngừng khuyên.

Ước chừng nói nửa giờ, cuối cùng khuyên nhủ được Tần Nguyệt, lý do khuyên nhủ là, để cho nàng mau sớm tăng thực lực lên, trở nên mạnh mẽ rồi giúp Lý Hiên lấy được linh căn.

"Ta trở nên mạnh mẽ rồi, nhất định phải giúp sư tôn lấy được thiên tài địa bảo, trợ giúp sư tôn lấy được linh căn."

Tần Nguyệt kiên định tuyên bố, trong đôi mắt to xinh đẹp thoáng qua ngọn lửa màu đỏ.

Hạnh Nhi thấy ngọn lửa màu đỏ mà trong lòng cả kinh, chờ sau khi ngọn lửa màu đỏ biến mất, nàng cảm nhận được Tần Nguyệt hơi chút khác trước.

Đó là bắt nguồn từ sự tỉnh lại của lực lượng huyết mạch, mặc dù chỉ là từng tia, nhưng mà cũng biểu thị Tần Nguyệt dần dần đi về phía con đường quật khởi.

"Không nghĩ tới, Tần Nguyệt lại bởi vì Lý Hiên, trước thời hạn thức tỉnh một tia huyết mạch, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu. " Hạnh Nhi trong lòng âm thầm nói, trong lòng có chút băn khoăn.

Bên kia.

Lý Hiên trở lại trong phòng chính mình không bao lâu, nghe được thanh âm nhắc nhở liên tiếp của tiểu phụ trợ.

[Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài thức tỉnh một tia huyết mạch, vận mệnh chi lực hội tụ, đại thời đại phong vân biến ảo trong vòng hai năm mở ra.]

[Ting! Huyết Phân Thân số 3000 của ngài ở Thiết Thạch thành, được đề bạt làm đại sư huynh của Thiết Quyền võ quán,

danh tiếng đang thịnh.]

. . .

"Tần Nguyệt lại thức tỉnh một tia huyết mạch? Quả là không tệ, có điều đại thời đại trong vòng hai năm mở ra, phỏng chừng sẽ rất nguy hiểm chứ ? Xem ra phải nhanh một chút tìm tới càng nhiều đệ tử."

Lý Hiên dâng lên cảm giác nguy cơ, trong lòng ra lệnh cho các Huyết Phân Thân, tìm càng nhiều đệ tử.

Ngoài ra.

Huyết Thử nhất tộc trong Bạch Vân Thành cũng cần theo dõi, những người này khắp nơi tìm phong ấn tông sư, cũng là một nguy hiểm tiềm tàng.

Lý Hiên truyền đạt từng cái chỉ thị, bao gồm khu sương trắng quỷ dị ngoài thành, cũng phái người nhìn chằm chằm, phòng ngừa có tình huống ngoài ý muốn phát sinh.

Chỉ thị truyền đạt xong rồi, Lý Hiên một lần nữa chìm đắm vào trong tu hành, ăn cực phẩm Luyện Tạng Đan, bắt đầu cố gắng tu hành.

Thời gian qua đi, đảo mắt lại là mười ngày trôi qua.

Lý Hiên cố gắng tu hành, lại một lần nữa mở hai mắt ra, siết quả đấm cảm thụ khí lực của mình.

"Thực lực lại trở nên mạnh mẽ, tư chất võ học cực phẩm mang tới trợ giúp thật không nhỏ, ta gần như mỗi ngày đều có thể cảm giác được thực lực tăng cường."

Lý Hiên trên mặt lộ ra mỉm cười, trong con ngươi đen nhánh thâm thúy u ám.

[Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài đột phá đến luyện thể bốn tầng, khen thưởng ngài: Một quả sủng vật thức tỉnh.]

[Quả sủng vật thức tỉnh: Sủng vật sau khi dùng có thể thức tỉnh năng lực thiên phú.]

"Trái cây tốt!"

Lý Hiên mở ra tay phải, một viên trái cây tựa như cà chua, xuất hiện ở lòng bàn tay, tản ra hào quang nhàn nhạt.

"Ta bây giờ không có sủng vật, chờ lát nữa đi mua một con sủng vật, không biết dạng sủng vật gì thì thích hợp."

Lý Hiên tạm thời không có sủng vật thích hợp, dứt khoát mang quả sủng vật thức tỉnh thu lại, mở ra tiểu phụ trợ kiểm tra tình huống gần đây.

[Ting! Huyết Phân Thân số 666, làm khách Triệu gia thôn, gặp mã tặc đánh tới, anh dũng chết trận, Triệu gia thôn được cứu dùng quan tài kỳ quái, hậu táng Huyết Phân Thân của ngươi.]

[Ting! Huyết Thử nhất tộc ở Bạch Vân Thành cường đoạt tiểu cô nương, ba gã Huyết Phân Thân của ngài ngăn cản, gặp phải Huyết Thử nhất tộc đuổi giết.]

[Ting! Hai gã Huyết Phân Thân chết trận, một tên Huyết Phân Thân khác chạy ra khỏi Bạch Vân Thành, dẫn đi Huyết Thử nhất tộc.]

[Ting! Huyết Phân Thân số 1 của ngài, dẫn số lớn Huyết Phân Thân xuất động, ở rừng Hắc Mộc phục giết 30 tên Huyết Thử nhất tộc, làm Luyện Thể Tông Sư bị thương nặng, nhất chiến thành danh.]

Chương 75. Đường Khả Nhi

Lý Hiên lẳng lặng nhìn tin tức tiểu phụ trợ cung cấp, nhìn mâu thuẫn giữa các phân thân cùng Huyết Thử nhất tộc, còn có phân thân phản kích, Lý Hiên hài lòng gật đầu.

" Không sai, dẫn Huyết Thử nhất tộc tới Bạch Vân Thành, rất hợp tâm ý ta, gia tộc này làm nhiều việc ác, tội nghiệp chồng chất, sớm nên diệt trừ."

Lý Hiên lần nữa hạ đạt chỉ thị cho phân thân, khiến chúng nó tự do hành động, thấy Huyết Thử nhất tộc làm ác, tùy thời có thể động thủ, không cần hắn ra lệnh.

Chỉ thị truyền đạt rồi, Lý Hiên đi ra ngoài cửa, nhìn về phía phương hướng khu sương trắng quỷ dị.

Nhiều ngày như vậy trôi qua, người tu tiên của Quận Thành từ đầu đến cuối không xuất hiện, hai ngày trước khu sương trắng thậm chí xuất hiện một lần hỗn loạn.

Vì thế.

Lý Hiên đặc biệt đi khu sương trắng một chuyến, hy sinh một trăm tên Huyết Phân Thân, thêm một trăm đạo liên hoàn tiểu phong ấn, vậy thì mới một lần nữa phong ấn được khu sương trắng.

Song.

Khu sương trắng thủy chung là cái tai họa ngầm, Lý Hiên còn là hy vọng người tu tiên có thể mau sớm xử lý khu sương trắng, chỉ có như vậy hắn mới có thể sinh hoạt dễ dàng.

"Một trăm đạo tiểu phong ấn đủ để chống đỡ rất lâu, gần đây không cần lo khu sương trắng, trước tiên đi cùng cha mẹ ăn một bữa cơm, rất nhiều ngày không bầu bạn cha mẹ."

Lý Hiên nói rồi cất bước rời đi, bầu bạn cha mẹ một hồi thật tốt, cuối cùng khi cha mẹ thúc giục cưới thì chạy trối chết.

Sau đó không lâu.

Lý Hiên đi tới sân nhỏ cây liễu, lần nữa đi vào phòng luyện đan, bắt đầu luyện chế đan dược.

Bạch Vân Thành, cửa thành đông.

Thành Chủ Bạch Sơn dẫn theo đông đảo quan chức, cung kính cùng đợi, từng người mong đợi nhìn bầu trời.

Rất nhanh.

Trên bầu trời xuất hiện hai bóng người, hai đạo bóng hình đạp lá sen phi hành.

Đây là một nam một nữ, nam mày kiếm mắt sáng, vóc người thon dài, sau lưng cõng lấy ba thanh cổ kiếm, nhìn vô cùng tiêu sái phiêu dật.

Nữ da thịt trắng noãn, môi mỏng mắt hạnh, thân thể mềm mại có lồi có lõm, cho dù mặc áo dài trắng trên người đều không cách nào che phủ vóc người đẹp vô cùng của nàng.

Cộng thêm mi tâm của nàng có chấm nhỏ màu đỏ, cùng với khóe miệng nàng hiện lên nụ cười nhạt, khiến cho một cái nhăn mày một tiếng cười của nàng mang theo mị lực mười phần, thu hút sự chú ý của người khác.

"Hoan nghênh thượng tiên giá lâm Bạch Vân Thành, ta là Bạch Vân thành chủ Bạch Sơn, thượng tiên có nhu cầu gì xin cứ việc

phân phó. " Thành Chủ Bạch Sơn cung kính dẫn theo mọi người hành lễ.

"Ừ!"

Hai bóng người chậm rãi đáp xuống, lá sen dưới chân dần dần nhỏ đi, biến thành lá cây màu xanh lục bay vào túi hai người.

"Ta tên là Chu Hằng, vị này là sư muội ta, Đường Khả Nhi, lần này quỷ dị do chúng ta phụ trách, đây là đơn nhiệm vụ, ta hi vọng các ngươi toàn lực phụ giúp bọn ta."

Chu Hằng lạnh nhạt mà nói, hướng mọi người giới thiệu một chút, tiện tay mang một tờ danh sách có đóng dấu của đại ấn Quận Thành đưa tới.

"Hai vị thượng tiên xin yên tâm, chúng ta nhất định toàn lực ứng phó. " Thành Chủ Bạch Sơn nhìn một chút đơn nhiệm vụ, liền vội vàng bảo đảm nói.

"Đi thôi, dẫn chúng ta đi khu vực quỷ dị xuất hiện, mau sớm giải quyết hết quỷ dị. " Chu Hằng lạnh lùng nói.

"Phải! Thượng tiên."

Thành Chủ Bạch Sơn vội vàng mời hai vị người tu tiên, đi khu sương trắng chỗ quỷ dị ở.

Cùng nhau đi tới, Thành Chủ cũng đem tình huống khu sương trắng nói ra, bao gồm phong ấn chữ 'Trấn' thần bí kia.

"Các ngươi trong thơ nhờ giúp đỡ viết có người thi triển khí huyết phong ấn, phong ấn khu sương trắng, ngươi xác định là khí huyết phong ấn sao? " Chu Hằng hoài nghi nói.

"Xem ra giống như là khí huyết phong ấn, song chúng ta không có 100% nắm chắc. " Thành Chủ Bạch Sơn liền vội vàng giải thích.

"Theo ta được biết, phạm vi quỷ dị ảnh hưởng rất lớn, cho dù người tu tiên ra tay, đều phải hao phí đại khí lực, ta không tin khí huyết phong ấn nho nhỏ, có thể phong ấn lại quỷ dị."

Chu Hằng lạnh nhạt mà nói, có chút không tin lời của thành chủ.

"Chuyện này. . ."

Thành Chủ Bạch Sơn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể lựa chọn yên lặng.

"Sư huynh trước đừng có vội kết luận, nhỡ như là khí huyết tông sư xuất thủ đây, ta nghe nói thuật phong ấn của khí huyết tông sư cũng tương đối lợi hại."

Thanh âm trong trẻo dễ nghe vang lên, thanh âm kia phảng phất chuông gió mà truyền vào trong tai của mọi người,

Làm mọi người ở hiện trường như gặp gió xuân ấm áp.

Chu Hằng nghe nói như vậy liền vội vàng gật đầu, trên gương mặt góc cạnh rõ ràng dịu dàng mỉm cười nói.

"Khả Nhi sư muội nói cũng phải, chúng ta đi qua nhìn một chút, song khí huyết tông sư phần lớn là lão giả, muốn thi triển phong ấn phạm vi lớn, cần phải tiêu hao rất nhiều khí huyết,

Ta cảm thấy khí huyết tông sư sẽ không ngốc như thế, sẽ cam nguyện vì người bình thường, liều mạng chịu nguy hiểm khí huyết tổn thương nặng nề mà phong ấn quỷ dị."

"Chu sư huynh hãy cứ gọi cả họ tên ta đi, Khả Nhi hai chữ này, chỉ có người nhà ta có thể gọi như vậy."

Đường Khả Nhi điềm tĩnh cười, chẳng qua là bên trong nụ cười kia mang theo cảm giác xa cách.

" Được, Đường Khả Nhi sư muội. " Chu Hằng nhún nhún vai, không thèm để ý cười nói.

Chương 76. Coi Quẻ Sư

Hai người kết bạn đi, đi theo Thành Chủ tiếp tục tiến lên, rất nhanh đi tới cách khu sương trắng không xa, xa xa thấy được chữ 'Trấn' trên bầu trời khu sương trắng.

"Đây là! !"

Chu Hằng thấy cái chữ 'Trấn' kia hơi sững sờ, trong mắt lóe lên khó tin.

"Thật là bạo tay, lại thật là tông sư phong ấn khí huyết."

Đường Khả Nhi cũng lộ ra kinh ngạc, răng nhỏ trắng như tuyết đều lộ ra.

"Thật là khó có thể tưởng tượng, lại có tông sư khí huyết thân phận cao quý, cam nguyện hao phí số lớn khí huyết, phong ấn quỷ dị, thế gian này lại có kẻ ngu như thế."

Chu Hằng kinh ngạc nói, trong mắt mang theo nồng nặc không tưởng tượng nổi.

"Quả thật rất ngu, chỉ là ngu ngốc một cách đáng yêu, ta ngược lại muốn gặp một lần vị tông sư phong ấn khí huyết này, chính là không biết hắn còn còn sống không vậy."

Đường Khả Nhi thở dài, có chút kính nể nói.

"Chẳng qua là hao phí số lớn khí huyết mà thôi, sẽ không chết, nhiều nhất giảm thọ mười năm. " Chu Hằng nói như chém đinh chặt sắt.

"Vậy cũng chưa chắc, Chu sư huynh không phải là dự định xử

lý quỷ dị trong này sao? Không bằng vào thử một chút. " Đường Khả Nhi mang theo vui vẻ mỉm cười nói.

" Ừ, ta nhất định phải đi đánh chết quỷ dị, giải trừ nguy hiểm nơi này, sư muội không đi vào sao? " Chu Hằng nghi ngờ nói.

"Ta không vào được, sư huynh có thể thử xem. " Đường Khả Nhi lần nữa ngòn ngọt cười.

"Không vào được? Không có khả năng, phong ấn khí huyết nơi này là Trấn Ma phong ấn, loại phong ấn này đối nội phong ấn rất mạnh, nhưng lực lượng phong ấn đối ngoại rất yếu.

Nói cách khác, từ bên ngoài tiến vào khu sương trắng, bị phong ấn ảnh hưởng rất ít, cộng thêm chúng ta là người tu tiên, lại làm sao có thể không vào được? " Chu Hằng không tin nói.

"Ngươi có thể thử xem."

Đường Khả Nhi nâng lên tay nhỏ trắng như tuyết, làm ra động tác mời.

"Thử thì thử."

Chu Hằng không thèm để ý khoát khoát tay, nhấc chân liền hướng khu sương trắng đi tới.

Oành!

Âm thanh nặng nề vang lên.

Đầu Chu Hằng trực tiếp đụng vào bên trên kết giới do phong ấn hình thành, trong nháy mắt mặt hắn liền đen, khó tin mà ngắm nhìn kết giới trước mắt.

"Cái này là chuyện gì xảy ra? Ta tại sao không vào được khu sương trắng! Đây không phải là Trấn Ma phong ấn thông thường sao? Ta làm sao có thể không vào được? " Chu Hằng sắc mặt khó

coi nói.

"Không, nơi này không chỉ có Trấn Ma phong ấn, còn có 100 đạo liên hoàn tiểu phong ấn, ngươi xem."

Đường Khả Nhi vung vẩy tay nhỏ, từng vòng linh lực tràn vào khu sương trắng, rất nhanh ở phía dưới chữ 'Trấn' to lớn, xuất hiện rất nhiều chữ 'Trấn' nhỏ.

Những chữ này giống như bóng đèn tròn nối liền cùng một chỗ, tạo thành một bức hình vẽ trấn áp đặc thù, cũng làm trình độ chắc chắn của Trấn Ma phong ấn tăng lên gấp mấy lần.

"Chuyện này. . . . Vẫn còn có nhiều tiểu phong ấn như vậy, nhiều phong ấn như vậy, hao phí khí huyết sẽ phi thường nhiều, sợ rằng. . . Sợ rằng vị phong ấn tông sư này đã bỏ mình."

Chu Hằng bị chấn động mạnh nói, cảm giác nhân sinh quan của mình chịu trùng kích kịch liệt.

"Đúng vậy, chung quy có vài người đang yên lặng cống hiến, bọn họ không cầu hồi báo, không cầu người cảm kích, lại hao phí số lớn khí huyết của chính mình, phong ấn khu sương trắng.

Haiz! Người này đúng là thật ngu ngốc một cách đáng yêu, nếu như vị phong ấn tông sư còn sống này, ta nhất định phải cảm ơn hắn thật tốt, bởi vì hắn có tư cách."

Bên trong thanh âm thanh thúy của Đường Khả Nhi mang theo một tia thương cảm, con ngươi xinh đẹp nhìn lên bầu trời, lộ ra càng sáng ngời.

Đồng thời nàng ở trong lòng làm ra một cái quyết định, chuẩn bị mời coi quẻ sư của tông môn, tới nơi này tính ra tông sư thi triển phong ấn, xem hắn rốt cuộc là ai.

Nhìn một chút xem vị phong ấn tông sư mang lòng đại nghĩa,

yên lặng cống hiến này rốt cuộc là hạng người gì.

Xem xét đến đây.

Đường Khả Nhi từ trong tay áo lấy ra một viên ngọc phù, thông qua phương thức truyền tin của ngọc phù, đem chuyện này truyền cho tông môn.

Không bao lâu sau khi ngọc phù truyền tin qua, Đường Khả Nhi nhận được trả lời, hỏi chuyện này phải hay không là chân thật, bởi vì ngay cả tông môn đều rất kinh ngạc chuyện này.

Đường Khả Nhi lần nữa trả lời lại, cặn kẽ trần thuật chuyện này, hơn nữa nhiều lần bảo đảm tính chân thực của chuyện này.

Tông môn nhận được tin tức rồi, qua rất lâu sau rốt cuộc phát tới tin tức.

"Ở Bạch Vân Thành chờ chúng ta!"

Đường Khả Nhi nhìn hồi âm này, biết tông môn cũng bị dao động.

Ở trong loạn thế như vậy, mọi người chỉ lo chính mình, bảo đảm an toàn của chính mình là rất tốt rồi.

Phải biết bây giờ rất nhiều người nhân cơ hội hốt bạc, vơ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, không chuyện ác nào không làm, làm sao có thể trợ giúp người bình thường.

Nhưng mà bây giờ.

Xuất hiện một vị tông sư phong ấn khí huyết nguyện ý vì Bạch Vân Thành, hao phí số lớn máu tươi, vị tông sư này rất có thể đã bỏ mình.

Nghĩa cử lương thiện như vậy, đại nghĩa như vậy, cho dù là người tu tiên cũng trở nên động dung.

Cho nên Tam Kiếm Tông của Đường Khả Nhi, chuẩn bị phái cao thủ, tới xác nhận tính chân thực nơi này, tìm vị tông sư phong ấn khí huyết kia.

Chương 77. Phong thiếu gia

"Sư muội, tông môn nói thế nào? " Chu Hằng dò hỏi.

"Tông môn bảo chúng ta chờ đợi, phỏng chừng Lục trưởng lão sẽ chạy tới, hắn kinh nể nhất là người lòng mang đại nghĩa, khả năng muốn gặp vị kia một lần. " Đường Khả Nhi khẽ nói, thanh âm lảnh lót vô cùng.

"Sư muội, ngươi cảm thấy như vậy đáng giá không? Một tên tông sư phong ấn khí huyết, vì một ít bá tánh mà chết, điều này thật đáng giá không? " Chu Hằng tâm tình không bình tĩnh nói.

"Có đáng giá hay không sư huynh ngươi lẽ nào không hiểu sao? Luôn có một số người đang dốc hết sức thủ hộ cái thế giới này, chúng ta là người tu tiên, hẳn là càng cố gắng thủ hộ.

Ta nhớ được, sư huynh ngươi lúc trước thích bênh vực những người bị bắt nạt nhất, trượng nghĩa ra tay, sau đó ngươi dần dần thay đổi, không còn thuần túy, trở nên nịnh hót cùng tham lam, như vậy thật tốt sao?"

Đường Khả Nhi nhìn Chu Hằng, trong thanh âm lộ ra mất mác.

Chu Hằng nghe nói như vậy cả người run run, trong đầu nghĩ tới những sự tích oanh oanh liệt liệt trong quá khứ, nhân sinh tiêu sái trượng nghĩa ra tay.

Lại nhìn mình bây giờ, vì thực lực mà tính toán đủ kiểu, Chu Hằng biết rõ mình thay đổi, mình trong quá khứ đã biến mất.

"Ta còn có thể trở lại quá khứ sao? " Chu Hằng trầm giọng nói.

"Có thể, chỉ cần chịu cố gắng. " Đường Khả Nhi nghiêm túc gật

đầu.

"Trễ rồi, ta làm quá nhiều chuyện tham lam, đã không trở về quá khứ được."

Chu Hằng thở dài một tiếng, trong nỗi chán chường càng đi càng xa, đi về phía Bạch Vân Thành náo nhiệt.

"Không trở về được sao?"

Đường Khả Nhi tự lẩm bẩm, tay nhỏ trắng như tuyết khẽ vuốt lồng bảo hộ phong ấn to lớn, cảm thụ lực phòng hộ của lồng bảo hộ, Đường Khả Nhi khẽ mỉm cười.

"Lực lượng phong ấn thật là cường đại, lấy khí huyết phong ấn của võ giả, chặn lại người tu tiên, giỏi lắm!"

Trong con ngươi xinh đẹp của Đường Khả Nhi mang theo ánh sao, giày thêu nhỏ đạp lên cỏ nhỏ xanh nhạt, giống như tiên tử từng bước một rời đi, ở trong gió nhẹ đi về phía phương xa.

Tại chỗ chỉ còn lại đám người Thành Chủ mờ mịt đứng, còn không có biết rõ đây rốt cuộc là chuyện gì.

"Thành chủ đại nhân, mới vừa rồi ý của hai vị người tu tiên phải chăng là, cái phong ấn này quá mạnh, bọn họ không vào được? " Triệu thống lĩnh nghi ngờ hỏi.

"Đúng là cái ý này, không nghĩ tới người bố trí phong ấn lợi hại như vậy, ngay cả người tu tiên đều bị chặn lại. " Thành Chủ Bạch Sơn trịnh trọng nói.

"Ta lần đầu tiên nghe nói chuyện như vậy, cho tới nay, ta đều cho rằng người tu tiên là giỏi nhất, không nghĩ tới bọn họ cũng có lúc bị làm khó."

Vẻ mặt Triệu thống lĩnh thay đổi, cảm giác người tu tiên cùng

bên trong tưởng tượng của chính mình không quá giống nhau.

"Đúng vậy, ta cũng lần đầu tiên thấy chuyện như vậy."

. . . .

Các quan viên chung quanh nghị luận ầm ỉ, nhìn về phía phong ấn kết giới mà con mắt nhìn thấy, cảm thấy chủ nhân của cái phong ấn kết giới này, so với tưởng tượng còn giỏi hơn rất nhiều.

Bên kia.

Trong rừng rậm Khô Mộc.

Ba gã người của Huyết Thử nhất tộc không ngừng chạy trốn, cả người đầy vết thương chạy như điên.

"Phong thiếu gia, ngài chịu đựng, chỉ cần xuyên qua Khô Mộc rừng rậm, mới có thể sống sót. " có một Huyết Thử tên Bàn Tam hô.

"Ta không sao, giết ông chủ quán trà rồi sao? " Phong thiếu gia sắc mặt khó coi nói.

"Giết, ta tự tay đưa hắn đánh gục. " Bàn Tam vội vàng nói.

"Giết là tốt rồi, bị một đám võ giả luyện thể đuổi giết thì coi như thôi, uống ngụm trà cũng có thể bị người hạ độc, ta đường đường Luyện Thể Tông Sư, lại chật vật thành như vậy, đáng hận, đáng hận a!"

Phong thiếu gia tức giận kêu, trong đầu không khỏi nghĩ tới cảnh tượng bị phục kích.

Đó là một đoàn võ giả luyện thể huấn luyện nghiêm chỉnh, am hiểu cung tên, cung thuật của những võ giả kia vô cùng đáng sợ, gian xảo đến cực hạn.

Điều này cũng đưa đến người Huyết Thử nhất tộc mà hắn suất lĩnh chết thảm trọng, sau đó chính là bị một đường đuổi giết.

Thật vất vả chạy trốn tới Khô Mộc rừng rậm, thấy một quán trà, bọn họ trong cơn đói khát cực kỳ liền vội vàng uống vài hớp trà, ăn một ít điểm tâm.

Sau đó liền trúng độc, còn bị ông chủ quán trà lén tập sát hai người của Huyết Thử nhất tộc.

Cuối cùng bọn họ chỉ còn lại ba người, trốn đến nơi này.

Nhưng Phong thiếu gia thân phận tôn quý, khi ăn cũng ăn tương đối nhiều, kết quả trúng độc sâu nhất, đường đường Luyện Thể Tông Sư, còn đang cần người dìu.

Kết quả như thế , khiến cho Phong thiếu gia tức giận đến cực hạn, hận không thể giết sạch những người đuổi giết kia.

"Vèo!"

Tiếng xé gió đột nhiên vang lên, thanh âm quen thuộc làm sắc mặt Phong thiếu gia biến đổi lớn.

"Không được! Bọn họ lại đuổi tới, để ta chặn lại bọn họ, Bàn Tam ngươi che chở Phong thiếu gia đi mau!"

" Được ! Giao cho ta. . . Chờ đã, ngươi đi đâu vậy, con mẹ nó ngươi dám lâm trận bỏ chạy! !"

Bàn Tam nhìn một người khác đột nhiên chạy trốn, nhất thời nổi giận, nhưng mủi tên phía sau giống như màn mưa mà hạ xuống, Bàn Tam chỉ có thể phẫn hận một mình ngăn trở, che chở Phong thiếu gia rời đi.

Chương 78. Sư tôn là Luyện Đan Tông Sư?

Trong rừng cây Khô Mộc.

Trước mặt một con sinh vật ô nhiễm chết đi.

Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, Hạnh Nhi đứng chung một chỗ, lợi dụng Hỏa Linh châu hấp thu hết khí huyết của quái vật, sau đó con quái vật này biến thành bụi bặm.

"Phù! Lại góp nhặt thêm hai giọt, sau khi trở về ta trước tiên phải đưa cho sư tôn. " Trên khuôn mặt nhuốm bẩn nhỏ nhắn của Tần Nguyệt, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

" Ừ, quả thật nên cho sư tôn ngươi một chút, hắn bỏ ra cho các ngươi nhiều như vậy, có tư cách lấy được Hỏa Linh Dịch."

Hạnh Nhi công nhận gật đầu, thái độ đối với Lý Hiên hoàn toàn thay đổi, trở nên càng ngày càng đồng ý lời nói của Tần Nguyệt.

"Chờ một chút, có người!"

Hạnh Nhi dẫn theo Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ nhanh chóng núp ở phía sau một cây đại thụ, cảnh giác nhìn một đầu khác của Khô Mộc rừng rậm.

Sau đó không lâu.

Một đạo thân ảnh máu me khắp người chạy tới, quanh thân đều là lực lượng huyết mạch, tản ra khí tức đạt tới Luyện Thể Tông Sư.

Sau lưng hắn đều là mủi tên, trên người cũng nhiều chỗ trọng thương, khí huyết lực đang suy bại, rõ ràng đã dùng huyết mạch chi lực.

Hắn sau khi lao nhanh mấy bước, mủi tên như màn mưa từ sau lưng cấp tốc bắn tới, người này trong cơn tuyệt vọng, bị bắn chết tại chỗ.

Bạch bạch!

Người này ngã trên đất, hoàn toàn không có tiếng thở.

Một đám người đeo mặt nạ cõng lấy Huyền Kim Cường Cung sau lưng, lưng đeo Huyền kim trường kiếm cấp tốc vọt tới, dừng ở trước thi thể, lấy hết mũi tên Huyền Kim đi, sau đó vơ vét thi thể.

Sau một phen xử lý, những người đeo mặt nạ này quét mắt nhìn đám người Tần Nguyệt phía sau cây cối một cái, sau đó lắc mình nhanh chóng rời đi.

Một lát sau.

Hạnh Nhi dẫn theo Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ đi ra, nhìn về phía thi thể chết đi.

"Sức chiến đấu của những người này thật là mạnh, huấn luyện nghiêm chỉnh, có chút giống binh lính. " Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

"Quả thật rất mạnh, người bị bắn giết là một gã Luyện Thể Tông Sư, một đám võ giả luyện thể đuổi giết Luyện Thể Tông Sư, bản lĩnh thật không nhỏ. " Hạnh Nhi nghiêm túc gật đầu.

"Tiểu Mỹ, ngươi tại sao không nói chuyện? Thế nào? " Tần Nguyệt thấy Tống Tiểu Mỹ không nói lời nào, nghi ngờ hỏi.

"Người bị giết chết là Luyện Thể Tông Sư của Huyết Thử nhất

tộc, người đuổi giết đeo mặt nạ, chỉ sợ là thuộc hạ của sư tôn. " Tống Tiểu Mỹ nói ra lời kinh người.

"Thuộc hạ của sư tôn? Ngươi chắc chắn chứ? " Tần Nguyệt kinh ngạc, nàng còn thật không biết những tin tức này.

"Dĩ nhiên chắc chắn, ta trước đây không phải đã từng cùng các ngươi nói qua, ta là bị sư tôn cứu về sao, lúc ấy đuổi giết ta chính là Huyết Thử nhất tộc,

Khi đó ta đã tuyệt vọng, sau đó sư tôn giống như thần binh từ trên trời hạ xuống mà cứu ta, còn mang theo một đám người phục sát Huyết Thử nhất tộc. . . ."

Tống Tiểu Mỹ đem chuyện khi đó giảng thuật ra, cái kết quả này khiến Tần Nguyệt nghe mà rất kinh ngạc, cho dù là Hạnh Nhi cũng cảm thấy khó tin.

"Không nghĩ tới, sư tôn của các ngươi còn bồi dưỡng lực lượng như vậy, có thể giết chết huyết mạch tông sư, rất mạnh. " Hạnh Nhi tán dương.

"Đúng vậy, người này trước đây xuất hiện ở Bạch Vân Thành, sư tôn khả năng cao là lo lắng bọn họ sẽ tìm được ta, vậy nên mới điều động lực lượng, tiêu diệt Huyết Thử nhất tộc.

Quả nhiên sư tôn thật rất tốt, chung quy luôn giúp bọn ta, nhưng xưa nay không giành công, khả năng hắn đang âm thầm giúp chúng ta rất nhiều rất nhiều, chỉ là chúng ta cũng không biết."

Tống Tiểu Mỹ cảm động nói, tận đáy lòng cảm kích Lý Hiên.

"Quả thật, sư tôn của các ngươi chuyện gì cũng giấu giếm, rõ ràng có bản lãnh như vậy, lại còn ở nhà làm một tiêu sư, còn có Tinh Thần Kiếm pháp.

Lần trước nếu như không phải là các ngươi nói cho ta biết, ta

còn không biết sư tôn của các ngươi đã đem Tinh Thần Kiếm pháp lĩnh ngộ thấu triệt,

Kiếm pháp thâm ảo như vậy, ngay cả ta đều lĩnh ngộ không được, sư tôn ngươi trực tiếp lĩnh ngộ thấu triệt, thật là người so với người làm người ta tức chết."

Hạnh Nhi hâm mộ nói, cảm giác Lý Hiên chính là một yêu nghiệt, sức lĩnh ngộ mạnh kinh người.

"Sư tôn vốn là rất lợi hại mà, là ngươi một mực mang theo thành kiến, cảm thấy sư tôn không phải là người tu tiên. " Tần Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

"Được được được, đều là lỗi của ta, ta không nên có thành kiến với sư tôn ngươi, ta cũng không phải là nhằm vào sư tôn ngươi, chẳng qua là cảm thấy luyện thể võ giả đều rất rác rưởi.

Song quan niệm của ta đã sửa lại, nào còn dám xem thường người bình thường, không có cách nào, không đổi quan niệm không được, sư tôn ngươi quá yêu nghiệt, đánh mặt quá ác."

Hạnh Nhi bất đắc dĩ, nhiều lần nàng đều là âm thầm cùng Lý Hiên so sánh, kết quả mỗi lần đều là nàng thua vô cùng thê thảm, mấu chốt Lý Hiên còn không biết.

Nói cách khác, Lý Hiên trong vô hình liền đánh bại nàng, điều này làm Hạnh Nhi hết sức bực bội, muốn mắng thầm cũng không biết phải mắng thầm như thế nào.

Bây giờ nàng đã hoàn toàn bị đánh phục rồi, không phục không được, thật sự là không trêu chọc nổi, yêu nghiệt quá đáng.

"Được rồi, chúng ta trở về đi thôi, ta muốn gặp mặt sư tôn. " Tống Tiểu Mỹ chớp mắt to ươn ướt nói.

"Ta cũng vậy, đi thôi."

Chương 79. Diệp Phàm

Ba nữ tử kết bạn rời đi, ôm trong lòng tò mò đối với Lý Hiên mà chạy về Bạch Vân Thành, trở lại Bạch Vân Tiêu Cục.

Làm các nàng kinh ngạc chính là, Lý Hiên hôm nay lại không có ở nhà, đây cũng là điều làm các nàng nghi ngờ không hiểu.

Chờ ước chừng nửa giờ.

Các nàng rốt cuộc chờ được Lý Hiên, nhìn Lý Hiên mang theo hai bao nhỏ màu xanh da trời trở về.

"Sư tôn, ngươi về rồi. " Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ liền vội vàng chạy chậm tới, kéo ống tay áo Lý Hiên nói.

" Ừ, tặng cho các ngươi, một người một bọc."

Lý Hiên mỉm cười, mang hai cái bọc nhỏ đưa cho Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ.

"Sư tôn lại tìm đan dược cho chúng ta, khẳng định bỏ ra rất nhiều đúng không. " Tần Nguyệt cảm động nói.

"Thật ra thì không có gì, chỉ là tìm dược liệu tốn chút sức. " Lý Hiên không thèm để ý khoát khoát tay.

Đám người Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ nhìn bộ dáng rộng rãi của Lý Hiên, cho là Lý Hiên không muốn để cho các nàng biết bỏ ra bao nhiêu, muốn làm cho các nàng an tâm tu hành.

Hai cô bé càng ngày càng rung động, trong lòng càng sùng bái Lý Hiên.

"Sư tôn, đây là Hỏa Linh Dịch, này. " Tần Nguyệt mang Hỏa Linh Dịch thu thập được đưa cho Lý Hiên.

" Không tệ, ta tạm thu, hai ngày nữa lại đưa các ngươi một ít thứ tốt."

Lý Hiên nhận lấy Hỏa Linh Dịch, trấn an hai người đệ tử mấy câu, lúc này mới hướng gian phòng của mình đi tới.

Hạnh Nhi từ đầu đến cuối đều ở một bên nhìn, ở khi Lý Hiên đi qua, Hạnh Nhi mơ hồ ngửi được, mùi vị đặc biệt do luyện chế đan dược còn lưu lại.

"Ừ ?"

Mày liễu của Hạnh Nhi hơi giật giật, nghi ngờ trong lòng không hiểu, chờ đi theo hai nàng Tần Nguyệt trở lại phòng xép, sau khi mở ra hai cái bao nhỏ màu xanh.

Hạnh Nhi sờ sờ đan dược còn ấm, thân thể mảnh mai của nàng hơi chấn động một chút, trong đôi mắt to xinh đẹp thoáng qua khó tin.

"Thế nào Hạnh Nhi tỷ? " Tần Nguyệt nghi ngờ không hiểu hỏi.

"Chuyện này. . . Đan dược này còn có độ ấm, là đan dược mới vừa luyện chế ra không lâu. " Tống Tiểu Mỹ trịnh trọng nói.

"Đan dược mới vừa luyện chế không lâu? Chờ đã, ngươi là nói…?"

" Đúng, ta hoài nghi sư tôn ngươi là Luyện Đan Sư, ta mới vừa rồi ở trên người sư tôn ngươi ngửi thấy mùi thơm đặc biệt lúc luyện đan, cộng thêm viên đan dược có độ ấm này.

Còn có hai lần này, Lý Hiên lấy ra rất nhiều đan dược tốt, sư tôn ngươi chỉ sợ là một vị Luyện Đan Sư, một vị tông sư luyện đan

khí huyết. " Hạnh Nhi ngưng trọng phân tích.

"Tông sư luyện đan khí huyết? Tông sư? " Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Tống Tiểu Mỹ lộ ra vẻ kinh sợ.

"Chính là tông sư! Các ngươi phải hiểu, cực phẩm Luyện Tạng Đan chỉ có đan dược tông sư có thể luyện chế, sư tôn các ngươi tỷ lệ cực lớn là tông sư đan dược."

Hạnh Nhi nói nghiêm túc, khi nhìn về phía vị trí Lý Hiên, ánh mắt thay đổi, không còn cao cao tại thượng, mà là biến thành ngang hàng, thậm chí cảm thấy được địa vị của Lý Hiên so với nàng còn cao hơn.

Bởi vì Lý Hiên thật lợi hại, tông sư phong ấn khí huyết, tông sư luyện đan khí huyết, còn có đông đảo thuộc hạ, Thần Tiễn Thủ, năng lực quan sát đặc thù, sức lĩnh ngộ. . . .

Tóm lại một đống lớn năng lực , khiến cho Hạnh Nhi càng cảm giác Lý Hiên yêu nghiệt, cảm giác Lý Hiên bất phàm.

" Sư tôn các ngươi, đơn giản là vị sư tôn bảo tàng, mấu chốt là còn giấu giấu diếm diếm, quá khinh người! Rõ ràng có bản lãnh như vậy, còn không chịu nói ra."

Hạnh Nhi tức giận bất bình, sớm biết Lý Hiên có bản lãnh như vậy, nàng nào còn dám cùng Lý Hiên âm thầm so tài? Đây không phải là tự tìm khổ sao? Cho nên Hạnh Nhi rất buồn rầu.

"Sư tôn đó là không tham danh tiếng, quả nhiên sư tôn là tốt nhất. " Bên trong đôi mắt đẹp của Tần Nguyệt thoáng qua sùng bái, cả người cũng sắp thành fan hâm mộ nhỏ của Lý Hiên.

"Được rồi được rồi, mau vội tu hành đi, sư tôn các ngươi cung cấp cho các ngươi nhiều đan dược như vậy, không tăng nhanh tu hành, nhưng mà có lỗi với tâm huyết của sư tôn các ngươi."

" Được, chúng ta biết."

Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ liền vội vàng gật đầu, ngoan ngoãn ngồi vào trên thảm, bắt đầu vận chuyển khí huyết, tăng thực lực lên.

Bên kia.

Thiết Thạch Thành.

Bên trong Thiết Quyền võ quán.

Huyết Phân Thân số 3000 của Lý Hiên từng bước một đi, sải bước tiêu sái ở bên trong võ quán.

"Đại sư huynh!"

"Đại sư huynh!"

. . . .

Cùng nhau đi tới, các đệ tử luyện võ chung quanh tất cả đều hướng Huyết Phân Thân hành lễ, trong ánh mắt mang theo sùng bái, một ít nữ đệ tử càng là ôm si mê.

"Ừm."

Huyết Phân Thân số 3000 lạnh nhạt đi, không có giới tính, hắn căn bản không có tình cảm nam nữ, tôn chỉ tồn tại của hắn chỉ có một, đó chính là nghĩ đủ mọi cách trợ giúp bản thể trở nên mạnh mẽ.

"Đại sư huynh, gần đây người ghi danh học võ càng ngày càng nhiều, chúng ta có nên nhận lấy hết hay không? " Nhị sư huynh chạy tới báo cáo.

"Thu! Mua lại hai căn nhà bên cạnh võ quán, khuếch trương võ quán."

Huyết Phân Thân số 3000 lạnh nhạt trả lời một câu, đi tới trên đá luyện công của mình, nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng vận chuyển khí huyết.

"Vâng! Đại sư huynh, đúng rồi, có một thiếu niên không có tiền muốn đi làm công để học võ ở võ quán chúng ta, phải tiếp nhận hắn sao? Thiếu niên này dường như có hơi đặc biệt, ánh mắt vô cùng sáng sủa."

"Ánh mắt sáng ngời? Mang vào nhìn một chút. "Huyết Phân Thân số 3000 nhắm mắt lại nói một câu.

"Được rồi đại sư huynh."

Nhị sư huynh bước nhanh rời đi, sau đó không lâu hai đạo tiếng bước chân truyền tới.

"Đây là đại sư huynh của chúng ta, mau bái kiến đại sư huynh. " Nhị sư huynh vội vàng nói.

"Bái kiến đại sư huynh, ta tên là Diệp Phàm, Phàm trong Tiên Phàm!"

Thanh âm trong trẻo vang lên, vang vọng ở trong võ quán, Huyết Phân Thân đang nhắm hai mắt tu hành, chợt mở cặp mắt ra.

Chương 80. Đi Thiết Thạch Thành

Huyết Phân Thân số 3000 mở hai mắt ra, cặp mắt sắc bén quét qua thiếu niên trước mặt.

Thiếu niên mặc áo gai vải thô cũ nát, da thịt ngăm đen, thoạt nhìn chính là một đứa trẻ nghèo khổ.

Nhưng thiếu niên dung mạo vô cùng anh tuấn, mắt to mày rậm, gương mặt góc cạnh rõ ràng, thân hình càng là đứng thẳng tắp.

Cộng thêm con ngươi thiếu niên đen nhánh, mang tới cho người ta một loại cảm giác kiên cường.

"Diệp Phàm sao? " Huyết Phân Thân trầm giọng hỏi.

"Đúng vậy đại sư huynh, ta tên là Diệp Phàm. " Diệp Phàm chắp tay một cái, thân hình vẫn đứng thẳng tắp.

"Đại sư huynh, Diệp Phàm đứa nhỏ này rất không tồi, mới vừa rồi còn giúp ta một chuyện nhỏ, có thể hay không để cho hắn gia nhập võ quán? " Nhị sư huynh không nhịn được nói giúp.

"Có thể."

Huyết Phân Thân gật đầu một cái, cặp mắt sắc bén lần nữa quét qua Diệp Phàm.

"Về sau nhiệm vụ bửa củi nấu nước giao cho ngươi, mỗi ngày làm việc hai giờ, bao ăn bao ở, cho phép ngươi học võ miễn phí, không nộp học phí."

"Bao ăn bao ở? Không nộp học phí? Làm việc hai giờ?"

Diệp Phàm nghe nói như vậy trong lòng kinh ngạc, không phải là đãi ngộ không tốt, mà là so với trong tưởng tượng tốt hơn.

Lúc trước Diệp Phàm đi tìm mấy nhà võ quán, những võ quán kia hoặc là không thu hắn, hoặc là điều kiện vô cùng hà khắc.

Nhưng mà không nghĩ tới.

Đại sư huynh Thiết Quyền Võ Quán, cho ra đãi ngộ so với tưởng tượng tốt hơn nhiều, điều này liền làm Diệp Phàm kinh ngạc.

Diệp Phàm trong lòng kinh ngạc, lập tức nói cảm tạ: "Ta nguyện ý, đa tạ đại sư huynh."

"Nhị sư đệ, ngươi đi sắp xếp chỗ ở cho Diệp Phàm."

Huyết Phân Thân không lại để ý tới nữa, lần nữa nhắm hai mắt lại, bắt đầu vận chuyển khí huyết, tăng thực lực lên.

"Diệp Phàm sư đệ, đi theo ta, về sau ngươi chính là sư đệ của chúng ta. " Nhị sư huynh mỉm cười dẫn Diệp Phàm đi, đi sắp xếp chỗ ở.

Không bao lâu, xa xa truyền tiếng hô mềm mại của một bé gái, đó dường như là thanh âm của tiểu sư muội.

Huyết Phân Thân mở hai mắt ra, góc nhìn thượng đế mở ra, quét mắt qua.

Rất nhanh Huyết Phân Thân phát hiện, tiểu sư muội có chút mập đang một mặt e thẹn nhìn Diệp Phàm, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

"Tiểu sư muội là con gái quán chủ, cũng là tiểu sư muội được mọi người thương yêu nhất, Diệp Phàm vừa tới liền gặp mặt tiểu

sư muội, xem ra Thiên Mệnh Chi Tử chính là hắn."

Huyết Phân Thân lần nữa nhắm hai mắt lại, mang tin tức này phản hồi cho bản thể.

Bạch Vân Thành.

Lý Hiên đứng ở cửa tiệm đan dược Bạch vân, lẳng lặng trông chừng Huyết Phân Thân bận rộn bên trong cửa tiệm.

Gần đây khi luyện chế đan dược, sẽ xuất hiện một ít hàng thất bại, cũng chính là hạ phẩm cùng Trung phẩm đan dược.

Loại đan dược này có đan độc, Lý Hiên sẽ không lại dùng loại đan dược này, dứt khoát mở một tiệm đan dược, đem hàng thất bại ra bán.

Dù sao lưu thông trên thị trường đều là loại đan dược này, mọi người đều biết có đan độc, nhưng vẫn dùng, giống như Lý Hiên lúc trước, cũng là dùng đan dược có đan độc.

Bây giờ đã thành tông sư luyện đan khí huyết, mỗi ngày đều là thượng phẩm đan dược, có lúc còn có thể ăn được cực phẩm đan dược, đương nhiên sẽ không lại nuốt hạ phẩm cùng trung phẩm.

Đây cũng là nguyên nhân hắn lấy hàng thất bại, đem ra mua bán.

Cũng tại lúc này.

Trong đầu Lý Hiên hiện lên nhắc nhở của tiểu phụ trợ.

[Ting! Huyết Phân Thân số 3000 của ngài, ở Thiết Quyền Võ Quán Thiết Thạch Thành, phát hiện thiếu niên hư hư thực thực là thiên mệnh nhân vật chính, tên là Diệp Phàm]

"Diệp Phàm?"

Lý Hiên chân mày cau lại, nhất thời hứng thú tăng nhiều.

Diệp Phàm cái tên này rất không tầm thường, đại biểu cho ý nghĩa nặng vô cùng, chỉ bằng vào tên liền làm cho người ta cảm giác rất khác lạ.

Lý Hiên chuẩn bị đi Thiết Thạch Thành một chuyến, xem đối phương rốt cuộc có phải hay không là thiên mệnh nhân vật chính, nếu quả là như vậy, vậy nhất định phải thu làm đệ tử.

"Trước tiên an bài chuyện trong nhà một chút, lại luyện chế một lứa đan dược, phòng ngừa đan dược thiếu, ảnh hưởng Tần Nguyệt các nàng tu hành."

Lý Hiên bước nhanh đi đến sân nhỏ cây liễu, bắt đầu điên cuồng luyện đan ở luyện đan phòng.

Ba ngày sau.

Lý Hiên luyện chế số lớn đan dược, mang hàng thất bại vứt xuống tiệm đan dược,

Đan dược thượng phẩm cùng cực phẩm chính mình lưu lại một tí, còn thừa lại cho đệ tử.

Ngoài ra, Lý Hiên cũng sắp xếp Huyết Phân Thân, đưa một phần cho Lục Trường Sinh, hắn cũng là đệ tử của mình, nên có đan dược cũng sẽ không thiếu phần của hắn.

Chờ sau khi bận bịu làm xong hết.

Lý Hiên rời đi Bạch Vân Thành, mang theo 30 tên Huyết Phân Thân, cưỡi con ngựa lớn mênh mông cuồn cuộn mà đi tới Thiết Thạch Thành.

Thiết Thạch Thành.

Trên đường phố náo nhiệt.

Diệp Phàm ôm lấy một đống đồ vật, bất đắc dĩ đi theo tiểu sư muội đi dạo phố.

Ba ngày này hắn học tập tiến độ nhanh chóng, chỉ chốc lát nữa là thành luyện thể một tầng, kết quả bị tiểu sư muội kéo ra ngoài, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

"Diệp Phàm Diệp Phàm, ngươi mau nhìn nhà này, lại có quần áo mới."

Tiểu sư muội thấy tiệm y phục treo dòng chữ có sản phẩm mới nhập, vội vàng dẫn theo Diệp Phàm chạy vào tiệm y phục.

"Woa! Thật là đẹp!"

Tiểu sư muội vây quanh quần áo mới la to, quan sát quần áo mới đến, trong đôi mắt đều là ngôi sao nhỏ.

Chương 81. Đại sư huynh quái dị

Diệp Phàm bất đắc dĩ ngồi ở một bên, đồng thời suy tính sinh hoạt của võ quán ba ngày này.

Ba ngày này Diệp Phàm cảm thấy rất hạnh phúc, mọi người đối với chính mình đều rất tốt, toàn bộ võ quán đều cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

Nhưng mà.

Trong lòng Diệp Phàm có chút lo lắng.

Bởi vì hắn cực kỳ bén nhạy, có thể thông qua cặp mắt của người khác, phán đoán tình huống đại khái về đối phương.

Toàn bộ người bên trong võ quán, Diệp Phàm đều thông qua cặp mắt đối phương, đoán được tính cách đại khái của đối phương, chỉ có cặp mắt kia của đại sư huynh quá lạnh lùng.

Mỗi lần cùng đại sư huynh mắt đối mắt, Diệp Phàm đều cảm thấy trong đôi mắt đại sư huynh, không có chút tình cảm nào.

Cặp mắt như vậy, chỉ có những người vô tình mới có thể nắm giữ, người bình thường tuyệt đối sẽ không có con mắt lạnh lùng như vậy.

Trọng điểm là.

Diệp Phàm phát hiện trên mặt đại sư huynh có vết tích hóa trang, giống như là ẩn núp diện mạo ban đầu, đây càng thêm biểu thị đại sư huynh có cái gì không đúng.

Diệp Phàm trong lòng hoài nghi đối với đại sư huynh, nghiêng đầu nhìn về phía tiểu sư muội, không nhịn được hỏi.

"Tiểu sư muội, ngươi cảm thấy đại sư huynh là một người thế nào?"

"Đại sư huynh? Người rất tốt a, thiên phú siêu tuyệt, tới võ quán không bao lâu, thì đến được thực lực luyện thể tầng bốn.

Sau đó đại sư huynh ở trên đường, một quyền đấm chết người phạm tội giết người đồng cấp, cứu một đứa bé, nhất chiến thành danh. . ."

Tiểu sư muội khẽ nói, giảng thuật một chút sự tích huy hoàng của đại sư huynh.

"Một quyền đấm chết đồng cấp? Mạnh như vậy!"

Diệp Phàm kinh ngạc, có thể một quyền đấm chết võ giả đồng cấp, thật không đơn giản, biểu thị đại sư huynh có chiến lực luyện thể năm tầng.

"Đúng vậy, cha ta nói đại sư huynh Thiên Sinh Thần Lực, mới có thể mạnh như vậy, bây giờ võ quán có nhiều người học võ như vậy, đều là ngưỡng mộ đại sư huynh nà tới."

Tiểu sư muội nói tiếp, đối với đại sư huynh vô cùng cảm kích.

"Như vậy à."

Diệp Phàm nhíu mày một cái, cảm giác càng có cái gì không đúng.

Đại sư huynh tốt như vậy, làm sao có thể có một đôi mắt như vậy? Có ánh mắt lạnh lùng như vậy?

Diệp Phàm cảm thấy trong này vấn đề rất lớn, đại sư huynh càng tốt, càng chứng minh có vấn đề, nói không chừng trong này

cất giấu cái gì.

Tỷ như đại sư huynh có thể là một tên ác nhân, cố ý dùng việc làm tốt để che giấu chính mình.

"Có thời gian, ta cần điều tra một chút, nhìn một chút xem đại sư huynh rốt cuộc ẩn núp cái gì, có phải hay không đang mưu tính cái bí mật lớn động trời gì."

Diệp Phàm âm thầm thầm thì, suy tính lúc nào điều tra.

Quyết định xong rồi.

Diệp Phàm tiếp tục bầu bạn tiểu sư muội, ước chừng đi dạo hai giờ, Diệp Phàm ôm lấy một đống lớn đồ vật, rốt cuộc trở lại võ quán.

Cũng tại lúc này.

Nhị sư huynh từ đằng xa đi tới, hướng về phía Diệp Phàm nói: "Diệp Phàm, ta dẫn ngươi đi thu tiền mướn phòng, thuận tiện mang ngươi làm quen một chút sản nghiệp võ quán chúng ta."

"Thu tiền mướn phòng?"

Diệp Phàm nghi ngờ, hắn còn thật không biết những chuyện này.

"Võ quán chúng ta hai năm qua dần dần không được, sư phụ xài hết tích góp, mua một ít cửa tiệm, làm người cho thuê phòng,

Kết quả không nghĩ tới, sau khi đại sư huynh đến, võ quán lại hưng thịnh, khiến cho sư phụ bận bịu bù đầu, cuối cùng chuyện thu tiền mướn liền rơi trên người ta. " Nhị sư huynh bất đắc dĩ nói.

"Thì ra là như vậy, vậy được, ta theo Nhị sư huynh đi thu tiền mướn. " Diệp Phàm gật đầu một cái, cũng chuẩn bị làm quen một

chút sản nghiệp võ quán.

"Đi thôi, sổ sách ta đều mang theo. " Nhị sư huynh chỉ chỉ cái túi nhỏ bên hông.

" Được."

Hai người kết bạn rời đi, vừa đi vừa nói đến chuyện cửa hàng.

"Võ quán chúng ta tổng cộng có năm nơi sản nghiệp, ở khắp nơi trong thành, một chỗ ở Ngô gia trấn ngoài thành,

Chúng ta trước đi Ngô gia trấn bên ngoài thành, sau khi trở lại lại thu bốn nơi sản nghiệp khác. " Nhị sư huynh giới thiệu tình huống võ quán.

" Được, đúng rồi ngươi đối với chuyện của đại sư huynh hiểu bao nhiêu? " Diệp Phàm không nhịn được hỏi.

"Đại sư huynh a, ngươi có phải hay không cảm thấy đại sư huynh rất lạnh nhạt, có cảm giác xa cách rất mạnh? " Nhị sư huynh mỉm cười nói.

"Quả thật có chút. " Diệp Phàm gật đầu một cái.

"Đại sư huynh người rất tốt, ngươi chớ nhìn hắn rất lạnh nhạt, nhưng sau khi hắn xuất hiện trợ giúp rất nhiều người, cũng thay đổi cảnh khó của võ quán,

Rất nhiều người học võ không có tiền, đều bởi vì đại sư huynh giới thiệu, có công việc, có tiền đồ, hơn nữa đại sư huynh còn trợ giúp rất nhiều trẻ mồ côi.

Tóm lại chỉ riêng trẻ mồ côi ta biết, đại sư huynh liền cứu hai mươi mấy đứa, cho chúng nó có nhà, trợ giúp chúng nó học tập tay nghề. . ."

Nhị sư huynh thao thao bất tuyệt giảng thuật, lần lượt từng

việc thiện bị Nhị sư huynh giảng thuật ra.

Diệp Phàm nghe xong những lời này hết sức kinh ngạc, nhưng hắn thực sự cảm nhận được đại sư huynh nội tâm lạnh giá, đó là người không có chút tình cảm nào.

Nhưng người như vậy, lại làm nhiều chuyện tốt như vậy, điều này có cái gì rất không đúng, thậm chí Diệp Phàm càng ngày càng hoài nghi đại sư huynh che giấu đại bí mật.

Chương 82. Tặc Khăn Vàng

Mang theo thắc mắc sâu đậm, Diệp Phàm cùng Nhị sư huynh đi tới cửa thành nam, ngoài ý muốn thấy được đại sư huynh từ ngoài cửa thành đi tới.

"Đại sư huynh, ngươi sao lại ở đây? " Nhị sư huynh kinh ngạc nói.

"Mới vừa có chút chuyện, các ngươi đi đâu? "Huyết Phân Thân số 3000 cau mày hỏi.

"Chúng ta đi Ngô gia trấn thu tiền mướn, thuận tiện mang Diệp Phàm làm quen một chút sản nghiệp của chúng ta. " Nhị sư huynh giải thích.

"Bên ngoài thành gần đây không quá an toàn, ta cùng các ngươi cùng đi thôi."

Huyết Phân Thân số 3000 suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là ở bên cạnh Diệp Phàm, phòng ngừa hắn sau khi rời đi thành trì xảy ra chuyện, trễ nãi bản thể thu đồ đệ.

"Chuyện này. . . Chúng ta đây lại không gây sự với Tặc Khăn Vàng, về an toàn sẽ không có chuyện gì. " Nhị sư huynh không thèm để ý nói.

"Vẫn cẩn thận thì tốt hơn, đi thôi."

Huyết Phân Thân số 3000 cũng không yên tâm, trực tiếp tuyên bố kết quả.

"Được rồi."

Nhị sư huynh chỉ có thể gật đầu một cái, dẫn theo Diệp Phàm tiến tới, hướng phương hướng Ngô gia trấn đi tới.

Trong quá trình này, Diệp Phàm một mực nhíu chặt mày, không nghĩ ra vì sao đại sư huynh muốn đi theo nhóm người mình, trong lòng lo lắng đại sư huynh đối với chính mình mưu đồ gây rối.

Ở bên trong lo lắng như vậy, ba người đi bộ một giờ, rốt cuộc đã tới Ngô gia trấn, ở chỗ này thu tiền mướn.

Sau mười mấy phút.

"Phù! Rốt cuộc thu xong tiền mướn, chúng ta nghỉ một lát đi, dù sao thời gian còn sớm. " Nhị sư huynh đề nghị.

"Đi về trước đi, về càng sớm yên tâm càng sớm."

Huyết Phân Thân số 3000 tính toán bản thể còn nửa ngày nữa sẽ đến, đề nghị mau trở về.

"Được rồi. "

Nhị sư huynh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nghe theo.

Ba người đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài trấn.

Nhưng vào lúc này, Huyết Phân Thân số 3000 chợt đưa tay trái ra, bắt được Diệp Phàm.

Cũng vào giờ phút này.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt xông lên trong đầu Diệp Phàm, hắn quýnh lên vội giãy giụa nói: "Đại sư huynh, ngươi làm gì?"

"Là Tặc Khăn Vàng, nhanh theo ta đi!"

Huyết Phân Thân số 3000 sắc mặt hoàn toàn thay đổi, dưới Góc Nhìn Thượng Đế là Tặc Khăn Vàng lít nha lít nhít cưỡi ngựa, đang cưỡi ngựa chen chúc mà tới, xông về Ngô gia trấn.

"Tặc Khăn Vàng? Làm sao có thể? " Nhị sư huynh kinh ngạc, không dám tin nhìn đại sư huynh.

"Theo ta đi!"

Huyết Phân Thân số 3000 chẳng ngó ngàng gì tới, xách hai người cấp tốc chạy nhanh, rất nhanh vọt tới trong một nhà trạch viện Ngô gia trấn.

Tiếp đó đi tới ven cối xay trong sân, đem đá lớn phía dưới lấy ra, lộ ra hầm ẩn nấp bên trong.

"Đây là chỗ ẩn thân ta lúc trước làm để dự phòng, các ngươi mau tránh ở bên trong, nhớ, vô luận xảy ra chuyện gì đều không nên ra ngoài,

Nhị sư đệ, ngươi nhất định phải bảo vệ tốt tiểu sư đệ, hắn là đặc biệt, biết chưa? "Huyết Phân Thân số 3000 trịnh trọng nói.

"Đại sư huynh, ngươi. . . . Ngươi không đi vào sao?"

Nhị sư huynh tin lời nói của Huyết Phân Thân, vội vàng hỏi.

"Tặc Khăn Vàng quá nhiều, bọn họ thích đến chỗ vơ vét đào ba thước đất, phải có người chặn bọn họ một đoạn thời gian, mới có thể làm cho bọn họ không có bao nhiêu thời gian vơ vét.

Chỉ có như vậy, các ngươi mới có thể an toàn trốn ở chỗ này, mới có thể còn sống."

Huyết Phân Thân trịnh trọng nói xong, đẩy hai người tới trong hầm trú ẩn, sau đó mang đá lớn lần nữa lấp kín.

Làm xong hết thảy các thứ này.

Huyết Phân Thân số 3000 vọt vào bên trong nhà, từ bên trong lấy ra đao kiếm, còn có Huyền Kim Cường Cung cùng mủi tên, vội vã vọt ra khỏi nhà.

"Diệp Phàm là Thiên Mệnh Chi Tử, chết chắc chắn sẽ không chết, nhưng hắn khả năng trong chiến đấu mất tích, trễ nãi bản thể thu đồ đệ, ta phải tranh thủ nhiều thời gian hơn."

Huyết Phân Thân số 3000 âm thầm nói, trong đầu nghĩ đến rất nhiều hình ảnh trong tiểu thuyết.

Những Thiên Mệnh Chi Tử kia hoặc là ở thời khắc nguy cấp bùng nổ tiềm năng, hoặc là ở thời khắc nguy cấp xuyên qua đến dị không gian, hoặc là bị trận pháp đặc thù truyền tống đến những đại lục khác.

Tóm lại loại chuyện này phải phòng ngừa, chỉ có bản thể nhận lấy tên đồ đệ này, mới có thể hoàn toàn yên lòng.

"Tặc Khăn Vàng cao thủ rất ít, lấy thực lực của ta, đủ trì hoãn thời gian rất lâu, chống đỡ đến khi quân lính đến."

Huyết Phân Thân số 3000 nói xong, nhanh chóng hướng về cửa trấn Ngô gia, hô to bắt chuyện dân trong trấn tổ chức lực lượng, phòng thủ Tặc Khăn Vàng.

Những dân trấn này ngay từ đầu không tin, nhưng Huyết Phân Thân lấy thân phận đại sư huynh Thiết Quyền Võ Quán thề, dân trong trấn rốt cuộc tin, cầm vũ khí lên, bắt đầu bố trí căn cứ phòng ngự.

Kết quả không bao lâu, Tặc Khăn Vàng đến rồi.

Nhìn Tặc Khăn Vàng rậm rạp chằng chịt chen chúc mà đến, dân trong trấn bị dọa sợ, đồng thời cũng vui mừng chính mình trước thời hạn cầm vũ khí lên, làm xong chuẩn bị chiến đấu.

"Giết! !"

Huyết Phân Thân số 3000 bạo nổ rống một tiếng, Cung nặng đồng thời lắp lên ba mủi tên, trong nháy mắt mủi tên giống như như sao rơi xẹt qua chân trời, tiễn đi ba gã Tặc Khăn Vàng.

Sau mủi tên của Huyết Phân Thân, chiến đấu vang dội.

Chương 83. Đại sư huynh thế nào?

Song phương ở cửa trấn Ngô gia triển khai liều mạng tranh đấu, ở bên trong tiếng la giết bắt đầu chiến đấu thảm thiết.

Thời gian từng chút một qua đi.

Diệp Phàm trốn ở trong hầm trú ẩn dưới đất cùng Nhị sư huynh, nghe hét hò bên ngoài, còn có tiếng va chạm của đao kiếm, cùng với tiếng hý của thớt ngựa, bọn họ trầm mặc.

Nhất là Diệp Phàm, thời khắc này nội tâm của hắn chấn động cực lớn.

Vốn dĩ hắn cho là đại sư huynh không có ý tốt, đối với hắn có mục đích gì, thật không nghĩ đến ở thời khắc nguy hiểm, đại sư huynh lại đang bảo vệ hắn.

Ở lúc Tặc Khăn Vàng giết tới, đại sư huynh lại đem chỗ ẩn thân của chính mình, để lại cho bọn hắn.

Cử động khẳng khái như vậy, khiến cho Diệp Phàm nội tâm cuồng chấn, lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ.

Lúc trước, hắn nhiều lần hoài nghi đại sư huynh là một người có âm mưu, nhưng ai có thể nghĩ tới, xảy ra chuyện rồi, người thứ nhất thủ hộ bọn hắn, lại là đại sư huynh.

Cử động như vậy, cách làm như vậy , khiến cho nội tâm Diệp Phàm vô cùng không bình tĩnh, mấy lần muốn xông ra giúp giúp đại sư huynh, đều bị Nhị sư huynh ngăn lại.

"Diệp Phàm, đại sư huynh dặn ta bảo vệ ngươi thật tốt, ta đây dù liều cái mạng này cũng phải bảo vệ ngươi,

Ta không thể cô phụ kỳ vọng của đại sư huynh, hắn trả giá cho chúng ta quá nhiều. " Nhị sư huynh ngưng trọng nói.

"Nhưng mà đại sư huynh làm sao bây giờ? Bây giờ tình trạng của hắn rất nguy hiểm. " Diệp Phàm vội vàng nói.

"Đại sư huynh nhất định có quyết sách của mình, nhiệm vụ của ta liền là bảo vệ ngươi thật tốt."

Nhị sư huynh cũng rất lo lắng, nhưng hắn từ trong lòng tin phục đại sư huynh, cho nên hắn phải dựa theo lời nói của đại sư huynh, trung thực thi hành.

"Nhưng mà. . ."

Diệp Phàm còn muốn nói điều gì, nhưng làm sao cũng không nói ra lời, chỉ có thể ở trong tâm tình áy náy mà yên lặng chờ đợi.

Thời gian từng chút một qua đi, âm thanh chiến đấu bên ngoài vẫn đang tiếp tục, thậm chí sân nhỏ bên ngoài đều có âm thanh chiến đấu.

Nhưng mà theo thời gian đưa đẩy.

Tiếng la giết dần dần biến mất, âm thanh thớt ngựa cùng đao kiếm cũng không có.

Sau đó không lâu, tiếng khóc thút thít vang lên, đó là tiếng khóc tê tâm liệt phế của nữ nhân.

Thanh âm như vậy, khiến cho Diệp Phàm cùng Nhị sư huynh mơ hồ cảm giác, chiến đấu khả năng ngưng rồi.

Diệp Phàm không nhịn được hỏi "Chiến đấu hẳn là kết thúc, chúng ta đi ra ngoài đi."

"Không được, ngươi ở chỗ này chờ, ta đi ra trước xem một chút, xác nhận bên ngoài an toàn rồi lại mang ngươi đi ra ngoài."

Nhị sư huynh chặn Diệp Phàm lại, dặn dò một loạt lời nói, rồi thận trọng đẩy ra đá lớn dưới cối xay, từ từ bò đi ra ngoài.

Sau đó, Nhị sư huynh cũng không trở về nữa.

Diệp Phàm chờ đã lâu, đều không có chờ được Nhị sư huynh, cả người hắn cuống đến độ xoay mòng mòng.

Cuối cùng cắn răng một cái, Diệp Phàm đẩy ra đá lớn, thận trọng bò đi ra ngoài.

Từ dưới cối xay bò ra ngoài rồi.

Diệp Phàm phát hiện tại sân nhỏ chỗ mình ở, không có dấu hiệu bị cướp, hết thảy đều bảo tồn hoàn hảo, điều này làm tâm tình lo lắng của Diệp Phàm hơi chút bình lặng một chút.

Hắn đi tới vị trí cửa sân, từ trong khe cửa hướng ra phía ngoài nhìn lại, liếc mắt liền thấy được vũng máu đỏ lớn.

Bên cạnh máu tươi là một cỗ thi thể, bên cạnh còn có vũ khí như trường thương.

Bộ dáng thi thể ăn mặc giống như người bình thường, song trên đỉnh đầu của hắn mang một cái khăn vấn màu vàng, cũng đại biểu thân phận Tặc Khăn Vàng của hắn.

Một góc bên ngoài ba mét, một lão phụ nhân đang khóc sụt sùi, nằm úp sấp ở trước thi thể một lão già không ngừng khóc sướt mướt.

Hai người trẻ tuổi cũng lau nước mắt, cẩn thận từng li từng tí mang thi thể đi vào trong sân đối diện.

Thấy một màn như vậy, nhìn các thôn dân sống sót, Diệp Phàm

cảm giác tình huống không tệ hại như trong tưởng tượng.

Ôm một tia khao khát.

Diệp Phàm từ trong sân nhỏ đi ra ngoài, nhìn về phía đường phố xa xa.

Sau đó lại là mảng lớn mảng lớn máu tươi, mấy bộ thi thể Tặc Khăn Vàng ngã trong vũng máu.

Diệp Phàm vội vàng hướng phương hướng cửa trấn chạy đi, nơi đó là chiến trường chính, đại sư huynh khẳng định đi bên kia.

Lúc này.

Hai gã dân trấn bị thương khập khễnh đi tới, khi thấy ký hiệu Thiết Quyền Võ Quán trên y phục Diệp Phàm, bọn họ hơi hơi sửng sốt một chút.

"Ngươi. . . Ngươi là người của Thiết Quyền Võ Quán? " dân trấn hỏi.

"Đúng, các ngươi thấy Đại sư huynh ta rồi sao? Hắn thế nào? " Diệp Phàm vội vàng hỏi.

"Hắn. . . Hắn. . ."

Hai gã dân trấn nói tới chỗ này, đột nhiên trầm mặc.

Bọn họ nhìn Diệp Phàm một cái thật sâu, tiếp tục nện bước lảo đảo bước đi.

Cách làm như thế làm không khí của hiện trường, trở nên nặng nề hơn một phần.

Diệp Phàm trong lòng dâng lên dự cảm không tốt, hắn vội vàng xông về phía trước, rất nhanh lại thấy được hai người phu nhân.

Hai người phu nhân đang nhặt cung tên trên đất, một cái Huyền Kim Cường Cung gảy lìa trong đó, làm người khác chú ý nhất.

Chương 84. Đỉnh thiên lập địa

Huyền Kim Cường Cung vô cùng bền chắc, rất ít hư hại, nhưng cây Cung nặng này đã gảy, số lớn vết đao xuất hiện ở trên Cung nặng, chứng minh cái thanh này Cung nặng chịu nhiều lần đả kích.

Hai người phụ nhân sau khi thấy Diệp Phàm, cũng nhìn thấy ký hiệu Thiết Quyền Võ Quán trước ngực Diệp Phàm, nhất thời không nhịn được hỏi.

"Ngươi là người cả Thiết Quyền Võ Quán sao?"

"Đúng, các ngươi có thấy Đại sư huynh ta sao? " Diệp Phàm vội vàng truy hỏi.

"Gặp được, đây là cung của hắn, cho ngươi, giữ gìn thật tốt."

Phu nhân mang cây Huyền Kim Cường Cung gảy lìa đưa cho Diệp Phàm, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Cách làm như thế, càng lúc càng làm Diệp Phàm cảm thấy không ổn, hắn biết, đại sư huynh khẳng định xảy ra chuyện gì.

Ôm lo lắng sâu đậm, Diệp Phàm tiếp tục chạy như điên, một đường chạy tới gặp càng nhiều thi thể hơn, không ít nhà sụp đổ, bị đốt.

Nhưng khi chạy nhanh, Lý Hiên cũng nhìn thấy rất nhiều dân trấn, tình huống của bọn họ so với dự đoán của Diệp Phàm tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù nhà không còn, nhưng người vẫn còn, chỉ có điều vẻ mặt đám bọn hắn lộ ra vô cùng nặng nề.

Mang theo lo âu nồng đậm, Diệp Phàm rốt cuộc chạy tới cửa trấn, từ xa xa thấy thi thể khắp nơi, ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, cũng nhìn thấy Nhị sư huynh quỳ trong vũng máu.

Thuận theo phương hướng Nhị sư huynh quỳ, Diệp Phàm thấy ở dưới ánh tà dương, trong rất nhiều thi thể Tặc Khăn Vàng, có một đạo thân ảnh đang cô độc đứng.

Đó là một đạo bóng người bị máu tươi nhiễm đỏ, hắn tay trái cầm kiếm, tay phải cầm đao, tóc tai bù xù, thân thể đứng thẳng tắp.

Bên trên y phục của hắn tất cả đều là máu tươi, gần như bị nhuộm thành huyết y, thậm chí bây giờ còn chảy tí tách máu tươi.

Đạo thân ảnh này không phải ai khác, chỉnh là Đại sư huynh của bọn hắn.

Thấy đạo thân ảnh này rồi, Diệp Phàm vội vàng chạy nhanh, vừa chạy vừa hô: "Đại sư huynh, đại sư huynh."

Tốc độ chạy của Diệp Phàm cho tới bây giờ chưa từng nhanh như vậy, chờ sắp chạy đến bên cạnh đại sư huynh, một ông già chặn lại hắn.

"Không nên đụng hắn."

"Tại sao? Đây là Đại sư huynh của ta! " Diệp Phàm vội vàng hô.

"Hắn đã chết! " Lão giả thanh âm nặng nề.

"Chết. . . Rồi hả?"

Diệp Phàm thân thể chấn động mạnh một cái, cả người đều đang hơi hơi run rẩy, không thể tin tưởng đại sư huynh đã chết.

Ôm tâm tình không muốn tin tưởng, Diệp Phàm vội vàng chạy đến trước mặt đại sư huynh, nhìn về phía đại sư huynh.

Vừa nhìn thoáng qua một cái, cả người Diệp Phàm lại là rung rung.

Bởi vì vị trí ngực đại sư huynh, xuất hiện lỗ hổng, trái tim đỏ tươi đã tan vỡ, người đã chết từ lâu.

Mà ở trên người đại sư huynh, phủ đầy vết thương, rậm rạp chằng chịt căn bản đếm không hết.

Khiến Diệp Phàm lộ vẻ xúc động nhất chính là, cặp mắt đại sư huynh còn mở, chẳng qua là trong cặp mắt kia lại cũng không có thần thái, chỉ còn lại tối tăm, tĩnh mịch.

"Đại sư huynh của ngươi đã cứu Ngô gia trấn chúng ta, hắn từ đầu đến cuối ngăn ở phía trước nhất cùng Tặc Khăn Vàng chiến đấu, cho dù là chết trận, hắn vẫn duy trì tư thế cầm đao."

Lão giả đi tới, tiếp tục nói: "Tặc Khăn Vàng số lượng đông đảo, chúng ta căn bản không ngăn được, nếu như không phải vì Đại sư huynh của ngươi, chúng ta đã bị san bằng.

Đại sư huynh của ngươi chặn lại Tặc Khăn Vàng, thậm chí sau khi trái tim tan vỡ, vẫn còn đang vung đao, cho đến khi Đại sư huynh của ngươi chém giết đầu lĩnh Tặc Khăn Vàng, giống như chiến thần đứng ở phía trước nhất.

Tặc Khăn Vàng còn thừa lại bị dọa sợ, dù là Đại sư huynh của ngươi đã chết, đám Tặc Khăn Vàng vẫn không dám công kích, mà là giống như chó nhà có tang mà trốn.

Ngô gia trấn được cứu rồi, tổn thất của chúng ta so với dự đoán còn ít hơn, nhưng mà. . . Đại sư huynh của ngươi lại cũng không về được."

Thanh âm lão giả rất là trầm trọng, còn có bi thương nồng đậm.

Diệp Phàm nghe lời của lão giả, nhìn đại sư huynh giống như chiến thần đứng lẳng lặng, nhất là ở dưới trời chiều hoàng hôn, bóng người đại sư huynh càng vĩ đại.

Thời khắc này Diệp Phàm rốt cuộc hiểu rõ, cái gì gọi là đội trời đạp đất.

Diệp Phàm từ nhỏ nhớ mẹ dặn dò, làm nam nhi phải đầu đội trời chân đạp đất, cho nên Diệp Phàm vô luận tới nơi nào, cũng đứng thẳng tắp.

Nhưng bây giờ hắn mới hiểu được, như chính mình không gọi là đội trời đạp đất, chỉ có giống như đại sư huynh vậy, lấy thủ hộ làm mục đích, cho dù chết cũng đứng nguyên, đây mới là đội trời đạp đất.

Nhưng mà đại sư huynh đỉnh thiên lập địa như vậy, chính mình trước đây lại còn hoài nghi đại sư huynh có vấn đề, hoài nghi đại sư huynh làm chuyện tốt đều là đang làm bộ.

Hoài nghi như vậy, khiến cho áy náy trong lòng Diệp Phàm càng thêm mãnh liệt, cảm giác mình có lỗi nhất là với Đại sư huynh.

"Xin lỗi, đại sư huynh! Ta một mực đang hoài nghi ngươi, hoài nghi ngươi đang làm dáng, hoài nghi ngươi không phải người tốt.

Nhưng mà ở thời khắc nguy cấp nhất của ta, đi ra bảo vệ ta lại là ngươi, thủ hộ Ngô gia trấn cũng là ngươi, thậm chí đánh đổi mạng sống.

Ta Diệp Phàm không lạy trời, không quỳ đất, chỉ lạy cha mẹ, nhưng đại sư huynh ngươi có tư cách để ta xá một cái."

Diệp Phàm nói xong không chút do dự quỳ xuống, hướng về phía Huyết Phân Thân lễ bái thật sâu.

Chương 85. Ma Thần tương lai

Cũng tại lúc này.

Tiếng hý của thớt ngựa vang lên, số lớn quân lính cùng người của Thiết Quyền Võ Quán, từ Thiết Thạch Thành chạy tới.

Cứu viện rốt cuộc đã tới, nhưng mà quá muộn, bởi vì Đại sư huynh của bọn hắn lại cũng không về được.

"Đại sư huynh! !"

Tiểu sư muội cũng đi theo, nhìn đại sư huynh trái tim vỡ tan, nhìn đại sư huynh cả người là máu, tiểu sư muội khóc lóc vọt tới.

Người còn thừa lại của Thiết Quyền Võ Quán cũng vội vàng chạy nhanh, ngay cả quán chủ Thiết Quyền Võ Quán, cũng run rẩy chạy đến, nước mắt ròng ròng từng bước một tiến tới.

Thời khắc này, thanh âm bi thống vang vọng ở chân trời, ở dưới ánh tà dương đỏ choét như máu, càng phát ra thê lương cùng đau buồn.

Ba ngày sau.

Huyết Phân Thân của Lý Hiên được hạ táng ở bên ngoài Thiết Thạch Thành, rừng Tử Trúc.

Ba ngày này, danh tiếng Huyết Phân Thân vang dội toàn bộ Thiết Thạch Thành, hành động vĩ đại lấy sức một mình cứu Ngô gia trấn, khiến cho rất nhiều người trở nên động dung.

Toàn bộ thành trì đều lưu truyền thơ ca về Huyết Phân Thân, cho dù là Thành Chủ đều tự mình tới tế bái.

Vào ngày hạ táng, người ta tấp nập, vô số người tiễn biệt.

Cho đến ngày thứ năm, rừng Tử Trúc rốt cuộc an tĩnh.

Trước mộ bia, chỉ còn lại một mình Diệp Phàm, yên lặng ở bên cạnh đống lửa đốt tiền vàng giấy.

"Đại sư huynh, ta sẽ thừa kế ý chí của ngươi, thủ hộ tất cả mọi người,

Ta muốn trảm hết sinh vật ô nhiễm trên Thiên Hạ, diệt hết yêu ma tứ hải, trừ sạch tất cả quỷ dị, bình định cái loạn thế này, cho mọi người cuộc sống yên ổn. . ."

Diệp Phàm vừa đốt tiền vàng mã vừa nói, âm thanh vang vang có lực, nói năng có khí phách.

" Ý tưởng rất tốt, nhưng thủ hộ cái thế giới này cần lực lượng, ngươi có không?"

Thanh âm nhàn nhạt vang lên, theo sau thanh âm này một đạo bóng người mang theo nón lá xuất hiện, người này không phải ai khác, chính là Lý Hiên.

Tròng mắt Diệp Phàm hơi híp, trong lòng kinh hãi sự xuất quỷ nhập thần của đối phương, nhưng vẫn là đè xuống tâm tình trong lòng nói: " Thiết Quyền Võ Quán chúng ta bí tịch đông đảo, đủ cho ta trưởng thành."

"Thiết Quyền Võ Quán quá nhỏ, quán chủ mạnh nhất tu hành cả đời, cũng mới luyện thể tầng sáu, ngươi thật nguyện ý ở võ quán như vậy, trễ nãi thời gian?"

Lý Hiên nhàn nhạt nói, từ trong túi lấy ra một đồng tiền xu, hướng về phía trúc tía xa xa nhẹ nhàng bắn ra.

Bành bành bành bành bành!

Âm thanh trầm đục liên tiếp vang lên, mấy chục cây trúc tía vô củng bền bỉ trong nháy mắt đứt gãy, bị một đồng xu xuyên thủng tại chỗ.

Con ngươi Diệp Phàm co rụt lại, sắc mặt biến hóa đến ngưng trọng dị thường.

Một đồng xu thì có uy lực như vậy, thực lực như vậy quá mức mạnh mẽ, trong nháy mắt dọa sợ Diệp Phàm còn chưa phải là võ giả.

Phải biết, ở thành trì nhỏ như Thiết Thạch Thành, luyện thể bốn tầng đều coi như là lợi hại.

Nhưng luyện thể bốn tầng, căn bản không làm được một đòn tiện tay như Lý Hiên mới vừa rồi, cho dù luyện thể tầng năm tầng sáu cũng làm không được.

"Bái ta làm thầy, ta dạy cho ngươi công pháp cường đại, dạy ngươi kiếm thuật tinh diệu, ban cho ngươi đan dược, giúp ngươi mau sớm trở nên mạnh mẽ, hoàn thành ý nguyện vĩ đại trong lòng ngươi."

Lý Hiên nhàn nhạt nói, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng Diệp Phàm.

"Tại sao thu ta làm đồ đệ? Chúng ta lúc trước rõ ràng không nhận biết. " Diệp Phàm híp mắt hỏi.

"Đương nhiên là có người nói cho ta biết, hắn nói mình phát hiện một người đặc biệt."

Lý Hiên nói xong, cặp mắt nhìn thẳng Diệp Phàm, một đoạn tin tức xuất hiện ở tầm mắt.

[tên họ : Diệp Phàm

[tư chất : Tuyệt phẩm

[huyết mạch : Không

[vận mệnh : Một trong tứ đại nhân vật chính của thiên mệnh, Ma Thần tương lai

[nhắc nhở : Phù hợp tiêu chuẩn thu đồ đệ.

. . .

Nhìn một trong tứ đại nhân vật chính của thiên mệnh, Lý Hiên chân mày cau lại, điều này nói rõ thiên mệnh nhân vật chính chỉ có bốn người.

Chính mình nhận Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh, hơn nữa Diệp Phàm trước mắt, chính là ba tên nhân vật chính của thiên mệnh, chỉ còn lại người nhân vật chính của thiên mệnh cuối cùng.

Ngoài ra, Tống Tiểu Mỹ là vai phụ của thiên mệnh, là một trong ngũ đại thủ hộ giả, điều này nói rõ thiên mệnh vai phụ hẳn là năm vị.

Tóm lại, cách mình thu đồ đệ viên mãn, còn có một khoảng cách phải đi, còn cần tiếp tục tìm học trò.

"Lựa chọn đi, người có tư cách bái ta làm thầy, cũng không nhiều. " Lý Hiên mở miệng lần nữa, chờ đợi Diệp Phàm trả lời.

"Ngươi có phải hay không cùng đại sư huynh có quan hệ."

Diệp Phàm chăm chú nhìn Lý Hiên, cảm giác thân ảnh của hai người rất tương tự, âm thanh cũng rất giống.

"Ngươi có thể cho là như thế. " Lý Hiên nhàn nhạt nói.

"Đan dược ngươi mới vừa nói là cái gì? " Diệp Phàm hỏi một vấn đề rất trụ cột.

"Ta quên mất, Thiết Quyền Võ Quán không có đan dược, xem ra phải lộ ra một vài thứ."

Lý Hiên lật tay phải lại, một bình sứ nhỏ xuất hiện ở lòng bàn tay, sau đó nắp bình bị mở ra, đan hương nhàn nhạt tràn ngập ở trong không khí.

Chương 86. Lại được phần thưởng

Diệp Phàm đối diện ngửi được đan hương này, thân thể rung một cái, kinh ngạc nhìn cái bình sứ nhỏ này.

"Đây là Luyện Thể Đan, là thứ càng tốt hơn so với khí huyết đan, có thể phụ trợ tu hành.

Đúng rồi, khí huyết đan là đan dược cấp thấp nhất, sau khi dùng có thể tăng tốc độ trở nên mạnh mẽ. " Lý Hiên giới thiệu sơ lược về đan dược một chút.

"Ta có thể nhìn một chút bình đan dược này của ngươi sao? " Diệp Phàm muốn xác nhận một chút.

"Có thể."

Lý Hiên không thèm để ý thảy qua, thậm chí lại lấy ra mười mấy bình sứ đưa tới.

"Đây là Luyện Tạng Đan, đây là Luyện Tủy Đan, đây là Trị Liệu Đan, đây là Duyên Thọ Đan. . . ."

Lý Hiên vừa chuyển bình sứ, vừa nói, giảng thuật tác dụng cùng công hiệu của đan dược.

Diệp Phàm nghe được sửng sốt một chút, hắn còn chưa phải là võ giả, nào tiếp xúc qua đồ vật đẳng cấp cao như vậy, nhất thời bị dao động.

"Như thế nào đây? Ta lấy ra thành ý, ngươi nên lựa chọn. " Lý Hiên mỉm cười.

"Ngươi hẳn là quen đại sư huynh đúng không ? " Diệp Phàm lần nữa thử thăm dò hỏi.

"Không khác là mấy đâu."

" Được, ta bái sư."

Diệp Phàm gật đầu một cái, hắn cảm giác người trước mặt rất giống như Đại sư huynh của mình, vô cùng vô cùng giống.

Trong lòng của hắn có suy đoán, cho nên quả quyết hành lễ bái sư, trịnh trọng nói: "Bái kiến sư tôn."

[Ting! Ngươi thành công nhận lấy một tên đệ tử thiên phú Tuyệt phẩm, khen thưởng: Hoà Hợp Tự Nhiên.]

[Ting! Đệ tử của ngươi là Thiên Mệnh Chi Tử, tăng thêm một hạng thiên phú khen thưởng: Miễn Dịch Bệnh Độc.]

[Miễn Dịch Bệnh Độc: Miễn dịch bất kỳ bệnh tật, miễn dịch bất kỳ độc tố.]

[Hoà Hợp Tự Nhiên: Độ hoà hợp của sinh vật tự nhiên đối với ngươi gia tăng, ngươi đối với năng lực loại tự nhiên có lực chưởng khống mạnh hơn.]

Nghe thanh âm nhắc nhở máy móc, nhìn Diệp Phàm bái sư hành lễ trước mắt, trên mặt Lý Hiên lộ ra vẻ vui thích.

Có thể lại nhận lấy một tên đệ tử, đối với hắn mà nói, tuyệt đối là vui mừng lớn khó được.

Tương lai Diệp Phàm lần nữa trở nên mạnh mẽ, Lý Hiên cũng có thể được số lớn khen thưởng, cho nên hắn rất vui vẻ, vui vẻ phát ra từ nội tâm.

Tâm tình kích động, hắn không nhịn được mở ra bảng số liệu, kiểm tra thuộc tính của mình bây giờ.

Ting!

Lý Hiên: Tư chất võ học Cực phẩm

Khí lực: Luyện thể chín tầng

Linh căn: Trung phẩm Lôi Linh căn

Bị động: Hoà Hợp Tự Nhiên, Miễn Dịch Bệnh Độc, bản năng chiến đấu, nhanh chóng tự lành, Cảm Giác.

Thiên phú: Ý Niệm Câu Thông, Góc Nhìn Thượng Đế, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Mắt Ưng.

Năng lực: Khí huyết tông sư luyện đan, khí huyết phong ấn tông sư, Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng, Thần cấp hội họa.

Đệ tử: Diệp Phàm, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh

Khi nhìn bảng số liệu của mình, Lý Hiên cảm giác đường tương lai bừng sáng.

Lý Hiên tâm tình tốt đẹp vô cùng, nâng tay phải lên nói: "Tiếp theo ta truyền công cho ngươi, không nên phản kháng."

Lý Hiên nói xong, ngón trỏ phải nhấn lên trán Diệp Phàm, thông qua năng lực Ý Niệm Câu Thông, đem rất nhiều kiến thức cùng cảm ngộ truyền thụ qua.

Huyết Ảnh Thiên Thư, Tinh Thần Kiếm pháp, Lưu Vân Bộ, Cuồng Phong Đao Pháp, kỹ xảo chiến đấu vân vân các loại kiến thức, một tia ý thức tất cả đều truyền thụ qua.

Nhiều kiến thức như vậy cung cấp cho Diệp Phàm, Lý Hiên coi như là tận tình tận nghĩa, cho nên sau khi truyền xong, hắn lưu lại một cái túi nhỏ, sau đó lướt đi xa.

Bởi vì kiến thức Lý Hiên truyền quá nhiều, Diệp Phàm tiếp thu rồi thì đứng tại chỗ rất lâu, thuộc về trạng thái hấp thu kiến thức trong thời gian rất lâu.

Ước chừng qua rất lâu.

Cặp mắt Diệp Phàm lúc này mới nháy hai cái, lần nữa khôi phục trạng thái linh động.

"Phù! Lại truyền cho ta nhiều kiến thức như vậy, hơn nữa những kiến thức này thật không đơn giản, Huyết Ảnh Thiên Thư cùng Tinh Thần Kiếm pháp tầng thứ rất cao."

Ánh mắt Diệp Phàm phức tạp, vốn dĩ hắn bái sư là vì cảm thấy ngoại hình của vị sư tôn thần bí này cùng đại sư huynh rất tương tự, cảm thấy hai người có thể là huynh đệ.

Vì báo ân, Diệp Phàm lúc này mới cam tâm tình nguyện bái sư, nhưng không nghĩ tới, vị sư tôn này lợi hại như vậy, lại truyền cho hắn nhiều kiến thức tầng thứ cao như vậy.

Mấu chốt sư tôn một ngón tay liền đem kiến thức truyền tới, loại năng lực này đơn giản là kỹ thuật như thần, Diệp Phàm nghe đều chưa nghe nói qua.

Cho nên Diệp Phàm sắc mặt nghiêm túc, cảm giác sư tôn so với tưởng tượng còn càng thần bí.

Ngoài ra, hắn nhận ra được một ít chiêu thức của Tinh Thần Kiếm pháp, trước kia đã gặp.

"Đại sư huynh từng tại võ quán, luyện qua Tinh Thần Kiếm pháp, quả nhiên đại sư huynh cùng sư tôn có liên hệ.

Có lẽ, người mời sư tôn tới thu ta làm đồ đệ, chính là Đại sư huynh!"

Diệp Phàm càng nghĩ càng thấy chính là loại khả năng này, nhất thời đối với việc bái sư không còn bài xích, ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu mà đại sư huynh hy vọng ta bái sư, ta đây liền nghe theo đại sư huynh sắp xếp, không thể cô phụ kỳ vọng của hắn."

Diệp Phàm nói xong, lần nữa ở trước mộ phần dập đầu bốn cái khấu đầu, lúc này mới nhìn về phía cái túi trên mặt đất.

Chương 87. Tiệm đan dược

Đây là một cái túi tiền màu đen, có Đan hương nhàn nhạt từ trong túi lượn lờ toả ra.

Diệp Phàm đem túi đen mở ra, rất nhanh mấy chục bình sứ nhỏ tinh xảo hiện ra ở trước mắt.

Diệp Phàm sờ một cái bình sứ nhỏ hơi lạnh, mở một bình trong đó, từ bên trong đổ ra mười viên đan dược trong suốt mượt mà.

Ngửi mùi thơm đan dược tản ra, Diệp Phàm nhìn một chút bốn phía trống không, cảm kích nói.

"Tạ ơn sư tôn bồi dưỡng, ta sẽ dốc toàn lực mà tu hành, nhanh chóng trưởng thành, cứu cái thế giới vết thương chồng chất này."

Diệp Phàm thu hồi đan dược, nện nhịp bước kiên định rời đi, cả người giống như là lột xác vậy, trở nên cùng lúc trước bất đồng rồi.

Tại ngay sau khi hắn rời đi, vài tên Huyết Phân Thân xuất hiện.

Các Huyết Phân Thân nhanh chóng đào ra phần mộ, hấp thu dòng máu của Huyết Phân Thân chết đi, sau đó khiến phần mộ trở về hình dáng ban đầu.

"Huyết Phân Thân số 666 còn chôn ở Triệu gia thôn, các ngươi ai đi?"

"Ta bây giờ là bộ khoái, mỗi ngày phải tiến hành rất nhiều nhiệm vụ, Triệu gia thôn quá xa, ta không đi được "

"Ta đi cho, thực lực của ta quá thấp, đang cần tăng thực lực lên."

"Được! Cẩn thận một chút, bên kia nhưng mà không an toàn."

" Được !"

Mấy tên Huyết Phân Thân nhanh chóng rời đi, ở trong gió nhẹ biến mất ở phương xa.

Sau một ngày.

Diệp Phàm lần nữa tế bái đại sư huynh, sau khi phát hiện phần mộ có vết tích đào qua, vội vàng lần nữa đào ra phần mộ.

Nhìn quan tài trống rỗng, Diệp Phàm rống giận liên tục, cả người giống như sư tử giận dữ mà gào thét.

Cuối cùng hắn cặp mắt đỏ như máu mà thề, nhất định phải tìm trở về di thể đại sư huynh.

Bên kia.

Bạch Vân Thành.

Lý Hiên trở lại Bạch Vân Thành, mỗi ngày không phải là luyện đan, thì chính là vận chuyển khí huyết.

Cuộc sống nhàn nhã làm tài luyện đan của hắn có tăng lên không nhỏ,

Thực lực cũng tương ứng mà không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Cuộc sống như vậy Lý Hiên rất thích, mỗi ngày ở bên trong vô lo cũng có thể cảm thấy mình tiến bộ.

Ba ngày sau.

Trên đường phố náo nhiệt.

Hai gã người tu tiên, Đường Khả Nhi cùng Chu Hằng đi ở trên đường phố, nhìn dòng người tới lui bận rộn, lẳng lặng hưởng thụ không khí như vậy.

Chờ khi đi tới Tiệm Đan Dược Bạch Vân Lý Hiên mở, bọn họ ngừng lại.

"Chu sư huynh, tiệm đan dược này làm ăn khá khẩm a, nhiều người như vậy. " Bàn tay nhỏ của Đường Khả Nhi cầm kẹo hồ lô, vừa ăn vừa nói.

"Loại tiệm đan dược này không có thứ tốt gì, đều là đan dược của võ giả luyện thể, cấp quá thấp. " Chu Hằng không thèm để ý nói.

"Cấp thấp liền cấp thấp đi, chúng ta đi xem một chút, ta còn chưa đi dạo qua tiệm đan dược đây. " Đường Khả Nhi đề nghị.

"Vẫn là quên đi, có thời gian này không bằng tu hành thật tốt, tên tông sư phong ấn vì Bạch Vân Thành phong ấn khu sương trắng mang lại cho ta rung động quá lớn.

Ta phải toàn lực tăng thực lực lên, trợ giúp cho nhiều người hơn, hướng vị Khí Huyết Phong Ấn sư kia thể hiện tôn kính. " Chu Hằng nghiêm túc nói.

"Ồ? Chu sư huynh đúng là có chút thay đổi, song tu luyện phải kết hợp giữa khổ và nhàn, lại nói bản mỹ nữ mời ngươi đi tiệm đan dược, ngươi nên cao hứng mới đúng chứ."

Đường Khả Nhi ngòn ngọt cười, khóe miệng hiện lên lúm đồng tiền.

"Thôi đi, ngươi là không dám một mình vào tiệm, đường đường người tu tiên lại không dám một mình vào tiệm cửa hàng,

thật là khiến người cạn lời! " Chu Hằng lắc đầu nói.

"Nói bậy, ta đây không có."

Đường Khả Nhi lý lẽ chưa đủ phản bác, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Nàng không sợ yêu ma, không sợ quỷ dị, không sợ sinh vật ô nhiễm, nhưng liền sợ một thân một mình vào tiệm cửa hàng.

Nhất là cái loại cửa tiệm sang trọng này, mỗi lần nàng vào tiệm cửa hàng, khi bị nhân viên tiệm hỏi mua cái gì, nàng liền có chút bối rối.

Cộng thêm bế quan thời gian lâu dài, loại sợ hãi này càng lúc càng mãnh liệt, cho nên mỗi lần Đường Khả Nhi đi dạo phố, cũng chỉ là ở trên đường phố, rất ít một mình tiến vào trong cửa hàng mua đồ.

Song hôm nay Tiệm Đan Dược Bạch Vân này, tản ra đan hương có chút đặc biệt, Đường Khả Nhi muốn vào cửa tiệm đi dạo một vòng.

"Không thừa nhận liền quên đi, ta đi nha. " Chu Hằng làm bộ phải đi.

"Tùy ý."

Đường Khả Nhi rất khó chịu, cắn răng nhỏ đi vào trong Tiệm Đan Dược Bạch Vân .

Khi nàng đến gần, cảm giác căng thẳng trong lòng càng phát ra mãnh liệt, chờ nhìn thấy người trong tiệm đều bận rộn mua đan dược, không người chú ý nàng, cảm giác căng thẳng trong lòng nàng mới biến mất một chút.

"Phù!"

Đường Khả Nhi thở phào nhẹ nhõm quan sát tỉ mỉ cửa hàng này, dựa theo Đan hương tản ra quét nhìn đan dược trong tiệm.

"Liền là một ít đan dược của võ giả cấp thấp, thật không cần phải xem. " Chu Hằng cũng đi vào, không thèm để ý nói.

"Vậy cũng chưa chắc."

Chương 88. 10 viên?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Đường Khả Nhi trở nên trịnh trọng, đôi mắt to khả ái nhanh chóng phong tỏa quầy lớn nhất trong cửa tiệm, nhìn về cái hộp viết trấn điếm chi bảo phía trên quầy.

Ở nơi đó, một viên đan dược óng ánh trong suốt, bị đóng chặt ở trong một cái hộp trong suốt.

Nhìn viên thuốc này, Đường Khả Nhi lâm vào trong suy tư, tay nhỏ trắng nõn theo bản năng sờ sờ vành tai của mình.

"Thế nào? Đan dược này có cái gì đặc thù sao? " Chu Hằng cũng không hiểu đan dược lắm, thấy Đường Khả Nhi ngưng trọng, cũng nổi lên nghi ngờ.

"Ông chủ, viên thuốc này có thể cho ta nhìn một chút không?"

Đường Khả Nhi không để ý đến Chu Hằng, ngược lại nhìn về phía chủ tiệm bận rộn.

"Có thể."

Chủ tiệm mang mặt nạ, cặp mắt sắc bén quét qua Đường Khả Nhi cùng Chu Hằng, sau đó gật đầu một cái.

Tiệm này là của Lý Hiên, người nơi này đều là Huyết Phân Thân của Lý Hiên, bọn họ nhận ra Đường Khả Nhi cùng Chu Hằng thân phận là người tu tiên, nhất thời có quyết sách.

"Mời thưởng thức. " Chủ tiệm cầm lấy viên thuốc đó, đem đưa cho Đường Khả Nhi.

"Cảm ơn."

Đường Khả Nhi có chút ngoài ý muốn, vốn nàng cho là trấn điếm chi bảo sẽ không cho người khác tùy tiện xem, thật không nghĩ đến ông chủ tiệm này lại cho phép.

Đây cũng là điều làm nàng cảm thấy ngoài ý muốn, Đường Khả Nhi tâm tình không tệ liền cẩn thận từng li từng tí chuẩn bị mở ra cái hộp nhỏ.

Chu Hằng thấy bộ dáng thận trọng của Đường Khả Nhi, nhất thời cạn lời nói.

"Viên thuốc này không phải là đẹp mắt một chút sao, thậm chí còn cẩn thận như vậy? Đan dược của võ giả luyện thể, còn có thể so với đan dược của người tu tiên chúng ta?"

Chu Hằng không thèm để ý nói, cảm giác Đường Khả Nhi thật sự là chuyện bé xé ra to.

"Ngươi không hiểu đan dược."

Đường Khả Nhi cười một tiếng, tay nhỏ tinh tế rốt cuộc mở ra cái hộp nhỏ, chỉ một thoáng Đan hương đậm đà tràn ngập ở tiệm đan dược.

Đan hương quá mức đậm đà, tất cả người ngửi được Đan hương, cả người đều rung một cái.

"Đây là! !"

Con ngươi Chu Hằng co rụt lại, ánh mắt lộ ra hoảng sợ.

"Ngươi đoán không sai, đây chính là cực phẩm Luyện Tạng Đan, là đan dược tông sư luyện đan khí huyết cả đời cũng chưa chắc luyện chế được,

Loại đan dược này ngoại trừ hiệu quả tốt, không ẩn chứa đan

độc ra, công hiệu lớn nhất là loại bỏ đan độc bên trong cơ thể, Chu sư huynh, ta nhớ được ngươi lúc trước ăn rất nhiều đan dược đi."

Đường Khả Nhi thanh âm trong trẻo giải thích, hai lúm đồng tiền lộ ra hết sức đẹp mắt.

"Loại bỏ đan độc! Chuyện này. . . Điều này sao có thể? Loại cửa tiệm của thành trì nhỏ này, lại có đan dược cực phẩm như vậy?"

Chu Hằng bị kinh động, không thể tin được loại thành trì nhỏ như Bạch Vân Thành này, lại có đan dược lợi hại như vậy, thật sự là làm hắn kinh hãi

"Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới, thành trì nhỏ như vậy, lại xuất hiện Luyện Tạng Đan cực phẩm, thật đúng là làm người bất ngờ."

Đường Khả Nhi nhìn đan dược trong tay, ánh mắt phức tạp, cảm giác tòa thành trì này thật không đơn giản, lại có tông sư ở chỗ này bán Luyện Tạng Đan cực phẩm.

Điều này khiến cho Đường Khả Nhi sinh lòng hiếu kỳ, nàng chớp mắt to, nhìn về chủ tiệm bên trong quầy, thanh âm dễ nghe nói.

"Xin hỏi, câu hỏi này là viên thuốc này, các ngươi là làm thế nào chiếm được vậy? Có còn nữa hay không?"

"Chuyện này. . ."

Huyết Phân Thân chủ tiệm nhíu mày một cái, suy tính nên trả lời thế nào.

Trong tiệm chỉ có 30 viên Luyện Tạng Đan cực phẩm, là bản thể đem ra mua bán, vì chính là đổi lấy càng nhiều tài liệu luyện đan hơn.

Tỷ như tài liệu Luyện Tủy Đan, loại tài liệu này vô cùng thưa thớt, dù là Huyết Phân Thân khắp nơi, vẫn thiếu một loại tài liệu chủ yếu tên Tủy Linh Quả.

Tủy Linh Quả quá mức hiếm thấy, chỉ có người tu tiên có thể lấy được.

Bây giờ gặp phải hai vị người tu tiên, các nàng nhất định là có biện pháp lấy được Tủy Linh Quả.

Xem xét đến độ trân quý của Luyện Tạng Đan cực phẩm, Huyết Phân Thân quyết định cẩn thận một chút, nói 30 viên cực phẩm Luyện Tạng Đan trong tiệm thành chỉ có mười viên.

Như vậy vừa có thể đổi một ít Tủy Linh Quả, cũng không lộ ra quá khoe khoang, song chuyện này, Huyết Phân Thân vẫn là phản hồi cho bản thể.

Bạch Vân Tiêu Cục.

Lý Hiên đang cầm sách lời khuyên du lịch đại lục xem, nhận được tin tức rồi thì hắn hơi hơi suy nghĩ, quyết định vẫn là đích thân ra tay.

Cho nên ý chí của hắn bắt đầu hạ xuống, rất nhanh khống chế Huyết Phân Thân chủ tiệm này, nhìn về phía hai gã người tu tiên đối diện.

Lúc này hai gã người tu tiên này đang mong đợi nhìn mình, chờ đợi đáp án của mình.

Lý Hiên nhưng mà không tính nói cho bọn hắn biết, dứt khoát tìm một cái cớ nói.

"Đan dược là một vị lão nhân đội đấu bồng đen che chắn dung mạo, đem ra mua bán, chúng ta cũng không biết tình huống của hắn, cũng không dám ngăn trở."

"Che chắn dung mạo sao, xem ra vị tông sư luyện đan kia không muốn người khác quấy rầy cuộc sống của hắn, thôi được rồi, không nói chuyện này. " Đường Khả Nhi lắc đầu một cái, lần nữa nói.

"Các ngươi còn có Luyện Tạng Đan cực phẩm sao? Có bao nhiêu ta muốn bấy nhiêu."

"Cực phẩm Luyện Tạng Đan quả thật còn nữa, nhưng số lượng rất ít, chỉ còn lại. . . " Lý Hiên nói đến một nửa bị cắt đứt.

"Các ngươi còn có một viên? Quá tốt!"

Chương 89. Luyện Thể Tầng 10

Mắt to xinh đẹp của Đường Khả Nhi hiện lên vẻ vui mừng, loại Luyện Tạng Đan cực phẩm này, tông sư luyện đan cả đời cũng rất khó luyện chế được một viên, hiện tại xuất hiện hai viên, Đường Khả Nhi mừng rỡ không thôi.

"Không phải là còn có một viên, là còn có mười viên. " Lý Hiên cạn lời nói.

"Mười. . . . Mười viên? Nhiều như vậy?"

Đường Khả Nhi bị dọa sợ, đờ đẫn nhìn Lý Hiên, không thể tin được lại có mười viên nhiều như vậy.

Chu Hằng bên cạnh cũng giật mình, cảm giác mình là người tu tiên, tiến vào cửa hàng này rồi, thật giống như chưa từng va chạm xã hội vậy, lại bị giật mình.

"Đúng là mười viên, nhưng chúng ta chỉ đổi Tủy Linh Quả, dĩ nhiên, có tài liệu phẩm chất cao hơn cũng được. " Lý Hiên nhún nhún vai nói.

Hắn đã đem số lượng đan dược nói thấp xuống, kết quả vẫn là hù dọa hai vị người tu tiên, Lý Hiên rất bất đắc dĩ, cảm giác hai gã người tu tiên này phản ứng quá mạnh, chút đan dược này đều bị dọa cho phát sợ.

Phải biết.

Lý Hiên lúc trước dùng một giọt Hỏa Linh Dịch, chỉ có thể luyện chế một hai viên Luyện Tạng Đan cực phẩm.

Hiện tại hắn đã làm được, dùng một giọt Hỏa Linh Dịch luyện

chế ra mười viên Luyện Tạng Đan cực phẩm, một tháng có thể sản xuất ít nhất 300 viên Luyện Tạng Đan cực phẩm.

Kết quả không nghĩ tới, hắn vừa lấy ra mười viên Luyện Tạng Đan cực phẩm, liền hù dọa hai người tu tiên, Lý Hiên rất muốn nói, ta thật không phải cố ý.

"Khục khục khục."

Đường Khả Nhi ho khan ba tiếng, cố gắng đè xuống rung động trong lòng, trong thanh âm giòn tan hỏi.

"Thật còn có mười viên sao?"

" Đúng, ngươi nếu như muốn, ta có thể cho ngươi, dĩ nhiên phải xem số lượng Tủy Linh Quả ngươi lấy ra. " Lý Hiên nói.

" Được, những Luyện Tạng Đan cực phẩm này chúng ta đặt trước, chúng ta sẽ mau sớm thu góp Tủy Linh Quả. " Đường Khả Nhi nghiêm túc bảo đảm.

"Được, giao một ít tiền đặt cọc đi, chỗ này của ta có hiệp nghị."

Lý Hiên lấy ra tờ giấy viết hai phần hiệp nghị, giao cho đối phương kiểm tra.

"Viết rất công bình, cái này gọi là hiệp nghị sao? Ta là lần đầu tiên nghe được loại cách gọi này. " Đường Khả Nhi chớp mắt to nhìn Lý Hiên.

" Đúng."

Lý Hiên gật đầu một cái, không cẩn thận lại đem đồ vật hiện đại nói ra.

"Tiền bạc ta không có bao nhiêu, dùng linh thạch làm tiền đặt cọc đi, nơi này có một khối linh thạch, nè."

Bên trong tay nhỏ bé trắng noãn của Đường Khả Nhi, xuất hiện một cục đá phảng phất loại băng hàn, óng ánh trong suốt.

"Có thể."

Lý Hiên quan sát tỉ mỉ linh thạch thêm vài lần, nén lòng hiếu kỳ cùng đối phương ký kết hiệp nghị.

Ký kết xong rồi.

Đường Khả Nhi mang theo hiệp nghị đi, chờ sau khi đi tới ngoài cửa tiệm, nàng nhìn thật sâu cửa hàng này.

"Cửa hàng này không đơn giản. " Chu Hằng nghiêm túc nói.

"Ngươi cũng phát hiện sao? " Đường Khả Nhi thần sắc trịnh trọng giống vậy.

"Đúng vậy, có thể lấy được mười miếng Luyện Tạng Đan cực phẩm, dám tùy ý bán, cửa tiệm như vậy năng lực rất lớn. " Chu Hằng trả lời.

"Quả thật, hơn nữa ta hoài nghi phía sau cửa hàng này, là một vị tông sư luyện đan khí huyết,

Nếu không một chủ tiệm nho nhỏ, làm sao dám hết sức phấn khích cùng chúng ta làm ăn như thế?"

" Ừ, ta cũng nghĩ đến một điểm này, lúc trước ta còn cảm thấy Bạch Vân Thành loại địa phương nhỏ này, không có khả năng có đan dược tốt, không nghĩ tới hôm nay ta bị người dạy cho một bài học, để cho ta cảm giác mình giống như một tên nhà quê. " Chu Hằng ánh mắt phức tạp.

"Ta cũng không nghĩ tới, đầu tiên là tông sư phong ấn khí huyết, lại là tông sư luyện đan khí huyết, loại nhân vật cấp bậc tông sư này, cho dù đến hoàng thành đều bị tôn kính,

Nhưng ở địa phương nhỏ như vậy, lại tồn tại hai vị cao nhân như thế, Bạch Vân Thành nhỏ nhỏ che giấu nhân vật tài ba như thế, điều này rất làm cho người khác khiếp sợ."

Đường Khả Nhi khẽ nói, cảm giác Bạch Vân Thành hết sức thần bí.

Hai người cứ nói như vậy mà đi về chỗ ở, bắt đầu điều động mạng giao thiệp của mình, cố gắng tìm tin tức Tủy Linh Quả.

Bạch Vân Tiêu Cục.

Lý Hiên mở hai mắt ra, Góc Nhìn Thượng Đế quét về phía bên ngoài thành, thấy Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, Hạnh Nhi các nàng đang đi trở về, lúc này mới yên lòng.

"Hạnh Nhi bên kia cũng đang giúp đỡ tìm Tủy Linh Quả, qua một đoạn thời gian thì có thể lấy được, đến lúc đó liền có thể luyện chế Luyện Tủy Đan."

Lý Hiên đã sớm muốn luyện chế Luyện Tủy Đan, đáng tiếc tài liệu quá ít, hạn chế cực lớn sự phát triển của hắn, bây giờ có ba người tu tiên giúp mình, cuối cùng yên lòng.

[Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài đạt tới luyện thể tầng một, khen thưởng ngài: Cấp bậc Luyện thể tăng lên một tầng, ngài đạt tới luyện thể tầng mười.]

"Diệp Phàm rốt cuộc luyện thể tầng một, được được được, quá tốt."

Lý Hiên mừng rỡ không thôi, khí huyết trong cơ thể không ngừng cuồn cuộn, khí huyết vốn là luyện thể chín tầng đột nhiên đạt tới luyện thể tầng mười, thành cường giả luyện thể tối đỉnh chân chính trên ý nghĩa.

"Bước kế tiếp, chính là Luyện Thể Tông Sư, nếu như đột phá

đến Luyện Thể Tông Sư, đó đúng là bay vọt về chất."

Trong mắt Lý Hiên tràn đầy mong đợi, song một giây kế tiếp lông mày của hắn nhíu một cái.

"Huyết Phân Thân đi Triệu gia thôn, chết rồi!"

Chương 90. Cường giả thần bí

Lý Hiên nghi ngờ mà kiểm tra tin tức truyền về, kết quả không có điều tra được Huyết Phân Thân là chết thế nào.

"Tốc độ Huyết Phân Thân tử vong quá nhanh, chưa có kiểm tra ra địch nhân liền chết, nó là luyện thể tầng 4, lại bị giết trong nháy mắt."

Lý Hiên trong lòng suy đoán là người nào, lại trong nháy mắt giết Huyết Phân Thân của hắn.

"Nhìn một chút xem tiểu phụ trợ có hay không nhắc tới đi!"

Lý Hiên mở ra tiểu phụ trợ, kiểm tra tin tức phụ trợ mới nhất.

[Ting! Đệ tử Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ của ngài, gặp gỡ sáu lần nguy hiểm, may mắn đạt được thiên tài địa bảo, Dung Tâm Quả.]

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài gặp gỡ Huyết Thử nhất tộc tập kích, người bị thương nặng, may mắn được Quân Hí Mệnh của Thần Toán Môn cứu.]

[Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài, lúc tu hành lâm vào tiểu đốn ngộ, hoàn toàn mang Huyết Ảnh Thiên Thư thông hiểu đạo lí.]

[Ting! Huyết Phân Thân số 80 đi Triệu gia thôn, gặp gỡ cường giả không biết tập kích, chết tại chỗ!]

. . .

"Gặp gỡ cường giả không biết tập kích?"

Lý Hiên nhìn nhắc nhở trong tiểu phụ trợ, cau mày, cảm giác nơi Triệu gia thôn kia quá không an toàn.

Lúc trước phái một cái Huyết Phân Thân, kết quả đánh với sơn tặc, chết trận, cuối cùng bị Triệu gia thôn hậu táng.

Song tiểu phụ trợ nhắc nhở, nói Triệu gia thôn dùng quan tài đặc thù hậu táng, Lý Hiên cảm giác kỳ quái, trong lòng một mực có chút băn khoăn.

Thật vất vả lại phái qua một cái Huyết Phân Thân, thậm chí ngay cả địch nhân cũng không thấy, đã chết rồi.

"Phái thêm mấy cái Huyết Phân Thân, đi xem tình huống một chút đi."

Lý Hiên hạ chỉ định cho các Huyết Phân Thân, chuẩn bị tìm hiểu rõ Triệu gia thôn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

An bài xong hết thảy rồi, Lý Hiên rời nhà, đi sân nhỏ cây liễu, tiếp tục đi luyện đan.

Bên kia.

Bên ngoài Bạch Vân Thành.

Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, Hạnh Nhi ba tiểu mỹ nữ đi đường mệt mỏi hướng về trong thành, vừa đi vừa nhỏ giọng nghị luận.

"Không nghĩ tới chúng ta lần này rời đi ba ngày, cũng không biết sư tôn trở về chưa. " Tống Tiểu Mỹ cõng lấy song kiếm sau lưng nói.

"Hẳn là trở lại rồi, ta nhớ sư tôn rồi. " Tần Nguyệt chớp mắt to, âm thanh mềm nhũn nhu nhược.

"Hai người các ngươi ngày ngày liền nghĩ tới sư tôn các ngươi, ta nhưng là ngày ngày khổ cực phụng bồi các ngươi rèn luyện, đều

không người quan tâm ta một chút " Hạnh Nhi hơi buồn bực nói.

"Hạnh Nhi tỷ là người tu tiên, khẳng định không có chuyện gì, ngược lại thì sư tôn tiêu hao khí huyết, phong ấn khu sương trắng ngoài thành, lại thường luyện đan cho chúng ta, quá khó nhọc."

Tần Nguyệt nói tiếp, tay nhỏ không nhịn được sờ về phía một chiếc nhẫn trữ vật.

"Chờ một chút, Tần Nguyệt ngươi sẽ không nghĩ đem Dung Tâm Quả cho sư tôn ngươi chứ ? Đây chính là thiên tài địa bảo chúng ta hao phí ba ngày, nhọc nhằn khổ sở mới lấy được."

Hạnh Nhi thấy Tần Nguyệt sờ về phía chiếc nhẫn trữ vật, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

"Sư tôn quá cực khổ, ta muốn đem trái cây cho sư tôn, cũng để giúp sư tôn trở nên mạnh hơn. " Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt mang theo nghiêm túc nói.

"Nhưng mà Dung Tâm Quả đối với sư tôn ngươi vô dụng, ngược lại đối với ngươi có tác dụng lớn, ngươi là người có huyết mạch, tương lai sẽ thức tỉnh rất nhiều thiên phú huyết mạch.

Dung Tâm Quả có thể giúp ngươi mang hai cái thiên phú dung hợp vào một chỗ, cho ngươi đạt được một cái thiên phú tốt hơn.

Đây chính là thiên tài địa bảo có tác dụng lớn đối với người có huyết mạch, vô số người có huyết mạch cầu đều cầu không được.

Huyết Thử nhất tộc nếu như biết ngươi có trái cây này, nhất định sẽ điên cuồng mà cướp đoạt, cho nên ngàn vạn lần chớ cho sư tôn ngươi. " Hạnh Nhi vội vàng khuyên giải.

"Nhưng mà sư tôn lợi hại như vậy, nói không chừng cũng cần Dung Tâm Quả đây. " Tần Nguyệt nhỏ giọng cãi lại.

"Sư phụ ngươi quả thật lợi hại, nhưng hắn không có huyết mạch a, không có huyết mạch làm sao có thể thức tỉnh thiên phú huyết mạch? Dung Tâm Quả này đối với sư tôn ngươi thật sự vô dụng."

Hạnh Nhi tiếp tục khuyên giải, rất lo lắng Tần Nguyệt mang trái cây này cho Lý Hiên.

Dù sao các nàng bận rộn suốt ba ngày, dựa vào vận khí cùng không ngừng chiến đấu, mới chật vật thu được trái cây này.

Tần Nguyệt vì thế còn bị thương, bỏ ra giá không nhỏ.

"Nhưng mà nhỡ như về sau sư tôn có huyết mạch thì sao,

Ta dự định về sau lấy được thiên tài địa bảo, cũng giúp sư tôn đạt được huyết mạch mạnh mẽ."

Tần Nguyệt thanh âm như cũ mềm nhũn nhu nhược, nhưng thanh âm này lại đặc biệt kiên định.

"Vậy cũng là chuyện biết bao năm sau, Tần Nguyệt ngươi phải hiểu được, trái cây này là ngươi nhọc nhằn khổ sở lấy được, đối với ngươi có trợ giúp rất lớn.

Ta hy vọng ngươi không nên cái gì đều cho Lý Hiên, ta thừa nhận hắn rất tốt, là một sư tôn vô cùng xứng chức, cũng là một người vĩ đại, nhưng trách nhiệm của ngươi nặng hơn."

Hạnh Nhi nói nghiêm túc, nàng biết rõ tương lai Tần Nguyệt phải gánh vận mệnh thế giới, phải cùng kẻ địch hết sức đáng sợ chiến đấu, hy vọng của cả thế giới, đều đè lên người Tần Nguyệt.

Gánh nặng như vậy, trách nhiệm như vậy, là phi thường nặng nề, không có thực lực căn bản chống không nổi, cho nên Hạnh Nhi khẩn cấp hy vọng Tần Nguyệt có thể nhanh chóng tăng thực lực lên.

Chương 91. Cưới Hạnh Nhi đi

"Hạnh Nhi ngươi yên tâm, ta về sau sẽ càng cố gắng tu hành, nhất định cố gắng gánh vác trách nhiệm của mình, trái cây này liền cho sư tôn đi! " Tần Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Ngươi. . ."

Hạnh Nhi tức giận có chút phát điên, cảm giác trong mắt Tần Nguyệt chỉ có sư phụ nàng, thật sự là quá làm người tức.

"Hạnh Nhi tỷ, trái cây này cho sư tôn đi, ta cũng sẽ cố gắng phụ trợ Tần Nguyệt sư tỷ, để cho nàng trở nên mạnh mẽ mau hơn. " Tống Tiểu Mỹ không nhịn được nói giúp.

"Ta thật là phục hai ngươi, trong mắt các ngươi đều là sư tôn, thật là tức chết ta rồi, quên đi quên đi, liền nghe các ngươi đi!"

Hạnh Nhi thở phì phò nói, trong lòng vô cùng hâm mộ Lý Hiên, cảm giác mình nếu như là sư tôn của Tần Nguyệt thì tốt, đệ tử đáng yêu như vậy, thật sự là làm người ta thích.

"Cảm ơn Hạnh Nhi tỷ."

Tần Nguyệt mắt to xinh đẹp cong thành trăng lưỡi liềm, vui vẻ lộ ra mỉm cười ngọt ngào.

Tống Tiểu Mỹ bên cạnh cũng rất vui vẻ, tay nhỏ siết thành quả đấm nhỏ, làm ra động tác thắng lợi.

Mang theo tâm tình vui sướng, Tần Nguyệt các nàng chạy về Bạch Vân Tiêu Cục, trước tiên đi căn phòng của Lý Hiên.

Nhưng Lý Hiên không ở nhà, ngược lại thấy được mẫu thân

Liễu Mi của Lý Hiên.

Liễu Mi là một người vô cùng dịu dàng hiền lành, lúc này bà mặc một bộ quần áo trắng, chỉ huy nha hoàn, lắp thêm đồ gia dụng cho phòng Lý Hiên.

"Các ngươi trở về rồi, mau ngồi mau ngồi."

Liễu Mi thấy đám người Tần Nguyệt trở lại, mỉm cười mời, dùng ánh mắt xem con dâu nhìn Hạnh Nhi.

"Không được không được, chúng ta vừa trở về, trên người đều là tro bụi, chúng ta ngày mai lại tới đi."

Hạnh Nhi liền vội vàng lắc đầu, nàng sợ nhất là gặp Liễu Mi, không có cách nào, cái loại ánh mắt xem con dâu này quá dọa người.

"Không có chuyện gì, mau ngồi xuống đi, tiểu Thúy, dâng trà. " Liễu Mi thanh âm ấm áp nhỏ nhẹ, tiếp tục dùng ánh mắt xem con dâu nhìn Hạnh Nhi.

"Không được không được, ta thật phải đi."

Hạnh Nhi thật sự là ngượng ngùng, cự tuyệt Liễu Mi nhiều lần mời, chạy như trốn đi rồi.

Ngược lại Tần Nguyệt mang Dung Tâm Quả lưu lại, nàng muốn sau khi Lý Hiên trở lại, trước tiên có thể ăn được Dung Tâm Quả.

Không lâu sau khi các nàng đi.

Lý Hiên cũng quay về rồi, thấy mẹ đưa tới Dung Tâm Quả, Lý Hiên kinh ngạc, không nhịn được nhìn về phía gian phòng của các nàng Tần Nguyệt.

Dung Tâm Quả lấy được vô cùng chật vật, nhưng thiên tài địa

bảo như vậy, Tần Nguyệt lại cho hắn người sư tôn này

Cử động như vậy , khiến cho nội tâm Lý Hiên hơi hơi xúc động, dù sao tim người cũng là thịt, dù là ai cũng sẽ rung động.

"Con trai, cái vị bằng hữu tên Hạnh Nhi kia của ngươi dung mạo rất đẹp đẽ, hay là cưới về đi, ngươi cũng nên cưới vợ. " Liễu Mi đưa ra đề nghị.

"Cưới vợ? Ta mới mười bảy tuổi, còn rất trẻ. " Lý Hiên bất đắc dĩ lắc đầu.

"Người ta đều là mười lăm mười sáu tuổi cưới vợ, ngươi đã mười bảy tuổi, đã trễ lắm rồi, ta thấy Hạnh Nhi rất tốt, xinh đẹp dịu dàng, còn rất mắn đẻ."

Liễu Mi tiếp tục thúc giục, lại một lần nữa nhắc tới Hạnh Nhi.

"Ngài khoan hãng lo lắng, loại nữ nhân xấu xí này ta đây nhưng mà coi thường, ngài mau trở về đi thôi."

Lý Hiên vội vàng lắc đầu, vừa nói vừa muốn đưa Liễu Mi đi.

"Xấu xí? Hạnh Nhi xinh đẹp mỹ lệ, ngôn hành cử chỉ vô cùng khéo léo, thái độ đối với người khác cũng tốt, nhất là cặp mắt kia linh động phi thường, thế nào lại xấu xí?"

"Không được không được, ngài mau trở về đi thôi."

Lý Hiên nói một lúc lâu cuối cùng đưa Liễu Mi đi, lúc này mới buồn bực trở lại bên trong nhà.

"Phù! Cuối cùng đưa đi rồi."

Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm, trở lại bên trong nhà nhìn về phía Dung Tâm Quả, khẽ thở dài một cái.

"Thật vất vả lấy được Dung Tâm Quả, vậy mà cũng đưa cho ta,

Tần Nguyệt các nàng thật ngốc đến đáng yêu."

Lý Hiên cầm Dung Tâm Quả, cảm thụ khát vọng của thân thể đối với Dung Tâm Quả, thật giống lúc đói khát cần nước vậy.

Điều này làm Lý Hiên kinh ngạc trong lòng, thật bất ngờ về việc trái cây này đối với chính mình có trợ giúp.

"Không biết hiệu quả như thế nào, ta rất chờ mong."

Lý Hiên ôm lòng mong đợi sâu đậm, từng miếng từng miếng ăn Dung Tâm Quả vào bụng, sau đó nhắm hai mắt lại, chờ đợi biến hóa.

Dòng nước ấm ở trong người bắt đầu khởi động, Lý Hiên cảm giác cả người thật giống như đang lột xác vậy, năng lực thuộc về riêng hắn bắt đầu biến hóa không biết.

[Ting! Năng lực Cảm Nhận của ngài, dung hợp đến trong Bản Năng Chiến Đấu, Bản Năng Chiến Đấu của ngài lấy được lột xác.]

[Ting! Bản Năng Chiến Đấu của ngài, có thể cảm nhận được ác ý cùng cảm giác nguy cơ.]

Ting!

Lý Hiên: Tư chất võ học Cực phẩm

Khí lực: Luyện thể tầng mười

Linh căn: Trung phẩm Lôi Linh căn

Bị động: Hoà Hợp Tự Nhiên, Miễn Dịch Bệnh Độc, bản năng chiến đấu, nhanh chóng tự lành.

Thiên phú: Ý Niệm Câu Thông, Góc Nhìn Thượng Đế, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Mắt Ưng.

Năng lực: Khí huyết tông sư luyện đan, khí huyết phong ấn tông sư, Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng, Thần cấp hội họa.

Đệ tử: Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

. . . . .

Chương 92. Thử nghiệm năng lực

"Cảm thụ ác ý cùng cảm giác nguy cơ?"

Chân mày Lý Hiên cau lại, cẩn thận cảm thụ bốn phía, lại không có biến hóa đặc biệt rõ ràng.

Hắn lập tức mang năng lực mới truyền cho tất cả Huyết Phân Thân, sau đó ý thức hạ xuống đến bên trên Huyết Phân Thân số 1000, mà tên của Huyết Phân Thân này là Tiết Nhất Thiên.

Khu vực bên ngoài Mê Vụ Sâm Lâm.

Huyết Phân Thân số 1000 nắm chặt trường đao, đi theo một đám bộ khoái tiến lên ở trong rừng rậm xanh biếc dồi dào.

Lúc này.

Cặp mắt Huyết Phân Thân số 1000 linh động hơn một phần, dần lộ ra mỉm cười, hiển nhiên ý chí Lý Hiên phủ xuống.

"Mọi người cẩn thận một chút, Mê Vụ Sâm Lâm tầm nhìn quá thấp, đối với tầm mắt của chúng ta có ảnh hưởng đặc biệt lớn,

Nhưng đối với sinh vật ô nhiễm ảnh hưởng rất nhỏ, nhất định phải cẩn thận phòng bị chúng nó đánh lén."

Bộ đầu Vương Cương dẫn đầu trịnh trọng nhắc nhở, cặp mắt giữ vững cảnh giác bốn phía, phòng bị nguy hiểm trong sương mù.

Bọn bộ khoái phía sau vội vàng gật đầu, đồng dạng nắm chặt cương đao bước nhanh đi theo.

"Tiết Nhất Thiên ngươi tới đằng sau ta, ngươi mới vừa gia nhập nha môn, còn là một tên gà mờ, không biết sự hung hiểm của Mê Vụ Sâm Lâm, nơi này thật không đơn giản."

Vương bộ đầu nhìn về phía Lý Hiên, trịnh trọng dặn dò.

" Được."

Lý Hiên gật đầu một cái, cẩn thận cảm thụ biến hoá chung quanh, mơ hồ nhận ra được vị trí đằng trước bên trái, có ác ý truyền tới.

Bản năng Chiến đấu điều khiển Lý Hiên công kích đối phương, nhưng Lý Hiên vẫn là kiềm chế lại loại bản năng này, tiếp tục cảm thụ ác ý.

Đội ngũ tiếp tục tiến lên, Lý Hiên cảm nhận được ác ý càng ngày càng nhiều, cảm giác chung quanh ít nhất có năm đạo ác ý sâu đậm.

Bởi vì nguyên nhân sương mù, ai cũng không thấy rõ tình huống trong sương mù.

Lý Hiên mở ra Góc Nhìn Thượng Đế, nhưng dù cho Góc Nhìn Thượng Đế có tính nhìn thấu nhất định, vẫn bị ảnh hưởng rất lớn ở trong sương mù.

Đây là Lý Hiên lần đầu tiên phát hiện Góc Nhìn Thượng Đế chịu ảnh hưởng, không khỏi có chút nhăn mày.

Mắt Ưng! !

Lý Hiên mở ra Mắt Ưng, ánh mắt sắc bén xuyên thấu sương mù, thấy được bên cạnh đại thụ trong sương mù, một con Hắc Hùng cao chừng ba mét.

Con gấu đen này đang dùng ánh mắt khát máu nhìn bọn hắn

chằm chằm, trong mắt tất cả đều là tàn bạo cùng sát ý.

"Mắt Ưng cũng nhận được ảnh hưởng, song Mắt Ưng cũng có chỗ độc đáo, có thể xuyên thấu qua hạt sương, nhìn càng thêm rõ ràng,

Nếu như đưa Mắt Ưng cùng Góc Nhìn Thượng Đế dung hợp, tuyệt đối sẽ lấy được tăng lên cực lớn."

Lý Hiên hy vọng chính mình còn một viên Dung Tâm Quả, đến lúc đó Góc Nhìn Thượng Đế tuyệt đối có thể nhìn càng thêm rõ ràng, càng tỉ mỉ.

"Đúng là làm ta có chút mong đợi."

Lý Hiên cảm nhận được ác ý của gấu đen càng lúc càng mãnh liệt, biết nó muốn tấn công.

Dứt khoát Lý Hiên mang trường đao bỏ vào trong vỏ đao bên hông, từ phía sau lưng cầm lên cung nặng và tên, giương cung lắp tên, nhắm ngay sương mù mờ mờ.

Oành!

Âm thanh nặng nề đột nhiên vang lên, Hắc Hùng cao ba mét chợt lao ra sương mù, lấy hình thức cuồng bạo giết về bọn bộ khoái.

Một màn này tới quá mức đột nhiên, mọi người đang cẩn thận đi về phía trước, sau khi thấy là Hắc Hùng da dày thịt béo, sắc mặt biến đổi lớn, bọn họ biết phiền phức lớn rồi.

Sinh vật ô nhiễm Hắc Hùng có lực phòng ngự cực mạnh, muốn giết chết sinh vật ô nhiễm Hắc Hùng, phải bỏ ra giá không nhỏ.

Đến lúc đó bọn họ chẳng những sẽ chết người, nhiệm vụ cũng sẽ có tỷ lệ rất lớn thất bại, hậu quả như thế mọi người không

muốn chịu, cho nên tâm tình của mọi người đều chìm đến đáy cốc.

Vèo!

Tiếng xé gió đột nhiên vang lên, một đạo mũi tên Huyền Kim giống như sao rơi xẹt qua chân trời, đang lúc mọi người kinh ngạc mà đánh trúng con mắt trái gấu đen, xuyên sâu vào đại não.

Oành!

Hắc Hùng đang chạy băng băng ngừng lại, tại chỗ lắc lư hai cái, bịch một tiếng té xuống đất, không có khí tức.

Một mủi tên này ở trong chớp mắt, đánh xuyên đại não gấu đen, khiến cho nó chết tại chỗ.

Hiện trường lâm vào trong yên tĩnh, ai cũng không nói gì, mọi người đều ngơ ngác nhìn Hắc Hùng chết đi.

Ực!

Cũng không biết ai nuốt nước miếng một cái, làm thức tỉnh mọi người đang trong đờ đẫn, lúc này mọi người mới phản ứng được, khó tin nhìn về phía Lý Hiên.

"Ngươi. . . Ngươi làm như thế nào? Hắc Hùng lao ra đột nhiên như thế, chúng ta căn bản phản ứng không kịp nữa, nhưng ngươi, lại trong nháy mắt đưa nó đánh chết! " Vương bộ đầu sợ hãi nói.

"Nói như thế nào đây? Một loại cảm giác, ta cảm nhận được bên kia có nguy hiểm, cho nên trước thời hạn giương cung lắp tên. " Lý Hiên mỉm cười nói.

"Lại là như vậy! Ngươi còn có năng lực như vậy? " Vương bộ đầu kinh ngạc, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lý Hiên.

Bộ đầu chung quanh cũng kinh ngạc nhìn, ánh mắt nhìn về phía Lý Hiên hoàn toàn thay đổi.

Thân là bộ khoái mới vừa gia nhập nha môn, mọi người chỉ đem Lý Hiên coi là kẻ gà mờ, ai có thể nghĩ tới tay mơ này lợi hại như vậy, lại một mũi tên bắn chết Hắc Hùng.

Lực chiến đấu như vậy, bản lĩnh trước thời hạn nhận ra được nguy hiểm như vậy, khiến cho tất cả mọi người ý thức được Lý Hiên bất phàm.

"Được được được, không hổ là bộ khoái ta chiêu mộ vào, lại có năng lực như vậy, quá tốt."

Vương bộ đầu vui vẻ muốn chết, tùy tiện chiêu mộ một tên bộ khoái liền có vui mừng ngoài ý muốn, điều này làm Vương bộ đầu hưng phấn muốn la to.

Song nơi này là Mê Vụ Sâm Lâm, hắn cũng không dám tùy tiện gào thét, chỉ có thể kinh ngạc vui mừng vỗ bả vai Lý Hiên.

"Vậy mới tốt chứ, lần này nếu như chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ, ngươi tất nhiên là công đầu."

"Đúng vậy, năng lực của ngươi quá mạnh mẽ, nếu như ta có thể giống ngươi thì thật tốt."

"Còn có cung thuật, mũi tên kia của ngươi quá ác liệt, một mũi tên miểu sát!"

Bọn bộ khoái nghị luận ầm ỉ, giơ ngón tay cái khen ngợi, cảm giác Lý Hiên tiền đồ sáng lạng, bọn họ cũng muốn sớm tạo quan hệ tốt với Lý Hiên.

Chương 93. Nói thế nào?

Đối với việc mọi người khen ngợi, Lý Hiên cũng không coi ra gì.

Mục đích chủ yếu của hắn là, thí nghiệm bản năng chiến đấu sau khi lột xác.

Chỉ có càng hiểu năng lực của mình hơn, mới có thể phát huy ra tác dụng càng cường đại hơn.

Cho nên tiếp đó, hắn tiếp tục cảm nhận sương trong sương mù, kịp thời nói rõ phương hướng nguy hiểm kéo tới.

Ở dưới sự nhắc nhở của Lý Hiên, đội ngũ bộ khoái hữu kinh vô hiểm đi về phía trước, mỗi một lần gặp phải sinh vật ô nhiễm đánh tới, Lý Hiên cũng có thể trước thời hạn báo cho biết, thậm chí tại chỗ bắn chết.

Cảnh tượng như vậy, một lần lại một lần làm mọi người kinh ngạc, mỗi một lần quái vật chết đi, đánh giá của tất cả mọi người đối với Lý Hiên tăng cao một phần.

Chờ đến sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Bọn họ đã chém giết hai mươi mấy con sinh vật ô nhiễm, hơn nữa mang theo chiến lợi phẩm, thành công đi ra Mê Vụ Sâm Lâm.

"Đi đi đi, đi uống rượu, lần này may mà có ngươi, nếu như không phải vì ngươi, chúng ta tuyệt đối không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, càng không có biện pháp giữ nguyên nhân số."

Vương bộ đầu mỉm cười nhìn Lý Hiên, thái độ rất là hiền hòa, hận không thể cùng Lý Hiên kết nghĩa.

"Đúng đúng đúng, đi uống rượu, hôm nay chúng ta nhất định phải thật tốt cảm ơn cảm tạ ngươi."

Bộ khoái chung quanh cũng nhìn Lý Hiên, trong giọng nói đều là khen ngợi đối với Lý Hiên.

Một lần nhiệm vụ ngắn ngủn, bằng vào bản năng chiến đấu, Lý Hiên đã trở thành trung tâm của mọi người, được tất cả mọi người khen ngợi.

Song, Lý Hiên chuẩn bị rời đi.

Bản năng chiến đấu đã thí nghiệm xong, Lý Hiên rất hài lòng, không cần phải ở chỗ này trễ nãi thời gian.

Cho nên, hắn thoát khỏi Huyết Phân Thân, lần nữa trở lại trong thân thể nguyên bản.

Bạch Vân Thành.

Bạch Vân Tiêu Cục.

Lý Hiên chậm rãi mở hai mắt ra, cảm thụ sức mạnh Khí Huyết phun trào quanh thân, tâm tình của hắn thoải mái, giãn ra cái lưng mệt mỏi.

"Ta càng ngày càng mạnh, nhờ vào Tần Nguyệt còn có Tống Tiểu Mỹ, về sau phải tốt với các nàng hơn một chút, giúp các nàng luyện chế đan dược nhiều một chút."

Lý Hiên trở lại trên giường mềm mại ngồi xếp bằng, tiếp tục tu hành.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chiếu khắp nơi, mang đến cho vạn vật sinh cơ bừng bừng.

Lý Hiên thức dậy thật sớm, rửa mặt mặc đồ xong rồi thì ở luyện võ tràng luyện tập Tinh Thần Kiếm pháp, hoạt động gân cốt.

Dung mạo Lý Hiên vốn là tuấn mỹ, mặc trang phục màu trắng ở sân huấn luyện tu hành, lộ ra tiêu sái phiêu dật.

Hơn nữa lấy được thiên phú Hoà Hợp Tự Nhiên, cả người hắn đều lộ ra một loại cảm giác linh hoạt kỳ ảo, cũng càng hấp dẫn người khác chú ý.

Mấy thị nữ từ nơi này đi qua, thấy Lý Hiên luyện kiếm, nhất thời lộ ra bộ dáng si mê, trong ánh mắt tất cả đều là ngôi sao nhỏ.

"Quá tuấn tú, thiếu gia càng ngày càng đẹp trai, nhất là thiếu gia mặc trang phục màu trắng, càng tuấn mỹ."

"Đúng vậy, nếu như ta có thể gả cho thiếu gia thì tốt."

"Nghĩ hay quá nhỉ, mau làm việc đi."

. . . .

Bọn thị nữ vừa đi vừa len lén quan sát Lý Hiên, đối với sự tuấn mỹ của Lý Hiên, các nàng tận đáy lòng cảm thấy đẹp mắt.

Đợi sau khi các nàng rời đi, cũng đem chuyện này truyền phát ra ngoài, nói cho nhiều người nghe hơn.

Cách vách Bạch Vân Tiêu Cục.

Hạnh Nhi ngồi xếp bằng ngồi ở trên bồ đoàn sân nhỏ, hấp thu linh khí du đãng trong thiên địa, yên lặng cảm thụ biến hóa của mình.

"Thực lực lại tăng lên, sau khi bài xuất ra đan độc trong cơ thể, tốc độ ta tu hành tăng lên rất nhiều, Luyện Tạng Đan cực phẩm của Lý Hiên, thật giỏi lắm."

Trong đầu Hạnh Nhi nghĩ tới Lý Hiên, cảm giác Lý Hiên ưu tú quá đáng, Luyện Tạng Đan cực phẩm tốt như vậy cái gì cũng có, thật sự là một sư tôn bảo tàng.

"Đáng tiếc Tủy Linh Quả trong tay của ta quá ít, nếu không còn có thể lại mua chút Luyện Tạng Đan cực phẩm từ tay Lý Hiên kia, hy vọng gia tộc có thể giúp ta tìm đến càng nhiều Tủy Linh Quả hơn đi."

Hạnh Nhi âm thầm lẩm bẩm, hy vọng mau sớm lấy được Tủy Linh Quả, từ phía Lý Hiên đổi được Luyện Tạng Đan cực phẩm.

"Tu hành xong, nên dẫn theo Tần Nguyệt các nàng ra khỏi thành."

Hạnh Nhi đứng dậy, đang định đi tìm Tần Nguyệt, đột nhiên nghe được cách vách truyền tới tiếng nghị luận của nữ hài tử.

Nghe ý kia, giống như là thị nữ của Bạch Vân Tiêu Cục đang nghị luận.

"Hôm nay Lý Hiên thiếu gia thật là đẹp trai, ta phát hiện thiếu gia mặc quần áo trắng đặc biệt hấp dẫn người."

"Đúng đó, ta đều muốn gả cho thiếu gia."

"Ngươi đừng có nằm mộng, thiếu gia mắt nhìn cao lắm, hắn nhưng mà coi thường các ngươi."

"Cao bao nhiêu đây? Tiểu Thúy ngươi nói nhanh lên."

" Được, hôm qua Thiên lão phu nhân thúc giục thiếu gia mau sớm lấy vợ, còn nói Hạnh Nhi cô nương không tệ, rất xinh đẹp, lại hiểu chuyện,

Trọng điểm là Hạnh Nhi cô nương là một cô nương mắn đẻ, rất thích hợp làm con dâu, nhưng các ngươi đoán, thiếu gia nói thế nào? " Tiểu Thúy nói.

"Nói thế nào?"

Chương 94. Tư chất Tuyệt phẩm

Mọi người hiếu kỳ, Hạnh Nhi ở một chỗ khác vách tường cũng dựng lên lỗ tai nhỏ, cẩn thận lắng nghe.

"Thiếu gia nói, loại xấu xí như vậy hắn nhưng mà coi thường, trực tiếp cự tuyệt đề nghị của lão phu nhân đấy. " Tiểu Thúy lần nữa nói.

"Loại xấu xí? Hạnh Nhi cô nương xinh đẹp như vậy, lại bị thiếu gia nói thành xấu xí? Thiếu gia mắt nhìn cũng quá cao đi."

"Cho nên ta mới nói các ngươi không xứng với thiếu gia, thiếu gia ngay cả Hạnh Nhi cô nương đều coi thường, làm sao có thể vừa ý các ngươi, các ngươi vẫn là ngoan ngoãn làm việc đi."

"Ôi, thật là đáng tiếc, thiếu gia tuấn mỹ như vậy."

"Đúng vậy, đúng vậy. . ."

Tiếng thảo luận dần dần đi xa, Hạnh Nhi ở một phía vách tường tức giận cắn răng nghiến lợi, cả người giống như là tiểu lão hổ mà giương nanh múa vuốt.

" Lý Hiên đáng hận, lại nói ta xấu xí, lại coi thường ta, rất đáng hận, ta nhưng là thiên kiêu của gia tộc, là người tu tiên.

Ta còn là người Hộ Đạo giai đoạn đầu của Tần Nguyệt, tương lai ta tuyệt đối một bước lên trời, lại nói ta xấu xí, a a a, tức chết ta rồi."

Hạnh Nhi tức giận phát điên, thân là thiên kiêu gia tộc, rất

nhiều người theo đuổi nàng, trong đó không thiếu quan to quý nhân, dòng dõi quý tộc hoàng gia.

Kết quả không nghĩ tới, ở Bạch Vân Thành nho nhỏ, lại có người coi thường chính mình, còn nói một câu xấu xí, Hạnh Nhi thật tức đến muốn cắn người.

Nhưng tưởng tượng đến Lý Hiên chẳng những dáng dấp đẹp trai, lại có nhiều bản lĩnh như vậy, chính mình còn phải dùng Tủy Linh Quả đổi đan dược của Lý Hiên, Hạnh Nhi trong lòng mặc dù buồn rầu, lại cũng không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng chỉ có thể buồn bực nói.

"Quên đi quên đi, bổn tiểu thư là người tu tiên, không chấp nhặt với ngươi, đáng ghét, nghĩ tới câu xấu xí ta liền rất tức giận, tức chết ta rồi!"

Hạnh Nhi vẫn là tức giận bất bình, ngay cả tâm tình ăn cơm cũng không có, hận không thể hóa thân thành cọp cái vọt bên người Lý Hiên, cắn Lý Hiên mấy hớp.

Cùng Hạnh Nhi ngược lại.

Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ đang đứng tại biên giới luyện võ tràng, cười tươi rói nhìn Lý Hiên luyện kiếm.

Nhìn dung nhan tuấn mỹ, dáng người phiêu dật của Lý Hiên, hai tiểu nha đầu nhìn đến mê mẫn.

"Sư tôn hôm nay thật đẹp trai, cảm giác cùng lúc trước không giống nhau. " Trong mắt to của Tần Nguyệt mang theo ngôi sao nhỏ.

"Đúng vậy, cảm giác khí chất rất linh hoạt kỳ ảo, đây là vì cái gì đây? Chẳng lẽ là bởi vì ăn Dung Tâm Quả? " Tống Tiểu Mỹ phân tích nói.

"Có thể, sư tôn khả năng ăn Dung Tâm Quả, thu được tăng lên không nhỏ, lúc này mới có thay đổi lớn như vậy. " Tần Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

"Xem ra chúng ta mang Dung Tâm Quả cho sư tôn, là đúng rồi, quá tốt, cuối cùng có thể giúp được sư tôn. " Tống Tiểu Mỹ vui vẻ không thôi, răng trắng nhỏ đều lộ ra.

"Chờ sau đó chúng ta chuẩn bị nhiều Dung Tâm Quả hơn cho sư tôn, báo đáp sư tôn thật tốt. " Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Tần Nguyệt đầy nghiêm túc.

" Đúng, chuẩn bị nhiều hơn một chút."

Tống Tiểu Mỹ cũng gật cái đầu nhỏ, càng nhìn Lý Hiên càng thấy được đẹp mắt, cả người thật giống si mê.

Rất lâu sau.

Tống Tiểu Mỹ mới bị Tần Nguyệt lôi đi, đi bên ngoài thành rèn luyện tăng cường thực lực.

Tần Nguyệt là một nữ hài có tinh thần trách nhiệm rất mạnh, nàng biết rõ mình gánh vác trách nhiệm, cần phải cố gắng tăng thực lực lên.

Nhưng nàng cũng muốn trợ giúp sư tôn, cho nên sau khi đạt được thứ tốt, muốn hiến tặng cho sư tôn.

Điều này sẽ ảnh hưởng tiến độ tăng thực lực lên của nàng, nhưng nàng không hối hận, nàng đã quyết định rèn luyện nhiều hơn, cố gắng tu hành nhiều hơn, tăng thực lực lên.

Như vậy vừa có thể tăng lên thực lực của mình, đảm đương nổi trách nhiệm, lại có thể trợ giúp sư tôn, ngoại trừ có chút khổ cực ra, không có cái gì khác không tốt.

Nàng không sợ khổ cực, cho nên lúc này mới vội vội vàng vàng lôi đi Tống Tiểu Mỹ, dẫn theo nàng đi tìm Hạnh Nhi đi rèn luyện.

Thời gian qua đi, đảo mắt lại qua ba ngày.

[Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài thành công đạt tới luyện thể tầng 2, khen thưởng ngài: Tư chất võ học tăng lên một cấp.]

[Ting! Tư chất võ học của ngài, đạt tới Tuyệt phẩm.]

"Tư chất võ học tuyệt phẩm sao? Quá tốt, rốt cuộc đạt tới Tuyệt phẩm, đây chính là tầng thứ giống như Thiên Mệnh Chi Tử."

Lý Hiên mừng rỡ không thôi, cảm giác chính mình không có uổng công thu đồ đệ, cuối cùng đưa tư chất tăng lên tới giai đoạn Thiên Mệnh Chi Tử, tâm tình có thể nói là tốt đẹp.

Mấu chốt mấy ngày nay hắn đều ở nhà tu hành, xử lý việc làm ăn trong tiêu cục, vậy mà lại có tăng lên, loại cảm giác này thật sự là tốt đẹp.

Tâm tình rất tốt, Lý Hiên mở ra tiểu phụ trợ, kiểm tra tình huống gần đây.

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài, cùng Quân Hí Mệnh của Thần Toán Môn thành bạn tốt, đối với thần toán sinh ra hứng thú.]

[Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài chém chết sói ác ô nhiễm, cứu Lưu gia thôn, được thôn dân chiêu đãi cùng cảm ơn.]

[Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài, trong chiến đấu xuất hiện tiểu đốn ngộ, Tinh Thần Kiếm pháp thông hiểu đạo lí.]

[Ting! Huyết Phân Thân số 1 của ngài, ở Vân Hà cốc đại chiến Huyết Thử nhất tộc, chiến thắng, uy danh càng tăng lên.]

. . .

Chương 95. Mục đích của Quân Hí Mệnh

Nhìn tiểu phụ trợ nhắc nhở, thấy các đệ tử phát triển không tệ, Lý Hiên hết sức hài lòng, về phần tình huống của Huyết Phân Thân, Lý Hiên thật ra không chú ý là mấy.

Duy nhất làm Lý Hiên coi trọng, thủy chung là tình huống Triệu gia thôn bên kia.

"Triệu gia thôn quá hẻo lánh, hy vọng các Huyết Phân Thân, mau sớm đuổi đến nơi đó, nhìn một chút xem nơi đó thế nào."

Lý Hiên nói xong nhắm hai mắt lại, lần nữa lâm vào trong tu hành.

Hắc Mã Thành.

Cửa thành người đến người đi.

Lục Trường Sinh hướng về phía Quân Hí Mệnh khom mình hành lễ nói: "Đa tạ Quân huynh trợ giúp, ân cứu mạng của Quân huynh, ta tất nhiên ghi nhớ trong lòng."

"Lục huynh đệ khách khí, mọi người đều là hảo huynh đệ, không cần phải khách khí như vậy. " Quân Hí Mệnh nắm quạt xếp mỉm cười nói.

"Quân huynh nói đúng, là ta khách khí."

Lục Trường Sinh gật đầu một cái, lần nữa cùng Quân Hí Mệnh hàn huyên.

Hai người trò chuyện một lúc lâu, lúc này mới cáo từ tách ra.

Nhìn Lục Trường Sinh đi xa, con ngươi đen nhánh của Quân Hí Mệnh hóa thành màu tím, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Chỉ thấy trên bầu trời sáng ngời, từng tia từng sợi hắc khí ô nhiễm càng ngày càng nhiều, càng ngày càng có cảm giác áp bách.

"Thiếu gia, cộng thêm vị Lục Trường Sinh này, đã có một trăm người thiếu nhân tình của ngài, ngài quá thích làm vui người khác, trong nhà nhưng là tốn không ít tiền đây."

Thư đồng thở dài bất đắc dĩ, không nghĩ ra thiếu gia nhà mình tại sao rất thích trợ giúp người khác.

"Không việc gì, chuyện có thể sử dụng tiền giải quyết, đều không gọi là chuyện."

Quân Hí Mệnh khẽ mỉm cười, chẳng qua là khi thấy hắc khí trên bầu trời trở nên đậm đà, nụ cười của hắn dần dần thu liễm.

"Loạn thế càng ngày càng gần, haiz!"

. . .

Trên quan đạo bên ngoài Hắc Mã Thành.

Lục Trường Sinh từng bước một mà đi, hướng Hắc Mã Sơn đi lịch luyện.

"Hắc Hoàng, thần toán chi pháp của Quân huynh quá thần kỳ, có thể tính ra nhiều đồ như vậy, đáng tiếc ta không có tư chất phương diện này, không cách nào tu hành. " Lục Trường Sinh nhìn về phía chiếc nhẫn trong tay nói.

"Cái tên Quân Hí Mệnh này quả thật có chút bản lĩnh, ngươi lần này đúng là kết giao một tên bạn tốt,

Đáng tiếc thực lực của hắn yếu một chút. " Hắc Hoàng từ trong chiếc nhẫn truyền âm.

"Quân huynh am hiểu thần toán, thực lực yếu một chút cũng rất bình thường, phương hướng tu hành bất đồng thôi. " Lục Trường Sinh không thèm để ý lắc đầu.

"Quả thật, nhưng đó chẳng phải là con đường của ngươi, con đường của ngươi là võ học, là chiến đấu, là khiêu chiến bản thân, chỉ có như vậy mới có thể trở thành siêu cấp cường giả."

"Ta biết rồi, ta sẽ cố gắng, bây giờ ta phải đi Hắc Mã Sơn."

Lục Trường Sinh nói xong, bước nhanh hướng Hắc Mã Sơn chạy đi, chuẩn bị đi đánh chết sơn tặc trên Hắc Mã Sơn.

Khi đi ngang qua một chỗ tên Hạnh Hoa thôn, hắn bị một cô bé ngăn cản đường đi.

"Đại ca ca, xin hỏi ngươi tên là Lục Trường Sinh sao? " Cô bé nắm một bản vẽ, giống như một tiểu đại nhân tự đắc hỏi.

"Ừ ? Tiểu muội muội, ngươi có chuyện gì không? Làm sao ngươi biết tên của ta? " Lục Trường Sinh kinh ngạc, không hiểu sao thôn nhỏ như vậy, lại có người biết hắn.

"Là một vị thúc thúc nói cho ta biết, hắn bảo ta đưa cái túi đen nhỏ này cho ngươi."

Cô bé vừa nói, hướng về phía cây hạnh hoa cách đó không xa vẫy vẫy tay.

"A Ngốc, mau cầm cái túi nhỏ tới."

Theo thanh âm của cô bé, phía sau cây hạnh hoa có một tiểu nam hài bẩn thỉu, có chút ngu si chạy đến .

Đứa bé trai này má phải bình thường, nhưng bên trên má trái

lại có một cái vảy màu đen, nhìn vô cùng xấu xí.

"Thu. . . Thu Nhi tỷ tỷ, này."

Tiểu nam hài A Ngốc chạy tới rồi cầm túi đen nhỏ đưa tới.

"Ừm."

Cô bé Thu Nhi nhận lấy cái túi nhỏ, chuyển tay đưa cho Lục Trường Sinh.

"Đại ca ca, cho ngươi, cái vị. . . Vị thúc thúc kia nói, ngươi sẽ cho ta mười đồng tiền làm thù lao."

" Ừ, ta trước xem một chút là vật gì."

Lục Trường Sinh nghi ngờ không hiểu nhận lấy túi, thận trọng dò xét một chút, rất nhanh hắn chính là sửng sốt một chút.

"Lại là đan dược, nơi này có một tờ giấy, lại là sư tôn đưa tới cho ta."

Lục Trường Sinh kinh ngạc, không thể tin được chính mình lại được sư tôn đưa tới đan dược, điều này làm hắn vô cùng ngoài ý muốn.

Phải biết, những ngày qua hắn trên căn bản đều ở bên ngoài rèn luyện, không có chỗ ở cố định, thật không nghĩ đến, sư tôn lại có thể chính xác tìm tới vị trí của hắn, đưa tới đan dược.

"Chuyện lạ, sư tôn là làm sao biết ta ở chỗ này? Điều này cũng thật khó tin rồi. " Lục Trường Sinh trong lòng kinh ngạc.

“Sư tôn ngươi quả thật cổ quái , khiến cho người không nhìn thấu. " Hắc Hoàng từ trong chiếc nhẫn truyền âm.

"Đúng vậy."

Lục Trường Sinh quan sát tỉ mỉ bốn phía một chút, muốn nhìn chung quanh một chút xem có phải hay không có sư tôn, kết quả cái gì cũng không thấy.

Cuối cùng Lục Trường Sinh cúi đầu xuống, nhìn về phía bức họa trong tay cô bé, chờ thấy rõ ràng chính mình trong tranh rồi, Lục Trường Sinh lại là sửng sốt một chút.

"Bức họa thật chân thật, không trách tiểu cô nương này liếc mắt liền nhìn ra ta,

Tranh vẽ chân thật như vậy, cho dù ai cũng có thể nhìn ra, kỳ quái, đây là phong cách vẽ gì?"

C96:

Lục Trường Sinh nghi ngờ không thôi, quan sát tỉ mỉ bức họa này, phát hiện bức họa này giống như đúc, trông rất sống động, liền y như thật, khiến cho Lục Trường Sinh vô cùng kinh ngạc.

Hắc Hoàng trong chiếc nhẫn cũng đồng dạng cảm thấy không thể tưởng tượng được, tỉ mỉ quan sát một phen bức họa kia, nghiêm túc nói.

"Trường Sinh, sư tôn ngươi thật là người thần bí, họa kỹ của hắn đơn giản là xuất thần nhập hóa, chỉ bằng vào bức họa này, là có thể bán rất nhiều tiền,

Loại kỹ xảo hội họa này, cho dù là lão quái vật sống vô số năm tháng như ta, cũng chưa từng thấy."

"Thậm chí ngay cả ngươi cũng chưa từng thấy qua sao!"

Lục Trường Sinh vẻ mặt càng ngưng trọng, cảm giác sư tôn thần bí quá đáng.

"Rời khỏi nơi này trước đi, ta có hai chuyện muốn cùng ngươi

nói. " Trong thanh âm của Hắc Hoàng lộ ra vẻ trịnh trọng.

" Được."

Lục Trường Sinh gật đầu một cái, lấy ra 100 đồng tiền, đưa cho cô bé nói.

"Đây là thù lao của ngươi này, không nên để người khác thấy, tiền tài không nên lộ ra, phải giữ gìn thật tốt."

"Dạ dạ, cám ơn đại ca ca."

Thu Nhi cảm kích nhận lấy 100 đồng tiền, liền vội vàng giấu ở trong túi bất đồng, sau đó phất phất tay nhỏ, dẫn theo A Ngốc bước nhanh rời đi.

Chương 96. Ma Tộc huyết mạch

Lục Trường Sinh nghi ngờ không thôi, quan sát tỉ mỉ bức họa này, phát hiện bức họa này giống như đúc, trông rất sống động, liền y như thật, khiến cho Lục Trường Sinh vô cùng kinh ngạc.

Hắc Hoàng trong chiếc nhẫn cũng đồng dạng cảm thấy không thể tưởng tượng được, tỉ mỉ quan sát một phen bức họa kia, nghiêm túc nói.

"Trường Sinh, sư tôn ngươi thật là người thần bí, họa kỹ của hắn đơn giản là xuất thần nhập hóa, chỉ bằng vào bức họa này, là có thể bán rất nhiều tiền,

Loại kỹ xảo hội họa này, cho dù là lão quái vật sống vô số năm tháng như ta, cũng chưa từng thấy."

"Thậm chí ngay cả ngươi cũng chưa từng thấy qua sao!"

Lục Trường Sinh vẻ mặt càng ngưng trọng, cảm giác sư tôn thần bí quá đáng.

"Rời khỏi nơi này trước đi, ta có hai chuyện muốn cùng ngươi nói. " Trong thanh âm của Hắc Hoàng lộ ra vẻ trịnh trọng.

" Được."

Lục Trường Sinh gật đầu một cái, lấy ra 100 đồng tiền, đưa cho cô bé nói.

"Đây là thù lao của ngươi này, không nên để người khác thấy, tiền tài không nên lộ ra, phải giữ gìn thật tốt."

"Dạ dạ, cám ơn đại ca ca."

Thu Nhi cảm kích nhận lấy 100 đồng tiền, liền vội vàng giấu ở trong túi bất đồng, sau đó phất phất tay nhỏ, dẫn theo A Ngốc bước nhanh rời đi.

Chờ sau khi Thu Nhi mang theo A Ngốc trở lại Hạnh Hoa thôn, ở trong một chỗ trạch viện, thấy một tên nam tử mang nón lá.

Người này lưng đeo trường kiếm, cõng lấy Huyền Kim Cường Cung sau lưng, người mặc trang phục màu đen, không phải ai khác, chính là Huyết Phân Thân của Lý Hiên.

"Thúc thúc, ta đưa cái túi nhỏ cho vị đại ca ca kia rồi. " Thu Nhi sau khi thấy Huyết Phân Thân, liền vội vàng nói.

" Ừ, đây là thù lao hứa cho các ngươi."

Huyết Phân Thân lấy ra một quyển công pháp luyện thể trụ cột, đưa cho Thu Nhi.

"Tạ ơn thúc thúc."

Thu Nhi vui vẻ không thôi, nắm công pháp giống như lấy được tương lai.

"Tu hành Luyện Thể Công đối với khí huyết tiêu hao rất lớn, tốt nhất có đan dược phụ trợ tu hành."

Nhìn hai trẻ nít ngây ngô, Huyết Phân Thân hảo tâm nhắc nhở một câu, đồng thời từ trong túi, lại lấy ra hai bình khí huyết đan.

"Bình đan dược này cũng tặng cho các ngươi luôn, các ngươi tuổi còn nhỏ, một ngày dùng nửa viên là được, hai bình này đủ các ngươi sử dụng giai đoạn đầu."

Huyết Phân Thân nhìn một chút hai trẻ nít nghèo khổ, cuối cùng là cho bọn nó một chút hy vọng, mang hai bình khí huyết đan đưa qua.

"Tạ ơn thúc thúc."

Thu Nhi vui vẻ không thôi, biểu đạt cảm ơn ngọt ngào.

A Ngốc xấu xí bên cạnh cũng cười khúc khích, hắn không hiểu được cách biểu đạt cảm ơn, chẳng qua là dùng cách cười ngây ngô để diễn tả.

" Ừ, cứ như vậy đi."

Huyết Phân Thân quét A Ngốc một cái, nhìn một chút má trái phủ đầy vảy xấu xí, hắn không có lộ ra mảy may tâm tình chán ghét, chẳng qua là vô cùng bình tĩnh mắt nhìn một cái.

Sau đó, Huyết Phân Thân nhảy dựng lên, giống như chim xanh mà lắc mình rời đi.

Chỉ để lại hai trẻ nít tại chỗ, vui vẻ nắm công pháp luyện thể, nắm đồ vật đối với bọn họ mà nói là hy vọng.

Bên kia.

Trong rừng cây Hắc Mã Sơn.

Lục Trường Sinh đi từng bước một, đi ước chừng vài chục phút, sau khi xác nhận chung quanh không có ai, hắn lúc này mới dò hỏi.

"Hắc Hoàng, nơi này không người, hai chuyện kia là gì? Ta cảm giác thanh âm của ngươi có chút trịnh trọng."

"Không tính là chuyện quá lớn, chẳng qua là cần thiết phải chú ý thôi, chuyện thứ nhất là liên quan tới thằng bé trai có vảy kia, cũng chính là A Ngốc. " Hắc Hoàng nói.

"A Ngốc? " Lục Trường Sinh nhíu mày.

" Đúng, ở thời đại kia của ta, mảnh đại lục này gặp gỡ Ma tộc

xâm phạm, rất nhiều Ma tộc mang theo loại vảy đen nhánh này.

Tổ tiên A Ngốc, hẳn là Ma tộc cùng nhân loại kết hợp, nói cách khác hắn có huyết mạch Ma tộc."

" Huyết mạch Ma tộc? Vẫn còn có huyết mạch như vậy, quả nhiên là sống lâu thấy nhiều. " Lục Trường Sinh kinh ngạc.

"Ta muốn nói là, lực phòng ngự của vảy trên mặt A Ngốc rất cao, là tài liệu tốt để luyện chế pháp bảo pháp khí,

Nếu như ngươi có ý muốn, có thể sớm lấy đi những vảy kia. " Bên trong thanh âm của Hắc Hoàng lộ ra lạnh giá.

"Sớm lấy đi những vảy kia? Ngươi là bảo ta giết hắn đi sao? " Lục Trường Sinh nhướng mày một cái.

"Không giết cũng có thể lấy, chẳng qua là sẽ rất đau đớn."

"Xin lỗi, ta không có ý nghĩ như vậy, ngươi đã nói ta hẳn là cứu thế giới, lại vì sao để cho ta đối với đứa trẻ bình thường, làm ra chuyện ác độc như vậy?"

Chân mày Lục Trường Sinh càng nhíu càng chặt, thanh âm cũng biến thành lạnh thêm vài phần.

"Hắn có huyết mạch Ma tộc, không cần đồng cảm, hơn nữa ngươi không lấy đi vảy, luôn có người sẽ lấy đi vảy, kết cục như nhau."

Bên trong thanh âm của Hắc Hoàng cũng lộ ra lạnh giá, khi nói đến Ma tộc, trong thanh âm lộ ra căm ghét.

"Hắc Hoàng, cái chết của ngươi, có phải hay không cùng Ma tộc có liên quan? " Lục Trường Sinh đột nhiên nói.

". . . ."

Hắc Hoàng rơi vào trầm mặc, ước chừng qua năm phút, hắn mới trầm giọng nói: " Được rồi, không nói chuyện này, nói chuyện khác đi."

" Được."

Chương 97. Hắc Hoàng lại kinh sợ

Lục Trường Sinh cảm nhận được dao động tâm tình của Hắc Hoàng, suy đoán là mình nhắc tới chuyện thương tâm của Hắc Hoàng, cũng sẽ không hỏi nữa.

"Chuyện thứ hai là đan dược sư tôn ngươi đưa tới, ta không đề nghị ngươi dùng đan dược. " Hắc Hoàng đưa đề nghị.

"Tại sao? Trước đây ta không phải là thường xuyên tắm thuốc sao? Còn có một lần ta thu được Thượng Cổ đan dược, không phải là cũng ăn sao?

Sư tôn đưa tới nhiều đan dược như vậy, đối với ta có phụ trợ rất lớn, ta đang rầu thực lực tăng lên chậm chạp đây."

Lục Trường Sinh nghi ngờ, từ bên trong cái túi nhỏ lấy ra một bình sứ nhỏ.

"Nguyên nhân là đan độc, bất kỳ đan dược đều mang theo đan độc, sử dụng lâu dài sẽ ở dồn nén đan độc ở trong người, đối với tương lai của ngươi ảnh hưởng rất lớn,

Thiên tư của ngươi bất phàm, chỉ cần tu hành từng bước là được, căn bản không cần đan dược, dĩ nhiên, Thượng Cổ đan dược và tắm thuốc là ngoại lệ. " Hắc Hoàng mở miệng giải thích.

"Lại có đan độc! " Lục Trường Sinh vô cùng ngoài ý muốn.

" Đúng, luyện đan sư bình thường chỉ có thể luyện chế ra hạ phẩm cùng Trung phẩm đan dược, những đan dược này đều mang theo đan độc, đối với thân thể con người có hại.

Chỉ có thượng phẩm đan dược ẩn chứa đan độc ít, sau khi dùng, thân thể con người có thể tự bài tiết ra đan độc, ba ngày dùng một viên thượng phẩm đan dược, là không có vấn đề.

Nhưng thượng phẩm đan dược thật khó luyện chế, coi như thành người tu tiên, khi luyện đan, cũng phần lớn là hạ phẩm cùng Trung phẩm đan dược, thượng phẩm đan dược vô cùng thưa thớt.

Phần lớn thượng phẩm đan dược, Luyện Đan Sư chính mình sẽ dùng, ngoại giới lưu thông chỉ còn lại Trung phẩm cùng hạ phẩm đan dược, đây cũng là nguyên nhân ta không đề nghị ngươi dùng."

Hắc Hoàng phổ cập khoa học từng chút, giảng thuật tình huống đan dược.

"Ra là như vậy, vậy đan độc có thể đi trừ sao? " Lục Trường Sinh lại hỏi ra một cái vấn đề mấu chốt.

"Có thể thì có thể, nhưng rất khó, yêu cầu thiên tài địa bảo mới được, ngoài ra chính là đan dược cực phẩm, cực phẩm đan dược mà Luyện Đan Sư có thể luyện chế ra càng hiếm thấy.

Cực phẩm đan dược chẳng những không có đan độc, còn có thể trừ đan độc ẩn chứa trong cơ thể, cho nên đan dược tốt nhất thế gian, chính là cực phẩm đan dược. Lần trước ngươi dùng Thượng Cổ đan dược, chính là cực phẩm đan dược.

Đáng tiếc loại đan dược này càng thưa thớt, căn bản là không mua được, trên thị trường có thể mua được chỉ có trung phẩm cùng hạ phẩm, đây cũng là nguyên nhân ta không để cho ngươi dùng đan dược."

Hắc Hoàng lần nữa giảng thuật một đống lớn kiến thức khoa học phổ thông về đan dược.

"Thì ra là như vậy, haiz, thật rất đáng tiếc, sư tôn đối với ta tốt như vậy, đưa ta nhiều đan dược như vậy, đáng tiếc ta không có

biện pháp dùng."

Lục Trường Sinh thở dài, cầm bình sứ lăn qua lộn lại nhìn.

"Đây là chuyện không có cách nào khác, là yêu cầu của ta đối với ngươi quá cao. " Hắc Hoàng lắc đầu một cái.

"Vậy những đan dược này làm sao bây giờ? Không dùng quá đáng tiếc, dù sao cũng là sư tôn quan tâm, cũng không thể ném chứ ? " Lục Trường Sinh nói mở ra một bình sứ nhỏ, từ bên trong đổ ra đan dược.

"Ném khẳng định không được, trở về thì cho cha ngươi đi, chờ đã, đây là cái gì?"

Hắc Hoàng thanh âm cao vút, lộ ra nồng nặc không tưởng tượng nổi.

"Thế nào? Đan dược này có vấn đề gì không?"

Lục Trường Sinh mờ mịt, thuận tay mang năm viên đan dược trong bình sứ, tất cả đều đổ vào trong tay.

"Cái này đều là cực phẩm đan dược! Ròng rã năm viên cực phẩm đan dược! Điều này sao có thể? Ta hoa mắt sao? " Hắc Hoàng kinh hô.

"Cực phẩm đan dược sao? Cực phẩm đan dược có thể bài trừ đan độc sao? " Lục Trường Sinh cũng ngưng trọng.

" Đúng, chính là cực phẩm đan dược, cực phẩm đan dược vô cùng trân quý, cũng vô cùng hiếm thấy, một Luyện Đan Sư cả đời cũng chưa chắc có thể luyện chế được một viên.

Nhưng mà bây giờ, sư tôn ngươi lại đưa tới cho ngươi năm viên, chờ đã, ngươi mau nhìn xem bên trong túi nhỏ có còn hay không cực phẩm đan dược khác. " Hắc Hoàng vội vàng thúc giục.

" Được."

Lục Trường Sinh nhanh chóng kiểm tra cái túi nhỏ, rất nhanh lại từ bên trong tìm tới 20 viên cực phẩm đan dược.

Nhìn trọn vẹn hai mươi lăm viên cực phẩm đan dược, ngửi Đan hương mê người kia.

Lục Trường Sinh cùng Hắc Hoàng đều trầm mặc, không biết phải hình dung tâm tình của giờ khắc này như thế nào.

Thật sự là vị sư tôn Lý Hiên này quá tốt, không ngại xa để cho người đưa tới đan dược trân quý như vậy, điều này làm Lục Trường Sinh cảm động cũng không biết nói cái gì.

" Sư tôn ngươi, đối với ngươi thật là tận tình tận nghĩa, năm đó nếu như ta cũng có một sư tôn vị tốt như vậy, ta cũng sẽ không trải qua nhiều lận đận như vậy."

Hắc Hoàng thở dài nói, tận đáy lòng hâm mộ Lục Trường Sinh.

"Đúng vậy, sư tôn đối với ta tốt như vậy, ta nhất định phải hồi báo sư tôn, lần sau nếu như có thể đạt được thiên tài địa bảo, nhất định phải đưa qua cho sư tôn."

Lục Trường Sinh như chém đinh chặt sắt nói, trong mắt tất cả đều là kiên định.

Chương 98. Cảm ngộ

"Khục khục, thật ra thì ngươi không cần phải hồi báo bây giờ, chờ đến khi ngươi trở nên phi thường cường đại, lại hồi báo sư tôn ngươi thì tốt hơn. " Hắc Hoàng đề nghị.

"Tại sao? Sư tôn đối với ta tốt như vậy, ta hẳn là kịp thời hồi báo sư tôn mới đúng. " Lục Trường Sinh nghi ngờ.

"Chủ yếu thực lực của ngươi quá yếu, ngay cả là người tu tiên cũng không phải, ta đề nghị ngươi mau sớm tăng thực lực lên, chờ thực lực cường đại, cũng có thể thu được càng nhiều đồ tốt.

Đến lúc đó mới có thể hồi báo sư tôn ngươi tốt hơn, dù sao đồ vật ngươi bây giờ hồi báo, có thể sư tôn ngươi căn bản coi thường. " Hắc Hoàng giải thích.

"Chuyện này. . ."

Lục Trường Sinh cảm giác Hắc Hoàng nói rất có lý, nhưng trong lòng có chút cảm giác bị thất bại.

"Hoá ra, ta ngay cả tư cách hồi báo sư tôn cũng không có, quả nhiên ta còn là quá yếu, ta phải tiếp tục trở nên mạnh mẽ, nhất định phải trở nên vô cùng cường đại, sau đó hồi báo sư tôn thật tốt."

"Cố gắng lên, ta sẽ dốc toàn lực phụ trợ ngươi, hơn nữa có những đan dược này, ngươi có thể đột phá tu vi mau hơn, đạt tới luyện thể tầng bảy. " Hắc Hoàng đúng lúc khích lệ.

" Được, ta nhất định cố gắng, tranh thủ trong hai tháng, đạt tới luyện thể tầng bảy."

Lục Trường Sinh tâm tình kích động thu hồi đan dược, nắm chặt trường kiếm đi về phía Hắc Mã Sơn, đi về phía sơn tặc trên Hắc Mã Sơn.

Thời gian qua đi, đảo mắt năm ngày trôi qua.

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời mọc lên ở phương đông.

Lý Hiên nắm bút vẽ, chuẩn bị ở trên giấy vẽ hội họa, thể nghiệm phương thức tu hành mới.

Ngày ấy Huyết Phân Thân đưa đan dược cho Lục Trường Sinh, vẽ một bức họa, lại đem cảm ngộ về Tinh Thần Kiếm pháp vẽ vào trong tranh, điều này mang đến ý tưởng mới cho Lý Hiên.

Thực lực của hắn đã rất mạnh, Tinh Thần Kiếm pháp tu hành tới cực điểm, muốn tiếp tục tăng lên Tinh Thần Kiếm pháp, đã không phải là dựa vào luyện tập để thăng cấp, mà là dựa vào cảm ngộ.

Cảm ngộ vật này huyền diệu khó giải thích, Lý Hiên lúc trước căn bản không tìm được phương pháp, thật may ngày đó Huyết Phân Thân vẽ, cho Lý Hiên linh cảm.

Hắn chuẩn bị thông qua phương thức không ngừng vẽ tranh, gia tăng cảm ngộ đối với kiếm đạo, đạt được cơ hội tăng lên.

Phải biết, Huyết Phân Thân chỉ thừa kế một bộ phận năng lực của hắn, đã ung dung ở trong tranh lưu lại cảm ngộ kiếm pháp, Lý Hiên muốn làm được càng dễ dàng.

Cho nên Lý Hiên tràn đầy lòng tin, chuẩn bị cố gắng tu hành, phát triển nhanh hơn, đồng thời gia tăng càng nhiều phương thức cảm ngộ.

Tỷ như ngoại trừ hội họa còn có trận pháp, đan dược, thậm chí nấu cơm đều có thể gia nhập trong tu hành.

"Rất có ý tứ, thần cấp kỹ thuật nấu nướng của ta gần như chưa dùng qua, Thần cấp hội họa cũng gần như vô dụng, ngược lại là có thể thử một lần."

Quyết định tốt rồi, Lý Hiên đang chuẩn bị vẽ hội họa, đột nhiên một đạo thanh âm nhắc nhở máy móc vang lên.

[Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài đột phá đến luyện thể tầng bảy, ngài lấy được được thưởng: Linh căn tăng lên một tầng.]

[Ting! Chúc mừng ngài, tư chất được tăng lên, đạt tới thượng phẩm Lôi Linh căn.]

Ting!

Lý Hiên: tư chất võ học Tuyệt phẩm

Khí lực: Luyện thể tầng mười

Linh căn: Thượng phẩm Lôi Linh căn

Bị động: Hoà Hợp Tự Nhiên, Miễn Dịch Bệnh Độc, bản năng chiến đấu, nhanh chóng tự lành.

Thiên phú: Ý Niệm Câu Thông, Góc Nhìn Thượng Đế, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Mắt Ưng.

Năng lực: Khí huyết tông sư luyện đan, khí huyết phong ấn tông sư, Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng, Thần cấp hội họa.

Đệ tử: Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

... . .

"Thượng phẩm Lôi Linh căn, được, quá tốt."

Lý Hiên mừng rỡ không thôi, cảm giác ánh nắng sáng sớm càng tươi đẹp, lộ ra ấm áp từ trong ra ngoài.

Chủ yếu Lý Hiên đối với linh căn tăng lên, rất hài lòng.

Hắn cách Luyện Thể Tông Sư càng ngày càng gần, chờ sau khi đột phá Luyện Thể Tông Sư, liền có thể tu tiên.

Đến lúc đó tầm quan trọng của linh căn liền hiện ra, bây giờ sớm một chút đạt được, cũng có thể làm chuẩn bị vì Tu Tiên sau này.

"Tần Nguyệt thật là tiểu phúc tinh của ta, chút nữa vẽ liền vẽ Tần Nguyệt đi, sau đó đưa cho nàng làm lễ vật."

Lý Hiên làm ra quyết định, rất nhanh nghe được tiếng bước chân quen thuộc bên ngoài.

Tiếng bước chân kia rất nhẹ nhàng, lộ ra một tia linh động, hiển nhiên là Tần Nguyệt đưa bữa ăn sáng đến rồi.

"Mỗi ngày có Tần Nguyệt chiếu cố nấu cơm, sinh hoạt còn thực là không tồi, chỉ là kỹ thuật nấu nướng của nàng kém một chút, chờ sau này dạy nàng một chút, để cho nàng biết cái gì gọi là Thần cấp kỹ thuật nấu nướng."

Lý Hiên buông xuống bút vẽ, đi tới cửa mở cửa ra, rất nhanh thấy tiểu Tần Nguyệt từ đằng xa đi tới, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Chương 99. Tài hội hoạ của Hạnh Nhi

"Sư tôn, ta đưa bữa ăn sáng đến cho ngươi nè. " Tần Nguyệt cười ngọt ngào nói.

"Vào đi, vừa vặn đói bụng rồi."

"Được rồi sư tôn, đúng rồi, ta trên đường tới cảm giác khí huyết cuồn cuộn, sau đó đột phá đến luyện thể tầng bảy. " Tần Nguyệt vui vẻ nói.

"Rất lợi hại."

Lý Hiên khen ngợi xoa xoa đầu nhỏ Tần Nguyệt, đối với tốc độ tăng lên của nàng hết sức hài lòng.

"May mà có đan dược của sư tôn, nếu như không phải vì sư tôn. Ta phỏng chừng phải hai tháng sau mới có thể đột phá đấy. " Bên trong ánh mắt Tần Nguyệt mang theo cảm kích nói.

"Đây đều là sư phụ nên làm, được rồi, đan dược nếu như không đủ cứ việc cùng ta nói, ta lại luyện chế giúp ngươi một chút."

"Được rồi sư tôn, ôi chao? Sư tôn muốn vẽ tranh sao?"

Tần Nguyệt thấy giấy vẽ cùng bút vẽ trên bàn sách, có chút hiếu kỳ hỏi.

" Đúng, gần đây rảnh rỗi vô sự, vẽ một chút, chờ chút nữa đưa ngươi một tấm."

"Tạ ơn sư tôn."

. . . .

Ăn sáng xong.

Lý Hiên ngồi ở trước bàn đọc sách hội họa, bằng vào tư chất Tuyệt phẩm kiếm tu, vừa hội họa, vừa cảm ngộ.

Bên kia.

Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ còn có Hạnh Nhi ba mỹ nữ, kết bạn đi ra ngoài thành, các nàng chuẩn bị đi Lạc Nhật sơn cốc, săn giết sinh vật ô nhiễm càng cường đại hơn.

Lúc này, Tần Nguyệt nghĩ đến chuyện Lý Hiên vẽ tranh, không nhịn được nghiêng đầu nhìn về phía Hạnh Nhi.

"Hạnh Nhi tỷ, ta nhớ được ngươi đã nói, ngươi là một vị thiên tài hội họa, giỏi hội họa vô cùng đúng không?"

" Đúng, ta ba tuổi học Hội Hoạ, năm nay ta hai mươi sáu tuổi, đã học 23 năm, trình độ hội họa đã sớm đạt đến Đại sư cấp.

Cách tông sư cấp cũng không xa, là thiên tài hội họa giỏi nhất gia tộc, ngươi vì sao đột nhiên hỏi tới cái này?"

Hạnh Nhi thanh âm trong trẻo, vóc người cao gầy có lồi có lõm, lộ ra rất có mỹ cảm.

"Là như vầy, ta ngày hôm nay thấy sư tôn chuẩn bị vẽ, ta cũng muốn biết một chút kiến thức hội họa, sau đó bồi bạn sư tôn cùng vẽ."

Trong con ngươi tinh khiết của Tần Nguyệt lộ ra vẻ thẹn thùng, hiển nhiên có chút ngượng ngùng.

"Ngươi đây đã hỏi đúng người rồi, cái khác không dám hứa

chắc, nhưng ở phương diện hội họa, bạn cùng lứa tuổi không người vượt qua ta, dù sao ta chuyên môn học hội họa 23 năm,

Trong lúc này thời gian ta bỏ ra, các ngươi tuyệt đối không nghĩ tới, cho nên hội họa hỏi ta, ngươi coi như là hỏi đúng người. " Hạnh Nhi đắc ý mở miệng, giữa lông mày tất cả đều là tự tin.

"Tự tin như vậy? Lúc trước ngươi âm thầm cùng sư tôn so tài, đều thua rất thảm đây. " Tống Tiểu Mỹ tự vạch áo cho người xem lưng nói.

"Khục khục, phương diện khác ta quả thật học nghệ không tinh, nhưng phương diện hội họa ta tuyệt đối là mạnh nhất, ta chẳng những có thể dạy dỗ các ngươi, còn có thể giáo dục Lý Hiên."

Hạnh Nhi tràn đầy tự tin, hận không thể lập tức biểu diễn kỹ năng hội họa của mình.

"Vậy cũng chưa chắc, nói không chừng sư tôn càng thêm lợi hại đây. " Tống Tiểu Mỹ phản bác.

"Không, một điểm này ngươi yên tâm, Lý Hiên coi như thiên tư bất phàm, nhưng hắn không có bao nhiêu thời gian học tập, Lý Hiên số tuổi là 17 tuổi.

17 tuổi Lý Hiên là Khí Huyết Phong Ấn sư, là Khí Huyết Luyện Đan Sư, còn là Thần Tiễn Thủ, cấp bậc luyện thể cũng rất cao, khắp mọi mặt đều nói rõ sư tôn các ngươi rất lợi hại.

Nhưng học tập nhiều đồ như vậy, cũng tiêu hao thời gian dài, hắn căn bản không có thời gian học tập hội họa, mà ta, học tập ròng rã 23 năm.

Đây là chênh lệch thật lớn, hơn nữa tư chất phương diện hội họa của ta tốt vô cùng, cho nên ta mới tràn đầy tự tin. " Hạnh Nhi nghiêm túc giải thích.

"Ra là như vậy, theo như vậy mà phân tích, sư tôn quả thật không có bao nhiêu thời gian học tập hội họa. " Tống Tiểu Mỹ công nhận gật đầu.

"Đây là khẳng định, các ngươi đừng quên hắn còn phải áp tiêu, áp tiêu cũng sẽ tiêu hao thời gian, ta phân tích hắn hẳn là vừa mới bắt đầu học tập hội họa,

Lúc này hắn khẳng định biết rất ít, các ngươi không phải là rất muốn trợ giúp sư tôn các ngươi sao?

Bây giờ các ngươi trước tiên có thể cùng ta học tập hội họa, đến lúc đó dạy cho sư tôn các ngươi, phụ trợ Lý Hiên tiến bộ, như vậy hắn khẳng định thật cao hứng."

Hạnh Nhi nghiêm túc nói, dường như rốt cuộc cảm giác ở một phương diện khác mạnh hơn Lý Hiên, cả người cũng đều tràn đầy hăng hái.

"Thật giống như có chút đạo lý."

Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ bị dao động, cộng thêm các nàng muốn báo đáp Lý Hiên, cho nên gật cái đầu nhỏ đồng ý.

"Tốt lắm... Chúng ta mau đi sơn cốc rèn luyện, đến lúc nghỉ ngơi, chúng ta liền hội họa trên đất, ta dạy cho các ngươi kỹ xảo hội họa trụ cột nhất."

"Được rồi Hạnh Nhi tỷ."

Ba người vừa nói vừa nhanh chóng hướng sơn cốc chạy đi, chuẩn bị mau sớm hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện, học tập hội họa.

Chương 100. Linh giấy

Bạch Vân Tiêu Cục.

Lý Hiên tay phải cầm bút vẽ hội họa ở trên tờ giấy trắng, thông qua kinh nghiệm Huyết Phân Thân phản hồi về tới, Lý Hiên phát hiện Ý Niệm Câu Thông của mình, cũng có thể phụ trợ chính mình tu hành.

Ý Niệm Câu Thông có thể mang kiến thức cùng cảm ngộ của mình, truyền cho các đệ tử, đây có thể nói là một cái năng lực truyền tin phi thường mạnh mẽ.

Lúc trước Huyết Phân Thân có thể đem cảm ngộ lưu lại trong tranh, chính là thông qua cái năng lực này mà thực hiện.

Lý Hiên cũng có thể làm được điều này, chẳng qua là khi vẽ tranh vẫn là xuất hiện ngoài ý muốn, giấy vẽ đột nhiên nứt vỡ, hiện ra mấy chục đạo vết rách.

"Đáng tiếc."

Lý Hiên mang giấy vẽ hư thiêu hủy, lần nữa lại đem tới một tấm giấy vẽ, cau mày suy tư.

" Thiên phú Kiếm Tu của ta quá cao, cảm ngộ hiểu biết đối với Tinh Thần Kiếm pháp sâu hơn, khiến giấy trắng phổ thông không thể chịu đựng phần cảm ngộ này.

Ngược lại thì Huyết Phân Thân chỉ thừa kế rất ít thiên phú và lực lượng của ta, mới có thể đem cảm ngộ lưu vào trên tờ giấy trắng."

Lý Hiên dễ dàng phân tích ra nguyên nhân, suy nghĩ có muốn

hay không đổi một ít giấy trắng.

Căn cứ hiểu biết của hắn đối với người tu tiên, người tu tiên trồng trọt linh mễ, chế tạo linh giấy có năng lực gánh chịu mạnh hơn, rất thích hợp hắn dùng để hội họa.

"Chờ lát nữa thông qua cửa tiệm thu mua một ít linh giấy, bây giờ trước tiên lưu lại số ít cảm ngộ ở trên tờ giấy trắng đi, chờ đã, ta trước tiên có thể thử phong ấn."

Lý Hiên là phong ấn tông sư, đối với phong ấn thuật có thể nói là rõ như lòng bàn tay, bây giờ vừa vặn đem ra luyện tay.

Nghĩ đến liền làm.

Lý Hiên vừa suy nghĩ vừa hội họa từ từ, lợi dụng Ý Niệm Câu Thông đem cảm ngộ của chính mình đối với phong ấn thuật, lưu lại ở trên tờ giấy trắng.

Lần này lưu lại vô cùng thuận lợi, Lý Hiên ung dung lưu lại cảm ngộ, thậm chí ở bên trong bức vẽ thêm vào càng ngày càng nhiều phong ấn.

Ước chừng hội họa hai giờ, một bức vẽ mỹ nữ rốt cuộc hội họa xong, Lý Hiên lúc này mới dừng lại hội họa.

"Hô! Thật đúng là hao phí tinh khí thần, chẳng qua cuối cùng hoàn thành. " Lý Hiên nhìn tranh Mỹ Nữ trên tờ giấy trắng.

Trong tranh địa điểm là Bạch Vân Tiêu Cục, là bóng người xinh đẹp của Tần Nguyệt xách hộp đựng thức ăn, đón ánh sáng mặt trời, lộ nụ cười ngọt ngào, mỗi ngày đưa cơm.

Trong tranh Tần Nguyệt vô cùng khả ái, da thịt trắng noãn, vóc người mảnh khảnh, nhất là một đôi mắt to, tinh khiết thật giống như giấy trắng kia.

Nhìn Tần Nguyệt trong tranh, nhìn tư thái dịu dàng xách hộp đựng thức ăn của nàng, Lý Hiên hài lòng gật đầu.

"Cũng không tệ lắm, chờ Tần Nguyệt trở lại sẽ đưa cho nàng."

Lý Hiên thu cất tranh vẽ, cuộn lại bỏ vào trong hộp, sau đó trở lại phòng ngầm dưới đất, ăn một viên cực phẩm Luyện Tạng Đan, tiếp tục vận chuyển khí huyết, tăng thực lực lên.

Thời gian qua đi, đảo mắt đi tới hoàng hôn.

Bên trên đường phố trong Bạch Vân thành.

Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, Hạnh Nhi kết bạn đi trở về, vừa đi vừa nói chuyện vẽ tranh.

"Kỹ xảo hội họa của Hạnh Nhi tỷ thật giỏi, ta cảm giác tiếp tục học tiếp, ta cũng có thể vẽ ra tranh vẽ tinh xảo xinh đẹp. " Tống Tiểu Mỹ vui vẻ nói.

"Đó là đương nhiên, ta dù sao học tập 23 năm, trình độ hội họa siêu cấp cao, so với thuật phong ấn của ta mạnh mẽ gấp mấy lần. " Hạnh Nhi tràn đầy tự tin nói.

"Ta đây có thể mang những kỹ xảo này nói cho sư tôn sao? Ta nói là hôm nay, ta muốn mau sớm trợ giúp sư tôn nắm giữ cách vẽ. " Tần Nguyệt không nhịn được hỏi ra.

"Ngươi cũng quá quan tâm Lý Hiên đi, ngươi mới học một chút kỹ xảo như vậy, liền nghĩ tới Lý Hiên. " Hạnh Nhi bất đắc dĩ mắng thầm.

"Sư. . . Sư tôn giúp chúng ta nhiều như vậy, ta cũng muốn giúp sư tôn. " Tần Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Được được được, vậy thì dạy đi, có muốn hay không ta cùng đi?"

"Cùng đi cũng được, dù sao trình độ hội họa của ngươi cao như vậy, nhỡ như ta đem kỹ xảo nói sai rồi, ngươi cũng có thể sửa chữa. " Tần Nguyệt suy nghĩ một chút gật đầu.

"Được, vậy thì đi tìm Lý Hiên."

Hạnh Nhi gật đầu một cái, trong lòng cũng có chút mong đợi.

Lúc trước nàng bị Lý Hiên nói là xấu xí, Hạnh Nhi đến bây giờ còn nhớ đây.

Lần này đi qua, nàng phải lấy tư thái nữ sư phụ, trên cao nhìn xuống dạy dỗ Lý Hiên một phen.

Về sau Lý Hiên thấy nàng,

Nói không chừng còn phải xưng hô là nữ sư phụ đấy.

Nghĩ đến Lý Hiên bình thường cao ngạo, đa tài đa nghệ như thế, lại gọi mình nữ sư phụ, Hạnh Nhi liền kích động vạn phần, trái tim nhỏ đều nhảy loạn bình bịch.

Nghĩ tới đây, Hạnh Nhi hận không thể lập tức tìm tới Lý Hiên, dạy dỗ Lý Hiên.

Ôm tâm tình kích động như vậy, Hạnh Nhi cùng Tần Nguyệt các nàng rốt cuộc trở lại Bạch Vân Tiêu Cục, gõ cửa phòng Lý Hiên.

"Vào đi."

Chương 101. Khiếp sợ xem tranh

Lý Hiên mới vừa từ tầng hầm đi ra, nghe được tiếng gõ cửa liền kêu các nàng đi vào.

"Sư tôn, cái này là Hỏa Linh Dịch hôm nay."

Tần Nguyệt mang bình sứ nhỏ chứa Hỏa Linh Dịch, trước tiên giao cho Lý Hiên, đang mong đợi Lý Hiên khen ngợi.

" Tốt lắm, những ngày qua ngươi cực khổ, bức họa này tặng cho ngươi."

Lý Hiên mang một cái hộp đưa cho Tần Nguyệt, trong cái hộp này chính là bức họa trước kia.

"Tạ ơn sư tôn."

Tay nhỏ của Tần Nguyệt liền vội vàng nhận lấy cái hộp, vui vẻ mắt to đều cong thành trăng lưỡi liềm.

Trong cuộc đời của nàng lần đầu tiên được lễ vật, nhất là lễ vật sư tôn tặng, tâm tình của nàng tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Tống Tiểu Mỹ bên cạnh lộ ra thần sắc hâm mộ, nghiêng đầu qua bĩu môi nhìn về phía Lý Hiên, cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần phình thành bánh bao.

Bị một tiểu mỹ nữ u oán nhìn, còn là đệ tử của mình, Lý Hiên thật đúng là có chút bất đắc dĩ, trọng điểm chính mình còn bên nặng bên nhẹ.

Chủ yếu là hắn chỉ mới nghĩ tới Tần Nguyệt, trong lúc nhất thời quên Tống Tiểu Mỹ, bây giờ chỉ có thể bổ túc nói: "Chờ sau này cũng giúp ngươi vẽ một bức."

"Tạ ơn sư tôn."

Tống Tiểu Mỹ tâm tình trong nháy mắt từ âm u chuyển thành tình tứ, răng hổ nhỏ đều lộ ra.

Bên cạnh.

Hạnh Nhi bất đắc dĩ nhìn Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ, cảm giác hai tiểu nha đầu này thật đúng là dễ dàng thỏa mãn.

Chẳng qua là đưa 2 bức vẽ đều cao hứng đến như vậy, trọng điểm tranh này khả năng vẫn còn tương đối xấu xí, Hạnh Nhi chỉ có thể than thở địa vị của Lý Hiên trong lòng ở hai tiểu nha đầu đủ cao.

[Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài nhân họa đắc phúc, thực lực tăng vọt đến luyện thể bốn tầng.]

[Ting! Ngài đạt được hai hạng khen thưởng, chuẩn bị phát ra.]

"Ừm ?"

Lý Hiên nghe được thanh âm nhắc nhở trong lòng vui mừng, liền vội vàng nhìn về phía Tần Nguyệt các nàng.

"Các ngươi đi về trước đi, ta có chút chuyện."

"Được rồi sư tôn."

Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ không có hỏi chuyện gì, vô cùng ngoan ngoãn rời đi nhà, chỉ có Hạnh Nhi có chút không cam lòng.

Nàng còn nghĩ đến dạy dỗ Lý Hiên, làm nữ sư phụ đây, kết quả còn chưa bắt đầu, phải đi, trong lòng tự nhiên rất buồn rầu.

Nhưng Tần Nguyệt các nàng đều đi, Hạnh Nhi chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi, đi về trong phòng nhỏ cách vách.

Đi tới phòng nhỏ.

Hạnh Nhi không nhịn được nói: "Các ngươi không phải là muốn dạy dỗ Lý Hiên hội họa sao? Kết quả còn chưa bắt đầu liền đi ra."

"Sư tôn có chuyện, chúng ta không thể quấy nhiễu sư tôn. " Tần Nguyệt liền vội vàng giải bày.

"Đúng nha đúng nha, chờ sư tôn hết bận, chúng ta lại đi tìm sư tôn, không gấp. " Tống Tiểu Mỹ công nhận gật đầu.

"Các ngươi a, quên đi quên đi, ngược lại về sau ta có rất nhiều cơ hội làm nữ sư phụ, khục khục."

Hạnh Nhi phát hiện mình không cẩn thận nói lỡ miệng, đem điều mình nghĩ nói ra, vội vàng ho khan hai cái, nói sang chuyện khác.

"Tần Nguyệt, Lý Hiên đưa cho ngươi tranh vẽ, ngươi phải có chuẩn bị tâm lý, khả năng vẽ sẽ không quá dễ nhìn."

"Ta biết, chỉ cần là sư tôn tặng cho ta, coi như rất xấu, ta cũng vui vẻ. " Tần Nguyệt ngọt ngào nói.

"Ta cũng biết ngươi sẽ nói như vậy, thật là ngu ngốc một cách đáng yêu."

Hạnh Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, nói tiếp: "Mau mở ra xem một chút đi, ta cũng muốn nhìn một chút."

" Được !"

Tần Nguyệt gật cái đầu nhỏ một cái, ôm mong đợi sâu đậm, cẩn thận từng li từng tí mở ra lễ vật Lý Hiên đưa cho nàng, từ trong hộp lấy ra một cuộn tranh.

Nàng mang cuộn tranh để lên bàn, từ từ mở ra.

Hơi tuỳ ý mở ra rồi, mắt to của Tần Nguyệt trực tiếp trợn tròn, giống như mèo nhỏ ngây ngô mà ngẩn người tại chỗ.

Bộ dạng Tống Tiểu Mỹ bên cạnh cũng không khác, trong nháy mắt khi nhìn đến bức họa trên bàn, nàng cả người đều cứng lại, giống như hóa đá không nhúc nhích.

"Các ngươi sao thế?"

Hạnh Nhi khoảng cách khá xa, không thấy nội dung tranh vẽ, phát hiện Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ đều ngây tại chỗ, hai hàng lông mày nhíu lại.

"Hạnh Nhi tỷ, ngươi. . . Ngươi mau nhìn xem tranh vẽ, mau. " Tống Tiểu Mỹ liền vội vàng gọi Hạnh Nhi.

"Nhìn tranh vẽ? Chẳng lẽ rất đẹp mắt? Tranh vẽ dễ nhìn đi nữa cũng không nên có phản ứng lớn như vậy chứ ?"

Hạnh Nhi không xem vào đâu, nàng đến từ đại gia tộc, kiến thức rộng, có 23 năm kinh nghiệm hội họa, xem vô số tranh vẽ, trên căn bản tranh vẽ danh gia nàng đều thấy.

Bây giờ thấy bộ dáng ngẩn người của Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ, Hạnh Nhi mặc dù hiếu kỳ, nhưng lại không coi là chuyện đáng kể, ngược lại đưa ánh mắt của hội họa đại sư nhìn sang.

Đi tới bên cạnh bàn, Hạnh Nhi cúi đầu xuống, nhìn về phía bức họa trên bàn kia.

Kết quả thoáng nhìn một cái, nàng cũng trợn tròn mắt, như là

gặp ma đứng tại chỗ.

Thật lâu sau nàng mới phản ứng được, sau đó lại nhìn kỹ lại, chờ nhìn thấy người ký tên trong tranh vẽ là Lý Hiên rồi, Hạnh Nhi tâm tình kích động nói.

"Đây lại thật là Lý Hiên vẽ! Điều này sao có thể? Tranh này kỹ năng thật lợi hại quá, loại họa kỹ này tuyệt đối là tông sư hội họa đứng đầu, ở đại hạ quốc thậm chí có thể xếp số một."

"Xếp hạng thứ nhất? Lợi hại như vậy sao?"

Chương 102. Thiên Mệnh Chi Tử khó chơi

Tống Tiểu Mỹ kinh ngạc, nàng cảm thấy bức họa này rất lợi hại, nhưng không nghĩ tới sẽ lợi hại đến loại trình độ này.

"Đúng vậy, các ngươi xem Tần Nguyệt trong tranh kìa, giống như đúc, trông rất sống động, vô luận là thần thái hay là động tác, y như thật.

Ta cảm giác Tần Nguyệt trong tranh, thật giống như sẽ tùy thời đi ra vậy, quá chân thực."

Hạnh Nhi bị chấn động, cả người đều cả kinh đến mức kích động, dùng ánh mắt khó có thể tưởng tượng, nhìn bức họa này.

Thân là hội họa đại sư, nàng biết càng nhiều, biết chỗ hay của kỹ năng càng nhiều, cho nên nàng rất nhanh nhìn thấu chênh lệch cảnh giới của bức họa này.

Điều này cũng làm Hạnh Nhi càng khiếp sợ, bởi vì bức họa này phá vỡ thế giới quan 23 năm hội họa của nàng, khiến cho nàng biết được một cái thế giới hội họa mới.

Điều này cũng khiến cho nàng kinh ngạc hơn so với bọn các nàng Tần Nguyệt, càng cảm thấy rung động, thậm chí cảm thấy không tưởng tượng nổi.

"Không được, ta cần yên lặng một chút, sư tôn các ngươi thật lợi hại, đơn giản không phải là người. " Hạnh Nhi che cái trán, có chút chịu đả kích nói.

"Là người, còn là người tốt nhất. " Tần Nguyệt trước tiên bảo

vệ Lý Hiên.

"Ta không phải là mắng hắn, mà là hắn quá yêu nghiệt, lúc trước ta cho là hắn không có thời gian hội họa, họa kỹ khẳng định không tốt,

Kết quả không nghĩ tới, họa kỹ của hắn lại lợi hại như vậy, đây quả thực lật đổ thế giới quan của ta,

Không được, ta cần nghỉ ngơi một chút, trấn an tâm tình của mình một chút."

Hạnh Nhi hít thở sâu vài hơi, cố gắng hồi phục tâm tình của mình, nhưng nghĩ đến Lý Hiên vẽ giỏi như vậy, nghĩ đến Lý Hiên đa tài đa nghệ như vậy, nàng liền bị đả kích.

Mấu chốt nàng mỗi lần âm thầm cùng Lý Hiên so tài, sau mỗi lần phân tích xong chính mình chắc chắn thắng lợi.

Kết quả sau đó chính mình liền thất bại, mấu chốt Lý Hiên còn không biết chuyện này.

Loại quá trình bị đánh bại trong vô hình này, khiến cho trong lòng Hạnh Nhi rất là khó chịu, buồn rầu đến muốn đập đầu vào tường.

"Từ khi gặp phải sư tôn các ngươi, ta cảm giác đầu óc của mình cũng không đủ dùng, mỗi lần đều ngoài dự liệu của ta, mỗi lần ta đều thua, ta nhưng là người tu tiên.

Mấu chốt Lý Hiên mới mười bảy tuổi, ta học tập hội họa 23 năm, tuổi tác so với hắn còn lớn hơn, kết quả hắn vẽ giỏi hơn ta gấp mấy chục lần,

Thật là người so với người làm người ta tức chết, Lý Hiên chính là một yêu nghiệt, chính là một quái vật. "

Hạnh Nhi tức giận bất bình, trong lòng đã bị đả kích, thậm chí cảm giác đầu óc của mình quá nhỏ, còn cần phát triển nhiều hơn.

"Hạnh Nhi tỷ đừng thương tâm, sư tôn cho tới bây giờ đều là lợi hại nhất, bị đả kích thì tập quen dần là được. " Tần Nguyệt khuyên giải nói.

"Ta. . . . ."

Hạnh Nhi nghe nói như vậy càng buồn bực, trong lòng nói ngươi đây nào phải là khuyên giải, càng khuyên giải càng khó chịu.

"Quả nhiên sư tôn chính là lợi hại, ngày mai ta nhất định tìm sư tôn, giúp ta vẽ một bức họa. " Tống Tiểu Mỹ mong đợi nói.

"Lúc đi mang ta theo. " Hạnh Nhi đột nhiên nói.

"Sao cơ? Ngươi còn dự định dạy dỗ sư tôn vẽ? " Tống Tiểu Mỹ mờ mịt.

"Không, ta chỉ là muốn đi theo hắn học tập cách vẽ, hắn yêu nghiệt như vậy, ta nào có tư cách dạy dỗ hắn! " Hạnh Nhi buồn bực thở dài.

"Nói cũng phải."

Tống Tiểu Mỹ cùng Tần Nguyệt đồng thời gật đầu, tư thái tán đồng.

Hạnh Nhi: ". . . . ."

Bên kia.

Lý Hiên ngồi ở trước bàn đọc sách, mở ra tiểu phụ trợ, kiểm tra tin tức Diệp Phàm lên cấp đến luyện thể tầng bốn.

[Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài được Hắc Hoàng chỉ

điểm, trình độ kiếm pháp tăng lên trên diện rộng.]

[Ting! Huyết Phân Thân số 1239 của ngài thưởng thức thực vật không biết, trúng độc mà chết.]

[Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài lầm ăn nấm độc kịch độc thần bí, sau chốc lát đau đớn, nhân họa đắc phúc, liên tiếp đột phá hai lần, đạt tới luyện thể bốn tầng.]

. . . .

"Không hổ là Thiên Mệnh Chi Tử, ăn nấm kịch độc lại không có chết, còn tăng lên hai tầng thực lực."

Lý Hiên có chút hâm mộ, thật sự là Thiên Mệnh Chi Tử vận mạng quá tốt, ngược lại Huyết Phân Thân của hắn lại bỏ mình rất oan.

Từ khi có Miễn Dịch Bệnh Độc, Lý Hiên liền để cho Huyết Phân Thân thử nghiệm học tập phân biệt dược vật, biết thêm càng nhiều thực vật không nhận biết ở dã ngoại.

Các Huyết Phân Thân mặc dù chỉ thừa kế số ít của Miễn Dịch Bệnh Độc, nhưng như cũ thu được đề kháng vi khuẩn, có thể chống cự phần lớn độc tố.

Kết quả không nghĩ tới, Huyết Phân Thân có tính chất kháng độc bị độc chết, ngược lại Diệp Phàm ăn nấm kịch độc, tăng lên hai tầng tu vi.

Loại chênh lệch này , khiến cho Lý Hiên cảm nhận sâu sắc được là Thiên Mệnh Chi Tử khó chơi, đồng thời cũng vui mừng chính mình thu đồ đệ thật sớm.

"Đáng tiếc còn dư lại tên Thiên Mệnh Chi Tử kia từ đầu đến cuối không tìm được, Huyết Phân Thân số lượng nhiều như vậy, như cũ không tìm được."

Lý Hiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó không để ý tới nữa, ngược lại sau khi Diệp Phàm tăng thực lực lên, hệ thống lấy được khen thưởng.

[Ting! Chúc mừng ngài đạt được năng lực khen thưởng: Chế tạo tông sư.]

[Ting! Chúc mừng ngài lấy được thưởng: Linh căn tăng lên một tầng, linh căn của ngài đạt tới cực phẩm Lôi Linh căn.]

Ting!

Lý Hiên: tư chất võ học Tuyệt phẩm

Khí lực: Luyện thể tầng mười

Linh căn: Cực phẩm Lôi Linh căn

Bị động: Hoà Hợp Tự Nhiên, Miễn Dịch Bệnh Độc, bản năng chiến đấu, nhanh chóng tự lành.

Thiên phú: Ý Niệm Câu Thông, Góc Nhìn Thượng Đế, Tuyệt phẩm Kiếm tu, Huyết Phân Thân, Thiên Sinh Thần Lực, Mắt Ưng.

Năng lực: Chế tạo tông sư, tông sư luyện đan khí huyết, tông sư phong ấn khí huyết, Tinh Thần Kiếm pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ, Thần cấp kỹ thuật nấu nướng, Thần cấp hội họa.

Đệ tử: Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

Chương 103. Cổ Nguyệt thôn

Theo thanh âm nhắc nhở máy móc, trong đầu Lý Hiên tràn vào số lớn kiến thức.

Những kiến thức này, bao hàm mọi phương diện chế tạo, vũ khí, khôi giáp, công cụ, bao gồm quá trình chế tạo Huyền kim vũ khí đều có.

Những kiến thức này vô cùng phong phú, Lý Hiên hấp thu thời gian thật dài mới hấp thu xong, đồng thời thu hoạch tràn đầy.

"Thu hoạch tốt, ta rất hài lòng với năng lực chế tạo tông sư, dĩ nhiên ta hài lòng cực phẩm Lôi Linh căn hơn, cuối cùng đã tới cực phẩm, quá tốt."

Trong mắt Lý Hiên lấp lánh ánh sao, nhiều lần nhìn về phía cực phẩm Lôi Linh căn trên bảng số liệu, cảm giác đường tu tiên trong tương lai của mình, bừng sáng.

"Sắp rồi, người bình thường muốn từ luyện thể tầng mười đạt tới Luyện Thể Tông Sư, khả năng cần hai mươi ba mươi năm, mà ta là tư chất võ học Tuyệt phẩm,

Ta muốn từ luyện thể tầng mười đến Luyện Thể Tông Sư, dưới phụ trợ của đan dược, khả năng chỉ cần ba, bốn tháng, thậm chí ngắn hơn, đây chính là hiệu quả của tư chất cộng thêm đan dược."

Lý Hiên tâm tình kích động, vừa nghĩ tới chính mình ba, bốn tháng sau liền có thể thành người tu tiên, hắn liền vô cùng vui vẻ, mong đợi không dứt.

Cũng tại lúc này.

Thanh âm nhắc nhở máy móc của tiểu phụ trợ, lại một lần nữa vang lên.

[Ting! Mười tên Huyết Phân Thân đi Triệu gia thôn, gặp gỡ tập kích không biết, toàn bộ tử vong.]

"Ừm ? Lại chết! Chuyện gì xảy ra?"

Lý Hiên nghiêm túc, nhanh chóng kiểm tra trí nhớ cuối cùng mà mười tên Huyết Phân Thân kia truyền về.

Bạch!

Trí nhớ bắt đầu hiện ra, trong đầu Lý Hiên xuất hiện cảnh tượng vài tên Huyết Phân Thân thấy trước khi tử vong.

Chỉ thấy chúng nó đang trên đường đi về hướng Triệu gia thôn, lúc đi lại trên đường núi ở cách thôn chỉ có mấy trăm mét, đột nhiên có một tên Huyết Phân Thân chết.

Tiếp đó tên thứ 2 chết đi, tên thứ 3 chết đi, tên thứ 4 chết đi. . .

Huyết Phân Thân không có dấu hiệu nào chết đi, không nhìn thấy địch nhân, cũng không có nhận ra được các loại đồ vật như khí độc.

Bọn họ chính là không giải thích được bị giết, lộ ra cực kỳ quỷ dị.

Song, sau khi Lý Hiên nhìn xong trí nhớ Huyết Phân Thân chết đi, mơ hồ phát hiện một chút manh mối.

Dưới tình huống không tìm được địch nhân, Huyết Phân Thân lựa chọn phân tán chạy trốn, kết quả như cũ bị giết chết từng người từng người.

Ở khi Huyết Phân Thân cuối cùng tử vong, chớp mắt khi sắp nhắm mắt lại, thấy được trong không khí loáng thoáng phiêu đãng từng tia hắc khí.

Giống như có một địch nhân không thấy được, đưa từng tên Huyết Phân Thân giết chết, mà tên địch nhân này dường như có thể bay đi, có thể không tiếng động giết người.

"Là quỷ dị? Hay là quỷ quái? Hay là yêu ma? Hay là sinh vật ô nhiễm thần bí gì?"

Chân mày Lý Hiên cau lại, cảm giác chung quanh Triệu gia thôn rất nguy hiểm, trong lòng do dự có nên tiếp tục phái Huyết Phân Thân hay không.

"Trước không nóng vội phái Huyết Phân Thân, biết rõ địch nhân đả kích Huyết Phân Thân rồi hãy nói."

Lý Hiên nghĩ tới Hạnh Nhi, chuẩn bị hướng nàng mua một ít sách cùng tài liệu của người tu tiên, nhìn một chút xem trong sách Tu Tiên có tin tức liên quan hay không.

Đồng thời Lý Hiên lại truyền đạt chỉ thị cho Huyết Phân Thân, ra lệnh cho một bộ phận Huyết Phân Thân có thời gian rảnh, đi bên trong tiệm sách các thành trì lớn, tìm tài liệu liền quan.

Theo mệnh lệnh Lý Hiên truyền đạt, các Huyết Phân Thân bận rộn lên.

Bọn họ từng tên một bắt đầu hành động, đi đủ loại tiệm sách, thăm dò nơi nào có sách liên quan tới người tu tiên.

Rừng rậm Lạc Diệp.

Năm tên Huyết Phân Thân cương đao trong tay, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm giữa sân, nhìn chằm chằm một tên đào phạm trên mặt đầy rỗ.

"Ngô mặt rỗ, ngươi là đầu hàng, hay là chúng ta mang theo đầu của ngươi trở về?"

"Ta..."

Ngô mặt rỗ nghe nói như vậy, nhìn một chút con ngươi băng lãnh của Huyết Phân Thân, hắn biết, nếu như chính mình dám cự tuyệt, đầu trong nháy mắt sẽ dọn nhà.

Cho nên Ngô mặt rỗ lập tức nhận thua nói: "Mấy vị Du Hiệp tha mạng, ta đầu hàng, ta nguyện ý cùng các ngươi trở về chịu quan phủ định tội."

"Như vậy là tốt nhất!"

Huyết Phân Thân số 7000 lạnh nhạt trả lời một câu, trói chặt cánh tay Ngô mặt rỗ, nắm một đầu sợi dây khác hướng ngoài rừng rậm mà đi.

Cũng vào thời khắc này.

Năm tên Huyết Phân Thân tiếp thu được mệnh lệnh của Lý Hiên, bọn họ tập thể ngừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía Ngô mặt rỗ.

"Phụ cận nơi nào có tiệm sách? Tốt nhất là sách có quan hệ với người tu tiên, nói!"

"Tiệm sách?"

Ngô mặt rỗ đang gục đầu, đột nhiên nghe được vấn đề này, trong nháy mắt mờ mịt.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, thấy năm đôi con ngươi băng lãnh, Ngô mặt rỗ bị dọa sợ đến vội vàng nói.

"Cổ Nguyệt Thôn có một tiệm sách cổ truyền thừa thật lâu, bên trong thu giữ đủ loại sách, sách quý, sách của người tu tiên cũng

có một chút,

Mấy vị Du Hiệp đại nhân, các ngươi có thể đi Cổ Nguyệt thôn nhìn một chút."

"Cổ nguyệt thôn? Là cái thôn chúng ta đi ngang qua lúc đuổi bắt ngươi? " Huyết Phân Thân số 7000 lần nữa hỏi.

"Đúng vậy Du Hiệp đại nhân, chính là cái thôn đó."

Ngô mặt rỗ quýnh lên vội vàng giải thích, rất sợ giải thích chậm, mấy tên Du Hiệp này sẽ làm thịt hắn.

"Đi, đi Cổ Nguyệt thôn."

Chương 104. Mạnh đến quá đáng

Tiết Thất Thiên nói xong, tay phải xách sợi dây, nhanh chóng hướng phương hướng cổ nguyệt thôn phóng tới.

Ngô mặt rỗ mặc dù chỉ bị trói chặt hai tay, hai chân có thể chạy nhanh, nhưng hắn kinh ngạc phát hiện, vài tên Du Hiệp này tốc độ siêu cấp nhanh, hắn căn bản theo không kịp.

Phải biết hắn chính là Tiểu Cao Thủ luyện thể tầng ba, tốc độ càng là sở trường của hắn.

Nhưng bây giờ, hắn ngay cả đuổi theo đều làm không được, đủ để chứng minh năm tên Du Hiệp cường đại.

"Đáng ghét, ta không phải là trộm một khoản tiền thôi sao, lại để cho Du Hiệp hung tàn như vậy tới bắt ta, còn là năm tên Du Hiệp, ta có oan hay không!"

Ngô mặt rỗ buồn bực không thôi, cảm giác mình đơn giản là hết sức xui xẻo.

Ở bên trong buồn rầu như vậy, bọn họ tiếp tục chạy nhanh, rất nhanh ở ven đường thấy được một đoàn xe, một đoàn xe ngừng ở trên đường.

"Mấy vị Du Hiệp hảo hán, đừng đi về phía trước, Cổ Nguyệt thôn trước mắt xảy ra chuyện. " thủ lĩnh đoàn xe thấy năm tên Huyết Phân Thân, có lòng tốt nhắc nhở.

"Đã xảy ra chuyện gì? " Huyết Phân Thân dừng lại hỏi.

"Là năm con Hắc Lang vương ô nhiễm, chỉ huy trên trăm con Hắc Lang phổ thông, đang tấn công cổ nguyệt thôn,

Các ngươi đi qua rất nguy hiểm, trước ở nơi này chờ người của quan phủ đi. " thủ lĩnh đoàn xe khuyên giải nói.

"Sinh vật ô nhiễm tấn công Cổ Nguyệt thôn?"

Huyết Phân Thân híp mắt một cái nói: "Đa tạ đã báo, chúng ta đang muốn đi Cổ Nguyệt thôn, sẽ không dừng lại thêm."

Dứt lời, Huyết Phân Thân mang theo Ngô mặt rỗ tiếp tục chạy nhanh, tốc độ nhanh hơn một phần.

"Đừng... Ta không muốn đi, đây chính là sinh vật ô nhiễm a, quá quá nguy hiểm, ta không muốn đi!"

Ngô mặt rỗ thấy năm tên Du Hiệp này chạy thẳng tới Cổ Nguyệt thôn, bị dọa sợ đến vội vàng kêu khóc, mặt đều bị dọa trắng bệch.

Người khác gặp phải sinh vật ô nhiễm đều đi trốn, kết quả năm vị Du Hiệp này thì hay rồi, lại chạy thẳng tới Cổ Nguyệt thôn, đây quả thực là lấy mạng ra đùa.

Cho nên Ngô mặt rỗ quýnh lên vội giãy giụa, kêu cha gọi mẹ tỏ vẻ không muốn đi qua.

Lúc này một thanh cương đao gác ở trên cổ của Ngô mặt rỗ, sau đó thanh âm lạnh như băng vang lên.

"Nói thêm câu nào, chém đầu của ngươi!"

"A!"

Ngô mặt rỗ an tĩnh, ngậm chặt miệng, cả người đều bị dọa sợ đến cũng không dám…lại lên tiếng.

Cổ Nguyệt thôn.

Tiếng sói tru liên tiếp.

Thôn trưởng mang theo các thôn dân đều tụ tập ở cửa thôn, nhìn cửa chính của thôn hư hại càng ngày càng nghiêm trọng, trong mắt thôn trưởng chỉ còn lại tuyệt vọng.

"Người của quan phủ, còn bao lâu có thể chạy tới? " thôn trưởng không nhịn được nói.

"Đã phái người đi cầu cứu, dựa theo lộ trình, một giờ thì có thể chạy tới. " thôn dân quýnh lên vội vàng giải thích.

"Một giờ? Quá chậm, chờ quan phủ chạy tới, Cổ Nguyệt thôn chúng ta liền không còn."

Thôn trưởng run rẩy nói, thấy bầy sói sắp muốn xông phá cửa chính của thôn, thôn trưởng càng ngày càng tuyệt vọng.

Cũng tại lúc này.

Một đạo tiếng kêu sợ hãi vang lên ở Cổ Nguyệt thôn.

"Có người đến, có cường giả đến rồi, ông trời của ta ơi, bọn họ thật là mạnh, trong nháy mắt liền dùng cung tên bắn chết năm con Hắc lang."

"Cái gì?"

Thôn trưởng nghe nói như vậy sững sờ, vội vàng chạy đến trên đài cao phía sau vách tường, nhìn về phía ngoài thôn.

Vừa thoáng nhìn một cái, hắn cũng giật mình.

Chỉ thấy bên ngoài thôn, năm tên nam tử mang theo khăn mặt màu đen, mặc phục sức Du Hiệp, đang nhanh chóng chạy nhanh.

Bọn họ vừa chạy vừa giương cung lắp tên, bắn về phía bầy Hắc Lang ngoài Cổ Nguyệt thôn.

Năm người này cung thuật vô cùng giỏi, gần như là mũi tên nào mũi tên nấy toi mạng, chẳng qua là chốc lát thời gian, đã có 30 con Hắc Lang chết đi.

Làm thôn trưởng kinh ngạc chính là, năm tên thợ săn tiền thưởng này một mực công kích, sau khi đến gần bầy Hắc Lang trực tiếp vứt bỏ cung tên, cầm song đao tiến vào bầy Hắc Lang.

Năm người thực lực phi thường cường hoành, như mãnh hổ xuống núi mà tiến vào bầy sói, điên cuồng chém đầu, trường đao càng là đao đao toi mạng dưới ánh sáng rét lạnh.

Năm người giống như cỗ máy giết chóc, chẳng qua là chốc lát thời gian liền giết xuyên qua bầy sói,sau đó sẽ lại giết vào bầy sói, chém giết điên cuồng.

Phương thức chiến đấu của năm người uy mãnh vô song, người trong thôn nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, sùng bái không thôi.

Chờ thôn trưởng mang theo thôn dân chạy đến, muốn trợ giúp, chiến đấu bên ngoài đã kết thúc.

"Ừm ? Không phải nói có sinh vật ô nhiễm sao? Làm sao không thấy? " có một Huyết Phân Thân cau mày nói.

"Khục khục khục."

Thôn trưởng mới vừa chạy tới nghe nói như vậy, thiếu chút nữa bị sặc nước bọt, hắn không nhịn được nói.

"Mấy vị đại hiệp, Hắc Lang vương ô nhiễm, ngay tại dưới chân các ngươi."

"Dưới chân? Quá yếu, một đao liền chết, ta còn tưởng rằng là

Hắc Lang phổ thông. " Huyết Phân Thân vô tội nói.

"Chuyện này. . . ."

Thôn trưởng nghe nói như vậy có chút bị đả kích.

Hắn rất muốn nói, đây chính là sinh vật ô nhiễm a, còn là Lang Vương thống trị Hắc Lang, ngươi lại nói quá yếu, các ngươi có thể đừng đả kích người như vậy được không?

Nhưng nhìn Hắc Lang vương bị một đao chém chết, thôn trưởng thật sự là không nói ra lời, cảm giác mấy vị này mạnh đến quá đáng.

Chương 105. Đệ tử lại thăng cấp

Lắc nhẹ đầu.

Trưởng thôn dẹp bỏ cảm giác bị đả kích, trái lại còn cúi người cảm tạ.

"Cảm tạ ơn cứu mạng của năm đại hiệp, thay mặt thôn Cổ Nguyệt, ta xin cảm ơn các vị đại hiệp, lát nữa chúng ta sẽ tặng các vị đại hiệp món quà trân quý nhất."

"Quà tặng thì bỏ qua, nghe nói trong thôn các ngươi có một hiệu sách cổ, cho chúng ta tự do đọc sách là được rồi." Huyết Phân Thân khoát tay nói.

"Đọc sách?"

Trưởng thôn nghe vậy vô cùng sửng sốt, không ngờ ân nhân cứu mạng lại đưa ra yêu cầu như vậy.

"Đúng vậy, chúng ta đến đây để đọc sách, sao vậy? Không được à?" Huyết Phân Thân cau mày.

"Được, được, được chứ, không thành vấn đề, các vị đại hiệp, mời!"

Trưởng thôn còn ngỡ ngàng lắm, trong lòng thầm nghĩa các hiệp khách này thực sự rất đặc biệt, những võ giả khác đều muốn tiền, muốn đan dược tu hành.

Kết quả là mấy vị này lại hành động như học trò, còn muốn xem sách, đúng là khác thường.

Nhưng nghĩ tới chuyện vì hiệu sách mà các hiệp khách này mới cứu thôn Cổ Nguyệt một lần, biểu cảm của trưởng thôn nhất thời trở nên vui mừng.

Hắn quyết định, tiệm sách Cổ Nguyệt phải được kinh doanh lâu dài, không bao giờ nghĩ đến việc đóng cửa nó nữa.

Với suy nghĩ này, trưởng làng và các Huyết Phân Thân đi đến tiệm sách, bắt đầu xem qua các cuốn sách, tìm thông tin liên quan.

Và bọn họ quên mất rằng, Ngô mặt rỗ vẫn đang ngơ ngác đứng trên một tảng đá lớn bên ngoài thôn, không dám di chuyển.

Không còn cách nào.

Huyết Phân Thân vừa rồi phải lăn xả với đám sói đen, không có thời gian để ý đến Ngô mặt rỗ, nó đã trực tiếp hạ lệnh cho hắn đứng yên trên tảng đá chờ.

Ban đầu Ngô mặt rỗ còn định chạy trốn, nhưng khi nhìn thấy năm tên Huyết Phân Thân đại sát tứ phương xong thì hoảng sợ, ngoan ngoãn đứng trên tảng đá.

Cho dù năm Huyết Phân Thân đi vào thôn Cổ Nguyệt rồi Ngô mặt rỗ vẫn đứng yên không dám động, ngược lại là ngoan ngoãn chờ đợi, không có ý định chạy trốn, không còn cách nào, sợ rồi.

Thôn Cổ Nguyệt.

Bên trong tiệm sách Cổ Nguyệt.

Vài Huyết Phân Thân nhanh chóng lật giở từng quyển sách, nghiêm túc tìm kiếm thông tin tương quan bên trong cuốn sách, tìm kiếm đầu mối.

Những cuốn sách ở đây đủ kiểu đủ kỳ quái, các loại lời đồn, thơ và truyện cũng khá nhiều, thực sự đã tìm được một vài ghi

chép khá thú vị trong một số cuốn sách không chính thống.

Một trong các Huyết Phân Thân dần dần tìm thấy một số manh mối từ một cuốn sách màu vàng cũ sờn, phản hồi lại bản thể.

Tiêu cục Bạch Vân.

Lý Hiên ngồi tựa trên ghế thái sư, uể oải nghịch mái tóc đen dài của mình, tận hưởng cuộc sống yên bình.

Lúc này, một thông tin truyền đến, biểu cảm lười nhác của Lý Hiên lặn mất tăm, con ngươi đen nhánh trở nên nghiêm túc.

"Tồn tại không nhìn thấy, không sờ được, giết người trong vô hình, tổng cộng có bốn loại."

"Âm hồn, ác quỷ, quỷ dị và quái dị. Trong số này, âm hồn và ác quỷ có xác suất cao nhất."

Lý Hiên kiểm tra trí nhớ nhận được, nheo mắt suy tư, và vào đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở trợ lý nhỏ vang lên.

‘Ting! Thi thể Huyết Phân Thân số hiệu 666 đã chết của ngài xảy ra dị biến, đã tiến hóa thành cương thi.’

"Cương thi?"

Hai mắt Lý Hiên híp lại, ngay lập tức nhận được tin tức của Huyết Phân Thân số hiệu 666.

Có thể thấy, Huyết Phân Thân đang nằm trong quan tài, trên quan tài có khắc hoa văn kỳ dị, giống như là trận pháp, ánh sáng màu đỏ kỳ quặc lóe lên.

Ngoại trừ ánh sáng màu đỏ, cả chiếc quan tài lập lòe trong môi trường khép kín, còn có mùi thối rữa nhàn nhạt không ngừng tràn ngập.

Ngoài mùi hôi thối ra, Huyết Phân Thân số hiệu 666 còn ngửi được mùi máu tươi, mùi đến từ xung quanh cơ thể, đó đúng thực là mùi của máu tươi.

Lỗ mũi Huyết Phân Thân 666 khẽ động, cử động thân thể cứng ngắc, đầu quay sang nhìn về một hướng.

Đập vào mắt là một chiếc quan tài lớn bằng gỗ màu đen, trên quan tài có khắc hoa văn một người phụ nữ kỳ lạ, như thể đang gào thét.

Ngay bên dưới quan tài, bên trái Huyết Phân Thân số hiệu 666 là mười một cỗ thi thể.

Những thi thể này rõ ràng là mười một Huyết Phân Thân bị giết chết.

"Là đang dưỡng thi sao?"

Lý Hiên híp mắt, hắn cảm thấy mình vẫn có thể điều khiển Huyết Phân Thân số hiệu 666, một ý nghĩ có thể khiến Huyết Phân Thân số hiệu 666 vỡ tan.

Có điều Lý Hiên không làm điều đó, hắn muốn điều tra nguyên nhân, xem là ai dùng Huyết Phân Thân của hắn để dưỡng thi.

"Dù sao, bất cứ lúc nào cũng có thể giết Huyết Phân Thân, nếu không thì để từ từ, tra rõ xem người đứng sau là ai?"

Lý Hiên hạ lệnh cho Huyết Phân Thân số hiệu 666, khiến nó hấp thu máu của mười một Huyết Phân Thân còn lại với mục đích là trở nên mạnh mẽ hơn sau khi xác nhận rằng xung quanh không còn sinh linh nào khác.

Rất nhanh.

Trong quan tài chỉ còn lại Huyết Phân Thân số hiệu 666, nó trở

nên mạnh mẽ hơn sau khi hấp thụ nhiều máu hơn.

"Về sau quan sát nhiều thêm."

Lý Hiên dự định sau này sẽ chú ý nhiều hơn đến Huyết Phân Thân số hiệu 666, để xem ai là người đứng sau hậu trường.

"Kế tiếp, nên vẽ tranh cho Tống Tiểu Mỹ, làm sư tôn thì vẫn nên công bằng một chút."

Lý Hiên cầm cọ vẽ lên và bắt đầu vẽ trên giấy, căn cứ vào dánh vẻ Tống Tiểu Mỹ khi có đôi tai mèo, hắn bắt đầu vẽ.

Lần này, Lý Hiên vẫn tăng thêm cảm ngộ phong ấn như trước, và cùng với việc hắn hiểu hội họa càng ngày càng sâu, cơ thể hắn có một loại cảm giác thông thấu.

Chương 106. Đệ tử lại thăng cấp (2)

Đến tận khi vẽ xong rồi mà Lý Hiên vẫn còn chưa thỏa mãn, hắn muốn vẽ một bức khác.

"Bỏ đi, nghỉ ngơi đã, cảm ngộ quá tốn tinh khí thần."

Lý Hiên đặt cọ vẽ xuống, hắn định ngủ dưỡng sức vào ngày mai, không dậy sớm thế này nữa, vì vậy hắn để lại một tờ giấy nhắn trên bàn, trở về phòng và ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng chói chang, chim hót vang hoa đua nở.

Tần Nguyệt chuẩn bị bữa sáng như thường lệ, bước những bước nhỏ và nhẹ nhàng, đi đến bên ngoài căn phòng của Lý Hiên, nàng gõ nhẹ vào cửa.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên nhưng trong phòng không có hồi âm, Tần Nguyệt hơi khó hiểu.

Nghĩ đến việc Lý Hiên đã nói với nàng rằng nàng được phép ra vào phòng tùy ý, bàn tay nhỏ bé của Tần Nguyệt nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, từ từ bước vào phòng.

Khi vào đến bên trong, Tần Nguyệt phát hiện sư tôn của mình vẫn đang nằm ngủ nướng trên giường.

Thấy sư tôn đang ngủ say như vậy, Tần Nguyệt không muốn làm phiền giấc ngủ của sư tôn, nàng nhẹ nhàng đặt hộp thức ăn

lên bàn, đồng thời cũng nhìn thấy mảnh giấy nhắn mà Lý Hiên để lại.

"Sư tôn nhất định là quá mệt mỏi, sau này ta phải giúp sư tôn lấy được nhiều thiên tài địa bảo hơn."

Tần Nguyệt đưa ra quyết định, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngập đầy sự nghiêm túc.

Tiếp đó, nàng làm theo lời dặn trên tờ giấy, cầm bức tranh vẽ Tống Tiểu Mỹ mới hoàn thành lên.

Sau đó bước ra cửa, cẩn thận đóng cửa lại, lúc này mới rời khỏi đây, bước đến căn phòng bên cạnh.

"Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ, sư tôn vẽ cho ngươi xong rồi, ngươi xem."

Tần Nguyệt cầm bức tranh mới hoàn thành xong quay về phòng, việc đầu tiên là mở bức tranh ra.

Nhìn mình trong tranh, nhìn bức tranh sống động như là người thật, Tống Tiểu Mỹ ngơ ngẩn, đứng sững trước tranh một lúc lâu.

Nàng trong bức tranh là dáng vẻ sau khi phát động huyết mạch và biến thành miêu nhĩ nương, đôi tai nhỏ dễ thương của nàng được vẽ rất tinh xảo, thực sự hệt như thật.

Một bức tranh tinh xảo như vậy, một tác phẩm chân thực như vậy, khiến Tống Tiểu Mỹ kích động khôn nguôi, không khỏi nói lời tán thưởng.

"Bức tranh của sư tôn thực sự rất tuyệt vời, ta thề, ta nhất định phải bảo tồn bức tranh cẩn thận, bảo tồn vĩnh viễn."

"Đúng vậy, ta cũng muốn bảo vệ nó thật tốt, báo đáp sư tôn." Tần Nguyệt nghiêm túc gật cái đầu nho nhỏ.

"Đúng thế, báo đáp sư tôn." Tống Tiểu Mỹ cũng gật đầu.

"Các ngươi thực sự muốn trả ơn Lý Hiên?"

Hạnh Nhi bước đến, đầu tiên là nhìn bức tranh của Tống Tiểu Mỹ bằng cái nhìn hâm mộ, sau đó hỏi.

"Đương nhiên, nhất định phải báo đáp." Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ kiên quyết nói.

"Vậy thì tốt, gần đây có một bí cảnh mới mở ra, bên trong có lẽ có rất nhiều bảo vật trân quý, các ngươi có dám đi thăm dò hay không? Có thể sẽ có nguy hiểm." Hạnh Nhi nghiêm túc nói.

"Dám, tại sao lại không dám, chỉ cần có thể báo đáp sư tôn, là núi đao biển lửa thì có sao?"

Tần Nguyệt nói một cách nghiêm túc, bên trong đôi mắt đẹp đẽ là sự kiên định, Tống Tiểu Mỹ bên cạnh gật đầu, quyết định cùng đi.

"Được, nếu các ngươi đã đồng ý thì cứ quyết định như vậy đi, chúng ta lên đường."

Bàn tay nhỏ của Hạnh Nhi vung lên, dẫn Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ rời đi.

Lúc sắp đi,

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ lo lắng rằng những bức tranh của họ sẽ bị côn trùng cắn nếu chúng được đặt ở phòng bên, bọn họ dứt khoát cất nó trong túi Càn Khôn của Hạnh Nhi, mang theo bên mình.

Cứ như vậy, ba người rời đi, kết quả là vừa đi là đi cả ba ngày.

Ba ngày sau, sáng sớm.

Lý Hiên đứng bên ngoài phòng bên, nhìn căn phòng bên trống

rỗng, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng chủ yếu là vì ba ngày rồi mà vẫn chưa quay lại thực sự là khiến lòng người không yên.

Nếu không phải biết mấy người Tần Nguyệt là nhân vật chính thiên mệnh, Lý Hiên đã hành động từ lâu.

‘Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài bị mắc kẹt trong bí cảnh Hậu Thổ, trong họa có phúc, thực lực đã tăng lên đến Luyện Thể tầng tám.’

‘Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài bị mắc kẹt trong bí cảnh Hậu Thổ, trong họa có phúc, thực lực đã tăng lên đến Luyện Thể tầng sáu.’

‘Ting! Ngài đã nhận được ba phần thưởng, đang trong quá trình gửi thưởng…’

"Quả nhiên là con của thiên mệnh, uổng công ta lo lắng."

Lý Hiên vuốt mái tóc đen mềm mại bên tai, cảm thán con của thiên mệnh thật ngoan cường làm sao.

Trước mặt con của thiên mệnh, khó khăn hoàn toàn không phải là khó khăn, ngược lại còn thôi thúc con của thiên mệnh phát triển, khiến các nàng càng ngày càng mạnh, càng ngày càng không dễ đối phó.

Đứa con của thiên mệnh, điểm khó đối phó nhất.

"Bỏ đi, trở về nhìn xem phần thưởng lần này thế nào."

Lý Hiên yên tâm quay trở lại thư phòng của mình, ngồi trên ghế và chờ phần thưởng được phát.

'Ting! Phần thưởng đầu tên ngài nhận được: một quả tiến hóa.'

'Ting! Phần thưởng thứ hai ngài nhận được: một quả thức tỉnh thú cưng.'

'Ting! Phần thưởng thứ ba ngài nhận được: Linh căn tăng lên một cấp, chúc mừng linh căn của ngài đạt đến lôi linh căn tuyệt phẩm.'

Cùng với âm thanh thông báo của máy móc, toàn bộ cơ thể Lý Hiên chấn động mạnh, một cảm giác thông thấu đột nhiên xuất hiện từ trong ra ngoài.

Hắn chỉ cảm thấy mình dường như đã lột xác, trở nên nhẹ nhàng và thoải mái, trở nên hoàn toàn khác với trước đây.

Lý Hiên biết nguyên nhân là do linh căn, sau khi đạt đến lôi linh căn tuyệt phẩm, hắn cuối cùng đã lột xác, trở thành một thiên tài giống như nhân vật chính thiên mệnh.

Chương 107. Một bức tranh giải quyết một vấn đề lớn

Linh căn của hắn đã vượt qua 99% người của thế giới này, có lôi linh căn tuyệt phẩm mà bọn họ phải ngước nhìn.

"Cuối cùng cũng đạt đến lôi linh căn tuyệt phẩm, thật là mong chờ cảnh tượng sau khi ta tu tiên."

Lý Hiên mở bàn tay phải ra, hai loại quả xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hai loại trái cây này, một quả là quả thức tỉnh thú cưng nhìn giống như quả cà chua, một loại khác là quả tiến hóa giống như trái dâu tây, cả hai đều có tác dụng khá tốt.

Trong số đó, quả tiến hóa khiến Lý Hiên cảm thấy tò mò nhất, thậm chí hắn còn muốn ăn luôn nó ngay khoảnh khắc nhìn thấy nó xuất hiện.

Với sự tò mò, Lý Hiên mở thông tin liên quan của loại quả này.

'Quả tiến hóa: Sau khi sử dụng, ngẫu nhiên tiến hóa một loại năng lực của bản thân.'

"Vậy mà là tiến hóa ngẫu nhiên, khá ổn, không biết có thể tiến hóa năng lực gì? Ta vô cùng mong đợi."

Không do dự, Lý Hiên ăn quả dâu tây ngay tại chỗ, vị chua chua ngọt ngọt lập tức tràn ngập trong miệng.

"Hương vị ổn đấy."

Lý Hiên cảm nhận dòng nước ấm chảy xuôi trong cơ thể mình, cả cơ thể hắn cứ như đang ngâm mình trong ngâm suối nước nóng, vô cùng thoải mái.

Loại cảm giác thoải mái này khiến Lý Hiên bất giác híp mắt lại, cả người lười nhác gục trên bàn, lẳng lặng chờ đợi.

'Ting! Tiến hóa ngẫu nhiên thành công, Tự Phục Hồi Nhanh của ngài tiến hóa thành Tự Phục Hồi Cấp Tốc.'

Ting!

Lý Hiên: Tư chất võ học tuyệt phẩm

Thể Phách: Luyện Thể tầng mười

Linh căn: Lôi linh căn tuyệt phẩm

Bị động: Hòa Hợp Với Tự Nhiên, Miễn Dịch Với Bệnh Độc, Bản Năng Chiến Đấu, Tự Phục Hồi Cấp Tốc.

Thiên phú: Ý Niệm Giao Tiếp, Góc Nhìn Thượng Đế, Kiếm Tu Tuyệt Phẩm, Huyết Phân Thân, Thần Lực Bẩm Sinh, Mắt Đại Bàng.

Năng lực: Rèn Đúc Tông Sư, Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư, Khí Huyết Phong Ấn Tông Sư, Tinh Thần Kiếm Pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ, Trù Nghệ Thần Cấp, Hội Họa Thần Cấp.

Đệ tử: Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

...

"Tự Phục Hồi Cấp Tốc? Không ngờ cái này lại tiến hóa, cũng rất tốt, tăng thêm thủ đoạn giữ mạng cho ta."

Lý Hiên gật đầu thỏa mãn, chỉ nghe cái tên Tự Phục Hồi Cấp Tốc thôi cũng đã cảm thấy mạnh hơn so với Tự Phục Hồi Nhanh

rồi, đương nhiên sẽ tăng thêm thủ đoạn giữ mạnh cho hắn.

Chuyện này khiến Lý Hiên cảm thấy quả tiến hóa rất tốt, trong lòng thầm mong nhận được nhiều quả tiến hóa hơn nữa.

Mặt khác.

Trong bí cảnh Hậu Thổ.

Bên trong một kết giới phong ấn sắc màu lung linh.

Tống Tiểu Mỹ buồn chán ngồi trên mặt đất, quan sát bức tranh Lý Hiên vẽ, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Hạnh Nhi cách đó không xa, nhìn nàng cố gắng nghiên cứu phong ấn.

"Hạnh Nhi tỷ, sao rồi? Có chắc giải được phong ấn không?" Tống Tiểu Mỹ nói.

"Quá khó, đây là phong ấn người tu tiên cao giai để lại, mặc dù hiện tại uy lực đã suy giảm, nhưng ta vẫn không thể giải được, thuật phong ấn của ta vẫn còn quá kém."

Hạnh Nhi ngồi rạp trên mặt cỏ, biểu cảm trên gương mặt nhỏ nhắn là cảm giác thất bại, nàng cũng nhớ đến Lý Hiên.

"Nếu có Lý Hiên ở đây thì tốt rồi, chắc chắn có thể phá giải phong ấn một cách dễ dàng, đang tiếc là hắn không có mặt ở đây, haiz!" Hạnh Nhi thở dài.

"Sư tôn lợi hại như thế sao?"

Tống Tiểu Mỹ ngạc nhiên, nàng không thể tin được sư tôn lại có thể phá vỡ được phong ấn người tu tiên cao giai để lại.

"Tất nhiên, Khí Huyết Phong Ấn Tông Sư cũng là Tông Sư, am hiểu rất nhiều thuật phong ấn, mặc dù phong ấn của nơi này rất mạnh, nhưng cũng không quá khó khăn để sư tôn ngươi phá giải nó, đáng tiếc là Lý Hiên không có ở đây. Trước đây ta không học

nó từ Lý Hiên, thực sự hối hận, nếu biết trước thế này, ta nên học thuật phong ấn từ Lý Hiên." Hạnh Nhi lại một lần nữa thở dài.

"Hóa ra là như vậy, vậy sau khi trở về ta cũng học thuật phong ấn." Tống Tiểu Mỹ nghiêm túc nói.

Bên cạnh.

Tần Nguyệt im lặng từ đầu đến cuối, trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Tần Nguyệt mới khẽ nói.

"Đã ba ngày không nấu cơm cho sư tôn, sư tôn nhất định sẽ không quen, không biết sư tôn có thể chăm sóc tốt cho chính mình hay không."

"Tần Nguyệt, là chúng ta bị vây khốn, ta đã không ăn gì vài bữa rồi, ngươi có thể đừng nghĩ đến sư tôn của ngươi được không? Hãy suy nghĩ cho bản thân nhiều hơn đi."

Hạnh Nhi bất lực phàn nàn, rõ ràng mấy người các nàng bị mắc kẹt trong phong ấn, nhưng Tần Nguyệt lại lo lắng cho Lý Hiên, suy nghĩ về Lý Hiên, điều này thực sự khiến Hạnh Nhi chán nản.

Điểm mấu chốt là Hạnh Nhi cho rằng thật vô ích khi nghĩ về Lý Hiên ở nơi này, chẳng giúp được gì cho việc thoát khỏi rắc rối.

Ở nơi này, các nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, không ai có thể giúp được bọn họ, ngay cả Lý Hiên cũng không giúp được, bởi vì Lý Hiên không có mặt ở đây.

Thế nên Hạnh Nhi thở dài, nàng nói.

"Lý Hiên đúng thực là đa tài đa nghệ, là một sư tôn quý báu, nhưng hắn hiện không ở đây, lúc này hắn căn bản không giúp được gì cho chúng ta, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình. Nên

là, Tần Nguyệt, xin hãy thu hồi suy nghĩ của ngươi, cùng ta đồng thời nghiên cứu phong ấn, tìm cách phá vỡ tình thế, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này."

Nói xong, Hạnh Nhi đang định đứng dậy thì đột nhiên, nàng chợt nhìn thấy một tia lưu quang của phong ấn hiện lên trên bức tranh trong tay Tống Tiểu Mỹ.

"Ồ? Chuyện gì thế này!"

Chương 108. Một bức tranh giải quyết một vấn đề lớn (2)

Hạnh Nhi khẽ thốt lên, cẩn thận nhìn bức tranh trong tay Tống Tiểu Mỹ, sự ngạc nhiên trong mắt dần tăng lên.

"Sao thế Hạnh Nhi tỷ?" Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ không hiểu.

"Bức tranh này dường như ẩn chứa phong ấn gì đó! Ta mơ hồ nhìn thấy lưu quang của phong ấn!"

Hạnh Nhi bật dậy không dám tin, dụi mắt tự hỏi có phải nhìn nhầm không, sau đó nàng nhanh chóng bước đến bên cạnh Tống Tiểu Mỹ, cẩn thận quan sát bức tranh.

Tần Nguyệt cũng bước đến, cả ba người cùng nhau xem bức tranh của Tống Tiểu Mỹ, nhìn bức tranh sống động như thật.

"Có phong ấn sao? Hình như là không có đâu, ta chỉ thấy nó là một bức tranh." Tống Tiểu Mỹ ngỡ ngàng nói.

"Chờ chút đã, trước đừng nói nữa."

Hạnh Nhi nhìn chằm chằm vào bức tranh, càng nhìn càng kinh ngạc, thậm chí nàng còn đem cả bức tranh ra so sánh với những phong ấn xung quanh.

Khá lâu sau.

Hạnh Nhi vui mừng hô lên: "Chúng ta được cứu rồi, tốt quá rồi, tốt quá rồi, ha ha ha."

"Được cứu rồi? Có phải là vì bức tranh này của sư tôn không?" Tống Tiểu Mỹ vẫn chẳng biết gì, nàng không nhìn ra bất cứ điều gì.

"Đúng vậy, các ngươi nhìn chỗ này, trong bức tranh này lại có nhiều cảm ngộ về thuật phong ấn như vậy, số lượng rất nhiều. Và phong ấn vây khốn chúng ta, có những cảm ngộ liên quan trong bức tranh. Chỉ cần chúng ta nắm vững những cảm ngộ này, chúng ta có thể thoát khỏi rắc rối." Hạnh Nhi hưng phấn nói.

"Hóa ra là vậy, thế cũng quá là lợi hại, ta còn tưởng rằng chỉ là một bức tranh."

Tống Tiểu Mỹ ngạc nhiên, bàn tay nhỏ bé bụm miệng lại, Tần Nguyệt bên cạnh thì nhìn chằm chằm vào bức tranh bằng đôi mắt sáng ngời.

"Các ngươi hãy nghe ta nói, trước đó ta vẫn cho rằng đây chỉ là một bức tranh, nhưng không ngờ được rằng bên trong bức vẽ này lại ẩn chứa nhiều thứ tốt như vậy, thực sự ngoài dự liệu của ta."

Hạnh Nhi lại nghiêm túc nói, nghĩ đến việc đây là bức tranh do Lý Hiên vẽ, nàng không khỏi cất lời khen ngợi.

"Sư tôn của các đúng thực là quá yêu nghiệt, bức tranh chẳng những trông vô cùng chân thực mà còn có thể để lại cảm ngộ trong tranh, mấu chốt là bức tranh có thể giúp chúng ta thoát khỏi khó khăn. Nói cách khác, hắn đang ở nhà cũng vẫn có thể giúp đỡ chúng ta, điều này thực sự đáng ngạc nhiên, trước đây là do ta có mắt không nhìn thấy thái sơn, không ngờ hắn lại lợi hại như vậy, ta xin lỗi."

Hạnh Nhi nói lời xin lỗi một cách chân thành, trước đó nàng nói Lý Hiên không thể giúp được bọn họ, kết quả là chỉ trong nháy mắt, một bức tranh của Lý Hiên đã giải quyết vấn đề.

Sự chuyển biến này khiến Hạnh Nhi mất cảnh giác, nhưng nàng cũng thực sự cảm nhận được mức độ yêu nghiệt của Lý Hiên.

"Ta quyết định, sau này ta sẽ không bao giờ chọc ngoáy Lý Hiên nữa, không còn cách nào, thực sự không thể chọc nổi hắn, sư tôn của các ngươi là đồ quái vật."

"Sư tôn không phải quái vật, sư tôn là người đẹp nhất, là sư tôn tốt nhất trên đời này." Tần Nguyệt khẽ nói.

"Vâng, vâng, vâng, sư tôn của ngươi là giỏi nhất."

Hạnh Nhi xem như đã phục rồi, thầm thề rằng sau này nàng sẽ không bao giờ nói bất cứ điều gì xấu về Lý Hiên nữa.

Chủ yếu là vì đã bị vả mặt quá nhiều lần, cả người nàng đã bị đả kích đến mất hết tự tin.

"Hạnh Nhi tỷ, nếu đã có thể trốn được, chúng ta khẩn trương nghiên cứu đi, ta muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, trở về nấu cơm cho sư tôn." Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

"Được, được, được, nấu cơm cho sư tôn ngươi."

Mặc dù Hạnh Nhi đã bị đả kích đến phục, nhưng vừa nghe Tần Nguyệt nói muốn thoát khỏi đây vì để nấu cơm cho Lý Hiên, nàng cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Nhưng nghĩ rằng tốt hơn hết là đừng nên trêu chọc Lý Hiên, Hạnh Nhi cũng không nói gì quá đáng.

"Ta cũng cùng học, ta nhìn bức tranh lâu như vậy nhưng lại không nhìn ra được bên trong còn ẩn chứa cảm ngộ."

Tống Tiểu Mỹ cũng xúm lại, ba người cầm bức tranh tìm tòi một hồi.

Thông qua lời nhắc nhở của Tống Tiểu Mỹ, ba người bọn họ

dần tìm ra được cảm ngộ, bắt đầu nghiên cứu từ từ.

Trong số họ, Tần Nguyệt giống như là có sự trợ giúp của ông trời vậy, nhanh chóng hiểu được những điểm chính bên trong, khiến tốc độ học tập của các nàng tăng lên rất nhiều.

Ba giờ sau.

Đám Tần Nguyệt và Hạnh Nhi cuối cùng cũng đã giải được phong ấn, nhìn khung cảnh tươi đẹp bên ngoài phong ấn, ba người bọn họ vô cùng vui vẻ.

"Trong bí cảnh này vẫn còn chỗ tốt, trước đây ta cảm thấy quá nguy hiểm, không dám tùy tiện đến đó, nhưng giờ có bức tranh này rồi, chúng ta có thể thoải mái hơn chút. Hơn nữa, chắc hẳn bên trong bức tranh của Tần Nguyệt ngươi cũng có cảm ngộ, chúng ta có thể căn cứ vào những gì Lý Hiên đã vẽ, thu được nhiều bảo vật trong bí cảnh này hơn."

Hạnh Nhi nói một cách nghiêm túc, lấy bức tranh của Tần Nguyệt từ trong túi Càn Khôn ra, dần dần mở nó ra.

"Quả nhiên, bên trong cũng có không ít cảm ngộ về phong ấn, ha ha ha, lần này chúng ta nhất định có đại thu hoạch, đi thôi."

Hạnh Nhi kích động cười phá lên, dẫn Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ tiếp tục xông pha trong bí cảnh, tìm kiếm nhiều bảo vật hơn.

Tiêu cục Bạch Vân.

Lý Hiên lười nhác ngồi trên ghế tựa, lặng lẽ kiểm tra nhắc nhở của trợ lý nhỏ.

'Ting! Nhờ những cảm ngộ trong tác phẩm của ngài, đệ tử Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ của ngài đã thành công thoát khỏi tình trạng khó khăn và tiếp tục khám phá những khu vực mới.'

Chương 109. Hòa Hợp Với Tự Nhiên của Lý Hiên

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 1 của ngài đã chiến đấu và lại một lần nữa giành chiến thắng trước bộ tộc Huyết Thử, tên tuổi lan rộng.'

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 2 của ngài giao dịch với hai người tu tiên, thành công thu được quả luyện tủy.'

'Ting! Huyết Phân Thân cương thi số hiệu 666 của ngài hấp thu âm khí, dần trở nên mạnh mẽ hơn.'

...

"Mấy người Tần Nguyệt lại nhờ vào bức tranh ta đã vẽ mà thoát khỏi vây khốn, xem ra sau này ta phải đưa nhiều đồ vật bảo mệnh hơn cho các nàng."

Lý Hiên nghịch mái tóc đen bên tai, ý thức nhìn về phía Huyết Phân Thân cương thi, phát hiện nó vẫn ở trong quan tài, nhưng nó đã trở nên mạnh mẽ hơn. Lý Hiên không hề can thiệp quá nhiều, trực tiếp rút lại ý thức của mình, mở Góc Nhìn Thượng Đế, hắn nhìn vào khu vực sương trắng bên ngoài thành.

Từ Góc Nhìn Thượng Đế, hoạt tử nhân trong vùng sương trắng đang điên cuồng đập vào kết giới, thỉnh thoảng có hoạt tử nhân còn gào thét, hết sức rợn người.

Điều khiến Lý Hiên cau mày là, bên trong khu vực sương trắng, mơ hồ có quái vật thịt bướu quỷ dị đang ngưng tụ, như ẩn như hiện trong màn sương trắng.

Nhìn quái vật thịt bướu này, trong lòng Lý Hiên có chút băn khoăn, miệng hắn thì thầm.

"Quái vật thịt bướu xuất hiện là vì phong ấn sao? Chẳng lẽ quỷ dị bên trong đã tìm cách phá vỡ phong ấn?

Xem ra là phải tiếp tục duy trì phong ấn, bây giờ ta đã là Luyện Thể mười tầng, có thể thực hiện phong ấn mạnh mẽ hơn, dùng Liệt Diễm Phong Ấn đi, nó đủ để trấn áp khu vực sương trắng."

Lý Hiên ra lệnh cho đám Huyết Phân Thân, khiến chúng nó tập trung toàn bộ sức lực thu gom nguyên liệu, chuẩn bị thi triển Liệt Diễm Phong Ấn mạnh mẽ hơn nữa.

Tiệm đan dược Bạch Vân.

Hai người tu tiên là Đường Khả Nhi và Chu Hằng chậm rãi đi ra khỏi cửa tiệm, vui vẻ nhìn bình sứ nhỏ trong tay.

Bọn họ cuối cùng cũng lấy được Luyện Tạng Đan cực phẩm, mặc dù tốn không ít thời gian, cũng tốn kém không ít, nhưng cuối cùng cũng lấy được nó.

Tâm tình hai người đều rất tốt, đồng thời, bọn họ cũng nghĩ đến khu vực sương trắng quỷ dị bên ngoài thành, nhớ đến vị Khí Huyết Phong Ấn Tông Sư quên mình vì người đó.

"Người hành động vì thành Bạch Vân, vị Khí Huyết Phong Ấn Tông Sư đã phong ấn khu vực sương trắng, cho đến nay vẫn chưa được tìm được, không biết liệu có phải đã vẫn lạc hay không." Đường Khả Nhi thở dài nói.

"Khó mà nói, Tông Sư kia thi triển một phong ấn ma mạnh mẽ, sau đó lại thi triển một trăm tiểu phong ấn, lượng khí huyết tiêu hao vô cùng lớn. Với lượng tiêu hao khổng lồ như vậy, cho dù không chết cũng không sống được bao lâu." Chu Hằng cũng thở

dài.

"Mong là Lục trưởng lão nhanh chóng đến đây, đến lúc đó chúng ta sẽ biết ai là người trong lòng mang nghĩa lớn như vậy, nguyện hi sinh tính mạng cứu thành Bạch Vân."

Ánh mắt Đường Khả Nhi phức tạp, nàng rất khâm phục Khí Huyết Phong Ấn Tông Sư, người đã trấn áp khu vực sương trắng kia, vô cùng muốn gặp vị Tông Sư phong ấn này.

"Đúng rồi, sư muội, nghe nói phòng đấu giá ở thành Hắc Mã bên cạnh có bán một đám thiên hỏa chúng ta đến lấy nó đi, thứ này có ích cho việc luyện đan của chúng ta sau này."

Chu Hằng nghĩ đến thiên hỏa, không nhịn được, đưa ra đề nghị.

"Thiên hỏa? Không có tác dụng quá lớn với chúng ta, cũng chỉ có thể đóng vai trò hỗ trợ phần nào thôi." Đường Khả Nhi không muốn đi lắm.

"Có thể có chút tác dụng cũng đáng giá, con đường tu tiên vô cùng gập ghềnh, chúng ta nên nắm bắt mọi cơ hội." Chu Hằng nghiêm túc nói.

"Thế... Được rồi, vậy thì đến thành Hắc Mã."

"Đi!"

Hai người vừa nói vừa rời khỏi thành, giẫm trên lá sen màu xanh, nhẹ nhàng bay đi.

Thời gian trôi qua, chiều hoàng hôn đang dần đến.

Ba người Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, và Hạnh Nhi đi về với vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng trên mặt lại có nụ cười vui vẻ.

Bởi vì, trong ngực Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ, mỗi một

người đều ôm một con yêu thú nhỏ.

Trong ngực Tần Nguyệt là một con mèo đen có nanh, trong ngực Tống Tiểu Mỹ là một con gấu đen còn nhỏ, trông rất dễ thương.

"Muốn muốn mau chóng về nhà gặp sư tôn, như vậy là có thể tặng quà cho sư tôn sớm một chút." Tần Nguyệt khẽ vuốt cái túi nhỏ màu đen bên hông, nói.

"Đúng vậy, hành trình bí cảnh lần này thu hoạch thực sự quá phong phú, ta cũng muốn tặng sư tôn một món quà." Tống Tiểu Mỹ vui vẻ nói.

"Thu hoạch lần này của các ngươi xác thực không tệ, nhưng thu hoạch lớn nhất là yêu thú trong ngực các ngươi, chúng nó có huyết mạch phi phàm, tương lai sẽ giúp đỡ các ngươi rất nhiều."

Hạnh Nhi không nhịn được mà nói, nhìn hai con yêu thú kia bằng ánh nhìn hâm mộ.

"Có thể tặng yêu thú cho sư tôn không? Sư tôn còn chưa có thú cưng." Tần Nguyệt đột nhiên nói.

Vèo!

Nghe nói vậy, Tiểu Hắc Miêu vèo cái nhảy lên đầu vai Tần Nguyệt, ngẩng đầu lên một cách cao ngạo.

"Tần Nguyệt, ngươi nhìn thấy chưa? Không cần ta từ chối, Tiểu Hắc Miêu đã không đồng ý, nó có long huyết, trong xương có sự kiêu ngạo của rồng. Ngoài chủ nhân là ngươi ra, nó sẽ không khuất phục bất kỳ ai, kể cả sư tôn của ngươi hay là đại tu sĩ cũng không được. Vậy nên đừng có nghĩ đến chuyện tặng nó cho sư tôn ngươi nữa, Tiểu Hắc Miêu sẽ chỉ khuất phục trước ngươi, đây là sự thật không ai có thể thay đổi, kể cả ta cũng không thể."

Hạnh Nhi không dám chọc ngoáy Lý Hiên nữa, nàng chọn cách nói ra sự thật.

Chương 110. Hòa Hợp Với Tự Nhiên của Lý Hiên (2)

"Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Ta mong rằng có yêu thú mạnh ở bên cạnh bảo vệ sư tôn." Tần Nguyệt vẫn không bỏ cuộc.

"Thật sự không có cách nào, trừ phi sư tôn của ngươi có thiên phú Hòa Hợp Với Tự Nhiên, nếu không thì không ai có thể thay đổi được. Nhưng thiên phú Hòa Hợp Với Tự Nhiên vô cùng thưa thớt, chỉ có yêu tộc mới xuất hiện, trong lịch sử của loài người cũng chưa từng xuất hiện vài lần. Vậy nên ngươi hãy từ bỏ đi, Tiểu Hắc Miêu tuyệt đối sẽ không đi theo sư tôn ngươi."

Hạnh Nhi tiếp tục nói một cách chân thật, không thiên vị bất cứ ai, chỉ nói sự thật.

"Chuyện..."

Tần Nguyệt vẫn không bỏ cuộc, hàm răng trắng nhỏ cắn nhẹ vào môi, nghĩ cách làm sao để giúp sư tôn.

Với tâm trạng như vậy.

Ba người tiếp tục xuất phát, nhanh chóng đi về hướng thành Bạch Vân.

Do đường xá xa xôi, lúc bọn họ đến thành Bạch Vân đã là hừng đông, ngay cả cổng thành cũng đã đóng.

May là có Hạnh Nhi, nàng lấy một cái lệnh bài ra và ném cho thủ vệ trên cổng thành, rất nhanh cổng thành lại một lần nữa mở ra, lúc này bọn họ mới tiến vào bên trong thành, quay về tiêu cục

Bạch Vân.

Về đến tiêu cục.

Tần Nguyệt gấp rút muốn tặng quà cho Lý Hiên, nhưng đã quá muộn, chắc chắn sẽ làm phiền Lý Hiên nghỉ ngơi.

Cộng thêm trên người bọn họ vô cùng bẩn thỉu, Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ quyết định ngày mai mới đi tặng quà.

Sau một hồi bận rộn tắm rửa, Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ, do quá mệt mỏi, hai tiểu nha đầu đều ngủ rất ngon, cũng ngủ rất sâu.

Khi bọn họ đang say trong giấc nồng, hai yêu thú vốn ngủ bên cạnh các nàng đột nhiên đứng dậy.

Bọn chúng liếc mắt nhìn nhau, từ từ bước ra khỏi phòng, đi về hướng phòng ngủ của Lý Hiên.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi khắp mặt đất, mang lại sức sống tràn trề cho vạn vật.

Hạnh Nhi hiếm khi không tu luyện mà ngủ một giấc ngon lành.

Chỉ là nàng vừa ngủ dậy, còn chưa kịp rửa mặt, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Hạnh Nhi tỷ, Hạnh Nhi tỷ, xảy ra chuyện rồi, ngươi mau đi theo ta.”

Tống Tiểu Mỹ xông vào phòng, túm lấy cánh tay nhỏ bé của Hạnh Nhi, rồi lại vội chạy ra ngoài, làm Hạnh Nhi không hiểu chuyện gì.

“Chuyện gì mà gấp vậy? Trước hết nói ta nghe xem là chuyện gì.” Hạnh Nhi truy hỏi.

“Là yêu thú của chúng ta, Tiểu Hắc Hùng và Tiểu Hắc Miêu đồng thời mất tích, sau khi tỉnh dậy, bọn ta đã tìm quanh phòng mấy lần cũng không tìm thấy, trong sân cũng không thấy.”

Tống Tiểu Mỹ nhanh chóng giải thích, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng.

“Thế mà lại mất tích! Không thể nào, với thực lực của bọn nó, không ai trong tòa thành này có thể âm thầm lặng lẽ bắt bọn nó đi, cộng thêm bọn nó đã che dấu khí tức, đáng ra không thể lạc mất mới phải chứ.” Hạnh Nhi bối rối khó hiểu.

“Có lẽ bọn nó tự mình rời đi, cửa phòng được mở ra từ bên trong, trên chốt cửa còn dấu cào của móng vuốt gấu.” Tống Tiểu Mỹ giải thích.

“Tự mình rời đi? Lẽ nào có gì đó hấp dẫn bọn nó? Cũng không thể nào, với mức độ cao ngạo của bọn nó, cũng chỉ có các ngươi có tư cách hấp dẫn bọn nó trong tòa thành này. Cho dù là ta cũng không có tư cách nhận được sự đồng thuận của bọn nó, vậy sao bọn nó lại rời đi? Thật kỳ lạ.”

Hạnh Nhi không thể lý giải nổi, hoàn toàn nghĩ không ra nguyên nhân, chỉ có thể nhắc lại lần nữa.

“Đợi đến phòng của các ngươi, ta dùng thuật truy tung tìm thử, xem xem có manh mối gì không.

“Được.”

Hai người đi nhanh đến trước cửa tiêu cục Bạch Vân, Hạnh Nhi hỏi: “Tần Nguyệt đâu? Nàng đang tìm yêu thú sao?”

“Không, Tần Nguyệt đang làm bữa sáng cho sư tôn.” Tống Tiểu Mỹ giải thích,

“Làm bữa sáng cho Lý Hiên? Giờ là lúc nào rồi mà còn làm bữa

sáng? Đây là yêu thú có huyết mạch siêu phàm, vô cùng quý báu, yêu thú quý như vậy mất tích, lẽ nào Tần Nguyệt không sốt ruột sao?" Hạnh Nhi phiền muộn nói.

"Yêu thú bị mất Tần Nguyệt cũng rất sốt ruột, nhưng nàng nói đã mấy ngày rồi chưa làm bữa sáng cho sư tôn, hôm nay nhất định không thể chậm trễ nữa." Tống Tiểu Mỹ vội giải thích.

"Ta…"

Hạnh Nhi nghe những lời này, tức muốn phát điên.

Nàng rất muốn quát to một tiếng, nấu cơm cho Lý Hiên sao có thể quan trọng hơn tìm yêu thú?

Nấu cơm thì lúc nào cũng nấu được, còn yêu thú, nếu mất rồi sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Nhưng sau khi nàng nghĩ đến đủ loại tình cảnh khi chọc giận Lý Hiên, nàng bất lực thở dài nói.

"Thôi được rồi, bỏ qua đi, nấu cơm thì nấu cơm, sư tôn của ngươi quá yêu nghiệt, ta vẫn ít chọc vào thì hơn."

Mang theo tâm tình phiền muộn, Hạnh Nhi nhanh chóng chạy vào tiêu cục.

Khi đi ngang qua phòng của Lý Hiên, bọn họ nhìn thấy Tần Nguyệt đi ra từ phòng của Lý Hiên.

"Tần Nguyệt sư tỷ, có manh mối gì của yêu thú chưa?" Tống Tiểu Mỹ không nhịn được, hỏi.

"Suỵt!"

Tần Nguyệt làm động tác suỵt, sau đó đóng cửa phòng Lý Hiên lại, dẫn đám người đi sang một bên, nhỏ giọng nói.

“Đừng lo lắng, đều đã tìm thấy Tiểu Hắc Miêu và Tiểu Hắc Hùng, không cần lo nữa.”

“Tìm được rồi? Ở đâu?” Tống Tiểu Mỹ lập tức hỏi.

“Trong phòng của sư tôn, bọn chúng đang ngủ bên cạnh sư tôn, đêm qua đã đến đó, sư tôn đuổi cũng không đi.” Tần Nguyệt giải thích.

“Cái gì? Ngủ bên cạnh Lý Hiên? Đuổi cũng không đi? Không thể nào!”

Hạnh Nhi mở miệng, hai mắt trợn to không thể tin nổi.

“Sao lại không thể? Ta tận mắt nhìn thấy.” Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

Chương 111. Hạnh Nhi bối rối

“Nhưng bọn chúng là yêu thú đó, vốn dĩ đã bài xích nhân loại, cộng thêm huyết mạch siêu phàm của bọn chúng, chúng nó vô cùng cao ngạo, trừ hai người các ngươi ra, bọn chúng không chấp thuận ai cả. Trước đó ta muốn sờ Tiểu Hắc Miêu cũng suýt nữa bị cào, bọn chúng sao có thể ngủ bên cạnh Lý Hiên được?” Hạnh Nhi không thể tin được.

“Là thật, ta tận mắt nhìn thấy, ta bảo đảm.” Tần Nguyệt giơ cánh tay trắng nõn lên làm động tác thề thốt.

“Cái này... cái này...”

Thấy Tần Nguyệt thề, Hạnh Nhi biết Tần Nguyệt không hề nói dối, nhưng Hạnh Nhi vẫn cảm thấy không chân thực.

Nàng biết rõ, hai con yêu thú nhỏ đó co yêu nghiệt bao nhiêu, ẩn chứa bên trong huyết mạch là huyết mạch thời thượng cổ, vô cùng mạnh mẽ.

Yêu thú như vậy trời sinh cao ngạo, cũng là vương giả trời sinh, bọn chúng có thể chấp thuận Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ là bởi hai nữ hài này là thiên mệnh chi tử.

Nhưng mà bây giờ.

Hai con tiểu yêu thú này lại ngủ bên cạnh Lý Hiên, đuổi cũng không đi, điều này khiến Hạnh Nhi có cảm giác không được chân thực.

Cũng vào lúc này.

Trong phòng Lý Hiên vang lên tiếng ngáp, tiếp đó là âm thanh

của tiếng bước chân.

“Đều vào đây đi, nhân tiện đem hai thứ chít chít này đi đi, thật sự quá dính người.”

Trong phòng truyền ra tiếng nói của Lý Hiên, Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ nghe thấy tiếng nói liền ngoan ngoãn chạy đến, đi vào phòng.

Hạnh Nhi cũng mù mờ đi theo phía sau, nhìn Lý Hiên ở trong phòng.

Vừa nhìn liếc mắt một cách chẳng mấy để tâm, cả người Hạnh Nhi đã chấn động.

Chỉ thấy, Lý Hiên trong phòng đang ngồi trên chiếc ghế thái sư, bộ dáng uể oải uống nước.

Trên vai hắn, Tiểu Hắc Miêu híp mắt nằm bò trên đó, trông dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

Còn chân trái của Lý Hiên đang bị Tiểu Hắc Hùng ôm lấy, sống chết không chịu buông ra, cứ như vậy ôm ngủ.

Một màn này, cảnh tượng này.

Nhìn đến mức cả cơ thể Hạnh Nhi đều rơi vào trạng thái sững sờ, đầu óc ong ong, cảm thấy bản thân như đang nằm mơ.

Nàng nhìn biểu cảm bất lực trên gương mặt Lý Hiên, lại nhìn tiểu yêu thú sống chết không chịu rời khỏi, Hạnh Nhi xoa xoa huyệt thái dương, mông lung nói.

“Các ngươi trò chuyện đi, ta quay về đây, ta cảm thấy cách thức ra ngoài hôm nay không đúng, mọi thứ đều như đang nằm mơ, quá không chân thực.”

“Ừm, về đi, hai người các ngươi cũng về đi, mang theo cả bọn

chúng đi, ta muốn đi ngủ tiếp.”

Lý Hiên ngáp một cái, đưa Tiểu Hắc Miêu trên vai cho Tần Nguyệt, lại một cước đá bay Tiểu Hắc Hùng, chuẩn bị quay về ngủ.

Kết quả giây tiếp theo.

Hai con tiểu yêu thú vèo một cái lại chạy về, một con ôm lấy chân trái Lý Hiên như trước, con kia lại nhảy lên đầu vai Lý Hiên.

Cảnh tượng này một lần nữa khiến Hạnh Nhi sững sờ tại chỗ, cả người như đã sững sờ, ngơ ngác bất động.

Một lúc lâu sau.

Hạnh Nhi mới hồi phục lại, sau đó nói câu cáo từ, hồn bay phách lạc rời đi.

Nàng phải tìm một nơi thật an tĩnh để xác nhận một chút xem bản thân có phải đã xuất hiện ảo giác không.

Yêu thú huyết mạch siêu phàm cao ngạo như vậy, vậy mà dán lại bên cạnh Lý Hiên, bị đá đi cũng không tức giận.

Yêu thú không có khí tiết như vậy khiến Hạnh Nhi hoài nghi bản thân có phải đã hoa mắt hay không, có phải đã xuất hiện ảo giác hay không.

Cho nên nàng rời khỏi nơi đó, loạng choạng rời khỏi tiêu cục Bạch Vân.

Đợi nàng rời khỏi.

Tần Nguyệt lấy chiếc túi nhỏ màu đen ở thắt lưng ra, nhanh chóng đặt lên bàn, mỉm cười nhìn Lý Hiên.

“Sư tôn, bọn ta lần này đi bí cảnh có thu hoạch rất lớn, ta

chuẩn bị quà cho ngươi.”

Trong khi nói nói, Tần Nguyệt lấy đồ từ trong chiếc túi màu đen ra, vừa lấy vừa giải thích.

“Sư tôn, cái này là túi Càn Khôn, không gian rất lớn, có thể đựng rất nhiều thứ. Đây là Huyết Mạch đan, đây là Luyện Tủy đan, đây là Luyện Khí đan…”

Tần Nguyệt lấy ra một đống đồ vật từ trong chiếc túi đen, chất đầy mặt bàn, đợi lấy xong mới chớp chớp mắt nhìn Lý Hiên.

“Sư tôn, đây đều là quà cho ngài, ngài xem có thích không?”

“Ừm, ta xem xem.”

Lý Hiên lật qua mấy thứ trên bàn, đan dược hay gì hắn đều không thiếu, trực tiếp bỏ qua.

Đương nhiên, ở đây cũng có đan dược phẩm chất cao, có Luyện Khí đan dành cho người tu tiên.

Luyện Khí đan có thể gia tăng tốc độ luyện khí của người tu tiên, là loại đan dược vô cùng quan trọng, mà ở đây lại có tới hai trăm viên, số lượng không hề ít.

Nhưng Lý Hiên đã tập trung sự chú ý vào một cuốn sách trước, một quyển sách về tài liệu chế tác đặc biệt, tên sách là Luyện đan toàn tập.

Lý Hiên cầm thư tịch lên, lật xem từng trang, càng xem càng say mê.

Trong quyển sách này đều là kiến thức về đan dược, hơn nữa là kiến thức luyện đan của người tu tiên, bên trong còn có đan phương của hai mươi loại đan dược.

Ví dụ như, trong quyển sách này, Luyện Khí đan thuộc loại đan

dược tu tiên cấp thấp nhất, còn có Tăng Khí đan, Tụ Khí đan, Dưỡng Khí đan,…

Tóm lại hai mươi loại đan dược này đều vô cùng hữu ích, cũng khiến Lý Hiên hiểu rõ hơn về các luyện đan sư tu tiên.

“Đồ tốt, ta lấy cuốn sách này, túi Càn Khôn này ta cũng lấy, còn lại ngươi giữ đi.” Lý Hiên chọn lấy hai món rồi nói.

“Sư tôn, ở đây còn có đan dược của người tu tiên, ngài không cần sao? Rất quan trọng đó.” Tần Nguyệt nghiêm túc hỏi.

“Có quyển sách này là đủ, đừng quên ta là luyện đan sư.”

“Được rồi.”

Tần Nguyệt thấy Lý Hiên thật sự không cần, chỉ có thể ngoan ngoãn cất đồ đi, sau đó nhìn Tống Tiểu Mỹ bên cạnh.

Chương 112. Ẩn giấu và triệu hồi người đá

“Đến lượt ta, sư tôn, ta cũng chuẩn bị quà cho ngươi.”

Tống Tiểu Mỹ cũng đổ đồ ra, một đống đồ linh tinh rải rác, trong đó còn có một quyển sách dày cộp.

Lý Hiên nhìn sơ qua đống đồ rải rác, lắc đầu thất vọng nói: “Tiếc là không có quả dung tâm, bỏ đi, có thư tịch cũng được.”

Lý Hiên quyển sách kia lên, tên sách là Phong ấn toàn tập, cũng là một quyển thư tịch về phong ấn của người tu tiên.

Lý Hiên nhìn một cái đã thích, không nhịn được bắt đầu đọc cẩn thận.

Bên cạnh.

Trong đôi mắt to của Tần Nguyệt lóe lên một tia nghiêm túc, vừa nãy nghe Lý Hiên cần quả dung tâm, Tần Nguyệt âm thầm ghi nhớ trong lòng, thề rằng nhất định phải nhanh chóng tìm cho ra quả dung tâm.

“Các ngươi về đi, mang theo hai con yêu thú nhỏ này luôn, ta xem sách một lúc, quyển sách này khá hay.” Lý Hiên cầm quyển Phong ấn toàn tập, nói.

“Sư tôn, Tiểu Hắc Miêu có huyết mạch đặc biệt, tiềm lực trong tương lai rất lớn, ta muốn tặng cho sư tôn.” Tần Nguyệt nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Không cần đâu, ta không thích nuôi sủng vật, hơn nữa mèo

mọc nanh quá xấu, gấu cũng quá đen.”

Lý Hiên lắc đầu từ chối, chủ yếu là do quá xấu, hơn nữa trong sách có một loại Thiên Hỏa Phong Ấn khơi lên hứng thú mạnh mẽ của hắn, hắn muốn nhanh chóng nghiên cứu.

“Được rồi, vậy bọn ta về đây.”

Tần Nguyệt thấy Lý Hiên không thích sủng vật, chỉ có thể từ bỏ, nhưng trong lòng quyết định phải nhanh chóng giúp sư tôn tìm ra quả dung tâm, cho dù phải trả giá đắt đi chăng nữa.

Cứ như vậy.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ mang hai tiểu yêu thú rời đi, trước khi đi còn cẩn thận đóng cửa, không để người khác quấy rầy Lý Hiên.

Trong phòng.

Lý Hiên nghiêm túc đọc Phong ấn toàn tập, xem giới thiệu về Thiên Hỏa Phong Ấn, trong mắt hiện lên nét vui mừng.

“Thiên Hỏa Phong Ấn mạnh hơn Liệt Diễm Phong Ấn, chỉ cần dùng một đóa Thiên Hỏa làm vật dẫn là được, mà thành Hắc Mã lại có một đóa Thiên Hỏa.”

Lý Hiên vui mừng vô cùng, trước đó Huyết Phân Thân ở thành Hắc Mã truyền tin về nói rằng nhà đấu giá có món đồ đấu giá tốt.

Một viên linh thạch trong số đó thu hút Lý Hiên.

Hắn đã phái Huyết Phân Thân chuẩn bị linh thạch để đấu giá, bây giờ xem ra, đóa Thiên Hỏa kia càng quan trọng hơn.

Chỉ cần có được đóa Thiên Hỏa này, hắn có thể triệt để trấn áp khu vực sương trắng, không cần lo lắng nó xảy ra chuyện nữa.

Nghĩ đến đây, Lý Hiên mở Góc Nhìn Thượng Đế, quan sát khu vực sương trắng ở ngoại thành.

Nhìn quái vật thịt bướu càng ngày càng khổng lồ như ẩn như hiện bên trong lớp sương mù màu trắng, cảm giác gấp rút trong lòng Lý Hiên càng mạnh mẽ hơn.

“Nhất định phải lấy được Thiên Hỏa, nếu có thể lấy được viên linh thạch đó thì càng tốt, trên pháp trận Thiên Hỏa có miêu tả, sử dụng linh thạch làm phụ trợ khi thi triển pháp trận có thể giảm bớt rất nhiều tiêu hao. Đương nhiên, không lấy được cũng không sao, có Huyết Phân Thân, cùng lắm lãng phí vài trăm Huyết Phân Thân, thành Bạch Vân cái khác không nhiều, chỉ có Huyết Phân Thân là nhiều, tận hơn một nghìn tên.”

Lý Hiên không để tâm đến sự hao hụt Huyết Phân Thân, điều hắn quan tâm hơn cả là triệt để trấn áp khu vực sương trắng, làm một mẻ khỏe suốt đời.

Cho nên hắn hạ lệnh cho Huyết Phân Thân, để Huyết Phân Thân dùng toàn lực lấy được một đóa Thiên Hỏa, cho dù từ bỏ linh thạch cũng phải lấy được Thiên Hỏa.

‘Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 1 của ngài dẫn theo hàng trăm Huyết Phân Thân gài bẫy bộ tộc Huyết Thử, giải cứu thành công ba mươi đứa trẻ loài người, nhận được danh hiệu: Người gài bẫy.’

‘Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài nhận được thiên tài địa bảo là thạch nhũ, liên tục đột phá hai cấp, thưởng của ngài: thiên phú Ẩn Nấp, triệu hồi người đá.’

‘Ting! Thiên phú Ẩn Nấp: Có thể tùy ý khống chế việc ẩn giấu khí tức, khí huyết, linh lực,…v.v của bản thân.’

‘Ting! Triệu hồi người đá: Triệu hồi một người đá chiến đấu cho bản thân, chỉ cần có đất đai, người đá có thể tu bổ cơ thể

không giới hạn, sức chiến đấu có thể sánh ngang với Luyện Thể Tông Sư.'

"Sức chiến đấu có thể bì được với Luyện Thể Tông Sư? Mạnh vậy ư!"

Lý Hiên vui mừng khôn xiết, hoàn toàn không ngờ bản thân vậy mà lại nhận được năng lực tốt như vậy, quả thực là như hổ thêm cánh.

Phải biết rằng, Huyết Phân Thân của hắn có thể kế thừa thiên phú của hắn, tuy chỉ có thể kế thừa một phần, nhưng vẫn khiến thực lực của hắn càng thêm mạnh mẽ.

Nghĩ đến điều này, Lý Hiên không chút do dự truyền năng lực vừa nhận được cho tất cả các Huyết Phân Thân.

Thành Hắc Mã.

Phòng đấu giá Hắc Mã.

"Chúc mừng số 60 khu thượng khách nhận được vật phẩm đấu giá số 30, một viên linh thạch." Giọng nói của người bán đấu giá vang vọng trong phòng đấu giá.

Huyết Phân Thân số hiệu 100 nghe âm thanh này, nhíu mày nhìn số 60 khu thượng khách ở lầu hai một cái, sau đó đè nén cảm xúc trong lòng.

"Thiên Hỏa quan trọng hơn, linh thạch bị người ta mua bằng giá cao thì cứ mua thôi, không sao."

Huyết Phân Thân số hiệu 100 thầm nói, đồng thời tiếp nhận năng lực mới đến từ Lý Hiên.

Số 60 khu thượng khách.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, thị nữ đưa linh thạch đến khu

thượng khách.

“Quả thật là niềm vui bất ngờ, vậy mà lại lấy được một viên linh thạch chưa cắt mài ở đây, rất tốt.”

Người tu tiên Chu Hằng hài lòng gật đầu, cầm viên linh thạch xem tới xem lui.

Đường Khả Nhi bên cạnh lại nhìn xuống dưới lầu, nhìn Huyết Phân Thân đội đấu lạp và mang mặt nạ.

Chương 113. Ẩn giấu và triệu hồi người đá (2)

“Ngươi đang nhìn gì vậy? Là hắn, ban nãy người này còn muốn tranh linh thạch với ta, hại ta tốn không ít tiền, thật xúi quẩy.” Chu Hằng bực bội nói.

“Người này hình như là phong ấn sư, ngươi nhìn mặt nạ của hắn có đường vân của phong ấn, giống như mặt nạ phong ấn khí tức.” Đường Khả Nhi nghiêm túc nói.

“Phong ấn sư? Đoán chừng là một Khí Huyết phong ấn sư, nếu là phong ấn sư trong số những người tu tiên thì sao có thể vì một viên linh thạch mà liều mạng thét giá như vậy.” Chu Hằng hời hợt nói.

“Quả thực có thể là Khí Huyết phong ấn sư, điều này khiến ta nhớ đến Phong Ấn Tông Sư đã phong ấn khu vực sương trắng bên ngoài thành Bạch Vân, cũng không biết vị Tông Sư đó có còn sống hay không.”

Đường Khả Nhi thở dài, tiếp tục đánh giá Huyết Phân Thân bên dưới, nhịn không được nói: “Ngươi nói xem, vị Phong Ấn Tông Sư đó có khi nào là hắn không?”

“Chắc chắn không phải, người này tuy đội đấu lạp nhưng da trắng ngần, vừa nhìn là biết người trẻ tuổi, làm sao đạt đến trình độ Phong Ấn Tông Sư được? Hơn nữa, vị Phong Ấn Tông Sư kia thi triển thuật phong ấn lợi hại như vậy, tiêu hao lượng lớn khí huyết, cho dù còn sống thì thọ mệnh cũng không còn bao nhiêu. Vì vậy ta nhận định rằng Phong Ấn Tông Sư tuyệt đối không phải người này.” Chu Hằng kiên định nói.

“Ngươi nói cũng có lý, ta quá muốn biết tin tức của vị Phong Ấn Tông Sư kia rồi, haiz, thực hy vọng vị Tông Sư đó vẫn còn sống.” Đường Khả Nhi thở dài nói.

“Yên tâm đi, đợi Lục trưởng lão đến, chúng ta liền biết được tình hình của vị Phong Ấn Tông Sư đó.” Chu Hằng tiếp tục nói.

“Cũng phải, mong Lục trưởng lão đến nhanh một chút.”

Hai người nói xong, tiếp tục chờ đợi, chuẩn bị đấu giá đóa Thiên Hỏa cuối cùng.

Thời gian trôi qua, rất nhanh, đã qua hai tiếng đồng hồ.

Buổi đấu giá chính thức kết thúc.

Đóa Thiên Hỏa cuối cùng kia được Huyết Phân Thân mua với giá cao.

Chu Hằng siết chặt nắm tay, nhìn Huyết Phân Thân đội đấu lạp rời đi, cuối cùng thở dài một hơi.

“Thật không ngờ, Thiên Hỏa lại bị người trẻ tuổi đội đấu lạp kia mua mất, tên này giàu quá.”

“Phải đó, hắn không những lấy ra nhiều tiền tài như vậy, mà còn lấy ra trận bàn phong ấn quý giá, chỉ vì có được một đóa Thiên Hỏa, vậy mà hắn cũng nỡ.”

Đường Khả Nhi vừa nói, đôi mắt xinh đẹp vừa chú ý đến Huyết Phân Thân rời đi.

Cũng vào ngay lúc này, ngọc phù trên eo nàng rung lên hai cái, nàng vội dùng bàn tay nhỏ cầm nó lên.

“Sao vậy?” Chu Hằng hỏi.

“Là tin tức của Lục trưởng lão, hắn không thể đến đây trong

thời gian ngắn, nhưng hắn gửi pháp khí thăm dò đến. Có món pháp khí này, chúng ta có thể kiểm tra xem vị Phong Ấn Tông Sư đó còn sống hay không.” Đường Khả Nhi giải thích.

“Hóa ra là thế, thật chờ mong kết quả thăm dò.”

“Ta cũng mong đợi.”

…

Thành Bạch Vân.

Trong tiểu viện của Hạnh Nhi.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đang đứng trong tiểu viện nhìn Hạnh Nhi bỏ đồ vào trong túi Càn Khôn, dáng vẻ như thể sắp đi xa.

“Hạnh Nhi tỷ, ngươi thật sự phải trở về gia tộc ư?” Tần Nguyệt không nhịn được, hỏi.

“Đúng vậy, không phải ta đã nói rồi sao, gia tộc cuối cùng cũng tìm được dược liệu chữa trị vết thương cũ của ta, ta quay về là để khôi phục thực lực.” Hạnh Nhi giải thích.

“Nhưng ngươi đã rất mạnh rồi, về muộn một chút không được sao?” Tần Nguyệt nhìn Hạnh Nhi, rất không nỡ.

“Ta thật ra rất yếu, thực lực chỉ mới Luyện khí tầng ba, chỉ một chút thực lực này căn bản không có tư cách làm người hộ đạo, không thể nào sánh được với lúc ta chưa bị thương. Trước đây ta là thiên chi kiêu nữ, thay gia tộc nắm giữ Vạn Bảo Lâu, là thiên kiêu trong mắt vô số người, đáng tiếc sau này bị trọng thương, mất hết tất cả tu vi. Luyện Khí tầng ba của hiện tại vẫn là thăng cấp trong hai năm qua.” Hạnh Nhi thở dài.

“Hóa ra là như vậy, chẳng trách ngươi rất ít dùng năng lực phi hành.” Tống Tiểu Mỹ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Hết cách rồi, phi hành quá tiêu tốn linh lực, cơ thể ta căn bản không chịu nổi, có điều đợi ta quay về gia tộc là có thể hồi phục rồi.”

Hạnh Nhi nói xong, trên mặt lộ ra nét mong chờ.

“Hạnh Nhi tỷ, khi nào ngươi có thể quay lại? Bọn ta còn muốn cùng đi lịch luyện với ngươi.” Tần Nguyệt nói.

“Chắc sau một thời gian dài ta mới có thể quay lại, yên tâm, ta đã mời một người bằng hữu thiên kiêu đến chăm sóc ngươi rồi. Thực lực của nàng còn mạnh hơn, cũng kiêu ngạo hơn, là một nữ tử có tính cách vô cùng thanh lãnh.”

Hạnh Nhi nói xong, từ trong túi đồ lấy ra hai cái ngọc phù, còn có hai quyển sách, nàng đưa chúng cho Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ.

“Hai thứ này là ngọc phù truyền tin, đợi các ngươi trở thành người tu tiên là có thể sử dụng, còn hai quyển sách này là công pháp cơ sở của gia tộc ta. Đợi các ngươi đạt đến Luyện Thể Tông Sư, nếu ta còn chưa quay về, các ngươi thử tu hành công pháp cơ sở trước, sau này lại đổi sang công pháp tốt hơn.”

“Quyển công pháp tu hành này có thể đưa cho sư tôn xem không?” Tần Nguyệt nghĩ ngay đến sư tôn của mình.

“Cái này…”

Hạnh Nhi nghe lời này xong có hơi không nói nên lời, cảm thấy Tần Nguyệt có cái gì tốt đều sẽ nghĩ đến Lý Hiên trước tiên, quan tâm Lý Hiên hết chỗ nói.

Điều này khiến Hạnh Nhi rất ngưỡng mộ, cũng rất đố kỵ, có điều nàng vẫn gật đầu nói.

“Có thể đưa cho sư tôn của ngươi xem, dù sao cũng là công

pháp cơ sở, không tính là bí mật gì, nhưng sư tôn của ngươi không có linh căn, xem công pháp cũng vô dụng. Cho nên, giúp Lý Hiên có được linh căn mới là trọng điểm.” Hạnh Nhi giải thích.

Chương 114. Trang Phục Phối Hợp

“Ta biết rồi, ta sẽ cố gắng giúp sư tôn có được linh căn.” Tần Nguyệt nghiêm túc gật cái đầu nhỏ.

“Đừng lúc nào cũng giúp Lý Hiên, ngươi cũng phải chăm sóc bản thân nhiều hơn, nâng cao thực lực của bản thân, thiên phú của ngươi tốt hơn Tiểu Mỹ, cho nên phải biết quý trọng. Ngoài ra, Tiểu Mỹ, ta mong ngươi cố gắng nhiều hơn nữa, nếu không ngươi sẽ rất khó đuổi kịp Tần Nguyệt.” Hạnh Nhi nghiêm túc căn dặn.

“Ta biết rồi, ta nhất định sẽ cố gắng, đợi lát nữa ta sẽ tìm sư tôn học thuật phong ấn.” Tống Tiểu Mỹ trịnh trọng gật đầu.

“Được rồi, cứ vậy đi, ta phải đi, chúng ta ngày sau gặp lại.”

Hạnh Nhi nói xong, nhìn Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ thật sâu, lại nhìn phòng của Lý Hiên ở tiêu cục Bạch Vân bên cạnh, lúc này mới cất bước rời khỏi tiểu viện, lướt đi trong gió nhẹ.

Trước cửa tiểu viện chỉ còn lại hai người đưa tiễn là Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ.

Hai người buồn bã ôm tiểu yêu thú, cảm nhận sự luyến tiếc của biệt ly.

Rất lâu sau.

Tần Nguyệt đột nhiên nói: “Tiểu Mỹ, ta chuẩn bị đi sơn cốc Quái Thạch tìm kiếm thiên tài địa bảo, ngươi giúp ta chăm sóc Tiểu Hắc Miêu.”

“Ta đi với ngươi.” Tống Tiểu Mỹ vội nói.

“Không cần, sơn cốc Quái Thạch không có quái vật quá mạnh, với thực lực luyện thể tầng tám của ta, thế đã đủ để tự do hành động rồi. Hơn nữa, lần này là đi tìm đồ, không phải lịch luyện, hầu như không chiến đấu, buổi tối ta sẽ quay về. Lại nói, ngươi còn phải học thuật phong ấn với sư tôn, cũng rất bận...”

Tần Nguyệt lắc đầu từ chối, nói một tràng lời khuyên, cộng thêm việc sơn cốc Quái Thạch cách thành Bạch Vân không xa, tóm lại là đã khuyên được Tống Tiểu Mỹ.

Sau khi sắp xếp mọi thứ thỏa đáng, Tần Nguyệt cõng song kiếm rời đi, rời khỏi thành Bạch Vân một cách phóng khoáng giống như một tiểu nữ hiệp, đi đến sơn cốc Quái Thạch.

‘Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài chiến đấu vượt cấp, đột phá đến Luyện Thể tầng năm, phản sát kẻ địch, phần thưởng thiên phú của ngài: Trang Phục Phối Hợp.’

‘Trang Phục Phối Hợp: Chỉ cần một suy nghĩ trong đầu là có thể ngưng tụ quần áo quanh cơ thể, có thể tùy ý đổi màu, kiểu dáng, loại hình.’

“Trang Phục Phối Hợp? Còn có năng lực như vậy? Hình như không cần thiết mấy, chỉ là năng lực có thể tùy ý đổi trang phục.”

Lý Hiên quay trở lại giường, cởi giày và quần áo ra bắt đầu thử nghiệm, rất nhanh trên người hắn đã xuất hiện quần áo và giày mới, kiểu dáng khá ổn.

“Năng lực này tạm được, sau này ngưng tụ Huyết Phân Thân thì không cần mua trang phục nữa.”

Lý Hiên cảm thấy năng lực này tàm tạm, cho nên truyền cho tất cả Huyết Phân Thân, sau đó nhìn về phía khu vực sương trắng ở ngoại thành.

Dưới Góc Nhìn Thượng Đế.

Trong lớp sương mù dày đặc, quái vật thịt bướu khổng lồ từng bước thành hình, trên cánh tay thô ráp có lực nổi đầy mạch máu màu đen, trên khuôn mặt vặn vẹo tràn đầy hung tợn.

Nhìn dáng vẻ càng ngày càng nguy hiểm của tên này, trong lòng Lý Hiên cũng có một chút cảm giác khẩn trương, muốn nhanh chóng giải quyết con quái vật này.

“Nhanh thôi, đợi Huyết Phân Thân đến, sẽ triệt để trấn áp ngươi!”

Trong lòng Lý Hiên hạ lệnh, sáu trăm Huyết Phân Thân rời khỏi thành Bạch Vân, ẩn nấp xung quanh khu vực sương trắng, sẵn sàng chờ lệnh thi triển phong ấn Thiên Hỏa.

Thời gian trôi qua.

Chẳng mấy chốc đã bốn giờ sáng.

Quái vật thịt bướu trong khi vực sương trắng đột nhiên chuyển động, đôi mắt nhắm nghiền của nó đột nhiên mở ra, lộ ra hai mắt đỏ như máu.

Trong ánh mắt đó tràn ngập méo mó, ngập đầy giết chóc, chứa chan hung ác.

Đùng đùng đùng!

Âm thanh chấn động vang vọng trong khu vực sương trắng.

Quái vật thịt bướu khổng lồ chạy băng băng, cánh tay phải của nó đột nhiên phồng lên, biến thành một nắm đấm khổng lồ, đập thật mạnh vào phong ấn xung quanh khu vực sương trắng.

Ầm!

Tiếng nổ rung trời vang vọng tứ phía, bao trùm bán kính vài nghìn thước, đa phần người của thành Bạch Vân đều bị đòn đánh đó làm bừng tỉnh.

Gào!

Tiếng gầm kinh hoàng phóng thẳng lên trời, một luồng sức mạnh cực kỳ cuồng bạo bao trùm thành Bạch Vân, bao trùm trái tim của mọi người.

Một cảm giác tai họa sắp xảy ra xuất hiện, khiến mọi người đều có linh cảm xấu.

Từ phía xa nhìn lại, binh sĩ thủ vệ trên tường thành lại nhìn thấy một vết nứt lớn trên phong ấn xung quanh khu vực sương trắng, vết nứt do cú đấm đó tạo ra.

Cảnh tượng như vậy khiến binh sĩ hoảng sợ đến vội vàng chạy đi, nhanh chóng lao về phía phủ thành chủ.

Cũng vào thời điểm này.

Một tên Huyết Phân Thân đầu đội đấu lạp, dáng vẻ phong trần mệt mỏi đi đến vùng lân cận thành Bạch Vân.

Nó liếc nhìn bếp lò đựng Thiên Hỏa trong tay, hít sâu một hơi, vội vã xông về phía khu vực sương trắng. Tập hợp với Huyết Phân Thân ở nơi đó, bắt đầu cấp tốc bố trí.

Tiêu cục Bạch Vân.

Xung quanh cơ thể Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đang ngủ trong phòng hiện lên khí huyết màu đỏ.

Lực lượng huyết mạch thuộc về chính bản thân tự mình xao động, thực lực của cả hai người đồng thời tăng lên một tầng.

'Ting! Nguy cơ đang đến gần, huyết mạch của Tần Nguyệt cảm

nhận được nguy cơ, cưỡng chế kích hoạt, thực lực đột phá đến Luyện Thể tầng chín."

'Ting! Nguy cơ đang đến gần, huyết mạch của Tống Tiểu Mỹ cảm nhận được nguy cơ, cưỡng chế kích hoạt, thực lực đột phá đến Luyện Thể tầng bảy."

'Ting! Trong vòng một năm sau khi huyết mạch bị cưỡng ép kích hoạt, không thích hợp tiếp tục cưỡng chế kích hoạt, nếu không sẽ để lại di chứng.'

Chương 115. Trấn Áp Tinh Thần và Mắt Âm Dương

'Ting! Ngài nhận được hai phần thưởng: Mắt Âm Dương, Trấn Áp Tinh Thần."

"Nguy cơ đang đến gần sao?"

Lý Hiên đứng trên mái nhà, nhìn về hướng khu vực sương trắng, trong mắt lóe lên sự quyết đoán.

"Bắt đầu."

Theo lệnh của Lý Hiên.

Xung quanh khu vực sương trắng xuất hiện hoa văn phong ấn kỳ dị, liệt diễm đỏ rực quanh quẩn trong bầu trời, khiến bầu trời trở nên đỏ rực trong đêm đen.

Một đóa Thiên Hỏa ngưng tụ trong không trung, với nền tảng là sáu trăm Huyết Phân Thân, ngưng tụ ra Thiên Hỏa Phong Ấn, Thiên Hỏa khủng khiếp cuồn cuộn rơi xuống, thiêu đốt toàn bộ khu vực sương trắng.

Ngọn lửa này như thể diệt thế, từng đợt giáng xuống, liệt diễm đỏ rực bao trùm toàn bộ khu vực sương trắng, thiêu đốt một cách điên cuồng.

Rầm rầm rầm!

Ngọn lửa sục sôi trong khu vực sương trắng, thiêu chết tất cả hoạt tử nhân bên trong khu vực sương trắng.

Trong số đó, quái vật thịt bướu kia được chăm sóc đặc biệt hơn cả, nó bị Thiên Hỏa thui đến liên tục gào thét, không ngừng kêu gào.

Gào gào gào!

Tiếng gầm kinh hoàng chấn động trời đất, càng ngày càng có nhiều người bị đánh thức.

Thành chủ ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc vào, cầm vũ khí xông thẳng lên tường thành, nhìn thấy cảnh tượng biển lửa cuồn cuộn tráng lệ nguy nga bên ngoài tòa thành kia.

Ngày hôm đó, cảnh tượng màu đỏ diệt thế kinh khủng khiến ánh mắt thành chủ ngập tràn hoảng sợ, cả người trợn tròn mắt.

Quan trọng là, từ bên trong khu vực sương trắng thường xuyên truyền đến tiếng gào thét khủng khiếp, ngay cả thành chủ, da đầu cũng tê dại khi nghe thấy âm thanh ấy.

"Đây là loại trận chiến gì vậy? Không lẽ là trận chiến của người tu tiên sao? Cái cảnh rầm rộ thế này, làm thành chủ như ta cũng là lần đầu nhìn thấy." Thành chủ kinh ngạc nói.

"Ta cũng vậy, quá hùng vĩ, ta khi nào mới có được lực lượng kinh khủng như vậy?"

Triệu thống lĩnh nhìn bên ngoài bằng ánh mắt rung động không nguôi, từ xa nhìn khu vực sương trắng bị bao phủ bên trong ngọn lửa.

Tuy rằng bọn bọ không thấy rõ chuyện gì xảy ra trong khu vực sương trắng, cũng không nhìn thấy rõ là con quái vật gì mà gầm rú đáng sợ như vậy.

Nhưng bọn họ biết, khu vực sương trắng nhất định đã xảy ra biến hóa lớn lao, chắc chắn là có đang chiến đấu với quái vật của

khu vực sương trắng.

Gào!

Tiếng gầm cực kỳ hung bạo lại khiến tứ phương chấn động, nhưng âm thanh đã nhỏ hơn trước đó rất nhiều, còn có chút suy yếu.

Thời gian dần trôi qua.

Tiếng gầm càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng yếu, cuối cùng hoàn toàn im bặt.

Toàn bộ khu vực sương trắng chỉ còn lại ngọn lửa cuồn cuộn, cùng với đóa Thiên Hỏa đang lơ lửng trên bầu trời.

Nguy cơ hoàn toàn được dỡ bỏ.

Bầu không khí kỳ lạ bắt đầu tan biến, cảm giác nặng nề nặng lên trái tim mọi người cũng biến mất, thành Bạch Vân một lần nữa khôi phục bình thường, mọi thứ trở lại đúng quỹ đạo.

"Đã xong, nhưng tiêu hao hơi cao."

Tiêu cục Bạch Vân, trên nóc nhà.

Lý Hiên cảm nhận tin tức Huyết Phân Thân truyền về, phát hiện ra rằng trong số sáu trăm linh một Huyết Phân Thân, chỉ có một tên sống sót.

Các Huyết Phân Thân còn lại đều hóa thành lực lượng thuần túy, khu động pháp trận Thiên Hỏa, tiêu hao không thể nói là nhỏ.

Nhưng tất cả đều đáng giá, khu vực sương trắng đã bị tàn phá nghiêm trọng, hoạt tử nhân gần như không còn, quái vật thịt bướu cũng bị đốt chỉ còn lại một cái đầu, chạy trốn vào hầm mỏ.

Toàn bộ khu vực sương trắng chỉ còn vị trí quặng mỏ vẫn đang

tỏa sương trắng, hơn nữa đã nhạt đi mấy chục lần, mối đe dọa của khu vực sương trắng đã được Lý Hiên giải quyết.

"Lúc này đây ta có thể yên tâm sinh sống, ta bổ sung đầy đủ sáu trăm Huyết Phân Thân, vừa vặn ta có thiên phú khôi phục nhanh chóng, cho nên cũng không lo tổn hạn căn cơ."

Lý Hiên thầm nói, ra lệnh cho Huyết Phân Thân còn lại hu dọn dấu vết, trong khi hắn thì nhẹ nhàng tung bay, nhảy về phía tiểu viện Liễu Thụ.

Đi đến tiểu viện Liễu Thụ.

Lý Hiên cắt cổ tay trái, máu đỏ sẫm chảy ra từ trong mạch máu, từng giọt rơi trên mặt đất.

Thiên phú Tự Phục Hồi Cấp Tốc cố gắng hồi phục vết thương, nhưng lại bị Lý Hiên kiềm chế, trái lại hắn còn tiếp tục nhỏ máu.

Chỉ là trong một thời gian ngắn, máu đã chảy khắp mặt đất, gương mặt của Lý Hiên đã tái nhợt vì mất máu quá nhiều.

Hắn không để tâm đến tiêu hao, ngược lại còn dùng tay phải vỗ về phía mặt đất, vỗ vào chỗ máu ấy.

Đùng đùng đùng!

Từng Huyết Phân Thân được ngưng tụ thành, xuất hiện xung quanh.

Có thiên phú Trang Phục Phối Hợp, lần này tất cả các Huyết Phân Thân đều mặc quần áo, từng tên đứng xung quanh với ánh mắt lạnh lùng.

"Đi thôi, không gian của nơi này quá nhỏ, không thể chứa được nhiều người như vậy, các ngươi rời đi trước đi, sau khi trời sáng đều rời khỏi thành."

Lý Hiên hạ lệnh, tiếp tục chế tạo Huyết Phân Thân với gương mặt tái nhợt.

Sau khi tiêu hao một lượng lớn máu tươi, Lý Hiên cuối cùng cũng bù đủ số lượng Huyết Phân Thân.

Chỉ có điều, do chế tạo quá nhiều Huyết Phân Thân trong một lần, sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt, mặt cắt không còn chút máu, cả người cũng lộ vẻ yếu ớt.

"Quả thực có hơi hao phí máu tươi, có điều, đây cũng là khảo nghiệm hiệu quả của thiên phú Tự Phục Hồi Cấp Tốc. Tiêu hao nhiều máu như vậy, nhưng không ảnh hưởng gì đến căn cơ của ta, cùng lắm là gương mặt trắng bệch trong vài ngày."

Chương 116. Trấn Áp Tinh Thần và Mắt Âm Dương (2)

Lý Hiên rất hài lòng với lần thí nghiệm này, đợi sau khi mọi thứ xong xuôi, hắn một lần nửa trở về nhà, cuộn tròn trong chăn và ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, mặt trời chiếu sáng rực rỡ, chim hót và hoa thơm.

Tần Nguyệt cầm theo hộp đựng đồ ăn, vui vẻ đi đến phòng Lý Hiên, muốn kể ra chuyện bản thân đột phá tu vi trong giấc ngủ.

Nhưng khi bước vào bên trong phòng, nhìn thấy Lý Hiên vùi đầu ngủ trong chăn, nàng đành phải rón rén cất bữa sáng đi rồi cẩn thận rời khỏi nơi này.

Sau khi bước ra khỏi tiêu cục, Tần Nguyệt nhìn mặt trời vừa mọc, nàng quyết định tiếp tục ra khỏi thành.

"Hiện tại ta đã là Luyện Thể tầng chín, đã đủ để chiến thắng con Cự Xà ô nhiễm kia và lấy được quả dung tâm đó từ trong sơn cốc Quái Thạch rồi. Có quả dung tâm, sư tôn nhất định sẽ rất hưng phấn."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt xuất hiện nét kiên định, nàng đeo song kiếm lên và nhanh chóng rời khỏi thành, đi đến sơn cốc Quái Thạch.

Một nơi khác.

Bách tính trong thành dần tỉnh lại khi rạng đông, càng ngày càng có nhiều người biết chuyện xảy ra đêm qua, ai này đều không ngớt ngạc nhiên, chạy ra ngoài thành quan sát.

Đám Huyết Phân Thân cơ hội rời khỏi thành, phân tán ra mọi hướng.

Lý Hiên, người đang có mặt ở tiêu cục Bạch Vân đã thức dậy, sau khi ăn xong bữa sáng trên bàn, hắn bắt đầu kiểm tra giao diện dữ liệu của mình.

Ting!

Lý Hiên: Tư chất võ học tuyệt phẩm

Thể phách: Luyện Thể tầng mười

Linh căn: Lôi linh căn tuyệt phẩm

Bị động: Hòa Hợp Với Tự Nhiên, Miễn Dịch Với Bệnh Độc, Bản Năng Chiến Đấu, Tự Phục Hồi Cấp Tốc, Kiếm Tu Tuyệt Phẩm.

Thiên phú: Ẩn Nấp, Triệu Hồi Người Đá, Mắt Âm Dương, Trấn Áp Tinh Thần, Trang Phục Phối Hợp, Ý Niệm Giao Tiếp, Góc Nhìn Thượng Đế, Huyết Phân Thân, Thần Lực Bẩm Sinh, Mắt Đại Bàng.

Năng lực: Rèn Đúc Tông Sư, Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư, Khí Huyết Phong Ấn Tông Sư, Tinh Thần Kiếm Pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ, Trù Nghệ Thần Cấp, Hội Họa Thần Cấp.

Đệ tử: Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

...

"Mạnh mẽ hơn rồi."

Lý Hiên nhìn mấy năng lực như thiên phú Ẩn Nấp, nhìn Triệu Hồi Người Đá, nhìn Mắt Âm Dương, nhìn Trấn Áp Tinh Thần, một nụ cười hiện lên trên khuôn mặt tái nhợt của hắn.

"Ta đã thí nghiệm thiên phú Ẩn Nấp, có thể ẩn giấu tất cả mọi

thứ về ta một cách dễ dàng."

Lý Hiên rất thỏa mãn với thiên phú Ẩn Nấp, khả năng này kết hợp với bắn cung chắc chắn có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Ngoài ra, Lý Hiên còn chưa thử nghiệm Triệu Hồi Người Đá, hắn dự định sẽ kiểm tra năng lực này một chút.

Còn về Trấn Áp Tinh Thần, thứ này hơi thú vị, Lý Hiên không nhịn được mà kiểm tra giới thiệu.

'Tinh Thần Trấn Áp: Tiêu hao tinh thần lực của chính mình, gây ảnh hưởng và trấn áp tinh thần lực của người khác, phối hợp với âm nhạc thì hiệu quả càng mạnh.'

"Khả năng thú vị, thử chút xem sao."

Lý Hiên bước đến trước một cái hòm lớn, lấy ra một cây sáo ngọc trắng từ bên trong, nhẹ nhàng xoay nó trong tay.

Cây sáo bạch ngọc này là do mẫu thân tặng cho hắn, lúc mua giá rất đắt, nguyên nhân chính là bạch ngọc có giá trị rất đặc thù trên thế giới này, cây sáo được làm bằng bạch ngọc có âm thanh hay hơn và âm thanh cũng vang hơn.

Ngoài có giá trị cao ra, cây sáo bạch ngọc còn có các khía cạnh khác tốt hơn cây sáo thông thường.

Lý Hiên nhẹ nhàng thổi sáo, âm thanh du dương vang vọng, cùng với âm nhạc là một luồng sức mạnh trấn áp mạnh mẽ.

Lý Hiên nhanh chóng ngừng thổi, ánh sáng trong đôi mắt lóe lên.

"Năng lực rất tốt, hơn nữa năng lực này còn ẩn chứa hiệu quả đặc thù."

Lý Hiên muốn thử nghiệm nhiều hơn, nhưng hắn phát hiện ra

Tống Tiểu Mỹ đang đi đến, hắt dứt khoát giao nhiệm vụ kiểm tra lại cho Huyết Phân Thân, còn hắn thì tiện tay treo cây sáo bên hông.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, tiết tấu hoàn toàn khác với tiếng gõ cửa của Tần Nguyệt, rõ ràng là gấp gáp hơn và âm thanh cũng to hơn.

"Vào đi, Tần Nguyệt đâu rồi? Nàng lại đi ra ngoài sao?" Lý Hiên cau mày hỏi han.

"Đúng, hai ngày nay nàng đều có mặt ở sơn cốc Quái Thạch." Tống Tiểu Mỹ giải thích.

"Quái vật ở nơi đó cấp bậc không cao, nàng đủ sức đối phó, lại đây ngồi đi, ngươi có phải lại có tri thức phong ấn nào không hiểu sao?" Lý Hiên hỏi.

"Đúng vậy sư tôn, ngày hôm qua trong khi ngủ, ta vô duyên vô cớ đột phá, nhưng ta cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi, không rõ nguyên nhân tại sao." Tống Tiểu Mỹ mê mang.

"Đừng lo lắng, đó là lực lượng huyết mạch của ngươi, chỉ cần trong vòng một năm không cưỡng chế sử dụng sức mạnh huyết mạch là được." Lý Hiên trấn an, nói.

"Vâng sư tôn, tại sao sắc mặt của sư tôn ngài lại tái nhợt như vậy? Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?"

Tống Tiểu Mỹ nhìn gương mặt trắng nhợt của Lý Hiên, lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, tu hành của ta có chút vấn đề, vài ngày nữa sẽ ổn thôi." Lý Hiên tùy tiện kiếm cớ: "Ngươi đặt câu hỏi trước đi."

"Được."

Tống Tiểu Mỹ vội vàng gật đầu, bắt đầu hỏi về tri thức phong ấn, trong lòng quyết định, chút nữa sẽ đặt chút đồ ăn ngon cho Lý Hiên, bồi bổ một chút.

Thời gian trôi đi.

Sau khi hỏi xong vấn đề, Tống Tiểu Mỹ nhanh chóng rời đi, trên đường còn mua nguyên liệu nấu ăn.

Trong phòng.

Lý Hiên vừa uống trà vừa mở trợ lý nhỏ, kiểm tra tình hình bên phía Tần Nguyệt.

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 22 của ngài, nghe nói rằng xuất hiện người có huyết mạch đặc biệt, đã đi điều tra thông tin.'

Chương 117. Lý Hiên tức giận

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 1998 của ngài, nghe nói rằng có một hài nhi được sinh ra, đã đi điều tra thông tin.'

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài bị bộ tộc Huyết Thử truy sát, rơi xuống một vách đá, bị cơn gió kỳ quái thổi vào một hang động không xác định.'

...

"Tin tức nghe đồn không đáng tin, hầu như cứ cách một hai ngày lại nghe thấy, kết quả điều tra ra đều là lừa gạt."

Lý Hiên lắc đầu, tiếp tục kiểm tra trợ lý nhỏ, mong rằng trong trợ lý nhỏ có thông tin liên quan đến Tần Nguyệt.

Thời gian cứ thế trôi qua, hai giờ sau, trợ lý nhỏ đột nhiên gửi hai thông báo đến.

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài nhận dược chỉ điểm của Hắc Hoàng, lĩnh ngộ Phách Thể Quyền."

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài, sau khi trải qua trận chiến cam go đã thành công vượt cấp giết chết Cự Xà ô nhiễm, lấy được hai quả dung tâm, đang vội vã quay về, định đưa nó cho ngài.'

"Vượt cấp giết chết sao, đúng là lợi hại."

Nhìn thông báo trên trợ lý nhỏ, Lý Hiên cười nhẹ, cảm thấy Tần Nguyệt càng ngày càng mạnh, gần như đã sắp vượt qua người sư tôn là hắn.

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài bị bộ tộc Huyết Thử đánh

lén, bị thương nặng, đang bị hàng chục người truy sát.'

"Ừ?"

Lý Hiên đứng bật dậy, lạnh lùng nói: "Tự tìm cái chết!"

Vù!

Lý Hiên lao ra như một thanh kiếm sắc bén, nhanh chóng nhảy lên mái nhà, chạy dọc theo mái hiên và nhanh chóng xông ra khỏi thành Bạch Vân.

Sau khi lao ra khỏi thành, tay phải của hắn đột nhiên đánh mạnh xuống mặt đất.

Ầm ầm!

Mặt đất rung chấn, vụn đá tứ tán.

Một người đá cường tráng chậm rãi chui ra từ dưới đất, cơ thể cao khoảng ba thước, giống như một người khổng lồ nho nhỏ, mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bức rất mạnh.

"Bái kiến chủ nhân!"

Người đá cung kính hành lễ, cái đầu cao ngạo cúi xuống.

"Đến sơn cốc Quái Thạch!"

Lý Hiên nhảy lên vai người đá, ra lệnh cho nó chạy nhanh, tiến thẳng đến sơn cốc Quái Thạch.

Thực lực của người đá đã đạt đến Luyện Thể Tông Sư, có thực lực bất tử bất diệt, chỉ cần có đất là có thể tiếp tục chiến đấu.

Đây cũng là điểm biến thái của người đá, cũng là điểm mà Lý Hiên có lòng tin.

Kìm nén cơn giận trong lòng, Lý Hiên thúc giục người đá, bảo nó chạy nhanh hơn.

Dãy Liên Hoàn Sơn.

Đúng như tên gọi, những ngọn núi ở đây nối tiếp nhau, núi không lớn, chỉ như những ụ đất nhỏ, trải dài mấy chục dặm.

Trong một khe núi của dãy Liên Hoàn Sơn.

Một trận đại chiến sắp kết thúc.

Chín bộ khoái khắp người bê bết máu bảo vệ hai đứa trẻ, nhìn gã tráng hán với chòm râu quai nón vác theo thanh đầu hổ đao phía đối diện.

"Phế vật, đúng là một đám phế vật, có chút năng lực này còn muốn cản trở Lôi Hổ ta, ta thấy các ngươi thọ tinh treo cổ, chê mạnh mình dài." Tráng hán râu quai nón lạnh lùng nói.

"Không nghĩ tới, ngươi đã đạt tới Luyện Thể tầng chín." Một bộ khoái nói với biểu cảm khó coi.

"Tháng trước lão tử ta đã đạt đến Luyện Thể tầng chín rồi, chỉ cần bắt thêm mười đứa trẻ đưa cho chúng nó là ta có thể đạt tới Luyện Thể tầng mười."

Lôi Hổ lạnh giọng nói, nắm thanh đầu hổ đao trong tay, hắn bước từng bước về phía trước, nhìn mấy tên bộ khoái bằng ánh mắt lạnh lùng.

Vài bộ khoái ấn miệng vết thương, dốc hết sức bảo vệ hai đứa nhỏ lui lại đằng sau, ai nấy đều tuyệt vọng đến cực điểm.

Nơi này rừng núi hoang vu, căn bản sẽ không có ai đến cứu bọn họ, kế tiếp rất có thể bọn họ sẽ bỏ mạng lại nơi này.

"Nhớ cho kỹ danh hiệu của ta, ta tên là Lôi Hổ, kẻ giết các

ngươi là Lôi Hổ, chết đi!"

Ầm!

Theo tiếng gầm dữ dội của Lôi Hổ.

Một bóng dáng vạm vỡ như một tiểu cự nhân đột nhiên từ xa nhảy lên, ầm một tiếng đáp xuống chỗ Lôi Hổ, trực tiếp giẫm Lôi Hổ xuống đất.

Sau đó.

Bóng người giống như một tiểu cự nhân này ầm ầm chạy đi, hướng về phía xa.

Toàn bộ quá trình diễn ra cực kỳ nhanh chóng, thậm chí trước khi mấy tên bộ khoái kịp phản ứng, bóng dáng của tiểu cự nhân đã biến mất.

Sau khi phản ứng lại, bọn họ nhìn Lôi Hổ bị giẫm xuống đất, úp mặt vào đất.

Lại nhìn về phía người đá rời đi, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, thậm chí đều cảm thấy không chân thực.

"Vậy mà lại một cước đạp Lôi Hổ Luyện Thể tầng chín vào đất, thực lực người đá ban nãy ít nhất cũng phải Luyện Thể Tông Sư."

"Đúng, Lôi Hổ thậm chí còn không kịp phản ứng thì đã bị đạp vào trong đất, cái này đủ để chứng minh thực lực mạnh mẽ của người đá."

"Chín người chúng ta liên thủ, đánh không lại Lôi Hổ, cuối cùng Lôi Hổ bị người đá giẫm xuống đất, thế cũng mạnh quá đi, quan trọng là còn có một người thanh niên đứng trên vai người đá."

"Ta cũng nhìn thấy thanh niên kia, có vẻ như người đá đó chịu

sự điều khiển của thanh niên."

"Không thể đi? Người đá mạnh mẽ như vậy mà lại bị người điều khiển sao? Điều này thật quá đáng sợ. Chẳng lẽ người thanh niên đó là người tu tiên?"

"Chuyện..."

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ chấn động, cảm thấy thanh niên này rất có thể là người tu tiên trong truyền thuyết, hỉ có như vậy mới có thể lý giải tại sao người đá lại bị khống chế.

Những người này nói rất nhiều, chỉ có Chu bộ đầu là im lặng, luôn cau mày nhìn về phía xa xăm.

"Chu bộ đầu, sao không nói gì?" Có một bộ khoái nói.

"Ta dường như đã nhìn thấy người thanh niên trên vai người đá ở đâu đó rồi." Chu bộ đầu nghiêm túc nói.

Chương 118. Giết hết, không chừa một ai!

"Ngươi đã gặp ở đâu? Có thật không?"

Mọi người không khỏi nhìn sang, tất cả đều nhìn về phía Chu bộ đầu.

"Đúng, ta đã từng gặp người thanh niên này tại thành Bạch Vân của chúng ta, nhưng ta không dám chắc có phải là hắn hay không, cần xác nhận lại."

Trong ánh mắt Chu bộ đầu xuất hiện sự nghi vấn, bởi vì thanh niên trên vai người đá quá tái nhợt, Chu bộ đầu có chút không xác định.

Cho nên hắn không nhắc đến kết quả, mà là định xác nhận trước rồi mới nói cho mọi người.

"Cứu... Cứu mạng."

Một giọng nói yếu ớt từ trong lòng đất truyền đến, giọng nói có chút ngột ngạt, còn có tiếng thút thít.

Đám bộ khoái vậy quay đều đầu nhìn về phía Lôi Hổ đang bị khảm trong đất, mọi người không ai có ý định cứu hắn, chỉ là yên lặng quan sát.

"Cứu ta nhanh lên, trong lòng đất có một tảng đá nhọn, ta bị đâm, đau chết đi được."

Thanh âm yếu ớt lại vang lên, mọi người nhất thời sửng sốt, hoàn toàn không biết còn có chuyện như vậy.

"Chọc vào chỗ nào?"

Chu bộ đầu ngờ vực hỏi, ánh mắt liếc nhìn trên người Lôi Hổ, nhanh chóng đã khóa vào một vị trí không nên xuất hiện.

Trong nháy mắt.

Ánh mắt Chu bộ đầu trở nên kỳ lạ, sắc mặt cũng trở nên rất phấn khích.

Các bộ khoái xung quanh cũng phát hiện ra sự khác thường, cảm đám liếc mắt nhìn nhau.

Người bộ khoái trẻ tuổi nhất không khỏi nói: “Hóa ra là bị đâm ở chỗ đó... Liệu hắn có biến thành thái giám hay không?"

"Chắc là có, chúng ta có nên cứu hắn hay không?"

"Không cần cứu hắn, quan trường hắc ám, không ai cứu được Lôi Hổ đã chết." Chu bộ đầu sâu xa nói.

"Đúng thế!"

Mọi người đồng loạt gật đầu, không ai có ý định giúp đỡ, chỉ yên lặng nhìn Lôi Hổ chết đi.

Mặt khác.

Sơn cốc Quái Thạch.

Tay trái ấn vào phần bụng đang chảy máu, Tần Nguyệt chạy nhanh, trên gương mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu của nàng hiện rõ vẻ lo lắng.

Đằng sau nàng.

Hơn năm mươi tên thân người tai chuột đang truy đuổi, lão giả dẫn đầu sắc mặt âm u và hung tàn, trong tay cầm một cái túi

trữ vật.

"Ngươi không chạy thoát được, nhanh chóng giao quả dung tâm ra, ta có thể cho ngươi một con đường sống." Lão giả vừa truy đuổi vừa hô hoán.

"Quả dung tâm là của sư tôn, ai trong số các ngươi cũng đừng mơ cướp được."

Tần Nguyệt lạnh lùng trả lời, bàn tay phải mềm mại nắm chặt hai quả dung tâm trong tay, bảo vệ chúng thật tốt.

Sau khi vượt cấp giết chết Cự Xà ô nhiễm, nàng vừa lấy được quả dung tâm, còn chưa kịp cất vào túi Càn Khôn đã bị kẻ khác đánh lén.

Vì bảo vệ quả dung tâm, nàng bị người ta dùng đao đâm trọng thương, túi Càn Khôn cũng bị cướp đi.

Nhưng quả dung tâm vẫn được bảo vệ nguyên vẹn, đây là điều Tần Nguyệt vui vẻ nhất, bởi vì nó là dành cho sư tôn, chỉ cần những thứ dành cho sư tôn được bảo tồn tốt, nàng đã thỏa mãn.

"Đúng thật là cứng đầu mất khôn, sau khi giết chết ngươi, chúng ta vẫn lấy được quả dung tâm, giết nàng cho ta."

Giọng nói già nua gầm lên, tràn đầy lạnh lùng và sát khí.

Khi nghe thấy những lời này, Tần Nguyệt vội vàng chạy nhanh hơn, khuôn mặt vốn đã tái nhợt càng tái hơn.

Vù vù vù vù!

Mấy chục luồng ám khí từ phía sau bay tới, nhắm thẳng vào tấm lưng gầy của Tần Nguyệt, những ám khí này có tẩm có kịch độc, nếu trúng nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Vào thời điểm quan trọng, Tần Nguyệt dồn sức tăng tốc, tránh

thoát khỏi những ám khí đó trong gang tấc.

Nhưng cũng vì lãng phí thời gian để tránh né ám khí, người của bộ tộc Huyết Thử phía sau dần đuổi kịp, ai nấy đều có biểu cảm tàn nhẫn.

"Ngươi chạy không được, ở trước mặt Luyện Thể Tông Sư, mọi cố gắng của ngươi đều là vô ích. Hơn nữa sẽ càng ngày càng có nhiều tộc nhân kéo đến đây, nhanh chóng giao quả dung tâm ra, ta có thể tha mạng cho ngươi."

Giọng nói già nua lại vang lên, âm thanh lần này to hơn, cũng lạnh lùng hơn.

"Đừng có mơ! Dù có chết, ta cũng sẽ không đưa quả dung tâm cho các ngươi!"

Tần Nguyệt lại một lần nữa từ chối, thứ thuộc về sư tôn, nàng vĩnh viễn sẽ không đưa cho bất cứ kẻ nào, dù có chết cũng phải bảo vệ quả dung tâm cho tốt.

"Đúng là tự tìm đến cái chết, để lão phu tự mình giải quyết ngươi!"

Vù!

Bóng dáng lão giả đột ngột tăng tốc, lao về phía trước giống như một ngôi sao băng, một quả cầu màu đỏ dần ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn.

Đây là năng lực chỉ thuộc về Luyện Thể Tông Sư, có thể ngưng tụ quả cầu khí huyết màu đỏ bên ngoài cơ thể, tấn công từ xa.

"Chết!"

Quả cầu màu đỏ lao đi với tốc độ thần tốc, bất ngờ đập vào lưng Tần Nguyệt.

Tốc độ của nó rất nhanh, cho dù Tần Nguyệt có cẩn thận né tránh, nàng vẫn không thể tránh được công kích của quả cầu màu đỏ, bị nó đập mạnh vào lưng.

Rầm!

Thân hình nhỏ nhắn của Tần Nguyệt hất văng ra phía sau, lăn lông lốc trên mặt đất vài lần mới dừng lại được, sau đó ngửa đầu phun ra một ngụm máu.

Trong nháy mắt.

Khuôn mặt vốn đã tái nhợt của Tần Nguyệt càng thêm xám trắng, không có chút máu nào, khí tức khắp người cũng cạn kiệt đến cùng cực, ngay cả ý thức cũng có chút mơ hồ.

Ngay lúc mấu chốt, người của bộ tộc Huyết Thử cũng đuổi đến, bọn họ hoàn toàn bao vây nàng, Tần Nguyệt hoàn toàn rơi vào tình thế tuyệt vọng.

"Đúng là tự tìm đường chết, ta sớm đã nói ngươi có trốn cũng không trốn thoát mà cứ muốn chạy trốn, nói cho ngươi biết, bộ tộc của chúng ta có mấy vạn người, rất nhanh sẽ càng ngày càng nhiều người tụ tập đến đây, ngươi vĩnh viễn không trốn thoát được, ha ha ha."

Chương 119. Giết hết, không chừa một ai! (2)

Lão giả của bộ tộc Huyết Thử cười sằng sặc, bước về phía Tần Nguyệt với đôi mắt lạnh lùng, giơ chân và dẫm mạnh lên bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Tần Nguyệt.

Ầm ầm ầm!

Bóng tối đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, che khuất ánh nắng mặt trời.

Trước khi tất cả kịp phản ứng lại, một con quái vật khổng lồ đã rơi xuống cùng với một tiếng nổ lớn, đùng một cái đã khiến xung quanh rung chuyển, khiến tộc nhân bộ tộc Huyết Thử xung quanh bị chấn đến ngã trái ngã phải.

Thành viên của bộ tộc Huyết Thử còn chưa thấy rõ chuyện gì đang diễn ra, con quái vật to lớn đã giơ cánh tay vạm vỡ của nó lên, giáng mạnh vào tộc nhân của bộ tộc Huyết Thử có mặt tại nơi này, đập điên cuồng như một cỗ máy chiến đấu.

Lão giả của bộ tộc Huyết Thử nọ trực tiếp bị một quyền đánh bay, những thành viên còn lại của bộ tộc Huyết Thử cũng bị đập đến máu me be bét, la hét thảm thiết.

Cả một khu vực bị nện đến rung chuyển, nện đến mức đất đá văng tứ tung, vụn đá lăn loạn xạ.

Cùng với việc bộ tộc Huyết Thử bị đập điên cuồng, cùng với sự rung chuyển của mặt đất.

Thanh niên mặc áo trắng bước đến bên cạnh Tần Nguyệt, cẩn

thận ôm nàng vào lồng ngực rồi nhảy lên một tảng đá lớn.

"Đừng sợ, là ta!"

Ôm Tần Nguyệt vào lòng, Lý Hiên đút đan dược cho nàng, sau đó lấy ra thuốc bột trị liệu nhanh chóng rắc nó lên vùng bụng bị thương của Tần Nguyệt, sử dụng phong ấn để tạm thời che kín vết thương.

"Sư tôn!"

Nhìn thấy Lý Hiên trong khi ý thức có chút mơ hồi, trên gương mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn thỉu của Tần Nguyệt ngay lập tức xuất hiện nụ cười, bàn tay phải đang nắm chặt của nàng chầm chậm giơ lên, đưa đến trước mặt Lý Hiên.

“Sư tôn, đây là món quà tặng cho ngài.”

Với một giọng nói yếu ớt, Tần Nguyệt hé mở bàn tay nhỏ bé, để lộ hai quả dung tâm trong lòng bàn tay, hai quả dung tâm đến cả tro bụi cũng không dính một hạt nào.

Nhìn quả dung tâm nguyên vẹn như vậy, lại nhìn nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tần Nguyệt, cùng với chiếc áo nhuốm đầy máu tươi.

Phần mềm mại nhất trong trái tim Lý Hiên rung động, hắn hít một hơi thật sâu, lại một lần nữa ôm Tần Nguyệt vào lòng, nói với giọng ấm áp.

"Nghỉ ngơi đi, kế tiếp giao cho ta."

"Ừ."

Tần Nguyệt quá yếu rồi, vượt cấp giết Cự Xà vốn đã khiến tiêu hao hết đã tiêu hao hết khí lực, sau đó lại bị thương nặng, còn bị truy sát, nàng sớm đã mỏi mệt kiệt sức, tinh thần khô kiệt.

Bây giờ nằm trong vòng tay của sư tôn, nàng vô cùng an tâm, nên nhanh chóng cuộn tròn trong vòng tay của Lý Hiên, chìm sâu vào giấc ngủ.

Lý Hiên ôm Tần Nguyệt trong lòng theo kiểu ôm công chúa, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bộ tộc Huyết Thử bên dưới.

"Giết hết, không chừa một ai!"

Gào!

Người đá ngửa đầu lên trời, điên cuồng rống lớn, hai cánh tay to lớn điên cuồng vung mạnh, giống như cuồng ma loạn vũ nhanh chóng đánh giết bên trong bộ tộc Huyết Thử, giết đến mức bộ tộc Huyết Thử chạy bán sống bán chết.

"Cản nó, ngăn cản nó! Dùng trận pháp ngăn cản nó!"

Lão giả Luyện Thể Tông Sư của bộ tộc Huyết Thử thét lớn, nghiêm nghị nhìn người đá đang giết tộc nhân của hắn một cách chớp nhoáng.

Người đá này thực sự quá điên cuồng, hoàn toàn không biết phòng ngự, chỉ biết điên cuồng công kích, điên cuồng đập phá.

Loại phương thức chiến đấu cuồng bạo này cũng khiến Luyện Thể Tông Sư như hắn hơi sợ hãi, có chút không dám đối đầu đánh chiến với người đá.

Nhưng nếu cứ đánh tiếp như vậy, các tộc nhân của hắn chỉ còn đường chết.

Vì vậy, lão giả ngẩng đầu, nhìn thanh niên mặc áo trắng trên tảng đá, người đang nhìn về phía này.

"Nhất định là tiểu tử này chỉ huy người đá, các ngươi đi giết hắn, để ta cản người đá, nhanh!"

Nói xong, lão giả cưỡng chế kích hoạt huyết mạch, thực lực đột nhiên tăng lên một lượng lớn.

"Vâng! Bát trưởng lão!"

Đám người của bộ tộc Huyết Thử nhận lệnh, chúng đồng loạt kích hoạt huyết mạch rồi xông thẳng về phía Lý Hiên.

Sau khi kích hoạt huyết mạch, sức chiến đấu của đám người thuộc bộ tộc Huyết Thử đã trực tiếp tăng mạnh.

Khí tức của những tên thuộc bộ tộc Huyết Thử đang lao về phía Lý Hiên thì càng đạt đến Luyện Thể tầng mười đỉnh phong, gần với Luyện Thể Tông Sư.

Nhiều cao thủ như thế xuất động cũng tạo ra sự tự tin cho bọn họ, cảm thấy rằng có thể dễ dàng giết được Lý Hiên.

Nhưng mà.

Ánh mắt của Lý Hiên đang đứng trên tảng đá lớn không hề dao động, trái lại hắn còn nói như thể đang phổ cập khoa học cho Tần Nguyệt.

"Sau khi lĩnh ngộ Huyết Ảnh Thiên Thư đến viên mãn, chẳng những có thể gia tăng tốc độ di chuyển của người tu hành, mà còn có thể tạo ra huyễn ảnh, ví dụ như vậy."

Lý Hiên tiến lên một bước, ngay lập tức, hàng trăm bóng dáng xuất hiện ở bốn phương tám hướng, lặng lẽ đứng như những bản sao.

Nhìn thấy cảnh này, các thành viên bộ tộc Huyết Thử đều lúng túng, không biết nên tấn công bên nào.

Một gã mập mạp hét lớn: "Đều là huyễn ảnh, giết kẻ đứng trên tảng đá lớn kia, nhanh!"

Người của bộ tộc Huyết Thử nhanh chóng lao về phía trước, ngay lập tức xông đến chỗ tảng đá lớn, chém xuống dữ dội như đao dài chém trời, chém vào bóng người trên tảng đá.

Tuy nhiên, trường đao trực tiếp xuyên thẳng qua, hoàn toàn không chém trúng bất cứ ai.

"Chuyện gì đã xảy ra? Cái này thế nhưng cũng là huyễn ảnh! Người thật ở đâu?" Tên béo ngu ngơ.

"Sao cũng được, chém cả đám huyễn ảnh này luôn đi."

"Giết!"

Chương 120. Ngươi muốn so nhiều người với ta sao?

Đám người của bộ tộc Huyết Thử lần lượt hành động, chém trường đao về phía những huyễn ảnh ấy.

Có điều, cùng với việc bọn họ vung đao, huyễn ảnh ở hiện trường càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc.

Chỉ trong chốc lát, toàn hộ khu vực rộng lớn của hiện trường đã đầu huyễn ảnh.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, da đầu của đám bộ tộc Huyết Thử tê dại, sợ hãi khôn nguôi.

"Kế tiếp, là đưa các ngươi xuống Địa ngục!"

Cùng vang lên với âm thanh lạnh như băng là tiếng gào thét thảm thiết, thành viên của bộ tộc Huyết Thử đang chìm trong huyễn ảnh đột nhiên bị trọng thương, tất cả đều tóe máu tứ tung trong sự hoảng sợ, ngã xuống đất chết đi.

"Chết tiệt, rút lui nhanh, mau chóng lùi lại phía sau!"

Một gã đô con của bộ tộc Huyết Thử gào lớn, nhưng vừa hét xong, lưng của gã đã bị một thanh kiếm đâm xuyên qua, chết ngay tại chỗ.

"Rút, rút, rút!"

Người của bộ tộc Huyết Thử hoảng loạn, không biết kẻ thù ở đâu, chỉ có thể hoảng sợ rút lui.

Trong quá trình đó, bọn họ không ngừng chết, không ngừng có người mất mạng.

Cuối cùng, chỉ có năm người trốn thoát khỏi khu vực huyễn ảnh.

"Các ngươi có trốn được rồi sao?"

Giọng nói lạnh lùng lại vang lên một lần nữa.

Bóng dáng của Lý Hiên, chẳng rõ tự lúc nào đã xuất hiện trên tảng đá lớn phía sau bọn họ, hắn ngồi khoanh chân và ôm Tần Nguyệt.

Tay trái hắn ôm Tần Nguyệt, bàn tay phải cầm một viên đá nhỏ, nhắm thẳng vào năm thành viên của bộ tộc Huyết Thử bên dưới.

"Từ sau khi nhận được Thần Lực Bẩm Sinh, ta vẫn cảm thấy mức tăng phúc của nó quá nhỏ, không xứng dùng cái danh xưng này. Mãi đến khi đạt đến Luyện Thể tầng mười, ta cuối cùng cũng cảm nhận được mức tăng phúc đáng sợ của nó, hôm nay ta sẽ để các ngươi cảm nhận một chút sức mạnh của nó."

Lý Hiên nhìn qua đám người bọn họ bằng ánh mắt như nhìn kẻ đã chết, sau đó ngón trỏ bắn ra, cục đá nhỏ bắn ra như tia laser, lao qua không trung với tiếng roẹt sắc bén.

Phụt!

Trái tim của tên thuộc bộ tộc Huyết Thử đứng đầu bị bắn thủng, chết ngay tại chỗ, ngã xuống vũng máu.

Cảnh tượng như vậy khiến bốn gã bộ tộc Huyết Thử còn lại da đầu tê dại, sắc mặt thay đổi.

"Trốn!"

Bốn thành viên của bộ tộc Huyết Thử vội vàng chạy trốn, trốn tứ tán.

Nhưng chỉ trong một giây.

Cục đá nhỏ lại một lần nữa lao xuống, chỉ trong nháy mắt đã bắn xuyên qua cơ thể gã thành viên bộ tộc Huyết Thử chạy trốn nhanh nhất, chết ngay tại chỗ.

Kế đó.

Viên đá đó tiếp theo lại bay xuống, chẳng mấy chốc lại có một thành viên khác của bộ tộc Huyết Thử ngã xuống, nằm trong vũng máu chết không nhắm mắt.

Rất nhanh.

Tại hiện trường chỉ còn lại tên béo chạy chậm nhất đó, hắn đã sợ hãi đến không dám chạy trốn, chỉ biết điên cuồng gào thét.

"Bát trưởng lão, Bát trưởng lão sẽ báo thù cho chúng ta."

"Bát trưởng lão? Ngươi đang nhắc đến lão đầu bị đập đó sao?" Lý Hiên giễu cợt.

"Lão đầu bị đập?"

Tên béo sững sờ, quay đầu nhìn về phía vị trí của Bát trưởng lão, chỉ với cái nhìn chẳng mấy quan trọng, cả cơ thể tên mập đã bị dọa đến sững sờ.

Chỉ thấy, cách đó vài trăm thước.

Người đá khổng lồ đang tóm lấy Bát trưởng lão và nện mạnh cơ thể hắn xuống đất, đập xuống như đập chuột vậy, chẳng mấy chốc, Bát trưởng lão đã bị đập đến hộc máu miệng, khí tức yếu ớt.

Thấy Luyện Thể Tông Sư của bộ tộc Huyết Thử bị đánh thành

như vậy, lại thấy người đá cuồng bạo không hề có ý định ngừng lại.

Tên béo hoàn toàn hoảng sợ, hốt hoảng quay đầu lại, sau đó, hắn nhìn thấy Lý Hiên lại nhặt một viên đá nhỏ khác.

"Ngươi nhất định sẽ hối hận, tộc nhân của chúng ta có nghìn vạn người, ngươi sẽ phải đối mặt với truy sát vô cùng vô tận, đợi đã, bọn họ đến rồi, ha ha ha, người chắc chắn sẽ bị tấn công đoàn thể."

Tên mập vui mừng nhìn hướng đông bắc, có một nhóm tộc nhân bộ tộc Huyết Thử đang lao đến từ hướng đó.

"Ồ? Ngươi muốn so nhiều người với ta sao?"

Lý Hiên nghiêng đầu và nở một nụ cười chế giễu.

Một giây sau.

Tiếng động ầm ầm vang vọng cả bầu trời.

Một đội toàn hình bóng con người đội đấu lạp từ bốn phương tám hướng lao đến, hai tay bọn họ vỗ lên mặt đất, từng người đá từ dưới đất ngoi lên, lao về phía bộ tộc Huyết Thử một cách hung bạo.

Số lượng của những người đá này quá đông đảo, bọn chúng lao về phía tộc nhân bộ tộc Huyết Thử như những viên thiên thạch, chớp mắt đã giết bộ tộc Huyết Thử đến độ tháo chạy như điên, gào thét tuyệt vọng.

Một cảnh như vậy.

Cảnh tượng như thế.

Chứng kiến cảnh này, tên mập sững sờ ngay tại hiện trường, cả người bị dọa đến mức sống lưng lạnh buốt, mồ hôi lạnh đầm

đìa.

"Ngươi lại có nhiều thuộc hạ như vậy, ngươi rốt cuộc là ai..."

Phụt!

Viên đá nhỏ bắn xuyên qua trái tim tên béo, máu tươi từ trong trái tim tuôn trào.

Ầm một tiếng, cơ thể tên mập ngã trên mặt đất, chết không nhắm mắt, đôi mắt trợn trừng nhìn mặt đất.

Mãi cho đến lúc chết hắn vẫn không thể hiểu được, chỉ là một lần cướp bóc mà thôi, sao lại thu hút kẻ địch mạnh đến đáng sợ như vậy?

Đáng tiếc, không ai giải thích điều này cho hắn.

Bởi vì toàn bộ tộc nhân của bộ tộc Huyết Thử có mặt tại hiện trường đều đang bị truy sát trong tiếng kêu gào thảm thiết, bị giết.

Lý Hiên không quan sát trận chiến, hắn lẳng lặng ôm Tần Nguyệt, kiểm tra tình trạng của nàng.

Đan dược đã phát huy tác dụng, vết thương của Tần Nguyệt dần ổn định lại, không còn chảy máu nữa, bắt đầu phát triển theo chiều hướng tốt.

"Cuối cùng cũng ổn định."

Chương 121. Ngươi muốn so nhiều người với ta sao? (2)

Trái tim đang treo lơ lửng của Lý Hiên cuối cùng cũng được thả xuống, lúc này hắn mới có thời giờ nhìn Tần Nguyệt, hắn nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn thỉu của nàng.

Lý Hiên vươn tay lấy khăn giấy từ trong túi Càn Khôn ra, nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Sau khi lau sạch.

Lúc này Lý Hiên mới nhận thấy vết bớt trên mặt nàng đã nhỏ lại, làn da trắng nõn lộ ra ngày càng nhiều.

Ngoài ra.

Tại vị trí ấn đường của nàng, dường như có một hoa văn gì đó đang hình thành.

Hoa văn này có màu đỏ, trông giống một con chim màu đỏ như ẩn như hiện.

"Đây là ấn ký sao?"

Lý Hiên thầm nghĩ, hắn cảm thấy dấu ấn màu đỏ này có thể là nguyên nhân Tần Nguyệt thức tỉnh tối hôm qua.

Hắn không để tâm lắm, tiếp tục ôm Tần Nguyệt.

Sau sự kiện lần này, trong thời gian ngắn tới đây Lý Hiên không định để Tần Nguyệt đi ra ngoài rèn luyện nữa.

Trừ khi nàng tu luyện Huyết Ảnh Thiên Thư đến viên mãn, tu luyện ra huyễn ảnh, nếu không hắn chắc chắn sẽ không để nàng ra ngoài nữa.

Lý Hiên biết, với tư cách là con của thiên mệnh, Tần Nguyệt về cơ bản sẽ không chết.

Nhưng nhìn vết thương chất chồng trên cơ thể Tần Nguyệt, nghĩ đến việc nàng vẫn nắm chặt quả dung tâm khi bản thân đang trong trạng thái yếu ớt nhất, Lý Hiên vô cùng lo lắng.

Hắn không muốn thấy Tần Nguyệt trải qua chuyện nguy hiểm như vậy thêm một lần nào nữa, một lần là đủ rồi.

Ầm rầm rầm!

Âm thanh rung chuyển từ phía xa truyền đến.

Lý Hiên ngẩng đầu nhìn sang, đúng lúc nhìn thấy người đá đứng đầu cả một vùng, cú đấm thô to nặng nề, điên cuồng đấm xuống đất.

Nắm đấm như nham thạch kia binh binh bang bang đập vào mặt đất, khiến đại địa rung chuyển, đánh cho đất đá văng loạn, sỏi đá tứ tung.

Sau một trận đập điên cuồng.

Người đá cuối cùng cũng ngừng đánh bậy đấm loạn, sau đó nhấc bàn chân to bằng đá lên, giẫm mạnh xuống đất, sau đó thu chân phải về, lộ ra lòng bàn chân đẫm máu.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, người đá nhặt hai chiếc túi trữ vật lên, bước từng bước đến trước mặt Lý Hiên, cung kính khuỵu một đầu gối xuống.

"Bái kiến chủ nhân, đã giết chết kẻ địch, đây là chiến lợi

phẩm."

"Ừ."

Lý Hiên nhận lấy và nhìn thoáng qua hai chiếc túi trữ vật, đặt một trong số chúng bên cạnh Tần Nguyệt.

Chiếc túi đựng đồ đó là của Tần Nguyệt, Lý Hiên không động chạm đến nó, hắn nhìn về phía chiếc túi còn lại.

Đó là túi Càn Khôn của lão giả Luyện Thể Tông Sư thuộc bộ tộc Huyết Thử.

Lý Hiên mở chiếc túi Càn Khôn ra, nhìn những thứ bên trong, hắn lập tức cau mày.

Chỉ thấy, bên trong chiếc túi trữ vật bằng cả căn phòng lại chất đầy những thỏi bạc trắng.

Nhìn thấy nhiều tiền như vậy, Lý Hiên hơi ngoài ý muốn, nhưng điều khiến hắn bất ngờ nhất là bên trong túi Càn Khôn có một miếng lệnh bài, một lệnh bài có chữ 'Quỷ' bên trên.

Đây là lệnh bài của Quỷ Thần Giáo.

Quỷ Thần Giáo là một giáo phái tà ác thờ phụng quỷ dị, tin rằng quỷ dị là thần linh, thích hiến dâng con người làm vật hiến tế cho quỷ dị.

Do đó, Quỷ Thần Giáo được công nhận là kẻ thù lớn của loài người, là tà giáo mà người tu tiên cũng phải điên cuồng săn lùng và truy sát.

Vậy mà, lúc này.

Bộ tộc Huyết Thử lại có liên hệ với Quỷ Thần Giáo, chuyện này khiến Lý Hiên híp đôi mắt lại, sát ý bừng lên trong lòng.

Quả thực là thương tổn do quỷ dị gây nên quá nhiều.

Phải biết rằng, mặc dù quỷ dị không thích giết chóc như yêu ma, không điên cuồng giết con người xung quanh giống như vậy, nhưng quỷ dị khó đối phó hơn yêu ma.

Sự xuất hiện của quỷ dị không có quy luật, chúng hoàn toàn khác với nhận thức của con người, việc giết người có thể là một bữa ăn bình thường đối với chúng.

Cũng tương tự như hoạt tử nhân trong khu vực sương trắng trước đây, chúng cũng do quỷ dị tạo thành, những thứ đó vốn là con người rõ rành rành.

Nếu bằng chứng về mối liên hệ giữa bộ tộc Huyết Thử và Quỷ Thần Giáo là vô cùng xác thực, vậy thì bộ tộc Huyết Thử sẽ vạn kiếp bất phục,

"Khó trách bộ tộc Huyết Thử sẽ có mâu thuẫn với tất cả thiên mệnh chi tử, nếu như ta đoán không sai, kẻ địch chủ yếu của thiên mệnh chi tử trong giai đoạn đầu chính là bộ tộc Huyết Thử."

Lý Hiên thầm phân tích, tự hỏi làm sao để Huyết Phân Thân lan truyền truyện này ra ngoài.

Một lệnh bài không thể kết tội bộ tộc Huyết Thử, chủ yếu là do thế lực của bộ tộc Huyết Thử quá lớn, đã chiếm hơn một nửa giang sơn nước Đại Hạ.

Nếu không phải có người tu tiên, nước Đại Hạ đã thuộc về bộ tộc Huyết Thử từ lâu.

"Cho dù là ảnh hưởng nhỏ, cũng có thể tạo thành ảnh hướng đến bộ tộc Huyết Thử, khiến thế nhân cảnh giác."

Lý Hiên nghĩ ra một cách hay, ngay lập tức triệu hoán Huyết Phân Thân, đưa lệnh bài cho Huyết Phân Thân, để chúng hành

động theo kế hoạch.

Bấy giờ.

Cuộc chiến đã kết thúc.

Toàn bộ những tộc nhân của bộ tộc Huyết Thử có mặt ở nơi này đều đã bị giết chết, đám Huyết Phân Thân đang vơ vét chiến trường, thu gom chiến lợi phẩm.

Toàn bộ chiến trường tràn ngập mùi máu tanh, ngửi rất khó chịu.

Lý Hiên cau mày, ôm Tần Nguyệt nhảy lên vai người đá, khi đạng định rời đi thì hắn đột nhiên nhìn thấy dấu ấn như ẩn như hiện trên trán Tần Nguyệt biến mất.

"Ừ?"

Lý Hiên lại quay về bên trên tảng đá lớn, dấu ấn trên trán Tần Nguyệt lại xuất hiện trở lại.

Chương 122. Huyết Nhân Ngẫu

Kết quả này khiến Lý Hiên mơ hồ đoán được, hắn bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Cùng với sự xuất hiện của dấu ấn, cuối cùng Lý Hiên đi đến bên cạnh một dòng sông đang chảy.

"Con sông này cách địa điểm Tần Nguyệt bị thương khi nãy rất gần."

Lý Hiên quan sát vị trí mình giải cứu Tần Nguyệt khi nãy, rồi lại nhìn dòng sông chảy xiết, ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

"Với thân phận thiên mệnh của Tần Nguyệt, nếu như ta không đến cứu nàng, rất có thể nàng sẽ rơi vào dòng sông này, từ đó gặp gỡ cơ duyên."

Lý Hiên tiến đến gần hơn, quan sát con sông này bằng Góc Nhìn Thượng Đế, phát hiện ra rằng có một dòng nước ngầm đang dâng trào dưới dòng sông.

Góc Nhìn Thượng Đế của Lý Hiên quét qua nhiều lần nhưng không nhìn thấy gì, hắn chỉ có thể dựa theo ấn ký trên trán Tần Nguyệt, đi xuống theo dòng sông.

Sau khi đi được năm nghìn thước, Lý Hiên dừng bước bên cạnh một khu vực thủy sinh, Góc Nhìn Thượng Đế quét qua nước sông, hắn phát hiện một tiểu động phủ ẩn bên dưới lớp rong.

Thông qua Góc Nhìn Thượng Đế, Lý Hiên nhìn thấy lưu quang trận pháp lóe lên bên trong động phủ.

"Xuống dưới tìm kiếm xem sao!"

Lý Hiên cử ba mươi Huyết Phân Thân đi xuống tìm kiếm, sau nửa giờ sục sạo, đám Huyết Phân Thân vậy mà không thu hoạch được gì.

"Không thấy gì sao?"

Lý Hiên ngạc nhiên, hắn rõ ràng đã nhìn thấy động phủ thông qua Góc Nhìn Thượng Đế, cũng thấy được một trận pháp kỳ dị.

Nhưng, ngay cả động phủ mà đám Huyết Phân Thân còn không thấy được, huống chi là trận pháp kỳ dị bên trong động phủ.

"Quả nhiên, chuyện này lại xảy ra, lần trước cũng giống như vậy, nói cách khác, vật thuộc về thiên mệnh chi tử, người khác rất khó có thể thấy được.

Quan hệ giữa ta và Tần Nguyệt thân mật nên mới có thể nhìn thấy động phủ, thậm chí những thứ ta nhìn thấy chỉ là một phần nhỏ của nó."

Nhìn thoáng qua trận pháp kỳ lạ, Lý Hiên suy tư một lát, cuối cùng cũng bỏ qua ý định điều tra, hắn định đợi đến khi Tần Nguyệt tỉnh dậy thì cùng đến nơi này với nàng.

Lý Hiên cũng không lo có người nhanh chân đến trước, ba mươi Huyết Phân Thân ở dưới sông, ngay cả động phủ còn không nhìn thấy chứ đừng nói đến trận pháp, người khác càng không thể lấy được nó.

Vì vậy, Lý Hiên ôm Tần Nguyệt vào lòng, nhẹ nhàng nhảy lên vai người đá, điều khiển nó lao về hướng thành Bạch Vân.

Đồng thời, Lý Hiên đưa ra một mệnh lệnh.

Đó chính là, đánh chết bộ tộc Huyết Thử tội ác ngập trời bằng tất cả sức mạnh, để chúng cảm nhận được sự tuyệt vọng khi bị truy sát.

Thời gian trôi qua.

Không lâu sau, Lý Hiên đã về đến khu vực lân cận thành Bạch Vân.

Người đá quá bắt mắt, Lý Hiên vẫn muốn sống một cuộc sống yên bình nên đã hủy bỏ Triệu Hồi Người Đá, ôm Tần Nguyệt bước vào thành, quay về tiêu cục Bạch Vân.

Cẩn thận đặt Tần Nguyệt lên chiếc giường mềm mại của mình, Lý Hiên nhẹ nhàng đắp cho nàng.

Trong sự cố lần này, Lý Hiên càng để tâm đến Tần Nguyệt, không muốn nàng có chút tổn thương nào, vậy nên đương nhiên muốn giữ nàng bên cạnh, tự mình chăm sóc.

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài nhận được một giọt Ma Thần Chi Huyết trong một hang động không xác định, đột phá hai tầng liên tiếp.'

'Ting! Ngài nhận được năng lực: Nhạc Khúc Thần Cấp.'

'Ting! Ngài nhận được năng lực đặc thù: Huyết Nhân Ngẫu.'

"Huyết Nhân Ngẫu? Đó là thứ gì?"

Lý Hiên không hề chú ý đến Nhạc Khúc Thần Cấp, mà ngược lại, hắn lại chú ý đến năng lực đặc thù tên là Huyết Nhân Ngẫu này.

Chỉ riêng cái tên Huyết Nhân Ngẫu đã khiến người ta có cảm giác mặt trái, có vẻ như không phải là một năng lực quá mặt phải.

Với sự nghi vấn, Lý Hiên dự định mở phần giới thiệu có liên quan ra, xem xem đây rốt cuộc là loại năng lực gì.

Hắn đột nhiên sửng sốt, dần dần lộ ra vẻ chợt hiểu.

"Huyết Nhân Ngẫu, thì ra đây là con rối bằng máu, thú vị."

Lý Hiên nảy sinh hứng thú nồng đậm với Huyết Nhân Ngẫu, vô cùng muốn thử luyện chế.

Tuy nhiên, vẫn còn một Tần Nguyệt suy yếu trên giường, Lý Hiên cũng không hề rời đi mà ngược lại hắn còn kiểm tra tình trạng hồi phục của Tần Nguyệt, sau khi thấy không có vấn đề gì thì mới an lòng.

Đến lúc này.

Lý Hiên mới có thời gian xem xét hai quả dung tâm nọ, nghĩ về tác dụng dung hợp thiên phú của chúng.

Nhớ đến cảnh Tần Nguyệt mở bàn tay nhỏ bé đưa quả dung tâm cho hắn trước khi hôn mê, Lý Hiên cảm thấy ấm áp trong lòng.

Hắn quan sát màu sắc của bầu trời, một lần nữa điều chỉnh lại chăn cho Tần Nguyệt, rồi xoay người bước vào bếp. đồng thời quan sát tình hình của Tần Nguyệt bằng Góc Nhìn Thượng Đế, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau hai giờ.

Tần Nguyệt, người chìm trong giấc ngủ sâu, dần mở mắt ra, đôi mắt to trong veo nhìn lên, nhìn gỗ tử đàn trên đỉnh giường, nàng hơi lơ đãng.

Đợi đến sau khi nhận ra mình đang nằm trên giường của Lý Hiên, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tần Nguyệt chợt ửng hồng.

Hơn nữa, thấy Lý Hiên ang canh giữ bên cạnh mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dần đỏ lên.

"Tỉnh rồi à, uống chút cháo đi, vi sư nấu chút cháo cho ngươi."

Thấy Tần Nguyệt tỉnh lại, Lý Hiên đứng dậy và bước đến bên cạnh chiếc bàn, chuẩn bị mở nắp đậy cháo gạo ra.

“Ôi chao! Sư tôn nấu cháo?"

Tần Nguyệt mở to mắt đầy ngạc nhiên, rất kinh ngạc khi sư tôn nấu cháo cho nàng.

Nhớ đến chuyện sư tôn chưa bao giờ đặt chân vào bếp, Tần Nguyệt hơi lo ngại về cháo.

Chương 123. Huyết Nhân Ngẫu (2)

Có điều nàng thầm thề trong lòng, dù cháo sư tôn nấu có khó ăn đến đâu đi chăng nữa thì nàng cũng sẽ ăn hết như thể rất ngon.

Với loại tâm thái đó.

Tần Nguyệt bắt đầu chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, sư tôn đã xuất hiện, hắn bước đến với một cái bát trên tay.

Cùng với đó là mùi hương thuần khiết đậm đà, thậm chí còn lan tỏa trong không khí.

"Thơm quá, sao lại thơm như vậy?"

Cái mũi nhỏ của Tần Nguyện hơi chun, ngạc nhiên nhìn Lý Hiên, hoàn toàn không ngờ cháo lại ngon như vậy.

"Mau ăn đi, lát nữa sẽ nguội."

Lý Hiên cười nhẹ, là một đầu bếp Thần Cấp, việc lựa chọn nguyên liệu và cách chế biến tự nhiên rất khác biệt, cháo gạo tự nhiên sẽ ngon hơn.

"Cảm tạ sư tôn."

Tần Nguyệt không ngớt tò mò, cái bụng nhỏ bắt đầu réo, sau khi cháo được đưa tới, nàng khẽ nhấp một ngụm, đôi mắt lập tức sáng bừng.

"Ngon quá! Hương vị ngon hơn cả món cháo đặc trưng của Túy Nguyệt Lâu."

Tần Nguyệt rất ngạc nhiên vì cháo rất ngon, và càng ngạc nhiên hơn khi sư tôn lại còn che dấu một kỹ năng như vậy.

"Sư tôn, sao ngài làm được như thế này? Ăn ngon đến vậy."

"Là một luyện đan sư, nấu một chén đồ ăn ngon không phải rất bình thường sao?" Lý Hiên nói như một lẽ đương nhiên.

"Chao?"

Tần Nguyệt hơi ngơ ngác, mặc dù nàng rất dễ ngốc tự nhiên trước mặt Lý Hiên, nhưng hình như luyện đan sư chẳng có gì liên quan đến nấu đồ ăn ngon thì phải?

Vì vậy nàng yếu ớt hỏi: "Vậy sao?"

"Mau ăn đồ ăn, uống cả viên đan dược này nữa, bổ sung khí huyết cho ngươi." Lý Hiên lấy ra một viên đan dược cực phẩm, đưa nó cho Tần Nguyệt.

"Được."

Tần Nguyệt cũng không hỏi gì về đan dược, ngoan ngoãn ăn chúng.

Nghĩ đến việc sư tôn đích thân vào bếp nấu cháo cho mình, trong lòng Tần Nguyệt ngọt ngào, không khỏi ăn thêm vài miếng thức ăn.

Kết quả là đồ ăn quá ngon, ăn xong bát cháo này Tần Nguyệt còn muốn ăn thêm nữa, lượng thức ăn này đã vượt qua khẩu vị thông thường của nàng.

"Ta lại lấy thêm một chén nữa cho ngươi, sau này sẽ làm thêm thịt nướng cho ngươi, để ngươi ăn thỏa mãn." Lý Hiên mỉm cười,

một lần nữa múc đầy bát cháo.

"Cảm tạ sư tôn, có cháo gạo là ta đã thỏa mãn rồi."

Tần Nguyệt vui vẻ bày tỏ lòng biết ơn của mình, cảm thấy có thể ăn cháo do Lý Hiên nấu đã đủ thỏa mãn rồi.

Lúc này nàng còn chưa biết thịt nướng do Lý Hiên chế biến ngon đến nhường nào, nếu biết, nàng chắc chắn sẽ không nói những lời này.

Lý Hiên cũng không hề giải thích, trái lại còn múc thêm cháo cho nàng.

Cứ như vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã qua hai ngày.

Tình trạng phục hồi của Tần Nguyệt rất tốt, qua hai ngày đã khỏi 90%, thậm chí còn vào bếp làm bữa sáng cho Lý Hiên.

Còn về Huyết Ảnh Thiên Thư theo như lời dặn của Lý Hiên, tốc độ lĩnh ngộ của nàng rất nhanh, cộng thêm việc Lý Hiên không ngừng giảng giải và truyền đạt cảm ngộ, lĩnh ngộ của nàng dần đạt đến viên mãn.

Tống Tiểu Mỹ cũng tương tự, với sự tăng thêm của huyết mạch, tốc độ của Tống Tiểu Mỹ không hề thua kém so với Tần Nguyệt, về mặt lĩnh ngộ, cả hai đều gần đạt đến viên mãn.

Lại một ngày nữa trôi qua.

Sáng sớm.

Lý Hiên và hai người Tần Nguyệt đang luyện công dưới tầng hầm, nhìn hai cô nương nhập định, Lý Hiên lấy ra hai quả dung tâm, từ từ sử dụng.

Một luồng nước ấm bắt đầu bắt đầu lăn tăn trong cơ thể, cảm giác như ngâm mình trong suối nước nóng lại một lần nữa ập đến.

Lý Hiên có thể cảm nhận được năng lực thiên phú của mình lại có sự biến đổi, có năng lực bắt đầu lột xác.

'Ting! Mắt Đại Bàng của ngài dung nhập vào Góc Nhìn Thượng Đế, tầm quan sát của Góc Nhìn Thượng Đế càng thêm chi tiết, tính xuyên thấu mạnh mẽ hơn.'

'Ting! Mắt Âm Dương của ngài dung nhập vào Góc Nhìn Thượng Đế, phạm vi quan sát của Góc Nhìn Thượng Đế được mở rộng, có thể quan sát thấy tồn tại đặc thù.'

Cùng với âm thanh thông báo của máy móc, Lý Hiên khởi động Góc Nhìn Thượng Đế, bắt đầu quan sát cảnh tượng trong bán kính mười nghìn thước.

Khoảnh khắc Góc Nhìn Thượng Đế được mở ra.

Thứ Lý Hiên nhìn thấy đầu tiên là hắc khí thỉnh thoảng lưu động trên bầu trời, những hắc khí đó lưu chuyển như một lomojotvaan khí.

Trọng tâm là phần hầm mỏ trong khu vực sương trắng, ở nơi đó có một cụm hắc khí lớn đang ngưng tụ lại rồi từ từ tiêu tán.

Nhìn cụm hắc khí to lớn đó, Lý Hiên nhíu mày, thử sử dụng Góc Nhìn Thượng Đế để nhìn cảnh tượng bên trong hầm mỏ.

"Khả năng dò xét đúng thật là mạnh hơn khá nhiều, trước đây, do chịu sự ảnh hưởng của màn sương màu trắng, phạm vi có thể quan sát được rất ít. Hiện giờ, vậy mà có thể tiến sâu vào bên trong hầm mỏ như vậy, đúng là rất tốt."

Lý Hiên thầm nói, cảm thấy Góc Nhìn Thượng Đế đã thăng cấp rất nhiều.

Đáng tiếc hầm mỏ quá sâu, lớp sương màu trắng bên trong càng đậm, sau khi thăm dò đến một khoảng cách nhất định thì Lý Hiên không thể tiến sâu thêm vào bên trong nữa.

Có điều hắn vẫn có thu hoạch, thông qua hắc khí, hắn có thể phán đoán rằng bên trong hầm mỏ vẫn tồn tại nguy hiểm như trước.

Và, căn cứ vào phân tích của hắn, thiên mệnh chi tử đi kèm với nguy hiểm, tương lại bọn họ nhất định sẽ phải đương đầu với mối hiểm nguy này.

Bản thân hắn muốn tìm kiếm thiên mệnh chi tử, muốn thu đồ đệ, chỉ cần tập trung vào những khu vực có lượng hắc khí lớn, sử dụng phương pháp này tìm kiếm khắp bốn phương tám hướng, như vậy xác suất tìm được đồ đệ mới rất cao.

Chương 124. Băng Huyên Nhi, người thủ hộ mới

Lý Hiên vô cùng hài lòng với niềm vui bất ngờ này, hắn cảm thấy Tần Nguyệt quả thực là tiểu phúc tinh của hắn, lần nào cũng mang những điều tốt đẹp đến với hắn.

Lý Hiên đang vui vẻ trong lòng đột nhiên nhìn thấy, cách đó khoảng mười nghìn thước, một bóng dáng duyên dáng giẫm trên một thanh trường kiếm đang nhanh chóng bay về phía trước, phương hướng rõ ràng là thành Bạch Vân.

Điều khiến Lý Hiên ngạc nhiên là bóng dáng yểu điệu này có dung mạo vô cùng xinh đẹp, giống như tiên nữ băng giá dưới băng tuyết, tỏa ra khí tức người lạ chớ đến gần.

'Băng Huyên Nhi: Một trong bốn hộ pháp của thiên mệnh cứu thế, người hộ đạo thời kỳ đầu của Tần Nguyệt, không thể nhận làm đệ tử.'

"Người hộ đạo mới đã đến rồi sao."

Lý Hiên thầm nói, mơ hồ cảm thấy sức mạnh vận mệnh chuyển động.

"Sư tôn, ta đã thăng cấp đến Huyết Ảnh Thiên Thư viên mãn rồi!"

Giọng nói ngọt ngào cắt đứt dòng suy nghĩ của Lý Hiên, hắn quay đầu lại nhìn Tần Nguyệt, nói: "Tăng đến viên mãn rồi sao?"

"Đúng vậy, sư tôn, cảm ngộ ngài truyền đạt cho ta đúng lúc bù đắp thiếu sót trong cảm ngộ của ta, sau đó ta đã lĩnh ngộ, ngài

xem."

Cánh tay nhỏ bé của Tần Nguyệt vung lên, hơn một chục huyễn ảnh ngay lập tức xuất hiện xung quanh, từng bóng dáng trông vô cùng sống động.

"Không tệ, không tệ, mặc dù số lượng huyễn ảnh hơi ít, nhưng cũng được rồi." Lý Hiên hài lòng gật đầu.

"Sư tôn, ta cũng đã đạt đến viên mãn rồi."

Tống Tiểu Mỹ cũng đứng dậy, trên gương mặt nhỏ ngập tràn niềm vui, thi triển ra huyễn ảnh.

Chất lượng huyễn ảnh của nàng cũng rất khá chân thực, có điều số lượng hơi ít, miễn cưỡng coi là đủ.

"Rất tốt."

Lời khen ngợi hiếm có của Lý Hiên, hắn cảm thấy con của thiên mệnh đúng là bất phàm, dù là vai phụ cũng có thể tiến bộ nhanh chóng.

Leng keng!

Âm thanh lanh lảnh vang lên.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đồng thời nhìn về phía bên hông của mình, nhanh chóng lấy một ngọc phù ra.

"Ta là Băng Huyên Nhi, bằng hữu của Hạnh Nhi, đến tảng đá lớn ở cổng thành phía nam tìm ta."

Âm thanh thanh lãnh phát ra từ ngọc phù, vang vọng trong hầm ngầm, khiến Tần Nguyệt nhìn về phía Lý Hiên ngay tức khắc.

"Sư tôn, bằng hữu của Hạnh Nhi tỷ đến, chúng ta đến cổng nam chứ?"

"Ta suy nghĩ."

Lý Hiên có thể cảm nhận được sự cường đại của Băng Huyên Nhi, có nàng bảo vệ Tần Nguyệt, sự đảm bảo của Tần Nguyệt sẽ được đảm bảo, cộng thêm việc đã nắm giữ huyễn ảnh, không còn phải lo lắng quá nhiều nữa.

Vì thế hắn gật đầu nói: "Được, có điều đợi một chút, để ta nói với ngươi về một bí cảnh ẩn dưới nước, ngươi nhất định sẽ có thu hoạch ở nơi đó."

"Được, sư tôn."

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ điều ngoan ngoãn lắng nghe, sau khi ghi nhớ những gì Lý Hiên nói bọn họ mới tiến về cổng nam.

Một lúc sau.

Tại cửa nam, bên cạnh tảng đá lớn.

Băng Huyên Nhi mặc trang phục màu trắng đẹp tựa tiên nữ, khắp cơ thể tỏa ra khí tức lạnh lẽo người lạ tránh xa ra, lạnh lùng nhìn về phía Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ.

"Tại sao lại trễ như vậy?"

"Chúng ta bị một số chuyện cản trở." Tần Nguyệt khẽ giải thích.

"Sau này những chuyện nhỏ nhặt thì bỏ qua, nhiệm vụ của các ngươi là tăng thực lực lê, chỉ có như vậy mới có thể trưởng thành nhanh chóng." Băng Huyên Nhi điềm nhiên nói.

"Vâng!"

"Hãy nói về thực lực của các ngươi đi, Huyên Nhi chỉ bảo ta đến bảo vệ các ngươi, không đề cập đến những chuyện khác, ta cần phải hiểu rõ về tình trạng của cá ngươi." Âm thanh lạnh lùng

của Băng Huyên Nhi vang lên.

"Ta là Luyện Thể tầng bảy, sư tỷ là Luyện Thể tầng chín." Tống Tiểu Mỹ cất lời, nói ra tu vi.

"Ồ? Thực lực cũng được đấy, cao hơn hai đến ba tầng so với dự đoán của ta, sao lại thăng cấp nhanh như vậy? Hạnh Nhi có bản lĩnh như vậy sao?" Băng Huyên Nhi có chút ngạc nhiên.

"Chủ yếu là do sư tôn giúp đỡ chúng ta, nên mới có thể thăng cấp nhanh như vậy." Tần Nguyệt không nhịn được mà tán dương sư tôn.

"Sư tôn? Các ngươi có sư tôn?" Băng Huyên Nhi ngờ vực.

"Đúng, sư tôn của chúng ta là luyện đan sư, do sử dụng đan dược nên tu vi của chúng ta mới có thể thăng cấp nhanh như vậy." Tần Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

"Luyện đan sư, thảo nào thăng cấp nhanh như vậy, sư tôn của các ngươi là người tư tiên của tiên môn nào?" Băng Huyên Nhi nghi ngờ hỏi.

"Không phải tiên môn, sư tôn của chúng ta không gia nhập môn phái, hắn là một Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư, vô cùng lợi hại." Tống Tiểu Mỹ cũng rất tôn sùng sư tôn của mình.

"Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư?"

Băng Huyên Nhi cau mày, nàng cho là luyện đan sư của tiên môn, không ngờ lại là Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư của thế giới võ giả.

Điều này rất khác với suy nghĩ của nàng, nhưng nàng không hề có ý định phê phán, chỉ lạnh lùng cất lời.

"Sau này đan dược của các ngươi sẽ do ta cung cấp, không

được phép sử dụng đan dược của người khác."

"Tại sao?"

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đồng thời cau mày.

"Bởi vì tất cả đan dược trên đời đều để lại một lượng đan độc nhất định trong cơ thể, thứ này sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tu hành. Thứ ta cung cấp là đan dược thượng phẩm, đan dược thượng phẩm chứa đựng rất ít đan độc, giá trị cũng rất cao, nên mới cho các ngươi sử dụng." Băng Huyên Nhi lạnh nhạt nói, mang đến cho người ta loại cảm giác cao cao tại thượng.

"Đan dượng thượng phẩm? Ta còn tưởng là đan dược cực phẩm nữa cơ." Tần Nguyệt lẩm bẩm.

Chương 125. Băng Huyên Nhi, người thủ hộ mới (2)

"Đan dược cực phẩm? Ngươi cho rằng đan dược cực phẩm là rau cải sao? Đan dược cực phẩm rất hiếm thấy, không dễ kiếm được. Ngay cả ta cũng chỉ có thể cung cấp đan dược thượng phẩm cho các ngươi." Băng Huyên Nhi giải thích bằng giọng nói thanh lãnh.

"Cảm ơn đan dược của ngươi, nhưng không cần đâu, chúng ta có đan dược của sư tôn cho là đủ rồi. Đúng rồi, ngươi có muốn biết sư tôn đưa cho chúng ta loại đan dược nào không?" Tống Tiểu Mỹ đút tay vào trong túi Càn Khôn, cười lanh lảnh, nói.

"Ồ?"

Băng Huyên Nhi ngạc nhiên liếc nhìn Tống Tiểu Mỹ, suy ngẫm một chút rồi nói.

"Sau khi ta nhắc đến đan dược thượng phẩm, các ngươi bình tĩnh như vậy, xem ra, đan dược các ngươi có tốt hơn so với đan dược thượng phẩm, ta xác nhận một chút."

Hai ngón tay mảnh khảnh của Băng Huyên Nhi chụm lại, dựng thẳng trước người, đồng thời nhắm mắt lại.

Thiên Nhãn!

Cùng sự dao động của linh lực, Băng Huyên Nhi mở mắt ra, lưu quang lưu chuyển bên trong đôi mắt đẹp, mơ hồ có chút ánh lửa rực cháy tỏa ra.

Một giây sau.

Băng Huyên Nhi nhìn Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ, cẩn thận đánh giá một lúc, sau đó thu hồi Thiên Nhãn.

"Quả thực là thân thể tinh thuần, sư tôn của các ngươi đúng là có chút bản lĩnh." Băng Huyên Nhi gật đầu ngợi khen.

"Thân thể tinh thuần? Đó là gì?" Tần Nguyệt khẽ chớp đôi mắt trong veo, hỏi.

"Thân thể tinh thuần có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện, là thể chất sau khi độc tố trong cơ thể vị đào thải đến một mức độ nhất định. Đan dược các ngươi sử dụng chắc chắn đã nhiều hơn một trăm viên, nếu không sẽ không hình thành thân thể tinh thuần. Bản thân ta thấy khá tò mò về sư tôn của các ngươi." Giọng nói lạnh lùng của Băng Huyên Nhi lại một lần nữa đưa ra lời giải thích.

"Hóa ra là chúng ta đã có thân thể tinh thuần, vẫn là sư tôn lợi hại nhất." Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đồng thời tự hào nói.

"Sư tôn của các ngươi đúng thật là rất mạnh, nhưng ta vẫn muốn đan dược các ngươi sử dụng sau này sẽ do ta cung cấp." Băng Huyên Nhỉ mỉm cười.

"Tại sao?"

Tống Tiểu Mỹ rất ngạc nhiên, biết rõ bọn họ có đan dược cực phẩm mà vẫn muốn cung cấp đan dược, điều này khiến người khác vô cùng ngờ vực.

"Bởi đan dược ta cung cấp là linh đan do người tu tiên luyện chế." Câu nói của Băng Huyên Nhi rất chấn động.

"Linh đan?"

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ nhìn nhau, hoàn toàn không ngờ được đáp án lại là như vậy.

"Hiệu quả của linh đan kinh người, mạnh hơn nhiều so với đan dược Khí Huyết, dù có là đan dược Khí Huyết cực phẩm cũng không thể vượt qua được linh đan. Cộng thêm việc các ngươi có thân thể tinh thuần, tiếp tục sử dụng đan dược Khí Huyết cực phẩm chỉ khiến dược lực bị lãng phí. Vậy nên sau này các ngươi cần sử dụng linh đan do ta cung cấp."

Băng Huyên Nhi nói tiếp, âm thanh thanh lãnh khiến người ta cảm nhận được một loại tiên tư phiêu nhiêu.

"Đan dược cực phẩm có thể tiêu trừ dược độc, chúng ta có thể đồng thời sử dụng đan dược cực phẩm và linh dược, thế chẳng phải càng tốt sao?" Tần Nguyệt đề cập đến trọng điểm quan trọng nhất.

"Không có tác dụng, đan dược Khí Huyết cực phẩm là đan dược thuộc về võ giả, chỉ có thể loại trừ đan độc do đan dược của võ giả tạo ra. Còn linh đan do người tu tiên luyện chế, sinh ta dược độc chỉ có thể sử dụng linh đan cực phẩm của người tu tiên mới có thể loại trừ." Băng Huyên Nhi lại giải thích thêm lần nữa.

"Hóa ra là như vậy." Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên do.

"Nếu đã hiểu, vậy đan dược sau này của các ngươi sẽ do ta cung cấp."

Âm thanh của Băng Huyên Nhi vẫn lạnh lùng như trước, sau khi nói xong câu này, giọng nói của nàng đột nhiên nhỏ lại, trong giọng nói có chút ngượng ngùng.

"Chuyện... Các ngươi có thể bán cho ta chín mươi viên đan dược Khí Huyết cực phẩm được không?"

"Chao! Bán cho ngươi chín mươi viên?" Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đồng thời sững sờ, ngạc nhiên nhìn Băng Huyên Nhi.

Cái người tu tiên này chân trước vừa nói ra một đống lý lẽ lớn như vậy, chân sau lại đã muốn mua chín mươi viên đan dược cực phẩm, bước ngoặt này cũng quá đột ngột, đúng là khiến người ta ngoài ý muốn.

"Ta cũng từng là võ giả khí huyết, từng sử dụng đan dược Khí huyết, trong cơ thể vẫn còn khá nhiều đan độc Khí Huyết. Sau này đã đã tìm kiếm rất lâu cũng chỉ tìm được mười viên đan dược Khí Huyết cực phẩm, chỉ loại trừ được một phần đan độc Khí Huyết. Nếu như có thêm chín mươi viên đan dược Khí Huyết cực phẩm nữa thì ta cũng sẽ có được thân thể tinh thuần, có thể đẩy nhanh tốc độ tu hành." Gương mặt trắng nõn của Băng Huyên Nhi đỏ bừng, trong lời giải thích có chút ngượng ngùng.

"Hóa ra là vậy, nhưng chúng ta phải hỏi qua sư tôn trước mới được, sư tôn đồng ý chúng ta mới có thể bán cho ngươi."

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đã hiểu rõ nguyên do, có điều ánh mắt nhìn về phía Băng Huyên Nhi lại ẩn chứa sự khác thường.

"Hôm nay các ngươi có thể đi hỏi một chút được không, dù sao nhiệm vụ chính của ngày hôm nay là tìm hiểu lẫn nhau, đúng rồi, Hạnh Nhi nói rằng để lại một tiểu viện cho ta, nó ở đâu?"

Giọng nói của Băng Huyên Nhi dần khôi phục sự lạnh nhạt, nhưng trong giọng nói lại để lộ một sự mong đợi, muốn sớm một chút nhận được đan dược cực phẩm.

"Ở bên cạnh tiêu cục Bạch Vân, chúng ta dẫn ngươi đi."

Chương 126. Băng Huyên Nhi, người thủ hộ mới (3)

"Không cần, các ngươi nói địa chỉ cho ta biết là được rồi, ta phải làm quen với hoàn cảnh địa lý xung quanh trước." Băng Huyên Nhi nghiêm túc nói.

"Được."

...

Sau một hồi trò chuyện với nhau.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đi về phía thành Bạch Vân.

Còn Băng Huyên Nhi thì nhanh chóng bay đến những ngọn núi xung quanh, chuẩn bị tìm kiếm nơi phù hợp để tiến hành rèn luyện, đồng thời hy vọng tìm được một bí cảnh.

Nhưng bí cảnh rất hiếm, bí cảnh mà Hạnh Nhi biết lần trước vẫn là do gia tộc của nàng tìm được, Băng Huyên Nhi không chắc rằng mình có thể tìm được một bí cảnh trong thời gian ngắn.

"Nếu như trong vòng một tháng không tìm được bí cảnh, ta sẽ dẫn đám Tần Nguyệt đến thành Hàn Băng, tuy rằng hành trình xa xôi, nhưng nơi đó có một vài bí cảnh nhỏ, đáng giá để đi."

Băng Huyên Nhi thầm thì, đôi giày thêu nhỏ giẫm lên phi kiếm, nhanh chóng bay xa.

Thành Bạch Vân.

Căn phòng dưới tầng hầm tăm tối.

Lý Hiên ngồi trên thảm với con dao khắc trong tay, hắn đang nhẹ nhàng chạm khắc trên một khúc gỗ, từng đao từng đường khắc ra diện mạo của mình.

Vì lần đầu tiên thử khắc chân dung của mình, mặc dù đã kiềm chế sức mạnh ở tay, nhưng hắn vẫn khắc bản thân rất xấu.

Rắc!

Lý Hiên bóp nát bản khắc bằng gỗ, cầm một mảnh khác lên tiến hành khắc lại.

Lần này hắn thay đổi cách khắc, ngoại hình vẫn là của chính mình nhưng trên gương mặt có đeo một chiếc mặt nạ.

Có sự che đậy của chiếc mặt nạ, tốc độ điêu khắc của Lý Hiên tăng nhanh lên nhiều, cũng khắc càng lúc càng giống bản thân hơn, không còn xấu xí như trước nữa.

"Cũng khá ổn."

Đến khi khắc xong, Lý Hiên ngắm bản thân trên bức tượng khắc gỗ, tổng thể trông cũng khá ổn, mặt nạ càng tăng thêm cảm giác thần bí.

"Hay chọn bức này đi."

Với sự kỳ vọng sâu sắc, Lý Hiên rút dao găm ra và vạch một đường lên bàn tay trái của mình.

Trong chớp mắt.

Giọt máu đỏ tươi chảy ta từ miệng vết thương, nhanh chóng rơi xuống, Lý Hiên vội vàng đặt tay trái lên trên bức tượng gỗ.

Một giây sau.

Kích hoạt năng lực Huyết Nhân Ngẫu!

Phút chốc, tia sáng màu máu lập lòe, chợt sáng chợt tắt giống như ánh đèn màu máu, khi sáng khi tối chiếu rọi căn phòng tù mù dưới tầng hầm.

Trong quá trình này, một lượng máu lớn của Lý Hiên bị Huyết Nhân Ngẫu hấp thụ, gương mặt vốn đã tái nhợt của hắn càng thêm xám trắng.

Lý Hiên không có ý định dừng lại, trái lại hắn còn tiếp tục tiêu hao một lượng máu lớn, cho đến tận khi cơ thể hơi chao đảo hắn mới dừng lại.

"Khụ khụ khụ, tiêu hao hơi quá."

Cảm nhận được sự yếu ớt của cơ thể, Lý Hiên nhanh chóng ăn một viên Khí Huyết đan cực phẩm, đồng thời cũng quan sát vết thương trên tay trái.

Xác nhận rằng vết thương đang dần khép miệng, hắn gật đầu hài lòng.

Sau đó, hắn cúi người nhặt bức tượng khắc gỗ có đeo mặt nạ lên, đánh giá một cách cẩn thận.

Lúc này, bức tượng đeo mặt nạ đã hoàn toàn chuyển sang màu máu, bản chất là gỗ của bức tượng cũng hoàn toàn biến đổi, để lộ chút linh động và mượt mà.

Chiếc mặt nạ trên gương mặt của bức tượng khiến tượng gỗ vốn có chút thần bí càng thêm thần bí.

"Huyết Nhân Ngẫu, cuối cùng cũng hoàn thành."

Hài lòng ngắm nhìn Huyết Nhân Ngẫu, Lý Hiên cảm nhận một chút liên hệ mỏng manh giữa mình và Huyết Nhân Ngẫu, thỏa mãn gật đầu.

Nhẹ nhàng đứng dậy, cơ thể yếu ớt của Lý Hiên hơi chao đảo.

Đợi sau khi đứng yên được hắn mới bước từng bước, rời khỏi tầng hầm, trở về phòng ngủ, chọn nghỉ ngơi.

Không lâu sau đó.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ trở về, đứng ngoài cửa nhìn thấy Lý Hiên lại nghỉ ngơi, các nàng không định làm phiền hắn, định rời đi.

"Sao thế? Có chuyện thì cứ nói."

Giọng nói của Lý Hiên từ trong phòng vọng ra, âm thanh vẫn bình thường, không có chút suy yếu nào.

"Vâng, sư tôn."

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ không phát hiện ra sự suy yếu của Lý Hiên, các nàng đứng ngoài cửa kể lại toàn bộ tình hình một lượt, bao gồm cả chuyện mua đan dược cực phẩm.

"Được, các ngươi xử lý đi, đúng rồi, Tần Nguyệt, tặng ngươi bức tượng này, nhất định phải luôn mang theo bên người, không được cất trong túi Càn Khôn."

Cùng với câu nói của Lý Hiên, một bức tượng bị ném ra ngoài, được Tần Nguyệt đón lấy.

Ngửi thấy mùi máu tươi trên bức tượng, quan sát bức tượng kỳ lạ, Tần Nguyệt không hề hỏi nguyên do, điều đầu tiên nàng làm là thể hiện lòng biết ơn: "Cảm ơn sư tôn!"

"Ừ, đi đi, ta muốn ngủ rồi, buồn ngủ quá." Lý Hiên ngáp một cái, uể oải thiếp đi.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ nhanh chóng ngoan ngoãn rời đi, đợi sau khi ra khỏi cửa, các nàng nhìn bức tượng tỏa ra mùi máu

tươi một cách nghi ngờ.

"Lạ thật, tại sao sư tôn lại đưa một bức tượng cho ngươi? Hơn nữa, mùi máu tươi quá nồng." Tổng Tiểu Mỹ hỏi.

"Không rõ nữa, nhưng sư tôn đưa chắc chắn là có đạo lý của người, ta sẽ luôn mang nó theo bên cạnh." Tần Nguyệt nghiêm túc siết chặt nắm đấm nhỏ của mình.

"Ừ, nói đúng lắm."

Tống Tiểu Mỹ cũng gật đầu, cảm thấy vâng theo lời nói của sư tôn là chuyện đương nhiên.

Bởi vì hai người bọn họ cũng đã biết về chuyện của khu vực sương trắng, biết người trấn áp nơi đó là sư tôn, nên bọn họ đương nhiên càng tin tưởng và tôn kính Lý Hiên.

Với sự kính ngưỡng dành cho Lý Hiên, Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ trở về phòng, nhìn thấy Tiểu Hắc Hùng và Tiểu Hắc Miêu đang ngủ vùi trong phòng.

Hai con tiểu yêu thú đang trong quá trình lột xác, sau một thời gian nữa, hoàn thành chuyển hóa là có thể thức tỉnh, đến lúc đó sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Chương 127. Lý Hiên phù hợp ở rể

Sau khi kiểm tra hai con tiểu yêu thú, xác nhận rằng mọi thứ vẫn bình thường, Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ mới đi đến tiểu viện bên cạnh, đợi Băng Huyên Nhi trở về.

Bên ngoài thành Bạch Vân.

Xung quanh kết giới của khu vực sương trắng.

Đường Khả Nhi và Chu Hằng của Tam Kiếm Tông đứng trước khu vực sương trắng.

Nhìn Thiên Hỏa đang phất phơ trên bầu trời, nhìn phong ấn Thiên Hỏa tăng phúc một cách rung động.

Vào lúc này.

Màn sương màu trắng trong khu vực sương trắng đã mỏng hơn ít nhất mười lần, những hoạt tử nhân vốn đập vào kết giới đều đã biến mất.

Cả quái vật thịt bướu được phát hiện ra trước đó cũng mất tích, cả khu vực sương trắng nhìn không còn chút dấu vết nào của tà dị.

Chỉ có ngọn lửa đang thiêu đốt khắp nơi chứng minh rằng trận chiến trước đó đã chấn động đến nhường nào.

Hai người không khỏi nhớ đến người trẻ tuổi đội đấu lập ở buổi đấu giá.

Người nọ ăn mặc vô cùng bình thường, trên trang phục còn có tro bụi, thoạt nhìn mệt mỏi phong trần, như là đã đi một hành trình dài.

Một người như vậy.

Tiên tốn rất nhiều tiền tài, thậm chí còn lấy ra trận bàn phong ấn trân quý bên người ta, chỉ để đấu giá được Thiên Hỏa.

Hiện tại.

Thiên Hỏa đó đang phiêu nhiêu giữa bầu trời, biến thành trung tâm của phong ấn, trấn áp khu vực sương trắng, đồng thời cũng cứu thành Bạch Vân rộng lớn, cứu được hàng nghìn hàng vạn dân chúng.

Hành động vĩ đại như vậy khiến trái tim Đường Khả Nhi rung động.

Hơn nữa, nghĩ đến việc người thanh niên đội đấu lạp là vị tông sư phong ấn đã cứu thành Bạch Vân nhiều lần, tâm tình Đường Khả Nhi không thể bình tĩnh nổi.

Nhưng Đường Khả Nhi biết, vị tông sư này hiêu hao quá nhiều máu, rất có khả năng đã ngã xuống, đã không còn cứu vãn được nữa.

Vút vút!

Tiếng xé gió truyền đến, giống như là tiếng vỗ cánh.

Âm thanh này thu hút sự chú ý của Đường Khả Nhi và Chu Hằng, cả hai người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Khoảnh khắc.

Một con hạc giấy màu trắng chậm rãi bay tới, đậu trên bả vai Đường Khả Nhi thở khò khè.

Nhìn con hạc giấy màu trắng, Đường Khả Nhi kinh ngạc.

"Nhất định là hạc giấy truy tung của Lục trưởng lão, tông sư phong ấn kia còn sống sao?"

Đường Khả Nhi thở dài thật sâu, thử rót linh lực vào hạc giấy màu trắng, rất nhanh bạch hạc liền đập cánh bay vòng quanh phong ấn.

Vút vút!

Con hạc giấy màu trắng bay tới bay lui, chuyển động xung quanh phong ấn mười mấy vòng, rồi bất ngờ bay về phía thành Bạch Vân.

Nhìn thấy cảnh này, đôi mắt Đường Khả Nhi sáng ngời, vui vẻ nói: "Sống, chắc chắn còn sống, tốt quá, tốt quá rồi."

Đường Khả Nhi vô cùng vui vẻ, vội vàng tiến bước theo con hạc giấy, chẳng mấy chốc đã đi đến thành Bạch Vân, bắt đầu tìm kiếm bên trong thành.

Tốc độ bay của hạc trắng cũng không nhan, thường vòng đến vòng đi, thậm chí còn một lần nữa bay ngang qua mới đã đi qua trước đó rồi.

Sau hai giờ.

Đường Khả Nhi và Chu Hằng lòng vòng mấy chục vòng trong thành, theo hạc giấy đi đến khu vực gần tiêu cục Bạch Vân của Lý Hiên.

Lúc này, Đường Khả Nhi đứng trên nóc nhà, nhìn thấy một thanh niên sắc mặt tái nhợt từ trong phòng bước ra.

"Đúng là một công tử tuấn tú, thành Bạch Vân còn có một công tử ngọc thụ lâm phong như vậy."

Đường Khả Nhi chớp đôi mắt to đen láy, cẩn thận đánh giá Lý Hiên.

Nhìn Lý Hiên với hàng lông mày sắc bén, ngắm gương mặt tuấn tú ấy, nhìn lọn tóc đen rủ bên tai, vóc dáng thon dài, cả cảm giác linh hoạt kỳ ảo từ bên trong tỏa ra ngoài.

Một giai công tử với khí chất đặc biệt phiêu nhiên như vậy, dù có là người tu tiên, Đường Khả Nhi cũng không khỏi liếc mắt ngắm vài lần.

"Ngươi đang làm gì?"

Chu Hằng cũng nhảy lên trên nóc nhà, phát hiện ra Đường Khả Nhi đang ngắm thanh niên tuấn tiếu, lập tức cau mày.

"Không ngờ thành Bạch Vân nhỏ như vậy, lại có công tử văn nhã nhường này." Đường Khả Nhi thắc mắc nói.

"Chỉ là lớn lên dễ nhìn mà thôi, ai biết hắn là người thế nào? Ngươi xem sắc mặt tái nhợt của hắn đi, chắc chắn cũng giống như một vài đệ tử của gia tộc, miệt mài quá độ." Chu Hằng bất mãn nói.

Chu Hằng vừa nói xong những lời này.

Con hạc giấy giữa không trung bất ngờ đáp xuống và hạ cánh trên vai Lý Hiên.

Trong khoảnh khắc nó xà xuống.

Đường Khả Nhi và Chu Hằng đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó là đồng tử kịch liệt co lại.

"Các ngươi đang làm cái gì vậy? Xuống khỏi mái nhà nhà ta."

Lý Hiên ngẩng đầu, nhìn về phía nóc nhà, đồng thời hai dòng tin tức cũng xuất hiện.

'Chu Hằng: Đệ tử trấn giữ Tam Kiếm Tông.'

'Đường Khả Nhi: Đệ tử trấn giữ Tam Kiếm Tông, sau này là một trong năm người thủ hộ, không thể thu làm đồ đệ.'

"Được, được, chúng ta xuống ngay đây."

Đường Khả Nhi gật đầu theo bản năng, nhanh chóng lắc người nhảy xuống đường phố rồi tức tốc chạy vào trong một con ngõ vắng vẻ, hít một hơi thật sâu.

Chu Hằng cũng chạy đến, không nhịn được nói: "Chẳng lẽ là hắn?"

"Chắc chắn là hắn, mới đầu ta còn không chú ý đến, hiện tại nghĩ lại, vóc dáng của hắn rất giống với người đội đấu lạp ngày đó, hơn nữa, bọn họ đều là người trẻ tuổi. Với cả, vị công tử tuấn tiếu này gương mặt tái nhợt, rõ ràng là do mất máu quá nhiều gây ra, cộng thêm việc hắn ở thành Bạch Vân, còn có sự xác định của hạc giấy nữa. Tất cả các bằng chứng đều chứng minh rằng tông sư phong ấn đã cứu thành Bạch Vân nhiều lần chính là hắn." Đường Khả Nhi nói mà nội tâm chấn động.

Chương 128. Lý Hiên phù hợp ở rể (2)

"Nhưng hắn còn quá trẻ, chúng ta vẫn nên điều tra trước rồi nói, biết đâu nhìn nhầm sẽ không ổn."

Chu Hằng không muốn tin, chủ yếu là do Lý Hiên quá quá ưa nhìn, nếu như có thêm chiến công cứu giúp thành Bạch Vân nữa, hắn sẽ là ứng cử viên sáng giá cho việc chọn đạo lữ.

"Ha ha!"

Đường Khả Nhi liếc Chu Hằng một cái đầy khinh thường, nàng biết suy nghĩ của hắn là gì.

Tuy nhiên Đường Khả Nhi cũng có suy nghĩ của mình, trong nhà chỉ có một nữ nhi là nàng, cần tìm một người ở rể để kế thừa gia tộc.

Người tu tiên chắc chắn không muốn ở rể, chắc chắn phải loại trừ người tư tiên.

Bây giờ ngoại hình của Lý Hiên hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của nàng, nếu tính cách phù hợp, vậy nàng thật sự muốn nhận Lý Hiên.

Vì vậy nàng dự định hỏi thăm tình hình, xem xem Lý Hiên là người như thế nào.

Với suy nghĩ như vậy, Đường Khả Nhi xoay người rời đi, thân thể yêu kiều như cánh bướm bay đi, chẳng mấy chốc đã đi đến gần phủ thành chủ, gặp được Triệu thống lĩnh.

Đường Khả Nhi không quen biết nhiều người ở tòa thành này, chỉ có Triệu thống lĩnh và thành chủ, nàng định hỏi thẳng.

"Triệu thống lĩnh, ngươi biết người của tiêu cục Bạch Vân không?"

"Tiêu cục Bạch Vân? Biết, Tổng tiêu đầu và Thiếu tiêu đầu của bọn họ, ta đã gặp mấy lần, coi như là quen biết." Triệu thống lĩnh nói rõ.

"Người này tên là gì? Ngươi biết không?"

Đường Khả Nhi vẫy bàn tay nhỏ bé, phát động thuật thành tượng, một bức tranh xuất hiện trong không khí.

"Là Lý Hiên, Thiếu tiêu đầu của tiêu cục Bạch Vân, tính cách hơi lạnh lùng, ta đã gặp hắn hai lần, là một người vô cùng nội liễm." Triệu thống lĩnh nói.

"Hóa ra tên của hắn là Lý Hiên, tính tình hơi lạnh lùng không sao, quan trọng nhất là tuấn tú, đúng rồi, hắn là người như thế nào? Có bản lĩnh gì đặc biệt không?" Đường Khả Nhi tiếp tục hỏi.

"Tấm lòng của hắn rất tốt, thường xuyên giúp đỡ nhỏ yếu, cô nhi viện duy nhất bên trong thành là do hắn bỏ tiền xây dựng. Còn những chuyện khác ta không rõ lắm, hắn vô cùng khiêm tốn, ít khi tham dự tiệc." Triệu thống lĩnh tiếp tục nói.

"Ra là như vậy, đúng là người được chọn phù hợp cho vị trí tướng công của ta, cứ thế trước đi."

Đường Khả Nhi lẩm bẩm một câu, lắc người rời đi, để lại Triệu thống lĩnh trong sững sờ.

Lâu sau.

Triệu thống lĩnh mới có phản ứng, thầm lẩm bẩm,

"Ứng cử viên tướng công? Lý Hiên này muốn phất rồi, có người tu tiên đứng sau, thành Bạch Vân này ai dám chọc hắn? Ngay cả thành chủ cũng không dám. Không được, ta phải đi tạo mối quan hệ trước, ngàn vạn lần không được chọc tức hắn."

Nói xong, Triệu thống lĩnh vội vã đi về phía tiêu cục Bạch Vân.

...

Bên ngoài cửa tiêu cục Bạch Vân.

Một trận chiến vừa kết thúc.

Ba mươi mấy tên côn đồ và một thanh niên có nốt ruồi đen bị đánh đến mặt mũi sưng vù, nằm trên mặt đất rên la.

"Ngươi dám đánh ta, ngươi có biết ta là ai hay không?" Thanh niên có nốt ruồi đen nằm trên mặt đất, gào lên.

"Đánh ngươi thì sao nào? Dám đến tiêu cục Bạch Vân thu phí bảo hộ, đánh ngươi còn là nhẹ đấy."

Dẫn theo một đám tiêu sư, Lý Hiên nở một nụ cười chế nhạo, nhìn thanh niên có nốt ruồi đen.

"Lý Hiên! Ta nói cho ngươi biết, ta là tiểu cữu tử của Triệu thống lĩnh, dám đánh ta, ngươi có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không? Có tin hay không, một câu nói của ta đủ để khiến tiêu cục Bạch Vân của các ngươi đóng cửa." Thanh niên nốt ruồi đen kêu gào.

"Đóng cửa? Chỉ dựa vào ngươi!"

Lý Hiên tiến lên một bước với một nụ cười chế nhạo, cầm thanh đao vỗ nhẹ lên mặt thanh niên nốt ruồi đen, lạnh lùng nói.

"Hãy nhớ hương vị của đau đớn, nếu không ngươi sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết chữ chết viết thế nào."

Nói xong, cánh tay phải của Lý Hiên dồn sức, má đao đập thật mạnh vào gương mặt của thanh niên nốt ruồi đen.

Bộp!

Âm thanh giòn tan vang lên.

Dấu vết hình lưỡi đao sưng lên bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được trên gương mặt của thanh niên nốt ruồi đen, một nửa khuôn mặt của hắn đỏ ửng lên.

"A! Đau chết ta."

Thanh niên nốt ruồi đen đau đớn gào khóc thảm thiết, bụm mặt lăn lộn trên mặt đất, lăn qua lộn lại như chó bị đánh.

Lý Hiên cười lạnh nhạt thu trường đao lại, quét mắt liếc nhìn đám người xung quanh, nói lớn,

"Tiêu cục Bạch Vân ta không gây chuyện, nhưng cũng chẳng sợ phiền phức, sau này còn ai dám đến kiếm chuyện, đừng trách ta vô tình."

Cùng với câu nói của Lý Hiên.

Những người xung quanh xem náo nhiệt và không cho rằng đó là chuyện lớn cũng cảm thấy áp lực, cũng ý thức được rằng tiêu cục Bạch Vân không dễ chọc.

Ngay cả tiểu cữu tử của Triệu thống lĩnh cũng dám đánh, dũng khí như vậy không phải lớn bình thường đâu.

Ngoài cửa tiêu cục.

Sau khi nói xong câu này, Lý Hiên liếc nhìn thanh niên có nốt ruồi đen đang lăn lộn trên mặt đất bằng ánh mắt khinh bỉ.

Với sự trợ giúp âm thầm của Huyết Phân Thân, những lần tiêu

sư áp tải hàng hóa gần đây ngày càng trôi chảy, toàn bộ các chuyến phiêu đều được hoàn thành thành công, dẫn đến việc kinh doanh của tiêu cục càng ngày càng rực rỡ.

Chuyện này đương nhiên khiến một số người bất mãn và soi mói, giống như thanh niên nốt ruồi đen, ghen tị nên đến kiếm chuyện.

Lý Hiên đương nhiên sẽ không chiều theo đối phương, nên đánh thì đánh, đừng nói là thanh niên nốt ruồi đen, ngay cả khi Triệu thống lĩnh đích thân đến, Lý Hiên cũng dám đánh.

"Triệu thống lĩnh đến rồi, Triệu thống lĩnh đến rồi!"

Chương 129. Đã xảy ra chuyện gì?

Có tiếng hét lớn phát ra từ trong đám đông, theo âm thanh đó, đám đông tránh ra một lối đi, Triệu thống lĩnh vạm vỡ với thanh trường đao giắt bên hông bước từng bước đến.

"Tỷ phu, tỷ phu, ta bị đánh, ngươi phải xử hắn cho ta!"

Nhìn thấy Triệu thống lĩnh, thanh niên nốt ruồi đen vội vàng gào lên như nhìn thấy cứu tinh.

Những người đang xem náo nhiệt xung quanh cũng thích thú quan sát cảnh tượng này, đều đợi Triệu thống lĩnh nổi giận và xung đột với Lý Hiên.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu thống lĩnh trầm giọng hỏi, cau mày nhìn thanh niên nốt ruồi đen trên mặt đất.

"Tỷ phu, ta bị đánh, là Lý Hiên của tiêu cục Bạch Vân, là Lý Hiên đánh ta." Thanh niên nốt ruồi đen vội vàng cáo trạng.

"Cái gì?"

Nghe thấy vậy, Triệu thống lĩnh sững sờ, vội vàng chạy đến trước mặt Lý Hiên: "Ngươi không sao chứ? Có bị thương không?"

Shh!

Tất cả im lặng.

Hai mắt thanh niên nốt ruồi đen trợn tròn, người xem náo nhiệt xung quanh cũng trợn trừng, ngay cả người của tiêu cục Bạch Vân cũng mở to mắt, ngơ ngác nhìn Triệu thống lĩnh.

Rõ ràng là Lý Hiên đánh thanh niên nốt ruồi đen, kết quả là Triệu thống lĩnh lại hỏi Lý Hiên có bị thương hay không, này là quan tâm nhầm người sao?

Mọi người nhất thời hơi mê mang, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghi ngờ rằng có phải Triệu thống lĩnh đã nghe nhầm hay không.

Có người không khỏi nhắc.

"Triệu thống lĩnh, là Lý Hiên đánh tiểu cữu tử của ngươi, không phải là tiểu cữu tử của ngươi đánh Lý Hiên."

"Nói bậy! Sao Lý Hiên có thể đánh người khác được? Các ngươi chọc chuyện gây sự khắp nơi, còn dám kiếm chuyện, ta bắt tất cả các ngươi lại."

Giọng nói của Triệu thống lĩnh vang vọng khắp hiện trường như tiếng nổ, khiến đám đông càng thêm ngỡ ngàng.

"Tỷ phu, tỷ phu, ta thực sự bị đánh, ngươi nhìn mặt ta đi, bị Lý Hiên một chiêu quất thành như vậy, tím bầm luôn rồi." Thanh niên nốt ruồi đen không nhịn được, tố cáo thêm lần nữa.

"Đánh rắm, phẩm hạnh của ngươi thế nào ta còn không rõ sao? Một người khắp nơi chọc chuyện như ngươi, đừng nói Lý Hiên không đánh ngươi, dù có đánh chết ngươi thì cũng là ngươi đáng bị đánh."

Biểu cảm của Triệu thống lĩnh cương nghị, cả người thể hiện tư thái cương trực công chính, càng khiến những người xung quanh hoang mang hơn.

Bọn họ nhớ rõ rành rành.

Trước đây thanh niên nốt ruồi đen gây ra chuyện, đều là Triệu thống lĩnh đứng ra làm chỗ dựa cho hắn, sao hôm nay Triệu thống lĩnh lại đổi tính? Sao lại biến thành bộ dạng chính nghĩa thế này?

Mọi người hoang mang không thể hiểu được, nghi ngờ cách thức bước ra cửa hôm này có gì đó không ổn.

"Khụ khụ."

Bất chấp phản ứng của mọi người, Triệu thống lĩnh nhanh chóng đi đến trước mặt Lý Hiên và nói lời xin lỗi.

"Lý Hiên huynh đệ, xin lỗi, là tiểu cữu tử của ta không có đầu óc, đã gây rắc rối cho ngươi rồi. Ngươi yên tâm, sau này ta chắc chắn sẽ dạy dỗ hắn cẩn thận, tuyệt đối không để hắn nơi nơi gây chuyện nữa."

"Ừ, nếu Triệu thống lĩnh đã đích thân xin lỗi, vậy thì chuyện này bỏ qua đi." Lý Hiên xua tay chẳng mấy để tâm.

"Cảm tạ Lý Hiên huynh đệ."

Triệu thống lĩnh nhanh chóng nói cảm ơn, sau đó nhìn về phía thanh niên nốt ruồi đen, nhấc chân phải lên, đạp xuống: "Còn không nhanh xin lỗi Lý Hiên huynh đệ, nhanh lên."

"Ô ô ô."

Đầu thanh niên nốt ruồi đen ong ong, hắn cảm thấy mọi chuyện khác hẳn với những gì hắn nghĩ, cảm thấy tỷ phu hôm nay như biến thành một người khác.

Nhưng hắn sợ tỷ phu nhất, chỉ có thể vội vàng nhận lỗi.

"Rất xin lỗi, đều là lỗi của ta, ta sẽ không thu phí bảo hộ nữa, cũng không dám đắc tội ngươi nữa."

"Cứ vậy đi."

Lý Hiên chẳng thèm để tâm đến thằng hề như vậy, quay người trở về tiêu cục, trở về tiểu viện của mình, cầm tảng đá lên khắc.

Cửa tiêu cục.

Thấy Lý Hiên không hề có ý định truy cứu, Triệu thống lĩnh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng dẫn thanh niên nốt ruồi đen đi.

Để lại những con người mờ mịt ở đó, bọn họ tự hỏi có phải đã thấy áo giác hay sao, cảm thấy những gì xảy ra hôm nay quá khó hiểu, giống như một giấc mơ.

Bên kia.

Triệu thống lĩnh dẫn thanh niên nốt ruồi đen về nhà.

"Tỷ phu, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Thanh niên nốt ruồi đen cũng phát hiện ra điểm khác thường.

"Đâu chỉ là có chuyện, nếu ta qua đó chậm thêm chút nữa, ngươi có chết cũng uổng phí." Triệu thống lĩnh nghiêm túc nói.

"Hả? Tại sao?" Thanh niên nốt ruồi đen bối rối không hiểu gì.

"Bởi vì có người đứng sau Lý Hiên, hắn có quan hệ với môn phái tu tiên Tam Kiếm Tông, biết đâu còn có thể thành hôn với người tu tiên, người có bối cảnh như thế đến cả thành chủ cũng không dám chọc. Một thống lĩnh nho nhỏ như ta, làm sao có thể dây dưa với tồn tại như vậy?" Triệu thống lĩnh tiếp tục nói.

"Hóa ra là vậy, trước đây sao ta chưa từng nghe qua chuyện này?" Thanh niên nốt ruồi đen thắc mắc khó hiểu.

"Ta cũng vừa mới biết, người tu tiên là Đường Khả Nhi của Tam Kiếm Tông, nàng vừa ý Lý Hiên."

"Vậy mà nàng lại coi trọng Lý Hiên, chết tiệt, Lý Hiên có gì tốt, không phải là lớn lên hơi trắng sao, hắn là một tên tiểu bạch kiểm."

Thanh niên nốt ruồi đen ghen tị khôn nguôi, rất mong một người tu tiên xinh đẹp như Đường Khả Nhi có thể thích hắn.

"Đừng ghen tị, dập tắt suy nghĩ đó ngay đi, nhớ cho kỹ, sau này không được gây sự với Lý Hiên, nếu không ngay cả ta cũng cứu không được ngươi." Triệu thống lĩnh cảnh cáo.

"Đã biết."

Thanh niên nốt ruồi đen chán nản rời đi, hắn ghen tị với Lý Hiên, muốn thay thế Lý Hiên, vì vậy hắn nghĩ xem làm sao để biến mình thành tiểu bạch kiểm.

Bên kia.

Chương 130. Đã xảy ra chuyện gì? (2)

Lý Hiên cầm một cục đá, điêu khắc từng chút một.

Kỹ năng điêu khắc của hắn đã được cải thiện rất nhiều, bởi vì các Huyết Phân Thân cũng bắt đầu luyện điêu khắc.

Với phản hồi từ đông đảo Huyết Phân Thân như vậy, kỹ năng điêu khắc của Lý Hiên được cải thiện nhanh chóng.

Không chỉ vậy.

Các Huyết Phân Thân đã tham gia quá nhiều công việc và thành thạo rất nhiều kỹ năng chuyên nghiệp.

Nhiều kiến thức như vậy cũng là một thành quả lớn đối với Lý Hiên, dù cho hắn có ở nhà ngày ngày nhàn hạ, mỗi ngày hắn vẫn tiến bộ thần tốc.

Khuyết điểm duy nhất là, mỗi ngày não phải xử lý quá nhiều thông tin, rất dễ mệt mỏi.

Hơi mệt mỏi, Lý Hiên đặt tượng đá xuống, tựa lưng lên ghế dựa, uể oải ngắm nhìn bầu trời và những đám mây xanh.

Nhưng từ Góc Nhìn Thượng Đế.

Bên trên bầu trời xanh thăm thẳm là từng luồng hắc khí, khối đen của quặng mỏ trong khu vực sương trắng ngoài thành cũng dày đặc hơn.

"Hắc khí càng ngày càng nhiều."

Lý Hiên thì thầm, cử càng nhiều Huyết Phân Thân đến những khu vực có hắc khí mạnh để tìm thiên mệnh chi tử, đồng thời mở trợ lý nhỏ ra.

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 5000 của ngài nghe thấy lời đồn, hư hư thực thực chuyện có người mang huyết mạch huyền bí xuất hiện.'

'Ting! Huyết Phân Thân cương thi số hiệu 666 của ngài hấp thu âm khí, từng bước mạnh hơn.'

'Ting! Huyết Phân Thân bộ khoái của ngài đã anh dũng chết trận vì che chở đồng đội rút lui do gặp phải sự tấn công của một lượng lớn sinh vật ô nhiễm trong quá trình thăm dò khu vực hắc khí.'

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 996 của ngài, sau bảy ngày quan sát, có 90% xác suất xác nhận mình đã tìm được con của thiên mệnh.'

"Ồ?"

Hàng lông mày của Lý Hiên cau lại, biểu cảm trở nên nghiêm nghị.

"90%? Xác suất không thấp, để ta xem qua tài liệu trước."

Lý Hiên chậm rãi ngồi thẳng, bắt đầu hấp thụ ký ức của Huyết Phân Thân, gương mặt nhanh chóng lộ ra biểu cảm hứng thú.

"Tiêu Kiếm, từng là thiên tài sáng chói nhất của bộ tộc Ma Lang, mười tuổi đã đạt đến Luyện Thể tầng năm, được gia tộc gửi gắm nhiều kỳ vọng. Nhưng về sau, thực lực của hắn đột nhiên giảm xuống đến Luyện Thể tầng một, nhiều năm không thể tiến bộ, chịu bao ánh mắt lạnh lùng cùng chế giễu, hắn chỉ có thể dựa vào tiệm rèn nhỏ của mình để duy trì cuộc sống,"

Lý Hiên khẽ vê lọn tóc bên tai mình, vô cùng có hứng thú với Tiêu Kiếm, dự định đi đến thành Ma Lang tìm Tiêu Kiếm.

Tiêu Kiếm đúng thực là có khuôn mẫu của nhân vật chính thiên mệnh, không đến gặp thì sẽ bỏ lỡ.

Với sự mong đợi sâu sắc, Lý Hiên thu dọn hành lý, nói với gia đình và rời khỏi nhà.

Đương nhiên.

Hắn không quên để lại một lá thư cho Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ.

Sau khi mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa, hắn mới rời khỏi thành Bạch Vân, dẫn theo một đám Huyết Phân Thân cuồn cuộn thẳng tiến về thành Ma Lang.

Thành Ma Lang cũng cách thành Bạch Vân khá xa, cưỡi ngựa khoảng chừng ba ngày mới đến được thành Ma Lang.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, Lý Hiên tìm đến tiệm thợ rèn trước tiên, và nhìn thấy Tiêu Kiếm ngoài cửa tiệm thợ rèn.

'Họ tên': Tiêu Kiếm.

'Tư chất': Tuyệt phẩm.

'Huyết mạch': Huyết mạch Ma Lang Vương đang trong quá trình kích phát, cần nhiều khí huyết hơn...

'Số mệnh': Vai phụ định mệnh, Ma Lang Vương tương lai.

'Gợi ý': Phù hợp tiêu chuẩn nhận đồ đệ.

...

"Quả nhiên có thể thu đồ đệ, rất tốt!"

Trong mắt Lý Hiên lóe lên ánh sáng, tâm trạng vô cùng vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy bốn chữ vai phụ định mệnh, Lý Hiên hơi nghi vấn.

Theo lý thuyết, những trải nghiệm của Tiêu Kiếm rất giống với trải nghiệm của nhân vật chính, kết quả hắn vậy mà lại là một vai phụ.

"Vai phụ thì vai phụ, chỉ cần có thể thu làm đồ đệ là được."

Lý Hiên vui vẻ đi về phía trước, chọn bước về phía Tiêu Kiếm không chút do dự.

Tiệm rèn.

Tiêu Kiếm đứng trước đe, dùng búa cheng cheng cheng gõ vào khối sắt, từng chút từng chút loại bỏ tạp chất bên trong khối sắt.

"Hây! Đây chẳng phải là đệ nhất thiên tài của thành Ma Lang chúng ta sao? Tại sao lại ở đây tôi sắt thế?"

Một âm thanh ngả ngớn vang lên, cùng với giọng nói này, vài thanh niên nam nữ mười lăm mười sáu tuổi bước đến, chế nhạo nhìn Tiêu Kiếm.

Những người này ăn mặc lộng lẫy, có đầy tớ, trông như thể bọn họ là nhà giàu xổi.

Tiêu Kiếm không để tâm đến những gì bọn họ nói, hắn vẫn tiếp tục tôi sắt, nhát này đến nhát khác.

"Vẫn còn là Luyện Thể tầng một, Tiêu Kiếm ngươi đúng thực là phế vật, năm đó ngươi là thiên tài đệ nhất của thành Ma Lang, hiện tại lại là phế vật đệ nhất rồi ha ha ha."

"Đúng vậy, Tiêu Kiếm cũng mười lăm rồi đi? Vẫn còn là Luyện Thể tầng một, đúng là đồ vô dụng, ta đã là Luyện Thể tầng năm

rồi."

"Quả nhiên, rác rưởi chính là rác rưởi, đừng bao giờ mong đạt đến Luyện Thể tầng hai, ha ha ha."

Đám người đó to tiếng cười nhạo, sau một trận sỉ nhục mới rời đi.

Chỉ còn lại Tiêu Kiếm vẫn lẳng lặng ở đó tôi sắt, nhưng bàn tay cầm búa của hắn lại siết chặt hơn một chút.

"Có hận không?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, lọt vào tai Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm không hề ngẩng đầu lên, hắn vẫn tiếp tục cheng cheng rèn sắt.

"Có muốn trở nên mạnh mẽ không?"

Giọng nói lạnh nhạt đó lại vang lên, bàn tay luôn tôi sắt của Tiêu Kiếm cuối cùng cũng ngừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn sang hướng phát ra âm thanh.

Ở đó.

Một thanh niên mặt mày khôi ngô đang lẳng lặng đứng.

Thanh niên mặc trang phục màu trắng, mái tóc đen dài, gương mặt anh tuấn, khí chất kỳ ảo, cộng thêm cây sáo bạch ngọc bên hông, và cả trường kiếm trong tay.

Chương 131. Ma Lang Vương Tiêu Kiếm

Ấn tượng đầu tiên của Tiêu Kiếm về người thanh niên này là phong độ bất phàm, anh tuấn phóng khoáng.

"Ngươi đang nói chuyện với ta sao?" Tiêu Kiếm nhìn thanh niên.

"Tất nhiên, chỉ cần ngươi bái ta làm sư tôn, ta có thể khiến ngươi trở nên mạnh mẽ, rất mạnh." Lý Hiên tự tin nói.

"Trở nên mạnh mẽ? Ha ha ha, ha ha ha."

Tiêu Kiếm cười sằng sắc. trong tiếng cười đầy dẫy sự thê lương, có chút cay đắng và cả không cam lòng sâu sắc.

Đợi đến khi cười đủ, Tiêu Kiếm thở dài, nói.

"Ngươi cũng muốn thông qua ta để tạo mối quan hệ với bộ tộc Ma Lang sao? Vô ích thôi, bọn họ đã từ bỏ ra rồi, ngươi tìm nhầm người rồi."

"Tạo quan hệ? Lý Hiên ta cần phải tạo mối quan hệ với kẻ khác sao? Nực cười!" Lý Hiên nở nụ cười khinh thường.

"Ồ?"

Khi nghe thấy câu nói này, Tiêu Kiếm cau mày, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt kinh ngạc, trông sự tự tin của Lý Hiên, Tiêu Kiếm đúng thật là rất bất ngờ.

"Ngươi thực sự không phải vì tạo mối quan hệ với bộ tộc Ma

Lang sao?"

"Tất nhiên là không, mục đích của ta là thu ngươi làm đồ đệ, chỉ đơn giản thế thôi! Lý Hiên nói chắc như đinh đóng cột.

"Nhận ta làm đồ đệ? Tại sao? Ta là phế vật nổi tiếng, những kẻ khác chỉ hận không thể tránh xa ta." Tiêu Kiếm ngờ vực khó hiểu.

"Rất đơn giản, vì ta có thể biến phế vật thành thiên tài." Lý Hiên điềm nhiên nói.

"Ta..."

Tiêu Kiếm có phần câm lặng, tuy rằng hắn biết đối phương không phải đang mắng hắn phế vật, nhưng tại sao câu biến phế vật thành thiên tài lại nghe khác thường như vậy?

Nhưng Tiêu Kiếm vẫn hít sâu một hơi, nói: "Ngươi có thể dạy ta thứ gì?"

"Ngươi muốn học thứ gì?" Lý Hiên hỏi ngược lại.

"Ồ?"

Nghe hắn nói vậy, cả người Tiêu Kiếm sững sờ, ngạc nhiên nhìn Lý Hiên.

Câu nói 'ngươi muốn học thứ gì' chỉ có năm chữ, nhưng những chữ này quá lớn, phạm vi nó bao hàm quá rộng.

Mấu chốt là thông qua mấy câu này, cũng phản ánh sự tự tin của đối phương.

Nhưng Tiêu Kiếm vẫn cau mày, bởi vì câu này quá lớn, Tiêu Kiếm nghi ngờ rằng đối phương đang nói khoác, vì vậy hắn cau mày.

"Có rèn đúc không? Chỉ cần ngươi có thể rèn ra một vũ khí hạ

phẩm, ta sẽ bái ngươi làm sư tôn, có điều chỗ này của ta không đủ nguyên liệu, ngươi phải tự mua."

"Vũ khí hạ phẩm? Chuyện nhỏ."

Lý Hiên mỉm cười tự tin, là một Rèn Đúc Tông Sư, đừng nói là rèn ra vũ khí hạ phẩm, dù có là rèn vũ khí thượng phẩm, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vì vậy hắn móc từ trong túi ra một nén vàng lớn ném cho đối phương, thản nhiên nói: "Ngươi đi mua tài liệu, ta đi chuẩn bị trước."

"Được... Được."

Nhìn thỏi vàng lớn được ném tới, Tiêu Kiếm sững sờ, không thể tin được đối phương lại to gan như vậy, vậy mà lại ném cho mình một nén vàng.

Phải biết, đây là vàng, giá trị cao hơn bạc rất nhiều.

Đối phương tùy ý ném ra số vàng có giá trị lớn như vậy, điều này khiến Tiêu Kiếm rất bất ngờ, cũng cảm thấy mình được tin tưởng.

Cũng vì thỏi vàng lớn này mà ánh mắt Tiêu Kiếm nhìn Lý Hiên đã hoàn toàn thay đổi, không còn đề phòng như trước mà buông lỏng cảnh giác.

"Cảm ơn sự tin tưởng của ngươi, ta sẽ đi mua tài liệu ngay bây giờ."

Nói xong, Tiêu Kiếm cầm vàng bước vội, hoàn toàn không để ý đến tiệm rèn rách nát.

Trong tiệm rèn này không có thứ gì quý giá, cho dù có ném tất cả đi cũng không đáng giá bằng nén vàng này, vậy nên Tiêu Kiếm

bước đi vô cùng quyết đoán.

Hắn là người có điểm mấu chốt, không tham lam nén vàng lớn này, trái lại còn chạy tới chạy lui vài cửa tiệm nguyên liệu, tốn ba đến bốn giờ mới mua đủ nguyên liệu.

Cho đến khi kiếm đủ nguyên liệu.

Tiêu Kiếm vội vàng chạy về phía tiệm rèn, vừa chạy vừa lo lắng.

"Tốn nhiều thời gian như vậy, vị công tử tên Lý Hiên kia liệu có nghi ngờ ta đã cầm vàng bỏ trốn không? Haiz! Biết thế thì đã mời vị công tử đó đi mua nguyên liệu cùng."

Tiêu Kiếm vô cùng lo lắng, tốc độ chạy lại nhanh hơn chút.

Nhưng sau khi chạy đến con phố trước tiệm rèn, hắn cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì trên con phố này có quá nhiều người, một đám người tụ tập bàn tán.

Tiêu Kiếm mơ hồ nghe thấy mấy chữ tiệm rèn, hắn trở nên căng thẳng ngay lập tức, lo rằng tiệm rèn sẽ xảy ra vấn đề.

Hắn vội bước nhanh vài bước, đi đến nơi tập trung đông người lắng nghe kỹ càng hơn, muốn biết chuyện gì đang xảy ra ở đây.

"Thật lợi hại, các ngươi không biết lúc đó rung động đến nhường nào đâu, trong khoảnh khắc đã chặt đứt."

"Ta cũng nhìn thấy, khi ấy người xung quanh tiệm rèn đều hoảng sợ, ánh mắt thiếu chút nữa là trợn đến lòi cả ra."

"Cũng chẳng, hiện tại người của các gia tộc đều đã đến tiệm rèn rồi, sắp chật cứng người."

Đám đông trên phố bàn tán xôn xao, trái nghe mấy chữ phải nghe mấy câu nên Tiêu Kiếm càng mù mờ hơn, hắn cũng sợ tiệm rèn sẽ có chuyện, dù sao đó cũng là tài sản duy nhất của hắn.

Tiêu Kiếm dự định tìm người hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì đang diễn ra ở đây.

Lúc này.

Hắn đột nhiên nhìn thấy bảy, tám chàng trai thiếu nữ từ cách đó không xa bước đến.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy những kẻ này, Tiêu Kiếm nhướn mày.

Bởi vì mấy kẻ này chính là những đứa trẻ nhà giàu đã nhạo báng hắn lúc trước.

Những kẻ này có tiền có thế, đa phần trong số đó điều là đệ tử trực hệ của Tiêu gia, Tiêu Kiếm là đệ tử chi thứ, ngay cả trong thời điểm thiên tài nhất, cũng chỉ có thể ngồi ngang hàng với những người này.

Chương 132. Tiêu Kiếm mông lung

Bây giờ tu vi của hắn bị kẹt ở tầng một, đương nhiên trở thành đối tượng chế giễu của những kẻ này, cứ có thời gian là những kẻ này lại đến chế giễu hắn.

Lúc này, những kẻ đó đang nhanh chóng bước đến, hướng đến vị trí của mình.

Nhìn thấy vậy, Tiêu Kiếm biết là không thể tránh được, chỉ có thể thở dài chờ đợi một đợt chế giễu đang đến.

"Tiêu Kiếm, cuối cùng cũng tìm được ngươi, ngươi đi đâu, tại sao lại cầm một cái túi lớn như vậy, để ta cầm giúp ngươi."

"Khụ khụ, Tiêu Kiếm, trước đây ta đắc tội với ngươi, mong ngươi thứ lỗi, đừng tranh chấp với ta."

"Cả ta nữa, mọi người đều là thành viên của Tiêu gia, Tiêu Kiếm, trước đây ta nhiều lần mạo phạm, những thứ này để bù đắp cho ngươi, mau nhận đi."

"Tiêu Kiếm ca ca, rất xin lỗi, trước đây là do Dĩnh Nhi không hiểu chuyện, Tiêu Kiếm ca ca có thể tha thứ cho Dĩnh Nhi được hay không?"

...

Bảy, tám thiếu nam thiếu nữ quang quác xung quanh Tiêu Kiếm, bọn họ nói một đống lời xin lỗi, thậm chí còn có người đưa tiền và khế ước nhà.

Một màn như vậy, cảnh tượng như vậy.

Triệt để khiến Tiêu Kiếm choáng váng, đầu óc ong ong.

Phải biết, những người này có thân phận bất phàm, gia thế hiển hách, rất nhiều người đều được các trưởng lão Tiêu gia chống lưng, tính tình cực kỳ kiêu ngạo.

Với tính cách cao ngạo đến vậy, bối cảnh vững chắc đến vậy, bọn họ lại thay đổi thái độ và đột nhiên đối xử tốt với mình như này, khiến Tiêu Kiếm có cảm giác như đang nằm mơ.

"Tiêu Kiếm, ngươi định về tiệm rèn sao? Đi, chúng ta che cho ngươi về."

"Đúng, đúng, đúng, phía trước người rất nhiều, cả đám người quê mùa chặn đằng trước, đúng là chán ghét."

"Tiêu Kiếm ca ca yên tâm, Dĩnh Nhi sẽ hộ tống ngươi qua đó bằng tất cả sức lực."

Đám thiếu nam thiếu nữ này lại tiếp tục quang quác nói, trong sự mông lung của Tiêu Kiếm, bọn họ hộ tống Tiêu Kiếm tiến về phía trước.

Dọc đường tiến lên.

Tiêu Kiếm nhìn thấy nhiều người hơn, đám người đông như mắc củi vây quanh khu vực tiệm rèn, chật đến mức tiệm rèn gần như biến thành cái thùng sắt.

Bằng sự hộ tống của đám người đó.

Tiêu Kiếm chen mãi, cuối cùng cũng chen vào phía bên trong đám người.

Sau đó, hắn nhìn thấy một tốp quân vệ thành đang canh giữ cửa tiệm rèn, cố gắng hết sức để duy trì trật tự.

"Đứng lại! Cấm di chuyển đến gần tiệm rèn trong vòng hai thước."

Thấy Tiêu Kiếm đến gần, thủ lĩnh quân vệ thành quát lớn ngăn cản hắn, đứng chắn trước mặt hắn với gương mặt lạnh lùng và cao ngạo.

"Hắn là Tiêu Kiếm, tiệm rèn này là của hắn."

Tiêu Kiếm còn chưa nói gì, đám thiếu nam thiếu nữ kia đã nói rõ thân phận của Tiêu Kiếm, điều này cũng khiến thủ lĩnh quân vệ thành sững sờ.

Sau khi nghe những lời này, sự thờ ơ và kiêu ngạo trên gương mặt người thủ lĩnh quân vệ thành lập tức biến mất, thay vào đó là biểu cảm nịnh nọt.

"Hóa ra tà Tiêu Kiếm tiểu huynh đệ, đúng thực là tướng mạo tuấn tú, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn phóng khoáng, nghiêng nước nghiêng thành, nhanh... Mời vào!"

Nghiêng nước nghiêng thành?

Nghe thấy mấy chữ này, Tiêu Kiếm sững người một lát, cảm thấy rằng mấy chữ nghiêng nước nghiêng thành này dường như không thích hợp để hình dung hắn, nhưng hắn không quan tâm đến những điều này được nữa, bởi vì hắn đã choáng váng hơn rồi.

Thủ lĩnh quân vệ thành kiêu ngạo và lạnh lùng như thế, thái độ lại thay đổi 180°, tâng bốc bản thân như vậy, chuyện này khiến Tiêu Kiếm càng thêm choáng váng.

Với sự nghi hoặc sâu sắc, Tiêu Kiếm bước về phía tiệm rèn, hắn phát hiện ra rằng các công cụ rèn đúc đã được chuyển vào trong nhà, hắn còn mơ hồ nghe thấy âm thanh đinh đinh đang đang từ trong nhà phát ra.

Tiêu Kiếm tiến lên hai bước, đột nhiên nhìn thấy một lão giả tóc bạc ở cửa tiệm rèn.

Trong tay lão giả tóc bạc cầm búa với đinh, đang sửa lại cửa gỗ, Tiêu Kiếm biết trên cánh cửa gỗ cửa tiệm của hắn có một lỗ thủng to, đã nên sửa lại từ lâu.

Nhưng sửa cửa thì sửa cửa, chứ lão giả tóc bạc đang sửa chữa cánh cửa này có điểm gì đó rất lạ.

Bởi vì người này vậy mà lại là Lục trưởng lão của Tiêu gia, người có quyền lực đứng đầu, được nhiều người kính trọng, luôn trong giai đoạn sống an nhàn sung sướng.

Nhưng bây giờ.

Vị Lục trưởng lão sống an nhàn sung sướng của Tiêu gia lại ở chỗ này sửa chữa cửa gỗ, làm một công việc hèn hạ như vậy ở chỗ này, cảnh tượng này lại khiến Tiêu Kiếm sững sờ một lần nữa.

"Chuyện gì thế này? Tại sao Lục trưởng lão có thân phận tôn quý của Tiêu gia lại ở đây sửa cửa? Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Ta mất trí rồi sao?"

Tiêu Kiếm cảm thấy bộ não của mình không đủ dùng, cần phải phát triển thêm nữa, quả thực là cảnh tượng trước mặt hắn càng ngày càng không chân thật, giống như một giấc mơ.

Cùng với cảm giác vô cùng không chân thực, Tiêu Kiếm bước từng bước đến trước cửa tiệm, hắn nhìn thấy hai bóng dáng đang cầm thiết chùy cố gắng gõ.

Đây cũng là hai lão giả, một người là Rèn Đúc Đại Sư của phủ thành chủ, người còn lại là Tam trưởng lão Tiêu gia, cũng là Rèn Đúc Đại Sư vô cùng mạnh.

Kỹ năng rèn của hai người rất tuyệt vời, và cả hai đều đã rèn

được vũ khí thượng phẩm, được phong làm Đại Sư, bọn họ là những tồn tại được kính trọng.

Nhưng, lúc này.

Hai Đại Sư này lại đinh đinh đang đang chế tạo vũ khí như một thợ rèn bình thường trong tiệm rèn, nhìn cảnh tượng này, Tiêu Kiếm càng thêm mông lung.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Tiêu Kiếm cũng nhìn thấy Lý Hiên, nhìn thấy công tử tuấn tú nói muốn nhận hắn làm đệ tử ấy.

Chương 133. Tiêu Kiếm mông lung (2)

Bấy giờ.

Người công tử anh tuấn ấy đang ngả lưng trên ghế dựa, đung đưa ghế một cách chán chường.

Điều khiến Tiêu Kiếm kinh ngạc hơn là đã có thêm một chiếc mặt nạ trên gương mặt của công tử Lý Hiên ấy, che khuất khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Nhưng, dẫu vậy, loại khí chất kỳ ảo đó vẫn không thể che dấu được, vẫn khiến người ta chú ý.

Tiêu Kiếm nhìn Lý Hiên đang nằm trên ghế dựa, lại nhìn hai Đại Sư đang ra sức rèn sắt, Tiêu Kiếm hoàn toàn ngơ ngác.

Cũng tại thời điểm này.

Trong lúc Tiêu Kiếm sững người.

Rèn Đúc Đại Sư của phủ thành chủ cầm món vũ khí đã rèn xong của mình, nhanh chóng bước đến trước mặt Lý Hiên, hỏi như một học trò nhỏ.

"Lý tiên sinh, ta đã rèn xong món vũ khí này rồi, ngài cảm thấy có được không?"

"Cũng tạm, cuối cùng ngươi cũng tìm được lối đi rồi, đổi chỗ này thành Điệp Gia Pháp mười hai lần, khớp này sử dụng Điệp Gia Pháp ba mươi sáu lần. Ngoài vấn đề ở hai nơi này ra, về cơ bản là ngươi có thể rèn ra vũ khí thượng phẩm một cách ổn định." Lý

Hiên lười biếng nói.

"Vâng, vâng! Cảm tạ sự chỉ điểm của Lý tiên sinh, cuối cùng ta cũng hiểu được, cuối cùng ta cũng tìm thấy lối đi, vô cùng cảm ơn tiên sinh."

Rèn Đúc Đại Sư của phủ thành chủ cuối cùng cũng tìm được con đường, nước mắt lưng tròng cúi đầu thật sâu cảm tạ, sau đó hớn hở chạy đến bàn đe, tiếp tục không ngừng binh binh binh bang bang bang.

Một bên khác, Tam trưởng lão Tiêu gia nhìn theo với ánh mắt hâm mộ, hắn vẫn chưa tìm được con đường, lúc này trong lòng tràn đầy cảm giác nôn nóng, sau khi nhìn thấy Tiêu Kiếm, đôi mắt Tam trưởng lão sáng lên.

Bởi vì trước đó Lý tiên sinh đã nói dự định thu Tiêu Kiếm làm đồ đệ, có tầng quan hệ này của Tiêu Kiếm, hắn có thể thỉnh giáo Lý tiên sinh thêm nhiều lần.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ có thể học được nhiều hơn nữa, nên Tam trưởng lão liên tục nháy mắt ra hiệu cho Tiêu Kiếm nhanh chóng tiến lên.

Song.

Lúc này Tiêu Kiếm đang trong trạng thái sững người.

Bởi vì hắn nhìn thấy Rèn Đúc Đại Sư thân phận tôn quý đang hỏi xin ý kiến Lý Hiên như một học trò nhỏ.

Còn Lý Hiên, hắn chẳng những đang tựa lưng trên ghế nằm, mà còn trả lời một cách uể oải, vô cùng có lệ.

Quan trong là, sau khi Lý Hiên nói xong, Rèn Đúc Đại Sư lại còn lệ nóng doanh tròng nói lời cảm tạ, còn cúi người thật sâu.

Điều này khiến Tiêu Kiếm hoàn toàn dại ra, đầu óc sắp quá tải.

Với sự hoang mang sâu sắc, Tiêu Kiếm bước về phía trước vài bước, đi đến trước mặt Lý Hiên, nói.

"Ngài... Đã... Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là ta vô tình chế tạo ra một vũ khí cực phẩm, không cần bận tâm." Lý Hiên lười biếng nói.

"Vũ khí cực phẩm? Không cẩn thận?"

Khi nghe thấy những điều này, Tiêu Kiếm hoàn toàn sững sờ, ánh mắt cũng trợn trừng.

Nên biết.

Vũ khí cực phẩm là vũ khí tốt nhất của võ giả, vô cùng hiếm thấy, tương đương với pháp bảo trân quý của giới tu chân, mỗi lần xuất hiện đều có thể tạo nên rung chấn.

Mà người thợ rèn chế tạo ra vũ khí cực phẩm được xưng là Rèn Đúc Tông Sư, giá trị cao hơn cấp bậc Rèn Đúc Đại Sư rất nhiều.

Ở thành Ma Lang, một Rèn Đúc Đại Sư đã rất được chào đón, đừng nói là Rèn Đúc Tông Sư, tuyệt đối là tồn tại khiến mọi người chấn động.

Hiện tại.

Ngay trước mặt hắn.

Vậy mà cũng có một tông sư có thể rèn ra vũ khí cực phẩm, chuyện này khiến đôi mắt Tiêu Kiếm trợn tròn.

"Thực... Có thực không? Ngày lại chế tạo ra được một vũ khí cực phẩm? Từ từ, hình như trong tiệm không có nguyên liệu nào."

Tiêu Kiếm chợt nhận ra điều này.

"Đằng kia có chút phế liệu, vừa đủ."

Lý Hiên chỉ tay vào trong góc, đầu thừa đuôi thẹo giống như rác bị ném trên mặt đất.

"Phế liệu?"

Tiêu Kiếm càng thêm bối rối, đứng sững như một kẻ ngu đần.

Có thể chế tạo ra một vũ khí cực phẩm là đã rất giỏi.

Nhưng, hiện tại, Lý Hiên tiên sinh này lại còn chế tác vũ khí cực phẩm từ phế liệu, điều này khiến Tiêu Kiếm hoàn toàn choáng ngợp.

"Ngươi không cần quá kinh ngạc, đây kỳ thật là ngoài ý muốn, ta vốn chỉ định luyện một vũ khí hạ phẩm. Nhưng không ngờ được lại vô tình rèn ra một vũ khí cực phẩm." Lý Hiên nói đúng sự thật.

Tiêu Kiếm: "..."

Hai vị đại sư: "..."

Hai Rèn Đúc Đại Sư đang tôi sắt cảm thấy không nói nên lời.

Bọn họ cố gắng vài thập niên, liều mạng vài thập niên, tiêu tốn rất nhiều vật liệu quý giá, đều chỉ có thể chế tạo được một vũ khí thượng phẩm.

Ngay cả món vũ khí thượng phẩm, bọn họ cũng rất khó rèn ra, chứ đứng nói đến vũ khí cực phẩm.

Kết quả, hiện tại thì hay rồi, vị tiên sinh này chỉ dùng đầu thừa đuôi thẹo mà lại có thể rèn ra được một vũ khí cực phẩm, đây là vũ khí cực phẩm còn lợi hại hơn cả vũ khí thượng phẩm.

Kết quả như vậy, mọi người vừa hâm mộ, có chút bất đắc dĩ, còn có chút cay đắng.

Không còn cách nào.

Khoảng cách quá lớn, bọn họ chỉ có thể biến đau thương cùng tức giận thành sức mạnh, tiếp tục cố gắng.

"Sao rồi, hiện tại ta đã có tư cách thu ngươi làm đồ đệ chưa?"

Lý Hiên lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Tiêu Kiếm.

"Đương nhiên là có tư cách, ngài là Rèn Đúc Tông Sư, thân phận tôn quý, ta là phế vật, lấy đâu ra tư cách trở thành đồ đệ của ngài."

Tiêu Kiếm thở dài thật sâu, hắn cảm thấy mình không có tư cách bái đối phương là sư tôn, đồng thời cũng tự hỏi việc tại sao thân phận của đối phương cao như thế mà lại muốn thu hắn làm đồ đệ.

Chương 134. Cổ Phong

"Ngươi có tư cách, không nên xem thường chính mình, thiên phú của ngươi so với ngươi tưởng tượng càng tốt."

Lý Hiên chậm rãi đứng lên, cất ghế tựa vào túi Càn Khôn.

"Nếu vậy, ta bái sư."

Tiêu Kiếm hít một hơi thật sâu, đang định quỳ xuống hành lễ với sư tôn thì một giọng nói đột ngột vang lên.

"Đợi đã, ngươi không thể bái hắn làm sư, vì hắn không có tư cách làm sư tôn của ngươi."

Một âm thanh phiêu nhiên vang lên, vang vọng tứ phương, đồng thời cũng vang vọng bên tai mọi người.

Cùng với giọng nói này.

Một bóng dáng nhỏ gầy chậm rãi đi vào tiệm rèn.

Đây là một ông lão mặc đạo bào rách rưới, trên tay hắn cầm một cái đùi gà, vừa ăn vừa bước về phía trước, toàn thân luộm thuộm, bốc ra mùi khó chịu.

Trang phục như vậy, mùi hương như vậy, mọi người không khỏi cau mày.

Chỉ có Lý Hiên cau mày và nhìn người này một cách nghiêm túc.

'Cổ Phong: Người tu tiên, đang bị trọng thương, sức chiến đấu giảm xuống Luyện Thể Tông Sư, người hộ đạo của Tiêu Kiếm,

không thể thu làm đồ đệ.'

"Ngươi là? Cổ gia gia!"

Tiêu Kiếm, người đang chuẩn bị bái sư, khi nhìn thấy bóng dáng nhếch nhác này thì sửng sốt một lúc, sau đó lộ ra vẻ vui mừng.

"Ha ha ha, nhiều năm trước chúng ta chỉ mới gặp nhau một lần, hiện tại ta lại luộm thuộm thành như vậy, khó cho ngươi còn nhận ra ta." Cổ Phong cười ha ha.

"Ta sao có thể quên được ngài! Khi ta cần sự giúp đỡ nhất, là ngài để lại tiệm rèn cho ta, giúp ta có thể sống dựa vào tiệm rèn. Sau này ngài rời đi, đi một lần tận mấy năm, Cổ gia gia, ngài đã ở đâu suốt mấy năm qua?" Tiêu Kiếm vội vàng nói.

"Xảy ra một số chuyện, đừng nhắc những chuyện kia, nói về chuyện bái sư trước đi." Cổ Phong xua tay, nói.

"Tiêu Kiếm, ngươi không được phép tùy tiện bái người khác làm sư, tương lai ngươi phải gia nhập tiên môn, bái người khác làm sư tôn là không cần thiết."

"Gia nhập tiên môn? Ta chỉ là phế vật, làm sao có tư cách gia nhập tiên môn." Tiêu Kiếm khổ sở nhìn Cổ Phong.

"Không, chỉ là ngươi vẫn chưa thức tỉnh mà thôi, đợi đến khi ngươi thức tỉnh, ta sẽ giúp ngươi gia nhập tiên môn, trở thành người tu tiên mạnh mẽ. Vậy nên ngươi không được báo hắn làm sư, sau này sư tôn của ngươi phải là người tu tiên mới đúng." Cổ Phong lại dặn thêm lần nữa.

"Nhưng Lý tiên sinh rất lợi hại, hắn có thể chế tạo ra vũ khí cực phẩm, đây là vũ khí cực phẩm vô cùng lợi hại." Tiêu Kiếm bấc giác nói.

"Đúng là có chút năng lực, nhưng chỉ có năng lực này thôi thì không đủ để trở thành sư tôn của ngươi, chờ ngươi trở thành người tu tiên, có thể học trở thành luyện khí sư. Luyện khí sư mạnh hơn Rèn Đúc Tông Sư rất nhiều, một bên là trời, một bên là đất, vì vậy đừng tùy tiện bái sư." Cổ Phong lại nhắc lại lần nữa.

"Nhưng... Nhưng ta cảm thấy Lý tiên sinh rất tốt, ngoài ngài ra, hắn là người duy nhất sẵn lòng giúp ta." Tiêu Kiếm chân thành nói.

"Về điểm này hắn thực sự đã làm rất tốt, nhưng ngoài rèn đúc ra, hắn không thể cho ngươi thứ gì khác, mà rèn đúc thì không cần thiết phải học. Ta vẫn đề nghị ngươi không nên bái sư, chủ yếu là bởi vì lo lắng có bất trắc, sau này sẽ dẫn đến một loạt phiền toái không cần thiết."

Cổ Phong tiếp tục cự tuyệt, còn kéo Tiêu Kiếm đến bên cạnh mình.

"Nhưng..."

"Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy."

Cổ Phong ngắt lời Tiêu Kiếm, lấy một lọ sứ nhỏ ra, đặt lên mặt bàn, nhìn về phía Lý Hiên.

"Bất kể ngươi nhận Tiêu Kiếm làm đồ đệ với mục đích gì, nhưng ngươi đã thực sự cho hắn hy vọng, điểm này rất đáng khen ngợi, nhưng việc nhận đồ đệ thì bỏ đi. Bên trong bình sứ này có một viên Luyện Tủy đan cực phẩm, ta nghĩ viên Luyện Tủy đan này đã đủ để báo đáp sự giúp đỡ của ngươi vừa rồi, cầm đi đi." Cổ Phong điềm nhiên nói.

Cùng với câu nói của Cổ Phong.

Hai Rèn Đúc Đại Sư bên trong tiệm và cả Lục trưởng lão, bọn họ đồng thời nhìn về hướng chiếc bình sứ nhỏ với sự khát vọng lóe lên thật sâu trong ánh mắt.

Bọn họ biết rõ Luyện Tủy đan cực phẩm trân quý cỡ nào, đây là đan dược quý giá có thể tiêu trừ dược độc, dù chỉ một viên cũng rất quý giá.

Điều này cũng làm cho hai đại sư và Lục trưởng lão nhìn chằm chằm bình sứ nhỏ, hô hấp trở nên rất nặng nề, hiển nhiên là bị rung động bởi viên đan dược này.

Nhìn thấy cảnh này, Cổ Phong cười nhạt, cảm thấy phàm nhân đúng là phàm nhân, một viên đan dược là đã giải quyết được vấn đề.

"Ngươi thu hồi đan dược đi thôi, ta không cần, thu đồ đệ mới là mục đích của ta."

Lý Hiên bình tĩnh quan sát Cổ Phong, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn viên đan dược đó cũng không, hoàn toàn không coi trọng nó.

"Tại sao? Ngươi không nhận ra viên đan dược này sao? Viên đan dược này có giá trị cô cùng cao, nói không chừng có thể giúp ngươi đột phá tu vi mạnh hơn." Cổ Phong cau mày nói.

"Không cần."

Lý Hiên tùy ý đáp lời, rồi quay đầu lại nhìn Tiêu Kiếm, nói.

"Bái sư là chuyện của ngươi, lựa chọn thế nào là do ngươi quyết định, đừng để người khác làm ảnh hưởng, hãy làm theo suy nghĩ trong trái tim ngươi."

Nói xong những lời này, Lý Hiên không nói thêm gì nữa, lẳng lặng đợi.

Bên cạnh.

Cổ Phong đang cầm đùi gà muốn nói gì đó, nhưng khi nghe

thấy câu hay làm theo suy nghĩ trong trái tim, Cổ Phong cũng im lặng, nhất thời cũng không tiện ngăn cản.

Thời gian trôi đi từng chút một.

Cả nơi này trở nên im lặng.

Tiêu Kiếm im lặng một lát, nghĩ đến ước định giữa mình và Lý Hiên trước đó, nghĩ đến chuyện vì một câu nói của mình mà Lý Hiên đã đặc biệt rèn ra một vũ khí.

Chương 135. Nhưỡng Tửu Tông Sư và Hàn Băng Chi Tâm

Tiêu Kiếm cảm thấy mình nên tuân thủ lời hứa, nếu không sẽ trái với bản tâm, vì thế hắn gật đầu nói: "Ta nguyện ý bái sư!"

"Tiêu Kiếm, ngươi không suy nghĩ thêm sao?" Cổ Phong không nhịn được, một lần nữa khuyên.

"Không cần đâu, trước đó ta và Lý tiên sinh đã có ước định, ta nên giữ đúng lời hứa, hơn nữa, Lý tiên sinh là Rèn Đúc Tông Sư, có tư cách làm sư tôn của ta."

Nói xong, Tiêu Kiếm không chút do dự quỳ xuống, cúi đầu hành lễ bái sư với Lý Hiên.

"Sư tôn tại thượng, xin nhận ba lạy của đệ tử Tiêu Kiếm."

Bang bang bang!

'Ting! Ngài thành công thu được một đệ tử có thiên phú tuyệt phẩm, phần thưởng: Nhưỡng Tửu Tông Sư.'

'Ting! Đệ tử của ngài là vai phụ thiên mệnh, được bổ sung thêm phần thưởng thiên phú: Hàn Băng Chi Tâm.'

Cùng với âm thanh thông báo của máy móc.

Hàng loạt kiến thức về nhưỡng tửu tràn vào trong đầu Lý Hiên, đồng thời, một luồng khí tức băng giá bắt đầu tuôn trào trong trái tim, nhanh chóng chảy qua tứ chi bách hài.

Cảm nhận khí tức băng hàn trong cơ thể, Lý Hiên nghi vấn

không thể hiểu được, nhưng hắn vẫn mỉm cười đã Tiêu Kiếm đứng dậy.

"Tốt lắm, từ nay về sau ngươi là đồ đệ của ta, ta sẽ dốc sức bồi dưỡng ngươi, đi theo ta!"

Lý Hiên liếc nhìn đám đông ồn ào bên ngoài cửa, đưa tay nắm lấy bả vai Tiêu Kiếm, cả cơ thể giống như lưỡi kiếm sắc bén, lao ra ngoài.

Bên trong phòng, Cổ Phong đang ăn đùi gà cũng nhanh chóng lắc người đuổi theo, cũng biến mất hút.

Rất nhanh.

Ba người đi đến mái nhà ở một nơi xa, giẫm thẳng lên mái nhà nhanh chóng tiến về phía trước, sau một lúc di chuyển, cả ba người đáp xuống tiểu viện bên trong một căn nhà như chim nhạn gương cánh.

"Đến đây, ngồi đi."

Lý Hiên chỉ tay vào chiếc bàn đá tròn trong tiểu viện, làm cử chỉ mời.

Đây là tiểu viện Huyết Phân Thân mua trong thành Ma Lang, về cơ bản, tất các các tòa thành trong vòng ba nghìn dặm đều có những tiểu viện tương tự, là để thuận tiện cho việc Lý Hiên đi xa.

"Ta rất mừng, ngươi đã bái ta làm sư tôn, là sư tôn, ta đương nhiên là có quà cho ngươi, ngươi nhận thứ này trước đi."

Lý Hiên lấy ra một đơn thuốc, đưa nó cho Tiêu Kiếm.

"Đây là?"

Tiêu Kiếm thắc mắc nhận đơn thuốc, nhìn nội dung bên trong, người không hiểu y dược như hắn căn bản xem không hiểu gì, cứ

như đang đọc thiên thư.

Cạnh đó.

Cổ Phong cũng chẳng mấy coi trọng, dẫu sao phương thuốc do một võ giả lấy ra, làm người tu tiên như hắn đương nhiên là chướng mắt, nên Cổ Phong chỉ tùy tiện liếc nhìn.

Kết quả là vừa liếc qua hắn liền sững sờ, sau đó đột ngột cầm lấy đơn thuốc.

"Đây chắc hẳn là đơn thuốc tắm? Đợi đã, phương thức phối các vị thuốc rất tinh diệu, đơn thuốc này rất hiếm."

Cổ Phong chăm chú đọc đơn thuốc, càng xem càng cảm thấy kinh ngạc, hắn không khỏi nhìn Lý Hiên và nói.

"Ngươi có biết đơn thuốc này rất quý giá hay không!"

"Đương nhiên là biết, đơn thuốc này có tác dụng bất phàm với võ giả Luyện Thể, có thể tăng nhanh tốc độ tu hành của võ giả Luyện Thể."

Lý Hiên điềm nhiên nói rõ, nói ra tác dụng của đơn thuốc một cách rất hiển nhiên.

"Ngươi đã biết đơn thuốc quý giá như vậy, tại sao còn đưa cho Tiêu Kiếm? Hiện tại hắn yếu như vậy, căn bản không có cách nào báo đáp ngươi." Cổ Phong cau mày nói.

"Hắn yếu? Không sao, chỉ cần ta cho đủ nhiều, thực lực của hắn có thể trở nên mạnh mẽ hơn, tương lai nhất định có thể báo đáp ta."

Lý Hiên mỉm cười, lại lấy ra một chiếc túi nhỏ, mở nó ra, để lộ mười chiếc bình sứ bên trong.

"Đây là một trăm viên Khí Huyết đan thượng phẩm, thích hợp

sử dụng tại thời điểm Luyện Thể tầng một, hai và ba, tầng bốn cũng có chút tác dụng, nhận lấu."

"Khí Huyết đan thượng phẩm? Đây..."

Tiêu Kiếm có chút ngập ngừng không dám nhận, bởi vì bình thường hắn cũng sử dụng Khí Huyết đan, nhưng đều là Khí Huyết đan hạ phẩm, trung phẩm đã hiếm thấy.

Giờ thì hay rồi, sư tôn lại đưa ra một trăm viên Khí Huyết đan, điều này ngay lập tức trấn trụ Tiêu Kiếm.

"Cho ngươi thì cứ cầm lấy đi!" Lý Hiên trực tiếp ném cái túi nhỏ cho Tiêu Kiếm.

"Cảm tạ sư tôn."

Tiêu Kiếm thụ sủng nhược kinh nắm chặt cái túi nhỏ, hắn cảm thấy rằng chiếc túi nhỏ nặng một cách khó hiểu.

"Này đã cảm tạ rồi? Còn sớm lắm."

Lý Hiên lại lấy ra một cái hộp, sau khi mở ra, bên trong là hai mươi chiếc lọ sứ nhỏ.

"Đây là một trăm viên Luyện Thể thượng phẩm và một trăm viên Luyện Huyết đan thượng phẩm, dược lực của chúng khá mạnh, không thích hợp sử dụng bây giờ. Đợi ngươi đến Luyện Thể tầng bốn, năm và sáu, bảy thì có thể sử dụng, tiếp theo." Lý Hiên lại tiếp tục ném nó ra.

"Ta... Ta..."

Tiêu Kiếm luống ca luống cuống đón lấy cái hộp, cảm thấy món đồ trong tay ngày càng nặng.

Hắn có chút không dám nhận, chủ yếu là do giá trị quá lớn, vượt qua dự đoán trong lòng Tiêu Kiếm.

"Ngươi thực sự cho Tiêu Kiếm những thứ này?" Cổ Phong mở miệng, hơi nghiêm túc nhìn Lý Hiên.

Trước đó, khi Lý Hiên lấy ra một trăm viên Khí Huyết đan thượng phẩm, Cổ Phong chỉ liếc mắt thoáng nhìn, không quá coi trọng.

Nhưng, hiện tại.

Rõ ràng là giá trị của những đan dược trong chiếc hộp mà Lý Hiên lấy ra rất cao, đã vượt quá ân tình sư đồ.

"Chỉ hai trăm viên đan dược mà thôi, đừng để ý, hơn nữa đó mới chỉ là bắt đầu."

Lý Hiên lại mỉm cười lấy ra một chiếc hộp với hoa văn màu vàng.

Chiếc hộp này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng chiếc hộp này được làm bằng linh mộc đặc biệt, hoa văn màu vàng như là hình thành nên một phong ấn, khóa chặt không gian bên trong.

Hơn nữa, hoa văn dát vàng và linh mộc cũng khiến chiếc hộp này trông hoa lệ hơn.

Chương 136. Những Tửu Tông Sư và Hàn Băng Chi Tâm (2)

Chiếc hộp quý giá như vậy đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của Tiêu Kiếm, ngay cả Cổ Phong cũng có phần kinh ngạc.

Lý Hiên vẫn bình thản, bình tĩnh mở chiếc hộp ra, đan hương nồng đậm ngay lập tức ngập tràn trong không khí.

Một trăm viên đan dược trong suốt bóng loáng xuất hiện trước mắt, từng viên tỏa ra đan hương nồng nàn, khiến người ta vừa ngửi đã không còn cảm thấy mệt mỏi.

"Đây là!"

Nhìn thấy một trăm viên đan dược này, toàn bộ cơ thể Cổ Phong trở nên nghiêm túc, nghiêm nghị nhìn Lý Hiên, không thể không mở miệng.

"Tiểu huynh đệ, phô trương thế này, vậy mà lại đưa ra một trăm viên đan dược cực phẩm, khó trách chướng mắt mấy viên đan dược cực phẩm của lão phu."

"Một trăm viên đan dược cực phẩm? Đây... Đây..."

Tiêu Kiếm hoảng hốt bật dậy, nhìn chiếc hộp viền vàng bằng ánh mắt không thể tin được, cả người chấn động.

Thực sự là giá trị của một trăm viên đan dược cực phẩm quá lớn, ngay cả là cường giả giống như thành chủ cũng không thể mua được, thậm chí cả đời cũng chưa chắc đã có được một viên.

Hiện tại, một trăm viên đang ở ngay trước mắt, Tiêu Kiếm sao

mà ngồi được, cả cơ thể cũng chấn động đến quá chừng.

"Tiểu huynh đệ, ngươi có biết một trăm viên đan dược cực phẩm có ý nghĩa cho điều gì không?" Cổ Phong lại một lần nữa hỏi.

"Ngươi đang nói đến thân thể tinh thuần sao? Ta biết, mục đích của ta là khiến Tiêu Kiếm có được thân thể tinh thuần." Lý Hiên lười nhác đáp.

"Đúng thực là biết!"

Cổ Phong lại nhìn Lý Hiên một cách chăm chú, cuối cùng hắn vẫn duỗi tay ra lấy một trăm viên đan dược sang, đưa cho Tiêu Kiếm.

"Tiêu Kiếm, cầm lấy, nói lời cảm tạ với sư tôn của ngươi!"

"Ồ ồ."

Đầu óc Tiêu Kiếm lúc này vẫn còn đang trống rỗng, hắn vội vàng cúi người bái tạ, lại bị Lý Hiên ngăn cản.

"Không vội việc này, vẫn chưa xong đâu!"

Lý Hiên lại lấy ra ba bức vẽ từ trong túi Càn Khôn, đưa chúng cho Tiêu Kiếm.

"Lúc nào rảnh rỗi thì ngắm ba bức tranh này nhiều lên, có ích với ngươi, ngoài ra ta sẽ dạy ngươi một kiếm pháp. một bộ pháp. Công pháp ta không dạy ngươi nữa, công pháp của bộ tộc Ma Lang các ngươi đủ rồi."

Lý Hiên giơ ngón trỏ lên, điểm nhẹ trên trán Tiêu Kiếm, truyền cảm ngộ của Tinh Thần Kiếm Pháp và Lưu Vân Bộ vào trong.

Hai thứ này chứa đựng lượng kiến thức rất lớn, đủ để Tiêu Kiếm hấp thu trong một khoảng thời gian.

Muốn hiểu thấu đáp và đạt đến viên mãn, Tiêu Kiếm cần phải cố gắng trong một thời gian dài.

Truyền cảm ngộ cũng chỉ là giúp Tiêu Kiếm đi con đường tắt, cuối cùng vẫn cần sự cố gắng của chính hắn.

Còn về cảm ngộ của rèn đúc, phong ấn,... Lý Hiên không đồng thời truyền chúng sang.

Bởi vì Tiêu Kiếm không chịu đựng nổi, Lý Hiên dứt khoát lưu chúng lại trong bức tranh.

Đợi sau khi truyền xong, Lý Hiên nhìn Tiêu Kiếm đang hấp thu kiến thức, định rời đi,

Đã thu đồ đệ xong, cái cần để lại cũng đã để lại, những chuyện còn lại cũng không cần can thiệp quá nhiều, lão đầu Cổ Phong bên đó rõ ràng không muốn hắn và Tiêu Kiếm tiếp xúc quá nhiều.

"Được rồi, ta phải đi." Lý Hiên nói.

"Đi ngay lúc này?"

Cố Phong nghi ngờ không thể hiểu được mà nhìn Lý Hiên, hắn vẫn cho rằng việc Lý Hiên giúp Tiêu Kiếm là có mục đích, vì đòi lấy thứ gì đó.

Nhưng giờ thì hay rồi, tặng đồ xong thì Lý Hiên rời đi, chuyện này thực sự khiến Cổ Phong không hiểu nghĩ không thông.

"Ừ, cần cho đã cho, thế là đủ rồi."

Lý Hiên gật đầu, sải chân bước về phía ngoài tiểu viện, trong ánh mắt hoang mang khó hiểu của Cổ Phong, hắn dần đi xa.

"Đúng thực là một người kỳ quái."

Cổ Phong lấy một chiếc đùi gà từ trong túi Càn Khôn ra, vừa

ăn vừa lẩm bẩm, cảm thấy Lý Hiên quá khác thường, chênh lệch quá nhiều so với suy nghĩ của hắn.

"Bất kể mục đích là gì, từ nay về sau ta sẽ canh chừng bên cạnh Tiêu Kiếm, chỉ cần có ta ở đây, đừng ai nghĩ đến chuyện lừa gạt Tiêu Kiếm."

Cố Phong trịnh trọng hạ quyết tâm tiếp tục ở bên cạnh bảo vệ Tiêu Kiếm, đợi hắn thức tỉnh.

Không lâu sau đó.

Hai mắt Tiêu Kiếm từ từ mở ra, nét vui mừng hiện lên trong đôi mắt.

"Sư tôn của ngươi truyền thứ gì cho mà ngươi vui vẻ như thế?" Cổ Phong hỏi.

"Tinh Thần Kiếm Pháp, Lưu Vân Bộ, cảm giác rất lợi hại, cho dù trở thành người tu tiên thì vẫn có thể tiếp tục sử dụng." Tiêu Kiếm thành thật nói.

"Ồ? Thế cũng ngoài dự đoán của ta rồi, có điều, ba bức tranh này có ích lợi gì? Ban nãy ta xem cũng không phát hiện điểm gì đặc biệt." Cổ Phong thắc mắc.

"Thế sao?"

Tiêu Kiếm nghi ngờ mở ba bức tranh ra và xem xét chúng một cách cẩn thận.

Kết quả là cũng không nhận thấy điều gì, chỉ cảm thấy bức tranh này vô cùng sinh động, giống như thật.

"Trong ba bức tranh chắc chắn có ẩn chứa gì đó, về sau chậm rãi nghiên cứu, sư tôn đâu rồi?" Tiêu Kiếm nhìn xung quanh một cách ngờ vực.

"Hắn đi rồi, ngươi tu hành cho tốt, đi, ta dẫn ngươi đến một nơi sử dụng những viên đan dược này, để huyết mạch của ngươi thức tỉnh nhanh hơn."

"Được, đáng tiếc sư tôn đã đi, ta còn chưa kịp nói lời cảm tạ."

"Sau này sẽ có cơ hội."

"Ừ."

...

Bên ngoài thành Ma Lang.

Lý Hiên điều khiển bạch mã nhanh chóng phi nước đại, đồng thời kiểm tra Hàn Băng Chi Tâm vừa mới nhận được.

'Hàn Băng Chi Tâm: Tăng khả năng chống lại các đòn tấn công kiểu hàn băng, trong hoàn cảnh giá lạnh, sức chiến đấu được tăng cường, sức mạnh của các năng lực loại băng tăng lên."

"Chỉ vậy?"

Lý Hiên nhướn mày, cảm thấy năng lực này hơi khác thường.

Chương 137. Đột phá Luyện Thể Tông Sư

Chủ yếu là vì năng lực này giống như 'bảo vệ tăng cường', thiên hướng về phụ trợ, Lý Hiên muốn có năng lực kiểu công kích hơn.

"Bỏ đi, phụ trợ thì phụ trợ, chỉ cần năng lực của Tiêu Kiếm tăng lên, ta cũng có thể tiếp tục nhận được phần thưởng."

Lý Hiên thầm nói, điều khiển ngựa chạy về phía trước, càng ngày càng đi xa trên quan đạo gập ghềnh.

Một nơi khác.

Bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Một bà lão với đôi tai mèo lặng lẽ ngồi trên đỉnh núi, trong linh lực đậm đặc, dần mở mắt ra.

"Phù! Thực lực lại tiến thêm một bước, quái, tại sao người thiên mệnh ta trợ giúp vẫn chưa đến? Lẽ ra phải đến Thập Vạn Đại Sơn từ lâu rồi."

Bà lão tai mèo lấy ra một viên đá kỳ quái, viết viết vẽ vẽ trên mặt đất, chẳng mấy chốc đã có kết quả.

"Bộ tộc Huyết Miêu mà ta hộ đạo lại chạy đến thành Bạch Vân, quả nhiên, bói toán không thích hợp sử dụng trên người thiên mệnh chi nhân. Hại ta phí công đợi ở đây lâu như vậy, thực buồn rầu, bỏ đi, ta đến tìm nàng."

Nói xong, bà lão tai mèo khé huýt một tiếng, một con chim ưng

khổng lồ lập tức từ trên bầu trời âm u đáp xuống dưới.

"Đi nào, chúng ta đến thành Bạch Vân." Bà lão miêu nhĩ nhẹ nhàng đáp xuống lưng con ưng khổng lồ, ra lệnh cho nó.

"Rít!"

Cùng với tiếng kêu của con chim ưng khổng lồ, cuồng phong thét gào, bà lão điều khiển con chim ưng bay đi.

Thời gian trôi qua.

Nháy mắt đã qua ba ngày.

Thành Bạch Vân, tiêu cục Bạch Vân.

Với hành trình trong suốt ba ngày, cuối cùng Lý Hiên cũng phong trần mệt mỏi trở về tiêu cục Bạch Vân, trở về tiểu viện của mình.

Sau khi về đến nhà, Lý Hiên gặp phụ mẫu trước tiên, để bọn họ được yên tâm.

Tiếp đó là đến tìm Tần Nguyệt, đáng tiếc là các nàng đã ra ngoài rèn luyện, không có mặt ở nhà.

Lý Hiên đơn giản là nằm trên ghế tựa, lười biếng mở trợ lý nhỏ ra, kiểm tra tình hình.

'Ting! Khi đệ tử Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ của ngài đi rèn luyện, Tần Nguyệt vô tình mắc kẹt trong trận pháp.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài gặp phải bộ tộc Huyết Thử ở bên ngoài trận pháp, cưỡng chế kích hoạt huyết mạch chém giết bộ tộc Huyết Thử, để lại ám thương.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài đã gặp được người thủ hộ của mình, thành công chữa khỏi ám thương, tu vi tăng lên một

chút.'

'Ting! Người gài bẫy Huyết Phân Thân số hiệu 1 của ngài, một lần nữa dẫn dắt một trăm Huyết Phân Thân chiến đấu với bộ tộc Huyết Thử.'

...

Một loạt thông tin hiện lên trước mắt.

Lý Hiên mới đọc bốn tin thì đột nhiên cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuộn trào, bùng lên như thể nước sôi.

"Khí huyết của ta! Khí huyết của ta cuối cùng cũng đến cực hạn, sắp đột phá Luyện Thể Tông Sư rồi, tốt, tốt quá rồi!"

Lý Hiên vui mừng khôn nguôi, vội vàng chạy xuống địa thất và khóa cửa lại, sau đó ngồi khoanh chân, bắt đầu thử đột phá Luyện Thể Tông Sư.

Luyện Thể Tông Sư là sự thể hiện của thuế biến sau khi khí huyết đạt đến mức tận cùng, có thể nói là giai đoạn thoát thai hoán cốt.

Sau khi đạt đến Luyện Thể Tông Sư, chỉ cần có linh căn là có thể tu tiên luyện khí, trở thành người tu tiên mạnh mẽ.

Nghĩ đến việc bản thân có thể trở thành người tu tiên, Lý Hiên nóng lòng bắt đầu đột phá, cố gắng tiến bước về phía Luyện Thể Tông Sư.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua nửa giờ.

Trong hầm ngầm tối tăm, khí huyết cuộn trào xung quanh cơ thể Lý Hiên, lực lượng mạnh mẽ khắp mọi hướng, những tạp chất màu đen xám từ từ được đào thải ra khỏi làn da, hoàn toàn thoái biến trong quá trình khí huyết sôi trào.

'Ting! Tu vi của ngài đột phá đến Luyện Thể Tông Sư, sức chiến đấu của Huyết Phân Thân tăng mạnh, Huyết Nhân Ngẫu của ngài cũng nhận được tăng phúc trên phạm vi lớn.'

Cùng với âm thanh của máy móc, Lý Hiên chậm rãi mở mắt ra, cảm nhận sự nhẹ nhàng của cơ thể, hắn không khỏi mỉm cười.

"Cuối cùng cũng trở thành Luyện Thể Tông Sư, tốt quá rồi, bước tiếp theo là tu tiên."

Lý Hiên lấy một quyển sách từ trong túi Càn Khôn ra, đây là cuốn sách Tần Nguyệt đưa cho hắn trước đây, tên của nó là Khải Linh Công.

Đây là công pháp tu tiên cơ bản nhất, rất thông thường, nhưng cũng là công pháp tu hành phù hợp nhất ở giai đoạn này.

Bởi vì sau này có thể tùy ý thay đổi tốt công pháp, cho nên giai đoạn này sử dụng Khải Linh Công là đủ rồi.

Kìm nén sự mong đợi trong lòng, Lý Hiên nhanh chóng đi tắm rửa, tẩy đi toàn bộ tạp chất và bùn đen bên ngoài cơ thể.

Kết quả là hắn phát hiện ra bản thân càng trắng, khí chất kỳ ảo càng rõ ràng.

Lý Hiên sử dụng thiên phú Ẩn Nấp, hơi che dấu khí tức kỳ ảo trên người mình một chút, nếu không hắn sẽ thu hút một đống động vật khi ra ngoài. nếu hấp dẫn mấy con chuột chạy đến thì sẽ rất khó chịu.

Sau khi làm xong những việc này, Lý Hiên cấp tốc trở về phòng ngầm, cầm Khải Linh Công lên, bắt đầu luyện khí tu hành lần đầu tiên.

Bên kia.

Dưới núi Hàn Băng.

Thập trưởng lão của bộ tộc Huyết Thử đang đứng dưới chân núi với gương mặt lạnh lùng, híp mắt nhìn về hướng núi Hàn Băng.

"Ngươi có chắc là người gài bẫy trốn vào núi Hàn Băng không?" Thập trưởng lão lạnh lùng nói.

"Chắc chắn, vô cùng chắc chắn, sau khi chúng ta thiêu rụi cánh rừng, bọn họ không còn nơi để trốn, chỉ có xông vào núi Hàn Băng một cách mù quáng."

"Rất tốt, với thực lực Luyện Thể Tông Sư của ta, cùng với một trăm năm mươi tộc nhân mạnh mẽ, giết chết một trăm người gài bẫy là đơn giản. Lần này, nhất định phải giết được người gài bẫy, biến nơi này thành nơi chôn thây của bọn họ, đi thôi!" Thật trưởng lão hét lớn.

"Vâng!"

Chương 138. Lý Hiên ta là người tu tiên!

Cùng với mệnh lệnh của Thập trưởng lão.

Một trăm năm mươi tộc nhân của bộ tộc Huyết Thử đi theo Thập trưởng lão, tiến thẳng về hướng núi Hàn Băng trong màn tuyết trắng xóa mịt mùng.

Núi Hàn Băng là một ngọn núi tương đối nổi danh ở khu vực này.

Băng tuyết bao phủ quanh năm, thế núi cao chót vót, cộng thêm thường có đá lăn từ trên núi xuống, khiến ngọn núi này trở thành khu vực nguy hiểm có tiếng xung quanh đây.

Đối mặt với ngọn núi nguy hiểm như vậy, người bình thường căn bản không thể ở lại lâu dài, chỉ có võ giả mới có thể tùy ý đặt chân đến đây.

Lúc này, trên ngọn núi, trong một xó xỉnh hẻo lánh nào đó.

Một người trên đầu đeo mặt nạ, đội đấu lạp, đang siết chặt cường cung, che dấu khí tức lẳng lặng chờ đợi, chuẩn bị đánh úp.

"Bộ tộc Huyết Thử sẽ đến nhanh thôi, lần này chúng ta sẽ khiến tất cả chúng chết ở đây!"

"Ừ, bản thể đột phá thành Luyện Thể Tông Sư, điều này đã nâng sức chiến đấu của chúng ta lên rất nhiều, cộng thêm sự tăng thêm của Hàn Băng Chi Tâm, lại phối hợp với người đá vẫn luôn ẩn nấp, lần này chắc chắn giữ đám bộ tộc Huyết Thử này lại đây."

"Bọn họ sắp đến rồi! Chuẩn bị!"

Các Huyết Phân Thân nhanh chóng lắp tên và giương cung, tại các nơi ẩn nấp, hướng mũi tên về phía bộ tộc Huyết Thử dưới chân núi.

Vào lúc này.

Đám tộc nhân bộ tộc Huyết Thử đang chạy lên núi, nhưng lớp tuyết đóng dày trên đất và mỏm đá hỗn loạn đã cản trở nghiêm trọng tiến trình của bọn chúng.

May mà tất cả bọn họ đều là võ giả, có sự tăng cường thêm của huyết mạch, dù tốc độ bị cản trở nhưng vẫn rất nhanh và nhẹ nhàng tiến tới giữa sườn núi.

Cũng chính vào thời điểm này.

Những mũi tên dày đặc lao xuống, cùng với âm thanh xé gió sắc bén, trên mỗi mũi tên đều có tẩm độc dược.

"Tấm khiên!"

Vào thời khắc mấu chốt.

Bộ tộc Huyết Thử sớm đã có sự chuẩn bị trước nhanh chóng gương lá chắn lên, chắn được những mũi tên lao vọt đến trong gang tấc.

Nhưng điều khiến bọn chúng thay đổi biểu cảm là những mũi tên đó quá mạnh, chấn động đến mức cổ tay bọn họ đau đớn.

Một vài người có thực lực yếu hơn của bộ tộc Huyết Thử vẫn bị bắn chết ngay tại trận dù đã có tấm khiên cản trở.

"Giết cho ta! Xông lên."

Cùng với tiếng gào thét của Thập trưởng lão, các thành viên

của bộ tộc Huyết Thử tiếp tục xông về phía trước, lao về phía núi Hàn Băng.

Thế là, trận chiến đã bắt đầu.

Hai bên, một bên chiến đấu, một bên nhanh chóng lao về phía đỉnh núi.

Các Huyết Phân Thân vẫn luôn tấn công bằng cung tiễn, không ngừng bắn về phía bộ tộc Huyết Thử, không cho bọn họ cơ hội đến gần.

Nhưng bộ tộc Huyết Thử có Luyện Thể Tông Sư, cộng thêm việc bọn họ đã trở nên mạnh mẽ hơn sau khi kích hoạt huyết mạch, nên bọn họ vẫn nhanh chóng đuổi đến.

Sau cùng.

Bộ tộc Huyết Thử chặn các Huyết Phân Thân trên đỉnh núi.

"Chạy, các ngươi chạy đi! Không phải các ngươi chạy giỏi lắm sao?"

Thập trưởng lão của bộ tộc Huyết Thử lạnh lùng quát một tiếng, trong mắt tràn đầy tức giận và sát ý, sự thật là bộ tộc Huyết Thử đã tiêu hao quá nhiều.

Trong quá trình xung phong, bọn họ mất đi sáu mươi bảy tộc nhân, hiện tại nhân số chỉ còn lại tổng cộng tám mươi tư người, đây là đã tính thêm cả người trưởng lão là hắn.

Tình trạng thương vong như vậy khiến Thập trưởng lão vô cùng tức giận, lúc này cản được những kẻ đội đấu lạp này, Thập trưởng lão không khỏi lớn tiếng quát tháo.

"Hôm nay, đừng ai trong số các ngươi nghĩ rằng sẽ còn sống, ta muốn tất cả các ngươi đều phải chôn thây ở nơi này!"

"Vậy sao? Hãy tận hưởng món quà lớn này trước đi rồi nói."

Huyết Phân Thân số hiệu 1 cười nhẹ, hai tay đột nhiên đánh mạnh vào tảng đá dưới chân.

Cùng với động tác của nó, các Huyết Phân Thân còn lại cũng đồng loạt đánh vào tảng đá dưới chân mình.

Đùng đùng!

Núi Hàn Băng rung chuyển, băng tuyết rơi tứ tung.

Một loạt người đá cao ba thước bò ra từ trong núi, ầm ầm giáng xuống như tiểu cự nhân.

Cánh tay to lớn ấy, vóc dáng cao lớn ấy, ngay khoảnh khắc xuất hiện, bọn họ đã khiến đám người của bộ tộc Huyết Thử biến sắc.

"Giết chết tất cả bọn họ!"

Cùng với mệnh lệnh của Huyết Phân Thân số hiệu 1, hơn một trăm người đá lao tới, xông về phía bộ tộc Huyết Thử như thiên thạch, bắt đầu đánh giết trong ánh mắt hoảng sợ của bọn chúng.

Một trận chiến thảm thiết bắt đầu.

Dưới những công kích như vũ bão của người đá, bộ tộc Huyết Thử bị đánh đến thảm không nỡ nhìn, cho dù Thập trưởng lão có dốc hết sức ngăn cảm thì vẫn không thể ngăn cản được.

Hơn nữa, những mũi tên đó quá gian xảo, mỗi lần đều bay đến vào thời khắc mấu chốt nhất, dễ dàng bắn trúng chỗ hiểm, khiến bộ tộc Huyết Thử tổn thất nặng nề.

Song, vào thời điểm gian nguy như vậy.

Thập trưởng lão đột ngột nhìn thấy kẻ có ngoại hiệu là 'người

gài bẫy' lấy ra một cây sáo, một cây sáo có thể phát ra âm thanh.

Trong phút giây.

Âm thanh du dương của tiếng sáo vang vọng tứ phía, tiếng sáo ấy rất êm tai, nhưng sau khi Thập trưởng lão nghe được lại cảm thấy tinh thần của mình như bị tảng đá đè xuống, vô cùng nặng nề, phản ứng cũng chậm đi một chút.

Vào thời khắc nguy hiểm như vậy, bị áp chế về mặt tinh thần là vô cùng nguy hiểm, Thập trưởng lão chợt thấy không ổn, cấp tốc nhìn về phía các tộc nhân.

Quả nhiên.

Sau khi tiếng sáo xuất hiện, các tộc nhân thương vong thảm trọng, rất nhiều người đã bị giết.

Thấy mức độ thương vong như vậy, Thập trưởng lão đỏ mắt gào lên.

"Rút! Mau rút lui!"

Chương 139. Lý Hiên ta là người tu tiên! (2)

Theo mệnh lệnh của Thập trưởng lão, những tộc nhân còn sống sót một cách thảm hại của bộ tộc Huyết Thử chạy trốn xuống núi.

"Có chạy được không? Thực sự cho rằng ta chỉ có một trăm người sao?"

Huyết Phân Thân số hiệu 1 khẽ nở nụ cười sau khi đặt cây sáo xuống, dẫn theo toàn bộ người đá cường tráng, bắt đầu đuổi theo.

Dưới núi Hàn Băng.

Từng người đội đấu lạp tập hợp lại, hai tay cùng vỗ vào mặt đất, sau đó những cánh tay bằng đá thô to vươn ra khỏi mặt đất, phát ra âm thanh đùng đùng.

"Hôm nay, tất cả các tộc nhân của bộ tộc Huyết Thử có mặt tại nơi này, đừng nghĩ đến chuyện chạy thoát! Giết!"

...

Thành Bạch Vân.

Bên dưới tầng hầm của tiêu cục Bạch Vân.

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài đã thành công thoát khỏi trận pháp, nhận được quả tiến hóa trân quý, dự định mang về tặng cho ngài.'

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 100 của ngài đã chiến đấu một

trận với tội phạm giết người để cứu một đoàn xe gồm các nữ quyến, thắng thảm, được hai đứa bé cứu.'

'Ting! Huyết Phân Thân người gài bẫy số hiệu 1 của ngài đã gài bẫy và giết chết một trăm năm mươi mốt kẻ thuộc bộ tộc Huyết Thử ở núi Hàn Băng, danh tiếng lan rộng.'

...

Trong tầng hầm.

Lý Hiên chậm rãi mở mắt ra, con ngươi đen láy càng linh động, càng nhiều linh khí hơn.

Lý Hiên nhấc tay, không khí hơi rung động, một lốc nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

"Vòng xoáy linh khí nhỏ, đây là lực lượng của người tu tiên sao! Từ nay về sau, ta cũng là một người tu tiên."

Lý Hiên mỉm cười, gương mặt vốn anh tuấn càng thêm tuấn tú, khí chất càng thanh tao hăn, cả người hắn như thể bước ta từ trong tranh.

Lý Hiên đứng dậy, cầm 'Khải Linh Công' và bước từng bước đến tiểu viện, dưới ánh nắng ấm áp, trong làn gió khẽ thoảng, bộ trang phục màu trắng nhẹ đưa, khiến hắn càng cảnh đẹp ý vui.

Líu líu lo lo!

Tiếng chim hót lanh lảnh vang bên tai.

Lý Hiên ngẩng đầu, nhìn thấy một vài con chim đang bị thu hút đến nơi này, hạ cánh xuống cái cây cao lớn trong sân, tò mò nhìn hắn nhưng không đến gần.

Trên không trung.

Một con đại bàng màu vàng bay một vòng trên bầu trời rồi dần dần đáp xuống dưới.

“Meo meo!”

Một con mèo màu đen từ trong lòng Tần Nguyệt lao ra, chớp con mắt nhìn Lý Hiên, ngay khoảnh khắc tiếp theo, con mèo đen này nhảy vào ngực Lý Hiên.

Đằng sau mèo đen.

Một con Tiểu Hắc Hùng cũng lao đến, nó ôm chân Lý Hiên không rời, còn dụi cái đầu gấu của nó vào bắp chân Lý Hiên.

Lý Hiên vuốt lông con Tiểu Hắc Miêu trong ngực, cảm nhận sự mềm mại đến từ bộ lông của nó, mỉm cười.

"Thoái phàm nhập tiên, cảm giác trở thành người tu tiên quả thực khá tốt."

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài sử dụng một lượng lớn đan dược, thành công khôi phục đến tu vi Luyện Thể tầng năm trong huyết trì.'

'Ting! Tiêu Kiếm đã từng đạt đến Luyện Thể tầng năm, ngài không nhận được phần thưởng.'

"Không có phần thưởng sao? Vậy thì xem ra phải nhanh chóng thu đồ đệ, thu đồ đệ đã chậm rồi mà thực lực của đồ đệ tăng lên lại không có phần thưởng, đáng tiếc."

Lý Hiên cảm thấy hơi đáng tiếc, tất nhiên, cũng chỉ có chút tiếc nuối đó mà thôi, hắn cũng không mong đợi nhiều hơn.

Thu đồ đệ không dễ, mấy nghìn Huyết Phân Thân cố gắng tìm kiếm mới có thể đạt đến mức độ này, Lý Hiên đã thỏa mãn.

'Ting! Huyết mạch Ma Lang Vương của đệ tử Tiêu Kiếm của

ngài đã hoàn toàn thức tỉnh, thực lực đạt tới Luyện Thể tầng mười, ngài nhận được năm phần thưởng.'

'Ting! Vui lòng chọn phương thức nhận: 1, Nhận riêng năm phần thưởng; 2, Có thể nhận năm phần thưởng cùng lúc, xin hãy lựa chọn.'

"Ồ?"

Sau khi nghe lời nhắc, Lý Hiên nhướng mày, rất ngạc nhiên khi có thể chọn phần thưởng, sau khi nhìn thấy cộng gộp phần thưởng, Lý Hiên quyết đoán lựa chọn.

"Ta chọn cách thức thứ hai, nhận cùng một lượt."

'Ting! Đã lựa chọn xong, chúc mừng ngài nhận được năng lực đặc thù: Tình Tự Chi Thủy.'

'Ngài có thể tất cả các loại cảm xúc dành cho ngài trong vòng ngàn dặm, từ đó ngưng tụ thành Tình Tự Chi Thủy. Tình Tự Chi Thủy có thể từ từ tăng cường sức mạnh cho tất thảy sinh linh, người sử dụng càng yếu thì tác dụng càng mạnh.'

"Tình Tự Chi Thủy? Người dùng càng yếu, tác dụng càng mạnh?"

Lý Hiên ngước đầu lên nhìn bầu trời, trên không trung tràn ngập các loại ánh sáng cảm xúc đủ loại màu sắc, chúng đang lao về phía hắn.

Những cảm xúc này có của phụ mẫu, có của đệ tử, cũng có người bình thường, nhưng đa phần những cảm xúc này rất mỏng manh, không giúp được gì nhiều cho Lý Hiên.

Chỉ có phụ mẫu và đệ tự dành cho hắn những cảm xúc rất mạnh, nhất là Tần Nguyệt, cảm xúc mà tiểu nha đầu này mang đến rất mạnh, giúp ích rất nhiều cho Lý Hiên.

"Tần Nguyệt đúng là tiểu phúc tinh nhỏ của ta, không ngờ lại cung cấp nhiều cảm xúc như vậy."

Lý Hiên lẩm bẩm, bắt đầu hấp thu đủ mọi màu sắc cảm xúc trên không trung.

Trong quá trình hấp thu, Lý Hiên phát hiện có một vài người trong tòa thành có cảm xúc tiêu cực với hắn.

Ví dụ như thanh niên nốt ruồi đen trước đó, hắn có sự đố kỵ mạnh mẽ, như thể ganh tị với việc làm ăn sôi nổi của tiêu cục Bạch Vân.

Lý Hiên liếc mắt nhìn người thanh niên có nốt ruồi đen bằng Góc Nhìn Thượng Đế, phát hiện hắn thế mà đang trát phấn lên mặt, trát đến gương mặt tái nhợt, trông như quỷ.

Lý Hiên lặng lẽ thu hồi Góc Nhìn Thượng Đế, đưa cánh tay phải lên, một giọt nước nhỏ ngưng tụ nơi đầu ngón tay, thoạt nhìn đơn giản không khoa trương, giống như nước trong vắt bình thường.

"Meo meo!"

Chương 140. Tình Tự Chi Thủy

Tiểu Hắc Miêu cảm nhận được gì đó, chợt quay sang nhìn giọt nước nhỏ trong veo đó.

Tiểu Hắc Hùng đang ôm chân Lý Hiên cọ cọ cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào giọt nước trong veo, nước bọt từ trong miệng chảy ra.

"Rít...!"

Trên không trung, con chim ưng màu vàng đang lượn vòng cũng phát ra tiếng kêu vang dội, đôi mắt sắc bén dán chặt vào giọt nước trong suốt, tốc độ hạ cánh nhanh hơn.

Nhưng sau khi bay đến cành cây, nó không dám lại gần, chỉ nhìn chằm chằm vào giọt nước nhỏ.

"Đến đây!"

Lý Hiên đưa tay ra, nhìn về phía con kim điêu tuấn tú này.

Hắn dự định đút giọt nước nhỏ này cho kim điêu, thử xem hiệu quả ra sao, nếu hiệu quả tốt sẽ cho Tiểu Hắc Miêu và Tiểu Hắc Hùng ăn.

"Gru...!"

kim điêu chầm chậm giang đôi cánh, đáp xuống cánh tay Lý Hiên cùng với cơn gió mạnh, nhìn chằm chằm vào giọt nước trong vắt ấy.

"Ăn đi."

Lý Hiên nhỏ giọt nước vào miệng kim điêu, trong tiếng kêu khoan khoái của nó, hắn chờ đợi kết quả sau khi nó ăn xong.

Thời gian trôi đi.

Sau khi ăn hết giọt nước đó, kim điêu lập tức nhắm hai mắt lại, như thể đang hấp thu.

Một lúc sau.

Hai mắt kim điêu mở ra, ánh mắt càng thêm linh động, đáng tiếc là không có nhiều biến hóa hơn.

"Tác dụng quá nhỏ, không quá rõ rệt, thử lại lần nữa."

Lý Hiên lại ngưng tụ thêm vài giọt Tình Tự Chi Thủy nữa rồi đút cho kim điêu, hắn muốn biết liệu có biến hóa lớn hơn nào hay không.

Cùng với hành động cho ăn của hắn, kim điêu càng thêm linh động, càng thêm đẹp đẽ, thậm chí trên người còn tỏa ra chút yêu khí.

"Thế này là có khuynh hướng tiến hóa từ chim ưng màu vàng bình thường thành yêu thúc, trái lại có thể bồi dưỡng thêm để làm phương tiện di chuyển."

Lý Hiên rơi vào trầm tư, suy nghĩ xem có nên bồi dưỡng thêm hay không, có điều hình thể con kim điêu này quá nhỏ, Lý Hiên hơi do dự.

"Ta nhớ có một chủng loại sinh vật là Tật Phong Ưng có vóc dáng rất lớn, tốc độ phi hành cũng rất nhanh, rất thích hợp làm vật cưỡi, sau này kiếm một con Tật Phong Ưng."

Lý Hiên đưa ra quyết định trong lòng, giơ tay ra để kim điêu giương cánh bay đi, nhưng cái con này lại quanh quẩn xung quanh

hắn, không muốn bay đi, nhiều lần đáp xuống chạc cây, nhìn Lý Hiên và khẽ hót.

Lý Hiên không để ý đến nó nữa, cũng không định cho nó thêm Tình Tự Chi Thủy, Tình Tự Chi Thủy tốt như vậy đương nhiên là nên để người nhà và đệ tử sử dụng.

Tất nhiên, Tiểu Hắc Miêu và Tiểu Hắc Hùng cũng sẽ có một chút, dẫu sao cũng là thú cưng của đệ tử, vẫn nên chăm sóc chúng một chút.

"Gào gào!"

Tiểu Hắc Hùng gào hai tiếng, chớp đôi mắt gấu long lanh ngước nhìn Lý Hiên, hai cái tay gấu chắp vào nhau, dập đầu như là chúc tết.

Cảnh này khiến Lý Hiên bật cười, hắn ngưng tụ năm giọt Tình Tự Chi Thủy, cho nó và nói: "Phần thưởng cho ngươi."

"Gào gào gào!" Tiểu Hắc Hùng khua tay múa chân vui mừng, liên tục cảm ơn.

"Meo meo meo!"

Tiểu Hắc Miêu cũng không chịu thua kém, vội vàng học theo, chắp hai móng vuốt vào với nhau, chúc tết.

"Được được được, cũng cho ngươi." Lý Hiên cho con mèo nhỏ năm Tình Tự Chi Thủy, để nó sử dụng.

"Ríu ríu ríu!"

Trên cành cây, kim điêu cũng học động tác chúc tết, vỗ đôi cánh, thận trọng nhìn Lý Hiên.

Thấy kim điêu ngoan ngoãn như vậy, Lý Hơi do dự trong vấn đề có bồi dưỡng nó hay không.

Nghĩ đến Tình Tự Chi Thủy vẫn còn chưa biết, số lượng ngưng tụ mỗi ngày.

Lý Hiên dự định thử nghiệm một chút, sau khi nắm được số lượng Tình Tự Chi Thủy rồi mới quyết định có cho kim điêu hay không.

Nếu số lượng Tình Tự Chi Thủy ngưng tụ được mỗi ngày rất nhiều, vậy thì nuôi thêm một con kim điêu cũng không sao.

Sau khi quyết định xong, Lý Hiên để Tiểu Hắc Miêu và Tiểu Hắc Hùng trở về trong phòng, còn hắn thì lấy ghế dựa ra, nằm trong tiểu viện tắm nắng.

Lúc này, từ Góc Nhìn Thượng Đế, Lý Hiên thấy càng ngày càng có nhiều chim chóc tập trung bay về phía tiểu viện.

Dường như là bị thu hút bởi Hòa Hợp Với Tự Nhiên của hắn, cũng rất có thể là bị giọt nước thu hút.

Lý Hiên không muốn quá rêu rao, dứt khoát sử dụng thiên phú Ẩn Nấp, cố gắng hết sức che đậy tình trạng của mình, gắng sức khiến bản thân khôi phục như trước đó.

Sau khi hoàn thành che dấu.

Không thấy chim chóc tập trung đến nữa, Lý Hiên hài lòng gật đầu.

Lúc này, hắn nhớ đến chuyện bên trong công pháp tu tiên còn một thuật pháp khác nữa, vì vậy vội vàng lấy 'Khải Linh Công' ra, nhìn phần thuật pháp cuối cùng kia.

"Chỉ có một thuật pháp thôi sao? Không sao, có một cũng tốt."

Lý Hiên chẳng hề để tâm mà mở trang sách ra, bắt đầu học thuật pháp duy nhất này.

Trên nhành cây.

Không nhận được Tình Tự Chi Thủy, kim điêu trí tuệ thấp có chút mê mang.

Sau một hồi suy ngẫm, nó nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên bay lên trời, bay về phía đàn hươu trên thảo nguyên bên ngoài thành.

Bên kia.

Bên dòng sông nhỏ trước cửa vào bí cảnh.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ, cùng với một bà lão tai mèo đứng trên bãi cỏ, nhìn con đại bàng to lớn thông minh và tuấn mỹ.

"Lam bà bà, con chim ưng khổng lồ của ngươi thật đẹp đẽ, giá như ta cũng có một con như vậy thì tốt. Tiểu Hắc Hùng của ta vẫn trong thời kỳ ấu niên, cần mất rất nhiều năm nữa mới trưởng thành." Tống Tiểu Mỹ bất đắc dĩ nói.

"Ngươi có yêu thú làm thú cưng đã tốt rồi, đừng để tâm nó có hay đang ở trong thời kỳ ấu niên. Trên thế giới này, ngay cả người tu tiên có muốn cũng khó mà có được thú cưng là yêu thú. Con chim ưng khổng lồ này, ta cũng phải trả một cái giá rất đắt, sau khi nuôi dưỡng nó từ nhỏ, mới nghe lời như vậy." Lam bà bà nói tường tận.

Chương 141. Tình Tự Chi Thủy (2)

"Hóa ra là vậy, yêu thú trưởng thành không thể thuần phục sao?" Tống Tiểu Mỹ hỏi.

"Khó! Rất rất khó, yêu thú trưởng thành kiệt ngao bất tuần, rất khó bị thuần phục. Ngay cả những loài động vật hoang dã bình thường cũng khó thuần hóa chứ đừng nói đến yêu thú." Lam bà bà lắc đầu giảng giải.

"Vậy thì thực đáng tiếc, ta còn muốn thuần hóa một con chim trưởng thành đấy." Tống Tiểu Mỹ ước ao nói.

"Tốt hơn hết là ngươi nên từ bỏ đi, ta đề nghị ngươi tìm kiếm trứng của chúng mà ấp nở rồi thuần hóa, đây mới là con đường chính xác." Lam bà bà tiếp tục nói.

"Vậy thôi bỏ đi, dưỡng yêu thú quá tốn sức lực, chỉ một con gấu đã đủ khiến ta bận rộn rồi." Tống Tiểu Mỹ lắc đầu.

"Nói cũng đúng, mỗi ngày ta phải chịu trách nhiệm về việc con chim ưng khổng lồ này của ta ăn thứ gì, còn phải thường xuyên cắt tỉa lông cho nó, dỗ dành nó ngủ, thực sự là quá khó với ta."

Lam bà bà thở dài, cảm thấy nuôi một con yêu thú cũng rất khó khăn, nếu nuôi hai con thì có lẽ nàng sẽ bận đến chết.

"Bỏ đi, chúng ta đi thôi, ngày mai lại đến thăm dò bí cảnh này."

"Được, Lam bà bà."

Ba người vừa nói vừa bước lên lưng con ưng khổng lồ, nắm

lấy lông của nó và phi đi.

Bay được một lúc, một con kim điêu từ phía đối diện nhanh chóng xẹt qua, như tia chớp bay về phía xa.

"Ồ? Hóa ra là một con Lôi Điện Kim Điêu sắp thành yêu thú, đáng tiếc nó đã trưởng thành rồi, thật đáng tiếc." Lam bà bà thở dài nói.

"Lôi Điện Kim Điêu? Đây là loại yêu thú gì? Xem biểu cảm của ngài, hình như con Lôi Điện Kim Điêu này rất đáng quý?" Tần Nguyệt tò mò hỏi.

"Kim điêu bình thường tất nhiên không có giá trị, bởi vì rất khó kích phát huyết mạch, nhưng con ưng này đã tỏa ra một chút yêu khí rồi. Điều này cho thấy, huyết mạch lôi điện bên trong cơ thể nó đang thức tỉnh, có thể xưng là Lôi Điện Kim Điêu rồi. Lôi Điện Kim Điêu có thể phóng ra sấm sét để hỗ trợ chiến đấu, là yêu thú chiến đấu tương đối khá, rất thích hợp để làm thú cưng chiến đấu. Đáng tiếc nó đã trưởng thành, muốn thuần hóa nó khó khăn muôn lần, quá đáng tiếc." Lam bà bà thở dài nói.

"Thế thì đúng là đáng tiếc thật."

Tống Tiểu Mỹ gật đầu, có chút lưu luyến nhìn con kim điêu bay đi nọ.

Con đại bàng này cũng rất đẹp, văn hoa màu vàng trên người khiến con ưng vô cùng lộng lẫy, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người xem.

Tiếc là đã trưởng thành, rất khó thuần phục.

"Nếu không thì các ngươi trở về trước đi, để ta thử xem có thể thuần hóa được nó hay không." Lam bà bà không bỏ cuộc, nói.

"Có hy vọng không?" Tống Tiểu Mỹ hỏi.

"Ta có một cây Yêu Thú Hoa, có thể có chút tác dụng, ta thử xem sao."

Nói xong, Lam bà bà đưa Tống Tiểu Mỹ và Tần Nguyệt đến vùng lân cận của thành Bạch Vân, sau đó điều khiển con cự ung của mình vút cánh lao đi.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đi về phía tòa thành, vừa đi vừa nói về Lý Hiên.

"Sư tôn đã đi sáu bảy ngày rồi, không biết đã trở về hay chưa, ta rất nhớ hắn." Tần Nguyệt kẽ vuốt quả tiến hóa bên trong trong túi Càn Khôn, nói.

"Ngày hôm đó sư tôn để lại thư rồi rời đi, ta còn chưa kịp nói lời chào, còn cả Băng Huyên Nhi tỷ tỷ nữa, sau lần gặp mặt trước đó, Băng Huyên Nhi tỷ tỷ đã rời đi, tám chín ngày không gặp người, hơn nữa một bức thư cũng không để lại."

Tống Tiểu Mỹ bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy Băng Huyên Nhi tỷ tỷ này vô cùng không đáng tin, nàng nói đi thăm dò địa hình, kết quả là mấy ngày rồi còn chưa trở về, thật sự khiến người ta cạn lời.

"Có lẽ là có chuyện gì chậm trễ, chúng ta quay về thôi, mong rằng khi về có thể nhìn thấy sư tôn."

Tần Nguyệt vô cùng nhớ Lý Hiên, lần nào trở về cũng mong nhìn thấy sư tôn, vì vậy này sải chân bước nhanh về hướng tiêu cục Bạch Vân.

Trở về tiêu cục.

Việc đầu tiên hai nữ hài làm lao về phía tiểu viện của Lý Hiên, liếc mắt một cái đã thấy Lý Hiên đang phơi nắng trong sân.

"Sư tôn! Ngươi đã về."

Ánh mắt hai nữu hài sáng lên, vội cất bước chạy đến, trước hết là kéo lấy cánh tay trái và phải của Lý Hiên.

"Đã trở về rồi."

Nhìn thấy hai nữ hài quan tâm đến mình, trong lòng Lý Hiên cũng cảm thấy ấm áp.

"Sư tôn, ngài đã đi đâu, đã mấy ngày rồi không trở về."

Tần Nguyệt lẩm bẩm, thấy Lý Hiên vẫn ổn nàng mới an lòng.

"Ta tìm thêm cho các ngươi một tiểu sư đệ, thiên phú của tiểu tử đó không tệ, hiện tại đã là Luyện Thể tầng mười." Lý Hiên kể đại khái mọi chuyện.

"Luyện Thể tầng mười?"

Tống Tiểu Mỹ có chút ngạc nhiên, thực lực của nàng mới Luyện Thể tầng bảy, thực lực như vậy khiến nàng có loại cảm giác nguy cơ, muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Trái ngược thì Tần Nguyệt có vẻ không để tâm lắm, nàng đã Luyện Thể tầng chín rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá lên tầng mười, nàng không hề để tâm.

"Các ngươi đừng cảm thấy áp lực, tiểu tử kia do thức tỉnh huyết mạch nên mới trở nên mạnh mẽ, huyết mạch của các ngươi vẫn chưa thức tỉnh, thực lực tăng trưởng chậm rãi là chuyện bình thường. Đợi huyết mạch của các ngươi thức tỉnh, thực lực của các ngươi chắc chắn bùng nổ, trở nên mạnh mẽ."

Lý Hiên an ủi, hắn không muốn tạo áp lực quá lớn lên hai đồ đệ.

"Chúng ta đã rõ, sư tôn, ta mang quà về cho ngài."

Tần Nguyệt lấy quả tiến hóa đó từ trong túi Càn Khôn ra, đưa

nó cho Lý Hiên ngay lập tức.

"Quả tiến hóa, đúng là khá tốt, cảm ơn nhiều."

Chương 142. Siêu Ẩn Nấp

Lý Hiên rất cần trái tiến hóa, đương nhiên nhận lấy, đồng thời hắn cũng tự hỏi làm thế nào để báo đáp Tần Nguyệt, nhưng nghĩ đến nghĩ lui cũng không có gì để cảm ơn nàng.

Hắn dứt khoát để sau này rồi tính, dù sao có Tình Tự Chi Thủy, có rất nhiều cơ hội để trả ơn Tần Nguyệt.

"Sư tôn, ta không có bảo vật gì, nhưng ta làm cho ngươi một chiếc lược."

Tổng Tiểu Mỹ không lấy được thiên tài địa bảo, có điều nàng tìm được một khúc gỗ tử đàn trong bí cảnh, tự mình làm một chiếc lược và tặng nó như một món quà.

"Ừ, cảm ơn các ngươi."

Lý Hiên nhận quà từ hai người, tâm tình càng thêm tốt, hắn cảm thấy hai đệ tử này tương đối tri kỷ.

"Được rồi, đi tu luyện thôi, hai ngày này ta luyện chế một chút đan dược cho các ngươi, để các ngươi trưởng thành nhanh hơn."

"Ừ, cảm tạ sư tôn."

Hai tiểu cô nương đều rất vui vẻ, hoạt bát trở về phòng, nhìn thấy Tiểu Hắc Hùng và Tiểu Hắc Miêu đang ngủ.

Hai đứa nhóc ấy vẫn trong dáng vẻ say ngủ như trước, vẫn còn đang trong quá trình thức tỉnh.

Nhưng hai người Tần Nguyệt không biết, trong khi thức tỉnh, hai đứa nhóc này cảm nhận được khí tức của Lý Hiên nên đã gián

đoạn quá trình này và chạy đi tìm Lý Hiên.

Sau đó lại nhận được thêm năm giọt Tình Tự Chi Thủy rồi mới trở về tiếp tục thức tỉnh, có thể nói là vô cùng tùy ý.

Trong tiểu viện.

Nhìn hai tiểu cô nương trở về phòng, Lý Hiên lấy quả tiến hóa đó ra, đi về hướng căn phòng ngầm, chầm chậm cắn nuốt.

Chẳng mấy chốc, một dòng nước ấm như suối nước nóng chảy trong cơ thể hắn, một trong những năng lực của hắn cũng bắt đầu tiến hóa.

'Ting! Năng lực Ẩn Nấp của ngài đã tiến hóa thành Siêu Ẩn Nấp."

Ting!

Lý Hiên: Luyện Khí tầng một.

Đệ tử: Tiêu Kiếm, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

Tư chất: Lôi linh căn tuyệt phẩm, võ học tuyệt phẩm, kiếm tu tuyệt phẩm.

Bị động: Hàn Băng Chi Tâm, Hòa Hợp Với Tự Nhiên, Miễn Dịch Với Bệnh Độc, Bản Năng Chiến Đấu, Tự Phục Hồi Cấp Tốc.

Thiên phú: Siêu Ẩn Nấp, Triệu Hồi Người Đá, Trấn Áp Tinh Thần, Trang Phục Phối Hợp, Ý Niệm Giao Tiếp, Góc Nhìn Thượng Đế, Huyết Phân Thân, Thần Lực Bẩm Sinh.

Năng lực: Huyết Nhân Ngẫu, Tinh Thần Kiếm Pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ.

Phụ trợ: Rèn Đúc Tông Sư, Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư, Khí

Huyết Phong Ấn Tông Sư, Trù Nghệ Thần Cấp, Nhạc Khúc Thần Cấp, Hội Họa Thần Cấp, Nhưỡng Tửu Tông Sư.

(Tác giả sửa lại)

...

"Siêu Ẩn Nấp? Không biết tác dụng thế nào, thử xem sao!"

Lý Hiên phát động thiên phú Siêu Ẩn Nấp, bắt đầu che giấu mọi thứ về bản thân.

Cùng với việc thiên phú được thả ra, khí tức khắp cơ thể Lý Hiên hoàn toàn bị che giấu, ngay cả những dao động của người tu tiên cũng biến mất, trông giống như một người bình thường.

Lý Hiên thử tiếp tục che đậy, rất nhanh, dao động hắn thể hiện đã chuyển thành Luyện Thể tầng năm, một lát sau lại biến thành Luyện Thể tầng tám, cuối cùng biến thành Luyện Thể tầng chín.

Điều chỉnh như vậy khiến Lý Hiên cảm giác rất mới lại, cảm thấy rằng hiệu quả của Siêu Ẩn Nấp rất phi thường.

"Hiệu quả che đậy rất tốt, có hiệu quả che giấu như vậy, cho dù là đại tu sĩ cũng chưa chắc có thể phát hiện ra tình huống của ta."

Lý Hiên vô cùng hài lòng với thiên phú Siêu Ẩn Nấp, hắn dứt khoát cố định sức mạnh của mình ở mức Luyện Thể tầng mười, hoàn toàn như là cao nhân lánh đời trong thành trì, sau đó hắn mở trợ lý nhỏ và quan sát.

'Ting! Huyết Phân Thân cương thi số hiệu 666 của ngài đã phát hiện ra ma tu thông qua Góc Nhìn Thượng Đế, đối phương rất có thể là kẻ chủ mưu đằng sau việc biến Huyết Phân Thân thành cương thi.'

'Ting! Thông qua Góc Nhìn Thượng Đế, Huyết Phân Thân cương thi số hiệu 666 của ngài phát hiện ma tu đang trọng thương, đang bị Băng Huyên Nhi truy sát.'

'Ting! Huyết Phân Thân cương thi số hiệu 666 của ngài cho rằng tỷ lệ sống sót của ma tu kia là rất thấp, đã nhân cơ hội phá quan tài và nhảy ra khỏi khu vực mai táng.'

...

Bên trong phòng của Tần Nguyệt.

Hai tiểu cô nương vừa mới tắm rửa xong thì bóng dáng Lam bà bà nhiên xuất hiện, ngồi trên ghế với khuôn mặt u ám.

"Lam bà bà, ngươi đã trở về rồi, sao rồi? Có thuần phục được không?" Tống Tiểu Mỹ vội vàng nói.

"Thất bại, Lôi Điện Kim Điêu đó quá kiêu ngạo, cho dù ta lấy thiên tài địa bảo ra cũng không có tác dụng, cũng mặc kệ không liếc. Ta dùng thực lực khiến nó hoảng sợ, nhưng không ngờ nó thà chết chứ không chịu khuất phục, sống chết không đầu hàng ta. Cuối cùng ta chỉ đành từ bỏ, thật sự đáng tiếc, yêu thú tốt như vậy mà lại quá bướng bỉnh, hoàn toàn không có cách nào thuần hóa!"

Lam bà bà vô cùng tiếc nuối, cảm thấy bỏ lỡ một con yêu thú tốt như vậy đúng là quá đáng tiếc.

"Lam bà bà, ngươi đừng thất vọng, ngươi đã có cự ưng rồi, đã rất mạnh rồi." Tống Tiểu Mỹ an ủi.

"Haiz, cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy thôi." Lam bà bà bất đắc dĩ thở dài.

Lúc này.

Giọng nói của Lý Hiên từ bên ngoài truyền vào.

"Nguyệt Nguyệt và Tiểu Mỹ ra ngoài hỗ trợ nào, các ngươi tặng quà cho vi sư, vi sư chuẩn bị khen thưởng các ngươi, tự mình làm một bữa thịt nướng cho các ngươi."

Cùng với giọng nói của Lý Hiên, Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ lập tức đi ra ngoài, lúc này các nàng mới nhớ đến Lam bà bà, vội vàng nói câu mời.

"Lam bà bà, sư tôn của chúng ta làm đồ ăn rất ngon, rất là ngon, ngài có muốn cùng nhau ăn một chút hay không?"

Chương 143. Ta chắc chắn sẽ không ăn, thơm quá!

"Không cần đâu, ta là người tu tiên, ăn linh mễ và linh mạch, với cả linh thực, đồ ăn ngon của loài người không phù hợp với ta." Lam bà bà lắc đầu từ chối.

Chủ yếu là sau khi trở thành người tu tiên, ăn linh mễ linh mạch rồi, Lam bà bà cảm thấy thức ăn của loài người quá khó ăn, vì vậy, cho dù không ăn ngũ cốc hoa màu gì thì nàng cũng sẽ không ăn thức ăn của loài người.

"Đồ ăn sư tôn làm rất ngon, lần trước sư tôn nấu cháo cho ta, ăn siêu cấp ngon."

Nhớ đến những chuyện đã xảy ra lúc trước, nghĩ đến chuyện sư tôn tự mình vào bếp nấu cháo cho mình, Tần Nguyệt cảm thấy rất hạnh phúc.

"Không cần, ta có Tích Cốc đan, ta không đi, ta ở trong phòng thủ hộ hai tiểu yêu thú này giúp các ngươi."

Nhìn về phía Tiểu Hắc Miêu và Tiểu Hắc Hùng, Lam bà bà từ chối một lần nữa.

"Hai con tiểu yêu thú này đang trong thời điểm mấu chốt của quá trình thức tỉnh, không thể bị quấy nhiễu, có ta ở đây, không ai có thể phiền đến bọn chúng."

"Vậy... Vậy cũng được, vậy thì làm phiền ngài rồi."

"Không sao, đi đi."

Lam bà bà vẫy tay chẳng hề để tâm, nàng căn bản là gai mắt với thức ăn của loài người, mặc dù là đồ ăn ngon do ngự trù trong cung làm cũng không ngon bằng linh mễ mà người tu tiên ăn.

Vì vậy Lan bà nội căn bản không thèm để ý tới, ngược lại là ngồi trên ghế với khuôn mặt đăm chiêu, suy nghĩ về chuyện yêu thú.

Cứ như vậy.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ rời đi, Lam bà bà ngồi lười, quan sát tình huống thức tỉnh của hai con tiểu yêu thú.

Kết quả là không lâu sau.

Một mùi thịt nhàn nhạt tràn ngập trong phòng, khiến Lam bà bà không khỏi hít hà, cảm thấy mùi hương này không tệ, rất thơm.

"Mặc dù hương vị hơi thơm nhưng chỉ vậy mà thôi, vẫn kém xa linh mễ."

Lam bà bà thản nhiên lẩm bẩm rồi tiếp tục ngồi trên ghế.

Kết quả, thời gian dần trôi.

Dần dần, mùi thịt dần đậm hơn, hơn nữa mùi thơm càng ngày càng dày, càng ngày càng thơm, ngay cả Lam bà bà cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng.

"Hừ, thức căn của con người cũng không phải đồ có linh lực, ăn không tốt cho người tu tiên, ta không ăn đâu." Lam bà bà ngẩng đầu lên và nói một cách chẳng để tâm.

Kết quả là chưa đầy năm phút sau khi nói xong câu này.

Một mùi thơm nồng nặc hơn tỏa ra khiến Lam bà bà càng lúc càng thèm, nước miếng không ngừng ứa ra.

"Chết tiệt, tại sao lại thơm như vậy? Món ngon trong hoàng cung nước Đại Hạ cũng không thơm thế này, sao lại làm được như thế này?"

Lam bà bà cố kìm nén sự thèm thuồng, chợt hối hận vì sao lại từ chối, nếu biết ngon như vậy, có chết cũng không từ chối.

"Chuyện này thực ra cũng là một loại rèn luyện với ta, ta chịu đựng sự hấp dẫn của hương thơm là có thể rèn luyện nội tâm mình, khiến bản thân mạnh hơn, ừ, ta chắc chắn sẽ không ăn miếng nào."

Lam bà bà gật đầu, cảm thấy đây là một phương pháp rèn luyện vô cùng tốt, quyết định không ăn miếng nào.

Ọt ọt ọt!

Tiếng bụng réo đột ngột vang lên khiến Lam bà bà hơi sững người.

Nàng vừa mới quyết định không ăn một miếng nào xong, kết quả không ngờ được là bụng lại réo luôn, điều này khiến Lam bà bà rất phiền muộn.

"Sớm biết là thơm như vậy, ta đã đi ra ăn cùng rồi."

Lam bà bà ước đến bên cửa sổ nhìn về phía tiểu viện.

Ở nơi đó.

Một thanh niên tuấn tú đang bận rộn cùng Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ, trên giá nướng rất lớn, nướng thịt, và cách đó không xa là vài con gà và vịt đang quay trong lò.

Cảnh tượng này khiến Lam bà bà càng thèm ăn, ngửi được mùi hương đồ ăn ngon như vậy mà không thể ăn được, đúng là khó chịu như đang chịu cực hình.

Cũng tại thời điểm này.

Tiểu Hắc Hùng và Tiểu Hắc Miêu đang trong quá trình thức tỉnh đồng thời mở mắt ra, sau đó vèo cái đã lao ra khỏi phòng, trực tiếp lao ra ngoài xin đồ ăn ngon.

Quan trọng là hai con yêu thú này chưa hoàn thành quá trình thức tỉnh, thế nhưng đã trực tiếp làm gián đoạn việc này, đi ăn đồ ăn ngon.

Cảnh tượng này.

Lại một lần nữa khiến Lam bà bà nhìn đến choáng váng, đầu óc rối bời.

Bởi vì thời khắc thức tỉnh là vô cùng quan trọng với yêu thú, hễ là yêu thú thì đều sẽ dốc toàn bộ sức mạnh để thức tỉnh trong giai đoạn này, không dám tùy tiện dừng lại.

Kết quả là lúc này lại ngược lại.

Hai con yêu thú này lại mạnh mẽ ngừng quá trình thức tỉnh vì thức ăn ngon, chuyện này thực sự khiến Lam bà bà nghi ngờ nhân sinh.

"Má ơi, đây là lần đầu tiên ta thấy yêu thú cưỡng chế gián đoạn thức tỉnh vì đồ ăn ngon, yêu thú có huyết mạch thượng cổ tùy hứng như vậy sao?"

Lam bà bà đứng bên cửa sổ ngửi mùi hương thơm đậm đà đó, nhìn gà vịt quay vàng ươm, nàng hối hận vì đã từ chối lời mời ban nãy.

"Sau này, ta chắc chắn sẽ không khước từ nữa."

Lam bà bà thầm nói, ngồi trở lại trên ghế với gương mặt tối sầm, nhắm mắt tu hành trong sự đau khổ.

Bên ngoài.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ cũng thèm, không thể tin được món thịt nướng do sư tôn làm lại ngon như vậy.

Hương thơm như thấm vào ruột gan khiến các nàng không thể tin được vào khứu giác của bản thân.

"Sư tôn, thịt nướng ngươi làm thơm quá, thật lợi hại." Tần Nguyệt nói, trong mắt nàng như vụt sáng những ngôi sao nhỏ.

"Đúng thế, đúng thế, biết trước sư tôn nấu ăn ngon như vậy, ta ngày nào cũng sẽ quấn lấy sư tôn đòi ăn."

Tống Tiểu Mỹ cũng gật cái đầu nhỏ, liếm môi nhìn đồ ăn vàng óng.

Chương 144. Ta chắc chắn sẽ không ăn, thơm quá! (2)

Hai con tiểu yêu thú đứng cách đó không xa, chảy nước miếng nhìn thịt nướng, nhất là Tiểu Hắc Hùng, ánh mắt nhìn vịt nướng trong lò không hề chớp, như là đã dừng hình.

"Làm tiêu sư, biết nướng thịt không phải là rất bình thường sao?"

Lý Hiên cười nhẹ, lấy ra mẻ thịt nướng đầu tiên và đưa cho Tần Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt, mang những phần thịt nướng này sang cho phụ mẫu ta."

"Vâng, sư tôn."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, dẫn một đám thịt nướng và gà vịt quay đi, mang đến cho phụ mẫu Lý Hiên.

Có điều.

Sau khi trở về, gương mặt nhỏ của Tần Nguyệt đỏ bừng, còn có chút ngại ngùng.

"Sao thế?" Lý Hiên thắc mắc.

"Không... Không có gì." Tần Nguyệt vội vàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ.

Nhìn dáng vẻ của Tần Nguyệt, Lý Hiên đột nhiên nhớ đến chuyện mẫu thân của hắn đã nhiều lần thúc giục hắn thú thê, hắn

đột nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Khụ khụ, đến ăn thịt đi, ăn thịt, đã nướng xong rồi."

Lý Hiên vội vàng chuyển chủ đề, chia thịt nướng, đưa một mâm lớn trong đó cho Tần Nguyệt, khiến nàng chân tay luống cuống.

Tuy nhiên.

Sau khi ăn thịt nướng, Tần Nguyệt nhanh chóng bị thức ăn cuốn hút.

Đặc biệt là khoảnh khắc nàng cắn vào miếng thịt, hương vị thơm ngon còn đọng lại trên môi và răng của nàng tức khắc kích thích sự thèm ăn của Tần Nguyệt, nàng nhanh chóng biến thành kẻ háu ăn, nhanh chóng nhai nuốt.

Tống Tiểu Mỹ bên cạnh không không khác gì, ăn đến cái miệng nhỏ phồng cả lên, không kịp nói chuyện.

Song, điều khiến Lý Hiên kinh ngạc hơn cả là Tiểu Hắc Miêu ăn nhiều nhất và cũng ăn nhanh nhất.

Thân hình nhỏ bé như vậy, vậy mà trong thời gian ngắn đã ăn hết hai mân thịt nướng lớn, ăn miệng đầy dầu mỡ.

Trái lại, Tiểu Hắc Hùng thì không ăn nhiều, ôn vịt nướng liếm từng chút một, híp mắt tỏ vẻ hưởng thụ.

Nhìn cảnh này.

Lý Hiên cũng gắp một miếng thịt nướng lên và nhấm nháp, cảm thấy mùi vị thực sự rất ổn, quả thực xứng đáng với Trù Nghệ Thần Cấp.

Có điều.

Trong quá trình này, Lý Hiên cũng phát hiện ra một vấn đề.

Đó là, trong quá trình hắn nấu nướng, mùi hương ngập tràn xung quanh, thu hút sự chú ý của hàng xóm, sau đó rất nhiều cảm xúc bị hút đến, bị Lý Hiên hấp thu.

Trong số đó, Lam bà bà ở trong căn phòng bên cạnh kia là cung cấp nhiều cảm xúc nhất, những cảm xúc đó giống như một dòng sông ào ạt.

Nhiều cảm xúc như vậy khiến Lý Hiên vô cùng ngạc nhiên, thầm nghĩ trong lòng, không biết có phải là do thực lực của nàng đủ mạnh nên mới cung cấp nhiều cảm xúc như vậy hay không?

Hay là, cảm xúc trong lòng nàng quá mạnh mẽ nên mới tạo nên kết quả như vậy?

Lý Hiên nghi vấn không hiểu, nhanh chóng mở ra Góc Nhìn Thượng Đế, quan sát khu vực trong bán kính mười nghìn thước.

Trong nháy mắt.

Ở bên trong trạch viện lớn gần phủ thành chủ, Lý Hiên nhìn thấy một luồng cảm xúc mới.

Cảm xúc này đến từ người tu tiên Đường Khả Nhi, cảm xúc của nàng tràn ngập sự tò mò sâu sắc.

Trong trạch viện, người tu tiên Chu Hằng bên cạnh dường như cũng có cảm xúc, nhưng phần lớn là ghen tị.

Cả hai người này đều là người tu tiên, cảm xúc của bọn họ giao động mạnh hơn người bình thường, điều này khiến trong lòng Lý Hiên mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

"Nếu như suy đoán của ta không nhầm, thực lực càng mạnh, cảm xúc tỏa ra càng mạnh, cho dù là vô ý thức tỏa ra, cũng vượt

xa người thường."

Lý Hiên thầm nói, nhìn về hướng sân của phụ mẫu, hắn có thể cảm nhận được rất nhiều cảm xúc tích cực, cũng rất mạnh mẽ.

Nhưng so với người tu tiên thì thiếu một chút khí thế, nhiều một chút thuần túy.

Ngược lại, Tần Nguyệt còn nhỏ tuổi, không chỉ có những cảm xúc đơn thuần, mà thậm chí còn mạnh mẽ hơn những cảm xúc của người tu tiên.

Điều này lại một lần nữa khiến Lý Hiên phải lau mắt mà nhìn Tần Nguyệt.

Hơi hăng hái liếc nhìn Tần Nguyệt một cái, Lý Hiên vừa tiếp tục nướng thịt vừa hấp thu những cảm xúc từ bốn phương tám hướng ùa đến.

Những cảm xúc này bao gồm nhiều loại.

Ví dụ, cảm xúc của Tần Nguyệt đều là tích cực ngay thẳng, cảm xúc do Lam bà bà cung cấp hầu hết là cảm xúc chán nản, có xu hướng tiêu cực.

Quan trọng là vị bà bà này thỉnh thoảng nhìn trộm từ cửa sổ, muốn ăn đồ ngon nhưng lại ngại ra ngoài, điều này khiến Lý Hiên cảm thấy rất buồn cười.

Hắn chẳng thèm để tâm đến đối phương, tiếp tục nướng thịt, nướng mấy đứa tham ăn đồ ăn ngon.

Một giờ sau.

Đồ nướng ngon lành cuối cùng cũng hết.

Tống Tiểu Mỹ ăn quá no, ngồi ở trên ghế không muốn nhúc nhích, Tiểu Hắc Miêu ăn đến bụng nhỏ tròn vo, béo một vòng.

Tiểu Hắc Hùng trái lại không hề ăn nhiều, nhưng nó lén lút dấu một con vịt nướng, thỉnh thoảng ngửi một chút, điệu bộ lén lút đó cũng rất đáng yêu.

Chỉ có Tần Nguyệt là khá bình thường, không ăn quá nhiều, nhưng bên mép nàng lại có một mẩu thịt nhỏ.

"Sư tôn, ngài chỉ ăn một chút như vậy, có thể ăn no không? Để ta nướng thêm một chút cho ngài!"

Tần Nguyệt rất chú ý đến Lý Hiên, thấy Lý Hiên không ăn nhiều, nàng không khỏi hỏi han.

"Không cần, những loại thịt này chất lượng còn kém một chút, nếu có nguyên liệu tốt hơn nữa thì tốt."

Lý Hiên lắc đầu thất vọng, rất không hài lòng với những nguyên liệu này nên không muốn ăn thêm nữa.

Trong căn phòng cách đó không xa.

Lam bà bà đứng bên cửa sổ, câm lặng khi nghe thấy những lời Lý Hiên nói.

Nàng rất muốn nói, những món này đã rất ngon rồi, biết không? Thịt nướng thơm như vậy còn kén chọn, có thể bình thường một chút hay không? Ta còn chưa được nếm thử đâu!

Nhưng Lam bà bà không thể nói ra, chỉ có thể chán nản đứng bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn lén, muốn ăn nhưng không được ăn.

Chương 145. Đồ đệ lại thăng cấp

Đúng lúc này.

Một con kim điêu đột ngột xuất hiện trên bầu trời, bay vòng vòng trên không trung.

Sau khi nhìn thấy con kim điêu này, Lam bà bà ngạc nhiên khôn nguôi, bởi vì đó rõ ràng là con Lôi Điện Kim Điêu nọ.

"Nó đến nơi này làm gì? Chẳng lẽ cũng bị mùi hương thu hút? Không nên, khứu giác của Lôi Điện Kim Điêu khác với con người. Hơn nữa, tính tình Lôi Điện Kim Điêu kiêu ngạo, thà chết đói cũng không tới gần nhân loại, huống chi là ăn đồ ăn của loài người, tại sao nó lại đến đây?"

Lam bà bà khó hiểu, ngơ ngác nhìn con Lôi Điện Kim Điêu trên không trung nọ.

Cũng tại thời điểm này.

Lôi Điện Kim Điêu từ không trung chầm chậm hạ cánh, đáp xuống cái cây lớn.

Sau đó.

Lôi Điện Kim Điêu ném một con hươu nhỏ xuống đất, khẽ chiêm chiếp kêu lên, vỗ cánh như thể đang hiến đồ ngon, thậm chí còn làm động tác chúc tết.

Thấy cảnh này, nhìn Lôi Điện Kim Điêu đang hành động như vậy.

Lam bà bà ngỡ ngàng, ngỡ rằng mình đã nhìn thấy ảo giác.

Phải biết, tính cách của Lôi Điện Kim Điêu kiêu ngạo, không thích đến gần loài người, thậm chí cũng không tiếp xúc quá nhiều với các sinh vật khác.

Nếu là Lôi Điện Kim Điêu đã kích phát huyết mạch, dù chỉ một tia, nó sẽ trở nên càng kiêu ngạo, càng ngang ngược, vô cùng bài xích con người.

Nhưng, bấy giờ.

Con Lôi Điện Kim Điêu nọ chẳng những tiếp cận con người, nó thậm chí còn làm tặng con người một con hươu nhỏ, điều quan trọng nhất là thực hiện động tác chúc tết ở nơi này.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lam bà bà tự hỏi mình có bị hoa mắt hay không, thậm chí còn nghi ngờ nhân sinh của mình.

Bởi vì trước đó nàng đã nghĩ đến việc thuần phục con Lôi Điện Kim Điêu này, nhưng nó kiệt ngao bất tuần, thà chết chứ không phục tùng, nàng đành bất đắc dĩ bỏ qua.

Kết quả là không ngờ chỉ mới hơn một canh giờ trôi qua, Lôi Điện Kim Điêu lại quay trở lại, còn thể hiện ở ngay nơi này.

Điều này khiến Lam bà bà hoàn toàn nhìn đến khó hiểu, cảm thấy có phải mình đã lạc hậu, không theo kịp thời đại rồi hay không.

"Chẳng lẽ, đây chính là sức mạnh của đồ ăn ngon sao? Ngay cả kim điêu kiêu ngạo khó thuần cũng tặng đồ ăn, có phải ta cũng có thể sử dụng cách này hay không?"

Lam bà bà lẩm bẩm, mặc dù cảm thấy chuyện xảy ra hôm nay hơi khác thường, nhưng nàng vẫn quyết định thử một lần, sau đó sẽ sử dụng thịt nướng để thu hút kim ưng.

Trong sự chú ý của Lam bà bà.

Lôi Điện Kim Điêu tiếp tục kêu, hai cánh của nó tạo thành động tác chúc tết, liên tục cúi đầu với Lý Hiên.

"Sư tôn, con kim điêu kia muốn ăn thịt nướng sao? Nó còn mang đến một con hươu nhỏ này." Tần Nguyệt khẽ nói.

"Không ngờ nó lại mang đến một con hươu sao, vẫn còn sống." Lý Hiên tựa lưng trên ghế nằm, nhìn con hươu sao.

Cổ con hươu sao bị chộp thương, máu chảy ra từ miệng vết thương và trên người có một vài vết thương.

Những vết thương này không gây tử vong, điều trị một chút là con hươu sao vẫn sống tiếp được.

"Sư tôn, chúng ta không ăn con hươu này được không? Đáng yêu quá." Tần Nguyệt ôm con hươu sao bị thương đến bên cạnh Lý Hiên, thương tiếc nói.

"Được, chúng ta không ăn nó."

Lý Hiên cũng không có suy nghĩ ăn con hươu sao, hắn duỗi tay lấy một viên đan dược trị thương từ trong túi Càn Khôn ra và đưa cho con hươu sao: "Ăn đi."

Con hươu vô cùng thơ ngây, run rẩy núp trong vòng tay Tần Nguyệt, nhưng sau khi đến gần Lý Hiên, hươu con cảm thấy rất thoải mái.

Vì vậy, hươu con ăn hết đồ mà Lý Hiên đưa tới theo bản năng.

Cùng với việc sử dụng đan dược điều trị, tình trạng vết thương của hươu con chẳng mấy chốc đã ổn định lại, dần bình phục.

Sau khi khỏi hẳn, hươu con càng thêm thân thiết với Lý Tu,

thậm chí còn dụi cái đầu nhỏ của mình vào cánh tay của Lý Hiên.

"Ríu!"

Nhìn thấy cảnh này, kim điêu đang đậu trên cành cây dường như hiểu ra điều gì, lập tức vỗ cánh bay lên trời, sải cánh lao về phía xa.

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài lỡ xâm nhập Truyền Tống Trận thượng cổ, bị truyền tống đến đại lục thần bí.'

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài nhận được kỳ ngộ, thành công thăng cấp đến Luyện Thể tầng mười, phần thưởng đang được làm mới.'

"Ừ?"

Lông mày Lý Hiên nhướng lên, rất ngạc nhiên khi Lục Trường Sinh thế lại lại chạy đến đại lục khác, đồng thời cũng tò mò về đại lục thần bí này.

Tất nhiên.

Lý Hiên quan tâm đến phần thưởng nhiều hơn, dù sao cũng là phần thưởng thăng cấp liên tục, phần thưởng đương nhiên sẽ lớn hơn.

Cùng với sự mong đợi sâu sắc, hắn nói đôi lời với hai người Tần Nguyệt rồi xoay người trở về phòng của mình, bước vào phòng bế quan dưới lòng đất.

Sau khi chắc chắn rằng không có ai chú ý, Lý Hiên nhắm hai mắt lại, lẳng lặng chờ đợi sự xuất hiện của phần thưởng.

'Ting! Vui lòng chọn một phương thức nhận thưởng.

1. Nhận riêng từng phần thưởng.

2. Nhận cùng lúc.

...

"Đương nhiên là cộng gộp phạm vi nhận thưởng."

'Ting! Đã chọn xong, phần thưởng đang được phát.'

'Ting! Ngài nhận được năng lực sấm sét: Dẫn Lôi Thiên Hàng.'

'Dẫn Lôi Thiên Hàng: Tiêu hao tinh thần cùng sinh cơ dẫn thiên lôi giáng xuống, công kích mục tiêu, có sức sát thương khổng lồ với tà dị.'

"Dẫn Lôi Thiên Hàng? Sát thương cực lớn với tà dị? Cũng được, nhưng có điều việc tiêu sinh cơ còn cần phải chú ý."

Lý Hiên định sử dụng Huyết Phân Thân để kiểm tra uy lực của Dẫn Lôi Thiên Hàng, xem nó đã đạt đến mức độ nfo.

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 77 của ngài gặp nguy hiểm cực lớn, phần dạo đầu trước hạo kiếp sắp xảy ra.'

"Phần nhạc dạo trước hạo kiếp?"

Chương 146. Dẫn Lôi Thiên Hàng

Lý Hiên nhướn mày, ý thức lập tức giáng xuống cơ thể uyết Phân Thân số hiệu 77.

Thời gian, quay trở lại ba phút trước.

Rừng rậm Hắc Mã, sương mù màu đỏ tràn ngập.

Huyết Phân Thân số hiệu 77 đội đấu lạp, tay cầm cây sáo khẽ thổi, nhìn chằm chằm bóng dáng di chuyển trong màn sương màu đỏ xuyên qua chiếc mặt nạ mèo.

Những bóng dáng này là của hoạt tử nhân, cả đám trông vô cùng gớm ghiếc và xấu xí.

Bọn chúng nhấc móng vuốt đi tới đi lui trong màn sương màu đỏ, thân thể đung đưa tiến về phía trước không có mục đích, nếu có người công kích, chúng sẽ lập tức phản công.

Tiếng sáo du dương vang vọng trong rừng.

Trong tiếng sáo có hiệu quả trấn áp mạnh, khiến chuyển động của những hoạt tử nhân này trở nên chậm chạp, dần trì trệ.

Đây là Trấn Áp Tinh Thần, là thiên phú Lý Hiên có được trước đây, có thể trấn áp tinh thần lực, trấn áp tà dị và trấn áp tâm ma một cách hiệu quả.

Chỉ tiếc.

Lực lượng mà Huyết Phân Thân số hiệu 77 nhận được quá ít,

lực lượng nó có thể phát huy vô cùng nhỏ, chỉ có thể giết hoạt tử nhân dọc theo mép rừng rậm Hắc Mã.

"Thất Thất, ngươi quá mạnh, có tiếng sáo của ngươi, đám hoạt tử nhân này cứ như khúc gỗ, căn bản không biết phản kháng, giết quá dễ dàng."

"Đúng thế, nếu như có thể như vậy trong suốt một ngày, chúng ta có thể đến chỗ quan phủ nhận được lượng lớn bạc thưởng rồi."

"Mời Thất Thất gia nhập đội ngũ, chắc chắn là điều đúng đắn nhất mà Hắc Ngưu ta đây đã làm."

"Ha ha, Hắc Ngưu, ngươi làm rất tốt."

Năm mươi đại hán cầm trường đao, điên cuồng vung lên chém xuống, không ngừng chém giết hoạt tử nhân có biểu cảm ngơ ngác xung quanh Huyết Phân Thân số hiệu 77.

Dựa vào việc có tiếng sáo trấn áp, đám đại hán đã giết một lượng lớn hoạt tử nhân, có thể nói là chiến công hiển hách, đám người vui mừng khôn nguôi.

Nhưng, lúc này.

Hắc khí tràn ngập trên bầu trời xoay tròn cấp tốc như một cơn lốc, dần dần tạo thành một màn sương màu đen khủng khiếp.

Khoảnh khắc nó xuất hiện, cả bầu trời dần tối lại, như thể trời sắp mưa, u ám.

Thông qua Góc Nhìn Thượng Đế nhìn thấy cảnh như vậy, Huyết Phân Thân đột nhiên thay đổi biểu cảm, hô lớn.

"Rút! Nhanh rút lui! Mọi người chạy đi! "

"Sao thế Thất Thất? Tại sao lại rút? Chúng ta đang giết rất thoải mái mà."

"Đúng thế, đây đều là bạc thưởng cả đấy, chúng ta không thể cứ như vậy trở về, lần này nhất định phải kiếm thật nhiều bạc."

"Thất Thất, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Hắc Ngưu ta nghe lời ngươi." Một tráng hán cao lớn ngây ngốc gãi tóc nói.

"Nơi này sắp có chuyện, đi nhanh lên, nếu không đi sẽ không kịp nữa."

Huyết Phân Thân số hiệu 77 lại một lần nữa nhắc nhỏ, dứt khoát xoay người rời đi.

Nhìn cảnh này, ai nấy đều cảm thấy không cam tâm, nhưng nhìn sắc trời âm u như sắp mưa, mọi người chỉ có thể nhanh chóng đi theo.

Nhưng, ngay lúc ấy, khi mọi người mới chạy được vào bước.

Sương mù màu đỏ bên trong rừng rậm Hắc Mã cuộn trào.

Từng người khổng lồ bướu thịt cao năm thước đột nhiên bước ra khỏi màn sương màu đỏ, thân thể nặng nề dậm trên mặt đất, phát ra những âm thanh đùng đùng đùng.

Khoảnh khắc cự nhân bướu thịt xuất hiện, sắc mặt của đám tráng hán có mặt ở hiện trường thay đổi mạnh, ngay cả Huyết Phân Thân số hiệu 77 cũng rơi vào trạng thái ngưng trọng.

"Là cự nhân bướu thịt! Sao có thể thế được? Nơi này vậy mà lại có cự nhân bướu thịt, chạy, nhanh chạy đi!"

"Các ngươi xem, phía sau người khổng lồ bướu thịt có đông đảo hoạt tử nhân, chúng ta gặp rắc rối lớn rồi."

"Chạy nhanh!"

Nhìn lượng lớn hoạt tử nhân phía sau lưng cự nhân bướu thịt,

nhìn gương mặt hung ác của chúng nó, mọi người sợ đến mức da đầu tê dại, thục mạng chạy trốn.

"Ta cản bọn chúng lại, các ngươi chạy nhanh đi!"

Huyết Phân Thân số hiệu 77 cầm sáo tiếp tục thổi, dựa vào sức mạnh trấn áp bên trong tiếng sáo, nó cố gắng ngăn cản những sinh vật tà dị này.

"Gào!"

Tiếng gầm kinh thiên vang vọng khắp bầu trời.

Cùng với tiếng gầm này, một làn sóng âm thanh đáng sợ đột nhiên ập đến, giống như một cơn gió, trong nháy mắt đánh tan âm thanh tiếng sáo.

Theo âm thanh đó, chiếc đấu lạp trên đầu Huyết Phân Thân bị hất tung, để lộ chiếc mặt nạ mèo trên mặt Huyết Phân Thân và một phần khuôn mặt hơi tái nhợt của nó.

"Tinh thần phản phệ!"

Huyết Phân Thân số hiệu 77 quệt một ít vết máu trên khóe môi, đút cây sáo vào bên hông, chuẩn bị rút song kiếm sau lưng ra.

Cũng vào thời điểm này.

Cơ thể Huyết Phân Thân chợt rung mạnh, Lý Hiên đã hàng lâm.

"Đây là!"

Nhìn những bóng dáng dày đặc bên trong sương mù màu đỏ, nhìn số lượng cự nhân bướu thịt cao năm thước và cả số lượng hoạt tử nhân, Lý Hiên cảm thấy da đầu tê dại.

Nhiều hoạt tử nhân như vậy, nhiều hơn gấp một trăm lần số

lượng hoạt tử nhân bên ngoài thành Bạch Vân, con số này giống như một thảm họa.

Gào gào gào!

Tiếng gầm vang vọng tứ phía.

Đám hoạt tử nhân ngửa mặt lên trời gào lớn, giống như thể đã được mở khóa, đôi mắt đỏ ngầu của chúng nhìn chằm chằm vào Lý Hiên, chòng chọc dõi theo những tráng hán đang chạy trốn nọ.

Một giây sau.

Đông đảo hoạt tử nhân điên cuồng xung phong, đuổi theo và giết bọn họ như là Hồng Hải sôi trào.

"Đây chỉ là một phân đoạn nhỏ trước hạo kiếp sao? Số lượng hoạt tử nhân nhiều đến không thể đếm được. Bỏ đi, dù sao thì ta cũng phải thử nghiệm Dẫn Lôi Thiên Hàng, vậy thử nghiệm ở đây nào."

Lý Hiên giơ cao bàn tay phải xương cốt rõ ràng, bắt đầu sử dụng Dẫn Lôi Thiên Hàng.

"Chạy nhanh, chạy nhanh!"

Chương 147. Dẫn Lôi Thiên Hàng (2)

Hắc Ngưu đang chạy trối chết, thấy Lý Hiên đứng đó bất động, Hắc Ngưu nhanh chóng nhắc nhở.

Những người đang chạy trốn khác cũng quay đầu lại nhìn cảnh này, lần lượt hét lên: "Chạy đi, bọn chúng đông quá."

"Ta biết."

Nghe được sự quan tâm của mọi người, Lý Hiên quay đầu lại khẽ mỉm cười, thân hình mảnh khảnh của hắn có chút gầy gò trước sự tiến công của cái đám bên trong sương mù màu đỏ và quái vật khủng khiếp.

Giây tiếp theo.

Vân khí quay cuồng trong không trung, mây đen phủ kín, một luồng uy áp kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Ầm ầm!

Tiếng sấm rền vang, tia chớp lóe lên, sấm sét dữ dội đột nhiên giáng xuống, ánh sáng của tia sét chiếu sáng toàn bộ khu vực.

Cùng với âm thanh của sấm sét, thủy triều hoạt tử nhân như là gặp phải thiên địch, cả đám hoảng sợ ngước đầu, trong ánh sáng chói lòa của tia chớp, bị sấm sét đầy trời đánh trúng.

Ầm ầm!

Tiếng sấm vang vọng khắp chốn.

Cả tảng lớn hoạt tử nhân hóa thành tro bụi trong tia sét, ngay cả những kẻ mạnh như quái vật lớn người khổng lồ bướu thịt cũng biến thành tro bụi trong tiếng gào lớn.

Hắc Ngưu và những người may mắn sống sót khác nhìn cảnh tượng kinh hoàng này, nhìn Lý Hiên giơ cao tay phải, mọi người hoảng sợ, đôi mắt lóe lên sự khó tin.

"Làm sao có thể thế được? Chuyện này làm sao có thể cơ chứ? Hắn... Hắn vậy mà đang triệu hồi sấm sét." Có người thảng thốt nói.

"Hắn... Hắn là tiên nhân sao? Chỉ có tiên nhân mới có thể triệu hồi sấm sét."

"Không biết, nhưng ta biết tình trạng của hắn nhất định rất không tốt, ngươi xem, cơ thể của hắn có hơi chao đảo, đứng không vững."

"Chúng ta quay lại, chúng ta phải kề vai chiến đấu với Thất Thất!"

Hắc Ngưu hét lớn một tiếng, muốn chạy trở về, lại bị người khác ngăn lại.

"Ngươi đừng chạy sang quấy rối, lỡ đâu ngươi làm cản trở Thất Thất, có lẽ còn hại chết Thất Thất không chừng."

"Ta!"

Hắc Ngưu nhìn bóng người đứng một mình trong sấm sét, nhìn cơ thể chao đảo bên dưới sấm sét ấy, Hắc Ngưu rất muốn giúp đỡ.

Nhưng hắn biết, hắn chỉ là một Luyện Thể tầng bốn nhỏ yếu, hoàn toàn không đủ tư cách đứng bên cạnh Lý Hiên.

"Đừng làm phiền ta!"

Giọng nói của Lý Hiên vang lên, quẩn quanh trong tai mọi người.

Theo âm thanh đó, tay phải của Lý Hiên siết chặt lại, sức sống trong cả cơ thể lập tức bị rút cạn, sinh cơ tiêu tán.

Trước mắt biến thành màu đen, ý thức của Lý Hiên trở lại bản thể, chỉ còn lại cái xác không còn sinh cơ của Huyết Phân Thân.

Tách tách tách!

Mây đen trên bầu trời đột nhiên dày đặc mấy lần, một luồng uy áp đáng sợ ngưng tụ mà hình thành.

Một giây sau.

Sấm sét lập lòe khắp trời, biến khu vực này thành một vùng biểu sấm sét, lúc sáng lúc tối chiếu sáng bóng dáng thon dài của Huyết Phân Thân.

Ầm ầm!

Tia chớp sáng loáng, âm thanh sấm sét vang lên, vang vọng trời đất, những âm thanh đáng sợ liên tiếp vang lên, cũng khiến khu vực này ngập tràn sấm sét.

Cuối cùng.

Biển sấm sét đã qua, mây đen khắp trời tiêu tán, chỉ còn lại rừng rậm Hắc Mã bị sét đánh.

Trong rừng rậm.

Đám người Hắc Ngưu ngơ ngác nhìn cảnh tượng rung động này, nhìn đám hoạt tử nhân bị sét đánh thành than trong rừng rậm Hắc Mã, đám Hắc Ngưu rung động đến sững sờ.

Phạm vi lôi pháp lớn như thế, thủ đoạn đáng sợ như vậy của

tiên nhân, quả thực giống như là thần thoại ngày trước, giờ đây biểu lộ ngay trước mặt đám Hắc Ngưu, cả đám hoảng sợ vô cùng.

Mấu chốt là, tất cả những hoạt tử nhân xông tới đều bị sét đánh thành bụi than, ngay cả người khổng lồ bướu thịt cũng bị sét đánh chết, còn những hoạt tử nhân thầm ẩn mình bên trong màn sương màu đỏ cũng lặng lẽ biến mất.

Nói cách khác, lần nguy cơ lớn này đã qua, bị lôi pháp kinh khủng này chặn lại.

Có điều là.

Khi đám người Hắc Ngưu nhìn Huyết Phân Thân, bọn họ im lặng.

Bởi vì Huyết Phân Thân vẫn đang giơ cao cánh tay phải như trước, đứng yên tại chỗ.

Nhìn trang phục đang mặc, cây sáo đeo bên hông, song kiếm khoác sau lưng, mặt nạ mèo đeo trên gương mặt, cái mặt nạ này không lớn, chỉ có thể che nửa mặt phía trên.

Có vẻ như cố tình đeo chiếc mặt nạ như vậy là để tiện thổi sáo.

Nhìn Huyết Phân Thân lẳng lặng đứng đó, nhìn hằng hà xác của hoạt tử nhân trước mặt Huyết Phân Thân, đám người Hắc Ngưu lộ vẻ xúc động.

Bọn họ vội vàng chạy đến bên cạnh Huyết Phân Thân, lo lắng nói: "Thất Thất, ngươi sao rồi?"

"Đừng đụng vào hắn!"

Một âm thanh già nua vang lên. theo sau thanh âm đó là bóng dáng hai người tu tiên cưỡi phi kiếm cấp tốc bay đến, dừng lại

cách mọi người không xa.

Đó là hai người tu tiên lớn tuổi, một nam một nữ, tóc đều trắng xóa, bóng lưng còng xuống.

Trong số đó, người nam tu tiên khàn khàn nói: "Hắn đã chết!"

"Đã chết?" Hắc Ngưu trợn to hai mắt, không thể tin được.

"Đúng vậy! Hắn đã chết, hắn đã sử dụng một loại phương pháp cấm kỵ nào đó để triệu hồi sấm sét, nếu không căn bản không có khả năng tạo thành sấm sét quy mô lớn như vậy. Hắn đã cản được sự lan tràn của thảm họa, nhưng cũng phải trả giá bằng mạng sống của mình." Nam tu tiên thở dài thật sâu, trong giọng nói có sự thương cảm.

"Vậy chúng ta an táng hắn đi." Nữ tu tiên cũng khàn giọng lên tiếng, giọng nói càng thêm già nua.

"Được!"

Nam tu tiên lấy một chiếc quan tài từ trong túi Càn Khôn ra, đặt trên mặt đất, sau đó điều động linh lực muốn chuyển thi thể của Huyết Phân Thân vào quan tài.

Nhưng ngay khi linh lực chạm vào Huyết Phân Thân, Huyết Phân Thân chậm rãi tan biến như thể là cát hóa, dần dần hóa thành cát bụi trong gió.

"Đây!"

Chương 148. Trêu ai chọc ai

Tất cả mọi người trầm lặng nhìn cảnh tượng này, cảm xúc thê lương và thương cảm ngập tràn.

"Ngay cả thi thể cũng không thể để lại sao? Xem ra loại pháp thuật cấm kỵ này vô cùng bá đạo, bỏ đi, ta vẫn nên giữ chiếc quan tài này lại cho chính mình."

Nam tu tiên thật sâu thở dài một hơi, sau đó lại nhìn đám người Hắc Ngưu.

"Các ngươi biết tình huống của hắn không?"

"Ta chỉ biết hắn tên là Thất Thất, là một võ giả lang thang, ta mới mời hắn gia nhập đội ngũ của chúng ta vào tối hôm qua, hôm nay đến đây săn giết hoạt tử nhân. Nhưng không ngờ lại gặp phải tai họa, Thất Thất vì cứu chúng ta nên đã chọn đứng phía sau cản đường, cuối cùng hắn đã chết mà thi thể cũng không giữ lại được."

Giọng nói của Hắc Ngưu nức nở, cả người như đã gặp chấn động rất lớn.

"Tên là Thất Thất sao? Ta đã biết."

Lão tu tiên vung cánh tay phải, mặt đất rung chuyển dưới thuật pháp, một cái hố lớn xuất hiện.

Lão tu tiên chôn tất cả mọi thứ của Huyết Phân Thân trong hố lớn, một lần nữa phủ đất lên rồi khắc tên Thất Thất lên trên một tảng đá, an táng Huyết Phân Thân ở đây.

"Đi thôi, tai họa đã tạm thời ngừng lan tràn, nhưng chúng ta cũng không thể xem thường, nhất định phải thiết lập kết giới

phong ấn ở nơi này, tránh tai họa lại lan tràn."

"Được!"

Hai lão tu tiên nói xong, giẫm lên phi kiếm đi sâu vào rừng rậm Hắc Mã, đám người Hắc Ngưu còn sống sót vẫn bất động một lúc lâu trước phần mộ.

...

Thành Bạch Vân, tiêu cục Bạch Vân.

Lý Hiên ngồi dưới tầng hầm, ho nhẹ, khuôn mặt trắng nõn trắng bệch như trang giấy.

"Không ngờ rằng chiêu này bá đạo như thế, thậm chí ngay cả tinh thần thể khi ý thức của ta buông xuống cũng bị lấy đi không ít."

Lý Hiên hít sâu một hơi, quyết định sau này không tùy tiện sử dụng chiêu thức này nữa, dù có sử dụng cũng phải để các Huyết Phân Thân dùng.

Mặc dù, để Huyết Phân Thân sử dụng thì uy lực vô cùng yếu, dù có hy sinh Huyết Phân Thân cũng không thể phát huy được lực lượng mạnh như vậy.

Nhưng Huyết Phân Thân sử dụng sẽ không tổn hại đến thân thể của hắn, cũng không cần ý thức hạ xuống, cho nên đối với hắn không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhiều nhất chỉ là tổn thất một chút Huyết Phân Thân.

"Cứ quyết định vậy đi, trước mắt cử năm nghìn người đến rừng rậm Hắc Mã xem sao, phòng ngừa nguy hiểm mở rộng, ta còn muốn ẩn cư thêm vài năm."

Lý Hiên hạ lệnh cho Huyết Phân Thân, cử bọn chúng chạy đến

rừng rậm Hắc Mã, phòng ngừa và ngăn chặn thảm họa lan rộng.

Không lâu sau khi hắn hạ lệnh, người tu tiên Đường Khả Nhi và Chu Hằng trong thành Bạch Vân cũng giẫm lên lá sen bay đi, mục tiêu rõ ràng là rừng rậm Hắc Mã.

Hiển nhiên là bọn họ cũng nhận được tin tức, đang vội vã đến rừng rậm Hắc Mã.

Bên ngoài thành Bạch Vân, trong hầm mỏ của khu vực sương trắng.

Trong bóng tối, một đôi mắt đỏ như máu chậm rãi mở ra, tỏa ra cảm giác tà ác quái dị kinh khủng.

Sau khi đôi mắt đỏ như máu mở ra, nhìn về phía rừng rậm Hắc Mã, thầm thì thào.

"Ngay cả cái tên Hắc Mã đó cũng gặp họa sao? Theo giới thiệu trong Tử Vong Chi Thư, khu vực này an toàn đến hàng nghìn hàng vạn thước, là khu vực tốt nhất để chúng ta phát triển. Nhưng ai mà ngờ được, ta vừa giáng xuống không bao lâu đã bị phong ấn, không thể phát triển, sau đó lại bị phong ấn lần thứ hai, tiếp đó nữa thì suýt nữa bị Thiên Hỏa thiêu chết, mẹ nó chứ ta chiêu ai chọc ai."

"Bây giờ, ngay cả cái tên Hắc Mã kia cũng gặp họa, Tử Vong Chi Thư chết dẫm này đúng thật là thứ hại người. Bỏ đi, ta vẫn tiếp tục hoảng sợ thì hơn, yếu ớt như ta không dám ló đầu ra nữa đâu."

Âm thanh dần biến mất, đôi mắt màu đỏ cũng dần nhắm lại, quặng mỏ lại một lần nữa chìm trong bóng tối.

Thời gian trôi qua, chớp mắt, lại một ngày nữa đã trôi qua.

Thông qua việc sử dụng Tình Tự Chi Thủy, vết thương về mặt

tinh thần của Lý Hiên đã hồi phục khá nhiều, đồng thời hắn cũng nhận được không ít cảm xúc trong lần thi triển lôi pháp này, coi như là một sự bất ngờ.

Số lượng Tình Tự Chi Thủy này đã đủ để nuôi hai con thú cưng yêu thú, Lý Hiên định đợi kim điêu trở về sẽ thu nó, cẩn thận bồi dưỡng.

Sau khi ra quyết định.

Lý Hiên bước vào tiểu viện, thân cái eo lười trong ánh nắng ấm áp của buổi sáng.

Cộp cộp cộp!

Hươu sao nhỏ thấy Lý Hiên đi ra ngoài lập tức chạy từ chiếc ổ trong sân ra, nhanh chóng chạy đến bên Lý Hiên, nhẹ nhàng cọ lên bắp chân Lý Hiên.

"Không tệ, thương thế của ngươi gần như đã phục hồi rồi."

Đánh giá hươu sao, thấy vết thương của nó đang hồi phục tốt, gật đầu hài lòng, sau đó hắn nằm lên ghế tựa, suy nghĩ về hướng phát triển tiếp theo.

Tại thời điểm này.

Lôi Điện Kim Điêu từ xa chậm rãi bay tới, hai móng vuốt sắc bén quắp lấy một con heo rừng nhỏ.

Sau khi bay đến tiểu viện của Lý Hiên.

Lôi Điện Kim Điêu chầm chậm đáp xuống, đặt con lợn rừng nhỏ bên cạnh Lý Hiên, sau đó lại thực hiện động tác chắp cánh chúc tết, không ngừng cúi đầu.

Nhìn thấy kim điêu ngoan ngoãn như vậy, Lý Hiên hài lòng gật đầu, sau khi nhìn rõ con lợn rừng nhỏ, đôi mắt của Lý Hiên sáng

bừng lên.

"Vậy mà lại là một con yêu thú lợn rừng, mùi vị nhất định là rất ngon."

Lý Hiên kiểm tra con lợn rừng nhỏ đang hấp hối, cảm thấy cơ hội đã đến.

Chất thịt của yêu thú có chứa linh lực, tốt hơn yêu thú bình thường gấp nhiều lần, thức ăn làm ra tất nhiên càng ngon hơn, cũng càng thích hợp cho người tu tiên hơn.

Chương 149. Lam bà bà ngây người

Bây giờ đã có nguyên liệu, Lý Hiên định nấu một bữa thịnh soạn để chả mẹ và đám Tần Nguyệt được ăn một bữa ngon.

"Cứ làm như vậy đi!"

Sau khi đưa ra quyết định, Lý Hiên ngưng tụ mười giọt Tình Tự Chi Thủy, ném cho kim điêu.

"Thấy ngươi hiểu chuyện như vậy, từ nay về sau ngươi sẽ là thú cưng của ta, cái này cho ngươi."

Kéc kéc kéc!

Lôi Điện Kim Điêu ăn mười giọt Tình Tự Chi Thủy thì vui vẻ vô cùng, đôi mắt mờ đục trở nên sáng trong hơn rất nhiều, trí tuệ cũng được nâng cao.

Con hươu sao nhỏ đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng chạy đến cạnh Lý Hiên, khẽ cọ vào người hắn.

Lý Hiên nhìn con hươu sao, suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Ngươi chưa hề lập công, theo lý thì không được lấy Tình Tự Chi Thủy. Nhưng vì ngươi bị thương nên cho ngươi một giọt."

Lý Hiên ngưng tụ một giọt Tình Tự Chi Thủy và đút cho hươu sao uống, mục đích là giúp nó khai mở linh trí.

Hươu sao uống giọt Tình Tự Chi Thủy này, hiển nhiên là nó ý thức được sự quý giá của thứ này, nên vui vẻ chạy nhảy trong sân,

nó chạy vòng quanh Lý Hiên bảy tám vòng không chịu dừng lại.

"Được rồi, đi chơi đi, ta phải bắt đầu hầm xương rồi."

Lý Hiên thấy đôi mắt của hươu nhỏ đã trở nên linh động hơn, cảm thấy công dụng của Tình Tự Chi Thủy rất tốt, hắn nên chuẩn bị thêm Tình Tự Chi Thủy thì hơn.

Muốn có được Tình Tự Chi Thủy, thu thập cảm xúc là điều quan trọng nhất. Vì vậy Lý Hiên lấy hai cái nồi lớn, đặt trong sân rồi bắt đầu bận rộn.

Trong căn phòng dưới tầng hầm.

Lam bà bà đang giáo dục Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ, dạy họ làm thế nào để khiến thú cưng thức tỉnh nhanh hơn.

"Tiểu Hắc Hùng và Tiểu Hắc Miêu có huyết mạch thượng cổ rất, có thiên phú rất tốt, nhưng chúng không nên thức tỉnh giữa chừng tỉnh lại chạy đi ăn thịt. Mặc dù vị thịt rất ngon, nhưng không thể vì ăn thịt mà hủy hoại tương lai của mình. Ta hy vọng các ngươi dạy dỗ chúng thật tốt, đừng để chúng gián đoạn tiếp, phải thức tỉnh trước đã." Lam bà bà dạy bảo.

"Nhưng... Nhưng đồ ăn sư tôn làm ngon như vậy, đừng nói là hai tiểu yêu thú, ngay cả chúng ta cũng không nhịn được." Tần Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Dù vậy cũng phải nhịn. Chỉ là thịt bình thường, ngon đến mấy cũng không đáng để hủy hoại tương lai. Các ngươi nhìn ta này, ta có thể nhịn được. Trước đó khi các ngươi ăn thịt nướng, ta thậm chí còn không ra ngoài, đây chính là rèn luyện ý chí, có hiểu không? " Lam bà bà kiêu ngạo nói.

"Lam bà bà thật lợi hại, vậy mà lại có thể kháng cự được mùi thơm như vậy. Nếu là ta, ta chắc chắn sẽ không làm được." Tống Tiểu Mỹ cảm thán.

"Đó là đương nhiên, ý chí của ta đã được tôi luyện thành sắt. Đừng nói là đồ ăn chỉ nấu bằng nguyên liệu bình thường, cho dù nấu bằng nguyên liệu là yêu thú, ta cũng có thể nhịn được."

Lam bà bà kiêu ngạo nói tiếp, nhưng đang nói thì nàng cảm thấy mũi mình ngửi được mùi gì đó, không nhịn được hít hít.

Kết quả là vừa ngửi đã thấy không ổn.

Trong phút chốc, mùi thịt thơm thoang thoảng tràn vào mũi.

Mà theo thời gian trôi đi, mùi thịt càng ngày càng nồng hơn, khiến cho Lam bà bà vừa dứt lời đã ngây người tại chỗ.

"Thơm quá, nhất định là sư tôn đang nướng thịt, chúng ta mau đi ăn thịt nướng thôi." Tống Tiểu Mỹ nói xong vội vàng chạy ra khỏi tầng hầm.

Hai con tiểu yêu thú đang thức tỉnh cũng đồng loạt ngẩng đầu, soạt một cái nhảy ra ngoài, giống như thỏ, biến mất tăm mất dạng.

Dưới tầng hầm chỉ còn lại Lam bà bà và người khá ngoan ngoãn là Tần Nguyệt.

“Lam bà bà, ngươi đi ăn cùng với chúng ta đi, đồ ăn rất ngon.” Tần Nguyệt mời nói.

"Chuyện này, chuyện này..."

Lam bà bà ngập ngừng, không biết có nên đồng ý hay không.

Chủ yếu là nàng vừa mới nói bản thân ý chí kiên định, vốn không thèm để ý mùi thịt, kết quả là mùi thịt bay tới, còn thơm như vậy.

Nếu chính mình đi ăn thịt, vậy chẳng phải là những lời mình vừa nói chỉ là vô nghĩa?

Kết quả như vậy khiến Lam bà bà thật sự không biết giấu mặt đi đâu, chỉ có thể nuốt nước miếng, dối lòng nói: "Không cần, ta muốn rèn luyện ý chí, ngươi đi đi."

"Vậy... vậy ta đi đây. Nếu ngươi có đói thì ra ngoài ăn."

"Được, ngươi đi thôi."

Nhìn Tần Nguyệt rời đi, Lam bà bà hít một hơi thật sâu, muốn ổn định cảm xúc của mình.

Kết quả lại là hít một hơi mùi thức ăn thơm ngon, lập tức cảm thấy bụng đói cồn cào.

Không có cách nào, mùi thơm quá nồng, thậm chí còn thơm hơn thịt nướng ngày hôm qua, phải nói là mỹ vị nhân gian.

"Sao lại thơm như vậy? Khoan đã, chẳng lẽ nguyên liệu thay đổi rồi?"

Lam bà bà vội vã đi ra khỏi tầng hầm, còn chưa đi đến cửa sổ đã ngửi thấy mùi thơm càng nồng hơn.

Mùi thơm nức mũi này như thấm vào ruột gan, hương thơm lưu lại trên môi răng, Lam bà bà lập tức hiểu ra nguyên nhân.

"Mùi hương này chắc chắn là thịt yêu thú. Chết tiệt, vừa rồi tại sao ta lại từ chối? Thịt yêu thú thơm như vậy mà cứ thế bỏ lỡ, ta đang tự hãm hại chính mình sao?"

Lam bà bà rầu muốn thối ruột, hối hận vì sự lựa chọn của mình, nhưng bây giờ nói những lời này cũng vô dụng, chỉ có thể rầu rĩ nói.

"Tiểu tử này lấy thịt yêu thú từ đâu ra? Ta nhớ rõ trăm dặm quanh đây cơ hồ không còn yêu thú, đợi đã, chẳng lẽ là kim điêu!"

Lam bà bà cảm thấy mình đã đoán được nguyên nhân, lập tức

chạy đến bên cửa sổ, từ khe hở thò đầu ra lén lút nhìn.

Kết quả khỏi phải nói, Lam bà bà hoàn toàn ngây người.

Chỉ thấy trên cái cây lớn trong sân.

Chương 150. Lam bà bà ngây người (2)

Một con kim điêu đang đứng trên cái cây lớn, trên móng vuốt có vết máu, cộng thêm một chút lông lợn còn sót lại.

Dưới gốc cây lớn là một bộ da lợn rừng bị vứt bỏ.

Lam bà bà nhìn vào trong sân, thấy Lý Hiên đang đứng cạnh hai cái nồi lớn nấu đồ ăn ngon.

Một cái nồi lớn trong hai cái nồi đang hầm những miếng thịt lớn thơm ngào ngạt, nồi còn lại đang hầm xương. Đồ ăn trong hai nồi này nhìn thôi đã thấy ngon rồi.

"Quả nhiên, quả nhiên là yêu thú do kim điêu mang đến. Chết tiệt, tại sao con yêu thú này lại đưa thịt cho Lý Hiên? Chẳng lẽ là vì Lý Hiên nấu ăn ngon nên mới được nó mang thịt cho? Bởi vì ngon, kim điêu vốn kiêu ngạo bất tuân lại làm thân với con người?"

Lam bà bà cảm thấy rất cạn lời, cảm thấy đầu óc của kim điêu này có vấn đề, chỉ vì miếng ăn mà lại vứt bỏ tôn nghiêm của mình.

Có điều.

Nghĩ đến việc thức ăn ngon có thể hấp dẫn kim điêu, Lam bà bà chợt nảy ra một ý tưởng.

"Nếu như ta tìm một đại trù chọc trù nghệ, nói không chừng cũng có thể thu hút một con Lôi Điện Kim Điêu, khi đó ta sẽ có chiến sủng rồi."

Lam bà bà kích động lẩm bẩm, cảm thấy mình đã tìm được một con đường mới để thu phục chiến sủng, tâm tình lập tức tốt lên.

Nhưng ngửi mùi thơm từ bên ngoài bay tới, nhìn Lý Hiên bận tới bận lui, nấu ra một đống món ăn ngon hương sắc đủ cả.

Lam bà bà rất hối hận, hối hận bản thân trước đó vì muốn giữ mặt mũi mà từ chối đồ ngon

"Lần sau... lần sau ta nhất định sẽ không từ chối, tuyệt đối không!"

Lam bà bà lẩm bẩm một mình, lại một lần nữa trở thành khách đứng nhìn trong phòng, nuốt nước miếng lén lút nhìn.

Trong sân.

Lý Hiên lại chuẩn bị thêm một nồi nhỏ khác, cho thịt ba chỉ đã cắt vào nồi, sau một loạt các công đoạn, thức ăn cuối cùng cũng nấu xong.

Có lẽ do món này còn thơm hơn, Tần Nguyệt đã sớm đứng bên cạnh, chớp mắt hỏi.

"Sư tôn, đây là món gì vậy? Nhìn có vẻ rất ngon."

"Đây là thịt kho tàu, sau này sẽ dạy cho ngươi, rất ngon." Lý Hiên cười nói.

"Vâng, ta muốn ăn thịt kho tàu."

Tần Nguyệt liếm môi, đôi mắt to nhìn chằm chằm vào thịt kho tàu, nhìn giống như một chú mèo tham ăn.

Không chỉ có nàng.

Tống Tiểu Mỹ, Tiểu Hắc Miêu và Tiểu Hắc Miêu cũng không

khác gì, ngay cả kim điêu trên cây cũng đang nhìn chằm chằm vào bên này.

Có vẻ như sức hấp dẫn của thịt kho tàu còn lớn hơn cả xương hầm.

Lý Hiên thấy cảnh này thì rất ngoài ý muốn.

Hắn vốn chỉ tiện tay nấu một ít thịt kho tàu, không ngờ nó lại được yêu thích như vậy, trong lòng thầm quyết định lần sau sẽ làm thêm thịt kho tàu.

Sau khi nấu xong, Lý Hiên trước tiên bảo Tần Nguyệt mang thức ăn qua cho phụ mẫu mình, đợi sau khi Tần Nguyệt trở lại mới gọi mọi người đến ăn.

Khỏi phải bàn, đồ ăn làm từ thịt yêu thú có hương vị rất ngon, trong suốt bóng loáng, vừa miệng thơm mềm, linh lực ẩn chứa trong đó cũng có tác dụng không nhỏ đối với võ giả.

Điều này cũng khiến Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ ngay lập tức biến thành kẻ ham ăn, cống hiến hết mình cho bữa tiệc lớn.

Tiểu Hắc Hùng và Tiểu Hắc Miêu cũng không ngoại lệ, chúng nó cũng ăn rất nhanh, ngay cả Lôi Điện Kim Điêu cũng đi tới, ăn một miếng thịt lợn lớn, dáng vẻ trông rất hưởng thụ.

Chỉ có hươu sao nhỏ là không ăn thịt, chỉ uống một chút nước canh.

Hai giờ sau.

Bữa tiệc thịnh soạn cuối cùng cũng kết thúc, Tần Nguyệt ngoan ngoãn đi thu dọn, nàng sẽ không để Lý Hiên phải làm những công việc nhỏ nhặt như cọ nồi rửa bát này.

Bởi vì nàng cảm thấy sư tôn nấu cơm đã rất vất vả, loại việc

nhỏ này đương nhiên nên giao cho nàng làm.

Ngược lại là Tống Tiểu Mỹ, vi ăn no quá nên không muốn động đậy gì cả.

Tiểu Hắc Hùng còn tốt, sau khi ăn no nó chạy vào nhà lấy con vịt quay của nó ra, híp mắt ôm lấy, dáng vẻ rất hưởng thụ.

Tiểu Hắc Miêu ăn xong cả người tròn lên, cái bụng căng đến mức không thể đi lại được.

Đối với điều này.

Lý Hiên cũng không nói gì, món ăn do Trù Nghệ Thần Cấp kết hợp với nguyên liệu là yêu thú nấu ra, ăn nhiều là chuyện bình thường, không thấy xung quanh tiêu cục truyền tới nhiều cảm xúc như vậy sao?

Đặc biệt là Lam bà bà ở bên cạnh, từng đợt cảm xúc rầu rĩ tràn đến giúp Lý Hiên thu hoạch rất nhiều.

“Sư tôn, đã thu dọn xong, chúng ta ra ngoài rèn luyện đây.” Tần Nguyệt thu dọn xong nói.

"Đi đi, mang theo thịt kho tàu đã gói lại đưa cho Lam bà bà."

Lý Hiên chỉ vào phần thịt kho tàu trên bàn đá. Mặc dù Lam bà bà rất kiêu ngạo, rất để ý mặt mũi, nhưng dù sao nàng cũng bảo vệ Tống Tiểu Mỹ và Tần Nguyệt, vẫn nên tặng chút đồ.

"Vâng, ta biết rồi sư tôn."

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ vội vã mang theo thịt kho tàu quay trở lại nhĩ phòng, sau đó âm thanh kích động từ bên trong truyền đến.

Lý Hiên có thể cảm nhận được cảm xúc truyền đến từ bên đó đã từ rầu rĩ chuyển sang vui vẻ, rõ ràng là đã bị thịt kho tàu chinh

phục.

Lý Hiên mỉm cười, quay trở lại tầng hầm và ngồi xuống tu hành.

Thời gian trôi qua, lại ba ngày nữa trôi đi.

Trong ba ngày này, Lý Hiên dành phần lớn thời gian để đả tọa tu luyện Khải Linh Công, tăng cường đẳng cấp Luyện Khí của mình, đồng thời cũng thông qua trợ lý nhỏ, chú ý đến tình huống của các đệ tử.

‘Ting! Huyết Phân Thân cương thi số hiệu 666 của ngài đang ở trong sơn động tối tăm, hấp thụ một lượng lớn âm khí, thực lực tăng mạnh.’

Chương 151. Lĩnh Ngộ Chi Tâm

‘Ting! Huyết Phân Thân của ngài đại chiến với hoạt tử nhân trong rừng rậm Hắc Mã, hai bên thương vong nặng nề.’

‘Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài ở trong bí cảnh Quỳ Thủy ăn được một loại quả thiên tài địa bảo màu đỏ, thực lực tăng lên ba tầng, đạt tới Luyện Thể tầng mười.’

...

"Thế mà lại tăng ba tầng, trực tiếp vượt qua Tần Nguyệt, đúng là không ngờ được."

Lý Hiên vô cùng ngạc nhiên, trong lòng lo lắng không biết liệu Tần Nguyệt có thấy thất vọng hay không.

Dù sao thì từ trước tới giờ Tần Nguyệt vẫn luôn dẫn đầu, kết quả lại bị Tống Tiểu Mỹ bất ngờ vượt qua, điều này khiến Lý Hiên thấy hơi lo lắng.

‘Ting! Xin hãy chọn phương thức nhận thưởng. 1. Nhận lần lượt ba phần thưởng. 2. Nhận ba phần thưởng cùng lúc, vui lòng chọn.’

"Tất nhiên là chọn nhận ba phần thưởng cùng lúc." Lý Hiên không chút do dự đưa ra lựa chọn.

‘Ting! Ngài có được năng lực đặc biệt: Lĩnh Ngộ Chi Tâm.

‘Lĩnh Ngộ Chi Tâm: Khi lĩnh ngộ ý cảnh, có thể thông qua các cách thức vẽ tranh, viết chữ, điêu khắc, đàn tấu... gia tăng tốc độ lĩnh ngộ.’

"Đây chẳng phải là cách thức trước đây ta từng thử sao? Rất tốt, có Lĩnh Ngộ Chi Tâm, ta có thể lĩnh ngộ nhanh hơn, chẳng hạn như kiếm ý."

Trong mắt Lý Hiên lóe lên vẻ mong đợi, sau khi Tinh Thần Kiếm Pháp đạt đến viên mãn, thông qua Huyết Phân Thân, Lý Hiên đã nắm được một lượng lớn nền tảng kiếm thuật.

Lúc này, lý giải của hắn đối với kiếm thuật đã đạt tới trình độ cực cao. Hơn nữa, có thêm kiếm tu tuyệt phẩm hỗ trợ, hắn mơ hồ có thể nhìn thấy phía sau Tinh Thần Kiếm Pháp còn có một tầng kiếm ý nữa.

Nhưng tiếc là Huyết Phân Thân không thể lĩnh ngộ kiếm ý, Lý Hiên chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ từ từ, việc này sẽ cần một khoảng thời gian nhất định.

Kết quả là không ngờ tới.

Bây giờ có được Lĩnh Ngộ Chi Tâm, việc này đối với hắn mà nói chẳng khác gì tặng than trong ngày tuyết rơi, là một niềm vui bất ngờ.

Lý Hiên có tâm trạng rất tốt, hắn lấy bút vẽ ra bắt đầu vẽ tranh, dùng tinh không đồ để thử lĩnh ngộ kiếm ý của Tinh Thần Kiếm Pháp.

Ở một nơi khác.

Thôn Hạnh Hoa.

Huyết Phân Thân số hiệu 100 nằm im trên giường làm bằng cỏ khô, hơi thở yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền.

Cách Huyết Phân Thân không xa, một tiểu cô nương tên là Thu Nhi đang chăm sóc cho Huyết Phân Thân. Lúc này, nàng nghe thấy âm thanh ồn ào bên ngoài, vội vàng chạy ra ngoài.

Bên ngoài ngôi nhà đổ nát.

A Ngốc ôm đống dược thảo hái được không nhúc nhích, cuộn tròn người ngã trên mặt đất, bị một đám trẻ con tay đấm chân đá.

"Đồ xấu xí, giao đồ ra đây, bông hoa kia vừa nhìn đã biết là đồ tốt, mau lấy ra."

"Nhanh lên, đồ xấu xí nhà ngươi, còn không giao ra chúng ta ngày nào cũng sẽ đánh ngươi."

"Đúng vậy, giao đồ ra đây."

Một đám trẻ con điên cuồng đá, bàn chân đá mạnh lên người A Ngốc, khiến cơ thế hắn không ngừng run rẩy.

Nhưng A Ngốc không phản kháng, mà ôm chặt dược thảo vào trong ngực.

"Các ngươi đang làm gì vậy? Dừng tay!"

Thấy cảnh này, Thu Nhi cầm một cây gậy lao ra ngoài khiến cho đám trẻ bỏ chạy tán loạn.

"A Ngốc, ngươi không sao chứ? Ngươi sao rồi?" Thu Nhi không đuổi theo đám trẻ, vội vàng đỡ A Ngốc lên.

“Ta... Ta không sao, Thu nhi tỷ tỷ, ta hái được thảo dược rồi, không bị người cướp đi.” A Ngốc ngốc nghếch nói, dùng tay phải gãi gãi sau đầu.

"A Ngốc, lần sau bọn chúng còn dám đánh ngươi, ngươi phải đánh lại bọn chúng, đánh thật mạnh vào, đánh mấy lần bọn chúng sẽ không dám bắt nạt ngươi nữa." Thu Nhi đau lòng nói.

“Không sao, thuốc cho ngươi.” A Ngốc đưa thuốc, ngốc nghếch nói.

"Ngươi... Bỏ đi, ta đi sắc thuốc trước."

Thu Nhi bất đắc dĩ thở dài, quay về phòng sắc thuốc.

A Ngốc lặng lẽ đứng bên ngoài, không phải là hắn dám không phản kháng, mà là không thể, bởi vì nếu hắn phản kháng, dân làng sẽ đuổi bọn họ đi.

Bản thân hắn bị đuổi đi cũng không sao, nhưng nếu Thu Nhi tỷ tỷ bị đuổi đi thì sẽ gặp nguy hiểm.

Bên ngoài thôn có thú dữ và sinh vật ô nhiễm hoành hành, A Ngốc không muốn nhìn thấy Thu Nhi tỷ tỷ luôn chăm sóc mình gặp chuyện, cho dù là một chút cũng không được.

"Khặc khặc khặc, tình cảm thật là sâu sắc. Vì Thu Nhi, ngươi cam nguyện bị đánh đập, cam nguyện làm một kẻ xấu xí ở đây. Đường đường là hậu duệ của bộ tộc Phong Ma lại lưu lạc đến mức này, ngươi thực sự cam tâm sao?"

Giọng nói âm u vang lên trong tâm trí A Ngốc, khiến A Ngốc đang im lặng nắm chặt tay phải, dùng sự im lặng để đáp lại.

“Ngươi nhìn quần áo của Thu Nhi, đã có mấy chục miếng vá rồi, Thu Nhi tỷ tỷ đã chăm sóc ngươi nhiều năm như vậy, ngươi thật muốn nhìn nàng chịu khổ sao? Hãy chấp nhận ta đi, để chúng ta hòa làm một thể, đến khi đó, cả thế giới sẽ nằm dưới chân chúng ta, khặc khặc khặc."

“Xin lỗi, Thu Nhi tỷ tỷ đã dạy ta phải làm người có lương tri, phải biết bảo vệ mọi người.” Trong lòng A Ngốc đáp.

"Bảo vệ mọi người? Thật nực cười, thật là nực cười. Bộ tộc Phong Ma các ngươi vì cứu thế giới này, vì phong ấn ta, đã hy sinh hàng vạn tính mạng của người trong tộc. Những tộc nhân còn sống sót lại bởi vì phong ấn ta bên trong cơ thể mà bị thế giới chối bỏ, cho các ngươi là yêu ma. Các ngươi chỉ có thể lựa chọn chuyển đi

liên tục, tìm kiếm một nơi ẩn cư, dần dần mọi người đã quên đi các ngươi, sau khi nhìn thấy các ngươi thì coi các ngươi như yêu ma."

"Bây giờ các ngươi đã sa sút đến mức này, cả gia tộc chỉ còn lại mình ngươi. Các ngươi vì bảo vệ thế giới này đã biến mình thành yêu ma xấu xí, nhưng các ngươi đã nhận lại những gì?"

Chương 152. Không có lẽ trời

“Phụ thân của ngươi bị người tu tiên coi là yêu tà giết chết, mẫu thân ngươi bị người của thôn Nam Sơn coi là yêu ma mà thiêu chết, khi ngươi mới ba tuổi phải tuyệt vọng mà bỏ trốn khỏi thôn, bước chân trần trong cô đơn và băng tuyết.”

“Nếu không có ta, ngươi đã bị sói ăn thịt, ngươi đã chết cóng, đã bị đánh chết rồi. Ngươi càng không thể gặp được Thu Nhi tỷ tỷ, người chăm sóc ngươi. Thế giới lạnh lẽo này, ngươi thực sự tình nguyện bảo vệ nó sao? Hợp nhất với ta, chúng ta sẽ là sự tồn tại mạnh nhất trên thế giới này, là Thôn Thiên Ma có thể khiến thế giới run sợ, cả thế giới sẽ nằm bò dưới chân chúng ta."

Giọng nói âm u vang vọng, văng vẳng không ngừng trong đầu A Ngốc, không ngừng mê hoặc hắn.

Nhưng mà.

A Ngốc không nói gì mà nhìn về phía Thu Nhi tỷ tỷ đang bận rộn nấu thuốc trong phòng, nhìn thấy thân hình không xinh đẹp mà lại gầy yếu, A Ngốc mỉm cười.

“Chỉ cần ở cạnh Thu Nhu tỷ tỷ, ta đã rất thỏa mãn rồi.”

A Ngốc nói xong thì trong tay hiện ra một ký hiệu thần dị, sau đó tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Chết tiệt, ngươi sẽ hối hận, thế giới này căn bản là không có ánh sáng, dù cho có có ánh sáng thì cũng là của người khác, số phận của ngươi là đến từ bóng tối…”

Âm thanh âm u biến mất không còn nghe thấy gì nữa, hoàn

toàn trở nên yên tĩnh.

A Ngốc mỉm cười đi đến bên cạnh Thu Nhi, bận rộn giúp Thu Nhi tỷ tỷ sắc thuốc.

Một khoảng thời gian trôi qua.

Nấu thảo dược xong, hai người lấy cái bát duy nhất đựng thảo dược ra, sau đó trở về cạnh Huyết Phân Thân.

“A Ngốc à, ngươi tháo mặt nạ của hắn ra đi, để ta cho hắn uống thuốc.” Thu Nhi tỷ tỷ bưng thảo dược nói.

“Được rồi.”

A Ngốc tháo mặt nạ ra thì trông thấy một gương mặt tuấn tú phi thường tái nhợt.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ như vậy, A Ngốc vô cùng ngạc nhiên, thậm chí hắn không thể tin được rằng trên đời này lại có người anh tuấn như vậy.

“Đúng là đẹp thật, nhưng tiếc là dạng người này đã được chú định không phải là người cùng đường với chúng ta.”

Thu Nhi khẽ nói, bưng thuốc bắt đầu mớm thuốc.

“Vâng… Đúng vậy, lần trước hắn tùy ý cho chúng ta công pháp và đan dược, tiếc là đến bây giờ ta vẫn chưa học được.” A Ngốc buồn bã nói.

“Ta cũng chưa học được, có điều ta cảm thấy thể chất tốt hơn rất nhiều, lần này chúng ta chăm sóc hắn thật tốt, nói không chừng có thể có đan dược, đợi đến khi ăn nhiều đan dược rồi, có lẽ chúng ta sẽ trở thành võ giả đó.” Thu Nhi háo hức nói, vô cùng hướng đến võ giả.

“Thu Nhi tỷ tỷ ngươi cố gắng như vậy, chắc chắn sẽ trở thành

võ giả.” A Ngốc chân thành nói.

“Ừm, ta cũng cho là vậy, chờ khi ta thành võ giả rồi, ta có thể bảo vệ ngươi tốt hơn.”

Thu Nhi đưa tay xoa tóc A Ngốc, khiến tóc hắn rối tung cả lên.

“Ha ha ha.”

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của A Ngốc, Thu Nhi cất tiếng cười to, tiếng cười vô cùng thuần khiết và vui vẻ.

. . . . .

Bờ sông nhỏ bên ngoài bí cảnh Quỳ Thủy.

Lam bà bà vui mừng nhìn Tống Tiểu Mỹ, cảm nhận được dao động của Luyện Thể tầng mười tỏa ra trên người nàng, Lam bà bà vui gần chết.

“Tốt tốt lắm, không ngờ rằng ngươi sẽ đột phá Luyện Thể tầng mười, quá tốt rồi.” Lam bà bà rất vui, gương mặt già cũng cười thành hoa.

“Lam bà bà ơi, Luyện Thể tầng mười của ta đã vững chắc rồi, thậm chí còn cảm thấy cách khoảng cách đột phá rất gần, có phải bước tiếp theo ta sẽ trở thành Luyện Thể Tông Sư không?” Tống Tiểu Mỹ hỏi.

“Đúng vậy, có điều một bước Luyện Thể Tông Sư này rất khó, bước thoái phàm nhập tiên này sẽ gặp phải khảo nghiệm của tâm ma, vô cùng nguy hiểm.” Lam bà bà nghiêm túc nói.

“Nguy hiểm như vậy ư?” Tống Tiểu Mỹ kinh ngạc.

“Đúng vậy, Luyện Thể tầng mười đến Luyện Thể Tông Sư là quá trình thoái biến lớn, là lần đột phá rất nguy hiểm, không cẩn thận sẽ nhập ma ngay.” Lam bà bà tiếp tục giải thích.

“Vậy có cách nào tránh được cửa ải này không? Cảm giác đáng sợ quá đi.” Tống Tiểu Mỹ lo lắng nói.

“Có, có thể mời cường giả canh giữ, hỗ trợ trấn áp tâm ma, cách này rất phổ biến, cũng là chỗ tốt của việc gia nhập môn phái tu tiên. Loại thứ hai là sử dụng thiên tài địa bảo, pháp bảo và pháp khí bảo vệ, còn có thể sử dụng phương pháp trấn áp tinh thần đặc thù.”

“Loại thứ ba là phương pháp phân thân, tâm ma ảnh hưởng tới bản thể, nếu có phân thân sẽ lập tức nhận ra khác thường, từ đó bài trừ tâm ma. Nhưng phương pháp phân thân rất hiếm, nhất là phương pháp phân thân của của võ giả Luyện Thể, hiện nay gần như không thể nhìn thấy.”

“Loại thứ tư là ý chí kiên định, tâm như bàn thạch, dù tâm ma có tới cũng không sợ, nhưng điều này rất khó, chỉ cần có tình cảm là không cách nào thoát khỏi tâm ma. Càng là người coi trọng tình nghĩa thì càng dễ sa vào, hai người các ngươi đều thuộc loại này, ta rất lo lắng cho các ngươi.” Lam bà bà thở dài nói.

“Không sao, có Lam bà bà ở đây, bọn ta nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn, vả lại còn có sư tôn nữa mà.” Tống Tiểu Mỹ cười nói.

“Hi vọng là vậy.”

Lam bà bà thở dài, thời gian nàng tiếp xúc với Tống Tiểu Mỹ và Tần Nguyệt không dài, nhưng nàng biết rõ, Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ xem trọng sư tôn các nàng thế nào.

Lúc hai người nói chuyện phiếm, nói xa nói gần đều là vị sư tôn kia, rõ ràng là vô cùng xem trọng vị sư tôn này.

Chương 153. Không có lẽ trời (2)

Nhưng quá để tâm thì có thể nảy sinh tâm ma càng mạnh, lúc đột phá càng thêm nguy hiểm, nên Lam bà bà rất lo lắng.

Mang theo loại lo lắng này, Lam bà bà thu thập một ít nước sạch nhất ở lòng sông, lúc này mới gọi hai người Tần Nguyệt rồi chuẩn bị trở về.

“Lam bà bà, ngươi lấy nước này làm gì thế?” Tần Nguyệt hiếu kỳ.

“Gần đây học trù nghệ, nước ở lòng sông tốt hơn nước sông bình thường nhiều, rất thích hợp để làm món ngon nên mới lấy một ít.”

Lam bà bà giải thích, nàng sẽ không nói là vì thu hút kim điêu đâu.

“Hóa ra là thế, vậy bọn ta cũng lấy một ít mang về cho sư tôn.” Tần Nguyệt nghĩ tới Lý Hiên trước, chuẩn bị mang về cho Lý Hiên một chút.

“Bỏ đi, ta giúp các ngươi lấy một ít, các ngươi lấy chậm quá.”

Lam bà bà có hơi cạn lời, cuối cùng tự mình ra tay, dùng bầu nước không gian lấy được một bầu nước.

Sau khi làm xong mọi chuyện, các nàng mới bay về trên lưng cự ưng.

Sau khi trở lại tiêu cục.

Lam bà bà lập tức trở về tiểu viện bên cạnh, thử dùng nước ở lòng sông nấu cơm, thêm vào đủ loại vật liệu quý báu để thu hút kim điêu.

Nhưng làm nửa ngày mà đến một con kim điêu cũng không bị thu hút đến, thậm chí ngay cả một con chim nhỏ cũng không có, khiến Lam bà bà rất u sầu.

“Đáng ghét, nhiều nguyên liệu tốt như vậy, mùi vị thơm ngon hơn Lý Hiên nấu, sao lại không thu hút được kim điêu chứ?”

Lam bà bà rất phiền muộn, trước đây nàng cũng biết nấu nướng, mấy ngày nay mỗi khi có thời gian là nàng sẽ đi Túy Nguyệt Lâu học tập, tài nấu nướng có thể nói là tiến bộ vượt bậc.

Tài nấu nướng cao siêu kết hợp với nguyên liệu nấu ăn cao cấp, Lam bà bà cảm thấy tỷ lệ thu hút kim điêu tới rất lớn.

Kết quả không ngờ rằng, không có lấy một con chim bị thu hút, ngược lại con cự ưng tính tình nhỏ nhen mà nàng nuôi còn phát cáu làm đổ nồi, suýt chút nữa là khiến Lam bà bà nổi điên.

Cuối cùng Lam bà bà ấm ức an ủi cự ưng, hứa hẹn rất nhiều điều tốt đẹp, bấy giờ mới trấn an được cự ưng.

“Quá khó cho ta rồi, dụ lấy một con kim điêu cho hậu bố trong gia tộc khó như vậy sao, theo lý mà nói thì mùi thơm nồng lắm mà, sao không dẫn dụ được kim điêu chứ? Chẳng lẽ nhất định phải phù hợp với khẩu vị của kim điêu mới được? Mà Lý Hiên nấu thì vừa hay phù hợp với khẩu vị của kim điêu?”

Lam bà bà cảm thấy chuyện này rất có khả năng, suy nghĩ xem có nên lén học tập khi Lý Hiên nấu ăn hay không, chờ sau khi học lén xong thì lại thu hút kim điêu.

Nghĩ tới đây.

Lam bà bà nhảy lên nóc nhà, lén nhìn về phía nhà Lý Hiên.

Kết quả không ngờ rằng.

Nàng lập tức nhìn thấy Lý Hiên đang nằm trên ghế tựa phơi nắng, đó là còn chưa nói đến bộ dáng lười biếng đó có bao nhiêu là hưởng thụ.

Mấu chốt là bên cạnh Lý Hiên.

Cánh của con kim điêu Lôi Điện vỗ nhẹ, nhẹ nhàng quạt gió cho Lý Hiên, chăm sóc Lý Hiên như thị nữ.

Cảnh tượng này khiến Lam bà bà không nói nên lời, vừa hâm mộ lại đố kỵ oán hận.

Trong lòng nàng nhịn không được thét.

“Đây là Lôi Điện Kim Điêu đó, là kim điêu bướng bỉnh khó thuần đó, kim điêu kiêu ngạo như vậy mà lại gần gũi với Lý Hiên đã là không thể tưởng tượng nổi rồi. Kết quả thì hay rồi, kim điêu còn quạt gió cho ngươi, có còn để cho người khác sống nữa không vậy hả?”

Lam bà bà buồn bực gào thét trong lòng, nghĩ tới cự ưng mà mình tự tay chăm sóc hàng ngày, nghĩ tới tính tình nhỏ nhen không nghe lời của cự ưng, Lam bà bà cũng hơi hâm mộ.

“Đáng ghét, đều là chim chóc kiêu ngạo khó thuần, vì sao kim điêu của Lý Hiên lại nghe lời thế nhỉ? Đúng là không có lẽ trời mà.”

Lam bà bà càng nghĩ càng thấy không công bằng, nhất là khi nhìn thấy bộ dáng cẩn thận quạt gió của kim điêu, Lam bà bà càng nhìn càng bực.

“Được rồi, chắc là do số phận rồi, có lẽ mình không có cái vận

số này.”

Lam bà bà thở dài một tiếng, quyết định từ bỏ việc thu hút kim điêu, ngược lại quyết định giúp đỡ Tống Tiểu Mỹ thật tốt, để nàng trở nên mạnh hơn.

Sau khi quyết định xong.

Làm bà bà cũng không giận nữa, trực tiếp nhảy xuống nhảy xuống nóc nhà, trở về tu hành.

Một bên khác.

Trong nhĩ phòng.

Tần Nguyệt nắm chặt thứ gì đó trong tay, đi đến cạnh Lý Hiên nói khẽ.

“Sư tôn, ta mang tới cho ngươi quả này, ăn ngon lắm đấy, ngươi nếm thử đi.”

Tần Nguyệt nói rồi duỗi bàn tay trắng nõn của mình ra, một quả nhỏ màu đỏ xuất hiện trong tay nàng.

Lý Hiên nằm trên ghế, sau khi thấy quả này, trong nháy mắt lập tức nhớ tới lời nhắc nhở kia, lời nhắc nhở rằng Tống Tiểu Mỹ đã thăng liền ba cấp.

Lời thông báo đó nói rõ, thiên tài địa bảo mà Tống Tiểu Mỹ nhận được là một loại quả màu đỏ.

Mà lúc này.

Nhìn loại quả tỏa ra sương mờ trên bàn tay trắng nõn của Tần Nguyệt.

Lý Hiên đoán, quả này e là thứ giống với quả mà Tống Tiểu Mỹ đã dùng.

“Aiz!”

Nhìn vào đôi mắt to trong sáng của Tần Nguyệt, Lý Hiên thở dài một hơi.

Tần Nguyệt làm đại sư tỷ, phương diện tu vi tiến bộ không hề nhanh nên bị những đệ tử khác vượt qua, hôm nay đến cả Tống Tiểu Mỹ cũng vượt qua Tần Nguyệt.

Bây giờ nhìn quả màu đỏ này, nghĩ đến trước đó Tần Nguyệt nhiều lần mang đồ tốt cho hắn, Lý Hiên không biết nên diễn tả tâm trạng của bản thân như thế nào nữa.

Hắn đi đến trước mặt Tần Nguyệt, xoa xoa mái tóc đen dài của nàng, nhẹ giọng nói.

Chương 154. Thoái phàm

“Sau này có thiên tài địa bảo không cần đưa cho ta nữa, ngươi tự dùng là được, chăm sóc bản thân nhiều hơn, nâng cao thực lực của mình.”

“Không sao đâu, ta tu luyện nhiều hơn là có thể nâng cao tu vi.” Tần Nguyệt cười ngọt ngào, đôi mắt to cong lên như vành trăng non.

“Không được, sau này cứ làm như ta nói.”

Lý Hiên nghiêm túc nhìn Tần Nguyệt, cảm thấy không nghiêm khắc một chút thì tiểu nha đầu này chắc chắn vẫn sẽ giữ lại cho hắn.

“Cái này…”

Thấy Lý Hiên trở nên nghiêm túc, Tần Nguyệt có chút hoang mang rối loạn, cả người trở nên luống cuống, không biết phải làm thế nào.

“Đừng hoảng sợ, ta chỉ muốn ngươi trở nên mạnh hơn một chút, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ bản thân tốt hơn.” Lý Hiên vuốt tóc Tần Nguyệt nói.

“Ừm ừm, ta biết rồi, vậy… lần này sư tôn dùng quả này trước có được không? Lần sau ta chắc chắn sẽ giữ lại cho mình.” Tần Nguyệt chớp chớp mắt nói.

“Không được, quả này ngươi để về thì dùng, nhanh chóng đột phá lên Luyện Thể Tông Sư.” Lý Hiên lần nữa nghiêm túc nói.

“Cái này… được thôi.”

Tần Nguyệt bị khước từ cảm thấy bất lực, nhưng trong lòng lại thấy ấm áp, cảm nhận sự quan tâm của Lý Hiên, nàng thật sự rất hạnh phúc.

“Uống cái này vào.”

Lý Hiên lấy ra một chung rượu, ngón trỏ khẽ gõ vào mép trong chung rượu, rất nhanh một cốc Tình Tự Chi Thủy đã ngưng tụ trong chung rượu, hắn khẽ lắc nhẹ.

“Ừm.”

Tần Nguyệt cũng không hỏi đây là gì, rất ngoan ngoãn uống Tình Tự Chi Thủy trong chung rượu, cảm thấy cơ thể ấm áp.

“Quay về dùng quả này đi, ta hi vọng một lát sau nhìn thấy ngươi trở thành Luyện Thể Tông Sư.” Lý Hiên lấy cây sáo ngọc trắng từ thắt lưng ra nói.

“Vậy ta về đây, sư tôn, chút nữa gặp.”

Tần Nguyệt cảm giác có một dòng điện ấm áp chảy qua tứ chi, nàng cảm thấy bây giờ dùng quả màu đỏ là thời cơ thích hợp nhất, cho nên lập tức quay lại tầng hầm trong phòng bên, sử dụng quả màu đỏ.

Trong tiểu viện.

Lý Hiên xoay cây sáo ngọc trắng, thầm suy nghĩ.

Luyện Thể Tông Sư là bước thoái phàm trong quá trình người phàm lột xác thành tiên, phải trải qua khảo nghiệm tâm ma, với tính cách của Tần Nguyệt thì tâm ma khá là nguy hiểm.

Lý Hiên định đợi lát nữa sử dụng Trấn Áp Tinh Thần, thông qua sáo ngọc phóng đại hiệu quả, giúp nàng trấn áp tâm ma.

“Luyện Thể Tông Sư, thật đáng mong đợi.”

Lý Hiên ngẩng mặt nhìn trời, lặng lẽ chờ đợi thoái phàm bắt đầu.

Thời gian dần trôi, rất nhanh đã qua nửa giờ.

Trong tiểu viện bên cạnh.

Lam bà bà đang tĩnh tọa tu hành ở trong phòng, đột nhiên nàng cảm nhận được gì đó, bỗng mở to mắt.

Vù!

Lam bà bà bay ra như một thanh kiếm sắc bén, bay vào trong tầng hầm của phòng bên với tốc độ nhanh nhất.

Lúc này, trong tầng hầm bốc lửa cuồn cuộn, chiếu vách tường tầng hầm đỏ rực lên.

Cả tầng hầm như bị cháy rám hết cả, rất nhiều đồ vật bị hủy, chỉ có lông tóc của Tần Nguyệt là không tổn hại gì.

Nhưng làn da trắng nõn của Tần Nguyệt đã ửng đỏ, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu còn chưa rơi xuống đã bị lửa hun đến bốc hơi.

Nhìn Tần Nguyệt bị lửa bao phủ, nhìn dáng vẻ đau đớn của nàng, lại nhìn Tống Tiểu Mỹ đứng ở cửa tầng hầm sốt ruột, sắc mặt Lam bà bà hoàn toàn thay đổi.

“Đây là thoái phàm! Sao nàng có thể nhanh thoái phàm như vậy được? Lúc trước Tần Nguyệt rõ ràng mới Luyện thể tầng chín.” Lam bà bà vội nhìn sang Tống Tiểu Mỹ.

“Ta cũng không biết, Tần Nguyệt trở về nói đi xuống tầng hầm tu luyện, tiếp đó ta bỗng cảm thấy lửa cháy cuồn cuộn, vội chạy đến tầng hầm, sau đó thì ngươi tới.” Tống Tiểu Mỹ lập tức giải thích.

“Phiền to rồi, trước đó ta có nói, thoái phàm phải trải qua khảo nghiệm tâm ma, vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một cái có thể sẽ chết. Trước đây ta định đợi sau khi Tần Nguyệt đạt đến Luyện thể tầng mười thì đưa nàng gia nhập một tông môn tu tiên, giúp nàng thoái phàm. Nhưng không ngờ Tần Nguyệt lại đột nhiên thoái phàm, trong lúc gấp rút ta căn bản cũng hết cách, cho dù mời tông môn cũng không kịp nữa, Tần Nguyệt quá lỗ mãng.”

Lam bà bà sốt ruột muốn chết, nàng không giỏi trấn áp tâm ma, bây giờ đã đến thời khắc then chốt, nàng không có cách nào cả, chỉ có thể sốt ruột đi tới đi lui.

“Ta đi mời sư tôn, có lẽ sư tôn có cách!” Tống Tiểu Mỹ lập tức nghĩ đến Lý Hiên.

“Vô dụng thôi, trấn áp tâm ma phải mời đại tu sĩ giúp trấn áp mới được, đến cả tu tiên giả lão làng như ta cũng hết cách, Lý Hiên chỉ là một võ giả thì có thể giúp gì chứ?”

Lam bà bà trực tiếp lắc đầu, nàng thừa nhận Lý Hiên nấu ăn rất ngon, nhưng thuật nghiệp có chuyên môn, đồ ăn ngon và tâm ma hoàn toàn không liên quan, mời Lý Hiên tới căn bản không có tác dụng.

“Vậy phải làm sao? Tần Nguyệt tỷ tỷ chịu đau đớn như vậy, ta phải giúp nàng.” Tống Tiểu Mỹ nhìn vẻ thống khổ trên mặt Tần Nguyệt, vô cùng lo lắng hỏi.

“Không có cách nào, chỉ có thể dựa vào chính nàng, loại tâm ma này cho dù là ta cũng không thể nhúng tay vào, điều chúng ta có thể làm là chờ đợi.”

Trong lòng Lam bà bà rất bất đắc dĩ, cảm thấy bản thân nên chuẩn bị một chút hương và pháp khí tĩnh tâm, nhưng bây giờ đã quá muộn, hối hận cũng không kịp.

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn xem, sốt ruột nhìn Tần Nguyệt chật vật trong sự công kích của tâm ma.

....

Trong thế giới tâm ma hư ảo.

Tần Nguyệt hai mắt đỏ ngầu đứng trong không trung nhìn cảnh tượng náo nhiệt hư ảo trong tiêu cục Bạch Vân.

Trong khung cảnh hư ảo ấy.

Chương 155. Thoái phàm (2)

Lý Hiên mặc trang phục tân lang, trước ngực cài một bông hoa màu đỏ lớn, tay phải dắt tân nương mặc hồng trang bước đi, chung quanh tràn ngập tiếng chiêng trống vui vẻ.

Gió bắc thổi qua, khăn trùm đầu màu đỏ trên đầu tân nương bị thổi bay lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn.

Mà khuôn mặt này chính là khuôn mặt của Tống Tiểu Mỹ.

Nhìn nụ cười nhẹ hạnh phúc trên gương mặt Tống Tiểu Mỹ, huyết sắc trong mắt Tần Nguyệt càng đậm hơn.

Lúc này.

Tống Tiểu Mỹ đội khăn trùm đầu ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn thẳng vào Tần Nguyệt giữa không trung, dùng giọng điệu đắc ý nói.

“Tần Nguyệt, sư tôn đã là của ta, ngươi mãi mãi không có được!”

Ầm!

Thế giới thực.

Ngọn lửa cuồn cuộn bùng cháy, quét ngang toàn bộ tầng hầm.

Tần Nguyệt đang đột phá giống y như hỏa thần, phát ra ngọn lửa còn đáng sợ hơn, thậm chí suýt chút lật đổ tầng hầm.

“Không ổn!”

Làm bà bà vội vàng thi triển pháp thuật, dùng linh lực bảo vệ tầng hầm.

“Tâm ma càng ngày càng nguy hiểm, Tần Nguyệt rốt cuộc đang trải qua tâm ma gì vậy? Sao lại có phản ứng mạnh như vậy? Bây giờ tình hình càng tồi tệ hơn.”

Lam bà bà gấp đến độ đổ mồ hôi đầy đầu, suy nghĩ xem nên làm thế nào, nhưng cho dù nàng là người tu tiên cũng không có cách nào xử lý.

Cũng vào lúc này.

Vào lúc Lam bà bà chịu bó tay.

Tiếng sáo du dương từ bên ngoài truyền tới, vang vọng trong tầng hầm nóng hầm hập.

Tiếng sáo này vô cùng dễ nghe, giống như tiếng chuông gió, khiến người ta sau khi nghe thì trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Tiếng sáo hay như vậy làm Lam bà bà thắc mắc là ai đang thổi.

Có điều.

Bây giờ là thời khắc then chốt của Tần Nguyệt, Lam bà bà không quan tâm đến chuyện khác được, vội quay sang nhìn Tần Nguyệt.

Kết quả là, không nhìn thì không thành vấn đề.

Con ngươi của Lam bà bà chợt co lại.

Chỉ thấy ngọn lửa màu đỏ vốn bao trùm xung quanh cơ thể Tần Nguyệt vậy mà từ từ thu nhỏ lại, biến mất từng chút một trong tiếng sáo du dương.

Cảnh tượng này giống như ngọn lửa được vỗ về, rồi trở nên

ngoan ngoãn.

Cảnh này, cảnh tượng này.

Thấy vậy, Lam bà bà kinh ngạc khôn xiết, cảm thấy điều này thật khó mà tin nổi.

“Tiếng sáo thế mà lại khiến ngọn lửa nhỏ lại, chuyện gì xảy ra vậy? Lẽ nào tiếng sáo có thể trấn áp tâm ma? Nhưng ta cảm thấy tiếng sáo ngoài dễ nghe ra thì không còn gì khác mà?”

Trên mặt Lam bà bà thoáng hiện lên vẻ khó tin, tỉ mỉ đánh giá tình hình của Tần Nguyệt.

Phát hiện sau khi tiếng sáo xuất hiện, tình hình của Tần Nguyệt càng lúc càng tốt, ngọn lửa càng ngày càng nhỏ, đến cả vẻ đau đớn trên mặt Tần Nguyệt cũng từ từ biến mất.

Cảnh tượng khó tưởng tượng này, Lam bà bà nhìn mà không thể tin được, không khỏi cẩn thận lắng nghe tiếng sáo.

Nhưng nghe được một lúc nàng cũng không nghe ra được chỗ đặc biệt, chỉ cảm thấy tiếng sáo nghe rất hay.

“Ta nhớ từng có người nói âm nhạc có thể chữa lành tổn thương tâm hồn, lẽ nào âm nhạc cũng có thể hỗ trợ người ta vượt qua tâm ma?”

Lam bà bà phân tích, quyết định bản thân sau này phải nghiên cứu thêm, xem xem rốt cuộc là có được hay không.

Nếu như có thể, vậy thì nhất định phải học nhạc, nắm giữ phương pháp hỗ trợ vượt qua tâm ma kiếp, nếu như không được vậy thì chính là người thổi nhạc rất không tầm thường.

Đương nhiên những chuyện này để sau hẵng nói, kiểm tra tình hình của Tần Nguyệt mới là trọng điểm.

Cho nên Lam bà bà tiếp tục chú ý đến Tần Nguyệt, trong tiếng sáo du dương, nhìn ngọn lửa hoàn toàn lụi tắt để lộ ra dung mạo tinh xảo của Tần Nguyệt.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là.

Lúc này, vết bớt trên má trái của Tần Nguyệt đã biến mất không thấy đâu nữa, cả khuôn mặt trở nên trắng nõn mịn màng, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn càng thanh tú khả ái.

Nhìn Tần Nguyệt hoàn toàn lột xác, nhìn làn da trắng như tuyết của nàng, Lam bà bà không kiềm được cảm thán.

“Quả nhiên là thoái phàm, hơn nữa tạp chất thải ra từ thoái phàm đều bị lửa thiêu đốt mất, ngọn lửa này thật sự không tồi, giống như thần bảo hộ bảo vệ Tần Nguyệt.”

“Đúng vậy, ngọn lửa thật lợi hại, hơn nữa Tần Nguyệt trở nên xinh đẹp hơn rồi, lúc trước nàng vì vết bớt nên luôn thấy tự ti, bây giờ nàng cuối cùng cũng không phải tự ti nữa.” Tống Tiểu Mỹ cũng mỉm cười gật đầu.

“Vết bớt là biểu hiện của sức mạnh, do Tần Nguyệt không thể khống chế lực lượng huyết mạch phân tán mà hình thành. Bây giờ nàng lột xác rồi, khống chế lực lượng dễ như trở bàn tay, đợi sau khi nàng trở thành người tu tiên, sức chiến đấu tuyệt đối là một trong số những người cùng cấp không ai sánh bằng.”

Lam bà bà cảm thán, cảm thấy thời đại của Tần Nguyệt đang đến gần.

Tống Tiểu Mỹ nghe thấy những lời này thì ngưỡng mộ nhìn Tần Nguyệt, rất muốn bản thân cũng có ngọn lửa giống như Tần Nguyệt, chỉ tiếc là nàng chỉ có thể ước.

Cũng vào lúc này.

Tần Nguyệt đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt, ánh sáng màu đỏ mờ nhạt lóe lên nơi khóe mắt, sau đó thu vào trong mắt.

“Tần Nguyệt, chúc mừng ngươi đã đột phá Luyện thể Tông Sư.” Tống Tiểu Mỹ đi tới rồi nói chúc mừng.

“Cảm ơn!”

Tần Nguyệt gật đầu, biểu hiện khách sáo hơn rất nhiều, không thân thiết như lúc trước nữa.

“Ngươi sao vậy?” Tống Tiểu Mỹ nhận ra điều này, nghi hoặc hỏi.

“Không sao, chỉ là bị ảnh hưởng bởi tâm ma, cần phải phục hồi một chút, các ngươi ra ngoài trước đi.” Tần Nguyệt lắc đầu.

“Cái này… Vậy bọn ta ra ngoài trước đây.”

Tống Tiểu Mỹ rất thắc mắc, nhưng vẫn rời khỏi tầng hầm cùng Lam bà bà, cho Tần Nguyệt nhiều không gian riêng hơn.

Chương 156. Thuấn Di

Trong tầng hầm.

Tần Nguyệt lặng lẽ ngồi dưới đất, im lặng không nói.

Rất lâu sau.

Một giọng nói không thể nghe thấy vang lên: “Đừng mong cướp hắn đi, ai cũng đừng hòng!”

… …

Thế giới bên ngoài.

Trong tiểu viện.

Lý Hiên giắt sáo ngọc trắng vào thắt lưng, yên lặng lắng nghe phần thưởng của hệ thống.

‘Ting! Đệ tử của ngài đột phá đến Luyện thể Tông Sư, chúc mừng ngài nhận được hai phần thưởng.’

‘Ting! Mời chọn lựa phương thức nhận thưởng, 1, nhận riêng, 2, nhận cùng một lượt.’

“Ta chọn nhận cùng một lượt, sau này đều là nhận chung một lượt.” Lý Hiên quả đoán đưa ra chọn lựa trong lòng.

‘Ting! Chọn lựa hoàn tất, chúc mừng ngài nhận được thiên phú không gian: Thuấn Di.’

‘Thuấn Di: Thiên phú này là thiên phú không gian đặc thù của bộ tộc Không Linh, chỉ cần tiêu hao linh hồn lực là có thể thi triển

Thuấn Di, có thể thông qua thiên tài địa bảo đặc thù để thăng cấp.'

"Thuấn Di? Vậy mà là năng lực không gian, tốt, vô cùng tốt!"

Lý Hiên vui mừng khôn xiết, rất bất ngờ vì bản thân lại nhận được năng lực thiên phú tốt như vậy.

Phải biết rằng.

Ở thế giới này, muốn Thuấn Di vô cùng khó, chỉ có những đại tu sĩ kia mới có thể làm được điều này.

Nhưng mà, bây giờ, bản thân lại nhận được năng lực Thuấn Di một cách dễ dàng như vậy, điều này đối với hắn mà nói tuyệt đối là một sự kinh ngạc vô cùng lớn.

Lý Hiên đang vui mừng, gấp rút muốn thử năng lực Thuấn Di, cho nên hắn lập tức truyền năng lực cho Huyết Phân Thân.

Nhưng sau một loạt thử nghiệm, Lý Hiên nhíu mày.

Bởi vì Huyết Phân Thân không có linh hồn lực, căn bản không thể sử dụng năng lực Thuấn Di, điều này khiến lông mày Lý Hiên càng nhíu chặt hơn.

"Thôi vậy, sau này ta tự mình thử nghiệm, trước tiên xem tình hình của Tần Nguyệt thế nào rồi, theo lý mà nói nàng nên ra ngoài rồi mới phải."

Lý Hiên xoay người đi vào phòng bên, sau khi bước vào phòng liền nhìn thấy Tống Tiểu Mỹ và Lam bà bà đang ngồi trên ghế chờ đợi.

"Tần Nguyệt đâu?" Lý Hiên hỏi.

"Nàng vẫn ở trong tầng hầm, sư tôn, tình hình của Tần Nguyệt rất kỳ lạ, ta lo lắng cho nàng." Tống Tiểu Mỹ u sầu nói.

“Ừm, ta đi xem xem.”

Dứt lời, Lý Hiên sải bước đến tầng hầm.

Trong phòng.

Lam bà bà lặng lẽ quan sát Lý Hiên, nhìn thấy cây sáo bạch ngọc giắt trên eo Lý Hiên.

Tiếp đó nàng lại dùng thuật pháp thăm dò để quan sát tu vi của Lý Hiên, phát hiện chỉ là võ giả Khí Huyết, trong lòng Lam bà bà tò mò.

Việc giúp Tần Nguyệt trấn áp tâm ma quả thực rất thần kỳ, Lam bà bà không còn coi Lý Hiên là một võ giả bình thường nữa.

Nhưng Lam bà bà nhìn không ra điểm đặc biệt của Lý Hiên, trong lòng suy đoán Lý Hiên có phải là người trời sinh đã nắm giữ năng lực đặc thù hay không.

Về điều này.

Lý Hiên không hề để ý.

Sau khi hắn thả bước đi xuống tầng hầm, hắn nhìn thấy Tiểu Tần Nguyệt đang lặng lẽ ngồi trong tầng hầm.

“Trở nên xinh đẹp rồi.” Lý Hiên vừa đi vào vừa nói.

“Sư tôn!”

Tần Nguyệt vốn đang thẫn thờ, sau khi nghe thấy giọng nói của Lý Hiên thì lập tức đứng dậy, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh ngạc vui mừng.

“Đưa tay cho ta.”

Lý Hiên đi đến trước mặt Tần Nguyệt rồi đưa tay phải ra,

chuẩn bị dùng Trấn Áp Tinh Thần thăm dò xem tình hình của Tần Nguyệt, xem xem còn tàn dư tâm ma hay không.

“Ừm.”

Tần Nguyệt cũng không hỏi tại sao, ngoan ngoãn đưa cái tay nhỏ cho Lý Hiên nắm.

Rất nhanh.

Sức mạnh của Trấn Áp Tinh Thần bắt đầu dập dờn, từ từ thăm dò tình hình của Tần Nguyệt.

Mười phút sau.

Lý Hiên thu Trấn Áp Tinh Thần lại, cười nói: “Không sao, mọi thứ đều khá tốt, có muốn đi dạo với ta không?”

“Muốn, rất muốn.”

Tần Nguyệt vội gật đầu, vô cùng mong đợi việc đi dạo cùng Lý Hiên.

“Vậy đi thôi.”

Lý Hiên nắm lấy tay nhỏ của Tần Nguyệt, đưa Tần Nguyệt rời khỏi tầng hầm trong bầu không khí ấm áp.

Cách xa vạn dặm.

Một đạo cô trẻ tuổi mặc đạo bào giản dị, trên cổ tay đeo một chiếc vòng bạc, nàng lặng lẽ đứng trên không trung, đôi mắt như nước nhìn bốn phía.

“Kỳ lạ! Hôm nay ta chợt có linh cảm, cảm thấy bản thân sẽ nhận một nữ đệ tử thuộc tính hỏa, và giúp nàng độ kiếp. Nhưng tại sao kiếp nạn lại đột nhiệt lại biến mất? Nàng đã độ qua rồi sao ? Vậy ta tìm kiếm bằng cách nào đây?”

Thần thức của đạo cô trẻ tuổi thăm dò tứ phía, toàn lực thăm dò vị trí của nữ đệ tử.

Nhưng không thể xác định được vị trí kiếp nạn, đạo cô trẻ tuổi không thể xác định được nữ đệ tử đang ở vị trí nào, cứ tìm như vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể.

“Bắt buộc phải tìm cho ra nữ đệ tử này, ta có thể cảm nhận được, nàng rất quan trọng.”

Đạo cô trẻ tuổi hơi suy tư, quyết định thông qua tông môn tu tiên của nước Đại Hạ tìm kiếm nữ đệ tử.

Sau khi đưa ra quyết định.

Đạo cô trẻ tuổi phút chốc biến mất, khi xuất hiện trở lại, nàng đã đi đến bên trong đại điện của Thanh Liên Tông thuộc nước Đại Hạ.

Trong đại điện của Thanh Liên Tông.

Lúc này.

Tông chủ Thanh Liên Tông và các vị trưởng lão đang họp, đang thương thảo về việc di dời tông môn, sự xuất hiện của đạo cô trẻ tuổi làm sắc mặt những người đang có mặt thay đổi.

Bởi vì bọn họ hoàn toàn không phát giác ra đạo cô trẻ tuổi xuất hiện như thế nào, cho dù là tông chủ cũng không thể thăm dò ra.

Đợi đến khi nhìn thấy chữ ‘tiên’ được may trên trang phục của đạo cô trẻ tuổi, mọi người lập tứng đứng dậy.

“Tông chủ Thanh Liên Tông Chu Chính, bái kiến tiền bối Vũ Tiên.” Tông chủ Chu Chính của Thanh Liên Tông vội vàng hành lễ.

“Bái kiến tiền bối!”

Chương 157. Mặt nạ phượng hoàng màu đen

Các vị trưởng lão cũng vội hành lễ, sắc mặt ai nấy đều rất nghiêm túc.

“Đại nhân nhà các ngươi đâu? Sao chỉ toàn con nít?” Đạo cô trẻ tuổi nhìn lướt qua mọi người nói.

“Hồi tiền bối, lão tổ nhà ta đã tọa hóa, chỉ còn lại mấy tiểu bối bọn ta.”

Châu Chính vội đáp, tuy rằng hắn hơn hai trăm tuổi mà bị nói là trẻ con, nhưng hắn không dám có chút bất mãn nào, nhiều lắm cũng chỉ khó chịu trong lòng một chút.

“Vậy nói chuyện với ngươi vậy, ta đang tìm một nữ đệ tử, chuyện có thể xác định là nàng có thiên phú thuộc tính hỏa đặc biệt, không còn thông tin gì khác. Ta hi vọng các ngươi tuyển chọn đệ tử trên diện rộng, nếu như có gặp nữ đệ tử thuộc tính hỏa đặc biệt thì phải báo ngay cho ta.” Đạo cô trẻ tuổi ném ra một ngọc phù truyền tin.

“Vâng tiền bối, bọn ta nhất định sẽ làm hết những gì có thể để thu nhận đệ tử, dốc hết sức giúp ngài tìm kiếm.” Tông chủ Thanh Liên Châu Chính nhận lấy ngọc phù, vội vàng đảm bảo.

“Yên tâm, sẽ không để các ngươi giúp không công, ta có thể đồng ý với các ngươi một điều kiện nhỏ.” Đạo cô trẻ tuổi hờ hững nói.

“Tiền bối, bọn ta quả thực có một yêu cầu quá đáng, trước khi

lão tổ của bọn ta tọa hóa đã hao mất cả cuộc đời để tìm vùng đất quật khởi cho Thanh Liên Tông bọn ta. Nơi này là núi Bạch Vân gần thành Bạch Vân, nhưng ở đó không có linh mạch, căn bản không thích hợp để tu hành. Bọn ta muốn xin tiền bối giúp bọn ta di dời linh mạch của tông môn sang đó." Tông chủ Châu Chính cẩn trọng nói.

"Di dời linh mạch, cái này đơn giản thôi."

Đạo cô trẻ tuổi thờ ơ vẫy tay, cả người hóa thành hư ảnh biến mất tăm.

…

Thành Bạch Vân.

"Kẹo hồ lô đây, kẹo hồ lô vừa chua vừa ngọt."

"Bánh gạo nếp đây, bánh gạo nếp thơm ngon ngọt mềm đây."

Bên tai truyền đến tiếng rao hàng của những người bán hàng rong.

Lý Hiên nắm tay Tần Nguyệt đi trên con phố ồn ào, nhìn ngắm từng món hàng rong tinh tế bên đường.

Lúc này, Lý Hiên phát hiện Tần Nguyệt chớp đôi mắt to nhìn kẹo hồ lô sơn tra đỏ au, bộ dáng muốn ăn vô cùng dễ thương.

"Đi, ta dẫn ngươi đi ăn kẹo hồ lô."

Lý Hiên kéo cái tay nhỏ của Tần Nguyệt đến trước quầy hàng rong, mua một xâu kẹo hồ lô đưa cho Tần Nguyệt.

"Cảm ơn sư tôn."

Tần Nguyệt vui vẻ nhận lấy kẹo hồ lô, thấy Lý Hiên chỉ mua một xâu, cánh tay trắng nõn của nàng đưa kẹo hồ lô đến bên

miệng Lý Hiên: “Sư tôn ngươi nếm thử đi.”

“Không cần đâu, ngươi ăn đi.”

Lý Hiên khẽ lắc đầu, tầm mắt hướng về phía đỉnh đầu nàng.

Trong sự quan sát của Lý Hiên, những cảm xúc cuồn cuộn đang từ trên cơ thể Tần Nguyệt tuôn trào, những cảm xúc đó cao lớn lúc trước ít nhất hai lần.

Có thể nói, cảm xúc của một mình nàng đã vượt qua tất cả mọi người, số lượng vô dùng khủng bố.

Kiểu hiện tượng này xuất hiện lúc Tần Nguyệt đột phá, cũng không biết nàng đã trải qua những gì trong tâm ma mà cảm xúc thay đổi lớn như vậy.

Lý Hiên muốn xoa dịu cảm xúc của nàng cho nên mới hiếm có mà mời Tần Nguyệt ra ngoài dạo phố, ở bên nàng, cùng nàng trải qua khoảng thời gian này.

Hai người cứ đi như thế, trên con phố người đến kẻ đi, giữa tiếng cười nói của mọi người xung quanh mà đi về phía trước.

Cũng vào lúc này.

Lý Hiên đột nhiên nhìn về hướng núi Bạch Vân ở ngoài thành Bạch Vân, dưới Góc Nhìn Thượng Đế, Lý Hiên phát giác ra núi Bạch Vân đang xảy ra điều bất thường.

“Sao vậy, sư tôn?”

Cái miệng nhỏ nhỏ của Tần Nguyệt nhẹ nhàng cắn kẹo hồ lô, kẹo hồ lô chua chua ngọt ngọt khiến nàng cảm thấy ăn rất ngon, lúc nhìn thấy sự khác thường của Lý Hiên, nàng vội hỏi.

“Không sao, đi, ta mua một món quà tặng ngươi, ngươi đi theo ta lâu vậy rồi còn chưa tặng ngươi món quà nào.”

Lý Hiên kéo bàn tay nhỏ của Tần Nguyệt, kéo nàng đi vào Vạn Bảo Lâu gần đó, nhìn những món hàng làm người ta lóa mắt trong lâu.

“Thích cái nào cứ việc chọn, ta tặng ngươi.” Lý Hiên mỉm cười nói.

“Ừm ừm.”

Tần Nguyệt tò mò quan sát những thương phẩm trên quầy, nàng không hứng thú với những kỳ trân dị bảo đó, ngược lại đứng bên một quầy hàng rẻ tiền.

Sau một lượt chọn lựa, nàng nhìn trúng một cái mặt nạ, một cái mặt nạ phượng hoàng màu màu đen.

Sau khi nhìn thấy cái mặt nạ này, nàng không chút do dự kêu người bán hàng lấy cho nàng, lật tới lật lui nhìn ngắm, vô cùng thích thú.

“Sư tôn, ta muốn cái mặt nạ này, có được không?” Tần Nguyệt lại ngẩng đầu nhìn Lý Hiên.

“Ngươi thích cái màu đen?” Lý Hiên ngờ vực.

“Phải, rất thích.” Tần Nguyệt mỉm cười, đôi mắt to cong thành vầng trăng non.

“Được, vậy thì mua cái này.”

Tần Nguyệt gật đầu, đưa tiền cho trưởng quầy, mua cái mặt nạ màu đen này.

Sau khi Tần Nguyệt có được chiếc mặt nạ thì vô cùng vui vẻ, cầm lấy ngắm nghía không muốn rời tay, tiếp đó nàng đeo mặt nạ lên, bỗng nói.

“Sư tôn, ta muốn ở riêng với Tiểu Mỹ, ta ở nhĩ phòng bên phải,

để nàng ở nhĩ phòng bên trái, có được không?”

“Ừ?”

Lý Hiên hơi sững sờ, tùy tiện gật đầu nói: “Có thể.”

Nhĩ phòng là hai phòng nhỏ ở hai bên nhà chính, giống như hai cái lỗ tai của nhà chính nên gọi là nhĩ phòng.

Lúc trước Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ ở chung rất tốt, vẫn luôn ở cùng nhau, nhưng lần này đột nhiên đề nghị như vậy, tâm ma rất có thể là có liên quan đến Tống Tiểu Mỹ.

Lý Hiên tuy ngờ vực nhưng hắn đã kiểm tra tình hình của Tần Nguyệt, không hề bị tâm ma ảnh hưởng.

Bây giờ lựa chọn như vậy chắc là Tần Nguyệt đã cân nhắc kỹ lưỡng, Lý Hiên không ngăn cản.

Điều hắn có thể làm là ở bên cạnh Tần Nguyệt lâu hơn một chút.

Chương 158. Mặt nạ phượng hoàng màu đen (2)

Cứ như vậy.

Lý Hiên đưa Tần Nguyệt dạo chơi bên ngoài một lúc rồi mới đưa nàng quay về.

Hai ngày tiếp theo.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ tách nhau ở riêng, có điều bọn họ vẫn đi ra ngoài lịch luyện cùng nhau, quan hệ xem ra vẫn tốt như cũ.

Nhìn thấy hai người không có gì bất thường, Lý Hiên dần thả lỏng, bắt đầu chú ý tình hình của những đệ tử khác.

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài đại chiến với tộc Huyết Thử, bị thương nhảy xuống sông chạy trốn, lĩnh ngộ Lưu Vân Bộ đến viên mãn.'

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài tiếp nhận sự dạy dỗ của Cổ Phong, thành công lĩnh ngộ Kháo Sơn Quyền.'

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài ở đại lục thần bí bị một con khỉ làm trọng thương, may được Hắc Hoàng ra tay, thoát được một kiếp, thực lực tăng lên một chút.'

……

Nhìn nhắc nhở của trợ lý nhỏ, Lý Hiên đột nhiên phát hiện đệ tử của mình trừ Diệp Phàm ra thì ai cũng đều có người bảo hộ, chỉ có Diệp Phàm từ đầu tới cuối chỉ có một mình.

“Phái một ít Huyết Phân Thân đi hỗ trợ, không được, phần lớn Huyết Phân Thân đều đã đi rừng Hắc Mã Sâm, còn lại đều có nhiệm vụ quan trọng, không thể nào rời khỏi được.”

Lý Hiên cau mày, nghĩ tới Huyết Phân Thân cương thi, vì lý do là cương thi nên từ đầu đến cuối Lý Hiên đều không giao nhiệm vụ gì cho nó, bây giờ thì vừa hay tận dụng được.

Nên Lý Hiên ra lệnh cho Huyết Phân Thân cương thi, bảo nó âm thầm đi bảo vệ Diệp Phàm.

Làm xong hết thảy, Lý Hiên nhìn về phía hươu sao trong tiểu viện, và Lôi Điện Kim Điêu trên đại thụ.

Cùng với lượng tiêu hao của Tình Tự Chi Thủy, trí tuệ của Lôi Điện Kim Điêu ngày càng cao, yêu khí trên người ngày càng mãnh liệt, sắp tiến hóa thành yêu thú.

Cho nên hai ngày này, Lôi Điện Kim Điêu vô cùng ân cần, không có việc gì là vây quanh Lý Hiện, thi thoảng còn sẽ tặng đồ.

Thấy chưa.

Mới sáng sớm Lôi Điện Kim Điêu đã bắt được lợn rừng, dâng lên nguyên liệu nấu ăn tinh tế cho Lý Hiên.

Về phần hươu sao nhỏ, hai ngày nay cũng ăn chút Tình Tự Chi Thủy, trở nên thông minh hơn, càng ngày càng khiến người khác yêu thích.

Bấy giờ, nhìn thấy Lý Hiên đi vào sân, hươu sao nhỏ lập tức tiến đến bên người Lý Hiên.

“Lại đây.”

Lý Hiên vẫy vẫy tay với Lôi Điện Kim Điêu trên đại thụ, ý bảo nó xuống đây.

Ríu ríu!

Lôi Điện Kim Điêu thích nhất là Lý Hiên tìm nó, nó hưng phấn vỗ cánh rồi đáp xuống, mong đợi nhìn Lý Hiên.

“Thưởng cho ngươi, giúp ta để ý Tật Phong Ưng, chờ ngươi mạnh rồi, giúp ta bắt một con Tật Phong Ưng làm thú cưỡi nhé.”

Lý Hiên ngưng tụ ra một ít Tình Tự Chi Thủy vào chung rượu, đút cho Kim Điêu Lôi Điện.

Ríu ríu!

Lôi Điện Kim Điêu uống hết Tình Tự Chi Thủy, vội vàng gật đầu, cánh lớn vỗ ngực biểu thị mình nhất định sẽ hoàn thành.

“Đi đi.”

Đuổi Lôi Điện Kim Điêu đi, Lý Hiên nhìn hươu sao nhỏ bên cạnh.

Hươu sao nhỏ ngày càng thông minh, nhưng trên người không có yêu khí, không thể nào thông minh như Lôi Điện Kim Điêu được.

Lý Hiên nghĩ nghĩ, ngưng tụ ra một chung Tình Tự Chi Thủy, đút cho hươu sao nhỏ.

“Nhanh chóng trở thành yêu thú đi nào, đến lúc đó linh trí của ngươi sẽ được mở ra, nhiệm vụ quét dọn vệ sinh sẽ giao cho ngươi.”

Cho hươu sao nhỏ ăn xong, Lý Hiên định quay về phòng vẽ tranh thì chợt thấy hươu sao nhỏ nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm lại.

Cảnh tượng này khiến Lý Hiên cau mày, trong lòng xuất hiện vẻ mong đợi.

Một bên khác.

Trên tảng đá lớn ngoài thành Bạch Vân.

Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, và Lam bà bà lẳng lặng chờ Băng Huyên Nhi đến.

Ngay vừa rồi, đột nhiên giọng Băng Huyên Nhi vang lên, nói là tập hợp tại tảng đá này.

Cuối cùng người thủ hộ không đáng tin cậy này cũng trở về.

Vèo!

Tiếng xé gió vụt tới.

Một bóng dáng yểu điệu giẫm trên phi kiếm xuất hiện, thân thể duyên dáng yêu kiều tràn đầy sức sống thanh xuân, khí chất lạnh lùng đẹp tựa tiên nữ khiến nàng giống người đẹp băng giá.

“Xin lỗi nhé, mấy ngày nay ta đang đi tìm bí cảnh, đồng thời chém giết một ma tu, trừ một mối tai họa cho khu vực này.”

Sau khi Băng Huyên Nhi xuất hiện, lạnh nhạt giải thích một câu.

“Bí cảnh? Ngươi đang tìm bí cảnh ư?” Tần Nguyệt ngờ vực.

“Đúng vậy, khả năng có tồn tại bảo vật trong bí cảnh là rất cao, cũng có tác dụng rất lớn cho việc trưởng thành của ngươi, tiếc là khu vực này không có bí cảnh. Như vậy đi, ngươi đi với ta đến thành Băng Tuyết, bên đó có một cái bí cảnh, có thể giúp thực của ngươi tăng nhanh, hửm? Ngươi đột phá thành Luyện Thể Tông Sư rồi?” Băng Huyên Nhi kinh ngạc.

“Đúng vậy, sư tôn nói cho ta biết một cái bí cảnh, lúc chúng ta dò xét bí cảnh thu hoạch được không ít, thành công đột phá thực lực đó.” Tần Nguyệt mỉm cười nói.

“Bí cảnh? Ở đây có bí cảnh? Không thể nào, ta tìm mấy lần ở chỗ này rồi cũng có phát hiện bí cảnh đâu.” Giọng nói lạnh nhạt của Băng Huyên Nhi mang theo sự kinh ngạc.

“Là thật đó, lão bà tử ta đây có thể làm chứng.” Lam bà bà mở miệng, trong giọng nói lộ ra quyết đoán.

“Cái này…”

Băng Huyên Nhi không thể tin được, nàng nhớ rõ sư tôn của Tần Nguyệt chỉ là một võ giả bình thường, còn không phải là người tu tiên nữa.

Nhưng một người không phải là người tu tiên như vậy, lại có bản lĩnh tìm ra bí cảnh.

Kết quả này khiến Băng Huyên Nhi giật mình, đồng thời cũng hơi phiền muộn, bởi vì nàng tìm lâu vậy rồi mà một cái bí cảnh cũng không tìm được.

Điều này khiến Băng Huyên Nhi cảm thấy bực dọc, cảm thấy mình bận rộn lâu vậy mà lại như làm chuyện vô dụng.

Chương 159. Lam bà bà nham hiểm

“Chúng ta đi bí cảnh đi, bí cảnh Quỳ Thủy rất lớn, chúng ta chỉ mới khám phá được một phần mà thôi.” Tống Tiểu Mỹ đưa ra đề nghị.

“Được, vừa hay ta cũng đi xem xem đó là bí cảnh gì, vì sao ngay cả ta cũng không phát hiện được.”

Băng Huyên Nhi vô cùng tò mò bí cảnh này, muốn biết bí cảnh này ở đâu.

Mang theo suy nghĩ này.

Đám người xuất phát, bay trên cự ưng đi đến dòng sông nhỏ bên cạnh, dừng lại cạnh bèo rong.

“Bí cảnh Quỳ Thủy ở ngay dưới nước.” Tống Tiểu Mỹ chỉ bèo rong dưới nước.

“Hóa ra là ở đây! Lúc trước ta từng tới đây thăm dò hai lần cũng không phát hiện ra, không ngờ rằng nơi đây lại cất giấu một cái bí cảnh.”

Băng Huyên Nhi ngày càng kinh ngạc, thần thức cẩn thận liếc nhìn bên dưới dòng sông, quét tròn mười mấy lần mới phát hiện ra chút manh mối.

“Vậy mà lại có một bí cảnh, cách thức ẩn nấp rất lợi hại, lại còn có trận pháp che giấu, bảo sao ta tìm không ra, chờ chút đã, sư tôn các người tìm ra thế nào vậy?”

Băng Huyên Nhi kinh ngạc nhìn về phía Tần Nguyệt, không nghĩ ra bí cảnh ẩn nấp như vậy mà sư tôn của Tần Nguyệt có thể tìm ra thế nào.

“Ta không biết, sư tôn chỉ nói cho bọn ta biết vị trí để thăm dò thôi.” Tần Nguyệt bình tĩnh trả lời.

“Không thể tin được, phát hiện ra bí cảnh mà ngay cả ta còn không phát hiện được, thật là khiến người ta bất ngờ mà.”

Băng Huyên Nhi sinh ra chút hiếu kỳ với Lý Hiên.

Là người tu tiên có thực lực hùng mạnh, trước sau nàng vẫn không coi trọng Lý Hiên, chẳng qua cũng chỉ là một võ giả bình thường mà thôi.

Kết quả không ngờ rằng.

Nàng tìm kiếm hai lần mà chẳng tìm ra bí cảnh, vậy mà lại để Lý Hiên phát hiện, kết quả như vậy khiến Băng Huyên Nhi vô cùng bất ngờ.

“Được rồi, đừng kinh ngạc nữa, thăm dò bí cảnh mới là trọng điểm, chỉ có như vậy mới có thể trở nên mạnh hơn, mới có thể giúp sư tôn các ngươi thu được linh căn.”

Lam bà bà nói, thúc giục đám người tiếp tục thăm dò bí cảnh.

“Được, ta nhất định sẽ giúp sư tôn thu được linh căn, nhất định.”

Trong mắt Tần Nguyệt lóe lên sự kiên định, trong lòng thề nhất định phải giúp sư tôn có được linh căn.

Mang theo suy nghĩ này, Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ một lần nữa lặn xuống bí cảnh, bắt đầu thăm dò.

Thời gian trôi qua.

Hoàng hôn rất nhanh đã đến.

Bọn người Tần Nguyệt thăm dò trong bí cảnh một ngày, bay trên cự ưng gấp rút trở về thành Bạch Vân, chuẩn bị về nghỉ ngơi thật tốt.

Trong một ngày này.

Người hộ đạo Băng Huyên Nhi và Lam bà bà vô cùng hòa hợp, hai người đều cấp thiết muốn bồi dưỡng Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ thành nhân tài, có nhiều tiếng nói chung hơn.

Lúc này.

Tần Nguyệt nghĩ tới món ngon của Lý Hiên, nhịn không được mong đợi nói.

“Hôm nay sư tôn sẽ làm thịt nướng, Lam bà bà, Huyên Nhi tỷ tỷ, các ngươi có muốn cùng nhau nếm thử không?”

“Thịt nướng? Thôi bỏ đi, ta chỉ ăn đồ chay thôi, mà ta còn là người tu tiên nữa, dùng Tích Cốc đan là được rồi, đúng rồi, ta dùng hết Tích Cốc đan mất rồi.”

Đột nhiên Băng Huyên Nhi nhớ ra, mấy ngày nay cứ mãi dùng Tích Cốc đan, nên đã ăn hết mất rồi, chỉ có thể ăn đồ ăn của loài người thôi.

“Chỗ ta có này, ngươi có muốn ăn không?” Lam bà bà hào phóng lấy ra một bình Tích Cốc đan, đưa sang.

“Ừm… Cảm ơn bà bà.”

Không có Tích Cốc đan, Băng Huyên Nhi cảm thấy ăn chút đồ ăn của loài người cũng được, nhưng trông thấy Tích Cốc đan Lam bà bà đưa sang, nàng quyết định không ăn đồ ăn của loài người nữa.

“Ngươi có muốn nếm thử Tích Cốc đan trước không? Lúc ta luyện chế bình Tích Cốc đan này có cho thêm chút phụ liệu thơm ngọt đó, mùi vị thơm ngon hơn nhiều.” Lam bà bà tóc bạc phơ giải thích.

“Thật à? Vậy ta sẽ nếm một viên.”

Băng Huyên Nhi cầm lấy một viên Tích Cốc đan rồi nuốt vào, cảm thấy có chút thơm ngọt trong viên đan dược đăng đắng.

Dù chỉ có một chút, nhưng hương vị đúng là có chút mạnh hơn so với đan dược thông thường.

“Thế nào? Có phải là mùi vị ngon hơn đúng không?” Lam bà bà mặt mũi hiền lành hỏi.

“Ừm, đúng là ngon hơn thật.” Băng Huyên Nhi gật đầu.

“Vậy ăn thêm viên nữa đi, ngon thì ăn nhiều chút.” Lam bà bà mặt mũi hiền lành, nụ cười trên mặt càng thêm hòa ái hiền từ.

“Cái này… Một viên thôi là đã có thể duy trì nửa tháng rồi, ăn nữa sẽ rất no.” Băng Huyên Nhi suy nghĩ một chút rồi nói.

“Không sao không sao, chủ yếu là để ngươi nếm hương vị thôi, nếu ngươi thấy ngon thì lần sau ta sẽ mua nhiều chút, cũng đưa cho ngươi mấy bình.”

Lam bà bà hào phóng giải thích, cái mặt già hiền lành càng hòa ái dễ gần, tựa như là bà lão nhiệt tình nhà bên.

Băng Huyên Nhi thấy Lam bà bà nhiệt tình như vậy, trong lòng ấm áp, cảm thấy Lam bà bà thật sự là người tốt.

Thế nên nàng khẽ gật đầu, cầm lấy Tích Cốc đan rồi ăn thêm viên nữa, lập tức cảm thấy bụng mình trướng đầy, cuối cùng không ăn nổi bất cứ thứ gì nữa.

Mà loại tình huống này ít nhất sẽ duy trì hơn hai mươi lăm ngày trở lên, tức là gần một tháng.

“Tốt, đúng là đứa nhỏ ngoan, chúng ta tăng tốc trở về, nhanh!”

Lam bà bà giục cự ưng tăng tốc độ bay, nghĩ đến việc Lý Hiên làm thịt nướng, gương mặt già nua của Lam bà bà lộ ra chút chờ mong.

Cạnh đó.

Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía Lam bà bà, lại nhìn Băng Huyên Nhi ăn hơi quá no, đột nhiên cảm thấy Lam bà bà có thuộc tính nham hiểm.

Chương 160. Phát hiện ngoài ý muốn

Nửa giờ sau.

Trong sân của Lý Hiên.

Băng Huyên Nhi đứng trong sân, ngửi mùi thịt thơm nồng, nàng nhìn Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ và Lam bà bà đang ăn thịt nướng ngấu nghiến.

Băng Huyền Nhi vốn tính tình lạnh lùng cũng sắp không trụ được nữa, dùng ánh mắt oán trách nhìn Lam bà bà.

Không còn cách nào.

Thịt nướng quá thơm, đặc biệt là món gọi là thịt kho tàu kia, phải nói là nhìn mà khiến người ta thèm chảy nước miếng.

Cộng thêm màu đỏ tươi sáng bóng của thịt kho tàu đã tăng thêm rất nhiều điểm thẩm mỹ, khiến Băng Huyên Nhi chỉ cần ngửi thôi đã thấy thèm.

Món ngon đủ cả hương sắc như vậy thực sự khiến người ta rất muốn nếm thử, muốn ăn một bữa thật no.

Nhưng Băng Huyên Nhi xoa xoa bụng mình, cảm thấy bụng mình đã no căng không thể ăn thêm được nữa, công hiệu của hai viên Tích Cốc đan thực sự là quá mạnh.

Nếu là một viên Tích Cốc đan thì còn được, nàng có thể ăn thêm một chút, nhưng trên đường đi nàng bị Lam bà bà lừa gạt ăn hai viên, bây giờ thực sự không ăn thêm được gì.

Băng Huyên Nhi rầu rĩ ngửi mùi thức ăn thơm phức, nàng căm phẫn nhìn Lam bà bà.

Nhìn thấy Lam bà bà ăn đến miệng bóng dầu, Băng Huyền Nhi tức giận đến muốn biến thành con cọp cái, xông tới làm loạn một trận.

"Hửm? Sao ngươi không ăn? Đồ ăn ít như vậy, chần chờ thêm nữa bọn họ sẽ ăn hết đấy."

Lý Hiên nghi ngờ nhìn Băng Huyên Nhi, hắn hơi tò mò về Băng Huyên Nhi xinh đẹp giống như tiên nữ này, tính cách lạnh lùng như vậy rất hiếm thấy.

"Ta không đói."

Băng Huyên Nhi thở dài, lại nhìn Lam bà bà bằng ánh mắt ai oán.

"Vậy sao, vậy thì thôi."

Lý Hiên cũng lười hỏi thêm, bản thân cũng tự mình nếm thử.

Lần này hắn đã làm thêm mấy món như thịt kho tàu, thịt xiên nướng, thịt quay, vịt quay... Nhưng dù có nhiều món ngon như vậy nhưng vẫn không đủ như trước.

Chỉ một mình Hắc Miêu đã ăn hết một nửa, cũng không biết cơ thể nhỏ bé kia của nó làm thế nào mà có thể chứa được nhiều thức ăn như vậy.

Ngược lại, Tiểu Hắc Hùng vậy mà lại ăn không nhiều, chỉ trung thành với vịt quay, mỗi lần đều híp mắt ôm lấy vịt quay, dáng vẻ rất hưởng thụ.

Đợi sau khi ăn uống no say.

Tất cả đồ ăn đều bị ăn hết, mèo đen ăn xong bụng tròn vo, nếu

tiếp tục như vậy rất có thể nó sẽ biến thành heo đen.

Nó thực sự đã quá béo rồi, mèo đen vốn đã có răng nanh, là mèo đen có nanh, nhưng nó béo như thế, thoạt nhìn trông giống như heo đen có răng nanh.

Bộ dạng đó của nó, đến cả Tần Nguyệt cũng không nhìn được, nàng nắm lấy tai mèo đen, nói.

"Xem xem ngươi đã béo đến mức nào rồi. Còn béo thêm nữa, kiếp sau ngươi có thể sẽ đầu thai thành một con heo đen đấy."

"Meo..."

Mèo đen kêu một tiếng phản đối, nhưng lại có phần thiếu tự tin.

Đồng thời, nó cũng nghĩ đến hình dáng của heo đen to lớn, có thể ăn càng nhiều món ngon hơn nên nó cảm thấy đây là một ý kiến khá hay.

Mọi người đều không thèm để ý đến suy nghĩ của nó.

Ăn uống no say xong mọi người trở về chỗ nghỉ ngơi của mình.

Lam bà bà và Băng Huyền Nhi đi tới sân bên cạnh, cùng nhau ngồi xuống, sau đó mắt to trừng mắt nhỏ.

Có lẽ là do Lam bà bà bị Băng Huyền Nhi dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm khiến cho nàng cảm thấy không được tự nhiên, nàng đột nhiên nói.

"Ngươi có phát hiện ra không? Lý Hiên này rất không tầm thường."

"Ta biết, tuổi còn trẻ như vậy đã trở thành Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư, còn có thể luyện chế ra cực phẩm đan dược, đúng là

không tầm thường." Băng Huyền Nhi gật đầu.

"Cái gì? Hắn còn là Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư?" Lam bà bà hơi sửng sốt.

"Ngươi không biết?" Băng Huyền Nhi nghi ngờ.

"Chuyện này ta đúng thật là không biết, ta thấy rằng hắn nấu cơm rất ngon, không nghĩ tới còn biết luyện đan." Lam bà bà lại phải thay đổi cách nhìn về Lý Hiên.

“Đúng rồi, con Lôi Điện Kim Điêu trên cây kia thật sự bị đồ ăn thu hút tới sao?” Băng Huyền Nhi nghi ngờ nói.

"Tất nhiên, chính mắt ta đã nhìn thấy. Con kim điêu chính là đồ tham ăn, vì miếng ăn mà cam nguyện làm việc cho Lý Hiên." Lam bà bà hâm mộ nói.

"Đúng là thiên hạ to lớn chuyện gì cũng có thể xảy ra, vậy mà lại có một con kim điêu như vậy."

Băng Huyên Nhi hơi cảm thán, con kim điêu tốt như vậy, nếu được nuôi dưỡng tốt, sau này sẽ có thể phát triển thành chiến sủng.

Khi gặp phải kẻ địch, chỉ riêng Lôi Điện Kim Điêu đã có thể khiến kẻ địch phải đau đầu, không dám tùy tiện trêu chọc.

"Thật đáng tiếc, nếu như ta cũng có một chiến sủng thì tốt biết mấy."

Băng Huyên Nhi cũng hơi hâm mộ, tự nghĩ xem mình có nên nuôi một con không.

Cuối cùng nàng lắc đầu từ bỏ, nguyên nhân chủ yếu là do nàng thường xuyên phải ra ngoài làm nhiệm vụ, còn phải tu hành, căn bản không có thời gian bồi dưỡng chiến sủng, chỉ đành từ bỏ.

Ở nơi khác.

Lý Hiên quay trở lại tầng hầm.

Hắn nhìn thấy hươu sao đang nhắm mắt nằm dưới tầng hầm, lúc này trạng thái của nó rất tốt, lông trên người mềm mại hơn, trông cũng đáng yêu hơn.

Chỉ đáng tiếc là xuất phát điểm của nó quá thấp, đến bây giờ nó còn chưa xuất hiện yêu khí.

Lý Hiên cũng không sốt ruột, hắn ngưng tụ một chút Tình Tự Chi Thủy rồi đổ vào miệng nó, sau đó hắn nhắm mắt bắt đầu tu hành.

Gần đây hắn tu hành rất thuận lợi, mỗi ngày đều có thể hấp thu rất nhiều linh lực lôi hệ vào trong cơ thể, giúp cho thực lực của hắn nhanh chóng tăng lên.

Cứ với tốc độ này, trong mười lăm ngày nữa, hắn sẽ có thể đột phá đến Luyện Khí tầng hai.

Chương 161. Phát hiện ngoài ý muốn (2)

"Linh lực lôi hệ ở nơi này quá ít, nếu có thể đi đến nơi có nhiều linh lực hơn thì tốt rồi, đáng tiếc nơi như vậy không dễ tìm."

Lý Hiên nghĩ đến các tông môn tu tiên, những tông môn này đều có linh mạch, linh khí trong sơn môn tất nhiên sẽ nồng đậm, là nơi tu hành lý tưởng.

Đáng tiếc là tạm thời Lý Hiên không muốn rời thành Bạch Vân quá xa, hắn chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

"Bỏ đi, cứ chậm rãi tu hành. Cho dù là ở nơi này, với tư chất lôi linh căn cực phẩm của ta, ta vẫn có thể nhanh chóng đạt tới Luyện Thể tầng hai."

Lý Hiên tự nhủ, hắn nhắm mắt lại bắt đầu tu hành.

Một đêm im lặng.

Sáng sớm, mặt trời mọc từ phía đông, vạn vật bừng tỉnh.

Lý Hiên đã tu hành cả đêm lúc này mở mắt ra, hắn cảm thấy lôi linh lực trong cơ thể mình trở nên dồi dào hơn, lập tức mỉm cười.

"Nhanh thật, không hổ là lôi linh căn cực phẩm, dù linh khí mỏng manh như vậy cũng vẫn khiến ta tiến bộ nhanh chóng."

Lý Hiên rất hài lòng, hắn mỉm cười lấy ‘Khải Linh Công’ từ trong túi Càn Khôn ra xem.

Trong cuốn công pháp tu hành này có một thuật pháp gọi là Thuật Khinh Thân.

Lý Hiên đã tu hành thành thạo, sau khi sử dụng thuật pháp này cơ thể sẽ vô cùng nhẹ nhàng, khi chạy còn nhanh hơn ngựa, mà lại không tốn nhiều sức.

Đáng tiếc là trong cuốn công pháp này chỉ có một thuật pháp đó, hắn còn cần phải thu thập thêm nhiều thuật pháp hơn.

Ngoài ra, đây là thuật pháp tu tiên, cần phải giải phóng linh lực, Huyết Phân Thân căn bản không thể sử dụng.

‘Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài đạt được kỳ ngộ, thực lực tăng mạnh đến Luyện Thể tầng mười, phần thưởng cộng dồn: Chúc mừng, ngài thu được thổ linh căn trung phẩm.’

"Thổ linh căn trung phẩm? Chờ đã, thế chẳng phải ta đã là song linh căn rồi sao?"

Lý Hiên cau mày, lập tức mở cuốn "Khải Linh Công" ra.

Quả nhiên.

Dựa theo thông tin trong sách, một linh căn gọi là thiên linh căn, là linh căn tốt nhất, cũng linh căn mà các đại môn phái thích nhất.

Ví dụ như lôi linh căn, người chỉ có một lôi linh căn, tốc độ hấp thu lôi linh lực vô cùng đáng sợ, so với người khác nhanh hơn gấp mấy lần, thậm chí là mấy chục lần.

Ngoài tốc độ tu hành cực nhanh, khi tu hành pháp thuật lôi hệ, uy lực cũng sẽ cực mạnh, giống như là đã mạnh càng mạnh hơn.

Nhưng lôi linh căn tu hành pháp thuật hệ hỏa, hay tu hành pháp thuật hệ phong, bởi vì không có linh căn tương ứng, uy lực

sẽ rất yếu. Đây cũng là nhược điểm duy nhất.

Về phần nhiều linh căn, phần lớn tốc độ tu hành của người có nhiều linh căn đều chậm, đặc biệt là ngũ linh căn thì càng chậm hơn.

Kết quả như vậy khiến Lý Hiên hơi lo lắng, hắn không khỏi nhắm mắt lại bắt đầu tu hành, thử xem song linh căn có ảnh hưởng đến tốc độ tu hành của mình hay không.

Thế nhưng.

Sau khi tu hành trong nửa giờ, Lý Hiên mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

"Không đúng, tốc độ tu hành không hề bị ảnh hưởng chút nào, hơn nữa ngoại trừ có thể hấp thu lôi linh lực, ta còn có thể hấp thu Thổ Linh Lực.Chỉ là tốc độ hấp thu của thổ linh lực không nhanh bằng lôi linh lực mà thôi. "

Lý Hiên nghi ngờ mở giao diện dữ liệu ra, kiểm tra cẩn thận linh căn của mình.

"Ta có thổ linh căn trung phẩm, còn có lôi linh căn tuyệt phẩm, một cái là trung phẩm, một cái là tuyệt phẩm, đây mới là nguyên nhân ảnh hưởng việc hấp thu linh lực."

Lý Hiên xem phần giới thiệu của "Khải Linh Công" và so sánh với giao diện dữ liệu của mình, hắn cuối cùng cũng hiểu được lý do.

"Trong cuốn sách này có một ví dụ rất hay, giả dụ như phẩm chất của linh căn là một trăm điểm điểm, vậy thì đơn linh căn sẽ có một trăm điểm phẩm chất. Nếu có năm linh căn, như vậy một một linh căn có hai mươi điểm phẩm chất, đây chính là thứ tạo thành sự chênh lệch giữa các linh căn."

Sau khi tìm ra nguyên nhân, Lý Hiên chợt mỉm cười.

Bởi vì hắn khác với những người ở thế giới này, hắn có thể thăng cấp linh căn, nếu nâng tất cả linh căn lên tuyệt phẩm, thì những pháp thuật tương ứng mà hắn thi triển sẽ càng lợi hại hơn.

"Đây là một con đường không tồi, tiếc là số lượng đệ tử vẫn còn quá ít."

Lý Hiên khẽ thở dài, Huyết Phân Thân của hắn đã vất vả tìm kiếm như vậy, nhưng đến bây giờ vẫn chỉ tìm được vài đệ tử.

Những đệ tử còn lại không có tin tức cả, Lý Hiên chỉ có thể chờ đợi.

"Bỏ đi, ra ngoài ăn sáng thôi."

Lý Hiên bước ra khỏi tầng hầm, nhìn thấy một hộp thức ăn được đặt trên bàn ăn, hiển nhiên là Tần Nguyệt đã đến và làm bữa sáng cho hắn từ lâu.

Chỉ là hắn ở dưới tầng hầm quá lâu nên Tần Nguyệt mới đành đi tu hành với Tống Tiểu Mỹ trước.

Hắn mở hộp thức ăn, sờ vào bánh bao thịt vẫn còn ấm, Lý Hiên khẽ mỉm cười, từ từ bắt đầu ăn.

“Ting! Huyết Phân Thân của ngài gặp phải tấn công của hoạt tử nhân siêu cấp trong rừng rậm Hắc Mã, thương vong nặng nề.’

‘Ting! Huyết Phân Thân cương thi của ngài gần như đã xác định được phạm vi vị trí của Diệp Phàm.’

‘Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 1 của ngài bị bộ tộc Huyết Thử tập kích, nhiều Huyết Phân Thân đã ngã xuống.’

....

Lý Hiên nhìn từng thông báo của trợ lý nhỏ, hắn quan sát kỹ thông tin về rừng rậm Hắc Mã.

Mấy ngày qua, tình hình chiến đấu trong rừng rậm Hắc Mã diễn ra ác liệt, đã có hơn hai nghìn Huyết Phân Thân chết trong trận chiến, điều này khiến Lý Hiên vô cùng kiêng dè tà dị trong rừng rậm Hắc Mã.

"Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện."

Chương 162. Ta đã nói

Lý Hiên thở dài một tiếng, nhanh chóng đi đến sân cây liễu, bắt đầu chế tạo đông đảo Huyết Phân Thân, hắn dự định gửi các Huyết Phân Thân đi chi viện cho rừng Hắc Mã.

Ở nơi khác.

Bên trong phủ thành chủ.

Thành chủ Bạch Sơn đang họp bàn cùng vài thân tín, hắn cầm một bản thông báo với biểu cảm nghiêm nghị.

“Thành chủ đại nhân, Thanh Liên Tông thật sự chuyển đến núi Bạch Vân sao? Bọn họ thật sự sẽ chiêu nạp đồ đệ với quy mô lớn sao?" Triệu thống lĩnh không nhịn được hỏi.

"Đúng, thủ đoạn của người tu tiên vô cùng đáng sợ, bọn họ quả thực đã di rời tông môn, hơn nữa việc thu đồ đệ cũng là thật. Ta dự định sẽ thông báo việc này sau, cũng để cho con cháu trong gia tộc chuẩn bị trước, đăng ký luôn trong đợt tuyển chọn đầu tiên." Bạch Sơn nghiêm túc nói.

"Biện pháp của Thành chủ đại nhân quá hay, như vậy hậu bối của chúng ta sẽ có thể sớm gia nhập Thanh Liên Tông."

"Đúng, đúng, công bố muộn vài ngày."

Đám người đồng loạt bàn tán, đều nhất trí lùi ngày công bố vì lo không đủ danh ngạch.

Lúc này Triệu thống lĩnh nghĩ đến Lý Hiên, hắn không nhịn được nói.

"Thành chủ đại nhân, ta kiến nghị nên đem chuyện này nói cho Lý gia, phòng ngừa bất trắc."

"Lý gia? tiêu cục Bạch Vân?"

Thành chủ nghi ngờ, hắn nhớ đây chỉ là một tiêu cục nhỏ không có lai lịch gì lớn. Cho dù gần đây tiêu cục này lăn lộn rất khá, nhưng cũng không cần phải thông báo trước.

"Thành chủ đại nhân, Lý Hiên của tiêu cục Bạch Vân tướng mạo khôi ngô, được người tu tiên Đường Khả Nhi coi trọng, có lẽ sẽ trở thành phu thê..."

Triệu thống lĩnh kể lại những chuyện đã xảy ra trước đó không hề giấu diếm.

"Vậy mà lại có chuyện này, không phải chứ, người tu tiên sao có thể thích võ giả bình thường được? Ngươi nghĩ nhầm hay không?" Thành chủ không tin được.

"Thành chủ đại nhân, ta cũng có chuyện liên quan đến Lý Hiên muốn bẩm bảo."

Một người mặc trang phục bổ đầu lên tiếng, hắn là người đã nhìn thấy Lý Hiên khống chế người đá chạy trong dãy Liên Hoàn Sơn.

"Chuyện gì? Nói đi." Thành chủ nghi ngờ.

"Chuyện là thế này. Mấy ngày trước chúng ta ở dãy Liên Hoàn Sơn truy bắt tội phạm bị truy nã Lôi Hổ, nhưng do Lôi Hổ quá mạnh, chúng ta suýt nữa đã tử trận. Kết quả là đúng lúc đó, đột nhiên có một người đá xông ra, giẫm lên người Lôi Hổ, một cái khiến hắn trọng thương, thậm chí còn lún vào trong lòng đất..."

Chu bộ đầu kể lại đại khái câu chuyện, bao gồm cả việc Lý Hiên ở trên vai người đá, hắn đều kể hết.

Thành chủ nghe thấy vậy thì ngây người, không thể tin được hỏi.

"Ý ngươi là, người đá đó có thể là do Đường Khả Nhi đưa cho Lý Hiên?"

"Ta cảm thấy là có khả năng này. Người đá giẫm một cái đã có thể đạp Lôi Hồ đã Luyện Thể tầng chín lún vào trong đất. Thực lực như vậy yếu nhất cũng phải là Luyện Thể Tông Sư. Mà Lý Hiên chắc chắn không đạt đến Luyện Thể Tông Sư, ta đoán rất có khả năng người đá đó là của người tu tiên Đường Khả Nhi." Chu bộ đầu tiếp tục giải thích.

"Như vậy xem ra Lý Hiên đúng là có quan hệ không tồi với Đường Khả Nhi. Không được, lập tức phái người báo cho Lý Hiên tin tức về việc Thanh Liên Tông thu đồ đệ. Không thể lơ là Lý Hiên được."

Thành chủ không dám trêu chọc người tu tiên, thậm chí hắn còn nghĩ đến việc liệu mình có thể thông qua Lý Hiên để móc nối quan hệ với người tu tiên hay không.

Ở bên cạnh.

Triệu thống lĩnh lúc đầu trong lòng còn hơi nghi ngờ, nhưng hiện tại nghe thấy chuyện về người đá, nghi hoặc trong lòng Triệu thống lĩnh trong nháy mắt biến mất.

Hắn thậm chí còn âm thầm thề rằng sau này phải tạo quan hệ tốt với Lý Hiên, nhất định không được trêu chọc Lý Hiên.

Nhưng mà.

Triệu thống lĩnh nghĩ đến tiểu cữu tử của mình, nghĩ đến việc vì tiểu cữu tử mà mối quan hệ giữa mình và Lý Hiên trở nên căng thẳng, đột nhiên trong lòng hắn càng căm ghét người này thêm.

Triệu thống lĩnh buồn rầu, định khi quay về sẽ cho tiểu cữu tử một trận đòn, để hắn không bao giờ có thể gây rắc rối khắp nơi nữa.

Trong một quán rượu nào đó.

Một thanh niên có nốt ruồi đen đang ngồi uống rượu cùng với mấy tên thuộc hạ của mình, bàn xem làm cách nào để mình tuấn tú hơn.

"Lão đại, ngươi muốn trở nên tuấn tú để hấp dẫn Đường Khả Nhi sao? Muốn khiến Lý Hiên mất đi chỗ dựa? Vậy ngươi có thể thử đi tu tiên. Ta nghe nói tu tiên có thể khiến người ta đẹp lên."

"Ngươi chắc chắn? Thật sự có thể trở nên tuấn tú?" Thanh niên có nốt ruồi đen không khỏi hỏi lại.

"Đương nhiên rồi, nghe nói tu tiên có thể phạt mao tẩy tủy, thoát thai hoán cốt."

"Phạt mao tẩy tủy? Thoát thai hoán cốt? Nếu là như vậy thì thật đúng là biện pháp hay."

Đôi mắt của thanh niên có nốt ruồi đen sáng lên, nghĩ đến cảnh tượng sau khi tu tiên sẽ trở nên tuấn tú, được rất nhiều tiểu tiên nữ tranh giành, hắn lập tức ngoác miệng cười.

Nhưng ngay lúc này, sau lưng bỗng truyền đến một luồng khí lạnh, khiến cho thanh niên có nốt ruồi đen có dự cảm không lành.

Hắn nhìn trái nhìn phải, nhưng không phát hiện điều gì bất thường, chỉ cho rằng là do mình suy nghĩ quá nhiều.

Sau khi hắn vui vẻ trở về nhà, trước tiên nhìn thấy tỷ phu đang đen mặt.

Sau đó, đón tiếp thanh niên có nốt ruồi đen là trận đòn tàn

khốc, đánh đến thanh niên có nốt ruồi đen khóc kêu cha gọi mẹ, mặt bị đánh sưng vù.

Đương nhiên.

Lý Hiên không biết chuyện này.

Sau khi hắn nhận được tin tức do thành chủ phái người truyền đến thì có hơi bất ngờ. Đồng thời cũng thấy tò mò với Thanh Liên Tông.

Chương 163. Ta đã nói (2)

"Thiếu tiêu đầu thật lợi hại. Ngay cả người trong phủ thành chủ cũng đặc biệt đưa tin, thái độ còn tốt như vậy. Đây là lần đầu tiên ta thấy người trong phủ thành chủ khách khí vậy đấy." Tiêu sư Thiết Long trong tiêu cục bội phục nói.

"Đúng vậy, từ sau khi thiếu tiêu đầu của chúng ta quản lý tiêu cục, chúng ta không còn bất kỳ thương vong nào nữa, bạc kiếm được còn nhiều. Bây giờ có rất nhiều người muốn đến làm việc trong tiêu cục của chúng ta."

"Cũng không phải sao, người bên ngoài vừa nghe nói chúng ta là người của tiêu cục Bạch Vân thì ai nấy đều vô cùng hâm mộ."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Các tiêu sư đồng loạt nói, dùng ánh mắt bội phục nhìn Lý Hiên. Bọn họ cảm thấy Lý Hiên quản lý rất giỏi, có thể dễ dàng giúp tiêu cũ kiếm được rất nhiều tiền.

Đối với việc này.

Lý Hiên chỉ mỉm cười, hắn không quá để ý đến. Thay vào đó, sau khi quay trở lại sân, hắn suy nghĩ đến chuyện của Thanh Liên Tông.

Việc Thanh Liên Tông chuyển đến núi Bạch Vân đối với hắn là chuyện ngoài ý muốn, chủ yếu là vì nơi đó cách thành Bạch Vân quá gần, việc gia nhập tông môn sẽ rất thuận tiện.

Ngoài ra, Thanh Liên Tông có linh khí nồng đậm, là một nơi tốt để tu hành, Lý Hiên cũng thấy hơi động lòng.

"Cứ chờ trước đã rồi tính, không cần sốt ruột, ta vẫn cảm thấy ở nhà càng tự do, càng thoải mái."

Lý Hiên quyết định cứ chờ đã, dù sao thì với tư chất của hắn muốn gia nhập tông môn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Sau khi suy nghĩ xong.

Lý Hiên ngưng tụ một chút Tình Tự Chi Thủy đút cho Lôi Điện Kim Điêu và hươu sao, xong chuyện hắn mới bắt đầu tu hành.

Mặt trời lặn, hoàng hôn buông xuống.

Sau khi Lý Hiên và đám Tần Nguyệt ăn xong bữa tối, lúc đang chuẩn bị quay về nghỉ ngơi thì một tiếng thông báo đột nhiên vang lên.

‘Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 100 của ngài xác nhận A Ngốc là nhân vật thiên mệnh, xin hãy nhanh chóng thu nhận đồ đệ.’

‘Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 100 của ngài vì bảo vệ A Ngốc nên bị thương nặng rồi tử vong.’

"Hửm?"

Lý Hiên nhìn thấy tin tức đột ngột xuất hiện thì cau mày, sau đó hắn dặn dò Tần Nguyệt mấy câu rồi lao đi nhanh như một mũi tên đứt dây, xông thẳng về hướng cổng thành phía nam.

Cổng nam của tòa thành.

Một thương đội đang đứng ở cổng thành, sốt ruột nói lời tốt đẹp với Triệu thống lĩnh, hi vọng Triệu thống lĩnh sẽ độ lượng, giúp đỡ mở cổng thành để thương đội bọn họ rời đi.

"Ta nói, nếu cổng thành đã đóng thì đừng nghĩ đến việc mở ra, đây là quy định!"

Triệu thống lĩnh thẳng thừng quát lên, hắn ngẩng cao đầu, dáng vẻ chính trực giải quyết việt công.

“Triệu thống lĩnh, Triệu thống lĩnh, xin hãy khoan dung, chuyến hàng này của chúng ta thật sự không thể trì hoãn thêm nữa.” Người dẫn đầu thương đội lấy bạc ra, lén lút đưa cho Triệu thống lĩnh.

"Cất đi, ta đã nói rồi, hôm nay không ai được phép ra khỏi cổng thành này. Cho dù là thành chủ tới, cổng thành này cũng không mở được, ta đã nói rồi!"

Triệu thống lĩnh một lần nữa tuyên bố thẳng thừng, trong mắt lóe lên vẻ kiêu ngạo bất tuân.

"Cái này..."

Nhìn Triệu thống lĩnh cứng mềm đều không ăn, người của thương đội đều có sắc mặt khó coi, nhưng lại không có biện pháp gì.

Dân chúng muốn ra khỏi thành ở xung quanh cũng thở dài than vãn, không biết nên làm sao.

Cũng vào ngay lúc này.

Bóng dáng của Lý Hiên cấp tốc lao tới, nhẹ nhàng đáp xuống phía sau thương đội giống như lông hồng.

"Làm sao vậy?" Lý Hiên khó hiểu nhìn dân chúng xung quanh.

"Cổng thành đóng rồi, Triệu thống lĩnh phụ trách trị an trong thành, sống chết không cho mở cổng thành, chúng ta muốn ra ngoài thành cũng không ra được." Có dân chúng giải thích.

"Haiz, trọ lại trong thành một đêm quá đắt, chúng ta hoàn toàn không ở được, chỉ có thể ra trấn Bạch Vân ngoài thành trọ, ở đó

rẻ."

"Đúng thế, nhưng cổng thành đã đóng rồi, ai nói cũng không có tác dụng, thương đội đưa bạc cũng không dùng được."

Lý Hiên nghe tiếng bàn luận xung quanh thì cau mày, trong lòng không thể nào yên tâm được.

Hắn có Thuấn Di, cho dù cổng thành đóng rồi cũng có thể ung dung ra khỏi cổng thành, vì vậy hắn sải bước đi về phía trước.

"Tiểu huynh đệ, đừng qua đó, vô ích thôi, Triệu thống lĩnh cứng mềm đều không ăn, vẫn nên nghĩ cách tìm chỗ ngủ lại đi." Có đại thúc trung niên khuyên ngăn.

"Không sao."

Lý Hiên không để tâm mà xua tay, tiếp tục đi về phía trước, Góc Nhìn Thượng Đế nhìn tới nhìn lui, tìm kiếm khu vực thích hợp Thuấn Di nhất.

Cũng vào ngay lúc này.

Triệu thống lĩnh đang ngẩng đầu chỗ cổng thành, bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng Lý Hiên, cả cơ thể Triệu thống lĩnh chấn động.

Bởi vì hắn phát hiện ra Lý Hiên đi tới nơi rất gần cổng thành, nhìn giống dáng vẻ muốn rời khỏi thành trì.

"Triệu thống lĩnh, thật sự không thể châm chước châm chước sao? Số hàng hoá này của chúng ta thật sự trì hoãn không được mà." Thủ lĩnh thương đội khẩn cầu nói.

"Không..."

Thiệu thống lĩnh muốn từ chối theo bản năng, nhưng thấy Lý Hiên càng đi càng gần, rõ ràng là muốn ra khỏi thành.

Triệu thống lĩnh làm gì còn nói ra lời từ chối được nữa, hắn trở nên hòa nhã ngay tức khắc, nhìn thủ lĩnh của thương đội.

"Khụ khụ, nếu số hàng hoá này quan trọng với ngươi như thế, vậy thì giúp ngươi một lần, mở cổng thành!"

Triệu thống lĩnh nói xong, trong lúc thủ lĩnh thương đội ngơ ngác, đưa ra mệnh lệnh, mở cổng thành.

"Cảm... Cảm ơn Triệu thống lĩnh."

Thủ lĩnh thương đội mờ mịt nhìn Triệu thống lĩnh thay đổi sắc mặt, cảm thấy Triệu thống lĩnh này có phải bị bệnh không.

Trước đó Triệu thống lĩnh nói câu từ chối rõ ràng rành mạch, chớp mắt cái đã đồng ý, còn làm dáng vẻ hòa nhã dễ gần, quả thực giống như biến thành người khác.

Chương 164. Ta đã nói (3)

Không chỉ thủ lĩnh thương đội ngơ ngác, người ở xung quanh cũng rất mờ mịt, bọn họ đều nghi ngờ liệu có phải Triệu thống lĩnh mất não rồi không, hơi không bình thường.

Cũng vào lúc này.

Bóng dáng Lý Hiên từ từ đi tới, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Lý Hiên tiểu huynh đệ muốn ra khỏi thành à, bây giờ trời đã gần tối, ngoài thành có lẽ không quá an toàn." Triệu thống lĩnh mỉm cười đi tới trước mặt Lý Hiên, giống như bạn bè tán gẫu.

"Có chút chuyện rời thành một chuyến, về mặt an toàn thì không cần lo lắng." Lý Hiên không để tâm lắc lắc đầu.

Triệu thống lĩnh nhìn Lý Hiên bình tĩnh thế, trong lòng càng cảm thấy trên người Lý Hiên có bảo vật người tu tiên để lại, nếu không thì không thể nào bình tĩnh như vậy.

Nghĩ tới Lý Hiên tương lai có lẽ sẽ thành thân với người tu tiên, sẽ có được chỗ dựa lớn mạnh, Triệu thống lĩnh càng trò chuyện thân thiết hơn với Lý Hiên.

"Cứ như vậy đi, ta có việc đi đây."

Lý Hiên làm gì có thời gian nói chuyện phiếm với Triệu thống lĩnh, nói sơ mấy câu đuổi đối phương đi, sau đó xông về phía ngoài cổng thành như thanh kiếm sắc bén.

Một màn như này.

Mọi người nhìn thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì thân phận của Triệu thống lĩnh rất cao, ở toà thành trì này đã được coi như là nhân vật có tiếng vang.

Nhưng hiện tại, thế mà có người không coi trọng Triệu thống lĩnh.

Mấu chốt là Triệu thống lĩnh còn mỉm cười, không hề có ý tức giận, cái này làm mọi người mơ hồ hiểu ra gì đó.

Thủ lĩnh của thương đội đương nhiên nhìn thấy một màn này, nhịn không được hỏi người bên cạnh: "Người trẻ tuổi này là ai? Ta hình như từng gặp ở đâu đó."

"Hắn là Lý Hiên của tiêu cục Bạch Vân, từng giúp chúng ta hộ tống hàng hóa, về sau chúng ta hợp tác với tiêu cục khác rồi nên không làm ăn với tiêu cục Bạch Vân nữa." Có người giải thích.

"Lý Hiên của tiêu cục Bạch Vân sao? Như vậy, từ nay về sau hàng hoá của chúng ta, đều giao cho tiêu cục Bạch Vân hộ tống." Thủ lĩnh thương đội nghiêm túc nói.

"Vâng, hội trưởng."

Mọi người gật đầu vô cùng tán thành, đều cảm thấy nên làm như vậy.

...

Ngoài cổng thành.

Sau khi chạy được một quãng, linh lực trên người Lý Hiên xao động, hắn đã sử dụng Thuật Khinh Thân.

Giây sau đó.

Lý Hiên chỉ cảm thấy người nhẹ như chim én, trên chân hơi dùng chút sức là có thể vọt đi rất xa, tốc độ chẳng những nhanh,

mà còn rất thuận tiện.

Về sau.

Bóng dáng của Lý Hiên trực tiếp bay nhảy trong rừng núi, tiến về phía trước nhanh chóng như đi trên đất bằng, thậm chí có thể giẫm lên lá cây mà chạy, ung dung tiêu sái giống như thần tiên.

"Không tệ, không tệ, dùng Thuật Khinh Thân đi đường không những thuận tiện, thậm chí còn nhanh hơn cưỡi ngựa, cũng linh hoạt hơn, chủ yếu là không cần đi đường chính, trực tiếp đi đường tắt trong rừng núi là được."

Lý Hiên nhẹ nhàng bay nhảy, sau một tiếng đi đường, hắn vẫn cảm thấy vô cùng thoải mái như cũ.

Giống như người bình thường đi vài bước vậy, sức lực hầu như không tiêu tốn.

Với hành trình đi đường nhanh nhẹn như thế này, Lý Hiên lĩnh hội Thuật Khinh Thân càng ngày càng sâu, tốc độ càng ngày càng nhanh.

Đáng tiếc hắn cách đích đến quá xa, chỉ có thể phái Huyết Phân Thân cách tương đối gần đến chi viện trước.

...

Thời gian, quay lại hai tiếng trước đó.

Ngoài thôn Hạnh Hoa.

Trên đồng cỏ xanh mơn mởn.

Mấy đứa trẻ đuổi đánh A Ngốc, vừa đuổi đánh vừa mắng chửi. "Kẻ xấu xí, ta từng nói, gặp ngươi một lần đánh ngươi một lần, ngươi còn dám ra ngoài, hôm nay phải dạy dỗ ngươi một trận."

"Đúng thế, lớn lên xấu như vậy, còn có mặt mũi ra ngoài gặp người, đáng đời ngươi bị đánh."

"Theo ta thấy, đuổi A Ngốc đi là được rồi, ai bảo hắn lớn lên xấu như vậy."

"Đúng thế!"

A Ngốc gầy yếu bị đánh thương tích khắp người, loạng choà loạng choạng.

Nhưng hắn không có lên tiếng, cũng không co ro cơ thể để bảo vệ mình như ngày thường, mà là bước đi lảo đảo, cúi thấp đầu chạy về phía trước.

Ánh mắt chất phác hắn từng có đã biến mất, thay vào đó là một vùng màu đỏ, giống như dòng máu đỏ thẫm.

"Thật sao? Thu Nhi thật sự bị bắt đi rồi sao?"

A Ngốc lảo đảo bước đi, trong miệng lẩm bẩm một mình, cái vảy trên mặt dần dần trở nên đen như mực.

"Thật đấy, cảnh tượng mới chiếu ra cho ngươi khi nãy đều là thật, thể chất đặc thù của Thu Nhi, bị luyện đan sư của Quỷ Thần Giáo phát hiện, chuẩn bị bắt đi luyện thành nhân đan."

Giọng nói âm trầm truyền vào trong đầu A Ngốc, làm màu máu trong mắt A Ngốc càng thêm nồng đậm.

"Nhân đan?" Giọng A Ngốc khàn khàn.

"Phải, một loại phương pháp luyện đan cấm kỵ, bỏ người sống sờ sờ vào trong lò luyện đan luyện đến chết, còn độc ác hơn Thôn Thiên Ma ta làm việc." Thôn Thiên Ma giải thích.

"Ngươi làm sao mà biết được? Những cảnh tượng đó nói không chừng là ảo giác do ngươi tạo ra cho ta." A Ngốc chịu đựng

sự đánh mắng của mấy đứa trẻ xung quanh, tiếp tục chạy về phía trước.

"Ngươi quá xem thường ta rồi, Thôn Thiên Ma ta từ trước tới nay không dùng mưu mô quỷ kế, nếu không tin ngươi chạy nhanh lên, ở nghĩa địa có thể thấy được bọn họ. Những người đó dự định đợi tới tối, ở chỗ âm u luyện chế Thu Nhi tỷ của ngươi thành đan dược, mà ngươi hoàn toàn không có sức mạnh ngăn cản." Thôn Thiên Ma sâu xa nói.

A Ngốc im lặng, hắn gầy yếu không hề có sức mạnh, người duy nhất hắn có thể nhờ cậy là Thôn Thiên Ma.

Chỉ cần cùng Thôn Thiên Ma hợp thành một thể, hắn có thể sở hữu sức mạnh đáng sợ, có thể chiếm trời đoạt đất, tiến hoá vô hạn, trở thành sự tồn tại khiến tất cả mọi người sợ hãi.

Chương 165. Ta đã nói (4)

Nhưng mà.

Hắn là hậu duệ bộ tộc Phong Ma, trong kí ức được kế thừa có ghi chép rõ ràng rằng Thôn Thiên Ma đáng sợ tới mức nào.

Người tốt bụng như hắn, không mong muốn thả ma đầu đáng sợ như vậy vào nhân gian.

Cho dù hắn bị người bắt nạt, bị người đuổi đánh, cho dù trở thành cô nhi nghèo khổ, hắn vẫn như cũ không muốn thấy sinh linh lầm than.

"Nếu như ngươi cần sức mạnh, có thể cởi phong ấn ra một chút, ta sẽ cho ngươi mượn sức mạnh."

Thôn Thiên Ma ẩn ý nói, trong giọng nói tràn đầy tự tin.

Bởi vì hắn biết, A Ngốc hoàn toàn không có năng lực cứu giúp Thu Nhi, chỉ có thể mượn nhờ sức mạnh của hắn.

Nghĩ tới mình hôm nay sắp giải được phong ấn, nghĩ tới mình cuối cùng cũng có thể thoát khỏi phong ấn, Thôn Thiên Ma phấn khích khôn nguôi.

Thôn Thiên Ma đang trong sự hưng phấn.

Trong sự rượt đuổi và giễu cợt của bọn trẻ, A Ngốc tiếp tục chạy, dần dần bỏ mặc những đứa trẻ kia, chạy tới bên cây hạnh hoa ở cửa sơn cốc, thấy được một đám người mặc trang phục quỷ dị trong mộ địa.

Những người này mặc trang phục màu đen, trên y phục là

những hoa văn quỷ dị, ở trên tay áo thêu một chữ "Quỷ" màu đỏ, tản ra mùi máu tươi.

Đối diện với những người này là một lò luyện đan cao cỡ một người.

Hỏa diễm thiêu đốt bên dưới lò luyện đan, một luyện đan sư choàng một chiếc áo bào trắng của người luyện đan, đang thêm nguyên liệu vào lò luyện đan.

Cách lò luyện không xa, Thu Nhi bị trói trên cọc gỗ, nước mắt giàn giụa, tuyệt vọng cầu cứu.

Nhưng không ai để ý đến nàng, Thu Nhi chỉ có thể khóc lóc trong sự tuyệt vọng.

Ngoài cửa sơn cốc.

A Ngốc nghe tiếng khóc tê tâm liệt phế, nhìn Thu Nhi tuyệt vọng, nghĩ đến Thu Nhi hết lần này đến lần khác giúp đỡ mình, đôi mắt A Ngốc đỏ ngầu.

Không biết từ lúc nào, vảy trên cổ hắn đã lan tới cổ, toàn thân tỏa ra khí tức hung hãn như dã thú, ngay cả thân hình đều cũng cong lên, như là dã thú.

"Kẻ nào!"

Trong nghĩa địa, giáo đồ của Quỷ Thần Giáo cảm nhận được cái gì, đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa sơn cốc, nhìn thấy A Ngốc với đôi mắt đỏ ngầu như máu.

"Giết hắn! "

Theo mệnh lệnh, các giáo đồ của Quỷ Thần Giáo rút trường đao ra, nhanh chóng nhắm về phía A Ngốc, lao đến với ánh mắt tàn nhẫn.

"Mở phong ấn ra, lực lượng của ta sẽ là của ngươi, giết sạch những người này, cứu trợ Thu Nhi yêu mến của ngươi, đây là con đường duy nhất của ngươi."

Âm thanh của Thôn Thiên Ma vang lên, lời gợi ý mang theo sự hướng dẫn, điều này cũng khiến huyết sắc trong mắt A Ngốc biến thành ngày càng nồng đậm.

Tựa hồ cảm nhận được phong ấn của mình đang chập chờn, trong giọng nói của Thôn Thiên Ma lộ vẻ kích động:

"Tốt, mở phong ấn ra, mau mở ra phong ấn!”

Vù!

Tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Mũi tên Huyền Kim phá vỡ không gian, giữa lúc mọi người khó có thể tin được, bắn trúng một gã giáo đồ của Quỷ Thần Giáo và giết chết hắn ngay tại chỗ.

"Kẻ nào! "

Các giáo đồ của Quỷ Thần Giáo cảnh giác dừng lại, nhìn về phía phía sau A Ngốc .

Ở đó, có một bóng người lảo đảo đang tiến lại gần, đây là một nam tử mang mặt nạ.

Trong tay hắn nắm cường cung Huyền Kim, lưng đeo trường kiếm Huyền Kim, còn có một cây sáo đeo ở hông, đang từng bước đi tới.

Bước chân của hắn mềm như bông, trong lúc đi thỉnh thoảng lại dừng lại ho khan, thoạt nhìn cực kỳ suy yếu.

Nhìn thấy một màn này, hai mắt đỏ ngầu như máu của A Ngốc sững sờ, trong nháy mắt huyết sắc nhạt đi rất nhiều.

"Mặt nạ thúc thúc." A Ngốc kinh ngạc nói.

"Cám ơn các ngươi đã cứu ta, ngày hôm nay đến lượt ta giúp các ngươi!"

Huyết Phân Thân số hiệu 100 ho khan bước đến bên cạnh A Ngốc, đem cường cung Huyền Kim vứt trên mặt đất, sau đó rút trường kiếm ra.

"Chút nữa ta cứu Thu Nhi ra, ngươi dẫn nàng chạy trốn, chạy theo hướng núi Hạnh Hoa, đừng lo lắng gì cả, ta cản phía sau cho các ngươi."

"Nhưng. . . . Nhưng ngươi làm sao bây giờ?" A Ngốc hiền lành lo lắng nói.

"Yên tâm, ta sẽ không chết, chẳng mấy chốc ta sẽ đuổi theo." Huyết Phân Thân khẽ mỉm cười một cái, hai tay bỗng nhiên phách về phía mặt đất.

Ầm ầm!

Bất thình lình, một người đá chui ra từ mặt đất, thân thể cao lớn tỏa ra một luồng áp bức mãnh liệt.

Xuất hiện biến cố đột ngột, khiến các giáo đồ của Quỷ Thần Giáo biến sắc.

"Không tốt, là thủ đoạn tiên gia, cẩn thận."

"Không cần sợ, người đá này chỉ tỏa ra khí tức của Luyện Thể tầng sáu, căn bản không phải đối thủ của chúng ta, giết bọn họ. "

Ầm!

Thân thể của người đá bất ngờ nhảy lên, đập về phía đoàn người như một thiên thạch, đánh về phía các giáo đồ của Quỷ Thần Giáo.

Cùng lúc đó.

Huyết Phân Thân cấp tốc lao tới, khi sắp đến mộ địa, nó ta rút trường kiếm của mình ra, bất ngờ tung ra một chiêu trong Tinh Thần Kiếm Pháp.

Tinh Thiểm Kiếm!

Ầm!

Bóng dáng của Huyết Phân Thân lóe lên rồi biến mất, lúc xuất hiện lần nữa nó đã tới bên cạnh Thu Nhi, trường kiếm trong nháy mắt chặt đứt dây trói.

"Muốn chết!"

Một tên đại hán khôi ngô lao ra khỏi đám giáo đồ của Quỷ Thần Giáo, toàn thân tản ra sự dao động mãnh liệt của Luyện Thể tầng mười, cả người vọt tới như xe thiết giáp vậy.

Keng!

Tiếng kim loại va vào nhau, một thanh Đại Hoàn Đao mạnh mẽ chém vào vị trí vai trái của Huyết Phân Thân, nhưng chiêu thức này đã được trường kiếm Huyền Kim chặn lại, thiếu chút nữa bị chém trúng bả vai.

"Chỉ là một võ giả Luyện Thể tầng sáu, vậy mà cản được một kích toàn lực của ta!"

Chương 166. Sự phấn khích của Thôn Thiên Ma

Tráng hán vạm vỡ kinh ngạc, Đại Hoàn Đao trong tay cũng không dừng lại, từng đao từng đao chém tới, mỗi một đao đều vừa nhanh vừa mạnh.

Đang đang đang!

Tiếng kim loại va chạm vang vọng không ngừng, lực lượng khí huyết quanh quẩn mãnh liệt, dư âm của trận chiến chấn động đến mức sắc mặt của Thu Nhi tái nhợt, lung la lung lay.

Huyết Phân Thân thấy tình huống không ổn, một tay nhấc Thu Nhi lên, lần nữa khởi động Tinh Thiểm Kiếm, đưa Thu Nhi đến bên cạnh A Ngốc.

"Dẫn nàng đi đi!"

Huyết Phân Thân đẩy Thu Nhi ra, dùng thân thể trọng thương đối phó với tráng hạn vạm vỡ, vậy mà trong thời gian ngắn lại cản được công kích của đối phương.

A Ngốc không dám chậm trễ, vội vàng làm theo yêu cầu của Huyết Phân Thân, ôm lấy Thu Nhi chạy tới trên núi Hạnh Hoa, có người định chặn đường, đều bị Huyết Phân Thân cản lại.

Cứ như vậy.

Huyết Phân Thân vừa đánh vừa lùi, một đường đánh tới chân núi Hạnh Hoa.

Sau khi đến đây, Huyết Phân Thân cả người đều là máu, rốt

cuộc đi cũng không nổi nữa.

Hắn nhìn tráng hán cao lớn đối diện, hai tay một lần nữa đánh về phía mặt đất.

Ầm ầm!

Người đá ngăn cản kẻ địch trong sơn cốc Hạnh Hoa bỗng nhiên vỡ vụn, mà mặt đất trước mặt Huyết Phân Thân, một người đá một lần nữa chui ra ngoài.

"Chết đi!"

Đại đao trong tay tráng hán cao lớn lập lòe sắc bén, thuốc độc màu xanh lục được bôi lên thân đao chẳng biết từ lúc nào, mạnh mẽ chém về phía Huyết Phân Thân.

Đôi bên đang ở dưới chân núi Hạnh Hoa, ở trong hương hoa nhàn nhạt, liều mạng chém giết.

Sau mười mấy phút.

Huyết Phân Thân máu me khắp người thở hổn hển, dưới sự bảo vệ của người đá, giằng co với tráng hán cao to.

Đôi bên nhìn chằm chằm đối phương, giương cung bạt kiếm, mùi máu tươi tràn ngập xung quanh.

"Tiểu tử, lấy thực lực Luyện Thể tầng sáu của ngươi, cản được ta lâu như vậy, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, thế nhưng nếu ngươi tiếp tục đánh thì chỉ còn một con đường chết.

"Tránh đường, ta có thể tha mạng cho ngươi." Tráng hán vạm vỡ lạnh mặt nói.

"Ta nói rồi, ta thiếu tiểu tử kia một mạng, muốn bắt hắn thì phải bước qua thi thể của ta."

Huyết Phân Thân số hiệu 100 yếu ớt nói xong, sắc mặt tái nhợt cầm trường kiếm.

Người đá bên cạnh nắm chặt nắm tay, thủ thế chuẩn bị tấn công, đôi bên lần nữa sa vào bầu không khí tùy thời chiến đấu.

"Nực cười, nếu như không phải người đá kỳ quái này, ngươi đã sớm chết rồi, người đá này mặc dù có thể khôi phục, nhưng thực lực cũng xấp xỉ ngươi, căn bản không ngăn được ta."

Tráng hán cao to nắm chặt đại đao, thân thể dần dần cong lên, lực lượng khí huyết mạnh mẽ bừng lên.

"Phải không, vậy cản được bao lâu thì cản."

Huyết Phân Thân cười cười, không có chút ý tứ nhượng bộ nào, chỉ cảm thán ở trong lòng, nếu như mình có thể thu được nhiều huyết dịch của bản thể hơn thì có thể triệu hồi được người đá càng hoàn chỉnh hơn.

Mà người đá trong trạng thái hoàn chỉnh là luyện thể Tông Sư, vô cùng mạnh mẽ, nào giống người đá nó triệu hồi bây giờ, chỉ có Luyện Thể tầng sáu.

Vèo!

Chân phải của tráng hán cao lớn đạp xuống đất, tro bụi mãnh liệt nổi lên.

Một giây sau.

Tráng hán cao lớn nhanh chóng xông ra, vòng qua Huyết Phân Thân với tốc độ nhanh nhất, phóng về phía núi Hạnh Hoa.

"Dừng lại cho ta!"

Trường kiếm vòng quanh Huyết Phân Thân mang theo ánh sao, giống như sao rơi xẹt qua hư không, lấy tốc độ không tưởng chém

về phía tráng hán cường tráng.

"Đáng chết!"

Sắc mặt tráng hắn cao to ngưng trọng giơ đại đao lên, tránh thoát công kích trong gang tấc, nhưng lại bị người đá xông tới, một cước đạp bay.

Oành!

"Khốn kiếp, đáng chết, ta giết ngươi!"

Tráng hán vạm vỡ bị người đá đạp ngã sấp, mặt trực tiếp xúc với mặt đất, đụng chảy máu mũi.

Tráng hắn phẫn nộ vung vẩy trường đao, điên cuồng lao về phía người đá, hai bên giống như dã thú cuồng dại, điên cuồng đánh nhau.

Rầm rầm rầm!

Theo tiếng nổ vang, người đá bị chém đất đá tung bay, bụi mù cuồn cuộn, thậm chí một cánh tay cũng bị chém rụng.

Nhưng không ngờ được rằng.

Bùn đất dưới chân người đá tung bay một chút, một lát sau người đá lại khôi phục, sau đó lại tiếp tục điên cuồng đập tráng hán cao to.

"Mẹ nó, lại khôi phục, lăn!"

Tráng hắn cao lớn tức giận đến bốc khói, có cảm giác khó chịu như nuốt phải ruồi.

Hắn chỉ có thể buồn bực thay đổi hướng tấn công, đánh về phía Huyết Phân Thân, hi vọng có thể giết Huyết Phân Thân, khiến cho người đá biến mất.

Nhưng mà.

Huyết Phân Thân biết mình bị thương rất nặng, đương nhiên không hề liều mạng, ngược lại thông qua người đá lượn quanh không ngừng, chiến đấu giằng co với tráng hán khôi ngô.

Cách đánh như này khiến tráng hán khôi ngô trước sau vẫn không đánh trúng Huyết Phân Thân, hắn tức đến đen mặt, nhanh chóng lùi về sau mười mấy bước, dừng trên một tảng đá lớn.

"Đây là ngươi ép ta đó!"

Tráng hán khôi ngô vén tay áo lên, lộ ra một chữ 'Phong' trên cánh tay trái, một chữ phong màu máu.

"Ngươi biết tại sao ta muốn gia nhập Quỷ Thần Giáo không? Rõ ràng là giáo phái tà ác, vì sao bọn ta đều giành nhau gia nhập!"

Tráng hán khôi ngô lạnh lùng cười, để lộ từng chút phong ấn trên cánh tay.

Trong phút chốc, cả người hắn chuyển sang màu máu, biến thành một người khổng lồ giống như cột điện.

"Gào!"

Tiếng rống giận dữ vang tới tận mây xanh.

Mạch máu trên khuôn mặt dữ tợn của tráng hán khôi ngô vặn vẹo, hai mắt đỏ ngầu giống như ma quỷ, cả người tỏa ra khí tức tà ác.

"Bởi vì ta có thể trở nên mạnh hơn, Quỷ Dị Chi Huyết có thể khiến ta trở thành kẻ mạnh, ha ha ha, hưởng thụ mùi vị của cái chết đi."

Chương 167. Phiền muộn chết mất

Tráng hán khôi ngô điên cuồng cười lớn, cơ thể bắp thịt cuồn cuộn bước từng bước về phía trước, lực áp bách mãnh liệt như một ngọn núi làm người ta run sợ.

"Quỷ Dị Chi Huyết sao? Thật sự không tệ, thật ra ta có một năng lực chống lại quỷ dị rất tốt."

Huyết Phân Thân số hiệu 100 bình thản cười, tay trái giơ lên cao, một luồng sức mạnh vô cùng uy nghiêm bắt đầu ngưng tụ.

Mây đen bắt đầu giăng đầy trên bầu trời, xuất hiện chằng chịt nơi chân trời, làm bầu không khí của khu vực này trở nên ngột ngạt.

"Hả? Đây là cái gì?"

Tráng hán khôi ngô cảm thấy không ổn theo bản năng, hai mắt màu máu khẽ run, mơ hồ xuất hiện một tia sợ hãi.

Luồng sức mạnh như thiên địch kia ngưng tự trên bầu trời, khiến tráng hán khôi ngô cảm thấy da đầu tê dại.

"Chết!"

Tráng hán khôi ngô không thể chịu được loại lực áp bách đáng sợ này, cả người giống như cự thú của chiến tranh, xông thẳng đến chỗ Huyết Phân Thân.

Dẫn Lôi Thiên Hàng!

Ầm ầm ầm!

Từng tia sấm sét chớp nháy hư ảo, sấm sét đáng sợ vặn thành rắn điện ở trên bầu trời, mang theo sức mạnh to lớn ầm ầm đánh xuống.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng bốn phía.

Tráng hán khôi ngô gào thét trong sấm sét vang dội đáng sợ, kêu rên trong đau khổ, cả người bị sấm sét đánh cho thoi thóp.

"Vèo!"

Thời khắc mấu chốt.

Một thanh trường mâu sắc nhọn từ phía sau bay nhanh tới, tựa như tia chớp đánh trúng trái tim của Huyết Phân Thân, máu tươi tràn lan.

Sấm sét dừng lại rồi.

Tay trái của Huyết Phân Thân khẽ rũ xuống, trong mắt dần dần mất đi ánh sáng, khí tức toàn thân biết mất không còn.

Nhưng hắn không hề ngã xuống, mà là lẳng lặng đứng thẳng dưới sự chống đỡ của trường mâu, trường kiếm trên tay phải từ đầu đến cuối vẫn không buông ra.

Ở bên cạnh Huyết Phân Thân.

Người đá ngửa đầu tru lên, trong gió bụi, cơ thể nó hóa thành hư vô.

"Phù phù! Quá mạnh rồi, tiểu tử này quá mạnh rồi, cấp bậc của ta cao hơn hắn nhiều như vậy, còn sử dụng cả Quỷ Dị Chi Huyết mà cũng suýt nữa bị tiểu tử này chơi chết."

Tráng hán khôi ngô thở dốc nói, vết thương chồng chất khắp người, cơ thể bị sấm sét đánh cho cháy đen cả mảng.

Nếu như không phải trường mâu ứng cứu kịp thời, hắn đã bị đánh chết rồi.

Tráng hán khôi ngô ngồi bệt xuống đất, trên người đều là thương tích, cả người cực kỳ uể oải.

Bùng!

Một tên béo từ đằng xa bay nhanh tới, một tiếng ầm vang, hắn đáp xuống đất, nổ ra một cái hố nhỏ trên mặt đất.

"Hắc Tử, ngươi thua rồi, tự mình trở về tiếp nhận trừng phạt." Tên béo lạnh lùng nhìn tráng hán khôi ngô.

"Đội trưởng, đây không hoàn toàn là lỗi của ta, người này rất kỳ lạ, có thể triệu hồi người đá, có thể triệu hồi sấm sét, trên vũ khí của ta ẩn chứa thuốc độc, nhưng người này không hề bị kịch độc ảnh hưởng. Hắn bị ta chém ba ngươi mấy đao, chảy không ít máu, nhưng hắn lại vẫn kiên trì được lâu như vậy, thậm chí còn thi triển kiếm pháp đáng sợ như ánh sao, vô cùng khó chơi."

Tráng hán khôi ngô ra sức giải thích, hắn không muốn trở về chịu phạt.

"Đừng tìm cái cớ cho sự bất tài của ngươi, thua là thua, dùng Quỷ Dị Chi Huyết mà còn đánh không lại một Luyện Thể tầng sáu, trong khi ta chỉ dùng một phát." Tên béo lạnh lùng cười.

"Ta..."

Tráng hán khôi ngô còn muốn biện minh, nhưng hắn không dám chọc đội trưởng béo, cộng thêm việc đội trưởng quả thực chỉ sử dụng một trường mâu đã đánh bại kẻ địch, tráng hán khôi ngô chỉ có thể lựa chọn im lặng.

"Hừ, đồ ngu!"

Tên béo khinh thường nhìn tráng hán, sau đó bước cái chân lớn như chân voi, từng bước đi tới chỗ thi thể của Huyết Phân Thân.

Đợi sau khi lại gần.

Tên béo vươn tay phải ra, nắm lấy đầu Huyết Phân Thân, nói.

"Hắc Tử, nếu như lần sau ngươi lại thất bại, ta sẽ như thế này, lập tức bóp nát đầu ngươi."

Xoẹt!

Một thanh trường kiếm sắc bén bỗng nhiên đâm vào cổ của tên béo, xuyên thẳng qua, máu tươi thuận theo trường kiếm nhanh chóng chảy xuống.

Cái tay vươn ra của tên béo dừng lại, cả người cứng đờ tại chỗ, đôi mắt hoảng sợ nhìn Huyết Phân Thân.

Tên béo há há miệng, muốn nói gì đó, nhưng trong cổ họng lại không phát ra tiếng.

Hắn chỉ có thể ngã xuống đất trong sự khó tin, ngã xuống vũng máu trên mặt đất.

Đến lúc chết, hắn vẫn không hiểu là chuyện gì đang xảy ra, không rõ tại sao mình lại chết.

Rõ ràng đã chết vì trái tim bị đâm xuyên qua rồi cơ mà, tại làm sao lại bất thình lình tấn công hắn?

Nếu như sớm biết sẽ có loại tình huống này, tên béo chắc chắn sẽ không lại gần đối phương.

Đáng tiếc đã muộn rồi, tên béo chỉ có thể dần dần chết đi hơi

thở trong sự sợ hãi.

"Ngươi... Ngươi là quái vật gì vậy!"

Tráng hán khôi ngô nhìn tên béo đột ngột bị giết, nhìn Huyết Phân Thân vẫn cầm trường kiếm đứng ở chỗ cũ, tráng hán khôi ngô bị doạ rồi.

Đúng vậy.

Hắn thật sự bị dọa sợ rồi, cả người lùi về sau mấy bước, không dám tiến lên nữa.

Lúc trước hắn cảm thấy người này rất không bình thường, bây giờ càng nhận thấy sự kỳ lạ của đối phương, cảm thấy đối phương rất có khả năng không phải người.

Hắn hoảng sự trong lòng, cũng không dám đến gần nữa, lập tức quay đầu bỏ chạy, chạy tới nơi ở tạm thời của Quỷ Thần Giáo trong sự sợ hãi.

Mà hắn không hề hay biết.

Huyết Phân Thân đã chết rồi, Bản Năng Chiến Đấu của thi thể cảm nhận được ác ý, mới tiến hành bản năng tấn công.

Mà tráng hán khôi ngô, lại bị một bộ thi thể dọa tới hốt hoảng chạy trốn.

...

Chương 168. Phiền muộn chết mất (2)

Trên núi Hạnh Hoa.

A Ngốc kéo theo Thu Nhi chạy, nhanh chóng băng qua rừng núi, chỉ có điều trên mặt bọn họ mang theo sự lo lắng dày đặc.

"A Ngốc, thúc thúc mặt nạ sẽ nhanh chóng tới đây chứ?" Thu Nhi vừa chạy vừa lo nghĩ nói.

"Sẽ, thúc thúc mặt nạ đã nói, hắn chắc chắn sẽ nhanh chóng tới, chắc chắn." A Ngốc cắn chặt hàm răng an ủi, trong mắt chứa đầy lo lắng.

Là cô nhi, trên thế gian này, ngoại trừ Thu Nhi quan tâm hắn ra, cũng không có người thứ hai quan tâm hắn.

Nhưng hôm nay.

Vào lúc bản thân tuyệt vọng, lúc hắn lẻ loi phải lựa chọn đi một con đường sai trái, có một người xuất hiện.

Người đó chỉ vì sự cứu giúp trước kia của bọn họ, mà một thân một mình đối đầu nhiều kẻ địch như vậy.

Thậm chí lựa chọn một thân một mình cản phía sau, bảo bọn họ chạy trước.

Hành động như thế này làm trái tim A Ngốc xúc động, đồng thời cũng vì sự an toàn của thúc thúc mặt nạ mà lo lắng.

"Ông trời nhất định sẽ bảo vệ người tốt, thúc thúc mặt nạ nhất

định sẽ sống sót." Thu Nhi khẩn cầu nói.

"Đúng vậy, ông trời nhất định sẽ bảo vệ hắn, nhất định!" A Ngốc trịnh trọng gật đầu.

“Khặc khặc khặc, A Ngốc, ngươi đừng nằm mơ nữa. Mặt nạ thúc thúc của ngươi vốn bị thương nặng, thực lực chỉ có Luyện Thể tầng sáu, lại phải đối mặt với kẻ địch mạnh hơn mình mấy lần. Với tình hình như vậy, hắn nhất định sẽ chết, Thu Nhi tỷ tỷ của ngươi cũng sẽ chết. Chậc chậc chậc.”

Giọng nói âm trầm của Thôn Thiên Ma vang lên, quanh quẩn bên tai A Ngốc.

Giọng nói này khiến A Ngốc vô cùng tức giận, không nhịn được hét lên trong lòng: “Cút!”

“Cút? Ngươi có biết Quỷ Thần Giáo khó chơi cỡ nào không? Ngươi có biết thể chất của Thu Nhi hấp dẫn đến mức nào không? Quỷ Thần Giáo sẽ không buông tha cho các ngươi. Bọn chúng sẽ nhanh chóng đuổi theo và các ngươi đều ỹ bị tóm. Thu Nhi tỷ tỷ của ngươi sẽ bị luyện thành đan dược, còn ngươi sẽ bị cải tạo thành binh khí giết chóc, phục vụ cho Quỷ Thần Giáo. Ha ha ha.”

Giọng nói của Thôn Thiên Ma cứ quanh quẩn trong đầu A Ngốc, khiến sắc mặt hắn khó coi đến cực điểm.

“Dung hợp với ta. Chỉ cần ta và ngươi dung hợp thành một, chúng ta chính là một Thôn Thiên Ma mới. Với năng lực cắn nuốt, chúng ta có thể điên cuồng trở nên mạnh mẽ. Tương lai, chúng ta sẽ trở thành chủ tể của thế giới này, Quỷ Thần Giáo cũng phải rút về thế giới của bọn chúng. Khi ngươi có khả năng bảo vệ Thu Nhi, ngươi cũng có thể cứu giúp mặt nạ thúc thúc của mình.”

Giọng nói của Thôn Thiên Ma tiếp tục dụ hoặc, cố gắng khuyên giải, hết lần này đến lần khác thúc giục A Ngốc giải phong

ấn và dung hợp với nó.

Chủ yếu là Thôn Thiên Ma cho rằng hôm nay bản thân sẽ thoát khỏi phong ấn, nhưng không ngờ mặt nạ thúc thúc lại đột nhiên xuất hiện, ngăn cơn sóng dữ và tự mình giải cứu A Ngốc và Thu Nhi.

Điều này khiến Thôn Thiên Ma vô cùng phiền muộn. Nó cảm thấy vị mặt nạ thúc thúc này quá phiền phức. Hắn làm gián đoạn chuyện tốt của Thôn Thiên Ma nó, khiến nó mất đi cơ hội thoát vây, nên tâm tình nó cực kỳ không tốt.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi.

Căn cứ vào tình cách lương thiện của A Ngốc, Thôn Thiên Ma phỏng đoán A Ngốc sẽ nhất định không đành lòng nhìn mặt nạ thúc thúc chết.

Vì vậy, Thôn Thiên Ma cố gắng khuyên giải, thúc giục, xúi giục A Ngốc giải phong ấn.

Theo lời Thôn Thiên Ma, A Ngốc dừng bước, rõ ràng là hắn đã bị thuyết phục và chuẩn bị giải phong ấn để cứu mặt nạ thúc thúc.

Đúng lúc này.

Ngay lúc Thôn Thiên Ma chờ đợi A Ngốc giải phong ấn.

Oàng!

Một tiếng nổ dữ dội vang lên ở phía sau, sau đó là nhiều tiếng nổ khác.

Âm thanh như thế khiến A Ngốc và Thu Nhi không thể không quay lại nhìn, nhưng khu rừng rậm rạp che khuất tầm nhìn khiến bọn họ không nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng cả hai đều nuôi hy vọng trong lòng, vì những tiếng

động này chứng tỏ trận chiến vẫn đang tiếp tục diễn ra, cũng chứng minh mặt nạ thúc thúc còn sống, nên hai người họ rất vui mừng.

Chỉ có Thôn Thiên Ma là rất phiền muộn. Nó vất vả lắm mới khuyên được A Ngốc giải phong ấn, nhưng đột nhiên lại bị tiếng động cắt ngang. Điều này làm Thôn Thiên Ma cảm thấy vô cùng tồi tệ.

Nó rất muốn nói rằng, có thể ngừng bắt nạt ma không? Ta thuyết phục rất vất vả, mà ngươi lại ầm ầm cắt ngang. Mấu chốt là ngươi không đến sớm, không đến muộn, cứ đến lúc phong ấn sắp được giải, có thể đừng làm phiền như thế nữa được không?

Thôn Thiên Ma chán nản không nói, co rúm trong phong ấn với sự oán giận.

…

Bên kia.

Địa điểm chiến đấu của Huyết Phân Thân.

Năm bóng dáng toát ra khí tức quỷ dị, đi đến địa điểm chiến đấu, nhìn thấy Huyết Phân Thân số hiệu 100 bất động.

Trong đám người này không có Hắc Tử, hiển nhiên là Hắc Tử sợ hãi không dám tới, ngược lại năm tên trông không dễ chọc kia lại đến.

Khi xuất hiện, đám người này cười lạnh bước tới, vặn cái cổ tạo ra những tiếng răng rắc, khát máu đi về phía thi thể của Huyết Phân Thân số hiệu 100.

Xem ra bọn họ tính đập thi thể nát thành từng mảnh.

Cũng tại thời điểm này.

Hàng chục bóng dáng đội đấu lạp từ bốn phương tám hướng vọt tới. Ngay khi xuất hiện, nhóm người này lập tức đập hai tay xuống đất.

Ầm ầm!

Hàng chục người đá trồi lên khỏi mặt đất, vỗ ngực ngửa mặt lên trời hét lớn.

“Giết sạch đám Quỷ Thần Giáo!”

Theo mệnh lệnh của Huyết Phân Thân số hiệu 14 mạnh nhất, mấy chục người đá lao tới như thiên thạch, nện ầm ầm vào những người này.

Chương 169. Số mệnh của A Ngốc

Trận chiến vô cùng khốc liệt bắt đầu.

Dưới sự thụi đấm điên cuồng của mấy chục người đá, dưới sự trấn áp tinh thần của sáo trúc, dưới ánh sáng rực rỡ của từng đợt sấm sét.

Năm tên giáo đồ của Quỷ Thần Giáo đang tỏa ra tà dị bị giết chết trong tiếng kêu gào không cam lòng.

“Sự tình đã giải quyết xong. Các ngươi âm thầm bảo vệ A Ngốc trong khi chờ bản thể tới, ta sẽ hấp thu máu của bản thể ẩn chứa bên trong Huyết Phân Thân số hiệu 100!”

Vèo vèo vèo!

Mấy chục Huyết Phân Thân chia thành nhóm nhỏ, biến mất trong rừng núi.

Chỉ còn lại Huyết Phân Thân số hiệu 14, nó chỉ ngón tay vào thi thể của Huyết Phân Thân số hiệu 100.

Một lát sau, thi thể này hóa thành bụi và biến mất, đồng thời, Huyết Phân Thân số hiệu 14 cũng trở nên mạnh hơn một chút.

“Máu của bản thể đã bị hủy một nửa. Tiếc thật.”

Huyết Phân Thân số hiệu 14 siết chặt tay, nhanh chóng lao vào rừng và biến mất.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hai ngày trôi qua nhanh chóng.

Hắc Phong Cốc.

A Ngốc và Thu Nhi trốn trong một hang động nào đó trong sơn cốc, âm thầm ăn trái cây mà họ tìm được.

Hai người thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài hang, trong mắt mang vẻ lo lắng sâu sắc.

“Không biết mặt nạ thúc thúc sao rồi, hắn có tìm thấy chúng ta ở đây không.” Thu Nhi lo lắng nói.

“Ta không biết.”

A Ngốc cúi đầu, cảm thấy rất phiền muộn.

Đợi hai ngày mà vẫn không thấy mặt nạ thúc thúc, hắn muốn quay lại thôn Hạnh Hoa xem thử, nhưng thực lực quá yếu, hắn sợ bị bắt thì mặt nạ thúc thúc uổng công.

“Khặc khặc khặc, thấy chưa, đây là kết cục của kẻ yếu. Chỉ cần ngươi chấp nhận lực lượng của ta, ngươi có thể tự do đi lại. Chỉ cần ngươi giải phong ấn, ta có thể giúp ngươi thăm dò tình hình bên ngoài, giúp ngươi tìm mặt nạ thúc thúc. Nhưng ngươi không hề, thế nên ngươi mới không tìm được mặt nạ thúc thúc, Và trong hoàn cảnh này, ở cái sơn cốc nhỏ tầm thường như này, trong khu vực hẻo lánh như vậy, cho dù mặt nạ thúc thúc muốn tìm, hắn cũng không thể tìm được ngươi. Nếu hắn còn sống, hắn đi đâu cùn chẳng biết được, ngươi sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt nạ thúc thúc của mình, và ngươi sẽ không bao giờ có thể cảm ơn hắn.”

Thôn Thiên Ma tiếp tục dụ dỗ, cố gắng thuyết phục. Nó cảm thấy mình có hy vọng thoát vây một lần nữa, và tiếp tục khuyên giải trong mong đợi.

Cũng tại thời điểm này.

Trong sự chờ đợi của Thôn Thiên Ma.

Một bóng người xuất hiện, nhẹ nhàng đáp xuống trước cửa hang động.

“Phù, tìm thấy các ngươi rồi.”

Lý Hiên mỉm cười nhìn vào hang động, nhìn dáng vẻ bẩn thỉu vô cùng của A Ngốc và Thu Nhi.

“Mặt nạ thúc thúc.”

A Ngốc và Thu Nhi đứng bật dậy, ngạc nhiên chạy đến bên Lý Hiên, kích động nhìn hắn.

“Đi, chúng ta đi vào.”

Lý Hiên mỉm cười, đưa hai đứa trẻ vào trong hang, sau đó đưa thức ăn cho chúng.

“Chỉ ăn trái cây thôi thì không được. Ăn mấy thứ này đi.”

“Vâng, cảm ơn mặt nạ thúc thúc.”

A Ngốc và Thu Nhi vui vẻ nhận lấy thức ăn. Thấy Lý Hiên không hề bị thương, khí sắc cũng rất tốt, hai đứa bé rất vui vẻ.

Chỉ có Thôn Thiên Ma là vô cùng phiền muộn, cảm thấy vị mặt nạ thúc thúc này là khắc tinh của mình, mỗi lần nó sắp thoát khỏi phong ấn thì lại đến quấy rối, khiến Thôn Thiên Ma tức giận đến mức muốn chửi đệch mợ.

Bọn họ không biết rằng người đến lần này là bản thể Lý Hiên, bản thể có thực lực mạnh hơn, căn bản không phải Huyết Phân Thân.

Vào giờ phút này.

Lý Hiên đang đánh giá A Ngốc và Thu Nhi một cách cẩn thận, và những dòng thông tin xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

'Danh tính': Thu Nhi

'Tư chất': Hạ phẩm

'Huyết mạch': Không

'Số Mệnh': Chìa khóa mở đại họa Thôn Thiên Ma, sau khi mở ra sẽ chết.

'Nhắc nhở': Không đủ tiêu chuẩn làm đồ đệ.

…

'Danh tính': A Ngốc

'Tư chất': Tuyệt phẩm (đang bị ma khí quấy nhiễu)

'Huyết mạch': Huyết mạch của bộ tộc Phong Ma

'Số mệnh': Một trong những nhân vật phản diện thiên mệnh, Thôn Thiên Ma tương lai.

'Nhắc nhở': Đủ tiêu chuẩn làm đồ đệ, nên lựa chọn cẩn thận.

…

Nhân vật phản diện thiên mệnh?

Lý Hiên cảm thấy ngạc nhiên trong lòng, không thể tin được A Ngốc lại là nhân vật phản diện thiên mệnh, đặc biệt là phần nhắc nhở nên lựa chọn cẩn thận khiến Lý Hiên cau mày.

Nhưng ngay sau đó, Lý Hiên trở lại bình thường. Chỉ cần hắn đủ mạnh, cho dù đệ tử có trở thành nhân vật phản diện, hắn cũng có thể thay đổi.

Nếu đệ tử không nghe lời, vậy thì hắn sẽ dùng vũ lực để đổi.

Cân nhắc đến đây.

Lý Hiên mỉm cười nhìn A Ngốc và hỏi: “A Ngốc, ngươi có muốn bái ta làm sư tôn không?”

“Bái ngài làm sư sao? Thật sao?”

A Ngốc sững sờ, sau đó kinh ngạc đứng dậy.

“Đúng vậy. Ta có thể dạy ngươi phương pháp tu luyện, biến ngươi thành võ giả, làm ngươi có sức mạnh bảo vệ Thu Nhi.” Lý Hiên bình tĩnh nói.

“Được, cảm ơn, cảm ơn sư tôn. Bái kiến sư tôn.”

A Ngốc mừng rỡ chết đi được, vội vàng quỳ xuống dập đầu, không hề để ý đến sỏi đá trong động.

‘Đinh! Ngài thành công thu nhận một đệ tử có thiên phú tuyệt phẩm. Phần thưởng: Thăng cấp Luyện Khí tầng hai.’

‘Đinh! Đệ tử của ngài là nhân vật phản diện thiên mệnh. Phần thưởng tăng thêm kỹ năng bị động: Phòng Ngự Siêu Mạnh.’

Đinh!

Lý Hiên: Luyện Khí tầng hai

Đệ tử: A Ngốc, Tiêu Kiếm, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt

Tư chất: Thổ linh căn trung phẩm, lôi linh căn tuyệt phẩm, võ học tuyệt phẩm, kiếm tu tuyệt phẩm.

Bị động: Phòng Ngự Siêu Mạnh, Hàn Băng Chi Tâm, Hòa Hợp Với Tự Nhiên, Miễn Dịch Với Bệnh Độc, Bản Năng Chiến Đấu, Tự

Phục Hồi Cấp Tốc.

Chương 170. Phòng Ngự Siêu Mạnh

Thiên phú: Thuấn Di, Siêu Ẩn Nấp, Triệu Hồi Người Đá, Trấn Áp Tinh Thần, Trang Phục Phối Hợp, Ý Niệm Giao Tiếp, Góc Nhìn Thượng Đế, Huyết Phân Thân, Thần Lực Bẩm Sinh.

Năng lực: Lĩnh Ngộ Chi Tâm, Dẫn Lôi Thiên Hàng, Huyết Nhân Ngẫu, Tinh Thần Kiếm Pháp, Thần Tiễn Thủ, Lưu Vân Bộ.

Phụ trợ: Rèn Đúc Tông Sư, Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư, Khí Huyết Phong Ấn Tông Sư, Trù Nghệ Thần Cấp, Nhạc Khúc Thần Cấp, Hội Họa Thần Cấp, Nhưỡng Tửu Tông Sư.

…

Phòng Ngự Siêu Mạnh?

Nhìn vào năng lực vừa đạt được, Lý Hiên thấy vui mừng trong lòng. Hắn cảm thấy năng lực bảo mệnh của mình đã được cải thiện thêm một lần nữa.

Trên thực tế, khi thu A Ngốc, Lý Hiên cũng rất cẩn thận, lo lắng xuất hiện điều ngoài ý muốn.

Nhưng Thu Nhi là chìa khóa để mở A Ngốc. Chỉ cần Thu Nhi không chết, A Ngốc sẽ không biến thành Thôn Thiên Ma, vì thế hắn chỉ cần bảo vệ Thu Nhi thật tốt.

Còn một việc nữa, phần thưởng nhờ thu đồ đệ quá ngon, Lý Hiên thực sự không muốn từ bỏ, ngay cả khi đồ đệ sẽ trở thành nhân vật phản diện trong tương lai.

Nghĩ lại đi.

Nếu bản thân thu mười mấy đệ tử, mỗi đứa thăng cấp đều có phản hồi, vậy thì thực lực của mình sẽ tăng cấp một cách bứt phá.

Đến lúc đó, dù có phải là nhân vật phản diện hay không, đứa nào không nghe lời thì trực tiếp đánh, đánh cho đến khi nào nghe lời mới thôi.

Nghĩ đến đây, Lý Hiên thả lỏng tâm tình, chuẩn bị thử hiệu quả của 'Phòng Ngự Siêu Mạnh'.

Nhưng A Ngốc còn quỳ trên mặt đất, Lý Hiên nhanh chóng đỡ A Ngốc dậy và mỉm cười nói.

"Tốt, tốt lắm. Từ nay về sau ngươi là đệ tử của ta."

"Tạ ơn sư tôn."

A Ngốc vô cùng vui vẻ cười khúc khích, tràn đầy vẻ kích động.

Bên cạnh.

Thu Nhi nhìn một cách hâm mộ, không nhịn được khẽ hỏi: "Mặt nạ thúc thúc, ta có thể bái ngươi làm sư tôn không?"

"Ngươi…"

Thấy sự khát vọng trong mắt Thu Nhi, nghĩ đến ánh mắt kiên trì muốn cứu trợ Huyết Phân Thân, và còn cả vận mệnh mà nàng có thể gặp phải.

Lý Hiên gật đầu: "Có thể, nhưng ta có một yêu cầu. Đó là ngươi phải nỗ lực tu luyện hơn, điên cuồng đề cao thực lực của bản thân."

"Ta nhất định sẽ cố gắng. Thu Nhi bái kiến sư tôn."

Thu Nhi vui vẻ muốn chết, siết thật chặt nắm đấm nhỏ, đồng thời vội vàng dập đầu bái sư.

“Đứng dậy đi.”

Lý Hiên đỡ Thu Nhi dậy. Nghĩ đến nguy hiểm mà nàng sẽ gặp phải trong tương lai, hắn không thể không dặn dò: “Nhớ kỹ lời ta nói, phải cố gắng đề cao thực lực của bản thân.”

“Vâng, ta đã biết, thưa sư tôn.” Thu Nhi nghiêm túc gật đầu với vẻ căng thẳng.

“Được rồi, các ngươi ngồi xuống trước đi. Bây giờ ta sẽ truyền thụ công pháp và võ kỹ cơ bản cho các ngươi. Không cần phản kháng.”

Lý Hiên thực sự rất lo lắng. Hắn quyết định dạy bọn họ công pháp và Lưu Vân Bộ thiên về chạy trốn trước .

Có hai năng lực này, cho dù sau này gặp nguy hiểm, bọn họ cũng có thể chạy trốn kịp thời.

Vì thế, Lý Hiên giơ tay phải, chỉ ngón trỏ vào giữa cung mày của Thu Nhi và truyền thụ Huyết Ảnh Thiên Thư cùng Lưu Vân Bộ.

Hắn không truyền thụ quá nhiều, nguyên nhân chính là Thu Nhi còn quá nhỏ, căn bản không chịu được việc truyền thụ quá nhiều kiến thức.

Mặc dù vậy, lượng kiến thức hiện tại vẫn khiến Thu Nhi nhắm hai mắt lại, chìm vào biển kiến thức.

Thấy thế, Lý Hiên quay đầu lại và truyền thụ cho A Ngốc, đồng thời cẩn thận dò xét tình hình của hắn thông qua Trấn Áp Tinh Thần.

Quả nhiên.

Trong biển tinh thần của A Ngốc, hắn nhìn thấy từng phong ấn thần bí.

Mặt ngoài của phong ấn này tỏa ra hắc khí quỷ dị, tựa như bị hắc khí xâm nhiễm, có thể mơ hồ nhìn thấy một t khuôn mặt màu đen vặn vẹo và dữ tợn ở trong phong ấn.

Khuôn mặt màu đen dữ tợn này khiến Lý Hiên không khỏi híp mắt, cảm giác tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Bản Năng Chiến Đấu nói cho hắn biết, khuôn mặt này rất nguy hiểm, hắn tuyệt đối không được chạm vào phong ấn này, càng không được nghĩ đến việc giết Thôn Thiên Ma, bởi vì điều đó sẽ mang đến nguy hiểm vô cùng đáng sợ.

Lý Hiên ngừng dò xét, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra và quay lại nhìn Thu Nhi.

Là chìa khóa, Thu Nhi chắc chắn sẽ phải đối mặt với nhiều mối nguy hiểm. Lý Hiên thực sự thấy lo lắng.

“Xem ra phải nghĩ biện pháp tăng cường sức chiến đấu của nàng.”

Lý Xuân khẽ lẩm bẩm. Hắn bước ra bên ngoài hang động, ngồi lên một tảng đá lớn đợi hai đứa bé tỉnh dậy. Đồng thời, hắn cũng nhìn vào cánh tay của mình.

Phòng Ngự Siêu Mạnh vừa đạt được làm Lý Hiên hết sức tò mò. Hắn muốn thử kiểm tra xem sức phòng ngự của mình đã đạt đến trình độ gì.

Với lòng hiếu kỳ, Lý Hiên lấy một con dao găm từ trong túi Càn Khôn ra, nhẹ nhàng cắt một phát lên cổ tay trái.

Xoẹt!

Nó mang đến cảm giác giống như dao cắt trên da trâu già. Lý Hiên nhìn cổ tay trái hoàn toàn không bị thương, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

“Tiếp tục thí nghiệm.”

Lý Hiên tiếp tục dùng dao găm cắt cổ tay, thử hết lần này đến lần khác với sức lực khác nhau để khảo sát khả năng phòng ngự.

Sau khi thử vài chục lần, hắn mới thấy một vệt màu trắng trên cổ tay.

“Tăng lên rất nhiều. Riêng sức phòng ngự của ta đã có thể miễn nhiễm với công kích của Luyện Thể từ tầng thứ mười trở xuống. Quả là khiến người bất ngờ.”

Lý Hiên rất hài lòng với sức phòng ngự của mình, không khỏi muốn tiếp tục khảo sát. Kiểm tra bằng dao găm quá phiến diện, không thể cho một kết quả toàn diện.

“Đi đến rừng rậm Hắc Phong. Chỗ đó có nhiều dã thú và cả sinh vật ô nhiễm hoành hành, rất phù hợp làm nơi thí nghiệm.”

Chương 171. Phòng Ngự Siêu Mạnh (2)

Lý Hiên nhìn về phía rừng rậm Hắc Phong cách đó không xa, chuẩn bị đi đến đó thử một lần.

Nhưng bây giờ Lý Hiên cần lo cho cả Thu Nhi và A Ngốc. Hắn dứt khoát mở Góc Nhìn Thượng Đế ra để tiếp tục theo dõi, đồng thời điều động Huyết Phân Thân ở bốn phương tám hướng tới, bảo vệ bằng tất cả khả năng.

Làm xong mọi việc.

Lý Hiên đột ngột phát động năng lực Thuấn Di và biến mất.

Vài phút sau.

Trong rừng rậm Hắc Phong, tại một hang động gần một chỗ cỏ cây tươi tốt.

Lý Hiên bất động, hao mắt nhắm nghiền ngã xuống mặt đất, tay trái bê bết máu, bốc ra mùi máu tươi nồng nặc.

Một cự hổ với vẻ ngoài dũng mãnh, toát ra khí thế bá vương, đang điên cuồng cắn xé tay trái của Lý Hiên, nhưng Lý Hiên vẫn không nhúc nhích.

Con cự hổ gặm nhấm mấy phút, cuối cùng dừng lại.

Nó ngửa mặt trời gầm lớn, một chân hất bàn tay sang một bên, sau đó tiếp tục bước những dấu chân to lớn, đi về phía xa.

“Ê? Sao lại đi? Quay lại mau, ta còn chưa khảo sát xong đâu.”

Lý Hiên đang nằm trên bãi cỏ ngồi bật dậy.

Hắn vất vả giả chết một lần, thậm chí còn đóng Hòa Hợp Với Tự Nhiên, để kiểm tra khả năng phòng ngự.

Kết quả là con cự hổ khen ngược, mới giúp hắn kiểm tra vài cái đã đi, thế mà được sao?

Vì thế, Lý Hiên nhặt một hòn đá lên và ném thẳng vào nó.

Bang!

Đầu cự hổ bị đập một phát, nó lập tức gầm lên giận dữ. Nó quay phắt lại, há cái miệng đẫm máu của mình cắn vào tay trái của Lý Hiên một lần nữa.

Kết quả là sau khi gặm một hồi mà không cắn nổi, con cự hổ giận dữ, không ngừng gầm thét, con mắt tức giận đến xanh lè.

Nhưng nó không còn cách nào, thật sự cắn không đứt.

Cự hổ phiền muộn, đành quay đầu rời đi lần nữa, lúc này, một bàn tay túm lấy đuôi nó.

“Tại sao lại rời đi? Thử thêm tí nữa không được sao? Chúng ta phải có đầu có đuôi chứ.” Lý Hiên nắm đuôi cự hổ với vẻ mặt thành thật.

“Rống!”

Cự hổ hoàn toàn tức giận. Nó quay đầu lại và nhào về phía Lý Hiên, móng vuốt sắc bén hung hăng vỗ vào vai Lý Hiên.

Bang bang bang bang bang!

Âm thanh trầm đục vang vọng.

Lý Hiên nắm lấy hai chân sau của cự hổ, đập nó xuống đất

mấy phát, đập đến khi cự hổ gầm lên đau đớn, đến khi đầu nó choáng váng, mắt nó trợn lên.

“Ta cho ngươi cắn tay trái, ngươi không nghe, cuối cùng ngươi còn cào bẩn quần áo của ta. Ta không đánh ngươi mấy cái, ngươi thật sự cho rằng ta dễ bắt nạt đúng không?”

Lý Hiên vừa đập vừa nói, một tay gương cao con cự hổ dài năm thước. Con cự hổ nhanh chóng bị đập đến ngất.

Lý Hiên nhìn con hổ to lớn đã ngất trong tay, không nói lên lời: “Quá là yếu ớt. Mới đập có năm mươi phát đã ngất. Quả là không chịu được tàn phá.”

Lý Hiên cầm đuôi hổ lên lau sạch vết máu trên cánh tay, để lộ cánh tay trắng nõn không có một vết thương.

“Con cự hổ này đã là con mạnh nhất trong khu vực này, nhưng nó căn bản không cắn rách nổi lớp da ta. Lần sau tìm một sinh vật càng mạnh hơn để thử xem.”

Lý Hiên lẩm bẩm, cảm thấy con cự hổ này hoàn toàn vô dụng, tốn công nó lớn như thế.

“Đúng rồi, Thần Lực Bẩm Sinh của ta cũng không biết đã đến giai đoạn nào rồi, lần này tiện thể kiểm tra luôn. Đợi con cự hổ này tỉnh lại, ta bẻ cổ tay với nó, kiểm tra một chút lực lượng của ta.”

Ở bên kia khu rừng.

Một tiểu cô nương buộc tóc đuôi ngựa cầm tay trường đao, khẩn trương đi sau lưng một lão giả, thận trọng từng bước đi trong rừng núi.

Bọn họ vừa đi vừa quan sát bốn phía, cảnh giác quan sát núi rừng.

“Cẩn thận một chút, con cự hổ kia ở khu vực này. Tuy bình thường nó không tấn công người, nhưng vẫn rất nguy hiểm, chúng ta tuyệt đối không được trêu chọc nó, hái xong thảo dược thì tranh thủ thời gian rời đi.”

“Gia gia, con cự hổ ấy thật sự lợi hại như thế sao? Ngươi là cường giả Luyện Thể tầng tám mà còn không thể đánh bại nó sao?” Cô nương buộc tóc đuôi ngựa tò mò hỏi.

“Ta đánh không lại. Con cự hổ này là một sinh vật dị chủng. Nó không chỉ có được trí thông minh rất cao, mà còn có sức lực vô cùng lớn, sức phòng ngự cũng rất mạnh. Con hổ này đã từng dốc sức chiến đấu với năm cường giả Luyện Thể tầng tám. Nó chẳng những không chịu chút thương tích nào mà còn thắng tuyệt đối. Nó vô cùng đáng sợ.” Ông già giải thích.

“Như thế thì nó quá mạnh! Vậy chúng ta nên cẩn thận!”

Cô nương buộc tóc đuôi ngựa sợ hãi, bàn tay nhỏ nhắn vội vàng che cái miệng nhỏ đỏ hồng, không dám tùy ý phát ra tiếng động nữa. Nàng trợn to mắt, lén lút quan sát bốn phía.

Hai người tiếp tục đi, nhưng đi được một đoạn thì bọn họ cảm thấy có gì đó không đúng.

“Ta ngửi thấy mùi máu tanh, chờ một chút, ở đây có dấu vết đi lại của cự hổ, mau dừng lại.”

Ông lão vội ngăn Cô nương cột tóc đuôi ngựa lại, cảnh giác quan sát bốn phía.

“Gia gia, có phải là cự hổ đang ở gần đây không?” Cô nương cột tóc đuôi ngựa hơi sợ sệt nói.

“Không biết, nơi đây đã thuộc phạm vi lãnh địa của cự hổ, tiếp theo sẽ rất nguy hiểm, chúng ta chỉ có thể cẩn thận.” Biểu cảm của lão giả căng thẳng nghiêm trọng.

“Ừm ừm, ta thu thập thảo dược xong liền rời đi, có gốc thảo dược này, ta đã có thể trở thành luyện dược sư rồi.” Cô nương cột tóc đuôi ngựa nhỏ giọng nói.

“Ừm, đi theo ta.”

Chương 172. Cự hổ dị chủng

Ông lão dẫn cô nương cột tóc đuôi ngựa đi về phía trước, sau khi băng qua một rừng cây, bọn họ dần phát hiện phía trước có một sơn động.

Hai người đồng thời nhìn qua, hành động dường như bình thường này đã khiến bọn họ trợn mắt kinh ngạc.

Chỉ thấy trên bãi cỏ ở trước sơn động.

Một công tử khôi ngô mặc bộ trang phục màu trắng đang ngồi trên người cự hổ, vui đùa thoải mái giống như thư sinh đang du ngoạn, tự do tự tại.

Cảnh tượng như vậy khiến hai người thấy mà sững người, cô nương cột tóc đuôi ngựa trẻ trung xinh đẹp che cái miệng nhỏ, thảng thốt.

“Ừm?”

Trong rừng cây.

Lý Hiên từ trên người cự hổ nhảy xuống, đáp lên bãi cỏ cách đó vài thước, nhìn về hướng ông lão và tiểu cô nương.

“Có chuyện gì sao?” Lý Hiên hỏi.

“Không… không có gì, bọn ta chỉ là đi thu thập thảo dược, thu thập thảo dược.” Cô nương cột tóc đuôi ngựa lắp bắp nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Hiên.

Hết cách, Lý Hiên quá đẹp trai, dung nhan tuấn mỹ như vậy khiến cô nương cột tóc đuôi ngựa nhịn không được phải đỏ mặt.

“Hái đi, ở đây quả thực có một số thảo dược cấp thấp.” Lý Hiên chỉ mười mấy loại thảo dược trên mặt đất nói.

“Hả? Cấp thấp?”

Cô nương cột tóc đuôi ngựa nhìn xuống đất, nhìn những thảo dược giá trị không nhỏ này, nàng gãi đầu, cảm thấy đầu óc mình có hơi không đủ dùng.

Có điều nàng cũng ý thức được Lý Hiên hiểu dược học, không nhịn được hỏi: “Ngài làm nghề gì? Luyện dược sư sao?”

Sau khi cô nương cột tóc đuôi ngựa hỏi xong, nàng đột nhiên nhìn thấy con cự hổ kia tỉnh lại, bò ở phía sau Lý Hiên, tư thế như mãnh hổ vồ đồ ăn.

“Cẩn thận!” Cô nương cột tóc đuôi ngựa vội nhắc nhở.

Gừ!

Tiếng hổ gầm gừ vang trời.

Cùng với âm thanh này, cự hổ to lớn bất ngờ lao về phía Lý Hiên, cái đầu khổng lồ của nó cắn một cái lên vai phải của Lý Hiên, cắn chặt sống chết không buông.

Tư thế này như thể muốn cắn đứt vai của Lý Hiên ra vậy.

Nhìn thấy cảnh này, cô nương cột tóc đuôi ngựa bị dọa đến mặt mày tái mét, đến cả ông lão cũng bị dọa phải lùi lại ba bước.

“Đừng sợ, không phải ngươi đang hỏi nghề nghiệp của ta sao? Thật ra ta là ngự thú sư.” Lý Hiên nghiêng đầu cười.

“Hả? Ngự thú sư?” Cô nương cột tóc đuôi ngựa ngốc nghếch hỏi.

“Đúng, ngự thú sư.”

Lý Hiên túm lấy cự hổ, trực tiếp xách tới đập một cái.

Đấm loạn một trận rầm rầm rầm trên mặt đất, đánh đến đất bay tung tóe, đánh đến đá vỡ tứ tung, đánh đến mặt đất rung chuyển, thậm chí đánh đến mức cự hổ không còn ra dáng hổ nữa.

Đợi sau khi đập xong một trận.

Nhìn cự hổ co quắp lại trong một góc, run lẩy bẩy giống như một con thú nhỏ bị bỏ rơi, Lý Hiên vỗ tay, nói.

“Nhìn đi, đây là phương thức thuần phục của ta, khẳng định sẽ rất nghe lời.”

Ặc!

Cô nương cột tóc đuôi ngựa dõi mắt nhìn cả quá trình đã trợn tròn mắt, ngây ngốc nhìn cự hổ đang tủi thân, lại nghĩ đến cảnh tượng Lý Hiên đập nó lúc nãy.

Thế giới quan của cô nương cột tóc đuôi ngựa phút chốc sụp đổ, một kiểu thế giới quan mới từ từ hình thành.

“Được rồi, các ngươi hái thảo dược đi, ta và con cự hổ này vật tay một chút.”

Lý Hiên xách con hổ tới bên một tảng đá to, chỉ vào tảng đá lớn đó và nói: “Nào, vật tay với ta, nếu ngươi lại giả vờ nghe không hiểu thì đừng trách ta lại đập ngươi tiếp.”

“Ngao.”

Cự hổ gào lên một tiếng, rất muốn nói bản thân là chúa tể sơn lâm, là sinh vật dị chủng, tuyệt đối sẽ không nghe lời con người.

Nhưng nhìn nụ cười ôn hòa của Lý Hiên, cự hổ ngoan ngoãn giơ chân lên, trong mắt ngân ngấn nước mắt.

“Quả nhiên trí tuệ rất cao.”

Lý Hiên gật gù, tỉ mỉ đánh giá con cự hổ này, nhìn nó bị đấm lâu như vậy nhưng trên người lại chẳng mảy may có vết thương nào, bỗng nhiên cảm thấy con vật dị chủng này rất đáng để nuôi dưỡng.

Có điều thế gian này có một truyền thuyết, đó chính là sinh vật dị chủng không thể bị thuần phục, cho dù bị đánh cũng chỉ là bằng mặt không bằng lòng, chỉ có thể tạm thời thuần phục.

Tương lai chỉ cần có cơ hội, sinh vật dị chủng chắc chắn sẽ phản lại, cho nên muốn thu phục con hổ dị chủng này sẽ rất khó, vô cùng khó.

Có điều, Lý Hiên lại có cách.

Hắn mở năng lực Hòa Hợp Với Tự Nhiên trước, tiếp đó lấy một bầu rượu từ trong túi Càn Khôn ra, bên trong chứa toàn là Tình Tự Chi Thủy, sau đó nhìn cự hổ.

“Nào, mở miệng.”

“Ngao.” Cự hổ vốn rất không tình nguyện, nhưng giây tiếp theo nó cảm thấy Lý Hiên rất thân thiết, kiểu hơi thở tự nhiên đó làm nó vô cùng yêu thích, nó mở miệng theo bản năng.

“Thật ngoan.”

Lý Hiên rót một ít Tình Tự Chi Thủy cho cự hổ, sau đó cất bầu rượu đi.

“Ngao?”

Sau khi uống Tình Tự Chi Thủy, cự hổ vốn vẫn chưa biết đây là thứ gì.

Giây tiếp theo.

Nó kinh ngạc mở to hai mắt, con hổ sa sút tinh thần trước đó lại nhìn Lý Hiên với dáng vẻ rất hưng phấn.

“Ngoan ngoãn nghe lời, sau này sẽ giữ ngươi lại bên cạnh ta.” Lý Hiên vỗ đầu cự hổ.

“Ngao ngao ngao!”

Cự hổ vội vàng gật đầu, hưng phấn vòng tới vòng lui quanh người Lý Hiên, quay vòng không ngừng hệt như một con chó.

Một màn này.

Cảnh tượng này.

Cô nương cột tóc đuôi ngựa ở cách đó không xa nhìn thấy, một lần nữa ngẩn ngơ chôn chân tại chỗ.

Nghĩ đến quá trình Lý Hiên sử dụng cách thức bạo lực hành fung cự hổ, rồi lại cho nó chút đồ ăn ngon.

Phương thức vừa đấm vừa xoa điển hình này khiến cô nương cột tóc đuôi ngựa lờ mờ ngộ ra gì đó.

“Được rồi, đi thôi.”

Chương 173. Cự hổ dị chủng (2)

Lý Hiên không hề biết bản thân vô hình trung đã thay đổi suy nghĩ của một cô nương, hắn chỉ cưỡi lên người cự hổ và hướng về bên ngoài rừng rậm, đi ra khỏi rừng trong sự vui vẻ của cự hổ.

Một bên khác.

Trong sơn động.

A Ngốc và Thu Nhi mở mắt, sau khi tiếp nhận xong kiến thức, hai người bọn họ vô cùng vui vẻ, cảm thấy công pháp tu hành rất cao cấp.

Hai người rất mong chờ, nóng lòng muốn thử tu luyện, vận chuyển khí huyết.

Kết quả sau một lượt tu luyện, A Ngốc thành công hoàn thành lần vận chuyển khí huyết đầu tiên, nhưng Thu Nhi có thế nào cũng không thể nhập môn.

“Khặc khặc khắc, tư chất của Thu Nhi quá kém, tư chất thế này căn bản không thể nhanh chóng có được sức chiến đấu. Tương lai các ngươi sẽ còn gặp rất nhiều nguy hiểm, Thu Nhi không có sức chiến đấu, chết là cái chắc!” Thôn Thiên Ma âm u nói.

“Sẽ không đâu, ta sẽ cố gắng nâng cao thực lực, bảo vệ Thu Nhi tỷ.” A Ngốc nghiêm túc đáp ở trong lòng.

“Vô dụng thôi, ngươi không thể lúc nào cũng canh chừng nàng, tương lai nàng chết chắc, trừ khi ngươi và ta dung hợp, có được sức mạnh của chủ tể thế giới.” Thôn Thiên Ma lại dụ dỗ.

“Lúc trước ngươi thề thốt rằng Thu Nhi tỷ chết chắc rồi, nhưng Thu Nhi tỷ vẫn sống yên ổn, lời người nói không chính xác.” A Ngốc nhỏ giọng phản bác.

“Cái này……”

Thôn Thiên Ma nghe xong những lời phản bác này nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Chủ yếu là lúc trước khi Thu Nhi gặp nguy hiểm, nó nói vô cùng chắc chắn.

Ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một Lý Hiên, cứu vớt Thu Nhi, điều này khiến Thôn Thiên Ma rất khó chịu, cũng rất phẫn nộ với Lý Hiên.

Một lúc sau, Thôn Thiên Ma mới một lần nữa điều chỉnh lại giọng điệu nói.

“Hừ, cứ đợi đó, thiên tư của Thu Nhi rất kém, đã định là sẽ không có bao nhiêu sức chiến đấu, sư tôn của ngươi nhiều lắm chỉ dạy ngươi một vài công pháp, cho ngươi một vài cái tốt là hết rồi.

Sau này các ngươi sinh tồn ở bên ngoài chắc chắn sẽ gặp phải những nguy hiểm tương tự thế này, đến lúc đó chỉ cần sơ xảy một cái, Thu Nhi sẽ phải chết, ngươi chắc chắn sẽ hối hận.”

Thôn Thiên Ma tiếp tục nói, cảnh cáo A Ngốc.

Hừ!

Tiếng hổ gầm đột nhiên vang lên, âm thanh vô cùng trầm đầy, chỉ cần nghe thấy âm thanh này là đã cảm thấy sức chấn nhiếp đáng sợ vô cùng.

“Ha ha ha, ta đã nói gì nào, mới có bao lâu các ngươi lại gặp phải nguy hiểm rồi, nghe tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc như vậy, e

là sinh vật dị chủng. Sinh vật như vậy chịu đòn vô cùng bền bỉ, gặp phải nó, không có sự giúp đỡ của ta các ngươi chết là cái chắc!" Thôn Thiên Ma cười ha hả.

"Chắc là sư tôn đang ở bên ngoài, có lẽ đây là sủng vật của sư tôn không chừng." A Ngốc phản bác.

"Người cảm thấy có thể sao? Sinh vật dị chủng là vương giả trời sinh, bọn chúng tuyệt đối sẽ không phục tùng con người, bọn chúng cao ngạo bất tuân hơn cả yêu thú, cũng thông minh hơn. Cho dù phục tùng thì cũng chỉ là giả vờ phục tùng, tương lai chắc chắn sẽ phản bội, trừ khi là người giúp đỡ bọn chúng rất nhiều, bằng không bọn chúng tuyệt đối sẽ không phục tùng." Thôn Thiên Ma giải thích.

"Thật ư?"

A Ngốc nghe xong những lời này liền trở nên căng thẳng, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

"Thật! Năm đó đến cả bản ma vương cũng phải tiêu hao một lượng khí lực rất lớn mới thuần phục được một con dị chủng, đó còn là một loài chó dễ thuần phục. Loại kiêu ngạo bất tuân như hổ, cho dù bản ma vương năm đó cũng chỉ có thể giết chết chứ không thể thuần phục." Thôn Thiên Ma tiếp tục giải thích.

"Vậy…… vậy phải làm sao? Tuyệt đối không được để con hổ làm hại Thu Nhi tỷ." A Ngốc lo lắng đứng dậy, cả người vô cùng căng thẳng.

"Dung hợp với ta, chỉ cần ngươi dung hợp với ta, có được lực lượng mạnh mẽ là ngươi có thể giết chết con hổ này." Thôn Thiên Ma lại lần nữa bắt đầu dụ dỗ, chỉ là nó vừa nói xong câu này, bên ngoài đã truyền đến giọng nói của Lý Hiên.

"A Ngốc, Thu Nhi, ra đây một chút, cho các ngươi xem cái này

vui lắm.”

“Ửm?”

Nghe thấy câu nói của Lý Hiên, Thôn Thiên Ma đột nhiên có dự cảm không hay.

Bởi vì trong lời nói của Lý Hiên không có vẻ căng thẳng, ngược lại còn mang cảm xúc vui mừng.

Nếu con hổ dị chủng đến tấn công, tuyệt đối không nên là cảm xúc vui mừng, đây chính là nguyên nhân Thôn Thiên Ma có dự cảm không hay.

Mang theo sự lo lắng này.

Thông qua đôi mắt của A Ngốc, Thôn Thiên Ma âm thầm quan sát thế giới bên ngoài, chờ đợi cảnh tượng sắp xảy đến.

Rất nhanh.

Cùng với câu nói của Lý Hiên.

A Ngốc và Thu Nhi chạy ra khỏi sơn động, nhìn Lý Hiên đang ngồi trên người cự hổ.

Nhìn cự hổ to lớn mạnh mẽ, nhìn thân hình khôi ngô bá khí của nó và cả Lý Hiên đang tự do tự tại ngồi trên người con hổ.

A Ngốc và Thu Nhi bị cảnh này làm kinh ngạc, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Sư tôn, con hổ này là sủng vật của ngươi sao?”

“Ừm, lúc nãy ở Hắc Phong Lâm nhìn thấy con hổ này, tiện tay thuần phục luôn, sau này dùng làm tọa kỵ cũng không tồi.” Lý Hiên xoa đầu cự hổ, bình tĩnh nói.

Lúc tay hắn xoa đầu con hổ, cự hổ ngoan ngoãn híp mắt lại, giống hệt như tư thế hưởng thụ của con mèo con.

Cảnh tượng này.

Không chỉ khiến A Ngốc và Thu Nhi kinh ngạc, đến cả Thôn Thiên Ma cũng chết sững.

Chương 174. Dị chủng có thể tiến hóa thành Yêu Vương

Nó nhìn cự hổ dị chủng đang ngoan ngoãn đứng ở đó, nhìn dáng vẻ không chút phản kháng của nó, Thôn Thiên Ma cảm thấy đầu óc của bản thân có hơi trống rỗng.

Phải biết rằng.

Sinh vật dị chủng dường như sẽ không bị thuần phục, huống hồ là hổ dị chủng.

Nhưng mà bây giờ, cảnh tượng đang chân chân thực thực chắc chắn như vàng diễn ra ngay trước mắt này khiến Thôn Thiên Ma cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Lẽ nào trong suốt những năm bị phong ấn, ta đã không còn theo kịp sự phát triển của thế gian nữa sao? Ta đã trở thành đồ cổ hủ rồi ư? Sao lại xuất hiện tình huống như vậy? Quá không chân thực rồi.”

Thôn Thiên Ma âm thầm lẩm bẩm, nhìn cảnh tượng trước mặt này bằng cái nhìn nghi ngờ nhân sinh, cảm thấy bản thân có phải đã xuất hiện ảo giác hay không.

“Thôn Thiên Ma, ngươi đã thấy chưa? Lần nào ngươi cũng nói chắc nịch rằng sẽ xảy ra chuyện, nhưng chỉ cần có sư tôn ở đây, mọi vấn đề đều không phải là vấn đề.”

Trong lòng A Ngốc nghiêm túc nói, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt sùng bái.

“Hừ, bớt đắc ý đi, có lẽ con cự hổ này căn bản không khuất

phục,v.v… Ngươi nhìn mặt của con hổ đi, là dáng vẻ như mới bị đánh một trận. Ta biết rồi, cự hổ chắc chắn là đang giả vờ khuất phục, đợi có cơ hội cự hổ chắc chắn sẽ làm phản bỏ chạy, thậm chí tập kích sư tôn của ngươi.” Thôn Thiên Ma lại nói chắc nịch.

“Sẽ không đâu, ngươi xem nó ngoan như vậy, hơn nữa ta không thấy dấu vết cự hổ bị đánh.” A Ngốc nói hơi mất tự tin.

“Ngươi hiểu cái rắm, ta năm đó tiếp xúc với dị chủng vô cùng nhiều, hiểu rất rõ trạng thái bị thương của bọn chúng. Con cự hổ này nhìn như không sao, nhưng nó chắc chắn đã từng bị đánh, chỉ có điều do năng lực kháng đòn mạnh mẽ nên không chịu tổn hại nghiêm trọng. Nhưng dấu vết rất rõ ràng, cho nên ta kết luận rằng nó chắc chắn là đã bị đánh đến giả vờ thuần phục. Hiện tượng này vô cùng phổ biến, sinh vật dị chủng trong tình huống biết không thể đánh lại sẽ giả vờ khuất phục, đợi có cơ hội nhất định sẽ làm phản, nhất định.”

Thôn Thiên Ma lần nữa tuyên bố một cách chắc nịch, trong lời nói toàn là tự tin.

“Cái này…”

A Ngốc nghe xong những lời này cũng bắt đầu lo lắng cho sư tôn, sợ cự hổ đột nhiên công kích sư tôn, cho nên nàng vội nói.

“Sư tôn, con cự hổ này hình như là dị chủng, nghe nói dị chủng là vương giả trời sinh, sẽ không dễ dàng khuất phục, nó có thể sẽ làm phản.”

“Làm phản? Ta ngược lại mong nó làm phản, nuôi thứ này chắc chắn phải tiêu nhiều tiền, bỏ đi, không cần nữa, ngươi đi đi.”

Lý Hiên nhảy xuống từ trên người cự hổ, đá đá cự hổ, điệu bộ không cần nó nữa.

“Ngao ngao ngao!”

Cự hổ nghe những lời này bỗng sốt ruột, vòng qua vòng lại quanh người Lý Hiên, không ngừng vẫy đuôi mong được thương xót, thậm chí còn dùng cái đầu to lớn cạ vào cánh tay Lý Hiên.

Cho dù Lý Hiên đi qua tảng đá lớn bên cạnh, cự hổ cũng vội đi theo, mắt ngân ngấn nước bước theo Lý Hiên, sống chết không chịu đi.

Cảnh tượng thế này, A Ngốc và Thu Nhi càng nhìn càng kinh ngạc, còn Thôn Thiên Ma, nó đã hoàn toàn ngây ngốc, đầu óc ong ong cả lên.

Phải biết rằng, năm đó nó đã tìm vài nghìn con dị chủng, dùng hàng nghìn biện pháp thuần phục dị chủng, nhưng kết quả cuối cùng đều thất bại.

Lần duy nhất thành công còn là nuôi từ nhỏ đến lớn, tỉ mỉ chăm sóc, chăm sóc nhiều năm giống như bảo mẫu mới thuần phục được một con chó dị chủng.

Kết quả bây giờ thì tốt.

Một màn trước mắt hoàn toàn lật đổ nhận thức của Thôn Thiên Ma, khiến nó thậm chí hơi nghi ngờ nhân sinh.

“Thôn Thiên ma, ngươi đã thấy chưa? Ngươi lại lần nữa nói sai rồi, cự hổ của sư tôn rõ ràng đã bị thuần phục rồi.” A Ngốc nói ở trong lòng.

“Không... không thể nào, ta không tin, tất cả đều là giả, nhất định là giả, tuyệt đối không thể nào.”

Thôn Thiên Ma phẫn nộ không muốn tin, bất lực giận dữ thở hổn hển và gầm lên.

Cũng vào lúc này.

Trong khi Thôn Thiên Ma bất lực giận dữ.

Con cự hổ kia thấy Lý Hiên phớt lờ nó, bỗng quay đầu bỏ chạy, điên cuồng xông về phía khu rừng.

Một màn này.

Khiến Thôn Thiên Ma đang bất lực giận dữ trở nên vui mừng khôn ngớt, vội hét lên.

“Đã nhìn thấy chưa? Ngươi đã nhìn thấy chưa? Ta nói gì ấy nhỉ? Chỉ cần có cơ hội, dị chủng nhất định sẽ bỏ chạy. Bây giờ cự hổ tìm được cơ hội nên trực tiếp bỏ chạy rồi, đây là kết quả thực sự, ha ha ha, ha ha ha ha ha ha.”

Thôn Thiên Ma cười rất lớn, dường như muốn giải phóng hết sự khó chịu trước đó, cười ha ha đầy hả hê.

A Ngốc nghe những lời này, nhìn cự hổ bỗng dưng lao về phía rừng rậm, ưu sầu nhìn sư tôn của mình.

“Sư tôn, cự hổ bỏ chạy rồi sao?”

“Chạy rồi càng tốt, trước đó chỉ để ý việc thuần phục, quên mất dị chủng xuất hiện ở thế giới loài người sẽ dẫn đến chấn động rất lớn. Hơn nữa nó ăn nhiều như vậy, đi thì cứ đi thôi, so với thú vật thì ta thích loài chim hơn.” Lý Hiên thờ ơ xua tay.

“Sư tôn nói đúng.”

A Ngốc gật đầu tán thành, dị chủng quá thu hút sự chú ý, đến thế giới loài người chắc chắn sẽ dẫn đến chấn động, hơn nữa cự hổ to lớn khỏe mạnh như vậy, chắc chắn ăn rất nhiều.

“Khặc khặc khắc, A Ngốc, đây đều là cái cớ của sư tôn ngươi, là do hắn không có cách kêu cự hổ quay lại, vì mặt mũi mới nói những lời như vậy.” Thôn Thiên Ma nói bằng giọng u ám.

Chương 175. Dị chủng có thể tiến hóa thành Yêu Vương (2)

“Không thể nào, thần thái của sư tôn vừa nhìn là biết thật sự không cần.” A Ngốc phản bác trong lòng.

“Chắc chắn là giả vờ, ta nói cho ngươi biết, dị chủng là vương giả trời sinh, chỉ cần có thể đột phá, bọn chúng có thể tiến hóa thành yêu thú dị chủng. Yêu thú dị chủng còn có cái tên khác đó là Yêu Vương, là vua yêu thú một phương. Sự tồn tại quý giá như vậy, ai sẽ dễ dàng từ bỏ chứ? Ngươi sẽ sao? Sẽ không, cho nên ta mới nói sư tôn của ngươi là đang giả vờ.” Thôn Thiên Ma cười hắc ám.

“Không, sư tôn ta nói từ bỏ cự hổ thì chính là thật sự từ bỏ cự hổ, ta tin tưởng sư tôn.” A Ngốc nghiêm túc nói.

“Buồn cười, lý do sư tôn ngươi từ bỏ là vì chê nuôi cự hổ tốn kém, cự hổ nhiều lắm chỉ là ăn một ít thịt, tiêu tốn như vậy có tính là gì? Lý do khập khiễng như vậy mà ngươi cũng tin? Sư tôn ngươi còn nói cự hổ quá thu hút sự chú ý, điều này có là gì đâu chứ? Cự hổ dị chủng khiến sư tôn ngươi càng kiêu hãnh hơn, trở thành sự tồn tại gây chú ý hơn, sự chú ý này là niềm kiêu hãnh, vậy thì có can hệ gì?”

Thôn Thiên Ma liến thoắng một hồi, lời càng nói càng mạnh mẽ, giọng nói cũng càng ngày càng lớn, thậm chí mang theo cảm giác dương dương tự đắc.

Cũng chính lúc này.

Lúc Thôn Thiên Ma đang dương dương đắc ý.

Tiếng hổ gầm rung trời đột ngột truyền tới.

Theo sau âm thanh này là một con cự hổ dũng mãnh oai phong, nó tha một con lợn rừng đen nhanh chóng xông tới, đứng bên cạnh Lý Hiên.

Tiếp theo.

Cự hổ thả lợn rừng đen xuống đất, dùng móng vuốt lớn chỉ chỉ lợn rừng đen, lại chỉ chỉ miệng mình, dáng vẻ giống như muốn nói gì đó.

A Ngốc và Thu Nhi chứng kiến một màn này, hoàn toàn không hiểu đây là tình huống gì, trong đầu toàn là dấu hỏi chấm.

Nhưng mà.

Thôn Thiên Ma bị phong ấn lúc này lại lên tiếng, không thể tin được mà la lên.

"Làm sao có thể? Chuyện này là không thể nào? Cự hổ thế mà lại nói nó tự mình tìm thức ăn, không cần Lý Hiên nhọc lòng nuôi nó, chỉ cho nó đi theo là được, trời ơi, con cự hổ này bị điên à? Cự hổ là sinh vật dị chủng đó, là vương giả trời sinh, sao lại khuất phục trước nhân loại? Hơn nữa, lại còn khuất phục một kẻ thấp kém như vậy, cự hổ ngươi còn chút mặt mũi nào không?"

Thôn Thiên Ma sắp điên rồi, cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm nay quá lạ kỳ, dị chủng loài hổ kiệt ngạo bất tuần như thế, vậy mà mặt dày mày dạn muốn đi theo Lý Hiên.

Vì để tránh việc Lý Hiên không cần mình, nó vậy mà lại tự mình tìm thức ăn, không cần Lý Hiên nhọc lòng nuôi dưỡng.

Con cự hổ hèn mọn như vậy, Thôn Thiên Ma lần đầu gặp, cảm thấy thế giới quan sụp đổ hết rồi.

Thôn Thiên Ma đầu óc lơ mơ ngây ra nửa ngày, hoàn toàn không thể hình dung tâm trạng của mình, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

"Bỏ đi, không nói cái này nữa, ta cần yên tĩnh! An ủi an ủi tâm hồn nhỏ bé tổn thương."

...

Bên ngoài.

A Ngốc và Thu Nhi nhìn cự hổ vô cùng đáng thương ngồi đó, dáng vẻ kia muốn bao nhiêu ngoan ngoãn có bấy nhiêu ngoan ngoãn, giống như một con mèo.

Cự hổ ngoan ngoãn như vậy cũng khiến ánh mắt A Ngốc với Thu Nhi nhìn Lý Hiên càng thêm sùng bái.

"Tiếc là sẽ làm người khác chú ý."

Lý Hiên nhìn cự hổ ngoan hiền, lắc lắc đầu thở dài nói.

"Sư tôn, con hổ này ngoan như vậy, ngài giữ nó đi." Thu Nhi tưởng rằng Lý Hiên không muốn cự hổ, vội vàng khẩn cầu.

"Đúng vậy sư tôn, vứt bỏ nó thật sự quá đáng tiếc." A Ngốc cũng cầu xin, không mong mất đi con cự hổ này.

"Vậy giữ lại bên người trước, có điều ta thích cuộc sống yên tĩnh, đợi sau khi về tới thành Bạch Vân, để nó sinh sống trong rừng rậm bên ngoài thành." Lý Hiên tuỳ ý nói.

Gào gào gào!

Nhìn thấy Lý Hiên đồng ý, cự hổ vui mừng nhảy nhót.

Như là nhảy nhót, con hổ lượn quanh Lý Hiên, thậm chí còn xoay quanh Thu Nhi cùng A Ngốc, giống như cảm ơn bọn họ.

Cảnh tượng như này khiến A Ngốc và Thu Nhi rất vui vẻ, nhịn không được lộ ra nụ cười mỉm.

Chỉ có Thôn Thiên Ma là buồn bực nhìn, càng xem càng tức giận, càng nghĩ càng uất ức.

Nó cảm thấy từ sau khi gặp Lý Hiên, mọi việc của nó đều không thuận, uất ức đủ kiểu, quả thực phiền muộn tới cực điểm.

Thôn Thiên Ma uất ức không nói chuyện tiếp, núp trong phong ấn nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không có năng lực phản kháng, chỉ có thể ở trong lòng oán niệm Lý Hiên nhiều lần.

"Hả?"

Tầm nhìn của Lý Hiên hướng tới A Ngốc, ở xung quanh A Ngốc đang ngưng tụ rất nhiều cảm xúc tích cực, những cảm xúc này đang bị hắn hấp thu.

Nhưng phía trên A Ngốc, còn có một luồng cảm xúc oán niệm to lớn hơn đáng điên cuồng sôi trào.

Luồng cảm xúc to lớn này rõ ràng không phải là của A Ngốc, mà là đến từ Thôn Thiên Ma trong cơ thể hắn, Lý Hiên vừa kinh ngạc, cũng cảm thấy khá thú vị.

Bởi vì cảm xúc càng nhiều càng tốt, như vậy hắn có thể ngưng tự càng nhiều Tình Tự Chi Thuỷ, bồi dưỡng càng nhiều yêu thú.

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài, ở trong lục địa thần bí đột phá tới Luyện Thể Tông Sư, đồng thời đã gia nhập môn phái tu tiên nào đó.'

'Ting! Ngài nhận được phần thưởng: Năng lực Rèn Đúc Tông Sư tăng cấp thành luyện khí sư nhất phẩm của người tu tiên.'

Cùng với âm thanh nhắc nhở của máy móc vang lên, một

lượng lớn kiến thức luyện khí truyền vào đầu Lý Hiên, những kiến thức này vô cùng đầy đủ, bao hàm mọi phương diện của luyện khí.

Chương 176. Luyện khí sư nhất phẩm

Cũng làm Lý Hiên tăng đến luyện khí sư nhất phẩm, trở thành tồn tại có thể chế tạo pháp khí tu tiên, điều này mang tới niềm vui không nhỏ cho Lý Hiên.

Vì sau khi trở thành người tu tiên thì cần sở hữu pháp khí của riêng mình.

Lý Hiên sinh sống tại thành Bạch Vân, rất ít khi nhìn thấy pháp khí, cho dù nhìn thấy cũng là thấy ở trên người những người tu tiên như Băng Huyên Nhi, Đường Khả Nhi, còn có Lam bà bà.

Pháp khí của bọn họ đều tới từ gia tộc và tông môn, bên ngoài rất ít lưu thông, Lý Hiên vốn muốn nhờ bọn họ giúp đỡ.

Hiện tại, sau khi trở thành luyện khí sư nhất phẩm, hắn không cần xin người khác giúp nữa, mình có thể tùy tâm sở dục rèn đúc pháp khí rồi.

Nghĩ tới điểm này, Lý Hiên lập tức đưa ra mệnh lệnh cho các phân thân lớn, bảo bọn họ dốc sức tìm kiếm nguyên liệu luyện chế pháp khí, chuẩn bị rèn đúc pháp khí cho chính bản thân.

Sau khi an bài xong mọi thứ.

Lý Hiên nhìn A Ngốc và Thu Nhi, suy nghĩ xem nên sắp xếp cho hai người như nào.

Hai người này quá quan trọng, hơi không tốt là sẽ mang đến đại nạn cho thế giới, buộc phải ổn thoả tốt đẹp.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Hiên không có biện pháp quá tốt, chỉ có thể mang theo bên người trước, tránh xuất hiện ngoài ý muốn.

Sau khi quyết định xong.

Lý Hiên dẫn hai đứa nhóc rời khỏi nơi này, đi về hướng thành Bạch Vân.

Một ngày sau.

Vùng phụ cận sơn cốc bên ngoài thành Hắc Mã.

Ba người Lý Hiên ngồi trên cỏ, ăn bữa trưa thơm ngon, Lý Hiên đồng thời chỉ dạy hai đứa nhóc này tu hành.

'Ting! Tống Tiểu Mỹ đã thăm dò hoàn tất bí cảnh Quỳ Thuỷ, tăng cấp lên tới Luyện Thể Tông Sư.'

'Ting! Tần Nguyệt thăm dò hoàn tất bí cảnh Quỳ Thuỷ, thoái phàm thành tiên, đạt đến Luyện Khí tầng một, gây ra thiên tượng biến hoá, dẫn tới đại năng giả giáng lâm.'

'Ting! Tống Tiểu Mỹ quyết định đi theo Lam bà bà, tiến đến Thập Vạn Đại Sơn, ngâm huyết trì, giải quyết vấn đề ràng buộc huyết mạch.'

'Ting! Đại năng giả hy vọng Tần Nguyệt gia nhập Vũ Tiên Tông, trở thành đệ tử thân truyền, bồi dưỡng trọng điểm, bị Tần Nguyệt từ chối.'

'Ting! Ngài nhận được hai phần thưởng, đang làm mới.'

Bên ngoài bí cảnh Quỳ Thuỷ.

Bên sông nhỏ trong veo.

Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, Lam bà bà, Băng Huyên Nhi, còn có một đạo cô trẻ tuổi toả ra hơi thở đáng sợ yên lặng đứng.

Y phục của đạo cô giản dị, cổ tay đeo vòng tay màu bạc, đôi mắt óng ánh như nước, chỉ nhìn một lần liền không thể quên được.

Giờ phút này.

Mọi người đều im lặng, chỉ có đạo cô trẻ tuổi nhìn chằm chằm Tần Nguyệt.

"Vũ Tiên Tông mạnh hơn so với tưởng tượng của ngươi, gia nhập tông môn sẽ giúp đỡ rất lớn cho ngươi sau này, đến đây đi." Đạo cô trẻ tuổi lên tiếng khuyên bảo.

"Xin lỗi, ta không muốn đi." Tần Nguyệt lắc đầu.

"Tại sao?" Đạo cô trẻ tuổi cau mày.

"Bởi vì ta không muốn rời khỏi sư tôn." Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

Đạo cô trẻ tuổi: "..."

"Sư tôn ngươi lẽ nào quan trọng hơn cả thành tiên sao?" Đạo cô trẻ tuổi bất đắc dĩ nói.

"Đúng vậy, sư tôn quan trọng hơn." Tần Nguyệt kiên định gật gật đầu.

Đạo cô trẻ tuổi: "..."

Hiện trường rơi vào im lặng ngắn ngủi, đạo cô trẻ tuổi bị lời nói của Tần Nguyệt làm nghẹn, nhất thời nói không nên lời.

Lúc này.

Lam bà bà nhìn Tống Tiểu Mỹ, thúc giục nói.

"Chúng ta nên đi rồi, chỉ có giải quyết ràng buộc huyết mạch

của ngươi xong, mới có thể tu tiên, Tần Nguyệt đã là người tu tiên rồi, ngươi đã bị nàng bỏ lại."

"Ừ, ta biết rồi, ta đi với ngươi."

Tống Tiểu Mỹ hít sâu một hơi, lưu luyến nhìn về phía thành Bạch Vân, sau đó nhìn về hướng tiêu cục Bạch Vân, nhà của Lý Hiên, quỳ gối dập đầu.

"Sư tôn, ta đi đây, ngài bảo trọng, đợi sau khi trở về ta nhất định sẽ giúp ngài có được linh căn, khiến ngươi trở thành người tu tiên." Tống Tiểu Mỹ nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Lúc này.

Đạo cô trẻ tuổi nghe thấy lời này, bỗng nhiên mỉm cười nói.

"Tần Nguyệt, chỉ cần ngươi gia nhập Vũ Tiên Tông, ta có thể cho ngươi rất nhiều thứ, ví dụ như bảo vật giúp người ta có được linh căn."

"Ngươi nói cái gì? Ngươi có bảo vật như vậy?" Tần Nguyệt tức khắc kích động, nhìn chằm chằm đạo cô trẻ tuổi.

"Phải, đây là Thất Thải Thánh Quả, chỉ cần ngươi gia nhập Vũ Tiên Tông, ta có thể cho ngươi."

Đạo cô trẻ tuổi lộ ra nụ cười tự tin, trong bàn tay mảnh khảnh xuất hiện một quả tỏa ra ánh sáng bảy màu.

"Cái này...Ta có thể gia nhập Vũ Tiên Tông, nhưng ngươi buộc phải đáp ứng với ta ba điều kiện." Tần Nguyệt trịnh trọng nói.

"Điều kiện gì?"

Đạo cô trẻ tuổi bất đắc dĩ thở dài, có biết bao nhiêu người cầu mong được gia nhập Vũ Tiên Tông của các nàng nhưng cũng không có cách nào.

Ấy thế mà Tần Nguyệt còn đưa ra điều kiện, khiến đạo cô trẻ tuổi rất bất đắc dĩ.

Nhưng nàng muốn mời Tần Nguyệt gia nhập tông môn, chỉ có như vậy mới có thể bồi dưỡng Tần Nguyệt thật tốt, Tần Nguyệt mới có thể đối đầu với những đại nạn trong tương lai.

"Điều kiện đầu tiên là để sư tôn Lý Hiên gia nhập Vũ Tiên Tông cùng ta." Tần Nguyệt giơ một ngón tay trắng nõn lên.

"Không được, Vũ Tiên Tông chỉ thu nhận nữ đệ tử, không ai được thay đổi điều này. Nhưng ta có thể sắp xếp để sư tôn của ngươi gia nhập Thanh Liên Tông, nằm ở ngay núi Bạch Vân, rất gần thành Bạch Vân. Chỉ cần ta ban mệnh lệnh xuống, Thanh Liên Tông nhất định sẽ toàn lực bồi dưỡng sư tôn ngươi." Đạo cô trẻ tuổi đưa ra câu trả lời.

Chương 177. Đóng Băng Vĩnh Viễn

"Cũng được, vậy điều kiện thứ hai là đưa cho sư tôn ba Thất Thải Thánh Quả, để sư tôn có được linh căn mạnh hơn." Tần Nguyệt tiếp tục đưa ra điều kiện.

"Ngươi cho rằng Thất Thải Thánh Quả là cải trắng đấy hả? Thất Thải Thánh Quả vô giá, cho dù là một trăm thành Bạch Vân cũng không quý bằng một quả. Hơn nữa Thất Thải Thánh Quả chỉ có thể dùng một lần, có dùng thêm cũng vô ích." Đạo cô trẻ tuổi bất lực giải thích.

"Là vậy sao."

Tần Nguyệt hơi thất vọng, nhưng nghĩ đến người nhà của Lý Hiên, nàng lại nói: "Vậy có thể đưa cho phụ mẫu của sư tôn dùng."

"Ta chỉ có một quả, hơn nữa còn là ta mất mấy năm mới tìm được, cực kỳ trân quý." Đạo cô trẻ tuổi lại rầu rĩ giải thích.

"Chỉ có một quả? Ài, vậy điều kiện thứ ba là để Tiểu Mỹ gia nhập tông môn cùng ta." Tần Nguyệt nhìn Tống Tiểu Mỹ.

"Không cần, nàng có huyết mạch của bộ tộc Huyết Miêu, chúng ta có phương hướng tu hành của riêng mình, không phù hợp với tông môn của các ngươi." Lam bà bà cự tuyệt.

"Tần Nguyệt sư tỷ, ngươi sợ ta cướp sư tôn đi sao?" Tống Tiểu Mỹ đột nhiên nói.

"Ta..."

Tần Nguyệt không biết phải nói gì, vì vậy đành dùng sự im lặng để đáp lại.

"Yên tâm, nếu như ta trở lại tìm sư tôn, nhất định sẽ thông báo cho ngươi trước. Ngươi yên tâm gia nhập Vũ Tiên Tông, ta cũng muốn sư tôn có linh căn."

Tống Tiểu Mỹ cười ngọt ngào, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ.

"Cảm ơn."

Tần Nguyệt cảm kích bày tỏ lòng biết ơn, lúc này nàng mới quay sang nhìn đạo cô.

"Đưa sư tôn thêm ba quả tiến hóa nữa, chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ gia nhập Vũ Tiên Tông."

"Được."

Đạo cô trẻ tuổi tuổi lấy ra ba quả tiến hóa và một tấm lệnh bài, sau đó ngón tay nàng điểm nhẹ vào hư không, gửi một đoạn thông tin cho Thanh Liên Tông.

Sau đó, nàng đưa ba quả tiến hóa, một tấm lệnh bài, và một Thất Thải Thánh Quả cho Tần Nguyệt nói: "Cầm theo lệnh bài đến Thanh Liên Tông là được."

“Cảm ơn, có thể đợi sư tôn trở về rồi mới đi được không, ta muốn nói lời tạm biệt với sư tôn.” Tần Nguyệt nhận lấy rồi nói.

"Không được, sắp có đại họa mới giáng xuống, ta nhất định phải nhanh chóng xử lý. Ta mong ngươi cùng ta rời đi, bởi vì mỗi giờ trôi qua đều có thể sẽ có người chết. Hơn nữa sau này bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể trở về, không cần lo lắng không gặp được sư tôn của ngươi." Đạo cô trẻ tuổi nghiêm túc nói.

"Ta hiểu rồi."

Tần Nguyệt lưu luyến liếc nhìn thành Bạch Vân, giơ tay đưa đồ cho Băng Huyên Nhi, để nàng giao chúng cho Lý Hiên.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Tần Nguyệt dặn dò Băng Huyên Nhi bảo vệ Lý Hiên và hỗ trợ Lý Hiên gia nhập tông môn.

Đồng thời cũng phải giúp Lý Hiên làm bữa sáng. Tóm lại, Tần Nguyệt nói một đống lời quan tâm.

Sau khi đạo cô thúc giục nhiều lần, Tần Nguyệt mới lưu luyến mang theo Tiểu Hắc Miêu rời đi cùng với đạo cô.

Tống Tiểu Mỹ đứng bên cạnh cũng rời đi, nàng ôm Tiểu Hắc Hùng lướt đi trong gió nhẹ.

Sau khi mọi người rời đi.

Băng Huyên Nhi cất đồ đi, hâm mộ nói: "Nếu ta có một đồ đệ tốt như Tần Nguyệt thì tốt biết bao, đúng là quá chu đáo mà."

Băng Huyên Nhi nói xong thì giẫm lên phi kiếm và bay về phía thành Bạch Vân, nhà của Lý Hiên.

Cũng đúng lúc này.

Hươu sao nằm trong tầng hầm của Lý Hiên chậm rãi tỉnh dậy, đôi mắt trong sáng linh động, hiển nhiên là đã khai linh trí.

Cùng lúc đó, linh quang trên người nó lập lòe, nếu như có người hiểu rõ ở đây, nhất định sẽ phải thốt lên là linh thú.

Đáng tiếc đây là tầng hầm, xung quanh có trận pháp Khí Huyết che lấp hết thảy, không ai phát hiện điểm này.

Hươu sao hoàn tất việc tiến hóa thu hồi linh khí trên người, ung dung thảnh thơi đi ra khỏi tầng hầm, nó đi vào sân, nhìn Lôi Điện Kim Điêu trên cây.

Sau đó hươu sao hành động giống như một con hươu bình thường, quay lại cái ổ nhỏ của nó, lặng lẽ giúp Lý Hiên canh giữ sân.

Ở một nơi khác.

Bên ngoài thành Hắc Mã.

Lý Hiên ngồi yên lặng, lần lượt kiểm tra các thông báo.

‘Ting! Hươu sao của ngài kích hoạt huyết mạch trong cơ thể, may mắn tiến hóa thành linh thú, trở nên cường đại hơn.’

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài đã gia nhập Vũ Tiên Tông, vội vàng rời đi.'

'Ting! Quá trình đổi mới phần thưởng hoàn tất, ngài nhận được hai phần thưởng: 1. Thực lực tăng đến Luyện Khí tầng ba. 2. Ngươi có được một thiên phú vô cùng quý giá: Đóng Băng Vĩnh Viễn.'

‘Đóng Băng Vĩnh Viễn: Tiêu hao tinh thần, linh hồn, khí huyết và linh khí, phóng thích ra đóng băng quy mô lớn, uy lực cực mạnh. Thiên phú này đến từ bộ tộc Hàn Nguyệt cực kỳ hiếm thấy, là thiên phú chỉ xuất hiện trên người hoàng của tộc Hàn Nguyệt.'

…

Nhìn thông báo của hệ thống.

Lý Hiên biết rằng con đường vươn lên của Tần Nguyệt đã bắt đầu, Tần Nguyệt của sau này sẽ trở thành thiên kiêu chi nữ vô cùng chói mắt.

Nhưng không hiểu vì lý do gì, trong lòng Lý Hiên lại cảm thấy mất mát, rất luyến tiếc.

"Sư tôn, ngươi sao vậy?" A Ngốc thấy Lý Huyền cau mày thì

không nhịn được hỏi.

"Không có gì."

Lý Hiên lắc đầu, Góc Nhìn Thượng Đế đột nhiên bị khóa định ở hướng tây bắc.

Cách đó chín cây số có một bóng người, một bóng người già nua đuổi theo hàng trăm sinh vật ô nhiễm.

Bóng người này dáng vẻ dữ tợn, ánh mắt lạnh lẽo, trên y phục thêu chữ “Quỷ”, hiển nhiên là đến từ Quỷ Thần Giáo.

Chương 178. Đóng Băng Vĩnh Viễn (2)

Mà sau lưng hắn lại treo rất nhiều đầu lâu con người, đầu lâu tựa hồ là đầu của trẻ con, khiến ai thấy trong lòng cũng hoảng sợ.

Điều khiến Lý Hiên ngạc nhiên hơn là lão giả của Quỷ Thần Giáo này vậy mà lại đang tiến về phía bọn họ. Nếu hai bên chạm trán nhau, xung đột chắc chắn sẽ nảy sinh.

Thông qua Góc Nhìn Thượng Đế, Lý Hiên phát hiện ra người này có thể coi như là ma tu, thực lực không mạnh, chỉ tương đương với Luyện Khí tầng hai của người tu tiên.

Nhưng hàng trăm sinh vật ô nhiễm mà hắn đang xua đuổi, mỗi con đều gần đạt đến là Luyện Thể Tông Sư, thực lực cộng dồn lại thì vô cùng mạnh.

Nhưng, đối với Lý Hiên mà nói, đối phương chỉ là con kiến, bất kể là về số lượng hay chất lượng, Lý Hiên đều có thể hoàn toàn đánh bại đối phương, chưa kể đến việc hắn còn có nhiều năng lực khác.

Cân nhắc đến sự an toàn của A Ngốc và Thu Nhi, Lý Hiên nghiêm túc nói: "Có kẻ địch đang đến, các ngươi đợi ta ở đây, ta sẽ đi gặp hắn."

Dứt lời.

Bóng dáng của Lý Hiên nhanh chóng rời đi, nhẹ như bay, lao nhanh về phía tây bắc.

Thấy Lý Hiên nghiêm túc như vậy, còn nói là kẻ địch đang đến,

trong lòng Thu Nhi lo lắng không thôi, nàng không khỏi nhìn A Ngốc.

"A Ngốc, vẻ mặt sư tôn vừa rồi nghiêm túc như vậy, kẻ địch có phải là rất lợi hại không?"

"Ta không biết."

A Ngốc nhìn về phía tây bắc, nơi đó cây cối um tùm, căn bản không có cách nào nhìn được kẻ địch ở phía xa.

"Khặc khặc khặc, ngươi muốn biết tình huống của sư tôn ngươi không? Chỉ cần ngươi nới lỏng phong ấn một chút, ta sẽ biết ngay tình hình của sư tôn ngươi." Giọng nói của Thôn Thiên Ma đột nhiên vang lên.

"Nới lỏng phong ấn? Lần trước ngươi cho ta xem cảnh Thu Nhi tỷ tỷ gặp chuyện cũng không khiến ta nới lỏng phong ấn, bây giờ lại định lừa ta mở phong ấn." A Ngốc thầm nói trong lòng.

"Ngươi hiểu cái rắm, mấy năm nay, bản Ma Vương dựa vào khe hở của phong ấn mới tích lũy được chút ít ma khí. Kết quả là vì cho ngươi xem tình hình của Thu Nhi, ta đã phải dùng một nửa ma khí. Bây giờ ngươi không biết ơn thì thôi mà còn chất vấn ta." Thôn Thiên Ma tức giận nói.

"Một nửa ma khí? Nói cách khác, ngươi vẫn còn có một nửa ma khí? Vậy dùng nốt một nửa còn lại giúp ta thăm dò thế nào đi." A Ngốc nói.

"Ngươi nghĩ hay đấy, ta sẽ không bao giờ lãng phí ma khí nữa. Nếu ngươi muốn biết tin tức thì hãy mở phong ấn, một chút thôi cũng được." Thôn Thiên Ma nói.

"Vậy... Vậy thôi đi, ngươi vẫn luôn lừa ta, nếu không phải sư tôn giúp đỡ thì ta đã bị ngươi lừa rồi, ta không dám tin ngươi."

A Ngốc nghĩ tới chuyện xảy ra trước đó, lập tức từ chối đề nghị của Thôn Thiên Ma.

"Ngươi!"

Thôn Thiên Ma nghe thấy lời này thì vô cùng tức giận, trong lòng càng thêm oán hận Lý Hiên. Nếu không có Lý Hiên thì nó đã thoát khỏi vây khốn từ lâu rồi.

Nhưng nó bị phong ấn chặt chẽ, không có cách nào đối phó với Lý Hiên được, chỉ có thể tràn đầy oán hận.

Trong sự oán hận như vậy của nó, thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng Lý Hiên không hề quay trở lại.

Thời gian trôi qua lâu như vậy nhưng Lý Hiên vẫn chưa trở lại, điều này khiến A Ngốc và Thu Nhi càng thêm lo lắng, sợ rằng sư tôn đã xảy ra chuyện.

"Đợi đến sốt ruột rồi đúng không? Bây giờ muốn biết tin tức của sư tôn rồi sao? Hoặc có lẽ sư tôn của ngươi gặp phải kẻ địch quá mạnh, đã trực tiếp bỏ rơi các ngươi bỏ chạy một mình rồi." Thôn Thiên Ma âm u nói.

"Không thể nào, sư tôn tuyệt đối sẽ không bỏ rơi chúng ta, cho dù tiếp xúc thời gian ngắn, nhưng ta biết sư tôn là người tốt." A Ngốc quả quyết phản bác.

"Hừ, cho dù hắn không bỏ chạy, cũng có thể đã bị cường giả giết chết. Trên thế gian này cường giả vô số kể, đến ta cũng bị phong ấn, huống chi là sư tôn của ngươi." .

"Ngươi..."

A Ngốc nghe vậy thì càng thêm hoảng sợ, càng ngày càng lo lắng cho Lý Hiên. Chủ yếu là do Lý Hiên rời đi quá lâu, thời gian lâu như vậy thực sự khiến lòng người bất an.

Trong sự bất an ấy, thời gian vẫn tiếp tục trôi qua.

Cuối cùng, khi A Ngốc và Thu Nhi đang lòng như lửa đốt, cự hổ bên cạnh bọn họ đứng dậy nhìn về phía tây bắc.

Rất nhanh.

Sư tôn tuấn mỹ thân mặc bạch y, tóc đen dài như múa trong gió xuất hiện, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt bọn họ.

Nhưng điều khiến A Ngốc và Thu Nhi lo lắng là sắc mặt của sư tôn lúc này tái nhợt như tờ giấy, không còn chút huyết sắc.

A Ngốc cùng Thu Nhi thấy vậy thì hoảng sợ, vội vàng quan tâm hỏi: "Sư tôn, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì, chỉ là tiêu hao hơi nhiều, đi thôi."

Lý Hiên đặt hai chiếc giỏ treo lên người cự hổ, sau đó để A Ngốc và Thu Nhi ngồi trong giỏ treo.

Làm như vậy là vì.

Cự hổ là vương giả dị chủng, tuyệt đối sẽ không cho ai được phép cưỡi trên người nó, cho dù là A Ngốc và Thu Nhi cũng không được, chỉ có Lý Hiên mới được cưỡi trên người cự hổ.

"Sư tôn, uống chút nước đi."

Thu Nhi chịu trách nhiệm giữ túi nước, nàng đưa túi nước của Lý Hiên cho hắn.

"Ừm."

Lý Hiên uống một ngụm nước, cưỡi cự hổ, chở theo hai tiểu gia hỏa đi về hướng thành Bạch Vân ở phía tây bắc.

Trong quá trình này.

A Ngốc và Thu Nhi đều rất lo lắng, bọn họ tự hỏi Lý Hiên đã gặp phải kẻ địch như thế nào mà sắc mặt lại trở nên trắng bệch như vậy.

Chương 179. Đã xảy ra chuyện gì?

Không chỉ có hai người nghi hoặc, ngay cả Thôn Thiên Ma cũng có chút tò mò, muốn nhìn xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng Thôn Thiên Ma tiếc phải sử dụng ma khí của mình, trái lại nó cười châm chọc nói.

"A Ngốc, nhìn thấy chưa? Sư tôn của ngươi chịu nội thương, đó là do thực lực quá yếu. Một tiểu tu đến cả pháp khí cũng không có thì chỉ có chút thực lực này thôi. Ngươi muốn trở nên mạnh mẽ hơn, muốn bảo vệ Thu Nhi tốt hơn, chỉ có cách là hợp nhất với ta, chỉ như vậy ngươi mới có thể hủy thiên diệt địa, có được sức mạnh chủ tể thế giới này. Đến lúc đó, ngươi không cần giống như sư tôn của ngươi, chỉ gặp phải một chút nguy hiểm bình thường là đã bị thương thành như vậy."

"Câm miệng, sư tôn chắc chắn là đã gặp phải cường địch, nhất định không phải nguy hiểm bình thường. Ngươi đừng hòng lừa ta, ta sẽ không tin ngươi đâu." A Ngốc kịch liệt phản bác trong lòng.

"Hừ, hôm nay ta sẽ làm ngươi tâm phục khẩu phục. Ta sẽ dùng số ma khí còn lại để thăm dò tình hình chiến đấu, sau đó truyền vào trong đầu ngươi, để ngươi có thể nhìn thấy tình cảnh sư tôn ngươi gặp phải địch nhân."

Sau khi Thôn Thiên Ma nói xong thì đột ngột ngừng nói, sau đó, một lực lượng khiến da đầu của A Ngốc tê dại ập đến.

A Ngốc chọn cách im lặng, lặng lẽ chờ đợi khung cảnh xuất hiện.

Kết quả là mấy phút trôi qua nhưng Thôn Thiên Ma vẫn không hề có phản hồi, tựa hồ như đã yên lặng.

A Ngốc nghi ngờ khó hiểu hỏi: "Thôn Thiên Ma, sao ngươi không nói gì? Hình ảnh đâu?"

"Ta vẫn đang tìm, kỳ quái, tại sao tìm không thấy? Trong bán kính ba dặm, căn bản không có địa phương nào có thể chiến đấu." Giọng nói của Thôn Thiên Ma tràn đầy nghi ngờ.

"Ngươi có thể tìm xa một chút, sư tôn đã đi lâu như vậy, địa điểm chiến đấu hẳn là rất xa." A Ngốc nhắc nhở.

"Ngươi biết cái rắm, sư tôn của ngươi không có pháp khí, trên đường đều sử dụng Thuật Khinh Thân để di chuyển. Dựa vào hai điểm này, ta có thể suy ra thực lực của hắn cùng lắm là Luyện Khí tầng một hoặc tầng hai."

“Với thực lực này, cho dù có thần thức, nhiều nhất cũng chỉ có thể thăm dò trong phạm vi mấy trăm mét, sau khi thăm được mới tiến đến chiến đấu, cho nên phạm vi trận chiến cũng sẽ không quá xa." Thôn Thiên Ma trả lời.

"Có lẽ sư tôn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của ngươi, ngươi thử tìm xa hơn chút đi." A Ngốc lại phản bác.

"Ngươi hiểu cái rắm. Khoảng cách thăm dò càng xa, ma khí tiêu hao càng nhiều. Ta làm gì có nhiều như vậy ma khí? Nhiều nhất cũng chỉ có thể thăm dò trong vòng bán kính năm dặm."

Thôn Thiên Ma hùng hổ nhả ra một câu, nhưng cuối cùng cũng không kìm được cơn tò mò nên nó mở rộng phạm vi thăm dò lên năm dặm, sau đó quét một lượt, nhưng vẫn không phát hiện được gì.

"Kỳ quái, trong vòng năm dặm cũng không nhìn thấy địa điểm chiến đấu, có phải là sư tôn các ngươi lừa các ngươi không?" Thôn

Thiên Ma nghi ngờ nói.

“Không thể nào, sư tôn tuyệt đối sẽ không lừa gạt chúng ta.” A Ngốc không tin lắc đầu.

“Chuyện này không thể nói chắc được, kiểu diễn kịch này rất thường thấy trong thế giới con người. Khi đó, bản ma vương từng bị lừa một lần. Chết tiệt, vừa nghĩ tới liền thấy tức, sau này đừng để ta gặp được nàng."

Thôn Thiên Ma tựa hồ như nhớ tới chuyện cũ, trong lòng vừa uất ức lại bất đắc dĩ, đồng thời cũng có chút xót xa.

“Dù sao ta cũng sẽ không tin ngươi, sư tôn tuyệt đối sẽ không lừa người khác.” A Ngốc cố chấp như cũ đáp lại.

"Hừ, ta sẽ cho ngươi nhìn xem, sư tôn của ngươi nhất định là lừa ngươi, con người chính là xảo trá như vậy. Đợi đã... có chuyện bất thường." Âm thanh của Thôn Thiên Ma đột ngột im bặt.

"Bất thường? Có chuyện gì bất thường?" A Ngốc hỏi.

"Chốc nữa ngươi sẽ biết."

Khi Thôn Thiên Ma nói đến đây, giọng nói đột nhiên trở nên chói tai: "Sao có thể? Không bình thường, có cái gì đó rất không bình thường, sư tôn của ngươi không đơn giản đâu."

"Có ý gì? Mau truyền hình ảnh cho ta." A Ngốc vội vàng hỏi, tự hỏi tại sao Thôn Thiên Ma không truyền hình ảnh cho hắn.

"Không cần truyền, chờ lát nữa ngươi sẽ biết, là ta đã khinh thường sư tôn của ngươi." Trong giọng nói của Thôn Thiên Ma mang theo chút chán nản, còn có chút không thể tin được.

Giọng nói ấy khiến A Ngốc càng thêm tò mò, nghĩ mãi cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà ngay cả Thôn Thiên Ma

cũng không thể tin được.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

A Ngốc không nhịn được hỏi lại, nhưng Thôn Thiên Ma cứ mãi không nói gì, hoàn toàn rơi vào im lặng.

Kết quả như vậy khiến A Ngốc càng tò mò, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Lúc này.

Cự hổ vẫn đang lao đi, A Ngốc ngồi trong giỏ treo yên lặng chờ đợi, thời gian trôi qua, dần dần hắn cảm thấy không khí trở nên hơi lạnh và hơi ẩm ướt, như thể nhiệt độ đã giảm xuống.

Hơn nữa cự hổ càng chạy, A Ngốc càng cảm thấy lạnh hơn, thậm chí trên con đường phía trước còn xuất hiện sương trắng.

Mấu chốt là bọn họ càng tiến về phía trước, sương trắng càng dày đặc, cảm giác lạnh lẽo càng gia tăng, khiến A Ngốc càng thêm tò mò, muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

"Sắp tới rồi, lập tức sẽ nhìn thấy kiệt tác của sư tôn ngươi. Lần này, đúng là ta đã nhìn lầm rồi." Thôn Thiên Ma âm u nói.

Nghe vậy, A Ngốc không hỏi thêm nữa, miệng hắn dần mở to, kinh hãi nhìn về vị trí bên trái ở phía trước, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Dáng vẻ của Thu Nhi ở bên cạnh cũng không khác gì, đôi mắt trợn trừng, hoàn toàn rơi vào trạng thái kinh ngạc tột cùng.

Chương 180. Linh thú canh cửa quý hiếm

Chỉ nhìn thấy, phía trước bên trái của bọn họ.

Trên mảnh đất phía tây bắc, một mảnh những tác phẩm khắc băng sinh động như thật, trong suốt long lanh đứng trên bãi cỏ, xuất hiện một cách vô cùng thần thái trước mặt bọn họ.

Nhưng bức khắc băng này quá chân thực, trông như là thật, mấu chốt là số lượng của những bức khác băng này quá nhiều, hơn một trăm tượng khắc băng, tọa lạc dày đặc trên bãi cỏ.

Điều khiến A Ngốc và Thu Nhi ngạc nhiên là ngay cả cỏ xanh trên mặt đất cũng bị đông cứng rồi, hóa thành hàn băng mang màu xanh của cỏ.

Mấu chốt là hiện tại ánh dương cao vợi, thuộc về mùa hè nóng nực, nhưng trước mắt lại xuất hiện những bức khắc băng lạnh lẽo như thế, điều này khiến cho A Ngốc và Thu Nhi vô cùng ngạc nhiên.

Dường như nghĩ đến gì đó, A Ngốc vội vàng hỏi trong đầu: "Thôn Thiên Ma, không phải những tượng khắc băng này có liên quan đến sư tôn đấy chứ?"

"Quả thực có liên quan đến sư tôn của ngươi, đây không phải tượng khắc băng mà là người và sinh vật ô nhiễm bị băng giá đông cứng." Thôn Thiên Ma yếu ớt nói.

"Người và sinh vật ô nhiễm bị băng giá đông cứng?"

Mặc dù trong lòng A Ngốc đã có dự đoán, nhưng nghe thấy lời

này thì vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Đóng băng một khu vực mặt đất và tượng băng rộng lớn như vậy, sức mạnh như vậy thực sự quá khủng khiếp.

Lớn đến vậy, đây là lần đầu tiên A Ngốc nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy.

"Thật ra, đối với người tu tiên, phạm vi mà chút giá lạnh này đóng băng không hề lớn, nhưng chất lượng của những tượng khắc băng này lại không hề đơn giản."

"Chất lượng rất không đơn giản? Là sao?" A Ngốc mờ mịt hỏi.

"Nói một cách đơn giản thì sư tôn của ngươi không phải là người." Thôn Thiên Ma đột ngột nói ra một câu.

"Ngươi mới không phải người." A Ngốc tức giận phản bác.

"Ta vốn dĩ không phải là người, ta là ma, đợi đã, bị ngươi làm cho quay vòng vòng rồi, lời ta nói là sự thật, sư tôn của ngươi thật sự không phải người, có thể hắn có huyết mạch bộ tộc Hàn Nguyệt." Thôn Thiên Ma nghiêm túc nói.

"Bộ tộc Hàn Nguyệt?"

"Đúng vật, bộ tộc Hàn Nguyệt vô cùng hiếm, được trời ưu ái có thể kiểm soát băng giá, vô cùng đáng sợ. Năm đó ta dẫn đại quân đi càn quét thiên hạ, cuối cùng gặp phải các nàng, sau đó hoàng của các nàng tự bạo, Hàn Băng sinh ra do hành động tự bạo đã đông cứng ta một vạn năm, cả một vạn năm, ngươi biết trong một vạn năm này ta đã sống thế nào không?"

Thôn Thiên Na nghĩ đến sự bi thảm mình từng trải qua, nước mắt lưng tròng, suýt nữa thì bật khóc, cuối cùng kiềm lòng lại nói.

"Sau này, sau khi ta thỏa khỏi kiềm chế thì không nhìn thấy bộ

tộc Hàn Nguyệt nữa, nhưng ta đã cẩn thận nghiên cứu băng giá của các nàng. Ta phát hiện ra rằng hàn băng của các nàng còn chia thành các tầng, vừa nãy ta đã cẩn thận kiểm tra, cấp bậc hàn băng Lý Hiên phóng thích ra cũng rất cao, về mặt chất lượng thì đã gần bằng hoàng của bộ tộc Hàn Nguyệt. Vì vậy ta cảm thấy Lý Hiên có huyết mạch của bộ tộc Hàn Nguyệt, thậm chí là huyết mạch của người là hoàng, điểm này rất không đơn giản, cũng là lý do ta nhìn nhầm."

"Hóa ra là như thế! Quả nhiên sư tôn là mạnh nhất." A Ngốc sùng bái nhìn hướng Lý Hiên.

"Hừ, ta thừa nhiên Lý Hiên không đơn giản, nhưng đó là sau khi hắn phát triển, nếu như hắn không thể trưởng thành thì năng lực hàn băng của hắn cũng không có cách nào thể hiện ra được sức mạnh khủng khiếp được, cũng rất dễ bị người khác giết chết, vì vậy ngươi vẫn nên dung hợp với ra đi, chỉ cần ngươi dung hòa với ta thì ngươi có thể bảo vệ được Thu Nhi rồi."

Thôn Thiên Ma lại bắt đầu dụ dỗ, nghĩ muốn dung hợp, nhưng đáng tiếc nó đã bị bỏ qua, nó chỉ có thể nhìn Lý Hiên một cách đầy oán niệm.

Tuy nhiên thì Lý Hiên không quan tâm đến điều này, trái lại hắn còn âm thầm hấp thụ cảm xúc từ xung quanh ập đến, kiểm tra thông tin của trợ lý nhỏ.

Thời gian trôi qua.

Trong nháy mắt trời đã tối.

Thành Bạch Vân.

Trong con hẻm mờ mịt bên ngoài tiêu cục Bạch Vân.

Hai bóng người đứng trong con hẻm, lẳng lặng nhìn tiêu cục Bạch Vân, ánh mắt lập lòe.

"Đại ca, ngươi thật sự muốn đến tiêu cục Bạch Vân trộm tiền sao? Tiêu cục này có rất nhiều võ giả, ta lo lắng ngươi sẽ xảy ra chuyện." Bóng dáng cao lớn trong đó lo lắng nói.

"Không sao, Dương Phi ta có danh hiệu Tào Thượng Phiêu, vô cùng am hiểu bộ pháp, chỉ cần không phải võ giả Luyện Thể tầng tám, căn bản không bắt được ta." Một bóng dáng nhỏ gầy khác tự tin ngẩng đầu.

"Nhưng quá nguy hiểm, chưa biết chừng trong tiêu cục có võ giả Luyện Thể tầng tám." Bóng dáng cao to vẫn lo lắng như cũ.

"Không sao, ta đã điều tra rồi, tiểu tiêu đầu Lý Hiên của tiêu cục này không có ở nhà, cha mẹ hắn cũng đi nghe hát rồi, bây giờ người mạnh nhất bên trong tiêu cục cũng chỉ có một lão đầu Luyện Thể tầng bảy thôi, lão đầu này căn bản không ngăn nổi ta. Cộng thêm chuyện kinh doanh của tiêu cục Bạch Vân đang rất tốt, gần đây kiếm được rất nhiều tiền, chúng ta khó khăn lắm mới đến thành Bạch Vân một chuyến, nhất định kiếm rất nhiều tiền." Bóng dáng nhỏ gầy đeo mặt nạ đen nói.

"Vậy đại ca cẩn thận."

"Yên tâm, ta đến trộm tiểu viện của Lý Hiên trước, ở đó chắc chắn rất ít người, tiền nhất định nhiều."

Bóng dáng nhỏ gầy nói, kích động xoa xoa tay, đợi sau khi trời tối hoàn toàn, hắn thần không hay quỷ không biết đến bên bức tường bên ngoài nhà Lý Hiên, cẩn thận từng chút một leo lên tường.

Chương 181. Linh thú canh cửa quý hiếm (2)

Trong tiểu viện của Lý Hiên.

Hươu sao nhỏ đột nhiên mở mặt, bước từng bước về phía chân tường, chờ đợi.

Phía trên cây lớn.

Lôi Điện Kim Điêu nhìn thấy hươu nhỏ đi qua, lập tức dùng ánh mắt thương xót nhìn về phía trên trộm đó, chờ đợi một màn hay.

Trong tiểu viện bên cạnh.

Băng Huyên Nhi đang nói chuyện với Hạnh Nhi qua ngọc phù, nói đến những chuyện đã xảy ra gần đây.

"Huyên Nhi, đạo cô đại tu sĩ kia kêu ta làm thị nữ của Tần Nguyệt cả đời, chỉ cần ta đồng ý thì sẽ cho ta một thú cưng là linh thú, hì hì hì."

Giọng nói của Hạnh Nhi trong ngọc phù truyền đến, giọng nói này mang theo sự vui sướng và ngập tràn vui vẻ.

"Thật sao? Thật sự cho ngươi một con linh thú sao?" Băng Huyên Nhi ngạc nhiên hỏi, trong mắt tràn đầy sự hôm mộ.

"Đương nhiên là thật rồi, ta đã đồng ý rồi, ngày mai ta sẽ đi Vũ Tiên Tông." Giọng nói đắc ý bên trong ngọc phù truyền đến.

"Thật hâm mộ ngươi, linh thú vô cùng quý hiếm, cũng chỉ có

đại tông môn siêu sấp mới có bản lĩnh tìm được linh thú, đến bây giờ ta cũng không có được một con yêu thú nữa, huống chi là linh thú." Băng Huyên Nhi ngưỡng mộ nói.

"Sẽ có mà, không phải lần trước ngươi nói Lý Hiên đã thu hút một con yêu thú kim điêu sao? Nếu thật sự không được thì xin Lý Hiên giúp đỡ, kêu hắn giúp ngươi thu hút một con đến." Giọng nói của Hạnh Nhi từ trong ngọc phù truyền đến.

"Đâu có dễ dàng như vậy, Lý Hiên có thể thu hút một con yêu thú đến đã rất hiếm rồi, Lý Hiên cũng không phải thần tiên." Băng Huyên Nhi lắc đầu.

"Ngươi đừng xem thường Lý Hiên, người này rất thần kỳ, dù sao thì ta cũng rất phục hắn, ngươi muốn thứ gì thì cứ đi xin Lý Hiên, nói không chừng sẽ thành công đó." Giọng nói của Hạnh Nhi từ trong ngọc phù truyền đến.

"Được rồi, được rồi, ta biết rồi, cứ như vậy đi."

Băng Huyên Nhi không tin, nàng thừa nhận Lý Hiện rất phi thường, nhưng cho dù có phi thường đến mấy thì cũng không phải thần tiên, không thể chuyện gì cũng có thể làm được, vì vậy Băng Huyên Nhi không để chuyện này trong lòng.

Cũng chính vào lúc này.

Băng Huyên Nhi cảm nhận được gì đó, mày liễu khẽ cau lại.

"Vậy mà lại có tên trộm đến cửa, không biết các tiêu sư có thể phát hiện ra tên trộm hay không, nếu như không phát hiện ra thì ta ra tay."

Băng Huyên Nhi nói xong, thần thức khóa chặt trên người tên trộm phía trên bức tường, đồng thời cũng nhìn thấy hươu sao đang yên lặng đứng phía dưới bức tường.

"Hươu sao đáng yêu như vậy, nhất định không thể để bị tên trộm làm cho bị thương, ta đi cứu nó, ồ? Sao mắt của nó trong veo như thế?"

Băng Huyên Nhi cảm thấy khó hiểu, cẩn thận đánh giá hươu sao nhỏ đó, phát hiện đôi mắt của hươu nhỏ này vô cùng linh động, hoàn toàn không giống bình thường.

Điều này khiến cho Băng Huyên Nhi càng thêm nghi hoặc, nghĩ mãi vẫn không hiểu được đây là tại sao, luôn cảm thấy rất kỳ quái.

"Đi xem chuyện gì đã xảy ra trước đã." Băng Huyên Nhi lẩm bẩm một câu, bắt đầu lẳng lặng quan sát.

Trên tường viện.

Tên trộm cẩn thận đánh giá tiểu viện, sau khi không nhìn thấy loại sinh vật bốn chân nào như chó mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, sau đó cười lạnh nói.

"Một tiêu cục lớn như vậy, ngay cả một con chó cũng không có, đây là xem thường kẻ trộm bọn ta sao? Hôm nay trộm ngươi, đáng đời ngươi bị trộm."

Nói xong, tên trộm phấn khích nhảy từ trên đầu tường xuống dưới, định khoắng sạch nơi này.

Nhưng.

Tên trộm vừa mới nhảy xuống, mượn ánh trăng sáng, hắn đã phát hiện ra trước mắt có một con hươu sao.

Màu lông của con hươu sao này rất đẹp, bộ dạng dễ thương, dưới ánh trăng có thể nhìn thấy rõ đôi mắt sáng ngời của con vật.

Tên trộm nghi ngờ tại sao ở đây lại có hươu sao, nhưng hắn biết hươu sao rất ít khi phát ra tiếng, trong lòng cũng khẽ thở phào

nhẹ nhõm, sau đó cười lạnh lẩm bẩm nói.

"Không nuôi chó, nuôi hươu sao gì chứ, đúng là đồ teo não."

Bụp!

Âm thanh nặng nề xẹt qua hư không.

Tên trộm chỉ cảm thấy vị trí xương sườn truyền đến đau đớn dữ dội, cả người bay lộn ngược hàng chục thước theo hình vòng cung.

Ầm!

“Grr grr!"

Trong chuồng lợn của một gia đình cách đó hơn chục thước.

Cơ thể giang tay giang chân như chữ đại của tên trộm khảm trong chuồng lợn đầy bùn, đôi mắt đờ đẫn nhìn bầu trời, bất động như một tên ngốc.

Trong mắt của hắn tràn đầy sự hoang mang, đầu óc quay cuồng, cả người bất động như hóa đá.

Đến tận lúc này hắn vẫn không hiểu được là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa, vì sao bản thân lại tới chỗ này.

Mấu chốt là toàn thân hắn lúc này đau đớn dữ dội, thậm chí không thể động đẩy nổi.

Điều tức giận nhất là.

Bên cạnh còn có một con lợn nái già đang đẩy qua đùn lại, giống như đang tuyên bố chủ quyền, đùn phân hôi thối lên người của hắn, khiến cho cả người hắn tỏa ra mùi hôi thối.

"Ta sao thế này? Ta nhớ là hình như có một con hươu."

Tên trộm hốt hoảng, cái đầu dưa ong ong, giống như toàn hồ dán, nhất thời không kịp phản ứng, giống như bị đá đần người.

Cũng chính vào lúc này.

Bên cạnh hố phân truyền đến tiếng kêu thảm thiết, có một nữ nhân vội vàng hét lên: "Quản gia, có tên trộm muốn trộm phân nhà chúng ta."

"Tên đó trộm lợn nhà chúng ta, mau kêu hàng xóm láng giềng ra bắt tên trộm!"

"Bắt trộm!"

Cùng với tiếng la hét của nữ nhân, bên ngoài hỗn loạn, đèn lồng trên đường phố được thắp sáng, thậm chí có người chạy từ bên trong tiêu cục ra.

Chương 182. Tiến hóa năng lực mới

Không lâu sau, một tên trộm toàn thân phát ra mùi hôi thối bị mang ra, kéo về hướng phủ nha.

Sau khi những người này rời đi.

Trong con hẻm nhỏ tối tăm, tên trộm cường tráng nhìn thấy toàn bộ quá trình, hắn sợ hãi nhìn tiêu cục Bạch Vân.

"Mẹ ơi, lão đại mạnh như thế, kết quả vừa vào đã bị đá bay ra, còn bị đánh đi xa như vậy, tiêu cục này đáng sợ quá, sau này ta không dám làm trộm nữa, cũng không dám đến tiêu cục Bạch Vân nữa."

Tên trộm cường tráng nói xong, co giò bỏ chạy, biến mất dạng giống như một con thỏ.

Trong tiểu viện.

Hươu sao đứng ở góc tường nhẹ nhàng thở ra một hơi trắng, ung dung trở về tổ nhỏ của mình, một lần nữa nằm xuống canh giữ tiểu viện.

Sát vách.

Băng Huyên Nhi đã ngạc nhiên đến há cả miệng nhỏ, đôi mắt to tròn nhìn hươu sao, không dám tin hươu sao lợi hại như thế, vậy mà dùng một chân đá người ta bay xa như vậy.

Mấu chốt là Khí Huyết Chi Lực trên người tên trộm, đại khái là khoảng Luyện Thể tầng sáu.

Nhưng tên trộm có thực lực như vậy mà lại bị một cước đá bay, điều này khiến Băng Huyên Nhi nhìn đến có chút sững sờ.

"Không đúng, không ổn, con hươu sao này rất không đúng."

Trên gương mặt nhỏ của Băng Huyên Nhi lộ ra vẻ nghiêm túc, đôi lông mày màu đen nhanh hơi cau lại, nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ, nghi vấn vì sao con hươu sao nhỏ này lại mạnh như vậy.

"Không có yêu khí, không có ma khí, càng không có Khí Huyết Chi Lực, chẳng lẽ nó là linh thú? Không nên chứ, linh thú trân quý và lại quý hiếm, không thích thành trì loài người, theo lý mà nói thì không nên là linh thú, nhưng ta luôn cảm thấy nó là linh thú."

Băng Huyên Nhi đứng lên, trong con ngươi lạnh lùng mang theo vẻ không thể tin được sâu sắc.

Do dự một chút.

Băng Huyên Nhi bay lên, từ từ đáp xuống trước mặt của hươu sao, cẩn thận đánh giá nó.

Trước đó nàng thường đến nhà của Lý Hiên, sớm đã quen thuộc với hươu sao, vì vậy rất nhanh đã đi đến trước mặt của hươu sao nhỏ.

"Để ta sờ ngươi chút nào."

Băng Huyên Nhi nghiêm túc hỏi một câu, nhìn thấy hươu sao nhỏ không phản đối, Băng Huyên Nhi giơ bàn tay nhỏ trắng như tuyết lên, nhẹ nhàng sờ đầu của hươu sao.

Giây tiếp theo.

Băng Huyên Nhi cảm nhận được một luồng linh lực dâng trào, thân thể mềm mại của nàng khẽ lay động, ánh mắt nhất thời trở nên phức tạp.

"Vậy mà thật sự là linh thú, thật không thể tin nổi, ở một tiểu thành trì như thế mà gặp được linh thú, ta thật sự quá may mắn, không đúng... Không phải ta may mắn, là Lý Hiên may mắn, linh thú hiếm có như vậy, linh thú đi theo Lý Hiên, tại vì sao chứ?"

Băng Huyên Nhi nhẹ nhàng sờ hươu sao, trong lòng vô cùng nghi ngờ, nhưng rất nhanh nàng đã phản ứng lại, nghĩ đến chuyện Lý Hiên có thiên phú Hòa Hợp Với Tự Nhiên.

"Có lẽ chính là năng lực này, gần đây đã tìm hiểu được không ít thông tin của Lý Hiên từ Hạnh Nhi, hắn thực sự là một nam nhân thần kỳ."

Băng Huyên Nhi lẩm bẩm, vô cùng yêu thích hươu sao, muốn giữ hươu sao làm của riêng mình, nhưng lại cần có sự đồng ý của Lý Hiên.

"Nên dùng thứ gì để trao đổi với Lý Hiên đây? Chỉ cần hắn đưa hươu sao cho ta, hắn muốn cái gì ta cũng đồng ý."

Con ngươi lạnh lùng của Băng Huyên Nhi xuất hiện gợn sóng, nhưng nàng đơn thuần không biết rằng, câu nói vừa nãy của chính mình đã khiến cho người khác nghe thấy phải nghĩ miên man bất định.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua ba ngày.

Bên ngoài thành Bạch Vân.

Lý Hiên dẫn Thu Nhi và A Ngốc gió bụi dặm trường đi đến trước cổng thành, nhìn thấy cổng thành người đến người đi, náo nhiệt vô cùng.

"Cuối cùng cũng đến rồi, chúng ta vào thành." Lý Hiên mỉm cười nói.

"Sư tôn, một mình Cự Hổ ở trong rừng rậm Bạch Vân không

sao chứ? Ta lo nó sẽ xảy ra chuyện." A Ngốc lo lắng hỏi.

"Không sao, ba ngày này nó đã có được không ít thứ, tiếp theo thực lực của nó sẽ tiến vào thời kỳ tăng vọt, thực lực sẽ càng ngày càng mạnh."

Lý Hiên không để ý vẫy vẫy tay, dẫn hai đứa nhóc đi vào thành Bạch Vân.

Suy nghĩ đến tính an toàn.

Lý Hiên bố trí bọn họ đến tiểu viện cây liễu, dặn dò bọn họ phải nghiêm túc tu hành, sắp xếp Huyết Phân Thân âm thầm bảo vệ bọn họ rồi sau đó mới đi về phía tiêu cục Bạch Vân.

Mấy ngày này ăn gió nằm sương, ăn không ngon, ngủ không ngon, mỗi ngày trừ việc ăn heo rừng nướng ra thì là ăn cừu quay, vịt quay, gà quay, ngày ngày ăn thịt, ăn đến ngán luôn rồi.

Lần này trở lại, Lý Hiên định sẽ ăn thanh đạm một chút, nghỉ ngơi chỉnh đốn thật tốt.

Trở về đến tiểu viện của bản thân, nhìn thấy trong nhĩ phòng không có Tần Nguyệt, trong lòng Lý Hiên lại trống rỗng, cảm thấy vô cùng không nỡ.

"Cuối cùng ngươi cũng đã trở về rồi."

Băng Huyên Nhi xinh đẹp như tiên nữ bay từ sát vách bay xuống, mang theo hương thơm đáp xuống trước mặt Lý Hiên, con mắt lạnh lùng quét nhìn Lý Hiên, mang theo một tia nóng bỏng mờ mịt.

"Sao ngươi còn chưa đi?" Lý Hiên nghi ngờ.

"Tần Nguyệt nhờ ta chăm sóc ngươi, đồng thời để ta mang một chút đồ cho ngươi, nè."

Băng Huyên Nhi vươn bàn tay nhỏ ra, đưa một quả phát ra ánh sáng nhiều màu cho Lý Hiên, lại đưa thêm ba quả tiến hóa, còn có một lệnh bài cổ xưa.

Sau khi lấy ra những thứ này ra, Băng Huyên Nhi lại lấy ra một viên đá thần bí, tiếp tục nói.

Chương 183. Tiến hóa năng lực mới (2)

"Quả Thất Thải có thể giúp ngươi có được linh căn, viên đá này là đá kiểm tra linh căn, có thể kiểm tra linh căn của ngươi, còn về lệnh bài, đó là bằng chứng gia nhập Thanh Liên Tông..."

Băng Huyên Nhi lạnh giọng giải thích, nói sơ qua về tác dụng của những món đồ này, sau đó cũng cho Lý Hiên một tia ý thức.

Làm xong tất cả những điều này, Băng Huyên Nhi nhìn về phía hươu sao, muốn mua hươu sao của Lý Hiên nhưng biết nên mở lời thế nào, mãi cho đến khi Lý Hiên trở về trong phòng, nàng vẫn chưa nói.

Cuối cùng Băng Huyên Nhi bất lực lắc đầu, bay trở về trong tiểu viện của nàng.

Trong chính phòng, dưới tầng hầm tối tăm.

Lý Hiên ngồi xếp bằng, hơi buồn rầu nhìn món đồ trong tay, cuối cùng thở dài một tiếng, cầm một quả tiến hóa lên nuốt xuống, rất nhanh một dòng nước ấm cuồn cuộn chảy trong cơ thể hắn.

'Ting! Tự Phục Hồi Cấp Tốc của ngài tiến hóa thành Tự Phục Hồi Siêu Cấp, tốc độ tự phục hồi tăng mạnh.'

"Tự Phục Hồi Siêu Cấp? Không biết hiệu quả thế nào, thử xem."

Lý Hiên lấy một con gao dăm từ trong túi Càn Khôn ra, dùng lực rạch vào cổ tay trái, kết quả là dùng lực như thế cũng không thể cắt rách lớp da.

"Phòng ngự quá mạnh cũng là một vấn đề, sau này kẻ địch chém ta nửa ngày cũng không chém rách da của ta, bọn họ tức chết thì phải làm sao đây? Ta quá lương thiện rồi."

Lý Hiên lẩm bẩm một câu, sử dụng nhiều sức cắt vào da hơn, cuối cùng cũng để lại một vệt máu trên cổ tay.

Điều khiến Lý Hiên cảm thấy ngạc nhiên chính là trong khoảnh khắc mà vết thương xuất hiện, vết thương đã nhanh chóng bình phục lại với tốc độ phục hồi có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ trong phút chốc đã hồi phục lại như ban đầu, không hề có một vết sẹo nào.

Kết quả này khiến trái tim Lý Hiên mừng rỡ, không nhịn được lấy một quả tiến hóa nữa, muốn xem thử năng lực tiến hóa tiếp theo là cái gì.

Cùng với sự mong đợi sâu sắc, Lý Hiên nuốt quả tiến hóa, cảm nhận được dòng chảy ấm áp tỏa khắp toàn thân, Lý Hiên không khỏi nheo mắt lại.

'Tinh! Huyết Phân Thân số hiệu 999 của ngài đã tìm thấy vị trí của Thanh Liên tông, phát hiện rất nhiều người đang chờ gia nhập môn phái ở bên ngoài Thanh Liên tông.'

'Tinh! Ý Niệm Giao Tiếp của ngài tiến hóa thành Ý Niệm Truyền Tải. Ý thức có thể truyền xa hơn và có thể Ý Thức Giao Tiếp thông qua vật phẩm.'

"Ý Thức Truyền Tải? Ta cảm thấy năng lực này rất bình thường. Quên đi, tiếp tục ăn quả tiến hóa."

Lý Hiên nuốt quả tiến hóa cuối cùng. Dòng nước ấm vốn đang dâng trào lập tức tăng vọt, cả người hắn cảm thấy thoải mái như ngâm mình trong suối nước nóng.

'Tinh! Ý Thức Truyền Tải của ngài tiến hóa thành Linh Hồn

Giáng Lâm. Ngài có thể tùy ý để linh hồn của bình buông xuống.’

“Linh Hồn Giáng Lâm? Nghe tên có vẻ rất lợi hại, thử xem.”

Lý Hiên nhắm mắt lại, trước mắt hắn xuất hiện rất nhiều điểm sáng.

Những điểm sáng này chính là Huyết Phân Thân của hắn. Chỉ cần hắn muốn, linh hồn của hắn có thể lập tức buông xuống bên trong cơ thể Huyết Phân Thân.

“Trước kia là ý thức hàng lâm, hiện tại đã trở thành linh hồn hàng lâm. Nói cách khác, ta có thể sử dụng Thuấn Di thông qua phân thân.”

Đôi mắt của Lý Hiên sáng lên. Hắn cảm thấy mình đã giải quyết được một vấn đề lớn. Hắn tiếp tục vui vẻ quan sát điểm sáng.

Theo quan sát, Lý Hiên phát hiện ra bên trong những điểm sáng có một vài vật phẩm có thể giáng lâm, ví dụ như những cuộn tranh hắn vẽ hay Huyết Nhân Ngẫu hắn điêu khắc, hắn đều có thể giáng lâm.

“Tốt lắm. Thử một chút vậy.”

Lý Hiên chọn Huyết Nhân Ngẫu bên cạnh Tần Nguyệt, kích hoạt Linh Hồn Giáng Lâm và buông xuống trên thân thể Huyến Nhân Ngẫu.

Một giây sau.

Lý Hiên nhìn thấy đại điện lộng lẫy và rực rỡ với những cây cột màu đỏ chạm khắc hình rồng phượng, hết sức tinh xảo và đẹp mắt.

Chung quanh điện treo rủ rất nhiều lụa trắng. Những tấm lụa

trắng này phất phơ trong gió, có vẻ vô cùng phiêu dật.

Trong đại điện.

Hơi nước ấm bốc lên khiến đại điện trở nên mông lung.

Dưới màn hơi nước là một hồ tắm rộng lớn, bên trong rải đầy cánh hoa. Xuyên qua hơi nước, hắn có thể loáng thoáng nhìn thấy Tần Nguyệt đáng yêu đang tắm.

“Khụ khụ.”

Lý Hiên vội vàng thu hồi Linh Hồn Giáng Lâm. Hắn khẽ ho vài tiếng, cảm thấy bản thân thực sự buông xuống không đúng lúc chút nào.

Bên kia.

Trong đại điện lộng lẫy.

Tần Nguyệt đang tắm rửa đột nhiên mở mắt, con ngươi rực lên ánh sáng đỏ như lửa.

Nhưng nàng nghiêng đầu suy ngẫm cẩn thận, bỗng nhỏ giọng nói: “Sư tôn? Là ngươi đang ho khan sao?”

Không có người trả lời Tần Nguyệt, đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Điều này khiến Tần Nguyệt rất khó hiểu, tiếp tục nghiêng đầu nhỏ suy ngẫm.

Đúng lúc này.

Vài thị nữ áo trắng nhanh chóng bước đến, cung kính hành lễ: “Tần Nguyệt đại nhân, ngài gọi chúng ta ạ?”

“Các ngươi, có thấy ai vào không?” Tần Nguyệt cau mày hỏi.

“Thưa đại nhân, chúng ta không nhìn thấy. Chung quanh có

mười hai lớp trận pháp che chắn, không ai có thể tiến vào.” Mấy thị nữ dè dặt trả lời.

“Được rồi, đi ra ngoài đi.”

Tần Nguyệt đuổi người đi, nhanh chóng mặc quần áo, rồi cẩn thận kiểm tra đại điện một phen.

Sau khi xác nhận không có ai, nàng nhíu mày thì thầm.

“Chẳng lẽ là do ta quá nhớ sư tôn sao? Ta rất muốn gặp hắn. Nhanh thôi, chỉ cần ta trở nên mạnh hơn nữa, ta có thể trở về gặp hắn.”

Nói xong, Tần Nguyệt lấy một cái hộp tinh xảo và đẹp mắt từ túi trữ vật ra, sau khi nắp hộp mở ra đã để lộ một thứ quả tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Chương 184. Linh Hồn Giáng Lâm

“Khi nào trở về, ta nhất định phải đưa trái này cho sư tôn. Ta đoán sư tôn nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Tần Nguyệt khẽ nói, đôi mắt trong veo nhìn hướng thành Bạch Vân ở nước Đại Hạ, lẳng lặng nhìn chăm chú hồi lâu.

Bên kia.

Bên ngoài rừng rậm Mê Vụ.

Diệp Phàm với làn da ngăm đen và vóc dáng kiên nghị đang ngồi trên một tảng đá ăn cơm với vài người bạn đồng hành, vừa ăn, bọn họ vừa trò chuyện.

“Diệp Phàm đại ca, vì sao ngươi luôn giúp đỡ người khác? Mỗi lần gặp chuyện bất bình, ngươi đều ra tay giúp đỡ. Tuy cứu được người khác, trên người ngươi lại xuất hiện rất nhiều vết thương.”

Một cô nương hơi mập trong đội ngũ quan tâm nhìn Diệp Phàm.

“Bởi vì ta cũng được người khác giúp đỡ như vậy mới có thể sống sót. Nếu không có hắn, ta đã chết, cho nên ta đã thề sẽ bảo vệ kẻ yếu như hắn.” Diệp Phàm trầm giọng nói.

“Còn có chuyện như vậy à. Diệp Phàm đại ca, người tốt bụng đó là ai? Ta rất muốn được gặp người đó.” Cô gái hơi mập hỏi tiếp.

“Ta không gặp được hắn nữa. Hắn đã chết rồi. Vì bảo vệ ta,

hắn bị vô số kẻ địch vây công. Cuối cùng, hắn chết trong vũng máu. Khi chết, hắn vẫn đứng vững, đỉnh thiên lập địa.” Diệp Phàm khổ sở giải thích.

“Việc này……”

Mọi người nghe vậy đều cảm động nhưng lại không biết nói gì. Không khí dần trở nên nặng nề.

Diệp Phàm không nói gì nữa. Hắn ngước đầu nhìn lên bầu trời, trong đầu nhớ đến bóng người đỉnh thiên lập địa trong ánh chiều tà.

Đó là đại sư huynh của hắn, cũng là người mà hắn luôn kính trọng. Hắn thề sẽ kế thừa trách nghiệm của đại sư huynh, bảo vệ kẻ yếu.

Thế nhưng.

Di thể của đại sư huynh bị mất, vẫn chưa tìm thấy, cho đến lúc này đây vẫn là điều khiến Diệp Phàm khó chịu nhất.

Cũng vào lúc này.

Tiếng gầm rú liên tiếp vang lên bên trong rừng rậm Mê Vụ, sắc mặt của Diệp Phàm đột nhiên thay đổi.

“Âm thanh này là của cuồng sư ô nhiễm, hơn nữa số lượng trên hai mươi con. Rút lui, mau rút lui.”

Nghe giọng nói của Diệp Phàm, mọi người vội vàng lui về phía sau.

Bọn họ không hiểu tại sao bên ngoài rừng rậm Mê Vụ lại xuất hiện cuồng sư ô nhiễm mạnh như vậy.

Nhưng bọn họ vừa mới chạy được mấy trăm mét, hắc lang ô nhiễm cũng lao tới từ phía sau, vẻ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm

nhóm Diệp Phàm.

“Diệp Phàm, cuối cùng cũng tìm được ngươi. Ngươi dám giết người của Quỷ Thần giáo chúng ta, hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

Cùng với giọng nói kiêu ngạo, một gã nam nhân mặc áo bào màu đen xua hắc lang ô nhiễm từ phía sau đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Ở hướng rừng rậm Mê Vụ, cuồng sư ô nhiễm và một gã nam nhân mặc áo bào màu đen khác cũng xông ra.

Bị bao vây, sắc mặt của Diệp Phầm hoàn toàn thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng.

Tiêu cục Bạch Vân, tầng hầm ngầm.

Lý Hiên còn đang nghiên cứu năng lực Linh Hồn Giáng Lâm, chuẩn bị lựa chọn một mục tiêu khác để thí nghiệm lại.

Vào lúc này.

Âm thanh của trợ lý nhỏ đột nhiên vang lên.

‘Tinh! Đệ tử Diệp Phàm của ngài gặp phải nguy cơ lớn thứ hai trong đời, đang lâm vào nguy hiểm, vượt qua nguy cơ có thể đạt được kỳ ngộ.’

‘Tinh! Huyết Phân Thân số hiệu 666 chứng kiến cảnh này, cho rằng không có khả năng cứu giúp Diệp Phàm, thỉnh cầu trợ giúp của ngài.’

“Thỉnh cầu trợ giúp à? Đúng lúc ta cần thí nghiệm Linh Hồn Giáng Lâm, vậy đi một chuyến đi.”

Lý Hiên mỉm cười, lập tức kích hoạt năng lực Linh Hồn Giáng Lâm. Khung cảnh trước mặt thay đổi rất nhanh, hắn lập tức nhìn

thấy một khu rừng rậm xanh tươi tràn trề sức sống.

“Cơ thể thực sự cứng ngắc.”

Lý Hiên di chuyển cơ thể của mình và phát hiện thân thể vô cùng cứng nhắc, giống như làm bằng gỗ, không thể co duỗi tự nhiên được. Vì vậy, hắn đành mở Góc Nhìn Thượng Đế trước để xem xét tình trạng của Diệp Phàm.

Rất nhanh.

Lý Hiên đã nhìn thấy cách đó hai cây số, trong khu vực đầy đá vụn.

Diệp Phàm đang nhờ vào sự che đậy của đất đá, hắn điên cuồng chiến đấu với sinh vậy ô nhiễm, đánh đến mức máu đỏ nhuộm đẫm toàn thân.

Những người bạn đồng hành của Diệp Phầm đang chạy trốn. Sau khi biết những người này tìm đến Diệp Phàm, bọn họ cuối cùng lựa chọn rời đi, bỏ lại Diệp Phàm.

Cảnh tượng như vậy khiến trong lòng Diệp Phàm cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bởi vì Diệp Phàm là ân nhân cứu mạng của bọn họ, nhưng khi chính hắn gặp nguy hiểm, bọn họ lại lựa chọn chạy trốn.

Dưới sự tấn công của sinh vật ô nhiễm, Diệp Phàm với sự bi thống trong lòng, hắn cô độc một thân một mình, một đao một kiếm chém giết, chiến đấu đến máu me khắp người.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, Lý Hiên thở dài thườn thượt, bước những bước đi cứng nhắc, nhảy ra khỏi rừng rậm.

Khu vực đá vụn.

Trên thân thể của Diệp Phàm chằng chịt vết thương, tầm nhìn

dần dần mơ hồ, chiến đấu trong thời gian dài đã hao hết khí huyết của hắn, phản ứng dần dần chậm lại.

Thế nhưng.

Hắn mới chỉ chém được bốn mươi con hắc lang ô nhiễm, còn hai gã mặc áo đen và rất nhiều sinh vật ô nhiễm vẫn chưa bị giải quyết.

Kẻ địch mạnh khiến Diệp Phàm cảm thấy áp lực vô cùng, đặc biệt khi nghĩ đến những người bạn đồng hành đã bỏ trốn, Diệp Phàm càng cảm thấy đau khổ.

“Đại sư huynh, chắc hẳn là ngươi cũng đã từng trải qua cảnh này. Cảm giác bị bỏ rơi thật sự rất khó chịu.”

Diệp Phàm thở hổn hển, vứt thanh kiếm gãy trong tay, một tay cầm trường đao. Hắn ấn vết thương ở bụng, cảnh giác với bốn phía.

Chương 185. Khúc hát của cương thi

Chung quanh có quá nhiều kẻ địch. Chưa nói đến hai nam nhân mặc áo bào màu đen có thực lực quỷ dị, chỉ tính riêng những sinh vật ô nhiễm kia, con yếu nhất cũng đã mạnh ngang Luyện Khí tầng mười.

Đối diện với nhiều kẻ địch mạnh như thế, trong khi bản thân chỉ là Luyện Khí tầng thứ mười, Diệp Phàm cảm thấy vô cùng khó khăn.

Trong lòng Diệp Phàm không khỏi dâng lên chút tuyệt vọng. Hắn cảm thấy đường sống đang rời xa mình.

Cũng vào thời điểm này.

Vào thời khắc trong lòng Diệp Phàm cảm thấy tuyệt vọng.

Mây đen trên bầu trời tụ lại ngày càng nhiều, uy áp đáng sợ từ trên trời giáng xuống.

Uy áp ấy khiến sinh vật ô nhiễm ở nơi này vô cùng hoảng sợ, thậm chí hai gã mặc đồ màu đen cũng vội vàng rút lui.

Đáng tiếc, bây giờ rút lui thì đã quá muộn.

Ngay khoảnh khắc uy áp giáng xuống, mây đen ngưng tụ thành hình, một giây sau, sấm sét dày đặc, chằng chịt như rắn điện rít gào từ trên trời giáng xuống.

Rầm rầm rầm!

Sấm sét kinh khủng như sự trừng phạt của thần thánh, hung hăng đánh vào đàn sinh vật ô nhiễm bên dưới, bao trùm lên tất cả sinh vật ô nhiễm.

Sấm sét đến quá đột ngột và quá bất ngờ khiến bọn chúng không kịp chuẩn bị.

Đàn sinh vật ô nhiễm căn bản không kịp phản kháng. Chúng chỉ có thể hóa thành than dưới sấm sét chói lóa, biến thành hư vô trong tiếng kêu rên thảm thiết.

Chỉ trong chốc lát.

Sinh vật ô nhiễm tại nơi này đều biến thành tro bụi, ngay cả hai gã mặc áo bào màu đen cũng không thể may mắn thoát khỏi, tất cả đều bị sấm sét rửa sạch hoàn toàn.

Toàn bộ hiện trường cuối cùng chỉ còn lại Diệp Phàm đang ngây ngốc, cùng một cương thi tà ác với mặt mũi dữ tợn đang giơ cao tay trái.

“Vấn đề giải quyết. Rút lui!”

Thấy vấn đề đã được giải quyết, Lý Hiên cảm thấy tinh thần tiêu hao quá nhiều, hắn dứt khoát thu lại linh hồn của mình, giao phần còn lại cho Huyết Phân Thân xử lý.

Huyết Phân Thân tuy suy yếu rất nhiều, nhưng nó mới chỉ tiêu hao một phần ba huyết dịch, tối đa là thực lực giảm xuống một chút, không ảnh hưởng đến việc đi lại.

Vì vậy, Lý Hiên rời đi, chỉ để lại cương thi Huyết Phân Thân suy yếu lẳng lặng đứng đó.

Đối diện.

Diệp Phàm đứng ngơ ngác, chứng kiến kẻ thù hóa thành tro

bụi với vẻ khó tin, đồng thời trong lòng vô cùng cảm động, cảm tạ người đã cứu giúp mình.

Với lòng biết ơn sâu sắc, Diệp Phàm quay đầu nhìn về nơi sấm sét ngưng tụ đầu tiên, sau đó nhìn thấy một con cương thi tà ác.

Nhìn vào khuôn mặt dữ tợn của cương thi, sắc mặt của Diệp Phàm thay đổi, hắn bất ngờ thốt lên.

“Đại… đại sư huynh? Ngươi là đại sư huynh!!”

Diệp Phàm rất kinh hoảng. Cương thi trước mặt hắn có vẻ ngoài thật sự rất giống với đại sư huynh, dù nó đã trở nên xấu xí, gương mặt cũng trở nên dữ tợn.

Nhưng hắn vẫn có thể nhận ra bóng dáng của đại sư huynh từ trên người con cương thi này, hơn nữa còn quá giống.

Liên tưởng đến thi thể bị trộm của đại sư huynh, nhìn cương thi trước mặt, cả hành vi cứu giúp hắn của cương thi, Diệp Phàm hoàn toàn lô vẻ xúc động.

“Đại sư huynh, ngươi nhất định là đại sư huynh, bởi vì vào thời khắc ta rất tuyệt vọng, khi tất cả mọi người bỏ rơi ta, chỉ có ngươi mới cứu giúp ta. Cương thi tà ác, thích tấn công và giết người, trên người tản ra hơi thở tà ác, nhưng ta không cảm nhận được hơi thở tà ác ở trên người ngươi, ta chỉ nhận được sự bình thản.”

“Ngoại trừ đại sư huynh lòng mang nghĩa lớn, không ai có thể hóa thành cương thi mà vẫn có biểu hiện như vậy, càng không có khả năng dùng thân thể tà ác của cương thi để triệu hồi sấm sét. Sấm sét đại diện cho chính nghĩa. Dùng thân thể tà ác của cương thi để triệu hồi sấm sét, e rằng trên thế gian này chỉ có đại sư huynh lòng mang nghĩa lớn. Cho nên ngươi nhất đinh là đại sư huynh.”

Diệp Phàm bước từng bước về phía đại sư huynh, không hề lo lắng cương thi sẽ tấn công mình.

Mặc dù người ta đồn đại rằng cương thi là tà vật, sẽ giết nhân loại, Diệp Phàm vẫn không ngừng tiến về phía trước.

Diệp Phàm không dám quên cái ơn hai lần cứu mạng, hơn nữa, hắn tin tưởng cương thi nhất định là đại sư huynh, tuyệt đối sẽ không tấn công hắn.

Với quyết tâm như vậy.

Diệp Phàm đi từng bước về phía trước, cuối cùng dừng lại trước mặt cương thi, thò tay chạm vào cánh tay của cương thi.

Không tấn công, không giết chóc.

Huyết Phân Thân cương thi chậm rãi hạ cánh tay trái đang giương cao xuống, sau đó suy yếu quay đầu, nhảy từng bước rời đi.

Thấy cương thi không tấn công mình, Diệp Phàm càng tin chắc đây là đại sư huynh của mình, nước mắt lưng tròng, hắn đuổi theo, đi bên cạnh cương thi, hắn nói

“Đại sư huynh, ta không ngờ cho dù đã chết mà ngươi vẫn bảo vệ ta, mặc dù biến thành cương thi, ngươi cũng trợ giúp ta. Cuộc đời của Diệp Phàm ta có một vị đại sư huynh như thế, có chết cũng không tiếc. Ha ha ha ha.”

Diệp Phàm cười điên cuồng, vừa cười vừa khóc, nhất là khi nhìn khuôn mặt dữ tợn của cương thi, hắn càng cảm thấy trời cao quá bất công.

Rất nhiều, rất nhiều ác nhân còn sống, nhưng đại sư huynh lòng mang nghĩa lớn đã chết, còn biến thành cương thi mà mọi người đều sợ hãi và muốn tiêu diệt.

Kết quả như vậy khiến Diệp Phàm vô cùng khó chịu.

“Đại sư huynh, ngươi yên tâm đi. Cho dù ngươi biến thành cương thi, ngươi vẫn là đại sư huynh của ta. Nếu gặp phải người tu tiên muốn trảm yêu trừ ma, muốn tiêu diệt ngươi, ta chắc chắn sẽ bảo vệ ngươi bằng tất cả sức lực. Cho dù chết, ta cũng chết trước ngươi một bước. Ta thề sẽ vĩnh viễn bảo vệ ngươi an toàn.”

Chương 186. Khúc hát của cương thi (2)

Diệp Phàm thề chắc như đinh đóng cột, đôi mắt tràn đầy kiên định.

Sau khi lập lời thề, Diệp Phàm cảm thấy trái tim mình đập thình thịch, Ma Thần Chi Huyết trong cơ thể đột nhiên phân tán.

Trong chốc lát.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy toàn thân như sắp bị xé rách, khí huyết dao động mãnh liệt, điên cuồng dâng trào trong cơ thể.

“Không tốt! Này là sắp đột phá!”

Sắc mặt Diệp Phàm thay đổi. Hắn vội vàng ngồi khoanh chân, bắt đầu điều động khí huyết, thử đột phá Luyện Thể Tông Sư.

Hắn vốn dự định đột phá Luyện Thể Tông Sư muộn một chút bởi vì hắn không nắm chắc việc vượt qua tâm ma, nhưng bây giờ căn bản không thể trì hoãn được, hắn đành phải thử đột phá.

Với sự lo lắng sâu sắc, Diệp Phàm dùng hết sức đột phá. Hắn nhắm mắt lại, cố gắng vận chuyển khí huyết.

Tuy nhiên, việc Ma Thần Chi Huyết bộc phát đã mang đến rất nhiều ảnh hưởng, giúp hắn thu được lợi ích rất lớn, đồng thời, nó cũng cuốn theo rất nhiều nguy hiểm.

Điều này cũng khiến Diệp Phàm dần dần lạc lối, đi đến ngõ cụt dưới ảnh hưởng của tâm ma.

‘Tinh! Đệ tử Diệp Phàm của ngài vô tình kích hoạt Ma Thần Chi Huyết, bắt đầu đột phá Luyện Thể Tông Sư.’

‘Tinh! Ma Thần Chi Huyết quá bá đạo, tâm ma sẽ giáng xuống với cường độ gấp mười lần.’

Thành Bạch Vân, tiêu cục Bạch Vân.

Lý Hiên đang ngồi trong tầng hầm, sắc mặt hơi tái. Hắn chuẩn bị đứng dậy rời đi, về giường nghỉ ngơi.

Nhưng âm thanh nhắc nhở đột ngột làm gián đoạn hành vi của hắn. Hắn đành tiếp tục ngồi xuống.

“Cường độ gấp mười lần quá tàn nhẫn, chúng ta đành hỗ trợ hắn một chút, đề phòng nhỡ có gì xảy ra.”

Lý Hiên lại một lần nữa kích hoạt Linh Hồn Giáng Lâm, ý thức lại buông xuống cơ thể cương thi Huyết Phân Thân. Hắn bắt đầu kiểm tra tình huống chung quanh.

Rất nhanh.

Lý Hiên đã tập trung vào Diệp Phàm và phát hiện hắn đã đến thời khắc nguy cấp, cả người ngồi dưới đất, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Thấy cảnh tượng này, Lý Hiên biết tâm ma của Diệp Phàm đã bắt đầu rồi, thậm chí đã tiến dần đến đường chết, phải hỗ trợ hắn trấn áp tâm ma bằng toàn bộ sức mạnh.

Nhưng mà.

Đây là Huyết Phân Thân cương thi, căn bản không cầm sáo hay nhạc cụ nào cả, tìm được công cụ trong thời gian ngắn cũng rất khó.

Bất đắc dĩ.

Lý Hiên đành phải lựa chọn phương án duy nhất, chính là hắt bằng cơ thể cương thi.

Thử mở miệng ra, Lý Hiên phát hiện tuy miệng cứng đờ nhưng hắn vẫn có thể phát ra âm thanh.

Vì vậy, Lý Hiên mở Trấn Áp Tinh Thần và chậm rãi ngâm nga.

“A… a a… a a a a a…”

Âm thanh hơi khàn, hơi trầm thấp, hơi khó nghe vang lên, vang vọng quanh khu vực này với vận luận của nó.

Âm thanh này rất khó nghe, chắc chắn không phải âm nhạc hay.

Nhưng trong hoàn cảnh này, tại thời khắc Diệp Phàm bất lực nhất, âm thanh này đã trợ giúp Diệp Phàm, giúp hắn gian nan sống sót trong tâm ma.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Đột phá của Diệp Phàm dần dần kết thúc, khí tức mạnh mẽ tràn ngập thân thể Diệp Phàm.

Đó là khí tức của Luyện Thể Tông Sư. Hắn đã đột phá thành công.

Chứng kiến cảnh này.

Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm. Hai lần sử dụng tinh thần đối với hắn mà nói thì khá là mệt mỏi, hắn cần phải ngủ một giấc thật ngon.

Vì vậy, Lý Hiên rời đi, hiện trường chỉ còn lại Diệp Phàm và Huyết Phân Thân cương thi đã ngừng ca hát.

Năm phút sau.

Diệp Phàm từ từ mở mắt ra, nhìn cương thi đang yên lặng canh giữ bên cạnh mình bằng ánh mắt phức tạp.

Nghĩ đến tiếng hát vừa vang lên như hy vọng vừa rồi, Diệp Phàm cảm kích nói.

“Đại sư huynh, ngươi lại cứu ta một lần nữa. Tiếng hát của ngươi nghe rất hay. Chúng ta gọi nó là khúc hát của cương thi đi!”

‘Tinh! Đệ tử Diệp Phàm của ngài đột phá Luyện Thể Tông Sư, ngài nhận được một phần thưởng.’

‘Tinh! Đệ tử Diệp Phàm của ngài có được Ma Thần Chi Huyết, ngài lại nhận được một phần thưởng.’

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài đã nhận Huyết Phân Thân cương thi là đại sư huynh.'

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài đã thề sẽ vĩnh viễn bảo vệ Huyết Phân Thân cương thi.'

Âm thanh máy móc, không ngừng vang lên.

Lý Hiên ngồi dưới tầng hầm, yên lặng kiểm tra thông báo, trong mắt loé lên như có điều suy nghĩ.

"Nếu đã như thế, vậy thì bố trí Huyết Phân Thân cương thi ở lại bên cạnh Diệp Phàm."

Lý Hiên hạ mệnh lệnh cho Huyết Phân Thân, đồng thời đợi phần thưởng xuất hiện.

'Ting! Phần thưởng thứ nhất ngài nhận được: Thực lực tăng một cấp, đạt đến Luyện Khí tầng bốn.'

'Ting! Phần thưởng thứ hai ngài nhận được: Trị Liệu Chi Huyết, dòng máu của ngài đã chứa hiệu quả trị liệu."

"Trị Liệu Chi Huyết? Thú vị."

Lý Hiên vô cùng bất ngờ, không nghĩ tới mình lại nhận được năng lực đặc biệt như này.

Phải biết rằng, Trị Liệu Chi Huyết kết hợp với Tự Phục Hồi Siêu Cấp, hắn chính là cỗ máy chiến đấu bất tử.

"Không chỉ như thế, phạm vi hiệu quả của Trị Liệu Chi Huyết cực lớn, thích hợp sử dụng trong nhiều mặt."

Trong mắt Lý Hiên loé lên tia sáng, nghĩ đến rất nhiều phạm vi ứng dụng của Trị Liệu Chi Huyết, hắn lập tức truyền năng lực của mình cho toàn bộ Huyết Phân Thân.

Cảm nhận được thực lực Huyết Phân Thân lại lần nữa tăng cường, Lý Hiên hài lòng gật đầu, nhưng thử vận chuyển công pháp tu hành, Lý Hiên càng cảm thấy linh khí xung quanh mỏng manh.

Lúc trước thực lực yếu miễn cưỡng có thể chấp nhận, nhưng đến Luyện Khí tầng bốn, hắn rõ ràng cảm thấy linh khí không đủ, buộc phải tìm một mảnh đất dày đặc linh khí.

"Sau này rồi nói sau đi."

Chương 187. Trị Liệu Chi Huyết

Lý Hiên khẽ lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ tới viên đá kiểm tra linh căn Băng Huyên Nhi cho hắn.

"Kiểm tra một chút xem thử."

Lý Hiên lấy viên đá ra, thử cầm chặt viên đá.

Qua khoảng một chút thời gian, ánh sáng trên viên đá chớp nháy, hiện ra một hàng thông tin: Thổ lôi song linh căn.

"Chỉ có thể kiểm tra ra tình huống đại khái! Hơi sơ sài, bỏ đi, cũng kiểm tra thử một chút cho phụ mẫu xem sao."

Lý Hiên bước ra khỏi tầng hầm, đi đến trạch viện của phụ mẫu, kiểm tra linh căn cho từng người một.

Điều khiến Lý Hiên bất ngờ là mẫu thân có bốn linh căn, phụ thân có năm linh căn, đều là người có khả năng tu tiên.

"Phụ thân là Luyện Thể tầng chín, mẫu thân Luyện Thể là tầng năm, tuy rằng đã cho bọn họ không ít đan dược, nhưng còn cách bước tu tiên còn rất xa."

Lý Hiên để lại cho phụ thân một ít đan dược, cùng với rất nhiều Tình Tự Chi Thuỷ, dặn dò bọn họ dốc sức tu hành, rồi mới một lần nữa trở lại trong tiểu viện.

"Lý Hiên."

Một bóng dáng đẹp như tiên nữ từ sát vách lơ lửng bay tới, đáp xuống trước mặt Lý Hiên, dùng con ngươi trong trẻo nhìn chăm chú Lý Hiên.

"Sao vậy?"

Lý Hiên nhìn Băng Huyên Nhi thân thể mềm mại ở đối diện, váy dài trắng muốt của đối phương nhẹ nhàng lay động trong gió.

"Ta..."

Băng Huyên Nhi rất muốn hươu sao nhỏ, nhưng nàng trước giờ chưa cầu xin ai, bây giờ thật sự không thể mở lời cầu xin người khác, im lặng một lúc lâu nàng mới nói.

"Lúc nào ngươi đi Thanh Liên Tông vậy? Bên đó có đủ loại bí tịch tu tiên, linh lực dồi dào, tài liệu tu tiên phong phú, gạo kê linh, gạo linh, lúa mạch linh, các loại thực phẩm nguyên liệu nấu ăn gì cũng không thiếu gì, ta kiến nghị ngươi mau chóng đi Thanh Liên Tông."

"Thanh Liên Tông sao."

Lý Hiên nhìn về hướng Bạch Vân Sơn ở ngoài thành.

Ở nơi đó.

Một ngọn núi cao đứng sừng sững, vân khí màu trắng lượn lờ, linh khí xao động, là dấu vết của một phái tiên gia.

Lý Hiên vẫn khá mong đợi vào Thanh Liên Tông, chủ yếu khoảng cách gần, về nhà thuận tiện, còn có thể mua được đủ loại tài liệu.

Trước đó, khi hắn trở thành luyện khí sư nhất phẩm, hắn đã chuẩn bị chế tạo một thanh pháp khí, nhưng Huyết Phân Thân đã tìm kiếm rất lâu mà cũng không tìm được đủ tài liệu.

Rất nhiều thứ, thành trì nhân loại hoàn toàn không có.

Cộng với linh khí xung quanh mỏng manh, càng ngày càng theo không kịp tu vi của hắn, rời khỏi nơi đây là chuyện sớm

muộn.

Nhất là cảm xúc hấp thu trên người cường giả cũng nhiều hơn, cho nên Lý Hiên gật gật đầu.

"Được, ta thu xếp một chút, ba ngày sau xuất phát."

"Được, hươu sao nhỏ nhất định phải dẫn theo." Băng Huyên Nhi vội vàng đề nghị.

"Nó thì không dẫn theo, bảo nó ở nhà canh cổng." Lý Hiên lắc đầu từ chối.

"Hả? Ở nhà canh cổng?" Băng Huyên Nhi sửng sốt, chớp đôi mắt nhìn Lý Hiên, trong lòng phải nói là rất buồn rầu.

Người khác, sau khi có được linh thú, các loại đồ tốt đều cho linh thú, còn sắp xếp động phủ dồi dào linh khí cho linh thú.

Nhưng Lý Hiên thì ngược lại.

Chẳng những sắp xếp cho linh thú ở trong một cái ổ nhỏ rách nát, còn là thành trì nhân loại với linh khí cực kỳ loãng, điều này khiến trong lòng Băng Huyên Nhi cảm thấy không hề cân bằng.

"Lý Hiên, thật sự không mang theo hươu sao nhỏ sao? Nó rất bất phàm, không đối đãi với nó thật tốt, nói không chừng nó sẽ rời đi." Băng Huyên Nhi không nhịn được, nhắc nhở.

"Không sao, hươu nhỏ, ngươi bằng lòng ở nhà canh cổng không?" Lý Hiên nhìn hươu sao nhỏ.

Nghe thấy giọng nói của Lý Hiên, hươu sao nhỏ lập tức chạy tới, ngoan ngoãn gật gật đầu.

"Cái này..."

Nhìn thấy hươu sao nhỏ ngoan ngoãn như vậy, lại suy nghĩ

đến hành động để hươu sao nhỏ canh cổng của Lý Hiên, trong lòng Băng Huyên Nhi bị đả kích.

Nàng rất muốn nói, người so với người càng tức chết người, bị đối xử không công bằng, hươu sao nhỏ thế mà còn gật đầu đồng ý.

Phải biết đây là linh thú, người khác cầu còn cầu không được linh thú, đều là cung phụng giống như cúng Phật.

Nhưng hiện tại hay rồi, Lý Hiên vậy mà lại để linh thú canh cổng, quả thực là không có lý lẽ.

Băng Huyên Nhi trong lòng bất bình, nàng một lần nữa xác nhận nói: "Thật sự canh cổng?"

"Ừ."

Lý Hiên gật đầu như đương nhiên.

Băng Huyên Nhi nhìn dáng vẻ đương nhiên của Lý Hiên, càng cảm thấy hết cách, cuối cùng trừng Lý Hiên một cái, đứng dậy bay về.

...

Lý Hiên nhìn Băng Huyên Nhi rời đi, hấp thu cảm xúc tuôn ra từ trên người Băng Huyên Nhi, cảm thấy Băng Huyên Nhi thật sự rất dễ cảm xúc hoá.

Cân nhắc tới chuyện mình cần rời đi, Lý Hiên chuẩn bị để lại cho phụ mẫu một ít Tình Tự Chi Thuỷ, tất nhiên phải hấp thu cảm xúc nhiều hơn.

Ngẩng đầu, Lý Hiên nhìn Lôi Điện Kim Điêu trên cây, còn có hươu sao nhỏ bên chân.

"Còn chưa đặt tên cho các ngươi, đặt cho các ngươi một cái tên khí phách." Lý Hiên dừng một chút rồi tiếp tục nói.

"Kim điêu là Tiểu Kim, hươu sao tên Tiểu Hoa, cứ như vậy."

Ầm!

Sát vách.

Băng Huyên Nhi vừa mới đáp đất suýt chút nữa loạng choạng té ngã, gương mặt nàng căng chặt, cạn lời dùng thần thức lướt qua Lý Hiên, nhỏ giọng phỉ nhổ nói.

"Hoàn toàn không hề khí phách có được không, tên của kim điêu còn được, hươu sao gọi là Tiểu Hoa, nên gọi là Hoa Hoa mới đúng, chao? Hình như còn quê mùa hơn."

Băng Huyên Nhi chìm vào trong chứng khó lựa chọn, không biết nên đặt tên gì, vô cùng đau đầu.

Sát vách.

Lý Hiên hấp thu cảm xúc xung quanh, trở lại phòng thu dọn đồ đạc, nên mang theo đều mang theo rồi.

Chương 188. Trị Liệu Chi Huyết (2)

Về phần hươu sao nhỏ và Lôi Điện Kim Điêu, Lý Hiên thật sự không định dẫn đi.

Có hai tiểu tử này ở đây, còn có Huyết Phân Thân âm thầm bảo vệ, đủ để bảo vệ phụ mẫu hắn rồi, Lý Hiên cũng có thể an tâm đi tới Thanh Liên Tông.

...

Thanh Liên Tông.

Trên bệ đá xanh ở trước sơn môn.

Tông chủ Chu Chính, đi cùng với chín vị trưởng lão, nhìn nhóm người báo danh dưới núi.

"Thế nào? Người mang theo lệnh bài đến chưa? Đó là người mà đại tu sĩ Vũ Tiên Tông giới thiệu, chúng ta nhất định phải chiếu cố cẩn thận." Chu Chính nhìn đại trưởng lão.

"Vẫn chưa, nhóm đệ tử đầu tiên sắp nhận đủ rồi, nhưng còn chưa nhìn thấy người mang lệnh bài đến." Đại trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu.

"Ta đã phái người canh ở phụ cận tông môn, nhìn thấy người đeo lệnh bài là lập tức bẩm báo, hiện tại việc có thể làm còn là chờ đợi." Nhị trưởng lão cũng lên tiếng nói.

"Đúng rồi, sau khi người mang theo lệnh bài tới, chúng ta nên chiếu cố hắn như thế nào? Chúng ta là tông môn tiên gia, không

thể quá không có phong độ tiên gia, mặt dày chiếu cố hắn thì không được."

"Cái này dễ thôi, chúng ta âm thầm chiếu cố là được, như vậy đệ tử khác cũng sẽ không có ý kiến, còn thể hiện sự công bằng chính trực của chúng ta."

"Đúng đúng đúng, cứ làm như vậy."

Một đám lão già tụ lại một chỗ xì xào bàn tán, ra vẻ đạo mạo chốt ý định âm thầm chiếu cố Lý Hiên.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua ba ngày rồi.

Sáng sớm hôm đó, ánh nắng tươi đẹp, hoa thơm chim hót.

Lý Hiên dưới sự tiễn biệt của phụ mẫu, dẫn theo A Ngốc và Thu Nhi ra khỏi cổng thành, ngồi xe ngựa đi về hướng Thanh Liên Tông.

Băng Huyên Nhi không đi theo, nàng nói muốn chăm sóc hươu sao nhỏ, dự định qua mấy ngày nữa sẽ đến Thanh Liên Tông tìm Lý Hiên.

Lý Hiên cũng không xem là chuyện to tát gì, ngược lại thoải mái nhàn nhã đi dưới ánh nắng sáng sớm, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Lúc này.

Một đội cưỡi ngựa xông ra khỏi thành Bạch Vân, dẫn đầu rõ ràng là Triệu thống lĩnh, còn có một thư sinh non trẻ cùng với hai nha hoàn.

Những người này cưỡi con ngựa cao to nhanh chóng tiến lên, sau khi giao nhau với xe ngựa của Lý Hiên.

Triệu thống lĩnh nhìn thấy Lý Hiên, sau khi chạy đi được một

khoảng, hắn xì xào bàn luận với thư sinh trẻ tuổi.

Sau một hồi trò chuyện.

Triệu thống lĩnh dẫn bạch diện thư sinh đến bên cạnh xe ngựa, mỉm cười chào hỏi.

“Lý Hiên tiên sinh, đây là Bạch Tiểu Kiếm, con trai của chủ thành. Hắn đang chuẩn bị đến Thanh Liên Tông báo danh, ngươi cũng đến Thanh Liên Tông sao?” Triệu thống lĩnh hỏi.

“Đúng vậy.”

Lý Hiên gật đầu với hai người, xem như chào hỏi.

“Vậy thì Lý Hiên tiên sinh cần phải nhanh lên. Ta nhận được tin rằng Thanh Liên Tông sắp ngừng tuyển nhận đệ tử rồi. Ngươi đừng đến quá muộn, nếu không sẽ bỏ lỡ.” Triệu thống lĩnh nhanh nhẹn nhắc nhở.

“Cảm ơn đã nhắc nhở.”

Lý Hiên bày tỏ lòng biết ơn. Hắn có lệnh bài nên không lo lắng chút nào.

“Vậy chúng ta đi trước, lát sau gặp lại ở cổng Thanh Liên Tông.”

Triệu thống lĩnh và Bạch Tiểu Kiếm khẽ chắp tay, cưỡi trên con ngựa trắng cao lớn và đi nhanh về phía Thanh Liên Tông.

Sau khi bọn họ rời đi.

Trong xe ngựa, A Ngốc nhìn Lý Hiên, nghi ngờ nói: “Sư tôn, có vẻ như ngài không muốn nói chuyện với bọn họ cho lắm.”

“Ừ, hắn chỉ làm ra vẻ thôi, lòng dạ rất sâu, đặc biệt là Triệu thống lĩnh. Bạch Tiểu Kiếm bên cạnh thậm chí còn không bằng

hắn.”

Lý Hiên mỉm cười. Hắn có thể hấp thu cảm xúc của người khác, nên đương nhiên cảm nhận được cảm xúc của hai người kia.

Biểu hiện bề ngoài của Triệu thống lĩnh vô cùng tốt, nhưng trên người hắn lại ẩn chứa rất nhiều ghen ghét.

Bạch Tiểu Kiếm cũng có lòng ghen tị, nhưng suy nghĩ đó của hắn nhỏ hơn rất nhiều, quan trọng là Bạch Tiểu Kiếm không quá mưu mô, lòng dạ không sâu, loại người này lại dễ đối phó.

“Thì ra thế. Sư tôn thật lợi hại.”

A Ngốc giơ ngón tay cái, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, vội vàng ngồi khoanh chân, khí huyết mãnh liệt dâng trào, một giây sau, hắn đã thuận lợi đạt tới Luyện Thể tầng thứ nhất.

‘Tinh! Đồ đệ A Ngốc của ngài đã đạt được Luyện Thể tầng thứ nhất. Ngài được thưởng một thiên phú: Đổi Mặt, có thể tùy ý thay đổi gương mặt của mình.’

“Ồ?”

Vẻ vui mừng lóe lên trong mắt Lý Hiên, bởi vì thiên phú Đổi Mặt sẽ giúp ích cho hắn rất nhiều.

Cho tới nay, Huyết Phân Thân của hắn phải dùng nhiều phương pháp khác nhau để che giấu ngoại hình chỉ vì ngoại hình quá giống hắn.

Bây giờ, có năng lực Đổi Mặt, vấn đề cuối cùng đã được giải quyết, ngay cả khi hình dáng cơ thể tương đồng cũng không cần lo lắng.

Trong lòng Lý Hiên cảm thấy vui vẻ, lập tức chia sẻ năng lực cho các Huyết Phân Thân, sau đó nhìn A Ngốc.

“A Ngốc, chúc mừng ngươi chính thức trở thành võ giả.”

“Tạ ơn sư tôn.”

A Ngốc rất vui vẻ, trên gương mặt tràn đầy niềm vui.

Chỉ có Thu Nhi là hơi mất mát, nhìn A Ngốc bằng ánh mắt hâm mộ.

“Thu Nhi cũng đừng lo lắng, cứ dùng đan dược cực phẩm càng nhanh càng tốt. Khi có được thân thể tinh thuần, ngươi có thể nhanh chóng trở thành võ giả hơn.” Lý Hiên an ủi.

“Vâng, tạ ơn sư tôn.”

…

Bên kia.

Bạch Tiểu Kiếm và Triệu thống lĩnh tiếp tục tiến lên, sau khi phi ngựa thêm một quãng khá xa, Bạch Tiểu Kiếm đột nhiên nói.

“Triệu thống lĩnh, thái độ của Lý Hiên thật sự quá lạnh nhạt, lại còn phớt lờ chúng ta, thật sự khiến người ta khó chịu.”

Chương 189. Thật hương

“Không có cách nào, hắn bám được vào người tu tiên Đường Khả Nhi mà, có người sau lưng, ta cũng không thể chọc hắn.” Triệu thống lĩnh nói một cách đố kỵ.

“Chờ xem, ta nhất định có thể gia nhập Thanh Liên Tông, trở thành người tu tiên. Đến lúc đó, ta sẽ khiến tất cả mọi người có trèo cao cũng không thể với đến.” Bạch Tiểu Kiếm thề.

“Với tư chất của thiếu thành chủ thì gia nhập Thanh Liên Tông cũng không khó, dù sao ngươi cũng là tam linh căn.” Triệu thống lĩnh khen ngợi.

“Không sai, tam linh căn đã là linh căn thượng giai.” Bạch Tiểu Kiếm kiêu ngạo ngẩng đầu.

“Rất lợi hại.” Triệu thống lĩnh giơ ngón tay cái, nhưng trong lòng không nghĩ như vậy.

Trên thế giới này, muốn tu tiên, tốt nhất nên đạt đến Luyện Thể tông sư hoặc cao hơn.

Khi đó, người đã vượt qua tâm ma, hoàn toàn lột bỏ xác phàm, là lúc thích hợp nhất để tu tiên.

Đương nhiên, không đạt tới Luyện Thể tông sư cũng có thể tu tiên, nhưng tốc độ vô cùng chậm chạp, có thể nói là không khác gì với chậm như rùa.

Tu luyện mười năm cũng không bằng Luyện Thể tông sư tu luyện mấy tháng, quan trọng là còn có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.

Việc tâm ma xuất hiện trong khi võ giả đang thoái phàm, trái

lại còn là chuyện tốt, việc này giúp võ giả mài giũa tâm cảnh, đề cao nội tâm.

Ở giai đoạn sau, cũng có thể đối phó một cách bình tĩnh hơn với việc gặp tâm ma trong quá trình tu tiên.

Nhưng mà.

Những võ giả chưa đạt đến Luyện Thể tông sư sẽ không có chuyện tốt này, chẳng những tu hành chậm chạp, tương lai lại càng dễ tẩu hỏa nhập ma.

Đây cũng là lý do vì sao các tông môn lớn thích thu nhận Luyện Thể tông sư.

Đáng tiếc số lượng Luyện Thể tông sư rất ít. Vì bất đắc dĩ, các tông môn lớn đành phải dựa vào linh căn. Họ thu nhận đệ tử và bồi dưỡng đến Luyện Thể tông sư, rồi mới dạy đạo tu tiên.

Thiếu thành chủ Bạch Tiểu Kiếm mới là Luyện Thể tầng thứ sáu, còn là thăng cấp nhờ vào dùng đan dược.

Với tu vi như vậy, muốn đạt tới Luyện Thể tông sư rồi mới tu tiên sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Đến lúc đó, vẫn chưa chắc là không có chuyện gì xảy ra, đó là lý do tại sao Triệu thống lĩnh không tán đồng với suy nghĩ ấy.

Đương nhiên, hắn chắc chắn sẽ không nói ra, hắn vẫn hộ tống Bạch Tiểu Kiếm đến chân núi Thanh Liên Tông với biểu cảm bình thường, và nhìn thấy bóng người dày đặc.

Chỗ này có quá nhiều người.

Chỉ riêng hàng ngũ đã có đến mười một hàng, hàng dài nhất đã dài như một dòng sông.

Bạch Tiểu Kiếm nhìn về phía đầu hàng, phát hiện mười hai

tảng đá khổng lồ được đặt trước mỗi hàng.

Bên trên tảng đá lớn được khắc một vài chữ rồng bay phượng múa, đó là yêu cầu xếp hàng, yêu cầu mọi người xếp vào hàng tương ứng với tình trạng của mình.

Ví dụ:

Người bình thường xếp một hàng, Luyện Thể tầng thứ nhất xếp một hàng, Luyện thể tầng thứ hai xếp vào một hàng khác… cứ thế suy ra.

Trong mười một hàng, hàng của người bình thường dài nhất và đông nhất.

Hàng của Luyện Thể tông sư trống rỗng, không có ai, có lẽ bọn họ đã gia nhập tông môn từ trước.

Bạch Tiểu Kiếm rất may mắn, hắn phát hiện hàng ngũ của Luyện Thể tầng sáu cũng không dài, hơn nữa tuổi tác phần lớn là hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Hắn mới hai mươi, chỉ liếc mắt đã nhìn thấy rõ sự chênh lệch tuổi tác.

Thấy cảnh này, Bạch Tiểu Kiếm mỉm cười.

“Không ngờ hàng ngũ của Luyện Thể tầng sáu lại ít như vậy, quả nhiên tư chất của ta không kém.”

“Đúng vậy, đến lúc kiểm tra linh căn, linh căn của thiếu thành chủ nhất định sẽ khiến mọi người kinh ngạc.” Triệu thống lĩnh giơ ngón tay cái.

“Tất nhiên.”

Bạch Tiểu Kiếm rất hưng phấn, hắn kích động bước về phía hàng ngũ của Luyện Thể tầng sáu, đứng vào hàng dưới ánh mắt

kinh ngạc của mọi người.

“Lại một người trẻ tuổi đạt tới Luyện Thể tầng sáu, thật sự lợi hại!”

“Thật sự lợi hại, quan trọng là hắn còn quá trẻ tuổi, trông có vẻ chỉ mới hai mươi tuổi.”

“Đúng thế, đây nhất định là thiên tài.”

…

Tiếng hô phát ra từ các hàng bên cạnh, rất nhiều người nhìn Bạch Tiểu Kiếm bằng ánh mắt hâm mộ, cảm thán tư chất của hắn ưu tú.

Bạch Tiểu Kiếm vô cùng hưởng thụ những câu nói ấy, hắn không khỏi hãnh diện, cảm thấy mình rất có mặt mũi.

Bạch Tiểu Kiếm hào hứng xếp hàng, ngẩng cao đầu chờ đợi trong sự chú ý của mọi người.

Vào lúc này.

Mấy chục người tu tiên mặc áo thanh liên, chân giẫm phi kiếm, nhanh chóng hạ xuống, tạo ra linh khí dao động mạnh mẽ.

Chấn động đó khiến Bạch Tiểu Kiếm cảm thấy toàn thân bị đè xuống, trong lòng cảm nhận được áp lực mãnh liệt.

“Đây là người tu tiên sao? Thật là lợi hại, chỉ một hơi thở đã khiến ta cảm thấy áp lực, ta nhất định phải trở thành người tu tiên.” Bạch Tiểu Kiếm kỳ vọng nói.

Trong lúc hắn kỳ vọng.

Kiểm tra linh căn đã bắt đầu.

Ba khối Kiểm Trắc thạch rất lớn được đặt ở đầu hàng để kiểm tra mọi người.

Dưới sự chỉ huy của người tu tiên, mọi người bước lên phía trước, tiến hành kiểm tra.

Bọn họ chỉ cần đặt tay lên Kiểm Trắc thạch trong ba mươi giây, trị số linh căn sẽ hiển lộ.

Cứ như vậy, cuộc kiểm tra diễn ra một cách trật tự, Bạch Tiểu Kiếm cũng rất mong chờ, theo hàng ngũ từ từ tiến về phía trước.

…

Trên thạch đài bằng đá xanh bên trên sơn môn.

Một nhóm cao tầng của Thanh Liên Tông liếc qua cảnh tượng ấy, thần thức mạnh mẽ quét qua mỗi người, nhưng lại không nhìn thấy người cầm lệnh bài.

Chương 190. Thật hương (2)

“Tông chủ, người cầm lệnh bài còn chưa xuất hiện, chúng ta làm sao bây giờ? Nhóm đệ tử đầu tiên đã thu đủ.” Bát trưởng lão dò hỏi.

“Nếu không thì mười ngày sau lại thu đệ tử tiếp, động phủ quá ít, đợi động phủ hoàn toàn mở ra rồi thu nhận cũng không muộn.”

“Chúng ta vừa chuyển tông môn, còn rất nhiều việc cần xử lý, mười ngày sau là thời điểm thích hợp nhất.”

“Nhưng…”

Tông chủ Chu Chính nghe mọi người nói vậy, im lặng một lúc rồi gật đầu: “Được rồi, vậy mười ngày sau lại thu đệ tử!”

“Chờ một chút, các ngươi nhìn thanh niên vừa từ trên chiếc xe ngựa bước xuống kia đi, bên hông hắn có một lệnh bài. Chính là hắn!” Đại trưởng lão đột nhiên nói.

“Cuối cùng cũng tới. Tốt lắm, ta đi chủ trì nghi thức thu đệ tử.”

Cửu trưởng lão lao ‘vèo’ một phát phóng xuống dưới, thẳng đến quảng trường nơi đang thu đệ tử.

Tốc độ đó khiến khuôn mặt những người có mặt tại đây tối đi, tất cả đều tức giận, bất bình lên tiếng.

“Tên khốn lão Cửu này, chân trước nói phải có phong phạm tiên gia, không thể hạ mặt chiếu cố, cuối cùng chính hắn lại là kẻ đầu tiên lao xuống. Đáng hận.”

“Đúng thế, rõ ràng ta là người chủ trì nghi thức thu đệ tử, lại bị hắn chiếm trước.” Thất trưởng lão cũng rất không khó chịu.

“Ta đoán lão Cửu muốn tạo quan hệ tốt với vị thanh niên này, muốn thông qua hắn để tạo quan hệ với vị tiền bối kia.” Lục trưởng lão lắc đầu thở dài, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ hâm mộ.

“Tu sĩ chúng ta nghịch thiên mà đi, sao có thể vì mối quan hệ này mà thay đổi bản tâm được? Chúng ta phải dựa vào bản thân, chỉ như vậy mới có thể vượt qua chính mình.” Nhị trưởng lão ngẩng đầu ngạo nghễ.

“Chúng ta cùng nhau đi xuống thôi.” Tông chủ nói.

“Vâng, vâng.” Nhị trưởng lão vội vàng gật đầu.

Mọi người: “…”

Trên quảng trường lớn ở sơn môn.

Đại lễ thu nhận đệ tử đang được tiến hành.

Bạch Tiểu Kiếm chờ đợi trong sự hưng phấn và chờ mong, những người đứng trước hắn chẳng mấy chốc đã lần lượt đi kiểm tra, vòng tiếp theo sẽ đến lượt hắn kiểm tra linh căn.

Nghĩ đến việc linh căn của mình sắp hiện ra trước mặt mọi người, Bạch Tiểu Kiếm vô cùng kích động.

Lúc này.

Một bóng người tuấn tú xuất hiện, hắn dắt theo hai đứa trẻ, thong thả bước đến từng bước tới trong sự chú ý của mọi người.

Sự xuất hiện của người này thu hút sự chú ý của rất nhiều người, một vài cô nương trẻ tuổi không khỏi xôn xao bàn luận.

“Hắn tuấn tú quá, các ngươi nhìn vị công tử áo trắng kia kìa,

hắn vô cùng tuấn tú.”

“Đúng thế, anh tuấn phóng khoáng, phong thái hiên ngang, thật là đẹp mắt.”

“Nếu ta có thể gả cho một vị công tử tuấn tú như vậy thì thật là tốt.”

……

Tiếng bàn luận chung quanh vang lên từng đợt.

Khi nghe thấy những lời này, sắc mặt Bạch Tiểu Kiếm trở nên đen sạm, hắn nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt đố kỵ.

“Chẳng có gì là ghê gớm, không phải chỉ hơi tuấn tú thôi sao? Lát nữa, khi kiểm tra linh căn, ta nhất định sẽ trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.” Bạch Tiểu Kiếm thầm lẩm bẩm.

Trong sự chú ý của Bạch Tiểu Kiếm và những lời si mê của những cô gái.

Lý Hiên dắt A Ngai và Thu Nhi thong thả bước tới, bước chân vững vàng dừng lại trước tảng đá của Luyện Thể tông sư.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người ở nơi này ngừng nói chuyện, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt khó tin. Cho dù Bạch Tiểu Kiếm là nhi tử của thành chủ, ánh mắt cũng trợn tròn.

Còn đám người Triệu thống lĩnh đứng cách đó không xa thì càng kinh ngạc đến mức con ngươi co lại.

“Luyện… Luyện Thể tông sư? Hắn dám đứng vào hàng ngũ của Luyện Thể tông sư, chẳng lẽ hắn là Luyện Thể tông sư sao? Sao có thể? Hắn mới bấy nhiêu, trông như mới mười sáu, mười bảy tuổi.” Có người ngạc nhiên nói.

“Còn trẻ như thế đã là Luyện Thể tông sư, chuyện này quá là

khủng khiếp, vị Luyện Thể tông sư hôm qua tới cũng đã bốn mươi."

"Hay chúng ta nghĩ nhầm rồi? Nhỡ hắn không biết chữ nên đứng sai hàng."

"Ngươi nói chuyện có não hơn được không? Vị công tử này trông có vẻ là đệ tử nhà giàu, nhất định có biết chữ."

"Thế thì có lẽ hắn cắn dược tăng cấp, cũng không thể, có cắn dược cũng rất khó lên đến Luyện Thể tông sư."

……

Tiếng bàn luận ầm ĩ liên tiếp nổ ra, vang vọng bên tai mọi người.

Mọi người kinh ngạc nhìn Lý Hiên, kể cả người tu tiên của Thanh Liên Tông cũng không ngoại lệ.

Trên đài cao bằng đá xanh trước sơn môn.

Tông chủ và các trưởng lão cũng kinh ngạc, thần thức nỗ lực thăm dò nhưng không thể tra xét được tình huống của Lý Hiên.

"Hắn thế mà đã đạt đến Luyện Thể tông sư, không hổ là được tiền bối ở Vũ Tiên Tông đề cử, hắn đúng là thiên phú dị bẩm."

"Quan trọng là đến chúng ta cũng không dò xét được tu vi của hắn, chỉ e hắn có đeo bảo vật che giấu tu vi trên người."

"Thật hâm mộ, có tiền bối ở Vũ Tiên Tông che chở, bảo vật nào hắn cũng có."

Mấy vị trưởng lão nghị luận, càng thêm chắc chắn với suy nghĩ tạo quan hệ tốt với Lý Hiên, từ đó ôm lấy chiếc đùi vàng Vũ Tiên Tông

Trên quảng trường.

Giờ phút này vẫn vô cùng tĩnh lặng.

Mọi người còn chưa hồi phục lại trước chấn động do Lý Hiên tạo ra.

Lý Hiên thật sự còn quá trẻ tuổi, trẻ đến mức khó tin.

Thế nhưng.

Bạch Tiểu Kiếm không hề kinh ngạc, hắn không tin Lý Hiên là Luyện Thể tông sư. Nếu Lý Hiên là Luyện Thể tông sư, việc này đã lan truyền khắp thành Bạch Vân từ lâu.

Chương 191. Ở đây không có hàng ngũ cho người tu tiên

Hiện tại chẳng có mấy ai ở thành Bạch Vân nghe qua cái tên Lý Hiên, sao hắn có thể là Luyện Thể tông sư.

Vì vậy, Bạch Tiểu Kiếm gọi Lý Hiên: “Lý Hiên, ngươi đứng sai chỗ rồi. Bên đó là vị trí của Luyện Thể tông sư.”

Cùng với câu nói của Bạch Tiểu Kiếm, mọi người bừng tỉnh, tiếp tục thì thầm bàn tán.

Người tu tiên phụ trách kiểm tra linh căn thấy Lý Hiên vẫn đứng ở hàng của Luyện Thể tông sư thì đi tới trước mặt Lý Hiên với lòng nghi ngờ.

“Ta là Trần Đại Ngưu, người chịu trách nhiệm về việc kiểm tra linh căn. Ngươi có thể cho ta biết tên của ngươi không?”

“Lý Hiên.” Lý Hiên bình tĩnh nói.

“Lý Hiên, ngươi thật sự là Luyện Thể tông sư sao? Ta hy vọng có thể nghe được đáp án chân thật nhất, điều này có liên quan đến việc gia nhập tông môn.”

Câu hỏi của Trần Đại Ngưu vang lên, mọi người đều im lặng lắng nghe, Bạch Tiểu Kiếm và Triệu thống lĩnh càng như vểnh tai lên nghe.

Trong sự chú ý của mọi người.

Trong sự chờ đợi của mọi người.

Lý Hiên lắc đầu, thong thả trả lời: “Không phải.”

Ồ!

Hiện trường lập tức đầy những tiếng nghị luận, tất cả mọi người bắt đầu bàn luận, thậm chí có người nói to.

“Ta biết ngay mà, một kẻ trẻ tuổi như thế sao có thể là Luyện Thể tông sư, ta đoán đúng rồi, ha ha ha.”

“Trông hắn không hề giống Luyện Thể tông sư, cần gì đoán.”

“Làm trò nhốn nháo trước mặt nhiều người như thế, đúng là buồn cười.”

…

Âm thanh bàn tán huyên náo lần lượt vang lên, tất cả mọi người đều quan sát với ánh mắt như xem hài kịch.

Bạch Tiểu Kiếm và Triệu thống lĩnh thở phào một hơi, sau đó mỉm cười và bàn tán cùng đám đông.

Việc này cũng khiến hiện trường càng ngày càng náo nhiệt, càng ngày càng ồn ào.

“Tất cả im lặng!”

Chủ quản Trần Đại Ngưu gào lên, giọng nói như sấm làm hiện trường một lần nữa chìm vào im lặng.

Sau đó.

Trần Đại Ngưu nhìn Lý Hiên, cau mày nói:” Mời về hàng ngũ của ngươi.”

“Xin lỗi, ở đây không có hàng ngũ nào thuộc về ta.” Lý Hiên nhún vai.

“Hả? Ý ngươi là sao?” Trần Đại Ngưu khó hiểu.

“Nói đơn giản, tuy ta không phải là Luyện Thể tông sư, nhưng ta là người tu tiên!”

Boong!

Làn sóng linh lực mạnh mẽ dao động, lấy Lý Hiên làm trung tâm, tản ra xung quanh.

Uy áp của linh lực đột nhiên xuất hiện liền khiến gương mặt của những người bình thường xung quanh trắng bệch, bọn họ liên tục lui về phía sau.

Cảnh tượng đó không chỉ làm những người bình thường có mặt tại quảng trường kinh ngạc, mà ngay cả những người tu tiên phụ trách kiểm tra cũng trợn tròn mắt.

“Uy áp của linh lực, hắn quả nhiên là người tu tiên!”

“Hắn mới bao tuổi mà đã là người tu tiên! Sao có thể chứ!”

“Chẳng trách hắn nói hắn không thuộc vào hàng ngũ nào ở đây, hàng ngũ mạnh nhất chỗ này mới có đến Luyện Thể tông sư, hắn đành phải đúng ở chỗ đó.”

……

Trong những âm thanh nghị luận, nơi này sôi trào.

Tất cả mọi người tưởng mình như đang nằm mơ, run sợ nhìn dáng người thon dài của Lý Hiên.

Những người trước đó nói mát hoàn toàn không nói không nên lời, ai nấy đều sợ hãi đến co rúm lại, sợ rằng chính mình sẽ bị tính sổ sau đại lễ thu nhận đồ đệ.

Về phía Bạch Tiểu Kiếm và Triệu thống lĩnh, hai người bị dọa

đến ngây người, đầu óc ong ong.

Cảnh tượng trước mắt thật sự quá đáng sợ.

Ban đầu, bọn họ cho rằng thực lực của Lý Hiên không cao, không đạt đến Luyện Thể tông sư.

Kết quả không ai ngờ đến.

Lý Hiên vậy mà lại mạnh hơn cả Luyện Thể tông sư, kết quả này chấn động đến mức tất cả mọi người đều choáng váng, trái tim mãi vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Vì vậy, vào giờ phút này, tất cả mọi người đều sững sờ, trố mắt nhìn Lý Hiên, đứng đó với tâm trạng bùng nổ, ngay cả những người tu tiên cũng không ngoại lệ.

Sau một thời gian dài.

Cuối cùng mọi người cũng tỉnh lại, bọn họ nhìn Lý Hiên với ánh mắt phức tạp, trong đó phần lớn là sợ hãi.

Về phần Bạch Tiểu Kiếm, tâm trạng hắn lúc này càng phức tạp, hắn thực sự không ngờ rằng Lý Hiên lại lợi hại đến mức đã thành người tu tiên.

“Có gì to tát đâu, không phải là nhờ vào sự coi trọng của Đường Khả Nhi sao? Hắn nhất định là đã ăn rất nhiều đan dược tu tiên mới trở thành người tu tiên. Nếu cho ta những đan dược đó, ta cũng có thể trở thành người tu tiên.”

Bạch Tiểu Kiếm thầm ghen tị, nhưng không dám nói ra, chỉ có thể âm thầm tự nhủ trong lòng.

Ở đằng xa, Triệu thống lĩnh cũng đang nhìn, trong lòng hắn bất an, cả người như mất hồn.

Bởi vì người tu tiên và bọn họ là hai thế giới, một bên là trời,

một bên là đất, căn bản không cùng một tầng.

“Chẳng trách trước kia hắn lạnh lùng như vậy, với tư cách người tu tiên, hắn nói chuyện với ta đã là nể mặt rồi, vậy mà bản thân ta lại còn ghen tị như một kẻ ngốc, haiz!”

Triệu thống lĩnh thở dài, không dám ghen tị nữa, hắn dự định lấy lòng Lý Hiên bằng những việc làm thực tế.

Cứ như vậy, tại trung tâm chú ý của tất cả mọi người.

Lý Hiên lẳng lặng đứng thẳng, hấp thụ những cảm xúc đang ập đến, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ.

Ban đầu, hắn định gia nhập tông môn một cách khiêm tốn, ngược lại, kết quả hắn lại trở thành trung tâm chú ý của mọi người.

Lý Hiên cũng nhân cơ hội hấp thu thêm một đợt cảm xúc, kiếm thêm Tình Tự Chi Thủy.

Nhìm xem.

Hắn không chỉ kiếm lời, mà cảm xúc vẫn còn đang điên cuồng sản sinh, lượng cảm xúc đó đủ để hắn nuôi mười con thú cưng, Lý Hiên đương nhiên rất vui vẻ.

Chương 192. Linh căn của Lý Hiên

Lý Hiên sung sướng tiếp tục hấp thu cảm xúc trong lúc đợi bắt đầu kiểm tra linh căn.

Cũng vào lúc này.

Lực lượng cuồn cuộn bao phủ xuống, tựa như Thái Sơn áp đỉnh đè xuống, khiến mọi người rơi vào hoàn cảnh bị đè ép.

Cùng với lực lượng hùng hậu này.

Một lão giả mũi khoằm với tóc hoa râm bay ra từ Thanh Liên Tông, từ từ đáp xuống đài chủ trì, lạnh lùng liếc qua mọi người.

Dưới cái nhìn của lão giả mũi khoằm này, mọi người sợ đến nổi da gà, cảm nhận được nỗi sợ đến từ linh hồn.

Đám người tu tiên phụ trách việc kiểm tra cũng không dám chậm trễ, vội vàng cúi người hành lễ: “Bái kiến Cửu trưởng lão.”

“Ừ, tiếp tục khảo nghiệm.”

Cửu trưởng lão mũi khoằm lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh lẽo, hắn đứng thẳng tắp như một cây thương.

Sự xuất hiện của hắn khiến nhóm người tu tiên trở nên nghiêm túc, không dám lơ là chút nào, vội vàng gọi mọi người đến kiểm tra linh căn.

Cuối cùng cũng đến lượt Bạch Tiểu Kiếm, hắn đi theo đám người đến trước Kiểm Trắc thạch, đưa tay ra và đặt lên trên bề

mặt khối đá.

Thời gian trôi qua.

Kết quả kiểm tra nhanh chóng xuất hiện, Tam linh căn của Bạch Tiểu Kiếm ngay lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

“Tam linh căn, không tồi!” Một người tu tiên khen ngợi.

“Hơn nữa hắn còn rất trẻ, rất có tương lai.”

……

Những lời bàn luận của người tu tiên truyền vào tai Bạch Tiểu Kiếm, khiến hắn không nhịn được mà mỉm cười, tâm trạng đè nén của hắn cũng được giải tỏa.

Với tâm trạng thoải mái, Bạch Tiểu Kiếm nghe lời chỉ dẫn của người tu tiên, đi đến khu vực hoàn thành kiểm tra, lẳng lặng đứng đầu.

Ở đây đã có rất nhiều người, phần lớn đều là Tứ linh căn và ngũ linh căn, thỉnh thoảng có một người Tam linh căn, nhưng tuổi khá lớn.

Ở chỗ này.

Bạch Tiểu Kiếm trẻ tuổi nhất, linh căn tốt nhất, cho nên hắn trở thành trung tâm của đám người, điều này khiến Bạch Tiểu Kiếm càng cảm thấy vui sướng hơn.

Bạch Tiểu Kiếm với niềm vui trong lòng nhìn về phía một người tu tiên mặt đen bên cạnh và hỏi thăm.

“Vị sư huynh này, Thanh Liên Tông chúng ta có thể mang thị nữ theo không? Khi gia nhập tông môn, ta muốn mang theo hai thị nữ để chăm sóc sinh hoạt hàng ngày.”

“Không được, thị nữ hay người hầu đều không được phép, người tu tiên đi con đường đối nghịch với trời, phải dựa vào bản thân, cần thị nữ làm gì. Đây là lời Cửu trưởng lão đích thân nói, cũng là thiết luật được truyền xuống, Cửu trưởng lão là trưởng lão của Chấp Pháp Đường, chấp pháp như núi, công chính nghiêm minh. Ngươi muốn mang thị nữ, cẩn thận bị Chấp Pháp Đường trừng phạt!” Người tu tiên mặt đen cảnh cáo.

“Dạ dạ dạ, ta nhất định sẽ không dẫn theo thị nữ, nhất định sẽ không mang theo.” Bạch Tiểu Kiếm vội vàng gật đầu, đồng thời nhìn Cửu trưởng lão trên đài chủ trì.

Hắn nhìn cái mũi khoằm của Cửu trưởng lão, nhìn cả ánh mắt lạnh lùng và cả khuôn mặt nghiêm túc không nói cười của hắn.

Bạch Tiểu Kiếm biết rõ đối phương không phải người dễ tiếp xúc, vì thế vội vàng từ bỏ ý định mang thị nữ trong lòng.

Cũng vào lúc này.

Chủ quản Trần Đại Ngưu hét lớn: “Đợt kiểm tra tiếp theo bắt đầu!”

Cùng với việc giọng nói trầm và nặng vang lên, một nhóm người khác tiến lên phía trước, cùng lúc đó, một người tu tiên mời Lý Hiên đến trước Kiểm Trắc thạch.

Sự xuất hiện của Lý Hiên lập tức khiến tất cả mọi người chú ý.

Với tư cách là người tu tiên, Lý Hiên nhất định có linh căn, điều mà mọi người tò mò nhất bây giờ chính là Lý Hiên có mấy linh căn.

Với sự tò mò sâu sắc.

Mọi người nhìn Lý Hiên, thấy hắn bình tĩnh ung dung bước

đến trước Kiểm Trắc thạch và đặt tay lên trên khối đá.

Ngay khi vừa tiếp xúc.

Khối Kiểm Trắc thạch lập lòe một chút, tình huống thần dị xuất hiện. Cảnh tượng ấy làm cho mọi người vô cùng khó hiểu, ngay cả Cửu trưởng lão mũi khoằm cũng thấy ngờ vực, khó hiểu.

Cứ như vậy.

Ba mươi giây trôi qua.

Thông tin kiểm tra của Lý Hiên cuối cùng cũng xuất hiện. Một dòng chữ lớn rồng bay phượng múa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

'Thổ lôi Song linh căn.'

"Thổ lôi Song linh căn? Hóa ra hắn là Song linh căn! Còn có lôi linh căn hiếm thấy!"

Những lời cảm thán từ trong đám đông vang lên.

Cùng với những âm thanh này, đám người lại bùng nổ một lần nữa.

Mặc dù mọi người đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nhìn thấy dòng chữ thổ lôi Song linh căn, bọn họ vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Ở một nơi nhỏ bé như nước Đại Hạ, người có Tam linh căn không nhiều lắm, quan trọng là trong Song linh căn còn có hệ Lôi.

Phải biết rằng hệ Lôi còn được gọi là Dị linh căn, là loại linh căn còn mạnh hơn cả Ngũ hành linh căn, người có loại linh căn này sẽ có khả năng tấn công rất mạnh.

Mặt khác.

Lôi linh căn có khả năng kiềm chế vô cùng mạnh với tà dị yêu ma, khi chiến đấu với tà dị, nó cũng có tác dụng cực lớn.

Vì vậy, Song linh căn của Lý Hiên quan trọng hơn Song linh căn bình thường.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều hiểu rõ rằng Lý Hiên sắp từng bước bay lên, trở thành thiên kiêu của Thanh Liên Tông, vạn chúng chú mục.

“Thổ lôi Song linh căn, quả nhiên rất lợi hại. Lý Hiên một bước lên trời.”

Triệu thống lĩnh nhìn bằng ánh mắt hâm mộ, trong lòng thề sau này nhất định phải chăm chỉ nịnh bợ Lý Hiên, quan tâm tiêu cục Bạch Vân nhiều hơn, chỉ có như vậy mới có thể tạo được mối quan hệ.

Chương 193. Linh căn của Lý Hiên (2)

Bên kia.

Bạch Tiểu Kiếm cũng hâm mộ mà nhìn, cả người giống như hồn bay phách lạc.

Một chút tự tin hắn vừa lấy lại được đã lập tức bị Song linh căn của Lý Hiên đánh nát.

Điều này khiến Bạch Tiểu Kiếm cảm thấy vô cùng khổ sở, không còn muốn cạnh tranh với Lý Hiên nữa.

Vào lúc này.

Cửu trưởng lão mũi khoằm trên đài chủ trì mở miệng, cơ thể hắn nhẹ tự lông hồng lướt xuống, đứng trước mặt Lý Hiên.

“Rất tốt, thổ lôi Song linh căn. Chúc mừng ngươi gia nhập Thanh Liên Tông.”

“Cảm ơn, ta có thể mang hai người cùng gia nhập tông môn không? Ta cần bọn họ chăm sóc cuộc sống hàng ngày.” Lý Hiên chỉ vào A Ngốc và Thu Nhi.

“Không có vấn đề, sau này Thanh Liên Tông sẽ là nhà của ngươi, không cần kiêng dè gì hết, ngươi muốn mang người thì mang đi.”

Cửu trưởng lão mũi khoằm thu hồi vẻ mặt nghiêm túc, khuôn mặt nhăn nheo lộ ra một nụ cười hiền từ.

Nụ cười hiền từ ấy như là của một ông lão tốt bụng bình thường, khiến mọi người cảm thấy gần gũi.

“Ừ, cảm ơn.”

Lý Hiên gật đầu, gọi A Ngốc và Thu Nhi đứng bên người, chờ gia nhập Thanh Liên Tông.

Cách đó không xa.

Bạch Tiểu Kiếm chứng kiến cảnh này, nhìn nụ cười hiền từ trên khuôn mặt của Cửu trưởng lão mũi khoằm, Bạch Tiểu Kiếm cảm thấy không nói lên lời.

Người tu tiên mặt đen trước đó đã từng nói, Cửu trưởng lão cương trực, chấp pháp như núi, công chính nghiêm minh, tuyệt đối không cho phép mang theo người hầu.

Hiện tại kết quả hoàn toàn trái ngược, Lý Hiên còn công khai mang người đến, vấn đề là Cửu trưởng lão còn đồng ý, việc này khiến Bạch Tiểu Kiếm rất đố kỵ.

“Sư huynh, ngươi nhìn đi, Cửu trưởng lão đã đồng ý để Lý Hiên dẫn người. Ta cũng có thể dẫn theo hai thị nữ đúng không?”

“Không được, ngươi có thể giống Lý Hiên không? Người ta là Song linh căn, một kẻ Tam linh căn như ngươi có gì để so sánh với người ta? Quan trọng là người ta đã là người tu tiên, tự nhiên được đối xử đặc biệt. Ngươi hiểu không?” Người tu tiên mặt đen tức giận nói.

“Dạ dạ dạ.”

Bạch Tiểu Kiếm đụng phải đinh mềm, đành ngượng ngùng trở lại vị trí ban đầu, nhìn Lý Hiên với sự ghen tị và buồn bực.

Người xung quanh chứng kiến cảnh này, tuy cảm thấy có đạo

lý, nhưng nhìn nụ cười hiền từ của Cửu trưởng lão mũi khoằm, cuối cùng bọn họ vẫn cảm thấy hơi buồn cười.

Cứ như vậy, việc kiểm tra tiếp tục diễn ra.

Cùng với việc kiểm tra liên tục, càng nhiều người bị đào thải, nhưng cũng có rất nhiều người kiểm tra ra linh căn thành công, có được cơ hội gia nhập Thanh Liên Tông.

Ba giờ sau, đợt kiểm tra cuối cùng cũng kết thúc.

Trong suốt ba canh giờ này, Cửu trưởng lão vẫn luôn tỏa ra khí tức đáng sợ.

Khí tức này ẩn chứa áp lực cực lớn, khiến đám Bạch Tiểu Kiếm tưởng như đang cõng tảng đá lớn.

Trong quá trình đó, rất nhiều người không thể kiên trì được mà ngã xuống đất, rồi sau đó bị đưa đi.

Bạch Tiểu Kiếm cảm thấy tương lai của những người này có lẽ sẽ không tốt lắm, vì thế, hắn cố gắng không gục ngã.

Kết quả là Bạch Tiểu Kiếm đứng suốt ba giờ, hai chân mỏi nhừ đến run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Áp lực cuối cùng cũng biến mất, Bạch Tiểu Kiếm lảo đảo suýt nữa ngã xuống, cũng may hắn ổn định bước chân lại, thở phào một hơi nhìn về phía đài cao.

Hắn liếc mắt đã thấy Lý Hiên đang ngồi trên ghế, thoải mái và nhàn nhã dựa vào ghế, dáng vẻ kia giống như đang dạo chơi.

Đặc biệt là hai người hầu của Lý Hiên cũng có ghế để ngồi, cảnh tượng đó khiến Bạch Tiểu Kiếm cảm thấy rất bất bình.

Nhưng hắn không dám nói gì, chỉ có thể giấu oán hận trong lòng.

“Được rồi, kiểm tra kết thúc. Mọi người đi theo ta.”

Nghe theo lời của Cửu trưởng lão, các đệ tử đã vượt qua kiểm tra bắt đầu di chuyển, đi theo sau Cửu trưởng lão, bước từng bước về phía sơn môn.

Trong suốt quá trình này, Bạch Tiểu Kiếm thấy rõ Lý Hiên dẫn hai người hầu đi tuốt đằng trước và trò chuyện với Cửu trưởng lão, trông bọn họ có vẻ vô cùng hợp ý.

Điều này khiến trái tim Bạch Tiểu Kiếm cảm thấy bất bình vô cùng, nỗi oán hận không ngừng dâng cao trong lòng.

Không chỉ có hắn, những người xung quanh cũng tràn đầy oán hận.

Ở phía trước hàng ngũ.

Lý Hiên hấp thu rất nhiều cảm xúc từ phía sau tràn đến, hắn cảm thấy việc mình đến Thanh Liên Tông quả là rất đúng đắn, nhiều cảm xúc đến như vậy, hắn đúng thật là đã bội thu.

Lý Hiên mang tâm trạng vui sướng tiếp tục bước trên đường núi dốc, tiến về phía trước, cuối cùng đi lên đến đỉnh núi.

Bên kia.

Trên đài đá xanh trên cao, nơi cao tầng đang lặng lẽ đứng.

Chứng kiến các đệ tử thành công leo hết bậc thang lên đỉnh núi, những thành viên đứng đầu Thanh Liên Tông mỉm cười.

“Rất tốt, trên đường Vấn Tâm chỉ phát hiện ra một người tâm địa độc ác, những người còn lại đều thông qua.” Tông chủ Chu Chính nói lời khen ngợi.

“Quả thật không tồi, tư chất của Lý Hiên cũng không tệ, theo thông lệ, ai trong chúng ta đều có thể thu hắn làm đồ đệ.”

“Đừng, đây là người được đại tu sĩ của Vũ Tiên Tông đề cử, nói không chừng sau này Lý Hiên sẽ gia nhập Vũ Tiên Tông, chúng ta đừng gây thêm rắc rối, nếu đại tu sĩ không hài lòng thì phiền phức.”

“Đúng thế, chúng ta chỉ cần làm theo những gì đã nói từ trước, âm thầm chăm sóc hắn là được.”

“Được!”

Nhóm cao tầng thảo luận xong thì lặng lẽ quan sát từ xa.

Chương 194. Vì sao ngươi lại đối xử tốt với Lý Hiên như thế?

Bên này.

Cửu trưởng lão bắt đầu sắp xếp chỗ ở của mọi người. Đầu tiên, hắn dẫn mọi người đến một tiểu viện yên tĩnh trang nhã, tinh xảo xinh đẹp.

Nhìn tiểu viện xinh đẹp có cầu nhỏ nước chảy, linh khí nồng đậm, ai cũng cảm thấy kích động.

“Đây là tiểu viện U Tĩnh, là vị trí được tông môn dùng pháp lực chuyển từ kinh thành của nước Đại Hạ đến. Bên trong có khắc một Tụ Linh trận, có thể tập trung linh khí. Ngoài ra, nó còn có Xuất Trần trận, Thanh Phong trận, Phòng Hộ trận và nhiều trận pháp khác. Đây là tiểu viện vô cùng tốt để sinh sống, cũng là nơi ở được chuẩn bị cho các ngươi.”

Cửu trưởng lão bình tĩnh nói, từ tốn giải thích ưu điểm của tiểu viện.

“Thật sao? Có thật là chuẩn bị cho chúng ta không?”

Bạch Tiểu Kiếm hưng phấn hỏi, bởi vì cho dù hắn chỉ mới đứng ở ngoài cửa tiểu viện thôi mà đã cảm thấy thần thanh khí sảng.

“Tất nhiên, nhưng nó không phải được chuẩn bị cho ngươi, mà là cho Lý Hiên. Với tư cách là đệ tử ưu tú nhất, tiểu viện U Tĩnh thuộc về Lý Hiên.” Cửu trưởng lão nhìn Lý Hiên với ánh mắt hiền từ.

“Ừ, cảm ơn.”

Lý Hiên cũng rất hài lòng về tiểu viện này, linh khí bên trong nồng đậm gấp mấy chục lần thành Bạch Vân, đủ để hắn tu luyện.

“Khách khí cái gì, tư chất của ngươi rất tốt, nên được xếp vào chỗ này. Môn phái luôn sắp xếp đệ tử dựa vào tư chất.” Cửu trưởng lão cười ha hả giải thích.

Các đệ tử xung quanh nghe vậy cũng rất mong chờ, hy vọng chính mình cũng có thể được xếp vào một tiểu viện tương tự.

Cứ như vậy.

Sau khi sắp xếp cho Lý Hiên ở nơi đó, Cửu trưởng lão dẫn những người khác đến phía bên kia ngọn núi.

Mọi người háo hức đi theo, nhưng khi đến nơi, tất cả đều trợn tròn mắt.

Bởi vì trước mặt là một sơn động cực lớn, bên trong ẩm thấp kín gió, trông như mới được đào cách đó không lâu, linh khí căn bản không nồng đậm, thậm chí còn không có trận pháp.

Còn nữa.

Trong động có rất nhiều giường gỗ, có cái còn chưa được đánh bóng kỹ, còn nguyên gai ngược, bên trong còn có một vài con côn trùng bò lổm ngổm, nhất là còn có cả chuột.

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng mọi người đột nhiên nảy ra dự cảm không tốt, vội vàng nhìn về phía Cửu trưởng lão.

“Đây là nơi ở của các ngươi. Từ nay về sau, các ngươi sẽ ở chỗ này.” Cửu trưởng lão phất tay, quay người chuẩn bị rời đi.

“Trưởng lão đại nhân, không phải ngài nói là chỗ ở được xếp theo tư chất sao? Ta là Tam linh căn, không nên ở chỗ này.” Bạch

Tiểu Kiếm không nhịn được, hỏi.

“Không có biện pháp, tông môn vừa mới chuyển đến, động phủ còn chưa kịp đào. Sau này có thời gian sẽ đào, các ngươi chịu khó một chút.”

Cửu trưởng lão vội vàng trả lời rồi cả người bay về phía xa, bỏ lại mọi người với vẻ mặt đờ đẫn.

Đám người này nhìn vào sơn động rách nát tối tăm, cảm thấy bản thân không phải gia nhập môn phái tu tiên, mà là thế lực đen đào mỏ.

Không có biện pháp, hoàn cảnh quá tệ, thậm chí còn không có nhà vệ sinh.

“Chết tiệt, sao lại thế này! Ta rõ ràng là Tam linh căn, tại sao lại phải sống trong sơn động bẩn thỉu lộn xộn này chứ? Ta không chịu.”

Bạch Tiểu Kiếm cảm thấy bất lực và tức giận, nhưng hắn lại không dám hét lên. Hắn chỉ có thể nghiến răng, căm hờn nhìn sơn động.

Cứ như thế.

Các đệ tử cuối cùng cũng đã được thu xếp ổn thỏa.

Nhóm đệ tử này được định nghĩa là đệ tử ngoại môn, cần phải tự mình làm nhiệm vụ, cố gắng kiếm tài nguyên để nâng cao thực lực.

Nhưng Lý Hiên là ngoại lệ, trong số mấy trăm đệ tử, hắn là người duy nhất trở thành đệ tử nội môn, mỗi tháng có thể nhận được tài nguyên do tông môn phân phát.

Sau khi biết chuyện này, đám người Bạch Tiểu Kiếm tức đến

suýt hộc máu. Bọn họ rất muốn hỏi, đều cùng một nhóm đệ tử mà tại sao bọn họ lại bị đối xử chênh lệch nhiều như vậy? Chúng ta có thể công bằng hơn một chút được không?

Nhưng không có cách nào, sự tình cứ giải quyết như vậy, đám Bạch Tiểu Kiếm chỉ có thể bất lực và tức giận.

Tiểu viện U Tĩnh.

Lý Hiên dẫn A Ngốc và Thu Nhi tham quan nơi này, thấy hoàn cảnh tốt đẹp, hấp thu linh khí nồng đậm gợn sóng trong không khí, Lý Hiên rất hài lòng.

“Sư tôn, nơi này thật đẹp. Hơn nữa, ở đây rất thoải mái.” A Ngốc hít một hơi, nói.

“Đúng, đúng. Trong viện có cả sương trắng, đẹp quá.” Hai mắt của Thu Nhi tỏa sáng, nàng vui vẻ chạy vòng quanh sương trắng.

“Tiểu viện này có rất nhiều phòng ở, mỗi người các ngươi có thể chọn một phòng.” Lý Hiên cười nói.

“Ta ở tây sương phòng.” Thu Nhi giơ tay lên trước.

“Vậy thì ta ở đông sương phòng.”

Hai đứa nhỏ nhanh chóng chọn được gian phòng. Về phần nhà chính, bọn họ tuyệt đối sẽ không chọn.

Mặc dù nhà chính rất lớn và có rất nhiều phòng, nhưng hai đứa bé cũng rất hiểu chuyện mà không lựa chọn, bởi vì đó là nơi ở của Lý Hiên.

‘Tinh! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài đã phá vỡ xiềng xích của huyết mạch, thành công thoái phàm nhập tiên, đạt đến Luyện Khí sơ cấp.’

‘Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài quyết định mở con đường

báo thù, tìm tộc Huyết Thử trả thù.'

'Ting! Ngài đạt được phần thưởng: thăng cấp trở thành Khí Huyết Luyện Đan Tông Sư, người tu tiên luyện đan sư nhất phẩm.'

Theo tiếng nhắc nhở của máy móc, rất nhiều kiến thức luyện đan tràn vào trong đầu Lý Hiên.

Chương 195. Thôn Thiên Ma cảm thấy đầu óc không đủ dùng

Trong khoảng thời gian rất ngắn, hắn đã thăng cấp thành luyện đan sư nhất phẩm, nắm giữ vô số phương pháp luyện chế đan dược của người tu tiên.

Thu hoạch bất ngờ khiến tâm trạng Lý Hiên rất tốt, hắn không kịp chờ đợi muốn kiểm tra một chút.

Cho nên, sau khi sắp xếp xong cho hai đệ tử, hắn đã nhanh chóng quay trở lại chính phòng.

Điều khiến Lý Hiên vui mừng là.

Bên trong nhà chính cũng có tầng hầm bế quan tu hành, bên trong khắc chi chít vô số trận pháp, linh khí càng nồng đậm hơn.

Mấu chốt là ở trung tâm tầng hầm còn đặt một bồ đoàn được chế tạo từ ngọc thạch, linh khí tuôn trào trên đó, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ.

“Thanh Liên Tông chịu chơi thật, cho ta chỗ tốt như vậy.”

Lý Hiên ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, trong nháy mắt hắn cảm thấy linh lực dập dờn, lôi linh lực và thổ linh lực không cần hấp thụ đã tự chui đến.

“Nhanh quá, dựa theo tốc độ này, ta sẽ nhanh chóng đạt tới Luyện Khí tầng năm! Chỗ tốt!”

Ánh mắt Lý Hiên lóe lên ánh sáng, hắn hài lòng với tất cả mọi thứ ở nơi này, đồng thời hắn dự định thử luyện đan.

Sau khi trở thành luyện đan sư nhất phẩm, Lý Hiên rất muốn thử luyện chế một ít đan dược tu tiên, ví như Tụ Khí đan, đây là đan dược cần thiết của Luyện Khí kỳ.

Lý Hiên cũng cần dùng đến, nếu như linh khí tiêu hao hết trong lúc chiến đấu, cần phải nuốt đan dược để nhanh chóng hồi phục lại.

Đáng tiếc là lò luyện đan của người tu tiên không giống với lò luyện đan bình thường, thêm vào đó hắn không có nguyên liệu luyện đan, Lý Hiên chuẩn bị trở về chuẩn bị một cái lò luyện đan rồi mới luyện chế đan dược.

Quyết định như vậy xong, Lý Hiên nhắm hai mắt lại, nhanh chóng tu hành trong sự quẩn quanh của linh khí đậm đặc.

Bên kia.

Đông sương phòng.

An Ngốc đứng trong căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, nhìn giường lớn tinh xảo, sờ tấm chăn mềm mại, hắn cảm thấy nơi đây chính là thiên đường.

Nghèo khổ nhiều năm như vậy, nếu như không gặp được sư tôn, hắn vĩnh viễn cũng không thể đến chỗ tốt như vậy, vĩnh viễn không được ở trong căn phòng lớn đến thế.

Vì thế trong lòng hắn cảm động vô cùng, không nhịn được nói.

“Sư tôn thật lợi hại, cho dù đi đến đâu cũng được chào đón, ngay cả chuẩn bị nơi ở cũng là chỗ tốt như vậy.”

“Hứ, chẳng qua là do vận may của hắn tốt thôi.” Tiếng nói của

Thôn Thiên Ma vang lên, mang theo vị chua nhè nhẹ.

“Không phải vận may, là do tư chất sư tôn bất phàm, Song linh căn mạnh mẽ, chỉ trong chốc lát đã có thể trấn trụ được nhiều người như vậy. Ngay cả tên Cửu trưởng lão mũi khoằm kia cũng nhìn sư tôn, nói chuyện với sư tôn.” A Ngốc sùng bái nói.

“Thôi đi, Song linh căn không mạnh như ngươi tưởng tượng đâu, cũng có chỉ có nơi bé nhỏ này mới xem nó là chuyện lớn, còn sắp xếp chỗ ở tốt như vậy. Mấy người của Thanh Liên Tông này, đầu óc quả là teo tóp hết rồi.” Thôn Thiên Ma không nhịn được chửi đổng.

“Thôn Thiên Ma, ngươi như vậy là đang đố kỵ.” A Ngốc đáp trả nó một câu.

“Lời ta nói là thật, Song linh căn mặc dù cũng ổn, nhưng đãi ngộ không tốt đến thế đâu, ban nãy thông qua ánh mắt của ngươi, ta cẩn thận quan sát được, pháp trận ở đây có khoảng mấy chục cái, khả năng phòng hộ rất mạnh. Độ dày đặc của linh khí cũng rất cao, thậm chí phía dưới tiểu viện này còn có cả một linh tuyền nhỏ. Đãi ngộ giống như vậy, thường được an bài cho thiên linh căn, nhưng Lý Hiên lại có thể có được nó, chuyện này rõ ràng là do vận may của hắn tốt.” Thôn Thiên Ma buồn bã nói.

“Thì ra là như vậy!” A Ngôc kinh ngạc.

“Cho nên ta mới nói vận may của sư tôn ngươi tốt, nhưng cũng chỉ là vận may tốt, con đường tu tiên chỉ có thể dựa vào bản thân, tương lai hắn cần thường xuyên làm nhiệm vụ, lấy được tài nguyên. Quá trình này cần hắn hao phí rất nhiều thời gian, rất cực khổ, không chừng tương lai sẽ bỏ mạng ở bên ngoài, đây chính là người tu tiên, nghịch thiên mà bước.” Thôn Thiên Ma giải thích.

“Ở đây…Ở đây linh khí rất nhiều, không thu thập tài nguyên chắc cũng được đúng không.” A Ngốc rụt rè nói.

“Dĩ nhiên không được, tu tiên sử dụng linh thạch, đan dược, pháp khí, thiên tài địa bảo, có cái nào là không cần giành lấy đâu? Sư tôn của ngươi muốn trưởng thành, chỉ có thể đi làm nhiệm vụ, ra ngoài tranh giành, chỉ dựa vào linh khí ở nơi này, vốn dĩ không đủ.”

“Ví dụ như Tích Cốc đan, thứ này là buộc phải mua, không có Tích Cốc đan chỉ có thể ăn thức ăn, lương thực của thế giới loài người quá nhiều tạp chất, người tu tiên đều uống linh mễ, những thứ này cần tiêu tốn linh thạch, sư tôn của ngươi không có linh thạch, chỉ có thể làm nhiệm vụ để kiếm nó, hiểu chưa.” Thôn Thiên Ma một hơi nói hết một tràng.

“Không nghĩ tới người tu tiên cũng khó khăn như vậy.” Giọng A Ngốc trầm xuống.

“Đương nhiên rồi, người tu tiên chính là như thế đó, vận may của sư tôn ngươi tốt nhất thời, không có nghĩa là vận may trong tương lai cũng tốt. Nói không chừng, một ngày nào đó, hắn sẽ bị giết vì tranh đoạt tài nguyên.” Thôn Thiên Ma lẩm bẩm nói, trong giọng nói chứa đầy niềm vui khi cười trên sự đau khổ của người khác.

A Ngốc nghe hắn nói vậy, trong lòng rất lo lắng, lo lắng cho sự an toàn của sư tôn.

Cũng vào chính lúc này.

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang lên.

Chương 196. Thôn Thiên Ma cảm thấy đầu óc không đủ dùng (2)

A Ngốc vội vàng đi tới cửa tiểu viện, mở cửa ra, hắn nhìn thấy một lão giả với gương mặt hung ác.

Lão giả cao lớn thô kệch, trên người mang theo sức áp bách mãnh liệt, trên khuôn mặt còn có một vết sẹo do đao chém để lại dữ tợn, nhìn rất dọa người.

“Ngài…Ngài có chuyện gì không?” A Ngốc hơi sợ hãi nói.

“Xin chào, tiểu tử, ta là Bát trưởng lão của Thanh Liên Tông, đây là tài nguyên được phát tháng này của Lý Hiên, ngươi giao cho hắn nhé.”

Bát trưởng lão với ngoại hình hung ác, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười cứng ngắc, sau đó đưa qua một cái túi Càn Khôn.

“Dạ, dạ, được ạ.”

A Ngốc có hơi sợ, nhưng vẫn nhận lấy.

“Là một đứa trẻ ngoan, lễ vật này cho ngươi.”

Lão giả có ngoại hình hung ác đưa cho A Ngốc một cái vòng tay, sau đó mỉm cười rời khỏi, toàn bộ quá trình đều vô cùng ôn hòa.

“Cái này…cái này…”

A Ngốc mờ mịt nhìn vòng tay, không dám tin bản thân cũng có lễ vật.

“Kỳ quái, hôm nay là ngày cuối cùng của tháng, dựa theo thông lệ của người tu tiên, đệ tử mới vừa nhập môn, đều là từ tháng sau mới được phát tài nguyên. Vì sao lão già này, tháng này đã đưa đến? Thật kỳ lạ.”

Thôn Thiên Ma lẩm bà lẩm bẩm, nó cảm thấy chắc là do lão già này coi lộn ngày cho nên mới đưa sai.

“Có thể là do người của Thanh Liên Tông tương đối tốt bụng, lão gia gia vừa rồi mặc dù dáng vẻ hung ác, nhưng người thì rất tốt, chẳng những đem tài nguyên đến cho sư tôn, còn cho ta vòng tay nữa.”

A Ngốc vô cùng vui vẻ, cầm vòng tay ngó tới ngó lui.

“Một pháp khí nát chỉ có thể ngăn cản công kích của cấp Luyện Thể Tông Sư trở xuống mà thôi, ngươi có cần vui đến thế không?” Thôn Thiên Ma khinh bỉ nói.

“Ngăn cản công kích của Luyện Thể Tông Sư trở xuống? Thật không vậy?” A Ngốc kinh ngạc, không dám tin trợn to mắt.

“Hừ, chỉ có thể chịu được ba lần công kích, sau khi dùng xong phải bổ sung linh khí mới có thể tiếp tục sử dụng.” Thôn Thiên Ma không thèm để ý, nói.

“Như vậy là đã rất tốt rồi, trước kia ta ngay cả ăn cơm cũng là cả một vấn đề, hiện tại đi theo sư tôn, chẳng những được ở trong căn phòng lớn, còn được tặng lễ vật tốt như vậy, ta vui lắm.”

A Ngốc vui muốn chết, đem theo vòng tay và túi Càn Khôn, chạy về phía cửa chính phòng của Lý Hiên, khe khẽ gõ một cái.

“Vào đi, dưới tầng hầm.”

Bên trong phòng truyền đến giọng nói của Lý Hiên, A Ngốc vội vàng vào nhà, theo lối đi bước xuống dưới tầng hầm, sau đó kể đại khái tình huống cho Lý Hiên.

"Ừ, vòng tay ngươi cứ giữ lấy đi."

Lý Hiên không để ý đến vòng tay, hắn mở túi Càn Khôn ra, đổ đồ vật bên trong ra.

Rào rào rào!

Một đống lớn linh thạch từ trong túi rơi ra, lấp la lấp lánh tràn ngập trong tầng hầm, khiến linh khí trong tầm hầm tức khắc tăng vọt.

Thôn Thiên Ma trong phong ấn cũng nhìn thấy cảnh tượng này, mắt nó hoàn toàn trợn tròn, không dám tin kêu lên.

"Má nó, sao lại cho nhiều linh thạch như vậy? Tông môn nhỏ này lại cho sư tôn của ngươi nhiều linh thạch như vậy, đầu óc bọn họ bị úng hết rồi sao? Dựa theo những gì ta biết, dù là thiên linh căn cũng không nhận được nhiều linh thạch như vậy, tại sao Thanh Liên Tông lại cho sư tôn của ngươi nhiều linh thạch đến như vậy?"

Thôn Thiên Ma hoàn toàn kinh ngạc, cảm giác mọi chuyện đang phát triển theo hướng kỳ quái.

Nhất là lúc trước nó còn nói Lý Hiên phải đi tranh cướp tài nguyên, phải gặp nguy hiểm, bây giờ thì tốt rồi, một đống linh thạch to như vậy, đủ để chống đỡ đến tháng sau luôn rồi.

Mấu chốt là tháng sau còn có thể cho nhiều linh thạch như vậy nữa, điều này cũng hơi khiến người khác đau đầu, không đúng, khiến ma đau đầu.

Thôn Thiên Ma chỉ cảm thấy đầu óc hơi mê mang, hơi không

hiểu rõ tình huống.

Thậm chí nó cảm thấy đầu óc của bản thân không đủ dùng, cần phải phát triển thêm nữa.

Trong lúc Thôn Thiên Ma còn đang ngu ngơ, ngược lại với nó, A Ngốc đang nhìn Lý Hiển bằng ánh mắt sùng bái, cảm thấy sư tôn của mình vô cùng lợi hại, cho dù là đến đâu thì cũng đều vô cùng được hoan nghênh.

Trong lòng A Ngốc quyết định, tương lai của hắn cũng phải giống như sư tôn vậy, được hoan nghênh giống như vậy.

“A Ngốc, ra mở cửa, lại có người tới.”

Giọng nói của Lý Hiên đột nhiên vang lên, sau khi nghe thấy thì A Ngốc hơi sững sờ, vội vàng gật đầu nói: “Dạ, sư tôn.”

A Ngốc chạy nhanh ra khỏi tầng hầm, hắn gặp được một lão giả ở bên ngoài.

Đối phương là Thất trưởng lão của Thanh Liên Tông, thái độ cũng rất hòa ái dễ gần, hắn cũng đem đến một cái túi Càn Khôn đến.

Thấy lại có trưởng lão đến tặng quà, A Ngốc cảm thấy sư tôn của mình vô cùng lợi hại, đến đâu cũng đều được yêu thích.

A Ngốc vui vẻ nhận lấy túi Càn Khôn, chạy về phía tầng hầm, đưa cho Lý Hiển, còn truyền lại lời Thất trưởng lão nói.

“Sư tôn, Thất trưởng lão nói môn kiếm điển này tương đối khó, hắn nói ngài cứ từ từ tu luyện Thanh Liên kiếm điển trước, trong vòng một tháng chuyển xong là được.”

“Ừ.”

Lý Hiên gật đầu một cái, mở túi Càn Khôn ra, từ trong đó lấy

ra một ngọc giản màu trắng, đặt lên mi tâm.

Trong nháy mắt, nội dung của quyển Thanh Liên kiếm điển đã xuất hiện trong thần thức của hắn.

Lý Hiên không xâm nhập nghiên cứu quá sâu mà lấy ngọc giản xuống, hắn lại lấy một quyển sách từ trong túi Càn Khôn ra.

Chương 197. Giác Ngộ

Trên quyển sách này có viết dòng chữ Giảng giải của tông môn, Lý Hiên mở ra nhìn một chút, phát hiện nó giống như một quyển bách khoa toàn thư về tu tiên.

Chủ yếu giải thích lý do tại sao người tu tiên lại tu hành ở chỗ này, phân biệt các khu vực tông môn lớn.

Để quyển sách xuống, Lý Hiên lấy năm bộ đạo bào Thanh Liên từ trong túi Càn Khôn ra, còn có một thanh phi kiếm màu xanh.

“Phi kiếm trung phẩm! Không tệ, chỉ là cấp bậc hơi thấp.” Lý Hiên vung cây kiếm một vòng, nói.

“Ân, ân.”

A Ngốc nghe vậy liền vội vàng gật đầu, hắn không có hiểu biết về phi kiếm nên chỉ biết gật đầu.

Ngược lại là Thôn Thiên Ma bị phong ấn lại lên tiếng, chua chát nói.

“Sư tôn nhà ngươi thật không biết hài lòng, phi kiếm này là một phi kiếm trung phẩm, có giá trị rất lớn đối với người tu tiên Luyện Khí kỳ. Nếu người tu tiên bình thường muốn có được một pháp kiếm trung phẩm thì cần phải cố gắng mấy năm mới có thể mua được, kết quả, Lý Hiên vừa mới gia nhập tông môn thì đã có người tặng phi kiếm. Chuyện này rõ ràng là đối xử khác biệt, mấu chốt là sư tôn của ngươi còn không chịu thỏa mãn, thật chọc tức người khác mà.”

“Là như vậy sao?” A Ngốc hỏi trong lòng.

“Đương nhiên, một phi kiếm trung phẩm có giá trị cao hơn một phi kiếm hạ phẩm rất nhiều, rất nhiều Luyện Khí tầng năm, tầng sáu còn chưa có được. Kết quả, sư tôn của ngươi lấy được một phi kiếm trung phẩm mà vẫn chưa biết thỏa mãn, khiến người khác khó chịu thật sự.” Thôn Thiên Ma lẩm bẩm.

“Sư tôn ưu tú như vậy, coi thường trung phẩm là vô cùng bình thường.” A Ngốc phản bác.

“Thôi đi, chỉ dựa vào sư tôn của ngươi, nói không chừng phải cố gắng năm năm mới có thể mua được phi kiếm trung phẩm. Không đúng, sư tôn của ngươi mỗi tháng đều được phân phát tài nguyên, rất nhanh thôi là đã có thể mua được phi kiếm rồi. Đáng ghét, những trưởng lão này bị úng não rồi, cho Lý Hiên nhiều linh thạch như vậy, còn cho hắn phi kiếm, đơn giản là hành động não tàn.” Thôn Thiên Ma chua xót nói.

“Đó là do tư chất của sư tôn tốt.”

A Ngốc đáp trả Thôn Thiên Ma một câu ở trong lòng, đồng thời càng thêm sùng bái Lý Hiên.

“Tốt cái rắm ấy, Thanh Liên Tông chính là một tông môn bé xíu chưa thấy chuyện đời, coi một Song linh căn như bảo vật, thật đúng là buồn cười!”

Thôn Thiên Ma giận dữ nói, không hiểu vì sao Thanh Liên Tông lại coi trọng Lý Hiên như vậy, thậm chí nó còn cảm thấy bản thân không theo kịp thời đại.

Sở dĩ như vậy.

Là vì nó vẫn luôn dựa vào ánh mắt của A Ngốc để quan sát thế giới, nắm các loại tin tức.

Lúc đầu, sau khi Lý Hiên đưa A Ngốc đến thành Bạch Vân, sắp xếp hắn vào trong tiểu viện cây liễu, vẫn cứ để bọn họ sống ở đó.

Bọn họ biết rất ít về tình hình của Lý Hiên, dường như không có chút hiểu biết.

Thậm chí, bọn họ ngay cả Băng Huyên Nhi cũng không biết, huống chi là chuyện Lý Hiên có rất nhiều đệ tử.

Điều này là nguyên nhân khiến Thôn Thiên Ma sống chết cũng nghĩ không ra, nó chỉ cho là mình bị phong ấn quá lâu nên không ăn khớp với thế giới.

Thôn Thiên Ma buồn rầu im lặng, rúc vào phong ấn đi ngủ.

A Ngốc đợi một hồi lâu, nhận sự dạy dỗ của Lý Hiên,rồi mới cáo từ rời khỏi.

…

Trong tầng hầm.

Lý Hiên ghi nhớ Thanh Liên kiếm điển trong ngọc giản, hắn nhắm mắt đọc đi đọc lại rất nhiều lần.

Đây là một công pháo được phát triển từ việc sử dụng Thanh Liên kiếm thuật làm căn cơ, thuộc về loại hình khó học càng khó hiểu rõ.

Muốn triệt để lĩnh ngộ Thanh Liên kiếm điển, cần có thiên phú kiếm tu cực kỳ cao, người bình thường rất khó triệt để lĩnh ngộ.

Nhưng đối với Lý Hiên mà nói, công pháp này vô cùng phù hợp.

Người có kiếm tu tuyệt phẩm như hắn, muốn nắm giữ Thanh Liên kiếm điển thì đúng là dễ như trở bàn tay.

Cho nên sau khi nhìn mấy lần, Lý Hiên bắt đầu tu hành không chút do dự, dưới sự giúp đỡ của kiếm tu tuyệt phẩm, bắt đầu lĩnh ngộ với tốc độ cực kỳ nhanh.

Thời gian dần dần trôi qua, đảo mắt đã qua ngày hôm sau.

Sáng sớm, ánh nắng tươi sáng, chim hót hoa thơm.

Lý Hiên tu hành trong tầng hầm chậm rãi mở hai mắt ra, linh khí xung quanh dao động.

“Chuyển tu hoàn thành, quá đơn giản, quả nhiên Thanh Liên bảo điển rất thích hợp với ta.” Lý Hiên rất hài lòng về lần tu hành này.

Chủ yếu do sự trợ giúp to lớn của thiên phú kiếm tu tuyệt phẩm, nó đã khiến tốc độ tu luyện của hắn nhanh hơn, nhanh giống như ngồi hỏa tiễn.

‘Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài thoát phàm nhập tiên, đạt tới Luyện Khí tầng một, phần thưởng của ngài: cơ hội giác ngộ một lần, thời gian giác ngộ là một nén hương.”

“Giác ngộ.”

Lý Hiên phút chốc có hứng thú, hắn muốn thử hiệu quả của giác ngộ một lần, lập tức dùng cơ hội giác ngộ.

Trong giây lát.

Lý Hiên bước vào một loại cảm ngộ kỳ diệu, tất cả mọi khó khăn dường như đều biến thành đề bài của trẻ nhỏ, trở nên đơn giản vô cùng.

Cả người hắn giống như thoát thai hoán cốt vậy, hắn nâng tay phải lên theo bản năng, trên đầu ngón tay hiện lên một đóa thanh liên, một đóa thanh liên do linh khí ngưng tụ.

Đây là giai đoạn thứ hai của Thanh Liên kiếm điển, Chỉ Tiêm Thanh Liên, chỉ cần đạt tới giai đoạn này, bất luận là tu hành hay chiến đấu đều nhất định có thêm một phần thành công.

Chương 198. Giác Ngộ (2)

Việc này đối với Lý Hiên tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn, quan trọng là Giác ngộ còn chưa kết thúc, sau lưng hắn mơ hồ xuất hiện một đóa Thanh Liên lớn.

Đáng tiếc Thanh Liên chưa ngưng tụ thành hình đã chậm rãi tiêu tán, lúc này Lý Hiên mở mắt ra.

“Giác ngộ kết thúc, đáng tiếc, thiếu chút nữa đã đạt đến giai đoạn thứ ba, Thanh Liên Hư Ảnh!”

Lý Hiên thầm nuối tiếc, thanh liên ngưng tụ trên đầu ngón tay đang tan biến, không ngừng chớp động trong tay hắn như một món đồ chơi.

Đến khi Lý Hiên chơi đã mới đứng lên rời khỏi tầng hầm.

Trở lại chính phòng, sau khi Lý Hiên rửa mặt chải đầu một phen xong xuôi, hắn thay đạo bào Thanh Liên lên người, cầm pháp kiếm trung phẩm ra khỏi phòng, nhìn thấy A Ngốc và Thu Nhi đang tu hành trong sân.

Hai đứa nhóc cũng rất nghiêm túc, nhất là Thu Nhi, hễ có thời gian là tu hành, không thả lỏng một giây nào.

“Sư tôn, ngài muốn ra ngoài sao?” Sau khi nhìn thấy Lý Hiền, A Ngốc vội vàng nói.

“Ta đi mua một ít nguyên liệu, các ngươi ở nhà chờ ta, lát nữa ta sẽ về.”

Lý Hiên nói xong, bóng dáng hắn nhanh chóng bay xa, chốc lát đã đi rất xa.

Dọc theo đường đi.

Lý Hiên dùng Góc Nhìn Thượng Đế quét nhìn xung quanh, quan sát tòa tông môn đang sửa chữa này.

Là một tông môn tu tiên, dù Thanh Liên Tông vừa mới di dời nhưng đã xây được khá nhiều kiến trúc.

Đại điện Thanh Liên Tông, phòng luyện đan, phòng luyện khí, phường giao dịch, công pháp đường…vâng vâng.

Chuyến này ra ngoài, chủ yếu Lý Hiên muốn mua nguyên liệu chế tạo lò luyện đan, thuận tiện tăng cấp pháp kiếm.

Pháp kiếm trung cấp vẫn có hơi thấp, hắn định thăng cấp pháp kiếm đến thượng phẩm, đồng thời luyện chế một đám Tụ Khí đan.

Đương nhiên, hắn còn muốn mua đan phương, mua pháp thuật, gia tăng sức chiến đấu của bản thân.

Nghĩ như vậy, Lý Hiên nhẹ nhàng bay đi xa.

Nhanh chóng đến phường thị phụ cận tông môn.

Ngay lúc này.

Đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng nghị luận.

“Lại là Nam Hy, nữ nhân điên này lại khiến Liệt Diễm Cuồng Sư chặn trước cửa phường thị, ai cũng không được phép bước vào, chỉ khi đánh một trận với Liệt Diễm Cuồng Sư của nàng mới được vào.”

“Nhỏ giọng một chút, Nam Hy là tôn nữ của Đại trưởng lão, luyện khí ngự thú sư tầng mười, Liệt Diễm Cuồng Sư của nàng mạnh như quái vật, chúng ta vốn dĩ không chọc nổi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Ta còn muốn vào phường thị mua vật

liệu nữa, vậy ta làm sao mà vào đây?”

“Cứ chờ một lát trước đã, lát nữa đội Chấp Pháp khẳng định sẽ đến xử lý.”

…

Xung quanh vang lên tiếng nghị luận.

Lý Hiên cau mày dùng Góc Nhìn Thượng Đế nhìn quét một vòng, quả nhiên nhìn thấy trước cửa phường thị có một con hỏa sư tử, nhưng hắn không nhìn thấy nữ tử tên Nam Hy kia.

Lý Hiên tiếp tục quan sát, nhanh chóng phát hiện ra: “Tìm thấy rồi, đợi đã nào, có thể thu làm đồ đệ?”

Trong mắt Lý Hiên lóe lên tia ngạc nhiên.

Dưới Góc Nhìn Thượng Đế, ở tửu lâu bên cạnh cuồng sư.

Lý Hiên nhìn thấy, bên cạnh cửa sổ của tửu lâu có một đại mỹ nữ mặc khôi giáp màu vàng đang ngồi, một đại mỹ nữ anh tư hiên ngang nhìn vô cùng cuồng ngạo.

Trong nháy mắt, khi nhìn thấy nàng, mấy hàng tin tức liền hiện ra.

‘Họ tên’: Nam Hy.

‘Tư chất’: Tuyệt phẩm.

‘Huyết mạch’: Không.

‘Số mệnh’: Một trong những vai phụ trời định, nữ chiến thần cuồng sư tương lai.

‘Nhắc nhở’: Phù hợp tiêu chuẩn thu nhận đệ tử.

…

“Vai phụ thiên mệnh.”

Linh quang lóe lên trong đôi mắt Lý Hiên, đệ tử có sẵn hắn buộc phải thu nhận thôi.

Chẳng qua là.

Đối phương là tôn nữ của Đại trưởng lão, thực lực mạnh mẽ, lại là ngự thú sư, mọi mặt đều rất ưu tú, đoán rằng rất khó để nàng chịu nhận bản thân làm sư tôn.

Lý Hiên chuẩn bị tiếp xúc trước với đối phương một chút, hiểu biết trước một ít, thuận tiện cho việc thu làm đồ đệ về sau.

Sau khi quyết định xong xuôi.

Lý Hiên nhanh chóng đi xung quanh phường thị, hắn đến một nơi cách tửu lầu không xa, đứng trong đám người yên lặng quan sát Nam Hy bên cửa sổ.

Nữ tử này tuổi tác xem chừng không lớn, dáng vẻ cũng chỉ đôi mươi, dung mạo xinh đẹp, dáng người cao gầy.

Trên người mặc áo giáp vừa thân khiến vóc người có lồi có lõm của nàng được thể hiện toàn bộ.

Giữa những phần của bộ khôi giáp màu vàng, tại những khu vực không có trang bị che chắn, có thể thấy được da thịt trắng nõn.

Điều khiến Lý Hiên kinh ngạc là, trong đôi tay nhỏ bé của nàng đang đùa nghịch một trường thương màu hoàng kim sắc bén, mũi thương chớp động hàn quang chứng minh nó không phải là vật phàm.

Trọng điểm là nhìn nữ tử này nhìn cực kỳ phách lối, hai tầng

của tòa tửu lâu kia, bởi vì nàng mà không có khách nào dám vào.

“Nữ tử này, có hơi phiền toái.”

Lý Hiên cau mày, xem qua các loại năng lực của mình, còn có cả Thuấn Di, sau đó đi nhanh về phía tửu lầu.

Lân cận tửu lầu.

Rất nhiều đệ tử của Thanh Liên Tông đứng xung quanh sôi nổi bàn luận, châu đầu ghé tai nói về chuyện của Nam Hy, muốn vào phường thị cũng không dám vào.

Hiện tại, lúc bọn họ thấy Lý Hiên đi về phía tửu lâu thì ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, không dám tin là có người lại dám bước vào tửu lầu nơi Nam Hy ngồi.

“Đây là ai thế? Lá gan lớn thật, tửu lâu kia không ai dám vào, hắn lại dám.”

“Quả thật là lá gan không nhỏ, ngay cả đến gần thôi ta còn không dám, tiểu tử này lại dám qua đó, có dũng khí!”

Chương 199. Đệ tử mới là một đại mỹ nhân

“Ta biết hắn là ai, tên của hắn là Lý Hiên, là đệ tử mới gia nhập tông môn, thiên phú rất cao, Song linh căn.” Có người lớn tiếng giải thích, âm thanh truyền vào tai mọi người.

“Song linh căn? Thiên phú quả thật là cao, có gan lại có thiên phú, tương lai tiểu tử này ắt hẳn sẽ phát triển rất tốt.”

…..

Bên trong tửu lâu.

Nam Hy uống một hớp rượu mạnh, tròng mắt trắng đen rõ ràng quét ra bên ngoài cửa sổ, khóa chặt bóng dáng của Lý Hiên.

Nàng cũng đã nghe thấy người khác nhắc đến tên Lý Hiên, nàng vốn cũng không thèm để ý.

Nhưng, trong phút chốc, khi nhìn thấy Lý Hiên, động tác uống rượu của nàng hơi ngừng lại, sau đó cẩn thận quan sát Lý Hiên đang bước từ bên ngoài vào.

Thấy Lý Hiên phong thái hiên ngang, khí chất nho nhã, nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, cho dù là Nam Hy cũng không nhịn được mà nhìn thêm mấy lần.

“Dáng vóc không tệ, đáng tiếc điều lão nương đây thích nhất vẫn là chiến đấu!”

Nam Hy nghểnh cổ, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười ngông cuồng, cả người phát ra một tia khí thế cuồng ngạo không kìm chế

nổi.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân chậm rãi vang lên, theo tiếng động này, bóng dáng của Lý Hiên xuất hiện.

Hắn ngồi bên cạnh bàn ăn của Nam Hy, gọi một bình trà nhẹ nhàng thưởng thức, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Nam Hi ngồi dựa bên cửa sổ.

“Ngươi nhìn ta làm gì? Muốn theo đuổi lão nương hả?” Nam Hy cười đắc ý, cảm giác được soái ca chú ý rất tuyệt.

“Không hề, ngươi không phù hợp với tiêu chuẩn chọn nương tử của ta.” Lý Hiên lắc đầu.

“Gì?”

Nam Hy thu lại nụ cười, cả người ngồi thẳng dậy, mắt to híp lại.

Là thiên chi kiêu nữ, nhân vật thiên tài của Thanh Liên Tông, có thể nói nàng nhận được muôn ngàn sủng ái, đi đến đâu cũng được mọi người tán dương và kính sợ.

Dung mạo của nàng, ở Thanh Liên Tông, cũng thuộc số một số hai, không ai dám tự nhận đẹp hơn nàng.

Nhưng hiện tại.

Lại có người nói nàng không phù hợp với tiêu chuẩn chọn nương tử, đây rõ ràng là đang chê nàng không đủ tư cách.

Nam Hy bắt đầu thấy khó chịu, cười lạnh nói: “À, ngươi muốn dùng phương pháp này hấp dẫn ta sao? Buồn cười!”

“Không hề, ngươi quả thật không phù hợp với tiêu chuẩn của

ta.” Lý Hiên ăn ngay nói thật, lời nói vô cùng chắc chắn.

“Ngươi!”

Nam Hy chợt đứng lên, mùi hương trong gió theo bước chân đi đến trước mặt Lý Hiên, cơ thể nghiêng về phía trước, đối diện với Lý Hiên.

Song phương ước chừng cách nhau không đến hai mươi phân, có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

“Không theo đuổi lão nương, vậy ngươi cứ nhìn lão nương làm gì? Muốn đánh nhau hả?” Nam Hy lạnh mặt, đối mặt với Lý Hiên.

“Không hề luôn, mục đích của ta là muốn thu ngươi làm đồ đệ.” Lý Hiên vẫn ăn ngay nói thật.

“Thu ta làm đồ đệ? Ha ha ha, ha ha ha ha ha!”

Sau khi Nam Hy nghe hắn nói chữ thu đồ đệ, đầu tiên là hơi ngẩn người ra, ngay sau đó nàng phá lên cười lớn, nụ cười vô cùng ngông cuồng, thậm chí cười đến nổi thân thể cũng run lên.

“Buồn cười đến vậy sao?” Lý Hiên nhướng mày.

“Ngươi nói xem? Ngươi có biết lão nương là ai không? Ngươi có biết thực lực của lão nương như thế nào không? Ngươi có biết chỉ một sủng vật lão nương nuôi mà cũng không ai dám chọc đến, Thanh Liên Tông này vốn dĩ không chứa được lão nương, vũ đài tương lai của lão nương là thiên hạ này, là thế giới này, thế gian này không có người có đủ tư cách làm sư tôn của lão nương!”

Nam Hy trương dương nói, vác trường thương hoàng kim trên đầu vai, cả người phơi bày tư thái ngạo mạn bá đạo phách lối.

Nam Hy như vậy.

Ngược lại tràn đầy mị lực cá nhân, khiến cho rất nhiều người

nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, cho dù là Lý Hiên cũng phải lần nữa nhìn kỹ đối phương.

“Quả thật là ngươi rất ưu tú.”

Lý Hiên gật đầu một cái, lấy ra hai khối bạc từ trong túi Càn Khôn, nói tiếp.

“Ta hỏi ngươi một vấn đề, năm lượng bạc và mười lượng bạc, đồng thời từ lầu hai rơi xuống, cái nào rơi xuống đất trước?”

“Đương nhiên là mười lượng bạc!” Nam Hy chắc chắn đáp.

“Không hề, chúng sẽ rơi xuống cùng lúc.”

Lý Hiên khẽ mỉm cười, cầm hai khối bạc đi tới tầng hai của tửu lầu, đồng thời vứt hai khối bạc xuống.

Bịch!

Hai khối bạch cùng lúc rơi xuống đất, phát ra một tiếng bịch nặng nề.

“Gì?”

Vẻ kiêu ngạo trên gương mặt Nam Hy biến mất, nàng không dám tin trợn to mắt, một giây kế tiếp, nàng nhanh chóng cầm hai khối bạc kia lên kiểm tra.

Sau khi xác nhận bạc không có vấn đề gì, nàng nhảy đến tầng hai, tự mình thả hai khối bạc xuống cùng một lúc.

Bịch!

Bạc lại rơi xuống đất cùng lúc.

Nhìn cảnh tượng này, ánh sáng trong mắt Nam Hy chớp động, không nhịn được kiểm tra lại sáu bảy lần, nhưng đều nhận được

câu trả lời giống nhau.

“Tại sao lại như vậy?”

Nam Hy nghi ngờ không hiểu nhìn Lý Hiên, không hiểu chúng tại sao lại rơi xuống đất cùng lúc.

“Bái ta làm sư, ta có thể dạy ngươi!” Lý Hiên khẽ mỉm cười nói.

“Không thể nào! Nam Hy ta sẽ không bái bất kỳ kẻ nào làm sư tôn, dù là thần tiên cũng không!” Nam Hy như chém đinh chặt sắt cự tuyệt.

“Khó khăn quá, như vậy đi, ngươi ra mười đề khó, nếu như ta có thể làm được một nửa, ngươi nhận ta làm sư tôn.” Lý Hiên suy nghĩ một lát, nói.

“Một nửa? Thật gian trá, một nửa đã muốn thu ta làm đệ tử?” Lông mày của Nam Hy nhướng lên.

Chương 200. Đệ tử mới là một đại mỹ nhân

“Một nửa đã rất cao rồi, dù sao cũng do ngươi ra đề.” Lý Hiên kiên định nói.

“Được, một nửa thì một nửa, dù sao cũng chơi thôi. Dù sao ngươi cũng không thể hoàn thành đề ta ra.”

Nam Hy nở nụ cười kiêu ngạo, nhìn Liệt Diễm Cuồng Sư trước cửa thành.

“Đề thứ nhất, sờ đầu Liệt Diễm Cuồng Sư, không cần lâu quá, trong ba hơi thở là được.”

Nam Hy nói xong câu, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt trêu ghẹo.

Liệt Diễm Cuồng Sư là chiến sủng của nàng, nàng hiểu rất rõ tính khí của Liệt Diễm Cuồng Sư, dựa vào tính cách bướng bỉnh không nghe lời của nó, cho dù chủ nhân là nàng thì cũng chỉ thỉnh thoảng mới có thể sờ đầu mấy cái.

Hiện tại nàng bải Lý Hiên sờ, rõ ràng là đang làm khó Lý Hiên, cho nên Nam Hy vác trường thương, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt xem kịch vui.

“Được!”

Lý Hiên không cự tuyệt, hắn lưu loát sải bước ra ngoài tửu lầu, bước về phía Liệt Diễm Cuồng Sư.

Hắn đồng ý chắc nịch như vậy, cứ thế bước đi với tốc độ nhanh chóng.

Phút chốc đã khiến nụ cười ngông cuồng trên gương mặt Nam Hy hơi ngưng lại, sau đó từ từ biến mất.

Nàng đứng dậy, đi tới cửa lớn tiếng nói.

“Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, Liệt Diễm Cuồng Sư vô cung hung hãn, đã có mấy trăm người chết ở trong tay nó, mặc dù nó sẽ không giết người trong tông môn, nhưng nếu ngươi dám sờ đầu nó, nó tuyệt đối sẽ đánh ngươi trọng thương, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ.”

“Không sao!”

Lý Hiên bình tĩnh trả lời, tiếp tục nhanh chân đi về phía Liệt Diễm Cuồng Sư.

Hành động như vậy khiến hàng lông mày của Nam Hy càng ngày càng nhíu chặt lại, nàng không nhịn được muốn ngăn cản.

Nói thật.

Nàng có phần hơi tò mò về Lý Hiên, cảm thấy Lý Hiên không giống những người tu tiên khác, khiến đôi mắt nàng sáng bừng.

Hiện tại, thực sự thì nàng không hề muốn Liệt Diễm Cuồng Sư đập Lý Hiên trọng thương.

Cho nên nàng âm thầm hạ lệnh cho cuồng sư, khiến nó giảm lực lượng xuống một chút, đừng làm Lý Hiên bị thương nặng.

Có điều, lúc này.

Ngay sau khi Nam Hy đưa ra mệnh lệnh.

Liệt Diễm Cuồng Sư ở ngay cửa phường thị đột ngột đứng dậy, đôi mắt nó nhìn chằm chằm vào Lý Hiên.

Sự khác thường đột ngột này của nó khiến Nam Hy cảm thấy

khó hiểu, bởi vì nàng không hề hạ lệnh cho Liệt Diễm Cuồng Sư đứng lên nên nàng nghĩ mãi mà không rõ nguyên do.

Không chỉ có Nam Hy không thể hiểu được.

Mà những người xung quanh cũng nhìn cảnh này bằng ánh mắt nghi vấn, nhìn Lý Hiên một thân một mình bước từng bước về phía Liệt Diễm Cuồng Sư.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân vang vọng bên tai mọi người.

Ngay trong sự quan sát của mọi người, dưới cái nhìn chăm chú của tất cả.

Lý Hiên mặc đạo bào thanh liên, bước từng bước về phía Liệt Diễm Cuồng Sư giữa làn gió mát, hắn dừng lại trước mặt Liệt Diễm Cuồng Sư.

Cơ thể Liệt Diễm Cuồng Sư dài khoảng chừng sáu thước, cao tầm hai thước, vóc dáng vô cùng cường tráng.

Xung quanh cơ thể Liệt Diễm Cuồng Sư còn có hỏa diễm cuồn cuộn đang cháy, thoạt nhìn như là thần thú.

Liệt Diễm Cuồng Sư đáng sợ như vậy, dù chỉ nhìn thôi cũng để khiến kẻ khác đã cảm thấy sự hãi trong lòng.

Nhưng mà, ngay lúc này.

Vậy mà Lý Hiên lại cứ thế đứng trước mặt Liệt Diễm Cuồng Sư, khoảng cách không đến nửa thước xa.

Cũng vào ngay thời điểm này.

Ngay tất cả mọi người đều quan sát một cách tò mò.

Lý Hiên đưa tay ra, khẽ vuốt lớp lông xù trên bàn chân to lớn của Liệt Diễm Cuồng Sư, nó bằng giọng điệu lạnh lùng.

"Nằm xuống, để ta xoa đầu ngươi."

Cùng với câu nói của Lý Hiên.

Liệt Diễm Cuồng Sư ngẩng đầu lên trời phát ra tiếng gào rống.

Ngay sau đó.

Trong ánh mắt giật mình của tất cả mọi người, Liệt Diễm Cuồng Sư phủ phục trên mặt đất, im lặng cúi người trước mặt Lý Hiên, thậm chí hỏa diễm trên đầu nó cũng biến mất.

Sau đó, mọi người nhìn thấy, bàn tay Lý Hiên khẽ vuốt vẻ Liệt Diễm Cuồng Sư, giống như đang vuốt một con mèo lớn, nhẹ nhàng xoa loạn bộ lông trên đầu Liệt Diễm Cuồng Sư.

Cảnh tượng này.

Nhìn khung cảnh không thể tưởng tượng được như vậy.

Mọi người đều trợn mắt, đứng nguyên tại chỗ như thể đã hóa thành đá.

Nam Hy, chủ nhân của Liệt Diễm Cuồng Sư ấy, nàng ngạc nhiên đến mức mắt trớn tròn và miệng há ra, toàn bộ cơ thể đứng lặng ở đó như là nhìn thấy quỷ.

Thực sự là cảnh ấy, quá khó để tin được.

Là chủ nhân của Liệt Diễm Cuồng Sư, từ khi còn nhỏ, nàng đã nuôi dưỡng và dạy dỗ cuồng sư nhiều năm, hai người giống như là bạn đồng hành của nhau.

Nhưng, bình thường nàng muốn xoa đầu Liệt Diễm Cuồng Sư cũng rất khó.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, một người xa lạ đang xoa đầu Liệt Diễm Cuồng Sư của nàng, còn ở bên đó xoa lên xoa xuống giống như đang vuốt một con mèo lớn.

Thậm chí, nàng còn nhìn thấy cảnh Lý Hiên nhéo lỗ tai Liệt Diễm Cuồng Sư, đây cũng là một trong những điều tối kỵ lớn nhất của Liệt Diễm Cuồng Sư.

Quan trọng là Liệt Diễm Cuồng Sư chẳng những không hề ngăn cản mà nó còn thu hỏa diễm trên đầu lại, như là sợ khiến Lý Hiên bị thương.

Đãi ngộ như vậy, đến cả là chủ nhân như nàng còn không có.

Vậy nên, chứng kiến khung cảnh ấy, Nam Hy sững sờ cả người, đứng im không nhúc nhích như là đã ngơ ngác.

"Ngoan quá, thưởng cho ngươi."

Lý Hiên ngừng xoa đầu Liệt Diễm Cuồng Sư, vòng tay lại tách cái miệng lớn của cuồng sư ra, bỏ cánh tay bên phải vào, thầm ngưng tụ vài giọt Tình Tự Chi Thủy, coi như là phần thưởng.

Chương 201. Ngươi là của ta

Sau khi làm xong những điều này, Lý Hiên nghiêng đầu và nhìn về phía Nam Hy.

Nhưng sau khi ăn xong Tình Tự Chi Thủy, Liệt Diễm Cuồng Sư hăng hái chạy tới chạy lui xung quanh Lý Hiên như thể đánh máu gà, còn dùng đầu đẩy cánh tay Lý Hiên.

Dáng vẻ ấy, chẳng khác gì một con mèo bự cả.

Cảnh tượng ấy.

Khiến Nam Hy vừa mới khôi phục tinh thần lại một lần nữa ngớ người tại chỗ, cả bộ óc như được làm bằng nước, nổ đùng đùng.

"Được rồi, được rồi, đứng sang một bên đợi trước đi, đừng chắn cửa mãi, đây không phải là hành động gì tốt lắm đâu, đã hiểu chưa?" Lý Hiên vỗ nhẹ lên đầu Liệt Diễm Cuồng Sư, dạy dỗ.

"Gào gào!"

Liệt Diễm Cuồng Sư vội vàng gật đầu, ngoan ngoãn tránh đường.

Thấy điệu bộ biết điều như vậy của nó, như thể Liệt Diễm Cuồng Sư là sủng vật của hắn, khiến quần chúng xung quanh suýt nữa kinh ngạc rớt hàm.

Cộp cộp cộp!

Lý Hiên mỉm cười bước đến bên cạnh Nam Hy, khẽ nói: “Đề này, ta hoàn thành cũng được đấy chứ?"

Cùng với câu nói của Lý Hiên.

Nam Hy dần tỉnh táo lại, nhìn Liệt Diễm Cuồng Sư ngoan ngoãn, lại nhìn Lý Hiên biểu cảm bình tĩnh, ánh mắt Nam Hy phức tạp, cùng với sự tò mò sâu sắc.

"Ngươi đã làm thế nào? Ngươi có biết là người chủ nhân như ta cũng không thể khiến nó nghe lời như vậy hay không. Ta với nó cùng lắm chỉ như là bạn tốt, mà ngươi, mới giống như thể là chủ nhân của nó."

Nói xong, Nam Hy đánh giá Lý Hiên một cách cẩn thận.

Giờ phút này, nàng tò vò về Lý Hiên đến cực điểm, đây cũng là lần đầu tiên nàng tò mò về một nam tử như vậy.

"Bái ta làm sư, ta sẽ cho ngươi biết đáp án." Lý Hiên lại một lần nữa nhắc đến chuyện bái sư.

"Không thể, mặc dù ngươi rất đặc biệt, khiến ta cảm thấy rất tò mò, nhưng ta vẫn sẽ không bái bất cứ kẻ nào làm sư, dù là tiên nhân cũng không." Nam Hy lại một lần nữa cương quyết từ chối.

"Đúng là khó khăn thật, bỏ đi, hôm nay đến đây thôi, hôm nào chúng ta lại nói chuyện."

Lý Hiên xua tay, xoay người rời khỏi phường thị, chuẩn bị đi mua nguyên luyện thăng cấp pháp kiếm trước.

Thấy cảnh này, Nam Hy rất muốn giữ Lý Hiên lại, hỏi rõ nguyên nhân của chuyện này.

Nhưng nàng thực sự không muốn bái sư, cuối cùng há miệng nhưng không nói câu nào, chỉ có thể lẳng lặng nhìn Lý Hiên càng đi càng xa.

Đột ngột.

Nam Hy có phản ứng lại, quát lớn.

"Cuồng sư đểu cáng, nhanh chóng quay lại cho ta, ngươi là chiến sủng của ta, sao lại chạy theo người khác."

Nam Hy vội vàng chạy đến bên cạnh cuồng sư, nhanh chóng tóm lấy nó, nàng phải mất rất nhiều sức lực mới kéo nó về, không để nó đi mất.

Thành công kéo cuồng sư quay lại, Nam Hy tức giận nhìn cuồng sư, nhận ra nó vẫn còn muốn đi tìm Lý Hiên, chuyện này khiến Nam Hy suýt nổ tung vì tức.

Cuối cùng nàng đành phải kéo cuồng sư đi về nhà, không dám để nó gặp Lý Hiên nữa.

Hiện tại nàng có chút bận tâm, lo rằng cuồng sư mình khó khăn lắm mới nuôi lớn được sẽ chạy theo Lý Hiên, vì vậy nên nàng phải tránh xa Lý Hiên, tránh rất xa.

Một nơi khác.

Bên trong đại điện của Thanh Liên Tông.

Đội trưởng đội Chấp Pháp đang báo cáo, nói về chuyện Nam Hy để cuồng sư chắn cửa phường thị.

"Nha đầu này, lại khiến cuồng sư chắn cửa phường thị, đích thân ta đến kéo nàng về."

Đại trưởng lão tức giận nói, nhưng không hề đề cập đến chuyện trừng phạt, chỉ nói là kéo về.

"Chuyện này đợi chút đã, bây giờ chúng ta nói về chuyện yêu tà trước, gần đây bên trong rừng rậm Mê Vụ lại xuất hiện mười hai khu vực yêu tà, vô cùng rắc rối."

Tông chủ Chu Chính xua tay, nhắc đến vấn đề yêu tà, biểu cảm

của hắn có phần nghiêm trọng.

Các trưởng lão xung quanh cũng tham gia thảo luận, sắp xếp người đi đi giải quyết những vấn đề này.

Lúc này.

Một tên đệ tử mập mạp chạy đến, đứng ở cửa đại điện không dám tiến vào.

Đợi thêm khoảng một lúc.

Sau khi cuộc thảo luận bên trong đại điện kết thúc, đệ tử béo đó mới chạy vào bẩm báo,

"Tông chủ, các vị trưởng lão, vấn đề của phường thị đã được giải quyết, Liệt Diễm Cuồng Sư không chặn cửa nữa rồi."

"Ồ? Nha đầu Nam Hy này hôm nay sao thế? Mới thế đã nhường đường rồi? Chuyện này không giống với tính cách của nàng." Đại trưởng lão nghi vấn.

"Hồi bẩm Đại trưởng lão, không phải là Nam Hy sư tỷ nhường lối mà là đệ tử khác khiến Liệt Diễm Cuồng Sư tránh đường." Tên mập vội vàng hồi bẩm.

"Là kẻ khác sao? Không thể nào, Liệt Diễm Cuồng Sư là yêu thú, là chiến sủng của Nam Hy, sao có thể dễ dàng nghe lời kẻ khác được?" Đại trưởng lão ngạc nhiên.

"Hồi bẩm Đại trưởng lão, chuyện là như vầy, có một người đệ tử tên là Lý Hiên có quen biết với Nam Hy sư tỷ, hai người nói chuyện rất lâu, sau đó..."

Đệ tử mập kể lại tất cả mọi chuyện một lượt, bao gồm cả quá trình Lý Hiên vuốt ve Liệt Diễm Cuồng Sư, cả cảnh tượng nhường đường.

Cảnh tượng thế ấy.

Khiến những người nghe kể đều giật mình sửng sốt, có chút không dám tin đó là sự thật.

"Ngươi chắc chắn chứ? Liệt Diễm Cuồng Sư thực sự để Lý Hiên xoa đầu nó sao?" Đại trưởng lão hỏi lại một lần nữa.

"Thiên chân vạn xác, ta tận mắt chứng kiến." Đệ tử béo trả lời chắc nịch.

"Vậy mà lại như thế, chuyện này không thể nào! Sao Liệt Diễm Cuồng Sư lại cho phép kẻ khác vuốt ve đầu của nó! Ngay cả ta cũng không có tư cách này, Lý Hiên lại có!"

Chương 202. Tức chết người

Đại trưởng lão nói một cách vô cùng khó tin.

"Đúng thực là kỳ quái, trước đây ta cũng đã từng thử xoa đầu Liệt Diễm Cuồng Sư, nhưng nó quá kiệt ngao bất tuần, thà chết chứ không chịu khuất phục, hoàn toàn không chịu để cho ta vuốt. Thế nhưng, sao Liệt Diễm Cuồng Sư lại để Lý Hiên xoa đầu nó? Chuyện này rất kỳ quái."

Ngũ trưởng lão cũng nghi vấn nói.

"Ta đã biết!" Nghĩ đến điều gì đó, Thất trưởng lão đột nhiên hét lớn.

"Biết cái gì?"

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn Thất trưởng lão, chờ đợi đáp án của hắn.

"Đều ra ngoài đi."

Thất trưởng lão không hề trả lời, mà là đưa mắt nhìn các tu sĩ đứng quanh quanh.

"Vâng!"

Các tu sĩ quanh đó vội vàng hành lễ và rời đi, sau khi bước ra bên ngoài còn đóng cánh cửa lớn của đại điện lại.

"Lão thất, nói nhanh đi, rốt cuộc là ngươi biết chuyện gì rồi? Thần thần bí bí." Đại trưởng lão tò mò hỏi.

"Thật ra thì rất đơn giản."

Thất trưởng lão khẽ mỉm cười: "Các ngươi có còn nhớ chuyện trước đây chúng ta không dò ra được tu vi của Lý Hiên không?"

"Đương nhiên là nhớ, chắc chắn là vị tiền bối của Vũ Tiên Tông kia đã cho Lý Hiên bảo vật nào đó khiến chúng ta không thể kiểm tra ra." Đại trưởng lão gật đầu.

"Đúng, ta đoán là vị tiền bối đó không chỉ cho Lý Hiên một món bảo vật, có lẽ còn có bảo vật đáng sợ hơn. Rất có thể là Liệt Diễm Cuồng Sư đã chịu sự ảnh hưởng của bảo vật nọ nên mới biến thành như vậy."

Thất trưởng lão giải thích.

"Cũng rất có thể là như vậy, vậy xem chừng Lý Hiên còn nhận được nhiều sự coi trọng hơn những gì chúng ta tưởng. E rằng, ở trong lòng vị tiền bối đó, địa vị của Lý Hiên rất lớn."

Đại trưởng lão cau mày.

"Đúng thật, những thứ chúng ta cho Lý Hiên trước đây vẫn còn rất ít, phải đầu tư thêm nữa, thầm cho Lý Hiên thêm nhiều thứ tốt. Chỉ có như vậy mới có thể tạo quan hệ với Vũ Tiên Tông, tông môn cường đại như vậy, chỉ cần có một chút quan hệ cũng đủ rồi."

Các vị trưởng lão sôi nổi bàn luận, đều cảm thấy nên đầu tư nhiều hơn, bồi dưỡng Lý Hiên tốt hơn.

Bọn họ bức thiết muốn thông qua Lý Hiên để ôm lấy bàn chân vàng Vũ Tiên Tông này, vì vậy không dám có chút qua loa nào với Lý Hiên.

Kìa đấy, trong lúc này.

Thất trưởng lão nghĩ đến chuyện ngày hôm qua rõ ràng đã đưa Thanh Liên kiếm điển cho Lý Hiên, theo lý mà nói chắc hẳn hắn nên ở trong nhà chuyển đổi công pháp tu hành, một tháng không

ra ngoài mới đúng.

Nhưng hiện tại, vừa mới ngày hôm sau mà Lý Hiên đã đi ra, chuyện này có chút khác thường, Thất trưởng lão không nhịn được kể chuyện này ra.

Sau khi nghe xong, các vị trưởng lão đều vô cùng nghi vấn, cả đám người cau mày suy nghĩ nguyên nhân.

"Có phải là do Thanh Liên kiếm điển quá khó lĩnh ngộ, Lý Hiên cảm thấy không có đầu mối nên bấy giờ mới ra ngoài đi dạo phường thị?"

"Cũng có thể lắm, mặc dù Thanh Liên kiếm điển là thứ tốt nhất trong tông môn, nhưng nó cũng đồng thời là thứ khó khăn nhất, ngay lúc ban đầu, dù là ta cũng phải mất đến hai mươi ngày mới chuyển tu xong."

"Ta mất đến hai mươi mốt ngày, còn là được sư tôn chỉ dạy mới biết rõ, Thanh Liên kiếm điển thực sự quá khó, yêu cầu với thiên phú quá cao."

Các trưởng lão đồng thời thở dài, đều cảm thấy Thanh Liên kiếm điển vô cùng khó.

Chung quy lại bọn họ đều là thiên tài, nhưng dù là thiên tài cũng tốn nhiều thời gian như vậy, điều này đã chứng tỏ rõ sự khó khăn của Thanh Liên kiếm điển.

"Đây là sơ xuất của chúng ta, không ai dạy kiếm điển cho Lý Hiên, tự hắn học tập thì sẽ rất khó khăn, không thì tìm ai đó giảng cho hắn."

"Để Nam Hy dạy Lý Hiên, thiên tư của Nam Hy siêu phàm, chỉ mất ba năm đã lĩnh ngộ kiếm điển đến Chỉ Tiêm Thanh Liên, điều này vô cùng giỏi. Cộng thêm nàng quen biết với Lý Hiên, để nàng giảng dạy cho Lý Hiên thì tốt vô cùng."

Thất trưởng lão đề nghị.

"Đây là một ý kiến hay, thiên tư của Nam Hy quả thật siêu phàm, trước đây ta mất mười năm mới lĩnh ngộ Chỉ Tiêm Thanh Liên, nha đầu Nam Hy này chỉ mất ba năm, vô cùng lợi hại."

"Đúng vậy, đúng vậy, có Nam Hy dạy dỗ Lý Hiên, chúng ta cũng có thể yên tâm."

Các trưởng lão bàn luận sôi nổi, đều cho rằng đó là ý kiến hay, tất cả mọi người cùng tán thành, dự định sau khi thương thảo xong sẽ khiến Nam Hy đi tìm Lý Hiên.

Rừng Thanh Trúc.

Nam Hy dẫn Liệt Diễm Cuồng Sư trở về, nàng vô cùng để tâm đến chuyện cuồng sư đi theo Lý Hiên, cảm thấy cuồng sư của mình quá không nghe lời.

Có điều, nàng càng thêm tò mò về Lý Hiên, cảm thấy Lý Hiên vô cùng đặc biệt, vô cùng thần bí, khiến người ta không thể nhìn thấu.

"Lớn đến thế này, đây là lần đầu tiên ta gặp một người đặc biệt như thế, lát nữa sẽ đến tìm hắn.

Tuy nhiên không thể dẫn cuồng sư theo, nhỡ đâu cái con này chạy tót theo Lý Hiên, thế thì tức chết người mất."

Sau khi nhốt Liệt Diễm Cuồng Sư vào trong hang động của nó, lúc này trái tim Nam Hy mới hạ xuống, nàng bước vào trong căn phòng của mình, dự định lật tìm trong sách cổ, xem xem có thể tìm thấy giới thiệu tương tự hay không.

Một người xa lại có thể tùy tiện xoa vuốt yêu thú, chuyện này rất khác thường, Nam Hy rất muốn biết rõ nguyên nhân.

Cứ như vậy.

Nàng trở về tầng hầm, đứng bên cạnh giá sách từ từ lật xem, xem trong khoảng chừng một canh giờ, lúc này nàng mới mệt mỏi duỗi thắt lưng.

Chương 203. Tức chết người (2)

"Đọc sách quá mệt mỏi, vẫn là đánh lộn thỏa mái hơn, luyện thuật pháp một lúc trước, lát sau phải cho cuồng sư ăn."

Vừa nói, Nam Hy vừa bước ra khỏi tầng hầm, chuẩn bị luyện thuật pháp một chút.

Nhưng, vào lúc này.

Nam Hy vừa bước ra sân thì đột nhiên nhìn thấy cửa hang động của cuồng sư đã mở, như là mở ra từ bên trong.

Một suy nghĩ không hay nảy lên trong đầu Nam Hy.

Nàng vội vã chạy đến trước cửa hang động, nhìn vào bên trong, kết quả bên trong trống rỗng.

"Cuồng sư khốn nạn, chắc chắn là đã chạy đi tìm Lý Hiên rồi, đáng giận, nuôi dưỡng cuồng sư nhiều năm như vậy, thế mà nó lại bỏ lại người chủ nhân là ta đây! Chạy đi tìm người khác, quá đáng ghét."

Trong lòng Nam Hy hoàn toàn hoảng sợ, vội vàng lần theo dấu vết, giẫm lên trường thương, bay xa.

Chẳng mấy chốc, thông qua thần thức, nàng đã nhìn thấy tình hình bất thường ở cửa phòng luyện khí.

Chỉ thấy, bên cạnh phòng luyện khí rộng rãi, vết lõm và hư hỏng xuất hiện bên trên một bức tường.

Một vài người tu tiên đang moi một gã luyện khí sư từ trên tường xuống, xem như thể hắn bị đá bay.

Mang theo nghi vấn.

Nam Hy nhanh chóng bay đến trước mặt những người này, cau mày hỏi.

"Đã xảy ra chuyện gì? Các ngươi có nhìn thấy Liệt Diễm Cuồng Sư của ta không?"

"Thấy... Nhìn thấy."

Mọi người đồng loạt nuốt nước bọt, có chút sợ hãi đáp, đồng thời ngầm liếc nhìn người luyện khí sư vừa được đưa xuống nọ.

"Các ngươi nhìn hắn làm gì? Đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Hy nhìn dấu hiệu luyện khí sư bên trên trang phục, một lần nữa xác nhận rằng người này chắc chắn là một luyện khí sư.

"Chuyện..."

Mọi người có chút không dám trả lời, sợ hãi nhìn về phía phòng luyện khí cao lớn bên cạnh.

"Ừ?"

Nam Hy cẩn thận cảm nhận, nàng nhận thấy một luồng cảm giác nóng rực mạnh mẽ từ bên trong phòng luyện khí cao lớn đó.

Cảm giác nóng bỏng này đi cùng với một luồng cảm giác quen thuộc, hình như là Liệt Diễm Cuồng Sư của nàng đang ở bên trong.

"Nói nhanh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Nam Hy lập tức hỏi.

"Vâng, vâng!

Mọi người vội vàng gật đầu, giơ ngón tay chĩa vào người đang nằm trên mặt đất: "Đây là luyện khí sư tập sự Trương Lượng, bình thường có chút thông minh.

Vừa rồi chúng ta thấy Lý Hiên đi về phía căn phòng luyện khí này, kết quả là dựa vào tu vi mà Trương Lượng đã lao đến và tiến vào cửa phòng luyện khí trước một bước.

Sau đó, Trương Lượng dương dương đắc ý nói rằng hắn sử dụng căn phòng luyện khí ấy, kết quả là hắn vừa nói xong câu đó thì một con cuồng sư đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Tiếp đó, móng vuốt của cuồng sư đã hất Trương Lượng lên tường, cạy rất lâu mới lôi ra được, tiếp sau thì Lý Hiên và cuồng sư cùng tiến vào phòng luyện khí."

"Hóa ra là như vậy!"

Nam Hy im lặng, cảm thấy tiểu tử Trương Lượng này quả thật là cần ăn đòn, có điều chuyện Nam Hy tức giận là vấn đề của Lý Hiên vậy mà tại sao cuồng sư lại ra tay, còn ra tay nặng như vậy nữa.

E rằng nàng sẽ phải chịu trách nhiệm cho chuyện này, rõ ràng là ở phòng đọc sách, ai mà ngờ được, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, nàng đã phải gánh một trách nhiệm, chuyện này khiến nàng vô cùng phiền muộn.

Nam Hy trong lòng vô cùng buồn bực lấy ra một lọ đan được, tùy tay ném qua.

"Đây là bồi thường, đúng rồi, cuồng sư theo Lý Hiên đi vào đó làm cái gì? Nơi đó nhỏ hẹp như vậy, nó không cảm thấy khó chịu sao?"

"Hình như là Lý Hiên chê nhiệt độ phòng luyện khí không đủ cao, bảo Liệt Diễm Cuồng Sư đi vào châm lửa." Có người khẽ nói.

"Gì? Chê nhiệt độ không đủ cao? Bảo Liệt Diễm Cuồng Sư vào châm lửa?" Nam Hy hoàn toàn không nói nên lời.

Trong những trận đấu thường ngày của nàng, luôn cần cuồng sư thả hỏa diễm ra trợ giúp, nhưng lần nào cuồng sư cũng có bộ dạng không nỡ.

Kết quả, lúc này thì tốt rồi, cuồng sư vậy mà lại làm thợ nhóm lửa cho ngươi ta, đối xử bất công như vậy khiến nàng tức chết đi được.

Nam Hy u sầu bước nhanh đến trước cửa phòng luyện khí, quyết định xem xét kỹ xem chuyện gì đang xảy ra.

...

Chẳng qua.

Xung quanh phòng luyện khí có trận pháp phòng hộ.

Chỉ cần có người ở bên trong, không ai có thể dễ dàng quấy rầy, Nam Hy chỉ có thể đứng ngoài cửa chờ.

Bên trong phòng luyện khí.

Lý Hiên cẩn thận cầm lấy lò luyện đan nhất giai thượng phẩm vừa luyện chế xong, sau khi xác nhận rằng không có bất cứ tỳ vết nào, lúc này hắn mới gật đầu hài lòng.

"Đúng vậy, sử dụng nhiều nguyên liệu cấp thấp như thế mà đã luyện chế ra một chiếc lò luyện đan thượng phẩm, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của ta."

Lý Hiên vò lông Liệt Diễm Cuồng Sư, ngưng tụ ba giọt Tình Tự Chi Thủy, đút cho nó.

"Ngọn lửa của ngươi đã phát huy phụ trợ tác dụng, đây là phần thưởng của ngươi."

"Gào gào!"

Liệt Diễm Cuồng Sư khẽ gầm một tiếng, hưng phấn nuốt Tình Tự Chi Thủy, dùng móng vuốt to lớn chỉ trỏ.

Ý đang nói, có nhiệm vụ thì nhất định phải gọi nó, nhận bất kỳ nhiệm vụ nào, kể cả là đánh bay Nam Hy cũng được.

"Được, sau này có nhiệm vụ chắc chắn sẽ gọi ngươi, hiện tại chúng ta thăng cấp pháp khí."

Vừa nói, Lý Hiên vừa lấy thanh trường kiếm màu xanh nọ ra, chuẩn bị sử dụng nguyên liệu cấp thấp để hỗ trợ thăng cấp.

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài đã thành công thoái phàm thành tiên, tăng hai cấp, đạt đến Luyện Khí, phần thưởng đang được làm mới.'

Chương 204. Phong ấn sư trận pháp nhất giai

'Ting! Khí Huyết Phong Ấn Tông Sư tiến hóa thành chức nghiệp kép phong ấn và trận pháp, đồng thời được thăng cấp thành phong ấn sư trận pháp nhất giai.'

Chức nghiệp kép?

Lý Hiên ngạc nhiên, một lượng kiến thức khổng lồ đột ngột tràn vào tâm trí hắn.

Trong quá trình nhanh chóng hấp thu kiến thức, Lý Hiên cũng hiểu lý do của nghề nghiệp kép.

Nói một cách đơn giản.

Có quá nhiều điểm kiến thức chung giữa phong ấn và trận pháp, hoàn toàn có thể đồng thời học tập.

Điểm khác biệt duy nhất là phong ấn tương đối tinh tế và tập trung vào phong ấn, trận pháp thì mở rộng hơn, ứng dụng cũng nhiều hơn.

Về điều này, Lý Hiên cũng chẳng quá để tâm đến, thay vào đó, hắn kêu gọi Liệt Diễm Cuồng Sư, thăng cấp thanh phi kiếm nhất giai trung phẩm trong tay.

Rất nhanh.

Cùng với việc nhiệt độ trong phòng luyện khí tăng lên, quá trình thăng cấp bắt đầu.

Dưới sự nâng đỡ của linh lực, thanh phi kiếm màu xanh từng bước thăng cấp trong sự cô đọng của nhiều loại nguyên liệu, lột xác.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nhiệt độ trong phòng luyện khí càng ngày càng cao, khí nóng cuồn cuộn quẩn quanh trong phòng luyện khí, khiến nơi đây nóng bức khó chịu.

Nhiệt độ này cũng không kéo dài quá lâu, cùng với việc khí nóng trong phòng luyện khí dần dần dập tắt, một thanh phi kiếm thượng phẩm chậm rãi thành hình, tản mát ra dao động linh lực mãnh liệt.

"Thành, quá đơn giản, không cần nhiều kỹ xảo cũng thành công."

Lý Hiên vuốt ve thanh phi kiếm mới, gật đầu hài lòng đặt dấu ấn tinh thần lên trên phi kiếm, rồi mới cất nó đi.

"Đây là phần thưởng của ngươi, hôm nay đến đây thôi, đi nhé."

Lý Hiên lại ném cho Liệt Diễm Cuồng Sư ba giọt Tình Tự Chi Thủy, rồi chậm rãi bước ra khỏi phòng luyện khí trong khi nó đang khoan khoái nhảy lên.

"Lý Hiên, cuối cùng ngươi cũng đi ra, luyện chế cái gì vậy? Ngươi đã là luyện khí sư sao? Hay là vừa mới bắt đầu học tập?"

Đại mỹ nữ Nam Hy đứng trước cửa, vừa thấy Lý Hiên bước ra, nàng đã lập tức sáp lại hỏi thăm, nhìn chằm chằm vào Lý Hiên bằng đôi mắt hắc bạch phân minh.

"Nhận ta làm sư, ta sẽ nói cho ngươi biết." Lý Hiên sẽ không quên chuyện bái sư này.

"Không thể! Ngươi chỉ mới hoàn thành một đề khó mà thôi, lúc trước ta đã đưa ra tận năm đề." Nam Hy nói vô cùng quả quyết.

"Ngươi có thể tiếp tục đưa ra câu hỏi." Biểu cảm của Lý Hiên bình tĩnh.

"Đúng là tự tin!"

Thấy trước sau gì Lý Hiên vẫn trong dáng vẻ phong khinh vân đạm, Nam Hy hơi bị kích thích một chút, nàng cảm thấy rằng kể từ khi gặp nhau, nàng chưa từng thấy Lý Hiên nôn nóng.

Đột nhiên.

Nghĩ đến điều gì đó, Nam Hy lấy một bộ váy dài màu hồng từ bên trong túi Càn Khôn ra, nói: "Đề thứ hai, mặc bộ trang phục của nữ tử này một ngày."

"Hả?"

Bước chân của Lý Hiên ngừng lại, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn Nam Hy, cứ vậy nhìn nàng, không hề di chuyển.

Cái ánh nhìn từ đôi mắt đen của Lý Hiên khiến Nam Hy cảm thấy không được tự nhiên, không nhịn được nói:

"Này, này, đừng có nhìn ta bằng ánh mắt như vậy, ta cảm thấy rất khó chịu."

"Ta không để hoàn thành đề này được, ngươi có thể đưa ra đề thứ ba." Lý Hiên lắc đầu.

"Ồ?"

Thấy Lý Hiên độ lượng như vậy, Nam Hy ngược lại còn cảm thấy bản thân giống như khốn nạn, có hơi kém cỏi.

Vô hình trung, đẳng cấp của bản thân đã thấp hơn một chút,

điều này đã khơi dậy khát vọng hiếu thắng của Nam Hy.

"Đề này không tính là một lần ra đề của ta, ngươi có biết chơi đàn nhị hồ không? Ngươi chơi một khúc nhạc, nếu như ta cảm thấy dễ nghe, ngươi có thể qua ải."

Lấy một bộ đàn nhị hồ từ trong túi Càn Khôn ra, Nam Hy đưa qua.

"Được!"

Đón lấy đàn, Lý Hiên phát hiện ra nó là một pháp khí, so với nhị hồ bình thường, cây đàn này có thể tạo ra âm thanh hoàn hảo hơn.

"Thế mà ngươi lại thực sự biết kéo đàn nhị hồ!"

Nhìn Lý Hiên bình tĩnh đón lấy cây đàn, Nam Hy vô cùng bất ngờ, bởi vì nàng đưa ra đều mục theo ý thích của bản thân, nhưng Lý Hiên lại thực sự biết.

Có điều.

Nàng đã học đàn nhị hồ từ nhỏ, có thể biểu diễn được những khúc nhạc vô cùng sống động, thậm chí vượt qua cả gia gia của nàng.

Điều này cũng khiến tiêu chuẩn về âm nhạc của nàng vô cùng cao, đến giờ vẫn chưa có một ai đạt đến yêu cầu của nàng, cho nên nàng nhắc lại một lần nữa.

"Phải là ta cảm thấy nghe hay mới có thể vượt qua kiểm tra, yên tâm, ta sẽ không cố ý gây khó dễ cho ngươi, mà là thực sự cầu thị!"

"Được."

Lý Hiên có Nhạc Khúc thần cấp, chuyện đánh đàn nhị hồ là

chuyện dễ như trở bàn tay, đương nhiên là trong lòng vô cùng tự tin.

"Hoàn cảnh của nơi này không được tốt lắm, tìm một nơi tốt hơn để đánh đàn đi." Nam Hy đề nghị.

"Được, đi theo ta!"

Góc Nhìn Thượng Đế của Lý Hiên tập trung vào một khu vực khác của Thanh Liên Tông, có một nơi gọi là khu vực Đoạn Kiếm Nhai.

Nơi đó có hồ sen, có đá cuội sạch sẽ, hoàn cảnh yên tĩnh tao nhã, rất thích hợp để chơi đàn nhị hồ.

Lý Hiên bay lên và hạ xuống trên người Liệt Diễm Cuồng Sư, điều khiển nó nhanh chóng đi về hướng Đoạn Kiếm Nhai.

Chứng kiến cảnh tượng này, Nam Hy cũng điều khiển trường thương đi theo.

Nhưng sau khi bay được một đoạn, Nam Hy có phản ứng lại, quát lớn.

"Đợi chút nào, cuồng sư rõ ràng là của mình, tại sao ngươi cưỡi nó, trái lại chính ta lại phải tự mình bay đi?"

Chương 205. Phong ấn sư trận pháp nhất giai (2)

Trong nội tâm Nam Hy vô cùng buồn phiền, cảm thấy cuồng sư mà mình nuôi là đồ vô ơn, vậy mà lại bỏ mặc người chủ nhân là nàng đây, chở một người khác.

Loại đối xử chênh lệch này khiến Nam Hy vô cùng bực bội, ước gì có thể đánh bay cuồng sư.

Nam Hy mang tâm tình không mấy vui vẻ giẫm trên trường thương, dần bay về phía Đoạn Kiếm Nhai, nhìn thấy hồ sen xanh tươi.

Hai người dừng trên một khối đá lớn, chầm chầm ngồi xuống.

Lý Hiên cầm nhị hồ, nhìn về phía đại mỹ nữ Nam Hy, hỏi: "Ngươi muốn nghe khúc nhạc nào?"

"Cái gì cũng được, ngươi quyết định đi." Nam Hy vung tay không thèm để ý nói.

"Âm sắc của đàn nhị hồ có thiên hướng thê lương, vậy thì đàn một khúc nhạc sâu lắc thê mỹ đi."

Lý Hiên từ từ đưa linh lực vào kéo đàn nhị hồ, đồng thời tăng cường thêm hiệu quả của Trấn Áp Tinh Thần, chẳng bao lâu sau, âm thanh thê lương bắt đầu vang vọng trong Đoạn Kiếm Nhai.

Cùng với việc dây đàn nhị hồ chuyển động, cảm giác hoang vu lạnh lùng ấy càng thêm mạnh mẽ, thậm chí còn mang theo cảm giác thê lương sâu sắc, từ từ siết chặt trái tim người nghe.

Một cơn gió mát không biết từ lúc nào thổi lên, thổi tung những đóa sen trong ao.

Nam Hy vốn chẳng mấy để tâm, sau khi nghe khúc nhạc thê mỹ này, cảm nhận sự bi thương bên trong bản nhạc, cả người đều đắm chìm trong đó, cảm xúc dần dần bị âm nhạc tác động.

Chầm chậm, tâm tình của nàng lên xuống theo bản nhạc, như thể được chứng kiến một cuộc tình đẹp đẽ và thê lương, không thể thoát ra được.

Cho đến khi tiếng đàn ngừng lại, âm thanh thê lương ấy vẫn còn ảnh hướng đến Nam Hy, khiến nàng chìm đắm trong cảm xúc bi thương.

Mãi lâu sau.

Nam Hy mới dần tỉnh táo lại, nàng cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt phức tạp.

"Đúng là một bản nhạc thê lương mà đẹp đẽ, ngươi có thể nói với ta tên của nó hay không? Ta chưa từng nghe âm thanh nào thê mỹ như vậy."

"Bái ta làm sư! Ta có thể dạy bản nhạc này cho ngươi."

Lý Hiên lại một lần nữa đưa ra yêu cầu bái sư, hắn sẽ không quên mục đích của mình.

"Bái sư à!"

Nam Hy lẳng lặng nhìn Lý Hiên, trong lòng nàng lần đầu tiên dao động.

Thật sự là Lý Hiên không giống với những người nàng đã từng tiếp xúc trước đây.

Chưa kể chuyện Lý Hiên có thể điều khiển Liệt Diễm Cuồng

Sư, chỉ riêng giai điệu thê mỹ này đã khiến Nam Hy cảm thấy khó tin.

Giai điệu da diết động lòng người đó, đây là lần đầu tiên Nam Hy được lắng nghe trong cuộc đời.

Nên biết.

Nàng, một người tu tiên đã học tập nhiều năm cũng không thể biểu diễn được giai điệu lôi cuốn đến như vậy.

Vậy nên nàng bị rung động, lần đầu tiên, trái tim nàng dao động.

Và cũng vào lúc này.

Âm thanh thông báo của máy móc đột ngột vang lên.

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài bị người tu tiên hàng yêu trừ ma tổn thương vì cứu Huyết Phân Thân cương thi, ước định đồng thời chịu ba chưởng.'

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài chịu đựng ba chưởng của người tu tiên, cơ thể bị trọng thương.'

"Hả?"

Hàng lông mày của Lý Hiên cau lại, tức khắc đã nhận được ký ức của Huyết Phân Thân cương thi, tra xem chuyện gì đã xảy ra.

Một bên khác.

Núi Âm Vân.

Toàn thân Diệp Phàm đầy máu, cả gương mặt tái nhợt như giấy.

Hắn không ngã xuống mà là đứng trước mặt Huyết Phân Thân

cương thi, sống chết bảo vệ nó.

Đồng thời.

Diệp Phàm nghiêm túc nhìn bầu trời, nhìn chằm chằm một người trung niên toàn thân tỏa ra mùi rượu.

“Đã nhận đủ ba chưởng của ngươi, chúng ta có thể đi rồi chứ?" Diệp Phàm hỏi.

"Ngu xuẩn, dùng mạng của mình để bảo vệ một tà vật, não ngươi có vấn đề sao?" Người trung niên đầy mùi rượu lạnh giọng nói.

"Hắn không phải tà vật, hắn là đại sư huynh của ta." Diệp Phàm kiên định trả lời.

"Cương thi trời sinh tà ác, dựa vào máu để tồn tại, bọn nó vừa xuất hiện thì sẽ tấn công người thân của mình, tà ác vô cùng, mà ngươi là loài người, lại lựa chọn bảo vệ cương thi, ngươi có xứng làm người không?"

Người trung niên đầy mùi rượu lạnh chằm chằm vào Diệp Phàm một cách nhạt nhìn, một thanh phi kiếm màu đỏ lơ lửng trên cao.

"Nực cười, ngay cả tà khí đại sư huynh cũng không có, sao có thể là tà vật được? Ngươi đã từng nhìn thấy tà vật nào mà không bị tổn thương bởi ánh sáng mặt trời chưa? Ngươi có biết lúc còn sống đại sư huynh đã cứu bao nhiêu người không! Ngươi có biết vì sao đại sư huynh chết không! Cái gì ngươi cũng không biết, vừa đến đã muốn chém chết đại sư huynh, ngươi có tư cách gì chém hắn!" Diệp Phàm lớn tiếng phản bác.

"Mặc dù ta không hiểu rõ tại sao tên cương thi này lại có thể đi dưới ánh nắng mặt trời, nhưng suy cho cùng tà vật vẫn là tà vật, sớm muộn gì cũng có một ngày nó sẽ làm hại con người. Cho dù

lúc còn sống đã từng cứu người khác, nhưng sau khi chết thì tất cả đều tan biến rồi, cho dù hóa thành thể xác cương thi cũng không còn là sư huynh ngươi, mà là tà vật!"

Người trung niên đầy mùi rượu âm u nói, trường kiếm màu máu múa trong không trung.

"Nực cười, đây chỉ là một kết luận vô căn cứ của ngươi thôi! Khụ khụ."

Diệp Phàm ho ra một ngụm máu, sau đó lùi về sau từng chút một để bảo vệ Huyết Phân Thân cương thi, đi về phía xa.

Nhìn thấy người trung niên đầy mùi rượu không tấn công, lúc này Diệp Phàm yếu ớt mới cùng với Huyết Phân Thân càng đi càng xa.

Đợi sau khi Diệp Phàm đi xa hoàn toàn rồi.

Chương 206. Cương thi tà ác

Một nữ tu hơi mập mạp bay ra từ trong rừng lao ra, châm giẫm lên phi kiếm, ngừng lại ngay bên cạnh của người trung niên đầy mùi rượu.

"Sư huynh, không phải ngươi nói muốn nhập Diệp Phàm làm đệ tử sao? Vì sao lại ra tay nặng như vậy?" Nữ tu hơi mập mạp nghi ngờ hỏi.

"Tư chất của tiểu tử này rất tốt, nhưng quan niệm của hắn không tốt, người tu tiên cả đời như ta xem việc trảm yêu trừ ma, bảo vệ chúng sinh là nhiệm vụ, nhưng tiểu tử này lại bảo vệ cương thi, quan niệm sai lệch như thế, ta bắt buộc phải sửa lại cho hắn, chỉ có như thế mới có tư cách làm đệ tử của ta." Người trung niên đầy mùi rượu nghiêm túc nói.

"Được thôi, nhưng quả thật tên cương thi này rất kỳ lạ, thực lực không mạnh nhưng có thể đi dưới ánh mặt trời." Nữ tu hơi mập mạp khó hiểu.

"Quả thật là kỳ lạ, nhưng suy cho cùng tà vật vẫn là tà vật, sớm muộn gì cũng hại người, bây giờ trên người Diệp Phàm đẫm máu, mùi máu tanh chắc chắn sẽ thu hút cương thi. Ta đoán rằng cương thi sẽ hút máu của Diệp Phàm, đến lúc đó ta lại ra tay cứu giúp lần nữa thì có thể khiến Diệp Phạm hiểu được tâm tư ý tốt của ta."

Người trung niên đầy mùi rượu lấy bầu rượu ra, uống một ngụm rồi giải thích.

"Hóa ra là thế, vậy ngược lại càng khiến người ta mong chờ hơn." Nữ tu hơi mập mạp bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Không bao lâu nữa cương thi sẽ hành động, chúng ta chỉ cần đợi là được."

Hai người âm thầm sử dụng thần thức quan sát, nhìn thấy Diệp Phàm và cương thi đi đến một ngôi miếu đổ nát trong ngọn núi gần đó, giống như là chuẩn bị nghỉ ngơi trong ngôi miếu đổ nát đó vậy.

"Trong ngôi miếu đổ nát đó có hơi kỳ lạ, có lẽ bên trong có quỷ vật tồn tại." Người trung niên đầy mùi rượu nói.

"Diệp Phàm chỉ là một võ giả, hắn căn bản không nhìn thấy quỷ vật, bây giờ hắn lại còn bị thương nặng, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng." Nữ tu hơi mập mạp cau mày.

"Rắc rối rồi! Vốn định dò xét cương thi, ai có thể ngờ được sẽ xuất hiện quỷ vật cơ chứ."

Người trung niên đầy mùi rượu thở dài, đang định đến cứu thì đột nhiên nhìn thấy cương thi bảo vệ Diệp Phàm.

"Chẳng lẽ cương thi phát hiện ra quỷ vật sao? Sư huynh, cương thi có thể nhìn thấy quỷ vật sao?" Nữ tu hơi mập mạp hỏi.

"Ta cũng không biết, cương thi này thật sự hơi kỳ lạ, nó vậy mà lại không làm hại Diệp Phàm, ngược lại còn bảo vệ hắn, kỳ lạ, tiếp tục để ý đi."

"Được."

…

Một bên khác.

Trước ngôi miếu đổ nát.

Huyệt Phân Thân cương thi cẩn thận đánh giá ngôi miếu đổ nát đó, dưới Góc Nhìn Thượng Đế đã dung hợp với Mắt Âm

Dương, nó nhìn thấy quỷ khí đang dập dờn bên trong ngôi miếu đổ nát.

"Đại sư huynh, có phải là phát hiện ra gì không?" Diệp Phàm yếu ớt nói.

"Hà... hà hà hà..."

Huyết Phân Thân cương thi phát ra tiếng khàn khàn, sau đó vác Diệp Phàm lên, chạy nhanh vào trong rừng núi.

A!

Tiếng gầm u ám vang vọng tứ phía, khiến cho người nghe được phải sởn gai óc.

Cùng với âm thanh này, quỷ khí đen như mực nước xông ra từ trong ngôi miếu đổ nát, giống như cơn sóng bao phủ lấy Diệp Phàm.

Nơi mà hắc khí này đi qua, lá cây xanh mơn mởn từ từ hóa thành màu vàng, khô héo hoàn toàn.

Nhưng đây chỉ là khởi đầu.

Cùng với sự xuất hiện của hắc khí, tiếng rào rít và tiếng gầm nối tiếp lấy nhau vang lên, một cảm giác kinh hoàng mãnh liệt tràn ngập trong lòng của Diệp Phàm.

"Chết! Cùng nhau chết đi, cùng nhau hưởng thụ mùi vị của cái chết đi, hahaha!"

Tiếng gọi của nam và nữ vang vọng, như thể là có rất nhiều người cùng nhau gào thét lên, nghe vô cùng đáng sợ.

Cũng vào lúc này.

Hắc khí đen như mực nước giáng xuống, sắp bao phủ Diệp

Phàm và Huyết Phân Thân cương thi.

Nhưng đúng lúc này.

Huyết Phân Thân cương thi đột ngột quay đầu lại, mở miệng hung dữ phát ra những âm thành khàn khàn khó nghe.

"Hà!"

Trấn Áp Tinh Thần mãnh liệt vang vọng khiến cho hắc khí rung động dữ dội, giống như bị cố định, nhất thời không thể tiến lên.

Nhân cơ hội này.

Huyết Phân Thân cương thi vác Diệp Phàm tiếp tục chạy, nhanh chóng xuyên qua núi rừng.

Trong rừng rậm phía sau.

Người trung niên đầy mùi rượu và sư muội ngạc nhiên nhìn cảnh tượng này, không dám tin mà nhìn chằm chằm vào cương thi.

"Tấn công kiểu tinh thần, cương thi này còn có năng lực như thế." Người trung niên đầy mùi rượu rất ngạc nhiên.

"Thật sự rất hiếm thấy, chúng ta tiếp tục quan sát."

"Được!"

Dưới sự chú ý của hai người.

Huyết Phân Thân cương thi và Diệp Phàm vẫn đang chạy, mỗi lần khi hắc khí sắp giáng lâm đều có thể trấn áp hắc khí, từ đó tiếp tục chạy trốn.

Cuối cùng.

Sau khi chạy được một khoảng cách rất dài, cách hắc khí lạ thường đó rất xa, cuối cùng thứ đó quay trở lại trong ngôi miếu đổ nát. Diệp Phàm chạy thoát.

Không lâu sau.

Huyết Phân Thân cương thi dẫn Diệp Phàm đi vào một sơn động an toàn ẩn náu.

Chỉ là.

Huyết Phân Thân cương thi nhìn Diệp Phàm vết thương chất chồng, nhìn Diệp Phàm sắp hôn mê, nó trầm mặc giống như đang cân nhắc gì đó.

Trong rừng rậm.

Nữ tu hơi mập mạp khen ngợi: "Tên cương thi này thật tốt, chẳng lẽ tà vật cũng có lương thiện thì sao?"

"Không thể nào! Tà vật chính là tà vật, mãi mãi không thể lương thiên, tên cương thi này cứ quan tâm đến Diệp Phàm, nói không chừng nó đang đợi sau khi Diệp Phàm hôn mê thì sẽ hút máu của Diệp Phàm."

Người trung niên đầy mùi rượu lên tiếng nói, cùng với lời nói của hắn, Diệp Phàm đã thật sự hôn mê.

Chương 207. Cương thi tà ác (2)

Thần thức của bọn họ nhìn thấy, đột nhiên cương thi đứng lên, từng bước đi về phía của Diệp Phàm.

"Sắp hành động rồi phải không? Nhanh, chúng ta nhanh chóng qua đó giết chết cương thi, không thể để nó hành động được."

Người trung niên đầy mùi rượu nói xong thì mang theo nữ tu vội vàng bay qua phía sơn động.

Chỉ là.

Khi bọn họ sắp đuổi đến sơn động.

Đột nhiên nhìn thấy cương thi cầm lấy trường kiếm của Diệp Phàm, sau đó cắt cổ tay của mình bằng một nhát kiếm.

Sau đó.

Cương thi vứt trường kiếm xuống, đi đến trước mặt Diệp Phàm, nhỏ một giọt máu chứa đầy sinh cơ từ trong cổ tay vào miệng Diệp Phàm.

Sau khi nhỏ một giọt vào miệng thì khí tức của Diệp Phàm đã chuyển biến tốt một cách rõ ràng, mà khí tức của cương thi lại trở nên yếu ớt.

Nhưng cương thi không hề ngừng lại mà vẫn nhỏ từng giọt máu vào miệng Diệp Phàm, cho đến khi cương thi yếu ớt không đứng vững nữa thì mới ngừng lại.

Giây tiếp theo.

Sinh cơ nồng đậm xuất hiện trên cơ thể Diệp Phàm, vết thương nhanh chóng lành lại, khí tức nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Thực lực ban đầu vốn là Luyện Thể Tông Sư cũng đột phá vào khoảnh khắc này, trở thành người tu tiên Luyện Khí tầng một.

"Cái này..."

Ngoài sơn động.

Người trung niên đầy mùi rượu nhìn thấy Diệp Phàm trong họa có phúc, thực lực mạnh mẽ, rồi lại nhìn cương thi 'tà ác' đang yếu ớt vô cùng trong góc.

Nhưng mà bây giờ.

Cương thi không những không làm hại Diệp Phàm mà còn chữa trị cho Diệp Phàm yếu ớt, khiến hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

Cảnh tượng như thế đã khiến nội tâm của người trung niên đầy mùi rượu chấn động, cả người sững sờ tại chỗ.

Không chỉ là hắn.

Nữ tu bên cạnh cũng khó tin mà nhìn cảnh ấy, ngơ ngác nhìn cương thi 'tà ác' đó, nhìn bộ dạng nó ngay cả đứng cũng đứng không vững, nữ tu cũng lộ vẻ xúc động.

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài đã thoái phàm nhập tiên, đạt đến Luyện Khí tầng một, thưởng cho ngài năng lực thiên phú: Tự Bạo.'

Trong sơn động tối tăm.

Diệp Phàm trở thành người tu tiên mở mắt ra, nhìn Huyết

Phân Thân cương thi bên cạnh bằng ánh mắt phức tạp.

Nhìn thấy đại sư huynh vô cùng yếu ớt, Diệp Phàm khàn giọng nói: "Đại sư huynh, cảm ơn ngươi, ngươi lại cứu ta một lần nữa."

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân vang lên từ từ.

Diệp Phàm lập tức bảo vệ Huyết Phân Thân cương thi trước mặt, nhìn về phía cửa sơn động.

Ở đó.

Hai bóng người đang từ từ tiến đến.

"Yên tâm, chúng ta sẽ không làm hại nó nữa, ta thực sự không có tư cách."

Người trung niên đầy rượu nói bằng giọng điệu nặng nề, đôi mặt lặng lẽ quan sát cương thi yếu ớt, sau đó cúi đầu thật sâu.

"Xin lỗi, trước đó là ta đưa kết luận võ đoán, ta xin lỗi vì sự thô lỗ trước đó của mình."

"Cái này..."

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này thì hơi sững sờ, nhất thời không biết nên nói gì.

"Diệp Phàm, tình hình đại sư huynh của ngươi không ổn, vừa nãy khi nó cứu ngươi đã tiêu hao rất nhiều máu chứa đựng sinh cơ. Loại máu này vừa nhìn đã biết không đơn giản, máu đặc biệt còn thừa lại trong cơ thể của đại sư huynh ngươi có thể chỉ còn có nửa giọt thôi, tình hình của nó rất không ổn."

Nữ tu hơi mập mạp ở bên cạnh nói, ánh mắt cũng phức tạp.

"Nửa giọt?" Trong lòng Diệp Phàm lo lắng, lại không biết nên làm sao.

"Chúng ta cũng không biết nên làm thế nào, loại máu thần kỳ này có thể là chỉ có đại sư huynh người đặc biệt có, cương thi khác tuyệt đối sẽ không có. Chúng ta đã giết qua hàng trăm cương thi, nhưng chưa từng nhìn thấy loại máu nào bao hàm sinh cơ nồng đậm như vậy." Nữ tu hơi mập mạp lắc đầu.

"Tu luyện tiên pháp đi, để bản thân trở nên mạnh mẽ, sau đó tìm cách cứu đại sư huynh ngươi." Người trung niên đầy mùi rượu lấy một túi Càn Khôn ra đưa cho Diệp Phàm.

"Ta đã không có tư cách thu ngươi làm đồ đệ, bên trong có một cái đấu lạp, một bộ quần áo và đồ dùng hằng ngày đặc biệt, chúng có thể che giấu thân phận của đại sư huynh ngươi, những thứ còn lại là sự tạ lỗi với ngươi."

Người trung niên đầy mùi rượu nói xong thì nhìn Huyết Phân Thân cương thi một cái thật sâu, sau đó dẫn nữ tu nói lời tạm biệt rồi rời đi.

Bọn họ còn có nhiệm vụ chém giết yêu ma nữa, không thể ở lại lâu.

"Chúng ta đi đây, hy vọng lần sau gặp lại ngươi đã trở nên mạnh mẽ hơn."

Cộp cộp cộp!

Trong sơn động rơi vào im lặng.

Diệp Phàm nhìn đại sư huynh yếu ớt, trong lòng lại thề rằng nhất định sẽ chữa khỏi cho đại sư huynh, giúp đại sư huynh trở nên mạnh hơn.

Thề xong, Diệp Phàm mở túi Càn Khôn ra, hắn nhìn thấy bên

trong có đấu lạp, quần áo, công pháp, linh thạch, ngọc phù truyền tin, còn có hai quả kỳ lạ.

"Hóa ra là quả tiến hóa, tốt quá rồi."

Diệp Phàm kích động vô cùng, quả tiến hóa có thể tiến hóa thiên phú, là đồ mà hắn cần gấp, chỉ cần dùng là có thể trở nên mạnh hơn.

Lúc này.

Diệp Phàm phát hiện đại sư huynh yếu ớt nhìn sang, nhìn chằm chằm vào hai quả tiến hóa trong phút chốc, sau đó cúi đầu.

"Đại sư huynh, ngươi thích quả tiến hóa sao? Cho ngươi!" Diệp Phàm không do dự đưa một quả tiến hóa cho Huyết Phân Thân cương thi.

"Hà.. hà hà!"

Huyết Phân Thân cương thi yếu ớt đáp lại, vươn tay đào đá vụn, cẩn thận đặt quả tiến hóa vào.

"Đại sư huynh, ngươi làm gì thế?"

Diệp Phàm không hiểu đại sư huynh làm thế làm gì, nhưng nghĩ đến việc đại sư huynh đã nhiều lần cứu mình, Diệp Phàm không hỏi nữa mà cũng đặt quả tiến hóa của mình vào trong một cái hố nhỏ, cùng chôn lấp nó!

"Hà... hà hà!"

Chương 208. Thơm thật!

Huyết Phân Thân cương thi đứng dậy từ từ đi ra ngoài, yếu ớt bước từng bước rời đi.

"Chúng ta cùng đi."

Diệp Phàm cầm lấy túi Càn Khôn, đỡ lấy Huyết Phân Thân cương thi, từng bước rời đi. Dưới ánh nắng mặt trời, hai người càng đi càng xa.

Rất lâu sau đó.

Bóng dáng của vài người đội đấu lạp cát bụi dặm trường đuổi đến, đào cái hố nhỏ lên, lấy đi hai quả tiến quả.

Có một người đội đấu lạp ở lại, nó cầm một cái lọ sứ, bên trong đựng máu của Lý Hiên.

Nó định thông qua cách gặp được kỳ ngộ để Huyết Phân Thân cương thi nhận được cái lọ sứ nhỏ, bổ sung máu.

…

Thanh Liên Tông.

Đoạn Kiếm Nhai.

Lý Hiên mở mắt, lặng lẽ cảm nhận năng lực Tự Bạo mới đạt được.

Năng lực này đối với hắn không có mấy tác dụng, nhưng đối với Huyết Phân Thân của hắn thì chắc chắn là kỹ năng siêu cấp.

Nghĩ thử mà xem.

Khi chiến đấu, kẻ định đang yên đang lành thì Tự Bạo, ai mà chịu được.

Đương nhiên Lý Hiên rất vừa ý với năng lực này, rất hy vọng tìm thấy một nơi để thử nghiệm xem sao.

"Lý Hiên, ngươi sao thế?"

Giọng nói của Nam Hy bên cạnh truyền đến, Lý Hiên bình tĩnh nói: "Tiếp tục ra đề đi! Ta hy vọng có thể nhanh chóng thu ngươi làm đồ đệ."

"Ra đề hả!"

Nam Hy thanh tú xinh đẹp khẽ cau mày.

Nàng đã rất dao động rồi, có hơi không muốn ra để nữa, vì nàng lo lắng rằng bản thân thật sự muốn bái Lý Hiên làm sư tôn.

Nhưng rất nhanh, cảm giác không nguyện chịu thua trong lòng nàng đã đè nén sự lo lắng xuống, tiếp tục ra đề, nàng nói.

"Trưa rồi, làm một bữa ăn đi, nếu như ta thấy ngon thì đề này coi như ngươi thắng."

"Thức ăn sao? Ngươi chắc chắn chứ?"

Lý Hiên khẽ cười, nhìn Nam Hy bằng ánh nhìn lạ thường, nhìn thế nào nàng cũng giống một con cừu to béo.

"Sao lại nhìn ta bằng ánh mắt kỳ lạ như thế?" Nam Hy khẽ cau mày, luôn cảm giác ánh mắt này giống như đang nhìn kẻ ngốc.

"Có nguyên liệu không? Ta không có nguyên liệu." Lý Hiên thu lại ánh mắt nói.

"Có, thịt yêu thú, linh thảo, linh mễ, linh diện, ta đều có, những thứ này đủ không?" Nam Hy lấy ra một đống đồ từ trong túi Càn Khôn.

"Đủ rồi, đừng nói ta bắt nạt ngươi, tài nấu nướng của ta vô cùng tốt đấy." Lý Hiên nhắc nhở một câu.

"Tốt à? Vậy thì thế nào, ta kén cá chọn canh đây, đừng nói thức ăn của người bình thường, cho dù là thức ăn mà linh trù sư làm, chỉ cần ta nhìn không thích thì tuyệt đối sẽ không ăn một miếng."

Nam Hy kiêu ngạo nói, bộ dạng không để ý nhưng trong lòng lại hơi lo lắng.

"Vậy thì làm món thịt lợn kho đi." Lý Hiên cũng không nói nhiều thêm, trực tiếp bắt đầu làm thịt lợn kho.

"Thịt lợn kho? Làm cái khác đi, ta không thích ăn thịt lợn kho nhất, quá nhiều dầu mỡ."

Nam Hy lắc đầu, nhưng nhìn bộ dạng không thèm quan tâm của Lý Hiên, Nam Hy hơi buồn bực.

Một tiếng sau.

Trong mùi hương đậm đà của thịt.

Nam Hy bưng một đĩa thịt lợn kho lên, nhanh chóng nếm thử, cái miệng nhỏ xoạch xoạch, một khắc cũng không chịu ngừng, cả người sớm đã biến thành một kẻ ham ăn.

"Thơm thật!"

"Gừ gừ!"

Liệt Diễm Cuồng Sư cũng hùa theo kêu hai tiếng, hai móng vuốt lớn ôm lấy nồi thịt lợn kho, nhanh chóng ngấu nghiến, ăn đến

mức miệng chảy đầy dầu.

"Lý Hiên, kỹ năng nấu ăn của ngươi thật sự rất tuyệt, hương vị này quả thật là quá ngon, đáng tiếc ngươi không phải linh trù sư, ta kiến nghị ngươi nên phát triển hơn ở phương diện này, đến lúc đó việc cân đối tỷ trọng nguyên liệu sẽ gia tăng tác dụng tăng phúc linh khí lên rất nhiều." Nam Hy khóe miệng đầy dầu mỡ nói.

"Quả thật là một đề nghị hay."

Lý Hiên gật đầu, đột nhiên ý thức khóa chặt vào Huyết Phân Thân số hiệu 736, bắt đầu lẳng lặng chú ý.

Thôn nhỏ ven hồ.

Trên bãi cỏ phía tây của hồ nước nhỏ trong veo.

Một trận chiến lớn đang diễn ra.

Một cự thụ ô nhiễm đang chiến đấu với người đá, hai quái vật khổng lồ điên cuồng chém giết lẫn nhau, nhưng không ai cũng làm gì được đối phương.

Cự thụ ô nhiễm có thể hấp thụ khí tức tự nhiên để hồi phục vết thương, người đá có thể dựa vào đất đai để khôi phục thương tích, hai tên này có thể xem như là kỳ phùng địch thủ.

Bên cạnh hai kẻ này.

Một người đàn ông mắt tam giác mặc trang phục của Quỷ Thần Giáo cưỡi một con hắc lang ô nhiễm, dẫn theo năm mươi sinh vật ô nhiễm.

Hắn đang nhìn chằm chằm vào phía đối diện bằng ánh mắt lạnh nhạt, nhìn Huyết Phân Thân số hiệu 736 đội đấu lạp, toàn thân đầy rẫy vết thương.

"Vì cái thôn nhỏ này mà ngươi cản ta lâu như vậy, có đáng

không? Cái thôn nhỏ này có liên quan gì với ngươi? Cần thiết dùng mạng để gánh sao?"

"Không liên quan gì, vừa hay đi ngang qua."

Huyết Phân Thân số hiệu 736 điềm nhiên nói, rút thanh trường kiếm trên cổ một sinh vật ô nhiễm ra, một chân đá bay sinh vật ô nhiễm đã chết này.

"Không có liên quan gì? Nực cười, chỉ là một Luyện Thể tầng tám mà dám lo chuyện bao đồng, hôm nay ngươi nhất định phải chết! Giết hắn!"

Gru gru!

Cùng với tiếng sói hú.

Sinh vật ô nhiễm bắt đầu điên cuồng tấn công, ánh mắt khát máu xông thẳng về phía Huyết Phân Thân, giết hắn.

Trận chiến khốc liệt bắt đầu.

Đối mặt với cảnh tượng nguy hiểm địch đông ta ít, Huyết Phân Thân số hiệu 736 không hề lùi một bước nào, ngược lại còn điên cuồng chiến đấu với hai thanh kiếm trong tay, một mình gánh tất cả.

Chương 209. Chương 209: Suýt nữa làm ta tự bạo

Cho dù nó liên tục bị thương trong quá trình này, bị cào đến chảy đầy máu, bị cắn đến mức rách da tróc thịt, nó cũng không hề lùi bước mà vẫn chiến đấu như cũ.

Sau vài phút.

Cánh tay của Huyết Phân Thân số hiệu 736 bị cắn đứt, nhãn cầu bên trái biến mất, toàn thân toàn là máu, khí tức cả người yếu ớt đến cực điểm.

Nhưng xung quanh nó, bốn mươi sinh vật ô nhiễm đã ngã xuống, bị nó giết bằng sức của một người!

"Hay, rất hay, với thực lực Luyện Thể tầng tám mà cản được ta lâu như vậy, còn giết chết nhiều thuộc hạ của ta như thế, ngươi có tư cách biết tên của ta, ta tên..."

"Tên con mẹ ngươi! Cùng chết đi!"

Cơ thể của Huyết Phân Thân phồng lên dữ dội, lao nhanh về tên mắt tam giác, biến thành một quả cầu hình tròn dưới ánh mắt kinh hoàng của hắn.

Ầm!!

Tiếng nổ lớn như tiếng sấm rung chuyển khắp nơi, lan ra mọi hướng giữa khói bụi cuồn cuộn.

Sau vụ nổ kịch liệt, những sinh vật ô nhiễm còn sót lại nằm trong vũng máu, hoàn toàn không còn âm thanh nào cả, duy nhất

cự thụ ô nhiễm đó là vẫn còn sống.

Điều ngoài ý muốn là.

Mắt tam giác vẫn còn sống, cả người toàn là máu đứng dậy từ bãi cỏ, nhìn vật cưỡi hắc lang đó, hắn gầm lên đầy tức giận.

"Hắc Lang Vương của ta! Đáng chết, xui chết đi được, tùy ý gặp một người mà cũng hung ác như vậy, vừa xông lên thì đã Tự Bạo."

Mắt tam giác che phần bụng chảy máu, từ từ đứng dậy, tức giận nhìn nơi phát nổ, nhìn Hắc Lang Vương vì cứu mình mà bị nổ chết tại chỗ.

Dường như sự tức giận của mắt tam giác đã đến cực điểm, hắn hung hăng nhìn về thôn nhỏ ở phía xa, lạnh giọng nói.

"Đợi lát nữa sẽ giết sạch cái thôn này, một người cũng không để lại."

Mắt tam giác nói xong thì khập khiễng đi về phía cự thụ ô nhiễm.

Cũng vào lúc này.

Một người đàn ông đội đấu lạp xông ra từ trong rừng, điên cuồng chạy về chỗ hắn với tốc độ rất nhanh.

"Đợi đã, sao cách ăn mặc của người này giống người vừa nãy thế?"

Mắt tam giác nhìn thấy người đàn ông đội đấu lạp thì trong lòng ngạc nhiên, một suy nghĩ không hay xuất hiện trong đầu.

Hắn vội vàng chạy đến trước mặt của cự thụ ô nhiễm, khống chế cự thụ bao lấy mình, tạm thời trốn trong trung tâm của cự thụ.

Sau đó.

Cảnh tượng mắt tam giác sợ hãi nhất đã xuất hiện.

Sau khi nam tử đội đấu lạp chạy đến, không nói hai lời, cơ thể căng phồng lên, biến thành một quả bóng tròn.

Ầm!

Sự bùng nổ dữ dội lại xuất hiện lần nữa, nổ ngay trên thân của cự thụ ô nhiễm, nổ cự thụ đến khói bụi mù mịt, mảnh gỗ bay tứ tung.

May mà.

Cự thụ ô nhiễm không bị thương nặng, thân thể được giữ gìn rất tốt, đồng thời còn thông qua hấp thụ năng lượng tự nhiên mà bắt đầu hồi phục từ từ.

Mắt tam giác trốn trong thân cây nhìn thấy cảnh này, khẽ thở phào một hơi.

Nhưng giây tiếp theo, đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại.

Bởi vì, từ mọi hướng, hàng trăm bóng dáng người đội đấu lạp đang xông đến với tốc độ cực nhanh..

Nhìn những bóng dáng điên cuồng chạy đến này, nhìn sự điên cuồng trong mắt của những người này, mắt tam giác sợ hãi hét lên: "Đừng, đừng qua đây!"

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng phát nổ liên hoàn vang vọng trong khu vực này, cự thụ ô nhiễm khổng lồ cũng như thế mà biến mất trong tiếng nổ vang.

Mắt tam giác đó trực tiếp tiêu tán, ngay cả hài cốt cũng không còn nữa, cứ như thế mà biến mất.

Một tai họa lớn của thôn nhỏ ven hồ cứ vậy mà biến mất.

Không có ai nhìn thấy cảnh này, chỉ có duy nhất một con sếu trắng đứng trên cành cây nhìn thấy hết tất cả.

…

Thanh Liên Tông.

Đoạn Kiếm Nhai.

Lý Hiên lặng lẽ hấp thụ ký ức về trận chiến, sự hiểu biết về sức mạnh của Tự Bạo càng rõ ràng hơn.

Hắn phát hiện, thực lực của Huyết Phân Thân càng mạnh thì sức mạnh Tự Bạo mà nó phát huy càng đáng sợ, rất thích hợp dùng vào thời khắc cuối cùng.

Có năng lực Tự Bạo, sức chiến đấu của hắn cũng gia tăng trên diện rộng, có thể ung dung đối mặt với các loại nguy cơ.

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài nhận được hỗ trợ giúp đỡ của trưởng lão tông môn, thực lực đạt đến Luyện Khí tầng hai.'

"Ting! Ngài đạt được phần thưởng: Nhưỡng Tửu tông sư tiến hóa thành Linh Tửu Sư nhất giai.'

"Hửm?"

Âm thanh nhắc nhở đột nhiên xuất hiện khiến Lý Hiên cau mày, sau đó nhanh chóng hấp thụ kiến thức trong đầu.

Những kiến thức này bao gồm tất cả khía cạnh của linh tửu, có mô tả vô cùng chi tiết về làm sao để nấu ra linh tửu.

Lý Hiên vẫn rất tò mò về cách nấu linh tửu, định thử nấu một chút.

"Hôm nay đến đây thôi, ngày khác lại ra đề tiếp nhé."

Để lại câu này, bóng dáng Lý Hiên lướt đi, đi thẳng đến phường thị của tông môn.

Gừ gừ!

Liệt Diễm Cuồng Sư ôm lấy cái nồi lớn, định đi theo.

Sau khi Nam Hy nhìn thấy thì vội vàng kéo nó lại, hét lớn: "Khốn nạn, ngươi là chiến sủng của ta, không phải là chiến sủng của Lý Hiên, dừng lại cho ta!!"

Nam Hy không ngừng la hét, tốn rất nhiều công sức mới khuyên được nó, mấu chốt vẫn là hứa lần sau sẽ mang Cuồng Sư đến nhà Lý Hiên ăn thịt lợn kho tiếp thì mới khuyên được Cuồng Sư.

Điều này khiến cho Nam Hy vô cùng buồn bực, cảm thấy sau khi bản thân gặp Lý Hiên thì giống như đã mở ra một cuộc sống mới vậy, kỳ lạ.

Trong tâm trạng buồn bực Liệt, nàng dẫn Diễm Cuồng Sư đi, trở về rừng Thanh Trúc của nàng.

Sau khi bọn họ rời đi.

Trong sơn động ẩn giấu phía dưới Đoạn Kiếm Nhai.

Một bóng dáng nhảy lên, đáp xuống nơi vừa làm đồ ăn, đen mặt nói.

Chương 210. Chương 210: Suýt nữa làm ta tự bạo (2)

"Đáng chết, khó lắm mới bế quan một lần, đầu tiên là tiếng nhạc chua xót khiến tâm trạng của ta sa sút, sau đó lại ngửi được mùi thơm nồng đậm vô cùng. Rõ ràng ta bế quan ở đây, hai tên này vẫn còn ở đây quấy rối, tức chết mà, điều quan trọng nhất là vẫn không biết điều mà chừa lại chút gì cho ta."

Bóng dáng này nhìn xung quanh một hồi, không nhìn thấy thức ăn, cuối cùng tức giận bay về nơi bế quan, tiếp tục bế quan.

Một bên khác.

Lý Hiên một lần nữa mua nguyên liệu ở phường thị, mua một đống đồ.

Lại đến Truyền Công Đường mua ba môn pháp thuật để học, không phải hắn không muốn mua nhiều một chút mà là đã hết tiền rồi, bắt buộc phải cân nhắc vấn đề kiếm tiền.

"Về nhưỡng rượu trước, đến lúc đó bán linh tửu là đủ để ta tiêu xài rồi."

Bóng dáng Lý Hiên phiêu nhiêu bay về tiểu viện U Tĩnh, đợi sau khi trở lại chăm sóc cho đám A Ngốc xong hắn mới xuống tầng hầm bắt đầu bận rộn.

…

Thành Bạch Vân.

Trong mỏ quặng Bạch Vân.

Một đôi mắt màu máu từ từ mở ra, dần dần ngưng tụ ra hư ảnh của một chiếc đầu hình Bạch Dương.

Rất nhanh.

Sương mù màu đen dập dờn, ngưng tụ ra một không gian thần bí, hư ảnh hình đầu Bạch Dương trốn vào trong đó.

Bên ngoài thành Hắc Mã, trong rừng rậm Hắc Mã.

Tại vùng đất trung tâm, một lượng lớn hoạt tử nhân và người thịt bướu khổng lồ đang bảo vệ nơi này.

Một gương mặt ngựa hung tợn xuất hiện, sau đó hắc khí dập dờn, dần dần cũng ngưng tụ ra một không gian thần bí.

Trong không gian thần bí.

Từng bóng dáng từ từ xuất hiện, ngồi xung quanh chiếc bàn dài khổng lồ màu đen, bất động chờ đợi.

Rất nhanh.

Mười ba chỗ ngồi đã được lấp đầy, lộ ra huyễn ảnh của mười hai con giáp, cùng với một hư ảnh của cây đại thụ, tất cả đang nhìn nhau đánh giá.

"Bạch Dương, sao bây giờ ngươi vẫn còn ở Ấu Sinh kỳ vậy?"

Một hư ảnh hình rồng to lớn ngồi ghế đầu tiên nhìn đôi mắt đỏ như máu của cái đầu hình Bạch Dương.

"Ta không thể phát triển." Bạch Dương buồn bực trả lời.

"Trên Tử Vong Chi Thư có nói bên ngoài thành Bạch Vân là nơi tốt nhất để ngươi phát triển, vì sao không phát triển được?" Hư ảnh hình đầu hổ bên kia hỏi.

"Ta cũng không biết, ta vừa giáng sinh chưa lâu thì đã bị phong ấn rồi, khó khăn lắm mới tích đủ sức mạnh để thoát khỏi phong ấn, kết quả là lại bị phong ấn thêm một lần nữa. Sau đó ta dốc hết tâm tư để ngưng tụ ra tách ra một người thịt bướu khổng lồ, kết quả lại bị Thiên Hỏa thiêu chết, suýt nữa còn thiêu chết cả ta luôn. Bây giờ ta căn bản không dám ra ngoài, chỉ có thể co đầu rút cổ." Bạch Dương buồn bực nói.

"Thảm như vậy? Hắc Mã thì sao? Khi sơ kỳ ngươi mạnh như vậy, sao cũng chưa đạt đến giai đoạn thứ hai?" Hư ảnh hình đầu hổ nhìn mặt ngựa hung tợn.

"Ta cũng rất xui xẻo, có một đám biến thái đến rừng rậm Hắc Mã của ta, mỗi ngày đều dùng sấm sét đánh ta, tên nào cũng liều mạng tấn công, căn bản không cho ta thời gian để phát triển. Cái đám này thật sự là kẻ điên, còn điên hơn cả chúng ta, mạng cũng không cần." Mặt ngựa hung tợn tức giận nói.

"Chuyện này..."

Mọi người nghe những lời này xong thì đều hơi câm nín, cảm thấy Hắc Mã và Bạch Dương quá xui xẻo, vậy mà lại gặp sự cố như vậy.

"Nếu đã là kẻ điên thì giết cho xong! Giết sạch rồi thì vấn đề tự nhiên sẽ được giải quyết." Hư ảnh hình đầu hổ lạnh giọng nói.

"Ngươi nghĩ là ta không muốn sao? Ta khó khăn lắm mới giết được ba trăm người, kết quả ngày hôm sau có ba nghìn người đến, suýt nữa đánh chết ta."

Hắc Mã buồn bực giải thích, nghĩ đến cảnh tượng sấm sét ngợp trời đáng sợ, gương mặt của Hắc Mã hơi tái.

Mọi người nghe được những lời này thì đều trầm mặc, đều cảm thấy Hắc Mã quá đáng thương, quả thực là quá xui xẻo rồi.

Nhưng vào đúng lúc này.

Hư ảnh đại thụ đó lên tiếng, giọng điệu mang theo sự tự tin: "Đừng lo lắng, ta có cách."

"Ngươi định ra tay?" Hư ảnh hình đầu hổ nghi ngờ.

"Đúng, thể phân tách của ta đã giáng lâm thông qua Quỷ Thần Giáo, thể phân tách đầu tiên cách thành Hắc Mã không xa, chỉ cần qua đó tặng chút năng lượng cho các ngươi là đủ để các ngươi vượt qua sơ kỳ." Hư ảnh đại thụ tự tin nói, trong giọng nói mang theo tiếng sột soạt.

"Vậy thì tốt quá rồi, có năng lượng thì ta và Bạch Dương đều có thể phát triển, càn quét vạn phương vạn lý rồi." Hư ảnh Hắc Mã mừng rỡ nói.

"Ừm, nhưng các ngươi phải chờ một chút, thể phân tách của ta sau khi giáng lâm thì đang trong Ấu Sinh kỳ, cần phải ăn máu người mới có thể trở nên mạnh mẽ. Không cần đợi quá lâu, chỉ cần ăn mười vạn người là đủ để lột xác sang giai đoạn thứ hai rồi, ta đã ra lệnh cho bọn nó đi đến các thôn nhỏ hẻo lánh để phát triển, những nơi đó có ít người tu tiên, đủ để lột xác đến giai đoạn thứ hai." Hư ảnh đại thụ sột soạt nói.

"Vậy thì tốt quá, có sự giúp đỡ của đại thụ tiên sinh thì chúng ta nhất định có thể càn quét nước Đại Hạ, hoàn thành mệnh lệnh của chủ thượng rồi." Hắc Mã mong chờ nói.

"Đúng vậy, cuối cùng cũng có thể phát triển rồi, cuối cùng cũng có thể báo thù rửa hận rồi, đến lúc đó ta phải biến dân chúng của thành Bạch Vân thành con rối của ta, ha ha ha ha."

Bạch Dương phấn khích nói, giọng nói vặn vẹo khàn khàn, mang theo mùi máu nồng nặc.

Chương 211. Chương 211: Tự Bạo hết rồi

Chỉ là, vào lúc này.

Ngay khi bọn chúng đang phấn khích vô cùng.

Đột nhiên, hư ảnh đại thụ lại chấn động một chút, dáng người trở nên nhỏ đi một vòng.

Đương nhiên sự thay đổi đột ngột này không giấu được các hư ảnh.

Hắc Mã lập tức hỏi: "Sao vậy?"

"Xảy ra chuyện rồi, thể phân tách đầu tiên của ta chết rồi!" Hư ảnh đại thụ tức giận nói.

"Chết rồi? Sao có thể?" Hắc Mã hỏi.

"Thể phân tách gặp phải loài người không cần mạng sống, bị những người này tự bạo, cưỡng ép nổ chết rồi, loài người kỳ này đều điên cuồng vậy sao?"

"Nổ chết rồi? Bị loài người?" Bạch Dương vội vàng hỏi.

"Đúng, thể phân tách của ta giáng lâm thông qua một giáo đồ của Quỷ Thần Giáo, vốn dĩ muốn đến một thôn nhỏ lén ăn con người để phát triển, kết quả nửa đường gặp phải một tên lo chuyện bao đồng, khó khăn lắm mới đánh cho hắn bị thương nặng, kết quả tên đó tự bạo, mấu chốt là sau đó lại có mấy chục người đến nữa. Những tên này chẳng nói chẳng rằng xông lên tự bạo, trực tiếp nổ nát thể phân tách của ta, đáng chết! Nó mới vừa giáng

sinh, vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh mà!"

Hư ảnh đại thụ tức giận phát ra âm thanh khàn khàn, thân cây to lớn vặn vẹo điên cuồng, thề rằng nhất định sẽ báo thù rửa hận, giết chết hết toàn bộ đám người lo chuyện bao đồng.

Nhưng kẻ địch đều tự bạo hết rồi, ngay cả mục tiêu báo thù cũng không có, chỉ có thể tức giận, trong lòng không khỏi phẫn nộ một cách điên cuồng.

Khoảnh khắc này.

Nơi này chìm vào im lặng.

Mọi người dùng ánh mắt kỳ lại nhìn đại thụ, chân trước đại thụ vừa mới tự tin nói xong thì chân sau đã bị nổ chết, kết quả này thật sự là khiến người ta cạn lời.

Điều này cũng khiến cho mọi người không biết nên nói gì hơn, nhất thời tất cả những kẻ đang có mặt đều rơi vào trầm mặc.

"Tiếp tục giáng lâm đi, ta không thể rời khỏi khu vực đặc thù, chuyện này chỉ có thể dựa vào ngươi." Âm thanh rung trời của hư ảnh hình rồng vang lên.

"Ta biết rồi, thể phân tách của ta sẽ tiếp tục giáng lâm, đến nơi càng hẻo lánh hơn, sẽ không dễ dàng gặp lại mấy kẻ loài người thích lo chuyện bao đồng nữa." Hư ảnh đại thụ yếu ớt nói.

"Vậy thì như thế đi, tan họp."

Oành!

Không gian hư ảnh tiêu tan.

Ý thức của hư ảnh Hắc Mã lại trở về rừng rậm Hắc Mã, nó nhìn những tên biến thái đội đấu lạp đang điên cuồng chiến đấu xung quanh rừng rậm.

"Đợi đi, sớm muộn gì ta cũng sẽ báo thù." Hư ảnh Hắc Mã âm thầm thề, hư ảnh biến mất.

Khu quặng Bạch Vân.

Ý thức của Bạch Dương cũng trở về.

Trốn trong mỏ quặng trống rỗng, đôi mắt màu máu của nó nhìn một người đội đấu lạp đang càn quét trong khu quặng mỏ, đầu Bạch Dương cười lạnh.

"Đợi khi năng lượng được gửi đến thì các ngươi đều phải chết, đều phải chết!!"

…

Cổng thành Hắc Mã.

Quân Hí Mệnh, đệ tử của Thần Toán môn lặng lẽ quan sát bầu trời, đồng tử màu tím nhìn hắc khí đang chậm rãi ngưng tụ lại, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

"Kỳ lạ, dựa theo tính toán của ta, nguy cơ chắc hẳn là đã xuất hiện rồi mới đúng, vì sao tốc độ tụ lại của hắc khí lại trở nên chậm đi?" Quân Hí Mệnh nghi ngờ.

"Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Thư đồng nghiêng đầu hỏi.

"Không rõ, tương lai đã trở nên mơ hồ không rõ, ta cũng không biết nữa." Quân Hí Mệnh thở dài.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.

Tiếng ngựa đi đường vang lên, Quân Hí Mệnh đi đến cổng thành xem.

Chỉ nhìn thấy, ở cổng thành, có một nữ tướng quân mặc áo

giáp, cưỡi trên lưng ngựa trắng, nàng đang vác một trảm mã đao khổng lồ, bước đến trong tư thế hiên ngang, cuối cùng dừng lại bên cạnh Quân Hí Mệnh.

"Tướng công, quản gia nói gần đây ngươi giúp đỡ mọi người đã chi không ít tiền, ngươi còn tiền không? Ta kêu phòng thu chi đưa cho ngươi mười vạn lượng nhé."

"Không cần đâu, Tử Đồng Thần Toán Quân Hí Mệnh ta sao có thể dùng tiền của tức phụ được? Được rồi, trở về thôi, đói rồi."

Quân Hí Mệnh phe phẩy chiếc quạt, định rời đi.

Kết quả vẫn chưa đi được mấy bước thì đã bị nữ tướng quân vác lên ngựa, ôm trong lòng đi vào trong thành.

Quân Hí Mệnh không phản kháng được, chỉ có thể cúi đầu xuống mà ngồi.

Phía sau.

Thư đồng của Quân Hí Mệnh bước từng bước theo, đột nhiên khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười hung tợn.

…

Thanh Liên Tông, tầng hầm của tiểu viện U Tĩnh.

Linh khí thanh liên trên ngón tay của Lý Hiên nhấp nháy, từng đóa thanh liên xinh đẹp trổ hoa trong không trung, những thanh liên này trông rất sinh động, giống như là thật vậy.

Dưới sự bao quanh của thanh liên, một lượng lớn linh mễ tụ lại trong không trung, từ từ ngưng tụ ra linh tửu, chảy xuống đất, rơi vào trong niêu đất to lớn.

"Linh tửu sư thật sự là nghề nghiệp thần kỳ, chỉ cần sử dụng thuật linh nhưỡng là có thể nấu được linh tửu một cách đơn giản

như vậy."

Lý Hiên nhìn linh tửu trong niêu đất tỏa ra mùi rượu nồng nàn, gật đầu vừa ý.

Lấy chén muỗng trong túi Càn Khôn ra, múc nửa chén nhỏ, cẩn thận nếm thử.

"Quả nhiên là ngon hơn rượu của thế giới loài người rất nhiều, hương thơm đậm đà, dư vị bất tận, quan trọng nhất là tăng cao tu vi và linh lực, nếu như thêm Tình Tự Chi Thủy vào..."

Lý Hiên nghĩ đến Tình Tự Chi Thủy, ngón tay từ từ ngưng tụ ra một chén Tình Tự Chi Thủy, đổ vào trong niêu đất rồi khuấy đều.

Nhìn linh tửu mới trong veo, Lý Hiên mong chờ nếm thử lần nữa.

Trong nháy mắt.

Linh lực trong cơ thể hắn bắt đầu tăng mạnh, tăng ít nhất hai lần so với trước đó, hiệu quả vô cùng mãnh liệt.

Chương 212. Chương 212: Tự Bạo hết rồi (2)

"Đáng tiếc vẫn còn hơi kém, Tình Tự Chi Thủy thiên về tiến hóa nhiều hơn, đương nhiên bây giờ cũng rất tốt, có thể nói chất lượng của rượu này đã có thể sánh ngang với linh tửu nhị giai rồi."

Lý Hiên hài lòng niêm phong niêu đất lại, nấu bốn mươi chín niêu đất linh tửu theo cách tương tự, rồi niêm phong tất cả lại và đặt vào trong túi Càn Khôn cất giữ.

Làm xong tất cả những điều này.

Lý Hiên lấy vật liệu luyện đan ra, chuẩn bị luyện chế Ngưng Khí đan, đồng thời định thêm linh tửu và Tình Tự Chi Thủy vào khi luyện đan.

"Hi vọng có thể mang lại niềm vui ngoài ý muốn."

Lý Hiên bắt đầu bận rộn, bắt đầu luyện đan bên trong trận pháp địa hỏa dưới tầng hầm.

Một nơi khác.

Rừng Thanh Trúc.

Nam Hy đang dạy dỗ Liệt Diễm Cuồng Sư, không để nó tùy tiện chạy đến tiểu viện của Lý Hiên nữa.

Lúc này, Nam Hy nhìn thấy Đại trưởng lão bay tới.

"Gia gia, sao người lại đến đây?" Nam Hy nghi ngờ hỏi.

"Ta nghe nói, quan hệ của ngươi và đệ tử mới tên Lý Hiên rất tốt, có đúng là như thế không?" Đại trưởng lão trầm giọng nói.

"Chuyện này..."

Nam Hy không biết tại sao gia gia lại hỏi về Lý Hiên, nghĩ đến tính tình hung bạo của gia gia, Nam Hy hơi lo lắng gia gia sẽ đến tìm Lý Hiên.

Nàng thấp thỏm nói: "Có phải hắn đã chọc giận người không? Người đừng làm khó hắn, Lý Hiên rất tốt, đáng để kết bạn, hơn nữa hắn còn có thể điều khiển Liệt Diễm Cuồng Sư nữa, vô cùng lợi hại."

"Ta biết rồi, có lẽ trên người hắn có một bảo vật thu hút Cuồng Sư." Đại trưởng lão gật đầu.

"Bảo vật?"

Nam Hy hơi sửng sốt, sau đó không dám tin nói.

"Gia gia, ngươi muốn cướp bảo vật của Lý Hiên sao? Chuyện này không được đâu, điều quan trọng nhất cả cuộc đời của một người tu tiên là bản tâm, sao có thể làm ra chuyện thế được? Thế chẳng phải là thành ma tu rồi sao?"

"Ta nói muốn cướp đồ của hắn khi nào chứ, ta chỉ thuận miệng nói một câu." Đại trưởng lão câm nín.

"Vậy người đến đây làm gì thế?" Nam Hy nghi ngờ.

"Là thế này, thiên phú của Lý Hiên rất tốt, nhưng hắn vừa mới vào tông môn, vẫn chưa chuyển sang Thanh Liên kiếm điển, nếu không có người chỉ dạy thì hắn sẽ tiến triển rất chậm. Ta hy vọng ngươi đến chỉ dạy cho hắn, suy cho cùng, thiên phú của ngươi tốt hơn, chỉ cần ba năm đã tu hành đến trình độ Chỉ Tiêm Thanh Liên rồi, ngươi lại quen biết với Lý Hiên, vậy là thích hợp nhất rồi." Đại

trưởng lão nói một cách có lý lẽ.

"Hóa ra là như thế."

Nam Hy chợt ngộ ra, nhưng trong lòng lại có nghi ngờ.

Vốn dĩ nàng cho rằng gia gia đến kiếm chuyện với Lý Hiên, kết quả không những không gây chuyện mà còn bảo mình dạy Lý Hiên, chuyện này cũng có hơi kỳ lạ rồi.

Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, vì nàng thật sự muốn tiếp xúc với Lý Hiên nhiều hơn.

Chủ yếu là bị Lý Hiên áp chế nhiều lần, sự kiêu ngạo của nàng đã bị sự thất bại triệt để đó đả kích, bây giờ có thứ sở trường, nàng đương nhiên muốn thể hiện ra.

Vì vậy Nam Hy gật đầu nói: "Gia gia, người yên tâm, ta lập tức đến chỉ dạy cho Lý Hiên, với sự hiểu biết về Thanh Liên kiếm điển của ta, ta chắc chắn sẽ giúp hắn chuyển tu một cách dễ dàng."

Nam Hy nói xong, còn chưa kịp hành động.

Liệt Diễm Cuồng Sư bên cạnh đã vèo một cái chạy ra ngoài, nằm trên mặt đất, tư thế muốn làm vật cưỡi.

Nhìn thấy cảnh này, Nam Hy vốn rất vui vẻ vì Liệt diễm Cuồng Sư rất ít khi cho nàng cưỡi, nhưng nghĩ đến việc lần này là đến chỗ Lý Hiên nên Liệt Diễm Cuồng Sư mới tích cực nằm xuống thì Nam Hy có hơi buồn bực.

Với tâm trạng như vậy, Nam Hy điều khiển Liệt Diễm Cuồng Sư nhanh chóng rời đi, tiến thẳng đến khu vực nơi Lý Hiên ở.

Trong tiểu viện U Tĩnh.

A Ngốc và Thu Nhi đang tu hành trong tiểu viện, nhìn thấy sư tôn vừa trở về đã xuống tầng hầm bận rộn, hai người có hơi thất

vọng.

Bởi vì bọn họ có vấn đề về tu hành, muốn hỏi sư tôn, đáng tiếc là Lý Hiên quá bận rộn, bọn họ không có cơ hội để hỏi.

"Khà khà khà, ngươi nhìn đi, Lý Hiên này vừa mới gia nhập tông môn đã không để ý đến các ngươi rồi, đây chính là tu tiên, con đường tu hành mênh mông, chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của bản thân, hắn chỉ có thể không ngừng bận rộn, không ngừng tu hành, căn bản không có thời gian để chỉ dạy các ngươi. Mà ngươi, mất đi sự chỉ dạy của hắn, thì tu vi sẽ tăng lên vô cùng chậm. Đến lúc Thu Nhi gặp nguy hiểm, ngay cả cơ hội giúp đỡ nàng ngươi cũng không có, vì vậy dung hợp với ta đi, sau khi dung hợp với ta, ngươi có thể nuốt chửng tất cả, trở nên mạnh mẽ một cách điên cuồng. Còn về cái gì mà tu hành, cái gì mà cảm ngộ, tất cả đều không cần thiết, chỉ cần cắn nuốt mọi thứ là có thể trở nên mạnh mẽ." Thôn Thiên Ma âm u nói.

"Ta từ chối, sư tôn chỉ nhất thời bận rộn, đợi sư tôn bận xong rồi thì nhất định sẽ dạy dỗ chúng ta." A Ngốc nghiêm túc nói trong lòng.

"Nực cười, Lý Hiên vừa mới gia nhập tiên môn, mặt nào cũng cần phải học tập, chuyển tu công pháp, nâng cao thực lực, học các loại thuật pháp, học nghề nghiệp phụ, học kiến thức cơ bản về giới tu tiên. Những thứ này, có cái nào không cần thời gian? Những thứ này đều phải dựa vào chính bản thân hắn, sau này thời gian của hắn sẽ càng ngày càng ít, sẽ càng lơ là ngươi, trừ việc dung hợp với ta thì ngươi không còn con đường thứ hai đâu." Thôn Thiên Ma tiếp tục lừa gạt, muốn dung hòa với A Ngốc một cách nôn nóng.

Chương 213. Giông bão sắp đến

Mà những lời của Thôn Thiên Ma đúng thật là khá có lý, suy cho cùng, những người tu tiên khác đều như thế, tâm trạng của A Ngốc cũng có vẻ nặng nề đi trông thấy.

Thôn Thiên Ma nhìn thấy cảnh này thì vui mừng không thôi, nó định tiếp tục lừa gạt A Ngốc.

Nhưng vào đúng lúc này.

Vào khoảnh khắc Thôn Thiên Ma định lừa A Ngốc tiếp.

Tiếng sư tử gầm từ bên ngoài truyền đến, sau đó là khí tức nóng rực từ bên ngoài truyền vào.

A Ngốc và Thu Nhi nghe thấy âm thanh thì vội chạy ra ngoài cửa xem xét, sau đó thì nhìn thấy.

Hai người trông thấy một con cuồng sư to lớn với ngọn lửa đang cháy, nó đứng trước cửa cứ như cây cột bằng thép sừng sững, uy vũ mà ngang ngược.

Cưỡi trên lưng cuồng sư là một đại mỹ nữ vác cây trường thương màu vàng, nàng mặc áo giáp màu vàng, đang bay từ trên người cuồng sư xuống dưới, tản ra khí tức ngang tàng.

A Ngốc và Thu Nhi nhìn đại mỹ nữ này bằng biểu cảm hơi hoảng sợ, bọn họ có thể cảm nhận được đại mỹ nữ và cuồng sư đều vô cùng mạnh mẽ, vô cùng khó đối phó.

"Đừng sợ, ta là bạn tốt của Lý Hiên, hắn vừa đến tông môn cần

phải tìm hiểu nhiều kiến thức hơn, ta qua đây để dạy hắn, đồng thời cũng là để giúp hắn hoàn thành việc tu hành một cách nhanh chóng hơn." Đại mỹ nữ Nam Hy mỉm cười, nói.

"Hả?'

A Ngốc nghe thấy lời này thì sửng sốt trước, sau đó nói: "Cảm... Cảm ơn, sư tôn đang ở tầng hầm, có lẽ một lúc nữa người mới ra."

"Không sao, ta ở ngoài đợi hắn một lát trước vậy."

Nam Hy đi vào trong sân, ngồi vào chiếc bàn đá trong tiểu viện, chọn lẳng lặng chờ đợi.

Con Liệt Diễm Cuồng Sư đó cũng chen vào trong, làm ổ ở một góc im lặng chờ đợi, bộ dạng ngoan ngoãn như một con mèo lớn.

Cảnh tượng như thế.

A Ngốc và Thu Nhi nhìn đến sửng sốt, bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng sư tôn lợi hại như vậy mà còn có bằng hữu cũng mạnh giống như thế, điều này khiến cho hai người vô cùng vui mừng.

Khi A Ngốc đang vui mừng thì Thôn Thiên Ma lại hơi buồn bực.

Chân trước nó vừa nói Lý Hiên chỉ có thể dựa vào chính mình để học tập công pháp, học pháp thuật, sẽ không có thời gian.

Chân sau đã có ngay một nhân vật có thực lực đến dạy cho Lý Hiên, quan trọng hơn, người đó lại còn là một đại mỹ nữ, thực lực của nàng rõ ràng là mạnh hơn cả Lý Hiên.

Kết quả, một đại mỹ nữ như thế không có chút vẻ tự cao tự đại của cường giả, ngược lại còn ngồi trong tiểu viện đợi Lý Hiên.

Điều này khiến Thôn Thiên Ma buồn bực đến mức muốn đập

vào tường, nó cảm thấy từ sau khi gặp Lý Hiên thì tất cả mọi thứ đều không như ý muốn nữa, thật sự là tức chết nó mà.

"Đáng chết, Lý Hiên đáng chết, tức quá mà." Thôn Thiên Ma tức giận gầm lên, nhưng cái gì cũng không làm được, chỉ có thể bất lực mà tức giận.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Mọi người ở ngoài đợi khoảng chừng một canh giờ, lúc này mới nghe thấy tiếng đi lại trong phòng.

Sau đó thì nhìn thấy Lý Hiên đang ngáp, hắn vừa ngáp vừa bước từ trong phòng ra.

"Sao ngươi đến đây?" Lý Hiên nghi vấn nhìn Nam Hy.

"Ta đến để chỉ dạy cho ngươi, ngươi vừa mới nhập tông môn, Thanh Liên kiếm điển nhất định là vẫn chưa thành thạo, thiên phú của ta rất tốt về phương diện này, có thể giúp ngươi nắm chắc nhanh hơn." Nam Hy nghiêm túc nói.

"Không cần đâu, ta đã học được rồi." Lý Hiên không thèm để tâm mà xua tay.

"Học xong rồi? Không phải ngươi vừa mới vừa gia nhập tông môn sao? Trong tình huống bình thường, cần phải mất hơn hai mươi ngày đó." Nam Hy khó hiểu.

"Cảm nhận cẩn thận."

Linh khí trên người Lý Hiên xao động, linh khí của Thanh Liên kiếm điển dập dờn lan tỏa khắp nơi trong tiểu viện.

Linh khí dao động thân thuộc này khiến Nam Hy hơi sửng sốt, sau đó nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt ngạc nhiên.

"Vậy mà ngươi đã thật sự thành công, nhanh quá! Cho dù là

thiên tài như đại sư huynh cũng phải mất mười ngày mới chuyển tu xong."

Nam Hy ngạc nhiên nhìn Lý Hiên, không dám tin nhanh như vậy mà Lý Hiên đã chuyển tu thành công rồi.

"Mười ngày? Lâu như vậy? Ta còn nghĩ rằng mọi người đều chuyển tu xong trong một ngày." Lý Hiên nói như một lẽ thường tình.

Nam Hy: "..."

Nam Hy rất cạn lời, cảm thấy câu này của Lý Hiên rất đả kích người khác, nhưng nghĩ đến giai đoạn Chỉ Tiêm Thanh Liên sau đó, nàng khẽ cười, nói.

"Tốc độ của ngươi rất nhanh, nhưng Thanh Liên kiếm điển có bốn giai đoạn, trong đó giai đoạn thứ hai là Chỉ Tiêm Thanh Liên, giai đoạn này vô cùng khó. Cho dù là trưởng lão tông môn cũng phải mất mười năm mới đạt được giai đoạn này, mà ta chỉ tốn có ba năm thôi."

Bàn tay nhỏ của Nam Hy duỗi ra một ngón tay thon dài, một đóa thanh liên xinh đẹp nở rộ trên đầu ngón tay nhẫn nhụi mềm mại ấy.

"Đẹp quá!"

Thu Nhi ở bên cạnh nhìn thấy thanh liên thì không nhịn được mà khen ngợi, điều này khiến Nam Hy mỉm cười.

"Tốn ba năm? Lâu như vậy?" Lý Hiên lại nói một câu khiến người ta tức chết lần nữa.

"Ba năm mà còn lâu á? Ngươi có biết đây là giai đoạn thứ hai, là giai đoạn vô cùng khó đạt đến không?" Nam Hy nghiêm túc giải thích.

"Phải không?" Lý Hiên cười thần bí.

Năm phút sau.

Nam Hy dẫn Liệt Diễm Cuồng Sư đi ra khỏi tiểu viện của Lý Hiên, hồn bay phách lạc đi về rừng Thanh Trúc, cả người loạng choạng đi về phía trước giống như đang nằm mơ.

Chương 214. Giông bão sắp đến (2)

Bên ngoài rừng Thanh Trúc.

Một nam tu sĩ mập mạp đang đứng đợi ở đó với nụ cười hèn hạ, sau khi nhìn thấy Nam Hy đi đến, tu sĩ mập mạp vội vàng chạy tới nói.

"Nam Hy sư tỷ, vì sao ngươi lại trở về nhanh như thế? Chuyện dạy Lý Hiên thế nào rồi? Đại trưởng lão nói có thông tin gì thì để ta trở về báo cáo."

"Dạy Lý Hiên?" Nam Hy nhướn mày.

"Đúng vậy, Lý Hiên vừa mới gia nhập tông môn, cái gì cũng không biết, nhất định cần được chỉ dạy." Tu sĩ mập mạp vội vàng nói.

"Dạy cái rắm, cút!"

Nam Hy hung hăng chửi một câu, kéo đuôi của Cuồng Sư đi vào, cả người giống như con hổ phát điên.

Một màn như thế trực tiếp khiến tu sĩ mập mạp bị mắng đến sững người, đầu óc như chết máy.

Sau khi Nam Hy rời đi, lúc này tu sĩ mập mạp mới lấy lại tinh thần, buồn bực nói.

"Ta trêu ai chọc ai đâu? Dựa vào cái gì mà mắng ta? Không đúng, vì sao Nam Hy sư tỷ lại mắng người chứ? Chẳng lẽ là bị Lý Hiên mắng sao?"

Tu sĩ mập mạp âm thầm suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy có loại khả năng này, bằng khôn sẽ không có chuyện Nam Hy sư tỷ đi chưa bao lâu mà đã trở về, nhất định đã bị Lý Hiên đuổi về.

"Mẹ ơi, Lý Hiên đỉnh thật, lúc trước nhìn thấy Lý Hiên không để ý gì đến Nam Hy sư tỷ, lần này vậy mà trực tiếp mắng luôn rồi, trâu thật. Nhưng, Nam Hy sư tỷ xinh đẹp như vậy, Lý Hiên nỡ mắng, thật là đàn ông, nhưng tại sao Nam Hy sư tỷ lại mắng ta? Ta có trêu chọc gì nàng đâu? Thật là không có thiên lý mà."

…

Tiểu viện U Tĩnh.

Lý Hiên dựa người vào ghế tựa, nhắm mắt lại suy nghĩ, gần đây thông tin mà các Huyết Phân Thân phản hồi lại có hơi phiền phức, ngày càng càng có nhiều Quỷ Dị xuất hiện, điều này khiến Lý Hiên có cảm giác như giông bão sắp ập đến.

Những gì mà Lý Hiên có thể làm là ngăn chặn mọi thứ phát triển theo chiều hướng này lại, hắn không muốn nhìn thấy cảnh loạn lạc xuất hiện.

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài đang ngâm mình trong linh trì, đột phá liên tục hai lần, phần thưởng đang được làm mới.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài tập kích bất ngờ vào cứ điểm của bộ tộc Huyết Thử, cứu ba trăm đứa trẻ bị giam cầm, phát hiện bộ tộc Huyết Thử đã gia nhập vào Quỷ Thần Giáo.'

'Ting! Đệ tử trực hệ của bộ tộc Huyết Thử đi đến bộ tộc Ma Lang, hiện đang là nơi ở của Tiêu Kiếm và yêu cầu Tiêu Kiếm gia nhập Quỷ Thần Giáo, bị Tiêu Kiếm chém chết, hai bên kết thù.'

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài nhìn thấy túc định là bộ tộc Huyết Thử bắt cóc trẻ nhỏ, một kiếm chém chết.'

…

Một loạt âm thanh nhắc nhở không ngừng vang lên trong đầu hắn.

Lý Hiên nhìn bộ tộc Huyết Thử càng ngày càng điên cuồng và ngang ngược, không khỏi cau mày.

Hầu hết Huyết Phân Thân của hắn đều đã đến rừng rậm Hắc Mã, không thể truy quét bộ tộc Huyết Thử được.

Kết quả không ngờ được rằng, những tên này càng ngày càng điên cuồng và ngang ngược hơn.

"Vẫn cần chấn chỉnh lại."

Lý Hiên hạ lệnh cho Huyết Phân Thân số hiệu 1, để nó tiếp tục truy sát bộ tộc Huyết Thử, cũng chia sẻ một phần áp lực của các đệ tử.

Làm xong tất cả những điều này.

Lý Hiên tiếp tục chờ đợi, mong đợi phần thưởng sắp xuất hiện.

'Ting! Phần thưởng đã được làm mới, ngài nhận được thiên phú: Không Gian Tùy Thân loại nhỏ.'

"Không Gian Tùy Thân loại nhỏ?"

Lý Hiên cau mày, lập tức điều động thần thức kiểm tra, rất nhanh hắn đã cảm nhận được một không gian thần bí.

Quả thật không gian này không lớn, chỉ lớn bằng kích thước của một sân bóng rổ, tính ẩn nấp rất mạnh, chỉ là quá nhỏ.

"Dùng tạm vậy, to hơn túi Càn Khôn là được."

Lý Hiên lấy đồ trong túi Càn Khôn ra đặt vào trong Không Gian

Tùy Thân, năm mươi niêu rượu ngon đã niêm phong nằm ở trong góc, trông có vẻ vẫn rất trống trải.

Lý Hiên lại lấy một đống bình đan dược ra đặt vào Không Gian Tùy Thân, sắp xếp từng cái một.

Những đan dược này là do Lý Hiên vừa mới luyện chế được, đều đã tăng thêm Tình Tự Chi Thủy.

Hắn phát hiện, đan dược sau khi được thêm Tình Tự Chi Thủy vào thì rất dễ trở thành cực phẩm, luyện chế một xíu là đã thành cực phẩm, tỉ lệ cực phẩm đạt khoảng chừng 99%, hiệu quả còn mạnh hơn cả hỏa linh châu của Tần Nguyệt nữa.

Điều này cũng khiến Lý Hiên càng muốn kiếm thêm nhiều cảm xúc để tích lũy Tình Tự Chi Thủy.

"A Ngốc, Thu Nhi, những đan dược này cho các ngươi, cố gắng tu hành nhé."

Lý Hiên lấy hai bình đan dược từ trong Không Gian Tùy Thân ra, đưa cho A Ngốc và Thu Nhi, dặn dò bọn họ nỗ lực tu hành.

"Cảm ơn sư tôn."

Thu Nhi và A Ngốc vội vàng cảm ơn, vui vẻ cầm bình đan dược vừa nhận xem tới xem lui, vô cùng tò mò với đan dược bên trong.

"Có vấn đề gì về tu hành thì cứ hỏi ta, lát nữa ta phải đến Đoạn Kiếm Nhai tu hành." Lý Hiên mỉm cười nói.

"Có, có, là vấn đề vận chuyển khí huyết."

A Ngốc và Thu Nhi vội vàng hỏi, rất nhiều vấn đề được đặt ra.

"Những vấn đề này rất đơn giản, ta truyền cho ngươi."

Ngón trỏ của Lý Hiên lần lượt điểm nhẹ vào trán của A Ngốc và Thu Nhi, truyền tất cả kiến thức tu hành qua.

Nếu như không phải hắn cân nhắc đến chuyện bọn họ không chịu đựng nổi thì Lý Hiên sẽ truyền qua nhiều kiến thức hơn nữa.

"Được rồi, cứ như thế đi."

Lý Hiên bay lên một cách phiêu nhiêu, phóng khoáng bay ra khỏi tiểu viện, tiến thẳng đến Đoạn Kiếm Nhai.

Chương 215. Thuật Ngự Kiếm và Lôi Đình Kiếm Pháp

Chỉ còn lại A Ngốc và Thu Nhi đứng bất động giống như bị mắc kẹt ở chỗ đó, hấp thụ kiến thức trong đầu.

Đoạn Kiếm Nhai.

Bên cạnh Thanh Liên Trì.

Bóng dáng của Lý Hiên từ từ đáp xuống, một thanh phi kiếm bay vào trong tay hắn như thể con cá đang bơi.

"Tiếp theo, học Thuật Ngự Kiếm và Lôi Đình Kiếm Pháp!"

Lý Hiên lấy ngọc giản ra và đặt vào ấn đường, hắn học Thuật Ngự Kiếm trước.

Thuật pháp này là thuật pháp cần thiết khi ra ngoài, có Thuật Ngự Kiếm rồi thì hắn sẽ không cần như bây giờ nữa, mỗi lần ra ngoài đều phải dùng Thuật Khinh Thân.

Đương nhiên.

Thuật pháp còn lại là Lôi Đình Kiếm Thuật cũng rất mạnh, là tiên pháp kiểu tốc độ vô cùng lợi hại, khi tu hành đến cực hạn, tốc độ tấn công có thể sánh ngang với sấm sét.

Nhưng môn kiếm pháp này có yêu cầu rất cao với lôi linh căn và thiên phú kiếm tu.

Người bình thường căn bản không thể học nổi, cho dù học được thì cũng không thể phát huy được sức mạnh thật sự của nó.

Lôi linh căn và thiên phú kiếm tu của Lý Hiên đã đạt đến tuyệt phẩm rồi, Lôi Đình Kiếm Pháp rất phù hợp với hắn.

Với sự mong đợi trong lòng, Lý Hiên bắt đầu học tập, hắn nghiên cứu nội dung của hai ngọc giản này từng chút một.

Thời gian từ từ trôi đi, rất nhanh một tiếng đồng hồ đã qua.

Bên dưới Đoạn Kiếm Nhai.

Trong sơn động ẩn nấp.

Một nam tử mặc trang phục màu đen với bộ râu trên mặt mở mắt ra, thần thức quét qua Lý Hiên ở bên trên.

"Chỉ tu hành một giờ đã tu luyện Thuật Ngự Kiếm đến mức thành thục như vậy rồi, thật sự là thiên phú phi phàm."

Nam tử có râu gật đầu, tiếp tục bế quan tu hành, cảm ngộ ý cảnh.

Nhưng chưa đến nửa giờ sau, hắn chợt đột ngột đứng dậy, kinh ngạc dùng thần thức tiếp tục nhìn ra ngoài.

"Thiên phú kiếm tu lợi hại quá, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà đã thành thạo chiêu thức đầu tiên của Lôi Đình Kiếm Pháp rồi, tư chất của tiểu tư này lại còn cao hơn cả ta."

Nam tử có râu vô cùng ngạc nhiên, không dám tin rằng có một người có thiên phú về kiếm cao hơn cả hắn.

Bởi vì hắn là Kiếm Si, mức độ lĩnh ngộ và sự si mê với kiếm của hắn vô cùng cao, là thiên tài chói mắt hơn cả Nam Hy nữa.

Nhưng hôm nay, hắn phát hiện ra thậm chí còn có người có thiên phú cao hơn cả hắn, điều này khiến hắn không khỏi ngạc nhiên.

Hắn ngạc nhiên trong lòng, tiếp tục quan sát, đợi đến khi nhìn thấy Lý Hiên thực hiện kiếm chiêu thứ hai của Lôi Đình Kiếm Pháp, hắn hoàn toàn không bình tĩnh nổi nữa.

"Vậy mà đã học được kiếm chiêu thứ hai rồi, quá nhanh, ngay cả ta cũng không nắm giữ được kiếm chiêu thứ hai! Không được, ta phải quan sát học hỏi mới được."

Nam tử có râu bay lên trên, phi nhanh đến mặt trên của Đoạn Kiếm Nhai, đứng trên một tảng đá lớn yên lặng quan sát.

Phía dưới.

Bóng dáng của Lý Hiên vụt qua trong không trung, giống như một tia sét quét qua hư không, đợi khi sấm sứt dừng lại thì đã có một tảng đá bị chém ra làm đôi.

Lý Hiên không ngừng tu hành, tiếp tục không ngừng xẹt qua không trung giống như tia chớp, cứ như thể là thuấn di trong sự vờn quanh của sấm sét lập lòe.

Mỗi một lần đều vô cùng lộng lẫy, tràn đầy sức chấn động, đợi sau khi hắn tu hành được kiếm chiêu thứ ba của Lôi Đình Kiếm Pháp thì cuối cùng hắn cũng ngừng lại.

"Phù! Linh lực không đủ."

Lý Hiên ngồi khoanh chân, nuốt đan dược và bắt đầu điều chỉnh khí tức, hồi phục linh lực.

"Tiểu huynh đệ tư chất phi phàm như vậy, không biết tên họ của tiểu huynh đệ ra sao? Ta là Kiếm Si, Triệu Thương." Nam tử có râu nói.

"Ta tên Lý Hiên." Lý Hiên liếc nhìn đối phương một cái.

Lần trước hắn đã phát hiện ra đối phương, chỉ có điều mọi

người đều ngầm hiểu là sẽ không quấy rầy lẫn nhau, bây giờ đối phương xuất hiện, có vẻ là có ý kết giao.

Chủ yếu cảm xúc mà đối phương tỏa ra đều là tích cực, còn tích cực hơn cảm xúc mà Nam Hy tỏa ra.

"Lý Hiên sư đệ, ta cũng tu hành Lôi Đình Kiếm Pháp, nhưng chỉ có thể thực hiện kiếm chiêu đầu tiên, hơn nữa tốc độ cũng không nhanh, Lý Hiên sư đệ đã tu hành đến kiếm chiêu thứ ba một cách đơn giản như vậy, có thể chỉ điểm cho sư huynh được không, đương nhiên, ta cũng có thể đưa ra thù lao tương tự."

Kiếm Si đáp xuống nơi cách Lý Hiên không xa, lấy ra một bình Thanh Tâm đan, đưa nó cho Lý Hiên một cách khá tiếc nuối.

"Được!"

Vừa hay Lý Hiên đang thiếu tiền, chỉ điểm cho người khác lúc đang nghỉ ngơi để đổi chút thù lao cũng rất tốt.

Có điều, mở bình đan được ra, sau khi nhìn thấy đan dược bên trong thì lại cau mày.

"Thanh Tâm đan thượng phẩm nhất giai?"

"Đúng vậy, cái này là đan dược ta đã mua với cái giá cao từ luyện đan sư đó." Kiếm Si không nỡ nói.

"Có thứ khác không? Ví dụ như thuật pháp, nguyên liệu, hay linh thạch gì đó, đan dược thì không cần." Lý Hiên ném bình đan dược lại cho đối phương.

Thanh Tâm đan là đan dược dùng để trấn áp tâm ma, Lý Hiên có Trấn Áp Tinh Thần và phân thân rồi, căn bản không cần dùng đến thứ này.

Hơn nữa cấp bậc của đan dược thượng phẩm quá thấp, bây

giờ hắn đã dùng đan dược cực phẩm rồi, căn bản không dùng được đan dược thượng phẩm, đương nhiên Lý Hiên từ chối.

"Thứ khác?"

Kiếm Si sững sờ một lát, không ngờ Lý Hiên lại từ chối đan dược của hắn.

Phải biết rằng nguyên liệu luyện chế nên Thanh Tâm đan vô cùng quý hiếm, mỗi lần đều phải đặt trước, phải đợi rất lâu, giá cả cũng vô cùng cao.

Chương 216. Quỷ dị cấp Thiên Tai

Kết quả, không ngờ được rằng.

Đan dược mà bản thân đưa ra đã quý như thế mà lại bị ghét bỏ, điều này khiến Kiếm Si hơi cạn lời.

Nhưng.

Hắn vẫn lấy ra mấy cái ngọc giản và một quyển sách, còn có một vài nguyên liệu và linh thạch.

"Pháp thuật của tông môn không được phép ngoại truyền, ở đây ta chỉ có pháp thuật có được từ bên ngoài, ví dụ như Chưởng Tâm Lôi, Hỏa Cầu Thuật, Hàn Băng Thuật, còn có một quyển sách của linh trù sư, có lẽ ngươi sẽ dùng được, ngoài ra chỉ còn một vài nguyên liệu và linh thạch."

"Những thứ này đều rất tốt, ta muốn." Lý Hiên không hề do dự mà cất đồ đi. "Ngươi thi triển kiếm chiêu thứ nhất và thứ hai để ta xem thử hiệu quả."

"Được!"

Kiếm Si lập tức lấy trường kiếm ra, cơ thể tiến về phía trước, từng cột sấm sét xuất hiện xung quanh cơ thể.

Giây tiếp theo.

Cả người hắn lao nhanh ra một khoảng cách, trường kiếm trong tay lập lòe lôi quang, chém hòn đá thành hai nửa, có vẻ rất mạnh.

Nhưng.

Khi Kiếm Si đang thực hiện kiếm chiêu thì không thể thực hiện được nữa, giống như bị mắc kẹt vậy, cho dù có điều động linh lực thế nào cũng không được.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hiên cau mày nói: "Ta đã biết tình huống của ngươi rồi, ngươi muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối?"

"Đương nhiên là lời nói thật!" Kiếm Si dứt khoát nói.

"Sự thật chính là tư chất của ngươi không đủ, kiếm chiêu thứ nhất đã là cực hạn của ngươi."

Kiếm Si: "..."

Kiếm Si bị đả kích, khẽ thở dài.

Thật ra hắn cũng đã có suy đoán, bằng không trước đây cũng sẽ không từ bỏ Lôi Đình Kiếm Pháp để chuyển sang Thanh Liên Kiếm Pháp.

Nhưng, trong lòng hắn vẫn không cam tâm nói: "Có cách giải quyết khác không? Nếu như có thể giúp ta giải quyết vấn đề này, ta sẵn sàng trả thù lao tương đương."

"Ta nghĩ thử xem."

Lý Hiên bắt đầu suy nghĩ.

Tình huống của Kiếm Si là khả năng kiểm soát lôi linh lực không đủ mạnh, lôi linh lực điều động được quá ít, quá tạp, lôi linh lực không đồng đều.

Muốn giải quyết vấn đề này từ gốc rễ thì chỉ có thể nâng cao thiên phú, độ khó vô cùng lớn.

Nhưng nếu như luyện chế ra một pháp khí tăng cường lôi linh lực, vậy cái giá sẽ thấp đi.

Loại pháp khí này tương đương với máy khuếch đại, khuếch đại khả năng kiểm soát lôi linh lực.

Nhưng cách này chỉ trị được phần ngọn chứ không chữa được phần gốc, nhiều nhất là hắn chỉ có thể thực hiện được kiếm chiêu thứ hai, hơn nữa tốc độ thi triển cũng chậm hơn chút.

Vì vậy Lý Hiên nói: "Ta nghĩ đến một cách, nhưng chỉ có thể trị phần ngọn không chữa được phần gốc, ngươi muốn thử không?"

"Đương nhiên, mặc dù ta chuyển sang tu hành Thanh Liên Kiếm Pháp nhưng kiếm chiêu thứ hai của Lôi Đình Kiếm Pháp vẫn luôn là cái gai trong lòng ta, nếu như có thể thực hiện được nó vậy thì tốt rồi." Kiếm Si nghiêm túc gật đầu.

Lý Hiên vung tay, giẫm lên phi kiếm rời đi, chuẩn bị dành ra chút thời gian luyện chế một bộ khí cụ khuếch đại để đổi lấy thù lao.

"Cảm tạ nhé!"

Kiếm Si lớn tiếng cảm ơn, đợi sau khi nhìn Lý Hiên phi đi, Kiếm Si xoa cằm suy nghĩ.

"Thiên phú kiếm tu của người này phi phàm, hiểu rõ lôi linh lực đến đáng sợ, đợi thêm một thời gian nữa, Thanh Liên Tông nhất định sẽ xuất hiện một vị thiên kiêu về lôi pháp."

Kiếm Si tán thưởng, đánh giá rất cao, nhưng lúc này, dưới chân hắn xuất hiện từng vòng hoa sen, hoa sen nở rộ theo mỗi bước chân của hắn.

Bộ Bộ Sinh Liên, đây là tầng thứ ba của Thanh Liên kiếm điển, cũng là tầng khó đạt đến nhất.

Cả tông môn trừ Tông chủ và trưởng lão ra, chỉ có hắn là đã đạt đến tầng ba, điều này cũng khiến địa vị của hắn vô cùng cao, ngay cả đại sư huynh cũng rất kiêng dè hắn.

"Lý Hiên, mau trưởng thành đi, đợi sau khi ngươi trở thành thiên kiêu, ta muốn mời người cùng ta xông vào Kiếm Cốc, với Kiếm Đạo Chi Lực của hai người chúng ta, nói không chừng có thể vượt qua thành công, lấy được bảo vật kiếm đạo."

Kiếm Si nói xong, chân giẫm lên từng đóa hoa sen, từ từ đáp xuống sơn động ẩn giấu bên dưới của Đoạn Kiếm Nhai, tiếp tục cảm ngộ Thanh Liên Kiếm Ý!

Một nơi khác.

Trong đại điện của Thanh Liên Tông.

Các nhân vật cấp cao lại bắt đầu họp, bàn về tình hình của Lý Hiên.

"Đại trưởng lão, những gì ngươi nói là thật sao? Lý Hiên thật sự chỉ mất một ngày là đã chuyển tu xong sao? Còn đạt đến tầng Chỉ Tiêm Thanh Liên?" Nhị trưởng lão nghiêm túc hỏi.

“Thiên chân vạn xác, Nam Hy vốn qua dạy cho Lý Hiên, kết quả ngược lại còn bị đả kích đến hồn bay phách lạc, bây giờ nàng còn đang buồn bực trong rừng Thanh Trúc kìa."

Đại trưởng lão nói, trong lòng vô cũng rất ngạc nhiên, nếu như không phải tôn nữ dùng ngọc phù truyền tin, nếu không phải ngôn từ của nàng rất chuẩn xác, thì hắn cũng không dám tin.

"Thiên phú khủng khiếp quá, người mà đại tu sĩ Vũ Tiên Tông tiến cử có thiên phú thật đáng sợ, nếu như có thể giữ Lý Hiên ở Thanh Liên Tông chúng ta một cách hoàn toàn thì tốt rồi." Tam trưởng lão thở dài.

"Đúng vậy, thiên phú của Lý Hiên tốt như vậy, nói không chừng có thể dẫn dắt Thanh Liên Tông chúng ta quật khởi, khiến tông môn bất nhập lưu của chúng ta trở thành tông môn cửu phẩm."

"Trước khi chết, Thái thượng trưởng lão đã từng nói núi Bạch Vân là nơi tông môn chúng ta quật khởi, vốn dĩ ta còn nghi ngờ thế là tại sao, bây giờ ta cảm thấy chuyện này rất có thể là có liên quan đến Lý Hiên, hắn rất có thể là điểm mấu chốt để chúng ta quật khởi!" Tứ trưởng lão nghiêm túc nói.

"Chuyện này..."

Chương 217. Quỷ dị cấp Thiên Tai (2)

Mọi người nghe thấy câu này đều cảm thấy loại khả năng này là vô cùng lớn, ai ai cũng trở nên nghiêm túc.

Thật sự là tư chất mà Lý Hiên thể hiện ra hơi yêu nghiệt.

Tầng Chỉ Tiêm Thanh Liên khó như vậy mà chỉ trong một ngày Lý Hiên đã nắm được, thiên phú như thế còn kinh khủng hơn cả Kiếm Si, nếu như giữ hắn lại thì có thể kéo sự quật khởi về cho Thanh Liên Tông rồi.

"Ta cảm thấy, chúng ta nên bồi dưỡng cho Lý Hiên nhiều hơn, chăm sóc hắn nhiều hơn."

"Đúng, lỡ hắn là mấu chốt để chúng ta vùng dậy, chúng ta cho ít tài nguyên quá sẽ dẫn đến chuyện ngoài ý muốn xảy ra, vậy đó chắc chắn là tổn thất cho Thanh Liên Tông chúng ta rồi."

"Ta tán thành, chúng ta thương lượng một chút xem làm sao để âm thầm trợ giúp hắn."

"Được!"

…

Một đám những người đứng đầu tông môn bắt đầu thảo luận, định dùng các loại danh nghĩa khác nhau để tặng lợi ích cho Lý Hiên, giúp Lý Hiên trở nên mạnh mẽ hơn.

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài đạt đến Luyện Thể tầng hai, phần thưởng của ngài: Thổ linh căn trung phẩm thăng cấp thành thổ

linh căn thượng phẩm.'

"Cuối cùng hắn cũng đột phá rồi, hiệu quả của Tình Tự Chi Thủy đúng là rất tốt."

Lý Hiên hài lòng gật đầu, đột nhiên cảm thấy không khí có hơi ngột ngạt, giống như là mây đen đè xuống thành vậy, không khí dường như bị kéo căng ra.

Hắn nghi ngờ quan sát khắp nơi, nhưng vẫn không hề phát hiện chuyện gì trong phạm vi mười vạn dặm quanh đây, hắn chỉ có thể thông qua các Huyết Phân Thân để thu thập thông tin.

Trong tiểu viện U Tĩnh.

A Ngốc vui mừng nhảy cẫng lên, nói với Thu Nhi về chuyện thăng cấp lên Luyện Thể tầng hai của mình, nhưng vào đúng lúc này, giọng nói của Thôn Thiên Ma vang lên.

"A Ngôc, ngươi không cảm thấy không khí hôm nay hơi bức bối sao?"

"Bức bối? Không có mà?" A Ngốc mờ mịt hỏi.

"Loại cảm giác này rất giống sự xuất hiện của quỷ dị chân chính, hơn nữa còn là cấp Thiên Tai." Thôn Thiên Ma âm u nói.

"Quỷ dị chân chính? Cấp Thiên Tai? Nghĩa là sao?" A Ngốc mờ mịt, hắn không hiểu chút gì về phương diện này.

"Quỷ dị bây giờ đều là ngụy quỷ dị, là sinh linh bị cường giả siêu cấp cưỡng ép chuyển hóa thành quỷ dị, ví dụ như mỏ quặng Bạch Vân bên cạnh thành Bạch Vân. Thứ bên trong là ngụy quỷ dị, nhược điểm của loại quỷ dị này là nhỏ yếu, ưu điểm là phục tùng mệnh lệnh, là công cụ được yêu thích nhất được dùng khi một thế giới đi xâm lược một thế giới khác."

“Nhưng quỷ dị chân chính thì khác với những thứ đó, loại quỷ dị này không ra chiêu theo lẽ thường, cách hành sự vô cùng kỳ lạ, căn bản không thể phán đoán được bước tiếp theo nó muốn làm cái gì. Ví dụ quỷ dị cấp Thiên Tai, nó có khả năng hủy diệt một quốc gia chỉ bằng một ý nghĩ, cũng có khả năng bảo vệ thế giới bằng một ý niệm.”

“Tóm lại, sau khi quỷ dị chân chính xuất hiện, ngay cả ngụy quỷ dị cũng phải sợ hãi, cũng phải kinh hoàng, mà bây giờ, quỷ dị cấp Thiên Tai đã xuất hiện rồi, trong phạm vị vạn dặm."

Thôn Thiên Ma trầm giọng nói, dường như nghĩ đến gì đó, trong lời nói của nó bộc lộ sự hồi tưởng.

"Quỷ dị cấp Thiên Tai sao!"

A Ngốc có hơi sợ hãi.

Hắn cảm thấy quỷ dị trong mỏ quặng Bạch Vân đã rất lợi hại rồi, kết quả không ngờ được rằng đó chỉ là một ngụy quỷ dị.

Mà bây giờ, vậy mà lại có quỷ dị chân chính xuất hiện, còn là cấp Thiên Tai, điều này có hơi chấn động.

"A Ngốc, lần này ta không đùa đâu, mau dung hợp với ta đi, nếu không quỷ dị cấp Thiên Tai mà hành động thì các ngươi đều sẽ chết, cả nước đại Đại Hạ cũng chẳng đủ để nó giày vò. Trong vòng ba ngày, có thể nước Đại Hạ sẽ không còn nữa, suy cho cùng nước Đại Hạ chỉ là một nước nhỏ, diện tích lãnh thổ chỉ khoảng hai nghìn vạn thước vuông." Thôn Thiên Ma yếu ớt nói.

"Xin lỗi, ta không tin ngươi được, đợi một lát nữa ta sẽ nói chuyện vừa nãy cho sư tôn." A Ngốc lắc đầu.

"Đồ ngu! Quỷ dị cấp Thiên Tai vô cùng mạnh, mặc dù đối với ta trong thời kỳ hưng thịnh mà nói thì những quỷ dị này chỉ là rác rưởi, nhưng bây giờ ta quá yếu, trong thời gian ngắn không thể

chống lại nó. Vì vậy mau dung hợp với ta đi, điên cuồng cắn nuốt tất thảy, chỉ có như thế mới có thể khôi phục thực lực đến mức có để đối đầu với quỷ dị." Thôn Thiên Ma lớn tiếng nói.

"Không được, ta không tin ngươi, ta chỉ tin sư tôn."

A Ngốc tiếp tục lắc đầu, vẫn không tin vào những lời nói của Thôn Thiên Ma, Thôn Thiên Ma tức đến muốn mắng đ** mẹ.

Cũng vào lúc này.

Lý Hiên trở lại rồi, biểu cảm có vẻ hơi nghiêm túc.

"Sư tôn, ta có chuyện muốn nói với ngài." A Ngốc nghiêm túc nói.

"Ừm, vào đi."

Lý Hiên nghiêm túc gật đầu. Vừa nãy, thông qua Huyết Phân Thân, hắn đã nhìn thấy một khối không khí huyết sắc vô cùng lớn đang ngưng tụ trên bầu trời gần thành Hồng Phong.

Khối không khí huyết sắc mang đến cho người ta dự cảm không tốt rất mãnh liệt, sau khi Huyết Phân Thân nhìn thấy nó, sống lưng và cả cơ thể lạnh toát, một loại cảm giác sợ hãi từ đáy lòng dâng thẳng lên đỉnh đầu.

Một nơi khác.

Khối khí huyết sắc cũng giống như hắc khí trước đó, người bình thường căn bản không nhìn thấy.

Nếu như không phải nhờ vào Góc Nhìn Thượng Đế, Huyết Phân Thân của Lý Hiên cũng không nhìn thấy những thứ này.

Hắc khí trọng điểm gần như không dám tiếp cận Khối khí huyết sắc, hệt như là không cùng cấp bậc, điều này tạo ra áp lực vô cùng lớn với Lý Hiên.

Hắn lập tức điều động các Huyết Phân Thân đi thăm dò xem chuyện gì đang xảy ra, thăm dò xem rốt cuộc là cái gì đã tạo ra Khối khí huyết sắc.

Sơn cốc Hồng Phong.

Trong rừng cây tươi tốt.

Một gốc cự thụ ô nhiễm đang chạy như điên, cả cơ thể đang chạy giống như đã từng bị ngọn lửa thiêu đốt, thỉnh thoảng ngoái nhìn về phía sau.

Hơn hai trăm thước phía sau.

Ba mươi Huyết Phân Thân đội đấu lạp nhanh chóng đuổi theo, tập trung truy sát.

Chương 218. Ngươi có nhìn thấy giày của ta không?

Dù cự thụ ô nhiễm có trốn đến đâu, Huyết Phân Thân đều có thể khóa chặt vị trí của cự thụ ô nhiễm thông qua hắc khí trên trời.

"Đáng chết, rốt cuộc là làm sao mà cái đám biến thái này lại tìm ra ta vậy? Ở cái nơi hẻo lánh như vậy mà bọn chúng vẫn có thể tìm được ta! Khó khăn lắm mới sinh ra, còn chưa kịp phát triển thì đã bị truy sát, đáng hận quá mà!"

Cự thụ ô nhiễm tiếp tục lao đi, giận dữ nhìn về phía sau, nó thề sau khi trưởng thành nhất định sẽ xé xác những kẻ này.

Cự thụ ô nhiễm tức giận tiếp tục chạy như điên, nhưng chạy một hồi thì nó cảm thấy có gì điều đó không đúng.

Bởi vì trong rừng xanh ngập tràn ngập sức sống xanh.

Một tiểu cô nương xuất hiện, một tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài đi chân trần.

Tiểu cô nương này vô cùng đáng yêu, mặc chiếc váy màu hồng phấn, đôi chân trắng nõn non nớt bước trên mặt đất, cả người không nhiễm chút bụi trần.

Lúc này tiểu cô nương đang nghiêng đầu đánh giá cự thụ, trên gương mặt nhỏ đáng yêu là nụ cười ngọt ngào.

"Ngươi có nhìn thấy giày của ta không?"

Giọng nói ngọt ngào vang vọng bốn phía, giọng nói vô cùng dễ

nghe, êm tai giống như là tiếng chuông.

Nhưng mà.

Sau khi cự thụ ô nhiễm nghe thấy giọng nói này, sự sợ hãi vô tận từ đáy lòng dâng lên tận đỉnh đầu, thân thể của cự thụ run lên vì sợ hãi.

"Quỷ... quỷ dị cấp Thiên Tai? Không thể nào! Ở cái nơi nhỏ như thế này sao có thể xuất hiện quỷ dị cấp Thiên Tai!"

Cự thụ ô nhiễm hoảng sợ không ngớt, nó vừa định lui ra đằng sau chạy trốn thì lại phát hiện ra tiểu cô nương đang đứng trước mặt nó, nhìn nó bằng ánh mắt thanh tú.

"Ngươi có nhìn thấy giày của ta không?" Giọng nói ngọt ngào lại một lần nữa vang lên.

Sau khi cự thụ ô nhiễm nghe thấy, nó chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hãi hùng khiếp vía, muốn di chuyển nhưng lại không làm được.

Phía sau.

Ba mươi Huyết Phân Thân ngừng lại, cau mày nhìn cảnh tượng lạ thường này.

Một tiểu cô nương lanh lợi đáng yêu lại có thể khiến cự thụ ô nhiễm run rẩy, đương nhiên cảnh tượng quỷ dị như vậy rất không bình thường.

"Ngươi có nhìn thấy giày của ta không?"

Giọng nói êm tai vang vọng, không biết từ lúc nào, sương mù màu máu đã bao trùm khu vực này.

Các Huyết Phân Thân âm thầm cảm nhận được, ở vị sau gáy của mình, dường như có ai đang hà hơi, hơi thở băng giá lạnh lẽo.

Nhưng bọn chúng quay lại nhìn thì không thấy bất kỳ ai, chỉ mơ hồ nhìn thấy một vạt váy màu phấn hồng.

Phải biết rằng, vị trí bọn chúng đứng có thể nhìn thấy bốn phương tám hướng, phối hợp với Góc Nhìn Thượng Đế, bất kỳ tồn tại nào cũng không thoát khỏi sự quan sát của bọn chúng.

Nhưng mà.

Bất luận bọn chúng có quan sát thế nào, trước sau vẫn không nhìn thấy bất kỳ ai, khóe mắt chỉ mơ hồ nhìn thấy một vạt váy màu hồng nhạt.

"Ngươi có nhìn thấy giày của ta không?"

Sương mù màu máu ngày càng dày đặc.

Phạm vi mà các Huyết Phân Thân có thể nhìn thấy ngày càng ít, cuối cùng bọn chúng ngã trên mặt đất không rõ lý do, đầu gục trên mặt đất, nằm bất động.

Một đôi chân trắng nõn và hoàn mỹ xuất hiện bên cạnh đầu của bọn nó, long lanh mà sáng loáng, mang theo điềm xấu khiếp người.

Lạch cạch! Lạch cạch!

Âm thanh lộn xộn vang vọng.

Có Huyết Phân Thân nhìn thấy cự thụ ô nhiễm ngã trên mặt đất, cơ thể đã bị chia ra, một tiểu cô nương ngọc tuyết đáng yêu đang từng chút từng chút mổ xẻ cự thụ.

Huyết Phân Thân quay đầu lại, phát hiện trái tim của mình đã bị lấy đi từ lúc nào không hay, một đôi tay nhỏ trắng nõn đang sờ soạng bề mặt trái tim.

"Hương vị thật thơm."

Giọng nói ngọt ngào vang vọng khắp bốn phương.

Các Huyết Phân Thân hốt hoảng, giây tiếp phục đôi mắt của bọn chúng trở nên tàn nhẫn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một loạt tiếng nổ lớn vang vọng khắp khu vực này, ba mươi Huyết Phân Thân đồng thời chọn tự phát nổ, tiêu tán giữa trời đất trong sự điên cuồng.

Nhưng.

Có năm Huyết Phân Thân không tự phát nổ thành công, cơ thể căng phồng của bọn chúng bị đè ép ngược trở lại, tự phát nổ bị cắt đứt một cách đột ngột.

Nhưng, trong ý thức mơ hồ của mình, bọn chúng nhìn thấy tiểu cô nương mỉm cười lấy mấy giọt máu của bản thể từ trong trái tim của bọn chúng ra.

Sau đó.

Ngón trỏ mảnh khảnh của tiểu cô nương chạm vào giọt máu, đưa giọt máu vào trong cái miệng nhỏ hồng hào của mình, ăn sạch từng giọt một.

"Máu trong trái tim của con người ăn thật là ngon, hi hi hi!"

Tiểu cô nương nhìn về phía thành Hồng Phong gần đó, đôi chân nhỏ bước từng bước về phía trước.

Nhưng giây tiếp theo nàng lại lùi lại, đau khổ nói: "Không tìm được giày, ta không thể rời đi."

…

Thanh Liên Tông.

Lý Hiên ngồi trong tầng hầm, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Cảnh tượng trước khi chết của các Huyết Phân Thân, hắn nhìn vô cùng rõ ràng, tiểu cô nương quỷ dị đó tạo nên áp lực tâm lý vô cùng mạnh cho Lý Hiên.

"Sư tôn, Thôn Thiên Ma nói loại quỷ dị cấp Thiên Tai này rất đáng sợ, ba ngày là có thể diệt một nước Đại Hạ rồi, cả Thanh Liên Tông cộng lại cũng không bằng một ngón tay của quỷ dị. Hơn nữa, Thôn Thiên Ma còn nói, đại tu sĩ có thể giải quyết được quỷ dị, nhất định đã biết đến sự xuất hiện của quỷ dị rồi, chỉ là, đại tu sĩ cần thời gian để đến nơi đó. Trong khoảng thời gian này, nếu như quỷ dị có hành động, chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm." A Ngốc nghiêm túc nói.

Chương 219. Quả của nữ nhân

"Ta biết rồi, quỷ dị có nhược điểm không?" Lý Hiên hỏi.

"Không rõ, Thôn Thiên Ma không nói, nó chỉ nói quỷ dị bất tử, tối đa là bị phong ấn, bọn chúng vô cùng điên cuồng, vô cùng thích giết chóc!" A Ngốc lại một lần nữa nói.

"Ta biết rồi, ngươi đi bảo vệ Thu Nhi, ta đi ra ngoài một chuyến." Lý Hiên đứng dậy, ngự kiếm bay về phía Tàng Thư Các.

Hắn cần có thêm nhiều thông tin hơn nữa, thật sự không được thì dùng một lượng lớn Huyết Phân Thân để thi triển phong ấn khổng lồ, dùng Huyết Phân Thân để làm cái giá để phong ấn quỷ dị, kéo dài thời gian.

Hắn không muốn ngày hôm sau, vừa thức dậy thì tất cả mọi người đều đã chết, càng không muốn nhìn thấy bản thân và người nhà xảy ra chuyện.

Đương nhiên, nếu đại tu sĩ có thể đến kịp thì tốt quá, nếu phong ấn không có tác dụng, đại tu sĩ cũng không đến, hắn chỉ có thể dẫn người nhà chạy trốn.

Một bên khác.

A Ngốc đi đến tây sương phòng của Thu Nhi, âm thầm bảo vệ nàng, nhưng trong lòng lại lo lắng khôn nguôi.

Loại chuyện lớn chưa từng xảy ra khiến A Ngốc lại một lần nữa cảm nhận được sự bất lực, hắn rất sợ hãi, sợ sẽ mất đi Thu Nhi mãi mãi.

"A Ngốc, mau dung hợp với ta, muộn thêm nữa thì không kịp

đâu, quỷ dị cấp Thiên Tai là tồn tại đồ thành diệt nước, muốn diệt cả Thanh Liên Tông là chuyện rất dễ dàng. Bây giờ ngươi dung hợp với ta thì vẫn còn có cơ hội trở nên mạnh mẽ, bảo vệ Thu Nhi và sư tôn của ngươi, ngươi thật sự muốn nhìn thấy hai người bọn họ chết đi sao?"

Thôn Thiên Ma âm u nói, trong lời nói tràn đầy sự mê hoặc.

"Ta... Ta... Nhưng mà..."

A Ngốc mất bình tĩnh, hắn không muốn dung hợp, nhưng vừa nghĩ đến việc Thu Nhi và sư tôn sẽ chết thì lòng hắn đau như dao cắt.

Thu Nhi và sư tôn là hai người quan trọng nhất với hắn hiện giờ, hắn vĩnh viễn không muốn nhìn thấy cảnh hai người xảy ra chuyện, vì vậy A Ngốc không biết nên làm thế nào.

"Mau dung hợp với ta, muộn nữa thì thật sự không kịp đâu, bây giờ quỷ dị đó vẫn chưa hành động, nhưng chẳng ai hay khi nào thì nó sẽ hành động. Đến lúc đó, quỷ dị đến rồi, cho dù người có dung hợp với ta thì cũng đã muộn, chúng ta căn bản không có thời gian trưởng thành!"

Thôn Thiên Ma tức giận gầm gừ, rõ ràng là rất vội rồi.

Nhưng A Ngốc vẫn do dự như cũ, hoang mang lo sợ, hắn muốn đợi thêm chút nữa.

Tại thư các.

Lý Hiên lật xem thông tin trong sách, tìm kiếm rất nhiều tư liệu, hai mắt hắn đột nhiên nheo lại, nhìn chằm chằm vào cuốn sách cổ trong tay.

Trong sách viết.

Quỷ dị được chia ra làm rất nhiều loại, trong đó có một loại quỷ dị cần phải có vật phẩm mở khóa đặc biệt mới có thể khiến cho quỷ dị trở thành chỉnh thể.

Giống như tiểu cô nương hôm nay, nàng thuộc loại quỷ dị này, sau khi nàng gặp loài người đều sẽ hỏi vật phẩm mở khóa đang ở đâu.

Hỏi càng nhiều thì người bị giết cũng càng nhiều.

Đôi giày bị mất của nàng sẽ từ từ trở lại.

Muốn giải quyết vấn đề này, thật ra có một cách, đó chính là phong ấn đôi giày đã mất, phong ấn nó một cách triệt để.

Nếu như vậy, chủ thể của quỷ dị, cũng chính là tiểu cô nương nó, sẽ bị mắc kẹt tại một khu vực rất lâu, thậm chí tiểu cô nương sẽ không xuất hiện nữa.

Điều có thể chắc chắn là, chỉ cần tìm ra đôi giày, vấn đề nan giải lớn là tiểu cô nương này có thể tạm thời được giải quyết.

Nhưng, tìm ra đôi giày là điều vô cùng khó khăn, cho dù là đại tu sĩ cũng rất khó để tìm ra, cách tốt nhất là đại tu sĩ ra tay phong ấn chủ thể của quỷ dị.

Như vậy thì đôi giày sẽ không có cách nào hợp lại với chủ thể, vấn đề tự nhiên cũng sẽ được giải quyết.

"Có chút phiền phức, tìm ra một đôi giày trong cả khu vực rộng lớn nhường này chẳng khác gì mò kim đáy bể, thôi vậy, vẫn là dùng cách phong ấn vậy, nhiều nhất là lãng phí chút máu."

Lý Hiên quyết định phong ấn tiểu cô nương, lấy năm nghìn Huyết Phân Thân làm cơ sở, cưỡng ép phong ấn tiểu cô nương.

Phong ấn này chưa chắc có thể phong ấn được tiểu cô nương,

nhưng tuyệt đối có thể ngăn được đôi giày đó của tiểu cô nương.

Cho dù đôi giày có trở về tìm tiểu cô nương, đã có phong ấn rồi thì nó cũng không thể vào được, đảo ngược thao tác hình như vẫn có thể giải quyết vấn đề.

Cân nhắc tới đây.

Lý Hiên ra lệnh cho năm nghìn Huyết Phân Thân, khiến bọn chúng mang theo tài liệu và tiến về phía sơn cốc Hồng Phong.

"Vì để đề phòng điều bất ngờ, ta vẫn nên chuẩn bị trước một chút."

Lý Hiên lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lo lắng số lượng Huyết Phân Thân không đủ, hắn định ngự kiếm bay đến Sự Vật Đường của Thanh Liên Tông, sau khi xin nghỉ phép thì bay xuống núi.

"A Ngốc, vừa nãy ta đã dùng một ít ma khí cuối cùng, tra ra được sư tôn ngươi xuống núi rồi, bởi vì trận pháp của Thanh Liên Tông nên ta không thể tra ra được hắn đi đâu. Nhưng điều mà ta muốn nói là không ai có thể ngăn cản được quỷ dị Thiên Tai, người ở đây đều sẽ chết, vì vậy, A Ngốc ngươi mau quyết định đi." Thôn Thiên Ma thúc giục.

"Nhưng mà, nhưng mà sư tôn nhất định không muốn ta dung hợp, hắn nhất định sẽ tức giận." A Ngốc lo lắng đáp.

"Đã là lúc nào rồi mà ngươi còn nói những thứ này nữa? Ngươi muốn nhìn thấy sư tôn ngươi chết sao? Ngươi muốn nhìn thấy người thứ hai đối xử tốt với ngươi cứ như vậy mà ngã xuống sao?" Thôn Thiên Ma tiếp tục nói.

"Ta... Ta..."

Chương 220. Quả của nữ nhân (2)

Cuối cùng A Ngốc đã dao động, vảy màu trên gương mặt bắt đầu đen lại, trở nên càng sắc bén và hung ác hơn, đôi mắt trắng đen biến thành màu đỏ của máu.

"A Ngốc, ngươi làm sao vậy?"

Giọng nói của Thu Nhi vang lên, cắt ngang sự biến hóa của A Ngốc.

"Thu Nhi tỷ, bên ngoài có nguy hiểm rất lớn, sư tôn đi xử lý rồi, ta lo lắng hắn sẽ xảy ra chuyện." Nửa mặt hiện đầy vảy màu của A Ngốc nhìn về phía Thu Nhi.

"Sẽ không đâu, ngươi phải tin tưởng sư tôn, đừng gây thêm rắc rối cho sư tôn, hắn đã đủ bận rồi." Thu Nhi vuốt ve vảy màu trên gương mặt của A Ngốc, nghiêm túc an ủi.

"Ta... Ta biết rồi, ta tin tưởng sư tôn, tin tưởng sư tôn."

Trong nháy mắt, cảm xúc của A Ngốc đã được áp chế lại, đôi mắt trong trở lại.

Sự biến hóa như thế khiến Thôn Thiên Ma tức giận không ngót, không ngừng gầm thét, nó nói.

"Đợi mà xem, sư tôn của ngươi nhất định sẽ chết, ngươi nhất định sẽ hối hận, nhất định!"

...

Bên ngoài sơn cốc Hồng Phong.

Từng Huyết Phân Thân cát bụi dặm trường lao đến, nhìn về phía tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài trong sơn cốc.

Những Huyết Phân Thân này không tiến vào sơn cốc mà lại bắt đầu bố trí ở bên ngoài sơn cốc, bọn chúng chôn một lượng lớn trận pháp và vật liệu phong ấn, dùng cách tổng hợp để bắt đầu bố trí.

Hành động như thế đã thu hút sự chú ý của tiểu cô nương, nàng chớp đôi mắt to quan sáu, muốn đến gần xem thử chuyện gì đang xảy ra, nhưng tiến lên một bước thì lại bật trở về.

"Hi hi hi, các ngươi có nhìn thấy giày của ta không?" Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương vang lên.

Đáng tiếc.

Không ai quan tâm tới nàng.

Tất cả các Huyết Phân Thân đều miệt mài bố trí, sắp đặt từng chiếc ngọc phù trận pháp xuống, tiến hành bố trí dọc theo sơn cốc khổng lồ.

Dưới chân núi Thanh Liên Tông.

Trong sơn trang Tị Thế.

Sơn trang này đã tồn tại rất nhiều năm, trước khi Thanh Liên Tông chưa chuyển đến, sơn trang Tị Thế đã tồn tại rồi.

Lý Hiên đã mua sơn trang này từ lâu, bây giờ đúng lúc dùng nơi này làm đại bản doanh.

Lúc này, Lý Hiên đang ngồi trong viện, điều khiển các Huyết Phân Thân khẩn trương gấp rút tiến hành, bận rộn đến sáng sớm ngày hôm sau mới bắt đầu ngưng tụ trận pháp.

Để gia tăng uy lực cho trận pháp, Lý Hiên trực tiếp tiến hành Linh Hồn Giáng Lâm lên Huyết Phân Thân số hiệu 888, lấy bản thân làm khởi điểm, bắt đầu bố trí Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận.

Thật ra đại trận này rất khó bố trí, vô cùng rườm rà, là trận pháp được hình thành bởi liên kết mắt xích của các trận pháp nhỏ với trận pháp lớn.

Cả trận pháp phân thành chín tầng lớn, mỗi một tầng có hàng vạn trận pháp nhỏ, điều này cũng dẫn đến việc trận pháp này vô cùng rườm rà.

Nhưng, đối với Lý Hiên, trận pháp này lại là thứ đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Có nhiều Huyết Phân Thân như vậy, hắn chỉ mất một nửa buổi tối là đã bố trí thành công.

Nhưng mà, năm nghìn Huyết Phân Thân cũng vì vậy mà tiêu tán, cung cấp sức mạnh để mở trận pháp.

"Vù! Cuối cùng cũng hoàn thành rồi."

Linh hồn của Lý Hiên trở về, hắn ngồi trên bồ đoàn thở ra một hơi, nhưng trong lòng vẫn không yên, hắn dứt khoát tiếp tục tăng cường trận pháp.

"Bố trí chín Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận, ta không tin ngươi còn có thể trở về."

Lý Hiên lấy dao găm ra, hung hăng rạch vào cánh tay trái, rạch từ bắp tay đến lòng bàn tay.

Máu tươi ngập đầy sức sống chảy dọc xuống cánh tay trái, cùng với ý niệm của Lý Hiên, chúng biến thành các Huyết Phân Thân.

Sau khi những Huyết Phân Thân này xuất hiện, dưới tác dụng của Trang Phục Phối Hợp và thiên phú Đổi Mặt, trong nháy mắt, bọn chúng biến thành những bóng người muôn màu muôn vẻ.

Bọn chúng lập tức lao ra khỏi sơn trang Tị Thế, chạy về phía sơn cốc Hồng Phong.

Không chỉ có bọn chúng.

Hầu như tất cả các Huyết Phân Thân đều đang hành động, tiến về phía sơn cốc Hồng Phong.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Chớp mắt, ngày thứ năm đã trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm đó.

Lý Hiên sắc mặt tái nhợt nhẹ nhàng bước ra khỏi sơn trang Tị Thế, khẽ ho và đi lên núi, bước chân của hắn có chút không vững, nhưng đôi mắt lại vô cùng sáng ngời.

Trên gương mặt của hắn là nụ cười ôn hòa, khí chất kỳ ảo, cho người khác một loại cảm giác hòa nhã khác biệt.

Vù!

Đột nhiên, một Huyết Phân Thân xuất hiện, đưa hai quả tiến hóa cho Lý Hiên, sau đó lắc người rời đi.

Hai quả tiến hóa này là do Huyết Phân Thân cương thi chôn lúc trước, bây giờ cuối cùng cũng được đưa trở về.

"Thật sự là chuyện tốt đi thành đôi, nếu như chuyện tốt thành ba thì càng hoàn mỹ hơn." Lý Hiên có chút được voi đòi tiên mà nghĩ ngợi.

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài đạt được một quả kỳ dị, lén

lút giữ lại định tặng cho ngài, sau đó nàng phát hiện chỉ có nữ tử mới sử dụng được loại quả này, cuối cùng chọn sử dụng, thực lực tăng lên một tầng.'

'Ting! Ngài đạt được phần thưởng: Tu vi tăng một tầng.'

"Nha đầu này, thật sự có chút nhớ nàng."

Lý Hiên thong thả bước từng bước về tông môn, khẽ ho nhẹ, hắn đi đến gần cửa tiểu viện.

"Lý Hiên, mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy? Tông môn xảy ra chuyện, vừa nãy chúng ta nhận được thông tin, có quỷ dị cấp Thiên Tai giáng xuống nước Đại Hạ rồi. Tông chủ vừa mới ngự kiếm rời khỏi, hắn đi tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì, e rằng có phiền phức lớn rồi." Nam Hy lo lắng nói.

"Không sao đâu, đừng lo lắng." Lý Hiên xua tay chẳng mấy bận tâm.

Chương 221. Quả của nữ nhân (3)

"Sao có thể không có chuyện gì được, đó là quỷ dị cấp Thiên Tai đấy, đợi đã, sao sắc mặt của ngươi lại tái nhợt vậy? Tu vi của ngươi vậy mà lại tăng thêm một tầng. Ta biết rồi, chắc chắn là ngươi cưỡng ép đột phá làm tổn thương thân thể! Thế này là nhất định phải mau chóng đi điều dưỡng lại, ngươi trở về trước đi, ta đến chỗ gia gia trộm một ít dược điều dưỡng cho ngươi."

Nam Hy vèo một cái bay đi, giẫm lên trường thương của nàng bay về phía vườn linh dược của Đại trưởng lão.

"Cảm ơn nhé."

Lý Hiên khẽ mỉm cười, cảm thấy cuộc sống bây giờ thật tốt, có người quan tâm, có môi trường ổn định, còn có đệ tử thường xuyên phản hồi.

Cuộc sống ấm áp như thế, hắn không mong muốn bất cứ kẻ nào phá vỡ nó, nếu như có người dám, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ ra tay.

Tam Kiếm Tông.

Trong đại điện chói sáng.

Một mỹ nữ quyến rũ thon thả và mảnh mai chậm rãi mở mắt ra, trong mắt nàng là sự nghi ngờ bất định.

"Cô cô, tình hình thế nào rồi? Thật sự có xuất hiện quỷ dị cấp Thiên Tai sao?" Đường Khả Nhi trẻ tuổi xinh đẹp lo lắng hỏi.

"Quả thật là đã xuất hiện, nhưng tình hình có chút không đúng, không được, ta phải xem lại, ta luôn cảm giác bản thân đã hoa mắt rồi." Mỹ nữ quyến rũ cau mày nói một câu, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt lại.

“Hoa mắt? Hoa mắt cái gì?”

Đường Khả Nhi truy hỏi, nôn nóng muốn biết nguyên nhân.

Một lát sau.

Mỹ nữ quyến rũ lần nữa mở mắt ra, sự kinh hãi trong đôi mắt xinh đẹp càng ngày càng mạnh.

“Cô cô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao người lại có biểu cảm như thế này?” Đường Khả Nhi không nhịn được, hỏi.

“Thật quá khó tin!”

Mỹ nữ quyến rũ vẫn vô thấy vô cùng khó tin, nàng tiếp tục nói: “Khả Nhi, ngươi biết Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận không?”

“Đương nhiên là biết, đây là trận pháp nhất giai, được tạo thành từ một vạn trận pháp nhỏ, sau khi bày trận thành công, uy lực sẽ rất lớn, nhưng việc bày trận có độ khó vô cùng cao. Muốn bày được trận pháp này cần có nền móng hết sức vững chắc, còn cần rất nhiều người đồng tâm hợp sức với nhau mới làm được.” Đường Khả Nhi gật đầu.

“Đúng, rõ ràng trận pháp khó như vậy, thế mà nó lại được bày ở gần quỷ dị Thiên Tai, hoàn toàn cách ly quỷ dị, thật sự là bản lĩnh không tầm thường.” Mỹ nữ quyến rũ kinh ngạc không ngớt.

“Người chắc chắn chứ? Không đúng nha, Thần Toán môn vừa gửi tin tức đến, bọn họ nói quỷ dị Thiên Tai nhiều nhất chỉ mới xuất hiện được sáu ngày. Trong thời gian sáu ngày, đến một góc nhỏ của Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận cũng chưa bày được, sao có

thể là Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận?" Đường Khả Nhi lắc đầu.

"Thật sự là Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận, hơn nữa không chỉ bày một cái, có tận chín cái, ta tận mắt nhìn thấy, ta xin thề!" Mỹ nữ quyến rũ giơ cánh tay nhỏ của mình lên thề thốt.

"Chín cái? Nói đùa gì vậy, bố trí chín Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận trong vòng thời gian sáu ngày, đại trận như vậy cần ít nhất năm nghìn người bố trí. Nước Đại Hạ chỉ có vài tông môn nhỏ, mạnh nhất là Tam Kiếm Tông chúng ta, mà cũng chỉ có hai trăm trận pháp sư. Những tông môn nhỏ khác đến cả một trăm trận pháp sư cũng không gom đủ, sao có thể bố trí ra chín Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận."

Đường Khả Nhi không thể tin nổi, tuy vậy, nhìn ánh mắt kiên định của cô cô, Đường Khả Nhi hoảng loạn.

"Thật… Thật sự là chín Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận sao?"

"Là thật, chính xác vô cùng! Ta thề bằng hôn nhân của chính mình, nếu ta nói láo, ta sẽ mãi mãi không gả được!" Mỹ nữ quyến rũ một lần nữa thề thốt!

"Cái này… Số lượng này cũng lớn quá đi, thế lực kia điên cuồng đến mức bố trí trận pháp khó như vậy. Không đúng, trận pháp này căn bản không ngăn được quỷ dị Thiên Tai. Cho dù chín Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận cũng không ngăn được quỷ dị cấp Thiên Tai, vậy tại sao phải bố trí trận pháp như vậy?" Đường Khả Nhi tò mò nói.

"Rất đơn giản, người bố trí trận pháp sử dụng thao tác đảo ngược rất thông minh, quỷ dị Thiên Tai lần này là một cô nương thuộc loại quỷ dị đặc biệt, nàng phải có giày mới có thể rời khỏi sơn cốc Hồng Phong. Người bố trí trận pháp không đi tìm giày mà trái lại tiến hành phong ấn cô nương này, sau này, cho dù giày có quay về cũng không thể dung hợp với nàng."

Mỹ nữ quyến rũ nhỏ nhẹ giải thích, nói ra tất cả những gì mình nhìn thấy.

“Thì ra là vậy! Thiên tài, không đúng, nên nói là điên cuồng! Quá điên cuồng!” Đường Khả Nhi cảm thán.

Dưới cái nhìn chăm chú của quỷ dị Thiên Tai mà tiến hành cưỡng chế phong ấn quỷ dị, điều này đòi hỏi tố chất tâm lý cực mạnh.

Bởi vì quỷ dị Thiên Tai có thể xông ra ngoài bất cứ lúc nào, giết sạch tất cả mọi người, chuyện này là khảo nghiệm tâm lý vô cùng mạnh mẽ đối với mỗi trận pháp sư.

Nhưng có người không chỉ bố trí thành công trận pháp, còn chọn cách rườm rà như này, trận pháp khó như vậy, mấu chốt là còn bố trí chín cái.

Tư tâm như vậy, điên cuồng như vậy, thật sự có chút dọa đến Đường Khả Nhi.

“Quả thực là đủ điên cuồng, cho dù là ta, ta cũng không dám bình thản mà bố trí trận pháp ngay trước mặt quỷ dị Thiên Tai, bởi vì không biết lúc nào quỷ dị Thiên Tai sẽ tìm thấy giày, xông ra ngoài giết chết ta. Điều này tương đương với việc nhảy múa trên đao kiếm, thăm dò trên bờ vực của cái chết, thật sự đủ điên cuồng.” Mỹ nữ quyến rũ cũng cảm thán.

Chương 222. Thiên vương lão tử đến cũng không được

“Phong cách hành sự thế này khiến ta nghĩ đến một người.” Đường Khả Nhi lẩm nhẩm nói.

“Nghĩ đến một người? Ai vậy?” Mỹ nữ quyến rũ tò mò.

“Lý Hiên, người này là Khí Huyết Phong Ấn tông sư. Lúc đó động Bạch Vân xuất hiện quỷ dị, cả thành Bạch Vân cận kề nguy hiểm, sau này có người phong ấn quỷ dị, cứu lấy mấy trăm vạn bách tính. Ta và Chu Chính tìm rất lâu mới phát hiện là Lý Hiên đang âm thầm bảo vệ thành Bạch Vân, lúc nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của hắn, trong lòng ta rất chấn động. Tiếc là sau này phải làm nhiệm vụ, sau khi quay về thì nghe nói Lý Hiên đã gia nhập Thanh Liên Tông, thật sự quá đáng tiếc, ta còn định mời hắn gia nhập Đường gia chúng ta.” Đường Khả Nhi khẽ lắc đầu.

“Hóa ra là như vậy, người này cũng là một người đại nghĩa, đáng tiếc Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận ít nhất cũng phải là trận pháp sư nhất giai mới có thể thực hiện được, chắc chắn không phải Lý Hiên.”

“Ta biết, ta chỉ cảm thấy phong cách hành sự rất giống.”

Ánh mắt Đường Khả Nhi phức tạp, nghĩ về cảnh tượng lần đầu tiên gặp Lý Hiên ở thành Bạch Vân, trong lòng vẫn có chút xúc động.

……

Một bên khác.

Chu Chính, tông chủ Thanh Liên Tông đạp phi kiếm bay nhanh, lo lắng không thôi bay về hướng sơn cốc Hồng Phong.

Nghĩ đến việc quỷ dị cấp Thiên Tai xuất hiện là Chu Chính đã cảm thấy da đầu tê rần, hãi hùng khiếp vía.

Mang theo sự lo lắng vô ngần, Chu Chính cuối cùng cũng đến sơn cốc Hồng Phong, hắn nhìn thấy chín liên hoàn trận khổng lồ vô cùng.

Những đại trận này.

Bên trên mỗi trận pháp đều ngưng kết chín chữ 'Thiên', tổng cộng có bốn mươi chín chữ 'Thiên'.

Bốn mươi chín chữ Thiên này giống như trời sao thực sự, trấn áp bên dưới, phong ấn triệt để sơn cốc Hồng Phong, tất cả mọi thứ đều bị ngăn chặn ở bên ngoài.

Nhìn đại trận phong ấn rộng lớn.

Nhìn bốn mươi chín chữ 'Thiên' tỏa ra linh lực chập chờn.

Nhìn vòng linh khí phát ra ánh sáng lấp lánh, màu sắc rực rỡ.

Chu Chính cảm thán nói.

"Dưới mí mắt của quỷ dị Thiên Tai, bố trí chín Cửu Thiên Phong Ấn Đại Trận, quá điên cuồng."

Chu Chính đến gần thêm chút, muốn chạm vào những trận pháp này, đúng lúc này, hắn nghe thấy giọng nói của một tiểu cô nương, dường như nàng đang tìm giày của mình.

Chu Chính vội tránh ra xa, lo lắng bị quỷ dị Thiên Tai ảnh hưởng.

"Ta ở ngoài trận pháp còn không dám đến gần, trước đó người

bố trí trận pháp đã phải chịu bao nhiêu lần bị quỷ dị ảnh hưởng chứ? Thật quá điên cuồng, cũng thật khiến cho người ta khâm phục!"

Chu Chính thở dài một hơi, thông qua đá truyền tin gửi tin tức đến Thanh Liên Tông.

Thanh Liên Tông.

Nam Hy cẩn thận từng li từng tí thu thập linh dược ở vườn linh dược của Đại trưởng lão, đào ra mấy linh dược quý giá, định cho vào túi Càn Khôn.

"Chết tiệt, ta biết ngay là nha đầu thối ngươi trộm linh dược của ta, mau trả lại cho ta, cái này ta khó khăn lắm mới trồng được."

Đại trưởng lão bay đến, muốn đoạt lại linh dược, trả về chỗ cũ.

"Ông nội, ta cần dùng, ta không hái nhiều, chỉ hái năm cây." Nam Hy vội vã bảo vệ linh dược.

"Năm cây? Ngươi điên rồi, ngươi có biết là cho dù cha ngươi có tới cũng không lấy được một gốc cây đi hay không? Ngươi vậy mà lại lấy đi năm cây, ngươi là muốn cái mạng già của ta." Đại trưởng lão nổi giận đùng đùng nói.

"Nhưng ta là vì cứu người, cứu một mạng người hơn xây bảy tháp mà!" Nam Hy nghiêm túc phản bác.

"Đây là linh dược ta trồng mười mấy năm, tuyệt đối không cho bắt cứ kẻ nào, cho dù là cha ngươi ta cũng không cho, ngươi còn muốn cho người khác. Ta nói cho ngươi biết, hôm nay đừng kẻ nào hòng mang những linh dược này đi, ai đến cũng vô dụng, Thiên vương lão tử đến cũng không được, ta đã nói rồi!" Đại trưởng lão nói chắc nịch.

“Nhưng mà Lý Hiên thật sự đang rất cần, hắn phải nhanh chóng được điều dưỡng.” Nam Hy đáng thương cực kỳ.

“Ta đã nói là không được… Đợi đã, ngươi nói là ai? Lý Hiên?” Đại trưởng lão đột nhiên dừng lại.

“Phải, Lý Hiên cưỡng ép đột phá tu vi làm tổn hại thân thể, cần phải điều dưỡng một chút.” Nam Hy giải thích.

“Á? Như vậy à..... cái kia, ngươi lấy về đi, cứu người quan trọng.” Giọng điệu của Đại trưởng lão có hơi lộn xộn.

“Ể? Gia gia, không phải ngươi nói Thiên vương lão tử đến cũng không được sao?” Nam Hy nhìn gia gia mình bằng ánh mắt nghi vấn.

“Không phải là Thiên vương lão tử không đến sao, ngươi mau đi đi, đỡ phải thấy ngươi là phiền lòng.” Đại trưởng lão đau lòng nhìn những linh dược ấy.

“Cái này....”

Nam Hy thắc mắc quan sát gia gia mình, cảm thấy có phải gia gia hơi không được bình thường hay không, dường như hắn đối với Lý Hiên quá tốt.

Nhớ lần trước gia gia dặn đi dặn lại nàng phải dạy Thanh Liên kiếm điển cho Lý Hiên, cộng với việc thay đổi thái độ của gia gia lúc nãy.

Biểu cảm của Nam Hy có hơi khác thường, nàng bắt đầu suy nghĩ lung tung: “Gia gia, có phải người có ý đồ gì với Lý Hiên đúng không?”

“Nói bậy gì vậy, mau cút!” Đại trưởng lão đen mặt bắt đầu đuổi người.

“Được được được! Ta đi ta đi!” Nam Hy bất lực, chỉ có thể đạp lên trường thương rời đi.

Chỉ có điều, suốt cả quãng đường nàng đều suy nghĩ lung tung, thậm chí cảm thấy gia gia muốn tìm phu quân cho nàng.

Nghĩ đến điều này, nàng có chút hỗn loạn theo bản năng, ít nhiều cũng có hơi ngượng ngùng.

...

Trong tiểu viện U Tĩnh.

A Ngốc và Thu Nhi đỡ Lý Hiên trở về phòng nghỉ ngơi, nhìn gương mặt nhợt nhạt của Lý Hiên, A Ngốc và Thu Nhi rất lo lắng.

Bọn họ đóng cửa lại, đi vào tiểu viện với tâm sự nặng nề, âm thầm bắt đầu tu luyện, muốn bảo vệ sư tôn sau khi trở nên mạnh mẽ hơn.

Chương 223. Thiên vương lão tử đến cũng không được (2)

“Thôn Thiên Ma, sắc mặt của sư tôn nhợt nhạt như vậy, có phải là do đi đối phó quỷ dị Thiên Tai không?” A Ngốc hỏi ở trong lòng.

“Không thể nào, dựa vào thực lực của sư tôn ngươi, gặp phải quỷ dị Thiên Tai thì chết chắc, tuyệt đối không thể sống sót quay về.” Thôn Thiên Ma khẳng định.

“Phải không? Trước đó ngươi nói quỷ dị Thiên Tai trong vòng ba ngày có thể diệt sạch nước Đại Hạ, vì sao đến tận bây giờ chúng ta vẫn không sao? Thậm chí ta còn không nghe thấy tin tức quỷ dị giết chóc ở xung quanh!” A Ngốc lại hỏi.

“Ai mà biết được, nói không chừng ngày mai sẽ tới!” Thôn Thiên Ma phiền não trả lời một câu.

“Chắc chắn là ngươi có ma lực, dùng ma lực của ngươi do thám một chút có được không?”

A Ngốc nhớ đến lúc trước vảy trên mặt hắn trở nên sẫm màu, đoán rằng trước đó nó không cẩn thận để lộ ma khí.

“Không được, những ma khí này là để bảo vệ cho ngươi chạy trốn, tuyệt đối không được dùng đến.” Thôn Thiên Ma không chút do dự mà từ chối.

Nghe những lời này, A Ngốc nhíu mày, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục tu hành, nâng cao thực lực.

Vù!

Một bóng dáng hiên ngang và đẹp đẽ xuất hiện, trên người mặc giáp bạc, dáng người cao cao, dung mạo thanh tú, vô cùng thu hút.

Người này không phải ai khác, chính là đại mỹ nữ Nam Hy.

Sau khi đáp xuống tiểu viện, nàng vốn dĩ định đi vào phòng tìm Lý Hiên, kết quả lại nhìn thấy Liệt Diễm Cuồng Sư đang nằm trong góc của tiểu viện, cơn giận của nàng trào lên trong phút chốc.

“Cuồng sư chết tiệt, lại nhân lúc ta không ở nhà mà chạy ra ngoài, ngươi là Cuồng sư của ta, không phải của Lý Hiên!”

Nam Hy phẫn nộ giơ cao nắm đấm, hung hăng cho Liệt Diễm Cuồng Sư mấy đòn, lúc này mới nổi cáu đi vào chính phòng, nhìn Lý Hiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy Lý Hiên tiều tụy, bước chân của Nam Hy trở nên nhẹ nhàng hơn một cách rõ rệt, đợi Lý Hiên từ từ mở mắt, nàng thở dài.

“Vẫn là lần đầu tiên thấy ngươi tiều tụy như vậy, nè, ta mang cho ngươi đồ tốt, dùng những linh dược này xong, di chứng sau khi ngươi miễn cưỡng đột phá sẽ được giải quyết.”

Nam Hy mỉm cười đặt năm gốc linh dược xuống, nhìn về phía Lý Hiên tuấn mỹ.

“Cảm ơn!”

Lý Hiên khẽ cười, giọng nói nghe hơi yếu ớt.

“Khách sáo với ta làm gì, lần sau lại làm cho ta một bữa thịt kho tàu là được, nói thật đó, thịt kho tàu thật sự ngon lắm.” Nam Hy nuốt nước miếng một cách thèm thuồng.

“Được, nếu ngươi bái ta làm sư, ngươi sẽ còn ăn được những món ngon hơn thịt kho tàu.” Lý Hiên lại một lần nữa đề nghị.

“Lại muốn thu ta làm đồ đệ, chúng ta làm bạn bè không tốt hơn sao?” Nam Hy bất đắc dĩ lắc đầu.

“Được thôi, vậy thì làm bạn bè.”

“Được.”

Nam Hy vô cùng vui vẻ, chủ động dùng Thối Linh Thuật để tinh chế số linh dược này, sau đó đưa cho Lý Hiên dùng.

Nhưng hiệu quả sau khi dùng xong không được tốt lắm, Lý Hiên vẫn yếu ớt như cũ.

“Kỳ lạ, vì sao lại vậy chứ?” Nam Hy khó hiểu.

“Đừng lo lắng, qua vài ngày là ổn.”

Lý Hiên biết rõ tình hình của mình, ngay cả hiệu quả của Tình Tự Chi Thủy cũng đã rất yếu, huống chi là những linh dược này.

Có điều không sao cả.

Có Tự Phục Hồi Siêu Cấp và Tình Tự Chi Thủy, dùng chưa đến vài ngày là có thể dần hồi phục, khỏi bệnh hoàn toàn.

“Ngươi hồi phục là tốt rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền người nữa, hôm khác lại đến thăm ngươi.”

Nam Hy rời đi, dẫn Liệt Diễm Cuồng Sư của nàng rời khỏi tiểu viện, quay về tìm đan dược tốt hơn.

Trong tiểu viện.

A Ngốc đang tu luyện, giọng nói của Thôn Thiên Ma bỗng dưng vang lên.

“Ta biết sư tôn của ngươi vì sao lại bị thế này rồi, vừa nãy ta nghe thấy những gì Nam Hy nói. Nguyên nhân sư tôn của ngươi yếu ớt như vậy là do hắn cưỡng ép đột phá tu vi gây ra, hắn căn bản không hề đi ngăn cản quỷ dị Thiên Tai.”

“Ngươi chắc chắn?” A Ngốc nhíu mày.

“Vô cùng chắc chắn, ta đã sống qua vô số năm tháng, chút âm thanh này vẫn có thể nghe được.” Thôn Thiên Ma nói nhỏ.

“Ta không tin! Sư tôn lợi hại như vậy, chắc chắn không phải do đột phá mà bị thương thành thế này, chắc chắn có nguyên nhân khác.” A Ngốc vẫn không chịu tin.

“Ngươi cho rằng Lý Hiên bị thương là do ngăn cản quỷ dị mà thành à? Đừng có nằm mơ nữa, đó là cấp Thiên Tai, sư tôn ngươi mà đi thì chết chắc. Đợi đó đi, không bao lâu nữa ngươi sẽ nhìn thấy quỷ dị cấp Thiên Tai xuất hiện. Đến lúc đó sư tôn của ngươi, còn có Thu Nhi, tất cả đều sẽ chết, cả Thanh Liên Tông cũng sẽ diệt vong, đây chính là cái giá của việc từ chối dung hợp với ta!” Thôn Thiên Ma nghiến răng nghiến lợi.

“Ta……”

A Ngốc lại một lần nữa trầm mặc, nhưng hắn vẫn nghiêm túc tu luyện, nỗ lực nâng cao thực lực trong âm thầm.

Thời gian trôi chậm từng chút một.

Thanh Liên Tông từ từ trở nên khác thường, chốc chốc lại thấy các đệ tử vội vã chạy ngang qua, biểu hiện vô cùng khẩn trương.

Bầu không khí thế này cũng ảnh hưởng đến A Ngốc.

Nhưng hắn không dám đi hỏi, hắn lo sẽ nhìn thấy kết quả mình không mong muốn nhất, cho nên từ đầu đến cuối hắn đều tu luyện trong tiểu viện.

Cứ như vậy, hai ngày trôi qua.

Sáng sớm hôm nay.

Lý Hiên tựa người vào ghế dựa trong tiểu viện, lười biếng tắm nắng, gương mặt trắng bệch từ từ khôi phục chút huyết sắc.

Ở bên cạnh hắn.

Chương 224. Nguyệt phán xử

A Ngốc và Thu Nhi đang nỗ lực tu hành, dựa vào sự cố gắng cuối cùng Thu Nhi cũng đạt đến Luyện Thể tầng một, trở thành võ giả, biểu cảm vô cùng vui mừng.

Chỉ có điều.

Tâm trạng của A Ngốc càng ngày càng tệ.

Hai ngày nay, Thôn Thiên Ma vẫn luôn liên tục nói nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Còn nói Lý Hiên bị tổn thương là do đột phá tu vi tạo thành, hắn căn bản không hề ngăn cản quỷ dị Thiên Tai.

Điều này khiến A Ngốc buồn bực, đôi mắt cũng từ từ xuất hiện huyết sắc.

Két kẹt kẹt!

Âm thanh giống như thủy tinh bị vỡ đột nhiên vang lên.

Âm thanh này đột ngột xuất hiện trên không trung, vang lên bên tai tất cả mọi người.

Cùng sự xuất hiện của âm thanh này.

Trên không trung, một cánh tay ngọc ngà trắng nõn xé rách bầu trời, chầm chậm từ trên hư không giáng xuống, mang theo sức mạnh đáng sợ như thần tích, đột nhiên đánh xuống bên dưới.

Lúc đầu có cảm giác cánh tay này rất nhỏ, nhưng càng hạ xuống, mọi người kinh ngạc phát hiện, cánh tay này như một cây

cột trụ trời, to lớn vô cùng.

Khí tức mà nó phát ra, ngay cả trời đất cũng rung chuyển.

Mà trên tay áo màu trắng của cánh tay có thêu một chữ rõ ràng, một chữ 'Thẩm' mang khí tức uy nghiêm.

Sau khi cánh tay này xuất hiện, dưới sự quan sát chăm chú của vô số người, nó đập một cái thật mạnh vào trong sơn cốc Hồng Phong.

Rất nhanh, cánh tay đó tóm lấy quỷ dị cấp Thiên Tai, từ từ dâng lên không trung.

Cuối cùng, cánh tay biến mất trong không trung bị xé rách, chỉ để lại bầu trời dần khôi phục lại.

"Cảm ơn!"

Một giọng nói nhỏ đến không thể nghe thấy vọng vào tiểu viện tĩnh mịch, giọng nói này vừa nghe là biết giọng của nữ tử, chỉ là trong giọng nói mang theo sự khâm phục sâu sắc.

Trên ghế tựa.

Lý Hiên mỉm cười nhìn lên bầu trời, trong ánh mắt hiện lên một tia khao khát.

A Ngốc và Thu Nhi bên cạnh cũng vô cùng chấn động, bị lực lượng tựa như thần tích dọa sợ.

Có điều.

A Ngốc dường như nghe thấy giọng nói của một nữ tử, nghi ngờ nhìn khắp xung quanh: "Thu Nhi tỷ, ngươi có nghe thấy giọng nói của một nữ nhân xa lạ không?"

"Giọng nói của nữ nhân xa lạ? Không có!" Thu Nhi lắc đầu,

tiếp tục nhìn bầu trời đang chầm chậm khép lại.

“Là nàng! Nguyệt phán xử! Nàng vậy mà vẫn còn sống! Nàng vì sao lại cảm tạ Lý Hiên? Lẽ nào Lý Hiên thật sự đã làm gì đó?” Thôn Thiên Ma nói với giọng điệu run rẩy.

“Nguyệt phán xử?”

A Ngốc thầm hỏi trong lòng với sự nghi vấn.

“Đúng, thế giới này từ lâu đã có rất nhiều lỗ hổng, có thể tồn tại đến hiện tại là do có một số tổ chức đặc thù đang cố gắng bảo vệ, Nguyệt phán xử thuộc một trong những tổ chức đó. Nàng đã sống qua vô số năm tháng, có thể bất ngờ gặp được nàng ở đây thật khiến ta ngạc nhiên, haizz!” Thôn Thiên Ma thở dài một hơi.

“Thôn Thiên Ma, Nguyệt phán xử vừa nãy thật sự đang cảm ơn sư tôn sao?” A Ngốc không nhịn được truy hỏi.

“Đúng, sư tôn của ngươi lần này ra ngoài rất có thể là đã ngăn cản quỷ dị Thiên Tai, nếu không Nguyệt phán xử cường đại sẽ không cảm ơn sư tôn ngươi. Chết tiệt! Sư tôn của ngươi rõ ràng yếu như vậy, tại sao có thể ngăn cản quỷ dị Thiên Tai? Quả thật không có thiên lý mà.” Thôn Thiên Ma có chút tự ti, nó cảm thấy cái con người tên là Lý Hiên này không thể hiểu được bằng lẽ thường.

Mọi việc đến chỗ Lý Hiên đều trở nên kỳ lạ, Thôn Thiên Ma nghĩ sống nghĩ chết cũng không hiểu rõ tại sao.

Chủ yếu là khi ở giai đoạn mà thực lực ngang tầm Lý Hiên hiện tại nó căn bản không lợi hại giống như Lý Hiên, càng không thể ngăn cản quỷ dị Thiên Tai.

Nhưng mà Lý Hiên làm được, điều này cũng chính là điểm Thôn Thiên Ma có nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được.

“Quả nhiên sư tôn là lợi hại nhất.”

A Ngốc thầm nói, hắn nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt càng thêm tôn sùng, hắn vô cùng vui mừng vì có thể bái Lý Hiên làm sư tôn.

Cũng vào lúc này.

Không gian khẽ dao động.

Một chữ ‘Phán’ đen như mực từ trong không trung chui ra ngoài, rơi vào lòng bàn tay của Lý Hiên, nằm im bất động như một hình xăm.

Vào thời khắc chữ này xuất hiện, giọng nói của Thôn Thiên Ma lại vang lên.

“Văn Tự Thần Bí! Đây là năng lực đặc biệt của Nguyệt phán xử, nàng thích sử dụng loại văn tự này làm quà cảm ơn nhất, quả nhiên sư tôn của ngươi đã ngăn cản quỷ dị Thiên Tai.”

“Quà cảm tạ sao?”

A Ngốc thầm bẩm bẩm, đôi mắt nhìn chăm chú vào chữ ‘Phán’ kia.

Chữ này trông giống như những văn tự thông thường, nhưng A Ngốc biết, chữ này chắc chắn ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

‘Ting! Diệp Phàm quan sát quá trình chiến đấu của Nguyệt phán xử, lĩnh ngộ Linh Khí Chi Thủ, thực lực đột phá một tầng.’

‘Ting! Tiêu Kiếm quan sát quá trình chiến đấu của Nguyệt phán xử, lĩnh ngộ Ma Lang Chi Trảo, thực lực đột phá một tầng.’

‘Ting! Tống Tiểu Mỹ quan sát quá trình chiến đấu của Nguyệt phán xử, lĩnh ngộ Huyết Miêu Chi Thủ, thực lực đột phá một tầng.’

Tiếng nhắc nhở của máy móc vang lên trong đầu.

Lý Hiên nhìn bầu trời bị xé rách đang khôi phục trên không trung, lại dùng Góc Nhìn Thượng Đế quan sát các tu sĩ của Thanh Liên Tông, trong lòng cảm khái muôn phần.

Đã có rất nhiều người chứng kiến cảnh tượng đáng sợ lúc nãy, nhưng người lĩnh ngộ được kỹ năng thì có mấy người đâu cơ chứ?

Cũng chỉ có đệ tử của hắn được trời cao thiên vị, có thể lĩnh ngộ năng lực đặc thù, điều này khiến Lý Hiên cảm nhận được ưu đãi của Thiên mệnh chi tử.

Chương 225. Gặt hái được phần thưởng lớn

Lý Hiên nhẹ nhàng đứng lên, trở lại tầng hầm ngồi xếp bằng, kiểm tra Văn Tự Thần Bí trong tay.

Hắn có thể tự mình cảm nhận được, bên trong Văn Tự Thần Bí ẩn chứa một lực lượng đáng sợ, chỉ cần hắn muốn là có thể kích hoạt văn tự, phóng thích lực lượng khủng bố bên trong.

Lực lượng này vô cùng đáng sợ, vừa kích hoạt là có thể hủy cả một ngọn núi lớn, uy lực kinh người.

“Đáng tiếc chỉ có thể dùng ba lần.”

Lý Hiên lắc đầu, cảm thấy ba lần quá ít, nếu nhiều hơn một chút thì tốt.

“Đợi đã, có lẽ ta có thể lĩnh ngộ Văn Tự Thần Bí, hoàn toàn biến nó thành năng lực của chính mình!”

Mắt Lý Hiên sáng lên, trong lòng không khỏi mong chờ.

Hắn có Lĩnh Ngộ Chi Tâm, sẽ có tăng ích nhất định khi điêu khắc, hội họa, viết chữ, chơi đàn, có thể tăng tốc độ lĩnh ngộ lên một cách đáng kể.

Lại cộng thêm một lần giác ngộ ban nãy, nói không chừng sẽ lĩnh ngộ thành công.

Nghĩ đến đây, Lý Hiên xem việc lĩnh ngộ Văn Tự Thần Bí là một mục tiêu trong tương lai.

“Đúng rồi, còn hai quả tiến hóa.”

Lý Hiên lấy hai quả tiến hóa từ trong túi Càn Khôn ra, một ngụm nuốt xuống, yên lặng chờ đợi tiến hóa năng lực ngẫu nhiên.

‘Ting! Sử dụng hai quả tiến hóa, Triệu Hồi Người Đá của ngài nhận được hai tầng tiến hóa, người đá thành công tiến hóa thành đại người đá, sức chiến đấu có thể sánh ngang với Luyện Khí tầng tám.’

‘Ting! Ba người đệ tử của ngài đột phá tu vi, ngài nhận được ba phần thưởng.’

‘1. Thực lực tăng một tầng.

2. Nhận được một cơ hội giác ngộ.

3. Luyện đan sư nhất giai tiến hóa thành nhị giai.’

……

Một loạt âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu.

Lý Hiên cảm nhận thực lực đang nhanh chóng dâng lên, trong mắt lóe lên sự vui vẻ.

“Lần này quả thực là thu hoạch rất lớn, đáng tiếc quả tiến hóa quá ít.”

Quả tiến hóa vô cùng hữu ích với Lý hiên, ví dụ như Triệu Hồi Người Đá, năng lực này đã có thể so được với Luyện Khí tầng tám.

Nếu như tiếp tục dùng quả tiến hóa, đại người đá còn có thể tiến hóa tiếp, đạt đến mức độ mạnh mẽ hơn.

“Quả tiến hóa, quả dung hợp, nhận đồ đệ, thu thập cảm xúc, lĩnh ngộ kiếm ý, lĩnh ngộ Văn Tự Thần Bí, đây đều là mục tiêu của ta, cố lên!”

Lý Hiên lấy ra khúc gỗ và dao khắc, dưới sự tăng cường của Lĩnh Ngộ Chi Tâm, hắn bắt đầu lĩnh ngộ, thông qua phương thức điêu khắc cố gắng lĩnh ngộ Văn Tự Thần Bí.

Xung quanh sơn cốc Hồng Phong.

Diệp Phàm, Tiêu Kiếm, Tống Tiểu Mỹ đứng ở ba hướng đông, nam, và tây của sơn cốc Hồng Phong, lẳng lặng nhìn về phía trận pháp khổng lồ.

Nhìn bầu trời đang khôi phục trên không trung, ba người cảm khái muôn phần.

“Tiểu Mỹ, bây giờ ngươi đã hiểu chưa? Trước mặt cường giả siêu cấp, cho dù là quỷ dị Thiên Tai thì cũng dễ dàng bị tiêu diệt! Tu hành cho tốt, sau này khi nguy cơ xuất hiện, ngươi cũng có thể kịp thời giúp đỡ sư tôn của ngươi, không thể giống như hiện tại, nguy cơ kết thúc rồi chúng ta mới phát hiện ra nó.”

Giọng nói trầm khàn khàn của Lam bà bà vang lên, rõ ràng cũng hoảng hốt trước bàn tay khổng lồ nọ.

“Ta biết rồi, ta nhất định sẽ cố gắng! Nhất định phải bảo vệ sư tôn!” Tống Tiểu Mỹ quyết định vô cùng dứt khoát.

Ở một hướng khác.

Tiêu Kiếm cũng rời đi với một lão đầu tên Cổ Phong, đi về phương xa.

Duy chỉ có Diệp Phàm là đứng ở phía đông khá lâu mới cùng với huyết phân thân cương thi rời đi.

Phía Bắc sơn cốc Hồng Phong.

Một người mặc áo bào màu đen lẳng lặng đứng đó, trong tay cầm một quyển thư tịch kỳ dị, đọc xem.

“Dựa theo thông tin mà Sinh Mệnh Chi Thư vừa cung cấp, quỷ dị bị bắt đi đáng lý không có ai có thể ngăn cản. Đáng ra nó đã tìm được giàu vào ngày hôm qua, giết 70% số người của nước Đại Hạ, chỉ có Thiên mệnh chi nhân và một số ít người không bị giết. Cuối cùng, Nguyệt phán xử tìm tới, cứu sống những sinh linh còn sót lại, đây mới là tương lai chính xác, nhưng bây giờ dân chúng của nước Đại Hạ đều còn sống, là ai đã thay đổi tương lai?”

Người mặc áo bào màu đen khó hiểu, nghĩ không ra là ai đã kịp thời ra tay, giải cứu mấy ngàn vạn bách tính.

Nhưng cấp bậc của Sinh Mệnh Chi Thư quá thấp, có quá nhiều tin tức không thể tra ra được, người mặc áo bào màu đen chỉ có thể thở dài nói.

“Đợi thêm thôi, sớm muộn gì ta cũng sẽ biết là ai đang bảo vệ thế giới này.”

……

Thời gian trôi đi.

Chớp mắt đã bảy ngày trôi qua, chuyện của quỷ dị Thiên Tai từ từ lắng xuống, tất cả mọi thứ về đúng quỹ đạo, mọi người quay về với cuộc sống như trước đây.

Thanh Liên Tông, dưới tầng hầm.

Lý Hiên nhắm hai mắt, từng đóa hoa sen linh khí nở rộ xung quanh thân thể, sau đó lại biến mất không thấy đâu.

Không lâu sau.

Lý Hiên mở mắt ra, chậm rãi bước đi trong tầng hầm.

Dưới bước chân của hắn, từng đóa thanh liên nở rộ, mỗi bước đi đều có thể sinh ra một đóa hoa sen, trông vừa thần diệu vừa phi

phàm.

Có điều Lý Hiên vẫn thở dài một hơi, bởi vì trước đó hắn đã thất bại trong việc lĩnh ngộ Văn Tự Thần Bí.

Giác ngộ cộng với Lĩnh Ngộ Chi Tâm vẫn không thể lĩnh ngộ được Văn Tự Thần Bí, chỉ có thể hiểu được một chút ít.

Đương nhiên.

Hắn cũng có thu hoạch, trên đường lĩnh ngộ, hắn đã thuận tiện lĩnh ngộ Thanh Liên Kiếm Điển đến giai đoạn thứ ba.

Giai đoạn này là Bộ Bộ Sinh Liên, có thể tăng cao tốc độ dịch chuyển của Lý Hiên, còn có thể giảm bớt linh khí cần tiêu hao, là giai đoạn mà những người tu tiên bình thường cả đời cũng không đạt đến được.

Chương 226. Gặt hái được phần thưởng lớn (2)

Ví dụ như đại mỹ nữ Nam Hy, nàng hiện tại chỉ ở giai đoạn Chỉ Tiêm Thanh Liên, là giai đoạn thứ hai, cách giai đoạn thứ ba còn rất xa.

“Leng keng!”

Tiếng chuông gió giòn tan vang lên, Lý Hiên biết, như vậy là có người đang kéo chuông gió ở ngoài tầng hầm.

Mở Góc Nhìn Thượng Đế ra, Lý Hiên quan sát bên ngoài tầng hầm, đợi sau khi nhìn rõ người tới là ai, hắn hơi ngơ ra.

“Vậy mà lại là nàng! Nàng sao lại mặc áo bào của Thanh Liên Tông, lẽ nào nàng cũng gia nhập Thanh Liên Tông?”

Lý Hiên kinh ngạc đứng dậy, đi ra ngoài tầng hầm.

Lý Hiên bước ra khỏi tầng hầm.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một mỹ nữ mặc áo bào màu xanh đẹp như thiên tiên đang lẳng lặng đứng ngoài tầng hầm, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người vô cùng thu hút người khác.

“Ngươi đã gia nhập Thanh Liên Tông rồi sao?” Lý Hiên nhìn Băng Huyên Nhi nước da trắng ngần.

“Ừm, tông chủ Thanh Liên Tông là bạn tốt của gia gia ta.” Băng Huyên Nhi lạnh lùng giải thích.

“Thì ra là vậy, ngồi đi.”

Lý Hiên mời Băng Huyên Nhi ngồi xuống, người đến là khách, tất nhiên phải tiếp.

“Lý Hiên, ta có chuyện muốn nói với ngươi, có thể ra ngoài với ta một chút hay không?”

Băng Huyên Nhi muốn mua con hươu sao của Lý Hiên mà không muốn để quá nhiều người biết chuyện, nàng định tìm một nơi không có người để nói.

Còn về tầng hầm của Lý Hiên, đó là nơi ở riêng tư của người ta, thường sẽ không mời người ngoài bước vào.

“Được, đến Thanh Vân Đài đi.”

“Được!”

Hai người bước ra khỏi chính phòng, cùng nhau đi về phía Thanh Vân Đài.

Trên đường đi.

Thường gặp phải những người tu tiên khác, những người này vừa nhìn thấy Băng Huyên Nhi thì đều ngây người, sau đó tụ lại với nhau thì thầm to nhỏ.

“Là Băng Huyên Nhi tiên tử!”

“Thật sự là nàng, thật không ngờ ta lại may mắn gặp được Băng tiên tử ở tông môn, lần Băng tiên tử đến Thanh Liên Tông của chúng ta trước đó đã là vào hai năm trước.”

“Đúng vậy, nàng thật sự quá xinh đẹp, hơn nữa thực lực lại mạnh mẽ, hai năm trước đã Trúc Cơ rồi, nhưng vì để Trúc Cơ một cách hoàn mỹ, nàng vẫn luôn không sử dụng Trúc Cơ đan.”

“Băng tiên tử chính là Băng tiên tử, không chỉ xinh đẹp tốt bụng mà còn quyết đoán như vậy, không hổ là Đệ nhất mỹ nữ

được cả nước Đại Hạ công nhận.”

…

Một đám tu sĩ tụ tập lại một chỗ xì xào bàn tán, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Băng Huyên Nhi sắc nước hương trời.

Chỉ có điều.

Sau khi những tu sĩ này nhìn thấy Lý Hiên, nhìn Lý Hiên đi gần Băng Huyên Nhi như vậy, đám tu sĩ bắt đầu ngưỡng mộ và đố kỵ.

“Đây là ai vậy? Vậy mà đi cách Băng tiên tử gần như vậy, đến cả đại sư huynh cũng không đi gần đến thế.”

“Hắn là Lý Hiên, trước đó ở cửa phường thị, người sờ đầu Liệt Diễm Cuồng Sư chính là hắn.”

“Thì ra là hắn! Ta nghe nói, Nam Hy sư tỷ cũng rất thân thiết với hắn.”

“Tiểu tử này, bản lĩnh không nhỏ, không những thân thiết với Nam Hy sư tỷ mà còn thân với Băng tiên tử như vậy, mà ta đến cả đạo lữ còn không có, thật là tức chết mà.”

……

Một đám tu sĩ xì xào bàn tán, vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ nhìn ngó, một lượng lớn cảm xúc tiêu cực cũng đồng thời tuôn trào.

Trên đường núi.

Lý Hiên hấp thụ những cảm xúc tỏa ra từ xung quanh, nhìn Băng Huyên Nhi khuynh quốc khuynh thành, kinh ngạc nói.

“Ngươi vậy mà lại là Đệ nhất mỹ nhân của nước Đại Hạ.”

“Đều do bọn họ xếp hạng lung tung, thật ra có rất nhiều nữ

hài tử xinh đẹp hơn ta.” Băng Huyên Nhi khiêm tốn mỉm cười.

“Ta cũng cảm thấy vậy.” Lý Hiên gật đầu đồng ý, cảm thấy Tần Nguyệt nhà hắn là đẹp nhất.

“Này?”

Băng Huyên Nhi nghe những lời thẳng thắn như thế thì hơi dở khóc dở cười, có điều nàng vẫn gật đầu nói.

“Phải, ví dụ như Hạnh Nhi, nàng dễ thương hơn ta, cũng được yêu thích hơn ta.”

“Nàng à, tàm tạm thôi.”

Lý Hiên đáp một câu chẳng mấy để tâm.

“Mắt nhìn của ngươi cao thật, ta nhớ ra rồi, có phải ngươi đã từng nói bề ngoài của Hạnh Nhi xấu xí hay không, vì thế mà nàng đã bực bội tận mấy ngày.”

Băng Huyên Nhi nhớ đến khoảng thời gian trước đây, Hạnh Nhi dùng ngọc phù truyền tin khóc lóc kể lể về chuyện này, không nhịn được phải cười một cái.

“Có sao? Không nhớ rõ nữa.”

Lý Hiên không nhớ, hiện tại hắn đang quan tâm đến những cảm xúc ở xung quanh hơn.

Những cảm xúc mà những người tu tiên này cung cấp rõ ràng nhiều hơn so với người bình thường, cơ hội tốt như hiện tại, hắn hoàn toàn có thể hấp thụ nhiều hơn một chút.

Cho nên hắn lại nói: “Ngươi đã ăn gì chưa? Hay là chúng ta ăn chút thịt nướng ở ven sông đi? Vừa hay bên đó có nhiều người đang nấu ăn.”

“Thịt nướng? Đương nhiên là được!”

Băng Huyên Nhi quả quyết gật đầu, đôi mắt to tròn hơi sáng lên.

Nàng biết rõ thịt nướng của Lý Hiên ngon đến cỡ nào, còn về phương diện hương vị, còn ngon hơn cả linh trù sư nấu.

Có điều vừa nghĩ đến đồ ăn ngon nàng liền nhớ tới cảnh tượng bị Lam bà bà gài bẫy, đột nhiên có hơi bực bội.

“Đến bên này, giúp nổi lửa lên.”

Lý Hiên đến một chỗ đất trống bên sông, lấy một bộ dụng cụ từ túi Càn Khôn ra, bắt đầu bận rộn.

Bên cạnh.

Băng Huyên Nhi tay chân rảnh rỗi đứng đó, là một thiên kim đại tiểu thư đến từ gia tộc lớn, nàng vô cùng không am hiểu nấu nướng, đặc biệt là nhóm lửa.

“Không biết nhóm lửa sao? Rất đơn giản, ta dạy ngươi.”

Lý Hiên dạy sơ qua cho Băng Huyên Nhi, sau đó tiếp tục bận rộn.

Chương 227. Suýt chút nữa bùng nổ

Băng Huyên Nhi miễn cưỡng học được, cánh tay nhỏ trắng nõn từng chút từng chút nhóm lửa, kết quả, sau một hồi bận rộn đã làm cánh tay bị bẩn.

“Được rồi, tiếp theo ngươi nhổ lông gà đi.”

Lý Hiên đưa một con gà rừng cho Băng Huyên Nhi, sau đó tiếp tục bận rộn.

“Chuyện này….”

Băng Huyên Nhi nhìn con gà rừng trong tay, nàng hơi không dám xuống tay, khuôn mặt bị dính bẩn của nàng toàn là vẻ do dự.

Nhưng nhìn Lý Hiên đang bận rộn, nghĩ đến món ngon thơm phức, nàng tự động viên tinh thần cho mình, thử nhổ một nhúm lông gà, tay chân lóng ngóng bận rộn.

Cách đó không xa.

Các tu sĩ của Thanh Liên Tông nhìn cảnh này, ai nấy đều mở to mắt, nhìn Băng Huyên Nhi như thể nhìn thấy quỷ.

Là tiên nữ trong lòng của bọn họ, là Đệ nhất mỹ nữ của nước Đại Hạ.

Băng Huyên Nhi trước giờ đều là tâm điểm trong đám đông, luôn là thiên tiên xinh đẹp mềm mại, cho người ta cảm giác như tranh vẽ.

Nhưng mà, bây giờ.

Băng tiên tử mặt mày như họa vậy mà chỉ vì một câu nói của Lý Hiên đã ngồi đó nhổ lông gà, toàn bộ hình tượng đều bị phá hủy.

Cảnh tượng thế này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy không dám tin vào mắt mình, nghi ngờ bản thân có phải đang nằm mơ hay không.

Có ngươi không nhịn được hỏi: "Ta không nhìn nhầm chứ? Băng tiên tử đang nhổ lông gà?"

"Không nhìn nhầm, thật sự là đang nhổ lông gà, vừa nãy còn nhóm lửa nữa, chỉ vì một câu nói của Lý Hiên."

"Ta cảm thấy trái tim mình đã tan vỡ rồi, kia là Băng tiên tử đó, cao không với tới, Băng tiên tử thánh khiết vô hạn lại vì một câu nói của Lý Hiên mà đánh mất hết cả hình tượng."

"Lý Hiên chết tiệt, làm hỏng cả Băng tiên tử băng tinh ngọc khiết, quá đáng ghét."

"Mấu chốt là chúng ta muốn nói một câu với Băng tiên tử cũng khó, kết quả Băng tiên tử không những làm trợ thủ, nhóm lửa cho Lý Hiên mà còn nhổ lông gà, điều này quả thực quá là không có thiên lý."

…

Một đám tu sĩ nghiến răng nghiến lợi nói, hận không thể đến ngăn cản Băng tiên tử, không để nàng làm công việc thô thiển đó.

Nhưng bọn họ làm gì có tư cách đó, chỉ có thể vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ căm hận mà quan sát.

Nhìn Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên bị Lý Hiên chỉ

tới bảo lui giống như sai bảo một nha hoàn, bọn họ suýt chút nữa bùng nổ.

Bên bờ sông nhỏ.

Lý Hiên hấp thụ cảm xúc dâng trào từ xung quanh, trong lòng rất vui vẻ, cảm thấy phương thức này quả là rất nhanh, trong lòng hắn quyết định sẽ thường dùng cách thức này.

Lý Hiên tiếp tục nấu đồ ngon trong tâm trạng vui vẻ, rất nhanh, một luồng hương thơm của thịt kho tàu bắt đầu bốc lên, tỏa ra khắp xung quanh.

Trong khu rừng ở bên kia bờ sông.

Một đóa hoa tỏa ra ánh sáng màu đỏ lặng lẽ sinh trưởng, tỏa ra ánh sáng màu đỏ bên trong trận pháp phòng hộ.

Dưới sự dẫn dắt của Bát trưởng lão, mười thiên tài nổi bật ngồi xếp bằng xung quanh đóa hoa, nhắm mắt bất động.

Đóa hoa này là hoa Dục Vọng, có thể sinh ra các loại dục vọng, là công cụ các tông môn sử dụng để rèn luyện tâm ma.

Một vài thiên tài của tông môn sẽ được dẫn đến đây rèn luyện tâm ma.

Đáng tiếc.

Những thiên tài lần đầu đến đây rèn luyện chưa kiên trì được bao lâu đều thất bại, ai nấy đều ủ rũ ê chề.

“Quá kém, thời gian một nén hương cũng không kìm nổi, kém hơn ta lúc đầu quá nhiều, ta lúc đầu còn chịu đựng được một canh giờ.”

Bát trưởng lão quở trách, trong lòng rất không hài lòng, cảm thấy tiềm lực của những thiên tài này không hề lớn.

“Một canh giờ? Lâu vậy sao! Sao ngươi làm được?” Một tu sĩ cao gầy kinh ngạc nói.

“Rất đơn giản, kiềm chế dục vọng trong lòng, không bị những thứ bên ngoài ảnh hưởng, giữ tâm kiên định là có thể dễ dàng làm được. Giống như ta bây giờ đã vô dục vô cầu, cho dù có ngồi trong bồn hoa dục vọng ba ngày ba đêm, ta cũng sẽ không có chuyện gì.” Bát trưởng lão tự hào nói.

“Trong bồn hoa? Vậy chẳng phải là có tới vài trăm đóa hoa Dục Vọng sao? Đến cả tới gần ta còn không dám, tâm cảnh của người được rèn luyện quá lợi hại rồi.” Tu sĩ cao gầy tán dương nói.

“Quả thực là lợi hại, ể? Mùi gì mà thơm vậy? Hình như là mùi thịt.” Một tu sĩ nói.

“Thực sự là có mùi thơm.”

Bát trưởng lão ngửi ngửi rồi gật đầu, tiếp đó nói.

“Hương thơm cũng có thể là phương thức rèn luyện, nhưng chỉ có thể là phương thức rèn luyện cấp thấp nhất, phù hợp với người mới. Trưởng lão giống như ta, loại mùi hương của thức ăn này đối với chúng ta căn bản không là gì cả, cho dù có thơm gấp bội, chúng ta đều chẳng buồn quan tâm.”

Bát trưởng lão tự hào nói, trong mắt ánh lên sự tự tin mãnh liệt.

Các tu sĩ nghe thấy lời này, gật đầu công nhận.

Cảm thấy Bát trưởng lão rất lợi hại, không những hiểu biết nhiều, tâm cảnh còn được rèn giũa tốt như vậy, vừa nhìn đã biết là cao nhân đắc đạo nhàn vân dã hạc.

Điều này khiến các tu sĩ vô cùng kính nể Bát trưởng lão.

“Được rồi, tiếp tục rèn luyện, ta hy vọng các ngươi ít nhất cũng kiên trì được trong vòng thời gian một nén nhang, đã hiểu chưa?” Bát trưởng lão thúc giục.

“Đã hiểu!”

Mười tu sĩ trẻ tuổi nhắm mắt tiếp tục rèn luyện tâm cảnh, cường hóa bản tâm.

Chỉ là.

Khi bọn họ rèn luyện, hương thơm của thịt truyền đến từ phía xa ngày càng nồng, ngày càng thơm.

Hương thơm như thấm vào ruột gan người ta khiến bọn họ giật giật ngón trỏ, rất muốn qua bên đó ăn một bữa.

Chương 228. Bị đả kích đến hoài nghi nhân sinh

Rất nhanh.

Có tu sĩ không nhịn được nhìn về hướng hương thơm tỏa ra, hoàn toàn bị ảnh hưởng.

Bát trưởng lão nhìn cảnh này, xụ mặt nói.

“Giữ vững bản tâm, các ngươi là người tu tiên, chút mùi thơm này đã không chịu nổi thì còn tu luyện cái gì nữa hả? Các ngươi nhìn ta đây, mùi thơm đến lâu vậy rồi, ta đã lúc nào quay đầu nhìn chưa? Đây chính là tâm cảnh! Chỉ có rèn luyện tâm cảnh đến trình độ của ta thì các ngươi mới có thể giữ vững bản tâm, chống lại tâm ma!”

“Vâng! Chúng ta biết rồi!”

Các tu sĩ trẻ tuổi vội gật đầu, cố gắng nhắm mắt lại, vây quanh đóa hoa Dục Vọng tiếp tục rèn luyện.

Bát trưởng lão thấy cảnh này thì hài lòng gật đầu, sau đó hắn nhìn về phía mùi hương tỏa ra một cái, lén lút nuốt nước miếng.

Đương nhiên.

Hắn kịp thời quay đầu lại, sau khi xác nhận không có ai khác nhìn thấy thì thở ra một hơi, trong lòng thầm nghĩ là ai đang nướng thịt.

Nói thật.

Làm Bát trưởng lão của tông môn, hắn đã từng ăn qua không biết bao nhiêu món ngon, đến món của linh trù sư tam giai làm hắn còn đã từng ăn qua.

Nhưng đây là lần đầu hắn ngửi thấy mùi thịt thơm đến vậy, ở phương diện hương vị tuyệt đối vượt qua linh trù sư tam giai.

Điều này cũng khiến Bát trưởng lão rục rịch muốn đi qua ăn một ít thịt.

Có điều hắn là trưởng lão, muốn làm gương trước mặt chúng đệ tử, cho nên hắn kịp thời bình ổn tâm trạng, tiếp tục dạy dỗ đệ tử.

Nhưng theo thời gian, hương vị càng ngày càng nồng đậm, hương thơm tràn ngập không khí.

Mùi thơm của thịt làm tất cả mọi người chảy nước miếng ròng ròng, cho dù có là Bát trưởng lão cũng không nhịn được phải quay đầu nhiều lần.

Lúc này.

Bát trưởng lão nghĩ ra một chủ ý, nghiêm mặt nói.

“Mùi thơm đối với việc rèn luyện của các ngươi đã kha khá rồi, tiếp theo các ngươi chỉ cần tiếp nhận rèn luyện của hoa Dục Vọng là được, ta đi kêu người nướng thịt rời đi.”

Bát trưởng lão nói xong liền vững bước rời đi, lúc đi không nhanh không chậm, cho người ta cảm giác của một cao nhân phong thanh vân đạm.

Các đệ tử trẻ tuổi nhìn cảnh này thì trong lòng khâm phục, nhỏ giọng thì thầm.

“Bát trưởng lão thực lợi hại, trước hương thơm như vậy mà

cũng có thể phong thanh vân đạm, thật không tầm thường.”

“Đúng đó, mùi hương quá là thơm rồi, ta sớm đã chịu không nổi, nhưng Bát trưởng lão dường như không hề dao động chút nào.”

“Đây cách là khác biệt giữa chúng ta với Bát trưởng lão, chúng ta cần cố gắng hơn nữa mới được, không thể phụ lòng mong mỏi của Bát trưởng lão.”

“Đúng đúng đúng.”

…

Một nơi khác.

Bóng dáng của Bát trưởng lão xuất hiện.

Vì hắn từng đến đưa linh thạch cho Lý Hiên, từng âm thầm chăm sóc Lý Hiên, tất nhiên sẽ được Lý Hiên mời cùng thử món ngon.

“Rất ngon, rất ngon, thật sự là rất ngon!”

Bát trưởng lão ngồi bên cạnh Lý Hiên, ôm một bát thịt kho tàu ăn đã đời, vô cùng yêu thích món thịt kho tàu vừa mềm vừa thơm ngọt.

Băng Huyên Nhi bên cạnh cũng ăn rất nhanh, cái miệng nhỏ phồng lên, giống một con hamster nhỏ dễ thương.

“Lý Hiên, ngươi nấu cái gì cũng đều rất ngon, lợi hại hơn cả linh trù sư nhà ta.” Băng Huyên Nhi chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn Lý Hiên.

“Nếu thích thì ăn nhiều vào, dù sao cũng làm nhiều như vậy, bên này còn có hai con gà quay và hai con vịt quay.”

Lý Hiên không để ý nói, lật gà và vịt nướng đã được rưới nước sốt trên giá, tiếp tục nướng.

Mùi thơm khi nướng gà và vịt cũng thu hút sự chú ý của Bát trưởng lão, hắn không nhịn được mà nhìn thêm mấy cái.

“Nếu Bát trưởng lão thích, chút nữa tặng ngươi một con vịt nướng.” Lý Hiên không để ý, nói.

“Ha ha, vậy thì đa tạ nha.”

Bát trưởng lão vô cùng vui vẻ, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một quyển sách đưa cho Lý Hiên.

“Quyển Nam Cương Linh Trù này tặng người, bên trong ghi chép rất nhiều phối phương linh trù hiếm có, rất phù hợp với ngươi.”

“Cảm ơn!”

Lý Hiên rất bất ngờ, không ngờ thế mà lại đổi được một quyển sách linh trù.

Phải biết rằng, chỉ nói riêng đến giá trị thì cuốn sách này đã có thể sánh ngang một khu trạch viện cao cấp rồi, điều này cho thấy Bát trưởng lão thành tâm kết giao với hắn.

Lý Hiên cũng không qua loa, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một hũ linh tửu, mở ra.

Phút chốc, hương rượu nồng nàn tràn ngập bốn phía, hấp dẫn cái nhìn của Bát trưởng lão và Băng Huyên Nhi.

“Linh tửu thượng phẩm nhất giai? Không ngờ ngươi còn giấu rượu ngon như vậy!” Cái mũi nhỏ của Băng Huyên Nhi khẽ hít, cất giọng lạnh lùng.

“Bình thường rảnh rỗi nhàm chán nên ủ một ít linh tửu, các

ngươi nếm thử xem.” Lý Hiên rót đầy ba chén rượu ngon, lần lượt đưa cho Băng Huyên Nhi và Bát trưởng lão.

“Ủ đống rượu này sao? Ngươi còn là linh tửu sư?” Bát trưởng lão kinh ngạc nhìn Lý Hiên, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Băng Huyên Nhi cũng tương tự, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên sự không thể tin nổi.

Phải biết rằng, những nghề giống như linh tửu sư, linh trù sư, linh phù sư, luyện khí sư, luyện đan sư đều là nghề tay trái, trong trường hợp thông thường thì mỗi người học một loại đã phải hao phí không ít tinh lực.

Mà Lý Hiên lại biết quá nhiều, Khí Huyết luyện đan tông sư, Khí Huyết trận pháp tông sư, trù nghệ, giờ lại cộng thêm linh tửu sư nhất giai.

Nhiều nghề tay trái như vậy, thực sự khiến Băng Huyên Nhi nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Lý Hiên, ngươi thật là đa tài đa nghệ, ngươi học được kiểu gì vậy?” Băng Huyên Nhi truy hỏi.

“Cứ vậy thì biết thôi, được rồi, uống rượu, uống rượu.” Lý Hiên không muốn nói nhiều, mời hai người tiếp tục uống rượu.

“Được, uống rượu.”

Chương 229. Bị đả kích đến hoài nghi nhân sinh (2)

Bát trưởng lão sớm đã muốn uống rượu, không nhịn được uống một ngụm lớn.

“Ấy?”

Uống xong một bát rượu ngon, Bát trưởng lão cảm thấy rượu có gì đó không đúng, khẽ ‘ấy’ một tiếng.

“Sao vậy?”

Lý Hiên tưởng rượu có vấn đề, cũng uống một ngụm, không phát hiện có gì bất thường.

“Chất lượng rượu này của ngươi có hơi cao nha, ta lại thử thêm.”

Bát trưởng lão lại rót đầy một bát rượu nữa, tiếp tục thưởng thức, càng uống mắt càng sáng lên.

“Rượu ngon, thật sự là rượu ngon! Lý Hiên, ngươi chắc chắn đã bỏ rất nhiều công sức cho hũ rượu này của mình nhỉ. Ta có thể cảm nhận được rượu này chất lượng cực cao, đối với chúng ta đều có ích, chắc chắn dùng linh tài giá trị cao. Rượu này ta không thể uống không được, quyển Bí tịch thuật độn thổ này tặng ngươi.” Bát trưởng lão lại lấy ra một quyển sách, muốn tặng nó cho Lý Hiên.

“Cái này… Vậy thì đa tạ nha.”

Lý Hiên bất lực, rượu này dùng loại nguyên liệu thông thường,

chỉ có điều sau khi hoàn thành lại thêm một ít Tình Tự Chi Thủy mới dẫn đến việc chất lượng rượu rất cao.

Lý Hiên không giải thích nhiều mà nhận quyển Bí tịch thuật độn thổ, quyển sách này quả thực là cần thiết.

“Cái đó, quyển Bí tịch Thuật Tiểu Linh Vũ của ta cũng tặng cho ngươi.”

Băng Huyên Nhi cũng uống một ngụm rượu ngon, phát hiện rượu quả thực không tồi.

Nhưng nàng không mang theo bí tịch gì tốt, chỉ có thể lấy ra Thuật Tiểu Linh Vũ lúc trước mình tu luyện.

“Thuật Tiểu Linh Vũ cũng không tệ, vậy ta xin nhận lấy.”

Lý Hiên cũng không hề khách sáo, hắn thực sự thiếu hụt phương diện pháp thuật, dứt khoát nhận lấy hết.

Tiếp đó, ba người cùng nhau uống rượu chuyện trò, hấp thu các loại cảm xúc xung quanh.

Sau một bữa tiệc chớp nhoáng, Bát trưởng lão uống nhiều nên cáo từ rời đi.

Phần lớn hũ rượu đều bị hắn uống hết, uống đến mặt mày đỏ bừng, thậm chí Bát trưởng lão còn cảm thấy rượu ngon nên không nỡ dùng linh khí tiêu tán cơn say.

Điều này khiến hắn đi đứng chao đảo, trên tay còn cầm một con vịt quay, miệng cũng ăn đến dính đầy dầu.

Băng Huyên Nhi uống hết ba bát, gương mặt nhỏ trắng nõn cũng ửng hồng, trông rất đáng yêu.

Chỉ có Lý Hiên uống không nhiều, hắn sớm đã quen với rượu này, không cảm thấy rượu ngon.

“Được rồi, chúng ta thu dọn đồ đạc, nhiệm vụ rửa bát giao cho ngươi vậy.”

“Ừm, được.”

Băng Huyên Nhi gật đầu, cánh tay trắng nõn bắt đầu ngưng tụ pháp thuật, chùi bát rửa nồi, dọn dẹp vệ sinh.

Cách đó không xa.

Một số người tu tiên nấu ăn bên dòng suối nhỏ, ngửi mùi thơm nửa ngày nhìn Lý Hiên sai bảo Băng Huyên Nhi chùi bát rửa nồi thì thấy khó chịu trong lòng.

Băng Huyên Nhi là Đệ nhất mỹ nữ của nước Đại Hạ, vẻ đẹp vô song, khí chất tao nhã trầm tĩnh, giống như một tiên tử xinh đẹp.

Mỹ nhân như vậy, bọn họ hận không thể cung phụng như thần, chỉ từ xa ngắm nhìn cũng đã thấy mãn nguyện.

Kết quả Lý Hiên thì ngon rồi, không những có thể cùng Băng Huyên Nhi uống rượu ăn cơm, còn có thể sai Băng Huyên Nhi chùi nồi rửa bát.

Sự so sánh như vậy khiến những người tu tiên này cảm thấy rất không công bằng.

Mấu chốt là Băng tiên tử còn rất nghe lời, điều này khiến những người tu tiên ở quanh đó bị đả kích nặng nề, thậm chí bị đả kích đến hơi hoài nghi nhân sinh.

Ở một nơi khác.

Ở khu rèn luyện tâm ma.

Mười tu sĩ đang miệt mài rèn luyện tâm cảnh, tăng cường tính kháng và ý chí đối với tâm ma.

Nhưng Bát trưởng lão đi lâu như vậy mà vẫn chưa quay lại, bọn họ hơi tò mò.

“Các ngươi nói xem, Bát trưởng lão đi lâu vậy mà còn chưa quay lại, có phải đã ở bên đó ăn đồ ăn ngon luôn rồi không? Dù sao hương thơm vẫn luôn ngập tràn.” Một người tu tiên tai to nói.

“Không thể nào! Bát trưởng lão là cao nhân đắc đạo, sao có thể mê đắm chút đồ ngon này được chứ? Chắc chắn là có chuyện gì đó làm hắn trễ nải.”

“Đúng, ta từng thấy Bát trưởng lão ngồi tu hành ở trên đỉnh Tuyết Sơn, hoàn toàn không cần nghi ngờ ý chí của Bát trưởng lão, chắn chắn là có chuyện khiến hắn trở lại muộn hơn.”

“Tiểu tử ngươi sao có thể nghi ngờ Bát trưởng lão hả? Đó là cao nhân đắc đạo đấy, trải qua nhiều loại cảnh tượng lớn, chút hương thơm này trong mắt Bát trưởng lão chỉ là như gió thoảng mây bay mà thôi.”

…

Vài tu sĩ sùng bái Bát trưởng lão lập tức phản bác, giống như người hâm mộ, không cho phép người khác nghi ngờ chất vấn.

“Được rồi, các ngươi đều đúng, ta chỉ đoán mò thôi, đoán mò thôi.” Người tu tiên tai to bất lực lắc đầu.

“Sau này đừng đoán mò nữa, cẩn thận dẫn lửa đốt mình, sao lại dám nghi ngờ ý chí của Bát trưởng lão, đó là người có thể ngồi trong bồn hoa Dục Vọng ba ngày ba đêm đó.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chút hương thơm này mà muốn hấp dẫn trưởng lão, ngươi đừng có nằm mơ nữa.”

Đám đông tiếp tục nói, trong lời nói đều là sự sùng bái và kính trọng đối với Bát trưởng lão.

Cũng vào lúc này.

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên, đám người nhìn về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy Bát trưởng lão loạng choạng đi đến.

Bát trưởng lão lúc này đã uống đến mặt mày đỏ bừng, trong tay còn cầm con gà nướng vàng óng, miệng dính đầy dầu mỡ, rõ ràng là vừa ăn một bữa no nê.

Nhìn bộ dạng này của Bát trưởng lão, nghĩ đến trước đó Bát trưởng lão nói bản thân có ý chí kiên định, sẽ không bị những thứ bên ngoài ảnh hưởng, mọi người đều há mồm trợn mắt, đầu óc choáng váng.

Phải biết rằng, trước đó mọi người đều tin vào tư thái cao nhân mà Bát trưởng lão biểu hiện ra, thậm chí có người còn trở thành người hâm mộ.

Chương 230. “Nhân vật phản diện” đầu tiên

Kết quả, Bát trưởng lão rời đi lâu như vậy, lại là kiếm cớ để đi ăn đồ ngon, còn ăn thành cái dạng này, sự tương phản như vậy khiến đầu óc mọi người ong ong.

“Các ngươi nhìn ta làm gì?”

Bát trưởng lão bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm cũng tỉnh rượu đôi chút, nhận ra bản thân đã bại lộ gì đó.

Hắn vội vàng bỏ vịt nướng vào trong túi Càn Khôn, điều động linh lực tiêu tán men say, sau đó ngưng tụ một trận gió nhẹ thổi bay hơi rượu cùng bụi tro bám trên người.

Làm xong tất cả, hắn chắp hai tay sau lưng, biểu hiện ra bộ dạng của cao nhân rồi nói: “Được rồi, đều tu luyện đi!”

Đám đông: “……”

“Trưởng lão, trên miệng của ngươi còn dính dầu.” Tu sĩ tai to nhịn không được nhắc nhở.

“Á? Ồ ồ!”

Bát trưởng lão chùi miệng, sau khi lau sạch dầu thì lại chắp hai tay sau lưng, lại một lần nữa khôi phục tư thái của một cao nhân.

Đám đông: “……”

Tất cả mọi người bây giờ đều nhìn rõ rồi, Bát trưởng lão nào

có phải là cao nhân đắc đạo, hắn chỉ là một người ngớ ngẩn!

Đương nhiên.

Cho dù Bát trưởng lão có là tên ngớ ngẩn, bọn họ cũng không dám nói ra, dù gì đó cũng là trưởng lão, bọn họ không chọc nổi, chỉ có thể tiếp tục đàng hoàng tu hành.

Ở bên kia.

Sau khi Lý Hiên và Băng Huyên Nhi thu dọn đồ đạc xong thì tiếp tục đi về phía Thanh Vân Đài.

Trên cả quãng đường đi, cảnh hai người dạo bước cùng nhau đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Một số người nhìn gương mặt đỏ ửng của Băng Huyên Nhi, phút chốc ném cho Lý Hiên một ánh nhìn kỳ lạ, một vài lời đồn vô căn cứ bắt đầu lan truyền.

Đợi sau khi đến Thanh Vân Đài.

Nhìn khung cảnh núi non vân khí lượn lờ, cả hai đều không nhịn được mà ngắm nhìn.

“Đúng thật là hùng trán.” Băng Huyên Nhi chớp đôi mắt to, nói.

“Ừm, có chuyện gì thì nói đi, nhân lúc nơi này không có ai.” Lý Hiên nhìn Băng Huyên Nhi.

“Cái đó....”

Băng Huyên Nhi hơi không dám mở miệng, nàng rất thích con hươu sao Lý Hiên nuôi, vô cùng muốn mua nó.

Nhưng nàng không biết bản thân có thể đổi lấy con linh thú quý giá này bằng thứ gì.

Nàng vốn muốn nợ trước, định đảm bảo bằng nhân cách rằng tương lai nhất định sẽ đền ơn cho Lý Hiên, thậm chí báo đáp gấp đôi.

Nhưng đã ăn đồ ngon mà Lý Hiên làm.

Uống rượu của Lý Hiên, nàng hơi không thể mở miệng ra nói được.

Linh tửu tốt như vậy còn đưa nàng uống, Lý Hiên đã đối tốt với nàng lắm rồi, thậm chí nàng còn cảm thấy mình nợ Lý Hiên nữa kìa.

Bây giờ tiếp tục thiếu nợ, nàng thực sự cảm thấy hơi ngại ngùng.

“Sao lại không nói chuyện? Có phải có nỗi niềm gì khó nói không?” Lý Hiên nghi vấn hỏi dồn.

“Ta... ta muốn...”

Băng Huyên Nhi tự cổ vũ chính mình, cuối cùng cũng lấy được dũng khí, mặt đỏ ửng nói: “Ta muốn….”

“Băng Huyên Nhi!!”

Phía xa truyền tới tiếng kêu mềm mại.

Theo âm thanh này, Nam Hy mặc giáp bạc đạp trên trường thương bay tới, ‘bịch’ một tiếng đáp xuống trước mặt Băng Huyên Nhi, phẫn nộ bất bình nhìn nàng.

“Ngươi sao vậy?” Băng Huyên Nhi cau mày nhìn Nam Hy.

“Ta thế nào à? Ngươi nói xem ta thế nào? Ngươi qua đây cho ta!” Nam Hy tóm lấy Băng Huyên Nhi rồi rời đi, trực tiếp bay về phía xa.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Hiên câm lặng nhìn cảnh này, không biết bọn họ đang làm cái gì.

“Bỏ đi, quay về thôi.”

Lý Hiên không buồn nghĩ tiếp, bóng dáng phiêu nhiêu bay về tiểu viện U Tĩnh của mình.

Đại điện Thanh Liên Tông.

Tông chủ một lần nữa vì Lý Hiên mà mở hội nghị.

Đáng tiếc, có rất nhiều trưởng lão của tông môn đều đã đi tiêu diệt quỷ dị, chỉ có tông chủ và ba vị trưởng lão ở đây, trong đó bao gồm cả tên Bát trưởng lão ngớ ngẩn.

“Bát trưởng lão, ngươi chắc chắn chứ? Lý Hiên thật sự là linh tửu sư nhất giai?” Tông chủ Chu Chính nghiêm túc hỏi.

“Chắc chắn, vô cùng chắc chắn, hơn nữa, hắn rất có thể là linh tửu sư nhất giai thượng phẩm, chỉ cách nhị giai một bước nhỏ, đây là còn chưa tính tới trù nghệ của hắn. Tay nghề nấu nướng của hắn vượt trên cả linh trù sư tam giai, chỉ cần học thêm chút nữa là có thể trở thành linh trù sư.” Bát trưởng lão kể một cách chắc chắn.

“Lợi hại vậy sao? Tay nghề nấu nướng vượt qua linh trù sư tam giai, có nói quá không?” Tứ trưởng lão kinh ngạc hỏi lại.

“Khà khà khà, các ngươi thử xem là biết, ta mang về một con vịt nướng chính là vì để các ngươi nếm thử.” Bát trưởng lão đưa tay vào túi Càn Khôn.

“Ồ? Vậy lấy ra đây xem, ta nói rõ trước, thức ăn bình thường ta không thèm để ý đâu.” Tứ trưởng lão nói trước một câu.

“Được, ngươi đợi xem là biết.”

...

Một phút sau.

Một con vịt nướng chỉ còn lại bộ xương.

Tứ tưởng lão lau vết dầu trên miệng, phẫn nộ bất bình nói.

“Các ngươi ăn nhanh quá, ta mới ăn có một miếng thịt mà đã hết trơn rồi, còn là phần cổ và đầu nữa chứ.”

“Ai bảo ngươi kén chọn, ngươi không thấy mọi người đều không nói gì sao.” Bát trưởng lão liếc xéo Tứ trưởng lão một cái.

“Ta!!”

Tứ trưởng lão rất bực bội, quyết định lần sau Lý Hiên có nấu đồ ngon nhất định sẽ là người đầu tiên giành ăn.

“Được rồi, nói chuyện chính, Lý Hiên tuổi còn trẻ đã tinh thông hai nghề nghiệp phụ, cộng thêm các loại thần kỳ trước đó của hắn, tất cả đều đã chứng minh hắn là người bất phàm. Hắn rất có khả năng sẽ là hy vọng khởi sắc cho Thanh Liên Tông của chúng ta, ta đề nghị tập trung bồi dưỡng hắn, bồi dưỡng thành người kế thừa.” Bát trưởng lão đề nghị.

Chương 231. Có được thiên phú hiếm thấy

“Người kế thừa? Nhạc Tử Quân có phản đối không? Hắn là đại sư huynh trong số các đệ tử, là người kế thừa tương lai. Nếu đổi thành bồi dưỡng Lý Hiên, Nhạc Tử Quân chắc chắn sẽ có ý kiến.” Tứ trưởng lão cau mày.

“Vậy thì chú trọng bồi dưỡng cả hai người, vừa hay chúng ta có đầy đủ tài nguyên, có thể bồi dưỡng hai người thừa kế.” Đại trưởng lão đề nghị.

“Cũng được, có điều thực lực của Lý Hiên còn kém một chút, nên thúc giục hắn nâng cao thực lực trước, nghề phụ để sau này học tiếp cũng được.” Tứ trưởng lão một lần nữa đề nghị.

“Cũng đúng, có điều là tốt nhất chúng ta đừng cưỡng ép quấy nhiễu hắn, vạn nhất làm hắn sinh ra tâm tư phản nghịch thì không ổn.” Bát trưởng lão cau mày.

“Ta có cách, để Nhạc Tử Quân đánh bại Lý Hiên một lần là được, Nhạc Tử Quân đã đạt đến Luyện Khí tầng mười nhiều năm, đang chuẩn bị Trúc Cơ hoàn hảo. Trước khi Trúc Cơ, để hắn đánh bại Lý Hiên một lần, kích thích Lý Hiên một chút, cũng có thể khiến Lý Hiên nhận thức được tầm quan trọng của thực lực.”

Đại trưởng lão đề nghị, sau đó nhìn sang phía tông chủ.

Các trưởng lão khác cũng nhìn về phía tông chủ, hỏi ý kiến của hắn.

“Cũng được, vừa hay Nhạc Tử Quân đã quay về, có thể thử

xem.” Tông chủ gật đầu, dùng ngọc phù tiến hành truyền tin.

Có điều, Nhạc Tử Quân còn chưa đến, ngược lại có người đã báo cáo một chuyện.

Đó chính là Nam Hy và Băng Huyên Nhi đang đánh nhau trên không trung, bên ngoài đồn rằng vì ghen tuông tranh giành Lý Hiên mà đánh.

Lời đồn vô căn cứ thế này khiến các trưởng lão cạn lời, Đại trưởng lão càng đen mặt hơn, không lên tiếng.

……

Ở một phía khác.

Trên bậc thềm đại điện Thanh Liên Tông.

Một nam tử mũi khoằm chậm rãi đi tới, đôi mắt cay nghiệt liếc nhìn xung quanh, khí tức u ám khiến không khí lạnh xuống.

“Đại sư huynh!”

“Đại sư huynh!”

Sau khi một vài đệ tử đứng xung quanh nhìn thấy người này thì lập tức hành lễ, trong mắt mang theo sự sợ hãi.

Sau khi một đệ tử mập mạp trong số đó hành lễ xong thì lộ ra vẻ muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Lục sư đệ, có chuyện gì thì nói đi."

Đại sư huynh Nhạc Tử Quân mũi khoằm lạnh lùng nhìn nam tử đẫy đà.

"Đại sư huynh, ban nãy ta vừa thấy Băng Huyên Nhi tiên tử, nàng và Nam Hy sư tỷ đã đánh một trận.” Nam tử đẫy đà vội vàng

giải thích.

"Đánh một trận? Tại sao?" Đôi mắt Nhạc Tử Quân nheo lại.

"Ta cũng không rõ lắm, chẳng qua có một đệ tử vô cùng tuấn lãng mới đến tông môn tên là Lý Hiên, người này rất được chào đón, hắn và Nam Hy sư tỷ có quan hệ rất tốt, hôm nay có người thấy Băng Huyên Nhi đi với Lý Hiên. Sau đó Băng Huyên Nhi và Nam Hy sư tỷ đột nhiên đánh nhau một trận, có người nói bọn họ đánh nhau vì tranh giành tình nhân là Lý Hiên." Nam tử đẫy đà nói.

"Tranh giành tình nhân? Lý Hiên?"

Khí tức âm u lạnh lẽo lăn tăn xung quanh cơ thể Nhạc Tử Quân, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào nam tử đẫy đà.

"Đúng rồi, Lý Hiên có thể không biết chuyện ngài thầm mến Băng Huyên Nhi tiên tử." Nam tử đẫy đà vội vàng trả lời.

"Ta biết rồi, đi điều tra một chút thông tin của Lý Hiên, ta cần biết nhiều tin tức về hắn hơn." Nhạc Tử Quân lạnh lùng nói.

"Đại sư huynh, chỗ ta có thu thập trước một phần, huynh xem." Nam tử đẫy đà đưa tới một phần thông tin

"Ừ."

Nhạc Tử Quân nhận lấy thông tin và xem xét kỹ càng, trong mắt hắn, hàn quang không ngừng chớp động.

"Ta biết rồi."

Nhạc Tử Quân liếc nhìn nam tử đẫy đà, xoay người rảo bước về phía trước, vừa đi vừa như đang suy nghĩ điều gì.

Đợi sau khi đi xa, Nhạc Tử Quân quay đầu lại liếc nhìn một cái và thầm nói.

"Lục sư đệ đang khích bác gây chia rẽ, nghĩ muốn lừa ta để ta đối phó Lý Hiên, thật sự cho rằng đại sư huynh ta là vô dụng sao? Nực cười."

Nhạc Tử Quân nở nụ cười lạnh lùng, lại cẩn thận xem lại thông tin tình báo một chút, nói tiếp.

"Nam Hy sư muội là một người liều lĩnh như vậy, tuyệt đối không cho phép có lời đồn nhảm về muội ấy xuất hiện, nếu như xuất hiện muội ấy tất nhiên sẽ khiến tông môn ồn ào đến long trời lở đất. Nhưng, hiện tại rõ ràng nàng không hề náo loạn, còn có Băng Huyên Nhi, nàng thoạt nhìn trong trẻo lạnh lùng, nhưng trong lòng lại kiêu ngạo hơn thế, vậy mà cũng không tỏ vẻ gì. Phản ứng của hai người kia có gì đó rất không đúng, Lý Hiên này e rằng thật sự không đơn giản."

Từ trong thông tin ít ỏi, Nhạc Tử Quân đã phân tích ra những thông tin hữu ích, chuẩn bị sẽ tiếp xúc một chút với Lý Hiên trong tương lai, xem xem Lý Hiên lợi hại đến đâu mà lại trấn áp được Nam Hy và Băng Huyên Nhi.

Mang theo suy nghĩ này.

Nhạc Tử Quân đi tới đại điện của Thanh Liên Tông, hắn thấy tông chủ và mấy vị trưởng lão.

Sau đó.

Đôi bên bắt đầu nói chuyện với nhau, Nhạc Tử Quân cuối cùng cũng biết được nhiệm vụ của mình.

"Khiêu chiến Lý Hiên? Đả kích hắn? Khiến cho hắn coi trọng tu vi ?" Nhạc Tử Quân cau mày.

"Đúng, Lý Hiên có thiên phú rất tốt, nhưng hắn ưa thích nghề nghiệp phụ hơn, rất dễ trì hoãn việc tu hành, chúng ta hy vọng ngươi đến đả kích hắn một chút, khiến cho hắn càng xem trọng tu

vi.” Tông chủ kiên nhẫn giải thích.

"Nhưng ta sắp Trúc Cơ hoàn mỹ rồi, không có thời gian khiêu chiến người khác, ta không muốn ảnh hưởng đến thời gian tu hành. Trong mắt ta, chuyện gì cũng không quan trọng bằng nâng cao thực lực.” Nhạc Tử Quân lắc đầu từ chối.

"Không sao, khiêu chiến một lần là được, nửa giờ là đủ rồi.” Đại trưởng lão nói một câu.

"Chuyện này..."

Chương 232. Có được thiên phú hiếm thấy (2)

Nhạc Tử Quân có chút không muốn, hắn cho rằng Lý Hiên không đơn giản, ngay cả cao tầng cũng coi trọng Lý Hiên như vậy, lại càng có thể chứng minh điều này.

Người như vậy nên giao hảo mới đúng, khiêu chiến chỉ có thể tạo thành kẻ địch, hoàn toàn lợi bất cập hại, thế nên hắn lại lắc đầu lần nữa.

"Ta không đi, ta không có lý do gì khiêu chiến hắn."

"Tại sao không có lý do? Bên ngoài đều truyền rằng ngươi thầm mến Băng Huyên Nhi, lý do này rất thích hợp." Bát trưởng lão cười khà khà.

"Thầm mến? Ta từ nhỏ đã tu hành Huyền Âm Chân Công, sớm đã mất đi đặc tính của nam nhân, làm sao có thể thầm mến Băng Huyên Nhi? Người khác không biết chuyện này thì thôi, mấy ngài còn không biết sao?" Nhạc Tử Quân bất đắc dĩ nói.

"Đây..."

Các cao tầng đều im lặng, thật sự không biết nói gì, nhưng vì để bồi dưỡng Lý Hiên, bọn họ chỉ có thể nhắc lại lần nữa.

"Không sao, người khác không biết ngươi tu luyện công pháp gì, ngươi có đầy đủ lý do khiêu chiến hắn, ngươi thử một chút, đả kích Lý Hiên một chút là được."

"Đúng vậy, Tử Quân, lần này ngươi cực khổ một chút, sau này chúng ta sẽ giải thích chuyện này với Lý Hiên, sẽ không để cho Lý

Hiên có khúc mắc với ngươi, ngươi cứ yên tâm đi."

"Đúng, vì tông môn, làm đại sư huynh, trách nhiệm này chỉ có thể để ngươi gánh vác."

Các cao tầng bàn luận sôi nổi, đều vây quanh khuyên bảo Nhạc Tử Quân, nhưng không hề giải thích lý do tại sao lại coi trọng Lý Hiên đến như thế.

Điều này càng khiến Nhạc Tử Quân tò mò, muốn biết rõ cái người tên Lý Hiên này có cái gì đặc biệt mà ngay cả các trưởng lão phía sau tông chủ đều có thái độ như vậy.

Suy nghĩ đến đây.

Nhạc Tử Quân gật gật đầu nói: "Được, ta đả kích hắn một chút, nhưng đợi mấy ngày nữa, ta muốn đả kích hắn bằng phương thức ôn hòa."

"Không thành vấn đề, chỉ cần có thể khiến Lý Hiên coi trọng tu vi là được."

"Được!"

Nhạc Tử Quân cáo từ rời đi, trong lòng càng thêm coi trọng Lý Hiên hơn, chuẩn bị làm quen một chút với Lý Hiên.

Nhưng bây giờ không vội, hắn trở về chuẩn bị một chút, xem xem nên đả kích Lý Hiên từ mặt nào.

Bên kia.

Tầng hầm của tiểu viện U Tĩnh.

Lý Hiên khoanh chân ngồi, lẳng lặng tu hành.

Lần này, tuy rằng sự kiện quỷ dị Thiên Tai đã trôi qua, nhưng cái thế giới nguy hiểm này vẫn khiến Lý Hiên cảm thấy nguy cơ.

Hắn càng thêm chuyên tâm tu hành, nâng cao thực lực, thậm chí còn hạ lệnh, khiến các Huyết Phân Thân đóng cửa tiệm trong thành Bạch Vân, đón phụ mẫu của hắn đến đây.

Sơn trang Tị Thế vô cùng khổng lồ, lại nằm ngay dưới chân ngọn núi của Thanh Liên Tông, vừa lúc sắp xếp để phụ mẫu ở nơi đó, hắn cũng có thể yên tâm hơn.

Dĩ nhiên, hươu sao nhỏ và Lôi Điện Kim Điêu cũng được đón tới, đồng thời an trí trong sơn trang Tị Thế.

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài thiêu đốt ma huyết, phản sát giáo đồ của Quỷ Thần Giáo và hàng trăm tộc nhân của bộ tốc Huyết Thử trong tình cảnh hiểm nguy, nhất chiến thành danh!'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài đột kích nơi ở của bộ tộc Huyết Thử, tiêu diệt đại trưởng lão và đông đảo giáo đồ của Quỷ Thần Giáo, đồng thời giải cứu hơn ba trăm nữ tử.'

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài dẫn dắt Tiêu gia giết tộc trưởng của bộ bộc Huyết Thử và nhiều giáo đồ của Quỷ Thần Giáo, vì dân trừ hại, trừ bạo an dân."

...

Từng hàng thông tin hiện lên trước mắt.

Lý Hiên nhìn những tin tức này, nhìn thấy ngay cả tộc trưởng của bộ tộc Huyết Thử đều bị tiêu diệt, hắn biết bộ tộc Huyết Thử đã hoàn toàn diệt vong.

Con quái nhỏ của giai đoạn đầu này cuối cùng cũng không chạy khỏi lòng bàn tay của con người thiên mệnh.

Chỉ là.

Quỷ Thần Giáo mạnh hơn bộ tộc Huyết Thử, chúng rất có thể

sẽ là mục tiêu tiếp theo, những con người thiên mệnh sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm.

"Thực lực, vẫn phải tăng thực lực lên!"

Lý Hiên nhìn ký tự thần bí trong lòng bàn tay, nói một cách cảm khái.

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài báo được thù lớn, khúc mắc biến mất, thực lực tăng lên một bậc, thưởng cho ngài thiên phú hiếm thấy: Tịnh Hóa!'

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài bơi lội trong nước, lấy được thiên tài địa bảo, thực lực tăng lên hai bậc, thưởng cho ngài: Quả tiến hóa và Linh Phù Sư nhất giai."

...

"Thiên phú hiếm thấy? Thú vị!"

Lý Hiên thật tò mò, không nhịn được mở phần giới thiệu của năng lực Tịnh Hóa ra, trong nháy mắt, trước mắt hắn sáng ngời.

'Tịnh Hóa: Tiêu hao khí huyết hoặc linh lực của bản thân, phát ra năng lực tinh lọc, gây ra tổn thương to lớn cho sinh linh tà ác, tiêu hao càng lớn, uy lực càng mạnh! Chú thích: Chỉ có tác dụng đối với sinh linh tà ác.'

"Thiên phú tốt, thật sự là thiên phú tốt, có thiên phú này, lúc đối địch với quỷ dị, tuyệt đối như hổ thêm cánh."

Trong đôi mắt Lý Hiên sáng lấp lánh, hắn không nhịn được mà bắt đầu thử nghiệm.

Tịnh Hóa!

Ánh sáng màu trắng hiện lên trong lòng bàn tay Lý Hiên, một giây sau bạch quang rơi trên chén trà bằng sứ màu trắng, tỏa ra

cảm giác ấm áp như là ánh trăng.

Một lát sau.

Bạch quang dần dần tiêu tán, nhưng chén trà hoàn toàn không bị thương tổn gì, chỉ có cảnh vật xung quanh là trở nên ấm áp hơn.

"Quả nhiên không có hiệu quả, sau này tìm một sinh linh tà ác thử xem sao!"

Lý Hiên lắc đầu, chầm chậm lấy quả tiến hóa kia ra, bắt đầu nuốt nó một cách nhanh chóng, chẳng mấy chốc hắn đã cảm cảm nhận được dòng nước ấm cuồn cuộn trong cơ thể, tiến bước mạnh mẽ về tứ chi bách hài.

Chương 233. Có được thiên phú hiếm thấy (3)

Sau đó không lâu.

Âm thanh máy móc quen thuộc lại vang lên một lần nữa.

'Ting! Góc Nhìn Thượng Đế của ngài đã tiến hóa thành công, đạt được Năng Lực Điều Tra mạnh mẽ hơn.'

"Năng Lực Điều Tra mạnh mẽ hơn? Thử xem!"

Lý Hiên búng nhẹ một cái, Góc Nhìn Thượng Đế đột nhiên được kích hoạt, trong phút chốc, cảnh tượng của phạm vi mười dặm quanh đó xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Từng luồng khí tức màu đen quẩn quanh giữa đất trời cũng được Lý Hiên nhìn thấy rõ ràng, đồng thời hắn cũng nhìn thấy hắc khí xuất hiện trên người A Ngốc.

Mức độ dày đặc của hắc khí này vô cùng đáng sợ, giống như ngưng tụ lại vậy, cho dù chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Sau khi liếc nhìn A Ngốc một cái, lúc này Lý Hiên mới nghĩ Góc Nhìn Thượng Đế.

"Quả nhiên Góc Nhìn Thượng Đế đã tăng cấp rồi, trước đây căn bản là không thể thăm dò ra được, ồ? Sao trên thân thể của người đó cũng có hắc khí?"

Lý Hiên ngạc nhiên điều chỉnh Góc Nhìn Thượng Đế, rất nhanh đã khóa chặt một tu sĩ có cơ thể hơi mập mạp ở Thanh Liên Tông.

Trên gương mặt của tu sĩ này là nụ cười đê tiện, cho người ta một cảm giác rất bỉ ổi.

Người như thế bình thường sẽ không quá xấu xa, nhưng xung quanh cơ thể người này lại có hắc khí nồng đậm đang dập dờn, có điều số lượng hắc khí không nhiều.

"Thế này là thế nào? Chẳng lẽ trong cơ thể hắn cũng có giam cầm quái vật nào đó sao? Hay là nói, hắn thuộc về ma tu?"

Lý Hiên cảm thấy khó hiểu, định đi đến Tàng Kinh Các để tra tài liệu một chút, nhìn xem thử có thông tin gì liên quan không.

Sau khi quyết định xong.

Lý Hiên giẫm lên phi kiếm, trực tiếp đi đến Tàng Kinh Các.

Không lâu sau, Lý Hiên đã dừng lại ở cửa Tàng Kinh Các, hơi chán nản lật tung túi Càn Khôn.

"Vậy mà lại không có linh thạch."

Lý Hiên không còn cách nào, muốn vào Tàng Kinh Các cần có nộp một viên linh thạch, đây là quy định nhiều năm của tông môn, tu sĩ xung quanh đều nộp.

Nhưng gần đây Lý Hiên tiêu hơi nhiều, không còn linh thạch để dùng nữa, bây giờ không đi vào bên trong được, hắn thật sự cảm thấy hơi đau đầu.

Lý Hiên suy nghĩ một hồi, quyết định tìm Băng Huyên Nhi mượn mấy viên, vượt qua mấy ngày này trước rồi sau này luyện chế đan dược bán lấy tiền rồi trả lại cho nàng sau.

Suy nghĩ tới đây.

Lý Hiên lấy ngọc phù ra truyền âm cho Băng Huyên Nhi, sau đó đợi ở gần Tàng Kinh Các.

Vù!

Rất nhanh.

Một bóng dáng xinh đẹp như tiên nữ xuất hiện.

Giống như bóng dáng xinh đẹp bước ra từ trong tranh, chậm rãi bay đến trong gió, phút chốc thu hút sự chú ý của rất nhiều tu sĩ.

Những tu sĩ đó nhìn Băng Huyên Nhi với khí chất ưu nhã, tiên khí xuất trần, ai ai cũng đều không rời được bước chân.

"Lý Hiên, ngươi tìm ta."

Băng Huyên Nhi cuốn theo làn gió thơm đáp xuống trước mặt Lý Hiên, hỏi thăm bằng giọng nói trong trẻo lạnh lùng, đôi mắt to xinh đẹp nhẹ nhàng chớp chớp.

"Cho ta mượn một ít linh thạch, ta không còn linh thạch nữa." Lý Hiên nói thẳng.

"Được, ta không mang theo nhiều linh thạch lắm, một nghìn viên đủ không? Nếu không đủ thì ta bảo gia tộc đem qua một ít nữa." Băng Huyên Nhi dịu dàng hỏi.

"Một nghìn viên? Như vậy là đủ rồi." Lý Hiên gật đầu.

Trước đó hắn chỉ định vay vài viên thôi, kết quả Băng Huyên Nhi lấy ra một nghìn viên, kết quả này khiến Lý Hiên rất vừa lòng, đồng thời cũng cảm thán Băng Huyên Nhi đúng là tiểu phú bà.

Xung quanh.

Mấy người tu tiên nhìn thấy cảnh tượng này đều lặng người nhìn Lý Hiên.

Bọn họ cảm thấy, có thể nói chuyện với một đại mỹ nữ như

Băng Huyên Nhi thì bọn họ đã mãn nguyện lắm rồi.

Kết quả không ngờ được rằng, Lý Hiên không những có thể nói chuyện mà còn có thể đòi linh thạch của Băng Huyên Nhi, quan trọng là Băng Huyên Nhi cũng cho, mà còn cho những một nghìn viên.

Kết quả như thế, thực sự khiến mọi người ghen tị mà.

Đặc biệt là nhìn thấy khoảng cách giữa Lý Hiên và Băng Huyên Nhi gần như vậy, những tu sĩ này không khỏi châm chọc hai câu, trong lòng âm thầm mắng một câu 'tiểu bạch kiểm', sau đó nghiến răng nghiến lợi rời đi.

Không còn cách nào khác, bọn họ lo rằng nếu nhìn tiếp thì sẽ bị tức chết.

"Hửm?"

Lý Hiên nhìn xung quanh, cảm nhận được cảm xúc tiêu cực từ xung quanh xộc đến, phát hiện Băng Huyên Nhi thật sự là một công cụ lôi kéo thù hận hình người.

Sau này không có chuyện gì làm thì gọi Băng Hiên Nhi ra đi dạo một vòng, chắc chắn sẽ nhận được một đống cảm xúc tiêu cực.

Nhưng Lý Hiên đang cần tra tư liệu gấp, sau khi nhận được linh thạch thì nói.

"Được rồi, ngươi trở về đi, nói chuyện sau."

Lời vừa dứt, Lý Hiên xoay người đi vào Tàng Kinh Các, chỉ để lại Băng Huyên Nhi đứng lặng ngoài cửa.

Xung quanh.

Những tu sĩ đang rời đi thấy một màn này thì càng chán nản,

cảm thấy Lý Hiên thật sự rất trâu.

Lấy linh thạch của Băng Huyên Nhi xong thì không để ý tới nàng nữa, người như thế, thực sự rất có cá tính.

Phải biết rằng.

Nếu như có quen biết với Băng Huyên Nhi, bọn họ tuyệt đối sẽ ở bên cạnh nàng một cách vui vẻ, chắc chắn sẽ xem nàng như nữ thần mà cung phụng, không dám có chút lạnh nhạt nào.

Kết quả Lý Hiên thì hay rồi, không những dùng linh thạch của Băng Huyên Nhi mà còn không để ý đến Băng Huyên Nhi.

Sau khi so sánh như thế xong, kết quả so sánh khiến những tu sĩ này rất không cân bằng, tâm trạng có chút bùng nổ.

Chương 234. Thần Lực Bẩm Sinh của Lý Hiên

"Mẹ ơi, ta ngay cả tư cách để làm quen với Băng Huyên Nhi còn không có, kết quả Lý Hiên lại chẳng để ý gì đến Băng Huyên Nhi, thật sự là người so với người tức chết người."

"Đúng vậy, Lý Hiên có cái gì tốt chứ, không phải chỉ đẹp chút thôi sao? Ta cũng đâu có kém."

"Thôi đi, cái gương mặt lồi lõm này của ngươi, ngay cả quỷ cũng có thể bị dọa chết nữa mà."

"Ngươi mới là đồ mặt lõm, cả nhà ngươi đều là đồ mặt lõm."

…

Trong Tàng Thư Các.

Lý hiên đang ngồi trước giá sách ở tầng một, lặng lẽ lật sách, tìm kiếm những tư liệu có liên quan đến hắc khí, hắn muốn làm rõ xem chuyện gì đang xảy ra.

Kết quả là xem một hồi, hắn phát hiện ra Băng Huyên Nhi đã tiến vào từ lúc nào chẳng hay, đang đứng đọc sách bên cạnh hắn.

Lý Hiên cũng không quá chú ý, tiếp tục tìm kiếm từng chút một.

Cuối cùng, Lý Hiên cũng đã tìm thấy phần giới thiệu có liên quan, một từ ngữ không hay xuất hiện trước mắt.

Yêu ma Nhập Thân, một loại yêu ma có sức chiến đấu rất yếu,

nhưng cực giỏi ẩn trốn và dụ dỗ.

Loại yêu ma này hoạt động mạnh trong thế giới loài người, ẩn trốn trong tâm hồn con người, không ngừng dụ dỗ loài người, cuối cùng sa ngã thành yêu ma, tàn phá và giết chóc khắp nơi.

Loại yêu ma này vô cùng khó đối phó, rất khó để phát hiện ra chúng, là kẻ thù vô cùng khó nhằn.

Đọc đến đây, Lý Hiên có phần nghi ngờ đệ tử đó đã bị quỷ ám, nếu không sẽ không xuất hiện hắc khí.

Nhưng hắn vẫn đè nén sự nghi ngờ trong lòng xuống, tiếp tục đọc sách, đồng thời sử dụng Góc Nhìn Thượng Đế để quan sát tên đệ tửu đó, tìm hiểu thêm nhiều thông tin.

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài đang vơ vét bộ tộc Huyết Thử, đạt được Huyết Mạch Linh Quả, sau khi ăn thì thực lực tăng lên một tầng, phần thưởng của ngài: Luyện Khí Sư nhất phẩm thăng cấp lên nhị giai.'

"Ừm?"

Lý Hiên cau mày, cảm thấy hôm nay mình thật sự quá may mắn, trong thời gian ngắn đã thu hoạch được nhiều như vậy.

Đáng tiếc là có quá nhiều kiến thức đổ vào đầu, hắn cần phải tiếp thu nó thật nhanh, Lý Hiên cũng không tiếp tục đọc sách nữa, mà là nói với Băng Huyên Nhi một câu, tạm biệt rồi trở về.

Chỉ còn mỗi Băng Huyên Nhi buồn chán đứng ở đó, nàng rất muốn có được hươu sao của Lý Hiên, nhưng mấy lần vẫn không nói ra được, cả người đều xoắn xuýt hết lên.

"Bỏ đi, xuống núi thăm hươu sao."

Băng Huyên Nhi lẩm bẩm một câu, phiêu nhiêu bay đi, đến sơn

trang Tị Thế thăm hươu sao.

Thời gian trôi qua.

Chớp mắt hai ngày đã trôi qua rồi.

Hai ngày này, Thanh Liên Tông rất yên tĩnh, cả nước Đại Hạ cũng rất yên tĩnh.

Như thể sau khi quỷ dị Thiên Tai qua đi, nước Đại Hạ đã bước vào thời kỳ thanh bình vậy.

Nhưng, các quốc gia xung quanh nước Đại Hạ bắt đầu ngầm hoạt động, thường xuyên có yêu quái xuất hiện tàn sát các sinh linh.

Do vậy.

Rất nhiều Huyết Phân Thân của Lý Hiên đều rời khỏi nước Đại Hạ, tràn vào các quốc gia xung quanh, bắt đầu con đường trảm yêu trừ ma.

Động Thanh Vân.

Đại sư huynh Nhạc Tử Quân chậm rãi bước ra khỏi sơn động, khí tức âm lãnh cũng dập dờn theo hắn.

"Mọi chuyện đều đã xử lý xong rồi, tiếp theo là hoàn thành nhiệm vụ mà tông chủ giao cho, đến đả kích Lý Hiên."

Nhạc Tử Quân lẩm bẩm, nghĩ cách xem làm sao để đả kích Lý Hiên mà không làm tổn hại đến hữu nghị.

"Đánh bại Lý Hiên rất dễ dàng, nhưng chưa chắc hắn đã chịu thua, trừ khi hai bên đều không dùng linh lực, chỉ có như thế thì hắn mới phục."

Nhạc Tử Quân nghĩ đến phương pháp thách đấu, chỉ là nhất

thời không thể nghĩ ra được nội dung thách đấu.

"Nếu đã không dùng linh lực, vậy ta chiến thắng hắn bằng kinh nghiệm chiến đấu cũng được, ta đã tham gia qua hơn hai trăm trận chiến lớn nhỏ, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, thắng hắn là chuyện nhỏ. Đúng rồi, thêm một thuật bắn cung nữa, với thân phận cung tiễn thủ số một Vận Thành của ta, dường như có hơi bắt nạt hắn rời, khà khà, có chút mong đợi."

Nhạc Tử Quân mỉm cười, đồng thời siết chặt nắm đấm, cảm thấy cho dù là vật tay thì bản thân cũng sẽ thắng.

"Chung quy là do ta quá mạnh!"

Nhạc Tử Quân điềm nhiên nói, trong mắt lóe qua một tia kiêu ngạo.

Tu tiên nhiều năm, hắn đã thoát chết trong gang tấc nhiều lần, tranh giành tài nguyên khắp nơi, nỗ lực nâng cao thực lực.

Cuối cùng.

Hắn đạt được thực lực mạnh mẽ, trở thành đại sư huynh của Thanh Liên Tông, nhận được sự chú ý của mọi người.

Cho dù là Kiếm Si có sức lĩnh ngộ vô cùng mạnh thì cũng xếp sau hắn, gọi hắn một tiếng đại sư huynh, điều này chính là sức ảnh hưởng mà thực lực mang lại.

"Lý Hiên, mặc dù ngươi rất phi phàm, tương lai có thể sẽ mạnh hơn ta, nhưng trong giai đoạn hiện tại, chung quy thì ngươi vẫn kém hơn một chút."

Nhạc Tử Quân khẽ mỉm cười, từng bước đi đến tiểu viện của Lý Hiên, hắn muốn hoàn thành nhiệm vụ của tông chủ, đả kích Lý Hiên.

Đương nhiên, hắn muốn dùng cách công bằng để chiến đấu, thách đấu với tư cách là bằng hữu.

Với suy nghĩ như vậy, sau khi Nhạc Tử Quân đi lên phía trước mấy bước, đột nhiên hắn nhìn thấy một người.

Người này thân thể hơi mập mạp, trên mặt là nụ cười ti tiện, nhìn có vẻ rất dung tục.

Người này không phải ai khác mà chính là Lục sư đệ Từ Trang của hắn.

"Đại sư huynh, ta có tình báo mới nhất về Băng Huyên Nhi và Lý Hiên." Từ Trang nhanh chóng chạy đến, hắn nói.

"Ồ? Nói thử xem!" Nhạc Tử Quân hỏi.

Chương 235. Thần Lực Bẩm Sinh của Lý Hiên (2)

"Là như thế này, ta nhận được tình báo nói Băng Huyên Nhi cho Lý Hiên một nghìn viên linh thạch, đây không phải là con số nhỏ, quan hệ bình thường thì chắc chắn sẽ không cho đâu." Từ Trang Lục sư đệ nhanh chóng nói.

"Một nghìn viên linh thạch? Ngươi chắc chắn chứ?" Nhạc Tử Quân cau mày.

"Vô cùng chắc chắn, rất nhiều người nhìn thấy cảnh tượng đó, quan hệ của Lý Hiên và Băng Huyên Nhi càng ngày càng không đơn giản rồi." Từ Trang nói.

"Được, ta biết rồi."

Ánh mắt lạnh lẽo của Nhạc Tử Quân quét qua Từ Trang một cái, sau đó bay về phía tiểu viện của Lý Hiên.

"Chậc chậc chậc, càng ngày càng thú vị rồi."

Nhìn thấy Nhạc Tử Quân rời đi, trong mắt của Từ Trang lóe qua sự điên cuồng, cả người run lên.

"Làm loạn cả Thanh Liên Tông lên, người chết càng nhiều càng tốt, thi thể càng nhiều càng tốt, chậc chậc chậc."

Sự điên cuồng trong mắt của Từ Trang càng ngày càng đậm hơn, đôi mắt đỏ như máu dán chặt vào khu dã thú dưới núi, sau đó nuốt nước miếng, nhanh chóng lao đến.

…

Một bên khác.

Nhạc Tử Quân bay đến gần tiểu viện của Lý Hiên, nhìn thấy tiểu viện U Tĩnh.

"Dựa theo tình báo mà, Lý Hiên không những là một Linh Tử Sư nhất giai mà hắn còn rất giỏi nấu cơm, hương vị rất thơm, nhưng đây chung quy cũng chỉ là tiểu lộ. Thức ăn có ngon đến mấy cũng không thể nâng cao thực lực thì có tác dụng gì chứ? Ta nhất định sẽ đả kích cho Lý Hiên tỉnh lại, khiến hắn nhận ra tầm quan trọng của thực lực."

Nhạc Tử Quân tiếp tục lẩm bẩm, bước từng bước về phía tiểu viện tĩnh lặng.

Chỉ là đi một lúc thì hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Hình như ta đang quanh quẩn ở một chỗ?! Đợi đã, đây là trận pháp! Vậy mà ta lại bị mắc kẹt trong trận pháp!"

Nhạc Tử Quân ngạc nhiên, vô cùng bất ngờ với chuyện mình đã tiến vào bên trong trận pháp.

"Sơ xuất rồi, không ngờ cửa nhà Lý Hiên còn có trận pháp, đây là ai bố trí vậy? Lý Hiên? Hắn còn hiểu trận pháp sao?"

Nhạc Tử Quân quan sát xung quanh, cẩn thận tìm kiếm trung tâm trận pháp, đồng thời cảm thấy Lý Hiên còn lợi hại hơn tình báo một chút.

"Nếu như thật sự là trận pháp do Lý Hiên bố trí thì phương diện nghề nghiệp phụ của hắn quả thực rất là lợi hại, nhưng, ta cũng là Trận Pháp Sư nhất giai, còn lại nhất giai trung phẩm, phá trận pháp của ngươi rất dễ dàng."

Nhạc Tử Quân mang chậm rãi tìm kiếm với sự tự tin trên gương mặt, dần tìm ra được từng đầu mối, đột nhiên hắn mỉm

cười.

"Chung quy vẫn chỉ là đệ tử mới nhập môn, mặc dù tinh thông nhiều nghề nghiệp phụ, nhưng vẫn còn kém xa ta."

Nhạc Tử Quân tiếp tục đi dọc theo dấu vết của trận pháp, rất nhanh đã nhìn thấy trung tập trận pháp, nhìn thấy một chữ Lý được viết tại góc nào đó bên trong trung tâm.

"Xem ra Lý Hiên quả thật tinh thông trận pháp, tông môn không có trận pháp sư nào họ Lý, có chút thú vị."

Nhạc Tử Quân nói, nhấc tay phải lên đấm vào nơi đó.

Răng rắc!

Tiếng vỡ vang lên, trung tâm trận pháp bị vỡ tan ra, hóa thành cát bụi.

Tuy nhiên giây tiếp theo.

Sương trắng dày đặc từ trên trời ập xuống, giống như một loại khí mờ mịt dày đặc ở khu vực này, ảnh hưởng hoàn toàn đến tầm nhìn.

Nhìn sương trắng này, đột nhiên Nhạc Tử Quân phát hiện bản thân đã mất phương hướng, cả người có hơi mơ hồ.

"Không hay rồi! Vậy mà là trận trong trận, trung tâm trận pháp khi nãy là giả, mắc bẫy rồi!"

Nhạc Tử Quân biến sắc, nỗ lực kìm nén tâm trạng trong lòng lại, nghiêm túc quan sát xung quanh, tiếp tục phân tích thông qua kiến thức trận pháp.

"Cho dù là trận trong trận thì sao? Với thân phận Trận Pháp Sư trung phẩm nhất giai của ta, chắc chắn trong nửa giờ là có thể phá giải!"

Nhạc Tử Quân bắt đầu nghiên cứu bằng sự tự tin mãnh liệt, thử phá giải trận pháp từng chút một.

Một lúc sau.

Nhạc Tử Quân lau mồ hôi trên trán, chán nản nói.

"Vậy mà lại là liên hoàn trận, những trận pháp rườm rà này bây giờ không ai dùng đến, vậy mà Lý Hiên lại bố trí trận pháp rườm rà như vậy! Đáng ghét!"

Nhạc Tử Quân cảm thấy có chút đau đầu, phá giải trận pháp này cần nền tảng vững chắc, có chút không hiểu thì không thể phá giải được trận pháp.

"May mà hồi đầu ta có cố gắng học tập, nền tảng rất vững chắc, cho dù là liên hoàn trận rườm rà, ta cũng tự tin trong một giờ có thể phá giải!"

Nhạc Tử Quân vẫn tràn đầy tự tin như cũ, nỗ lực tiếp tục phá giải trận pháp.

Một giờ sau.

Nhạc Tử Quân lại lau mồ hôi lần nữa, sắc mặt đen thui gầm lên.

"Đáng ghét! Tại sao phía sau còn có kết giới? Ta khó khăn lắm mới tìm được cách phá giải, vậy mà lại nhìn thấy kết giới! Đáng chết! Tại sao Lý Hiên cũng biết cả kết giới? Thế cũng quá lừa người rồi!"

Nhạc Tử Quân cảm thấy mình sắp điên rồi, dốc hết sức bình sinh khó khăn lắm mới tìm ra cách phá giải, vậy mà lại bị kết giới cản trở.

Mấu chốt là không hiểu việc phá giải kết giới thì căn bản hắn

không ra được, nhưng độ khó của kết giới rất cao, sự hiểu biết về kết giới của hắn rất ít, rất khó phá giải.

"Ta vẫn không tin, ta là đại sư huynh của Thanh Liên Tông, là người chói lóa nhất tông môn, sao có thể bị một trận pháp nhỏ nhặt này vây lại chứ? Rõ ràng là ta đến đả kích Lý Hiên, kết quả là vẫn chưa bắt đầu mà trái lại đã bị Lý Hiên đả kích rồi, ta không phục, ta nhất định phải thắng!!"

Nhạc Tử Quân tiếp tục nghiên cứu giống như là phát điên, dựa vào điểm chung của trận pháp và kết giới, hắn thật sự đã có phát hiện mới.

Lần theo manh mối này, hắn phá giải từng chút một, tiến lên từng chút một, thể hiện trình độ trận pháp của mình từng chút một.

Cuối cùng, hắn phá vỡ được liên hoàn trận, tiến lên một bước, sau đó lại nhìn thấy một liên hoàn trận.

"Tiểu tử thúi này! A a a a a!!"

Nhạc Tử Quân tức đến sắp nổ tung luôn rồi, cảm thấy Lý Hiên chính là tên điên, không đâu mà lại bố trí nhiều trận pháp trước cửa như vậy làm gì cái vậy?

Chương 236. Nhạc Tử Quân phát điên

Nhạc Tử Quân ấm ức chỉ có thể tiếp tục phá giải trận pháp, nỗ lực từng chút một, trong nỗ lực hắn đã nhìn thấy ánh sáng.

…

Của tiểu viện của Lý Hiên.

Nhìn Nhạc Tử Quân đang ngây ngốc đứng cách đó ba mét, A Ngốc nhìn về phía Lý Hiên trong tiểu viện.

"Sư tôn, hắn đứng ngây ngốc ở đó lâu như vậy rồi, một hồi thì la hét, một hồi thì phấn khích, một hồi lại nhảy cẫng lên, cảm giác giống như là phát điên, có khi nào biến thành ngốc luôn không?"

"Không sao, hắn chỉ đang ở trong huyễn trận mà thôi, thế giới của ảo tưởng rất khó để thoát khỏi, đợi thêm một lát nữa, nếu hắn vẫn không tỉnh lại thì đóng cái này đi."

Lý Hiên ném công tắc mở trận pháp cho A Ngốc, sau đó nhắm mắt lại, dựa vào ghế, lắc lư.

“Vâng sư tôn."

A Ngốc cầm lấy công tắc trận pháp, cẩn thận nhìn xem, cảm giác rất thần kỳ, không khỏi muốn nghiên cứu.

"Đừng nghiên cứu nữa, ngươi căn bản không hiểu, trận pháp phải học từ căn bản thì mới có thể hiểu được, hơn nữa sư tôn ngươi thích dùng trận pháp phức hợp có độ khó tương đối cao, giống như trận pháp phức hợp mà sư tôn ngươi bố trí ở sơn cốc

Hồng Phong, ngăn cản quỷ dị Thiên Tai, hành động như thế thật sự là điên cuồng."

Thôn Thiên Ma nặng nề nói, mấy ngày nay nó đã nghe được những tin đồn về trận pháp ở sơn cốc Hồng Phong, cũng đã hiểu rõ Lý Hiên đã ngăn quỷ dị Thiên Tai như thế nào.

Hành động như thế rất lợi hại, cũng rất điên rồ, nếu như không cẩn thận thì sẽ chết, vì vậy Thôn Thiên Ma cũng cảm thấy hơi chấn động.

"Sư tôn là người lợi hại nhất." A Ngốc sùng bái nói.

"Lợi hại nhất? Hừ, may mắn gặp phải loại quỷ dị Thiên Tai đặc biệt thôi, nếu như gặp phải quỷ dị khác thì sư tôn của ngươi sớm đã chết từ lâu rồi." Thôn Thiên Ma không phục nói.

"Dù sao thì sư tôn đã ngăn cản được quỷ dị Thiên Tai, nếu như thực lực của ngươi giống với sư tôn, ngươi dám ngăn cản không?" A Ngốc hỏi trong lòng.

"Ta..."

Thôn Thiên Ma trầm mặc, bởi vì nó thật sự không dám, đây là hành động tự tìm đường chết, nó thật sự hơi sợ hãi.

"Không nói nữa, đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa ngươi và sư tôn, thực lực của sư tôn không mạnh, nhưng hắn dám lấy thân thể yếu ớt ra chống đỡ bầu trời này, ngươi dám không?"

"Ta!"

Thôn Thiên Ma lại trầm mặc một lần nữa, một lúc sau mới yếu ớt nói.

"Nói thật, ta rất không thích người giống như sư tôn của ngươi, nhưng ta không thể không thừa nhận, ở phương diện này,

ta không bằng hắn."

"Biết thì tốt, sau này đừng cứ so sánh với sư tôn nữa, ngươi không so nổi với sư tôn đâu." A Ngốc nghiêm túc nói.

"Hừ, ngươi nghĩ ta thích so sánh chắc? Đợi đã, ta là ma, tại sao ta phải nghe ngươi chứ? Ta là tùy tiện ngang ngược vậy đó, ta muốn nói gì thì nói cái đó!"

Thôn Thiên Ma tức giận la hét, giống như là xấu hổ mà tức giận gầm lên.

"Ngươi cũng chỉ được như vậy."

A Ngốc nói một câu trong lòng, không để ý tới Thôn Thiên Ma, trái lại đứng ở cửa nhìn Nhạc Tử Quân ở bên ngoài.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Rất nhanh, thời gian một nén hương đã trôi qua rồi.

Nhạc Tử Quân ở trong huyễn trận cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sắc mặt đen thui nhìn A Ngốc và Lý Hiên trong viện.

Lúc này.

Hắn đã biết đã xảy ra chuyện gì, biết bản thân trúng huyễn trận, hắn hiểu chính mình đã thua rồi.

Hít một hơi thật sâu, Nhạc Tử Quân nỗ lực xoa dịu cảm xúc của mình, nhưng trong lòng vẫn khó chịu như cũ.

Vốn dĩ hắn tràn đầy tự tin đến đả kích Lý Hiên, để Lý Hiên nhận ra được tính quan trọng của thực lực.

Kết quả vẫn chưa vào cửa thì hắn đã thua rồi, bị mắc kẹt trong huyễn trận rất lâu mới thoát ra được.

Kết quả như vậy khiến Nhạc Tử Quân vô cùng phiền muộn, thậm chí có hơi phát điên.

Nhưng là đại sư huynh, hắn đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, rất nhanh đã ổn định lại cảm xúc.

Đồng thời nghĩ tới thân phận cung tiễn thủ số một Vận Thành của bản thân, hắn lập tức lấy lại tự tin.

Mang theo sự tự tin như thế, hắn đi đến cửa, mỉm cười với Lý Hiên.

"Lý Hiên sư đệ, ta là Nhạc Tử Quân, là đại sư huynh của ngươi, lần này đến là muốn làm quen với sư đệ."

"Mời vào."

Lý Hiên dùng tay làm động tác mời, sở dĩ như vậy là vì hắn đã nhìn thấy thông tin của Nhạc Tử Hiên.

'Họ tên': Nhạc Tử Quân

'Tư chất': Cực phẩm

'Huyết mạch': Không

'Số mệnh': Huyền Âm Chân Quân tương lai, vì cứu muôn vàn bách tính mà chết ở thành Bạch Vân.

'Nhắc nhở': Không phù hợp thu đồ tiêu chuẩn.

…

"Thành Bạch Vân sao?"

Lý hiên cau mày.

Bây giờ mỏ quặng Bạch Vân đã trống rỗng rồi, rừng rậm Hắc

Mã cũng thế, đều đã bị Huyết Phân Thân dọn sạch cả rồi, ngay cả một người sống cũng không thấy.

Nhưng, trong hai khu vực này vẫn đang ẩn giấu quỷ dị cuối cùng, nhưng tìm rất lâu rồi vẫn chưa tìm ra.

Chuyện này vẫn luôn đè nặng lên trái tim Lý Hiên, khiến hắn luôn canh cánh trong lòng.

"Lý Hiên, nhà ngươi ở thành Bạch Vân à? Quê ta là thành Bạch Dương, cách nơi đó rất gần..."

Nhạc Tử Quân rất giỏi nói chuyện, vừa vào đã thao thao bất tuyệt nói chuyện với Lý Hiên, nói rất nhiều chuyện.

Dần dần.

Hai người đã bắt đầu thân thiết hơn, Nhạc Tử Quân nghĩ đến nhiệm vụ, mỉm cười nói.

"Lý Hiên, chúng ta so vật tay thế nào? Không dùng linh lực, đơn thuần dùng sức mạnh của thể phách thôi."

"Vật tay? Thôi đi, cảm thấy rất chán." Lý Hiên lắc đầu, thật sự không hứng thú với việc vật tay với người khác.

Chương 237. Đau lòng đến cực điểm

"Thật ra vật tay cũng là một loại tự kiểm tra sức mạnh, người tu tiên chúng ta mỗi lần tăng một tầng cấp đều sẽ cường hóa khí lực một chút. Thực lực tăng đến Luyện Khí tầng mười, khí lực cũng sẽ tăng cường đáng kể, Lý Hiên ngươi không tò mò sức mạnh của ta đã tăng mạnh đến bao nhiêu sao?" Nhạc Tử Quân mỉm cười nói.

"Luyện Khí tầng mười sao?"

Lý Hiên ngồi thẳng dậy, thật sự hắn vẫn có hơi tò mò.

Thiên phú Thần Lực Bẩm Sinh này của hắn, sức mạnh vẫn luôn rất lớn, hơn nữa cùng với sự tăng cao của thực lực, sức mạnh cũng trở nên càng ngày càng mạnh.

Điều này cũng dẫn đến việc sau khi thực lực cửa hắn tăng lên, cảm nhận về sức mạnh lại rất nhỏ, không thể cảm nhận được bản thân đã tăng lên bao nhiêu sức mạnh.

Bây giờ có cơ hội kiểm chứng, hắn vẫn thật sự muốn thử xem.

Vì vậy hắn gật đầu nói: "Được, vậy thì vật tay, đến bên này."

Lý Hiên đến bên cạnh bàn đá, ngồi xuống ghế đá, chờ đợi.

"Được."

Nhạc Tử Quân mong đợi ngồi xuống, tâm trạng vô cùng tốt.

Thực lực của hắn rất mạnh, nghĩ rằng bản thân thắng chắc

rồi, đương nhiên tâm trạng rất tốt, thậm chí hắn đã chuẩn bị dùng 50% sức mạnh.

Bởi vì 50% sức mạnh đã đủ để thắng Lý Hiên rồi, cùng với cách nghĩ này trong đầu, Nhạc Tử Quân và Lý Hiên bắt đầu vật tay.

Cùng với hai chữ "bắt đầu" mà A Ngốc hét lên.

Giây tiếp theo.

Một tiếng bụp, vật tay đã kết thúc.

"Đây..."

Nhạc Tử Quân nhìn tay của mình, nhìn bản thân thất bại chỉ trong một giây, hắn chết lặng, ngơ ngác nhìn tay phải của mình."Sao... Sao có thể? Vậy mà ta đã thua rồi! Điều này là không thể nào!"

Nhạc Tử Quân mở to mắt không dám tin, hoàn toàn không nghĩ tới bản thân sẽ thua.

Phải biết rằng, hắn là Luyện Khí tầng mười, đã trải qua nhiều lần cường hóa linh lực, về mặt sức mạnh, tu sĩ cấp thấp hoàn toàn không thể so sánh được với hắn.

Nhưng bây giờ.

Hắn thua rồi, thua nhanh như vậy, có thể nói là thua trong một tích tắc.

Điều này khiến Nhạc Tử Quân có hơi không phản ứng kịp, trong đầu ong ong.

"Chúng ta làm lại đi, lại lần nữa, ta chưa chuẩn bị xong." Nhạc Tử Quân vội vàng đề nghị, định dùng hết toàn bộ sức lực.

"Được thôi."

Lý Hiên cũng không quá để ý, lại bắt đầu vật tay.

Bụp!

Cùng với âm thanh nặng nề, Nhạc Tử Quân lại chết lặng, ngơ ngác nhìn tay phải đang nằm trên bàn đá của mình, cả người giống như bị hóa đá tại chỗ.

Lần này.

Hắn đã dùng hết sức lực, đã dùng toàn bộ sức mạnh.

Nhưng hắn vẫn thua như cũ, hắn lại là bị đánh bại trong một giây.

Kết quả như thế khiến đầu óc Nhạc Tử Quân suýt chút nữa nổ tung, cả người đều bối rối tại chỗ.

"Hóa ra, sức mạnh của Luyện Khí tầng mười yếu như vậy, ta còn chưa dùng hết sức cũng đã thắng rồi."

Lý Hiên lẩm bẩm một câu, lắc đầu nằm trở về trên ghế tựa của mình, dáng vẻ thất vọng.

Nhạc Tử Quân: "Mm… mm… mm… mm..."

Nhạc Tử Quân rất muốn nói một câu, chúng ta có thể đừng đâm vào tim nhau như thế không?

Đều là sư huynh đệ, có thể đừng bắt nạt sư huynh như thế không? Còn có thể làm bạn tốt không?

Tâm tình của Nhạc Tử Quân trở nên chán nản, hít mấy hơi sâu, kìm nén tâm trạng tồi tệ xuống, hắn cẩn thận suy nghĩ nguyên nhân thất bại.

Một lát sau.

Nhạc Tử Quân bỗng nhiên tỉnh ngộ, đại khái là đoán được vì sao mình thất bại.

Hắn cảm thấy Lý Hiên nhất định là thể tu trong số các kiểu người tu tiên, đã tiêu hao một lượng lớn linh vật để cường hóa thể phách.

Người như thế, không những khả năng phòng vệ của thể phách mạnh, mà ngay cả sức mạnh cũng rất lớn.

So sức mạnh với người như thế, thua cũng là điều bình thường , không có gì đáng xấu hổ.

Vì vậy Nhạc Tử Quân mỉm cười thở phào một hơi, coi như cũng không quá ấm ức.

Chỉ là.

Vừa nghĩ đến việc bản thân tràn đầy tự tin đến đả kích Lý Hiên, kết quả chính hắn lại bị đả kích ngược lại, Nhạc Tử Quân cảm thấy rất chán nản.

Nhạc Tử Quân trong tâm trạng tồi tệ, rất muốn thắng một lần, vội vàng nói lại.

"Lý Hiên, chúng ta đánh lại một trận nữa thế nào? Chỉ dùng kỹ năng chiến đấu đơn thuần! Đây cũng là cách rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu rất tốt."

"Không cần đâu, so kinh nghiệm chiến đấu đơn thuần, ngươi không phải là đối thủ của ta." Lý Hiên lắc đầu, tựa lên ghế lười biếng nói.

"Không phải đối thủ?!"

Nhạc Tử Quân lại chán nản.

Hắn thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, trải qua hơn hai trăm trận chiến đấu lớn nhỏ, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tuyệt đối không có khả năng thua.

Kết quả hiện tại thì hay rồi, Lý Hiên lại mang bộ dạng của người chiến thắng, điều này thực sự khiến hắn hơi tức giận.

Nhạc Tử Quân không phục, nghiêm túc sửa lại.

"Lý Hiên, ngươi biết ta trải qua bao nhiêu trận chiến rồi không? Ngươi biết ta đã chiến thắng bao nhiêu người rồi không? Ta đã thành thạo cách thao tác mười loại binh khí, mười loại binh khí này, bất kỳ loại nào nằm trong tay ta đều có thể phát huy sức chiến đấu mạnh mẽ."

"Mười loại binh khí? Ít thật, ta còn cho rằng là ba mươi loại." Lý Hiên lắc đầu có chút thất vọng.

Bây giờ hắn đã có mười nghìn Huyết Phân Thân, những Huyết Phân Thân này phân bố khắp rải rác trong nước Đại Hạ, thậm chí còn phân bố ở các đất nước xung quanh.

Mỗi ngày Huyết Phân Thân đều có thể học được rất nhiều kỹ năng chiến đấu, trải qua hàng ngàn trận chiến, từ các võ quán lớn đến các thế lực lớn, học được vô số kỹ năng võ thuật.

Có thể nói.

Chương 238. Quà tặng của Tần Nguyệt

Những thứ mà Lý Hiên học tập trong một ngày, những kinh nghiệm chiến đấu mà hắn tiếp thu được trong một ngày, sánh bằng hơn mười năm học tập và trải nghiệm của người khác.

Điều này cũng là lý do mà Lý Hiên lười so kinh nghiệm chiến đấu với người khác, bởi vì không ai có thể thắng hắn, đây là sự thật!

"Lý Hiên, ngươi quá xem thường ta rồi, hôm nay chúng ta nhất định phải so một trận!"

Nhạc Tử Quân cảm thấy bản thân bị xem thường, nghiêm túc đứng dậy.

Hắn muốn chứng minh bản thân, muốn thể hiện sự mạnh mẽ của bản thân, muốn để cho tất cả mọi người biết rằng cho dù Nhạc Tử Quân hắn không dùng linh lực thì chiến lực vẫn vô song như cũ.

"Được thôi, dù sao cũng chán không muốn nói chuyện nữa, hoạt động xương cốt cũng được, ngươi chọn vũ khí đi, tùy ý chọn." Lý Hiên đứng dậy, tùy tiện vặn eo.

"Ta!"

Nhạc Tử Quân thật sự có hơi chán nản, cảm thấy thái độ kiêu ngạo từ trong xương mà Lý Hiên thể hiện ra khiến người ta vô cùng không thoải mái.

Nhạc Tử Quân chán nản nhấc hai thanh loan đao lên, ngoài

kiếm ra, đây cũng là vũ khí sở trường nhất của hắn, Nguyệt Nha Loan Đao.

Nguyệt Nha Loan Đao là vũ khí trước đây của hắn, chỉ là sau khi trở thành người tu tiên mới đổi qua Thanh Liên Kiếm Pháp.

Nhưng không thể không nói, sau khi nhấc Nguyệt Nha Loan Đao lên, hắn cảm thấy mình mạnh hơn, đặc biệt ở tình huống không dùng linh lực, sức chiến đấu của hắn tuyệt đối là vô địch trong số người đồng giai.

Cùng với sự tự tin vô cùng, Nhạc Tử Quân đưa cây loan đao còn lại cho Lý Hiên, cười nói.

"Nguyệt Nha Loan Đao khá đặc biệt, nếu như ngươi không dùng được thì dùng kiếm đi."

"Không cần, chuyện nhỏ."

Lý Hiên đón lấy loan đao, vung xoẹt xoẹt xoẹt, lưu loát sinh động thể hiện một loạt phương pháp vận dụng.

"Ngươi vậy mà cũng biết cách dùng Nguyệt Nha Loan Đao!"

Phải biết rằng, loại loan đao này được sử dụng nhiều ở Tây Vực, rất ít khi nhìn thấy chúng ở nước Đại Hạ.

Nhưng ai có thể ngờ được rằng, hắn tùy ý chọn một loại binh khí, Lý Hiên vậy mà lại biết dùng, còn dùng tốt như vậy, điều này khiến Nhạc Tử Quân phải ngạc nhiên.

Nhưng.

Nhạc Tử Quân vẫn tràn đầy tự tin vào bản thân như trước, chủ yếu là do kinh nghiệm chiến đấu của hắn vô cùng phong phú, lại là người đã sử dụng loan đao hơn hai mươi năm, còn lớn hơn cả tuổi tác của Lý Hiên.

Sau khi so sánh như vậy xong, Nhạc Tử Quân vô cùng tự tin, chuẩn bị đánh bại Lý Hiên trong vòng năm lần thở.

Mang theo sự tự tin này, cuối cùng hắn và Lý Hiên chiến đấu với nhau.

Sau ba hơi thở.

Chiến đấu dừng lại.

Nhạc Tử Quân nhìn loan đao đang kê trên cổ mình, cả người sửng sốt, đầu óc ong ong.

Rõ ràng hắn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lại có kỹ năng sử dụng loan đao nhiều năm, quyết định đánh bại Lý Hiên trong vòng năm hơi thở.

Nhưng ai mà có ai ngờ được rằng.

Mới ba hơi thở, trái lại bản thân hắn đã bị Lý Hiên đánh bại, điều này khiến Nhạc Tử Quân cảm thấy bản thân giống như đang nằm mơ.

"Không... Không thể nào, lại đi, chúng ta làm lại đi." Nhạc Tử Quân có chút hoang mang nói.

"Được!"

…

Sau hai hơi thở.

Nhạc Tử Quân cảm nhận được sự lạnh lẽo của thanh loan đao đang kề trên cổ mình, hắn lại sửng sốt một lần nữa, cả người bị đả kích đến mức hoài nghi nhân sinh.

Không còn cách nào khác, thua quá nhanh, hoàn toàn không phải ứng kịp đã bị đánh bại rồi, đao pháp xảo quyệt đó, đao kỹ

tinh xảo đó, quả thật là không thể tưởng tượng nổi mà.

Rất lâu sau.

Nhạc Tử Quân như người mất hồn, mất mát nói: "Ta thua rồi!"

"Ừm!"

Lý Hiên đưa trả loan đao cho đối phương, nằm trở lại lên ghế tựa một cách nhàn hạ, tiếp thu các loại kiến thức và kinh nghiệm chiến đấu mà đám Huyết Phân Thân truyền đến.

Bên cạnh.

Nhạc Tử Quân thu loan đao lại, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt phức tạp, cảm thấy bản thân không nên đến đả kích Lý Hiên.

Bởi vì không những hắn thua, mà còn bị Lý Hiên đánh bại những ba lần, trải nghiệm tồi tệ như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Nhạc Tử Quân trong tâm trạng chán nản ngồi xuống bên cạnh, rơi vào trầm mặc, không còn tâm trạng để thách đấu cái khác, cả người đều tự kỷ.

Cũng vào lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp như tiên nữ từ xa bay đến, mang theo hương thơm đáp xuống trong tiểu viện tĩnh mịch, chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn Lý Hiên.

"Lý Hiên, có người tặng quà cho ngươi, ngươi đoán xem là ai tặng?"

Băng Huyên Nhi mỉm cười, nàng lấy một chiếc túi Càn Khôn ra, nháy mắt với Lý Hiên.

"Quà gì vậy, đoán là nha đầu Tần Nguyệt rồi." Tâm trạng của

Lý Hiên có chút phức tạp, nói.

"Quả thật là Tần Nguyệt phái người đến tặng quà, nhưng ta cũng tốn không ít sức lực, ngươi nên thưởng gì cho ta đây?" Băng Huyên Nhi cười ha ha nói.

"Ngươi muốn phần thưởng gì?" Lý Hiên hỏi ngược lại.

"Thịt kho tàu, mời ta ăn thịt kho tàu, vừa hay ta săn được một con Yêu Thú Trư ở dưới núi." Băng Huyên Nhi lấy một con Yêu Thú Trư mập mạp từ trong túi Càn Khôn ra.

"Được." Lý Hiên không để ý vẫy tay.

"Cảm ơn."

Băng Huyên Nhi rất vui mừng, buổi sáng nàng đã nhận được quà rồi, cố ý kéo dài đến trưa mới đi là vì để ăn ké chút thịt kho tàu.

Không còn cách nào.

Kể từ lần trước được ăn thịt kho tàu mà Lý Hiên làm, nàng đã hoàn toàn yêu thích nó rồi, đã rất nhiều lần muốn qua ăn nhưng lại quá ngại ngùng.

Bây giờ có lý do để qua đây, đương nhiên phải ăn một bữa thật ngon rồi.

Bên cạnh.

Chương 239. Yêu thú dị chủng của Lý Hiên

Nhạc Tử Quân nhìn bộ dạng vui vẻ của Băng Huyên Nhi, có chút bất lực lắc đầu.

Theo hắn thấy, cho dù là thức ăn do linh trù sư làm ra thì đâu có ngon đến đâu được?

Chỉ cần tâm tính vững vàng thì không có thức ăn nào có thể ảnh hưởng đến bản thân, đây chính là Nhạc Tử Quân hắn, tâm tính vững vàng, không bị những vật khác lay động.

Cũng vì vậy, hắn nhìn thấy Băng Huyên Nhi vì ăn thịt kho tàu mà vui vẻ như vậy, Nhạc Tử Quân lại cảm thấy rất buồn cười, cảm thấy về mặt tâm tính thì bản thân hắn vẫn xuất sắc hơn.

Một giờ sau.

Nhạc Tử Quân cầm lấy móng giò gặm một ngụm, ăn đến mức miệng toàn là dầu, vừa ăn vừa khen ngợi: "Thơm thật!"

"Đại sư huynh, chú ý hình tượng." Băng Huyên Nhi nhịn không được mà nhắc nhở một câu.

"Khụ khụ, được rồi, được rồi." Nhạc Tử Quân vội vàng chú ý lại hình tượng, đổi thành ăn móng giò một cách chậm rãi.

Nhưng nhìn thấy thịt không còn nhiều nữa, A Ngốc và Thu Nhi lại đang giành ăn, Nhạc Tử Quân rất lo lắng thịt sẽ bị cướp hết.

Hắn vội vàng ăn móng giò như hổ đói, cũng gia nhập hàng ngũ tranh giành thịt.

"Ờm..."

Nhìn Nhạc Tử Quân không còn chút hình tượng nào, Băng Huyên Nhi khẽ lắc đầu, cảm thán đồ ăn ăn quá ngon.

Đồng thời, nàng chớp đôi mắt to, nhìn về phía Lý Hiên đang bận rộn.

Nhìn Lý Hiên phong thái hiên ngang, khí chất nho nhã, cảm nhận loại cảm giác khôn lường Lý Hiên toả ra, Băng Huyên Nhi dần nảy sinh lòng tò mò về Lý Hiên.

Sống lâu như vậy, Băng Huyên Nhi từng biết rất nhiều thiên tài, đủ loại thiên kiêu, nhưng từ trước tới giờ không có một ai đa tài đa nghệ như Lý Hiên.

Mấu chốt là phong cách hành động của Lý Hiên rất khiêm tốt, chưa từng chủ động khoe khoang với người khác, không giao thiệp với Lý Hiên sẽ vĩnh viễn không biết được hắn lợi hại đến nhường nào.

Băng Huyên Nhi có một loại cảm giác, Lý Hiên chắc chắn vẫn còn che giấu rất nhiều năng lực, tương lai sẽ thể hiện ra phương diện khiến nàng kinh ngạc hơn.

"Đúng thật là một kho báu!"

Băng Huyên Nhi âm thầm nói, chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Lý Hiên, nhìn một hồi lâu mới nhớ tới chuyện quà tặng.

"Này, đây là quà Tần Nguyệt tặng ngươi." Băng Huyên Nhi đưa quà tới.

"Ừ."

Lý Hiên nhận lấy túi Càn Khôn, không mở ra ngay mà treo bên

hông, định tới lúc không có người mới mở ra xem.

Thời gian qua đi.

Chẳng mấy chốc một canh giờ đã trôi qua.

Tiễn Băng Huyên Nhi và Nhạc Tử Quân đi, Lý Hiên trở lại tầng hầm, sau khi đóng kín cửa thì một mình ngồi khoanh chân, hắn lấy túi Càn Khôn ra.

"Nha đầu này, rõ ràng bản thân ở bên ngoài cũng rất khó khăn, còn luôn muốn tặng quà cho ta!"

Lý Hiên mở nhắc nhở của trợ lý nhỏ ra, nhìn một vài tin tức nhận được lúc trước.

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài đạt được thiên tài địa bảo, dưới sự khuyên bảo của Hắc Hoàng, cuối cùng ăn vào, thể chất tăng lên trên diện rộng.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài đạt được thiên tài địa bảo, dưới sự khuyên bảo của Lam bà bà, cuối cùng ăn vào, tinh thần lực tăng trưởng rất nhiều.'

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài đạt được thiên tài địa bảo, từ chối sự khuyên bảo của đạo cô, khăng khăng đưa thiên tài địa bảo cho ngươi, khiến đạo cô không vui.'

...

"Haiz!"

Lý Hiên thở dài thật sâu, cảm thấy mình cũng chẳng giúp đỡ Tần Nguyệt gì nhiều, nhưng nàng đã nhiều lần báo đáp mình, khiến tâm trạng Lý Hiên phức tạp.

"Yên tâm đi, ai đối tốt với ta, ta đều biết."

Lý Hiên khẽ mỉm cười, lấy đồ từ trong túi Càn Khôn ra ngoài, lấy ra từng thứ một.

Rất nhanh.

Một đống đồ lớn xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Một ngọc phù có thể truyền tin từ khoảng cách rất xa, thứ này có thể giúp hắn và Tần Nguyệt liên lạc với nhau, một thanh phi kiếm nhất giai cực phẩm màu đỏ, bên trên khắc một chữ Nguyệt, hình như là phi kiếm của nàng.

Năm bộ áo bào màu trắng tinh xảo, nhìn hình dáng thì giống là do Tần Nguyệt tự may, bởi vì trên ống tay áo có hai chữ nhỏ được thêu rất tri kỷ, đó là tên của Lý Hiên.

Bề mặt chiếc áo bào màu trắng trơn bóng, Lý Hiên có thể cảm nhận được sự quý giá của nguyên liệu làm ra những bộ y phục này, đây là chất liệu mà nước Đại Hạ không có.

"Nha đầu này."

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Lý Hiên nhìn sang bên cạnh, ở đó để rất nhiều đan dược, đều là đan dược của người tu tiên, như Tụ Khí đan, Dưỡng Khí đan, Trị Liệu đan vân vân.

Mà ở bên cạnh đan dược, còn có ba quả tiến hoá, quả tiến hoá toả ra ánh sáng óng ánh.

"Thật sự có lòng."

Lý Hiên cầm ngọc phù truyền tin khoảng cách xa lên, bắt đầu truyền âm.

Rất nhanh.

Một giọng nói vui vẻ truyền tới từ đầu kia của ngọc phù: "Sư tôn, là ngươi sao?"

"Ừ, là ta." Lý Hiên gật đầu.

"Quá tốt rồi, cuối cùng có thể nghe được giọng của sư tôn rồi." Trong ngọc phù truyền tới âm thanh vui mừng trong trẻo.

"Ừ, ngươi ở bên đó vẫn ổn chứ?" Lý Hiên hỏi thăm bằng giọng nói dịu dàng.

"Tốt lắm, các sư tỷ sư muội ở bên này đều đối xử rất tốt với ta, Tố phong chủ cũng đối xử với ta rất tốt, sư tôn ngươi không cần lo lắng."

"Ừ, tốt là được."

Lý Hiên gật gật đầu, tiếp tục trò chuyện với Tần Nguyệt, hàn huyên hơn một khắc mới dừng.

Bên ngoài Vũ Tiên Tông.

Trong rừng rậm Liệp Ma.

Tần Nguyệt khắp người là máu đứng trong góc, mỉm cười thu lại ngọc phù truyền tin, trên gương mặt dính máu lộ ra sự vui tươi.

"Tần sư tỷ, đợt tấn công thứ mười hai của yêu ma tới rồi, Hạnh Nhi sư tỷ đang dốc sức ngăn chặn, số lượng của đối phương rất đông, chúng ta đã có mấy tỷ muội bị thương, rất phiền phức!"

Chương 240. Yêu thú dị chủng của Lý Hiên (2)

Một vị nữ đệ tử cấp tốc xông tới báo cáo, trên gương mặt để lộ vẻ lo lắng.

"Ta biết rồi."

Tần Nguyệt thu lại nụ cười, khí chất toàn thân trở nên lạnh lẽo và tốc sát, ngọn lửa nhàn nhạt dập dờn xung quanh cơ thể nàng, toả ra cảm giác nóng rực: "Đi, giết sạch bọn chúng!"

"Vâng, Tần sư tỷ."

Nữ đệ tử hăng hái khôn nguôi, sùng bái bay theo Tần Nguyệt, hướng về phương xa.

Đại điện của Thanh Liên Tông.

Mấy vị trưởng lão và Nhạc Tử Quân tụ lại một chỗ, nhắc tới chuyện của Lý Hiên.

"Thật sao? Ngươi thua hai lần liên tiếp?" Bát trưởng lão kinh ngạc nói.

"Chẳng thế thì sao, ta thua rất thảm! Sớm biết sức chiến đấu của hắn mạnh như vậy, đánh chết ta cũng không nhận nhiệm vụ này." Nhạc Tử Quân buồn bực giải thích.

"Không nghĩ tới hắn lợi hại như vậy, có điều cho dù sức chiến đấu của Lý Hiên kinh người, vẫn không đánh lại được ngươi trong trạng thái toàn thịnh như thường, cấp bậc linh lực nói lên tất cả."

"Đúng vậy, kỹ năng tuy có thể bù đắp một phần nhất định cho thiếu sót, nhưng so với thực lực chân chính thì vẫn kém rất nhiều, ví dụ như chúng ta, tuỳ ý đánh một chiêu là đã có thể đánh bại ngươi."

...

Mấy vị trưởng lão giảng bàn luận từng câu, đề cập tới tầm quan trọng của thực lực.

"Ta cũng là vì tạo mối quan hệ tốt với Lý Hiên nên mới dùng cách thức công bằng, ai mà ngờ được hắn đánh bại ta trong giây lát, thật là buồn bực chết ta. Cuối cùng ta cũng không còn tâm trạng khiêu chiến nữa, may mà hắn làm cơm ngon, ăn một bữa thịt kho tàu." Nhạc Tử Quân lộ ra nụ cười.

"Quả thực không tồi, thịt kho tàu là ngon nhất." Bác trưởng lão gật đầu.

"Hai người các ngươi câm miệng, bây giờ đang nói chính sự." Đám trưởng lão còn lại trừng mắt nhìn.

"Được thôi, được thôi." Bát trưởng lão bĩu bĩu môi.

"Vẫn là vấn đề kia, để Lý Hiên hiểu được tầm quan trọng của thực lực, điểm này buộc phải giải quyết." Nhị trưởng lão nhíu mày.

"Chính xác, chúng ta cần phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn, giải quyết vấn đề trong một lần." Tam trưởng lão gật đầu.

Gào!

Tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc từ bên ngoài truyền tới, cắt ngang cuộc hội nghị của đám người.

Ngay sau đó, tông chủ Thanh Liên Tông xuất hiện, kéo theo

một cái lưới pháp cực lớn, đáp xuống trong đại điện.

Bên trong lưới pháp là một con cự hổ to con, nó đang giãy giụa điên cuồng.

"Tông chủ, có phải ngươi bắt cự hổ dị chủng về không? Là yêu thú đã đạt tới thực lực nhất giai!" Hai mắt Nhạc Tử Quân sáng lên, kinh ngạc hỏi.

"Phải, cái con này ở trong rừng gần thành Bạch Vân, lúc đó khi ta nhìn thấy nó cũng rất bất ngờ." Tông chủ Chu Chính mỉm cười nói.

"Đây là đồ tốt, nguyên liệu từ trên người nó có thể luyện chế khá nhiều bảo vật." Nhạc Tử Quân xoa xoa tay.

"Dừng! Không được động vào con cự hổi này, sở dĩ ta có thể thấy nó, là do nó vì đánh một trận đại chiến với sinh vật ô nhiễm để cứu con người. Yêu thú tâm địa lương thiện như vậy, nhất định không được làm hại." Tông chủ lập tức nói.

"Quả thực rất lương thiện, đáng tiếc yêu thú dị chủng không cách nào bị thuần hoá, sẽ chỉ lớn lên thành Yêu vương, không có tác dụng gì đối với chúng ta." Bát trưởng lão lắc đầu.

"Không sao, ta có một biện pháp, các ngươi còn nhớ pháp bảo Lý Hiên sở hữu kia không?" Tông chủ Chu Chính mỉm cười.

"Pháp bảo? Ngươi đang nhắc tới chuyện hắn có thể chạm vào Liệt Diễm Cuồng Sư?" Tam trưởng lão hỏi.

"Đúng vậy, nếu giao con cự hổ này cho Lý Hiên, biết đâu đến một lúc nào đó hắn sẽ thuần hóa được con cự hổ này không chừng?" Tông chủ cười nói.

"Không có khả năng! Liệt Diễm Cuồng Sư là yêu thú, bị thuần hoá là rất bình thường, nhưng yêu thú dị chủng thì không như

vậy, nó là vương giả bẩm sinh, vĩnh viễn không thể bị thuần hoá."

"Phải! Rất nhiều đại tông môn đã thử thuần hoá yêu thú dị chủng, nhưng đều thất bại, không ai có thể thành công. Cho dù Lý Hiên có pháp mà bảo đại tu sĩ cho, nhưng muốn thuần hoá yêu thú dị chủng, đó cũng là nói chuyện hoang đường, hoàn toàn không có khả năng!" Tứ trưởng lão lắc đầu.

"Ờm..."

Tông chủ im lặng, hắn cũng biết chuyện này rất khó, nhưng từ bỏ yêu thú dị chủng quý giá như vậy, hắn cảm thấy rất tiếc nuối, cho nên hắn tiếp tục nói.

"Như này đi, chúng ta thử một lần, cho Lý Hiên thời gian một năm, xem thử tình hình."

"Một năm? Mười năm cũng rất khó, lúc trước Bá Thiên Tông tốn cả trăm năm cuối cùng cũng thất bại, đây chính là điểm khó đối phó của yêu thú dị chủng." Tứ trưởng lão lắc đầu.

"Vậy làm thế nào? Từ bỏ con cự hổ này thì thật sự rất đáng tiếc." Tông chủ không nỡ.

"Vậy thử đi, nhưng không nên ôm hy vọng quá nhiều, nếu không sẽ càng thêm thất vọng." Tứ trưởng lão nhún nhún vai.

"Được thôi, ta đi bỏ con cự hổ này vào khu yêu thú, đúng lúc nên sắp xếp nhiệm vụ cho đệ tử mới, sắp xếp Lý Hiên đến khu yêu thú đi."

Tông chủ nói xong, bóng dáng loé lên, bay tới phương xa, thứ hắn mang theo cùng còn có cả yêu thú dị chủng.

Một bên khác.

Tiểu viện U Tĩnh của Lý Hiên.

Lý Hiên ngồi dưới tầng hầm, tay cầm lên một quả tiến hóa, hắn chầm chậm nuốt xuống.

Ngay sau đó, một dòng nước ấm chảy trong cơ thể hắn giống như cảm giác ngâm trong suối nước nóng, dòng nước chảy qua toàn thân.

Rất nhanh, tiếng nhắc nhở của máy móc vang lên.

'Ting! Thiên phú Trang Phục Phối Hợp của ngài tiến hóa thành Võ Trang Phối Hợp.'

"Võ Trang Phối Hợp."

Lý Hiên hiếu kỳ thử phát động năng lực này.

Chương 241. Yêu thú dị chủng của Lý Hiên (3)

Rất nhanh.

Một vật chất giống như nước rất nhanh đã ngưng tụ trong lòng bàn tay phải của Lý hiên, cuối cùng hình thành một thanh trường đao, một thanh trường đao long lanh như sương và tuyết.

Không chỉ có vậy.

Từ cánh tay phải của hắn, cơ thể, đầu và toàn bộ cơ thể đều được bảo vệ ở bên trong trung tâm, hình thành một lớp trang bị chiến đấu chắc nịch và bền bỉ.

Theo ý niệm của Lý Hiên, thanh trường kiếm trong cánh tay trái của hắn lại biến trường thương, lưỡi dao sắc bén, thậm chí là cường cung.

Hắn có thể cảm nhận được, chỉ cần hắn muốn, vũ khí trong tay và vũ trang trên người có thể tùy ý biến hóa thành các loại hình thái, vô cùng tiện.

Đáng tiếc.

Mọi thứ cô đọng được đều không thể rời khỏi thân thể hắn, ví dụ như thanh tường kiếm trong tay, nếu như hắn buông tay ra thì nó sẽ dần dần tiêu tán.

“Kiểm tra khả năng phòng hộ thôi, còn cả khả năng tạo sát thương của vũ khí nữa.”

Suy nghĩ của Lý Hiên khẽ chuyển động, thanh trường thương

màu đỏ đã vẽ một đường, trong chốc lát đã chém lên thanh trường đao bên tay phải.

Vù!

Leng keng!

Thanh trường đao bên tay trái bị chém đứt một cách nhẹ nhàng, phần bị chém rơi trên mặt đất phát ra tiếng kêu leng keng, sau đó dần dần tiêu tán.

Lý Hiên nhìn một nửa thanh đao gãy ở tay bên phải, suy nghĩ thay đổi, một nửa thanh đao đã khôi phục lại như ban đầu.

“Thật đáng tiếc, bộ vũ trang này rất thích hợp cho võ giả sử dụng. Lúc đầu, nếu như có bộ vũ trang này, sức chiến đấu của ta chí ít cũng phải tăng thêm gấp đôi.”

Lý Hiên lắc đầu, bộ vũ trang này đối với người tu tiên mà nói thì vẫn hơi kém một chút, trừ khi tiếp tục dùng trái cây tiến hóa, nâng cao trình độ kỹ năng.

“Tiếp tục ăn thêm, hy vọng có thể ngẫu nhiên tiến hóa năng lực này. Nếu như có thể tiến hóa vậy Võ Trang Phối Hợp sẽ biến hóa như thế nào đây?”

Lý Hiên tràn đầy kỳ vọng, chậm rãi đem hai quả tiến hóa cuối cùng nuốt xuống, nhắm mắt chờ đợi.

Lâu sau.

Âm thanh của máy móc lại một lần nữa vang lên.

‘Ting! Trị Liệu Chi Huyết của ngài đã nhận được tiến hóa gấp đôi, thăng cấp lên thành Thánh Liệu Chi Huyết.’

‘Thánh Liệu Chi Huyết: Huyết dịch thuộc tính ánh sáng, ẩn chứa sức sống mãnh liệt, có hiệu quả chữa trị và giải các loại độc,

quý báu hiếm thấy.’

“Thánh Liệu Chi Huyết? Không ngờ rằng lại ngẫu nhiên tiến hóa huyết dịch, có điều hiệu quả của Thánh Liệu Chi Huyết có chút đáng sợ.”

Lý Hiên cảm nhận được sức sống mãnh liệt trong cơ thể, cảm nhận được hiệu quả chữa trị phát ra từ sâu bên trong, còn cả sức mạnh thuộc tính ánh sáng tỏa ra.

Hắn vội vã vận chuyển thiên phú Siêu Ẩn Nấp, ẩn giấu tất cả đi.

“Sau này cố gắng hết sức để Huyết Phân Thân dùng huyết dịch của ta, bản thể thì tốt nhất là không cần, bản thân không làm tổn thương người khác, nhưng không thể không đề phòng người khác.”

Lý Hiên nhắm hai mắt lại, truyền những thứ vừa nhận được sau khi tăng cấp sang cho các Huyết Phân Thân.

Tham thổ sơn.

Trong một vài hang động tối tăm.

Diệp Phàm đang ngồi cùng với Huyết Phân Thân cương thi, lặng lẽ tu hành.

Đột nhiên.

Trong người Huyết Phân Thân cương thi đột nhiên xuất hiện sinh cơ mãnh liệt, từng luồng sức mạnh của ánh sáng tản ra, sau đó lại bị ẩn giấu đi.

Nhưng thời gian trôi dần, Huyết Phân Thân cương thi càng ngày càng giống con người hơn một chút.

Tứ chi không còn cứng nhắc nữa, xương khớp cũng trở nên

linh hoạt, thoạt nhìn trông khá giống con người, chỉ tiếc nó vẫn là cương thi như trước, điều này mãi mãi không có cách nào thay đổi.

“Đại sư huynh, ngươi làm sao vậy?”

Diệp Phàm cảm nhận được sự thay đổi của đại sư huynh, hắn vội vã đứng dậy, quan sát tỉ mỉ.

Nhìn thấy diện mạo của Huyết Phân Thân cương thi càng ngày càng giống nhân loại, Diệp Phàm cảm thấy kinh ngạc, bất ngờ nói.

“Đại sư huynh ngươi thăng cấp rồi sao? Xem ra ngày càng tốt lên rồi.”

“Ha ha ha ….”

Huyết Phân Thân cương thi đứng dậy đi lại một vòng, những khớp xương linh hoạt giống hệt con người.

Nếu như trên mặt không phải vẫn còn vết tích của cương thi, mọi người còn tưởng rằng nó chính là con người.

“Đại sư huynh, ta có một cái đấu lạp.”

Diệp Phàm lấy một chiếc đấu lạp từ trong túi Càn Khôn ra, đưa cho Huyết Phân Thân cương thi để nó đội lên che khuôn mặt lại.

Trong trạng thái này, chỉ từ hình thức bên ngoài, người khác căn bản không thể nhận ra là cương thi.

Sự thay đổi này khiến Diệp Phàm càng thêm vui vẻ, không nhịn được mà cảm tạ ông trời.

‘Ting! Huyết Phân Thân cương thi của ngài đã nhận được biến thể đặc biệt, bắt đầu tiến hóa theo phương hướng không xác định.’

Bên trong tầng hầm.

Lý Hiên hơi nheo mắt, chuyển linh hồn lên Huyết Phân Thân cương thi, cẩn thận dò xét từng chút một.

“Ơ?”

Lý Hiên có chút kinh ngạc, hắn phát hiện Huyết Phân Thân cương thi có chút giống hóa thân bên ngoài của hắn, vô cùng thần kỳ.

Đương nhiên.

Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể tùy ý giết chết Huyết Phân Thân cương thi, chỉ cần một ý nghĩ trong đầu là được.

“Hóa thân bên ngoài, không biết tương lai sẽ như thế nào? Có chút mong đợi đây.”

Lý Hiên lấy ra pháp kiếm màu đỏ mà Tần Nguyệt cho hắn ra, tiếp tục khắc họa dấu ấn của bản thân, nâng cao sức khống chế của bản thân đối với pháp kiếm.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, mang đến sức sống bừng bừng cho vạn vật.

Lý Hiên bận rộn cả một đêm đi đến tiểu viện hít thở không khí trong lành của buổi sáng sớm.

Dưới Góc Nhìn Thượng Đế, hắn nhìn thấy cự hổ dị chủng trong khu vực yêu thú.

“Đồ ngu này, lại bị bắt nữa rồi, thật là ngu chết đi được.”

Chương 242. Thánh Liệu Chi Huyết

Lý Hiên câm lặng lắc đầu, đang định đi ra ngoài, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu khẽ khẽ.

Rất nhanh, một bóng dáng hiên ngang và xinh đẹp xuất hiện.

Nàng cưỡi Liệt Diệm Cuồng Sư, mặc áo giáp vàng, vác một cây trường thương, hấp tấp xông tới cửa nhà Lý Hiên.

“Lý Hiên, Lý Hiên, tông môn bắt được một con cự hổ dị chủng, chúng ta mau chân đến xem. Đúng rồi, sau này khu ngự thú do là ngươi quản lý rồi, đây là sổ nhiệm vụ.”

Nam Hy chạy đến trước mặt Lý Hiên, nàng kéo tay của Lý Hiên rồi đi ra ngoài, đồng thời chuyển sổ nhiệm vụ cho Lý Hiên.

“Một năm chỉ có một trăm linh thạch thôi sao? Quá ít.” Lý Hiên nhìn khen thưởng nhiệm vụ. nói.

“Một trăm vẫn ít sao? Trước kia đều là năm mươi viên linh thạch, năm nay đột nhiên tăng lên gấp đôi, đây đã là cao lắm rồi đó có biết không.”

“Có điều chuyện nâng cao mức thưởng này ta thấy có chút nghi vấn. Tông môn nói nguyên nhân là do cự hổ dị chủng, nhưng ta luôn cảm thấy lý do này rất gượng gạo.”

Nam Hy có hơi nghĩ mãi không hiểu, cảm thấy cự hổ dị chủng mặc dù khan hiếm, nhưng cũng không nên tăng gấp đôi linh thạch chứ, giải thưởng có hơi quá hậu hĩnh rồi.

“Vốn dĩ đã nhiều hơn gấp đôi rồi sao, bình thường một nhiệm vụ các ngươi nhận được bao nhiêu linh thạch?” Lý Hiên hỏi.

“Rất ít, chẳng hạn làm nhiệm vụ tông môn hằng ngày không gián đoạn, vất vả làm việc một năm cũng chỉ có mười linh thạch. Mà nhiệm vụ chăm sóc linh điền lại có yêu cầu kỹ thuật cao hơn một chút, tiền thù lao một năm là ba mươi linh thạch.”

“Khu ngự thú có chút nguy hiểm, từ trước đến nay tiền thù lao đều khá cao, một năm là năm mươi khối linh thạch, mọi người đều tranh nhau nhận. Bây giờ đột nhiên nâng lên thành một trăm viên, còn giao nhiệm vụ này cho ngươi, ta luôn cảm thấy tông môn đang chiếu cố ngươi.” Nam Hy nhìn Lý Hiên một cái.

“Thế à.”

Lý Hiên đoán ra được nguyên nhân nhưng hắn chẳng quan tâm những điều này, ngược lại hắn cùng Nam Hy cưỡi Liệt Diệm Cuồng Sư đi về hướng khu ngự thú.

Nhiệm Vụ Đường.

Một tên tu sĩ mặt sẹo từ Nhiệm Vụ Đường tức giận đùng đùng đi ra, trên mặt toàn là căm tức và không cam chịu.

“Đáng ghét, ta ở khu ngự thú làm việc năm năm rồi, tận tâm tận lực, nhưng giờ đây lại có người thay thế ta.”

Quan trọng là phần thưởng nhiệm vụ của khu ngự thú vậy mà từ năm mươi viên linh thạch nâng lên đến một trăm viện, đi cửa sau một cách thật trắng trợn.”

Mặt sẹo hết sức tức giận.

Nhớ đến tin tức mà mình vừa nghe ngóng được, nghĩ đến chuyện kẻ cướp mất nhiệm vụ của mình là một gã có tên là Lý Hiên, mặt sẹo liền tức giận.

“Chắc chắn phải có điều gì mờ ám ở đây, chủ quản phát nhiệm vụ rất có thể là quen biết Lý Hiên.”

“Hắn đi cửa sau, đoạt nhiệm vụ của ta. Không được, chuyện này nhất định phải được công khai. Ta đi gặp đại sư huynh Nhạc Tử Quân. Hắn làm người công chính, nhất định sẽ thay ta bảo vệ công lý.”

Tu sĩ mặt sẹo nói xong thì nhanh chóng đi đến động phủ của Nhạc Tử Quân.

Tốc độ của hắn rất nhanh, chẳng mấy chốc hắn đã tới đích, nhìn thấy Nhạc Tử Quân ở cửa động phủ.

“Nhạc sư huynh, ngươi phải làm chủ cho ta…!”

Tu sĩ mặt sẹo bay tới, lập tức ôm cánh tay của Nhạc Tử Quân và khóc.

Nhạc Tử Quân: “…”

Nhạc Tử Quân nhanh nhẹn giải thoát cho cánh tay bị ôm: “Sư đệ mặt sẹo, ngươi sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là như này, nhiệm vụ của ta bị người cướp mất, có người đi cửa sau cướp mất nhiệm vụ của ta.”

“Nhạc sư huynh, ngươi công bằng công chính, ngươi phải làm chủ cho ta.” Mặt sẹo vội vàng nói.

“Cướp nhiệm vụ? Đi cửa sau?”

Khi Nhạc Tử Quân nghe thấy điều này, khuôn mặt của hắn tối sầm lại.

Tuy hắn không nhớ rõ sư đệ mặt sẹo đã nhận nhiệm vụ gì, nhưng thân là đại sư huynh của Thanh Liên Tông, hắn ghét nhất loại người mua bán quyền lực và tiền bạc, càng ghét loại người đi

cửa sau hơn.

Trước đây, hắn đã dạy dỗ rất nhiều kẻ đi cửa sau, thậm chí vì việc này mà nổi giận trước mặt rất nhiều người, từng nói trước mặt mọi người rằng ai dám đi cửa sau sẽ bị đuổi ra khỏi Thanh Liên Tông.

Cách lần cuối hắn tức giận còn chưa được nửa năm đã có người bắt đầu đi cửa sau, điều này khiến cho sắc mặt của Nhạc Tử Quân vô cùng khó coi.

“Là ai đi cửa sau? Nói cho ta biết toàn bộ câu chuyện., ta cũng muốn xem là ai to gan như thế, dám khiêu chiến uy nghiêm của ta!” Nhạc Tử Quân lạnh lùng nói.

“Chuyện là thế này, hôm nay ta nhận được thông báo từ Vương chủ quản của Nhiệm Vụ Đường, nói rằng nhiệm vụ của ta đã đổi người.”

“Ban đầu, ta vốn chấp nhận việc bị thay thế, nhưng ta nghe bằng hữu của ta nói, phần thưởng nhiệm vụ đã trực tiếp tăng từ năm mươi linh thạch lên một trăm linh thạch, thế quả thực là có mờ ám.”

“Phải biết rằng, trừ nhiệm vụ liệp sát, cho tới bây giờ, chưa từng có nhiệm vụ treo thưởng nào lại được thưởng cao như vậy.” Mặt sẹo tức giận giải thích.

“Năm mươi linh thạch tăng lên một trăm linh thạch sao? Nhiệm Vụ Đường điên rồi à? Dám tăng thưởng nhiệm vụ lên gấp đôi, ta phải đi tìm bọn họ!”

Nhạc Tử Quân nói với vẻ mặt âm trầm, khí thế cả người cũng trở nên lạnh lẽo.

Hắn vừa đi vừa lạnh lùng nói.

“Nói cho ta đó là nhiệm vụ gì, kẻ thay thế ngươi có tên là gì, ta tự mình đuổi hắn ra khỏi Thanh Liên Tông.”

“Vâng, nhiệm vụ là trông coi khu ngự thú, kẻ thay thế ta là Lý Hiên, là đệ tử mới.” Mặt sẹo vội vàng trả lời.

“Gì? Lý Hiên?”

Chương 243. Lùi một bước và càng nghĩ càng tức

Nhạc Tử Quân nghe thấy thế thì bàn chân vừa mới bước ra đã lập tức thu lại, hắn hơi sững sờ nhìn mặt sẹo.

“Đúng vậy, là Lý Hiên, Nhạc sư huynh có biết hắn không?” Mặt sẹo nghi vấn hỏi.

“Ờm…Ừ, ta có biết, lúc trước đã từng gặp một lần.” Nhạc Tử Quân lắp bắp trả lời.

“Sư huynh, ngươi không thể vì quen biết hắn mà buông tha cho hắn. Loại con sâu làm rầu nồi canh này phải bị đuổi ra khỏi Thanh Liên Tông.” Mặt sẹo vội vàng nói.

“Cái này…”

Nhạc Tử Quân im lặng.

Hôm qua hắn mới nghe ngóng được một ít tình báo hữu dụng từ chỗ cao tầng, biết được Lý Hiên rất quan trọng, cần được đối đãi thật tốt.

Nhiệm vụ trông coi khu ngự thú này rõ ràng là do tông môn sắp xếp cho Lý Hiên, tuyệt đối không phải Lý Hiên đi cửa sau, cho nên trong chuyện này, Lý Hiên không sai.

Nhưng cao tầng giấu giếm những tin tức này, rõ ràng đây là điều không thể nói cho người khác biết.

Cũng vì vậy, Nhạc Tử Quân không định tham dự vào chuyện này, hắn khẽ ho khan một tiếng rồi nói.

“Mặt sẹo sư đệ, nếu không thì bỏ qua chuyện này đi, cùng là sư huynh sư đệ, không cần làm căng lên như vậy.”

“Rõ ràng là hắn cướp nhiệm vụ của ta, tại sao ta lại phải bỏ qua? Thật sự không công bằng!” Mặt sẹo giận dữ bất bình.

“Sư đệ, nghe ta khuyên một câu, lùi một bước trời cao biển rộng.” Nhạc Tử Quân tiếp tục khuyên bảo.

“Nhưng đây là đi cửa sau đấy, sư huynh, ngươi công bằng công chính, chẳng lẽ cứ mặc kệ như vậy được sao?” Mặt sẹo tiếp tục hỏi.

“Chuyện này…”

Nhạc Tử Quân hơi lúng túng.

Vấn đề chính là trước đó hắn đã nói chắc như đinh đóng cột là sẽ đuổi người đi, kết quả vừa nghe thấy cái tên Lý Hiên thì hắn lập tức đổi ý.

Thay đổi quá đột ngột, dù là chính hắn cũng cảm thấy hơi phiền muộn.

Nhưng không có cách nào, Lý Hiên rất quan trọng, Nhạc Tử Quân đành tiếp tục thuyết phục: “Mặt sẹo sư đệ, ngươi lùi một bước đi, nhường đệ tử mới một chút.”

“Đệch!”

Mặt sẹo cũng đã đoán được điều gì đó, hắn cảm thấy có thể là Lý Hiên có lai lịch và địa vị, nhưng hắn nuốt không trôi cục tức này.

Tuy nhiên, ngay cả đại sư huynh Nhạc Tử Quân cũng khuyên bảo như thế, mặt sẹo đành nén cục tức này lại.

“Được, ta lùi một bước, cục tức này, ta nhịn.”

“Tốt, tốt, tốt, yên tâm đi, mặt sẹo sư đệ, tông môn sẽ ghi nhớ sự trả giá của ngươi.” Nhạc Tử Quân mỉm cười.

“Được, vậy thì ta đi trước.”

Mặt sẹo rất bực bội, chỉ muốn tìm một chỗ để tĩnh tâm, hắn định trực tiếp cáo từ rời đi.

Sau khi đến chỗ một ruộng linh cốc, thấy xung quanh không có ai, hắn xụ mặt dừng chân cạnh linh điền, cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng, tự nhủ phải chịu đựng.

Có điều.

Hắn càng nghĩ lại càng tức, càng nhẫn nhịn lại càng khó chịu, cả người bực bội đến cực điểm.

“Rõ ràng đó là nhiệm vụ của ta, tại sao lại nhường cho người khác? Vì sao bất công như vậy! Ta không phục!”

Mặt sẹo hét lớn, giận dữ gào thét với linh điền.

“Tại sao không phục? Ngươi gặp chuyện bất bình sao? Nói cho ta nghe.”

Một giọng nói già nua vang lên, ngay sau đó bóng dáng của Cửu trưởng lão xuất hiện, phiêu nhiêu đáp xuống bên cạnh linh điền.

“Cửu trưởng lão!”

Thấy Cửu trưởng lão đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt của mặt sẹo sáng lên.

Bởi vì Cửu trưởng lão là người phụ trách Chấp Pháp Đường của tông môn, thiết diện vô tư, công bằng công chính.

Nếu báo chuyện này cho Cửu trưởng lão, mặc kệ tên Lý Hiên

kia có địa vị, hắn cũng không thể so sánh với Cửu trưởng lão.

Vì vậy, mặt sẹo vội vàng nói.

“Cửu trưởng lão, nhiệm vụ của ta bị người cưỡng chế thay thế, hơn nữa đó là một người mới. Ta cẩn thận cố gắng nhiều năm, nhưng lại đổi lấy kết quả bị người khác thay thế.”

“Còn có chuyện như vậy sao?! Nói cho ta xem, kẻ nào to gan như vậy.” Cửu trưởng lão cau mày nói.

“Là Vương chủ quản, hắn giao nhiệm vụ ở khu ngự thú của ta cho một người mới tên là Lý Hiên.” Mặt sẹo vội vàng đáp.

“A? Lý Hiên?”

Cửu trưởng lão hơi sửng sốt, tùy tiện nói: “Cái gì, ta còn nhiệm vụ liệp sát phải rời tông môn, ta đi trước đây.”

Vèo!

Cửu trưởng lão trực tiếp bay đi, để lại mặt sẹo lảo đảo trong gió.

Bây giờ đầu óc của hắn đang ở trong trạng thái rối rắm, đại não giống như bị bôi keo, hoàn toàn không thể vận chuyển, cả người đông cứng tại chỗ như kẻ ngu.

Sau một khoảng thời gian dài, mặt sẹo cuối cùng cũng tỉnh lại, tức giận nói.

“Đáng giận! Thế mà ngươi lại lấy lý do này ra lừa gạt ta, phương hướng rời tông môn là hướng này cơ. A a a a, tức chết ta!”

Mặt sẹo bị chọc tức đến nghiến răng nghiến lợi, cả người suýt nữa nổ tung.

Bên kia.

Lý Hiên và Nam Hy cưỡi Liệt Diễm Cuồng Sư đi đến khu ngự thú. Trên đường đi, hai người thấy không ít người đi về phía khu ngự thú.

Thấy vẻ mặt tò mò của mọi người, Nam Hy mỉm cười.

“Yêu thú dị chủng rất hiếm thấy, lần này tông chủ bắt được cự hổ dị chủng nên hấp dẫn rất nhiều người, Lý Hiên, ngươi đã từng gặp yêu thú dị chủng chưa?”

“Ta từng gặp rồi.”

Lý Hiên bình tĩnh đáp lại một câu.

“Hóa ra là đã từng gặp rồi, ta còn tưởng ngươi chưa từng gặp. Thật ra ta đã từng gặp mèo dị chủng là trong rừng rậm Mê Vụ một lần.”

“Lúc đó ta muốn thuần hóa nó, đáng tiếc thất bại, đối phương hoàn toàn không để ý đến ta, thậm chí nó còn tỏ ra khinh thường, khiến ta tức điên lên.” Nam Hy nghĩ đến kinh nghiệm trước đây, khuôn mặt nhỏ hiện lên chút phiền muộn.

“Thất bại là bình thường, yêu thú dị chủng rất kiêu ngạo.” Lý Hiên gật đầu.

Chương 244. Lùi một bước và càng nghĩ càng tức (2)

“Đụng vậy, yêu thú dị chủng là Yêu vương trời sinh, bọn chúng kiệt ngạo bất tuần, căn bản là không thể bị thuần hóa, lúc trước ta còn tưởng dựa vào thân phận Ngự Thú Sư của mình là có thể thành công.”

“Kết quả là hiện thực đã hung hăng day cho ta một bài học. Sau khi trải qua thất bại lần đó, ta hoàn toàn nhận thức được sự phi thường của yêu thú dị chủng, hiểu rõ rằng bọn chúng thà chết chứ không chịu khuất phục.”

“Đương nhiên, ta cũng nhận ra điểm thiếu sót của mình, rốt cuộc, ta cũng chỉ mới là người tu tiên Luyện Khí tầng thứ mười, căn bản không có tư cách thuần hóa yêu thú dị chủng.”

Nam Hy lắc đầu, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên sự thất bại và không cam lòng.

“Ừ.”

Lý Hiên gật đầu với vẻ mặt bình thường, giống như biết Nam Hy chắc chắn thất bại.

Nam Hy thấy dáng vẻ bình tĩnh của Lý Hiên thì không khỏi muốn trêu chọc Lý Hiên.

“Lý Hiên, lúc trước ngươi có thể chạm vào đầu của Liệt Diễm Cuồng Sư, không biết lần này ngươi có thể sờ đầu của cự hổ dị chủng không?”

“Có thể.”

Lý Hiên gật đầu một cách đương nhiên, đó là cự hổ dị chủng của mình, hắn không thể sờ mới lạ.

“Ngươi tự tin thế cơ à?” Nam Hy hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy, ta không chỉ có thể sờ nó, mà còn có thể thuần hóa nó.” Lý Hiên cười tự tin.

“Thuần hóa sao?”

Nam Hy khẽ nhướng đôi lông mày xinh đẹp của mình, đói mắt to xinh đẹp cẩn thận quan sát Lý Hiên.

Thấy vẻ mặt tự nhiên của Lý Hiên không giống như nói khoác, Nam Hy kinh ngạc.

Nam Hy hỏi lại với vẻ không xác định: “Thật sao? Ngươi thật sự có thể thuần hóa nó sao? Đây là yêu thú dị chủng, không phải yêu thú bình thường.”

“Ta biết, sao vậy? Ngươi không tin ta có thể thành công à?” Lý Hiên nhìn Nam Hy với dáng vẻ hiên ngang.

“Không phải là ta không tin ngươi, chẳng qua ta cảm thấy có chút không chân thực.” Nam Hy lắc đầu.

Nàng cảm thấy Lý Hiên không giống như đang nói dối, giống như hắn thật sự định làm thế.

Kết quả như vậy khiến Nam Hy cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng.

Trong cuộc đời mình, Nam Hy chưa từng nghe thấy có ai có thể thuần hóa yêu thú dị chủng.

Ngay cả Bá Thiên Tông lớn mạnh còn thất bại, đến cả trăm

năm cũng không thể thành công.

Mà bây giờ, Lý Hiên nói hắn có thể, việc này thật sự làm Nam Hy hoảng hốt.

Lý trí nói với nàng rằng điều đó là không thể, nhưng sau khi tiếp xúc với Lý Hiên một thời gian, nàng cảm thấy Lý Hiên sẽ không nói dối, cho nên Nam Hy dao động.

Nhưng nghĩ đến việc yêu thú dị chủng chưa bao giờ bị thuần hóa, nàng không thể không hỏi: "Ngươi thật sự có thể thuần hóa nó sao?"

"Thật."

Lý Hiên gật đầu khẳng định, nói tiếp: "Không thì thế này đi, nếu ta có thể thuần hóa nó, ngươi sẽ bái ta làm sư phụ, thế nào?"

"Ờm…"

Nam Hy hơi mím đôi môi hồng, đôi mắt to sáng ngời cẩn thận quan sát Lý Hiên một lúc, ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, nàng hơi lơ đễnh.

Một lát sau.

Nàng nghiến hàm răng trắng, nghiêm túc nhìn Lý Hiên một lúc rồi đưa ra một quyết định to lớn.

"Được, nếu ngươi thật sự có thể thuần hóa con yêu thú dị chủng này, ta sẽ bái ngươi làm sư phụ."

"Nhưng nếu ngươi thua, ngươi nhất định phải đồng ý với ta một điều kiện và không được phép từ chối."

"Được!" Lý Hiên quả quyết gật đầu.

"Ngươi không hỏi ta đó là điều kiện gì sao?" Khuôn mặt nhỏ

của Nam Hy ửng hồng, đôi mắt to sáng ngời chớp chớp.

“Không cần, dù sao ngươi chắc chắn sẽ thua.” Lý Hiên thờ ơ xua tay.

“Ngươi!”

Nam Hy tức đến mức muốn xông lên cắn Lý Hiên mấy phát, thực sự là dáng vẻ này của Lý hiên quá chọc tức nàng, hoàn toàn không coi trọng nàng.

Nhưng tính cách lạnh nhạt của Lý Hiên lại vô cùng cuốn hút, Nam Hy đành lườm Lý Hiên và tự hờn dỗi một mình.

Bên cạnh.

Lý Hiên liếc Nam Hy với vẻ nghi ngờ, hắn không biết tại sao nữ tử này lại nhìn hắn chằm chằm, hắn cảm thấy hơi khó hiểu.

“Vẫn là Tiểu Tần Nguyệt nhà ta tốt nhất.” Lý Hiên nói thầm, trong đầu không khỏi nghĩ đến dáng vẻ thông minh và đáng yêu của Tần Nguyệt, trong lòng càng tưởng niệm.

Trong khi hắn tưởng niệm, bọn họ cuối cùng cũng đến khu ngự thú, nhìn thấy khu ngự thú rộng lớn được trận pháp bao phủ.

Khu ngự thú được trận pháp phân chia thành các khu cho rất nhiều yêu thú, chúng được sắp xếp ở những khu vực khác nhau.

Ở khu vực trận pháp số một của khu ngự thú, rõ ràng đó là chỗ ở của cự hổ dị chủng.

Lúc này, cự hổ dị chủng đang nằm nhắm mắt, quanh người tỏa ra yêu thí nồng đậm.

Một đám người tu tiên đứng bên ngoài trận pháp, quan sát từ vị trí cách đó chừng trăm thước. Bọn họ không dám đến quá gần trận pháp, dường như sợ khiến cự hổ dị chủng tức giận.

“Yêu khí quá mạnh mẽ, mới chỉ nhất giai thôi mà đã có uy lực như vậy, không hổ là dị chủng.” Một người tu tiên tán thưởng.

“Đây là trận pháp ngăn cách, nếu thả con dị chủng này ra, uy thế sẽ càng mạnh!”

“Nghe nói dị chủng có thể chiến đấu vượt cấp, thậm chí vượt hai, ba cấp. Điều đó là thật sao?”

“Là thật. Yêu thú dị chủng là vương giả trời sinh, chúng có thể phách mạnh mẽ, sức chiến đấu vượt xa các yêu thú cùng cấp khác, nên chiến đấu vượt cấp là rất bình thường.”

…

Một đám người tu tiên bàn luận sôi nổi, nói về sự mạnh mẽ của yêu thú dị chủng, đồng thời bọn họ cũng khao khát sở hữu một con yêu thú dị chủng.

Đáng tiếc, ngay cả đến gần bọn họ cũng không dám, chỉ có thể quan sát từ xa.

Chương 245. Nghiến răng nghiến lợi

Lúc này, có người nhìn thấy Liệt Diễm Cuồng Sư xuất hiện, thấy Lý Hiên và Nam Hy cưỡi chung.

“Là Nam Hy sư tỷ, nàng ngồi cưỡi chung vật cưỡi với một nam tử sao? Tên nhóc này là ai!” Một tu sĩ mới trở về tông môn không lâu nên không nhận ra Lý Hiên.

“Hắn tên là Lý Hiên, càng ngày càng có danh tiếng trong tông môn, bởi vì hắn và Băng Huyên Nhi sư tỷ cũng rất thân thiết. Lần trước hắn nấu ăn, hắn còn nhờ Băng Huyên Nhi sư tỷ rửa chén cho.”

“Băng Huyên Nhi sư tỷ? Đệ nhất mỹ nữ nước Đại Hạ?” Có người trợn tròn mắt không dám tin.

“Đúng vậy, chính là nàng, Ngươi có thể tưởng tượng ra cái cảnh Băng Huyên Nhi sư tỷ băng thanh ngọc khiết ngồi cạnh Lý Hiên rửa chén không?”

“Má ơi, đó là Băng Huyên Nhi sư tỷ đấy, nàng lại giúp người khác rửa chén. Đáng giận, tên nhóc này quá may mắn.”

“Đây chỉ may mắn, hắn để Băng Huyên Nhi sư tỷ rửa chén, bây giờ lại cưỡi chung thú cưỡi với Nam Hy sư tỷ, thật sự là may mắn đến nổ tung.”

“Mẹ kiếp, ta sống ba mươi năm, đến cả nữ tử xấu xí cũng chẳng hề để ý đến ta, kết quả tên nhóc này lại thân cận với hai người đẹp, thật sự quá vô lý.”

“Đúng vậy! Thật sự tức chết người.”

…

Một đám người túm tụm bàn luận sôi nổi, nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Hiên, ước gì mình có thể đá bay Lý Hiên và thế vào chỗ hắn.

Sự thay đổi cảm xúc của bọn họ cũng cung cấp cho Lý Hiện một lượng cảm xúc tiêu cực.

Giá trị cảm xúc là thứ tốt, có bao nhiêu Lý Hiên cũng không chê nhiều, thậm chí hắn định sau này tiếp tục kích thích người khác, kiếm thêm cảm xúc.

Dĩ nhiên, thu đồ đệ mới là trọng điểm, vì vậy Lý Hiên nhìn về Nam Hy, người có đôi chân đẹp đang mặc bộ áo giáp vàng.

“Đưa ngọc phù của người quản lý cho ta.”

“Đây.”

Một ngọc phù xuất hiện trong bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Nam Hy. Nàng đưa cho Lý Hiên: “Ngươi đi qua đó thật sao, sẽ rất nguy hiểm.”

“Không sao, cứ nhìn cho kỹ là được.”

Lý Hiên nói xong, bóng người phiêu nhiêu bay lên trong gió và chầm chậm đáp xuống đất trong cơn gió,hắn bước từng bước về phía khu vực trận pháp số một.

“Ta đi cùng ngươi.”

Nam Hy sợ yêu thú dị chủng khiến Lý Hiên bị thương nên vội càng đi theo Lý Hiên, cùng hắn đi về phía trước.

Thực lực của nàng đủ mạnh, với thực lực của nàng, ngay cả

khi yêu thú nhất giai bất ngờ tấn công mạnh mẽ, nàng vẫn có thể bảo vệ Lý Hiên an toàn rút lui.

"Không cần phải bảo vệ ta, nó sẽ không làm tổn thương ta." Lý Hiên lắc đầu nói.

"Ai bảo vệ ngươi, ta chỉ đi theo ngươi xem náo nhiệt thôi."

Nam Hy nhất quyết không thừa nhận việc mình bảo vệ Lý Hiên, giả vờ như không quan tâm, lấy một xâu kẹo hồ lồ từ trong túi Càn Khôn ra, cắn một miếng.

Lúc này.

Nàng nhớ tới bản thân chỉ có một xâu, bên cạnh còn có Lý Hiên tuấn mỹ, nàng do dự nói: "Ngươi có muốn ăn một miếng không?"

"Ngươi đã ăn rồi, ta sẽ không ăn đâu." Lý Hiên nói với vẻ ghét bỏ.

"Ngươi...."

Nam Hy vô cùng tức giận, nàng siết chặt nắm đấm, rất muốn đánh Lý Hiên một trận, nhưng cuối cùng vẫn không ra tay.

Bởi vì đại mỹ nữ như nàng có rất nhiều người yêu thích, những người khác đều cảm thấy hạnh phúc khôn cùng nếu như được đi cùng nàng.

Mà kẹo hồ lô nàng ăn dở trước giờ chưa từng đưa cho người khác, đây là lần đầu tiên nàng đưa cho người khác.

Vậy mà Lý Hiên thì hay rồi, hắn lại dám ghét bỏ kẹo hồ lô mà nàng đã ăn, Nam Hy thiếu chút nữa đã muốn nổi điên.

Nhưng nhìn thấy đôi mắt đen như mực của Lý Hiên, nhìn vào dung nhan anh tuấn đó, nghĩ đến Lý Hiên có nhiều tài nghệ như

vậy, cơn giận trong lòng Nam Hy lập tức tan đi một nửa.

Cuối cùng nàng chỉ đành bất đắc dĩ trừng mắt Lý Hiên, quay đầu lại bắt đầu hờn dỗi.

Xung quanh.

Có rất nhiều người đang âm thầm chú ý đến Lý Hiên và Nam Hy, dù sao Nam Hy cũng là danh nhân trong Thanh Liên Tông, dù là về thực lực hay sức chiến đấu, nàng đều đứng tốp đầu trong số các đệ tử.

Khi thấy Lý Hiên và Nam Hy sư tỷ thân thiết như vậy, bọn họ vừa ghen ghét, vừa đố kị lại hận thù.

Nhưng giờ thì hay rồi.

Nam Hy sư tỷ đưa kẹo hồ lô mình đã cắn qua đưa cho Lý Hiên ăn, thế mà Lý Hiên lại ghét bỏ, điều này khiến đám người xung quanh tròn mắt nhìn.

"Tiểu tử này trâu bò thật đấy, vậy mà lại dám ghét bỏ Nam Hy sư tỷ, ghét bỏ một đại mỹ nữ như vậy."

"Đúng vậy, nếu Nam Hy sư tỷ đưa kẹo hồ lô cắn dở cho ta, ta nhất định sẽ lập tức nuốt xuống, không những không ghét bỏ, ngược lại còn cảm thấy rất hạnh phúc."

"Có thể ăn kẹo hồ lô mà Nam Hy sư tỷ đã cắn, nhất định là phúc ba đời. Lý Hiên thì hay rồi, lại dám ghét bỏ Nam Hy sư tỷ."

"Mấu chốt là Nam Hy sư tỷ bị ghét bỏ mà còn chưa đánh người. Theo tính cách trước đây của nàng, tuyệt đối sẽ nổi giận, nhưng bây giờ nàng chỉ trừng Lý Hiên một cái."

"Còn nữa còn nữa, Nam Hy sư tỷ ngay cả khi trừng mắt cũng xinh đẹp như vậy, trông càng có hương vị nữ nhân hơn."

“Đại mỹ nữ như thế, chúng ta có đốt đèn lồng cũng không tìm được. Lý Hiên lại dám ghét bỏ. Đúng là đã không so sánh thì thôi, thật là tức muốn chết mà."

...

Đám người vừa ghen ghét, đố kị lại hận thù mà nhìn, cảm thấy thế giới quá bất công, tại sao mỹ nữ đều đi tìm Lý Hiên, mà Lý Hiên còn làm ra vẻ ghét bỏ nữa chứ.

Chương 246. Thiên Địa Chi Thủ

Bọn họ rất muốn nói, nếu mỹ nữ tìm bọn họ, bọn họ nhất định sẽ dỗ dành nàng, quan tâm nàng đến nơi.

Đáng tiếc bọn họ chỉ có thể nhìn, vừa ghen ghét lại vừa đố kỵ.

Dưới ánh mắt của những người này.

Lý Hiên bước từng bước, cùng đại mỹ nữ Nam Hy đi về phía trận pháp đầu tiên.

Cũng đúng lúc này.

Một tu sĩ trên mặt có vết sẹo bay từ xa đến, đáp xuống bên trên một tảng đá lớn, kìm nén uất ức trong lòng nói với Lý Hiên.

"Là ngươi cướp đi nhiệm vụ người quản lý khu ngự thú của ta, ngươi đã có bối cảnh, có thân phận rồi, tại sao còn cướp nhiệm vụ của ta? Tại sao!"

"Cướp nhiệm vụ của ngươi?"

Lý Hiên cau mày, cảm nhận những cảm xúc tiêu cực phát ra từ đối phương, hắn bước tới bên cạnh trận pháp, đặt ngọc phù trận pháp vào giữ trận pháp, lựa chọn hủy bỏ.

Sau đó, Lý Hiên tự tin mỉm cười: "Rất đơn giản, bởi vì nó."

Rống!

Tiếng gầm rung trời vang vọng bốn phía.

Theo sau tiếng gầm, một con cự hổ to lớn và ngạo nghễ, vả

người phát ra yêu khí mạnh mẽ xuất hiện, lao về phía Lý Hiên.

Tốc độ của nó vô cùng nhanh, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, nó đã đến trước mặt Lý Hiên.

Ngay khi mọi người nghĩ sắp xảy ra chuyện.

Một cảnh tượng khó tin đã xuất hiện.

Chỉ thấy sau khi đáp xuống đất, con cự hổ dị chủng này không những không tấn công Lý Hiên mà còn hưng phấn chạy vòng quanh Lý Hiên giống như một con mèo lớn, thậm chí còn để lộ cái bụng lăn lộn trước mặt Lý Hiên.

Một màn đó, cảnh tượng như vậy.

Khiến tất cả những người chứng kiến đều câm nín.

Đại mỹ nữ Nam Hy luôn đứng cạnh Lý Hiên lại càng giống một chú mèo bị câm, đứng ngây ra tại chỗ.

"Đúng là con hổ ngốc, to như vậy mà còn bị bắt, ngu ngốc muốn chết." Lý Hiên trách cứ, đá cự hổ dị chủng một cái.

"Ngao!"

Cự hổ dị chủng khẽ ngao một tiếng, cái đầu lớn của nó cọ Lý Hiên, dáng vẻ uất ức đáng thương.

Cảnh tượng này.

Khiến các tu sĩ vừa hoàn hồn lại một lần nữa sững sờ tại chỗ, cái miệng nhỏ của đại mỹ nữ Nam Hy mở ra thành hình chữ O, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Còn tu sĩ mặt sẹo thì bất động như hóa đá, trong đầu như bị quét đầy hồ dán, không thể suy nghĩ bất cứ điều gì.

Trước đó hắn đã nghĩ đến nhiều mặt, suy đoán về thân phận và bối cảnh của Lý Hiên.

Nhưng hắn có nghĩ thế nào cũng không ngờ được tới, thứ mà Lý Hiên thực sự dựa vào lại là dị thú. Hắn có thể tùy ý dạy dỗ khiển trách và dạy dỗ dị thú, có thể thấy rõ ràng là đã thuần phục được dị thú.

Bản lĩnh thuần phục dị thú tới trình độ này, đừng nói là người quản lý dị thú, cho dù đưa cho chức chủ quản cũng không quá.

Vì vậy tu sĩ mặt sẹo hoàn toàn bị đả kích, trong lòng lạnh lẽo, hai mắt xanh lét.

Trong không khí như vậy.

Mọi người nhìn thấy cự hổ dị chủng quỷ xuống trước Lý Hiên mới dần dần phản ứng lại, kìm nén sự khó tin trong lòng, nói.

"Quá trâu rồi đó, đây là cự hổ dị chủng đấy, vương giả trời sinh, thế mà lại bị tiểu tử này thuần phục."

"Ta nghe nói Bá Thiên Tông trải qua trăm năm cũng không cách nào thuần phục được dị chủng yêu thú, tu sĩ bình thường lại càng không thể làm được."

“Nhưng ai có thể ngờ được Lý Hiên lại có bản lĩnh như vậy, thật không thể tin được."

"Khó trách hắn lại có mối quan hệ tốt với Nam Hy sư tỷ và Băng Huyên Nhi sư tỷ như thế, hóa ra là người ta thật sự có bản lĩnh."

...

Đám người thảo luận xôn xao, nhìn Lý Hiên với ánh mắt thán phục.

Còn về Nam Hy.

Nàng ngây người nhìn Lý Hiên đang cưỡi cự hổ, nhìn Lý Hiên uy phong lẫm liệt, dung nhan tuấn mỹ, nàng không khỏi thất thần.

"Đi thôi."

Lý Hiên gọi Liệt Diễm Cuồng Sư, để nó chở Nam Hy theo, sau đó hai người bọn họ mỗi người cưỡi một con yêu thú, đi về phía tiểu viện tiểu viện U Tĩnh.

Trong suốt quá trình này, Nam Hy luôn trong trạng thái ngây người, rất lâu sau mới khôi phục lại.

Đợi cho đến khi tới tiểu viện của Lý Hiên.

Sau khi Nam Hy được đưa đến chủ phòng, nàng mới dần khôi phục lại tinh thần, sau đó nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt phức tạp.

"Ngươi thật sự làm được rồi, có thể nói cho ta biết tại sao không?"

"Bởi vì ta có một loại thiên phú đặc biệt là Hòa Hợp Với Tự Nhiên, có thể làm bạn với các sinh vật tự nhiên. Được rồi, bái sư đi, đã đến lúc ngươi thực hiện lời hứa rồi." Lý Hiên mong chờ nói.

"Ngươi muốn ta bái sư đến vậy sao? Có thể đổi sang kiểu quan hệ khác được không?" Nam Hy nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình.

"Ngươi muốn nuốt lời?" Lý Hiên hơi cau mày.

"Được rồi, ta sẽ bái sư."

Nam Hy cuối cùng cũng xác định được, Lý Hiên chỉ đơn thuần là muốn thu nàng làm đồ đệ.

Nàng thở dài một hơi, cúi thấp đầu trước Lý Hiên: "Bái kiến sư phụ."

‘Ting! Ngài thành công thu nhận một đệ tử có thiên phú tuyệt phẩm, nhận được phần thưởng trân quý: Trường Sinh Chi Thể.’

‘Ting! Đồ đệ của ngài là vai phụ thiên mệnh, nhận thêm một phần thưởng đặc biệt: Thiên Địa Chi Thủ.’

‘Trường Sinh Chi Thể: Tuổi thọ tăng thêm một nghìn năm, có thể thăng cấp. Thể chất này chỉ có tác dụng với bản thể của ngài, hiệu quả của nó tương tự như phiên bản thấp hơn của thịt Đường Tăng. Xin hãy chú ý để tự bảo vệ mình.’

‘Thiên Địa Chi Thủ: Mắt trái của ngài là tay của trời, mắt phải là tay của đất, có thể thông qua hai mắt phóng ra hai chiêu thức cường đại.

Chương 247. Thiên Địa Chi Thủ (2)

Lưu ý 1: Năng lực này cực kỳ có hại cho mắt, trừ phi dùng thêm bảo vật nghịch thiên, nếu không thì không thể khôi phục.

Lưu ý 2:Chỉ có chủ thể mới có thể sử dụng năng lực này, phân thân không sử dụng được, nhưng có thể được sử dụng từ xa thông qua phân thân hoặc vật trung gian.'

Theo âm thanh thông báo máy móc, một dòng nước ấm áp chảy trong cơ thể Lý Hiên, chạy dọc tứ chi bách hải, cơ thể bắt đầu xảy ra biến đổi từ trong ra ngoài.

Không chỉ có vậy.

Lý Hiên cảm thấy rằng đôi mắt của mình cũng có sự thay đổi.

Lực lượng thần bí được khắc sâu dưới đáy mắt, từ từ ngưng tụ thành một hoa văn đặc biệt, cuối cùng triệt để bị ẩn giấu.

Lý Hiên cẩn thận quan sát vẻ ngoài của mình qua Góc Nhìn Thượng Đế, thấy rằng không có thay đổi đặc biệt nào, đôi mắt hắn vẫn đen như mực, không thấy có gì khác biệt.

Điều này cũng khiến Lý Hiên thở phào một hơi, hắn quay sang nhìn đại mỹ nữ Nam Hy xinh đẹp phóng khoáng, đỡ nàng dậy.

"Kế tiếp, ta sẽ truyền cho ngươi một ít kiến thức hữu dụng."

Lý Hiên giơ ngón trỏ lên, điểm nhẹ vào giữa lông mày của Nam Hy, bắt đầu truyền thụ kiến thức tu hành.

Những kiến thức này nhiều vô cùng, trong đó có cảm ngộ về tầng thứ ba của Thanh Liên Kiếm Điển (Thanh Liên Kiếm Điển).

Tầng ba của Thanh Liên Kiếm Điển là Bộ Bộ Sinh Liên, cảm ngộ về tầng này có hữu ích rất lớn với Nam Hy chỉ mới đạt tới Chỉ Tiêm Thanh Liên.

Cân nhắc đến việc Nam Hy thường ra ngoài tông môn chiến đấu một mình, Lý Hiên cũng truyền luôn kiến thức về trận pháp và phong ấn cho nàng.

Những kiến thức này sẽ giúp đỡ nàng, để nàng có thể bố trí trận pháp tự bảo vệ mình khi nghỉ ngơi một mình bên ngoài.

Sau khi truyền xong.

Nhìn thấy Nam Hy nhắm mắt bất động, Lý Hiên ngồi trên ghế, cẩn thận kiểm tra hai năng lực mình vừa có được.

Cần kiểm tra đầu tiên đương nhiên là Trường Sinh Chi Thể, thể chất này giúp tuổi thọ của hắn tăng thêm một nghìn tuổi, tuổi thọ dài như vậy thật sự là một điều bất ngờ đáng mừng.

Chỉ là nghĩ đến thể chất của mình là phiên bản thấp hơn của thịt Đường Tăng, Lý Hiên cũng bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc.

Hắn không muốn gặp phải cảnh bị yêu ma quỷ quái tranh giành, càng huống chi là yêu ma quỷ quái muốn ăn thịt hắn.

"Nhất định phải che giấu kỹ thể chất này, ta không muốn bị yêu quái bắt đi đâu."

Lý Hiên lẩm bẩm, lợi dụng năng lực Siêu Ẩn Nấp của mình để che giấu bản thân hoàn toàn, thực lực thể hiện ra bên ngoài vẫn là Luyện Khí tầng ba.

Sau khi Siêu Ẩn Nấp xong, Lý Hiên gật đầu hài lòng, chuyển sang năng lực đặc biệt Thiên Địa Chi Thủ.

Hắn có thể cảm nhận được trong đôi mắt mình ẩn chứa hai cỗ lực lượng cường đại, chỉ cần hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể phóng ra hai lực lượng này.

Thế nhưng.

Tác dụng phụ cũng rất rõ ràng, Lý Hiên không muốn hai mắt mình xảy ra chuyện, cho dù là thị lực giảm đi một chút cũng không được.

Vì vậy Lý Hiên chỉ kiểm tra một chút, dần hiểu rõ hai cỗ lực lượng này.

Ở phía khác.

Trong đại điện của Thanh Liên Tông.

Tông chủ và nhóm cao tầng ngồi cùng nhau, nghiêm túc bàn về chuyện của Lý Hiên.

"Không ngờ tới Lý Hiên thật sự làm được, vậy mà hắn lại thuần phục được cự hổ dị chủng. Đúng là quá khó tin!"

"Đúng vậy, vương giả trời sinh lại bị thuần phục, đúng là khiến người ta không dám tin."

"Chỉ có thể chứng tỏ, Lý Hiên là niềm hy vọng cho sự quật khởi của Thanh Liên Tông chúng ta, chúng ta phải dồn toàn lực bồi dưỡng hắn."

"Đúng, ta đề nghị lập tức thăng hắn làm đệ tử hạch tâm, đồng thời âm thầm giao tài nguyên và chăm sóc hắn."

"Được, chúng ta cứ làm như vậy đi."

…

Thông qua cao tầng nhất trí quyết định.

Lý Hiên, người vốn là đệ tử mới nhập môn, được đặc cách thăng cấp thành đệ tử hạch tâm, trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm.

Có người đố kỵ, nhưng sau khi nghe nói Lý Hiên đã thuần phục được yêu thú dị chủng, cũng vô cùng kinh hãi, không dám nói thêm lời ghen ghét nữa.

Cho đến lúc này.

Thân phận đệ tử hạch tâm của Lý Hiên đã chính thức được xác nhận, hắn trở thành một trong mười đệ tử hạch tâm đứng đầu của Thanh Liên Tông, khiến rất nhiều người hâm mộ không ngớt.

Cứ như vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua ba tháng.

Trong ba tháng qua, nước Đại Hạ tương đối yên ổn, điều duy nhất không yên ổn là chuyện có hàng chục vạn hoạt tử nhân và người thịt bướu khổng lồ đã xuất hiện tại rừng rậm Hắc Mã vào mấy ngày trước.

Những sinh vật tà ác này vốn định tấn công thành Hắc Mã, nhưng tất cả đều hóa thành tro bụi trong sự tự bạo đáng sợ của Huyết Phân Thân.

Những sinh vật tà ác này còn chưa ra khỏi rừng đã xong đời, sau đó rừng Hắc Mã lại khôi phục sự yên tĩnh.

Sáng sớm hôm nay.

Khu ngự thú.

Lý Hiên ngồi đả tọa trên đá tu hành trên mái nhà, hấp thụ linh khí của đất trời dưới ánh nắng ban mai.

'Ting! Đệ tử Nam Hy của ngài đã Trúc Cơ hoàn mỹ, trở thành tu sĩ Trúc Cơ, ban thưởng cho ngài: Băng linh căn thăng cấp tuyệt phẩm.'

"Cuối cùng đã Trúc Cơ hoàn mỹ rồi, không nghĩ tới Tình Tự Chi Thủy sẽ thực sự phát huy tác dụng."

Lý Hiên mỉm cười, nghĩ tới chuyện của nửa tháng trước.

Khi đó, hắn đã cho Nam Hy một chút linh tửu có pha Tình Tự Chi Thủy, sau khi nàng uống vào thì cảm thấy có cơ hội đột phá.

Lúc đó Nam Hy vui mừng như điên, ôm Lý Hiên xoay một vòng rồi vội vàng bỏ đi cùng hay vò linh tửu.

Chương 248. Thiên Địa Chi Thủ (3)

Không ngờ, nửa tháng sau, nàng đã thành công Trúc Cơ hoàn mỹ.

Trúc Cơ hoàn mỹ là phương pháp Trúc Cơ đặc biệt của thế giới này, là phương pháp tự mình tiến hành Trúc Cơ mà không cần dựa vào Trúc Cơ đan.

Thông thường, sau khi đạt đến Luyện Khí tầng mười, khi thực lực của tu sĩ sẽ không thể tăng thêm được nữa là có thể thử Trúc Cơ.

Tu sĩ dùng Trúc Cơ đan để Trúc Cơ sẽ có lực chiến đấu cách biệt rất lớn với tu sĩ Trúc Cơ hoàn mỹ, chênh lệch ít nhất là 30%.

Cách biệt ấy, đối với Nam Hy luôn kiêu ngạo mà nói, đương nhiên nàng sẽ Trúc Cơ hoàn mỹ.

Đáng tiếc là nàng đã mắc kẹt nhiều năm mà không thành công, không ngờ lại tìm thấy cơ hội ở chỗ Lý Hiên.

"Nếu đã Trúc Cơ, vậy thì nên tặng cho nàng một món quà."

Lý Hiên nhìn túi Càn Khôn, bên trong có năm mươi món pháp khí nhị giai, tất cả đều là thành quả mà hắn điên cuồng luyện chế gần đây.

Ngoài pháp khí nhị giai, còn có đan dược nhị giai và linh phù nhị giai, tất cả đều có số lượng hơn năm mươi.

"Chỉ trong vòng ba tháng, thực lực của ta đã trở nên mạnh như

vậy, rất nhanh sẽ đạt tới Luyện Khí tầng mười."

Lý Hiên mở giao diện dữ liệu mới ra, kiểm tra tư liệu của chính mình.

Ting!

Lý Hiên: Luyện Khí tầng chín.

Đệ tử: Nam Hy, A Ngốc, Tiêu Kiếm, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

Tuyệt phẩm: Băng linh căn, Địa linh căn, Lôi linh căn, võ tu, kiếm tu, đao tu.

Bị động: Trường Sinh Chi Thể, Thánh Liệu Chi Huyết, Phòng Ngự Siêu Mạnh, Hàn Băng Chi Tâm, Lĩnh Ngộ Chi Tâm, Hòa Hợp Với Tự Nhiên, Miễn Dịch Với Bệnh Độc, Bản năng Chiến Đấu, Tự Phục Hồi Siêu Cấp, Thần Lực Bẩm Sinh.

Thiên phú: Tịnh Hóa, Thiên Địa Chi Thủ, Không Gian Tùy Thân, Tự Bạo, Đóng Băng Vĩnh Viễn, Thuấn Di, Siêu Ẩn Nấp, Triệu Hồi Đại Người Đá, Trấn Áp Tinh Thần, Vũ Trang Phối Hợp, Linh Hồn Giáng Lâm, Góc Nhìn Thượng Đế, Huyết Phân Thân.

Năng lực: Huyết Nhân Ngẫu, Thần Tiễn Thủ, Dẫn Lôi Thiên Hàng, Lôi Đình Kiếm Pháp, Lôi Đình Đao Pháp, Thiểm Điện Bộ, Ngự Kiếm Thuật...

Phụ trợ: Linh phù sư nhị giai, luyện khí sư nhị phẩm, luyện đan sư nhị phẩm, trận pháp phong ấn sư nhị giai, linh trù sư nhất giai, linh họa sư nhất giai, linh tửu sư nhất giai.

(Tác giả có sự thay đổi)

...

Lý Hiên nhìn vào giao diện dữ liệu của mình, nhìn năng lực

dần mạnh lên, hắn không khỏi mỉm cười.

Trong khoảng thời gian này, đệ tử của hắn đều thăng cấp, tương ứng, hắn cũng nhận được rất nhiều thu hoạch, thiên phú, năng lực, phụ trợ, thực lực đều tăng vọt.

Từ khi hắn gia nhập tông môn đến giờ mới được ba bốn tháng mà đã mạnh như vậy.

Những người nhập tông môn cùng với hắn cơ bản đều không thăng cấp, đây chính là cách biệt.

"Cảm giác thực lực gia tăng thật tốt, có điều gần đây nhận được rất ít tin tức phản hồi từ Tống Tiểu Mỹ, không biết tình hình của nàng thế nào."

Lý Hiên cau mày, cảm thấy hơi lo lắng, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Thập Vạn Đại Sơn.

Ở một nơi khác.

Thành Hắc Mã.

Thư đồng của Quân Hí Mệnh ngồi trong phòng, giữa hai lông mày khẽ lóe lên tia huyết quang tàn nhẫn.

Đúng lúc này.

Một bóng người màu đen xuất hiện, đen như mực từ trong lòng đất chui ra, nhìn về phía thư đồng.

"Thư đồng, ngươi thất bại, đã lâu như vậy mà vẫn không thể dẫn dắt Quân Hí Mệnh vào giáo ta, tiếp tục kéo dài, ngươi biết rõ hậu quả rồi đấy." Bóng đen lạnh lùng nói.

"Chuyện này có thể trách ta sao? Theo ghi chép của Hắc Ám Chi Thư, đội quân hoạt tử nhân trong rừng Hắc Mã sẽ xâm chiếm thành Hắc Mã."

“Chúng sẽ giết thê tử của Quân Hí Mệnh, khiến Quân Hí Mệnh phát điên, từ đó bị ta dẫn dụ gia nhập Tế Hiến Thần Giáo của chúng ta.”

“Nhưng ta chờ đợi lâu như vậy, đội quân hoạt tử nhân trong rừng Hắc Mã không những không tấn công được mà còn tự biến mất, chuyện này có thể trách ta sao?"

Thư đồng giận dữ gầm lên, trong mắt đầy tàn nhẫn và điên cuồng.

"Chuyện này..."

Bóng đen im lặng hai giây, cảm thấy chuyện này thật sự không thể trách đối phương, cuối cùng lắc đầu nói.

"Đúng là ngươi không có trách nhiệm quá lớn, là do đám người đội đấu lạp kỳ quái trong rừng Hắc Mã quá, ta hoài nghi là thủ đoạn của những Tà Thần khác.”

“Nhưng ngươi yên tâm, ta đã tìm ra biện pháp giải quyết rồi, nhất định sẽ khiến nước Đại Hạ lâm vào đại nạn."

"Hử? Biện pháp gì?" Thư đồng vội hỏi.

“Ngươi có còn nhớ thiên tai Quỷ Dị lúc đầu không?” Bóng người đen xì đột nhiên hỏi.

“Nhớ, không phải nó đã bị Nguyệt phán xử bắt đi rồi sao?” Thụ đồng nhíu mày.

“Đúng, nhưng giày của nàng vẫn còn ở đây, ta đã tìm thấy vị trí của đôi giày.”

“Nếu như ngươi có thể dẫn dụ giày đến rừng rậm Hắc Mã và mỏ quặng Bạch Vân, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện vô cùng tuyệt vời.”

Bóng người màu đen cười hi hi, trong âm thanh lộ ra sự lạnh băng.

“Cách hay đấy, thiên tai cấp Quỷ Dị để lại đôi giày, nếu như bị ngụy quỷ dị thôn phệ, vậy thì….”

Trong thụ đồng lóe lên sự điên cuồng, ấn đường từ từ nứt ra, lộ ra một thụ đồng màu máu.

…

Thanh Liên Tông.

Tiểu viện thuộc khu ngự thú.

Lý Hiên lẳng lặng ngồi bên cạnh bàn trà, nhìn đại mỹ nữ Nam Hy tư thế hiên ngang đối diện, lắng nghe nàng thuật lại quá trình thăng cấp.

Do vui mừng quá mức, cặp mắt to kia của nàng cong thành vầng trăng khuyết, trông hoạt bát hơn nhiều.

Đợi đến khi nàng nói xong, Lý Hiên lấy một cái túi Càn Khôn mới ra và đưa cho Nam Hy.

“Nè, đây là quà tặng vì ngươi đã thăng cấp.”

“Ừ, cảm ơn ngươi, Lý Hiên.”

Chương 249. Tiến hóa thành Hàn Băng Cự Hổ

Nam Hy vui vẻ nhận lấy món quà, không hề mở ra xem, trái lại còn giắt nó bên hông.

Cân nhắc tỉ mỉ sẽ phát hiện nàng mãi vẫn không gọi Lý Hiên là sư tôn, chỉ vì nàng vẫn luôn có suy nghĩ không an phận đối với Lý Hiên.

“Lý Hiên, ta đã thăng cấp Trúc Cơ kỳ, sau này sẽ là Chấp sự của tông môn, cần trấn thủ một phương. Chẳng bao lâu nữa phải rời khỏi tông môn, ngươi có muốn đi cùng ta không?”

Nam Hy nói xong thì mong chờ nhìn Lý Hiên, hy vọng Lý Hiên có thể đi cùng nàng.

“Không, gần đây luôn cảm thấy có chuyện sắp xảy ra, ta vẫn nên là ở lại tông môn đợi thôi.” Lý Hiên lắc đầu từ chối.

Hai ngày này, Huyết Phân Thân của hắn đã phát hiện hắc khí nồng nặc hình thành trên không trung rừng rậm Hắc Mã và khu quặng Bạch Vân, và có xu hướng càng tụ càng nhiều.

Rõ ràng là có chuyện sắp xảy ra rồi, Lý Hiên không muốn ra ngoài đụng phải nguy hiểm.

“Lý Hiên, ta đã là tu sĩ Trúc Cơ, đủ mạnh để bảo vệ ngươi an toàn, không cần lo lắng” Nam Hy đầy tự tin nói.

“Không cần, ngươi cứ nâng cao thực lực cho tốt vào, gặp phải nguy hiểm có thể tránh thì tránh, ngoài ra ta sẽ tặng thêm cho ngươi một tấm linh phù.”

Lý Hiên lấy một cái hộp lớn từ trong túi Càn Khôn ra, sau khi mở hộp ra, bên trong xuất hiện mười mấy tấm linh phù rồng bay phượng múa.

Từ bên trong ngăn kín của chiếc hộp, Lý Hiên lấy ra một linh phù màu đen, dúm dó và xấu xí, đưa nó cho Nam Hy.

“Nếu như gặp phải vấn đề không thể giải quyết thì ném linh phù này ra ngoài.”

“Cảm ơn.”

Nam Hy nhìn mấy tấm linh phù xấu xí này, lại nhìn biết bao nhiêu linh phù hoàn chỉnh mà còn sạch bên trong hộp, nàng oán hận lườm Lý Hiên một cái, sau đó nhận lấy linh phù.

“Vậy ta đi trước đây, ta phải học tập thuật pháp Trúc Cơ nhanh nhất có thể, ra khỏi tông môn sẽ không còn cơ hội nữa.”

Nam Hy nói xong, nhìn Lý Hiên một cái thật sâu rồi mới bước chân vội vã rời đi.

Liệt Diệm Cuồng Sư trong tiểu viện nhìn thấy màn này cũng lập tức đứng dậy, nhanh chóng đến trước mặt Lý Hiên, cọ sát vào hắn một cách đáng thương.

“Uống thứ này, bảo vệ nàng cẩn thận.”

Lý Hiên lấy ra một bình linh tửu đổ vào miệng Liệt Diệm Cuồng Sư, sau đó vẫy vẫy tay ra hiệu.

“Gào gào!”

Liệt Diệm Cuồng Sư hưng phấn uống hết linh tửu, cảm nhận Tình Tự Chi Thủy ẩn chứa bên trong linh tửu. Nó lại cọ cọ vào Lý Hiên, rồi mới rời đi.

Gào gào!

Cự hổ dị chủng ở một bên khác của tiểu viện cũng gào thét chạy lại, hai cái chân to chụm vào nhau, làm ra động tác chúc tết với Lý Hiên, vô cùng đáng yêu.

“Nè, cho ngươi.”

Lý Hiên quảng một bình linh tửu sang, nghe tiếng gào hưng phấn của nó, cuối cùng từ trong túi lấy ra hai quả thức tỉnh thú cưng.

Hắn đã có được quả thức tỉnh thú cưng từ lâu, để trong túi Càn Khôn đến quên mất, nếu như không phải nhìn thấy nó khi thu dọn đồ đạc thì hắn cũng không nhớ ra.

“Luôn cảm thấy có chuyện sẽ xảy ra, trước tiên nâng cao chiến lực đã.” Lý Hiên vẫy vẫy tay với không trung.

Rít!

Sau một tiếng kêu chói tai, Lôi Điện Kim Điêu đáp xuống cực nhanh, nhanh chóng đáp trên cánh tay Lý Hiên, cúi đầu trước Lý Hiên.

“Nuốt thứ này vào, hy vọng ngươi có thể thức tỉnh được thiên phú mạnh mẽ, cự hổ, quả này cho ngươi.”

Lý Hiên cho cự hổ và Lôi Điện Kim Điêu ăn quả, dĩ nhiên cũng không quên cho bọn chúng linh tửu.

Hai con yêu thú này vui mừng khôn xiết, lập tức nuốt trái cây xuống, bắt đầu thức tỉnh.

Nửa giờ sau.

Ánh sáng sấm sét lập lòe trong tiểu viện.

Thân thể của Lôi Điện Kim Điêu tăng lên gấp đôi, toàn bộ cơ thể bị sấm sét bao quanh, phát ra giao động mạnh mẽ.

Cự hổ dị chủng bên cạnh càng thêm bất phàm, cả cơ thể dần lột xác chuyển sang màu trắng, một lượng lớn hàn băng chi khí bao trùm lấy nó, cự hổ dần dần tiến hòa thành một con Hàn Băng Cự Hổ oai phong.

“Rất tốt, Hàn Băng Cự Hổ nhất giai trung phẩm, Lôi Điện Kim Điêu nhất giai trung phẩm, Lôi Điện Kim Điêu có thể làm tọa kỵ phi hành của ta rồi.”

Cùng với sự mong chờ, Lý Hiên ngồi lên lưng Lôi Điện Kim Điêu.

Rít!

Sau tiếng rít gào của kim điêu.

Lý Hiên cưỡi Lôi Điện Kim Điêu bay lên không trung, bay lượn trong gió mạnh ở phía chân trời.

“Tốc độ vẫn hơi chậm một chút, còn kém xa so với Tật Phong Ưng.”

Lý Hiên khẽ lắc đầu, trong lòng không mấy hài lòng với tốc độ hiện tại của Lôi Điện Kim Điêu, hắn vẫn muốn Tật Ưng Phong hơn.

Đừng thấy trong tên của Tật Ưng Phong có chữ ưng, cơ thể của nó vô cùng to lớn, sức chịu đựng cực lớn, khả năng phòng thủ kinh người, năng lực cận chiến cũng không tầm thường, còn có thể thả ra phong nhận sắc bén.

Có Tật Ưng Phong, hắn thậm chí có thể dẫn cả nhà đi lên không trung nhâm nhi ly rượu, đây chính là ưu thế của Tật Ưng Phong.

“Đáng tiếc Tật Ưng Phong rất khó tìm, trước tiên tạm dùng con kim điêu này đã.”

Lý Hiên vỗ nhẹ Lôi Điện Kim Điêu, một lần nữa quay về trong tiểu viện, sau đó quay vào phòng bận rộn.

Lôi Điện Kim Điêu biết Lý Hiên không hài lòng về nó lắm, nó buồn bã đi đến một sườn núi nhỏ bên ngoài, ủ rũ đứng trên tảng đá lớn.

Cũng vào lúc này.

Băng Huyên Nhi mặc một bộ trang phục màu trắng giẫm trên phi kiếm, cùng với Nhạc Tử Quân, hai người từ xa bay đến, nhìn thấy Lôi Điện Kim Điêu ủ rũ.

“Ồ, nó vậy mà đã đạt đến nhất giai trung phẩm rồi! Nhanh thật.” Nhạc Tử Quân kinh ngạc.

Chương 250. Thiên Địa Chi Thủ

“Quả thật là rất nhanh, mà còn thức tỉnh được năng lực thiên phú, toàn thân nó đã nói lên tất cả.” Giọng điệu của Băng Huyên Nhi lạnh lùng.

“Thật là một sủng vật tốt, nếu như ta có thể có được nó thì tốt.” Nhạc Tử Quân ngưỡng mộ nói.

“Con Lôi Điện Kim Điêu đi theo Lý Hiên là do hắn nấu đồ ăn ngon, người khác muốn thuần phục căn bản là không thể.”

“Ngươi không có tay nghề nấu ăn, đừng mong có được nó.” Băng Huyên Nhi lắc đầu.

“Không ngờ là nấu ăn ngon lại có thể thu hút yêu thú tốt như thế này, thật là ngưỡng mộ chết mất.”

Nhạc Tử Quân ngưỡng mộ không thôi, dự định sau khi quay về cũng sẽ học trù nghệ cùng người khác. Có điều, lúc này, hắn phát hiện Lôi Điện Kim Điêu rất ủ rũ, ngờ vực hỏi.

“Nó sao vậy, nhìn trông có lẽ rất buồn.”

“Ta đi hỏi xem, vừa hay gần đây ta học được phương pháp ngự thú, có thể giao lưu với nó.”

Băng Huyên Nhi đi đến trước mặt Lôi Điện Kim Điêu, bắt đầu giao tiếp với nó. Một lát sau, Băng Huyên Nhi quay lại với biểu cảm lạ thường.

“Sao vậy, nó tại sao lại ủ rũ như vậy?” Nhạc Tử Quân truy hỏi.

“Là bị Lý Huyên ghét bỏ, Lý Hiên không hài lòng về nó nên nó

mới buồn.” Băng Huyên Nhi giải thích.

“Cái gì? Không hài lòng? Bị Lý Hiên ghét bỏ, nhưng đây là yêu thú nhất giai trung phẩm đó, còn thức tỉnh năng lực thiên phú. Yêu thú tốt như vậy mà Lý Hiên vậy mà còn chê, hắn cũng đòi hỏi cao ghê.”

“Ta liều mạng bao nhiêu năm rồi mà ngay cả một sủng vật cũng không có, cái tên này đã có hai con rồi mà vẫn còn không bằng lòng, ông trời thật bất công.”

Nhạc Tử Quân tự mình mắng mình, nghĩ đến bản thân là đại sư huynh, đã nỗ lực hết sức bấy lâu nay, mà chưa từng có lấy một sủng vật là yêu thú.

Kết quả, một sư đệ vừa gia nhập tông môn được vài tháng đã có đến hai sủng vật, một con trong số đó đã đạt tới trình độ nhất giai trung phẩm. Điều này thật sự khiến người ta cảm thấy ông trời bất công.

Thực ra ông trời bất công hay không thì không biết, Nhạc Tử Quân thấy Lý Hiên vô cùng may mắn, cố gắng lắm cũng có thể hiểu được.

Nhưng Lý Hiên vậy mà còn không mãn nguyện, chê Lôi Điện Kim Điêu nhất giai trung phẩm, vậy mà Lôi Điện Kim Điêu còn không bỏ đi mà chỉ ở đó ủ rũ.

Kết quả thế này khiến Nhạc Tử Quân buồn bực đến tái cả mặt, hận không thể xông lên trời cướp yêu thú nhất giai về.

Nhạc Tử Quân bực mình đen mặt nói.

“Chúng ta đi tìm Lý Hiên, nói cho hắn biết yêu thú nhất giai trung phẩm thức tỉnh thiên phú là đáng quý biết bao. Yêu thú tốt như thế này người khác đều muốn có mà hắn vẫn còn không hài lòng, thật là tức chết người mà.”

Nhạc Tử Quân nói xong, lập tức bay tới tiểu viện trong khu ngự thú của Lý Hiên.

Băng Huyên Nhi đứng tại chỗ lắc lắc đầu, trong lòng nói Lý Hiên vẫn còn có một con linh thú đấy, chẳng qua là ở trong sơn trang Tị Thế dưới núi không mang lên đây.

Nếu như hươu sao nhỏ đến đây, chắc chắn có thể khiến tông môn chấn động.

Bởi vì linh thú vĩnh viễn không bao giờ phản bội, chúng đại diện cho điềm lành, sở hữu kỹ năng thần kỹ thủ hộ, bằng lòng dùng sinh mệnh của bản thân để đánh đổi và bảo vệ người chúng đã công nhận.

Linh thú hiếm thấy như vậy, nếu đám tu sĩ biết được nhất định sẽ điên cuồng, thậm chí có người sẽ tới mua với giá trên trời.

Băng Huyên Nhi cũng rất ao ước có được hươu sao nhỏ, nhưng nàng không có thứ gì có thể đổi lấy linh thú quý giá như vậy, cho dù cộng thêm gia tộc của nàng cũng không được.

"Haiz, muốn có một thú cưng quá mà."

Băng Huyên Nhi khẽ thở dài một hơi, tiến về phía trước với tâm trạng phức tạp, nhưng vừa đi được mấy bước thì nàng nhìn thấy Nhạc Tử Quân đang đứng ngốc trước cửa tiểu viện của Lý Hiên.

"Sao vậy?" Băng Huyên Nhi bước đến rồi nói.

"Ngươi... Ngươi nhìn cự hổ trong tiểu viện." Nhạc Tử Quân chỉ vào cự hổ dị chủng.

"Cự hổ?"

Băng Huyên Nhi ngơ ngác chớp chớp con ngươi xinh đẹp, đôi

mắt to đen nhánh nhìn vào phía trong tiểu viện.

Đợi sau khi nhìn thấy con cự hổ dị chủng trắng muốt bị bao phủ bởi hàn băng trong tiểu viện, Băng Huyên Nhi hoàn toàn sửng sốt.

"Đây... Đây là hàn băng hệ!"

"Phải, hơn nữa hắn cũng tiến hoá đến yêu thú nhất giai trung phẩm rồi, cũng tức là, Lý Hiên có hai con yêu thú nhất giai trung phẩm, hai con đó!" Nhạc Tử Quân ngưỡng mộ không thôi, nói.

"Ta... Ta đi tìm Lý Hiên, ta nhất định phải mua một con thú cưng."

Chân Băng Huyên Nhi chạm nhẹ xuống đất, cơ thể mềm mại phiêu trong gió, bay vào phía trong phòng Lý Hiên, dáng vẻ mờ ảo như thiên tiên kia, quả thực giống như tiên nữ từ trong tranh bước ra.

Cùng với tốc độ bay lượn của nàng, rất nhanh nàng đã tới được trong phòng của Lý Hiên, nhìn thấy Lý Hiên đang vẽ trận bàn.

"Lý Hiên, con cự hổ thức tỉnh này thật sự là hàn băng hệ sao?" Băng Huyên Nhi kích động nhìn Lý Hiên.

"Đúng là hàn băng hệ." Lý Hiên gật gật đầu, tiếp tục vẽ trận bàn.

"Lý Hiên, có thể bán cho ta một con thú cưng không, chỉ cần ngươi bằng lòng bán, muốn cái gì ta đều đồng ý." Băng Huyên Nhi nghiêm túc nói.

"Ngươi chắc chắn chứ?" Lý Hiên mang theo ý cười nhìn vào nàng.

"Ừ, chắc chắn." Băng Huyên Nhi gật gật đầu, trả lời vô cùng quả quyết.

"Như vậy, ta suy nghĩ chút."

Con ngươi đen nhánh của Lý Hiên nhìn chăm chú vào dung mạo đẹp như tiên trên trời của Băng Huyên Nhi, tự hỏi nên làm như thế nào.

Chương 251. Thu nhận Băng Huyên Nhi

An toàn của phụ mẫu luôn là sự lo âu của Lý Hiên, cho dù có hươu sao nhỏ, còn có sự bảo vệ của Huyết Phân Thân, Lý Hiên vẫn rất không yên lòng như cũ.

Nếu như để người của gia tộc Băng Huyên Nhi âm thầm bảo vệ phụ mẫu hắn, vậy thì hắn có thể yên tâm hơn rồi.

Cộng thêm gần đây hắn thu thập được không ít điểm cảm xúc, có thể nuôi tiếp ba con yêu thú nữa, chia ra cho phụ mẫu và Băng Huyên Nhi mỗi người một con.

Dưới sự bảo vệ nhiều tầng như vậy, phụ mẫu sẽ an toàn hơn, Băng Huyên Nhi cũng có thể có được yêu thú nàng thích.

Đối diện.

Băng Huyên Nhi bị Lý Hiên nhìn đến gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, mơ hồ suy đoán Lý Hiên có lẽ định đưa ra điều kiện gì đó quá quắt với nàng, ví dụ như kết thành đạo lữ.

Lúc trước nàng cũng cân nhắc tới việc kết thành đạo lữ với Lý Hiên, kết quả phát hiện chính mình thế mà lại không hề chán ghét, còn có phần mong đợi, giống như bây giờ bị Lý Hiên nhìn chăm chú, nàng thậm chí còn hơi kích động.

"Ta nghĩ kỹ rồi." Lý Hiên bỗng nhiên nói.

"Ngươi quyết định như thế nào?" Hàm răng trắng xinh của Băng Huyên Nhi khẽ cắn đôi môi, hơi xấu hổ cúi đầu xuống.

"Ta một lần nữa giúp ngươi thuần phục một con yêu thú khác, ngươi đồng ý với ta một điều kiện, ngươi thấy thế nào?" Lý Hiên nghiêm túc hỏi.

"Giúp ta thuần hóa một lần nữa? Yêu thú sao?"

Băng Huyên Nhi sửng sốt, con ngươi đẹp như tranh nhìn Lý Hiên.

"Phải, đây không phải là chuyện khó với ta." Lý Hiên quả quyết gật đầu.

"Như vậy à, vậy điều kiện của ngươi là gì?"

Băng Huyên Nhi lựa chọn tin tưởng Lý Hiên, với năng lực thần kỳ của Lý Hiên, nàng cảm thấy xác xuất Lý Hiên thuần hóa được thêm một con yêu thú nữa là rất lớn.

Nhưng về phần điều kiện, nàng vẫn hơi thấp thỏm, quả tim nhỏ cũng đập loạn bịch bịch bịch, giống như có một chú nai con đang chạy nhảy trong lòng.

Đối diện.

Lý Hiên nhìn khí chất lạnh lùng trong trẻo của Băng Huyên Nhi, hắn đang định bảo nàng cử người bảo vệ phụ mẫu hắn, bỗng nhiên thông tin trên người Băng Huyên Nhi biến đổi.

'Băng Huyên Nhi: Một trong tứ đại hộ pháp của hội Thiên Mệnh Cứu Thế, người bảo hộ thời kỳ đầu của Tần Nguyệt, sau này trở thành thị nữ của Lý Hiên, trong thời kỳ đại huỷ diệt, vì cứu Lý Hiên mà chết.'

"Hửm?"

Lý Hiên híp mắt lại.

Ba chữ đại huỷ diệt này khiến Lý Hiên nghiêm túc hẳn đi, nhất

là nhìn thấy Băng Huyên Nhi vì cứu mình mà chết, nhịp tim của Lý Hiên đập nhanh hơn một chút.

Trước đây, khi nhìn thấy thông tin của người khác, cho tới tận lúc này vẫn chưa từng xuất hiện tên hắn bên trong.

Nhưng hiện tại, khi hắn đọc thông tin của Băng Huyên Nhi, tên hắn bỗng nhiên xuất hiện, như vậy là chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Lý Hiên cảm thấy, chuyện này rất có khả năng liên quan tới thực lực của bản thân.

Dựa vào thực lực võ giả của hắn lúc trước, nếu như không có hệ thống, vào lúc mỏ quặng Bạch Vân khuếch tán, hắn có lẽ đã chết rồi, cho dù vượt qua được mỏ quặng, vẫn có nguy cơ của quỷ dị Thiên Tai.

Bây giờ, bởi vì có hệ thống nên hắn trở nên lớn mạnh, vượt qua những nguy cơ này, khiến tên hắn xuất hiện trong đại thế của tương lai.

Lý Hiên có một loại cảm giác, loại đại thế này được tiến hành dựa trên thực lực, nếu hắn tiếp tục nhận đồ đệ, tiếp tục điên cuồng tăng thực lực lên, đại thế cũng sẽ tiếp tục thay đổi.

Điều này trái lại càng khiến Lý Hiên tò mò thêm, hắn tự hỏi nếu như mình trở thành cường giả siêu cấp, có khi nào đại thế của thế giới cũng không thể ảnh hưởng đến hắn hay không?

"Lý Hiên, điều kiện... Điều kiện là gì vậy?"

Băng Huyên Nhi chớp đôi mắt long lanh, không dám tiếp tục nhìn thẳng vào Lý Hiên.

Mới nãy.

Lý Hiên nhìn nàng, nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Giây phút đó, nàng cảm thấy nhịp tim Lý Hiên tăng nhanh, rõ ràng có ý tưởng gì đó, dường như muốn đưa ra yêu cầu ‘quá đáng’.

Điều này cũng khiến Băng Huyên Nhi căng thẳng hơn nhiều, càng thêm ngượng nghịu và ngại ngùng.

"Điều kiện à, rất dễ dàng."

Lý Hiên mỉm cười nói: "Từ nay về sau, ngươi làm thị nữ của ta."

"Hả? Thị nữ?"

Băng Huyên Nhi hơi sững sờ, đầu óc mông lung luôn rồi.

Nàng vốn cho rằng Lý Hiên sẽ đề nghị kết thành đạo lữ với nàng, kết quả không ngờ rằng Lý Hiên lại bảo nàng làm thị nữ, cái này cách biệt mười vạn tám ngàn dặm so với trong tưởng tượng của nàng.

Mang theo sự khó tin, Băng Huyên Nhi xác nhận một lần nữa.

"Thị... Thị nữ?"

"Đúng thế, sau khi trở thành thị nữ, ngươi còn có thể nhận được sự bồi dưỡng của ta, sẽ có một con yêu thú, thậm chí ngươi cũng có thể thường xuyên chơi đùa cùng hươu sao nhỏ."

Lý Hiên tiếp tục nói, khẽ nở nụ cười nhẹ, đôi mắt nhìn chăm chú vào Băng Huyên Nhi, dự định trong tương lai sẽ bồi dưỡng nàng nhiều hơn, chuẩn bị cho đại huỷ diệt sau này.

"Đây..."

Băng Huyên Nhi lặng im, nàng cảm thấy đạo lữ gì đó chắc chắn tốt hơn thị nữ, nhưng Lý Hiên lại muốn thị nữ.

Có điều nghĩ tới Hạnh Nhi vì một con linh thú mà lựa chọn trở thành thị nữ của Tần Nguyệt, nàng làm thị nữ của Lý Hiên cũng không có gì không đúng, vì vậy nàng nghiêm túc nói.

"Vậy... Vậy cùng được, ngươi nhất định phải giúp ta kiếm một con thuộc tính băng đó."

"Yên tâm, điểm này ta cam đoan."

Trong mắt Lý Hiên loé lên tự tin, có đông đảo Huyết Phân Thân ở đây, hắn muốn tìm một con yêu thú thuộc tính băng là dễ như trở bàn tay, hoàn toàn không phải chuyện khó.

Chương 252. Thu nhận Băng Huyên Nhi (2)

"Ừ ừ, ta nên làm gì đây? Ta chưa từng làm thị nữ." Băng Huyên Nhi nhìn Lý Hiên, có phần luống cuống tay chân.

"Cố hết sức nâng cao thực lực là được, này, chỗ linh tửu này cho ngươi đấy, mỗi ngày dùng năm chén, đám đan dược này cũng cho ngươi luôn, thanh phi kiếm này cũng cho ngươi, bộ pháp y này cũng cho ngươi..."

Lý Hiên lấy một đống thứ từ trong túi Càn Khôn ra, vứt hết cho Băng Huyên Nhi giống như vứt rác.

Đương nhiên, hắn cũng không quên cho nàng một tấm linh phù nhăn nhúm và bẩn thỉu.

"Đây... Đây là phi kiếm nhị giai thượng phẩm sao? Ngươi vậy mà còn có phi kiếm nhị giai thượng phẩm?"

Băng Huyên Nhi kinh ngạc nhìn thanh phi kiếm màu trắng này, vẻ khó tin thoáng qua trong đôi mắt xinh đẹp.

"Ừ, đan dược bên đây cũng là nhị giai thượng phẩm." Lý Hiên chỉ chỉ đan dược bên cạnh.

"Cũng là nhị giai thượng phẩm?"

Băng Huyên Nhi sững sờ một lát, vội vàng mở bình đan dược ra, ngửi hương đan dược nồng đậm kia, nàng hoàn toàn ngơ ngác.

Bên ngoài.

Nhạc Tử Quân đứng trong sân chờ đợi, thật ra hắn rất muốn theo Băng Huyên Nhi cùng tiến vào trong phòng, kết quả là con Hàn Băng Cự Hổ kia chắn trước mặt hắn, lạnh lùng nhìn hắn.

Điều này khiến Nhạc Tử Quân không biết phải làm sao, trong lòng càng thêm phỉ nhổ, tại sao Băng Huyên Nhi có thể tuỳ ý tiến vào, mà mình lại bị cản lại.

Hắn rất muốn nói, chúng ta có thể công bằng chút được không? Có thể đừng phân biệt đối xử được không?

Tiếc là hắn và cự hổ nói chuyện không thông, chỉ có thể buồn bực chờ đợi.

Một bên khác.

Nam Hy cưỡi Liệt Diễm Cuồng Sư trở về rừng Thanh Trúc của mình, nàng ngồi trên đá tu hành, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cảm nhận linh lực mạnh mẽ ẩn chứa trong trời đất, tâm trạng của nàng kích động.

"Sức mạnh của Trúc Cơ hoàn mỹ thật sự mạnh, hao tổn linh lực giảm đi nhiều, ta càng nắm vững việc kiểm soát linh lực hơn.”

“Cho dù bây giờ chưa học bất cứ thuật pháp nào, chỉ dùng linh lực là ta đã có thể đánh chết Luyện Khí tầng mười, đây chính là chênh lệch."

Nam Hy hít sâu một hơi, bộ ngực đầy đặn khẽ phập phồng, linh lực thuộc tính hỏa mãnh liệt dập dờn xung quanh, hình thành một vòi rồng bằng linh lực hỏa xung quanh cơ thể nàng.

Chờ thử nghiệm một lát, lúc này nàng mới thu lại tất cả sức mạnh, nhìn túi Càn Khôn mà Lý Hiên tặng nàng đang treo bên hông.

Bình thường mà nói.

Luyện Khí kỳ dùng là phi kiếm nhất giai, pháp y nhất giai, đan dược nhất giai, mà đồ vật Trúc Cơ kỳ dùng là nhị giai, Kim Đan kỳ dùng tam giai, cứ thế mà suy ra.

Đây cũng là nguyên nhân các tu sĩ cấp cao coi thường vật phẩm của tu sĩ cấp thấp.

Lý Hiên là tu sĩ Luyện Khí kỳ, vật phẩm đem tặng tất nhiên thuộc Luyện Khí kỳ, nếu như là tu sĩ khác nhất định sẽ ghét bỏ, nhưng Nam Hy vẫn cẩn thận treo bên hông như trước.

Thậm chí vì nghĩ cho cảm xúc của Lý Hiên, nàng không mở ra ngay tại chỗ.

Bây giờ nàng lấy túi Càn Khôn ra, đôi mắt chớp nhẹ, mỉm cười nói.

"Bất luận hắn tặng ta cái gì ta đều thích, cho dù chỉ là một tấm linh phù nhăn nhúm."

Nam Hy nhớ tới tấm linh phù Lý Hiên tặng cho nàng trước đó, tấm linh phù đen thùi lùi và vô cùng bẩn kia, nàng khẽ mỉm cười lắc đầu, mở túi Càn Khôn ra.

Trong khoảnh khắc mở ra, ý thức của nàng thâm nhập vào bên trong túi Càn Khôn quan sát.

Kết quả đó có vẻ như không phải là vấn đề nhưng đôi mắt to sáng ngời của nàng nháy mắt dại ra, miệng cũng há lớn vì kinh ngạc.

Cùng với sự khó tin.

Nàng vội vàng lấy vật phẩm trong túi Càn Khôn ra, tiếp đó, vật phẩm nhị giai sáng chói xuất hiện trước mắt nàng.

Chiến đao và pháp kiếm nhị giai, áo giáp nhị giai màu vàng,

đan dược nhị giai, thậm chí còn có một cái trận bàn nhị giai.

Nhìn nhiều vật phẩm nhị giai như vậy, Nam Hy bị choáng ngợp, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

"Những vật này có giá trị liên thành, hắn vậy mà lại tặng ta những món đồ quý giá như thế."

Trong lòng Nam Hy cực kỳ cảm động, ngay cả đối với Thanh Liên Tông mà nói, những vật này cũng là đồ rất quý giá.

Trong Thanh Liên Tông khổng lồ đến vậy, luyện khí sư nhị giai, đan dược sư nhị giai, trận pháp sư nhị giai ít đến đáng thương.

Muốn luyện chế vật phẩm nhị giai cần phải xếp hàng đợi rất lâu.

Nhưng Lý Hiên đã chuẩn bị xong cho nàng từ lâu rồi, điều này làm nàng vô cùng cảm động.

"Tiêu tốn cái giá lớn như vậy, chuẩn bị nhiều đồ tốt như thế cho ta, hừ hừ, chắc chắn có ý đồ với ta."

Đôi môi đỏ hồng của Nam Hy lộ ra nụ cười, cảm thấy vui vẻ từ trong lòng, thậm chí vui đến muốn ngâm nga một vài giai điệu.

Có điều, tế luyện vũ khí quan trọng, nàng nhanh chóng chỉnh đốn tâm tư, bắt đầu tế luyện vũ khí.

Một bên khác.

Băng Huyên Nhi ngơ ngác bước từ trong phòng Lý Hiên ra ngoài, ngơ ngác đi vào trong sân, đầu óc vẫn chưa hồi phục lại từ trong chấn động.

Bàn tay cầm túi Càn Khôn kia cũng hơi run rẩy.

"Sao rồi? Lý Hiên có đồng ý bán yêu thú cho ngươi không?" Nhạc Tử Quân nhìn thấy Băng Huyên Nhi đi ra, vội vàng dò hỏi.

"Đồng ý rồi." Băng Huyên Nhi theo bản năng trả lời lại một câu.

"Vậy mà lại đồng ý rồi, ngươi dùng cái gì mua lại yêu thú? Hắn thế mà cam lòng bán cho ngươi." Nhạc Tử Quân tiếp tục dò hỏi, cũng muốn tự mua một con.

"Làm... Làm thị nữ của hắn."

Băng Huyên Nhi lại trả lời thêm một câu, sau đó tỉnh táo trở lại, vèo một cái bay về phương xa.

"Làm thị nữ của hắn?"

Chương 253. Nguy hiểm ập đến

Nhạc Tử Quân mới đầu sững sờ, ngay sau đó liền kinh hoàng.

Bởi vì Băng Huyên Nhi là đại tiểu tư của Băng gia, còn là đệ nhất mỹ nữ của nước Đại Hạ, bây giờ lại đang là một trong mười đệ tử hạch tâm của Thanh Liên Tông, thân phận tôn quý.

Kết quả, Lý Hiên thế mà muốn nàng làm thị nữ, mấu chốt là nhìn tình hình hiện tại, biểu hiện của Băng Huyên Nhi đã thể hiện rõ ràng việc nàng chấp nhận, điều này khiến Nhạc Tử Quân vô cùng kinh ngạc.

"Lần này có kịch hay để xem rồi, những người mến mộ Băng Huyên Nhi kia, nếu như biết được nàng tiên tử đẹp như vậy đã trở thành thị nữ của Lý Hiên, bọn họ tất nhiên sẽ tức ói ra máu."

"Nhất định là đang có rất nhiều người âm thầm phẫn nộ, hận Lý Hiên đến nghiến răng nghiến lợi, đáng tiếc những người đó cũng chỉ có thể hận, lại không dám chọc vào Lý Hiên."

"Lý Hiên sở hữu hai con yêu thú nhất giai trung phẩm, có thể xem như là sự tồn tại vô địch bên dưới Trúc Cơ kỳ, ở nước Đại Hạ này ai dám chọc đến hắn?"

Nhạc Tử Quân hơi lắc đầu, môn phái tu tiên ở nước Đại Hạ rất ít, mạnh nhất cũng mới là Tam Kiếm Tông, những tông môn nhỏ còn lại kia còn không bằng Thanh Liên Tông nữa.

Việc này dẫn đến kết quả mọi người dù biết chuyện này, nhưng cũng không người nào dám chọc Lý Hiên.

"Ta hơi ngưỡng mộ Lý Hiên đấy, một chiêu này của hắn rất lợi

hại, nhìn vào giống dùng một con yêu thú tiến hành trao đổi với Băng Huyên Nhi."

"Nhưng Băng Huyên Nhi làm thị nữ của Lý Hiên, vậy chính là người của Lý Hiên, yêu thú đổi đi hiển nhiên vẫn là của Lý Hiên, tương đương với kiếm hời được một Băng Huyên Nhi."

"Tên Lý Hiên này thật sự là thông minh đến đáng sợ, không được, ta cố gắng bớt chọc hắn, tránh bị Lý Hiên lừa mà ta lại còn đếm tiền giúp hắn."

Nhạc Tử Quân xoay người rời đi, bay nhanh về động phủ của hắn.

Trong phòng.

Lý Hiên bỏ trận bàn đã vẽ xong xuống, ánh mắt xa xăm nhìn về phía mỏ quặng Bạch Vân, nói một cách nghiêm túc.

"Càng ngày càng dày đặc rồi, cần phải hành động thôi."

Lý Hiên trở lại tầng hầm, mở ra toàn bộ trận pháp nhị giai, sau đó nhắm hai mắt lại.

Giây sau.

Linh hồn của hắn bắt đầu giáng lâm lên người Huyết Phân Thân, đợi tới lúc mở mắt ra lần nữa, hắn đã đến phụ cẩn khu quặng Bạch Vân.

Giờ phút này.

Nơi đây đang có hai nghìn Huyết Phân Thân lẳng lặng đứng, mỗi tên đều đội đấu lạp, lưng đeo trường đao và trường kiếm, mỗi một người đều tỏa ra sát khí trang nghiêm.

Có điều.

Những Huyết Phân Thân này đều là Luyện Thể tông sư, bất luận trong cơ thể ẩn chứa bao nhiêu huyết dịch, đều là Luyện Thể tông sư.

Bởi vì là Huyết Phân Thân thiên phú, rốt cuộc đã đạt tới giới hạn, buộc phải tiếp tục ăn quả tiến hoá thì mới có thể tiếp tục tiến hoá.

Giới hạn của Huyết Phân Thân là phân thân có thực lực cao nhất đạt tới Luyện Thể tông sư, số lượng nhiều nhất là một vạn, tổng thể mà nói năng lực này cũng không tệ, miễn cưỡng không có trở ngại.

"Vẫn cần quả tiến hoá, đáng tiếc thứ này có thể ngộ nhưng không thể cầu."

Lý Hiên hơi lắc đầu, nhìn khối đen càng ngày càng ngưng thực trên không trung, lạnh lùng nói.

"Bắt đầu đi."

Theo sau mệnh lệnh của Lý Hiên, hai nghìn Huyết Phân Thân nhanh chóng bố trí trận pháp, lấy một lượng lớn trận bàn làm cơ sở, bố trí dựa theo cách thức của thiên lôi đại trận.

Hiện tại.

Tình hình của rừng rậm Hắc Mã và mỏ quặng Bạch Vân rất không ổn định, cần phải ngăn cản trước khi nguy hiểm bùng phát.

Rừng rậm Hắc Mã quá mức rộng lớn, hoàn toàn không thể thi triển được trận pháp, mà mỏ quặng Bạch Vân thì khác, chỉ cần Lý Hiên muốn, một canh giờ là có thể bố trí ra một cái trận pháp.

Đương nhiên.

Lần này hắn bố trí trận pháp nhị giai, vẫn là thiên lôi đại trận

tấn công là chủ yếu.

Trận pháp này tốn nhiều thời gian hơn, nhưng chỉ cần bố trí thành công là có thể ngưng tụ ra sức mạnh to lớn không gì sánh được.

Đến lúc đó cho dù nguy hiểm ở mỏ quặng Bạch Vân lại xuất hiện, cũng có thể chống đỡ được nguy hiểm, một lần nữa giải trừ nguy cơ, ổn định cuộc sống yên bình ở nơi đây.

Phía tây.

Cách xa ngàn vạn thước.

Trong một tảng đá lớn, dòng nước giống như mực tràn ngập, dần dần hình thành một cái đầu đen như mực.

Sau khi cái đầu này xuất hiện, ngay lập tức nghiêng đầu, ánh mắt u ám nhìn về phía đông đảo Huyết Phân Thân.

"Lại là những người đội nón trúc này, cũng không biết tên Tà Thần bại não nào cứ quấy rối Tế Hiến Thần Giáo bọn ta, lần này nhất định phải cho các ngươi một bài học."

Đầu lọ mực từ từ há miệng rộng ra, để lộ ra hàm răng dữ tợn sắc nhọn, hơn nữa miệng càng ngày càng lớn, càng ngày càng hung tợn.

Rất nhanh, một quái vật tượng đất có dịch nhờn bị phun ra ngoài, lăn trên mặt đất.

"Nê Quỷ, nơi này giao cho ngươi, giết hết tất cả những tên đội đấu lạp đó, không được để bọn chúng bố trí trận pháp thành công."

"Yên tâm đi Mặc Quỷ, với thực lực của ta, xử lý những tên rác rưởi này dễ như trở bàn tay, khà khà khà khà."

Quái vật tượng đất chầm chậm đứng thẳng lên, cơ thể bắt đầu bành trướng, từ chiều cao của một đứa trẻ, dần lớn thành quái vật tượng đất khổng lồ cao trăm mét.

Thân hình to lớn kia, cơ thể hùng tráng kia, khiến nó giống như ngọn núi nhỏ, toả ra dao động sức mạnh đáng sợ.

"Gào!!"

Tiếng nổ rung trời vang tận mây xanh, quái vật tượng đất điên cuồng gào lớn, giang rộng hai tay ngửa lên trời thét gào, tuỳ ý toả ra uy thế đáng sợ của mình.

Chương 254. Đặc tính bất tử

Chỉ là vào ngay lúc này.

Một nghìn Huyết Phân Thân bỗng nhiên lao về phía tên khổng lồ nọ đang ở, tiếp đó bọn chúng dàn hàng ra đứng, hai tay đột ngột đập mạnh xuống mặt đất.

Ầm ầm ầm!

Từng con từng con đại người đá chui từ dưới đất lên, tuy chiều cao chỉ vẻn vẹn có ba mươi thước, nhưng vóc người lại cường tráng, nhìn vào càng mạnh mẽ có lực.

Mấu chốt là cùng lúc xuất hiện hơn nghìn người đá, nhiều người đá như vậy đứng ở đó, làm cảm giác chấn động của người ta càng thêm mãnh liệt.

Quái vật tượng đất vừa mới ngưng tụ thành hình kia, nhìn người đá trước mắt, nó sửng sốt một lúc, sau đó quay đầu lại hỏi.

"Mặc Quỷ, mẹ nó ngươi chơi ta, nhiều người đá như vậy, ngươi bảo ta đánh như thế nào? Ngươi muốn hại chết ta à."

"Nực cười! Mẹ nó, ngươi là bất tử đó, chỉ cần có bùn đất là ngươi có thể chiến đấu liên tục, cho dù bị thương nặng cũng có thể hồi phục thông qua bùn đất."

"Dao động khí tức của những người đá này chỉ có Luyện Thể tông sư, cách biệt với ngươi rất lớn, với thực lực giáng lâm thể của ngươi, đủ đối phó với những người đá này rồi."

Đầu của Mặc Quỷ hiện ra từ trên một cây đại thụ ở phía xa, nó đáp lại một câu, sau đó lại biến mất không thấy.

"Được thôi, vậy thì đánh một trận long trời lở đất, với đặc tính bất tử của ta, đừng nói một nghìn người đến, dù cho một vạn người đến ta cũng không sợ, giết!"

Quái vật tượng đất bắt đầu tấn công, đôi chân lớn giẫm lên mặt đất ầm ầm lao nhanh, bắt đầu điên cuồng lao đến như có được sức mạnh ngàn quân.

"Gào gào gào gào!!"

Người đá cũng nghiêm túc lên, từng người khổng lồ bắt đầu chạy như điên, cơ thể nặng nề xông tới trước mặt quái vật tượng đất trong âm thanh rầm rầm rầm.

Ầm!

Chiến đấu khốc liệt bắt đầu.

Hai bên phát động cuộc chiến sống còn trên đồng cỏ màu xanh lá.

Dựa vào vóc dáng cao to và cấp bậc mạnh hơn, quái vật tượng đất đã ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, một phát đã đập người đá bay ra ngoài.

Nhờ vào sức lực siêu mạnh, quái vật tượng đất bắt đầu mạnh mẽ đánh tới, cắn giết điên cuồng, trong lúc nhất thời vậy mà đánh đến người đá liên tục lùi lại.

Nhưng mà.

Số lượng người đá quá nhiều.

Hơn nghìn người đá điên cuồng chiến đấu, sau khi bị thương thì lập tức hấp thu sức mạnh từ mặt đất để hồi phục, sau đó tiếp tục xông lên, tiếp tục chiến đấu.

Rất nhanh cuộc chiến đã rơi vào thế đối đầu, tiến công của

tượng đất bị cản lại, hai bên rơi vào giai đoạn giằng co.

"Đáng chết! Đám này vậy mà cũng có thể hồi phục, mẹ nó ta muốn chửi người."

Quái vật tượng đất nhìn người đá bị đánh bay hồi phục thương tích nhanh chóng, nháy mắt tức xì khói.

Nó vốn tưởng rằng dựa vào năng lực phục hồi của bản thôi là có thể dễ dàng tiêu diệt sạch sẽ những người đá này.

Kết quả không nghĩ tới.

Ngược lại chính nó bị người đá đè lên đánh, hơn nữa càng đánh càng kinh hoàng, càng đánh càng khó chịu, quái vật tượng đất tức đến suýt phát điên.

"Đừng lo lắng, ta âm thầm giúp ngươi."

Giọng nói của Mặc Quỷ vang vọng, sau đó chìm vào trong yên lặng.

Bỗng nhiên.

Mảnh đất sau lưng một tên Huyết Phân Thân, một bóng dáng đen như mực chui ra, tiếp sau đó một nhát đao xuyên qua trái tim Huyết Phân Thân.

Giây sau.

Người đá Huyết Phân Thân triệu hồi, tan thành mây khói trong tiếng gào thét.

"Nhìn thấy chưa? Đây chính là kết cục khi ngăn cản chúng ta."

Mặc Quỷ lạnh lùng cười liên tục, cơ thể đáp xuống phía dưới, nhưng ngay đúng lúc này.

Huyết Phân Thân bị giết chết kia đâm mạnh một đao, đâm vào lồng ngực của Mặc Quỷ.

"Đây là!"

Mặc Quỷ hoảng sợ nhìn ngực mình, lại nhìn về Huyết Phân Thân đã bị giết, thấy tên Huyết Phân Thân này đã chết đi, thấy hai mắt nó hoàn toàn tối lại.

Mặc Quỷ thay đổi sắc mặt, không dám tin người chết đi vậy mà còn có thể tấn công người khác.

"Đáng chết, đây nhất định là tác phẩm của Tà Thần, chắc chắn là vậy!"

Mặc Quỷ rất nhanh đã chìm vào trong đất, một giây sau đã xuất hiện ở cách đó ngàn mét, nhanh chóng kiểm tra bản thân.

Sau khi xác định không có ảnh hưởng của quy tắc cấp bậc, Mặc Quỷ thở phào một hơi, nghĩ tới mới nãy mình bị doạ cho trốn đến nơi này, nhất thời thẹn quá hóa giận nói.

"Cho dù các ngươi là thuộc hạ của Tà Thần thì thế nào? Muốn giết ta, nằm mơ đi, đặc tính bất tử của ta nhiều gấp bội so với của Nê Quỷ!"

Mặc Quỷ một lần nữa trốn vào trong đất, bắt đầu xuất quỷ nhập thần ám sát Huyết Phân Thân, dù bị Huyết Phân Thân phản công, Mặc Quỷ vẫn không thèm để tâm như ban đầu.

Trong cuộc chém giết như này, hơn một nghìn Huyết Phân Thần không ngừng chết đi, người đá áp chế Nê Quỷ cũng giảm bớt đi một đống.

Đang lúc Mặc Quỷ phấn khích không thôi.

Bất chợt, có một tên Huyết Phân Thần đột ngột dừng tại nơi

Mặc Quỷ sắp xuất hiện, cơ thể bành trướng kịch liệt.

Bùm bùm bùm!!

Tiếng nổ rung trời vang tận mây xanh, trong sự tự bảo khủng bố, mặt đất bị nổ ra một cái hố lớn, Mặc Quỷ vừa mới chui ra từ dưới đất kia, lập tức bị vụ nổ hất ra bay hơn ngàn thước.

Không chỉ như thế.

Cơ thể của nó lập tức tan nát, đầu cũng bị nổ không còn.

"Đáng chết! Những người đội đấu lạp này thật sự quá biến thái, vậy mà còn có thể tự nổ."

Đầu của Mặc Quỷ dần dần hồi phục, hai mắt đỏ như máu nhìn người đội đấu lạp, cảm thấy những tiểu tử này quá khó chơi.

"Đừng lo lắng, ngươi tiếp tục ám sát bọn chúng, chỉ cần có thể để ta xông qua đó là có thể phá huỷ trận pháp." Quái vật tượng đất vừa chiến đấu, vừa hét lớn.

Chương 255. Đặc tính bất tử (2)

"Ta biết rồi, rất nhanh thôi ta sẽ giết chúng đến mức không còn đến ba trăm người."

Mặc Quỷ lại lần nữa bắt đầu tiến hành ám sát, liên tục bị nổ nát, bị nổ bay trong tiếng tự bạo ầm ầm, nổ đến Mặc Quỷ tức giận không thôi, suýt chút chửi mẹ nó.

Tiêu tốn rất nhiều sức lực, hắn không dễ gì mới giết đến mức số lượng Huyết Phân Thân chỉ còn dưới bốn trăm người.

Lúc này.

Đám Huyết Phân Thân bắt đầu phân chia, từ bốn trăm người nhanh chóng tách ra thành tám trăm người, sau đó lại khôi phục đến một nghìn người.

Nhìn những Huyết Phân Thân mới này tham gia chiến đấu, nhìn hơn một nghìn người đá kêu gào đập nát quái vật tượng đất, Mặc Quỷ đờ người ra.

"Đây rốt cuộc là thủ đoạn của tên Tà Thần nào? Cái này cũng quá biến thái rồi, đánh nửa ngày, vậy mà lại tách ra là khôi phục, cái này còn bảo ta đánh như thế nào?"

Mặc Quỷ phát điên, nó cảm thấy kẻ địch lần này quá khó chơi, quả thực chính là tồn tại bất tử

"Mặc Quỷ, mau ngăn cản bọn chúng, ta sắp bị huỷ rồi."

Quái vật tượng đất gào thét điên cuồng, hai chân đã bị đứt lìa,

cánh tay cũng đang bị kéo đứt từng chút một.

Tuy nó cũng đang hồi phục nhanh chóng, nhưng số lượng người đá quá nhiều, tốc độ tấn công vượt qua tốc độ hồi phục của nó.

"Rút đi."

Mặc Quỷ đen mặt đáp lại một câu, cơ thể trốn vào trong đất, biến mất không thấy.

"Người đá chết tiệt, đợi đó đi, đợi ta giáng xuống càng nhiều bộ phận của cơ thể hơn nữa, lần sau nhất định sẽ bóp nát các ngươi, bóp nát!"

Quái vật tượng đất tru lên, nó hóa thành nước bùn, xâm nhập vào trong đất, biến mất không còn tăm hơi.

Thấy kẻ địch biến mất.

Đám Huyết Phân Thân lập tức trở lại vị trí ban đầu, tiếp tục bố trí trận pháp, bận bận rộn rộn.

Cách đó hơn trăm dặm.

Mặc Quỷ và quái vật tượng đất chui ra từ trong đất, tức giận đấm vào đại thụ bên cạnh.

"Đáng ghét! Sao có thể có kẻ địch như vậy, đám người đội đấu lại kia rốt cuộc là thủ đoạn của Tà Thần nào? Thế mà lại sở hữu đặc tính bất tử giống với chúng ta, còn có đặc tính phân chia, thật sự quá khó chơi."

"Không biết,lực lượng giáng lâm của chúng ta quá ít , nếu như có thể giáng lâm bản thể nhiều hơn một chút, ta chắc chắn sẽ giết chết đám tiểu tử đó."

"Đừng giáng lâm quá nhiều, cẩn thận bị nàng cảm nhận được,

có Nguyệt phán xử ở đây, chúng ta vẫn nên cẩn thận chút, ta không muốn tiêu đời đâu."

"Nữ nhân điên kia, nếu như không phải tại nàng thì chúng ta đâu cần phải cẩn thận như vậy?" Nê Quỷ tức giận than phiền.

"Gọi sa cự nhân và vụ cự nhân tới đây đi, bên phía rừng rậm Hắc Mã buộc phải thành công, bằng không hậu quả của chúng ta sẽ rất thảm." Mặc Quỷ nhíu mày nói một câu.

"Không thể cứ giết thẳng thê tử của Quân Hí Mệnh sao? Cần phải mượn dùng sức mạnh quỷ dị? Quá rườm rà rồi." Quái vật tượng đất bực dọc dò hỏi.

“Thiên phú của Quân Hí Mệnh thật đáng sợ, sau này hắn nhất định sẽ người khiêng quan tài. Nếu ngươi dám giết thê tử của hắn, khi hắn trở thành người khiêng quan tài trong tương lai, ngươi cứ chờ chết đi, không ai có thể cứu được ngươi, kể cả thần cũng không thể.”

Mặc Quỷ quay đầu sang chỗ khác, khinh thường liếc nhìn đám quái vật tượng đất.

“Ta!”

Nê Quỷ rùng mình một cái. Hắn không dám nhắc lại chuyện này, đồng thời chuyển đề tài: “Từ bỏ mỏ quặng Bạch Vân như vậy liệu có ảnh hưởng đến kết quả không?”

“Yên tâm, vừa rồi ta đã kiểm tra cẩn thận. Trận pháp nhị giai hoàn toàn không đủ để vây khốn quỷ dị quặng mỏ. Nhưng sự tồn tại của đôi giày cắn nuốt thiên tai quỷ dị sẽ khiến phạm vi ngàn dặm xung quanh trở thành cấm khu đối với quỷ dị.” Ma Quỷ cười lạnh trả lời.

“Vậy vì sao ngươi còn bắt ta đi lên? Cảm giác bị một ngàn người đá đánh đập không hề dễ chịu.” Nê Quỷ tràn đầy oán hận.

“Làm sao ta biết đám người đội nón trúc biến thái đến vậy? Hơn nữa, ngươi không đi lên thì ta điều tra thế nào? Quan trọng là nếu thuộc thế lực của tà thần, bọn họ chắc chắn phải biết mấy người chúng ta. Nếu chúng ta không đi lên giả vờ đánh nhau, các tà thần khác nhất định sẽ nghi ngờ, vì vậy trận chiến này phải đánh.” Hắc Quỷ tiếp tục giải thích.

“Thì ra là vậy.”

Nê Quỷ bừng tỉnh ngộ, rốt cục hiểu được nguyên nhân.

“Đi thôi, triệu tập sa cự nhân và vụ cự nhân đi rừng rậm Hắc Mã bảo vệ bọn họ.”

“Vâng.”

Dứt lời, Nê Quỷ và Mặc Quỷ dần dần biến thành nước bùn và mực nước thấm vào lòng đất rồi biến mất.

Xung quanh mỏ quặng Bạch Vân.

Lý Hiên tiếp tục bày trận pháp. Với sự giúp đỡ của Huyết Phân Thân, hắn nhanh chóng bày xong đại trận thiên lôi nhị giai.

Vấn đề là khí đen trên bầu trời tụ lại càng nhiều. Cảm nhận được bầu không khí quái dị khiến toàn thân ớn lạnh, Lý Hiên cau mày.

“Xem ra một trận pháp nhị giai không đủ, vậy ta tiếp tục bày. Nếu không đủ thì bày 999 trận, ta không tin ngươi có thể xông ra.”

Lý Hiên ra lệnh tiếp tục bày bố. Lấy đại trận thiên lôi hiện tại làm điểm xuất phát, hắn điên cuồng bày trận liên hoàn mới, hơn nữa còn dùng cách thức bày trận phức tạp và khó khăn nhất.

Mức độ phức tạp khiến người khác chỉ nhìn thôi cũng thấy đau đầu.

‘Tinh! Đệ tử Tống Tiểu Mai của ngươi đã kích hoạt một phần huyết mạch, thăng liên tiếp năm cấp, thực lực đạt đến Luyện Khí tầng tám. Ngươi có muốn chồng phần thưởng lên không?’

“Chồng lên đi.”

Lý Hiên quyết định chồng lên. Nếu không chồng lên, hắn nhất định lại tăng linh căn và năng lực phụ trợ.

Chương 256. Kinh hỉ Tống Tiểu Mỹ mang đến

Hai phương diện này tạm thời không cần tăng, nên lựa chọn chồng phần thưởng lên là điều đương nhiên.

'Tinh! Ngươi nhận được một phần thưởng trân quý: Xuyên Qua Không Gian. Tiêu hao linh hồn lực có thể tiến hành Xuyên Qua Không Gian. Phạm vi xuyên qua xa nhất có thể đạt tới hơn một vạn cây số.'

"Xuyên Qua Không Gian? Hóa ra có năng lực như vậy!"

Sự vui mừng như điên lóe lên trong mắt của Lý Hiên. Mặc dù khả năng Thuấn Di trước kia của hắn không kém, nhưng khoảng cách quá ngắn, khoảng cách dịch chuyển xa nhất chỉ có năm cây số.

Nhưng bây giờ, Xuyên Qua Không Gian có thể đạt tới hơn một vạn cây số, khoảng cách phải nói là biến thái.

"Việc Tiểu Mỹ âm thầm tăng năm cấp thực sự khiến ta khá bất ngờ."

Lý Hiên muốn thử Xuyên Qua Không Gian, nhưng hiện tại hắn đang ở trạng thái Linh Hồn Giáng Lâm, không biết có làm được không.

"Thử một lần đi. Huyết Phân Thân không có linh hồn, không thể sử dụng loại năng lực này, nhưng bây giờ ta đang ở trạng thái Linh Hồn Giáng Lâm, hắn là không có vấn đề."

Lý Hiên thử xuyên qua trong cự ly ngắn. Sau lưng hắn lập tức

xuất hiện những vòng tròn sóng nước, cả người hắn chìm vào sóng nước và biến mất.

Cách đó một trăm mét.

Vòng tròn sóng nước dập dờn, bóng dáng Lý Hiên từ từ xuất hiện. Hắn lẳng lặng đứng trên bãi cỏ xanh mơn mởn, cảm nhận làn gió xung quanh.

“Rất tốt, lượng linh hồn lực tiêu hao cũng không lớn. Hơn nữa, ta còn có thể xuyên qua khoảng cách xa hơn, cho dù hơn một vạn cây số cũng được.”

Lý Hiên kinh ngạc, vui mừng, muốn tiếp tục dịch chuyển và khảo sát năng lực mới.

Nhưng việc bày bố trận pháp rất quan trọng, Lý Hiên lại biến mất trong sóng nước, trở về vị trí cũ và bày bố trận pháp.

……

Thành Hạ Nguyên.

Đệ tử Tiêu Kiếm của Lý Hiên đang nghiêm túc nhìn Cổ Phong, người thủ hộ của mình. Hắn cau mày hỏi.

“Thật sao? Thật sự nguy hiểm đến mức quét sạch nước Đại Hạ sao?”

“Đúng vậy. Lần này ngươi phải tham giao bảo vệ nhân loại, sẽ rất nguy hiểm, ngươi có dám đi không?” Cổ Phong cầm một quyển sách kỳ dị và hỏi.

“Ta đương nhiên dám, nhưng ta sợ mình không đủ năng lực.” Trong mắt của Tiêu Kiếm tràn đầy lo lắng.

“Yên tâm đi, ngươi đã đạt tới Luyện Khí tầng thứ sáu, năng lực chiến đấu rất mạnh. Chỉ cần chuẩn bị tốt, ngươi đã có thể tự bảo

vệ mình.” Cổ Phong cười, đặt quyển sách xuống.

“Ta sợ mình không đủ thực lực để cứu người dân Đại Hạ.” Tiêu Kiếm thở dài.

“Ngươi dám tham gia vào nguy hiểm kinh khủng như vậy đã là đáng khen rồi. Chỉ cần ngươi làm hết sức, cho dù chỉ cứu được mười người, ngươi cũng rất lợi hại.”

Cổ Phong nhìn quyển sách, trong mắt lóe lên sự nghiêm túc.

“Mười người? Ít vậy sao?” Tiêu Kiếm không dám tin.

“Đương nhiên, đây chính là phần sau của thiên tai quỷ dị, cũng là khởi đầu cứu vớt thế giới của những người mang thiên mệnh như các ngươi, nên độ khó vô cùng cao.”

Cổ Phong tiếp tục giải thích, ánh mắt dán chặt vào quyển sách kia.

“Khởi đầu cứu vớt thế giới à.”

Tiêu Kiếm nắm chặt tay. Hắn biết mình nên gánh vác trách nhiệm, Lúc này, phát hiện Cổ Phong vẫn luôn nhìn chằm chằm vào quyển sách, hắn không nhịn được hỏi.

“Sinh Mệnh Chi Thư lại có nhắc nhở mới sao?”

“Không có, chẳng qua tôi rất nghi ngờ sự kiện thiên tai quỷ dị lần trước. Dựa theo quỹ đạo bình thường của thế giới, sau khi hủy diệt hơn nửa nước Đại Hạ, thiên tai quỷ dị bị Thẩm phán Nguyệt bắt đi, kết quả là nước Đại Hạ vẫn còn tồn tại. Điều này không giống như lời nhắc nhở trong Sinh Mệnh Chi Thư.” Cổ Phong nhìn Sinh Mệnh Chi Thư và nói.

“Quả thực là không giống. Chẳng lẽ Sinh Mệnh Chi Thư xảy ra vấn đề?” Tiêu Kiếm nghi hoặc.

“Không có, hẳn là có cường giả siêu cấp cứu vớt nước Đại Hạ, thay đổi tương lai, thành ra Sinh Mệnh Chi Thư quá yếu, không thăm dò ra ai cứu vớt nước Đại Hạ.”

“Ta hiểu rồi, là nhờ một vị cường giả siêu cấp ra tay. Ta rất muốn gặp vị tiền bối đó.” Tiêu Kiếm sùng bái nói.

“Đừng nghĩ nữa, ngươi còn không có tư cách gặp nhân vật thay đổi vận mệnh thế giới. Ngươi cứ nên đi theo ta xử lý quỷ dị cho tốt đi.” Cổ Phong lắc đầu.

“Vâng. Đúng rồi, quỷ dị ở chỗ nào?” Tiêu Kiếm hỏi.

“Thành Bạch Vân.”

“Quê nhà của sư tôn sao?” Sắc mặt của Tiêu Kiếm trở nên nghiêm túc.

Lúc đầu sư tôn giúp đỡ hắn rất nhiều, hắn ghi nhớ ân tình trong lòng. Bây giờ vừa nghe thấy quê nhà của sư tôn gặp nạn, hắn đương nhiên lo lắng.

“Đấy đúng là quê nhà của sư tôn ngươi, nhưng ngươi đừng lo lắng. Ta đã cử người đến thành Bạch Vân nghe ngóng về sư tôn của ngươi. Theo mô tả của của người dân thành Bạch Vân, sư tôn của ngươi gia nhập Thanh Liên Tông, trở thành người tu tiên, nên phương diện an toàn hẳn không có vấn đề.” Cổ Phong an ủi.

“Tốt, vậy thì tốt rồi, ta có ơn tri ngộ với sư tôn, ta phải báo đáp hắn. Lần này đi thành Bạch Vân, ta nhất định phải đến thăm sư tôn.” Tiêu Kiếm nghiêm túc nói.

“Ta khuyên ngươi không nên tiếp xúc với hắn. Ngươi đeo vận mệnh thế giới trên lưng, xung quanh ngươi sẽ thường xuyên có nguy hiểm. Nhỡ vì thế mà hại chế sư tôn của ngươi, ngươi hối hận cũng chẳng kịp.” Cổ Phong dặn dò.

“Hẳn là không đâu. Nếu sư tôn gia nhập Thanh Liên Tông, thì hắn chính là người tu tiên, nhất định rất lợi hại.”

“Vậy cũng chưa chắc. Sư tôn của ngươi chỉ là người tu tiên bình thường. Từ lần trước các ngươi gặp mặt đến giờ mới có mấy tháng, trong thời gian ngắn thực lực của hắn có thể tăng lên bao nhiêu? Chỉ sợ nhiều nhất là Luyện Khí tầng thứ ba. Ngươi lại liên tục gặp kỳ ngộ, thực lực tăng điên cuồng, và trở thành người tu tiên Luyện Khí tầng thứ sáu. Một chút nguy hiểm xung quanh ngươi đều có thể hại chết sư tôn của ngươi, vì thế đừng đi tìm hắn.” Cổ Phong căn dặn.

Chương 257. Mười năm

“Nhưng… nhưng ta vẫn hơi lo lắng cho sư tôn. Nếu không ngươi dùng Sinh Mệnh Chi Thư kiểm tra tình trạng của sư tôn một chút, nhìn xem tương lai hắn có gặp nguy hiểm không?” Tiêu Kiếm vội vàng nói.

“Sinh Mệnh Chi Thư không thể làm được điều này. Hơn nữa quyển sách của ta chỉ là bản sao, chức năng càng ít, càng không thực hiện được. Vả lại, sư tôn của ngươi ở Thanh Liên Tông, có đại trận, cao tầng của Thanh Liên Tông cũng có mặt, nên ngươi không cần lo lắng cho vấn đề an toàn của sư tôn, chỉ cần cố gắng hết sức ngăn chặn nguy hiểm là được.”

“Được rồi, ta sẽ dốc hết sức, dùng hét khả năng ngăn chặn nguy hiểm.” Tiêu Kiếm kiên định nói.

“Đi thôi, đi thành Bạch Vân, đi sớm thì cũng có thể chuẩn bị sớm một chút, dù sao đợt tai họa này quá lớn, ngay cả ta cũng có thể ngã xuống.” Cổ Phong than thở.

“Này… Cổ lão, ngài chắc chắn sẽ không sao, thực lực của ngài đã khôi phục đến Luyện Khí tầng thứ chín, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

“Hi vọng thế.”

Sắc mặt của Cổ Phong vẫn nặng nề. Đợt nguy cơ này quá khó giải quyết, kể cả Thiên Mệnh Chi Tử cũng không cứu được mấy người.

Cổ Phong và Tiêu Kiếm rời đi với tâm trạng nặng trĩu, hướng về thành Bạch Vân.

Thập Vạn Đại Sơn.

Trong ao máu Vinh Diệu.

Tống Tiểu Mỹ với làn da trắng như tuyết bước ra khỏi ao máu, đôi chân trắng nhỏ bước trên đá hoa cương. Nàng dùng khăn trăng lau sạch sẽ thân thể mềm mại, rồi từ tốn mặc bộ đồ mới.

Cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong huyết mạch, đôi môi hồng hào của Tống Tiểu Mỹ nở nụ cười, lộ ra những chiếc răng nanh đáng yêu.

“Tiểu Mỹ, chúc mừng ngươi. Thực lực Luyện Khí tầng thứ tám của ngươi đủ để vượt qua Tần Nguyệt.”

Lam bà bà từ bên ngoài bước vào, tươi cười chúc mừng.

“Đó là đương nhiên. Ta hoàn toàn không thua kém nàng, dung mạo và thực lực đều vượt qua nàng, đáng tiếc sư tôn thích nàng hơn.”

Tống Tiểu Mỹ bất đắc dĩ thở dài, hai tai mèo đáng yêu cụp xuống.

“Không sao, mỹ nam trong thiên hạ nhiều vô số. Về sau ngươi nhất định sẽ gặp được càng nhiều mỹ nam tốt hơn.” Lam bà bà hờ hững vẫy tay.

“Bỏ đi, những người đó ra vẻ đạo mạo, nhưng tâm địa lại rất đen tối, ngay cả tư cách so sánh với sư tôn, bọn họ cũng không có.”

Tống Tiểu Mỹ không hài lòng trả lời.

“Được rồi, ngươi đã thức tỉnh năng lực cảm nhận thiện ác, nên về vấn đề này, ngươi có quyền lên tiếng nhất.” Lam bà bà bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp lời.

“Chúng ta phải đi thôi. Thiên Mệnh Cứu Thế Hội gửi cho ta một bản sao của Sinh Mệnh Chi Thư. Đợt tai nạn thứ nhất sắp đến rồi, ngươi nhất định phải ngăn chặn nó. Mục tiêu là rừng rậm Hắc Mã.”

“Rừng rậm Hắc Mã à? Nơi đó không phải gần thành Hắc Mã sao? Ta nhớ mình còn nợ Quân Hí Mệnh một ân tình.” Tống Tiểu Mỹ đột nhiên nghĩ tới.

“Đúng vậy. Một trong những mục tiêu lần này của ngươi là trả ân tình. Chúng ta tranh thủ ngăn chặn đợt tai họa này. Nếu thực sự không ngăn chặn được, ta sẽ mang ngươi rời đi.”

Vẻ mặt của Lam bà bà nặng nề. Nàng cảm thấy sự kiện lần này liên lụy rất rộng, luôn cảm giác lo sợ mưa gió sắp tới.

“Tai họa nghiêm trọng đến thế sao?” Tống Tiểu Mỹ lo lắng.

“Theo lý thuyết thì nó hẳn không quá khó, nhưng không biết vì sao rất nhiều quốc gia xuất hiện thú triều. Không những thế, những sinh vật tà ác ở ngoại vực, thiên vực và chiến trường cổ điên cuồng tấn công như thể đã thương lượng trước, thậm chí hình chiếu của tà thần còn giáng lâm ở thế giới nhân loại. Vì ngăn cản những tai họa này, Thẩm phán Nguyệt đã dẫn dắt những cường giả của nhân loại điên cuồng chiến đấu khắp nơi, cố gắng hết sức ngăn cản kẻ địch. Ngay cả những môn phái tu tiên nhỏ cũng rất bận rộn. Họ cố gắng ngăn chặn tai nạn bùng phát ở các hang ổ, các cấm địa của đại tà ác và rừng rậm Mê Vụ. Cảnh tượng như vậy cho ta cảm giác nguy hiểm sắp ập đến.” Lam bà bà giải thích cặn kẽ.

“Thì ra là vậy, chỉ sợ trong đó ẩn chứa sự việc ghê gớm nào đó.” Tống Tiểu Mỹ nghiêm trọng nói.

“Ta cũng nghĩ vậy. Tóm lại, ngươi cẩn thận một chút, phát hiện không ổn thì lập tức rút lui.”

“Vâng.”

Dứt lời, hai người rời đi, cùng nhau đi đến rừng rậm Hắc Mã.

Thôn Hồng Hà.

Diệp Phàm dẫn Huyết Phân Thân cương thi đi theo ba người tu tên, cuối cùng dừng lại ở cửa sơn động có đầu sư tử.

Thấy sơn động sâu không thấy đáy, tản ra khí tức tà ác, lại ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm bốc ra từ bên trong, Diệp Phàm và ba người tu tiên khẽ biến sắc.

“Sư huynh Liệt Diễm, đây là mục tiêu của chúng ta à?” Diệp Phàm nhìn người tu tiên vạm vỡ có râu đỏ bên cạnh.

“Ừ, theo Sinh Mệnh Chi Thư, nơi này chính là vị trí tà thú xâm phạm. Bọn chúng sẽ tiến vào nước Đại Hạ vào thời kỳ khủng hoảng và gây ra tổn thất to lớn cho nước Đại Hạ vốn chồng chất vết thương. Chúng ta phải sắp xếp xong trước thời điểm đó, chỉ bằng cách này, thế giới nhân loại mới có thể ổn định.”

Người tu tiên râu đỏ vạm vỡ cầm một thanh lang nha bổng màu đỏ, đôi mắt đỏ lên nhìn vào sơn động.

“Sư huynh Liệt Diễm, ngươi định sắp xếp thế nào? Có kế hoạch gì không?” Diệp Phàm hỏi.

“Cái này… ừm, có thể đào một vài hố bẫy, sau đó ta ngăn ở phía trước, các ngươi theo sau chiến đấu là được.” Sư huynh Liệt Diễm nói ồm ồm.

“Chỉ thế thôi à? Có phải quá qua loa không?” Diệp Phàm hỏi không nên lời.

“Không sao, với sức chiến đấu của ta thì chiến thắng không khó. Đúng rồi, người mà ngươi dẫn theo là cương thi phải không?

Mặc dù nó đội nón trúc, trông giống người, nhưng ta cảm thấy nó không phải là người.” Sư huynh Liệt Diễm hỏi.

Chương 258. Mười năm (2)

“Cương thi?”

Hai người tu tiên còn lại nhướng mày, dùng thần thức thăm dò Huyết Phân Thân cương thi, sau đó lông mày càng nhíu chặt.

Một người trong đó là nữ tu đeo sợi dây đỏ, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

“Diệp Phàm, không ngờ ngươi lại bồi dưỡng cương thi tà ác. Như thế ngươi có gì khác ma tu?”

“Đúng vậy! Nhân loại đã chịu nhiều lần bị sinh vật tà ác tổn thương, bao nhiêu tu sĩ tiền bối chết khi chiến đấu với sinh vật tà ác, nhưng ngươi lại bồi dưỡng cương thi tà ác. Ngươi có biết không, thức ăn của cương thi là máu tươi, cương thi vừa xuất hiện sẽ giết người thân cận nhất của mình trước.” Một tu sĩ mặt đen tức giận chất vấn.

“Sư huynh Hắc Phong, sư tỷ Hồng Nhan, các ngươi không rõ tình huống, xin đừng quyết định vội vàng.” Diệp Phàm che chở Huyết Phân Thân cương thi.

“Quyết định vội vàng à? Ngươi có biết sư tỷ của ta bị cương thi giết chết không? Năm đó, nàng thương hại cương thi mà bỏ qua cho nó, kết quả là con cương thi đó gieo họa bách tính, giết rất nhiều người vô tội và trở nên vô cùng mạnh mẽ. Để đền bù sai lầm, sư tỷ của ta đã đi tìm con cương thi đó một mình, cuối cùng nàng chết. Khi đó nàng mới hai mươi sáu tuổi, còn đang ở tuổi tốt nhất. Chỉ bởi lòng thương hại, cuối cùng nàng trả giá bằng sinh mạng của mình. Diệp Phàm, chẳng lẽ ngươi cũng muốn bước lên con đường này sao? Cương thi hoàn toàn không đáng tin.” Nữ tu

Hồng Nhan nắm chặt phi kiếm và nói.

“Không, hắn không phải cương thi, hắn là đại sư huynh. Vì cứu ta, vì cứu rất nhiều bách tính, hắn mới tử trận, sau đó thi thể bị người đánh cắp, biến thành cương thi. Nhưng sau khi thành cương thi, đại sư huynh chưa bao giờ tấn công người khác, thậm chí hắn có thể đi lại dưới ánh mặt trời, ngay cả ông trời cũng không trừng phạt hắn.”

Diệp Phàm nói xong lời này, nhìn sang Huyết Phân Thân cương thi: “Đại sư huynh, ta có thể lấy nón trúc của ngươi được không?”

“A a a…” Huyết Phân Thân cương thi gật đầu.

“Cảm ơn đại sư huynh.”

Diệp Phàm từ từ cởi nón trúc cho Huyết Phân Thân cương thi, lộ ra khuôn mặt tuấn tú tái nhợt không chút huyết sắc, những chiếc răng nanh dài ban đầu đã thu nhỏ lại, biến thành hai chiếc răng nanh nhỏ.

Hiện tại là lúc mặt trời chói chang.

Dưới ánh mặt trời nóng bỏng, cương thi bình thường sẽ gào thét điên cuồng do bị ánh nắng gay gắt thiêu đốt, thậm chí có thể bị ánh nắng thiêu chết.

Nhưng.

Huyết Phân Thân cương thi chẳng những không bị thương, ngược lại, hắn còn hưởng thụ cảm giác được tắm ánh nắng mặt trời.

Cảnh tượng như vậy khiến ba vị tu sĩ vô cùng kinh ngạc, còn nữ tu Hồng Nhan ngạc nhiên đến trợn tròn mắt.

“Thật, thật sự không sợ ánh nắng, sao có thể? Thực lực của nó

rõ ràng mới có Luyện Thể tông sư.” Hồng Nhan kinh ngạc nói.

“Kỳ quái, chẳng lẽ vì chưa từng làm việc ác nên nó mới không bị ánh nắng thiêu đốt sao?” Liệt Diễm vác lang nha bổng nói.

“Diệp Phàm, ta có thể thử nó một chút không? Ta có Thiện Tâm Chi Hỏa có thể đốt cháy tội ác. Nếu cương thi chưa từng làm việc ác, hoặc chỉ làm một việc ác nhỏ thì nó sẽ không bị Thiện Tâm Chi Hỏa thiêu đốt.” Hồng Nhan chớp mắt hỏi.

“Đại sư huynh, có được không?” Diệp Phàm nhìn Huyết Phân Thân cương thi.

“A a a.” Huyết Phân Thân cương thi gật đầu.

“Được, ngươi thử đi.”

“Vậy thì đắc tội.”

Một ngọn lửa yếu ớt xuất hiện trong lòng bàn tay của Hồng Nhan, sau đó nàng đặt nó lên vai Huyết Phân Thân cương thi và yên lặng chờ đợi.

Trong tình huống bình thường, ngọn lửa đã bắt đầu thiêu cháy tội ác, nhưng sau khi được đặt lên, ngọn lửa không có bất kỳ thay đổi nào, như thế không gặp phải tội ác.

Cảnh tượng này khiến Hồng Nhan vô cùng ngạc nhiên, không khỏi nói: “Nó thật sự chưa từng làm việc ác, kỳ quái, trên đời còn có một con cương thi như vậy.”

“Quả thực kỳ quái, nhưng dù sao cương thi vẫn là cương thi, bây giờ không làm việc ác, cũng không có nghĩa là sau này không làm việc ác. Diệp Phàm, ngươi đừng dẫn nó theo thì tốt hơn.” Sư huynh Hắc Phong cau mày.

“Không, ta sẽ không bỏ rơi đại sư huỳnh. Nếu các ngươi không

đồng ý, ta tình nguyện rời khỏi tông môn, tách xa các ngươi.” Diệp Phàm không do dự nói.

“Rời khỏi tông môn? Ngươi điên rồi. Con cương thi này có gì tốt? Thực lực yếu ớt, còn có nguy cơ tấn công người, ngươi dẫn nó theo thì có lợi ích gì?” Sư huynh Hắc Phong tức giận nói.

“Yếu ớt thì thế nào? Vào thời điểm yếu ớt nhất, đại sư huynh đã liều mạng cứu ta, cứu rất nhiều bách tính. Bây giờ ta có thể sống để đạt đến Luyện Khí tầng thứ sáu đều do công lao của đại sư huynh. Ta vĩnh viễn không bỏ rơi hắn, bởi vì hắn chưa bao giờ bỏ rơi ta. Hắn còn dạy ta đạo lý làm người, hơn nữa, đại sư huynh còn biết rất nhiều, thậm chí còn biết bày trận.!”

Diệp Phàm nhìn đại sư huynh, mỉm cười: “Đại sư huynh, sơn động này cất giấu rất nhiều kẻ địch tà ác, chúng ta cùng nhau bày trận đi.”

“A a a.”

Huyết Phân Thân cương thi gật đầu, rồi từng bước đi tới cửa sơn động. Sau khi quan sát cẩn thận một lượt, hắn đưa tay về phía Diệp Phàm xin tài liệu.

“Đại sư huynh, đây, trình độ trận pháp của ta kém hơn ngươi, ta giúp ngươi làm.” Diệp Phàm lấy tài liệu trong túi trữ vật, bắt đầu hỗ trợ.

“Bày trận? Một con cương thi còn có thể bày trận à? Nực cười.”

Sư huynh Hắc Phong lắc đầu, hoàn toàn không tin cương thi có thể bày bố trận pháp.

Bởi vì cương thi mới có Luyện Thể tông sư, thực lực như vậy cho dù bày được trận pháp thì đó cũng chỉ là trận pháp Khí Huyết, hoàn toàn vô dụng.

Chương 259. Tần Nguyệt trưởng thành

Vì vậy, sư huynh Hắc Phong không hề coi trọng điều đó, thậm chí không thèm nhìn lại.

Nửa giờ sau.

Sư huynh Hắc Phong ngơ ngác nhìn trận pháp đang hình thành, đầu giống như bị gõ một phát đến mức hồ đồ, không chuyển động được.

“Trận… trận pháp nhị giai? Còn là trận pháp nhị giai. Má ơi, trình độ trận pháp của con cương thi này còn cao hơn ta nữa. Ta học mười năm mới đạt tới nhất giai, mười năm đấy.”

Sư huynh Hắc Phong đỏ mắt hét lên.

“Trận pháp nhị giai? Hắc Phong, ngươi nói thật sao?” Sư huynh Liệt Diễm vội vàng hỏi, thanh lang nha bổng cũng đặt xuống.

“Thật, thật trăm phần trăm. Ta đang học trận pháp nhị giai, nên biết rất rõ sự khác nhau giữa trận pháp nhị giai và trận pháp nhất giai. Đây tuyệt đối là trận pháp nhị giai. Quan trọng là trận pháp này có độ phức tạp cao hơn nhị giai bình thường, rất có thể là trận pháp nhị giai thượng phẩm.”

Sư huynh Hắc Phong chấn động, vừa nói vừa nhìn chằm chằm cương thi có vẻ mặt đờ đẫn.

“Đúng là trận pháp nhị giai. Đây là đại trận thiên lôi. Ta đã từng nhìn thấy nó ở Trận Pháp Đại Toàn. Trận pháp này không yêu

cầu cao về bố cục, nhưng nó vô cùng phức tạp, không cẩn thận một chút là trận pháp sẽ sụp đổ. Chỉ có người tự tin tuyệt đối mới dám bày bố trận pháp này. Con cương thi này thật sự rất phi phàm. Vào thời khắc nguy cấp, nó dám bày bố trận pháp phức tạp như này, cho dù một số tiền bối trong tông môn cũng không dám."

Sư tỷ Hồng Nhan chăm chú nhìn cương thi, cảm thấy mình sống lâu rồi mới thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy.

"Vậy các ngươi còn đuổi cương thi đi không?" Sư huynh Liệt Diễm gãi đầu hỏi.

"Đuổi cái rắm, cương thi của người ta chưa bao giờ hại người, còn bày bố trận pháp cứu bách tính, chúng ta cớ gì phải đuổi hắn đi?"

Sư huynh Hắc Phong là người thứ nhất nhảy ra phản đối, khinh bỉ liếc sư huynh Liệt Diễm.

"Hừ, không biết vừa rồi là ai muốn Diệp Phàm vứt bỏ cương thi." Sư huynh Liệt Diễm lẩm bẩm.

"Ta mặc kệ ngươi."

Sư huynh Hắc Phong lườm Liệt Diễm một cái rồi tiếp tục học tập trận pháp. Hắn còn lấy tài liệu của mình ra cho Huyết Phân Thân sử dụng.

Lúc này, hắn giống như học đồng, vừa học vừa bận rộn giúp đỡ.

Một lúc lâu sau.

Đại trận thiên lôi cuối cùng đã hoàn thành.

Nhóm người nhìn đại trận bị vòng sét bao phủ, cảm thụ áp lực mãnh liệt dâng trào trên bầu trời, ánh mắt của mọi người trở nên

phức tạp.

“Thật sự không thể tưởng tượng được rằng việc bày bố lại thành công.”

Sư tỷ Hồng Nhan xúc động cảm thán, đôi mắt cẩn thận quan sát Huyết Phân Thân cương thi. Nàng cảm thấy con cương thi này lợi hại quá mức.

Nhưng nàng không biết Huyết Phân Thân cương thi chỉ là một trong một vạn Huyết Phân Thân của Lý Hiên, và còn có 9999 Huyết Phân Thân cũng lợi hại như vậy.

“Huyết thú đến, mau chuẩn bị.” Diệp Phàm đột nhiên lấy pháp kiếm ra, nghiêm trọng nhìn chằm chằm sơn động.

“Đến rồi à?”

Hắc Phong đã kiểm tra cẩn thận nhưng không phát hiện cái gì, nhưng vẻ mặt của hắn nhanh chóng thay đổi.

“Đến thật, trong sơn động này áp chế thần thức rất mạnh. Diệp Phàm, ngươi còn có thể phát hiện trước cả ta, thần thức của ngươi mạnh đến vậy sao?” Hắc Phong kinh ngạc.

“Không phải ta phát hiện, là đại sư huynh phát hiện.” Diệp Phàm nghiêng đầu nhìn Huyết Phân Thân cương thi.

“Hả? Cương thi… tiên sinh còn có năng lực điều tra sao?” Lần này Hắc Phong hoàn toàn mất bình tĩnh.

Một con cương thi có thể bày bố trận pháp đã rất lợi hại, bây giờ nó còn có năng lực điều tra, điều này càng khó tin.

“Các ngươi không cần ngạc nhiên. Năng lực điều tra của đại sư huynh cũng không xa. Đại sư huynh có thể phát hiện ra trước là do năng lực điều tra của hắn không bị áp chế.” Diệp Phàm vội

vàng giải thích.

“Thế này cũng rất lợi hại. Năng lực điều tra của nó không bị áp chế, trình độ chỉ sợ còn cao hơn thần thức.” Sư tỷ Hồng Nhan nói ra điểm mấu chốt.

“Cái này…”

Mọi người yên lặng. Họ cảm thấy nếu cương thi trưởng thành, nó nhất định là trợ thủ mạnh mẽ.

“Rống!!”

Trong sơn động phát ra tiếng gầm rú, ngay sau đó, mặt đất rung chuyển, khí đen cuồn cuộn toát ra từ trong sơn động, lan lên trời.

Nương theo khí đen, một đám tà thú sư tử với cặp mắt đỏ như máu lao ra khỏi sơn động, khát máu xông về phía nhóm Diệp Phàm.

Những con tà thú sư tử này có vẻ ngoài hung dữ, cơ thể cường tráng được bao phủ bởi lớp vảy dày, tỏa ra khí tức hung tàn và hỗn loạn.

Ngay khi chúng xuất hiện, sắc mặt của nhóm Diệp Phàm liền thay đổi, ngay cả người vô cùng tự tin như sư huynh Liệt Diễm cũng trở nên nghiêm trọng.

“Hơi thở thật đáng sợ, may mắn trận pháp được bày bố, nếu không chúng ta phải chịu thiệt.” Sư tỷ Hồng Nhan nặng nề nói.

Liệt Diễm vác lang nha bổng tiến lên phía trước, chuẩn bị tư thế chiến đấu, còn Diệp Phàm khởi động trận pháp theo chỉ dẫn của Huyết Phân Thân cương thi.

Ngay lập tức, sấm sét lóe sáng trên bầu trời. Sấm sét dày đặc

như thiên lôi giáng thế, ầm ầm đánh xuống tà thú sư tử.

Trận chiến đã bắt đầu. Giữa tiếng gầm rú của tà thú và sấm chớp lóe sáng, đại chiến bắt đầu.

Lam Phong Cốc, biên giới nước Đại Hạ.

Tần Nguyệt dẫn hơn một trăm nữ đệ tử chiến đấu đẫm máu, điên cuồng chém giết thú triều lao tới từ bên kia sơn cốc.

Thú triều vô biên vô tận khiến các nữ đệ tử cảm thấy da đầu tê dại.

“Sư tỷ Tần Nguyệt, chúng ta không nên lựa chọn bảo vệ con đường này. Con đường ở nước Đại Tề thích hợp với chúng ta hơn, nơi này nên giao cho Nham Thạch Phong.”

Chương 260. Tần Nguyệt trưởng thành (2)

Một đệ tử có tên Manh Manh cả người đầy máu bay tới. Nàng không hiểu vì sao Tần Nguyệt muốn bảo vệ biên giới nước Đại Hạ.

“Ta không yên tâm giao cho người của Nham Thạch Phong. Chỉ khi tự mình bảo vệ, ta mới yên tâm.”

Tần Nguyệt trả lời. Đôi mắt đen nhánh trở nên đỏ như lửa, cơ thể cuồn cuộn tản ra ngọn lửa mạnh mẽ, nàng tựa như hỏa thần giáng thế đánh vào thú triều.

Cách đó không xa, Hạnh Nhi bay tới bảo Manh Manh.

“Manh Manh, nguyên nhân Tần Nguyệt lựa chọn bảo vệ nơi này là vì nước Đại Hà có người quan trọng đối với nàng. Đợt thú triều này lại quá kinh khủng, nếu không ngăn chặn, nước Đại Hạ sẽ diệt vong. Tần Nguyệt không bao giờ cho phép chuyện này xảy ra, cho nên nàng mới tự mình chạy tới, ngươi hiểu chưa?”

“Người quan trọng? Thì ra là như vậy. Người quan trọng đó là ai mà khiến sư tỷ Tần Nguyệt coi trọng như thế?” Manh Manh chớp đôi mắt to ngốc nghếch hỏi.

“Là một người rất tốt bụng.”

Trong mắt Hành Nhi hiện lên hồi tưởng, nhưng nghĩ đến việc Lý Hiên từng nói nàng là kẻ lập dị, nàng liền tức đến nghiến răng, cuối cùng bất đắc dĩ nói.

“Được rồi, tiếp tục chiến đấu đi.”

Hạnh Nhi nhanh chóng bay về chỗ cũ, mấy chục thanh phi kiếm xuất hiện sau lưng này. Ngay lập tức, những thanh phi kiếm này hóa thành trăm ngàn hư ảnh, giống như màn mưa chém giết về phía thú triều.

Những đệ tử còn lại cũng chiến đấu đẫm máu, mỗi người đều điên cuồng treo cổ các loại sinh vật ô nhiễm, cố gắng ngăn cản chúng.

Ở phía trước những đệ tử này, hư ảnh phượng hoàng bao quanh cơ thể của Tần Nguyệt, tựa như hỏa nữ thần tùy ý phóng hỏa, dùng sức của một người ngăn chặn hơn nửa thú triều.

Dưới chân này, từng vòng tròn lửa lan ra xung quanh. Ngọn lửa đỏ mãnh liệt bám vào thú triều, căn bản không thể bị dập tắt, chúng chỉ có thể bị thảm thiết thiêu chết.

Chẳng mấy chốc, một khoảng thú triều lớn bị đốt thành tro, điều này khiến cho thú triều rơi vào tình trạng hỗn loạn tạm thời.

Đáp lại.

Tần Nguyệt với vẻ mặt bình tĩnh, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vung lên, từng hỏa diễm cự nhân ra đời từ hư không, điên cuồng gầm lên và lao tới thú triều chém giết.

Rất nhanh, hơn một trăm hỏa diễm cự nhân được hình thành. Chúng giống như cỗ máy chiến đấu gia nhập trận chiến.

Đại chiến vẫn tiếp tục diễn ra.

Trong thú triều vô biên vô tận, Tần Nguyệt như núi Thái Sơn cản ở phía trước. Nàng cũng khiến cho thú triều không thể tiến lên, bị ngăn chặn hoàn toàn ở Lam Phong Cốc.

Thậm chí sau đó.

Trên bầu trời, rất nhiều yêu thú bay tới tham chiến. Sau khi xuất hiện, chúng hơi khom người trước Tần Nguyệt, sau đó gầm lên chiến đấu với thú triều.

Cảnh tượng ấy khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, ngay cả Hạnh Nhi cũng cảm thấy chấn động.

Thời gian trôi qua, một ngày trôi qua trong nháy mắt.

Trong mỏ quặng Bạch Vân.

Khí tức đáng sợ đột nhiên bùng lên. Một con dê trắng phá vỡ mỏ quặng, từng bước đi ra.

Đôi mắt của nó đỏ như máu, khí tức tà ác bạo ngược lan tràn như núi lở sóng thần, khiến người thấy sợ hãi.

“Ha ha ha ha, cuối cùng ta đã đạt đến nhị giai. Cuối cùng ta đã có thực lực chiến đấu, ha ha ha ha.”

Dê trắng cười điên cuồng, hưng phấn gầm to, đồng thời nó nghĩ đến chuyện bực bội trước kia.

“Ta nhất định phải báo thù. Ta nhất định sẽ biến toàn bộ sinh linh trong phạm vi vạn dặm thành con rối của ta và chơi chúng nó đến chết!”

Đôi mắt màu máu của dê trắng phun trào huyết khí mạnh mẽ, khu vực này nhanh chóng bị huyết khí bao phủ.

Khi huyết khí lan tràn, một đám hoạt tử nhân dữ tợn, người thịt bướu khổng lồ, xà khổng lồ vặn vẹo dần dần ngưng tụ thành hình, tỏa ra khí tức tà ác.

Ở phía sau những con quái vật này, hai người thịt bướu khổng lồ cấp vương bạo ngược ngưng tụ thành hình, giống như ngọn núi bảo vệ xung quanh dê trắng.

“Ha ha ha ha, cảnh tượng quen thuộc biết bao, lực lượng quen thuộc biết bao. Ta lại có thể chém giết, hủy diệt, giết sạch nhân loại!!”

Dê trắng điên cuồng gầm gú và ra lệnh trong sự hưng phấn.

Nghe lời nó, một đàm sinh vật tà ác nhiều vô số bắt đầu xung phong, hung bạo lao về thành Bạch Vân.

Xa xa.

Dê trắng nhìn thấy trận pháp Khí Huyết ở đằng xa. Thấy ánh sáng yếu ớt của trận pháp, dê trắng châm chọc.

“Đúng là một trận pháp yếu ớt. Trước kia ta lại bị bao vây trong trận pháp yếu ớt như thế. Lúc mới sinh, ta nhỏ yếu thật, nhưng…”

Sắc máu lóe lên trong mắt dê trắng, miệng nó chợt phun ra một luồng sáng đen.

Ngay lập tức, trận pháp Khí Huyết vỡ tan như thủy tinh, không hề có sức chống cự nào, nó cứ thế biến mất.

Nhìn trận pháp tan biến, dê trắng khinh thường cười khẩy.

“Trận pháp rác rưởi, bây giờ không ai có thể ngăn cản được ta. Phạm vi vạn dặm sẽ là nơi ta tàn sát, tất cả nhân loại đều phải chết, ha ha ha.”

Đùng đoàng!

Từng tia sét lóe trên không, ầm ầm đánh xuống như lôi thần giáng thế. Chúng mạnh mẽ đánh xuống người dê trắng, nó đang cười như điên mà bị đánh cho ngu người tại chỗ.

Bộ lông trắng như tuyết của nó bị sấm sét đốt dựng đứng, thậm chí còn biến thành màu đen, cả người nó không nhúc nhích

như bị đông cứng.

Đôi mắt màu máu kia ngơ ngác nhìn phía trước, một lúc lâu sau, cuối cùng chớp chớp mấy cái.

“Trận pháp chết tiệt! Sấm sét chết tiệt! Đau chết mất! Đập vỡ nó, đập vỡ nó cho ta!”

Dê trắng hung tàn gào lên, trong mắt tràn đầy giận dữ và bực bội.

Nghĩ lại, nó vừa mới thoát vây, tưởng mình sẽ càn quét tám phương, vùng vẫy thiên hạ.

Chương 261. Bách điểu triều phượng

Kết quả là khi đang cười như điên thì bị sét đánh đau cả người. Cảm giác ấy thật sự quá bực bội, khiến dê trắng tức giận đến mức muốn chửi mẹ kiếp.

Vì tức giận, nó điên cuồng ra lệnh, chỉ huy đại quân tà ác xung phong, lao vào trận pháp trong sấm chớp ầm ầm.

Đùng đoàng!

Sấm sét dày đặc như rắn điện vặn vẹo từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đánh xuống người dê trắng, đánh cho toàn thân nó bốc khói.

Lần này, cơn đau càng dữ dội hơn. Mặc dù đó chỉ là vết thương ngoài da, nhưng dê trắng vẫn rất giận dữ và bực tức.

Lửa giận bừng bừng, nó tiếp tục ra lệnh, thậm chí tự mình ra trận, điên cuồng đâm vào trận pháp.

Đùng đoàng!

Sấm sét dày đặc lại tới điên cuồng giáng xuống trong tiếng kêu đau đớn của dê trắng.

Bang bang bang!

Đại trận thiên lôi bị dê trắng đánh đập kịch liệt.

Cho dù đó là trận pháp nhị giai, bày bố vô cùng phức tạp, còn là trận pháp móc nối, thì cũng bị dê trắng đập chấn động.

“Chỉ là trận pháp nhị giai mà muốn bao vây ta à, nằm mơ! Ta đã đạt tới quỷ dị nhị giai. Mặc dù ta còn cách đỉnh cấp rất xa, nhưng trận pháp nhị giai vĩnh viễn đường mong vây khốn được ta, ha ha ha! A! Sấm sét chết tiệt! Sao nó càng đánh càng tàn nhẫn.”

Dê trắng tiếp tục điên cuồng va chạm, đầu nó liên tục đâm vào trận pháp. Dưới sấm sét dày đặc, nó bị đánh đến run cả người.

Trận chiến vẫn tiếp tục diễn ra.

dê trắng mất nhiều công sức, và sau khi tổn thất rất nhiều thuộc hạ, nó cuối cùng thấy trận pháp bị nứt rồi từ từ vỡ nát như mặt gương.

“Cuối cùng cũng bị đánh nát. Chỉ là trận pháp nhị giai thôi, ngươi thật sự cho rằng dê trắng ta sống uổng phí từng đấy năm sao? Bước tiếp theo là ta bắt đầu tùy tiện giết người.”

Đùng đoàng!

Sấm sét lại mãnh liệt giáng xuống, đánh cho dê trắng run bần bật một lần nữa, đánh đến mức đầu dưa của nó ngu luôn.

“Tình… tình huống gì thế? Tại sao vẫn còn sấm sét?”

Dê trắng bị sét đánh đến sững sờ. Nó quan sát thế giới bên ngoài cẩn thận, phát hiện ra bên ngoài còn một tầng trận pháp đang sáng lập lòe.

“Chết tiệt! Lại trận pháp nhị giai, tức chết mất!”

Dê trắng tức giận đến to đầu, đôi mắt cũng sắp xanh lè.

Nó bực bội, lại chỉ có thể tiếp tục chịu sét đánh và đâm vào trận pháp, rồi lại bị sét đánh đến tức giận.

Một lúc sau.

Nhìn trận pháp lại vỡ tan như gương, dê trắng rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, nhưng sấm sét lại ầm ầm giáng xuống.

“Mẹ kiếp!”

Dê trắng phát điên, lửa giận bốc lên bừng bừng. Lửa giận tràn ngập khiến nó đột nhiên phồng lên gấp năm lần. Nó tức giận hét lên: “Đây là ngươi ép ta. Phá cho ta!!”

Oàng oàng oàng oàng!

Dê trắng hoàn toàn bùng nổ. Khí tức đáng sợ như biển núi bắt đầu điên cuồng phá hủy trận pháp.

Lúc này nó vô cùng mạnh, ba đòn là có thể đánh nát một trận pháp, phá xong một cái lại phá tiếp cái nữa.

Kết quả là nó đập tới đập lui, đập đến hơn trăm lần, rốt cuộc thân thể của nó không thể duy trì được nữa. Cuối cùng nó trở lại kích thước ban đầu, thậm chí còn có vẻ uể oải, không phấn chấn.

“Rốt cuộc là có bao nhiêu trận pháp? Đúng là coi trong thực lực của ta. Phá đến hơn trăm trận pháp mà ta vẫn không thể xông ra ngoài. Ta trêu chọc ai chứ?”

Dê trắng sắp khóc đến nơi. Lúc này tất cả thuộc hạ của nó đều bị đánh chết, chỉ còn mình nó đứng một mình chịu sét đánh trong trận pháp.

Bộ lông trắng của nó đã không còn biến thành máu đen nữa, vì đã bị sét thiêu cháy rồi. Nói cách khác, nó bị trọc rồi.

“Ta không tin. Ta tuyệt đối không tin còn trận pháp nữa!!”

Dê trắng tiếp tục cố gắng, điên cuồng phá trận. Nó đang mong đợi khi phá một trận pháp xong, thì sau đó phát hiện bên ngoài vẫn còn một cái nữa.

“A a a a a!!”

Dê trắng hoàn toàn bùng nổ. Nó lập tức sử dụng đại chiêu siêu cấp tiêu hoa nguyên khí, đôi mắt phóng ra huyết quang. Đó cũng là chiêu mạnh nhất của nó.

Đùng đoàng!

Huyết quang đáng sợ xoẹt qua hư không. Trong kỳ vọng nồng nhiệt của dê trắng, chiêu đó đánh vỡ ba trăm hai mươi bảy trận pháp.

Sau đó, nó thấy ánh sáng của trận pháp phía sau. Nó trợn tròn mắt, hoàn toàn chết lặng đứng ở đó.

“Vẫn còn, tại sao vẫn còn trận pháp! Kẻ nào ác độc như vậy, bày bố cho ta nhiều trận pháp như thế! Ngươi chờ đấy, lần sau, ta nhất định sẽ trả mối thù này!!”

Dê trắng giận dữ gầm rú rồi yếu ớt bước về mỏ quặng. Trong sấm chớp, nó yếu đuối như một con thú nhỏ, run run rẩy rẩy đi về.

Cuối cùng, nó trở lại mỏ quặng với nước mắt đầy mặt, hoàn toàn ẩn núp bên trong. Hơn nữa, nó thề rằng bao giờ chưa đạt tới tam giai, nó tuyệt đối không đi ra, tuyệt đối không!

Bên ngoài trận pháp.

Lý Hiên thấy dê trắng còn chưa phá hủy một nửa số trận pháp đã bỏ cuộc thì cau mày.

“Lực tấn công của con dê này yếu hơn ta tưởng tượng. Nó hẳn là quỷ dị loại điều khiển.”

Lý Hiên truyền đạt mệnh lệnh xong, linh hồn trở về bản thể, thị giác lại trở về tầng hầm.

Trong tầng hầm.

Lý Hiên nhìn ngọc phù truyền tin bên hông, gõ nhẹ một cái và giọng nói của Nam Hi liền vang lên.

“Lý Hiên, tông môn có nhiệm vụ khẩn cấp, ta phải đi rừng rậm Mê Vụ ngăn chặn quái vật mê vụ. Ngươi cứ ở lại tông môn, đừng tùy tiện rời khỏi tông môn, bên ngoài không an toàn.”

“Ừ.”

Lý Hiên đáp lại một chữ cho Nam Hi. Hắn lại gõ nhẹ vào ngọc phù, lần này là giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Băng Huyên Nhi.

Chương 262. Lôi Điện Kim Điêu dọa sợ Tiêu Kiếm

“Lý Hiên, ta đột phá Trúc Cơ. Cảm ơn linh tửu của ngươi. Ta biết loại linh tửu này rất quý giá. Ngươi yên tâm, chờ ta ổn định tu vi rồi sẽ canh giữ bên canh ngươi, vĩnh viễn làm thị nữ của ngươi.”

“Ừ, đi sơn trang Tị Thế ổn định tu vi.” Lý Hiên không yên tâm cho sự an toàn của cha mẹ, nên dứt khoát để Băng Huyên Nhi đi qua.

“Được, ta lập tức đi.” Giọng nói của Băng Huyên Nhi truyền ra từ ngọc phù.

‘Tinh! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài lĩnh ngộ Bách Điểu Triều Phượng, chỉ huy một lượng lớn chim chóc chiến đấu, thực lực tăng một bậc. Ngài nhận được phần thưởng: thực lực tăng một bậc, đạt tới Luyện Khí tầng thứ mười.’

‘Tinh! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài bất ngờ giẫm vào môi giới giáng lâm của tà thần, khiến cho hư ảnh của tà thần bị ảnh hưởng và bị nhân loại trọng thương.’

‘Tinh! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài được cường giả siêu cấp trọng thưởng, thực lực đột phá ba lần liên tiếp, đồng thời cũng nhận được nỗi hận của tà thần.’

“Tà Thần? Lục Trường Sinh đã dính dáng đến Tà Thần rồi sao? Đây chẳng phải điều tốt đẹp gì.”

Lý Hiên cau mày, cảm thấy giai đoạn hiện tại mà dính dáng

đến Tà Thần thì còn quá sớm, vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ đến Lục Trường Sinh là Thiên Mệnh Chi Tử, thường xuyên cận kề cái chết, có trời đất bảo vệ.

Cuối cùng Lý Hiên cũng chỉ thở dài một hơi không nói thêm gì, lẳng lặng chờ phần thưởng xuất hiện.

'Tinh! Ngài nhận được năng lực đặc biệt: Ngao Du Hư Không.'

'Ngao Du Hư Không: Thiên phú đặc biệt của bộ tộc Hư Không, có thể tiêu hao linh hồn lực để ngao du hư không, ngủ, tiêu hao cực thấp, mỗi ngày nghỉ ngơi là có thể khôi phục hoàn toàn.'

"Vậy mà có thể du ngoạn hư không, rất tốt."

Lý Hiên vô cùng kinh ngạc, cảm nhận kỹ càng sự biến hóa của bản thân, thử nâng chân phải lên vậy mà trực tiếp đứng trên không, cảm giác giống như đứng trên một vùng đất lớn.

Lại thử đi lại vài vòng, Lý Hiên phát hiện hồn lực tiêu hao ít hơn thể lực nhiều. Điều này có nghĩa chỉ cần hắn muốn là có thể mãi mãi ở lại không trung.

"Năng lực này đúng là có chút đặc biệt."

Lý Hiên muốn thử nhiều một chút, nhưng lúc này dưới góc nhìn thượng đế, Huyết Phân Thân của hắn phát hiện Tiêu Kiếm và người hộ đạo của hắn Cổ Phong.

"Mỗi đệ tử đều có một phần lễ vật, Tiêu Kiếm xuất hiện ở gần thành Bạch Vân, vừa hay để Lôi Điện Kim Điêu qua tặng hắn một phần lễ vật."

Lý Hiên đem theo túi Càn Khôn đi ra khỏi phòng, đưa nó cho Lôi Điện Kim Điêu, sau đó truyền đi thông qua ý thức, truyền vị trí và dung mạo của Tiêu Kiếm cho Lôi Điện Kim Điêu.

“Đi đi.”

Chiếp!

Trong tiếng chim kêu vang dội, Lôi Điện Kim Điêu vỗ cánh bay thẳng lên trời bay vút về phía xa.

“Thế là được rồi, tiếp theo đây là rừng rậm Hắc Mã, tình hình chiến đấu bên kia quá kịch liệt, vậy thì….”

Lý Hiên đưa tay phải ra, thông qua Vũ Trang Phối Hợp ngưng tụ ra một thanh đao nhỏ sắc bén, sau đó vạch mạnh một đường trên cánh tay trái, kết quả cắt không được.

“Lực phòng thủ của ta càng ngày càng mạnh, thực lực của ta sẽ theo đó tăng lên từng chút từng chút, đúng thật là đau đầu.”

Lý Hiên chỉ đành lấy ra pháp kiếm nhị giai, trên thanh kiếm này có khắc một chữ Nguyệt, là quà của Tần Nguyệt tặng hắn, được hắn thăng cấp lên nhị giai cực phẩm.

“Nhị giai cực phẩm, đủ rồi.”

Lý Hiên khống chế phi kiếm xẹt qua cổ tay, trên cổ tay lập tức xuất hiện vết thương, dòng máu đỏ thẫm thuận theo da thịt chảy xuống, được Lý Hiên dùng mấy cái bình hứng lấy.

Làm xong tất cả những thứ này.

Lý Hiên dùng năng lực Tự Phục Hồi Siêu Cấp, vết thương rất nhanh đã hồi phục lại như ban đầu, ngay cả một vết sẹo cũng không có.

“Được rồi.”

Lý Hiên cầm mấy bình nhỏ kia thò vào hư không, từng vòng từng vòng gợn sóng nước xuất hiện bị tay của hắn trực tiếp xuyên qua, khi rút về mấy bình nhỏ trong tay đã không còn.

Quay người lại.

Lý Hiên sải bước trở về tầng hầm mở ra trận pháp phòng hộ nhị giai, nằm trên chiếc giường mềm dưới mật thất, nhắm hai mắt lại thả lỏng tâm hồn.

Thành Bạch Vân.

Cổ Phong và Tiêu Kiếm mệt mỏi chạy tới thành Bạch Vân, nhìn đám người náo nhiệt, nghe thấy bách tính mỉm cười hòa bình, hai người bọn họ đều có chút ngây ngốc.

“Tình huống gì vậy? Cổ gia gia, không phải ngươi nói là thành Bạch Vân đã không còn rồi sao? Tại sao giống như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy?” Tiêu Kiếm hoang mang nói.

“Ta cũng không biết, ngươi xem trên Sinh Mệnh Chi Thư vừa nãy đưa ra nhắc nhở, dê trắng quỷ dị tiến hóa đến giai đoạn thứ hai, bắt đầu tàn sát muôn dân.

Thành Bạch Vân đúng là nơi đầu tiên nó tàn sát, tất cả mọi người đều bị giết sạch, nhưng tại sao thành Bạch Vân vẫn yên ổn như vậy?”

Cổ Phong hoang mang mở Sinh Mệnh Chi Thư ra để Tiêu Kiếm kiểm tra.

“Đây… quả thực là viết như vậy, kỳ lạ.”

Tiêu Kiếm cũng kinh ngạc, những chữ này rõ ràng là cũng vừa mới xuất hiện, hôm qua còn chưa có.

Nhưng dựa theo quỹ đạo bình thường, thành Bạch Vân nên biến mất đã không biến mất, đây thật làm người ta hoang mang.

“Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, chúng ta đi mỏ quặng Bạch Vân xem xem, có lẽ quỷ dị của mỏ quặng bị ngăn lại rồi” Cổ Phong

nghiêm túc nói.

“Bị ngăn lại rồi? Có thật không? Quỷ dị lần này không phải là rất nguy hiểm sao?” Tiêu Kiếm không nhịn được mà hỏi.

“Rất có khả năng, hoặc là cường giả đã ra tay ngăn chặn thiên tai quỷ dị trước đó rồi. Nếu như là vị cường giả kia ra tay, mỏ quặng Bạch Vân tuyệt đối không thể nổi sóng gió.”

“Vậy chúng ta mau chóng đi xem xem.”

“Đi.”

Chương 263. Lôi Điện Kim Điêu dọa sợ Tiêu Kiếm (2)

Cả hai chạy liên tục, chạy điên cuồng trong sự lo lắng.

Đợi khi đến gần mỏ quặng Bạch Vân, nhìn thấy trận pháp dày đặc ánh sáng nhấp nháy thần kỳ, nhìn thấy vô số trận vân, Cổ Phong và Tiêu Kiếm đều sững sờ đờ người ra.

“Đây…đây nhất định là vị cường giả kia ra tay, rất nhiều trận pháp giống cảnh như ở sơn cốc Hồng Phong, vị cường giả kia hình như rất thích dùng loại cách thức này.”

“Cổ gia gia, ta đại khái đếm được một ít, trận pháp ở đây có chín trăm chín mươi chín cái, tất cả đều là trận pháp nhị giai.Vị cường giả này cũng quá hung hãn rồi, bố trí nhiều trận pháp như vậy.”

Tiêu Kiếm cũng chết lặng, không hiểu vì sao vị cường giả này thích dùng loại cách thức này.

“Quả thực rất hung ác, dê trắng đoán chừng đánh chết cũng không tin vậy mà có nhiều trận pháp như vậy. Đây là muốn nhịp nhàng ép chết dê trắng.

Ngươi nhìn bên trong trận pháp bị phá hoại, trận đấu rõ ràng là đã kết thúc rồi, tai nạn của nước Đại Hạ nguy hiểm trùng trùng.

Cứ như vậy đã bị hóa giải dễ như trở bàn tay rồi, vị cường giả này đúng thật là lợi hại” Cổ Phong khen ngợi nói.

“Quả thực rất lợi hại, thật muốn gặp vị cường giả này một lần” Tiêu Kiếm sùnd bái nói, rất khát vọng được gặp vị cường giả

này.

Sau này sẽ có rất nhiều cơ hội. Ngươi là Thiên Mệnh Chi Nhân, tương lại sẽ có rất nhiều cơ hội gặp được đối phương. Chúng ta trước tiên đi rừng rậm Hắc Mã, bên đó càng nguy hiểm hơn." Cổ Phong nghiêm túc nói.

"Ừ." Tiêu Kiếm gật gật đầu, lại nhìn về hướng Thanh Liên tông.

"Thế nào? Muốn đi gặp sư tôn của ngươi rồi?" Cổ Phong nhíu nhíu mày.

"Đúng thế. Sư tôn đã giúp ta khi ta cần nhất, bây giờ ta ở gần đây nên đi thăm sư tôn, cho dù chỉ là một cái dập đầu" Tiêu Kiếm nghiêm túc nói.

"Ta không phải đã từng nói sao, ngươi là Thiên Mệnh Chi Nhân bên cạnh luôn có nguy hiểm, sư tôn ngươi lại yếu như vậy rất dễ bị ngươi liên lụy mà chết, vì thế đừng quá thân thiết với sư tôn của ngươi" Cổ Phong cau mày nói.

"Ta biết rồi, ở tại đây dập đầu với sư tôn thôi."

Tiêu Kiếm quỳ xuống cúi đầu thật sâu về hướng Thanh Liên tông, sau đó đứng dậy đi rừng rậm Hắc Mã chiến đấu.

Cũng vào lúc này.

Một con Lôi Điện Kim Điêu từ xa lao nhanh tới, toàn thân tỏa ra yêu khí mãnh liệt.

Cảm nhận được luồng yêu khí mãnh liệt này, sắc mặt của Tiêu Kiếm thay đổi nghiêm trọng, nói.

"Vậy mà là yêu thú trung phẩm nhất giai, thực lực này hẳn có thể so với Luyện Khí bảy tám tầng rồi nhỉ?"

“Nhìn loại hình này chắc đây là yêu thú Lôi Điện Kim Điêu tiến hóa hiếm thấy, sức chiến đấu cũng đã đạt đến đỉnh tầng thứ tám,

Điểm mấu chốt là lực công kích còn mang theo tác dụng làm tê liệt, không dễ chọc vô cùng. Chúng ta tốt nhất nên tránh xa một chút” Cổ Phong nghiêm trọng nói.

“Mạnh như vậy sao? Ngay cả ngươi cũng hết cách sao? Ngươi không phải đã khôi phục Luyện Khí đến tầng thứ chín rồi sao?” Tiêu Kiếm kinh ngạc.

“Con yêu thú này không phải loại đơn giản, so với yêu thú pjoor thông thì càng mạnh hơn. Ta mặc dù đã khôi phục Luyện Khí đến tầng thứ chín, nhưng suy cho cùng trên người vẫn có vết thương.

Nếu như đánh với con yêu thú này, ta nhất định sẽ bị thiệt mà còn bị thiệt không nhỏ” Cổ Phong bất đắc dĩ thở dài.

“Nếu đã là như vậy thì đúng thật là con yêu thú ngang ngược.”

“Đúng vậy, nó bay về hướng chỗ chúng ta rồi. Đi, chúng ta trước tiên tránh ra xa một chút cẩn thận bị nó đả thương” Cổ Phong nghiêm túc nói.

“Được.”

Hai người vội vã chạy, hướng về phía xa xa rừng rậm mà chạy. Nhưng rất nhanh bọn chúng phát hiện, con Lôi Điện Kim Điêu kia đang bay tới cực nhanh xà xuống như một cơn gió.

“Không ổn, nó đang lao về hướng chúng ta. Gặp rắc rối rồi, chuẩn bị nghênh chiến!”

Cổ Phong chứng kiến một màn này mặt biến sắc, chỉ có thể cắn răng lấy phi kiếm ra chuẩn bị nghênh chiến.

Tiêu Kiếm cũng lấy phi kiếm ra chuẩn bị chiến đấu, đáng tiếc phi kiếm của hắn chỉ có hạ phẩm nhất giai, chất lượng quá kém, có lẽ ngay cả da của Lôi Điện cũng không chém được.

Điều này cũng làm cho sắc mặt của Tiêu Kiếm nghiệm trọng, cả người đều căng lên.

Rất nhanh.

Lôi Điện Kim Điêu tỏa ra yêu khí mạnh mẽ từ từ hạ xuống, đứng trên một tảng đá lớn phía trước Tiêu Kiếm và Cổ Phong, kiêu căng nhìn hai người bọn chúng.

Lúc này, yêu khí của nó tỏa ra vô cùng mạnh mẽ thậm chí làm kinh hãi cả các động vật trong núi rừng, đều không dám phát ra âm thanh.

Thái độ đó giống như vương giả coi thường quần hùng.

Cạc!

Lôi Điện Kim Điêu rất hài lòng với tình cảnh hiện giờ, ngẩng đầu phát ra một tiếng kêu kiêu ngạo.

Sau đó.

Nó nghiêng đầu quan sát Tiêu Kiếm, cẩn thận xác nhận mấy lần, rồi một lần nữa kiêu ngạo ngẩng đầu từng bước từng bước đi về phía Tiêu Kiếm.

“Cổ gia gia, con Kim Điêu này hơi lạ, hình như không có ý định công kích chúng ta.” Tiêu Kiếm vội vàng nhỏ giọng nói.

“Quả thực hơi lạ, nếu như nó định công kích chúng ta thì chắc chắn sẽ phóng sét ở trên không trung, nhưng giờ lại đi tới, điều này không phù hợp lẽ thường. A? Ngươi nhìn trên cánh nó có túi Càn Khôn kìa, chẳng lẽ nó là tọa kỵ của người tu tiên?” Cổ Phong

kinh ngạc nói.

“Đúng là có túi Càn Khôn, nó tới kìa.”

Nhìn thấy Kim Điều từng bước một đi tới, thân hình cao lớn, cảm nhận được yêu khí mãnh liệt, Tiêu Kiếm không nhịn được mà lùi về sau một bước.

Kết quả là một bước lùi lại này khiến con kia kim điêu ngừng lại, nó lộ vẻ khinh thường mà liếc Tiêu Kiếm một cái, dường như cảm thấy bước lùi lại ấy của hắn rất mất mặt.

“Ta!!”

Chương 264. Là ai ngăn ở tuyến đầu?

Tiêu Kiếm bị khinh bỉ, trong lòng rất ấm ức, hắn rất muốn nói thực lực của ta yếu như vậy, lùi lại một bước là rất bình thường hiểu không?

Nhưng mà tình huống giờ phút này bất ổn, hắn nào nói chuyện được, chỉ là siết chặt vũ khí chờ đợi.

Phần phật!

Lôi Điện Kim Điêu vụt sáng hai lần cánh, lấy túi Càn Khôn trên người xuống, sau đó ném cho Tiêu Kiếm.

“Ớ? Cho ta à?”

Tiêu Kiếm kinh ngạc, không thể tin được Lôi Điện Kim Điêu lại cho hắn túi Càn Khôn.

“Pi!”

Lôi Điện Kim Điêu gật gật đầu, rồi lại ngẩng đầu lên đầy kiêu ngạo mà kêu một tiếng.

“Cảm ơn, sao lại muốn cho ta túi Càn Khôn? Là chủ nhân của ngươi cho ta sao?” Tiêu Kiếm chăm chú hỏi thăm.

Pi pi pi!

Lôi Điện Kim Điêu nghe được hai chữ chủ nhân liền lập tức thu hồi dáng vẻ kiêu ngạo, khiêm tốn hướng về phía Thanh Liên Tông mà hơi khom người xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Kiếm cùng Cổ Phong hơi sững sờ, ngay lập tức bọn họ đồng thời nghĩ tới điều gì.

“Mau mở túi Càn Khôn ra nhìn xem.” Cổ Phong vội vàng nhắc nhở.

“Vâng!”

Tiêu Kiếm gật đầu, đưa tay mở túi Càn Khôn ra, sau đó ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn qua túi Càn Khôn bất động.

“Sao? Là ai đưa túi Càn Khôn cho ngươi?” Cổ Phong vội vàng hỏi.

“Là sư tôn! Là sư tôn cho ta, còn có thư của sư tôn.”

Sắc mặt Tiêu Kiếm phức tạp, cầm một lá thư rồi yên lặng quan sát, một lúc sau thở dài một hơi.

“Không ngờ lại là sư tôn của ngươi cho, hắn còn có một thú cưng là Lôi Điện Kim Điêu, không thể tưởng tượng nổi. Trước đấy ta tưởng hắn rất yếu, nào ngờ hắn còn có bản lĩnh của một ngự thú sư.”

Cổ Phong kinh ngạc, đổi mới nhận thức về Lý Hiên.

“Không, không chỉ là ngự thú sư đâu, ngươi xem một chút túi Càn Khôn thì biết.” Tiêu Kiếm đưa túi Càn Khôn cho Cổ Phong.

“Ồ? Ta xem một chút.”

Cổ Phong tiếp nhận túi Càn Khôn, dùng thần thức xem xét bên trong, phút chốc con mắt đăm đăm.

“Có phi kiếm thượng phẩm nhị giai, còn có chiến đao thượng phẩm nhị giai, đây là chiến giáp thượng phẩm nhị giai, chờ một chút, đây là đan dược nhị giai cực phẩm. Đây là công pháp tu tiên, bí tịch, đây là gì? Linh tửu, thơm quá, linh tửu này không tầm

thường.”

Cổ Phong kinh ngạc lục lọi túi Càn Khôn, thấy được rất nhiều vật trân quý, kết quả như vậy cũng khiến Cổ Phong hơi ngao ngáo.

Phải biết là những vật này giống như là của trời cho đối với tu sĩ Luyện Khí, thậm chí còn thuộc kiểu giúp phất nhanh í chứ.

Giống như là nhà bị phá lại nhận được mười cái nhà khác, thu hoạch kiểu này thật là gây sốc mà.

“Những vật này rất trân quý, sư tôn của ngươi thế mà lại cho ngươi như vậy, hắn quả thực là quan tâm giúp đỡ hết lòng với ngươi.” Cổ Phong thở dài.

“Đúng vậy, giờ ta mới chỉ có phi kiếm hạ phẩm nhất giai mà ta vất vả mua, nhưng sư tôn trực tiếp đưa cho ta phi kiếm thượng phẩm nhị giai, lại còn có cả chiến đao. Rõ ràng ta không có cái gì biếu sư tôn, nhưng sư tôn lại vì ta mà chuẩn bị nhiều đồ tốt như vậy.” Ánh mắt Tiêu Kiếm phức tạp, trong lòng càng thấy cảm động.

“Vậy chi bằng đi Thanh Liên Tông, cảm tạ một chút sư tôn của ngươi đi, trước đó là ta trách lầm hắn, tưởng rằng thực lực của hắn thấp. Không ngờ hắn mạnh mẽ hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.” Cổ Phong đề nghị.

“Không được, sư tôn bảo ta cố gắng tăng lên thực lực, cứu vớt loạn thế này.” Tiêu Kiếm cầm lá thư nói.

“Cứu vớt loạn thế? Cứu vớt ngàn vạn bách tính sao? Sư tôn của ngươi thật đúng là nhân nghĩa, hai da.” Cổ Phong thở dài.

“Cổ gia gia, ta muốn biếu quà cho sư tôn, chính là cái kia!” Tiêu Kiếm đột nhiên nói.

“Ngươi chắc chắn chứ? Vật ấy rất trân quý.” Cổ Phong trịnh

trọng nói.

“Chắc chắn! Ta không thể để sư tôn trả giá vì ta một cách vô ích.” Tiêu Kiếm quả quyết gật đầu.

“Vậy được rồi, sư tôn của ngươi đúng là có tư cách dùng nó.”

Cốc điến

“Hưm.”

Tiêu Kiếm lấy đồ trong túi Càn Khôn, sau đó lôi ra một cái hộp cổ đặt vào túi Càn Khôn, rồi treo lên cánh của Kim Điêu.

“Xin nhờ điêu huynh giao giúp, đồ vật nhất định phải giao tận tay sư tôn.”

“Pi!”

Lôi Điện Kim Điêu kêu lên một tiếng, vỗ cánh bay đi, chỉ còn lại Tiêu Kiếm và Cổ Phong đứng tại chỗ.

“Đi thôi, chúng ta đi rừng rậm Hắc Mã, cố gắng hoàn thành trách nhiệm của ngươi, đồng thời hoàn thành kỳ vọng của sư tôn của ngươi.”

“Vâng!”

Dưới ánh mặt trời ấm áp, hai người cùng đi về hướng rừng rậm Hắc Mã.

Chỉ là bọn họ mới đi được một nửa thì gặp phải một vùng lớn toàn sinh vật bị ô nhiễm, cuối cùng bị những sinh vật ô nhiễm này ngăn chặn.

…

Rừng rậm Hắc Mã.

Sương mù bốc hơi, khắp nơi tràn ngập kêu rên cùng điên cuồng.

Sinh vật bị ô nhiễm lít nha lít nhít, hoạt tử nhân, người to lớn với bướu thịt, rắn khổng lồ trườn bò, nhện đầu người, âm hồn đã chết, v.v..

Các loại sinh vật kì dị trong rừng rậm lao nhanh, khuếch tán về hướng ngoài rừng rậm như nước thủy triều, như muốn tấn công thành Hắc Mã.

Ở phía ngoài rừng rậm.

Tống Tiểu Mỹ cùng một đám người tu tiên đang cố gắng chống cự, tắm máu chiến đấu anh dũng, ngăn cản Quỷ Dị, hai bên đánh giết nhau điên cuồng ở phía ngoài rừng rậm.

Không chỉ riêng bọn họ mà còn có rất nhiều người tu tiên từ đằng xa bay tới, gia nhập chiến đấu, ngăn cản sinh mệnh sinh mệnh tà ác lan tràn.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Một quái vật tượng đất to lớn lao ra từ trong rừng rậm, gầm thét về phía mấy người Tống Tiểu Mỹ, cơ thể to như ngọn núi nhỏ kia khiến những người ở đấy hơi biến sắc mặt.

“Để ta chặn lại nó!”

Chương 265. Là ai ngăn ở tuyến đầu? (2)

Một nữ tu buộc tóc đuôi ngựa cầm song đao trong tay, xoay tròn giống như là Phong Hỏa Luân trên không trung, trong phút chốc chém quái vật tượng đất thành hai nửa.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, tượng đất quái vật lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, cứ như là chưa hề bị tổn thương.

Grào!!

Theo tiếng rống rung trời, sương mù màu xanh biển tràn ngập như là như sóng biển quét sạch những người ở đây.

Lúc này, sương mù đột nhiên ngưng tụ thành một cánh tay to lớn, chộp lấy một người tu tiên đang chiến đấu.

“Chết!”

Nữ tu buộc tóc đuôi ngựa cực kỳ nhạy bén, thấy cảnh này lập tức hành động, một chiêu chặt đứt cánh tay sương mù với tốc độ cực nhanh.

Đáng tiếc nàng còn chưa kịp vui sướng thì sương mù màu xanh liền biến thành một người khổng lồ, bắt đầu đứng lên, hai tay điên cuồng đánh mọi người.

Không chỉ mỗi người khổng lồ màu xanh biển, rất nhanh cát trên mặt đất hoạt động, một người cát khổng lồ với cơ thể to lớn được ngưng tụ thành hình, gào thét về phía mấy người tu tiên.

Ba người khổng lồ này xuất hiện khiến cho mấy người tu tiên

cực kì áp lực.

Cho dù là bọn họ dốc sức ngăn cản, nhưng đối mặt người khổng lồ bất tử, áp lực của những người tu tiên thực to lớn.

“Chết tiệt, ba người khổng lồ này quá mạnh, căn bản giết không chết.”

“Nghĩ biện pháp ngăn chặn bọn chúng, đừng để bọn chúng ảnh hưởng tới trận tuyến.”

“Không được! Càng ngày càng nhiều sinh vật ô nhiễm lao ra ngoài, sao số lượng lại nhiều thế chứ? Nhanh tụ lại một chỗ! Đi về phía hẻm núi Hắc Mã.”

Đám người tu tiên vội vàng tụ vào một chỗ, vừa lùi vừa điên cuồng chiến đấu để ngăn cản sinh vật bị ô nhiễm đang chen chúc tiến đến.

Thế nhưng sinh vật bị ô nhiễm từ trong rừng rậm lao ra quá nhiều, mọi người dần dần đuối sức, chỉ có thể lùi về canh giữ hẻm núi Hắc Mã.

Nhưng điều làm mọi người thực sự ngạc nhiên là toàn thân của những sinh vật bị ô nhiễm đang lao ra này đều bị thương, giống như đã trải qua một lần chiến đấu khốc liệt vậy.

Hơn nữa những tu sĩ ở đây đều là tu sĩ cấp thấp, tu sĩ yếu vậy mà có thể ngăn cản sinh vật bị ô nhiễm lâu thế, bản thân bọn hắn còn cảm thấy ảo diệu.

“Những sinh vật ô nhiễm này bị thương rất nặng, chẳng lẽ trong rừng rậm Hắc Mã còn có một tuyến phòng tuyến? Trong rừng rậm thế nhưng chật ních sinh vật bị ô nhiễm, còn có đáng sợ khí độc.”

“Chắc là thực sự có người, lúc trước ta đã nghi sinh vật bị ô

nhiễm sao ít thế, bây giờ nghĩ lại thì chắc chắn còn có một nhóm người ngăn ở tuyến đầu."

"Bọn họ bị điên à? Trong trận chiến như kiểu chẳng có hi vọng gì thế này mà làm vậy khác gì đi chịu chết đâu? Nhất định phải nghĩ biện pháp cứu bọn họ ra." Người tu tiên buộc tóc đuôi ngựa nói đầy nghiêm túc.

"Chúng ta không làm được đâu, người tu tiên cấp cao bị kìm chân ở các nơi nguy hiểm khác, cấp chúng ta lại quá thấp, ngay cả ở ngoài thôi còn đỡ không nổi thì sao cứu viện được đây? Hơn nữa các ngươi nhìn xem, sinh vật tà dị lao ra ngày càng nhiều, e là nhóm người tuyến đầu dữ nhiều lành ít."

"Cái này…"

Ý đồ cứu viện lung lay, mọi người nhìn thấy càng ngày càng nhiều sinh vật bị ô nhiễm, nhìn địch nhân giống như thủy triều, ai cũng cảm thấy nhóm người tuyến đầu e là đều đã chết trận.

Chương 266. Cột sáng thông thiên

Nghĩ đến có người cô độc chết trận ở tuyến phòng thủ đầu tiên, thậm chí ngay cả tên cũng không để lại, mọi người liền cảm thấy chấn động trong lòng.

Bọn họ siết chặt vũ khí càng thêm nỗ lực chiến đấu, nhìn về hướng rừng rậm Hắc Mã trong màn máu tươi.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ liên hoàn truyền tới từ trong rừng rậm, chấn động bốn phía núi rừng.

Sau những tiếng nổ ấy, sinh vật tà dị chạy ra từ trong rừng nháy mắt giảm đi rất nhiều, khiến cho áp lực bên ngoài giảm mạnh.

Cảnh này càng khiến cho người tu tiên khẳng định trong rừng rậm tuyệt đối vẫn còn có người đang chiến đấu.

Nhưng nhìn thấy sinh vật tà ác xông ra từ trong rừng lại bắt đầu nhiều lên, mà còn nhiều hơn so với trước đó làm đám người chết lặng.

Bọn họ không dám tin, là người như thế nào có thể ngăn cản trong rừng rậm lâu như vậy dưới công kích của đám sinh vật tà ác như thủy triều thế.

Điều quan trọng vụ nổ này rất giống tự bạo trong truyền thuyết, đó là thủ đoạn cuối cùng sử dụng trong tình cảnh tuyệt vọng. Điều này đã chứng minh được cái gì.

“Âm thanh cuối cùng là tự bạo sao?” Nữ tu tóc đuôi ngựa không nhịn được hỏi.

“Loại âm thanh nặng nề kia gần giống như tự bạo.”

“Trước kia ta cho rằng bản thân ở tuyến đầu, ai mà ngờ rằng ở phía trước chúng ta, bên trong rừng rậm Hắc Mã mối nguy trùng trùng vậy mà vẫn còn một tuyến phòng ngự,

Mà chúng ta ngay cả bọn họ là nam hay nữ cũng không biết, thậm chí ngay cả cơ hội cảm ơn cũng không có.”

“Đúng vậy, bọn họ là người đáng được tôn kính.”

…

Ánh mắt những người tu tiên rút lui về hẻm núi Hắc Mã phức tạp, trong lòng cảm thấy chấn động cực lớn, từng người bị ép đến đường cùng lấy ra đại chiêu điên cuồng chiến đấu.

Mà Tống Tiểu Mỹ cũng thức tỉnh năng lực mới ở trong trận chiến, lực chiến đấu tăng lên rất nhiều.

‘Tinh! Đệ tử của ngài Tống Tiểu Mỹ thức tỉnh Huyễn Ảnh Huyết Miêu, lực chiến đấu tăng mạnh.’

‘Tinh! Đệ tử của ngài Nam Hi lĩnh ngộ hoàn toàn Bộ Bộ Sinh Liên, ổn định cục diện trong đại chiến sào huyệt.’

‘Tinh! Huyết Phân Thân cương thi bị Tà Thú Sư Vương đánh lén trọng thương, Diệp Phàm phẫn nộ kích hoạt ma huyết, sau khi thực lực tăng lên hai tầng phẫn nộ chém Tà Thú Sư Vương.’

Trong rừng rậm Hắc Mã.

Gần hang động quanh núi Hắc Mã.

Từng người đội nón trúc khống chế từng người đá chiến đấu,

đại chiến sinh tử với sinh vật quỷ dị, sắc trời tối đen, ghê gớm dị thường.

Số lượng người đội nón trúc đã vô cùng ít rồi, số lượng còn lại chỉ vỏn vẹn hơn một trăm người. Với số lượng như vậy rất khó để đưa đến hiệu quả ngăn chặn.

Rất may phía trước nhiều người đá có một người đá khổng lồ điên cuồng chiến đấu, đối phó đa số sinh vật tà dị.

Mà người đá cầm đầu này chính là Lý Hiên triệu hồi.

Trong sơn động phía sau núi.

Linh hồn của Lý Hiên đang ở trên Huyết Phân Thân số hiệu 1, ngồi bên trong sơn động trong tay cầm mấy cái bình sứ trống không.

“Huyết dịch tiêu hao gần như không còn gì, dừng ở đây thôi!”

Lý Hiên nhìn trong rừng rậm Hắc Mã, sinh vật ô nhiễm càng ngày càng nhiều, cảm thấy sinh vật ở đây cho dù là số lượng hay là chất lượng đều có sự chênh lệch rất lớn.

Sinh vật ở đây rõ ràng mạnh hơn, số lượng cũng nhiều hơn gấp trăm lần. Kẻ địch như vậy vô cùng khó đối phó.

Lý Hiên dùng góc nhìn Thượng Đế thăm dò đến vị trí trung tâm của rừng rậm, có một con cự mã màu đen như một hòn núi được bao phủ bởi một lớp vảy, thân thể dữ tợn kinh khủng chứng minh nó không tầm thường.

Rất dễ thấy nếu như con Hắc Mã này xông ra khỏi rừng, tuyệt đối sẽ khiến cho ngàn vạn bách tính, sinh linh đồ thán.

Nhẹ nhàng cúi đầu xuống, Lý Hiên nhìn tay phải của mình có một chữ “Phán” xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Không biết uy lực của nó mạnh như thế nào, đợi ta cứu được tất cả mọi người, người kia liệu có lại tặng cho ta thêm một cái không?”

Lý Hiên âm thầm nói, ánh mắt sáng rực nhìn ra phía ngoài hang động.

Nhìn thấy Huyết Phân Thân cuối cùng đang chiến đấu trong từng cơn tự bạo, Lý Hiên từ từ đứng dậy đi ra bên ngoài sơn động.

Vù!

Một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện, đánh xuyên qua trái tim của Lý Hiên làm dừng bước tiến của hắn.

“Thì ra là ngươi vẫn luôn gây sự.”

Nước trong sơn động ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành một con quái vật mặc thủy tướng mạo dữ tợn.

“Ta là Mặc Quỷ, là một trong chín đại hộ pháp Tế Hiến Thần Giáo. Tiểu tử, ngươi đến từ thế lực Tà Thần nào? Tai sao ngăn cản bọn ta?”

“Mặc Quỷ? Xấu vãi!” Lý Hiên thản nhiên nói.

“Ngươi mới xấu, ngươi xấu hết thuốc chữa!”

Mặc Quỷ điên tiết không thôi, câu này đâm đến nỗi đau của nó, làm nó nhớ lại những thứ không may đã gặp phải, lập tức nổi giận vặn vẹo cơ thể.

“Tiểu tử, cho dù ngươi đến từ chỗ Tà Thần nào cũng vô dụng, bọn ta đã lấy ra bảo vật phụ trợ Hắc Mã.

Nó có được bảo vật phụ trợ cộng thêm hài tử đã nuốt chửng, lại cộng thêm năm mươi phần trăm nguyên căn của nó.

Lúc này, nó đã đạt đến giai đoạn thứ ba, có được sức lực đáng sợ không gì sánh được. Sức lực như vậy ngươi căn bản không thể ngăn cảm được.

Cứ chờ mà xem, Hắc Mã nhất định có thể tàn sát nước Đại Hạ, khi đó người khiêng quan tài nhất định sẽ xuất hiện, hắn sẽ hiến tế toàn bộ thế giới. Ha ha ha!"

Mặc Quỷ hưng phấn kêu to, trong mắt toàn là máu tanh và sự điên cuồng.

"Người khiêng quan tài?" Lý Hiên nhìn về phía Mặc Quỷ.

Chương 267. Cột sáng thông thiên (2)

“Ngay cả người khiêng quan tài cũng không biết, xem ra ngươi ở trong thế lực của Tà Thần cũng chỉ là một nhân vật nhỏ, thật đáng thương.

Được rồi, ngươi an tâm đi chết đi, đợi khi đánh chiếm được thành Hắc Mã chính là lúc người bê quan tài xuất hiện. Đến lúc đó… chậc chậc chậc, thật là mong đợi đó!”

Mặc Quỷ hưng phấn nói, sự điên cuồng trong mắt càng ngày càng mãnh liệt.

“Thành Hắc Mã sao? Ta biết rồi.”

Lý Hiên quay người tiếp tục đi ra ngoài, trong bước đi lảo đảo dừng lại ở cửa sơn động nhìn về phía hoa mẫu đơn của rừng rậm Hắc Mã nở rộ.

“Thật đáng tiếc.” Lý Hiên đột nhiên nói.

“Đáng tiếc cái gì?”

Mặc Quỷ từ trên đất xông ra, đôi mắt điên cuồng nhìn Lý Hiên.

“Đáng tiếc hoa ở nơi này phải tàn lụi rồi.” Lý Hiên nói.

“Phải tàn lụi? Ý ngươi là gì.” Mặc Quỷ mờ mịt hỏi.

“Ngươi xem!”

Văn tự trong lòng bàn tay Lý Hiên hiện ra, hai tay chắp lại.

Rầm!!

cột sáng cực lớn từ trên trời giáng xuống, mang theo uy lực bao la, hung hãn bắn phá trung tâm của rừng rậm Hắc Mã. Trong chốc lát khắp nơi rung chuyển, long trời lở đất.

Sóng xung kích khủng khiếp như vụ nổ bom hạt nhân, từ trung tâm cột sáng cực nhanh tỏa ra tám hướng.

Cũng vào lúc đó, ánh sáng cực lớn mang theo sức mạnh hủy diệt tất cả, hướng về tứ phương mà quét qua.

“Con mẹ nó!”

Mặc Quỷ nhìn thấy một màn kinh thiên này bị dọa đến nỗi vỡ mật, nhanh chóng chui xuống đất biến mất không thấy gì nữa.

Ở nơi xa xa, những người khổng lồ trong chu vi rừng rậm cũng vội vã chui xuống đất, điên cuồng tháo chạy.

Lý Hiên không động, chỉ lẳng lặng nhìn ánh sáng đó, mang theo nụ cười ôn hòa trong cột sáng đó tan thành mây khói.

Ầm ầm!

Đất trời chấn động, cuồng phong gào thét, không khí đáng sợ trong rừng rậm Hắc Mã cuồn cuộn mãnh liệt, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, điên cuồng quét qua tám hướng.

Khu vực hẻm núi Hắc Mã.

Đám người tu tiên nhìn thấy cột sáng kia, nhìn thấy cảnh bao la diệu kỳ, nhìn thấy cột sáng to lớn kia nhấn chìm cả rừng rậm Hắc Mã.

Đám người hoàn toàn chết lặng, từng người từng người bị dọa cho sởn cả da gà, toàn thân run rẩy.

Lúc này cột sáng đã nối liền với bầu trời, giống như trụ trời chống đỡ thiên địa. Không trung đều vì sức mạnh điên cuồng của ánh sáng đáng sợ đó.

Cả rừng rậm Hắc Mã bị bao trùm trong cột sáng đó. Ánh sáng chói lọi mãnh liệt kia cho dù là đám người ở hẻm núi Hắc Mã xa xôi đều cũng cảm thấy hai mắt nhoi nhói.

Dần dần.

cột sáng kia bắt đầu nhỏ lại, co lại từng chút từng chút, cuối cùng trong không trung hóa thành một cây kim biến mất.

Bầu trời lại khôi phục lại dáng vẻ bình thường ban đầu, cơn lốc xoáy dần dần biến mất, khói bụi cũng dần dần rơi xuống.

Nhưng mà.

Rừng rậm Hắc Mã đã biến thành một vùng đất hoang.

Tất cả những thảm thực vật, khí độc, sinh vật ô nhiễm đều hóa thành hư không, ngay cả một vùng rộng lớn cũng bị cột sáng kia đánh thành một hố sâu vô cùng lớn.

Hố sâu kia còn bốc lên luồng hắc khí cuồn cuộn, tựa như vực thẳm nhìn không thấy đáy.

“Đây…đây là loại sức mạnh gì, thật đáng sợ!”

Nữ tu bím tóc đuôi ngựa nhìn thấy một màn này kinh hoàng trợn tròn mắt, cả người bị dọa sợ đến mức run lẩy bẩy.

“Sức mạnh khủng khiếp như vậy hoàn toàn là phép màu!”

“Quá mạnh, trước giờ ta chưa từng nhìn thấy sức mạnh đáng sợ như này.”

…..

Đám tu sĩ bị dọa sợ, ngơ ngác nhìn rừng rậm Hắc Mã biến mất, nhìn thấy hố sâu hắc khí cuồn cuộn kia, bọn chúng bất động hồi lâu.

Trong đó bao gồm cả Tống Tiểu Mỹ. Nàng đã kích hoạt được huyết mạch, tai mèo đã lộ ra từ lâu, trông rất là đáng yêu.

Nhưng lúc này nàng cũng đã bị dọa đến chết lặng, bất động hồi lâu giống như con mèo ngốc.

“Sức mạnh như vậy e là chỉ có đại tu sĩ siêu cấp mới có thể thi triển, là ai đã ra tay? Lẽ nào đây là thủ đoạn cuối cùng của nhóm người ở tiền tuyến sao?”

“Không biết nữa.”

Mọi người không biết rõ nguyên nhân, bọn chúng cũng không dám truy cứu sâu.

Sức mạnh đáng sợ như vậy không phải là thứ bọn họ có thể thăm dò, chỉ có thể đem tất cả đè nén ở trong lòng.

Thành Hắc Mã.

Binh sĩ đứng chi chít dày đặc ở trên tường thành, cảnh giác quan sát ngoài thành. Dưới mệnh lệnh của thành chủ toàn lực bảo vệ thành trì, đề phòng tai họa giáng xuống.

Ở chính giữa tường thành, Quân Hí Mệnh lẳng lặng đứng cùng một nữ tướng quân lo lắng không thôi nhìn ra ngoài thành.

Mà ở phía sau của Quân Hí Mệnh, một thiếu niên ăn mặc như thư đồng mỉm cười, trong mắt lóe lên huyết sắc. Trong lòng hắn gàng hưng phấn nói.

“Sắp rồi, sắp đến rồi. Chỉ cần Hắc Mã giết chết thê tử của Quân Hí Mệnh thì nhiệm vụ của ta có thể hoàn thành rồi.

Đến lúc đó, ta có thể tùy ý đại khai sát giới rồi. Chậc chậc chậc.”

Thụ đồng hưng phấn nghĩ, mong chờ không thôi nhìn ra ngoài thành.

Nhưng cứ chờ cứ chờ, nó lại nhìn thấy cột sáng kia. Cột sáng kia nối liền với bầu trời rộng lớn, giống như thần phạt từ trên trời giáng xuống.

Theo đó rừng rầm Hắc Mã không còn nữa rồi.

Sinh vật ô nhiễm gần như chết hết, chỉ thấy mấy người khổng lồ kia thấy tình thế không ổn liền chui xuống đất, biến mất không thấy đâu nữa.

Nhìn từ phía xa, rừng rậm Hắc Mã giống như vùng đất bỏ hoang. Nghe thấy Mặc Quỷ truyền đến tin nhiệm vụ thất bại Thụ Đồng sững sờ, đờ đẫn đứng im tại chỗ.

Rất lâu sau đó.

Thụ Đồng trong lòng phẫn nộ gào thét.

Chương 268. Linh Phù Sư tam giai

“Đáng chết, đáng chết! Ta đa mai phục mười lăm năm, làm thư đồng cho người ta cả mười lăm năm, mỗi ngày hầu hạ người ta chịu đủ loại khinh bỉ,

Mắt thấy sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi, có thể tùy ý đại khai sát giới, nhưng vì sao nhiệm vụ lại thất bại, chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

Thụ Đồng cảm thấy bản thân sắp điên lên rồi, giống như thùng thuốc nổ sắp nổ tung, có thể nổ bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn lại không thể bùng phát, chỉ có thể lại nhẫn nhịn quay về. Điều này khiến cho nó tức đến đỏ hai mắt, ấm ức không thôi.

Cuối cùng.

Vì nhiệm vụ, nó chỉ có thể đè lại ấm ức trong lòng tiếp tục làm thư đồng cho người ta.

Bên cạnh.

Quân Hí Mệnh kinh ngạc nhìn cột sáng kia, trong lòng cũng sợ hãi vô cùng. Sau đó, hắn lấy ra một cái đĩa tròn nhanh chóng tính toán, cuối cùng nhíu mày lại với nhau.

“Tính không ra, tương lai trở nên mơ hồ không rõ, rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Thần sắc Quân Hí Mệnh nghiêm trọng, quay đầu về phía nữ

tướng quân bên cạnh ôn nhu nói.

“Nương tử, mối nguy của thành Hắc Mã đã qua rồi. Nàng đã đồng ý với ta chỉ cần mối nguy qua đi sẽ cùng ta đi.”

“Ừ, ta cùng ngươi đi, cùng đi đến Thần Toán môn.”

Nữ tướng quân nhấc đao lên, nhè nhẹ cười với Quân Hí Mệnh, sau đó hai người cầm tay nhau đi xuống thành hướng về nơi ra mà đi.

Ở vị trí ban đầu.

Thụ Đồng híp mắt xem một màn này, sau đó nhân lúc không có ai cũng rời đi, cuối cùng biến mất ở thành Hắc Mã, lần nữa xuất hiện đã tới bên trong cung điện thần bí dưới đất.

Chỉ là.

Khiến cho Thụ Đồng không thể tin cậy là.

Trong cung điện lúc này, mấy tên người đá đang lo lắng vây quanh một người. Người này không phải ai khác mà chính là Mặc Quỷ.

Mặc Quỷ lúc này nằm trên mặt đất, thân thể cô đọng mực muốn ngưng động thành thân thể, nhưng dưới ánh sáng kỳ lạ liên tiếp thất bại, chỉ có thể giống như đống bùn lầy di chuyển trên mặt đất.

“Mặc Quỷ, có chuyện gì vậy? Ngươi sao bị thương thành ra như vậy rồi?” Thụ Đồng nghiêm trọng nói.

“Là người đội nói trúc, lão đại của bọn chúng trước khi chết đã dùng một loại đại chiêu siêu cấp nào đó. Đại chiêu kia quá đáng sợ, thậm chí ngay cả khi ta đã kịp thời tẩu thoát nhưng vẫn bị thương nguyên căn.”

Mặc Quỷ ngưng tụ thành một cái đầu nói vài câu, sau đó lại hóa thành mực nước như ban đầu.

“Lại là người đội nói trúc. Đáng hận, thật đáng hận!” Thụ Đồng phẫn nộ gào thét.

“Bọn chúng chết hết rồi, dưới sức mạnh đáng sợ kia bọn chúng tuyệt đối không thể sống sót, cũng coi như là đã giải quyết được một kẻ địch mạnh” Mặc Quỷ trả lời một câu.

“Nhưng nhiệm vụ thất bại rồi, nếu chủ nhân trách tội xuống thì chúng ta đều xong đời!” Thụ Đồng tức giận nói.

Sau câu nói này, hiện trường rơi vào trầm mặc, tất cả những người khổng lồ đều không nói gì, im lặng không nói.

Rất lâu sau đó.

Mặc Quỷ khàn giọng nói: “Trước hết cứ chờ đã, thực sự không được ta liền đến giết thê tử của Quân Hí Mệnh.”

“Ngươi nghĩ kỹ chưa? Hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng” Thụ Đồng buồn bã nói.

“Ta bị thương nguyên căn đã hết cách kéo dài thời gian ở thế giới này nữa rồi, đợi giết được người ta sẽ đi Tịch Diệt Chi Địa. Nơi đó không có phương hướng, vô biên vô hạn.

Ở đó Quân Hí Mệnh muốn giết ta cũng phải tìm thấy ta mới được, huống hồ phục sinh vợ hắn càng quan trọng hơn giết ta” Mặc Quỷ buồn bã nói.

“Vậy thì đa tạ ngươi rồi. Yên tâm, bọn ta sẽ ghi nhớ công của ngươi” Thụ Đồng trịnh trọng nói.

“Nửa năm sau ta thoát khỏi được ánh quang huy trong cơ thể liền hành động. Nửa năm này các ngươi có thể thử cách khác.”

“Được.”

…

Thanh Liên tông.

Lý Hiên ở dưới tầng hầm của khu ngự thú.

Lý Hiên mở to hai mắt nhìn về vị trí tay phải, chữ “Phán” ở đó mờ đi một phần ba, rõ ràng chỉ còn lại hai cơ hội.

“Về mặt uy lực cuối cùng cũng có hiểu biết rõ ràng, rất tốt. Lần sau phóng ta ta càng có thể nắm giữ sức mạnh trong lòng bàn tay.

Mà ta đối với những văn tự thần bí này có được hiểu biết càng sâu hơn. Nếu như lại có thêm vài cơ hội giác ngộ, nói không chừng sẽ lĩnh ngộ được rồi.”

Lý Hiên rất hy vọng có thể lĩnh ngộ được những văn tự này, đến lúc đó hắn có thể tùy ý phóng thích loại sức mạnh này.

‘Tinh! Diệp Phàm tăng lên hai tầng, mời chọn cách thức gửi đi: 1. Chồng lên, 2. Chia ra gửi đi.’

“Chia ra đi, bên ngoài nguy hiểm như vậy, nâng cao thực lực mới là chủ yếu, cảm thấy chia ra càng dễ dàng nâng cao thực lực, Điệp Gia càng dễ thu được thiên phú.”

‘Tinh! Lựa chọn hoàn tất. Phần thưởng ngươi có được: 1. Linh Phù Sư nhị giai tăng lên tam giai. 2. Một cơ hội để cảm ngộ kiếm ý.’

“Ồ. Một cơ hội cảm ngộ kiếm ý?”

Lý Hiên bắt đầu nghiêm túc, đây quả là đồ tốt. Hắn trước kia tô tô vẽ vẽ chính là để có thể lĩnh ngộ kiếm ý, đáng tiếc từ đầu đến cuối trình độ vẫn kém một chút.

Hiện tại.

Có được cơ hội lần này Lý Hiên có lòng tin rất lớn để lĩnh ngộ kiếm ý, vì vậy hắn lập tức chọn sử dụng cơ hội này.

Trong phút chốc.

Lý Hiên cảm thấy đầu mình rơi vào trạng thái kỳ ảo khôn lường, tất cả những tạp niệm phiền não đều biến mất hết, chỉ còn lại việc đuổi theo thanh kiếm.

Ở trạng thái kỳ lạ như thế, sự hiểu biết của Lý Hiên về kiếm ý tăng mạnh lên một cách nhanh chóng, lĩnh ngộ nhanh như tên lửa.

Chương 269. Ngự tỷ hắc bào Sở Vãn Thu

Không lâu sau.

Lý Hiên mở mắt ra, kiếm ý nhàn nhạt xẹt qua trong mắt, sau đó bị vụt tắt.

Lý Hiên mở tay phải ra, một thanh trường kiếm hư ảo xuất hiện trong lòng bàn tay, thân kiếm rộng lớn, toát ra cảm giác bảo vệ công bằng chính nghĩa.

“Thế mà là kiếm ý thủ hộ, người ích kỉ như ta mà lại lĩnh ngộ được kiếm ý thủ hộ, nhất định là phương hướng lĩnh hội sai rồi.”

Lý Hiên từ cười nhạo bản thân mình, quyết định lần sau sẽ đổi một phương hướng lĩnh ngộ khác.

Nhưng, sức mạnh của kiếm ý thủ hộ khá mạnh, cho dù là tiến giai lần đầu, Lý Hiên vẫn có thể cảm nhận được.

Dưới tình huống không sử dụng thiên phú đặc biệt, sức chiến đấu của hắn ít nhất tăng gấp đôi, thậm chí là cao hơn nữa.

Nếu như hắn tiếp tục lĩnh ngộ kiếm ý ở tầng sâu hơn sẽ khiến kiếm ý đạt đến tiến giai lần thứ hai, vậy thì sức chiến đấu của hắn sẽ tăng lên đáng kể.

“Trở lại sẽ lĩnh ngộ nhiều loại kiếm ý hơn nữa, muốn dùng kiếm ý nào thì sẽ dùng kiếm ý đó.”

Lý Hiên nói xong thì chuẩn bị đứng dậy rời đi, nhưng cảm giác toàn thân vô lực, từ trong ra ngoài lộ ra sự yếu ớt.

“Linh hồn quá yếu ớt rồi, chỉ tiêu hao để mở khóa văn tự thần bí một chút mà đã to lớn như vậy rồi, nếu như ta có thể lĩnh ngộ thì sức chiến đấu sẽ tăng lên bao nhiêu?”

Lý Hiên âm thầm lẩm bẩm, rất hi vọng bản thân có thể lĩnh ngộ được những văn tự thần bí này.

Nhưng hắn cũng không vội vàng, mà dùng Góc Nhìn Thượng Đế, tập trung vào Lôi Điện Kim Điêu trong tiểu viện, nhìn thấy trên cánh của nó có túi Càn Khôn.

“Vào đi!”

Lý Hiên mở khóa trận pháp tầng hầm, kêu Lôi Điện Kim Điêu vào trong, nhận lấy một cái hộp nhỏ cổ kính từ phía nó.

Đây là quà mà Tiêu Kiếm tặng hắn, chắc cũng không đến nỗi nào.

Mang theo sự tò mò, Lý Hiên mở cái hộp nhỏ cổ kính ra, nhất thời, ánh sáng rực rỡ nhiều màu sắc dập dờn khắp tầng hầm, khiến cho tầng hầm trở nên hư ảo mà thần bí.

“Đây là quả tiến hóa siêu cấp!”

Lý Hiện ngạc nhiên, trong mắt tràn đầy sự ngạc nhiên mừng rỡ.

Quả tiến hóa siêu cấp bao hàm năng lượng khổng lồ, đủ để tiến hóa một năng lực thiên phú ở diện rộng, đến lúc đó sức chiến đấu của hắn sẽ tăng mạnh.

“Rất tốt, thật sự là một niềm vui bất ngờ!”

Lý Hiên mang theo sự mong chờ sâu sắc, nuốt quả tiến hóa siêu cấp xuống, bắt đầu điên cuồng hấp thụ.

Khoảnh khắc hắn nuốt xuống, quả tiến hóa siêu cấp hóa thành

năng lượng cuồn cuộn chảy trong cơ thể của Lý Hiên, trong lúc hắn đang hấp thụ một cách nhanh chóng, nó chảy qua tứ chi bách hài, chảy vào kì kinh bát mạch.

Nửa giờ sau.

Một âm thanh nhắc nhở vang lên chậm rãi.

“Ting! Đóng Băng Vĩnh Viễn của ngươi đã tiến hóa thành công, ngươi đạt được năng lực siêu phàm: Kiểm Soát Hàn Băng. Năng lực này bao gồm Hòa Hợp Với Hàn Băng, Triệu Hoán Hàn Băng, Khống Chế Hàn Băng, Băng Sương Chi Tâm, Hàn Băng Chi Thể, Băng linh căn...”

Cùng với âm thanh nhắc nhở máy móc, Lý Hiên cảm thấy cơ thể lạnh như băng, cảm thấy linh lực Hàn Băng trong không khí giống như người bạn tốt của mình, có thể tùy ý điều động.

Hắn nhấc tay phải lên, lòng bàn tay rất nhanh đã ngưng tụ ra một điêu khắc băng, bên trong là một điêu khắc băng sống động như thật.

“Rất tốt, ta có thể cảm nhận được sức phòng vệ cực mạnh của điêu khắc băng, hình như bên trong đang bao hàm các đặc tính của Đóng Băng Vĩnh Viễn. Người tu tiên bình thường không thể phá vỡ được băng đá.”

Lý Hiên lộ ra nụ cười, băng đá trong lòng bàn tay từ từ biến mất, mà sau đó Hàn Băng trong tầng hầm ngưng tụ lại, hóa thành một Người Hàn Băng yên lặng đứng đó, giống như một người thủ hộ bất động.

Một lượng lớn hàn băng giống như đại dương đang cuồn cuộn trong ý niệm của Lý Hiện, bao quanh Lý Hiên, yên lặng bảo vệ giống như thủ hộ hàn băng.

“Năng lực hệ Kiểm Soát Hàn Băng tùy ý, Kiểm Soát Hàn Băng

thật sự quá biến thái.” Lý Hiên vui mừng không thôi, không nhịn được mở giao diện dữ liệu ra.

Ting!

Lý Hiên: Luyện Khí tầng mười “kiếm ý thủ hộ, tiến giai lần đầu tiên.”

Đệ tử: Nam Hy, A Ngốc, Tiêu Kiếm, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

Tuyệt phẩm: Kiếm Soát Hàn Băng, thổ linh căn, lôi linh căn, võ tu, kiếm tu, đao tu.

Bị động: Trường Sinh Chi Thể, Thánh Liệu Chi Huyết, Phòng Ngự Siêu Mạnh, Lĩnh Ngộ Chi Tâm, Hòa Hợp Với Tự Nhiên, Miễn Dịch Với Bệnh Độc, Bản Năng Chiến Đấu, Tự Phục Hồi Siêu Cấp, Thần Lực Bẩm Sinh.

Thiên phú: Tịnh Hóa, Thiên Địa Chi Thủ, Không Gian Bên Mình, Thuấn Di, Xuyên Qua Không Gian, Tự Phát Nổ, Siêu Ẩn Nấp, Triệu Hồi Người Đá Lớn, Trấn Áp Tinh Thần, Vũ Trang phối hợp, Linh Hồn Giáng Lâm, Góc Nhìn Thượng Đế, Huyết Phân Thân.

Năng lực: Huyết Nhân Ngẫu, Thần Tiễn Thủ, Dẫn Lôi Thiên Hàng, kiếm pháp Lôi Đình, đao pháp Lôi Đình, Siểm Điện Bộ, Thuật Ngự Kiếm,…

Phụ trợ: Linh Phù Sư tam giai, Luyện Khí sư nhị phẩm, luyện đan sư nhị phẩm, trận pháp phong ấn sư nhị giai, linh trù sư nhất giai, linh khúc sư nhất giai, linh họa sư nhất giai, Linh Tửu Sư nhất giai.

…

“Càng ngày càng mạnh, giai đoạn tiếp theo cần phải cân nhắc Trúc Cơ hoàn mỹ, qua hai ngày nữa gọi Băng Huyên Nhi qua để

nàng chia sẻ cho ta một vài thông tin Trúc Cơ hoàn mỹ."

Lý Hiên mỉm cười đi đến trước bàn đá trong góc, lấy một tờ giấy linh văn ra bắt đầu vẽ bùa, đương nhiên không quên cho thêm Tình Tự Chi Thủy vào trong mực linh văn.

Hắn phát hiện bất kể là luyện đan hay vẽ bùa, hay là Luyện Khí, chỉ cần thêm Tình Tự Chi Thủy vào thì sẽ có xác suất khiến cho phẩm chất đạt được cực phẩm cực lớn.

Chương 270. Ngự tỷ hắc bào Sở Vãn Thu (2)

Chỉ đáng tiếc linh phù là giấy, sau khi thêm Tình Tự Chi Thủy vào linh phù được chế ra luôn nhăn nhúm, dơ bẩn, rất xấu.

May mà sức mạnh không bị ảnh hưởng, đây cũng là nguyên nhân mà Lý Hiên chịu đựng được linh phù dơ bẩn này.

“Bây giờ ta đã thành Linh Phù Sư tam giai rồi, giấy linh phù đã không còn chịu được linh văn của linh phù tam giai nữa rồi, nhất định phải tìm vật liệu mới thôi.”

Lý Hiên quyết định giao nhiệm vụ này cho Băng Huyên Nhi, là tiểu thị nữ của mình, đương nhiên phải làm việc giúp mình rồi.

Cân nhắc đến đây, Lý Hiên tiếp tục vẽ linh phù.

…

Vùng trời rừng rậm Hắc Mã.

Một bóng dáng nữ nhân với đường cong lả lướt đột ngột bước ra từ không gian, bàn tay nhỏ trắng nõn cầm một thanh lưỡi liềm to, trên lưỡi dao vẫn còn máu tươi chảy tí tách.

Trên hắc bào của nàng đã nhuộm không ít máu tươi, nữa bên trái của hắc bào đã bị hủy hoại nghiêm trọng, lộ ra một đoạn bắp chân trắng như tuyết,

Từng trận gió mát thổi qua, cùng với sự tung bay theo gió của hắc bào của nàng, phía dưới hắc bào lộ ra cẩm bào ung dung hoa quý phái, còn có một dung nhan tuyệt mỹ hại dân hại nước.

Đôi môi đỏ của mỹ nữ hắc bào khẽ mở, giọng nói mềm yếu vang vọng trong không trung.

“Trận đấu kết thúc rồi sao? Là ai cứu được thành Hắc Mã?”

Con ngươi câu hồn đoạt phách của mỹ nữ mặc hắc bào nhìn chăm chú vào mặt đất, mái tóc dài đen nhanh tung bay trong gió, khí chất tài trí tản ra cho người khác một loại cảm giác giống như là một ngự tỷ chín chắn vững vàng.

Vèo!

Ngự tỷ mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện ở trung tâm của rừng rậm Hắc Mã, cẩn thận đánh giá cái hố to không nhìn thấy đáy ở trung tâm của rừng rậm.

“Sức mạnh thật đáng sợ, đây dường như là sức mạnh của Nguyệt phán xử, ta biết rồi... là văn tự thần bí! Có lẽ là nàng đã tặng văn tự thần bí cho người khác rồi, nàng đã tặng cho ai chứ?”

Ngự tỷ mặc hắc bào cắn nhẹ môi, rất biết muốn biết ai đã dùng văn tự thần bí để cứu thành Hắc Mã, nhưng nàng không có tư cách để đi hỏi Nguyệt phán xử, chỉ có thể tự mình đi điều tra xung quanh.

Đáng tiếc, nàng đã thăm dò vạn dặm xung quanh rồi cũng không tra ra được nguyên nhân, không biết ai đã cứu thành Hắc Mã.

“Năng lực đặc biệt của ta nói cho ta biết nhất định người này vẫn còn sống, nhưng hắn ẩn nấp quá kỹ rồi, ngay cả ta không phát hiện ra được, như thế cũng tốt, ta không phát hiện ra, tổ chức Tà Thần càng không thể phát hiện ra, hắn sẽ rất an toàn, đợi sau này biết được hắn là ai, ta nhất định phải làm quen với hắn, suy cho cùng nước Đại Hạ là một trong những khu vực bảo vệ của ta, ngươi giúp ta nhiều việc, dù sao ta cũng cần phải cảm ơn, Sở Văn

Thu ta không thích nợ ân tình người khác.”

Ngự tỷ mặc hắc bào mỉm cười quyến rũ, con ngươi câu hồn đoạt phách toát ra sự quyến rũ vô hạn, sau đó từ từ biến mất trong hư không.

Sau khi nàng biến mất.

Đủ các loại cường giả lần lượt xuất hiện, tra tìm nguyên nhân, cuối cùng bất lực rời đi.

Hai ngày sau.

Một bia mộ cực lớn sừng sững ở trung tâm rừng rậm Hắc Mã, được những bông hoa trắng vây quanh, mấy chục người tu tiên đứng trước bia mộ, nghiêm trang mà đứng.

Nữ tu tóc đuôi ngựa dẫn đầu, sắc mặt nặng nề vuốt vẻ văn tự trên bia mộ.

Mấy chữ đó là.

Tế điện! Anh hùng vô danh bảo vệ tuyến đầu!

Núi Thừa Áp.

Toàn thân của Tiêu Kiếm và Cổ Phong đều là máu đang chạy trốn, thất tha thất thểu nỗ lực đi vào trong núi rừng.

Linh lực của bọn họ hiện giờ đã tiêu hạn cạn kiệt, tinh thần đã chán nản và bơ phờ, Huyết Mạch Chi Lực đã bị cưỡng ép sử dụng nhiều lần, không có cách nào để điều động nữa.

Về cơ bản đan dược, trận bàn, linh thạch, phù triện, thuốc bột trị thương trong túi Càn Khôn của bọn họ đã tiêu hao cạn kiệt.

Bọn họ vết thương chồng chất, cũng không cách nào để chiến đấu tiếp nữa, chỉ là nhìn thấy sinh vật ô nhiễm dày đặc phía sau,

bọn họ không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Trước đó bọn họ chuẩn bị vào rừng rậm Hắc Mã để cứu viện, nhưng nửa đường thì gặp phải thú triều sinh vật ô nhiễm, đối mặt với sinh vật ô nhiễm vô hạn, bọn họ chỉ đành liều chết chiến đấu.

Cuối cùng đã cạn kiệt tất cả, hầu như đã dùng cạn các cách rồi, lúc này mới lê thân thể bị thương nặng trốn trên ngọn núi này.

Nhưng.

Đối mặt với sinh vật ô nhiễm ùn ùn đuổi theo, bọn họ cảm thấy rất tuyệt vọng, cho dù đây chỉ là một bộ phần thú triều, nhưng bọn họ đã dầu hết đàn tắt rồi, căn bản không còn sức để chiến đấu nữa.

“Bọn nó đến rồi, đi! Ngươi mau đi đi, ta giữ bọn nó lại.” Sắc mặt Cổ Phong tái nhợt thở hổn hển, ngày cả đứng cũng không vững nữa.

“Cố gia gia, ta không thể đi, ta tuyệt đối không thể bỏ ngươi lại được.”

Tiêu Kiếm dứt khoát từ chối, đồng thời nhìn qua túi Càn KHôn, muốn tìm xem có đan dược không.

“Kêu ngươi đi thì ngươi đi đi, ngươi là Thiên Mệnh Chi Tử, tương lai cần phải giải cứu thế giới này, tuyệt đối không thể chết ở đây, lão già ta phải tranh thủ cơ hội sống sót này cho ngươi.”

Cố lão đầu hét lên một cách yếu ớt, âm thanh vô cùng khàn.

Nhưng hắn cũng biết, hôm nay có thể là kiếp nạn của chính mình, chỉ có chính mình chết mới có thể giành được cơ hội sống sót cho Tiêu Kiếm.

“Ta không thể đi, Cổ gia gia, ngươi ở bên ta lâu như vậy, ngoại

trừ sư tôn ra thì ngươi là người tốt nhất với ta, ta tuyệt đối không thể bỏ ngươi.”

Chương 271. Quỷ Dị suýt chút nữa là khóc

Tiêu Kiếm lập tức lắc đầu, sống chết không chịu rời đi, trong mắt đầy sự kiên định.

“Ngươi bắt buộc phải đi.”

Cổ Phong lo lắng không thôi, nhìn sinh vật ô nhiễm dày đặc đang từ từ đến gần, hắn nhìn đường núi, đỉnh đẩy Tiêu Kiếm xuống giúp hắn giành tia sống sót.

Lúc này.

Tiêu Kiếm đột nhiên nói chuyện, lấy ra một lá linh phù nhàu nát, dơ bẩn từ trong túi Càn Khôn ra.

“Còn có một tấm linh phù, là của sư tôn cho ta.”

“Tấm linh phù này cũ như vậy, vừa nhìn đã biết linh phù được vẽ vào lúc luyện tay rồi, có lẽ là khi sư phụ tặng quà cho ngươi đã không cẩn thận bỏ linh phù này vào trong túi Càn Khôn, căn bản tấm linh phù nát này không có tác dụng, ngươi vẫn nên chạy nhanh đi.”

Cổ Phong tiếp tục nói, nỗ lực tích tụ sức mạnh trong cơ thể, định tìm cơ hội đẩy Tiêu Kiếm xuống núi, sau đó bản thân dùng toàn bộ sức lực để cầm sinh vật ô nhiễm lại.

“Hình như linh phù quả thật là không có linh lực dao động, chẳng thật sự là linh phù mà sư tôn vẽ ra vào lúc luyện tay sao? Thử xem, hi vọng có tác dụng.”

Tiêu Kiếm không dám ôm hy vọng, chỉ là điều động tinh thần khô cạn, kích hoạt phù văn khởi động trên linh phù.

Giây tiếp theo.

Linh phù bắt đầu bay ra, bay ra xa với tốc độ rất nhanh.

“Có thể dùng được! Sao mà bay xa như thế chứ?” Tiêu Kiếm mờ mịt nói.

Ầm đùng đùng!!

Tiếng ầm lớn vang tận mây xanh, ánh sáng và sức nóng dữ dội tản ra khắp mọi hướng, tạo thành một vụ nổ lớn kinh hoàng.

Trong chợ, cơn lốc gào rít mãnh liệt, thổi bay tất cả thực vật xung quanh, khiến cho những mảng thực vật lớn mọc từ dưới đất lên, thậm chí cả mặt đất đều rung chuyển.

Những sinh vật ô nhiễm dày đặc đó đuổi theo đến đã trực tiếp biến mất trong tiếng ầm vang khủng khiếp này, hoàn toàn hóa vào hư vô.

Đợi sau khi tan tành mây khói.

Trên đường núi đã hình thành một cái hố sâu, trực tiếp chia đường núi làm hai, ngăn cản sinh vật ô nhiễm đang xông đến lần nữa thì phía sau.

“Cái này... cái này...”

Nhìn thấy cái hố sâu này, hình như mặt đất bị cơn bão tàn phá, Tiêu Kiếm và Cổ Phong chết lặng, ngây người nhìn một màn chấn động này.

Bọn họ làm sao cũng không ngờ được, tấm linh phù nhàu nát này lại có sức mạnh mạnh như thế, quả thật là không thể tưởng tượng nổi mà.

“Linh... linh phù cực phẩm? Hay là linh phù cực phẩm nhị giai!”

Cổ Phong ngạc nhiên, khó mà tin được nhìn một màn chấn động này, không dám tin vào tấm linh phù tầm thường đó lại có sức mạnh như thế.

“Cổ gia gia, sức mạnh của linh phù này cũng quá mạnh rồi, ta còn nghĩ rằng là linh phù luyện tay nữa.” Tiêu Kiếm nuốt nước miếng nói.

“Ta cũng nghĩ là luyện tay nữa, nhưng bây giờ ta đã hiểu rồi, đây nhất định là linh phù cực phẩm, bất kỳ đồ vật nào đạt đến cực phẩm thì sẽ trở nên vô cùng phi phàm.

Ví dụ đan dược cực phẩm có hiệu quả loại bỏ bệnh nổi ban, nhưng luyện chế đan dược cực phẩm cực khó, cho dù là cấp bậc võ giả thì đan dược cực phẩm khí huyết cũng rất khó để luyện chế ra được.

Ở tình huống bình thường, mọi người có thể luyện chế được là đan dược hạ phẩm, mà đan dược trung phẩm đã khó luyện chế hơn nhiều rồi, luyện đan sư bình thường phải nỗ lực rất nhiều năm mới làm được.

Còn về đan dược thượng phẩm thì càng quý giá hơn, đan dược đó chỉ có luyện đan tông sư mới có thể luyện chế được.

Về phần đan dược cực phẩm, cả đời của một luyện đan sư có thể luyện ra được mấy viên đã là xuất sắc lắm rồi, loại đan dược này dễ gặp mà khó cầu được.

Quan trọng là linh phù khó luyện chế hơn đan dược, không những cần vật liệu cao cấp, mà còn cần sự hiểu biết siêu phàm về thể linh văn, vì vậy linh phù nhị giai càng hiếm có.

Điều này cũng làm cho linh phù cực phẩm trở nên càng quý

hiếm hơn, nhưng sư tôn ngươi lại làm cho người linh phù cực phẩm nhị giai, hắn thật sự là tốt với ngươi đến mức không còn gì để nói."

Ánh mắt của Cổ Phong phức tạp, nhìn thú triều từ từ rút đi, cuối cùng hắn thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất.

Tiêu Kiếm cũng không ngoại lệ, ngồi phịch xuống theo, chỉ là khi nhìn về phía Thanh Liên Tông, trong mắt hắn lộ ra sự cảm kích nồng đậm.

"Sư tôn! Cảm ơn ngươi, lần sau ta nhất định sẽ tặng ngươi một món quà lớn."

Tiêu Kiếm ầm thầm thề, lần sau nhất định sẽ kiếm thứ gì tốt tặng cho sư tôn.

Mỏ quặng Bạch Vân.

Trong mỏ quặng đã sụt thành đống hoang tàn, Bạch Dương yếu ớt mở đôi mắt màu máu ra, nhìn về phía không gian màu đen xuất hiện trước mặt, nó từ từ khống chết ý thức của mình tiến vào không gian màu đen.

Trong không gian màu đen.

Từ bóng dáng quỷ dị đáp xuống, tụm lại một chỗ đánh giá nhau, cuối cùng bọn nó nhìn về vị trí của Hắc Mã, nhưng vị trí trống không khiến cho các Quỷ Dị rơi vào trầm mặc.

"Nói tình hình đi." Âm thanh của hư ảnh hình rồng ngồi ở vị trí thứ nhất thấp giọng nói.

"Ta đã thành công chiếm lĩnh được quốc gia của Man tộc, hoàn toàn lập được chỗ đứng vững chắc." Hư ảnh hình hổ là người trả lời đầu tiên.

“Ta đã thành công chiếm lĩnh được quốc gia của Hoang tộc, hoàn toàn lập được chỗ đứng vững chắc.” Hư ảnh hình rắn là người trả lời thứ hai.

…

Rất nhiều hư ảnh trả lời lần lượt, báo cáo tình báo của mình.

Hầu hết bọn nó đều đã thành công hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có một ít hư ảnh là mới hoàn thành một phần nhiệm vụ thôi.

Chương 272. Quỷ Dị suýt chút nữa là khóc (2)

Đợi sau khi mọi người báo cáo xong, tập thể nhìn về phía Bạch Dương, đợi chờ đáp án của nó.

“Ta đã thất bại rồi, ta lại bị phong ấn, suýt chút nữa thì bị Thiên Lôi Đại Trận đánh tan.” Bạch Dương ấm ức nói.

“Không phải ngươi hợp tác với Thâm Uyên Thần Giáo, đã ăn giày của quỷ dị Thiên Tai sao? Sao lại thất bại rồi?” Hầu Tử Hư Ảnh hỏi.

“Thứ ta ăn là chiếc giày trái sức mạnh khá yếu, đương nhiên, ta cũng đã thành công đạt được đến tiến giai thứ hai, vốn dĩ ta tràn đầy tự tin chuẩn bị càn quét bốn phương.

Kết quả vừa ra cửa đã bị lôi đánh rồi, Thiên Lôi Đại Trận trong trận pháp nhị giai là phức tạp nhất, đương nhiên, chỉ một Thiên Lôi Đại Trận thì căn bản ta không để vào trong mắt.

Sau đó ta bắt đầu tấn công, điên cuồng phá đại trận, kết quả phá xong được một cái thì phát hiện ra đây lại là liên hoàn trận, phía sau còn có một cái.

Đợi ta phá được hai cái, đằng sau còn có ba cái nữa, đợi sau khi ta phá được mấy trăm trận pháp, nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi, kết quả phía sau vẫn còn có trận pháp nữa.

Lúc đó ta sụp đổ luôn rồi, phải biết là ta chịu Lôi Điện để phá hủy trận pháp, Lôi Điện cuồn cuộn suýt chút đã đánh chết ta luôn rồi.

May mà ta chạy nhanh, kịp trở về mỏ quặng, chỉ là ta bị thương nặng, trong thời gian ngắn không dám ra ngoài." Bạch Dương giải thích với vẻ mặt buồn rười rượi.

"Cái này..."

Mọi người nghe được những lời này có hơi sững sờ, trong đầu không khỏi nghĩ đến cảnh tượng Bạch Dương chịu Lôi Điện để phá hủy trận pháp.

Nghĩ đến Bạch Dương phá huy mấy trăm trận pháp rồi, phía sau vẫn còn một loạt trận pháp nữa, nghĩ đến cảm giác tuyệt vọng lúc đó của Bạch Dương, mọi người đều trầm mặc.

Bọn họ cảm thấy Bạch Dương quá xui xẻo, từ đầu đến cuối đều bị phong ấn, bị phong ấn liên tiếp, quả thật là sắp bị vây chết mà.

Điều này cũng khiến cho ánh mặt của mọi người nhìn Bạch Dương trở nên có hơi cảm thông.

Lúc này.

Cẩu Đầu Hư Ảnh đột nhiên nói, nghi ngờ hỏi: "Vậy Hắc Mã đâu? Sao mà nó không xuất hiện vậy? Đừng nói với ta là nó bị phong ấn rồi nhé!"

"Không có, nó không có bị phong ấn, nhưng..."

Bạch Dương trầm mặc, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

"Mau nói đi, rốt cuộc là thế nào?"

Các hư ảnh vội vàng hỏi, vô cùng muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Dương không nói ngay mà là lấy ra một chiếc hộp vuông

màu đen, nhẹ nhàng đặt trên bàn.

“Đây là cái gì?” Các hư ảnh mờ mịt.

“Đây là hũ tro cốt của Hắc Mã.” Bạch Dương nói.

“Hũ tro cốt?”

Các hư ảnh sững người một lúc rồi lập tức mở to mắt.

“Không thể nào, cho dù chúng ta là ngụy quỷ dị thì vẫn có đặc tính của quỷ dị, gần như là không chết.

Hơn nữa, chỉ cần căn nguyên của chúng ta còn một nửa không bị phá hủy thì vết thương của chúng ta có nặng đến mấy đều sẽ hồi phục lại, Hắc Mã chỉ giáng lâm 30% căn nguyên, sao có thể chết được?”

Các hư ảnh không dám tin, ai ai cũng lắc đầu.

“Nó thật sự chết rồi, vì để hoàn thành nhiệm vụ nó đã giáng lâm 70% căn nguyên, định sau khi tiêu diệt nước Đại Hạ thì sẽ trở về phần căn nguyên này.

Suy cho cùng Nguyệt phán xử bị Tà Thần đại nhân kìm hãm lại rồi, các cường giả siêu cấp trong thời gian ngắn không có cách nào để chi viện cho nước Đại Hạ, Hắc Mã giáng lâm 70% căn nguyên, dường như tồn tại vô địch ở nước Đại Hạ.

Nhưng không ngờ được rằng, lão đại của người đội nón trúc đã dùng một đại chiêu siêu cấp, trực tiếp hủy toàn bộ căn nguyên của Hắc Mã, vì vậy...”

Bạch Dương mở hũ tro cốt ra, lấy một bức tượng Hắc Mã bị phá vỡ từ bên trong ra, đầu của bức tượng này đã bị vỡ thành nhiều mảnh, chỉ còn lại một phần thân nhỏ.

“Vậy mà... vậy mà thật sự đã chết rồi!”

Các hư ảnh lộ ra vẻ xúc động, phải biết được rằng bọn nó là quỷ dị đã tung hoành ngang dọc trong nhiều năm tháng, dựa vào trí tuệ, cho dù là ở thế giới quỷ dị cũng chiếm được một chỗ đứng.

Nhưng không ngờ khi tiến công nước Đại Hạ nhỏ bé này lại khiến cho một vị đại tướng chết, mấu chốt là đến Bạch Dương cũng bị thương nặng, trốn trong mỏ quặng không dám ra ngoài.

Điều này khiến cho các quỷ dị cảm thấy vô cùng khó nhằn, tên nào cũng nghiêm trọng không thôi.

“Vậy rốt cuộc những người đội nón trúc đó là ai? Vì sao cứ luôn đối đầu với chúng ta? Bọn nó không phải là thủ đoạn của Tà Thần sao?” Hư ảnh hình hổ hỏi.

“Có lẽ vậy, thông qua thông tin mà Mặc Quỷ truyền đến, nó ở trong động rừng rậm Hắc Mã nhìn thấy lão đại của người đội nón trúc thông qua máu để tạo ra người đội nón trúc.

Điều này rõ ràng bút tích của Tà Thần mà, nhưng lão đại của người đội nón trúc chết rồi, dùng đại chiêu siêu cấp đồng quy vu tận với Hắc Mã rồi, sau này chắc là sẽ không xuất hiện thêm người đội nón trúc nữa đâu.

Đương nhiên, nếu thật sự là bút tích của Tà Thần, có lẽ người đội nón trúc sẽ còn xuất hiện nữa sẽ có người đội nón trú khác giáng lâm.” Bạch Dương giải thích từng chút một.

“Ta sẽ báo cáo chuyện này với cấp trên, gần đây mọi người nên yên lặng chút đi, đặc biệt là Bạch Dương ngươi, đừng chết đó.” Hư ảnh hình rồng nói xong thì hóa thành làn khói xanh biến mất không còn nhìn thấy nữa.

Các hư ảnh còn lại nhìn Bạch Dương một cách thương hại rồi lần lượt biến mất.

Cuối cùng, chỉ còn lại Bạch Dương ngồi lại ở đó rất lâu.

Chương 273. Tắm trong nham thạch

“Không ai đến giúp ta sao? Đáng chết! Cái đám khốn nạn này nhất định là đang sợ những người đội nón trúc đó mà, đáng chết!”

Bạch Dương tức giận bất bình trở về, cuộn tròn cơ thể trốn trong mỏ quặng, thề là mấy năm này có đánh chết cũng không ra ngoài, trốn ở đây thật tốt để tăng cường sức mạnh.

…

“Ting! Đồ đệ A Ngốc của ngươi đột phá Luyện Thể tầng sáu, phần thưởng của ngươi: một quả thức tỉnh thú cưng.”

Thanh Liên Tông.

Ngôi nhà nhỏ ở khu ngự thú.

Lý Hiên đang viết linh phù ngừng lại, sau đó mở tay trái ra, một quả thức tỉnh thú cưng xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Trước đây đã đồng ý với Băng Huyên Nhi là sẽ cho nàng một yêu thú thuộc tính băng, bây giờ gần như là có thể hành động rồi.”

Lý Hiên truyền âm cho Lôi Điện Kim Điêu, sắp xếp cho nó đi tìm dã thú thuộc tính băng, xem thử có cơ hội tiến hóa thành linh thú không.

Làm xong tất cả điều này, Lý Hiên tiếp tục viết linh phù, bận rận trong môi trường yên tĩnh.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua một tháng rồi.

Tháng này thế giới rất yên tĩnh, chiến tranh đã gây ra tổn thật cho loài người và yêu tà, mọi người bắt đầu nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Chỉ có những Thiên Mệnh Chi Tử mới chăm chỉ đi gây chuyện khắp nơi, ngay cả A Ngốc cũng thường xuống núi để đi săn sinh vật ô nhiễm, làm nhiệm vụ kiếm tiền.

“Ting! Đồ đệ Diệp Phàm của ngươi đã rơi vào trạng thái Giác Ngộ, thành công lĩnh ngộ được Ma Thần Chi Khu, chiến lực bùng nổ.”

“Ting! Đồ đệ Tống Tiểu Mỹ của ngươi nhận được chỉ điểm toàn năng, lĩnh ngộ được Cửu Mệnh Huyết Miêu Chi Thuật, năng lực bảo mệnh tăng mạnh.”

“Ting! Đồ đệ Tần Nguyệt của ngươi khi đang hái quả tiến hóa đã gặp phải sự tấn công của thú thủ hộ, cơ thể bị thương nặng, may mắn gặp được đại năng ra tay, trong rủi có cái may, thực lực đạt đến Luyện Khí tầng mười.”

…

“Trong rủi có cái may sao?”

Khi nhìn thấy cơ thể Tần Nguyệt bị thương nặng, trái tim của Lý Hiên theo bản năng co thắt lại, đợi sau khi nhìn thấy trong rủi có cái may thì mới thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng cũng trở nên phức tạp.

Quả tiến hóa gần như không có tác dụng với Tần Nguyệt, trái lại là Lý Hiên rất cần quả tiến hóa, Tần Nguyệt đi thu thập quả tiến hóa rõ ràng là vì sư tôn hắn đây.

“Sau này phải dặn dò nàng nhiều hơn, cố gắng đừng đi hái quả tiến hóa nữa, bản thân ta để Huyết Phân Thân đi tìm từ từ là được.”

“Ting! Đồ đệ Tần Nguyệt của ngươi thăng lên một cấp, ngươi đạt được phần thưởng: Nham Tương Chi Thể.”

“Nham Tương Chi Thể: Ngươi có thể ngủ, nghỉ ngơi, tắm, chơi trong nham tương nóng chảy.”

“Nham Tương Chi Thể? Còn có thể tắm, ngủ, nghỉ ngơi trong nham tương nóng chảy sao? Đợi đã, ta nhớ là trong Kiểm Soát Hàn Băng có Hàn Băng Chi Thể, có phải là nói Hàn Băng Chi Thể cũng có thể ngủ, nghỉ ngơi và chơi trong hàn băng không?”

Ánh mắt của Lý Hiên lấp lóe, không nhịn được nhấn vào giới thiệu của Kiểm Soát Hàn Băng, đáng tiếc phần giới thiệu quá chung chung, không có chi tiết như của Nham Tương Chi Thể.

“Trở về thử nghiệm một chút vậy, thử Nham Tương Chi Thể trước xem sao.”

Linh lực trong lòng bàn tay của Lý Hiên cuồn cuộn, rất nhanh một quả cầu lửa lờm màu đỏ ngưng tụ lại thành hình, tản ra sức nóng thiêu đốt.

“Dùng ngọn lửa thử trước vậy.”

Lý Hiên đặt tay lên quả cầu lửa lớn, phát hiện không nóng chút nào, hơn nữa còn rất thoải mái.

Mang theo sự tò mò, Lý Hiên trực tiếp đặt tay vào trong quả cầu lửa lớn, nhẹ nhàng khuất ngọn lửa nóng hầm hập.

“Vậy mà không xảy ra chuyện gì, điều này không phải là nói ta có thể miễn dịch với hầu hết sự tấn công bằng ngọn lửa sao?”

Lý Hiên tò mò không thôi, thử đặt một cọng tóc của mình vào trong quả cầu lửa, phát hiện cũng không có chút tổn hại nào.

“Thật tốt, đáng tiếc ta vẫn chưa nghe nói ở đâu trong nước Đại

Hạ có nham thạch nóng chảy, thôi kệ, trở về từ từ nghiêm túc, gọi Băng Huyên Nhi qua trước vậy."

Lý Hiên gọi Băng Huyên Nhi qua, sau đó ngồi trên ghế đá trong tiểu viện, im lặng chờ đợi.

Không lâu sau.

Một bóng dáng điềm đạm xinh đẹp như tiên xuất hiện, chân nhỏ giẫm trên phi kiếm bay đến bên cạnh Lý Hiên, mang theo hương thơm.

"Lý Hiên... không đúng, Hiên thiếu gia sao thế?" Âm thanh lạnh lùng của Băng Huyên Nhi nói, đôi mắt như thu thủy khẽ chớp.

"Giải thích cho ta về chuyện Trúc Cơ hoàn mỹ đi." Lý Hiên trực tiếp nói.

"Được, hả? Trúc Cơ hoàn mỹ? Sao đột nhiên Hiên thiếu gia hỏi cái này?"

Băng Huyên Nhi tò mò không thôi, nàng nhớ rằng Lý Hiên vào Tông môn chưa đến mười tháng, ở tình huống bình thường thì vào Tông môn có thể có được Luyện Khí tầng bốn là rất lợi hại rồi, cách Trúc Cơ hoàn mỹ vẫn còn rất xa.

"Giống như ngươi nghĩ đó, ta đã là Trúc Cơ rồi." Lý Hiên mỉm cười.

"Trúc Cơ? Thật sao?"

Băng Huyên Nhi không còn bình tĩnh nữa, đôi mắt to ướt át nhìn chằm chằm vào Lý Hiên, trên gương mặt trắng nhỏ mang theo sự ngạc nhiên.

"Đúng vậy." Lý Hiên gật đầu.

“Nhanh quá rồi, nhưng mà chúc mừng ngươi.”

Ánh mắt của Băng Huyên Nhi phức tạp, lần đầu tiên khi nàng nhìn thấy Lý Hiên, nàng còn nhớ Lý Hiên còn là võ giả, mà nàng đang nỗ lực Trúc Cơ hoàn mỹ.

Kết quả nàng vừa hoàn thành Trúc Cơ mới một tháng, Lý Hiên đã sắp là Trúc Cơ rồi, điều này khiến cho Băng Huyên Nhi có một cảm giác không thật.

Trọng điểm là nàng có thể Trúc Cơ hoàn mỹ là nhờ vào phúc của Lý Hiên, vì vậy nàng mới đồng ý làm thị nữ của Lý Hiên.

Chương 274. Nội tình đen tối liên tiếp của cuộc đấu tông môn

Bây giờ, nghe được thông tin Lý Hiên chuẩn bị Trúc Cơ hoàn mỹ, ánh mắt của Băng Huyên Nhi vô cùng phức tạp, cảm thấy Lý Hiên thật sự rất phi phàm, trong lòng cũng công nhận thân phận thị nữ của chính mình nhiều hơn.

“Hiên thiếu gia, không bằng sau khi ngươi tham gia Tam Đại Đệ Tử đại bỉ thì thử Trúc Cơ hoàn mỹ xem, mười người đứng đầu của Cuộc đấu tông môn sẽ có phần thưởng vô cùng hậu hĩnh.” Băng Huyên Nhi nghiêm túc nói.

“Ồ? Phần thưởng gì thế?” Lý Hiên tò mò.

“Có Tẩy Tủy Linh Quả, có thể gột rửa tất cả tạp chất của bản thân mình một cách hoàn mỹ, có hiệu quả phụ trợ vô cùng mạnh mẽ với Trúc Cơ hoàn mỹ, ngoài ra còn có các loại đồ tốt như Trúc Cơ đan, pháp khí, quả tiến hóa, pháp bào, đến lúc đó có rất nhiều đệ tử ngoài Tông môn cũng sẽ trở về để tham gia thi đấu.”

Băng Huyên Nhi nghiêm túc nói về phần thưởng của cuộc thi, còn kể về một chút tình hình của Tông môn.

“Phần thưởng khá tốt.”

Lý Hiên nghĩ đến Tình Tự Chi Thủy.

Khoảng thời gian này hắn vẫn luôn tu hành ở tầng hầm, đã tiêu hao không ít Tình Tự Chi Thủy rồi, cũng cần phải bổ sung lại.

Bây giờ cuộc đấu tông môn, nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều người.

Hắn hoàn toàn có thể nhân cơ hội này để kéo về một làn sóng thù địch, hung hăng kích thích những đệ tử này để thu về một loạt Tình Tự.

Cân nhắc đến đây, Lý Hiên gật đầu nói.

"Được, vậy sau khi tham gia đại bỉ xong thì thử Trúc Cơ hoàn mỹ vậy, ngươi hãy nói cho ta những điều cần chú ý của Trúc Cơ hoàn mỹ đi."

"Được Hiên thiếu gia."

Băng Huyên Nhi gật đầu nhỏ, giọng nói lạnh lùng kể từng chút một, làn da tuyết trắng và tính cách hờ hững khiến nàng giống như tiên nữ không nhiễm bụi trần.

Thời gian trôi qua, chớp mắt ba ngày đã trôi qua rồi.

Tam Đại Đệ Tử đại bỉ của Thanh Liên Tông, cuối cùng cũng đến rồi.

Lúc này Thanh Liên Tông đã rất đông đúc, rất nhiều đệ tử từ ngoài vội trở về.

Những người này hăm he, vô cùng tự tin chờ đợi để giành được top mười người trong đại bỉ, đạt được phần thưởng hậu hĩnh.

Quảng trường rộng lớn phía trước Thanh Liên đại điện.

Năm đài thi đấu đã được bố trí xong, Cửu trưởng lão của Tông môn đang lạnh mặt chỉ hay đệ tử bận rộn, xử lý những công việc cuối cùng.

Bạch Ngọc Đài.

Đây là nơi các cao nhân ngồi, lúc này rất nhiều vị trưởng lão đang ngồi nói chuyện với nhau.

“Lão Lục, chuyện danh ngạch cuộc thi đã sắp xếp xong chưa? Lý Hiên khó khăn lắm mới tham gia hoạt động của Tông môn một lần, nhất định phải âm thầm chăm sóc thật tốt.” Đại trưởng lão hỏi.

“Đã sắp xếp xong rồi, đã sắp xếp cho hắn những đối thủ giai đoạn đầu rất yếu, phía sau còn có thể qua lượt, yên tâm đi, hắn nhất định có thể vào trong top mười mà.” Lục trưởng lão trả lời.

“Ừm, ngươi làm việc thì ta yên tâm, đúng rồi, bây giờ thực lực của Lý Hiên là gì?” Đại trưởng lão hỏi.

“Không biết, trên người hắn có bí bảo nên chúng ta không tra được, vốn dĩ muốn hỏi Băng Huyên Nhi, kết quả Băng Huyên Nhi vẫn cứ ở nhà của Lý Hiên mãi không ra ngoài.” Lục trưởng lão lắc đầu.

“Không sao, cho dù thực lực hắn thế nào cũng có thể để hắn lọt vào top nười, suy cho cùng mục đích của chúng ta đều là chăm sóc cho Lý Hiên.” Đại trưởng lão không quan tâm nói.

“Đúng vậy, có sự sắp xếp của ta, cho dù thực lực của hắn có yếu kém cỡ nào cũng có thể vào top mười, suy cho cùng thì ta đã đặc biệt thêm một nguyên tắc vào cuộc thi rồi, có thể mang theo thú cưng vào chiến đấu.” Lục trưởng lão mỉm cười, có Hàn Băng Cự Hổ và Lôi Điện Kim Điêu thì đủ để Lý Hiên vào top mười rồi.

“Các ngươi như vậy... có phải là quá lộ liễu không? Năm trước cấm thú cưng tham gia thi đấu.” Tứ trưởng lão không nhịn được mà nói.

“Khụ khụ, năm nay không phải là sau Cuộc đấu tông môn lần thứ nhất sau, đương nhiên cần phải đặc biệt một chút, năm sau

nhất định sẽ trở lại bình thường.” Lục trưởng lão ho khan hai tiếng.

“Như thế không hay đâu, cảm thấy quá lộ liễu rồi, ta cảm thấy vẫn là công bằng một chút mới tốt, các ngươi nhìn ta này, từ đó đến giờ ta luôn đối xử bình đẳng với mọi người, không có đối xử đặc biệt với ai cả.

Các ngươi nên học theo ta đi, làm một người công bằng chính trực, cương trực công chính, như thế mới nhận được sự kính trọng của các đệ tử.”

Tứ trưởng lão lắc đầu, cảm thấy những tên này đều vì chăm sóc cho Lý Hiên mà tên nào cũng điên cả rồi, âm thầm tặng quà cho Lý Hiên, thật không có giới hạn mà.

“Lão Tứ, hôm qua ta đi khu ngự thú tìm Lý Hiên, hắn nói mùi vị linh thảo gần đây rất tốt.” Đại trưởng lão đột nhiên nói.

“Thật sao? Vậy trở về ta cũng tặng một ít.” Tứ trưởng lão ngạc nhiên vui mừng.

Các trưởng lão: “...”

Không khí tại hiện trường đột nhiên trở nên hơi kỳ quái, giọng nói trò chuyện cũng từ từ biến mất.

Cứ như thế.

Thời gian tiếp tục trôi qua, rất nhanh trong quảng trường lớn người đông như biển, tất cả mọi người đều đến đủ rồi, các đệ tử đăng ký cuộc thi, bắt đầu chiến đấu theo lệnh của Cửu trưởng lão.

Khu vực trung tâm của quảng trường.

Rất nhiều đệ tử từ ngoài trở về đều ngạc nhiên nhìn Lý Hiên.

Lúc này Lý Hiên cưỡi Hàn Băng Cự Hổ, mang theo Lôi Điện

Kim Điêu, tướng mạo tuấn tú thu hút sự chú ý của rất nhiều người, một vài nữ đệ tử không nhìn được mà mắt phát sáng lên.

Có một tráng hán cao to nghi ngờ, hắn vừa mới trở về Tông môn, hoàn toàn không biết Lý Hiên là ai.

Hắn trong lòng nghi ngờ quay đầu nhìn về Bạch Hiểu Sinh sư đệ của mình.

“Bạch Hiểu Sinh, người này là ai? Vậy mà có hai thú cưng mạnh như thế.”

Chương 275. Nội tình đen tối liên tiếp của cuộc đấu tông môn (2)

“Hồ Chấn sư huynh, người này gọi là Lý Hiên, là đệ tử vào Tông môn đợt trước, bây giờ đã là một trong mười đệ tử nòng cốt rồi, cũng là nhân vật nổi tiếng nhất trong Tông môn gần đây.” Bạch Hiểu Sinh nói.

“Một trong mười đệ tử nòng cốt? Ta nhớ là Luyện Khí tầng mười mới có thể trở thành một trong mười nòng cốt chứ?” Hồ Chấn vội hỏi.

“Là thật, sức chiến đấu của Hàn Băng Cự Hổ của hắn vô cùng mạnh, cộng thêm Lôi Điện Kim Điêu, sức chiến đấu ở Luyện Khí tầng mười vô cùng lợi hại, trở thành một trong mười nòng cốt cũng đúng.”

“Vậy thực lực vốn có của hắn thì sao? Thú cưng không phải là thực lực chân chính của bản thân.” Hồ Chấn cau mày tiếp tục hỏi.

“Không rõ nữa, trên người Lý Hiên mang theo bảo vật che đậy khí tức, chúng ta không tra ra được, nhưng khi hắn vào Tông môn thì mới là Luyện Khí tầng ba.

Bây giờ chỉ mới hơn nửa năm, có lẽ thực lực của hắn không vượt quá Luyện Khí tầng sáu.” Bạch Hiểu Sinh giải thích vài câu.

“Mới Luyện Khí tầng sáu? Yếu như vậy?” Ánh mắt của Hồ Chấn lóe lên, dường như đang tính toán điều gì đó.

“Đúng vậy, cao nhất cũng không vượt qua Luyện Khí tầng bảy,

suy cho cùng mới qua nửa năm thôi, hắn có thăng cấp nhanh thì cũng không thể nào đạt đến Luyện Khí tầng tám được. Hơn nữa chút thời gian này, phương diện pháp thuật cũng tu hành không được mấy cái, sức chiến đấu của Lý Hiên nhất định nằm trên thú cưng, muốn đánh bại Lý Hiên, chỉ cần tấn công người Lý Hiên là được.” Bạch Hiểu Sinh tiếp tục giải thích.

“Đúng, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, đánh bại Lý Hiên trước khi thú cưng tấn công là có thể dễ dàng giành thắng lợi.”

Hồ Chấn lộ ra nụ cười tự tin, rất hi vọng bản thân gặp được Lý hiên, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất để hạ gục Lý Hiên.

Các đệ tử khác ở xung quanh cũng gật đầu, chuẩn bị khi gặp Lý Hiên thì sẽ ra tay đánh bại Lý Hiên, không cho thú cưng có cơ hội vây đánh.

“Băng Huyên Nhi tiên tử đến rồi! Thật xinh đẹp, cả người là bạch y, da trắng như tuyết, tóc dài bay bay, mỗi lần nhìn thấy Băng Huyên Nhi tiên tử ta đều phấn khích lạ thường.”

Hồ Chấn nhìn thấy Băng Huyên Nhi từ xa bay đến, nhất thời tim đập nhanh, cả người giống như là được tiêm máu gà, lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

“Quả thật rất đẹp, Băng Huyên Nhi tiên tử giống như bước ra từ trong tranh, quả thật là tiên tử hạ phàm.”

“Đúng vậy, nếu như ta có thể cưới được Băng Huyên Nhi tiên tử, cho dù là giảm mười năm tuổi thọ thì ta cũng bằng lòng.”

“Nghĩ đẹp thật.”

…

Rất nhiều đệ tử dùng ánh mắt ái mộ nhìn Băng Huyên Nhi tiên tử, nhìn nàng chậm rãi bay trong gió, bộ dáng xinh đẹp phong thái

tiên nữ như ẩn như hiện khiến cho mọi người nhìn đến mê muội.

Cũng vào lúc này.

Khi mọi người đang mê muội nhìn.

Băng Huyên Nhi từ từ đáp xuống Hàn Băng Cự Hổ, khoanh chân ngồi bên cạnh Lý Hiên, giọng nói nhỏ nhẹ trò chuyện cùng với Lý Hiên, hai bên nói chuyện rất vui vẻ, thậm chí còn áp rất sát vào nhau.

Nhìn thấy cảnh tượng này.

Mọi người chết lặng, ngẩn người bất động.

Đệ tử tên Hồ Chấn đó càng mở to mắt, đầu giống như nổ tung, sững sờ tại chỗ.

Rất lâu sau, nhìn thấy Băng Huyên Nhi mỉm cười nói chuyện với Lý Hiên, Hồ Chấn vội vàng hỏi.

“Đây là xảy ra chuyện gì vậy? Sao Băng Huyên Nhi tiên tử ngồi sát tên tiểu tử đó như vậy? Vậy mà còn cười với hắn! Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Băng Huyên Nhi tiên tử mỉm cười đó.”

“Cái này...”

Bạch Hiểu Sinh không biết trả lời thế nào, lo lắng sau khi mình nói sự thật sẽ khiến cho Hồ Chấn tức chết.

“Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy? Mau nói đi.” Hồ Chấn tức giận hỏi.

“Cái này, quan hệ của Lý Hiên và Băng Huyên Nhi rất tốt, thậm chí Băng Huyên Nhi tiên tử còn giúp Lý Hiên rửa bát nấu cơm nữa.” Bạch Hiểu Sinh nhỏ giọng giải thích.

“Cái gì? Rửa bát nấu cơm?” Não của Hồ Chân sững sờ, thừ

người nhìn Băng Huyên Nhi.

Tiên tử xinh đẹp tột cùng như thế, quen biết Lý Hiên đã là rất tốt rồi, vậy mà còn giúp Lý Hiên bát nấu cơm nữa, mấu chốt là còn ngồi sát như vậy nữa, đến mức cánh tay cũng có thể chạm vào luôn rồi.

Điều này khiến cho Hồ Chấn nhìn đến bỏ mắt, giống như con hổ hung dữ nghiến răng nghiến lợi.

"Đáng chết, đó là tiên tử Băng Huyên Nhi, tiên tử cao quý không nhiễm bụi trần, vậy mà lại bát nấu cơm cho Lý Hiên ư, dựa vào cái gì chứ?" Hồ Chân tức giận bất bình nói.

"Đúng vậy, không phải tiểu tử này trông đẹp trai chút thôi sao, thực lực yếu như vậy, có tư cách gì mà ở gần với Băng Huyên Nhi như vậy chứ?"

"Nhất định chỉ là hắn nhất thời gặp may thôi, mẹ nó, vừa nghĩ tới Lý Hiên và tiên tử áp sát như vậy, lòng ta đã tức giận rồi, tức chết ta rồi!"

…

Mọi người đều ào ào bàn luận, không chịu tin vào cảnh tượng trước mắt, ai ai cũng giống như sói đói, ghen tị tức giận nhìn Lý Hiên, hận không thể đá bay Lý Hiên đi để ở cung phụng Băng Huyên Nhi.

Bạch Hiểu Sinh nhìn thấy một màn này, nhìn Hồ Chấn đang nghiến răng nghiến lợi, không khỏi đả kích nói thêm lần nữa.

"Thật ra ba ngày trước Băng Huyên Nhi đã trở về Tông môn rồi, vẫn luôn ở trong tiểu viện của Lý Hiên, ba ngày không ra ngoài."

Oành!

Hồ Chấn nghe được lời này, não giống như bị đánh trúng kêu ong ong, cả người đều choáng váng.

Mọi người xung quanh cũng sững sờ, đầu óc bất động như bị chết máy.

Qua mấy phút, bọn họ mới hồi phục trở lại.

Chương 276. Tay nhỏ bóp vai

“Vậy mà ở cùng nhau ba ngày, dựa vào cái gì! Ngay cả đến gần Băng Huyên Nhi tiên tử ta còn không thể, dựa vào cái gì mà Lý Hiên có thể ở cùng với Băng HUyên Nhi tiên tử ba ngày? Sao mà ông trời bất công quá!” Hồ Chấn tức giận nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy cả người sắp nổ tung rồi.

Mọi người xung quanh cũng lòng đầy căm phẫn, vừa nghĩ đến Băng Huyên Nhi xinh đẹp như tiên ở cùng với Lý Hiên, những người này đã tức đến đỏ mắt, nghĩ muốn đấm vào tường.

Nhưng vào lúc này.

Hồ Chấn nghĩ đến tính cách của Băng Huyên Nhi, lập tức phản bác.

“Cho dù là ở chung ba ngày cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, tính cách của Băng Huyên Nhi tiên tử lạnh lùng, băng thanh ngọc khiết, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì cả.”

“Đúng đúng đúng, điểm này ta đồng ý.”

Mọi người xung quanh ào ào bàn luận, cảm thấy nhất định là như thế, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Ừm, điều các ngươi nói quả thật khá có lý, với tính cách của Băng Huyên Nhi, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.” Bạch Hiểu Sinh gật đầu tán thành.

“Đó là đương nhiên, tiên tử cao quý như Băng Huyên Nhi, sao có thể dễ dàng theo Lý Hiên chứ?”

Cuối cùng tâm trạng của Hồ Chấn cũng tốt lên một chút, thậm

chí còn lộ ra nụ cười.

Lúc này.

Bạch Hiểu Sinh lại lên tiếng, nhỏ giọng nói.

“Ta nghe nói một thông tin mật, nghe nói bởi vì Lý Hiên nấu ăn ngon nên Băng Huyên Nhi tiên tử đồng ý làm thị nữ của Lý Hiên rồi.”

“Cái gì? Trở thành thị nữ của Lý Hiên?”

Mọi người nghe được lời này thì đầu óc trống rỗng, giống như bị nhét đầy hồ dán không thể cử động được.

Thật sự hai chữ thị nữ này quá chấn động rồi, tiên tử thanh cao thoát tục như Băng Huyên Nhi lại trở thành thị nữ của Lý Hiên.

Điều này giống như đạn hạt nhân bùng nổ trong lòng của mọi người, chấn động đến mức bọn họ bối rối, mắt đổ đom đóm.

“Không... không thể nào, tuyệt đối không thể nào, ta không tin! Đó là Băng Huyên Nhi tiên tử mà, ta tuyệt đối không tin.” Hồ Chấn gầm lên phản bác.

“Ta chỉ là nghe nói thôi, thông tin này có chính xác hay không thì suy cho cùng Băng Huyên Nhi đã đột phá lên Trúc Cơ kỳ rồi, đã là Nhị Đại Đệ Tử, thân phận càng cao quý hơn. Băng Huyên Nhi tiên tử như thế, dù thế nào cũng không thể trở thành thị nữ của Lý Hiên được.” Bạch Hiểu Sinh do dự một lúc, nói ra suy nghĩ của mình.

“Đúng đúng, nhất định sẽ không trở thành thị nữ của Lý Hiên.” Hồ Chấn vội vàng gật đầu, cuối cùng tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

Một vài người xung quanh cũng gật đầu, cũng đều không nghĩ rằng Trúc Cơ kỳ sẽ làm thị nữ của Luyện Khí kỳ.

Với suy nghĩ như thế, tâm trạng của bọn họ từ từ tốt lên, ai ai cũng đều nhẹ nhõm không ít.

Trung tâm địa điểm.

Lý Hiên cưỡi trên người của Hàn Băng Cự Hổ, hấp thụ một lượng lớn cảm xúc xộc đến từ xung quanh, trong lòng rất vui vẻ.

Nhưng sau khi hấp thụ một lúc, những cảm xúc này có xu hướng giảm xuống, điều này khiến Lý Hiên phải nheo mắt lại nhìn.

Hắn không muốn những cảm xúc này giảm xuống, lần này hắn định hung hăng thu thập một làn sóng cảm xúc, vì vật hắn quay đầu nhìn về phía Băng Huyên Nhi xinh đẹp như tiên.

“Băng Huyên Nhi, bóp vai giúp ta.”

“Hả?”

Băng Huyên Nhi nghe thấy lời này thì hơi sững người, đôi mắt to chớp chớp, có hơi lúng tùng, nhất là lại ở nơi này nữa, nàng thật sự có hơi ngại ngùng.

Nhưng.

Nàng cảm thấy câu nói này của Lý Hiên là đang tuyên thệ chủ quyền, suy cho cùng thì nàng đã là thị nữ của Lý Hiên rồi, bóp vai cho Lý Hiên trước mặt mọi người là để chứng minh rằng nàng đã trở thành người của Lý Hiên rồi.

Nghĩ đến Lý Hiên đã giúp bản thân mình nhiều như thế, Băng Huyên Nhi mỉm cười, nhấc đôi tay nhỏ mềm mại lên, nhẹ nhàng bóp vai cho Lý Hiên giống như tiểu thị nữ chân chính, nhẹ nhàng

xoa bóp cho Lý Hiên.

Một màn như thế, cảnh tượng như thế.

Triệt để khiến cho mọi người chết lặng.

Một vài đệ tử tâm trạng vừa mới tốt lên, nhìn thấy cảnh tượng này giống như đang nằm mơ, đông cứng tại chỗ.

Lúc này bọn họ chỉ cảm thấy có phải là mình bị hoa mắt rồi không, ai ai cũng đều nghi ngờ bản thân bị ảo giác rồi.

“Ta... ta hoa mắt rồi phải không? Băng Huyên Nhi tiên tử xinh đẹp như tiên, vậy mà bóp vai cho Lý Hiên!”

“Không... không hoa mắt, thật sự đang bóp vai, nhưng đây là Băng Huyên Nhi tiên tử mà, vậy mà bóp vai cho Lý Hiên giống như một người thị nữ.:

“Đáng chết, ta không có một đạo lữ nào, kết quả Băng Huyên Nhi xinh đẹp như vậy lại bóp vai cho Lý Hiên, thật sự không thể tưởng tượng nổi mà.”

…

Một đám tu sĩ nghiến răng nghiến lợi nói, tâm trạng ai cũng bùng nổ, buồn bực cực điểm.

Còn về tráng hán Hồ Chấn, lúc này đã tức đến mức nghiến răng nghiến lợi rồi, tức đến gân xanh giật giật, tức đến mức sùi bọt mép, thậm chí tức đến mặt tái xanh.

Còn về phần Bạch Hiểu Sinh có được thông tin đầy đủ, lúc này cũng có hơi ngỡ ngàng, cảm thấy phương hướng hôm nay ra khỏi cửa có hơi không đúng, dường như mọi chuyện đều phát triển theo một hướng rất kỳ lại.

Trong bầu không khí như vậy.

Cuộc đấu tông môn đang diễn ra bừng bừng khí thế, rất nhiều người tức giận bất bình nhìn Lý Hiên.

Thật sự là Lý Hiên khiến người khác chán ghét vô cùng mà, vậy mà để Băng Huyên Nhi bóp vai cho hắn, chẳng khác nào là đổ dầu vào lửa, trong lòng mọi người đều đang kìm nén ngọn lửa.

Một vài đệ tử Luyện Khí tầng mười thực lực mạnh mẽ đều hi vọng khi thi đấu có thể gặp được Lý Hiên, sau đó hung hăng đánh Lý Hiên một trận.

Chương 277. Tay nhỏ bóp vai (2)

Cuối cùng.

Trong sự mong chờ của mọi người, Cửu trưởng lão lại tuyên bố người thi đấu vào sân lần nữa.

“Trận tiếp theo là võ đài số ba, Lý Hiên đấu với Tá Vân.”

“Tá Vân? Sao lại là tên tiểu tử này, hắn mới là Luyện Khí tầng ba, yếu như thế mà tham gia thi đấu gì chứ, còn đụng phải Lý Hiên nữa, đây không phải là dâng thức ăn cho Lý Hiên sao?”

“Đúng vậy, hai thú cưng yêu thú, tùy ý để một con cũng có thể đá bay Tá Vân rồi, căn bản không cần thi đấu, Lý Hiên thắng chắc rồi, vận khí của Lý Hiên tốt quá.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

…

Mọi người bàn luận sôi nổi, nhìn Lý Hiên cưỡi Hàn Băng Cự Hổ đi lên võ đài số ba, thách thức nhìn tất cả mọi người.

Dung nhan tuấn tú và khí chất kỳ ảo đã dẫn được tiếng la hét của rất nhiều nữ tu.

Điều này càng khiến cho các nam tu sĩ khác càng tức giận, ngay cả Kiếm Si trong góc cũng phải mở to mắt nhìn.

“Tên này thật sự biết cách thu hút sự chú ý của mọi người mà, đáng tiếc vị trí thứ nhất của Cuộc đấu tông môn không ai khác

chính là ta, Nam Hy và đại sư huynh đều thăng cấp đến Trúc Cơ kỳ rồi, trong Tam Đại Đệ Tử cũng chỉ có Cuồng Chiến còn có chút thực lực, những người khác đều không cản nổi ba chiêu của ta."

Kiếm Si nhàn nhạt nói, trong mắt lóe qua vẻ thách thức, kiếm ý nhàn nhạt bay dập dờn xung quanh, sau đó nhắm hai mắt lại.

Trên Bạch Ngọc Đài.

Rất nhiều cao nhân đồng thời quay đầu nhìn Kiếm Si, sau đó lộ ra nụ cười.

"Kiếm Si đã lĩnh ngộ được kiếm ý rồi, xem ra người xếp hạng thứ nhất nhất định thuộc về hắn rồi." Bát trưởng lão gật đầu tán thưởng.

"Quả thật, hắn nỗ lực nhiều năm như thế, cũng coi như đã có thu hoạch, hắn có được kiếm ý thì tuyệt đối là tồn tại vô địch trong Tam Đại Đệ Tử rồi."

"Đúng vậy, thật mong chờ hắn thể hiện thực lực."

…

Sau khi các cao nhân khen ngợi, quay đầu nhìn về võ đài thi đấu.

Lúc này hai trong số ba võ đài đã bắt đầu đánh, chỉ có võ đài của Lý Hiên vẫn rất yên tĩnh.

Đệ tử tên Tá Vân đó.

Đứng ở dưới võ đài một lúc lâu, từ đầu đến cuối không dám lên võ đài, không dám đấu với Lý Hiên.

"Tá Vân, ngươi có so tài không, không muốn thì nhận thua đi." Hồ Chấn hét lên.

Hồ Chấn muốn kích thích Tá Vân, khiến cho Tá Vân bùng nổ đến gây một chút rắc rối cho Lý Hiên.

Kết quả sau khi hét xong, Tá Vân trực tiếp nói: “Ta nhận thua!”

Hồ Chấn: “...”

“Lý Hiên chiến thắng!”

Cùng với sự nhận thua của Tá Vân, Cửu trưởng lão tuyên bố Lý Hiên thắng cuộc.

Các người tu tiên nhìn thấy cảnh này thì rất cạn lời, đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn Tá Vân.

“Ta mới là Luyện Khí tầng ba, Lý Hiên người ta có hai chiến sủng, tùy ý chọn một con là đủ đá bay ta rồi, nhận thua là chuyện rất bình thường, được chưa?” Tá Vân nhịn không được phản bác hai câu.

Mọi người nghe thấy lời này thì cảm thấy quả thật là có lý, chỉ có thể châm chọc trong lòng vài câu, tiếp tục đợi thi đấu.

Cứ như thế, cuộc thi tiếp tục.

Từ sáng cho đến tối, Lý Hiên nhiều lần ra sân, kết quả đối thủ đều rất yếu.

Thú cưng của hắn có thể nhẹ nhàng đá bay tất cả đối thủ, thậm chí còn có một lần không bị gặp đối thủ.

Điều này cũng dẫn đến việc hắn một đường tiến lên phía trước, thành công tiến vào top mười sáu.

“Mẹ ơi, Lý Hiên này may mắn thật, vậy mà qua vượt trở thành top mười sáu.” Hồ Chấn tức giận nói.

“Đúng vậy đúng vậy, quá may mắn rồi, đối thủ trước đó đều

rất yếu, lần này lại còn qua lượt nữa, nhất định là có nội tình đen tối."

"Có nội tình đen tối, chúng ta không phục!!"

Có đệ tử lớn tiếng kêu lên, cảm thấy có nội tình đen tối, ai ai cũng lòng đầy căm phẫn.

Cũng vào lúc này.

Cửu trưởng lão mở miệng, nhàn nhạt nói: "Trận tiếp theo, Lý Hiên đấu với Hồ Chấn!"

"Hồ Chấn?"

Hồ Chấn nghe thấy tên của mình thì sững sốt, sau đó hả hê bay lên trên võ đài.

Sau khi đến võ đài.

Hắn phấn khích hét lớn: "Ha ha ha, không người ta đấu với Lý Hiên, quá tốt rồi, ha ha ha."

Hồ Chấn phấn khích hét lên, mặt đầy sự điên cuồng và phấn khích.

Các đệ tử ở phía dưới nhìn thấy cảnh này, nghĩ đến bộ dạng tức giận trước đó của Hồ Chấn, trong lòng cũng mong chờ, muốn xem cảnh tượng Hồ Chấn thô bạo đánh Lý Hiên.

Trên Bạch Ngọc Đài.

Đại trưởng lão nhìn thấy cảnh này thì nhíu mày, không khỏi nhìn về phía Lục trưởng lão.

"Lão Lục, Hồ Chấn này là Luyện Khí tầng mười, Lý Hiên có thể đối phó nổi không?"

“Yên tâm, ta đã sớm bỏ thuốc vào thức ăn của Hồ Chấn rồi, chỉ cần ta mở cái lọ nhỏ này ra, thả vi độc bên trong ra thì Hồ Chấn sẽ đau bụng, ảnh hưởng đến cuộc thi.”

Lục trưởng lão nhàn nhạt cười, lấy ra một lọ sứ trong túi Càn Khôn ra.

“Rất tốt rất tốt, như vậy thì người khác sẽ không nghi ngờ có nội tình đen tối nữa, lão Lục, vẫn là ngươi suy nghĩ chu toàn.” Đại trưởng lão gật đầu vừa lòng.

“Còn phải nói sao!”

Lục trưởng lão đắc ý, rõ ràng rất tự tin.

Tứ trưởng lão ở bên cạnh cảm thấy đám người này thật không có điểm dừng, vậy mà còn dùng thủ đoạn như hạ thuốc này, thật sự là khiến người ta khinh thường mà.

“Nếu như là ta, nhất định ta sẽ không dùng loại thủ đoạn như hạ thuốc này, ta có cách tốt hơn để Lý Hien thắng.” Tứ trưởng lão nhàn nhạt nói.

“Cách gì?” Đại trưởng lão nghi ngờ.

“Đơn giản, đánh ngất Hồ Chấn trước là được.” Tứ trưởng lão nhàn nhạt nói.

Mọi người: “...”

Chương 278. Điên cuồng đánh một hồi

“Khụ khụ, vẫn là nên xem thi đấu đi.”

Các trưởng lão không nói nữa, yên lặng đợi trận chiến bắt đầu, đồng thời Lục trưởng lão cầm nắp lọ của lọ nhỏ, chuẩn bị thả độc ra.

Cộp cộp cộp!

Lý Hiên từng bước đi lên võ đài, yên lặng đứng dưới sự bảo vệ của thú cưng, tư thế thon dài mảnh khảnh giống như cây giáo thẳng tắp.

“Lý Hiên, gặp ta là điều bất hạnh lớn nhất của ngươi, nhờ rõ tên của ta, ta tên Hồ Chấn, Chấn trong chấn động.” Hồ Chấn hét lớn.

“Ta không hứng thú với tên của chó mèo.” Lý Hiên không thèm nhìn đối phương, lười biếng nói một câu.

Mà câu nói này suýt chút nữa đã làm Hồ Chấn tức đến nổ tung, đôi mắt của hắn có hơi đỏ lên vì tức giận.

“Được, rất tốt, để ta xem thử ngươi có tư cách gì mà điên cuồng trước mặt ta!”

Hồ Chấn lạnh giọng nói, những cơn lốc mãnh liệt lấy hắn làm trung tâm rồi tản ra xung quanh, khiến cho hắn lấp lánh như một vị vua trong gió.

Cửu trưởng lão nhìn thấy một màn này, lớn tiếng nói: “Thi đấu

bắt đầu!!”

Vèo!

Hồ Chấn lao nhanh về phía Lý Hiên như cuồng phong, tốc độ siêu nhanh đó dường như để lại những tàn ảnh giống như kinh hồng.

Ngay lập tức Hàn Băng Cự Hổ phun hàn băng vào võ đài, đông cứng cả võ đài, định đông cứng Hồ Chấn đang lao đến tấn công.

Lôi Điện Kim Điêu giang đôi cánh ra, định triệu hoán Lôi Điện để tấn công Hồ Chấn. Nhưng lực kiểm soát hệ gió của Hồ Chấn quá mạnh rồi, cả người hình thành một lượng lớn tàn ảnh, sau khi Lôi Điện giáng xuống đều không tấn công trúng bản thể của hắn.

Dường như là trong chớp mắt, Hồ Chấn đã đến phía sau của Lý Hiên.

“Kết thúc rồi!”

Hồ Chấn cười vươn tay phải ra, tóm lấy cổ của Lý Hiên.

Nhưng chính là vào lúc này.

Vào thời khắc mà Hồ Chấn cười một cách điên cuồng.

Đột nhiên hắn cảm nhận được chân của mình đã bị nắm lấy, sau đó thì cảm nhận được trời đất quay cuồng.

Bụp bụp bụp bụp bụp!

Âm thanh nặng nề vang vọng trên võ đài, lan ra khắp nơi.

Chỉ nhìn thấy Lý Hiên xách Hồ Chấn lên đánh tới đánh lui trên võ đài, giống như điên cuồng đánh chết con chó, đánh đến mức bụi đất cuốn lên, tiếng đánh vang vọng khắp nơi.

Đợi sau khi dừng đánh lại.

Hồ Chấn đã sững sờ ngã xuống mặt đấy, hai mắt vô thần nhìn trời, dường như cả người bất động giống như bị ngốc.

Mọi người xung quanh cũng sững sờ, không thể tin được nhìn Hồ Chấn ngã trên mặt đất.

Bọn họ không thể nào tin nổi, Hồ Chấn Luyện Khí tầng mười lại thua rồi, mà còn thua nhanh như vậy nữa, mấu chốt là còn bị Lý Hiên đánh.

Hồ Chấn nhìn giống như một con chó chết nằm trên mặt đất.

Mọi người không khỏi nuốt nước miếng nói.

“Lý Hiên cũng quá mạnh, vậy mà còn đánh người ta xuống đất.”

“Mấu chốt là Hồ Chấn còn không phản kháng nữa, cứ nằm trên mặt đất bị đánh như vậy.”

“Quan trọng là lúc Hồ Chấn bị đánh, có hai lần là mặt đập xuống đất trước, việc này cũng quá tàn nhẫn.”

…

Mọi người bàn luận sôi nổi, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Hồ Chấn, bọn họ cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Còn về Hồ Chấn, nụ cười điên cuồng trước đó vẫn còn lưu lại trên gương mặt hắn, chỉ là nụ cười điên cuồng này không biết khi nào đã đông cứng lại rồi, chỉ còn lại đôi mắt nhỏ mờ mịt.

“Vừa nãy dường như có người nói ta không có tư cách kiêu ngạo trước mặt hắn, đến đây, đứng dậy tiếp tục đánh.”

Lý Hiên nhàn nhạt nói, vừa chỉnh lại tâm trạng vừa kích thích

Hồ Chấn, chuẩn bị kiếm thêm nhiều một chút.

Đáng tiếc.

Sau khi hắn nói xong câu này, Hồ Chấn vẫn bất động, giống như một con chó chết nằm trên võ đài.

“Chỉ vậy thôi à? Không dám tiếp túc chiến đấu sao? Thật sự không có khí phách nam tử mà.” Lý Hiên thất vọng lắc đầu.

“Khí phách nam tử cái con mẹ nó, đau đến không động đậy nổi, còn cần khí phách nam tử gì nữa chứ.” Hồ Chấn châm chọc trong lòng.

Đáng tiếc hắn không nói ra, chỉ có thể nằm bất động với cơn đau toàn thân.

Lý Hiên nhìn thấy cảnh này, kích thích nói tiếp: “Sau này muốn bị đánh tiếp thì cứ đến tìm ta, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.”

“Con mẹ nó mới muốn bị đánh, cả đời này không bao giờ tìm ngươi nữa.” Hồ Chấn tiếp tục châm chọc trong lòng, mũi đau muốn phát khóc, không còn cách nào, mặt đập xuống đất hai lần, quá đau rồi.

“Tuyên bố kết quả đi.”

Lý Hiên nhìn về phía Cửu trưởng lão, vốn dĩ hắn định kích thích Hồ Chấn nhiều thêm chút nữa, kết quả tên này quá thất bại, mới đánh mấy cái đã bất động rồi.

“Ta tuyên bố, Lý Hiên chiến thắng!” Cửu trưởng lão lớn tiếng tuyên bố, ánh mắt nhìn Lý Hiên đã thay đổi.

Bởi vì sức mạnh và tốc độ mà Lý Hiên thể hiện ra đều rất mạnh, rõ ràng là vượt qua Luyện Khí tầng mười, điều này khiến

cho Cửu trưởng lão nhận ra được Lý Hiên không hề đơn giản.

Không chỉ là Cửu trưởng lão, các trưởng lão khác cũng cẩn thận nhìn Lý Hiên, trong mắt đều là sự ngạc nhiên.

Trong góc.

Kiếm Si vốn đang ôm trường kiếm lười biếng nhìn, nhưng bây giờ hắn cũng đã bắt đầu nghiêm túc xem, nheo mắt cẩn thận đánh giá Lý Hiên, sau khi cẩn thận phân tích một lượt thì lắc đầu.

“Có chút thực lực, nhưng vẫn còn kém ta một chút, bất quá ta rất mong chờ Lôi Điện kiếm pháp của hắn, hi vọng hắn có thể khiến ta chơi vui vẻ một chút.” Kiếm Si nhàn nhạt nói.

Kiếm Si ngồi ở chỗ kia với vẻ bình tĩnh và tự tin, giống như hắn hoàn toàn không lo lắng đến thực lực mà Lý Hiên vừa thể hiện.

Vẻ tự tin đó cũng khiến nhóm cấp cao của Thanh Liên Tông âm thầm gật đầu, cảm thấy Kiếm Si lợi hại hơn một chút.

Chương 279. Lại thăng một cấp

“Được rồi, cuộc tranh tài hôm nay kết thúc. Ngày mai tiến hành tranh đoạt vị trí bốn người mạnh nhất. Tất cả giải tán.”

Cửu trưởng lão thấy thời gian không còn sớm, phất tay ra hiệu giải tán.

Nghe lời hắn, các đệ tử lục tục rời đi.

Lý Hiên cũng dẫn Băng Huyên Nhi trở về. Trên đường hắn tiếp tục hưởng thụ tay nhỏ của Băng Huyên Nhi xoa bóp.

Chưa kể, đôi tay nhỏ của nàng vô cùng mềm mại, tựa như là ôn hương nhuyễn ngọc, còn có mùi thơm thoang thoảng của son phấn.

Một Băng Huyên Nhi như thế rất có tiềm lực làm tiểu thị nữ.

“Hiên thiếu gia, đây là thực lực chân chính của ngươi sao?”

Băng Huyên Nhi nhẹ nhàng dò hỏi, đôi mắt to tò mò đánh giá Lý hiên.

Nàng quen biết Lý Hiên từ rất lâu, nên cũng có hiểu biết nhất định. Chính vì hiểu rõ, nàng càng không thể nhìn thấu Lý Hiên.

Lý Hiên thực sự biết quá nhiều, hơn nữa tốc độ tăng thực lực cũng quá nhanh, giống như ngồi tên lửa. Nếu không dò hỏi, nàng hoàn toàn không biết Lý Hiên mạnh cỡ nào.

Chẳng hạn như lúc nãy, Lý Hiên chỉ dùng lực lượng và tốc độ để đánh bại một người tu tiên Luyện Khí tầng mười.

Đấy còn là người thuộc nhóm đứng đầu trong số các đệ tử đời thứ ba của tông môn. Thực lực này thật sự làm người kinh ngạc.

“Không, đây chỉ là một góc của tảng băng thôi. Ta còn chẳng dùng sức.” Lý Hiên suy nghĩ rồi đưa ra một câu trả lời khá chân thực.

“Đây....”

Băng Huyên Nhi nghe thấy lời này, khuôn mặt trắng nhỏ hiện lên vẻ kinh ngạc. Nàng không dám tin tưởng hỏi: “Chỉ là một góc của tảng băng?”

“Ừ.” Lý hiên gật đầu.

“Thật là lợi hại!”

Ánh mắt của Băng Huyên Nhi trở nên phức tạp. Nếu thực lực mạnh như thế chỉ là một góc của tảng băng, vậy thì thực lực của Lý Hiên rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Vào giờ khắc này, hình tượng của Lý Hiên trong lòng Băng Huyên Nhi lại được nâng cao. Nàng càng cảm thấy Lý Hiên thật phi phàm.

“Được rồi, không nói vấn đề này nữa. Chúng ta nhanh chóng trở về ăn cơm, tối nay ăn thịt kho tàu.” Lý Hiên cười nói.

“Thật sao?”

Băng Huyên Nhi nghe thấy câu này thì hai mắt sáng ngời, đôi mắt to hiện lên ngôi sao nhỏ.

“Đương nhiên là thật. Gần đây ta bận tu luyện, hôm nay phải ăn một bữa ngon!”

“Vâng vâng.”

Băng Huyên Nhi vui vẻ gật đầu, nóng lòng muốn ăn thịt kho tàu Lý Hiên làm.

Cứ như vậy.

Lý Hiên và Băng Huyên Nhi trở lại tiểu viện trong khu Ngự Thú, bắt đầu rồi nấu cơm.

Trong khi Băng Huyên Nhi vẫn luôn hỗ trợ, từ cọ nồi rửa chén đến nhóm lửa rửa thịt đều do nàng xử lý, chỉ khi làm thịt kho tàu, Lý Hiên mới tự mình ra tay.

Rất nhanh, một canh giờ trôi qua, mùi thơm nồng đậm tràn ngập khắp tiểu viện, khiến người nào ngửi được cũng thèm nhỏ dãi.

“Hiên thiếu gia, sắp xong chưa?”

Băng Huyên Nhi chớp mắt nhìn chằm chằm nồi lớn, khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ vô cùng chờ mong, thậm chí thỉnh thoảng trộm nuốt nước miếng.

Dáng vẻ tham ăn này làm gì còn chút hình tượng tiên nữ nào, nàng hoàn toàn biến thành mỹ nữ tham ăn.

Việc này cũng không có cách nào. Cơm do Lý Hiên nấu thật sự quá ngon, mà thịt kho tàu chính là cực phẩm trên đời.

“Sắp xong rồi. Lát nữa ta làm xong thì ngươi mang một ít cho Thu Nhi.” Lý Hiên nhớ đến Thu Nhi ở tiểu viện U Tĩnh.

Từ khi đóng quân ở khu Ngự Thú, hắn giao tiểu viện U Tĩnh cho Thu Nhi cùng A Ngốc xử lý, sau đó A Ngốc thường xuyên rời tông môn để rèn luyện, tăng cường thực lực, nên trong tiểu viện chỉ còn Thu Nhi.

Cũng may tông môn rất an toàn, lại có trận pháp bảo vệ tiểu

viện, cộng thêm thủ đoạn bảo hộ của Lý Hiên và Lôi Điện Kim Điêu trở về bảo vệ, vấn đề an toàn của Thu Nhi không cần lo lắng.

“Vâng vâng, lát nữa ta sẽ mang sang cho nàng.”

Băng Huyên Nhi vội vàng gật đầu. Nàng yểu điệu như mèo con ngồi cạnh Lý Hiên và chờ đợi thịt kho tàu ra khỏi nồi.

Cuối cùng, món thịt kho tàu ngon miệng ra khỏi nồi.

Băng Huyên Nhi nhận lấy cái đĩa Lý Hiên đưa. Nhìn đĩa thịt kho tàu đỏ rực, ngửi mùi thịt ập vào mặt, nàng nóng lòng muốn nếm thử.

Vào thời khắc cái miệng nhỏ cắn vào miếng thịt kho tàu, nàng lập tức chỉ cảm thấy trong miệng tràn ngập hương vị, mềm nhũn thơm ngon, khiến nàng híp mắt hưởng thụ.

“Ăn ngon thật. Hiên thiếu gia, ngươi là linh trù sư sao? Ta cảm thấy thịt kho tàu ẩn chứa linh lực. Nó còn tăng linh lực trong cơ thể ta.” Băng Huyên Nhi nhìn Lý Hiên với đôi mắt sáng ngời.

“Ừ, gần đây ta đọc ít sách, liền thành linh trù sư.” Lý Hiên thuận miệng tìm lý do.

“Đây....”

Băng Huyên Nhi bị đả kích. Nàng cảm thấy với Lý Hiên, vấn đề gì cũng trở nên rất đơn giản.

Phải biết rằng một vị sư tỷ trong gia tộc nàng, phải nỗ lực rất nhiều năm, trải qua không ít gian khổ để trở thành linh trù sư.

Kết quả là đến lượt Lý Hiên, hắn chỉ đọc sách đã biết rồi. Sự chênh lệch ấy làm Băng Huyên Nhi vừa bất đắc dĩ, lại vừa tò mò.

Cuối cùng nàng lắc đầu nhỏ, giọng trong trẻo lạnh lùng: “Ta đi đưa thịt kho tàu cho Thu Nhi.”

“Ừ, ngươi đi đi.”

“Vâng.”

Băng Huyên Nhi mang theo làn gió thơm lướt đi, bay về phương xa.

“Tinh! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài thu hoạch được kỳ hoa. Sau khi dùng, thực lực tăng lên một bậc. Khen thưởng của ngài: Linh tửu sư thăng cấp nhị giai.”

“Linh tửu sư nhị giai à, cũng không tệ lắm.”

Lý Hiên bê một chậu thịt kho tàu lớn đổ cho Hàn Băng Cự, vừa chải lông cho nó vừa bảo.

“Ngươi quá lười nhác, sức chiến đấu rõ ràng không đủ. Sau khi cuộc đấu tông môn kết thúc, ngươi thi Thập Vạn Đại Sơn rèn luyện đi thôi.”

“Grào!”

Chương 280. Lại thăng một cấp (2)

Hàn Băng Cự Hổ đột nhiên ngẩng đầu, lo lắng nhìn Lý Hiên, sợ Lý Hiên vứt bỏ nó.

“Yên tâm đi, ta sẽ không vứt bỏ ngươi. Biểu hiện hôm nay của ngươi rất kém cỏi. Ta hy vọng ngươi tăng cường sức chiến đấu của mình nhiều hơn.” Lý Hiên xoa tai cự hổ.

“Grào grào.”

Hàn Băng Cự Hổ vội vàng gật đầu, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm. Chỉ cần hắn không vứt bỏ nó, hắn bảo nó đi làm cái gì cũng không vấn đề gì.

“Cứ như vậy đi.”

Lý Hiên uể oải bước vào phòng, tiếp tục vẽ cuộn tranh trên bàn nhằm nâng cao hiểu biết của mình về kiếm ý.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chiếu sáng khắp nơi, mang đến sức sống tràn đầy cho vạn vật.

Hôm nay là ngày thứ hai của cuộc đấu tông môn.

Vì kiếm lấy điểm cảm xúc, Lý Hiên cưỡi Hàn Băng Cự Hổ đến sớm, mang Lôi Điện Kim Điêu bước vào quảng trường lớn. Trước mắt bao người, hắn tiếp tục hưởng thụ Băng Huyên Nhi hầu hạ, ăn quả quýt mà nàng bóc sẵn.

Cảnh này khiến rất nhiều người chứng kiến rất tức giận, muốn lao lên liều mạng với Lý Hiên.

Nhưng sau trận chiến ngày hôm quan, mọi người đã có đánh giá nhất định về thực lực của Lý Hiên, nên không dám tùy ý nói bậy cái gì.

Mặc dù bọn họ vẫn thể hiện ra những cảm xúc tiêu cực, nhưng mặt ngoài, không ai dám nói gì.

Mọi người nhanh chóng đến đủ. Cửu trưởng lão thấy tám người mạnh nhất đã tới, lớn tiếng tuyên bố.

“Kế tiếp là vòng thi tám lấy bốn. Trận thứ nhất, Vương Hải đối chiến Từ Trang.”

Nghe lời trưởng lão nói, một người đàn ông mặc đồ đen với đôi mắt đỏ xuất hiện trên lôi đài, cả người toát ra luồng sát khí lạnh lẽo.

“Là Lục sư huynh Từ Trang. Gần đây hắn thay đổi rất nhiều, cảm giác khí chất càng ngày càng lạnh.” Có đệ tử nói.

“Đúng thế. Ta nghe nói Lục sư huynh càng ngày càng mạnh. Trước kia, khi làm nhiệm vụ, một mình hắn chém giết ba mươi sinh vật ô nhiễm Luyện Khí tầng mười.”

“Chém giết ba mươi con Luyện Khí, có thật không? Hắn mạnh thế sao?” Có người kinh ngạc.

“Hắn mạnh như thế thật. Nhưng Lục sư huynh hoàn toàn không giống trước kia, sức chiến đấu ước chừng tăng gấp đôi.”

…

Mọi người nghị luận sôi nổi. Bọn họ đều đang thảo luận về người đàn ông mặc đồ đen có tên Từ Trang.

Lý Hiên đã sớm chú ý tới hắn, thậm chí còn nheo mắt lại.

Bởi vì người này có chút đặc biệt. Khoảng không trên đầu hắn

ngưng tụ huyết khí mờ nhạt.

Lý Hiên đã chú ý tới người này từ lâu. Lúc trước, hắn còn đến thư viện để tra thông tin về người này.

Sau đó, Lý Hiên phát hiện đối phương bị yêu ma bám vào người và đang bị phụ thân yêu ma dụ dỗ.

Kết quả là người này thật sự giết ngược lại phụ thân yêu ma, còn thu hoạch được huyết mạch từ phụ thân yêu ma, có thể hút máu để trở nên mạnh hơn.

Phương pháp này hết sức đặc thù nên Lý Hiên cũng khá tò mò.

Nhưng điều thực sự khiến Lý Hiên tò mò là số mệnh có thể thay đổi được.

Trước kia, mệnh cách của Từ Trang chỉ là một đệ tử bình thường, nhưng bây giờ, mệnh cách của hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Tên: Từ Trang

Tư chất: Cực phẩm

Huyết mạch: Nhân ma

Mệnh cách: Ngu trung, trọng lời hứa, có thuộc tính trung nhị, tương lai vì một lời hứa mà một mình tiến vào động ma, chém giết ba mươi triệu yêu ma, cuối cùng tử trận.

Nhắc nhở: Không phù hợp với tiêu chuẩn thu đệ tử, nhưng là một thuộc hạ ưu tú. Đề nghị dùng phương thức trung nhị đánh bại đối phương, thu làm thuộc hạ.

…

Nhìn những thay đổi lớn trong bảng dữ liệu về Từ Trang, Lý Hiên suy ngẫm, cho rằng có lẽ hắn có thể tìm ra cách thay đổi

mệnh cách của Thu Nhi.

Đương nhiên, bây giờ không phải thời điểm để cân nhắc mệnh cách. Có nên thu đối phương làm thuộc hạ không mới là vấn đề cần suy nghĩ bây giờ.

Đối với Lý Hiên, đánh bại người này không khó, nhưng đánh bại đối phương bằng phương thức trung nhị thì hơi xấu hổ, Lý Hiên không thể làm được điều này.

“Quên đi, có Băng Huyên Nhi là đủ rồi, không cần thêm một thuộc hạ nữa.” Lý Hiên lắc đầu, bỏ qua vị thuộc hạ này.

“Hiên thiếu gia, ngươi muốn nhận người này làm thuộc hạ sao?”

Băng Huyên Nhi nghe thấy lời Lý Hiên nói, phát hiện Lý Hiên cứ nhìn chằm chằm vào Từ Trang nên không nhịn được hỏi.

“Có thu hay không không quan trọng. Thật ra, có ngươi là đủ rồi.” Lý Hiên thờ ơ nói.

“Thế ạ.”

Băng Huyên Nhi gật đầu, nhưng trong lòng muốn gửi thư về nhà.

Khi gia gia nghe nói nàng trở thành thị nữ của người khác, hắn đã rất tức giận và ra lệnh cho nàng phải trở về Băng gia trong vòng ba ngày. Băng Huyên Nhi không còn cách nào khác, đành chờ cuộc đấu tông môn kết thúc rồi trở về một chuyến.

Nghĩ đến cảnh sau khi mình rời đi, Lý Hiên không có thuộc hạ để sai bảo, Băng Huyên Nhi nhìn Từ Trang, suy nghĩ xem có nên thuyết phục hắn trở thành thuộc hạ của Lý Hiên hay không.

Đương nhiên, nàng muốn xem biểu hiện của Từ Trang. Nếu

thực lực quá rác rưởi thì nàng cũng không cần để ý.

Trong khi Băng Huyên Nhi đang suy tính, trận tỷ thí trên đài đã bắt đầu.

Khắp người Từ Trang hiện lên huyết quang dày đặc. Hắn nhanh chóng lóe lên như tia chớp đẫm máu, trường đao trong tay ngưng tụ ra huyết ảnh khổng lồ, hung hăng chém vào đối thủ.

Đao ảnh khổng lồ đó lập tức đánh bại đối thủ. Hắn dễ dàng giành được thắng lợi và cũng giành được sự cổ vũ của khán giả.

Trong tiếng hò reo của đám đông, Từ Trang vuốt mái tóc dài của mình, nhìn chằm chằm kẻ thua cuộc và nói với giọng trung nhị.

“Hãy cố gắng đuổi theo tốc độ của ta. Ngươi vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của ta mà thôi.”

Chương 281. Lý Hiên có chút tà dị

Nói xong, Từ Trang ngạo nghệ bước xuống đài tỷ thí.

Các đệ tử trẻ tuổi xung quanh nhìn Từ Trang với ánh mắt sùng bái, hiển nhiên là bọn họ bị thu hút bởi biểu hiện của Từ Trang.

“Tên này…”

Lý Hiên không biết nói gì, cảm giác tên nhóc này dùng giọng điệu trung nhị nói lời hạ thấp người khác có phần khá lúng túng.

Nhưng nhìn dáng vẻ sùng bái của đệ tử xung quanh, Lý Hiên càng không nói nên lời, dứt khoát không để ý tới nữa.

“Vòng tranh vị trí bốn người mạnh nhất, trận thứ hai, Cuồng Chiến đối chiến Lý Hiên.” Cửu trưởng lão hô to, tuyên bố trận tỷ thí thứ hai.

“Là Cuồng Chiến! Ha ha, rốt cuộc cũng được xem một trận chiến nhiệt huyết sôi trào. Cuồng Chiến là kẻ luyện thể điên cuồng, tất cả thực lực của hắn đều ở luyện thể. Bằng thực lực mạnh mẽ của mình, hắn nhất định có thể đánh bại Lý Hiên, giành được thắng lợi.” Có người tu tiên hét lên.

“Vậy cũng chưa chắc. Hai con sủng vật của Lý Hiên rất mạnh, cộng thêm lực lượng và tốc độ mà hắn thể hiện, lần này chỉ sợ là long tranh hổ đấu.”

“Ta cũng cảm thấy đây sẽ là long tranh hổ đấu. Hy vọng sẽ xuất hiện một trận tỷ thí nhiệt huyết sôi trào.

…

Các đệ tử bàn luận sôi nổi, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông vạm vỡ với bộ ngực trần và làn da màu đồng.

Người đàn ông cường tráng này có quả đầu hói, cơ bắp cuồn cuộn, khí lực mạnh mẽ, bước đi đầy uy vũ, cho người ta cảm giác áp lực mãnh liệt của một loài thú dữ.

“Khí tức mạnh thật. Khí tức của sư huynh Cuồng Chiến quá mạnh mẽ, chỉ riêng khí tức thôi đã khiến người cảm thấy áp lực mãnh liệt.”

“Đúng vậy. Trận tỷ thí này đáng xem. Ta e rằng thực lực thật sự của Lý Hiên cũng sẽ bị bại lộ.”

“Nhất định rồi, ta muốn xem Lý Hiên mạnh đến mức nào, có thể chịu được nắm đấm của sư huynh Cuồng Chiến không.”

“Ta chắc chắn là hắn không chịu nổi. Ta kiên quyết ủng hộ sư huynh Cuồng Chiến.”

…

Trong tiếng nghị luận của đám đông, Cuồng Chiến đầu trọc đi từng bước lên lôi đài. Hắn đứng ở phía bên trái của lôi đài, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Hiên.

Lúc này, tiếng cười điên cuồng như một con thú khổng lồ cuồng bạo sắp sửa xông lên, có vẻ hết sức nguy hiểm.

“Ta tuyên bố, trận tỷ thí thứ hai bắt đầu!!”

Rầm!

Cuồng Chiến đầu trọc dậm hai chân xuống đất, trực tiếp đập ra vết nứt sâu trên lôi đài.

Ở giây tiếp theo, thân thể của hắn điên cuồng lao ra, tỏa ra khí tức hung bạo giết về phía Lý Hiên.

Rống!!

Hàn Băng Cự Hổ ngửa lên trời và gầm lớn, yêu khí tản ra. Sau khi thân thể khổng lồ ngưng tụ ra hàn băng khôi giáp, nó lập tức lao vào Cuồng Chiến, tấn công không chút sợ hãi.

Bang bang bang!

Cuồng Chiến đầu trọc và Hàn Băng Cự Hổ đâm vào nhau, hai bên vung nắm đấm vật lộn, điên cuồng đánh nhau bằng cách lấy cứng chọi cứng.

Cảnh tượng nhiệt huyết sôi trào này được mọi người liên tục khen ngợi, hò hét như điên.

“Sư huynh Cuồng Chiến quá mạnh. Hắn thật sự dám vật lộn với con yêu thú dị chủng khổng lồ. Móng vuốt sắc nhọn đấy cào vào người mà hắn không hề có vấn đề gì. Khí lực thật sự mạnh mẽ.”

“Quả là rất mạnh! Cự hổ có mặc hàn băng khôi giáp đều bị đè đánh. Lần này nhất định là sư huynh Cuồng Chiến chiến thắng.”

“Chờ một chút, ngươi nhìn con Lôi Điện Kim Điêu kia, nó sắp phóng sấm sét đấy.”

Đùng đoàng!

Sấm sét trên bầu trời lóe sáng. Sấm sét dày đặc đánh vào người Cuồng Chiến, đánh cho hắn run rẩy một trận.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là hắn vừa chịu sét đánh vừa chiến đấu với cự hổ, hoàn toàn không để ý đến việc bị sét đánh liên tục.

“Quá mạnh, có thể chống lại sấm sét, hóa ra tu sĩ luyện thể có thể đạt tới trình độ này.” Có người kinh ngạc.

“Đúng là rất mạnh. Mỗi nhát sét đánh đều có uy lực phi phàm, sư huynh Cuồng Chiến lại mạnh mẽ chống đỡ được. Thật sự rất mạnh.”

“Lần này chỉ sợ Lý Hiên phải thua rồi. Sư huynh Cuồng Chiến mạnh như vậy, ai có thể đỡ nổi?”

“Vậy cũng chưa chắc. Các ngươi có chú ý không, từ đầu đến cuối Lý Hiên vẫn rất bình tĩnh. Thắng bại còn chưa rõ đâu.”

“Cái này…”

Mọi người cùng nhìn vào Lý Hiên.

Thấy Lý Hiên rất bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn Lý Hiên từ đầu đến cuối đều không hề nhúc nhích một chút nào, mọi người trở nên nặng nề.

Lý Hiên thực sự quá bình tĩnh. Loại khí chất điềm tĩnh này chỉ có kẻ mạnh mới sở hữu, điều này khiến mọi người nghi ngờ Lý Hiên còn có chiêu khác.

“Tên nhóc này đến giờ vẫn chỉ có biểu cảm này, thật đúng là khiến người xem phải tức điên mà.”

Hồ Chấn đứng trong đám người. Hắn oán hận phàn nàn, nhưng rốt cuộc hắn cũng không dám khiêu chiến Lý Hiên.

“Thực sự làm người ta nổi giận.”

Nhìn khuôn mặt tuấn tú và dáng vẻ tiêu sái của Lý Hiên, Từ Trang cảm thấy hắn đẹp hơn mình nhiều, trong lòng cũng vô cùng tức giận.

Cứ như vậy.

Dưới con mắt ghen tị của bọn họ, trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra.

Cuồng Chiến đầu trọc và hai con yêu thú đánh nhau đến khí thể ngất trời, thậm chí Cuồng Chiến đầu trọc còn chiếm thế thượng phong, dùng tư thái cuồng bạo đè đánh hai con yêu thú.

Cảnh tượng đó càng làm người xem nhiệt huyết sôi trào, chờ mong thắng bại cuối cùng.

Cuối cùng, hai bên đánh nhau hơn mười phút, hai con yêu thú bị đánh đến không chịu nổi nữa, động tác chậm lại.

Nhân cơ hội này, Cuồng Chiến đầu trọc vượt qua hai con yêu thú và lao ra ngoài, vung nắm đấm to như bao cát của mình đánh mạnh vào Lý Hiên.

Cũng vào lúc này, tại thời khắc mọi người mong chờ Cuồng Chiến đánh bay Lý Hiên.

Lý Hiên khẽ mỉm cười, búng nhẹ ngón tay.

Ầm!

Chương 282. Lý Hiên có chút tà dị (2)

Lực lượng trấn áp tinh thần dâng lên.

Cuồng Chiến đang lao nhanh tới chỉ cảm thấy hoa mắt, đầu óc đột nhiên trở nên mê man.

Cũng chính điều đó khiến Cuồng Chiến thầm kêu không ổn.

Bịch!

Cự hổ đang nhanh chóng đuổi theo tát một phát vào người Cuồng Chiến, trực tiếp đánh hắn xuống lôi đài, đâm vào đất bùn dưới lôi đài.

Hiện trường rơi vào im lặng.

Mọi người nhìn Cuồng Chiến đang bàng hoàng đứng dậy ở dưới lôi đài, lại nhìn sang Lý Hiên vẫn bình tĩnh thản nhiên trên lôi đài, tâm trí tất cả đều trở nên mờ mịt. Bọn họ hoàn toàn không ngờ tới một kết cục như vậy.

“Đây… đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao ta nhìn không hiểu?”

“Ta không biết. Rõ ràng Cuồng Chiến sắp thắng rồi, tại sao đột nhiên lại đảo ngược?”

“Các ngươi có chú ý không, lúc Cuồng Chiến lao về phía Lý Hiên thì hắn đột nhiên dừng lại một chút, đấy chính là mấu chốt của thắng bại. Nhưng tại sao hắn đột nhiên dừng lại?”

“Thật kỳ quái! Nhưng Lý Hiên thực sự có năng lực. Trước kia

ta còn tính khiêu chiến Lý Hiên, đánh cho hắn tàn tật luôn, nhưng bây giờ thì ngược lại. Ta không thể hiểu được cách đánh của Lý Hiên."

"Thật vậy, tại sao Lý Hiên lại tà dị như vậy?"

Mọi người đang bàn luận, hoàn toàn không hiểu Lý Hiên thắng như thế nào. Mỗi người đều rất khó hiểu.

Ngược lại, Băng Huyên Nhi và nhóm cấp cao của Thanh Liên Tông nhìn ra manh mối. Họ nhận thấy Lý Hiên dường như sử dụng một đòn tấn công tinh thần, khiến Cuồng Chiến mất ý thức trong thời gian ngắn.

Mất ý thức trong ngắn hạn như này kỳ thật vô cùng đáng sợ. Trong trận tỷ thí giữa các cao thủ, một giây quyết định sinh tử.

Nếu đây là một trận chiến thực sự, Cuồng Chiến đã chết, thắng bại hết sức rõ ràng.

Bản thân Cuồng Chiến cũng phát hiện ra điểm này.

Hắn đứng dưới lôi đài, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lý Hiên, ồm ồm nói: "Ta thua, tâm phục khẩu phục."

Nói xong, Cuồng Chiến quay người và rời đi xa.

Hắn quyết định tiếp tục cố gắng trở nên mạnh hơn nữa, điên cuồng luyện thể, cường hóa thể chất đến cực hạn. Đến lúc đó, cho dù mất ý thức, người khác cũng không thể chém nổi thân thể của hắn.

"Lý Hiên thắng!"

Giọng nói của Cửu trưởng lão vang lên, Lý Hiên cưỡi Hàn Băng Cự Hổ đi từng bước xuống lôi đài, cũng khiến càng nhiều người sinh lòng kiêng kỵ đối với Lý Hiên.

Kể cả người đã trở thành nhân ma như Từ Trang cũng cau mày, cẩm thận quan sát Lý Hiên. Sau một hồi phân tích chiến lực của hai bên, hắn lộ ra nụ cười tự tin.

Rõ ràng, hắn còn giấu tuyệt chiêu khác.

“Trận tiếp theo, Kiếm Si đối chiến Vương Cốt.”

Trận tỷ thí thứ ba bắt đầu. Ngay khi cái tên Kiếm Si vang lên, rất nhiều đệ tử đã reo hò. So với Từ Trang hay Lý Hiên, cái tên Kiếm Si có thể nói là như mặt trời ban trưa.

Là cao thủ thành danh đã lâu của tông môn, Kiếm Si luôn là người mạnh nhất trong lòng mọi người, nên sự xuất hiện của hắn tự nhiên nhận được các đệ tử cổ vũ.

Quả nhiên, Kiếm Si không để mọi người thất vọng. Khi thi triển giai đoạn thứ ba của kiếm kỹ Bộ Bộ Thanh Liên, hắn đã đánh bại Vương Cốt ngay lập tức và dễ dàng giành được thắng lợi.

Kế tiếp là trận tỷ thí thứ tư.

Đây là trận giữa hai nữ tu sĩ, thực lực hai bên đều là Luyện Khí tầng mười. Sau khi hai bên đánh nhau kịch liệt một phen, nữ tu sĩ có tên Tiểu Trúc gian nan giành được thắng lợi.

Lúc này, bốn người mạnh nhất chính thức xuất hiện, lần lượt là Lý Hiên, Kiếm Si, Từ Trang và Tiểu Trúc.

Bốn người bọn họ sẽ tranh đoạt vị trí ba người mạnh nhất bằng hình thức thách đấu.

Vèo!

Từ Trang là người đầu tiên nhảy lên lôi đài, đôi mắt đỏ nhìn Lý Hiên, cười nhếch mép.

“Lý Hiên lên đi. Ta ban cho ngươi tư cách thách đấu ta.”

“Ồ?”

Lý Hiên cau mày, cảm thấy hơi khó chịu.

Tên ngóc này dám nói ban cho mình tư cách thách đấu, thật sự khiến người ta khó chịu. Lý Hiên híp mắt, đưa tay chạm vào trường kiếm bên hông.

“Xem ra mình cần phải đả kích tên nhóc này một phen.”

Bóng dáng của Lý Hiên bay lên và tiêu sái đáp xuống lôi đài như thần tiên, khiến một nhóm nữ tu sĩ hét chói tai, ngay cả Băng Huyên Nhi cũng không thể không cười tủm tỉm.

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là hắn không dẫn hai con yêu thú sủng vật của mình lên lôi đài mà chỉ mang một thanh trường kiếm.

“Ơ?”

Biểu hiện đó tự nhiên làm mọi người nghi ngờ, ngay cả nhân ma Từ Trang cũng nheo mắt lại.

“Ngươi lại định dùng đòn tấn công tinh thần sao? Tưởng ta sẽ không chống đỡ được à? Nực cười!” Từ Trang thầm nhủ, không hề hốt hoảng chút nào.

Là một nhân vật từng nhập thân ma, hắn đương nhiên có thủ đoạn đặc thù, đó là thiên phú thiên bẩm không sợ đòn tấn công tinh thần.

Vì vậy, đối mặt với đòn tấn công tinh thần của Lý Hiên, Từ Trang không hề lo lắng, ngược lại, nghĩ đến chiêu thức siêu cấp của mình, hắn nở một nụ cười tự tin.

Hắn nghiêng đầu nhìn Cửu trưởng lão hỏi: “Chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

“Đương nhiên, trận đấu bắt đầu!” Cửu trưởng lão lớn tiếng tuyên bố.

“Lý Hiên, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy thực lực chân chính của ta.”

Những chùm tia sáng màu máu xuất hiện khắp người Từ Trang, bảo vệ hắn ở trung tâm, đồng thời thanh trường đao trong tay hắn nhanh chóng ngưng tụ, tạo thành đao ảnh màu máu khổng lồ.

Đao ảnh vừa xuất hiện liền tỏa ra sát khí nồng đậm, lực lượng đáng sợ đến mức sắc mặt của đám người tu hành dưới lôi đài trở nên tái nhợt, trong mắt hiện lên sự sợ hãi.

Nhưng ở nửa bên kia lôi đài, Lý Hiên vẫn luôn tỏ ra bình thản.

Hắn chỉ nắm chặt vỏ kiếm trong tay trái, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, hơi cúi người, trong miệng từ từ thở ra một ngụm linh khí màu trắng nhạt.

“Lý Hiên, tiếp chiêu đi. Huyết Đao Trảm!!”

Chương 283. Thắng mà không tốn sức

Đao ánh màu máu khổng lồ từ trên trời giáng xuống, mang theo sức lực cực lớn chém xuống, ngay cả đối phương có tốc độ cực nhanh cũng không thể tránh né được, chỉ có thể bị buộc phải ứng chiến.

Nhưng giờ phút này, vào thời điểm Từ Trang cho rằng mình sẽ thắng.

Thân thể hơi cúi của Lý Hiên đột nhiên biến mất, một tia chớp màu trắng chợt lóe trên lôi đài rồi biến mất.

Ầm!

Đao ánh màu máu khổng lồ biến mất, những chùm tia sáng màu máu xung quanh thân thể của Từ Trang đồng thời nổ tung.

Bóng dáng của Lý Hiên không biết đã đứng ở sau lưng Từ Trang từ khi nào. Hắn thu thanh trường kiếm lập lòe tia chớp vào vỏ kiếm, sau đó bước xuống lôi đài.

Trên lôi đài.

Từ Trang đứng ngây ra, hai tay còn duy trì tư thế cầm đao.

Phụt!

Một vết kiếm đột nhiên xuất hiện trên má trái của Từ Trang, máu tươi đỏ thẫm chảy dọc theo gò má, từng giọt rơi xuống.

Từ Trang xoa nửa mặt bên trái đầy máu của mình, sau đó nhìn

Lý Hiên đang đi xa, hắn im lặng, cũng không lại nói ra lời lẽ ngạo mạn nữa.

Những người xung quanh cũng rất im lặng, chấn động nhìn Lý Hiên đi từng bước xuống.

Vừa rồi, bọn họ chỉ thấy tia chớp lóe lên, sau đó trận đấu liền kết thúc, tốc độ nhanh ngoài sức tưởng tượng.

Loại sức mạnh giây tốc đánh bại đối thủ mang đến chấn động vô cùng mãnh liệt. Rất nhiều đệ tử cảm thấy căng thẳng, không bao giờ dám tỏ ra bất kính với Lý Hiên.

Dưới cây liễu.

Kiếm Si đứng bật dậy, nghiêm túc nhìn Lý Hiên. Ngay cả đã nắm giữ kiếm ý, Kiếm Sĩ cũng khó giấu được sự chấn động.

“Đây là Lôi Đình Nhất Thiểm trong kiếm pháp Lôi Đình. Hắn đã đạt tới trình độ này sao? Thật sự là thiên phú kiếm thuật đáng sợ.”

Ánh mắt của Kiếm Si trở nên phức tạp. Lần trước hắn gặp Lý Hiên, Lý Hiên vừa mới học kiếm pháp Lôi Đình, nhưng đã bộc lộ thiên phú kiếm thuật mạnh mẽ.

Khi đó Kiếm Si chưa coi Lý Hiên là đối thủ, chỉ là một sư đệ thiên phú phi thường.

Nhưng bây giờ.

Kiếm Si không dám lại coi thường Lý Hiên. Hắn chính thức coi Lý Hiên là đối thủ.

“Ta tuyên bố, Lý Hiên chiến thắng!” Cửu trưởng lão sâu kín nhìn Lý Hiên, sau đó lớn giọng tuyên bố kết quả.

Cửu trưởng lão nói xong, lúc này Từ Trang mới loạng choạng

bước xuống lôi đài, im lặng đi đến góc khuất, lặng lẽ vuốt ve vết sẹo trên mặt trái.

“Sư huynh Từ Trang, ngươi không sao chứ? Vết sẹo trên mặt ngươi…” Một tu sĩ trẻ tuổi quan tâm hỏi.

“Không sao, vết sẹo này cho ta cảm giác bất lực đã lâu không gặp. Nó sẽ luôn thôi thúc ta trở nên mạnh hơn. Ta sẽ vĩnh viễn ghi ngờ cảm giác này.” Từ Trang khàn giọng nói, ánh mắt nhìn theo Lý Hiên.

Tâm điểm chú ý của mọi người.

Lý Hiên trở lại bên cạnh Băng Huyên Nhi, một lần nữa lên người Hàn Băng Cự Hổ, đồng thời hắn phát hiện Băng Huyên Nhi đang nhìn mình với đôi mắt sáng quắc.

“Có chuyện gì?” Lý Hiên hỏi.

“Không có gì, chẳng qua ta cảm thấy lúc giây tốc đánh bại đối thủ, ngươi rất tuấn tú, vô cùng hấp dẫn.”

Băng Huyên Nhi cười xinh đẹp nói, đôi mắt to chớp chớp nhìn Lý Hiên.

“Thực ra, ta dùng rất ít lực lượng, nhưng ta không ngờ hắn lại yếu như vậy.” Lý Hiên nói thật.

Hắn vốn không muốn để ý đối phương, nhưng tên nhóc này quá kiêu ngạo, vì thế hắn dạy cho người này một bài học.

Đương nhiên, Lý Hiên cũng muốn kiểm tra lực lượng của mình một phen, để xem bản thân tu hành kiếm pháp Lôi Đình đến bước nào rồi.

Kết quả thật bất ngờ, hắn chiến thắng mà không tốn sức chút nào. Lý Hiễn cũng không biết phải làm sao.

“Cái này…”

Băng Huyên Nhi nghe hắn nói thế thì không nói nên lời. Cuối cùng nàng liếc Lý Hiên.

“Ta biết ngươi mạnh. Đúng rồi, trận tranh quán quân chắc hẳn là ngươi đối chiến Kiếm Si. Ngươi có nắm chắc phần thắng không?” Băng Huyên Nhi tò mò.

“Mười phần.” Lý Hiên quả quyết.

Kiếm pháp Lôi Đình có tổng cộng một trăm lẻ tám chiêu, hắn chỉ dùng Lôi Đình Nhất Thiểm liền thắng, còn chưa kịp sử dụng hết một trăm lẻ tám chiêu.

Nếu có thể phóng một trăm lẻ tám chiêu của kiếm pháp Lôi Đình, nhất định có thể phát huy uy lực đáng sợ, nên Lý Hiên tự nhiên tràn đầy tự tin.

“Mười phần sao, ngươi thật sự làm người khác không nhìn thấu.”

Ánh mắt của Băng Huyên Nhi trở nên phức tạp. Nàng cảm thấy Lý Hiên thực sự rất thần bí. Cuối cùng, nàng kìm chế lòng hiếu kỳ xuống và nói.

“Tranh vị trí ba người mạnh nhất là hình thức khiêu chiến, mỗi người đều phải đối chiến với ba đối thủ. Lát nữa đối chiến với Tiểu Trúc, ngươi có thể hơi nương tay không? Nhà ta có chút quan hệ với nàng, nên quan tâm đến nàng một chút. Thật ra nàng là một cô gái nhỏ rất cố gắng.”

“Yên tâm, ta sẽ nương tay với đệ tử của tông môn.” Lý Hiên gật đầu.

“Thật đúng là ngoài lạnh trong ấm, chẳng trách mỗi lần Hạnh Nhi tán gẫu với ta đều nhắc tới ngươi. Dù ngươi nói nàng là đồ lập

dị, nàng cũng khong trách ngươi, cùng lắm là cảm thấy buồn rầu."

Băng Huyên Nhi che miệng cười trộm, đôi mắt to xinh đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm.

"E hèm, xem tỷ thí, xem tỷ thí."

Lý Hiên ho khan một tiếng, quay đầu nhìn đài tỷ thí, xem trận đấu giữa Tiểu Trúc và Kiếm Si.

Kết quả là nữ tu Tiểu Trúc trực tiếp bỏ cuộc, bỏ quyền cả ba trận, trực tiếp xếp ở vị trí thứ tư.

Ngược lại, Từ Trang vô cùng cứng rắn, đi lên đánh nhau một trận với Kiếm Si, cuối cùng hoàn toàn bị nghiền ép, thua cuộc trong bất lực.

Cuối cùng.

Lý Hiên lại bước lên lôi đài. Đối thủ của hắn là Kiếm Si đang kiêu ngạo đứng ôm kiếm.

Chương 284. Kiếm ý ngất trời

“Lý Hiên, rốt cuộc cũng đợi được ngươi, không ngờ ngươi khi đó đã trưởng thành đến trình độ này.” Kiếm Si nghiêm túc nhìn Lý Hiên.

“Ta chỉ khá may mắn thôi.” Lý Hiên nói.

“May mắn cũng là một loại năng lực. Trong trận tiếp theo, ta hy vọng ngươi có thể thể hiện toàn bộ thực lực của mình. Chúng ta đánh một trận chân chính.”

“Cái này…”

Lý Hiên do dự. Nếu hắn dùng thực lực chân chính, đối phương tuyệt đối giây tốc thất bại, mà điều này đi ngược với ý định của hắn nên hắn đành qua loa có lệ: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

“Được, chúng ta bắt đầu đi.”

Kiếm Si rút thanh trường kiếm ra, đó là một thanh kiếm phong cách cổ xưa và tang thương, trông có vẻ được làm từ rất lâu.

“Kiếm này tên là Đoạn, trời sinh ẩn chứa kiếm ý chém đứt tất cả. Ta lĩnh ngộ kiếm ý ba mươi năm, rốt cuộc lĩnh ngộ một chút về kiếm ý của Đoạn.”

Kiếm Si nói xong, áo choàng không gió mà bay lên, kiếm ý mãnh liệt dần dần nổi lên xung quanh thân thể hắn.

Đó là một sức mạnh rất đáng sợ. Sự xuất hiện của nó thậm chí còn làm bội kiếm của người tu tiên xung quanh phải run sợ.

“Thì ra là kiếm ý! Sư huynh Kiếm Si đã lĩnh ngộ kiếm ý, quá

mạnh.” Có người kêu lên.

“Quả là rất mạnh! Kiếm ý vừa xuất hiện, thực lực của ta đã bị áp chế ba tầng. Nếu lúc này đang đánh nhau với người khác, ta nhất định sẽ thua.”

“Quan trọng là kiếm ý còn có thể ảnh hưởng đến kiếm của ta. Kiếm của ta đã không còn nghe ta khống chế.”

“Lý Hiên gặp nguy rồi. Sư huynh Kiếm Si có kiếm ý quá mạnh. Kể cả khi Lý Hiên biểu hiện xuất sắc, hắn vẫn kém hơn sư huynh Kiếm Si thành danh đã lâu.”

…

Mọi người bàn tán sôi nổi. Họ đều cảm thám về sức mạnh của Kiếm Si.

Các cấp cao của tông môn trên Bạch Ngọc Đài cũng kinh ngạc nhìn Kiếm Si, cảm thấy xúc động vì sức mạnh kiếm ý của hắn, bởi vì ngay cả các cấp cao cũng không lĩnh ngộ được kiếm ý.

Điều này cũng khiến rất nhiều người ở hiện trường cho rằng Kiếm Si nắm chắc phần thắng.

Nhưng vào lúc này, khi mọi người còn đang cảm thán.

Một luồng kiếm ý thủ hộ xông thẳng lên trời, làm cho ngàn vạn thanh trường kiếm run rẩy kịch liệt.

Kiếm ý thủ hộ này còn nồng đậm hơn kiếm ý của Kiếm Si, cũng mạnh mẽ hơn, đã đạt tới cực hạn giai đoạn thứ nhất của kiếm ý.

“Đây là!”

Cấp cao trên đài tỷ thí chứng kiến cảnh này đứng phắt dậy, ánh mặt kinh hoàng nhìn Lý Hiên.

Bởi vì kiếm ý ngất trời này tản ra từ trên người Lý Hiên.

“Kiếm ý! Lý Hiên cũng đã lĩnh ngộ kiếm ý!” Ngũ trưởng lão kinh ngạc kêu lên.

“Đúng thế, đó còn là kiếm ý thủ hộ. Lý Hiên lĩnh ngộ kiếm ý thủ hộ.” Đại trưởng lão cũng run rẩy đứng lên.

“Tốt tốt tốt, tốt quá, ha ha ha.” Tứ trưởng lão hưng phấn kêu to, hoàn toàn giống như một đứa trẻ.

Các cấp cao còn lại cũng hưng phấn không thôi. Tất cả nhìn Lý Hiên giống như đang nhìn kho báu.

Bởi vì kiếm ý thủ hộ quá hiếm thấy, chỉ có người chân chính muốn bảo vệ mới có thể lĩnh ngộ.

Trước đây, tông môn cảm thấy Lý Hiên có thể là hy vọng cho sự trỗi dậy của Thanh Liên Tông, nên bọn họ đều đã âm thầm chăm sóc Lý Hiên.

Nhưng cấp cao vẫn cảm thấy khá lo lắng, sợ rằng Lý Hiên không phải hy vọng trỗi dậy của tông môn.

Nhưng bây giờ.

Kiếm ý thủ hộ vừa xuất hiện đã chứng minh tính cách của Lý Hiên, chứng minh hắn tuyệt đối là người đáng để giao phó.

Vì vậy, các trưởng lão trong môn phái đều kích động, kể cả tông chủ cũng dùng sức vỗ vai Tam trưởng lão, bàn tay to như cái quạt suýt nữa làm Tam trưởng lão ngã xuống.

Dưới lôi đài.

Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên cảm nhận được kiếm ý thủ hộ ngất trời. Nhìn Lý Hiên anh tuấn tiêu sái trong kiếm ý, Băng Huyên Nhi nở nụ cười nhẹ.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng hiện lên lấp lánh hiếm có, sau đó nàng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Lý Hiên, hắn thật đúng là người đáng để giao phó. Say này tìm một cơ hội hỏi hắn xem hắn có nguyện ý kết thành đạo lữ với mình không.”

Phía bên kia của lôi đài.

Hồ Chấn và Từ Trang im lặng nhìn cảnh này, nhìn kiếm ý hư ảo, cảm nhận ý muốn bảo vệ mãnh liệt.

Hai người đều không biết diễn ta cảm xúc của mình như thế nào.

“Kiếm ý thủ hộ, không ngờ hắn lại mạnh như thế. Ta không bằng hắn, cũng không có tư cách so sánh với hắn.” Từ Trang cảm thán.

“Đúng vậy, chúng ta không bằng hắn. Lúc trước, rõ ràng là hắn nương tay.”

Hồ Chấn nhìn thanh trường kiếm run rẩy trong tay mình mà thở dài thườn thượt. Hắn hoàn toàn chịu phục.

Trên lôi đài.

Kiếm Si nhìn kiếm ý ngất trời. Hắn cười ha hả.

“Được lắm, có thể làm đối thủ của kẻ mạnh như ngươi, cho dù thua trận, ta cũng sẽ không hối hận. Tiếp chiêu đi, ha ha.”

Cùng với tiếng cười, những đóa thanh liên nở rộ dưới chân Kiếm Si. Cả người hắn lơ lửng trong hư ảnh của những đóa thanh liên, lao về phía Lý Hiên.

Tương tự.

Từng đóa thanh liên cũng xuất hiện dưới chân Lý Hiên, nhưng thanh liên đó càng chân thật hơn lại một lần nữa khiến khán giả chấn động, rất nhiều đệ tử kinh ngạc không nói nên lời.

Bọn họ chỉ biết ngơ ngác nhìn trận chiến trên lôi đài, nhìn Kiếm Si dùng tất cả tuyệt chiêu của mình giao chiến với Lý Hiên.

Đáng tiếc.

Kiếm Si vẫn thua, dù hắn dùng chiêu thức mạnh nhất vẫn không thể đánh bại Lý Hiên.

Cuối cùng, hắn ngã xuống đất ở chiêu lôi đình thứ sáu mươi lắm của Lý Hiên, thậm chí Lý Hiên còn chưa dùng hết một trăm lẻ tám chiêu.

“Ta thua. Lần sau ta nhất định sẽ đánh bại ngươi.”

Chương 285. Đại tiến hóa

Kiếm Si nói xong liền bất tỉnh luôn trên lôi đài, quần áo trên người bị kiếm pháp Lôi Đình đánh cho cháy đen.

“Lý Hiên thắng!”

Cửu trưởng lão vui mừng tuyên bố kết quả, rồi lao vèo một cái đến trước mặt Lý Hiên, cười ha hả.

“Chúc mừng ngươi, Lý Hiên. Chúc mừng ngươi trở thành quán quân của cuộc đấu tông môn. Đi thôi, ta dẫn ngươi đi nhận thưởng.”

Cứ như thế.

Lý Hiên theo Cửu trưởng lão rời đi, để lại mọi người chấn động ở lại, và cả Kiếm Si bị các tu sĩ khiêng trên cáng.

Không lâu sau.

Đại điện tông môn.

Một đám cấp cao cười ha hả nhìn Lý Hiên, thái độ của họ có thể gọi là hiều từ và ân cần.

Chẳng hạn như Thất trưởng lão cao hai mét, khuôn mặt hung tợn cố gắng mỉm cười, trông vô cùng dữ tợn.

Ví dụ như Bát trưởng lão cao lớn thô kệch, khuôn mặt hung ác cười toét miệng, vết sẹo trên mặt giống như con giun xoắn lại, trông hết sức đáng sợ.

Lại ví dụ người chưởng quản hình phạt, cho tới bây giờ đều

nói năng thận trọng như Cửu trưởng lão, giờ phút này cười tự đắc như một đóa hoa.

Cả đám cấp cao đều mỉm cười khiến các đệ tử canh giữ trong đại điện há mồm trợn mắt. Những đệ tử này hoài nghi cách thức ra cửa hôm nay của mình không đúng.

Bởi vì những trưởng lão này bình thường sẽ không cười, nhưng bây giờ, bọn họ đều vây quanh Lý Hiên để bày tỏ lòng tốt.

“Lý Hiên, đây là phần thưởng của ngươi. Cố gắng lên, Thanh Liên Tông vĩnh viễn là chỗ dựa vững chắc của ngươi.”

Tông chủ hiền hòa đưa một túi trữ vật lớn cho Lý Hiên, trịnh trọng tuyên bố.

“Cảm ơn.”

Lý Hiên gật đầu. Thanh Liên Tông đã cho hắn rất nhiều thứ, Lý Hiên biết rất rõ điều này.

Ví dụ, các loại đại trận bày bố lúc trước cần rất nhiều tài liệu và linh thạch, một đệ tử mới nhập môn như Lý Hiên không thể có nhiều thứ như vậy.

Chính những trưởng lão này lấy đủ loại lý do để tặng đồ, khiến Lý Hiên tích cóp được nhiều tài liệu và linh thạch.

Lý Hiên nhớ kỹ tất cả những điều này. Hắn định chờ khi nào trình độ Luyện Khí tăng lên tam giai thì sẽ giúp những vị trưởng lão này luyện chế vài món vũ khí.

Bởi vì vũ khí mà nhóm cấp cao sử dụng đều là tam giai trung phẩm và tam giai hạ phẩm, thậm chí còn không có nổi một món tam giai thượng phẩm, từ đây cũng nhìn ra được Thanh Liên Tông nghèo đến mức nào.

Quyết định xong xuôi, Lý Hiên lại nhận được đủ loại dặn dò, quan tâm từ cấp cao của Thanh Liên Tông, lúc này mới mang phần thưởng rời khỏi đại điện, tìm thấy Băng Huyên Nhi, rồi trở lại tiểu viện ở khu Ngự Thú.

Tầng hầm của khu Ngự Thú.

Lý Hiên và Băng Huyên Nhi ngồi trên đệm cói, tò mò nhìn túi trữ vật màu tím, không biết bên trong có gì.

Lý Hiên từ từ mở túi trữ vật, thấy một đống phần thưởng bên trong, mắt hắn trở nên sáng lấp lánh.

“Còn nhiều hơn ta mong đợi. Thật đúng là chịu chi.”

Lý Hiên lấy từ trong túi trữ vật ra một viên Trúc Cơ đan, hai quả Tẩy Tủy, ba quả Tiến Hóa, sáu quả Dung Hợp và một đống lớn linh thạch và linh tài.

Lượng đồ vật lớn đến mức khiến Băng Huyên Nhi bên cạnh phải ngạc nhiên. Nàng chu cái miệng nhỏ hồng hào.

“Tông môn quá coi trọng ngươi, thưởng cho người nhiều đồ như vậy.”

“Ta biết. Ta đều ghi nhớ.”

Lý Hiên gật đầu, nhặt quả Tiến Hóa lên và bắt đầu ăn hết quả này đến quả khác để cải thiện các hạng năng lực của mình.

“Tinh! Vũ Trang Phối Hợp của ngài tiến hóa thành Pháp Trang Phối Hợp, tương đương với pháp khí nhất giai thượng phẩm.”

“Tinh! Trường Sinh Chi Thể của ngài tiến hóa thành Vạn Thọ Chi Thể, tuổi thọ của ngài tăng thêm một vạn năm.”

“Tinh! Siêu Cường Phòng Ngự của ngài tiến hóa thành Siêu Cấp Phòng Ngự, lực phòng ngự tăng bạo, phối hợp với thể tu có

thể đạt được thân thể mạnh hơn.”

Âm thanh máy móc liên tục vang lên.

Lý Hiên nhìn ba thiên phú vừa có được, niềm vui sướng tuôn trào trong lòng, nhất là Vạn Thọ Chi Thể và Siêu Cấp Phòng Ngự, càng làm hắn thấy hài lòng hơn.

Lúc thấy Cuồng Chiến, Lý Hiên đã định tiến hành thể tu. Bây giờ có Siêu Cấp Phòng Ngự, hắn chắc chắn có thể thể hiện lực lượng đáng sợ.

Lý Hiên đang có tâm trạng rất tốt. Hắn nhặt tất cả quả Dung Hợp lên, định dùng toàn bộ.

“Tinh! Vạn Thọ Chi Thể dung hợp Thánh Liệu Chi Huyết, thiên phú vũ tu tuyệt phẩm, thiên phú kiếm tu tuyệt phẩm, thiên phú đao tu tuyệt phẩm, Lĩnh Ngộ Chi Tâm, Miễn Dịch Với Bệnh Độc, tiến hóa thành Vạn Thọ Bảo Thể.”

“Vạn Thọ Bảo Thể: miễn dịch với tất cả độc tố trong thiên hạ, có khả năng lĩnh ngộ rất mạnh đối với võ đạo, máu thịt có thể chữa trị tất cả vết thương, bệnh tật, độc tố, là bảo thể như thịt của Đường Tăng.”

“Chú ý: người khác uống máu thịt của ngài có thể gia tăng tuổi thọ, xin hãy chú ý bảo vệ mình.”

Một chuỗi âm thanh nhắc nhở vang lên, Lý Hiên cảm thấy bản thân bắt đầu lột xác từ trong ra ngoài, khả năng lĩnh ngộ võ đạo lại được cải thiện rất nhiều.

Rất nhiều chỗ hắn vốn không hiểu lập tức được hắn lĩnh ngộ triệt để.

Giống như bây giờ.

Sau lưng Lý Hiên đột nhiên mọc ra một bông sen xanh khổng lồ. Nó như một bông sen xanh thật sự xoay tròn sau lưng Lý Hiên, tỏa ra sức mạnh thần bí.

“Đây là!!”

Băng Huyên Nhi ở phía đối diện đang nhìn trộm Lý Hiên, suy nghĩ bao giờ mình nên hỏi Lý Hiên về việc kết thành đạo lữ.

Nhưng nhìn thấy bông sen xanh đột nhiên xuất hiện, nàng đứng phắt dậy, kinh ngạc nói.

“Thanh Liên Hư Ảnh! Đây là Thanh Liên Hư Ảnh, giai đoạn thứ tư của Thanh Liên kiếm điển. Ngươi đã lĩnh ngộ được đến cấp bậc này.”

Chương 286. Đại tiến hóa (2)

Băng Huyên Nhi hoàn toàn bị dọa sợ, bởi vì giai đoạn Thanh Liên Hư Ảnh rất khó lĩnh ngộ. Kể cả nàng hay đại sư huynh của tông môn, hay Kiếm Si, đều chưa thể lĩnh ngộ.

Không riêng bọn họ, toàn bộ tông môn cũng chỉ có tông chủ và Đại trưởng lão sau nhiều năm cố gắng mới đạt tới giai đoạn Thanh Liên Hư Ảnh.

Nhưng Lý Hiên mới mười mấy tuổi, còn rất trẻ đã lĩnh ngộ giai đoạn Thanh Liên Hư Ảnh, tốc độ này quả thực quá yêu nghiệt, quan trọng là Lý Hiên còn lĩnh ngộ kiếm ý.

Đồng thời nắm giữ Thanh Liên Hư Ảnh và kiếm ý, toàn bộ môn phái đều không thể có được loại năng lực này, cho nên Băng Huyên Nhi vô cùng chấn động.

Ánh mắt phức tạp của nàng nhìn Lý Hiên. Nàng cảm thấy dường như bản thân có chút không xứng với Lý Hiên, bởi vì nàng chưa thể lĩnh ngộ được kiếm ý hay Thanh Liên Hư Ảnh.

Cũng vào lúc này.

Lý Hiên từ từ mở mắt, Thanh Liên Hư Ảnh sau lưng dần dần biến mất, chỉ còn linh khí quanh quẩn chứng minh dị tượng vừa xảy ra.

“Sao vậy? Ánh mắt của ngươi rất kỳ quái.” Lý Hiên nghi hoặc.

“Không… không có gì.”

Băng Huyên Nhi lắc đầu. Nàng vốn định hỏi vấn đề đạo lữ, nhưng nàng cảm thấy ngại ngùng, lại cảm thấy bản thân không

xứng với Lý Hiên, cuối cùng nàng đành nói sang chuyện khác.

“Ta chuẩn bị về gia tộc một chuyến.”

“Có thể về trễ một chút được không? Gần đây ta sắp thăng lên Trúc Cơ, cần thường xuyên hỏi thăm tin tức của ngươi. Ta hy vọng ngươi có thể ở lại trong những ngày này.” Lý Hiên nói.

“Được, vậy thì ta về trễ một chút, dù sao cũng không nóng vội.” Băng Huyên Nhi dùng đôi mắt đẹp liếc Lý Hiên, rồi gật đầu.

“Cảm ơn, lát nữa mời ngươi ăn thịt kho.”

“Thật không?”

Đôi mắt của Băng Huyên Nhi sáng lên, nhìn Lý Hiên tựa như mèo con tham ăn.

“Đương nhiên, hôm nay sẽ làm.”

“Vâng vâng, ta đi cắt thịt và nhóm lửa. Ta am hiểu những việc này.” Giọng nói của Băng Huyên Nhi vẫn trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại tăng thêm hương vị khói lửa.

“Được.”

…

Thời gian trôi qua, chớp mắt lại qua một tháng.

Nước Đại Hạ vẫn vô cùng yên bình, cuộc sống của dân chúng yên bình, hạnh phúc, nhưng bên ngoài nước Đại Hạ, sóng gió lại nổi lên.

Quỷ dị, Quỷ Thần Giáo, tặc Hoàng Cân, sinh vật ô nhiễm, các loại yêu ma quỷ quái, si mị võng lượng đều xuất hiện, bắt đầu gây họa nhân gian.

Nhưng vào thời khắc nguy hiểm, luôn có một vài người đội nón trúc xuất hiện. Có người chém giết yêu ma, cứu bách tính thành công, cũng có người lấy mạng đổi mạng, tự bạo để diệt yêu ma, lưu lại không ít truyền thuyết.

Sáng sớm nay.

Mặt trời chiếu sáng, chim hót hoa thơm.

Băng Huyên Nhi mặc Thanh Liên đạo bào sạch sẽ, dáng người yểu điệu đứng trong tiểu viện, mái tóc đen dài tung bay trong gió.

Đôi mắt như làn thu thủy của Băng Huyên Nhi nhìn nhà chính. Cảm nhận được linh lực dao động mãnh liệt, nàng hơi lo lắng.

“Nhất định sẽ thành công. Ngươi là Hiên thiếu gia thần bí mà phi phàm. Ngươi nhất định có thể thăng lên Trúc Cơ.”

Băng Huyên Nhi dịu dàng nói, đôi tay nhỏ trắng nõn nắm chặt lấy nhau. Nàng khẩn trương chờ đợi Lý Hiên thành công.

Chỉ có một cơ hội để thăng lên Trúc Cơ. Nếu lần này thất bại, Lý Hiên sẽ không bao giờ có thể thăng lên Trúc Cơ, vì vậy nàng rất lo lắng.

Ầm!

Cũng vào thời điểm này.

Một luồng linh lực dao động mãnh liệt lan tràn bốn phương, bao phủ khắp tiểu viện. Nếu không có trận pháp, có lẽ đã tạo thành chấn động lớn hơn nữa.

Giữa cơn chấn động ấy, Lý Hiên với vẻ ngoài tuấn tú mặc Thanh Liên đạo bào từ tốn xuất hiện, toàn thân tỏa ra linh khí dao động thuộc kỳ Trúc Cơ.

“Hiên thiếu gia, chúc mừng ngươi thành công thăng Trúc Cơ,

đúc ra đạo căn hoàn mỹ.” Băng Huyên Nhi kinh ngạc chúc mừng.

“Ta còn phải cảm ơn sự trợ giúp của ngươi. Nếu không, ta sợ phải mất thêm một tháng nữa mới có thể thăng Trúc Cơ.” Lý Hiên mỉm cười.

“Hả? Tốn thêm một tháng?”

Băng Huyên Nhi nghe hắn nói thế thì không thể không liếc đôi mắt đẹp nhìn Lý Hiên.

Bởi vì những kiến thức nàng giải thích rất quan trọng, có thể giúp người khác tiết kiếm nhiều năm, kết quả Lý Hiên lại nói hắn chỉ tiết kiệm một tháng, điều này khiến Băng Huyên Nhi chán nản.

Nhưng suy xét đến thiên phú yêu nghiệt của Lý Hiên, Băng Huyên Nhi cảm thấy điều này có thể là thực sự và lập tức lại bị đả kích.

Là thiên chi kiều nữ của gia tộc, cũng như một thiên tài chân chính, nàng mất năm năm tròn mới thành công thăng Trúc Cơ, điều này đã vô cùng lợi hại.

Như Đại sư huynh Nhạc Tử Quân phải mất tám năm tròn mới thành công, ngay cả Nam Hy cũng mất sáu năm.

Nhưng Lý Hiên chỉ mất một tháng đã thành công thăng Trúc Ciw, điều này thực sự làm người khác phải thán phục.

“Quả nhiên, mỗi người một khác. Quên đi, ta vẫn nên trở về gia tộc thôi. Đã lâu chưa trở về, có lẽ gia gia đã tức điên rồi.” Băng Huyên Nhi nhìn Lý Hiên.

“Ừ, ngươi cầm những lá bùa này về đi, đều là tam giai. Ngoài ra, ngươi có thể thường xuyên uống mấy loại linh tửu này. Nó có trợ giúp rất lớn cho ngươi tu hành.”

“Cảm ơn Hiên thiếu gia. Ta đi đây.”

Băng Huyên Nhi vẫy nhẹ bàn tay mảnh khảnh của của mình, sau đó mỉm cười và mang món quà của Lý Hiên bay đi, bay về phương xa trong gió tựa như tiên nữ.

Chờ đến khi nàng đi, Lý Hiên ngồi xuống bàn đá, mở bảng số liệu ra và kiểm tra tin tức nhắc nhở trong tháng qua.

“Tinh! Đệ tử A Ngốc của ngài thành công đạt tới Luyện Thể tầng bảy, phần thưởng của ngài: quả thiên phú sủng vật.”

Chương 287. Thanh Liên Bảo Điển

“Tinh! Đệ tử Diệp Phàm của ngài uống giọt nước thần bí, thăng liên tiếp hai tầng, đạt tới Luyện Khí tầng mười, phần thưởng của ngài: Linh họa sư nhị giai + Phong linh căn hạ phẩm.”

“Tinh! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài tham gia thí luyện huyết mạch, thành công thăng liên tiếp hai tầng, đạt tới Luyện Khí tầng mười, phần thưởng của ngài: Luyện đan sư tam giai + Hỏa linh căn hạ phẩm.”

…

“Tốc độ tiến bộ đúng là quá nhanh, không hổ là người có thiên mệnh. Tương đối mà nói, Thu Nhi tiến bộ chậm. Nàng rất cố gắng, nhưng một tháng tu hành cũng không tiến bộ nhiều, ngay cả khi đã uống Tình Tự Chi Thủy.”

Lý Hiên lắc đầu, cảm thán sự chênh lệch giữa người bình thường và người có thiên mệnh. Nếu kéo dài, Thu Nhi sẽ bị bỏ rơi càng xa.

“Xem xem có cách nào có thể tăng tốc độ tu hành của nàng không. Hơn nữa, ta chuẩn bị thể tu, cũng phải đi thư viện một chuyến, để xem có biện pháp giải quyết không.”

Lý Hiên bước ra khỏi tiểu viện, đi về phía thư viện.

Hôm nay hắn thăng Trúc Cơ nên tâm trạng đang rất tốt. Hắn định thưởng thức Thanh Liên Tông đang ngày càng tốt đẹp.

“Lý sư huynh, chào buổi sáng.”

“Chào Lý sư huynh.”

“Lý sư huynh, ngươi đi ra ngoài à.”

…

Trên đường đi thỉnh thoảng có đệ tử của tông môn chào hỏi Lý Hiên, tất cả đều tươi cười.

“Ừ.”

Lý Hiên gật đầu, tiếp tục tiến từng bước. Dưới ánh ban mai chiếu xuống, hắn càng đi càng xa.

“Lý sư huynh càng ngày càng đẹp. Ta thực sự muốn gả cho hắn.” Một nữ tu bụ bẫm si mê nói.

“Hắn thật sự rất đẹp. Khí chất linh hoạt kỳ ảo ấy là điều khác biệt của Thanh Liên Tông. Hơn nữa, ta cảm thấy Lý sư huynh hôm nay rất đặc biệt, giống như lột xác.”

“Hắn là linh lực tăng lên, có lẽ không bao lâu nữa Lý sư huynh sẽ thăng Trúc Cơ.”

“Trúc Cơ à, đấy là giấc mộng xa vời.”

…

Một đám đệ tử bàn luận sôi nổi, đều nói lời ngưỡng mộ Lý Hiên. Một vài nữ tu trẻ trung năng động thậm chí dùng ánh mắt ái mộ nhìn Lý Hiên.

Thư viện.

Lý Hiên lại đến đây lần nữa, từng bước đi lên tầng hai và nhìn về phía cầu thang lên tầng ba.

Cầu thang này có trận pháp, chỉ có kỳ Trúc Cơ mới có thể đi

lên, nhưng hôm nay, trận pháp này không cản được hắn.

Với nụ cười tự tin, Lý Hiên đi từng bước lên tầng ba, chuẩn bị lên tầng ba chọn công pháp tốt hơn.

Phía dưới.

Một bà lão phụ trách canh giữ thư viện vốn đang lười biếng uống trà, bỗng nhiên nàng đứng bật dậy, ánh mắt phức tạp.

“Nhanh như vậy đã Trúc Cơ, thật là một thiên phú khiến người ta thán phục.”

Bà lão nói xong liền cầm ngọc phù truyền tin liên lạc với cấp cao của Thanh Liên Tông. Không lâu sau, một đám cấp cao hấp tấp chạy tới.

Thông qua thần thức nhìn thấy Lý Hiên đang ở tầng ba, cấp cao vô cùng hưng phấn.

Vào giờ phút này.

Các cấp cao càng cảm thấy Lý Hiên chính là niềm hy vọng cho sự trỗi dậy của tông môn.

Bọn họ quyết định quan tâm đến Lý Hiên nhiều hơn, đầu tư tất cả tài nguyên cho Lý Hiên để giúp Lý Hiên càng tiến bộ hơn.

“Hình như Lý Hiên đang tìm bí tịch về phương diện thể tu. Tông chủ, nếu không ngươi đưa Thanh Liên Bảo Điển cho hắn đi.” Cửu trưởng lão nói.

“Cái này…”

Tông chủ hơi do dự, bởi vì Thanh Liên Bảo Điển là bản thăng cấp của Thanh Liên Kiếm Điển, là bảo điểm mà chỉ có tông chủ và Đại trưởng lão có thể tu hành, cho nên cực kỳ trân quý.

Nó có công pháp thể tu quý báu nhất của Thanh Liên Tông, có thể làm người tu tiên tu thành Thanh Liên Chi Thể, nên nó vô cùng trân quý.

Bây giờ bảo tông chủ trực tiếp lấy ra, hắn thật sự hơi do dự.

“Tông chủ, ngài đã chứng kiến biểu hiện của Lý Hiên. Trong tương lai, hắn nhất định sẽ bay lên trời cao. Nếu chúng ta thực sự muốn được hắn công nhận, chúng ta chỉ có thể móc tim móc phổi trợ giúp hắn thôi.”

Đại trưởng lão nghiêm túc nói, trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

“Cái này… Được rồi, ngay cả ngươi cũng đồng ý, ta còn lý do gì để từ chối. Các ngươi muốn móc tim móc phổi, ta sao lại không hiểu! Nếu hắn cần, vậy thì cho hắn đi.”

Tông chủ lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc hộp quý giá bằng bạch ngọc, đưa cho Cửu trưởng lão, trong mắt lộ ra sự tiếc nuối sâu sắc.

“Lão Cửu, ngươi mang cho hắn đi. Ta sợ đến lúc đó ta sẽ không nỡ bỏ.”

“Vâng.”

Cửu trưởng lão vươn tay nhận hộp bạch ngọc, đáng tiếc lôi kéo mấy lần đều không nhúc nhích, hiển nhiên là tông chủ không nỡ từ bỏ quyển Thanh Liên Bảo Điển.

Cuối cùng.

Chính Đại trưởng lão giữ tay tông chủ, kéo bảo điển ra đưa cho Cửu trưởng lão.

“Chúng ta đi thôi. Nơi này giao cho lão Cửu. Chúng ta đừng tạo áp lực quá lớn cho Lý Hiên.” Đại trưởng lão cười nói.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Dứt lời, các vị trưởng lão cùng nhau kéo tông chủ từ tốn rời đi trong khi tông chủ liên tục quay đầu lại.

Tầng ba.

Lý Hiên liếc qua nhãn dán của bí tịch trên tầng ba. Nơi này có rất nhiều công pháp và phải trả bằng linh thạch mới có thể xem.

Cũng may là trên nhãn dán miêu tả rất chi tiết về công pháp, Lý Hiên tìm một lượt, cuối cùng tìm thấy ba bản công pháp thể tu.

Trong đó có một quyển công pháp thông qua ăn uống vô độ để luyện thể thu hút sự chú ý của Lý Hiên.

Công pháp này không chỉ người tu tiên có thể dùng, mà võ giả cũng có thể sử dụng, ưu điển là yêu cầu thấp với thiên phú, chỉ cần điên cuồng ăn uống những món ăn nhiều năng lượng là được.

Chương 288. Thời kỳ đại huỷ diệt

Khuyết điểm cũng rất rõ ràng. Giai đoạn sau cần rất nhiều thiên tài địa bảo, hơn nữa nếu ăn quá nhiều, rất có khả năng sẽ trở nên mập mạp, thân thể cường tráng.

Ví dụ như Bát trưởng lão, khả năng cao là hắn tu hành loại công pháp này, trông oai phong khí phách, vô cùng đáng sợ.

“Tình Tự Chi Thủy có vẻ rất hợp với loại công pháp này. Nếu ta tu hành, rất có khả năng sẽ tiến bộ thần tốc, nhưng đáng tiếc là dáng người sẽ thay đổi quá nhiều.”

Lý Hiên nhìn đi nhìn lại, cuối cùng vẫn lắc đầu bỏ qua.

Thể tu chỉ là một phần tu vi của hắn. Hắn không thể vì thể tu mà khiến bản thân trở nên mập mạp.

Dù sao thì có mạnh hay không chỉ là nhất thời, có đẹp hay không mới là cả đời, vì vậy Lý Hiên dứt khoát từ bỏ, sau đó xem xét lựa chọn thứ hai.

Hai quyển này cũng khá thích hợp, có thể miễn cưỡng dùng để tu hành. Lý Hiên đang phân vân xem chọn quyển nào thì lúc này Cửu trưởng lão xuất hiện.

“Lý Hiên, ta có một quyển công pháp thể tu, có thể tu thành Thanh Liên Chi Thể. Ta tặng nó cho ngươi, có rảnh thì ngươi đọc nó một chút.” Cửu trưởng lão cười ha hả đưa hộp bạch ngọc ra.

“Ơ?”

Sau khi nhận chiếc hộp, Lý Hiên mở nó ra xem và lập tức trở nên nghiêm túc. Sau đó hắn chìm đắm trong đó, bị thu hút sâu sắc bởi công pháp tu hành.

Đọc khoảng nửa giờ, Lý Hiên mới hồi phục, sau đó nhận ra Cửu trưởng lão đã rời đi từ lúc nào. Lý Hiên nhìn quyển Thanh Liên Bảo Điển trân quý này, bàn tay cầm sách của hắn siết chặt.

“Quyển công pháp này thực sự không đơn giản! Thanh Liên Chi Thể chỉ là giai đoạn thứ nhất. Nếu có thể tu hành đến cực hạn…”

Trong mắt Lý Hiên lộ ra sự nghiêm túc, cảm thấy công pháp trong tay nặng tựa ngàn cân.

Hắn chỉ cần xem một lần là biết, quyển công pháp này rất quý giá, song Thanh Liên Tông cứ như vậy mà cho mình, đủ có thể thấy được Thanh Liên Tông coi trọng mình cỡ nào.

Lý Hiên có thể không đếm xỉa bất cứ ai, cũng có thể không quan tâm bất cứ chuyện gì, chỉ riêng người đối tốt với mình, hắn không cách nào coi nhẹ được, bởi vì hắn chính là người như vậy.

“Chung quy vẫn là gia nhập Thanh Liên Tông, có điều loại cảm giác này cũng không tệ.”

Lý Hiên khẽ cười, cầm Thanh Liên Bảo Điển từng bước một đi ra khỏi phòng trữ sách, bay thẳng tới phương xa.

Đợi sau khi hắn đi.

Cửu trưởng lão mới đi ra từ trong tối.

“Thanh Liên Bảo Điển cần rất nhiều tài nguyên, ta đã xin một đống tài nguyên cho Lý Hiên, giúp Lý Hiên phát triển nhanh hơn.”

Cửu trưởng lão nói xong, lập tức bay về phía đại điện Thanh

Liên Tông.

Một bên khác.

Trong tiểu viện tĩnh mịch.

Từ sau khi Lý Hiên chuyển tới tiểu viện khu ngự thú, nơi đây liền do Thu Nhi và A Ngốc phụ trách.

Bởi vì A Ngốc muốn mạnh lên, nên thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ chiến đấu.

Chuyện này cũng dẫn đến trong tiểu viện chỉ còn lại một mình Thu Nhi.

Thu Nhi đang nghiêm túc tu hành trong tiểu viện, một thân một mình điên cuồng đánh cọc gỗ, nỗ lực điều động khí huyết đình trệ không tiến.

Nàng đã tu hành hai tiếng rồi, trời còn chưa sáng đã thức dậy tu hành, mỗi ngày liều mạng nỗ lực khổ tu, tăng thực lực.

Nhưng mà.

Đến bây giờ nàng cũng chỉ mới đạt đến Luyện Thể tầng bốn, còn là dưới sự giúp đỡ từ rất nhiều tài nguyên của Lý Hiên.

Nếu như không có những tài nguyên đó, cho dù nàng liều chết khổ tu, nhiều nhất cũng chỉ đạt tới Luyện Thể tầng hai, mấu chốt là hiện tại nàng đã đến bình cảnh, có điều động khí huyết thế nào cũng không thể tiếp tục tăng thực lực.

Điều này cũng làm trong lòng Thu Nhi rất bị đả kích, nhất là sau khi biết A Ngốc đạt tới Luyện Thể tầng bảy, Thu Nhi càng cảm thấy tự ti.

Cho nên nàng càng liều mạng tu hành, muốn tăng tu vi, không phụ mong mỏi của Lý Hiên.

Đáng tiếc.

Dù cho bỏ ra chín mươi chín phần trăm mồ hôi, nếu như thiếu một phần trăm thiên phú kia, chung quy vẫn là bước không qua được.

Cuối cùng, nàng ngồi bệt trên đất với lưng đẫm mồ hôi, cảm nhận thấy thực lực không có tăng lên một chút nào, trong mắt nàng chứa đầy chua xót và bất lực.

“Sư tôn, ta nên làm thế nào để mạnh hơn đây? Tu vi của ta vẫn luôn kẹt lại, dựa theo loại khuynh hướng này, có khả năng ta cả đời cũng cũng không cách nào đạt tới Luyện Thể tầng sáu.”

Thu Nhi lẩm bẩm tự nói, cả người chìm vào trong đau khổ.

Cũng ngay lúc này.

Một bóng dáng từ từ bay tới, đáp xuống trước mặt Thu Nhi, nhẹ nhàng xoa đầu nàng an ủi nói.

“Không sao, cho dù ngươi không thể tăng thực lực, vẫn có vi sư bảo vệ ngươi.”

“Sư tôn!”

Thu Nhi vội vàng đứng dậy, cung kính hành lễ.

“Sư tôn, ta muốn trở nên mạnh, dù bỏ ra bất cứ giá nào đều muốn mạnh hơn.”

“Cái này...”

Lý Hiên yên lặng, nhìn ánh mắt khát vọng đó của Thu Nhi, còn có dáng vẻ hơi điên cuồng kia, Lý Hiên biết, nếu Thu Nhi tìm không được con đường để mạnh lên, nàng rất có khả năng đi vào con đường tà đạo.

Ma tu.

Hai chữ này không biết vì sao xuất hiện trong đầu Lý Hiên, hắn nhìn ánh mắt khát khao kia của Thu Nhi, bỗng nhiên phát hiện điều này giống hệt với mình đã từng.

Lúc đó để trở nên mạnh, để vượt qua những người có tư chất mạnh hơn mình kia, hắn bỏ ra nỗ lực gấp mấy lần, lúc này mới trở thành tiểu thiên tài của thành Bạch Vân.

Nhưng không có người nào biết, khi đó tư chất của hắn chỉ là trung phẩm, so với tư chất của những thiên tài trong thành Bạch Vân kia, thấp hơn một bậc lớn.

Chương 289. Thời kỳ đại huỷ diệt (2)

Hắn của khi đó, lúc mắc kẹt tại Luyện Thể tầng sáu không có cách gì tăng lên, cũng rất đau khổ giống vậy, loại cảm giác đó hắn hiểu rất rõ.

Trọng điểm là tư chất của hắn là trung phẩm, mà tư chất của Thu Nhi chỉ có hạ phẩm, là tư chất võ giả kém nhất.

Tư chất tệ như vậy, con đường tu hành còn khó khăn gấp mười lần so với Lý Hiên đã từng, cũng sẽ càng đau đớn hơn.

Vì vậy Lý Hiên hít sâu một hơi nói: "Ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi tăng tư chất, nhưng loại thiên tài địa bảo này rất ít, chỉ có thể chờ đợi."

"Không... Không sao đâu sư tôn, cảm ơn sự quan tâm của sư tôn." Thu Nhi lộ ra nụ cười gượng ép, cúi người thật thấp với Lý Hiên.

"Ôi!"

Lý Hiên lắc lắc đầu, bỗng nhớ tới công pháp thể tu của Tàng Thư Các, quyển công pháp này yêu cầu đối với tư chất không cao, chỉ là rất tiêu hao tài nguyên, cái này ngược lại phù hợp với Thu Nhi.

Lý Hiên suy nghĩ rồi nói: "Thu Nhi, nếu như đạt được sức mạnh cơ thể sẽ trở nên cường tráng, cao lớn thô kệch, ngươi sẽ lựa chọn sức mạnh không?"

"Sẽ! Chỉ cần có thể mạnh lên, cái gì ta cũng chấp nhận." Thu

Nhi chém đinh chặt sắt nói.

“Được, đợi ta một chút.”

Lý Hiên nhẹ nhàng lướt đi, sau đó không lâu mang về một quyển công pháp thể tu, tên là Chiến Văn Bảo Điển, đưa nó cho Thu Nhi.

“Quyển công pháp này ta xem qua một lượt, ta truyền sự thông hiểu của mình cho ngươi, ngày thường ngươi cũng cần xem thêm quyển công pháp này.”

Dứt lời.

Ngón trỏ của Lý Hiên chạm vào mi tâm Thu Nhi, truyền toàn bộ sự thông hiểu của mình qua.

Dưới sự bổ trợ của Vạn Thọ Bảo Thể, dù hắn chỉ xem công pháp một lần, vẫn có sự thông hiểu sâu sắc như cũ.

Mà những thông hiểu này, đủ giúp Thu Nhi học được Chiến Văn Bảo Điển rồi.

“Cảm tạ sư tôn.”

Sau khi Thu Nhi tiếp thu công pháp hoàn tất, rõ ràng cảm nhận được sự phi phàm của quyển công pháp này, tức khắc cảm kích nhìn Lý Hiên.

“Nghiền ngẫm nghiền ngẫm nhiều vào, muốn thử tu hành thì nói với ta, ta giúp ngươi hộ pháp.” Lý Hiên nói.

“Vâng sư tôn.”

Thu Nhi vội vàng gật đầu, sau khi tiếp thu kiến thức Lý Hiên truyền cho, nàng đã có được thông hiểu thâm sâu, vì vậy nàng cầm bí tịch chỉ xem một lần, liền bắt đầu thử tu hành.

Rất nhanh.

Tu hành bắt đầu.

Dưới sự hỗ trợ của Tình Tự Chi Thuỷ, thực lực của nàng cuối cùng có thay đổi một lần nữa, bắt đầu mạnh lên từng chút một, hơn nữa cùng với thời gian trôi qua, tốc độ tu hành càng ngày càng nhanh, tốc độ đó nhanh gấp năm lần so với của nàng trước đây.

Niềm vui như này, làm Thu Nhi kích động không thôi, nàng chịu đựng tâm trạng phấn chấn tiếp tục tu hành, rốt cuộc bình cảnh bị kẹt lại kia đã phá vỡ, nàng thành công đạt tới Luyện Thể tầng năm.

“Sư tôn, ta đã đến Luyện Thể tầng năm, tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi, cảm tạ ngươi.” Thu nhi vui mừng nhìn Lý Hiên.

“Không tệ, xem ra quyển công pháp này rất thích hợp với ngươi.”

Lý Hiên mỉm cười khen ngợi, bỗng phát hiện thông tin cá nhân của nàng vậy mà có thay đổi.

“Họ tên”: Thu Nhi, Luyện Thể tầng năm.

“Tư chất”: Hạ phẩm

“Huyết mạch”: Không

“Mệnh cách”: Lang Nha Thu Nhi trong tương lai, một trong những chìa khoá mở ra tai hoạ Thôn Thiên Ma, sau khi chết có thể mở ra.

“Ghi chú 1”: Thời kỳ đại huỷ diệt Thu Nhi vì bảo vệ Lý Hiên mà chết, dẫn đến tai hoạ Thôn Thiên Ma bắt đầu.

“Ghi chú 2”: Người A Ngốc coi trọng biến thành hai vị, chìa khoá biến thành hai chiếc, tuỳ tiện một chiếc cũng có thể mở ra tai

hoạ.

...

Nhìn thông tin đột ngột thay đổi, Lý Hiên nheo mắt lại.

Những tin tức thời kỳ đại huỷ diệt này, lúc trước Lý Hiên từng xem qua một lần.

Lần đó là khi Băng Huyên Nhi trở thành thị nữ của mình, mệnh cách xảy ra thay đổi, xuất hiện thời kỳ đại huỷ diệt.

Thông tin khi đó cũng là Băng Huyên Nhi vì bảo vệ hắn, cuối cùng chết trận, bây giờ lại xuất hiện một lần thời kỳ đại huỷ diệt nữa.

Rất rõ ràng, thời kỳ đại huỷ diệt là một tai hoạ lớn trong tương lai, cực kỳ nguy hiểm, với thực lực hiện tại của mình cũng không cách nào đối phó được.

Có điều, Lý Hiên cũng không lo lắng thái quá.

Những tin tức này, là căn cứ vào tốc độ phát triển hiện tại của Lý Hiên, mà định nghĩa.

Nếu như đệ tử của hắn tiếp tục mạnh hơn, thực lực của hắn điên cuồng mạnh lên, những vấn đề này đều không phải là trở ngại.

Nghĩ tới điểm này.

Lý Hiên thở phào một hơi, lúc này mới nhìn vào chú thích, cũng chính là chìa khoá mở ra Thôn Thiên Ma.

Người A Ngốc coi trọng biến thành hai vị, chìa khoá cũng biến thành hai vị, căn cứ vào thông tin Lý Hiên hiểu, hiển nhiên hắn trở thành chiếc chìa khoá còn lại.

Cân nhắc thực lực của bản thân, Lý Hiên không hề lo lắng quá mức, chỉ là về phần thời kỳ đại huỷ diệt, vẫn hơi lo ngại, tiếp theo đây chuẩn bị tiếp tục tu hành mạnh lên.

Sau khi quyết định.

Lý Hiên lấy từ túi Càn Khôn ra một đống tài nguyên, bao gồm đan dược, nguyên liệu, Tình Tự Chi Thủy, chất thành một đống.

“Những thứ này cho ngươi hết, cố gắng tu hành cho tốt, mau chóng đuổi kịp thực lực của A Ngốc.”

“Vâng sư tôn, ta sẽ chăm chỉ tu hành.”

Thu Nhi nghiêm túc gật đầu, thề sẽ không phụ lòng mong đợi của Lý Hiên.

Ở phía khác.

Hoàng thành nước Đại Hạ, Băng gia.

Gia gia Băng Huyên Nhi, cũng là tộc trưởng của Băng gia Băng Lôi Vân, đang ngồi trên ghế thái sư trong phòng khách, đen mặt nhìn phụ thân của Băng Huyên Nhi, Băng Hải.

Chương 290. Lý Hiên nhất phi trùng thiên

Chương 290: Lý Hiên nhất phi trùng thiên

“Đã hơn một tháng rồi, Huyên Nhi còn chưa có trở về, người làm phụ thân như ngươi không biết dạy bảo, thúc giục nàng sao!” Băng lão gia tử cả giận, chòm râu trắng cũng giật giật.

“Ta đã thúc giục nàng rồi, ngươi cũng biết Huyên Nhi tính cách độc lập, có chủ kiến của riêng mình. Ta nhắc nhở cũng không có bao nhiêu tác dụng.” Băng Hải bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Không có bao nhiêu tác dụng cũng phải thúc giục. Nàng đã là Trúc Cơ kỳ mà vẫn còn làm tỳ nữ cho người ta, thật làm xấu mặt Băng gia chúng ta. Bây giờ chuyện này đã lan truyền khắp thành rồi.

Người ta ở sau lưng cười nhạo Băng gia chúng ta. Đều tại ngươi, thường ngày không biết dạy dỗ Huyên Nhi cho đàng hoàng, tức chết đi mất.” Băng lão gia tử tức giận nói.

“Ta đâu có không dạy dỗ nàng, mấy năm nay ta tốn hết tâm sức tìm nhiều thầy giỏi dạy dỗ nàng, nàng cũng rất biết cố gắng, học hỏi rất nhanh, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Nhưng ai mà ngờ được, nàng lại đột nhiên làm tỳ nữ cho người ta, còn là cho một tiểu tử bình thường xuất thân từ gia đình tiêu cục. Thực sự quá kỳ lạ.” Băng Hải nhíu mày.

“Hừ, nhất định là do tiểu tử kia dụ dỗ nàng. Huyên Nhi nhà chúng ta tính tình thiện lương, ngoan ngoãn hiểu chuyện, lại rất

ngây thơ, nhất định là bị lừa gạt.” Băng lão gia tử nắm chặt nắm đấm nói.

“Có khả năng là thế, nhưng Huyên Nhi cũng có trách nhiệm, nàng đến Trúc Cơ kỳ còn làm tỳ nữ, lần này nàng trở về ta nhất định phải giáo huấn nàng.” Băng Hải kiên quyết nói.

Hắn vừa dứt lời.

Một cỗ linh lực dao động nhàn nhạt từ xa truyền đến, cảm giác được cỗ linh lực dao động này, Băng Hải quay đầu nhìn về phía ngoài phòng khách.

“Là linh lực dao động của Huyên Nhi, nàng đã trở lại, thật tốt quá.” Băng Hải vui mừng nói.

“Trở về thì trở về thôi. Trông bộ dạng kích động của ngươi kìa, chẳng ra thể thống gì.”

Băng lão gia tử đen mặt, ngồi trên ghế như một lão học giả cứng nhắc, nghiêm túc, không hề nhúc nhích.

Cũng đúng lúc này.

Băng Huyên Nhi mặc bạch y trắng như tuyết, xinh đẹp như thiên tiên bay vào phòng khách, mỉm cười chào.

“Gia gia, phụ thân, ta về rồi.”

Băng lão gia tử đang đen mặt ngồi trên ghế thái sư, nhìn thấy Băng Huyên Nhi trở về, lập tức đứng lên, hiền từ mỉm cười nói.

“Ôi chao, tôn nữ ngoan của ta cuối cùng cũng về rồi, gầy đi rồi, mau ngồi xuống đi.”

“Cảm ơn gia gia.” Băng Huyên Nhi đang chuẩn bị ngồi xuống ghế.

Đúng lúc này.

Phụ thân Băng Huyên Nhi, Băng Hải mở miệng, cau mày nói: "Trước tiên đừng ngồi xuống, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

"Hỏi cái gì, Huyên Nhi vất vả trở về chắc chắn là mệt rồi, để nàng ngồi xuống nghỉ ngơi trước đã."

Băng lão gia tử trừng Băng Hải, lại hiền từ bảo Băng Huyên Nhi ngồi xuống.

"Ta..."

Băng Hải bất đắc dĩ, thầm nói không biết vừa rồi là ai tức giận, giống như muốn truy cứu đến cùng, nhưng kết quả nhìn thấy Băng Huyên Nhi trở về, sắc mặt trong nháy mắt đã thay đổi.

Nhưng Băng Hải không dám nói vậy, chỉ đành phất tay nói: "Được, được, được, ngồi xuống trước đi."

"Cảm ơn phụ thân."

Băng Huyên Nhi nhẹ nhàng ngồi xuống, dịu giọng nói: "Phụ thân hỏi đi, là chuyện liên quan đến việc làm tỳ nữ sao?"

"Đúng vậy, Băng gia chúng ta năm xưa là một trong thập đại cổ tộc, cho dù bây giờ có sa sút, nhưng gia tộc bình thường cũng không thể so sánh được.

Là huyết mạch trực hệ duy nhất của Băng gia, việc ngươi làm tỳ nữ cho người khác đã gây không ít xôn xao.

Nếu như không thể đưa ra lý do chính đáng cho việc này, ta sẽ trừng phạt ngươi theo tộc quy." Băng Hải nghiêm túc nói.

"Trừng phạt cái gì, Huyên Nhi đã gầy như thế rồi còn phạt gì nữa, hỏi cho rõ ràng sự việc là được."

Băng lão gia tử lại lên tiếng, hoàn toàn chứng minh cho cái gì gọi là bao che khuyết điểm.

“Ta...”

Băng Hải bất đắc dĩ, thầm nghĩ ngươi cứ nuông chiều Huyên Nhi đi, nhưng hắn nghĩ tới hình phạt sẽ là phạt đánh.

Băng Hải nghĩ đến cảnh con gái mình bị đánh, trong lòng đau lòng không thôi, vì vậy lập tức không muốn trừng phạt con gái nữa. Hắn đổi ý nói.

“Vậy phải nói cho rõ ràng, có phải tiểu tử Lý Hiên kia lừa gạt ngươi không?”

“Không phải, là ta tự nguyện. Lý Hiên đã giúp ta rất nhiều, cũng là người rất tốt. Ta cam tâm tình nguyện làm tỳ nữ cho hắn.” Băng Huyên Nhi dịu giọng nói.

“Cam tâm tình nguyện?”

Băng lão gia tử và Băng Hải cau mày, cảm thấy tâm can bảo bối nhà mình có nguy cơ bị cướp đi.

“Vâng, ta có thể tiến giai Trúc Cơ kỳ đều là nhờ Lý Hiên. Hắn đã tặng ta thiên tài địa bảo, nên ta mới có thể may mắn hoàn thành Trúc Cơ.” Băng Huyên Nhi tiếp tục giải thích.

“Thì ra còn có chuyện này. Nhưng dù vậy, cũng không nên làm tỳ nữ chứ, chúng ta có thể dùng cách khác để cảm ơn Lý Hiên.” Băng Hải lại nói.

“Hắn đã giúp ta rất rất nhiều, hai người nhìn những thứ này đi, đều là do Lý Hiên tặng cho ta.”

Băng Huyên Nhi từ trong túi Càn Khôn lấy ra một đống đồ, đặt ở trên bàn.

“Hử? Thượng phẩm phi kiếm nhị giai, không tồi, nhưng cũng không đủ để ngươi phải làm tỳ nữ của hắn. Chờ một chút, đây là đan dược tam giai? Vậy mà lại là đan dược tam giai!” Vẻ mặt Băng Hải nghiêm trọng đứng lên .

“Còn là đan dược thượng phẩm tam giai, tổng cộng có ba mươi viên, đan dược này có giá trị rất cao. Huyên Nhi, Lý Hiên thực sự cho ngươi?” Băng lão gia tử cũng bắt đầu nghiêm túc.

“Vâng, các ngươi lại nhìn những linh phù này xem, đây cũng là thượng phẩm tam giai.” Băng Huyên Nhi lại nói.

“Linh phù thượng phẩm tam giai?”

Chương 291. Lý Hiên nhất phi trùng thiên (2)

Chương 291: Lý Hiên nhất phi trùng thiên (2)

Băng lão gia tử lập tức cầm linh phù lên để kiểm tra, kết quả là càng kiểm tra, khuôn mặt hắn càng trở nên nghiêm túc.

“Đúng thật là linh phù thượng phẩm tam giai. Giá trị của thứ này không hề nhỏ. Lý Hiên thực sự rất hào phóng!”

“Hắn đối xử với ta vô cùng tốt, mặc dù ta không biết hắn lấy những thứ này từ đâu ra, nhưng hắn tặng cho ta hào phóng như vậy, ta sẽ không quên ân tình này.

Còn rất nhiều phương diện khác hắn quan tâm giúp đỡ ta. Ví dụ như hắn là linh trù sư, đồ ăn hắn nấu rất ngon, hắn còn là linh tửu sư, biết nấu linh tửu.

Ngoài những điều này ra, hắn còn giác ngộ được kiếm ý thủ hộ. Gia gia, phụ thân, các ngươi hẳn là hiểu được hàm ý của kiếm ý thủ hộ là gì.” Băng Huyên Nhi nói.

“Hiểu được, chỉ có người thủ hộ trận doanh chân chính mới có thể giác ngộ kiếm ý thủ hộ. Tiểu tử này có thể giác ngộ kiếm ý thủ hộ thì đúng là không đơn giản.” Biểu tình của Băng lão gia tử ngưng trọng lạ thường.

“Đúng vậy, hơn nữa hắn đã tu hành Thanh Liên kiếm điển đến giai đoạn Thanh Liên Hư Ảnh, vô cùng lợi hại.” Băng Huyên Nhi nói tiếp.

“Thanh Liên Hư Ảnh? Vậy mà lại có thể đạt tới trình độ này,

kiếm ý thủ hộ cộng thêm Thanh Liên Hư Ảnh, thiên phú này đúng là không thể tin được!" Trong giọng nói của Băng Hải không giấu được kinh ngạc.

"Hắn chính là lợi hại như vậy, trước khi ta trở về, hắn đã thành công đạt tới Trúc Cơ kỳ, cũng giống như ta là hoàn thành Trúc Cơ. Mà hắn năm nay mới mười tám tuổi."

"Mười tám?"

Băng lão gia tử cùng Băng Hải đã không bình tĩnh nổi nữa, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Băng Huyên Nhi, run giọng hỏi: "Thật sự là mười tám tuổi sao?"

"Thật sự, ta cam đoan." Băng Huyên Nhi cười bảo đảm.

"Năm mười tám tuổi đạt Trúc Cơ kỳ, giác ngộ kiếm ý thủ hộ và Thanh Liên Hư Ảnh. Tiểu tử này e là sẽ đi đến đỉnh cao." Băng lão gia tử cuối cùng cũng bị làm cho câm nín.

"Quả thật sẽ đi đến đỉnh cao, tương lai có lẽ hắn sẽ có thể đạt tới Kim Đan kỳ."

Băng Hải nói đến đây thì dừng lại, quay sang nhìn Băng lão gia tử.

Khoảnh khắc này.

Cả hai đều im lặng.

Bởi vì người mạnh nhất của Băng gia cũng chỉ là Trúc Cơ đỉnh phong. Một Kim Đan kỳ đối với cả Băng gia mà nói tuyệt đối là đại nhân vật.

Nếu Băng Huyên Nhi làm tỳ nữ của cường giả Kim Đan kỳ, vậy đúng là không làm nhục thân phận của mình.

Vì vậy, hai người im lặng một lúc, vẫn là Băng lão gia tử lên

tiếng hỏi.

“Huyên Nhi, ngươi cam tâm tình nguyện làm tỳ nữ của Lý Hiên sao?”

“Vâng, cam tâm tình nguyện, hắn thật sự rất tốt, rất rất tốt, tốt hơn gấp nhiều lần so với tất cả những thiên tài mà ta đã gặp.” Băng Huyên Nhi nghiêm túc nói.

“Vậy thì tốt, ngươi từ nhỏ đã rất thông minh, biết mình phải làm gì, chúng ta ủng hộ quyết định của ngươi.”

“Đúng, chúng ta ủng hộ!”

Băng lão gia tử và Băng Hải nhất trí ủng hộ, không còn tức giận như trước đó nữa, mà thay vào đó là sự mong chờ.

“Cảm ơn gia gia, cảm ơn phụ thân.” Băng Huyên Nhi mỉm cười nói.

Trước khi trở về, nàng vẫn còn hơi lo lắng bị người nhà trách tội.

Nhưng sau khi kể ra những việc Lý Hiên đã làm, vấn đề đã được giải quyết ngay lập tức. Điều này cũng khiến nàng càng sùng bái Lý Hiên hơn.

Nhưng vào lúc này.

Băng Huyên Nhi nghĩ đến một chuyện.

Đó là chuyện về quả dung hợp và quả tiến hóa. Nàng phát hiện ra Lý Hiên đặc biệt thích loại quả này.

Nghĩ đến trong gia tộc cũng có hai loại quả này, Băng Huyên Nhi hỏi.

“Ta nhớ trong nhà có quả dung hợp và quả tiến hóa, hiện giờ

còn lại bao nhiêu?”

“Chỉ còn lại một quả dung hợp và hai quả tiến hóa, lúc trước Thanh Liên tông chủ đã mua ba quả.” Băng lão gia tử nói.

“Xem ra tông chủ cũng phát hiện ra Lý Hiên thích loại quả này, chẳng trách phần thưởng của cuộc thi đấu tông môn lại thay đổi.”

Băng Huyên Nhi chợt nhận ra, phát hiện cấp cao của Thanh Liên tông thực sự đã hao hết tâm huyết, vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Lý Hiên. Điều này cũng khiến Băng Huyên Nhi cảm thấy tông môn rất có mắt nhìn.

“Cho ta hai quả dung hợp và quả tiến hóa còn lại. Ta định đưa cho Lý Hiên. Hắn đã cho ta nhiều thứ như thế, ta cũng cần phải báo đáp hắn.”

“Chuyện này... được, đều nghe lời ngươi.”

Băng lão gia tử hơi xót ruột, đây là đồ tốt nhà bọn họ tích góp đã lâu, phải đưa cho người khác đương nhiên là thấy tiếc của.

Nhưng Lý Hiên rất đáng để đầu tư, dù bọn họ có tiếc của những vẫn cắn răng lấy ra khỏi túi Càn Khôn.

“Gia gia, phụ thân, gia tộc ta cần tìm thêm hai loại quả này, chúng rất hữu dụng đối với Lý Hiên.” Băng Huyên Nhi nghiêm túc nói.

“Được, ta sẽ đi thăm hỏi chỗ bạn hữu xem có thể mua được từ chỗ họ không.”

Băng lão gia tử định ra ngoài một chuyến, để gặp bạn hữu của mình ở các nước khác.

“Làm phiền gia gia.”

“Không có gì, thiên phú của Lý Hiên rất lợi hại, đáng để chúng

ta đầu tư.”

…

Cứ như thế.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua một tháng.

Sáng sớm hôm nay.

Dưới tầng hầm của Thanh Liên tông.

Lý Hiên ngồi trên đệm tròn, nhìn ba loại quả trong tay Băng Huyên Nhi, nghe nàng nói gia tộc mình đang cố gắng tìm kiếm hại loại quả này. Lý Hiên cảm kích nói.

“Cảm ơn.”

“Không cần khách khí, Hiên thiếu gia đã giúp ta nhiều chuyện như vậy. Đây đều là việc nên làm.” Đôi mắt to tròn của Băng Huyên Nhi cong thành hình trăng non, lộ ra vẻ tinh nghịch đáng yêu.

“Ừm.” Lý Hiên gật đầu.

Chương 292. Ba tháng nháy mắt trôi qua

Tính cách của hắn là có oán phải báo có ân phải trả, ai đối xử tốt với hắn hắn sẽ ghi nhớ. Tiểu tỳ nữ của hắn đối xử tốt với hắn như vậy, hắn đương nhiên sẽ không đối xử tệ với nàng.

“Về sau nếu không có việc gì, cứ ở bên cạnh ta tu hành.” Lý Hiên nói.

“Được, đi theo Hiên thiếu gia nhất định sẽ có phúc khí, được ăn thịt kho tàu siêu ngon.” Băng Huyên Nhi lộ ra vẻ tham ăn.

“Sẽ có thịt kho tàu.”

Lý Hiên mỉm cười, ở cạnh hắn có thể có được nhiều Tình Tự Chi Thủy, thực lực sẽ thăng lên nhanh chóng.

Bất quá Băng Huyên Nhi thích ăn thịt kho tàu, vậy dẫn nàng đi ăn một bữa thật ngon. Dù sao trù nghệ cũng là sở trường của mình, không có gì to tát cả.

Tất nhiên.

Tiền đề là phải sử dụng quả trước để tăng cường thực lực của bản thân đã.

Cân nhắc đến điều này, Lý Hiên lập tức nuốt tất cả số quả có được, nâng cao thực lực của bản thân.

“Ting! Huyết Phân Thân của ngươi đạt được cường hóa, giới hạn của Huyết Phân Thân được nâng lên Luyện Khí tầng1.”

“Ting! Thiên phú Đổi Mặt của ngươi tiến hóa thành thiên phú Biến Hóa, có thể biến đổi hàng trăm hình khác nhau.”

“Ting! Năng lực Tịnh Hóa của ngươi được tích hợp vào thiên phú Thiên Địa Chi Thủ, Thiên Địa Chi Thủ của ngươi có năng lực Tịnh Hóa mạnh mẽ.”

…

Ba tiếng thông báo máy móc vang lên trong đầu hắn. Nhìn thấy giới hạn của Huyết Phân Thân cuối cùng cũng đột phá một tầng, tảng đá trong lòng Lý Hiên buông xuống.

Cùng với lúc thực lực của hắn tăng lên, tác dụng của Huyết Phân Thân ngày càng yếu đi, vẫn luôn bị kẹt lại không thể tăng thêm, điều này khiến Lý Hiên rất lo lắng.

Bây giờ vấn đề đã được giải quyết, cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Trong lòng Lý Hiên vui mừng ra chỉ thị cho các Huyết Phân Thân, mệnh lệnh cho chúng tìm kiếm các loại quả khác nhau.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Lý Hiên lại nhìn về phía Thiên Địa Chi Thủ, năng lực này vốn đã rất mạnh, nhưng bây giờ còn dung hợp hiệu quả Tịnh Hóa, đối với việc chiến đấu nhất định là như hổ mọc thêm cánh.

Điều này khiến Lý Hiên rất vui vẻ, thậm chí còn mỉm cười.

Ở đối diện.

Băng Huyên Nhi nhìn thấy Lý Hiên vui vẻ như vậy, nàng càng cảm thấy những loại quả này rất quan trọng đối với Lý Hiên.

Nàng quyết định, khi quay về sẽ thúc giục gia tộc, cố gắng tìm thêm càng nhiều loại quả hơn.

Đồng thời, nàng cũng định thông báo cho Tần Nguyệt và Hạnh Nhi, để các nàng giúp đỡ tìm kiếm.

“Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngươi đã đạt được kỳ ngộ trong cổ mộ, đột phá ba tầng liên tiếp, đạt đến Luyện Khí tầng mười.”

“Ting! Ngươi nhận được ba phần thưởng: Phong linh căn hạ phẩm tiến giai ba lần, đạt đến Phong linh căn cực phẩm.”

“Ting! Đệ tử A Ngốc của ngươi ngoài ý muốn rơi xuống vách núi, đạt được truyền thừa hắc ám, thực lực tăng lên một tầng. Phần thưởng cho ngươi: Linh trù sư nhất giai thăng cấp nhị giai.”

...

Lại một loạt tiếng thông báo vang lên, Lý Hiên nhìn những lời thông báo này, mơ hồ hiểu rằng con đường bật lên của A Ngốc sắp bắt đầu rồi.

Điều này khiến Lý Hiên cảm thấy hơi căng thẳng, cũng càng lo lắng cho sự an toàn của Thu Nhi hơn.

“Huyên Nhi, ngươi đến chỗ của Thu Nhi dạy nàng, giúp nàng tu hành. Đưa cho nàng hai chiếc gậy răng sói này, nàng hẳn là sẽ thích.”

Lý Hiên lấy ra hai cây gậy răng sói màu đen đưa cho Băng Huyên Nhi, hai chiếc gậy răng sói dữ tợn khiến Băng Huyên Nhi có chút sững sờ.

“Nàng... nàng thật sự thích loại vũ khí này?” Băng Huyên Nhi hoang mang hỏi.

“Đúng vậy, thể hình của nàng không giống trước kia nữa, ngươi đi rồi sẽ biết.”

Lý Hiên thở dài, tháng này Thu Nhi tiến bộ cực kỳ nhanh,

nhưng hình dáng cơ thể cũng có thay đổi cực lớn, đã bắt đầu trở nên cao lớn thô kệch, cả người trông giống như dã thú hung tàn.

Lý Hiên từng khuyên Thu Nhi một lần, hỏi nàng có thực sự thích như vậy không, nếu nàng không thích, hắn có thể giúp nàng trở lại dáng vẻ trước đây.

Kết quả là, Thu Nhi thế nhưng lại hưng phấn nói, cảm giác này rất tốt, nàng tuyệt đối không muốn trở lại bộ dạng gầy yếu trước đây.

Đối với chuyện này.

Lý Hiên cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể làm theo ý muốn của nàng.

“Vậy... vậy ta mang qua cho nàng.”

Băng Huyên Nhi hơi ngập ngừng, rồi cầm theo hai cây gậy răng sói rời đi, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia hoang mang.

Hai giờ sau.

Băng Huyên Nhi quay lại, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt lạ lùng.

“Nàng trông rất tốt, vô cùng thích gậy răng sói, chỉ là hình thể thực sự rất cường tráng.”

“Không sao cả, ta sẽ tìm cách nghiên cứu đan dược, cố gắng giúp nàng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.” Lý Hiên suy nghĩ rồi đưa ra một giải pháp.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Nàng hiện tại quá cường tráng, vừa rồi dọa ta giật mình.” Hai bàn tay trắng nhỏ của Băng Huyên Nhi vỗ ngực, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, yên tâm tu hành đi, về sau sẽ rất nguy hiểm, chúng ta nhất định phải cố gắng trở nên mạnh hơn.” Lý Hiên nghĩ đến

thời kỳ đại hủy diệt, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

“Vâng, Hiên thiếu gia.”

...

Hai người bắt đầu tu hành, từng chút một nâng cao thực lực của mình trong dao động linh khí.

Thời gian cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc đã qua hai tháng.

Hai tháng qua rất yên bình, ngay cả các đệ tử của Lý Hiên cũng không tăng được bao nhiêu thực lực, ngoại trừ A Ngốc và Thu Nhi.

Thực lực của hai người tiến bộ rất nhanh, trong vòng hai tháng vậy mà đều thăng lên hai tầng, tốc độ cực kỳ kinh người.

Đương nhiên.

Chương 293. Ba tháng nháy mắt trôi qua (2)

Trong Thanh Liên tông cũng có người đột phá, trở nên mạnh hơn.

Ví dụ như Hồ Chấn, ở Luyện Khí tầng mười, sau khi sử dụng Trúc Cơ đan đã thành công thăng đến Trúc Cơ, trở thành tu sĩ Trúc Cơ.

Sau hơn ba tháng bế quan, cho dù đi trên đường, khuôn mặt cũng hiện lên sự kiêu ngạo.

“Dùng Trúc Cơ đan, ta chỉ cần hơn ba tháng đã đạt đến Trúc Cơ kỳ, tốc độ nhanh như vậy, đến ta cũng tự thấy kinh ngạc.

Không biết Lý Hiên đã Trúc Cơ chưa? Hắn đứng thứ nhất trong cuộc thi đấu của tông môn, nhất định cũng đạt được Trúc Cơ đan, nhưng với tính cách của hắn, hẳn là sẽ mất thêm mấy năm để hoàn thành Trúc Cơ đi? “

Hồ Chấn cảm thấy rất có khả năng này, những thiên tài kiêu ngạo bình thường đều muốn thử hoàn thành Trúc Cơ. Ví dụ như Nam Hy, hay Băng Huyên Nhi, đều thuộc loại này.

Bọn họ tốn mấy năm, bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, tham gia chiến đấu vô số mới hoàn thành Trúc Cơ.

Hồ Chấn cảm thấy Lý Hiên nhất định cũng sẽ đi theo con đường này, vì vậy Lý Hiên chắc chắn vẫn chưa Trúc Cơ.

“Chậc chậc chậc, cứ nghĩ đến Lý Hiên còn đang Luyện Khí, ta liền thấy vui vẻ. Không được, ta phải đi gặp hắn thể hiện thực lực,

nếu không sau này sẽ không còn cơ hội.

Hồ Chấn rất vui vẻ, hắn rất muốn đến trước mặt Lý Hiên thể hiện thực lực Trúc Cơ kỳ của mình.

Không còn cách nào, lần trước hắn bị Lý Hiên đập một trận tơi bời, cảm giác đó quá khó chịu.

Hắn bị đánh đến ba ngày không nói được, mất nửa tháng thương thế mới hồi phục, cảm giác ủy ức đó thật sự rất khó chịu.

Bây giờ có cơ hội thể hiện thực lực của mình, đương nhiên Hồ Chấn sẽ không bỏ qua, vì vậy hắn vội vã chạy đến sân nhỏ của Lý Hiên.

Đi được nửa đường.

Hồ Chấn đột nhiên nhìn thấy bạn tốt Bạch Hiểu Sinh của mình, vội bước tới nói.

“Sư đệ, đã lâu không gặp, gần đây có tin tức mới gì không? Ví dụ như chuyện liên quan đến Lý Hiên.”

“Có, ấy? Sư huynh, ngươi lên Trúc Cơ rồi sao?” Bạch Hiểu Sinh kinh ngạc.

“Đương nhiên, sau khi ta uống Trúc Cơ đan, chỉ mất hơn ba tháng đã có thể Trúc Cơ.” Hồ Chấn tràn đầy tự tin nói.

“Chúc mừng sư huynh, chúc mừng sư huynh, không nghĩ tới đến cả ngươi cũng Trúc Cơ rồi. Tông môn lại có thêm một chấp sự, thật là hâm mộ ngươi.” Bạch Hiểu Sinh hâm mộ không thôi.

“Lại có thêm một chấp sự? Trừ ta ra còn có ai Trúc Cơ? Kiếm Si sư huynh sao?”

Hồ Chấn nghe thấy từ “lại”, trong lòng hắn dâng lên một dự cảm xấu, hắn vội vàng hỏi ai là người đã Trúc Cơ.

“Không phải Kiếm Si sư huynh, hắn theo đuổi hoàn toàn Trúc Cơ, trong thời gian ngắn nhất định không thể đạt tới Trúc Cơ kỳ.” Bạch Hiểu Sinh giải thích nói.

“Vậy là ai? Không thể nào là Lý Hiên chứ?”

Hồ Chấn có phần thiếu tự tin hỏi, hắn thực sự không muốn nghe được câu trả lời mà hắn không muốn nghe nhất.

“Chính là Lý Hiên sư huynh, một tháng sau cuộc thi đấu Tông môn hắn đã Trúc Cơ rồi, tông chủ đã tự mình tuyên bố hắn trở thành chấp sự, chịu mọi trách nhiệm trong khu Ngự Thú.”

“Một tháng? Chỉ một tháng đã Trúc Cơ, sớm hơn ta nhiều như vậy! Đáng ghét!”

Hồ Chấn tức giận không thôi, rầu rĩ đến muốn đập đầu vào tường. Không dễ dàng gì mới có cơ hội thể hiện, kết quả người ta đã Trúc Cơ rồi, Hồ Chấn cảm thấy rất không vui.

Nhưng lúc này.

Hồ Chấn nghĩ đến Lý Hiên Trúc Cơ nhanh như vậy, chắc chắn là đã dùng Trúc Cơ đan, mà không chọn hoàn thành Trúc Cơ.

Hồ Chấn nghĩ đến Lý Hiên thiên phú bất phàm như vậy mà không hoàn thành Trúc Cơ, hắn lập tức phấn chấn trở lại.

“Ha ha ha, Lý Hiên sư đệ Trúc Cơ nhanh thật, nhưng đáng tiếc, hắn có tư chất tốt như vậy mà lại dùng Trúc Cơ đan, xem ra tâm tính của hắn không được rồi.” Hồ Chấn vui vẻ nói.

“Trúc Cơ đan? Không có, Lý Hiên sư huynh không hề dùng Trúc Cơ đan.” Bạch Hiểu Sinh lắc đầu nói.

“Không dùng Trúc Cơ đan? Vậy hắn lên Trúc Cơ thế nào? Đừng nói với ta là hắn chỉ dùng một tháng đã có thể hoàn thành Trúc

Cơ!” Hồ Chấn không tin nói.

“Đúng vậy, là Trúc Cơ hoàn mỹ. Chuyện này đã truyền đi khắp tông môn rồi, ngươi mới xuất quan đương nhiên sẽ không biết.” Bạch Hiểu Sinh tiếp tục giải thích.

“Truyền đi khắp tông môn? Trong một tháng lên Trúc Cơ hoàn mỹ? Điều này là hoàn toàn không thể.

Ngay cả đại sư huynh Nhạc Tử Quân cũng phải mất mấy năm mới lên Trúc Cơ hoàn mỹ, làm sao có thể Lý Hiên chỉ mất một tháng!

Ta không tin, đánh chết ta cũng không tin. Hắn chắc chắn đã dùng Trúc Cơ đan.”

Hồ Chấn nhất quyết không tin, nhưng cảm giác không ổn trong lòng hắn ngày càng mạnh.

“Là thật đó, Lý Hiên hoàn toàn không dùng Trúc Cơ đan. Ta có thể thề với ngươi.

Bởi vì Lý Hiên đã thông qua quan hệ từ ta, chuẩn bị bán Trúc Cơ đan cho hoàng tộc nước Đại Hạ.

Hôm nay người từ Hoàng thành đã tới, mang theo quả tiến hóa để đổi lấy Trúc Cơ đan. Không tin thì cùng ta đi xem.” Bạch Hiểu Sinh nói tiếp.

“Chuyện này....”

Hồ Chấn hoàn toàn không nói nên lời.

Hắn nghiêm túc nhìn về phía Bạch Hiểu Sinh, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Hiểu Sinh, hắn đã biết sư đệ của mình không nói dối, Lý Hiên thật sự chỉ mất một tháng đã lên Trúc Cơ hoàn mỹ.

Nghĩ đến bản thân dùng Trúc Cơ đan cũng phải mất hơn ba tháng mới Trúc Cơ. Mà Lý Hiên thậm chí còn không dùng Trúc Cơ đan, chỉ trong một tháng đã lên Trúc Cơ hoàn mỹ.

Khoảng cách quá lớn khiến Hồ Chấn cảm thấy rất tuyệt vọng.

“Đáng chết! Tại sao Lý Hiên lại Trúc Cơ nhanh như vậy, còn là Trúc Cơ hoàn mỹ nữa? Ông trời thật bất công!”

Chương 294. Siêu Cấp Ẩn Nấp

Hồ Chấn khàn giọng hét lên hai câu, sau đó loạng choạng lùi về phía sau, định quay về tìm một nơi yên tĩnh an ủi trái tim nhỏ bé bị tổn thương.

Ở nơi khác.

Trong ngôi nhà nhỏ của Lý Hiên trong khu Ngự Thú.

Lý Hiên và Băng Huyên Nhi đứng ở cửa, nhìn hoàng thất của nước Đại Hạ đi xa, trong lòng vô cùng cảm khái.

Nhớ lại năm khi hắn mới mười lăm tuổi, Lý Hiên từng gặp thành viên của hoàng thất một lần ở thành Bạch Vân.

Khi đó, hắn chỉ có thể từ xa nhìn, nhìn hoàng thất được nghênh đón vô cùng uy phong, Lý Hiên chỉ biết dùng ánh mắt hâm mộ mà nhìn.

Bây giờ.

Người trong hoàng thất lại đích thân đến cửa xin gặp, đối xử rất khách khí với hắn. Tất cả những điều này đều là do ảnh hưởng của thực lực, điều đó khiến Lý Hiên càng coi trọng thực lực hơn.

“Huyên Nhi, người mạnh nhất của hoàng thất nước Đại Hạ có thực lực ra sao?” Lý Hiên nhìn Băng Huyên Nhi eo thon mảnh mai đứng bên cạnh.

“Mạnh nhất chính là Trúc Cơ kỳ đỉnh phong, nước Đại Hạ tài nguyên khan hiếm, linh khí mỏng manh, căn bản không đủ chống đỡ để thăng cấp Kim Đan kỳ, cường giả rất ít.

Hơn nữa, chỉ có hoàn thành Trúc Cơ mới có cơ hội tiến giai Kim Đan, còn Trúc Cơ bình thường muốn thăng đến Kim Đan là rất rất khó.

Vì vậy nước Đại Hạ, bao gồm Thanh Liên tông chúng ta không có Kim Đan kỳ, chỉ có Tam Kiếm tông mới có một cường giả Kim Đan kỳ, hơn nữa còn là từ Trung Châu về."

Băng Huyên Nhi nhẹ nhàng giải thích, giới thiệu khái quát tình hình của nước Đại Hạ, bao gồm cả các cường giả ở Trung Châu.

"Có phải Tiểu Nguyệt ở Trung Châu đúng không?" Lý Hiên đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy, ở Vũ Tiên Tông tại Trung Châu. Địa vị của Vũ Tiên Tông cực cao, là siêu cấp đại tông môn chân chính.

Tần Nguyệt ở đó trưởng thành sẽ rất nhanh, mấy tháng qua đều đang thử hoàn thành Trúc Cơ. Đúng rồi, Tiểu Mỹ cũng đang thử hoàn thành Trúc Cơ."

Băng Huyên Nhi tiếp tục nói, nàng cảm thấy Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ quá đáng sợ, nhanh như vậy đã thử Trúc Cơ hoàn mỹ.

Tất nhiên, Băng Huyên Nhi cảm thấy Lý Hiên mới là người đáng sợ thực sự, bởi vì Lý Hiên đã là Trúc Cơ hoàn mỹ rồi.

Nghĩ đến thiên tài càng đáng sợ hơn đang ở bên cạnh mình, Băng Huyên Nhi không thể không nhịn được lén nhìn Lý Hiên.

"Đi thôi, trở về tu hành."

Lý Hiên sờ túi Càn Khôn, mang Băng Huyên Nhi trở lại tầng hầm trong sân, lấy ra hai quả tiến hóa đổi bằng Trúc Cơ đan, đúng vậy, chỉ có hai quả.

Quả tiến hóa quý hơn hẳn nghĩ, Lý Hiên đã thực sự nhận ra sự quý giá của quả tiến hóa, đồng thời cũng hiểu được Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ và Băng Huyên Nhi đã phải trả giá bao nhiêu.

Lý Hiên tâm tình phức tạp, sử dụng quả tiến hóa, im lặng chờ đợi thông báo tiến hóa.

“Ting! Thần Lực Bẩm Sinh tiến hóa thành Siêu Cấp Quái Lực, sức mạnh của ngươi tăng mạnh.”

“Ting! Siêu Ẩn Nấp tiến hóa thành Siêu Cấp Ẩn Nấp, hiệu quả ẩn nấp tăng lên gấp mười lần.”

Cùng với âm thanh thông báo máy móc vang lên, Lý Hiên chỉ cảm thấy một lực lượng kỳ lạ chạy dọc khắp cơ thể mình, khiến Lý Hiên có cảm giác muốn đập phá mọi thứ.

“Cỗ lực lượng kỳ lạ này, thật là mạnh đến đáng sợ.”

Lý Hiên hít một hơi thật sâu, kìm nén dao động trong lòng, đồng thời sử dụng Siêu Cấp Ẩn Nấp để che giấu tất cả hơi thở.

“Hả?”

Giọng nói thanh lãnh vang lên, Băng Huyên Nhi chớp đôi mắt to nhìn Lý Hiên, trên khuôn mặt nhỏ là sự ngạc nhiên.

“Hiên thiếu gia, thần thức của ta không nhìn thấy ngươi nữa, hơn nữa ta phát hiện mình đã vô thức bỏ qua sự hiện diện của ngươi,

Nếu như không phải ta ở ngay bên cạnh ngươi, có lẽ ta sẽ không tìm thấy ngươi nữa.”

“Ừm, đây là năng lực đặc biệt của ta, cần sử dụng quả tiến hóa và quả dung hợp để thăng cấp.” Lý Hiên giải thích đại khái.

“Thì ra là thế.”

Băng Huyên Nhi gật đầu, trong lòng thầm quyết định tiếp tục thúc giục gia tộc và Tần Nguyệt cùng Tống Tiểu Mỹ, kêu họ dốc toàn lực tìm kiếm.

Nhưng vào lúc này.

Nàng phát hiện ra mình lại vô hình bỏ qua Lý Hiên, nàng cứ có cảm giác mình là người duy nhất ở trong tầng hầm, điều này khiến Băng Huyên Nhi thấy hơi hoảng hốt.

Bởi vì nàng thích cởi giày để chân trần khi ở một mình, nên nàng rất lo lắng mình sẽ bỏ qua sự có mặt của Lý Hiên rồi cởi giày ra.

Băng Huyên Nhi lo lắng mình làm hành động thất lễ nên hoảng hốt nói: "Hiên thiếu gia, ta đến chỗ của Thu Nhi."

"Đi đi."

"Vâng."

Băng Huyên Nhi bay ra ngoài, sau khi đi đến một sơn thạch nàng mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghĩ đến việc quả tiến hóa.

Nàng tháo ngọc phù truyền tin từ thắt lưng màu xanh xuống, lập tức liên hệ với gia tộc, rất nhanh đã có tin tức.

"Huyên Nhi, gia gia tìm được một quả dung hợp và một quả tiến hóa, lát nữa ta sẽ phái người đưa tới cho ngươi." Giọng nói của Băng lão gia tử từ trong ngọc phù truyền đến.

"Chỉ có hai quả thôi sao?" Hàng mày thanh tú của Băng Huyên Nhi khẽ nhíu lại.

"Không còn cách nào, loại thiên tài địa bảo này vốn khan hiếm, các đại gia tộc tích góp nhiều năm mới được một chút, muốn tìm được nhiều hơn rất khó. Có điều...

Có điều, Lôi gia bằng lòng lấy ra hai quả tiến hóa, nhưng bọn họ muốn đổi lấy mỏ linh thạch. Đó là của hồi môn duy nhất của ngươi, nhất định không thể đổi.” Trong ngọc phù một lần nữa truyền tới giọng nói của Băng lão gia tử.

“Gia gia, chúng ta đổi cho Lôi gia đi, cho dù là đổi lấy mỏ linh thạch cũng phải đổi.”

Chương 295. Góc Nhìn Thượng Đế tiến hoá kép

Băng Huyên Nhi nhớ đến nụ cười hiếm hoi của Lý Hiên vì quả tiến hóa, nàng ngay lập tức đề nghị trao đổi.

“Nhưng mỏ linh thạch là của hồi môn mẫu thân ngươi để lại cho ngươi, thật sự phải đổi sao? Ta sợ đến lúc đó sẽ có người có ý kiến với ngươi.” Băng lão gia tử lo lắng nói.

“Quả tiến hóa rất trọng yếu với Hiên thiếu gia, hắn vẫn luôn quan tâm ta, ta có thể trợ giúp Hiên thiếu gia rất ít, vậy nên chúng ta đổi đi.” Băng Huyên Nhi trịnh trọng nói.

“Thật sự... thật sự đổi sao?”

“Thật sự.”

“Được, vậy ta đi Lôi gia trao đổi, mấy ngày nữa sẽ gửi cho ngươi.”

“Cám ơn gia gia.”

Sau khi truyền tin hoàn tất.

Cái tay thon dài của Băng Huyên Nhi cầm ngọc phù, đôi mắt tựa nước mùa thu nhìn tiểu viện Lý Hiên đang ở.

Váy dài trắng muốt của nàng phất phơ trong gió, cả người giống như tiên nữ bước ra từ trong tranh, nghiêng nước nghiêng thành, dịu dàng động lòng người.

Đám người tu tiên đi ngang qua, thấy Băng Huyên Nhi da dẻ

trắng mịn, lập tức nhìn say mê, ngây ngốc đứng im tại chỗ.

Đáng tiếc.

Băng Huyên Nhi tựa như tiên nữ bay về phương xa, chỉ để lại một hình bóng xinh đẹp.

“Thật đẹp, Băng Huyên Nhi tuyệt đối là tiên nữ hạ phàm, cho dù chỉ nhìn thoáng qua cũng cảm thấy tinh thần vui vẻ.” Có đệ tử hoa si nói.

“Đúng vậy, nếu như có thể làm quen với Băng Huyên Nhi, dù chỉ ăn cơm, ta cũng bằng lòng bỏ ra mười năm tuổi thọ.”

“Nghĩ hay lắm, Băng Huyên Nhi là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, ngươi hoàn toàn không có tư cách, hơn nữa ngươi đừng quên, Băng Huyên Nhi trở thành thị nữ của Lý Hiên, mỗi ngày hầu hạ Lý Hiên.”

“Cái này... đáng hận mà, vừa nghĩ tới Băng Huyên Nhi đẹp như tiên trên trời hầu hạ Lý Hiên, ta liền cảm thấy đau lòng, thế giới này quá không công bằng.”

“Phải đó, cả đời ta cũng cưới không được tiên nữ như Băng Huyên Nhi, Lý Hiên lại để nàng tiên Băng Huyên Nhi làm thị nữ, thật sự không có công lý mà.”

Đám người tu tiên ngưỡng mộ đố kỵ hận nhìn về phía khu ngự thú, vừa nghĩ tới Lý Hiên có thể tiếp xúc gần gũi với Băng Huyên Nhi, bọn họ cảm thấy đau răng, uất ức khó chịu muốn đâm vào tường.

Cuối cùng bọn họ căm phẫn bỏ đi, vô duyên vô cớ tức giận một trận.

...

Tiểu viện khu ngự thú.

Lý Hiên ngồi trên bồ đoàn, kiểm tra tình hình của từng Huyết Phân Thân một.

“Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 1 hành hiệp trượng nghĩa ở nước Long Nha, cứu giúp hơn vạn bách tính.”

“Ting! Huyết Phân Thân cương thi đi cùng Diệp Phàm, đột nhập vào cổ mộ thần bí, giúp Diệp Phàm lĩnh hội Ma Thần Quyền Ý.”

...

“Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 2 của ngươi, một mình ngăn cản thú ô nhiễm tiến công, anh dũng tử trận.”

...

Âm thanh nhắc nhở liên tiếp xuất hiện, còn có Huyết Phân Thân tử trận, nhưng Lý Hiên không quá để ý hắn đã đưa rất nhiều huyết dịch cho Huyết Phân Thân.

Sau khi Huyết Phân Thân số hiệu 2 tử trận, sẽ có Huyết Phân Thân tiêu hao huyết dịch, tách ra Huyết Phân Thân số hiệu 2 mới, đã không cần hắn đặc biệt nhọc lòng nữa.

“Đúng rồi, phần thưởng A Ngốc tăng hai cấp vẫn chưa xem.” Lý Hiên bấm mở giao diện phần thưởng.

“Ting! Ngươi nhận được hai phần thưởng cùng lúc, luyện đan sư tam giai tăng đến tứ giai hạ phẩm, lại tăng đến tứ giai trung phẩm.”

“Lần này tăng ít vậy? Lẽ nào là do luyện đan sư tứ giai, có thể luyện chế đan dược Kim Đan kỳ? Khoảng cách quá lớn rồi?” Lý Hiên thầm nói, cảm thấy chính là loại nguyên nhân này.

“Trước tiên tu hành, ta thấy mình sắp đạt tới Trúc Cơ trung kỳ rồi, mau chóng đột phá thôi.” Lý Hiên nhắm mắt lại, một lần nữa chìm vào trong tu hành.

...

Năm ngày sau.

Tầng hầm của Lý Hiên.

Nhìn ba quả tiến hoá và một quả dung hợp Băng Huyên Nhi gửi tới, tâm trạng Lý Hiên vô cùng phức tạp.

Nói thật, hắn không muốn nợ quá nhiều ân tình, vì vậy hắn suy nghĩ rồi nói.

“Vẫn mãi chưa giúp ngươi tìm thấy thú cưng, như vậy đi, Hàn Băng Cự Hổ, hươu nhỏ, Lôi Điện Kim Điêu, ngươi thích con nào ta tặng cho ngươi.”

“Không cần, có thể cùng ngươi tu hành là rất tốt rồi.” Băng Huyên Nhi mỉm cười lắc lắc đầu.

“Vậy hươu nhỏ đi, đưa cái này cho nó dùng, sau này ngươi chính là chủ nhân của nó.” Lý Hiên lấy một quả thức tỉnh thú cưng ra, đưa cho Băng Huyên Nhi.

“Hươu nhỏ còn phải bảo vệ bá phụ bá mẫu, ta không thể lấy.” Băng Huyên Nhi từ chối lần nữa, thật sự không cần.

“Cầm lấy đi, ta dự định đón phụ mẫu tới tông môn tu tiên, đến lúc đó phái kim điêu đi bảo vệ họ, vấn đề an toàn không cần lo lắng, hươu nhỏ giao cho ngươi nuôi dưỡng.”

Lý Hiên nói, bỏ quả thức tỉnh thú cưng vào lòng bàn tay trắng nõn của nàng, hiển nhiên ngăn lại lời cự tuyệt của nàng.

Băng Huyên Nhi đành chịu, đôi mắt to chớp chớp nhìn Lý

Hiên.

Thấy thái độ Lý Hiên kiên quyết, lại nghĩ đến ngay cả mình cũng là thị nữ của Lý Hiên, nàng thấy thoải mái hơn.

“Được, ta nghe lời là được chứ gì.”

Ừ, đúng rồi, chuyện đón phụ mẫu ta đến tông môn giao cho ngươi, bọn họ đã trở thành Luyện Thể Tông Sư, có thể tu tiên rồi.”

“Vâng Hiên thiếu gia.”

Băng Huyên Nhi gật gật đầu, mang theo làn gió thơm ngát nhẹ nhàng bay đi.

Một lát sau.

Lý Hiên cầm hai quả tiến hoá, lựa chọn ăn cùng lúc, muốn xem thử hiệu quả sau khi tiến hoá kép.

“Ting! Góc Nhìn Thượng Đế của ngươi đạt được tiến hoá kép, giới hạn quan sát từ phạm vi mười kilomet, tăng đến phạm vi một trăm kilomet.”

“Không tệ không tệ, thế mà đạt tới một trăm kilomet, rất tốt, tiếp tục.”

Chương 296. Góc Nhìn Thượng Đế tiến hoá kép (3)

Lý Hiên lấy một quả tiến hoá còn lại và một quả dung hợp, ăn hết vào.

“Ting! Năng lực biến hoá của ngươi, tiến hoá thành Thiên Biến Vạn Hoá.”

“Ting! Bản Năng Chiến Đấu của ngươi dung nhập vào Vạn Thọ Bảo Thể, tăng giai thành 20% Vạn Thọ Chiến Thể, tiếp tục dung hợp năm năng lực, có thể đạt được Vạn Thọ Chiến Thể hoàn chỉnh.”

“Chú ý: Vạn Thọ Chiến Thể có thể bị Huyết Phân Thân thừa hưởng một phần.”

“Vạn Thọ Chiến Thể? Thú vị đấy.”

Ánh sáng trong mắt Lý Hiên loé lên, cảm nhận được thực lực của mình rõ ràng tăng lên lần nữa, Bản Năng Chiến Đấu càng xâm nhập sâu vào trong xương tuỷ, giúp hắn am hiểu chiến đấu hơn.

“Càng ngày càng mạnh, không biết Vạn Thọ Chiến Thể ở trạng thái hoàn chỉnh sẽ mạnh bao nhiêu? Vẫn là thiếu quả mà.”

Lý Hiên nhìn luyện đan sư tứ giai trung phẩm của mình, quyết định lấy thân phận luyện đan sư luyện chế đan dược, đổi lấy đủ loại quả.

“Với thực lực hiện tại của ta, đủ hoành hành ở nước Đại Hạ rồi, cho dù Kim Đan kỳ ra tay, ta cũng không sợ.”

Lý Hiên nhìn Văn Tự Thần Bí trong lòng bàn tay, quyết định công bố thân phận luyện đan sư của mình, đương nhiên chỉ công bố đến tam giai thượng phẩm.

Lâu như vậy tới nay, rất nhiều thân phận của hắn đều che giấu đi, một là không cần thiết công khai, hai là phiền toái, ba là không muốn thu hút cái nhìn tò mò của những người khác.

Bây giờ có thực lực, ngược lại hắn có thể tiết lộ một ít, dùng để thu hoạch tài nguyên.

Sau khi quyết định xong.

Lý Hiên lấy ngọc phù truyền tin ra hàn huyên một lát với Nam Hy, bảo nàng hỗ trợ tìm nguyên liệu luyện đan tam giai.

Sau đó, Lý Hiên dùng Góc Nhìn Thượng Đế quét nhìn toàn bộ Thanh Liên Tông, tìm địa điểm luyện đan.

“Ta cần một căn phòng luyện đan tốt, tốt nhất là vắng vẻ một chút, không ảnh hưởng tới hoạt động bình thưởng của tông môn, cũng không bị đệ tử tông môn ảnh hưởng.”

Lý Hiên quét nhìn xung quanh, rất nhanh tại một góc phường thị ở tông môn, nhìn thấy một gian phòng luyện đan, một cửa tiệm gọi là phòng luyện đan của Nam Hy.

“Phòng luyện đan của Nam Hy, xem ra kinh doanh không quá tốt, chẳng có bao nhiêu khách, hỏi thử Nam Hy vậy.”

Lý Hiên cầm ngọc phù truyền tin liên lạc với Nam Hy.

“Nam Hy, gian phòng luyện đan ở phường thị là của ngươi à? Thấy bán cho ta như thế nào?” Lý Hiên dò hỏi.

“Bán? Tặng cho ngươi đó, dù sao cửa tiệm kinh doanh cũng không tốt, sắp đóng cửa rồi.” Trong ngọc phù truyền đến giọng nói

trong trẻo có vẻ bất đắc dĩ.

“Như vậy đi, cửa tiệm ta lấy chín phần, cho ngươi một phần lợi nhuận.”

Lý Hiên nghĩ tới giá trị của đan dược tam giai rất cao, đủ cho Nam Hy kiếm được nhiều tiền dễ dàng.

“Được, phải rồi tiểu sư tôn, chuyện nguyên liệu luyện đan tam giai, ta tìm gia gia giúp rồi,

Gia gia vẫn chưa biết ngươi là luyện đan sư tam giai, ta có thể nói cho ông không?” Giọng nói của Nam Hy từ trong ngọc phù truyền tin tuyền tới lần nữa.

“Có thể nói ta là luyện đan sư thượng phẩm tam giai.

Tông môn nếu như có nguyên liệu, có thể dựa theo quy luật của luyện đan sư cho ta ba phần nguyên liệu, ta cho bọn chúng một phần đan dược thành phẩm.” Lý Hiên nói.

“Được, vậy ta nói chuyện này với gia gia.”

Trong giọng nói của Nam Hy mang theo sự vui sướng, rất nhanh liền ngắt ngọc phù truyền tin đi liên lạc với đại trưởng lão.

Lý Hiên cũng thu lại ngọc phù bay về phía phòng luyện đan của Nam Hy, phường thị.

Phòng luyện đan của Nam Hy.

A Hổ và A Mai ngồi ở trước quầy hàng nói chuyện một cách buồn chán. Thấy lâu như vậy rồi không có lấy một vị khác nào, hai người họ rất ủ rũ.

Cũng vào khi đó.

Ngọc phù truyền tin của A Mai vang lên, nàng vội vã kết nối.

“A Mai, ta tặng cửa tiệm cho Lý Hiên rồi, hắn cho ta một phần lợi nhuận.

Đợi lát nữa sau khi hắn đến, các ngươi ngoan ngoãn nghe lời hắn, toàn lực phụ trợ hắn. Đã rõ chưa?”

“Vâng vâng, bọn ta hiểu rồi.” A Mai vội vàng gật đầu.

“Cứ như vậy đi, ta đi nói chuyện này với gia gia.”

Ngọc phù truyền tin ngắt rồi.

A Mai tâm trạng sa sút nói: “Sư tỷ đem cửa tiệm này tặng cho người khác chỉ để nhận lại một phần lợi nhuận, cửa hàng cuối cùng cũng sụp đổ, giấc mơ chúng ta cố gắng bao năm cũng vỡ vụn rồi.”

“Đúng vậy, lúc đầu chúng ta còn nghĩ đem cửa tiệm này phát dương quang đại, đáng tiếc cuối cùng là thất bại, cứ mang tặng cho người khác như vậy.” A Hổ thở dài.

“Đợi đã, Lý Hiên sư huynh là nhân vật nổi tiếng nhất tông môn, nói không chừng cửa tiệm vào trong tay của Lý Hiên sư huynh có thể phát triển mạnh đấy.” A Mai đột nhiên nói.

“Vậy thì chưa chắc, cho dù là Lý Hiên sư huynh rất có tiếng nhưng hắn cũng không phải là luyện đan sư, chỉ có thể mời luyện đan sư đến cửa tiệm làm việc.

Nhưng luyện đan sư nhị giai chính chủ rất ít, cho dù là hạ phẩm nhị cũng rất ít, đa số là tự mình mở tiệm căn bản là không mời được.

Không mời được luyện đan sư nhị giai thì không có cách nào đánh bóng danh tiếng, điều này với khó khăn chúng ta hiện nay cần phải đối mặt là như nhau.

Vì thế cho dù là Lý Hiên đến cũng không thể giải quyết vấn đề này.” A Hổ lắc đầu thở dài.

“Đây….”

A Mai nghĩ cũng phải.

Ngay cả cháu gái của đại trưởng lão là Nam Hy sư tỷ cũng không mời được luyện đan sư nhị giai, Lý Hiên sao có thể mời được, vì thế A Mai cũng thở dài mất mát.

Đúng vào lúc này.

Bóng dáng Lý Hiên xuất hiện ở cửa tiệm, cẩn thận quan sát bảng hiệu bên ngoài cửa tiệm.

“Lý Hiên sư huynh.”

Chương 297. Tiệm linh bảo Lý Thị

“Lý Hiên sư huynh.”

A Mai và A Hổ vội vã chạy ra bên ngoài cung kính với Lý Hiên, không dám tiếp tục bàn luận chuyện vừa rồi.

“Ừ, đưa ta đi vào bên trong xem một vòng.” Lý Hiên bình tĩnh nói.

“Được Lý Hiên sư huynh.”

A Mai và A Hổ vội vã gật đầu, đưa Lý Hiên đi xem phòng luyện đan rộng rãi, dò xét từng phòng từng phòng một.

Bên ngoài phòng luyện đan nối liền buồng luyện đan và cửa tiệm với nhau, phía trước là cửa tiệm chính, phía sau là phòng luyện đan đặc biệt đang nổi lửa.

Toàn bộ xem ra không tệ, nhất là nhiệt độ của lửa, còn có chất lượng của lò luyện đan. Rõ ràng là tốn rất nhiều công sức, giá trị tương đương cũng không ít.

Cửa tiệm rộng rãi mà lại vắng vẻ như vậy, cộng thêm trận pháp phòng hộ xung quanh cửa tiệm rất thích hợp, rất hợp với ý của Lý Hiên.

Vì vậy Lý Hiên đem theo hai người bắt đầu bố trí cửa tiệm lại từ đầu.

Một bên khác.

Trong đại điện của Thanh Liên tông.

Mấy vị trưởng lão ngồi bàn bạc với nhau, nói đến chuyện của Lý Hiên.

“Thật sao? Lý Hiên thật sự là luyện đan sư thượng phẩm tam giai sao?” Tam trưởng lão kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, chính miệng cháu gái ta nói ra. Với tính cách của hắn căn bản không hề nói dối. Ngoài ra, hắn còn nhờ ta giúp tìm nguyên liệu tam giai.” Đại trưởng lão nghiêm túc gật đầu.

“Thật khiến người ta khó lòng tưởng tượng được. Cả tông môn không có luyện đan sư thượng phẩm tam giai, Lý Hiên vậy mà có bản lĩnh này!” Tam trưởng lão khó có thể tin.

“Quả thực không thể tưởng tượng nổi, luyện đan sư thượng phẩm tam giai cả nước Đại Hạ công thêm cả Lý Hiên đều tìm không nổi ba người.”

“Đúng thế, sớm biết Lý Hiên lợi hại như vậy ta đã bảo cháu gái ta đi tìm Lý Hiên rồi, đâu đến lượt Nam Hy” Ngũ trưởng lão mập lắc đầu.

“Cháu gái ngươi? Nàng không phải là nàng hơn một trăm cân sao?” Tam trưởng lão sững sờ.

“Một trăm cân thì sao, ở quê của chúng ta đều là béo mới đẹp, nói không chừng Lý Hiên thích như này. Không được, ta bảo cháu gái đi tìm Lý Hiên.”

Ngũ trưởng lão đứng dậy chuẩn bị dời đi.

“Đừng đừng đừng, ngươi đừng đi, dọa Lý Hiên bỏ chạy thì phiền lắm.”

Mọi người vội vàng kéo Ngũ trưởng lão lại nói hết nước hết

cái mới an ủi được, lo lắng nữ tử hơn một trăm cân đem Lý Hiên dọa chạy mất.

“Được rồi, vậy thì không tìm nữa. Đúng rồi, vấn đề về nguyên liệu tam giai thì giải quyết thế nào?” Ngũ trưởng lão lắc đầu nói.

“Nguyên liệu tam giai của tông môn rất ít. Lục trưởng lão, ngươi phụ trách vườn dược liệu, ngươi xem có thể lấy ra được bao nhiêu?” Đại trưởng lão hỏi.

“Chuyện này….”

Lục trưởng lão im lặng, nguyên liệu tam giai là mệnh căn của hắn, lấy đi giống như cắt thịt của hắn, hắn tự nhiên rất lo lắng, không muốn ai lấy nguyên liệu của hắn đi.

“Lão Lục, ngươi nên biết tính quan trọng của Lý Hiên, chúng ta chỉ có thể thành toàn cho hắn, nỗ lực giúp hắn mới có được sự công nhận của hắn.” Đại trưởng lão nghiêm túc nói.

“Ta biết, ta cũng bằng lòng lấy ra, chỉ là trong lòng có chút không nỡ. Dù sao ta cũng đã trồng mấy chục năm cứ vậy mà lấy đi thì rất không nỡ.”

Lục trưởng lão thở dài, cuối cùng nghĩ tới tông môn càng ngày càng nhỏ yếu, hắn nắm chặt nắm đấm nói.

“Ta đi lấy, lấy ra tất cả nguyên liệu tam giai đều đưa hết cho Lý Hiên.”

“Chúng ta cũng đi lấy, mọi người đều đem nguyên liệu tích cóp lấy hết ra. Nhị giai tam giai đều lấy hết.”

“Được.”

Các vị trưởng lão rất nhanh đã rời đi.

Không lâu sau, bọn chúng mang theo một đống đồ đi đến nhét

đầy trong túi Càn Khôn, sắp xếp đệ tử tông môn đem tặng cho Lý Hiên.

…

Cửa phòng luyện đan của Nam Hy.

Lý Hiên nói với A Mai và A Hổ: "Đi đi, bảng hiệu, đồ dùng trong nhà đều đổi hết. Nguyên liệu luyện đan, nguyên liệu trận pháp đều mua về đây."

"Được, Lý Hiên sư huynh."

A Hổ và A Mai cung kính hành lễ, nhanh chóng đi ra ngoài. Đợi sau khi đã đi xa, hai người sáp lại nhau nghị luận.

"A Hổ, Lý Hiên sư huynh bảo chúng ta đi mua nguyên liệu, hắn lẽ nào là luyện đan sư?

Nếu như hắn là luyện đan sư nhị giai nói không chừng thật sự có thể đem cửa tiệm kinh doanh trở lại." A Mai mong đợi nói.

"Không, những nguyên liệu này đa số là nguyên liệu trận pháp, chỉ có rất ít nguyên liệu luyện đan, Lý Hiên sư huynh có lẽ là trận pháp sư mà không phải luyện đan sư." A Hổ giải thích.

"Hóa ra là vậy, chả trách hắn bảo chúng ta mua bảng hiệu mới tên là tiệm linh bảo Lý Thị, mà không phải là tiệm đan dược Lý Thị."

A Mai bỗng nhiên tỉnh ngộ, cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân.

"Cho dù là vậy, không có luyện đan sư nhị giai, cửa tiệm cuối cùng cũng không phát triển được, cho dù là Lý Hiên sư huynh nổi tiếng nhất tông môn cũng không được, haizz."

Hai người càng đi càng xa thở dài không thôi, ở trong u sầu mà

đi mua nguyên liệu.

Do đồ cần mua quá nhiều, vừa phải làm bảng hiệu mới, lại vừa phải mua đồ dùng trong nhà mới, hai người vẫn luôn bận đến lúc mặt trời lặn mới về đến nơi.

Nhưng đi mãi đi mãi, bọn họ cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì vị trí cửa tiệm của bọn họ khá vắng vẻ, con đường này bình thường cũng không có ai đi.

Nhưng bây giờ.

Ở đây người qua lại rất đông, đặc biệt là những người này tỏa ra khí tức rất mạnh, đa số thực lực là Luyện Khí tầng bảy tám, thậm chí còn thấy cả Trúc Cơ kỳ.

Tình cảnh như thế này, A Mai và A Hổ có chút sững sờ, không rõ là chuyện gì đang diễn ra.

Chương 298. Luyện dược sư số một nước Đại Hạ

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao trên phố lại có nhiều người quá vậy?” A Mai hỏi.

“Ta cũng không biết nữa, chúng ta đi tới thêm chút nữa xem sao.” A Hổ lắc đầu.

“Được.”

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, hai người tiếp tục đi về phía trước, nhưng càng đi, bọn họ lại càng thấy nhiều người hơn.

Sau khi đến gần cửa hàng, họ thấy có rất đông người tụ tập lại ở đó.

Thấy rất nhiều người xung quanh cửa hàng, A Mai và A Hổ hơi bối rối, không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Vẫn là A Mai thông minh, lập tức hỏi thăm nữ đệ tử xa lạ đang đứng bên cạnh xem thế nào.

“Vị sư tỷ này, cho hỏi ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại có nhiều người như vậy?”

“Đương nhiên là vì Lý Hiên sư huynh rồi, huynh ấy quá hoàn hảo, chẳng những lớn lên tuấn mỹ, lại còn có thuật luyện đan cường đại, thật quá mạnh.” Nữ đệ tử xa lạ say mê nói.

“Thuật luyện đan cường đại? Lý Hiên còn có thể luyện đan sao?”

A Hổ rất ngạc nhiên, hắn không thể tin rằng Lý Hiên thế mà lại còn biết luyện đan, vì trước đây hắn còn phân tích rằng Lý Hiên không hề biết luyện đan.

“Đương nhiên là biết luyện đan rồi, hơn nữa đan dược được hắn luyện chế chính là đan dược thuộc hàng tam phẩm thượng phẩm, đan độc* cực ít, ta sắp phát điên lên mất thôi.” Nữ đệ tử xa lạ nói.

*Hiểu như tác dụng phụ của thuốc

*Hiểu như tác dụng phụ của thuốc

“Đan dược tam phẩm thượng phẩm? Ngươi nói đan dược thượng phẩm tam giai sao?” A Hổ trợn tròn mắt, đầu óc mơ hồ hỏi lại.

Toàn bộ môn phái không ai có thể luyện chế được viên đan thượng phẩm tam giai, nhưng Lý Hiên lại có thể luyện ra được, điều này khiến A Hổ có chút hoài nghi về nhân sinh rồi.

“Đương nhiên rồi, nếu không thì sao lại có nhiều người vây quanh chỗ này như vậy chứ?”

Nữ đệ tử xa lạ khinh thường liếc mắt nhìn A Hổ một cái, sau đó quay người đi về phía đối diện, rõ ràng là không muốn nói chuyện với A Hổ nữa.

“Cái này...”

A Hổ quay đầu lại, ngơ ngác hỏi.

“Nàng... nàng thật sự vừa nói là đan dược thượng phẩm tam giai sao?”

“Đúng vậy, quả nhiên là thượng phẩm tam giai, Lý Hiên sư huynh thực sự rất giỏi, chẳng trách Nam Hy sư tỷ lại giao cửa

hàng cho Lý Hiên.”

“Nhưng Lý Hiên mới có bao nhiêu tuổi chứ? Nghe nói hắn mới mười bảy mười tám tuổi, còn trẻ như vậy mà đã là luyện đan sư tam giai, có phải là có nhầm lẫn gì rồi không?”

A Hổ vẫn không muốn tin vào chuyện này, nhưng ngay khi hắn vừa nói xong câu này.

Hai lão đầu chen từ trong đám đông ra, đồng thời giành qua cướp lại một chiếc hộp đen.

Hai người này không ai khác chính là Tam trưởng lão và Ngũ trưởng lão mập mạp của Thanh Liên Tông.

“Lão Ngũ, đây là ta dùng ba phần nguyên liệu để đổi lấy đan dược, sao ngươi tại cứ phải tranh giành với ta chứ!” Tam trưởng lão cầm lấy cái hộp, chất vấn.

“Lão Tam, ngươi nợ ta ba phần nguyên liệu kia cũng đã nhiều năm rồi, lần này coi như trả lại cho ta, đan dược này cứ để cho ta đi.” Ngũ trưởng lão mập mạp vẫn giữ chặt cái hộp.

“Ngươi đừng có mơ, số nguyên liệu ta nợ ngươi năm sau nhất định sẽ trả lại cho ngươi.” Tam trưởng lão căm hận từ chối.

“Đừng nghĩ tới chuyện hẹn năm sau nữa, ngay bây giờ, ta đã quyết sẽ lấy đan dược này đi rồi.”

“Ngươi dám, đây là đan dược thượng phẩm tam giai thuộc tính hỏa, thuộc tính của ngươi là thổ, tranh với ta làm gì?” Tam trưởng lão phẫn nộ kéo viên tiên dược về phía mình.

“Cháu gái của ta thuộc tính hỏa, viên đan dược này ta sẽ mang về cho nàng.” Ngũ trưởng lão mập mạp cũng kéo hộp thuốc về phía mình.

“Cái gì cũng nghĩ đến cháu gái của ngươi, vậy còn ai sẽ nghĩ cho ta đây?”

“Lão già thối như ngươi, ta nghĩ tới ngươi làm gì?”

“Cút!”

Hai vị trưởng lão chộp lấy hộp tranh giành, thậm chí còn trực tiếp đánh lộn, đánh từ dưới đất đánh lên đến trên không, một đường đánh đến chính điện của Thanh Liên Tông .

Một cảnh tượng diễn ra như vậy.

A Hổ sững sờ, hắn thẫn thờ nhìn hai vị trưởng lão đang đi xa dần.

“Ngay cả ... ngay cả Liên trưởng lão cũng tranh giành đan dược của Lý Hiên sao?” A Hổ đờ đẫn nói.

“Đúng nhỉ, xem ra đan dược đúng là đan dược thượng phẩm tam giai rồi, sư huynh Lý Hiên đúng là lợi hại.” Đôi mắt của A Mai lộ rõ vẻ sùng bái.

“Thật không ngờ, Lý Hiên thực sự có thể luyện chế ra được đan dược thượng phẩm tam giai. Trước đây ta còn nghĩ rằng nếu cửa hàng mà rơi vào tay hắn thì nhất định sẽ càng đổ nát hơn, vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể phát triển được.

Không ngờ rằng chỉ mới một ngày mà cửa hàng đã bùng nổ, ngay cả Liên trưởng lão cũng đến đây tranh giành đan dược, đúng thật là quá trâu bò.”

Ánh mắt A Hổ phức tạp, cuối cùng cũng tin tất cả những điều đang diễn ra trước mắt chính là sự thật.

“Chúng ta mau đến phụ đi, Lý Hiên sư huynh hẳn là đang bận rộn lắm.” A Mai nói.

“Được rồi, ta cũng muốn đi xin lỗi Lý Hiên sư huynh, là ta có mắt không tròng, không ra được sự bất phàm của sư huynh!”

A Hổ thở dài một hơi thật sâu, cảm thấy thế giới đã trở nên rất khác, có một số người đúng là bất phàm như vậy, làm cho người khác phải hâm mộ.

Cứ như vậy.

Hai người chen qua đám đông bước vào cửa hàng, liền nhìn thấy Hàn Băng Cự Hổ đang nằm trong quán, một pho tượng Cự Hổ lớn như vậy, cũng khiến cho nhiều người không dám tùy tiện đến gần.

A Mai và A Hổ thì không bị chặn lại, chỉ là có chút sợ hãi đi vào cửa hàng từ một bên, rồi lại bắt đầu bận rộn với việc sắp xếp đồ đạc và lắp đặt biển hiệu mới.

Chương 299. Luyện dược sư số một nước Đại Hạ (2)

Cứ như vậy.

Những ngày bận rộn và viên mãn cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc đã qua một tháng rồi.

Sáng sớm hôm nay.

Trong cửa hàng linh bảo Lý thị.

Lý Hiên bước ra khỏi phòng luyện đan, nhìn thấy Bạch Phát Lão Giả đã ngồi sẵn trong góc cửa hàng, liền bất đắc dĩ nói.

“Tống lão, may là không phụ lòng, đan dược cực phẩm tam giai đã được luyện chế xong rồi.”

“Thật sao?” Tống lão lập tức đứng dậy, vui mừng nhìn Lý Hiên.

“Đúng vậy, nhưng lò tiếp theo vẫn chưa được luyện chế, đợi đến xế chiều, khi ta đã khôi phục trạng thái sẽ tiếp tục luyện chế.” Lý Hiên đưa viên đan dược cho đối phương.

“Không sao, không sao, đừng nói là chỉ đợi đến xế chiều, đợi đến tháng sau luôn cũng được.”

Tống lão vui mừng nhận lấy đan dược, sau khi cẩn thận kiểm tra, hai mắt hắn tỏa sáng: “Quả nhiên là đan dược cực phẩm tam giai, không hổ danh là luyện dược sư số một Đại Hạ quốc.”

“Quá khen rồi.”

Lý Hiên mỉm cười, nhưng cũng chấp nhận danh tiếng này.

Là một luyện đan sư cấp bốn trung phẩm, đừng nói là chỉ ở nước Đại Hạ, ngay cả trong phạm vi mấy chục quốc gia này, hắn vẫn là người đứng đầu.

“Đúng rồi tiểu hữu, đây là thù lao của ngươi, một quả tiến hóa và một quả dung hợp, đây rồi!” Tống lão lấy ra một cái túi đựng đồ rồi đưa cho Lý Hiên.

“Vậy ta đây sẽ nhận trước, đợi đến xế chiều nhất định sẽ luyện một lò khác cho ngươi.” Lý Hiên tự tin mỉm cười.

“Ha ha ha, được rồi, được rồi, cảm ơn tiểu bằng hữu.” Tống lão vui vẻ đến mức cả khuôn mặt già nua đều nở nụ cười như hoa cúc.

“Khách khí rồi.”

...

Hai người vừa tán gẫu một lúc, Lý Hiên xoay người trở lại phòng luyện đan, bắt đầu kiểm kê lại thu hoạch của tháng vừa qua.

Tháng này, mỗi ngày hắn đều luyện chế đan dược, danh tiếng dần dần truyền ra, hấp dẫn rất nhiều cường giả đến cầu đan dược, thậm chí còn có cả cường giả kỳ Kim Đan, ví dụ như Tống lão đây.

Hắn là kim đan đỉnh phong cường giả, thực lực có thể dễ dàng nghiền áp cả nước Đại Hạ.

Theo lý thuyết kỳ Kim Đan không cần đan dược tam giai, nhưng bọn họ cần đan dược cực phẩm tam giai, trong quá trình trưởng thành, bọn họ đã ăn rất nhiều đan dược, khiến cho bệnh nổi ban bị tích trữ lại.

Loại bệnh nổi ban này chỉ có đan dược cực phẩm mới có thể hóa giải, hơn nữa còn nhất định phải là đan dược cực phẩm cùng cấp thì mới được.

Tức là, đan dược cực phẩm nhất giai có thể giải được bệnh nổi ban cấp một, đan dược cực phẩm nhị giai có thể giải được bệnh nổi ban cấp hai, đan dược cực phẩm tam giai có thể giải được bệnh nổi ban cấp ba,…

Về phần đan dược cực phẩm khí huyết, đương nhiên là loại bỏ đan độc khí huyết rồi.

Tóm lại Kim Đan kỳ rất cần đan dược cực phẩm, thế nên lúc này mới có nhiều Kim Đan kỳ tới đây như vậy.

Ví dụ như tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, Kim Đan trung kỳ, Kim Đan hậu kỳ, những người này xếp hàng ngoài cửa.

Không có cách nào khác, Tống tiên sinh ở Kim Đan đỉnh phong quá mạnh, một thân khỏe mạnh, không có mấy người dám khiêu khích hắn, hắn ở bên trong phòng, cũng không ai dám đi vào.

Nhược điểm duy nhất chính là Tống lão quá nghèo, những người khác cung cấp ba nguyên liệu để đổi lấy một phần đan dược, nếu đó là cực phẩm đan dược, thì sẽ đưa thêm cho Lý Hiên một quả.

Nhưng Tống lão chỉ có thể cung cấp hai phần nguyên liệu, may là hắn có cung cấp đủ quả.

“Có quả là đủ rồi.”

Lý Hiên đặt hai quả xuống và lấy thêm sáu viên nữa từ trong túi Càn Khôn, mấy viên quả này đều là hắn kiếm được gần đây.

Hơn nữa, khi tên tuổi của hắn lan truyền rộng rãi hơn, sẽ ngày càng có nhiều người cung cấp quả cho hắn và giúp hắn trở nên

mạnh mẽ hơn.

“Bảy quả tiến hóa, một quả dung hợp, không biết có thể tăng thêm thiên phú và năng lực đến mức nào, ta rất mong chờ.”

Lý Hiên cầm lấy tất cả trái cây ăn lần lượt, trong lúc chờ đợi bắt đầu nâng cao thực lực.

“Tinh! Huyết Phân Thân của ngươi thăng cấp liên tục lên năm lần, đạt đến Luyện Khí tầng sáu.”

“Tinh! Năng lực Tự Bạo của ngươi thăng cấp liên tục hai lần, tiến hóa thành Tự Bạo siêu cấp, uy lực tăng đột biến.”

“Tinh! Thuấn Di của ngươi đã hợp nhất với Xuyên Qua Không Gian, tốc độ Xuyên Qua Không Gian tăng nhanh, lực khống chế đối với không gian tăng mạnh.”

“Cũng không tồi.”

Lý Hiên tỉ mỉ cảm nhận tình hình của cơ thể, phát hiện tất cả các Huyết Phân Thân đã đạt đến Luyện Khí tầng sáu. Tăng mạnh như vậy đối với hắn mà nói là bước tăng vọt.

Phải biết Huyết Phân Thân của hắn tổng cộng có một vạn, nghĩ mà xem một vạn con Huyết Phân Thân Luyện Khí tầng sáu đã coi như là cấp tai họa rồi.

“Đây mới chỉ là một tháng, tháng sau ta nhất định có thể đạt được càng nhiều thành quả, nhưng cũng sẽ phải nghênh đón một chút rắc rối.” Lý Hiên nhíu mày.

Hôm qua hắn nhận được một bức thư, là thư mời môn phái ma tu của Tà Linh tông, mời hắn gia nhập Tà Linh tông, trở thành luyện đan sư của bọn chúng.

Lời mời này mang tính cưỡng chế, trong thư mang theo ý đe

dọa mãnh liệt.

Nếu như hắn không gia nhập Tà Linh tông, vậy thì hắn sẽ phải đối mặt với những công kích có tính hủy hoại tất cả.

Tà Linh tông mà ma tu tội ác tày trời, dựa vào việc dung hợp với Tà Linh tông để nâng cao thực lực của bản thân.

Bọn chúng thường xuyên tàn sát bách tính, là môn phái ma tu mà tất cả bách tính đều hận đến tận xương.

Tông môn như vậy.

Chương 300. Tự bạo siêu cấp

Lý Hiên tuyệt đối sẽ không gia nhập, thậm chí đã điều động Huyết Phân Thân đi tiêu diệt.

Chỉ đáng tiếc thực lực trước kia của Huyết Phân Thân còn yếu, tác dụng rất nhỏ. Nhưng hiện tại đã khác rồi, nhiều Huyết Phân Thân như vậy nhất định có thể đem đến uy hiếp lớn cho Tà Linh tông.

Nghĩ đến đây.

Lý Hiên đắc ý cười, sau đó đi đến phòng luyện đan bắt đầu tiếp tục luyện đan.

Thập Vạn Đại Sơn.

Ở một chân núi nhỏ của dãy núi Tà Linh.

Huyết Phân Thân số hiệu 27 nắm thanh trường đao, khắp người đều là máu chiến đấu, chỉ huy người đá khổng lồ chiến đấu với hai tên ma tu Tà Linh Luyện Khí tầng bốn.

“Tốt, rất tốt. Chỉ là Luyện Khí tầng một cỏn con vậy mà chống lại được chúng ta lâu như vậy, có chút bản lĩnh. Đáng tiếc hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi.”

Một tên ma tu mũi củ tỏi hai tay vung hai thanh đao, như vũ bão điên cuồng chém về phía Huyết Phân Thân số hiệu 27.

Chỉ là.

Khi thanh song đao của hắn sáng lóa lên muốn chém vào cổ Huyết Phân Thân số hiệu 27.

Đột ngột, khí tức của Huyết Phân Thân đột nhiên tăng lên hai tầng, đạt đến Luyện Khí tầng ba, đồng thời cũng ngăn cản được thanh trường đao vung xuống.

“Vậy mà lại ẩn giấu thực lực, thảo nào dám giết người của núi Linh Sơn bọn ta, thì ra là cũng có chút bản lĩnh.”

Khi ma tu mũi củ tỏi rơi vào nghiêm túc, đồng thời ở nơi xa có tiếng hét nói.

“Lão Hống, mau qua đây giúp một tay. Tên tiểu tử này ẩn giấu thực lực, trước tiên hợp lực giết hắn mặc kệ những tên người đá đó.”

“Được.”

Sau một tiếng “được”, từ xa một tên nam tử huyết y mang theo sát khí lạnh lẽo xông đến chỗ Huyết Phân Thân số hiệu 27.

“Tiểu tử, ngươi cho rằng ẩn giấu thực lực là ngon à? Nói cho ngươi biết, hai người bọn ta tinh thông thuật hợp tác giết địch, trước mặt bọn ta ngươi nhất định phải chết!”

Ma tu mũi củ tỏi một lần nữa lộ ra nụ cười điên cuồng, hai tay cầm thanh trường kiếm một lần nữa xông lên giết.

Tuy nhiên, vào lúc này, khi ma tu mũi củ tỏi đang cười điên cuồng.

Khí tức của Huyết Phân Thân số hiệu 27 lại tăng lên, từ từ tăng đến Luyện Khí tầng sáu, thực lực trực tiếp nghiền áp ngược lại.

Một màn này, tình cảnh như vậy.

Trực tiếp làm ma tu mũi củ tỏi nhìn đến chết lặng, hắn đầu óc mơ hồ nhìn khí tức của Huyết Phân Thân.

Giây tiếp theo.

Hắn đột nhiên quỳ xuống nói: “Chúng ta nhận thua, chúng ta đồng ý nhận ngươi làm lão đại, mãi mãi đi theo ngươi.”

Phụt!

Một cái đầu người kèm theo một chút máu tươi lăn xuống.

Ánh mắt lạnh lùng của Huyết Phân Thân số hiệu 27 ném thanh trường đao, xoay đầu nhìn về hướng tên nam tử huyết y kia.

Giây tiếp theo.

Lôi Điện chui lên khỏi mặt đất, điện trong người Huyết Phân Thân số hiệu 27 chém về phía nam tử huyết y.

“Đừngggg!”

Nam tử huyết y kinh hãi gào lên một tiếng, con ngươi co lại như muốn chạy trốn.

Nhưng đã không kịp nữa rồi. Hắn vừa kêu lên một tiếng thì cảm thấy cổ đau, sau đó liền cảm thấy choáng váng, nhìn thấy thi thể không đầu của mình đang lăn lộn.

Thi thể ngã trên đất.

Đầu của nam tử huyết y lăn lộn trên đất một lúc, thấy hai mắt không còn chút tình cảm nào.

“Ngươi…lừa đảo!” nam tử huyết y nói thầm một câu, ý thức đã mất đi, chết không nhắm mắt.

Đến chết hắn cũng không hiểu, vì sao kẻ địch Luyện Khí tầng một trong nháy mắt lại biến thành Luyện Khí tầng sáu. Rõ ràng thực lực mạnh như vậy, tại sao còn chiến chiến đấu với bọn chúng lâu như thế.

Chuyện như thế này, y nam tử thế nào cũng nghĩ không thông, thế nào cũng không thể hiểu đây là vì sao.

“Ta không hề lừa đảo!”

Huyết Phân Thân số hiệu 27 hai mắt không có chút tình cảm nào nói một câu, sao đó thu dọn chiến lợi phẩm rất nhanh liền rời đi.

Chẳng bao lâu sau.

Một đám đệ tử Tà Linh tông đuổi đến nhìn thấy thi thể ngã trên mặt đất, sắc mặt bọn chúng trở nên khó coi.

“Tìm, đem kẻ địch tìm ra đây băm thành tám khúc.”

“Rõ!”

Tuân theo mệnh lệnh, các đệ tử Tà Linh tông như điên tìm kiếm khắp nơi, thông qua dấu vết tìm ra vị trí của kẻ địch.

Qua một khoảng thời gian tìm kiếm, bọn chúng cuối cùng cũng có phát hiện. Cuối cùng ở trong một sơn động chặn Huyết Phân Thân số hiệu 27.

“Giết hắn!”

Mười mấy tên đệ tử của Tà Linh tông phấn khích xông đến, nghĩ sau khi giết chết được đối phương liền có thể cầm lấy giải thưởng lớn, bọn chúng lập tức hưng phấn không thôi.

Nhưng điều làm cho bọn chúng bực tức đó là kẻ địch chạy về hướng sơn động, chiến đấu với bọn chúng như chơi trốn tìm, thỉnh thoảng lại đánh trả làm cho bọn chúng đau đầu không thôi.

Cuối cùng.

Đám sư huynh Luyện Khí tầng mười đuổi tới, đem theo mười

mấy người chặn Huyết Phân Thân thân mang trọng thương dưới đáy sơn động.

Ở tận cùng đáy sơn động sâu thẳm tối tăm, Huyết Phân Thân mất hết tất cả các con đường sống.

“Tiểu tử, không thể không nói ngươi rất có bản lĩnh, liên tục giết được mười mấy người bọn ta, ngươi rất mạnh, nhưng hôm nay ngươi nhất định phải chết.” dẫn đầu ma tu Luyện Khí tầng mười lạnh lùng nói.

“Thế sao, cho dù là chết, ta cũng phải mang theo các ngươi chết chung.” Huyết Phân Thân số hiệu 27 cười lạnh đáp lại một câu.

“Chỉ dựa vào ngươi, Luyện Khí tầng sáu nhỏ nhoi. Đợi đã, ngươi muốn làm cái gì!”

Con ngươi của ma tu co lại, không dám tin nhìn Huyết Phân Thân số hiệu 27 nhanh chóng dãn nở, cả người biến to nhanh như một quả khí cầu.

Điều quan trọng là sau khi cơ thể biến lớn dập dờn khí tức đáng sợ, khiến cho đám ma tu vô cùng lo sợ, kinh hãi không thôi.

“Rút lui, mau rút lui!” Có người kinh hãi hét.

Chương 301. Tự bạo siêu cấp (2)

Rầm rầm rầm!

Tiếng rầm rung trời vang vọng trong sơn động, Tự Bạo siêu cấp đáng sợ trong sơn động nhỏ hẹp phát ra uy lực đáng sợ.

Tiếng nổ lớn trực tiếp làm trấn động cả đá núi lăn xuống, đất trời rung chuyển. Thậm chí cả sơn động sụp đổ trong sự sợ hãi của đám người.

Làn khói đặc cuồn cuộn từ trong khe hở của núi tỏa ra, tràn lan ra khắp đất trời. Trong làn khói này phảng phất mang theo mùi máu tanh. Rõ ràng đám tu sĩ kia thương vong nặng nề.

…

Thanh Liên Tông.

Lý Hiên lặng lẽ đợi đan dược ra khỏi lò, khi nhận được hình ảnh Huyết Phân Thân xuyên về, hắn nheo mắt lại.

“Tự Bạo siêu cấp có uy lực còn lớn hơn so với trong tưởng tượng. Với thực lực như vậy, đủ để diệt sạch chín mươi phần trăm đệ tử của Tà Linh tông. Vậy thì hành động đi.”

Lý Hiên truyền mệnh lệnh cho các Huyết Phân Thân, bảo bọn chúng toàn lực tiêu diệt đệ tử Tà Linh tông, đem tông môn tà ác này xóa sổ đi.

“Tinh! Đệ tử A Ngốc của ngươi thành công đạt đến Luyện Khí tầng một, giải thưởng của ngươi: trận pháp sư nhị giai, trận pháp

phong ấn sư tam giai.”

“A Ngốc gần đây tốc độ tăng cấp quả là rất nhanh, cứ tiếp tục như vậy có chiều hướng vượt qua Thiên Mệnh Chi Tử.

Tần Nguyệt bọn họ lựa chọn con đường Trúc Cơ hoàn mỹ, e là phải cần thời gian dài mới có thể lên đến Trúc Cơ. Tặng thêm cho các nàng một mẻ linh tửu đi.”

Lý Hiên lấy ra ngọc phù liên lạc với Băng Huyên Nhi, bảo nàng đem một mẻ tặng thêm cho Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ, hi vọng bọn họ sớm ngày lên đến Trúc Cơ, nâng cao thực lực.

Làm xong hết những chuyện này.

Lý Hiên lại một lần nữa chìm trong bận rộn, trải qua quá trình luyện đan rườm rà, cuối cùng trong đan hương ngập tràn, hắn luyện chế ra một lò đan dược cực phẩm khác.

"Hoàn thành rồi."

Lý Hiên bỏ đan dược vào trong bình ngọc, tiếp đó ngồi tại phòng luyện đan bắt đầu tu hành.

Có Tình Tự Chi Thuỷ ở đây, luyện chế đan dược cực phẩm đối với hắn mà nói chẳng phải là chuyện khó khăn gì.

Đương nhiên, hắn không thể thể hiện ra điểm này, sau mỗi lần luyện chế xong xuôi hắn đều sẽ ngồi lại trong phòng luyện đan tu luyện thêm một khoảng thời gian.

Thậm chí vì che giấu bản thân, hắn đã bố trí rất nhiều trận pháp che chắn ở Thanh Liên Tông.

Những trận pháp này có khả năng hình thành vân khí lượn lờ trong tông môn, gây ảnh hưởng đến thần thức, khiến người ta không thể dò xét được.

Hiệu quả của loại trận pháp này rất tốt, nhưng cũng có hai nhược điểm, nhược điểm đầu tiên, cần duy trì mỗi ngày, vì thế Lý Hiên để đông đảo đệ tử Thanh Liên Tông giúp mình duy trì.

Điều này cũng dẫn đến việc Thanh Liên Tông vô cùng bận rộn, mọi người đều tích cực phối hợp, không phối hợp không được, ngay cả Kim Đan kỳ cũng ở ngoài cửa đợi Lý Hiên, đệ tử Thanh Liên Tông đã sớm bị dọa sợ rồi.

Hiện tại, toàn bộ Thanh Liên Tông không có ai là dám không nghe lời Lý Hiên, ngay cả Hồ Chấn trước đây không phục cũng giống như tay chó săn, giúp Lý Hiên xử lý đủ loại chuyện vặt.

Đi xa rồi, quay lại chuyện chính.

Nhược điểm thứ hai của trận pháp là dễ bị phá hỏng, chỉ cần Kim Đan kỳ muốn, phất tay là có thể phá huỷ rất nhiều trận pháp, nói chung là vô cùng mỏng manh.

May là những Kim Đan kỳ này có điều cần nhờ cậy Lý Hiên, mọi người đều rất nể mặt, không phá hoại trận pháp, đương nhiên cũng là do Tống lão.

Sau khi Tống lão xuất hiện, hắn đã giúp đỡ Lý Hiên không ít, cố ý hay vô tình trấn áp những cường giả Kim Đan kỳ kia, giúp Ký Hiên duy trì trật tự.

Đồng thời hắn cũng thân hòa với Lý Hiên, chưa từng lấy thân phận đè ép người khác, thể hiện việc coi trọng thiên phú của Lý Hiên một cách rõ nét, muốn tạo mối quan hệ tốt với hắn.

"Bên cạnh ta thiếu một hộ vệ mạnh mẽ, Tống lão không tệ, hắn tuy nghèo, nhưng đối ta không hề có ác ý, cảm xúc toả ra rất tích cực, là người được chọn thích hợp."

Lý Hiên âm thầm phân tích, suy tính xem dùng cách gì để thu phục tu sĩ Kim Đan kỳ đỉnh phong này.

...

Bên ngoài sơn môn của Thanh Liên Tông.

Trong rừng rậm cách đó hai mươi dặm.

Một lão giả mặc áo màu lam để chòm râu sơn dương, dẫn theo hai người thiếu niên một nam một nữ, bọn họ ngồi trên la bàn cực lớn bay về phía Thanh Liên Tông.

Lão giả này là lão tổ của Lam Y môn, tên gọi Hồ Phong, là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, thực lực bản thân vô cùng đáng kinh ngạc.

Lần này hắn ngàn dặm xa xôi đi tới Thanh Liên Tông là để lấy được đan dược tam giai cực phẩm, loại bỏ đan độc trong cơ thể.

Bởi vì đất nước hắn ở quá khép kín, tin tức tương đối tắc nghẽn, hắn không biết rõ đã có bao nhiêu tu sĩ Kim Đan kỳ tiến đến Thanh Liên Tông rồi.

Hắn tưởng rằng mình là Kim Đan kỳ duy nhất, cho nên cảm thấy chỉ cần mình đến được sơn môn là nhất định có thể lập tức lấy được đan dược.

"Thanh Liên Tông nhỏ bé, vậy mà lại có luyện đan sư luyện chế ra đan dược tam giai cực phẩm, thật khiến người ta kinh ngạc." Hồ Phong bình thản nói.

"Lão tổ nói phải, luyện đan sư tên Lý Hiên kia quả thực lợi hại, nhưng cho dù là hắn thì cũng không cách nào đánh đồng với ngài."

“Dù sao, ngài cũng là cường giả Kim Đan sơ kỳ." Thiếu nữ đứng trên la bàn vội vàng nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, thực lực của lão tổ ngài lớn mạnh cao cường, một Thanh Liên tông nhỏ bé chỉ cần nghe tới tên của ngươi, chắc chắn sẽ bị doạ phải ra cổng nghênh đón." Nam thiếu

niên cũng lên tiếng nịnh nọt.

Chương 302. Bị doạ chết khiếp

"Điều này là chắc chắn, danh hiệu Lam Y Nhân của lão tổ vang dội như vậy, ai dám bất kính với lão tổ?" Thiếu nữ tự hào ngẩng đầu.

"Đúng vậy, đúng vậy."

Đôi thiếu nam thiếu nữ này bàn luận sôi nổi, thỉnh thoảng lại tâng bốc khen ngợi.

...

Hồ Phong nghe được những lời này, trong lòng rất vui vẻ.

Con người hắn thích sĩ diện nhất, thích được người ta a dua nịnh hót, thích được người ta tung hô nghênh đón, tất nhiên cũng chờ mong cảnh tượng được nghênh đón.

Trong sự chờ mong như vậy.

Bọn họ cuối cùng đã đi tới bên dưới chân núi Thanh Liên Tông, kết quả một người ra đón cũng không thấy, điều này khiến Hồ Phong hơi lạnh mặt.

"Sư huynh, ngươi chưa thông báo cho Thanh Liên Tông là lão tổ của chúng ta sắp tới sao?" Người thiếu nữ nhìn thiếu niên kia.

"Thông báo rồi, kỳ lạ, tại sao không có ai ra nghênh đón vậy?" Thiếu niên cũng có phần mờ mịt.

"Đi, lên núi, trái lại ta muốn xem xem Thanh Liên Tông này là có ý gì."

Hồ Phong rất khó chịu, thần thức mạnh mẽ quét về phía Thanh Liên Tông, kết quả phát hiện trên núi bố trí rất nhiều trận pháp, vân khí lượn lờ, thần thức của hắn không thể thăm dò được tình hình trên núi.

"Làm ra một vài thủ đoạn đề phòng dò xét cỏn con, nực cười!"

Trong mắt Hồ Phong có sự bực dọc, trận pháp nhỏ như này chỉ cần dùng một chiêu là hắn đã có thể hủy diệt, hiển nhiên không để vào mắt.

Tâm trạng hắn không vui, dẫn hai người trẻ tuổi bay lên đỉnh núi Thanh Liên Tông.

Nhưng trong quá trình bay lên. hắn nhíu mày lại.

Bởi vì ở trên đường núi Thanh Liên Tông vân khí lượn lờ, hắn nhìn thấy rất nhiều tu sĩ đang xếp hàng chờ đợi.

Khí tức của những tu sĩ này, đa phần đều trong khoảng Luyện Khí kỳ tầng sáu tầng bảy, mấu chốt là càng lên trên núi, thực lực của tu sĩ càng mạnh.

Đợi tới được lưng chừng núi, hắn đã nhìn thấy các tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ đang chờ đợi.

"Kỳ lạ, Trúc Cơ kỳ tuy rằng không chẳng đáng là gì trong mắt ta, nhưng ở Thanh Liên Tông này cũng được xem như cấp bậc Chấp sự."

“Sao bọn họ sao lại đứng chờ ngoài sườn núi? Đến một người tiếp đãi cũng không có?"

Hồ Phong nghi vấn không hiểu, nghĩ mãi không ra tại sao những tu sĩ Trúc Cơ kỳ này không lên núi chờ.

Mang theo vô số nghi vấn, hắn tiếp tục tiến về phía trước, kết

quả càng đi lên phía trên núi, thực lực của các tu sĩ mà hắn nhìn thấy lại càng mạnh.

Từ Trúc Cơ trung kỳ đến Trúc Cơ hậu kỳ, lại đến Trúc Cơ đỉnh phong, những tu sĩ này đều lẳng lặng đứng ngoài sườn núi chờ đợi, cũng chẳng có ai gây chuyện, có vẻ vô cùng yên lành.

"Kỳ lạ!"

Hồ Phong càng ngày càng ngờ vực, thần thức lại một lần nữa quét về phía đỉnh núi lần nữa.

Tiếc là trận pháp quá nhiều, hoàn toàn không thể thăm dò được tình hình trên đỉnh núi, trái lại chỉ nhìn thấy một vài đệ tử Thanh Liên Tông đang duy trì trận pháp.

"Không cần biết vì nguyên nhân gì, Thanh Liên Tông nhỏ bé dám không nể mặt ta, hôm nay ta nhất định dạy cho bọn họ một bài học."

"Còn có Lý Hiên kia, cho dù là luyện đan sư thì sao? Dám không nể mặt ta, ta cũng cho hắn bài học."

Hồ Phong lạnh lùng nói, dự định sau khi lên núi sẽ tùy ý thả khí tức mạnh mẽ của mình ra, hung hăng đàn áp Thanh Liên Tông và Lý Hiên.

Hắn muốn để tất cả mọi người ở Thanh Liên Tông cảm nhận thử sự khủng bố của Kim Đan kỳ.

Với ý nghĩ như vậy.

Hồ Phong tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã tới được đỉnh núi.

Chỉ là vào lúc này.

Hồ Phong nhìn thấy, trên một tảng đá ở đỉnh núi, vậy mà lại

có một gã tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ lưng đeo Hắc Sắc Loan Đao đang ngồi.

"Là hắn! Hắc Sắc Loan Đao vậy mà cũng tới!" Sắc mặt của Hồ Phong trở nên nghiêm trọng trong nháy mắt.

Mặc dù cả hai người bọn họ đều là Kim Đan sơ kỳ, nhưng lực chiến của Hắc Sắc Loan Đao cực mạnh, đã từng đơn thương độc mã tiêu diệt sào huyệt của một yêu ma, chém chết kẻ đứng đầu sào huyệt, một trận thành danh.

Người tung hoành mạnh mẽ như vậy mà lại ngồi đợi chờ trên tảng đá lớn ấy, điều này khiến Hồ Phong trở nên cẩn thận hơn, thậm chí hắn còn thu khí thế trên người lại.

Với nghi vấn sắc nét.

Hồ Phong tiếp tục tiến lên phía trước, đợi sau khi đi xa mấy trăm thước, hắn lại thấy một vị tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, tu sĩ Kim Đan này đang ngồi trên đại thụ.

Vị tu sĩ này thoạt nhìn rất hiền hòa, mỉm cười với dáng vẻ nhã nhặn.

Nhưng sau khi Hồ Phong nhìn thấy vị tu sĩ này, hắn lập tức dừng bước, sắc mặt càng nghiêm nghị hơn.

"Tiếu Diện Hổ, kẻ này vậy mà cũng có mặt ở đây!"

Hồ Phong đặt tay trên vũ khí bên hông, căng cứng người phòng bị đối phương, thậm chí đi đường vòng, từ một bên khác đi lên trên.

"Lão tổ, người này là ai? Sao người lại nghiêm túc như vậy." Thiếu nữ ở phía sau hỏi.

"Hắn là Tiếu Diện Hổ, sức chiến đấu rất mạnh, thích nhất là

vừa cười vừa giết người, từng tiêu diệt một môn phái ma tu Kim Đan sơ kỳ, rất không dễ chọc." Hồ Phong nghiêm trọng nói.

"Mạnh như vậy sao?" Thiếu nữ kinh ngạc che miệng.

"Đúng vậy mạnh hơn ta một khoảng lớn, có điều hắn mạnh như vậy mà cũng ngồi đợi trên cây, điều này rất kỳ lạ." Hồ Phong nghĩ không thông, chỉ có thể tiếp tục tiến lên phía trước.

Nhưng sau khi đi thêm được một quãng, Hồ Phong dừng hẳn lại.

Bởi vì trên bàn trà nằm ngoài một cửa tiệm ở phía trước, ở đó có một vị tu sĩ Kim Đan trung kỳ, người này đang cầm chén uống trà, phơi nắng với dáng vẻ biếng nhác.

Chương 303. Hình ảnh tương lai máu tanh

Sau khi nhìn thấy tu sĩ Đại Nhĩ Đóa, Hồ Phong vội vàng đi tới, cung kính hành lễ nói: "Hồ Phong thuộc Lam Y môn, bái kiến Đại Nhĩ Đóa tiền bối."

"Ồ? Là ngươi à, ngươi cũng là tới xin đan dược sao?" Tu sĩ Đại Nhĩ Đóa mỉm cười nói.

"Đúng vậy, tiền bối, vãn bối khi còn trẻ đã dùng rất nhiều đan dược, dẫn đến đan độc tích tụ trong người, lần này đến là muốn xin Lý Hiên luyện chế một ít đan dược." Hồ Phong cung kính trả lời.

"Ngươi đến đúng rồi, trình độ luyện đan của Lý Hiên rất cao, hắn quả thực có thể giúp được ngươi, có điều..."

Tu sĩ Đại Nhĩ Đóa mỉm cười rồi nói tiếp:

"Nể mặt phụ thân ngươi, ta nhắc nhở ngươi một câu, đừng tiếp tục tiến về phía trước nữa, người ở phía trước đều mạnh hơn ta, với thực lực của ngươi, ngươi vẫn chưa đủ tư cách đứng ở đằng trước."

"Vâng!"

Sau khi nghe lời nhắc nhở của tiền bối Đại Nhĩ Đóa, Hồ Phong vội vàng gật đầu, trong lòng cũng sợ hãi, Kim Đam kỳ mạnh như vậy mà tại sao đều chờ đợi một cách có trật tự như thế.

Nhưng hắn không dám hỏi, chỉ có thể kính cẩn lễ phép hành lễ xong xuôi, chuẩn bị quay đầu vòng về.

Nhưng vào lúc xoay người, hắn nhân cơ hội từ xa nhìn về phía trước.

Sau đó hắn nhìn thấy.

Một tráng hán Kim Đan hậu kỳ đang ngồi trên mái nhà ăn gì đó, hàm răng sắc nhọn thoạt nhìn giống như hàm răng cá mập.

Nhìn răng cưa bén nhọn kia, trong lòng Hồ Phong hoảng sợ không thôi, nhanh chóng ngoan ngoãn rời khỏi nơi này, chạy đến đứng chờ ở chỗ một đống cỏ bên dưới chân núi.

Sự xuất hiện của hắn cũng khiến tu sĩ Trúc Cơ kỳ vội vã lùi lại phía sau, hàng ngũ những người xếp hàng dưới chân núi lại dài thêm.

"Lão tổ, người sao vậy?" Thiếu nữ hỏi.

"Các ngươi có từng nghe tới cái tên Tâm Hạ chưa?" Hồ Phong bỗng nhiên hỏi.

"Người đang nói tới kẻ điên hận yêu ma thấu xương, ăn thịt yêu ma, uống máu yêu ma, có biệt danh Răng Cưa đó sao?" Thiếu nữ kinh hoảng hỏi.

"Chính là hắn, người này xuất thân thấp kém, năm xưa quê hương gặp phải tập kích của yêu ma, chỉ có mình hắn còn sống, lúc đó hắn đã thề nợ máu phải trả bằng máu."

"Về sau hắn liều mạng tìm kiếm tài nguyên, hàng năm phiêu bạt trên bờ vực cái chết, cuối cùng phát triển đến Kim Đan hậu kỳ, trở thành bá chủ một phương, trấn áp yêu ma một phương."

"Do giết quá nhiều yêu ma, hắn cũng trở thành cường giả loài người mà yêu ma cực kỳ căm thù, nhiều lần ám sát hắn, nhưng hắn vẫn sống tốt như cũ."

“Mà cường giả như thế ấy đang ở trên mái nhà bên kia, đợi Lý Hiên luyện chế đan dược một cách nghiêm túc." Hồ Phong nghiêm nghị nói.

"Hóa ra là như vậy! Lý Hiên mà có thể trấn áp được cường giả như thế? Phải chăng Lý Hiên kia có bản lĩnh rất lớn? Hay là bối cảnh thông thiên?" Thiếu nữ một lần nữa kinh ngạc nói.

"Không rõ, nhưng không cần biết ra sao, chúng ta vẫn nên thành thật chút, mỗi Kim Đan kỳ ở chỗ này đều mạnh hơn ta, bọn họ đều quy củ, tốt hơn hết ta vẫn không nên gây chuyện thì hơn."

Hồ Phong hoàn toàn hoảng sợ, cũng không có ý nghĩ kiếm chuyện nữa, chỉ muốn yên ổn trao đổi được đan dược, còn muốn tạo quan hệ tốt với Lý Hiên.

Cũng trong khoảng thời gian này.

Ngay trong khi bọn họ đang trò chuyện.

Vài tu sĩ từ dưới chân núi bay lên, dẫn đầu là tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong, hơn nữa còn tùy ý toả khí thế, thái độ ngang ngược bừa bãi.

Thậm chí còn có thể nghe được cuộc nói chuyện của những tu sĩ này, nói gì mà muốn chèn ép Thanh Liên Tông bằng bối cảnh, muốn dạy cho Thanh Liên Tông một bài học, cho Thanh Liên Tông biết thế nào là lễ độ.

"Cút xuống dưới kia đi!"

Hồ Phong phất tay đánh đám người này xuống núi lăn xuống núi, lạnh lùng nói.

"Đến lão tử cũng đứng ở đây đợi, đám phế vật các ngươi còn dám vượt lên ta, thật là không biết sống chết."

Hồ Phong liếc nhìn mấy kẻ đó bằng ánh mắt khinh bỉ, trong lòng cảm thán, những người này thật sự không có não, chẳng khác nào đồ bỏ.

Mà không hề nghĩ.

Hành vi của Hồ Phong hắn lúc nãy cũng không khác gì những người này, chỉ có điều vận khí hắn tốt, có tiền bối Đại Nhĩ Đóa chỉ điểm.

Bằng không, nếu hắn vẫn tiếp tục tiến lên phía trước, hậu quả e rằng sẽ thê thảm hơn.

Đương nhiên, chính bản thân hắn không nhìn ra điểm này, chỉ biết khinh thường người khác.

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài thành công Trúc Cơ hoàn mỹ, đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ, thưởng cho ngài thiên phú vô cùng trân quý: Thăm Dò Tương Lai.'

Thanh Liên Tông.

Trong phòng luyện đan.

Lý Hiên đang ngồi tu hành đột ngột mở mắt ra, trong mắt loé lên kinh ngạc.

"Nhanh như vậy đã lên Trúc Cơ rồi, thật nhanh, không hổ là thiên mệnh chi tử."

Lý Hiên cảm thấy vui thay cho Tần Nguyệt, sau khi đạt đến Trúc Cơ kỳ, nàng cũng có thể sinh tồn một cách dễ dàng hơn trên thế giới này, Lý Hiên cũng càng yên tâm hơn.

Tâm trạng của Lý Hiên trở nên tốt hơn, bấm mở năng lực mới vừa nhận được ra, Thăm Dò Tương Lai.

'Thăm Dò Tương Lai: Tiêu hao linh hồn lực và thọ mệnh, ngẫu

nhiên kiểm tra một phần tương lai của mình.'

'Chú ý 1: Trong quá trình thăm dò sẽ gây ra tổn thương đối với cơ thể, thăm dò càng lâu tổn thương càng lớn.'

'Chú ý 2: Tương lai biến hoá không ngừng, mỗi một lựa chọn đều sẽ ảnh hưởng tới tương lai, xin hãy sử dụng năng lực một cách cẩn trọng.'

"Tiêu hao linh hồn lực và thọ mệnh sao, hình như tiêu hao hơi lớn, cũng phải, năng lực liên quan đến thời gian đều rất không đơn giản, luôn cần trả giá chút gì đó."

Chương 304. Hình ảnh tương lai máu tanh (2)

Lý Hiên quan sát năng lực Thăm Dò Tương Lai này, yên lặng một hồi lâu, vẫn quyết định sử dụng thử.

Hắn muốn tìm hiểu tương lai một chút, xem xem mình có vượt qua thời kỳ đại huỷ diệt hay không, người nhà của mình có còn sống hay không.

Còn có cả tình hình của Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, Băng Huyên Nhi, hắn cũng muốn tìm hiểu chút.

"Thử một lần xem nào, chỉ xem mấy giây rồi lập tức ngừng sử dụng năng lực này, như vậy tổn thương đối với ta có lẽ sẽ rất thấp."

Lý Hiên thử sử dụng Thăm Dò Tương Lai, trong chốc lát, đôi mắt hắn loé lên, ánh sáng thần bí toát ra từ trong con ngươi, hiện ra một hình ảnh đẫm máu.

Hình ảnh đó mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không nhìn rõ.

Thứ có thể nhìn thấy chỉ có cánh tay phải đứt lìa của Lý Hiên, phụ mẫu ngã trên vũng máu, Hàn Băng Cự Hổ bị chặt đầu.

Cả hình ảnh Lôi Điện Kim Điêu bị xé nát, hươu sao nhỏ chỉ còn lại một nửa cơ thể và một con quỷ dị hắc thỏ khổng lồ.

Cảnh tượng như vậy, hình ảnh đẫm máu như vậy.

Chúng ngay lập tức kích thích cảm xúc của Lý Hiên, hai mắt hắn đỏ ngầu tiếp tục dò xét tương lai, nỗ lực tra xem nguyên nhân

của tất cả chuyện này.

Rất nhanh.

Hắn nhắm hai mắt lại, sắc mặt trở nên trắng bệch, cơ thể run rẩy kịch liệt, máu tươi chầm chậm chảy xuống từ trong tai trái của hắn, nhuộm đỏ da thịt và bộ quần áo thanh liên của hắn.

Khí tức của hắn trở nên uể oải suy sụp, thọ mệnh tiêu hao dữ dội, thậm chí thời đã gian trôi qua một phút mà hắn vẫn tiếp tục thăm dò tương lai, vẫn như cũ không mở mắt ra.

...

Một bên khác.

Nước Tây Phong phía tây nước Đại Hạ, trong một sơn động cực lớn nào đó nằm bên dưới mặt đất.

Hoạt tử nhân và người thịt bướu khổng lồ đông như mắc cửi đứng trong sơn động, phát ra khí tức tàn bạo máu tanh, tại trung tâm của những quái vật này là một tế đàn cực lớn.

Xung quanh tế đàn rất nhiều con thỏ đang đứng, mỗi một con đều cơ bắp cuồn cuộn, hai mắt màu đỏ, cho người ta cảm giác vô cùng cuồng bạo.

Mà hình dáng của bọn chúng cũng đủ kiểu đủ loại, có con mọc ra đôi cánh, có con mọc ra bốn cái chân, có con có thêm hai cánh tay, hình dạng cực kỳ quỷ dị.

Ở ngay trung tâm của tế đàn.

Một con thỏ đen có kích thước bằng xe bọc thép đang lẳng lặng nằm sấp, trên lưng mọc ra đôi tay cực lớn có hoa văn quỷ dị.

Lúc này.

Thỏ đen đang nhắm hai mắt, nó đang nói chuyện với một nhóm quỷ dị ở trong không gian đặc thù thông qua một luồng khí đen.

"Hắc Thỏ, ngươi dự định khi nào thì ra tay? Vì khiến ngươi trở nên mạnh mẽ hơn, chủ thượng đã ban tặng một bảo vật." Hư ảnh hình rồng ngồi trên chủ toạ hỏi.

"Đợi thêm một tháng nữa, một tháng sau ta sẽ lột xác, đến lúc đó ngay cả Văn Tự Thần Bí cũng giết không được ta, tất nhiên ta cũng sẽ phá hủy nước Đại Hạ một cách dễ dàng."

Hắc Thỏ mọc hai cánh tay sau lưng lạnh lùng nói, cái miệng mở ra khép vào, hình như đang nhấm nuốt gì đó, dường như có tóc mơ hồ lộ ra từ miệng nó.

"Cũng được, đúng lúc người đội đấu lại đã rời khỏi nước Đại Hạ, đây là cơ hội tốt." Hư ảnh hình hổ gật đầu.

"Cho dù người đội đấu lại không rời đi cũng không sao, có bảo vật đó ở đây, người đội đấu lại cũng ngăn không nổi, đó chính là..." Hư ảnh hình chó nhìn hư ảnh hình thỏ một cách hâm mộ.

"Thật vậy, đồ tốt như vậy tại sao lại không cho ta!" Hư ảnh hình rắn lè lè lưỡi, thể hiện sự táo bạo gắt gỏng vô cùng.

"Được rồi, chuyện này cứ như vậy, Dã Kê, ngươi hỗ trợ Hắc Thỏ chiếm lấy nước Đại Hạ." Hư ảnh hình hổ lên tiếng, liếc nhìn hư ảnh con gà rừng trong góc.

"Được."

Bóng đen của con gà rừng trong góc gật đầu, có xúc tu vặn vẹo uốn tới uốn lui trong không trung một cách mơ hồ.

"Cứ như vậy đi, một tháng sau tiêu diệt nước Đại Hạ, dùng thi thể của bọn chúng xây dựng vùng đất hiến tế, triệu hồi chủ

thượng đại nhân, tan họp."

"Vâng!"

Phía sau giọng nói của hư ảnh hình rồng, phần đông hư ảnh cũng đều biến mất.

...

Trong sơn động ẩn nấp.

Trên tế đàn to lớn vô cùng, Hắc Thỏ mở mắt ra, từng vòng xoáy cuộn tròn trong mắt nó.

"Đều đang đố kỵ ta nhận được bảo vật sao, nực cười. Ta có thể có được bảo vật là vì chỗ này của ta cách nơi đó gần nhất, khả năng chiến đấu ngang nhau, phòng ngự của ta đủ mạnh, che đấu đủ mạnh, công kích đủ mạnh, tốc độ đủ nhanh, thuộc hạ đủ nhiều, hơn nữa, ta là trụ cột quan trọng trong việc triệu hồi chủ thượng, không đưa bảo vật cho ta thì cho ai?"

"Rắn tuy mạnh hơn ta, nhưng tốc độ của ngươi quá chậm, lại ở xa, cộng thêm không am hiểu triệu hồi chủ thượng, sao có thể cho ngươi?

"Còn về Chuột, tuy ẩn nấp của ngươi đủ mạnh, thuộc hạ cũng nhiều, nhưng cho dù có được bảo vật thì khả năng phòng ngự của ngươi cũng chống đỡ không nổi công kích của Văn Tự Thần Bí, đưa cho ngươi có tác dụng gì?"

Hắc Thỏ lạnh lùng cười, nghĩ tới chuyện một tháng sau khả năng phòng ngự của mình sẽ đạt đến cực hạn, đủ mạnh để chống lại công kích của Văn Tự Thần Bí, nó phấn khích khôn nguôi.

"Hiện tại khả năng phòng ngự của ta vẫn rất yếu, đụng phải Văn Tự Thần Bí thì chỉ có đường chết, ta cần phải ẩn nấp cho kỹ, may mắn năng lực ẩn nấp của ta chỉ xếp sau Chuột, không có ai có

thể phát hiện ta.”

“Đợi đó mà xem, một tháng sau, khi sức phòng ngự của ta đạt đến cực hạn, ta nhất định phải giết sạch nước Đại Hạ, ha ha ha ha."

Chương 305. Kim Đan kỳ xem không hiểu trận pháp của Lý Hiên

Hắc Thỏ điên cuồng cười lớn, cơ thể dần dần nứt ra, từng đám từng đám thỏ đủ hình dáng lăn ra ngoài.

Cùng với việc chế tạo hàng loạt của nó, ngày càng nhiều quỷ dị Thỏ, đang tìm tới đại quân thỏ.

Dựa theo xu thế như này, một tháng sau sẽ có đại quân thỏ nhiều vô hạn quét ngang nước Đại Hạ.

Thanh Liên Tông.

Cửa hàng linh bảo Lý thị.

Tống lão tóc bạc ngồi trên ghế gỗ, đôi chân thoải mái đong đưa, chờ Lý Hiên luyện chế thành công đan dược cực phẩm.

Có điều. lúc này.

Ngọc phù truyền tin của hắn sáng lên, Tống lão giơ tay ra điểm vào ngọc phù, rất nhanh đã có tin tức truyền tới.

"Hả?"

Sắc mặt Tống lão thay đổi, biểu cảm hoàn toàn biến thành nghiêm nghị, sau khi tiến hành một cuộc trao đổi thông qua ngọc phù truyền tin, lông mày càng nhíu chặt hơn.

"Thỏ và Gà trong mười hai con giáp quỷ dị vậy mà lại đi đến

nước Đại Hạ, Thỏ là khó chơi nhất, năng lực ẩn nấp cực mạnh, hoàn toàn giết không được."

"Năng lực ẩn nấp của Gà tuy kém nhất, nhưng nó vẫn sở hữu năng lực ẩn nấp mạnh mẽ của quỷ dị, muốn tìm thấy nó vô cùng khó khăn."

"Trừ khi có vị trí cụ thể của Gà, ta hợp tác với mười vị tu sĩ Kim Đan kỳ mới có thể triệt để chém chết nó."

"Mà nếu như là Thỏ, cho dù có vị trí cụ thể của nó thì chúng ta cũng giết không được nó."

"Hiệu quả ẩn nấp của nó quá mạnh, vừa đánh hơi thấy nguy hiểm là sẽ lập tức lẩn trốn trong tích tắc, giống như Bạch Dương trong mỏ quặng Bạch Vân, từ đầu đến cuối vẫn luôn ẩn nấp không tìm thấy tung tích, rất phiền toái."

Tống lão cau mày tính xem lúc này nên làm thế nào, hai con quỷ dị này đến nước Đại Hạ nhất định là có âm mưu gì đó, Tống lão rất lo hai con quỷ dị này sẽ khiến thiên hạ loạn lạc.

"Buộc phải nghĩ cách diệt trừ hoặc đuổi bọn chúng đi, nhưng bọn chúng sở hữu năng lực ẩn nấp quỷ dị, nhất là Thỏ, chúng ta hoàn toàn giết không được, lúc này nên làm thế nào đây?"

Tuổi tác của Tống lão cũng đã một bó như vậy, cảm thấy sự việc vô cùng nan giải, thậm chí còn tính đến việc nhờ Nguyên Anh kỳ đến hỗ trợ.

Nhưng nhớ tới cuộc đại chiến của Nguyên Anh kỳ ở ngoại vực, gặp phải đủ loại kẻ địch còn khó đối phó hơn gấp trăm lần, vốn không có thời gian tới đây, Tống lão chỉ đành lắc đầu.

"Thực sự không được chỉ có thể tìm từng tấc từng tấc, Thập Vạn Đại Sơn ít người lui tới, thích hợp ẩn nấp nhất, biết đâu hai con quỷ dị này lại ẩn nấp trong Thập Vạn Đại Sơn."

Tống lão nói thầm, dự định đợi sau khi Lý Hiên luyện chế đan dược hoàn tất thì hắn sẽ lên đường tiến đến Thập Vạn Đại Sơn, tìm kiếm hai con quỷ dị này.

Trong phòng luyện đan.

Lý Hiên mở mắt ra, cả người lộ ra vẻ uể oải yếu ớt, thậm chí cơ thể cũng hơi lung lay.

Chỉ có điều, trong mắt hắn chứa đầy tơ máu, và cả sát ý tràn ngập.

"Thỏ Đen và Dã Kê trong mười hai con giáp quỷ dị, được lắm, dám giết người nhà của ta, ta sẽ khiến các ngươi chết không chỗ chôn!"

Giọng nói của Lý Hiên lạnh lùng băng giá, hiếm khi hắn thật sự tức giận, thậm chí hắn còn định tự mình đi tới địa điểm quỷ dị ẩn nấp, giết chết quỷ dị.

"Văn Tự Thần Bí chỉ có thể dùng hai lần nữa, cần phải giữ lại một lần làm át chủ bài, dựa theo cảnh tượng trong tương lai, đám người Tống lão hợp lực lại là có thể chém chết con quỷ dị Dã Kê kia."

"Nhưng con Hắc Thỏ đó, bọn họ căn bản không thể xử lý, hơn nữa một tháng sau quỷ dị sẽ chính thức xâm lấn, như vậy..."

Lý Hiên nhìn Văn Tự Thần Bí trong lòng bàn tay, trong lòng hạ mệnh lệnh cho Huyết Phân Thân, sắp xếp bọn chúng tiến đến khu vực Hắc Thỏ đang ẩn nấp, sau đó lại khắc thêm nhiều trận bàn tam giai.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này.

Lý Hiên lau sạch máu tươi trên tai, cố chống đỡ cơ thể cầm đan dược lên, bước từng bước ra bên ngoài.

"Lý Hiên, ngươi làm sao thế? Trạng thái cơ thể lại kém như vậy!"

Tống lão đang ngồi trong phòng khách suy nghĩ, khi nhìn thấy sắc mặt Lý Hiên trắng bệch, tinh thần uể oải, Tống lão cực kỳ kinh ngạc.

"Không sao, chỉ là tiêu hao hơi quá nhiều, đưa ngươi đan dược này, hoàn thành rồi đây." Lý Hiên ném bình ngọc sang.

"Đa tạ!"

Tống lão nhìn Lý Hiên mặt cắt không còn giọt máu, lại nhìn bình ngọc trong tay, Tống lão thở dài một hơi.

Hắn biết rõ đan dược cực phẩm khó luyện chế biết bao nhiêu, người bình thường cả đời có lẽ chỉ có thể luyện ra vài viên đan dược.

Lý Hiên tuổi còn trẻ đã có thể luyện chế đan dược cực phẩm, điều này rất phi phàm, Tống lão thực sự rất kinh ngạc, nhưng bây giờ xem ra.

Rõ ràng là hắn đã dùng loại cấm thuật tiêu hao cực lớn nào đó, nhờ đó mới có thể hoàn thành luyện chế.

Cấm thuật như vậy, tuyệt đối không thể sử dụng liên tiếp, sẽ tạo ra tổn thương rất lớn cho chính mình, nhưng mà bây giờ, Lý Hiên hiển nhiên đã liên tục sử dụng.

Nghĩ tới Lý Hiên là vì luyện chế đan dược cho lão già hắn đây, Tống lão hơi cảm động, giọng điệu nghiêm túc nói: "Cảm tạ!"

"Không có gì, Tống lão, ngươi biết mười hai con giáp quỷ dị không?" Lý Hiên bỗng hỏi.

"Ồ? Ngươi thế mà cũng biết mười hai con giáp quỷ dị, tin tức

này bình thường chỉ có Kim Đan kỳ mới biết." Tống lão thoáng kinh ngạc.

"Tống lão, ta nhận được tin tức, Dã Kê, một quỷ dị trong mười hai con giáp, đã xuất hiện tại nước Đại Hạ." Lý Hiên nghiêm túc nói, không hề đề cập tới Hắc Thỏ, bởi vì Tống lão không giết nổi nó.

Chương 306. Kim Đan kỳ xem không hiểu trận pháp của Lý Hiên (2)

"Đến tin tức này mà ngươi cũng biết, mạng lưới tình báo của ngươi rất mạnh đấy."

Lần này, Tống lão thật sự có hơi kinh ngạc, ngay cả hắn thì cũng mới vừa biết tin tức này, kết quả Lý Hiên cũng nhắc đến nó, chuyện này thật khiến người ta bất ngờ.

"Ta quả thực có một vài mạng lưới tình báo, ví dụ như ta biết vị trí Dã Kê ẩn nấp." Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Ngươi nói cái gì?"

Tống lão tức khắc nghiêm nghị nói, gắt gao nhìn Lý Hiên nói: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn, nó đang ở trong lòng đất bên dưới rừng rậm Lục Nha phía nam nước Đại Hạ!" Lý Hiên lấy một tấm bản đồ ra, trực tiếp chỉ ra địa điểm.

"Chuyện… Là thật sao?" Tống lão không dám tin.

"Vô cùng chính xác, ngươi cảm thấy ta sẽ lấy loại chuyện này ra đùa với một Kim Đan đỉnh phong sao? Ta mà rảnh như vậy không bằng đi luyện đan còn hơn." Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Được, ta tự mình đến kiểm tra, nếu như Dã Kê thật sự ở rừng rậm Lục Nha, ta sẽ đích thân báo chiến công của ngươi lên trên, xin phần thưởng hậu hĩnh cho ngươi!" Tống lão nghiêm túc nói.

"Không cần bẩm báo chiến công lên, ta vẫn thích cuộc sống yên tĩnh hơn, hiện tại đã đủ thu hút sự chú ý rồi, ta không muốn rêu rao hơn nữa."

"Có điều, phần thưởng có thể cho ta, quả tiến hoá và quả dung hợp ta đều muốn." Lý Hiên nói.

"Được, ta đi thăm dò trước." Tống lão gật gật đầu, chuẩn bị rời đi.

"Đợi một chút, ta vẽ vị trí cụ thể cho ngươi. Còn một chuyện, Dã Kê dẫn đầu đội ngũ mấy chục vạn thuộc hạ, thuộc hạ của nó tách ra ẩn nấp ở mười hai khu vực khác nhau trong rừng rậm Lục Nha."

Lý Hiên nhanh chóng lấy giấy trắng ra viết viết vẽ vẽ, là linh hoạ sư nhị giai, hắn dễ dàng phác thảo ra một bức vẽ, thậm chí đến phong cảnh rừng rậm Lục Nha cũng vẽ giống y như thật.

Tống lão nhìn bức hoạ toát ra linh khí này, nhìn cảnh vật sống động như thật kia, hắn ngây ra một lúc, trong lòng nhịn không được lẩm bẩm nói.

"Tiểu tử này vậy mà còn là linh hoạ sư, xem ra trình độ thấp nhất cũng là nhị giai, thật đa tài đa nghệ."

Lý Hiên không hề biết lời nói thầm trong lòng Tống lão, sau khi hắn vẽ xong thì đưa bức hoạ cho Tống lão, rồi lại lấy bốn mươi tám trận bàn từ trong túi Càn Khôn ra.

"Tống lão, bố trí ổn thoả bốn mươi tám trận bàn này trước lúc ngươi ra tay, trừ Dã Kê mạnh nhất ra, đám quỷ dị còn lại chắc chắn không trốn thoát được, chỉ có thể mặc các ngươi xâu xé."

"Những trận bàn này ta đã khắc xong rồi, chỉ cần đặt trận bàn trên mặt đất khởi động dựa theo chỉ thị là được, rất đơn giản." Sau khi nói qua một chút, Lý Hiên đưa trận bàn cho Tống lão.

"Cái này… Ngươi..."

Tống lão nhìn đống trận bàn này, bỗng nhiên phát hiện mạng lưới tình báo của Lý Hiên rất lợi hại, hắn biết thông tin của Dã Kê trước mình, nếu không thì không thể khắc xong cả trận bàn như vậy.

Mấu chốt là những trận bàn này dường như là trận bàn tam giai, bên trong còn có cả hoa văn phong ấn tam giai, đây hình như là trận bàn kết hợp của trận pháp và phong ấn, vô cùng phức tạp.

Cảnh tượng như thế này càng làm Tống lão kinh ngạc, hắn nhịn không được nói: "Những trận bàn này là do chính ngươi vẽ?"

"Phải, thời gian gấp gáp, cấp bậc trận pháp được khắc không cao lắm, có điều thế cũng đủ rồi, chỉ cần cẩn thận Dã Kê là được." Lý Hiên nói.

"Cái này mà còn thấp?"

Tống lão gãi gãi đầu, cảm thấy Lý Hiên hơi kinh khủng, biết quá nhiều thứ, ngay cả lão già hắn đây cũng không sánh bằng Lý Hiên.

Nghĩ đến chuyện Lý Hiên mới mười bảy mười tám tuổi, còn trẻ như vậy mà đã tinh thông nhiều tài nghệ đến như thế, trong lòng Tống lão thầm nói.

"Mẹ ơi, tiểu tử bây giờ đều kinh khủng như vậy sao? Thể kết hợp của trận pháp tam giai và phong ấn tam giai cũng vẽ ra được, vậy mà nói cấp thấp! Mẹ nó ta xem cũng không hiểu."

Tống lão rất bất đắc dĩ, vô hình trung đã bị Lý Hiên đả kích một lần, nhưng lại không cách nào thể hiện ra.

May là có quỷ dị cần xử lý, Tống lão không kịp muộn phiền, hắn hít sâu một hơi: "Được, ta biết rồi, đa tạ!"

Tống lão cầm trận bàn và bản đồ rừng rậm Lục Nha rời khỏi, sau khi ra ngoài thì chiêu mộ hết Kim Đan kỳ đang xếp hàng ở Thanh Liên Tông, dẫn theo toàn bộ không sót một người.

Thậm chí Tống lão còn liên lạc với vị Kim Đan kỳ nọ của Tam Kiếm Tông, hợp thành tiểu đội Kim Đan kỳ, nhanh chóng tiến đến rừng rậm Lục Nha.

Sau khi bọn họ đi.

Trúc Cơ kỳ xếp hàng hoàn toàn không dám lên phía trước, vẫn như cũ đứng tại chỗ chờ đợi.

Cũng hết cách, Kim Đan kỳ quá mạnh, bọn họ không chọc nổi, cho dù người đã rời khỏi thì bọn hắn cũng không dám tiến lên.

Phòng luyện đan.

Lý Hiên mở trận pháp ra, ngồi xếp bằng, thực hiện Linh Hồn Giáng Lân lên người Huyết Phân Thân số hiệu 5, sau đó nhìn về nước Tây Phong phía tây nước Đại Hạ bằng ánh mắt sáng quắc.

"Nếu Kim Đan kỳ đã giết không được ngươi, vậy thì sẽ do đích thân ta giải quyết ngươi!"

Lý Hiên nói xong, lấy pháp khí hồ lô màu tím Huyết Phân Thân mang theo ra, cưỡi hồ lô hướng về phía nước Tây Phong.

Một bên khác.

Tống lão dẫn theo mấy vị Kim Đan kỳ cấp tốc phi hành, rất nhanh đã đến được phụ cận Tam Kiếm Tông, tập hợp với Thái thượng trưởng lão của Tam Kiếm Tông, cùng nhau đi tới rừng rậm Lục Nha.

"Tống lão, ngươi chắc chắn quỷ dị Dã Kê thật sự đang ở rừng rậm Lục Nha sao?"

Thái Thượng trưởng lão của Tam Kiếm Tông là một lão thái thái mập, thực lực là Kim Đan hậu kỳ, nói chuyện với Tống lão rất tuỳ ý, hiển nhiên giao tình rất sâu.

"Chắc chắn!"

Chương 307. Cao nhân chỉ điểm

Tống lão gật gật đầu, tuy rằng hắn chưa tới rừng rậm Lục Nha kiểm tra, nhưng có bản đồ cặn kẽ như vậy, còn có trận bàn tam giai Lý Hiên bỏ công khắc, cùng với thân phân luyện đan sư của Lý Hiên.

Mấy thứ này đã đủ để chứng minh lời Lý Hiên nói không ngoa, cho nên hắn quả quyết gật đầu.

"Không nghĩ tới tin tức của ngươi linh thông như vậy, đến cả địa điểm cũng biết." Lão thái thái mập kinh ngạc nhìn Tống lão.

"Khụ khụ, vận khí tương đối tốt, đúng lúc phát hiện."

Tống lão ho khan hai tiếng không dám kể công, chẳng qua được lão thái thái mập tán thưởng, hắn vẫn rất vui.

Bọn họ tiếp tục lên đường trong tâm trạng như thế, rất nhanh đã tới phụ cận rừng rậm Lục Nha, lợi dụng thần thức mạnh mẽ, bắt đầu rà soát rừng rậm Lục Nha bao la.

Thậm chí có người còn thâm nhập vào lòng đất, tìm từng tấc từng tấc địa điểm ẩn nấp của quỷ dị.

Có điều bọn quỷ dị ẩn nấp quá kỹ, dù Kim Đan kỳ đi sâu vào lòng đất rà soát thì vẫn tạm thời không phát hiện ra vị trí của quỷ dị.

Lúc này có người lên tiếng, người này không phải ai xa lạ, hắn là kẻ điên có răng cưa thích ăn yêu ma.

"Ta cảm nhận được khí tức của quỷ dị!" Kẻ điên có răng cưa mở cái miệng lớn ra, để lộ hàm răng dữ tợn như cá mập.

Nghe thấy những lời hắn nói.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía răng cưa, thấy sát khí nồng đậm trong mắt hắn, tất cả lập tức trở nên nghiêm túc.

Răng cưa nhiều năm ăn yêu ma, mặc dù trở nên xấu xí đến mức không còn giống một con người, nhưng hắn cũng có được một chút năng lực cảm ứng yêu ma tương ứng, có thể dễ dàng phát hiện ra quỷ dị.

Lúc này thấy răng cưa nói thế, vậy chắc chắn là hắn đã phát hiện ra điều gì đó.

“Đi theo ta!”

Tống lão nhanh chóng đi về phía tây bắc, cuối cùng dừng lại trước một vùng lùm cỏ rậm rạp khổng lồ.

"Ta đã cảm nhận được, khí tức quỷ dị ở đây mãnh liệt hơn, bọn chúng ở ngay dưới đất." Răng cưa lập tức lên tiếng, nhìn Tống lão bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Thần thức của bọn họ không thể thâm nhập vào quá sâu trong lòng đất, việc tìm kiếm rất phiền phức, răng cưa cảm nhận ra là nhờ vào năng lực đặc thù mơ hồ, nhưng hắn hoàn toàn không xác định được vị trí cụ thể nhanh như vậy.

Nhưng Tống lão lại dễ dàng xác định được vị trí, trực tiếp đứng ngay phía trên địa điểm có quỷ dị, điều này làm răng cưa hơi kinh ngạc.

"Tống lão tiền bối quả nhiên siêu phàm, có thể xác định vị trí trung tâm của quỷ dị một cách dễ dàng như vậy." Răng cưa trịnh trọng nói.

Tiếp sau lời của hắn, mấy vị Kim Đan kỳ đều nhìn Tống lão bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc, trong lòng than thở Kim Đan đỉnh phong đúng là Kim Đan đỉnh phong, thậm chí có được năng lực thăm dò mạnh như vậy.

Có điều.

Lão thái thái mập lại hơi nghi ngờ, nàng hỏi: "Tống lão, mấy năm không gặp, ngươi đã trở nên lợi hại như vậy sao?"

"Khụ khụ, vận khí tốt, vận khí tốt."

Tống lão khụ hai tiếng, những thứ này đều dựa vào căn cứ vào bản đồ của Lý Hiên mà tìm ra, nhưng hắn không thể bán đứng Lý Hiên, chỉ đành ho khan che giấu.

"Đây không phải là vận khí tốt, ngươi đi thẳng tới chỗ này, rõ ràng biết từ trước, thật là tiến bộ triển khá nhiều." Lão thái thái mập bất ngờ nhìn Tống lão.

"Khà khà khà."

Tống lão tiếp tục mỉm cười che giấu, sau đó nói lảng sang chuyện khác: "Được rồi, chúng ta xử lý quỷ dị trước đi."

Tống lão nói xong, cho tay vào túi Càn Khôn, định lấy trận bàn ra bố trí.

Lúc này.

Hắc Sắc Loan Đao trong đội ngũ đứng ra, hắn chầm chậm gương loan đao lên, sát khí nồng đậm bắt đầu ầm ầm tràn khắp khu vực này.

"Tiếp theo đây, để ta chém mặt đất nứt ra, tìm hang ổ của quỷ dị." Hắc Sắc Loan Đao nói, chuẩn bị ra tay.

"Đợi đã, trước tiên đừng vội động thủ, bao vây bọn chúng

trước, đề phòng bọn chúng trốn thoát làm hại bách tính xung quanh."

Tống lão vội vàng ngăn lại, lấy bốn mươi tám trận bàn từ trong túi Càn Khôn ra.

"Ồ? Đến trận bàn mà ngươi cũng chuẩn bị!"

Lão thái thái mập càng thêm kinh ngạc nhìn Tống lão, không tin nổi Tống lão lại chuẩn bị đầy đủ như vậy, chuyện này rõ ràng không phù hợp với phong cách hành sự của Tống lão.

"Chờ đã, đây là thể kết hợp của trận pháp tam giai và phong ấn tam giai, cách thức khắc rất phức tạp, cái này hình như là vừa mới vẽ, thời gian chắc chắn chưa tới một tháng."

Tu sĩ Đại Nhĩ Đóa trong đội nói, tỉ mỉ đánh giá trận bàn, dường như hắn hơi hiểu về trận pháp.

"Quả thực là mới khắc ra không lâu, hơn nữa khắc vô cùng tinh xảo, bổ trợ lẫn nhau, loại phương thức vẽ thể kết hợp liên kết mạnh mẽ này, rất hiếm thấy."

"Ta từng một lần nhìn thấy ở trong động phủ của tu sĩ thượng cổ, bây giờ loại phương thức khắc họa này đã thất truyền." Hồ Phong lên tiếng.

"Thất truyền? Ngươi chắc chắn chứ?" Tống lão ngạc nhiên.

Lúc trước, khi Lý Hiên đưa cho hắn rất tuỳ ý, giống như vứt rác, hắn thấy là trận pháp tam giai nên cũng không xem là vật phẩm quan trọng.

Kết quả không ngờ được rằng loại trận pháp thể kết hợp này đã thất truyền, điều này khiến hắn hơi ngạc nhiên.

"Đúng vậy, đã thất truyền rất lâu rồi, loại thể kết hợp giữa

trận pháp và phong ấn này có thể tăng cường đáng kể uy lực của trận pháp."

"Ta vừa mới kiểm tra thử, uy lực của những trận pháp này đã đến rất gần đạt đến tứ giai rồi, là trận bàn tốt vô cùng hiếm gặp."

Chương 308. Đại chiến Kim Đan

“Thông qua những trận bàn này, chúng ta có thể học tập trận pháp thể kết hợp, nói không chừng sẽ có điều lĩnh hội, từ đó bố trí ra trận pháp thể kết hợp."

Hồ Phong tiếp tục giảng giải, nói hết những gì mình biết.

"Hoá ra là như thế!"

Tống lão lại một lần nữa cảm thấy ngạc nhiên, trong lòng càng thấy Lý Hiên không tầm thường, muốn tạo quan hệ tốt với Lý Hiên.

"Lão Tống, thế mà ngươi lại không biết tình huống của trận bàn, nói đi xem nào, là ai đưa cho ngươi? Còn có, ngươi có thể kịp thời xác định vị trí của quỷ dị, nhất định là có cao nhân chỉ điểm."

Lão thái thái mập nhìn ra nguyên nhân, hỏi thẳng ra điểm này.

"Cái này... Quả thực là có cao nhân chỉ điểm, nhưng hắn không thích bị làm phiền, cho nên chuyện này không thể nói cho các ngươi được." Tống lão bất đắc dĩ nói.

"Không sao, chúng ta tiêu diệt những quỷ dị này sẽ có ban thưởng, nhớ đưa phần thưởng tới cho vị cao nhân kia là được." Lão thái thái mập nghiêm túc nói.

"A Nhu, ngươi yên tâm, chút chuyện này ta vẫn biết, có vài thứ nên lấy, có vài thứ không nên, ta tự hiểu rõ." Tống lão nghiêm túc gật đầu.

"Vậy thì tốt, bố trí trận bàn đi." Lão thái thái mập nói.

"Để ta, vừa hay ta am hiểu trận pháp."

Hồ Phong vội vàng tiến lên cầm lấy trận bàn rồi bố trí, rất nhanh đã triệt để phong tỏa khu vực này, nhốt đám quỷ dị trong khu vực trung tâm trận pháp.

"Hắc Sắc Loan Đao, động thủ đi." Tống lão nói.

"Được!"

Hắc Sắc Loan Đao gương cao loan đao, lưỡi đao hình trăng lưỡi liềm màu đen khổng lồ ầm ầm bổ xuống giống trăng khuyết trên trời rơi xuống, hung hãn chém về phía khu vực bụi rậm.

Một đao này cực kỳ mạnh bạo, trực tiếp chém mặt đất thành một cái hố lớn sâu không thấy đáy.

Hắc Sắc Loan Đao tiếp tục chém xuống, từng đao từng đao bổ mặt đất ra, mãi cho đến khi chi chít quỷ dị chi khí xuất hiện trong lòng đất.

Nhìn quỷ dị đen nghịt trong lòng đất, răng cưa là người đầu tiên lập tức xông tới, ầm ầm đáp xuống với sát khí vô tận.

"Chết đi! Chết đi! Chết đi! Quỷ dị và yêu ma đều phải chết!"

Răng cưa hưng phấn chém giết, trong ánh mắt hoảng sợ của đám quỷ dị, dễ dàng tiêu diệt hết bọn chúng hệt như giết gà làm dê.

Những tu sĩ Kim Đan kỳ còn lại cũng không chịu tụt lại phía sau, tất cả đều xông lên chém giết với suy nghĩ xung phong liều chết, giết sạch quỷ dị ở chỗ này.

Đợi sau khi chém giết quỷ dị đến hầu như không còn, răng cưa hưng phấn hét lớn.

"Quá sảng khoái, thế mà không có một con quỷ dị trốn thoát, ta thích loại phương thức chiến đấu này, những trận bàn này thật sự không tệ!"

"Quả thực rất được, ngày trước giết quỷ dị cứ luôn có vài con trốn thoát, dẫn đến bách tính xung quanh thương vong nặng nề."

"Nhưng lần này dễ dàng giết hết toàn bộ, một con cũng không để chạy thoát, mấy trận bàn này có thể nói là có tác dụng rất lớn." Tiếu Diện Hổ tán thưởng nói.

"Quan trọng là những trận bàn này tiêu hao năng lượng tam giai nhưng lại phát huy uy lực cực gần tứ giai, quả thật là đồ tốt." Hắc Sắc Loan Đao cũng động lòng.

"Trước tiên không vội nói trận bàn, tiếp tục giết quỷ dị, vẫn còn mười một khu vực có quỷ dị cần xử lý, đây là bản đồ." Tống lão lấy bản đồ ra, chia sẻ với mọi người.

"Bản đồ thật cặn kẽ, ồ? Đây là tác phẩm của linh hoạ sư." Tu sĩ Kim Đan kỳ có lỗ tai to bỗng nói.

"Linh hoạ sư? Xem ra vị cao nhân kia còn tinh thông cả hội hoạ, lẽ nào là tu sĩ Kim Đan đó của nước Hắc Phong?" Hồ Phong ngờ vực hỏi.

"Đừng đoán nữa, chuyện này không thể nói, đi, tiếp tục giết quỷ dị."

Tống lão thu hồi bản đồ, lấy trận bàn đi, tiếp tục tiến tới địa điểm săn giết quỷ dị tiếp theo.

Cứ như vậy, bọn họ giết thẳng một đường, cuối cùng diệt sạch mười một nơi có quỷ dị, đến được địa điểm cuối cùng, cũng chính là khu vực của quỷ dị Dã Kê.

Một lần nữa bố trí trận bàn, mọi người hăng hái đợi mệnh

lệnh, chờ mong cảnh đại chiến với quỷ dị Dã Kê.

Đoạn đường này,

Bọn họ giết quá sảng khoái, một con quỷ dị cũng không để chạy khỏi, giết sạch toàn bộ, loại phương thức này làm bọn họ phấn khích đến mức muốn đánh giết lâu dài.

"Xong rồi, bắt đầu hành động." Tống lão nhìn Hắc Sắc Loan Đao.

"Lần này, để ta ra tay đánh thẳng vào lòng đất."

Tu sĩ Đại Nhĩ Đóa mỉm cười, đứng ở chính giữa khu vực trung tâm, hai cái tai lớn nhanh chóng bành trướng, cuối cùng rủ xuống mặt đất, bao trùm thực vật trên đất.

Chỉ một giây sau, đôi tay tu sĩ Đại Nhĩ Đóa hợp lại thật mạnh.

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, bụi đất tung bay.

Một cái hố sâu hình tròn cực lớn xuất hiện dưới lòng đất, bùn đất trong hố nháy mắt tan thành mây khói, lộ ra vô số quỷ dị đen nghịt đếm không hết bên trong.

Ở giữa đám quỷ dị này là một con Dã Kê to lớn như toà nhà cao tầng, sau lưng của nó mọc ra chi chít hàng nghìn xúc tu uốn éo.

Ầm!

Tay của lão thái thái mập hóa thành cự chưởng, mạnh mẽ nện về phía Dã Kê, giống như ngũ chỉ sơn từ trên trời giáng xuống, ầm ầm đập xuống sâu dưới lòng đất.

"Nhân loại, tìm chết!"

Hai mắt quỷ dị Dã Kê đỏ như máu, xúc tu chằng chịt biến thành kiếm mỏng sắc nhọn, đâm về phía không trung một cách hung hãn, ý đồ ngăn cản cự chưởng đánh xuống.

"Ta thích bộ dạng bất lực phản kháng của các ngươi!"

Lão thái thái mập khẽ mỉm cười, cự chưởng bỗng nhiên tăng tốc, mạnh mẽ giáng xuống.

Ầm!

"A!"

Chương 309. Đại chiến Kim Đan (2)

Tiếng kêu thảm thiết chói tai từ trong lòng đất truyền đến, trong âm thanh lộ ra tức giận và sát ý, trong đó còn kèm theo cả đau khổ và rên rỉ.

"Nhân loại đáng chết, làm sao các ngươi tìm được ta? Ta rõ ràng đã thỉnh giáo Chuột, sao phương pháp ẩn nấp nó dạy cho ta vẫn bị các ngươi phát hiện ra?"

Dã Kê khổng lồ với đôi mắt đỏ ngầu hét lên, giãy giụa từ trong cự chưởng trốn thoát, cố gắng lao ra ngoài chạy trốn.

Nhưng, rất nhanh, đủ loại đại chiêu liên tiếp giáng xuống, mạnh mẽ ầm ầm ập xuống người nó, Dã Kê khổng lồ chỉ có thể gào thét trong đau đớn.

"Đương nhiên có người bán đứng ngươi, nếu không thì làm sao bọn ta làm sao biết được vị trí của ngươi?" Tiếu Diện Hổ đặc biệt xấu bụng, dùng lý do có lẽ có để chia rẽ ly gián.

"Bán đứng? Không thể nào! Giữa quỷ dị bọn ta tuyệt đối sẽ không bán đứng lẫn nhau."

Dã Kê điên cuồng vung cánh, xúc tu vô biên vô hạn uốn éo điên cuồng, ngăn cản đủ loại công kích.

"Ngây thơ, ai nói cho ngươi giữa quỷ dị không thể bán đứng lẫn nhau? Thật ra là có rất nhiều quỷ dị hy vọng ngươi chết!" Tiếu Diện Hổ tiếp tục châm ngòi ly gián.

"Không thể nào!" Dã Kê hơi hoảng, trong lòng bắt đầu nghi ngờ

lung tung.

"Sao lại không thể? Nếu như không phải kẻ khác nói cho ta, ẩn sâu trong đất như vậy, bọn ta làm sao tìm được ngươi một cách chuẩn xác như vậy?"

“Hơn nữa bọn ta còn chuẩn bị trận bàn, chuẩn bị tốt mọi thứ, thậm chí đã diệt sạch mười một đại quân của ngươi trước đó rồi, ha ha ha." Tiếu Diện Hổ cười ngông cuồng, nói.

"Chết tiệt, là ai! Là kẻ nào bán đứng ta! Đừng để ta biết là ai làm!"

Hai mắt Dã Kê đỏ quạch, xúc tu giãy dụa kịch liệt, toả ra khí tức đáng sợ, đồng thời tiếp tục gào thét.

"Các ngươi không giết được ta, căn nguyên của ta chỉ hàng lâm 45%, dù các ngươi có tiêu diệt thể giáng lâm của ta, ta vẫn có thể hồi sinh."

"Vậy sao?"

Tống lão mỉm cười, nhanh chóng lấy ra một viên đá kỳ dị đầy vết nứt, nhắm thẳng vào Dã Kê.

Răng rắc!

Viên đá đầy vết nứt răng rắc một tiếng, sức mạnh cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Cũng ngay giờ phút này.

Dã Kê đang chiến đấu đột ngột dừng lại, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tống lão.

"Bí bảo Thượng Cổ Bổn Nguyên, ngươi thế mà lại có thứ như vậy, đáng chết! Căn nguyên của ta hàng lâm không chịu sự kiểm soát, đáng chết, đáng chết!"

Đôi mắt Dã Kê khổng lồ càng ngày càng đỏ, dần dần đạt tới bờ vực điên cuồng, cơ thể cũng hiện huyết quang.

"Muốn giết chết ta, các ngươi cũng đừng muốn yên ổn! Cùng chết đi, căn nguyên hàng lâm!"

Quỷ dị Dã Kê bành trướng dữ dội, cơ thể bỗng nhiên hóa thành ngọn núi to lớn, ngay sau đó, trong âm thanh ầm ầm, nó đánh một trận đại chiến với các Kim Đan kỳ.

Song phương, tại nơi này, ở trong rừng rậm Lục Nha, tiến hành một trận đánh chiến liều mạng.

Trận chiến này.

Đôi bên đánh gần một đêm, mãi cho đến sáng sớm hôm sau, mặt trời nhô cao, trận chiến cuối cùng cũng kết thúc.

Hiện trường sau cuộc chiến giống như bị pháo oanh tạc, đổ nát thê lương, mặt đất rạn nứt, cây cối đổ rạp, quả thực đúng là phế tích.

Còn về quỷ dị Dã Kê.

Nó đã chết rồi, cơ thể như ngọn núi kia bị đánh nát, thi thể cuối cùng hoá thành vũng máu, ô nhiễm khu vực này, khi nơi đây trở nên u ám và quỷ dị.

"Rốt cuộc cũng thắng rồi, sau khi con Dã Kê này giáng lâm hoàn toàn, thế mà lại khó chơi như vậy!" Hồ Phong thở hổn hển nói.

"Cái con này không am hiểu ẩn nấp, không am hiểu chế tạo thuộc hạ, không am hiểu khống chế tinh thần, không am hiểu khởi tử hồi sinh, rất nhiều phương diện đều không am hiểu."

"Thứ duy nhất nó am hiểu là chiến đấu, lúc nó biết căn nguyên

của mình bị cưỡng chế kéo xuống, không thể ngăn cản được.”

“Nó lựa chọn hàng lâm toàn bộ căn nguyên, sức chiến đấu nghiễm nhiên cũng đạt đến cực hạn, thêm việc cũng dùng loại bí bảo nào đó, cho nên mới khó đối phó như vậy.”

“Có điều nó chết rồi, căn nguyên của nó đã bị đánh nát, mười hai con giáp quỷ dị lại bớt đi một con."

Tống lão cảm khái nói, mơ hồ nhìn thấy hy vọng kéo dài của nhân loại.

"Quả thực là bớt đi một con, lão Tống, bảo vật kia của ngươi thật sự không tệ, đáng tiếc đã nát." Lão thái thái mập thở dài nói.

"Không sao, bảo vật này chỉ còn lại một cơ hội sử dụng cuối cùng, có thể giết chết Dã Kê trong mười hai con giáp quỷ dị trước khi vỡ vụn, cũng đáng.”

“Về sau ta cố gắng thăm dò nhiều động phủ thượng cổ hơn, có lẽ còn có hy vọng tìm thấy một viên bảo vật căn nguyên khác." Tống lão khoát khoát tay.

"Thực sự là đáng giá, lần này ngươi lập đại công, đúng rồi, công lao của vị cao nhân cung cấp tin tức cho ngươi cũng không nhỏ." Lão thái thái mập tiếp tục nói.

"Ta biết, nếu không phải hắn nói địa điểm cho ta, ta còn dự định tới Thập Vạn Đại Sơn tìm kiếm, làm vậy tất nhiên sẽ bỏ lỡ cơ hội tiêu diệt nó, hậu quả khó mà lường được." Tống lão than thở.

"Đúng thế, lần này thật sự phải cảm tạ vị cao nhân kia, lúc trước chúng ta chiến đấu cứ luôn bó tay bó chân, lo lắng bách tính gần đó gặp nạn.”

“Bây giờ thì khác rồi, có những trận bàn này, chúng ta có thể hoàn toàn thoải mái tay chân, toàn lực tiêu diệt quỷ dị." Răng cưa

cười nói.

"Tống lão, những trận bàn này còn không? Chúng ta dự định mua một ít, giá cả dễ thương lượng." Hắc Sắc Loan Đao dò hỏi.

"Ta hỏi thử xem sao, trở về sẽ cho các ngươi câu trả lời thuyết phục."

"Được."

Chương 310. Quạnh vắng

Các tu sĩ Kim Đan kỳ rất mong chờ, hy vọng có thể mua được một bộ trận bàn.

Có điều, lúc này.

Tống lão bỗng nhớ tới, vẫn còn có một con quỷ dị khác, nghĩ tới quỷ dị Thỏ khó chơi hơn kia, biểu cảm của Tống lão nghiêm túc hẳn lên.

Bởi vì quỷ dị Thỏ khó xử lý hơn quỷ dị Dã Kê, Dã Kê chỉ am hiểu chiến đấu, trái lại còn dễ đối phó.

Sức chiến đấu của quỷ dị Thỏ tuy không bằng Dã Kê, nhưng năng lực chạy trốn của nó lại cực mạnh, năng lực ẩn nấp cũng rất mạnh, còn có thể tạo ra lượng lớn thuộc hạ mạnh mẽ.

Một con quỷ dị Thỏ như vậy cực kỳ khó tiêu diệt, cho dù tìm thấy địa điểm ẩn nấp của Thỏ, chỉ cần Thỏ muốn trốn, nó có thể chạy thoát rất nhanh, hơn nữa ẩn nấp triệt để.

Vì vậy, Tống lão bất đắc dĩ nói: "Ta nhận được tin tức, quỷ dị Thỏ, một trong mười hai con giáp cũng tới nước Đại Hạ, hiện tại cũng đang ẩn nấp, chúng ta vẫn còn một trận chiến ác liệt cần phải đánh."

"Quỷ dị Thỏ? Quỷ dị Thỏ có thể chế tạo đại quân thỏ đó sao?" Con ngươi trong mắt Hồ Phong co lại.

"Phải, cái thứ này vô cùng am hiểu ẩn nấp, chỉ cần nó muốn, nó có thể biến thành một con thỏ bình thường núp trong đại quân thỏ."

“Cho dù phát hiện ra nó, nếu không giết chết nó trong khoảng thời gian một nén hương, nó có thể trốn vào trong hư ảnh, biến mất không còn tung tích." Tống lão buồn bực nói.

"Quả thực là kẻ địch khó xử lý hơn, Thỏ giống như Bạch Dương ở khu mỏ quặng Bạch Vân, hoàn toàn không tìm ra là nó trốn ở đâu, chỉ có thể chờ nó tự mình xuất hiện." Hắc Sắc Loan Đao lắc đầu.

"Vậy phải làm sao đây? Chẳng lẽ cứ ngu ngốc chờ đợi như vậy sao?" Lão thái thái mập nhíu mày.

"Chỉ đành như thế, chẳng qua sức chiến đấu của quỷ dị Thỏ không được coi là quá mạnh, với thực lực của chúng ta, có lẽ vẫn có thể đối phó nó, chỉ cần đề phòng đại quân thỏ của nó là được." Tống lão nói.

"Cũng chỉ có thể như vậy, hy vọng Thỏ này đừng dùng loại bí bảo nào đó, nếu như dùng, vậy nhất định nó sẽ là tai hoạ lớn." Tu sĩ Đại Nhĩ Đóa lo âu nói.

"Chắc không đâu, nước Đại Hạ chỉ là một đất nước xa xôi, quỷ dị không cần thiết sử dụng một món bảo vật vì một đất nước xa xôi, không đáng." Hồ Phong lắc đầu.

"Hy vọng là vậy."

Tống lão thở dài, cảm thấy chuyện mười hai con giáp quỷ dị liên tục xuất hiện ở nước Đại Hạ có vẻ kỳ lạ, hắn càng không yên tâm về con quỷ dị Thỏ kia.

Với sự lo âu muôn vàn, sau khi thương lượng với nhau, mọi người bắt đầu phân chia theo khu vực, tìm kiếm quỷ dị Thỏ đang ở nước Đại Hạ.

Bọn họ muốn xác định vị trí của quỷ dị Thỏ, cũng chuẩn bị sẵn sàng trước.

Nhưng nước Đại Hạ cực kỳ bao la, muốn tìm quỷ dị ẩn nấp trong lòng đất, khó khăn làm sao, huống chi còn là quỷ dị Thổ am hiểu ẩn nấp, do đó bọn họ đã định trước là phí công.

Một bên khác.

Nước Tây Phong phía tây nước Đại Hạ, trong một sơn động rộng dưới lòng đất lớn nào đó.

Quỷ dị Thổ đang ngồi trên tế đàn, chế tạo đại quân thổ, lúc này vân khí màu đen lượn lờ, kéo nó vào trong không gian đặc thù.

"Sao vậy?" Sau khi quỷ dị Thổ xuất hiện, nó nhìn các hư ảnh khác bằng ánh mắt nghi vấn.

"Dã Kê chết rồi, căn nguyên vỡ nát!" Hư ảnh rắn độc xì xì nói.

"Chết rồi? Sao có thể?" Quỷ dị Thổ kinh ngạc, không dám tin rằng Dã Kê đã chết.

"Trước khi chết, nó truyền tin tức cho ta, nó nói có người bán đứng nó, tiết lộ vị trí của nó, dẫn đến nó bị một đội ngũ nhân tộc gồm đông đảo Kim Đan bao vây tấn công."

"Thậm chí, đội ngũ Kim Đan của nhân tộc còn chuẩn bị trước bí bảo căn nguyên, điều này khiến căn nguyên của Dã Kê nát vụn, trong chúng ta lại thiếu mất một người."

Hư ảnh rắn độc nhìn hư ảnh hình chuột, trong mắt loé lên màu máu.

"Bán đứng? Chắc không có khả năng chứ? Mười hai con giáp chúng ta đã cùng nhau chiến đấu rất nhiều năm tháng, sao có thể bán đứng nhau." Quỷ dị Thổ không tin, nó nói.

"Đây là lời Dã Kê nói, đội ngũ Kim Đan tìm được địa điểm mười hai đại quân của Dã Kê ẩn nấp một cách chuẩn xác, sau khi

bố trí trận pháp thì lôi ra từng cái một, giết sạch toàn bộ.”

“Nếu như không phải thực lực của Dã Kê đủ mạnh, lại bộc phát tất cả thực lực vào phút cuối, e rằng đến tin tức cũng không thể truyền về được, cho nên trong chúng ta có kẻ phản bội."

Hư ảnh rắn độc lại nhìn hư ảnh hình chuột, trong giọng nói lộ vẻ lạnh lùng.

Các hư ảnh nghe xong lời này cũng nhìn về phía Chuột, từng cái nhìn đều là ánh mắt lạnh lùng.

"Các ngươi có ý gì? Cho rằng ta bán đứng Dã Kê? Các ngươi nghĩ kỹ mà xem, tuy là ta đến giúp Dã Kê ẩn nấp, nhưng các ngươi cũng biết vị trí của nó.”

“Nếu phải nghi ngờ, các ngươi cũng trốn không thoát, các ngươi đều có khả năng là phản đồ." Chuột gắt gỏng hét lên.

"Được rồi, có lẽ chỉ là châm ngòi chia rẽ của nhân loại, chuyện này dừng lại ở đây."

Hư ảnh hình hổ lên tiếng, trấn áp tất cả quỷ dị, sau đó nó lại nói tiếp.

"Hắc Thỏ, ngươi cẩn thận chút, căn nguyên của ngươi đã hàng lâm 100%, nếu chết thì sẽ chết hoàn toàn."

"Ngài yên tâm, vị trí ẩn nấp của ta rất tốt, không ai biết ta ở đâu, hơn nữa ta đã hấp thu lượng lớn sức mạnh trong bí bảo, đã càng ngày càng mạnh.”

“Hiện tại, dù cho đội ngũ Kim Đan kỳ tới cũng không giết được ta, đợi hơn hai mươi ngày sau, dù Nguyên Anh kỳ có tới ta cũng không sợ."

Chương 311. Quạnh vắng (2)

Hư ảnh hình thỏ tự tin nói, trong mắt hiện lên từng vòng xoáy.

Nó trước giờ vẫn luôn cẩn thận, xưa nay đều không tuỳ tiện nói vị trí nó cho người khác.

Nhất là vì toàn lực hấp thụ sức mạnh của bí bảo, nó đã hàng lâm toàn bộ căn nguyên, điều này càng khiến nó không tin được kẻ khác, càng không thể nói vị trí của mình cho bất cứ kẻ nào, dù là đồng bọn.

"Thế thì tốt, cứ như vậy đi, tan họp."

Vèo!

Không gian quỷ dị sụp đổ, hư ảnh hình thỏ lại quay trở về trong động dưới lòng đất của nó.

Trong thời kỳ cẩn thận, nó lập tức hoá thành một con thỏ nhỏ, nhanh chóng chui vào bên trong bức vách, cuối cùng biến thành một viên đá hình tròn.

Nó ẩn nấp triệt để, đến khí tức cũng tiêu tan, thoạt nhìn không khác gì một viên đá bình thường.

Cùng lúc đó.

Một con thỏ thế thân cực lớn đi lên trên tế đàn, thay thế thân phận của nó, nằm cuộn tròn bất động trên tế đàn.

"Chậc chậc chậc, thật sự là kế sách hoàn hảo, với năng lực ẩn nấp của ta, ai có thể giết chết ta? Thậm chí cũng chẳng có ai có thể tìm được vị trí của ta, thật là quạnh hiu mà."

Quỷ dị Thỏ núp trong vách nham thạch, kiêu ngạo lẩm bẩm, cảm thấy trên thế gian này không ai có thể tìm được nó, kể cả đội ngũ Kim Đan có đi ngang quan cũng không phát hiện ra nó.

Đây chính là năng lực ẩn núp cực mạnh của nó, chỉ đứng sau Chuột, là tồn tại có năng lực ẩn nấp mạnh thứ ba trong mười hai con giáp, cao hơn Bạch Dương đứng thứ tư.

Cho hư ảnh hình thỏ vô cùng kiêu ngạo, cho rằng việc vượt qua hơn hai mươi ngày còn lại thật dễ dàng.

Cũng vào lúc này, trong khi Thỏ cảm thấy thả lỏng.

Trên mặt đất.

Bóng dáng Lý Hiên xuất hiện.

Hắn cưỡi pháp khí hồ lô, bay đến khu vực này.

Con ngươi đen nhánh lướt qua vùng đất rộng lớn bát ngát, nhìn thảm cỏ xanh mướt, thăm dò hoàn cảnh trong bán kính hàng trăm dặm, hắn hơi mỉm cười.

“Xung quanh rất ít người, đúng là thời điểm tốt để giết quỷ dị.”

Lý Hiên ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời, nhìn trời xanh mây trắng, trong lòng dâng lên cảm giác xúc động.

Sau đó.

Hắn gương cánh tay phải lên cao, lòng bàn tay hướng lên trời, Văn Tự Thần Bí lấp lánh rực rỡ, dao động của lực lượng mà nó tỏa ra như ngọn núi cao.

“Bắt đầu nào, để ta xem màn pháo hoa này có còn đẹp như trước hay không!”

Lý Hiên siết chặt lòng bàn tay, bạch quang của lực lượng mênh mông nhanh chóng lóe sáng. Ngay lập tức, cột sáng thông thiên xuất hiện, lao thẳng lên trời với lực lượng không thể địch nổi.

Giây tiếp theo.

Giống như vũ khí không gian bắn phá mặt đất, cột sáng khủng khiếp nhanh chóng lan rộng, hung hăng oanh tạc mặt đất với uy áp vô cùng khủng bố.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển, ánh sáng và sức nóng vô tận lan tỏa bốn phương tám hướng, hình thành nên đám mây hình nấm khổng lồ như một vụ nổ bom nguyên tử.

Sóng xung kích mạnh mẽ lập tức phá hủy tất cả mọi thứ ở xung quanh, ngay cả Huyết Phân Thân của Lý Hiên cũng tan biến trong làn sóng xung kích đáng sợ này.

Mặt đất vẫn đang rung chuyển, cột sáng kinh khủng vẫn đang lan rộng.

Đoàn quân quỷ dị trốn trong lòng đất cũng lập tức tan biến trong cột sáng.

Thỏ vốn đang đắc ý, cảm thán không ai có thể phát hiện ra mình, lúc này cũng hoảng sợ đến trợn tròn mắt.

Bởi vì nó bị cột sáng đánh trúng, nên dù cơ thể nó có bí bảo bảo vệ, dù cho thực lực của nó đã vô cùng mạnh mẽ, nó vẫn nhanh chóng bị hòa tan trong cột sáng thông thiên.

“Đáng chết! Đây là lực lượng của Văn Tự Thần Bí, tại sao lại đột nhiên giáng xuống? Tại sao nhân loại lại biết được vị trí của ta, a a a a a!”

Con thỏ vùng vậy kịch liệt, nhanh chóng hòa tan trong trụ sáng. Nó sợ hãi lớn tiếng kêu gào, muốn chạy trốn khỏi nơi này, nhưng cột sáng quá đáng sợ.

Cho dù cơ thể nó được bí bảo bảo vệ, chẳng sợ nó giáng xuống với 100% căn nguyên, nó vẫn tan vỡ trong cột sáng đáng sợ, tiêu tán trong tuyệt vọng.

“Long Ảnh nhất định sẽ báo thù cho ta. Nhân tộc phải chết, toàn bộ nước Đại Hạ phải chết! Đều phải chết!!”

Trong lúc tiêu tán, Thỏ để lại lời nguyền độc ác. Nó nguyền rủa nước Đại Hạ nhất định sẽ diệt vong, nguyền rủa tất cả mọi người đều phải chết.

Đáng tiếc nó chẳng bao giờ có thể chứng kiến ngày ấy, bởi vì nó đã chết. Vào lúc đại quân do nó sáng tạo ra tan thanh mây khói, món bí bảo kia cũng bị cột sáng hủy diệt.

Toàn bộ khu vực không còn một con quỷ dị, chỉ có cột sáng thông thiên là tồn tại rất lâu, phát huy lực lượng khủng bố, chấn động trời đất, trấn áp tám phương.

Quỷ dị và yêu ma ẩn nấp ở phương xa thì kinh hãi né tránh, cũng khiến Nhân tộc bốn phương sợ hãi thán phục.

Cứ như vậy.

Cuộc tấn công của quỷ dị tan rã, nước Đại Hạ lại một lần nữa thoát được kiếp nạn.

Nhìn thấy cảnh này, đông đảo người tu tiên rất vui mừng. Đám người Tống lão càng thêm mừng rỡ, chỉ có Lý Hiên ngã xuống, nằm bất động trong phòng luyện đan.

Vốn cưỡng ép bản thân Thăm Dò Tương Lai đã khiến linh hồn và thân thể của hắn bị thương nặng, sau đó lại cưỡng ép kích hoạt

Văn Tự Thần Bí nên bị phản phệ mãnh liệt.

Cuối cùng, hắn ngã ra đất hôn mê, cô độc nằm trên mặt sàn đá cứng ngắc.

Trung Châu.

Sơn cốc Liệt Phong.

Tần Nguyệt khoác chiến bào màu đỏ, dẫn theo rất nhiều nữ đệ tử, nàng đi đằng trước với dáng vẻ oai hùng hiên ngang đi trong sơn cốc, chúng tinh phủng nguyệt.

Chương 312. Cột sáng thông thiên

Có điều, lúc này, nàng cảm thấy trong lòng hơi đau đớn và lo lắng, giống như có chuyện gì đã xảy ra, không hiểu sao nàng lại nghĩ đến Lý Hiên.

“Sao thế?” Hạnh Nhi đi bên cạnh nhìn Tần Nguyệt.

“Ta không biết. Để ta kiểm tra lại.”

Hoa văn phượng hoàng đỏ như lửa nằm giữa ấn đường Tần Nguyệt tỏa sáng, đôi mắt xinh đẹp chuyển từ đen sang đỏ, khuôn mặt nhỏ trắng nõn cũng xuất hiện nhiều đường thần vân.

Giây tiếp theo.

Tất cả dị tượng đều tiêu tán, nhưng Tần Nguyệt lại nói với vẻ vô cùng lo lắng.

“Huyết mạch của ta bảo ta rằng hình như sư tôn đã xảy ra chuyện.”

Tần Nguyệt nói xong, bàn tay nhỏ xinh trắng nõn lập tức cầm lấy ngọc phù, cố gắng liên lạc với Lý Hiên.

Nhưng ngọc phù phía bên kia không có người trả lời, điều này càng khiến Tần Nguyệt nóng nảy hơn.

“Nhất định là sư tôn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không hắn tuyệt đối sẽ phản hồi ta.”

Tần Nguyệt hoàn toàn hoảng loạn, khuôn mặt nhỏ tràn đầy lo

âu, đồng thời nàng cũng dùng ngọc phù liên lạc với Băng Huyên Nhi, để nàng đến xem Lý Hiên một phen. Làm xong những việc đó, nàng vội vàng bay trở lại.

“Nguyệt Nguyệt, ngươi đi đâu? Chúng ta đang trong quá trình khảo hạch. Nếu không hoàn thành khảo hạch, tương lai của ngươi sẽ bị hủy hoại, đừng có bỏ dở giữa chừng.” Hạnh Nhi vội vàng ngăn cản.

“Sư tôn nhất định là đã xảy ra chuyện. Ta phải trở về nước Đại Hạ một chuyến.” Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

“Ngươi điên rồi! Ngươi có biết Trung Châu và nước Đại Hạ cách nhau bao nhiêu dặm không? Ngươi có biết Trung Châu đang ở trong thời kỳ nguy hiểm cỡ nào không? Dựa vào thực lực ở Trúc Cơ kỳ của mình, ngươi căn bản không quay về được.” Hạnh Nhi túm lấy Tần Nguyệt.

“Cho dù ta có gặp nguy hiểm thế nào, ta cũng phải quay về. Ta phải xác nhận rằng sư tôn an toàn.” Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

“Không được! Ngươi có biết lần khảo hạch này quan trọng cỡ nào không? Hiện tại ngươi là người mạnh nhất trong số các đệ tử của Vũ Tiên Tông thế hệ này, được cao tầng của tông môn coi trọng vô cùng, tương lai sáng lạn.”

“Chỉ cần vượt qua khảo hạch, sau này ngươi sẽ nhận được càng nhiều tài nguyên. Bây giờ là thời điểm quan trọng nhất của ngươi, ngươi tuyệt đối không thể rời đi.” Hạnh Nhi lại ngăn cản.

“Ta phải trở về, so với sư tôn, ta tình nguyện không cần mấy thứ chính nghĩa này.” Thái độ của Tần Nguyệt quyết tâm, kiên định trở về.

Hạnh Nhi biết mình không khuyên được nàng, đành đổi cách nói khác.

“Trước tiên cứ chờ đã, ngươi đừng gấp gáp trở về. Cứ để Huyên Nhi đến xem tình trạng của Lý Hiên trước, nhỡ đâu Lý Hiên không có vấn đề gì thì sao?”

“Nếu hắn không sao, mà ngươi lại mất đi tương lai, Lý Hiên biết việc này cũng sẽ lo lắng cho ngươi. Ngươi thật sự tình nguyện để Lý Hiên lo lắng cho mình sao?”

“Chuyện này…”

Tần Nguyệt hoàn toàn sửng sốt, nàng có thể đánh mất tiền đồ của mình, nhưng nàng thật sự sợ Lý Hiên lo lắng, khổ sở vì mình, nên nàng trịnh trọng nói.

“Ta chỉ chờ một khắc, nếu sau một khắc mà vẫn không có tin tức gì, ta sẽ trở về.” Tần Nguyệt kiên quyết nói.

“Được được được, chờ một khắc, chờ một khắc thôi.”

Hạnh Nhi chỉ có thể gật đầu đồng ý, thầm than thở rằng địa vị của Lý Hiên trong lòng Tần Nguyệt quá nặng.

Trong lòng Tần Nguyệt, trở về gặp Lý Hiên còn quan trọng hơn tương lai của nàng, điều này khiến Hạnh Nhi rất bất lực.

Bên kia.

Sau khi Băng Huyên Nhi nhận được tin thì vội vội vàng vàng chạy đến phòng luyện đan. Bởi vì trận pháp không hạn chế nàng nên nàng dễ dàng đi vào phòng luyện đan, ròi nhìn thấy Lý Hiên đang nằm trên mặt đất.

Thấy Lý Hiên hôn mê, sắc mặt tái nhợt gục trên nền đất cứng, Băng Huyên Nhi rất đau lòng.

Nàng vội vàng cho Lý Hiên uống đan dược trị thương, cẩn thận bế Lý Hiên lên và đặt hắn nằm lên giường ở phòng bên cạnh,

đồng thời đắp chăn cho hắn.

Cũng tại thời điểm này.

Lý Hiên từ từ tỉnh lại, thiên phú mạnh mẽ đã chữa trị vết thương của hắn, giúp hắn khôi phục một chút.

“Ta không sao, đừng lo lắng.” Lý Hiên nhẹ nhàng nói.

Băng Huyên Nhi thấy tình trạng của hắn không xấu đi mà đang dần được cải thiện thì thở phào nhẹ nhõm.

“Hiên thiếu gia, ngươi quá liều mạng. Sau này ngươi không thể vì quả tiến hóa mà liều mạng luyện đan như vậy.”

Băng Huyên Nhi không biết Lý Hiên đã làm rất nhiều chuyện. Nàng chỉ cho rằng Lý Hiên luyện đan đến mức hôn mê. Nàng cảm thấy đau lòng, đồng thời cũng thấy hơi bất đắc dĩ.

Nàng thầm quyết định trong lòng, sau này phải thường xuyên khuyển giải Lý Hiên, không để hắn cực khổ quá.

“Được.”

Lý Hiên gật đầu với nụ cười ôn hoà trên khuôn mặt.

“Tần Nguyệt đang rất lo lắng cho ngươi, còn định từ Trung Châu trở về thăm ngươi. Ta phải mau báo cho nàng một tiếng.” Băng Huyên Nhi vội vàng nói.

“Ngươi bảo với nàng, phải cố gắng cải thiện thực lực, không cần lo lắng cho ta. Thôi, để ta nói với nàng.”

Lý Hiên sợ Tần Nguyệt sẽ làm hành động không lý trí, dứt khoát lấy ngọc phù ra và liên lạc với Tần Nguyệt ở bên kia.

Gần như là ngay khi ngọc phù được kết nối, bên kia lập tức truyền tới giọng nói lo lắng của Tần Nguyệt.

“Sư tôn, ngài sao rồi? Thân thể không sao chứ? Ta cảm thấy tình trạng của ngài không được tốt lắm.”

“Đừng lo lắng. Ta chỉ luyện đan nên mệt mỏi thôi. Ngươi đừng trở về, cố gắng ở bên đó đề cao thực lực, nỗ lực trở nên mạnh mẽ hơn…”

Lý Hiên cầm ngọc phù và nhẹ nhàng dặn dò Tần Nguyệt. Tránh Tần Nguyệt lo lắng cho sự an toàn của hắn, hắn trò chuyện với nàng trong khoảng nửa giờ, lúc này mới khiến Tần Nguyệt bình tĩnh lại.

Chương 313. Đệ tử lại lại lại thăng cấp

Sau khi ngọc phù ngắt kết nối, Lý Hiên cuối cùng yên lòng. Hắn nặng nề thiếp đi trên chiếc giường mềm mại và dần hồi phục trong lúc nghỉ ngơi.

Bên kia.

Sau khi nhận được tin tức của Lý Hiên, Tàn Nguyệt rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

Trong khoảng thời gian ở Trung Châu, nàng không hề cảm thấy vui sướng chút nào. Nàng vô cùng nhớ những ngày tháng ở bên Lý Hiên, nàng cảm thấy đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của mình.

Nhưng Lý Hiên lại hy vọng nàng trở nên mạnh mẽ hơn, vì thế nàng sẽ nghe lời sư tôn, cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn. Hơn nữa, nàng cũng hy vọng bản thân trở thành cường giả siêu cấp để bảo vệ sư tôn, không bao giờ để sư tôn bị tổn thương nữa.

Quyết định xong xuôi, Tần Nguyệt bình tĩnh trở lại, một lần nữa khôi phục khí thế của thiên kiêu Vũ Tiên Tông thế hệ mới, trở nên hiên ngang oai hùng, khí khái bừng bừng.

Sau đó nàng dẫn theo đông đảo nữ đệ tử, các nàng mênh mông cuồn cuộn chạy tới sơn cốc, đi hoàn thành khảo hạch của mình.

Một bên khác.

Trong không gian đen kịt của quỷ dị.

Mười hai con giáp quỷ dị lại một lần nữa bắt đầu mở họp.

Đáng tiếc là lần này bọn chúng chỉ còn lại mười, trong góc còn có một Bạch Dương ốm yếu, cả cơ thể trông càng thê lương.

“Thỏ cũng đã chết, bị Văn Tự Thần Bí tiêu diệt, ngay cả bí bảo cũng hỏng luôn, không rõ người ra tay là ai.” Hư ảnh hình hổ âm u nói.

“Hẳn là kẻ thần bí xuất hiện trong thiên tai quỷ dị lần trước. Ta cảm thấy việc này có liên quan đến kẻ đội đấu lạp.” Chuột cau mày.

“Có khả năng, nhưng năng lực ẩn núp của Thỏ rất mạnh. Nó đã ẩn núp lâu như thế, sao đột nhiên lại bị phát hiện? Chẳng lẽ trong chúng ta có kẻ phản bội?”

Rắn nhìn Chuột, giọng nói lạnh như băng.

“Ngươi nhìn cái gì? Ngươi nghi ngờ ta bán đứng Thỏ à? Ngươi đừng quên, ta thậm chí còn không biết vị trí của Thỏ, ta bán đứng nó bằng cách nào?” Chuột tức giận nói.

“Ngươi rất giỏi ẩn núp, phương thức ẩn nấp lại còn rất giống cách ẩn nấp của Thỏ, nên ngươi sẽ tìm thấy vị trí ẩn núp của Thỏ dễ dàng hơn chúng ta. Hơn nữa, giữa ngươi và Thỏ từng xảy ra xung đột. Ngươi có động cơ ra tay, nên ngươi đáng nghi nhất.” Rắn tê tê chất vấn.

“Ngươi nói láo!”

Đôi mắt đỏ ngầu của Chuột nhìn Rắn. Nó lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ quan hệ giữa ngươi và Thỏ thì hoà thuận lắm à? Ai cũng biết ngươi nhìn chằm chằm địa bàn của nó. Nói không chừng, ngươi vừa ăn cướp vừa la làng.”

“Ngươi muốn chết à?” Rắn tỏa ra sát khí nồng đậm!

“Đến đi, ai sợ ai!” Chuột cũng không chịu thua kém, hai mắt đỏ ngầu càng thẫm đỏ.

“Đủ rồi! Tất cả câm miệng!”

Hư ảnh hình rồng quát to, câu nói của nó lập tức trấn áp tất cả hư ảnh, sau đó nó lạnh lùng nói.

“Hôm qua, Tử Vong Chi Sách chính thức đưa ra tin tức, xác nhận nước Đại Hạ là vùng đất thiên mệnh, là nơi thích hợp để hàng lâm nhất, nên chúng ta nhất định không được bỏ cuộc.”

“Nhưng ở đây ẩn giấu một thế lực mạnh mẽ, khiến chúng ta tổn thất binh lực, việc này rất phiền toái.”

“Thế này đi, sắp tới chúng ta sẽ không tiến vào nước Đại Hạ, mà cố gắng tìm một địa điểm mới để giáng xuống.”

“Nếu thật sự không tìm được vị trí khác để hàng lâm, chúng ta lại bàn bạc về nước Đại Hạ một lần nữa.”

“Rõ!”

Các hư ảnh liền vội vàng gật đầu, không dám cãi lời của hư ảnh hình rồng.

“Bạch Dương, căn nguyên của ngươi đã trở lại bao nhiêu rồi?” Hư ảnh hình rồng nhìn Bạch Dương thoi thóp trong góc.

“Đã trở lại chín mươi phần trăm, còn lại mười phần trăm không thể quay về. Ta không nỡ thẳng tay từ bỏ mười phần trăm này nên ta chỉ có thể tiếp tục trốn trong mỏ quặng.” Bạch Dương bất đắc dĩ nói.

“Cẩn thận một chút, đừng ra khỏi mỏ quặng.” Hư ảnh hình rồng nhắc nhở.

“Ngài yên tâm, có đánh chết ta cũng không ra khỏi mỏ quặng.

Ta cũng không muốn bị đám người đội đấu lạp gài bẫy.”

“Vậy cứ thế đi. Tan họp!”

Vèo vèo vèo!

Hư ảnh biến mất, không gian tối đen cũng tan thành mây khói, chỉ còn lại tiếng thè lưỡi phì phì của Rắn.

…

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã nửa tháng.

Sáng sớm hôm nay, ánh nắng chói chang, chim hót hoa thơm.

Lý Hiên tựa lưng trên ghế dựa, lười biếng phơi nắng.

‘Tinh! Đệ tử A Ngốc của ngài đạt tới Luyện Khí tầng hai, phần thưởng của ngài: Hỏa linh căn hạ phẩm thăng cấp lên hỏa linh căn trung phẩm.’

‘Tinh! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài đạt tới Trúc Cơ kỳ, phần thưởng của ngài: Lôi Đình Chi Thể.’

‘Lôi Đình Chi Thể: Có lực tương tác và khống chế cực mạnh với sấm sét, có thể tự do đi lại trong sấm sét vô tận, Huyết Phân Thân có thể kế thừa.’

“Hở?”

Lý Hiên đang chợp mắt thì choàng tỉnh. Hắn cảm nhận được một cách rõ rệt, mức độ khống chế sấm sét của mình được tăng cường rất nhiều.

Hắn đã hoàn toàn hiểu được những điểm nghi ngờ cuối cùng trong Lôi Đình Kiếm Pháp. Hắn cuối cùng cũng đã tu hành kiếm pháp này đến cực hạn.

Không chỉ Lôi Đình Kiếm Pháp, còn có Lôi Đình Đao Pháp, Thiểm Điện Bộ, thậm chí cả Dẫn Lôi Thiên Hàng đều có uy lực mạnh hơn.

Việc cải thiện này khiến Lý Hiên vô cùng hài lòng. Hắn rất hy vọng chuyện như vậy sẽ lặp lại thêm vài lần nữa.

Vèo!

Một bóng dáng xinh đẹp như thiên tiên chậm rãi bay tới từ xa, pháp bào trắng muốt tung bay trong gió, khiến nàng xinh đẹp yểu điệu như tiên tử.

Thấy bóng dáng ấy, Lý Hiên mỉm cười: “Ngươi đến rồi.”

“Vâng.”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, theo sau là một làn gió thơm thổi tới.

Chương 314. Đệ tử lại lại lại thăng cấp (2)

“Hiên thiếu gia, Tống lão bảo ta đưa thứ này tới cho ngươi. Hắn nói tốt hơn hết ngươi nên nghỉ ngơi thỏa đáng, việc luyện đan không vội.”

Băng Huyên Nhi duỗi bàn tay nhỏ trắng noãn ra, đưa túi trữ vật cho Lý Hiên.

“Ta không sao. Ba ngày nữa là ta có thể tiếp tục luyện đan.”

Lý Hiên không muốn trì hoãn việc luyện đan, dù sao việc này cũng liên quan đến các loại quả.

“Làm vậy quá mệt mỏi, ba ngày nghỉ ngơi là quá ít.” Băng Huyên Nhi vẫn lo lắng, không muốn Lý Hiên tiếp tục luyện đan.

“Không sao đâu. Ngươi bảo với nhóm người Tống lão là để nguyên liệu lại, cứ ba ngày lại đến lấy một lò đan dược là được.”

Lý Hiên vẫy tay, đuổi Băng Huyên Nhi còn muốn nói gì đó đi. Đến khi nàng bất đắc dĩ bay đi, lúc này Lý Hiên mới mở túi trữ vật ra.

“Không biết lần này có thể nhận được phần thưởng gì đây? Thật đáng chờ mong.”

Lý Hiên nhìn vào túi trữ vật, ngay sau đó ánh mắt hắn sáng lên, lộ ra vẻ vui mừng.

“Tốt, tốt, tốt, lần này thu hoạch rất tốt, đáng giá, đáng giá!”

Tâm trạng của Lý Hiên trở nên vô cùng tốt. Hắn cảm thấy thời tiết cũng trong lành hơn không ít.

Nguyên nhân chính là vì trong túi trữ vật có tận mười quả, trong đó có một quả dung hợp và chín quả tiến hóa.

Lượng quả đó đủ cho hắn tiến bộ điên cuồng một chút nên tâm trạng của hắn hiển nhiên đặc biệt vui vẻ.

Với sự kỳ vọng sâu sắc, Lý Hiên lấy ba quả tiến hóa ra. Hắn muốn xem bản thân có thể ngẫu nhiên cải thiện năng lực nào.

'Tinh! Năng lực Triệu Hồi Người Đá Lớn của ngài tiến hóa ba lần liên tiếp, ngài có thể triệu hồi người đá Trúc Cơ sơ kỳ.'

"Ta nhớ trước đây chỉ có thể triệu hồi Luyện Khí tầng tám, bây giờ là Trúc Cơ sơ kỳ, rất tốt, tương đương với việc có Trúc Cơ sơ kỳ làm trợ thủ."

Lý Hiên rất hài lòng, đồng thời nhìn sáu quả tiến hóa còn lại. Do dự một lúc, cuối cùng hắn lấy tất cả ra và ăn hết cùng một lúc.

Một dòng nước ấm chảy xuôi trong người, Lý Hiên cảm thấy dao động lực lượng trong cơ thể đang dâng trào mãnh liệt, nhất là ở mắt phải, dấu hiệu Đại Địa Chi Thủ hiện lên trong mắt phải.

'Tinh! Đại Địa Chi Thủ ở mắt phải của ngài được tiến hóa sáu lần liên tiếp, uy lực tăng gấp đôi, có thể thả ra nhiều Đại Địa Chi Thủ cùng một lúc.'

'Phạm vi ảnh hưởng từ bán kính mười thước tăng lên bán kính một trăm thước và không tăng tác dụng phụ.'

"Một trăm thước? Phạm vi làm phép thật đáng sợ. Xem ra phương hướng tiến hóa chủ yếu là phạm vi làm phép và số lượng phép được thi triển."

“Nói chung cũng không tệ, uy lực tăng lên gấp đôi, phạm vi làm phép tăng lên rất nhiều, lại không tăng thêm tác dụng phụ, vậy là đủ rồi.”

Lý Hiên rất hài lòng với năng lực này, phạm vi làm phép với bán kính một trăm thước là quá lớn, giống như bản đồ pháo.

Nghĩ mà xem.

Nếu một lượng lớn kẻ địch tấn công mà cách địa điểm một trăm cây số đã bị bắn hạ, sau đó liên tục bị bắn trên đường đi, cái loại cảm giác tuyệt vọng đó chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy kích động.

“Ta có thể cảm nhận được sự khủng bố của Đại Địa Chi Thủ. Chỉ e từ kỳ Kim Đan trở xuống, không ai có thể chống đỡ được một phát của Đại Địa Chi Thủ.”

Đôi mắt của Lý Hiên lóe lên. Hắn rất muốn thử hiệu quả của năng lực này.

“Tìm một mục tiêu Trúc Cơ kỳ thử xem sao.”

Với kỳ vọng sâu sắc, Lý Hiên bắt đầu dò xét trong đông đảo Huyết Phân Thân, cuối cùng hắn lựa chọn một Huyết Phân Thân ở nước Đại Càn và bắt đầu hàng lâm.

Nước Đại Càn.

Tống huyện, Tống gia trang.

Mười mấy người tu tiên khắp người bê bết máu khẩn trương thúc giục dân chúng trong trang nhanh chóng rời đi, nhìn về phía động Táng Khâu trong khu rừng phía tây bắc bằng ánh mắt nôn nóng.

“Mau, nhanh, khẩn trương lên! Không cần lấy gì cả, mau, mau

trốn đi!”

Nữ tu tiên giả tóc xanh dẫn đầu lớn tiếng thúc giục, trong đôi mắt xanh lam xinh đẹp toát ra sự lo lắng sâu sắc.

Dân chúng trong trang cũng rất lo lắng. Trong tiếng khóc la của con trẻ và sự nuối tiếc của người già, bọn họ chạy ra bên ngoài.

Nhưng tốc độ của bọn họ quá chậm, có người già, có trẻ con, còn có người dắt cả gia súc, gia cầm, tóm lại tất cả đều túi lớn túi nhỏ.

Điều này càng làm cho tốc độ của họ chậm đi, khiến nữ tu tiên giả tóc xanh càng sốt ruột hơn.

“Lam sư tỷ, chúng ta mau chóng đi thôi, không đi thì muộn mất. Yêu ma trong động Táng Khâu sắp đến rồi.”

“Nghe nói còn có một Độc Giác Chiến Ma Trúc Cơ đại viên mãn mạnh vô cùng ẩn mình trong động. Bây giờ không chạy thì đến lúc đó, chúng ta đều sẽ chết!”

Một tu sĩ cưỡi Dã Trư chạy tới, vội vàng nói.

“Nhưng Tống gia trang có hơn vạn miệng ăn, nếu chúng ta đi, bọn họ chắc chắn sẽ chết!” Nữ tu tiên giả tóc xanh lo lắng.

“Nhưng yêu ma quá mạnh, dù cho chúng ta có ở lại cũng không làm được gì, mỗi người chúng ta bế theo đứa bé nhanh chóng rời đi thì sao, chỉ có như thế mới có thể giúp nhiều người sống sót hơn thôi.”

Tu sĩ cưỡi Dã Trư lại nói, đáy mắt hiện lên vẻ lo âu sâu đậm.

“Vậy những người dân còn lại thì sao? Lam Bào Tông chúng ta có rất nhiều đệ tử xuất thân từ Tống gia trang. Những đệ tử ấy vì

bảo vệ nhân tộc mà chết dưới tay yêu ma, nên chúng ta phải bảo vệ gia đình của bọn họ."

"Bây giờ gặp nguy hiểm mà chúng ta bỏ rơi bọn họ, điều này chẳng há đã khiến các tu sĩ cảm thấy lạnh lòng sao? Loại hành vi như vậy, ta không thể làm được."

Chương 315. Yêu ma xuất thế

Bàn tay nhỏ bé đang siết chặt thanh kiến của nữ tu tiên giả tóc xanh hơi tái nhợt, nàng thật lòng không muốn rời đi, không muốn từ bỏ những người dân này, nhưng nàng cũng lo lắng quyết định của mình sẽ chôn vùi càng nhiều đồng môn.

Quanh đó.

Các tu sĩ nghe vậy cũng siết chặt vũ khí, không phải bọn họ không hiểu điều này, hơn nữa, bọn họ cũng không muốn từ bỏ dân chúng.

Nhưng đối mặt với đoàn quân yêu ma sắp đến, bọn họ mới chỉ là Luyện Khí kỳ, làm sao có thể chống cự, cho nên bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

Bang bang bang!

Âm thanh trầm đục truyền đến từ nơi xa, mặt đất hơi rung chuyển, sắc mặt của các tu sĩ đang dẫn dân chúng rời đi thay đổi rõ rệt, cả đám vội vàng bay lên không trung, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy, ở hướng Tây Bắc.

Tại lối ra của rừng rậm tươi tốt.

Một đám quái vật có sừng, gương mặt dữ tợn, làn da xanh tím xấu xí đang điên cuồng chạy tới.

Bọn chúng giương to cái miệng rộng một cách hung dữ, đôi mắt đỏ như máu, chúng đã đánh hơi thấy mùi vị của con người từ khoảng cách xa xôi, cả đám quái vật đói như phát cuồng lao đến giống hệt bầy chó điên.

“Đến! Chúng đến rồi!” Một giọng nói khiếp sợ từ trong đám đông vang lên.

“Chết tiệt! Sao có thể nhanh như vậy được?”

Nhìn yêu ma cuồn cuộn lao ra, cảm nhận được khí tức của đám yêu ma này, sắc mặt nữ tu tiên giả tóc xanh có thực lực mạnh nhất trắng bệch.

Hít một hơi thật sâu, nữ tu tiên giả tóc xanh đưa ra quyết định cuối cùng một cách khó khăn, ánh mắt nàng trở nên kiên nghị.

“Tất cả mọi người dẫn trẻ con đi nhanh lên, mang thêm được người nào là thêm một người sống sót, ta tranh thủ thời gian cho các ngươi, nhanh lên!”

“Cái gì?”

Đám tu sĩ nghe thấy nàng nói vậy thì hơi sững sờ, nhìn nữ tu tiên giả tóc xanh với ánh mắt khó tin.

“Dù sao thì cũng phải có người tranh thủ thời gian, có ta ở đây, ít nhất các ngươi còn có thể sống sót, chỉ là hơn một vạn dân chúng phải chôn vùi nơi đây.”

Nữ tu tiên giả tóc xanh nở nụ cười chua chát, thân thể mềm mại yếu đuối đung đưa trong gió, trông nàng thật tiêu điều.

Nhưng sau khi nói xong, nàng không chút do dự mà quay người về phía tây bắc, tay nắm trường kiếm, một thân một mình xông vào đàn yêu ma vô biên vô tận.

“Lam sư tỷ!”

Tu sĩ cưỡi Dã Trư hét lớn, hắn cũng muốn đi theo nhưng bị người ngăn cản.

“Mau cứu người, đừng hành động theo cảm tính.”

“Ta… Ta…”

Tu sĩ cưỡi Dã Trư bất đắc dĩ nhìn nữ tu tiên giả tóc xanh đi xa, nhìn nàng một mình tiến về phía đoàn quân yêu ma vô biên vô tận. Nhìn bóng lưng cô độc và yếu đuối ấy, tu sĩ cưỡi Dã Trư cảm thấy lòng mình xót xa muốn khóc.

Nhưng hắn không có thời gian để khóc, hắn phải cứu giúp nhiều người dân hơn, cho nên hắn phải nén nước mắt, lao vào trong đám đông cố gắng hết sức mang bọn trẻ rời đi.

Dân chúng thấy cảnh tượng này thì biết yêu ma đã tới.

Bọn họ hoảng sợ la lên, cố gắng đưa con cái của mình cho người tu tiên, để con mình có hy vọng sống sốt.

Nhưng số lượng người tu tiên rất ít, chỉ có mười mấy người, làm sao có thể mang nhiều đứa trẻ như thế rời đi.

Bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng ôm lấy một vài đứa trẻ trong những lời khẩn cầu tuyệt vọng của dân chúng, chuẩn bị chạy trốn thật xa.

Ầm ầm!

Một cái bóng một sừng khổng lồ từ trên trời hung hăng giáng xuống mặt đất như thiên thạch, đập mặt đất lõm vào thành cái hố rất sâu.

Đi cùng với cái bóng là sát khí tàn bạo đến cực hạn bao trùm bốn phương.

“Thật nhiều huyết thực, ha ha ha, lần này nhất định phải ăn cho no nê, ha ha ha ha.”

Tiếng cười điên cuồng rung trời, cái bóng một sừng vặn cổ phát ra những tiếng răng rắc.

Làn da tím xanh được bao phủ bởi chi chít ma văn, thân hình cao hơn năm thước khủng khiếp đó trông cứ như một ngọn núi.

“Là Chiến Ma Trúc Cơ đại viên mãn! Chúng ta gặp rắc rối lớn rồi.” Tu sĩ cưỡi heo kinh hãi hét lên.

“Chuyện… Chuyện này…”

Sắc mặt của các tu sĩ thay đổi, tất cả rút lui về sau theo bản năng.

Chỉ có nữ tu tiên giả tóc xanh vẫn không lùi bước, một thân một mình cố gắng ngăn cản yêu ma đầy khắp núi đồi.

Đáng tiếc vì nàng mới chỉ là Luyện Khí tầng chín. Cho dù nàng có lấy một viên cấm dược từ trong túi trữ vật ra thì cũng chỉ có thể đạt được sức mạnh của Trúc Cơ kỳ trong thời gian ngắn.

Nếu không có người cứu trợ, nàng chắc chắn chỉ có con đường duy nhất, đường chết.

Bang bang bang!

Độc Giác Chiến Ma màu tím xanh di chuyển đôi chân khổng lồ của mình, nó bước bình bịch trên mặt đất.

Bóng dáng cao như ngọn núi từng bước tiếp cập nữ tu tiên giả tóc xanh, khuôn mặt dữ tợn nở một nụ cười tàn nhẫn.

“Trước khi ăn huyết thực thì ăn một ít món khai vị cũng không tệ, cũng đã lâu rồi ta không thưởng thức hương vị của nữ tu tiên giả nhân loại, ha ha ha.”

Độc Giác Chiến Ma từng bước đến gần, nó nở cười điên cuồng dưới ánh mặt tuyệt vọng của nữ tu tiên giả tóc xanh.

Lúc này.

Trong khi Độc Giác Chiến Ma đang cười một cách điên cuồng.

Ầm ầm!

Mặt đất đột nhiên rung lên, những vết nứt chằng chịt xuất hiện, lớp bùn đất dày đặc lăn lộn mạnh mẽ trong cơn chấn động kịch liệt.

Rất nhanh!

Đại Địa Chi Thủ được tạo ra từ bùn đất và nham thạch đột ngột nhô lên khỏi mặt đất, nhanh chóng tóm lấy Độc Giác Chiến Ma, kiềm chế nó trong lòng bàn tay.

Bởi vì Đại Địa Chi Thủ quá khổng lồ, thân thể như ngọn núi đó của Độc Giác Chiến Ma chỉ như một con gà trống nhỏ nhoi khi đứng trước Đại Địa Chi Thủ.

Gào!

Chương 316. Cổng Không Gian

Tiếng gầm giận dữ vang vọng bốn phía.

Đôi mắt đỏ như máu của Độc Giác Chiến Ma nhìn nữ tu tiên giả tóc xanh, gào thét với sư tức giận tột đỉnh.

“Nữ nhân thối tha, đây là cái bẫy mà ngươi bày ra? Ngươi cho rằng làm như vậy là có thể vây khốn ta? Nằm mơ đi, hãy xem ta đánh nát cái bàn tay bằng bùn này.”

Bang bang bang!

Độc Giác Chiến Ma bị siết chặt điên cuồng giãy giụa, đôi mắt đỏ như máu bắn phá Đại Địa Chi Thủ, nhưng sức mạnh mà nó tự hào căn bản không thể làm tổn hại đến Đại Địa Chi Thủ.

“Sao lại thế này?”

Độc Giác Chiến Ma không dám tin, nó hoàn toàn không thể ngờ được bàn tay khổng lồ ấy lại kiên cố như vậy, đập mãi vẫn không nứt.

“Chết tiệt! Ta sẽ cho ngươi biết lực lượng mạnh nhất của Chiến Ma ta, vỡ cho ta!”

Ầm ầm ầm!

Một loạt tiếng nổ vang vọng bốn phía, đôi mắt Độc Giác Chiến Ma đỏ như máu ma văn đủ mọi màu sắc xuất hiện trên chiếc độc giác của nó, như thể nó đã dùng một tuyệt chiêu cấm kỵ.

Đáng tiếc.

Tất cả đòn tấn công của nó đều vô dụng, căn bản không thể lay động được Đại Địa Chi Thủ thần bí, điều này khiến Độc Giác Chiến Ma càng đánh càng hoảng.

Những người xung quanh cũng vô cùng hốt hoảng, nhất là nữ tu tiên giả tóc xanh. Lúc này nàng đang ôm đan dược và đứng một cách ngây ngốc.

Nàng vốn định uống đan dược, dùng sinh mạng của mình làm cái giả để ngăn cản yêu ma, tranh thủ thời gian.

Kết quả không ngờ tới, nàng còn chưa kịp uống đan dược, một bàn tay khổng lồ đã trồi lên từ mặt đất.

Sau đó, bàn tay khổng lồ lại tóm lấy con yêu ma một sừng vào tay giống như tóm một con gà trống con con.

Phải biết rằng, đó là yêu ma Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, là yêu ma mạnh nhất động Táng Khâu, kết quả nó lại dễ dàng bị trấn áp như vậy.

Tình huống bất ngờ như thế khiến nữ tu tiên giả tóc xanh hơi sững sờ, cái đầu nhỏ không kịp phản ứng.

Cũng vào thời điểm này.

Có vẻ như Đại Địa Chi Thủ đã khảo sát xong ấy đột ngột chuyển động khi đang dừng lại, bàn tay siết chặt lại trong sự khó tin của mọi người và cả của yêu ma.

Bụp!

Độc Giác Chiến Ma to như ngọn núi bị bóp nát ngay tại chỗ.

Dòng máu tím xanh hôi thối tràn ra, nhuộm Đại Địa Chi Thủ thành màu tím xanh, cũng làm ô nhiễm đất đai xanh tốt.

Nhưng không ai quan tâm đến cái mùi hôi thối ấy, sự tĩnh lặng

ngắn ngủi bao trùm nơi này vì hành động bóp nát bất ngờ.

Yêu ma, tu sĩ nhân loại, dân chúng và cả nữ tu tiên giả tóc xanh đều ngơ ngác nhìn Đại Địa Chi Thủ, nhìn nó bóp nát Độc Giác Chiến Ma với vẻ khó tin.

Cảnh tượng ấy khiến tất cả mọi người hoảng sợ, kể cả các yêu ma, bọn chúng cũng sợ đến mức ngừng lao tới.

“Đại thống lĩnh Chiến Ma đã chết! Nó bị bóp một phát vỡ nát!”

“Bàn tay này là thế nào vậy? Thật đáng sợ!”

“Đi vòng qua nó, nó chỉ có một bàn tay, chúng ta hoàn toàn có thể đi vòng qua nó!”

Các yêu ma la lên, từng con nhìn Đại Địa Chi Thủ với ánh mắt cảnh giác, bắt đầu đi đường vòng.

Nhưng rất nhanh.

Mặt đất lại một lần nữa rung chuyển trong ánh mắt hoảng sợ của nữ tu tiên giả tóc xanh.

Vô số Đại Địa Chi Thủ chui ra khỏi mặt đất, bắt đầu tập trung vây quanh yêu ma, đập về phía đám yêu ma một cách hung hãn.

Bùm bùm bùm bùm!

Âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng bốn phía, mỗi một Đại Địa Chi Thủ khổng lồ đều điên cuồng đập vào đám yêu ma, khiến bụi đất bay đầy trời.

Lượng lớn yêu ma lao ra khỏi rừng rậm bị các Đại Địa Chi Thủ bao vây và biến thành tro bụi bởi sức mạnh thanh tẩy ẩn chứa trong bàn tay khổng lồ.

Chẳng mấy chốc, đội quân yêu ma đã sụp đổ, chỉ còn một vài

yêu ma chạy về động Táng Khâu, trốn bên trong không dám ra ngoài.

Tuy nhiên, chuyện này còn chưa kết thúc.

Các Đại Địa Chi Thủ mọc chi chít hợp nhất với nhau và cuối cùng biến thành một bàn tay khổng lồ trông giống như một cây cột trụ trời, đâm thẳng về phía động Táng Khâu.

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang tận trời xanh. Động Táng Khâu tồn tại nhiều năm khiến Lam Bào Tông vô cùng kiêng kỵ, cứ vậy mà bị Đại Địa Chi Thủ đánh xuyên chỉ trong một chiêu.

Vô số yêu ma trong sơn động đều bị đánh chết, bị thanh tẩy trong tuyệt vọng. Toàn bộ động Táng Khâu dần dần mất ma khí, trở thành một sơn động bình thường dưới sức mạnh của Tịnh Hóa.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, bàn tay khổng lồ trụ trời mang sức mạnh thanh tẩy sụp đổ trong sơn động, biến thành đá và bùn, nhưng vẫn tiếp tục thanh tẩy mọi thứ trong động.

Đến lúc này, nguy cơ trùng trùng do yêu ma gây ra cứ kết thúc như thế, nhanh đến mức khó tin.

Các tu sĩ ngơ ngác chứng kiến cảnh tượng này, tưởng như mình đang nằm mơ.

Mọi người dân thì vô cùng khiếp sợ, đặc biệt là lúc bàn tay khổng lồ như trụ trời hình thành, cảnh tượng bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời từ trên trời giáng xuống đáng sợ như thể đó là ngày tận thế.

Điều này cũng khiến bách tính sợ hãi, tất cả đều quỳ xuống dập đầu, như đang cầu khấn trời xanh.

Lý Hiên cũng không quá chú ý đến tất cả những chuyện đó.

Hắn chỉ đứng cách xa hàng trăm dặm, lặng lẽ che mắt phải.

“Đau quá, ngay cả mắt phải của Huyết Phân Thân cũng bị ảnh hưởng.”

Lý Hiên xoa nhẹ mắt phải, phát hiện mắt phải của Huyết Phân Thân đã mất đi ánh sáng, trở nên u ám, đờ đẫn.

Thở ra một hơi thật sâu, linh hồn của Lý Hiên trở về Thanh Liên Tông, nằm tựa người lên ghế tựa.

Chương 317. Cổng Không Gian (2)

Rất nhanh.

Cảm giác châm chích xuất hiện ở mắt phải, hắn cẩn thận cảm nhận tình trạng của mắt phải, thở phào nhẹ nhõm.

“Tốt hơn mong đợi, chỉ hơi đau nhói, có phải do ta vẫn chưa dùng hết sức?” Lý Hiên thầm nhủ.

Hắn không dùng hết sức mạnh trong trận chiến vừa rồi, uy lực của Đại Địa Chi Thủ mạnh hơn dự kiến. Hắn chỉ dùng một phần sức mạnh đã bóp nát Chiến Ma kia.

“Kỳ quái, tại sao ta cảm thấy uy lực của Đại Địa Chi Thủ sau khi thăng cấp vẫn kém hơn Thiên Không Chi Thủ của mắt trái nhỉ?”

Lý Hiên vẫn cứ cảm thấy Thiên Không Chi Thủ của mắt trái đáng sợ hơn. Nó ẩn chứa một sức mạnh làm người ta sợ hãi từ tận đáy lòng, khiến hắn muốn thí nghiệm một lần.

“Chưa thí nghiệm được, ta luôn có cảm giác Thiên Không Chi Thủ tọa ra nhiều tổn thương cho mắt hơn.”

Lý Hiên không tiếp tục khảo sát sức mạnh nữa, thay vào đó, hắn hy vọng trong tương lai sẽ có thêm quả tiến hóa, tăng phạm vi tấn công của Thiên Không Chi Thủ lên tới bán kính một trăm cây số.

“Từ từ sẽ đến, ta ăn quả dung hợp này trước, xem ta có thể dung hợp thành năng lực gì.” Lý Hiên nói, chuẩn bị ăn quả.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

‘Tinh! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài tìm được cơ duyên Trúc Cơ hoàn mỹ, thành công hoàn thành Trúc Cơ hoàn mỹ, trở thành tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.’

‘Tinh! Ngài nhận được phần thưởng thiên phú đặc thù: Cổng Không Gian.’

‘Cổng Không Gian: Dựa theo tọa độ không gian, sử dụng đá không gian để tạo ra một cánh cổng không gian nối hai vùng đất với nhau, có thể tồn tại lâu dài.’

“Thì ra là Cổng Không Gian, thiên phú này tốt, đúng thật là một thiên phú rất ổn.”

Lý Hiên vô cùng mừng rỡ, có Cổng Không Gian, hắn hoàn toàn có thể kết nối rất nhiều nơi với nhau thông qua Huyết Phân Thân.

Sau này, Tần Nguyệt muốn trở lại thăm hắn cũng có thể quay về kịp thời, thay vì chỉ có thể liên lạc với hắn qua ngọc phù như bây giờ.

Nhưng.

Để bố trí Cổng Không Gian thì cần có đá không gian, điều này khá phiền phức, hắn không có đá không gian.

“Chỉ có những tông môn Kim Đan kỳ như Tam Kiếm Tông mới có đá không gian, mà lấy được cũng không dễ dàng, ta chỉ có thể để Huyết Phân Thân gia nhập các đại tông môn.”

Lý Hiên hạ lệnh, sắp xếp các Huyết Phân Thân gia nhập đại tông môn, cố gắng thông qua phương thức làm nhiệm vụ để có được đá không gian.

Sau khi hoàn tất mệnh lệnh.

Lúc này, Lý Hiên mới cầm quả dung hợp cuối cùng lên, từ tốn nuốt vào, chờ đợi quá trình dung hợp bắt đầu.

‘Tinh! Trấn Áp Tinh Thần dung hợp với Linh Hồn Giáng Lâm, thăng cấp thành Trấn Áp Linh Hồn, vẫn có được năng lực giáng xuống tùy ý.’

“Trấn Áp Linh Hồn à? Thử xem nào!”

Lý Hiên nhìn Hàn Băng Cự Hổ ngồi trong góc, ngón tay khẽ búng.

Bùm!

Hàn Băng Cự Hổ ngã xuống đất ngay lập tức, toàn bộ thân thể mềm nhũn, nằm sấp bất động.

Biến hóa bất chợt này khiến Hàn Băng Cự Hổ hơi ngơ ngác. Nn cố gắng vùng vẫy, nhưng cho dù nó có dùng sức thế nào thì cũng không làm gì được, giống như thân thể không phải là của nó.

Biến hóa không rõ này khiến Hàn Băng Cự Hổ có phần hoảng sợ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Không sao, ta chỉ thí nghiệm một năng lực thôi.” Lý Hiên giải trừ Trấn Áp Linh Hồn và an ủi Hàn Băng Cự Hổ một câu.

“Ngao!”

Trấn Áp Linh Hồn biến mất, Hàn Băng Cự Hổ lấy lại được quyền kiểm soát thân thể của mình. Nó kêu ngao một tiếng và chạy đến bên cạnh Lý Hiên, dụi tới dụi lui, như thể đang cầu an ủi.

“Được rồi, được rồi, không sao nữa rồi.”

Lý Hiên bất đắc dĩ xoa đầu Hàn Băng Cự Hổ, rồi mới lại nhìn vào Trấn Áp Linh Hồn.

Năng lực này mạnh hơn dự kiến của hắn, vậy mà lại trực tiếp trấn áp linh hồn của kẻ địch. Nếu mục tiêu có thể xác mạnh mẽ nhưng linh hồn yếu ớt thì hắn vẫn có thể dễ dàng trấn áp.

Chẳng hạn như Man tộc, hay như tà thú, hoặc các loại con rối, chỉ cần linh hồn không đủ mạnh mẽ, Lý Hiên vẫn có thể dễ dàng trấn áp.

Giống như Hàn Băng Cự Hổ, thể xác của nó tương đối mạnh mẽ, đáng tiếc là sau khi bị trấn áp về mặt linh hồn, linh hồn của nó mất đi sự khống chế đối với thể xác, vậy nên cơ thể mới mềm nhũn, không thể nhúc nhích được.

Đây chính là sự mạnh mẽ của Trấn Áp Linh Hồn, điều đó cũng khiến Lý Hiên vô cùng hài lòng.

“Vẫn còn thiếu nhiều loại quả, đợi ta khôi phục lại sẽ đi luyện đan rồi đổi lấy các loại quả, chỉ sợ số lượng quả không đủ để đổi.”

Lý Hiên lo lắng những người xếp hàng không có nhiều quả để đổi như vậy, dù sao thì tu sĩ Kim Đan kỳ rất ít, Trúc Cơ thì gần như không thể có được loại quả tốt.

“Có quả nào thì lấy quả ấy vậy.” Lý Hiên nhắm mắt lại, chìm vào tu hành.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua một tháng.

Sáng sớm hôm nay.

Lý Hiên ngồi trong tiểu viện thuộc khu ngự thú tu hành Thanh Liên Bảo Điển. Hắn vừa củng cố thực lực Trúc Cơ trung kỳ, vừa nghĩ cách ngưng tụ Thanh Liên Chi Thể.

Đáng tiếc là mãi Lý Hiên vẫn không thể tìm được phương pháp, giống như bị kẹt, không thể duy trì được, chuyện này khiến Lý Hiên cau mày.

Lúc này, hắn đột nhiên nhìn về phía cửa.

Rất nhanh.

Tiếng bước chân dày nặng từ xa tiến đến, cuối cùng dừng lại trước cổng tiểu viện ở khu ngự thú.

“Vào đi.” Lý Hiên nói.

Két.

Cánh cổng tiểu viện bị đẩy ra, một thiếu nữ cao lớn vác lang nha bổng từ ngoài cổng bước vào.

Chương 318. Búp bê barbie kim cương

Thiếu nữ có dáng người cao khoảng một thước chín, cả người tràn đầy cơ bắp, toát ra khí chất hung hãn, trông như một con gấu lớn.

“Sư tôn, ngài tìm ta sao?” Thiếu nữ bước tới, nhìn về phía Lý Hiên.

“Ừ.”

Lý Hiên gật đầu và nhìn thiếu nữ trông như gấu lớn.

‘Tính danh’: Thu Nhi, Luyện Khí tầng một.

‘Tư chất’: Hạ phẩm

‘Huyết mạch’: Không

‘Số mệnh’: Lang Nha Thu Nhi trong tương lai, là một trong những chìa khóa mở ra Thôn Thiên Ma, sau khi chết có thể mở.

‘Ghi chú 1’: Trong thời kỳ đại hủy diệt, Thu Nhi chết trận vì bảo vệ Lý Hiên, dẫn đến việc tai họa Thôn Thiên Ma mở ra.

‘Ghi chú 2’: A Ngốc có hai người quan trọng, chìa khóa có hai cái, bất kỳ chiếc nào cũng có thể mở ra tai họa.

…

Nhìn vào những thay đổi trong số liệu của Thu Nhi, nghĩ đến dáng người thay đổi quá nhiều sau khi tu hành Chiến Văn Bảo

Điển, Lý Hiên thở dài.

“Thu Nhi, tình hình tu hành gần đây thế nào?”

“Tu hành rất tốt ạ. Sức mạnh của ta tiến triển hết sức nhanh chóng. Ta rất thích phương pháp này.” Thu Nhi vui vẻ nói.

“Ngươi có để ý vấn đề vóc dáng cơ thể không? Ta đã nghiên cứu ra một loại đan dược có thể giúp ngươi khôi phục hình dáng trước kia.” Lý Hiên lấy ra một chiếc túi trữ vật.

“Không cần, ta rất thích dáng vẻ hiện giờ, vô cùng thích.” Thu Nhi vội vàng lắc đầu từ chối.

“Được rồi, đây là tài nguyên tu hành, ngươi cầm lấy đi, đủ cho ngươi sử dụng trong nửa năm tới.” Lý Hiên đưa đan dược cho Thu Nhi.

“Cảm ơn sư tôn.” Thu Nhi nhận lấy túi trữ vật, khuôn mặt hung tợn tràn ngập cảm kích.

“Không có gì. Gần đây A Ngốc có trở về không? Hắn dường như vẫn chưa biết việc ngươi tu hành Chiến Văn Bảo Điển.” Lý Hiên cau mày.

“Không về, đợi hắn trở về, ta nhất định sẽ tặng hắn một bất ngờ, để hắn nhìn xem ta mạnh cỡ nào!”

Thu Nhi vung lang nha bổng đầy chờ mong, cánh tay tráng kiện to bằng bắp đùi.

Một bất ngờ à?

Lý Hiên cảm thấy đấy không phải bất ngờ, mà là kinh hoàng. Có còn cách nào đâu, dáng người chênh lệch quá lớn, trước khi Thu Nhi mới một thước ba một thước bốn, mềm yếu và mỏng manh.

Nhưng bây giờ.

Dáng người của Thu Nhi cao khoảng một thước chín và vẫn còn đang phát triển, rất có thể đạt tới hai mét.

Có điều.

Đan dược khôi phục dáng người đó đặt trong túi trữ vật, chỉ cần Thu Nhi muốn, nàng có thể tùy ý khôi phục hình dáng cũ.

Lựa chọn thế nào là quyền tự do của Thu Nhi, Lý Hiên không tham dự quá nhiều. Hắn chỉ dặn dò nàng thêm mấy câu, tặng nàng hai thanh lang nha bổng tốt hơn, rồi mới đuổi nàng đi.

Bây giờ nàng sống trong tiểu viện U Tĩnh cùng cha mẹ Lý Hiên, vừa tu hành, vừa bảo vệ sự an toàn của phụ mẫu hắn.

Đương nhiên.

Phương thức bảo vệ phụ mẫu chắc chắn không chỉ là nàng, vẫn còn rất nhiều.

Ví dụ như trận pháp, hoặc hộ thân phù, ngay cả người có thuộc tính ngu trung trong tông môn là Từ Trang cũng bị Lý Hiên thu phục, hiện đầu nhập dưới trướng Lý Hiên, âm thầm bảo vệ phụ mẫu Lý Hiên.

Nhìn chung, sự an toàn của phụ mẫu đã được đảm bảo.

Thế nhưng.

Thông qua số liệu vừa rồi của Thu Nhi, nhìn vào những thông tin về thời kỳ đại hủy diệt, Lý Hiên biết mối nguy hiểm vẫn còn tồn tại.

“Thời kỳ đại hủy diệt rốt cuộc là tai họa như thế nào? Chẳng lẽ thực lực hiện giờ của ta chưa đủ để vượt qua nguy cơ sao?”

Tâm trạng của Lý Hiên nặng nề, hắn có Cổng Không Gian, Không Gian Xuyên Qua, Ngao Du Hư Không, hắn có nhiều biện pháp bảo vệ tính mạnh như vậy mà vẫn cần sự bảo vệ của người khác, điều này đủ để thấy thời kỳ đại hủy diệt nguy hiểm nhường nào.

“Ta vẫn phải trở nên mạnh mẽ hơn, nỗ lực hơn nữa, nhanh chóng đạt tới Kim Đan kỳ, chỉ có như vậy, ta mới có thể tự bản bảo toàn tính mạng.”

Lý Hiên nói xong rồi lấy ra năm thứ quả từ trong túi Càn Khôn ra, đây là thu hoạch tháng này của hắn, đều lấy được từ trong tay tu sĩ Kim Đan kỳ.

Thật ra đội ngũ bên ngoài sơn môn vẫn còn rất dài, tất cả đều vì cầu đan dược.

Đáng tiếc là bọn họ không có quả tiến hóa, càng không có quả dung hợp, nên Lý Hiên lười luyện chế đan dược cho bọn họ, dứt khoát ở trong nhà bế quan tu hành.

“Đúng rồi, xem tình hình phát triển gần đây của Huyết Phân Thân.” Lý Hiên mở phần nhắc nhở ra.

‘Tinh! Với thực lực Luyện Khí tầng sáu, Huyết Phân Thân số hiệu 77 của ngài đã ngăn cản yêu ma lao ra sào huyệt ở một huyện thành thuộc nước Đại Viêm, dựa vào sức mạnh cá nhân ngăn cản yêu ma trong một canh giờ, cuối cùng tự bạo chết trận.’

‘Tinh! Huyết Phân Thân số hiệu 300 của ngài chặn đánh làn sóng tà thú ở hẻm núi Thanh Phong đến kiệt sức mà chết, thi thể sau khi chết không gục ngã mà tiếp tục chiến đấu, cuối cùng đẩy lùi thú triều, khiến cho những người tu hành chạy tới cảm động.’

‘Tinh! Huyết Phân Thân số hiệu 1 của ngài bái nhập Tam Kiếm Tông, bằng thực lực Luyện Khí tầng bảy thành công giành được

quán quân trong cuộc so tài thuộc ngoại môn, được Tam Kiếm Tông coi trọng.’

…

Từ việc này đến việc khác, từng dòng tin tức lướt qua trước mắt, Lý Hiên đọc những tin tức này, cảm nhận được thế giới này đang trở nên ngày càng nguy hiểm một cách sâu sắc.

Nên biết, mặc dù trước kia việc sinh tồn cũng rất khó khăn, nhưng nhìn chung vẫn có thể vượt qua, nhưng cùng với việc ngưng tụ hắc khí trên bầu trời, thế giới này ngày một nguy hiểm hơn.

Yêu ma quỷ quái, si mị võng lượng, tất cả đều xuất hiện, gây ra những tổn thất to lớn cho nhân loại.

Chương 319. Một bàn tay nhỏ trắng muốt

“Nguồn gốc của hắc khí là gì? Tại sao nó càng ngày càng nhiều? Nó có liên quan đến thời kỳ đại hủy diệt hay không?”

Lý Hiên cau mày, cảm thấy vấn đề đang trở nên tồi tệ hơn.

‘Tinh! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài gặp phải nguy cơ sinh tử, sau khi gỡ xương đổi máu thì nhân họa được phúc, thành công thăng Trúc Cơ hoàn mỹ.’

‘Tinh! Ngài nhận được Tự Nhiên Chi Thể: Thể chất được tự nhiên cưng chiều, kèm theo mộc linh căn tuyệt phẩm, có thể khôi phục hoàn cảnh tự nhiên, có thể thúc giục thực vật sinh sôi, có sức sống mãnh liệt, được sinh vật tự nhiên kính yêu.’

‘Tinh! Đệ tử A Ngốc của ngài cắn nuốt quả hắc ám, thăng ba cấp liên tiếp, đạt tới Luyện Khí tầng năm, phần thưởng của ngài: Hỏa linh căn trung phẩm thăng cấp lên hỏa linh căn tuyệt phẩm.’

“Hả? Tự Nhiên Chi Thể?”

Lý Hiên kinh ngạc nhìn thể chất mình mới nhận được, cảm nhận sức sống dữ dội trong thân thể, trong mắt hắn lóe lên vẻ khó tin.

“Đợi đã, ta hiểu rồi.”

Các loại thông tin trong Thanh Liên Bảo Điển lóe lên trong đầu Lý Hiên, rất nhiều thông tin liên quan tới Thanh Liên Chi Thể hiện ra trong đầu hắn.

Thanh Liên Chi Thể vốn đang bị kẹt, không thể nào lĩnh ngộ được kia, giờ đây cuối cùng hắn cũng ngộ ra.

“Thật không ngờ, Tự Nhiên Chi Thể còn có thể hỗ trợ ta lĩnh ngộ Thanh Liên Bảo Điển. Dựa vào lĩnh ngộ hiện tại, ta nhất định có thể ngưng tụ Thanh Liên Chi Thể trong vòng nửa tháng.”

Trong mắt Lý Hiên lóe lên sự vui mừng. Hắn vô cùng bất ngờ, nhất là khi cảm nhận sức sống đáng sợ sôi trào trong cơ thể, hắn lại càng cảm thấy vui vẻ.

“Đúng rồi, hãy thử xem ta có thể khôi phục hoàn cảnh tự nhiên đến trình độ nào. Hoàn cảnh của rừng rậm Hắc Mã và vùng phụ cận sơn động ở nước Tây Phong đều đã bị cột sáng của ta phá hủy. Nhân cơ hội này, ta thí nghiệm xem hiệu quả của nó như thế nào.”

Lý Hiên nhắm mắt lại, linh hồn của hắn giáng xuống người một Huyết Phân Thân ở gần rừng rậm Hắc Mã, khống chế Huyết Phân Thân nhanh chóng lao vào rừng rậm.

Rất nhanh.

Hắn đã tiến vào sâu trong rừng rậm Hắc Mã, thấy được cảnh tượng đổ nát như phế tích của rừng rậm Hắc Mã.

“Sức mạnh của Văn Tự Thần Bí quá bá đạo, đã lâu như vậy mà nơi này vẫn không có thực vật mọc lên, hơn nữa cái hố đó quá lớn.”

Lý Hiên than thở. Lúc ấy, mặc dù hắn đã tiêu diệt quỷ dị Hắc Mã, cứu được rất nhiều người, nhưng hắn cũng gây ra tổn thương to lớn cho hoàn cảnh, dẫn đến nơi này không có một ngọn cỏ.

“Thử xem, chắc hẳn là có thể!”

Hai bàn tay của Lý Hiên vỗ lên mặt đất, lực lượng màu xanh

lục của tự nhiên bắt đầu dao động, lan ra bốn phương tám hướng giống như một quầng sáng.

Quầng sáng đi tới đâu, đất đai cằn cỗi ở đó bắt đầu rạo rực, những chồi non xanh mơn mởn đâm chồi nảy lộc, lảo đảo lắc lư chui ra khỏi mặt đất, rồi dần phát triển thành những cây đại thụ cao chót vót dưới tác dụng của quầng sáng.

Lý Hiên thấy vùng đất hoang vu dần khôi phục thành rừng rậm, thậm chí có thể nghe thấy tiếng chim hót vui sướng trong rừng, hắn không khỏi nở nụ cười.

“Cũng không tệ lắm, còn đơn giản hơn tưởng tượng.”

Lý Hiên mỉm cười thu hồi tất cả sức mạnh, bước từng bước về phía trước.

Lúc này, một con chim nhỏ bay tới, đậu trên vai hắn, nó đưa loại quả đang ngậm trong miệng cho Lý Hiên.

“Cảm ơn, không cần cho ta đâu.”

Lý Hiên lắc đầu từ chối, hắn chỉ dùng ngón tay khẽ vuốt nhẹ bộ lông mềm lại của chim nhỏ, sau đó tiếp tục tiến lên, cuối cùng dừng lại ở khu vực oanh tạc chính của Văn Tự Thần Bí.

Ở đây.

Lý Hiên thấy một tấm bia mộ, nhìn những chữ viết trên bia, Lý Hiên lắc đầu không nói nên lời.

“Vậy mà có người lại cúng tế ta, thật đúng là bất ngờ.”

Lý Hiên nhún vai, tầm mắt nhìn xuống phía dưới lòng hố sâu khổng lồ trong rừng rậm, nhìn hố đen sâu không thấy đáy, hắn cau mày.

“Cái hố lớn này tạm thời không thể khôi phục, chỉ có thể giữ

nguyên trạng thái.”

Lý Hiên vung tay lên, rất nhiều Tự Nhiên Chi Lực xuất hiện xung quanh hố đen, những cây đại thụ cao chót vót theo đó xuất hiện, tầng tầng lớp lớp bao quanh hố đen, ngăn ngừa động vật nhỏ rơi vào.

Làm xong tất cả mọi việc.

Lúc này Lý Hiên mới nhanh chóng rời đi, tiến về khu vực phụ cận nước Tây Phong.

Không lâu sau khi hắn rời đi.

Một nữ tu tiên giả cầm nhành hoa trắng nhanh chóng bay đến rừng rậm Hắc Mã. Nhìn hoàn cảnh tự nhiên đã khôi phục lại, nàng kinh ngạc trợn tròn mắt.

“Đây là thần tích sao?”

Nữ tu tiên giả nhanh chóng xuyên qua rừng rậm, thấy khu rừng hoàn toàn khôi phục, trong lòng nàng cảm càng thấy càng khó tin, đến khi bước tới gần bia mộ, nàng mới ổn định tâm trạng.

Nữ tu tiên giả đặt những bông hoa trắng trước bia mộ, rồi lau chùi sạch sẽ bia mộ, lúc này mới khẽ mỉm cười.

“Nhất định là có đại năng ra tay. Chỉ có hoàn cảnh tốt đẹp như vậy mới có thể xứng với những cống hiến của các ngươi dành cho nhân tộc.”

Nữ tu tiên giả khẽ chạm vào bia mộ, nghĩ đến cảnh tượng quỷ dị phong tỏa ngoại vi rừng rậm ngày hôm đó.

Khi đó, bọn họ đang chiến đấu gian khổ ở bên ngoài rừng rậm, sau đó lại dần dần nghe âm thanh chiến đấu trong rừng.

Lúc đó bọn họ mới biết, thì ra trong rừng rậm còn có một

tuyến phòng ngực nữa, nghĩ đến cảnh kẻ địch dày đặc, thời khắc đó, nàng đã xúc động.

Đáng tiếc là cho đến khi cột sáng biết mất cũng không có ai bước ra khỏi khu rừng, hiển nhiên là đã tử trận trong rừng rậm Hắc Mã.

Chương 320. Một bàn tay nhỏ trắng muốt (2)

Vì truy điệu những anh hùng vô danh này, bọn họ đã xây dựng bia mộ, thường xuyên đến đây dâng hoa và thăm viếng những anh hùng đã âm thầm bảo vệ nhân tộc.

Hiện tượng này không chỉ xuất hiện ở rừng rậm Hắc Mã, mà rất nhiều nơi Huyết Phân Thân chết trận đều có bia mộ tương tự.

Những người hảo tâm đó vì tưởng niệm Huyết Phân Thân, hoặc sẽ hậu táng Huyết Phân Thân, hoặc là lập bia vô danh để cảm tự sự cống hiến của Huyết Phân Thân.

Về vấn đề này.

Lý Hiên cũng không để ý lắm. Linh hồn của hắn đã giáng lên một Huyết Phân Thân khác có mặt gần sơn cốc ở nước Tây Phong, hắn bắt đầu khôi phục hoàn cảnh của nơi đó.

Đến khi hoàn thành xong tất cả mọi việc.

Hắn lại nghĩ đến địa điểm quỷ dị Dã Kê tử vong, nơi đó cũng chính là rừng rậm Lục Nha.

Lúc ấy, mặc dù đội ngũ Kim Đan đã giết chết Gà, nhưng xác chết phân hủy của nó vẫn khiến rừng rậm Lục Nha ô nhiễm.

Trước đây Lý Hiên đã cử Huyết Phân Thân tiến đến nơi đó, sử dụng năng lực Tịnh Hóa để thanh tẩy rừng rậm Lục Nha, đáng tiếc là quá tốn thời gian, việc thanh tẩy căn bản không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Lý Hiên chỉ đàng hoãn lại việc này, bây giờ đúng là lúc giải quyết nốt.

Quyết định xong, linh hồn hắn lại một lần nữa giáng xuống, khống chế một Huyết Phân Thân, xông vào rừng rậm Lục Nha.

Tại khu vực phụ cận rừng rậm Lục Nha.

Đường Khả Nhi và sư huynh Chu Hằng của nàng đang đạp lên chiếc lá sen màu xanh lục và bay về phía rừng rậm Lục Nha, vừa bay vừa nói về mục tiêu của nhiệm vụ lần này.

“Sư muội, nhiệm vụ điều tra rừng rậm Lục Nha e là sẽ rất khó khăn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý.” Chu Hằng đứng lên lá sen, nói.

“Ta biết, trước nay vấn đề hoàn cảnh bị ô nhiễm bởi xác chết của quỷ dị vẫn luôn rất khó giải quyết, đặc biệt là xác chết của quỷ dị Dã Kê, rất có khả năng hình thành quỷ dị mới.”

“Danh sách nhiệm vụ có nói gần đây rừng rậm Lục Nha phát ra những âm thanh quỷ dị, còn có âm phong thường xuyên xuất hiện, đây rõ ràng là dấu hiệu cho sự ra đời quỷ dị mới.”

“Loại quỷ dị mới này yếu hơn quỷ dị Gà rất nhiều, nhưng đối với Luyện Khí kỳ như chúng ta mà nói, đó vẫn là một vấn đề lớn khó giải quyết.” Đường Khả Nhi nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, may mắn chỉ là nhiệm vụ điều tra, nếu là nhiệm vụ diệt trừ, đó chính là tự tìm đường chết.” Chu Hằng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Nếu có một trận pháp sư ở đây thì tốt, vừa có thể vây khốn quỷ dị, vừa có thể đề phòng quỷ dị lan ra.” Đường Khả Nhi nghĩ đến Lý Hiên, người vốn đang ở thành Bạch Vân.

“Lý Hiên đã bước vào Trúc Cơ kỳ, hắn là thiên tài, chúng ta vẫn chỉ ở Luyện Khí tầng mười, ngay cả phương hướng để Trúc

Cơ hoàn mỹ vẫn chưa tìm được.” Chu Hằng không nhịn được nhắc nhở một câu.

“Ta biết, ta chỉ nói vậy thôi.”

Đường Khả Nhi thở dài, đành tiếp tục đạp lên lá sen tiến lên phía trước, chậm rãi đi đến phụ cận của rừng rậm Lục Nha.

“Tử khí quá nồng, xem ra quỷ dị mới thật sự đã hình thành.” Đường Khả Nhi nghiêm nghị nói.

“Cẩn thận một chút, cho dù quỷ dị vừa mới xuất hiện thì nó cũng vô cùng nguy hiểm, chúng ta không nên tiến vào sâu bên trong, chỉ cần điều tra một chút rồi đi, tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.” Chu Hằng cũng ngưng trọng nói.

“Được!”

Đường Khả Nhi gật đầu. Hai người cùng nhau chậm rãi tiến vào rừng rậm Lục Nha. Nhưng vừa mới đặt chân bước vào, bọn họ đã cảm nhận được cơn ớn lạnh dâng lên từ sau lưng, cảm giác lạnh lẽo vô hình dâng lên trong đầu.

“Cái… Cái cảm giác này, chỉ sợ quỷ dị mới sinh này vô cùng nguy hiểm, rất khả năng là nó đã đạt đến Trúc Cơ đại viên mãn!” Biểu cảm của Đường Khả Nhi ngày càng ngưng trọng.

“Trúc Cơ đại viên mãn?”

Chu Hằng bị mấy chữ này dọa sợ, cộng thêm cảm giác kinh khủng phát ra từ sâu trong linh hồn khiến phía sau lưng hắn lạnh toát, hắn không dám tiến lên.

Phụt!

Một bàn tay nhỏ trắng muốt đột nhiên đâm thủng trái tim của Chu Hằng từ phía sau, máu tươi nhỏ xuống theo bàn tay nhỏ ấy.

Vùng ngực Chu Hằng đau đớn, cả người rơi vào trạng thái yếu ớt.

Hắn khó nhọc nhìn về phía sau, phát hiện Đường Khả Nhi mặc chiếc váy trắng như tuyết đang nở một nụ cười quái dị.

“Sư… Sư muội, ngươi… Ngươi…”

Chu Hằng nhìn Đường Khả Nhi bằng ánh mắt không thể tin, nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn của nàng đâm xuyên qua trái tim hắn từ phía sau, cả thế giới của Chu Hằng như muốn sụp đổ.

Hắn không thể ngờ được, sư muội của mình lại đột nhiên ra tay với mình, hơn nữa còn độc ác và tàn nhẫn như vậy.

“Sư huynh, sư huynh!” Giọng nói trong trẻo của Đường Khả Nhi vang lên, giọng nói vô cùng êm tai, giống như chuông gió.

Thế nhưng.

Chu Hằng nhìn Đường Khả Nhi đang nói chuyện, nhìn nụ cười hung ác trên mặt nàng, Chu Hằng lảo đảo, cuối cùng chậm rãi ngã xuống đất.

"Chém!"

Ầm ầm ầm!

Đại đao Nguyệt Nha khổng lồ từ trên trời giáng xuống, chém mạnh vào bên cạnh Chu Hằng, chém xuống mặt đất tạo thành một rãnh sâu to lớn.

Giây tiếp theo, Chu Hằng phát hiện ra mình bị tóm lấy, được dẫn bay đi xa.

"Sư huynh, sư huynh!"

Giọng nói trong trẻo của Đường Khả Nhi lại vang lên, giọng

nói vẫn dễ nghe như cũ.

Chu Hằng dần khôi phục lại tinh thần trong những âm thanh ấy, hắn phát hiện Đường Khả Nhi đang đứng bên cạnh, nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ.

Mà bên cạnh Đường Khả Nhi là một nam tử lạnh lùng vác đại đao.

"Ta... ta không sao?"

Chương 321. Đường Khả Nhi quái dị

Chu Hằng sờ trái tim mình, phát hiện vẫn bình thường như cũ, không có gì không ổn. Hắn lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Đường Khả Nhi, Chu Hằng hơi mê mang nói.

"Không phải ta đã bị đâm xuyên tim sao? Sao lại không sao nữa rồi?"

"Chuyện này..."

Đường Khả Nhi trầm mặc, vẻ kỳ lạ trên mặt càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng nàng đột nhiên nói.

"Sư huynh, chắc hẳn là ngươi đã trúng phải huyễn thuật của quỷ dị, ngươi đột nhiên bất động ngay khi vừa tiến vào khu rừng, có gọi thế nào cũng không tỉnh lại."

"Vậy sao?"

Chu Hằng tiếp tục mơ hồ, bởi vì hắn cảm thấy trái tim hơi đau, đồng thời hắn phát hiện vẻ mặt của sư muội có chút không được tự nhiên.

Nghĩ đến cảnh tượng bị sư muội đâm xuyên tim trong rừng, sống lưng Chu Hằng không hiểu sao chợt phát lạnh.

Trong lòng Chu Hằng nảy sinh sự sợ hãi, hắn vội vàng bước sang một phía, nhìn sư muội bằng ánh mắt cảnh giác, rồi lại nhìn nam tử lạnh lùng lưng vác đại đao.

"Tiền... Tiền bối Bối Đao Khách?" Chu Hằng kinh ngạc.

"Ừm, rừng rậm Lục Nha rất không đơn giản, các ngươi đừng tiến vào trong rừng." Nam tử lạnh lùng liếc Chu Hằng và Đường Khả Nhi một cái.

"Được, tiền bối, chúng ta sẽ không mạo hiểm tiến vào bên trong nữa." Đường Khả Nhi gượng cười, nói.

"Ừm."

Nam tử nhìn chằm chằm Đường Khả Nhi bằng ánh mắt lạnh lùng, tay phải vươn về phía loan đao đằng sau lưng, cuối cùng lại nhìn Chu Hằng một cái, lúc này tay phải buông xuống.

Tiếp đó.

Hắn lại quay đầu nhìn về phía rừng Lục Nha, nghe tiếng gầm rú cùng gào thét vang ra từ trong khu rừng, nam nhân lạnh lùng trở nên cực kỳ nghiêm túc.

"Trong rừng có ít nhất mười quỷ dị trở lên, hơn nữa thực lực đều rất cường đại, e là chỉ có thể mời Kim Đan kỳ tới xử lý." Nam tử lạnh lùng thở dài.

"Tiền bối Bối Đao Khách, ngươi là Bán Bộ Kim Đan, đến ngươi cũng không có cách giải quyết sao?" Chu Hằng không kìm được, hỏi.

"Không có cách nào, năng lực ẩn nấp của quỷ dị quá đáng sợ, ta căn bản không phát hiện ra chúng. Hơn nữa phạm vi ô nhiễm của rừng Lục Nha quá lớn. Loại ô nhiễm này sẽ che giấu quỷ dị.”

“Quan trọng là chúng ta cũng sẽ bị ô nhiễm, ở lâu trong rừng, cho dù là ta cũng sẽ ngã xuống." Bối Đao Khách trầm trọng nói, trong mắt tràn đầy nét kiêng dè.

“Không ngờ rừng Lục Nha lại nguy hiểm như vậy, nếu biết sớm ta đã không nhận nhiệm vụ này rồi.”

Chu Hằng thở dài, nói tiếp: "Những ô nhiễm này có thể xử lý hết được không? Nếu xử lý được ô nhiễm, có phải quỷ dị sẽ dễ dàng bị phát hiện hay không?"

"Nếu có thể xử lý ô nhiễm, không chỉ có thể dễ dàng tìm ra quỷ dị, mà còn có thể dễ dàng tiêu diệt quỷ dị, dù sao thì quỷ dị cũng sinh ra từ ô nhiễm mà."

"Nhưng những ô nhiễm này quá bá đạo, đừng nói là ta, ngay cả khi Kim Đan kỳ ra tay cũng chưa chắc đã giải quyết được." Bối Đao Khách cảm thấy chuyện này rất khó khăn.

"Ngay cả Kim Đan kỳ cũng không giải quyết được?"

Chu Hằng không dám tin, trong lòng hắn, Kim Đan kỳ cực kỳ lợi hại. Bây giờ ngay cả Kim Đan kỳ cũng không xử lý được, chuyện này khiến hắn khó có thể tưởng tượng nổi.

"Ngươi cho là ô nhiễm này đến từ đâu? Đó là ô nhiễm do đội ngũ Kim Đan tiêu diệt quỷ dị Dã Kể lưu lại."

"Nếu bọn họ xử lý được ô nhiễm thì đã xử lý ngay lúc đó rồi, sao phải kéo dài đến bây giờ?" Bối Đao Khách liếc nhìn Chu Hằng, như thể đang nhìn một kẻ ngốc không có đầu óc.

"Ừm, ta nhất thời không nghĩ ra, vậy bây giờ phải làm sao đây? Về sau nơi này chẳng phải là sẽ rất nguy hiểm hay sao?" Chu Hằng gãi gãi đầu hỏi.

"Chỉ có thể mời tu sĩ Kim Đan kỳ thường xuyên tới tiêu diệt quỷ dị, giết mấy chục năm, nguy hiểm của nơi này sẽ dần yếu đi, ô nhiễm cũng sẽ dần được thanh trừ." Bối Đao Khách lại giải thích.

"Mấy chục năm? Vậy cũng quá lâu!" Chu Hằng nhíu mày.

"Như vậy còn tốt, nếu quỷ dị Thiên Tai lần trước kia chết ở nước Đại Hạ thì khu vực ô nhiễm sẽ càng lớn, có lẽ mấy ngàn năm

cũng không giải quyết xong ô nhiễm."

May mà bàn tay to lớn đó đã bắt quỷ dị đi nên mới tránh được vô số tai nạn, giúp nước Đại Hạ được bình yên cho đến lúc này." Bối Đao Khách tiếp tục nói.

"Ra là vậy, xin thụ giáo."

Chu Hằng khom người hành lễ, trái tim lại âm ỉ đau, hắn vội vàng xích lại gần Bối Đao Khách, tận lực tránh xa Đường Khả Nhi.

Cảnh tượng này bị Đường Khả Nhi nhìn thấy, nàng đột nhiên tiến lên một bước, vươn bàn tay nhỏ trắng nõn vươn về phía Chu Hằng, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm gượng gạo.

Keng!

Bối Đao Khách rút thanh đao lớn trên lưng ra, quanh người tản ra một cỗ khí thế đáng sợ, hắn liếc nhìn Chu Hằng trước, sau đó nheo mắt nhìn Đường Khả Nhi.

Lúc này.

Nụ cười trên gương mặt Đường Khả Nhi đã biến mất, đôi mắt xinh đẹp bắt đầu đỏ lên, nước mắt dần dần xuất hiện, khiến cả cơ thể nàng lộ vẻ đau thương nhẹ nhàng, khiến người ta nhìn thấy mà thương.

Đường Khả Nhi như vậy khiến Chu Hằng càng thêm kiêng kỵ.

Bởi vì trước đây hắn chưa từng thấy Đường Khả Nhi như vậy, Đường Khả Nhi của hôm nay vô cùng kỳ lạ, đặc biệt là khi bị Đường Khả Nhi nhìn chằm chằm, Chu Hằng cảm giác cơn đau nơi trái tim càng ngày càng mãnh liệt.

"Theo ta."

Bối Đao Khách đột nhiên nắm lấy Chu Hằng, bay về phía một

tảng đá lớn cách đó ngoài trăm thước.

"Khoảng thời gian tiếp theo, ngươi đi bên cạnh ta, đừng tới gần Đường Khả Nhi, các ngươi không còn là người chung đường nữa."

"Được, được."

Chương 322. Đường Khả Nhi quái dị (2)

Chu Hằng vội vàng gật đầu, cảm giác đau đớn trong tim tựa hồ giảm bớt một chút, đồng thời hắn càng ngày càng cảm thấy Đường Khả Nhi có gì đó không bình thường.

Bởi vì Đường Khả Nhi vẫn luôn nơi cách hắn hơn trăm thước, nhìn hắn rơi lệ, biểu cảm rất kỳ quái. Mấu chốt là, tay phải của Đường Khả Nhi vẫn cứ giơ lên, giống như muốn nắm lấy hắn.

Động tác này khiến Chu Hằng cảm thấy trái tim càng đau đớn, trong lòng hắn càng thêm kiêng dè Đường Khả Nhi.

"Đừng nhìn nàng nữa, đi theo ta, ta không giải quyết được ô nhiễm trong rừng rậm Lục Nha, chỉ có thể nhờ Kim Đan từ từ tiêu trừ." Bối Đao Khách nói xong thì xoay người bước về phía xa.

"Được, ấy? Đằng kia có người."

Chu Hằng đột nhiên chỉ về một hướng, ở nơi đó, một người đội đấu lạp đang đi về phía rừng rậm Lục Nha.

"Kỳ lạ, vậy mà ta lại không cảm nhận được tu vi của người này?"

Bối Đao Khách cũng nhìn về phía người đội đấu lạp, hắn phát hiện mình không cảm nhận được cấp bậc thực lực của người đội đấu lạp.

"Chẳng lẽ là đại tu sĩ tới giải quyết ô nhiễm?" Chu Hằng đột nhiên hỏi.

"Không có khả năng! Nguyên Anh kỳ đang chiến đấu ở ngoại vực, Kim Đan kỳ cũng đi khắp nơi giải quyết sào huyệt, cho dù có chút thời gian thì cũng vội vàng đi xử lý chuyện quan trọng của mình, làm sao có thể tới nơi này."

"Hơn nữa, Kim Đan kỳ cùng lắm là tới giết quỷ dị, căn bản không giải quyết được ô nhiễm của nơi này, tới cũng vô dụng."

"Người này có lẽ cũng giống như các ngươi, đến thực hiện nhiệm vụ điều tra." Bối Đao Khách trực tiếp lắc đầu.

"Được rồi, vậy chúng ta có nên ngăn cản hắn không? Dù sao rừng rậm Lục Nha cũng rất nguy hiểm." Chu Hằng hỏi.

"Đương nhiên, ngươi ở chỗ này chờ, ta đi ngăn cản hắn. Thật là không bớt lo, ai cũng tới tìm chết."

Bối Đao Khách đang định hành động thì chợt thấy người đội đấu lạp đứng lại bên ngoài rừng, bất động.

Hành vi ấy khiến Bối Đao Khách hơi sửng sốt, hắn vừa định nói gì đó thì chợt thấy người đội đấu lạp cử động, hai tay người đó đan chéo trước ngực.

Xoẹt!

Ánh sáng màu xanh bắt đầu lóe lên, lấy người đội đấu lạp làm trung tâm, chusnh nhanh chóng lan ra mọi hướng.

Bất cứ nơi nào những tia sáng màu xanh này đi qua, môi trường bị ô nhiễm ở nơi đó đều nhanh chóng phục hồi, vùng đất cằn cỗi dần dần mọc lên những chồi non, cây con vươn lên khỏi mặt đất, dần dần phát triển thành những cây đại thụ cao chót vót.

Người đội đấu lạp bước từng bước tiến vào rừng Lục Nha trong những quầng sáng màu xanh. Bất cứ nơi nào hắn đi qua, sức sống vô tận lại tràn ra, cả khu rừng dường như cũng trở nên tràn

đầy sức sống và sinh cơ.

Một lượng lớn các loài chim chao liệng trên bầu trời, cất tiếng hót ríu rít vui sướng. Có chú sóc nhỏ đang ôm một quả hạch, chạy đến chỗ người đội đấu lạp, thuận theo quần áo trèo lên vai, đưa quả hạch cho hắn.

Người đội đấu lạp mỉm cười lắc đầu, rảo bước giữa thiên nhiên xanh tươi.

"A!"

Từ sâu trong khu rừng, những tiếng gào rít nối tiếp nhau vang lên, gió lạnh trong khu rừng gào thét từng cơn, như đang chống lại sức mạnh của tự nhiên.

Nhưng mà.

Những cơn gió ấy cũng nhanh chóng tan biến, tiếng kêu gào càng ngày càng nhỏ, sau đó dần dần biến mất.

Toàn bộ rừng rậm Lục Nha đã khôi phục lại dáng vẻ trước kia, không còn dấu vết của ô nhiễm nữa.

Nhìn cảnh tượng như thần tích này, nhìn ô nhiễm mà ngay cả Kim Đan kỳ cũng không thể giải quyết, vậy mà lại bị người đội đấu lạp giải quyết một cách dễ dàng.

Bối Đao Khách ngây người, đầu óc choáng váng chứng kiến tất cả mọi chuyện.

Chu Hằng đứng cạnh bên cũng sững sờ bất động, đầu hắn ong ong. Ngay cả Đường Khả Nhi đứng cách trăm thước, miệng nàng cũng há thành hình chữ O.

Cuối cùng.

Người đội đấu lạp từ trong khu rừng bước ra, đứng ở bìa rừng

yên lặng nhìn Chu Hằng một lát, sau đó thong thả bước về phía xa, dần dần biến mất nơi chân trời.

Chẳng ai trong số bọn họ dám nhúc nhích, kể cả Bối Đao Khách cũng không dám nói gì. Bởi vì người có thể giải quyết ô nhiễm bằng cách này nhất định là cường giả siêu cấp, bọn họ căn bản không có tư cách xúc phạm.

Bọn họ chỉ có thể kính sợ mà nhìn, mãi cho đến khi bóng người đội đấu lạp khuất hẳn.

"Thật lợi hại, vậy mà lại có thể giải quyết ô nhiễm đơn giản như thế. Quá mạnh." Chu Hằng cảm thán.

"Đúng là rất lợi hại, đây rất có khả năng là đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hoặc có thể còn mạnh hơn."

Thần sắc trên gương mặt Bối Đao Khách ngưng trọng, hắn nhìn về hướng người đội đấu lạp rời đi bằng ánh mắt kính nể và khiếp sợ.

Một lúc sau.

Bối Đao Khách lại một lần nữa nói: "Chúng ta đi thôi, đi điều tra tình hình của sào huyệt Hắc Phong, ta sẽ cử người cùng đi điều tra với ngươi."

"Được, tiền bối."

Chu Hằng vội gật đầu, theo Bối Đao Khách xoay người rời đi, nhưng khi hắn ngoái đầu lại, hắn lại thấy Đường Khả Nhi ở đằng xa lẳng lặng bước theo.

Cảnh này khiến trái tim Chu Hằng hoảng hốt, hắn không khỏi tăng tốc, đi nhanh về phía trước.

Hai giờ sau.

Bọn họ đến gần rừng rậm Hắc Phong, một nữ đeo mặt nạ mang dáng vẻ lạnh lùng đang đứng đó, lẳng lặng chờ.

"Tiểu Muội, giao hắn cho ngươi, các ngươi đi hoàn thành nhiệm vụ điều tra sào huyệt Hắc Phong." Bối Đao Khách trầm giọng nói.

"Được."

Nữ nhân đội mặt nạ liếc mắt nhìn Chu Hằng, nhìn về phía trái tim của hắn, rồi quay người đi về phía rừng rậm Hắc Phong.

Chu Hằng do dự một lúc, cuối cùng cũng đi theo, nhưng hắn vẫn thấy Đường Khả Nhi lặng lẽ đi theo, cho đến Bối Đao Khách ngăn cản nàng mới dừng lại.

Chương 323. Đừng nói cho hắn biết, hắn đã chết

Cuối cùng.

Chu Hằng rời đi, đi theo nữ nhân đội mặt nạ, theo nàng tiến vào rừng rậm Hắc Phong.

Nhưng lúc này.

Giọng nói của Bối Đao Khách vang lên, thông qua phương thức truyền âm chỉ truyền đến tai nữ nhân đeo mặt nạ.

"Đừng nói cho hắn biết, hắn đã chết."

"Được."

Nữ nhân đeo mặt nạ gật đầu, dẫn Chu Hằng vào rừng.

Ngoài rừng.

Đường Khả Nhi hai mắt đỏ bừng mắt nhìn Chu Hằng không có trái tim đi vào rừng Hắc Phong.

"Đại tiểu thư, chúng ta đi thôi, ngươi đã dùng hộ thân phù, Thái Thượng trưởng lão nhất định là rất lo lắng." Bối Đao Khách nghiêm túc nói.

"Ừm, không ngờ tới nhiệm vụ lần này, lại là lần cuối gặp sư huynh."

“Mặc dù trước đây hắn từng ích kỷ tư lợi, nhưng hắn đã thay đổi bản thân rất nhiều trong chuyến đi đến mỏ quặng Bạch Vân,

cũng đã giúp đỡ rất nhiều người dân.”

“Không ngờ rằng vừa tiến vào rừng rậm Lục Nha hắn đã bị đâm xuyên tim, nếu không có hộ thân phù lão tổ ban cho thì ngay cả ta cũng đã chết." Đường Khả Nhi thở dài.

"Cứ để hắn đi như vậy thôi, đây là kết cục tốt nhất của hắn, nếu không hắn sẽ biến thành quái vật." Bối Đao Khách lắc đầu.

"Ta biết, chỉ là nhìn thấy đồng bạn của mình cứ như vậy chết đi, bản thân ta cũng cảm nhận được việc sinh tồn khó khăn của con người. Sau này ta phải trở nên mạnh hơn, bảo vệ cho nhân tộc được sống an ổn hơn."

Đường Khả Nhi nói xong, linh khí trên người nàng dâng trào, vào lúc này vậy mà lại tìm được cơ hội Trúc Cơ hoàn mỹ, bắt đầu thuế phàm.

"Chúc mừng đại tiểu thư, cuối cùng cũng tìm được cơ hội Trúc Cơ hoàn mỹ, chẳng máy chốc sẽ trở thành tu sĩ Trúc Cơ." Bối Đao Khách chúc mừng, nói.

"Ừm, chúng ta đi thôi."

Cảm xúc của Đường Khả Nhi không dao động quá nhiều, nàng giẫm lên lá sen, bay về phía Tam Kiếm Tông.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chẳng mấy chốc một đêm đã trôi qua, đến sáng hôm sau.

Rừng rậm Hắc Phong.

Nữ nhân đội mặt nạ và Chu Hằng trốn trong sơn động, khôi phục linh lực trong trạng thái khắp người bê bết máu, khí tức của hai người đều trở nên yếu ớt.

"Không ngờ sào huyệt Hắc Phong lại bạo phát, nhất định phải

mau chóng chạy ra khỏi khu rừng, khởi động trận pháp, ngăn cản quái vật bên trong sào huyệt chạy ra." Nữ nhân đeo mặt nạ nói bằng giọng điệu lạnh băng.

"Sư tỷ, bên ngoài đã bị quái vật bao vây, chân trái của ta lại gãy, chúng ta căn bản không thể xông ra ngoài." Chu Hằng khàn giọng nói.

“Không sao, chỉ cần ta có thể xông ra là được.” Nữ nhân đeo mặt nạ lấy một viên đan dược từ trong túi Càn Khôn ra.

"Cái gì? Sư tỷ, ngươi định bỏ rơi ta?" Sắc mặt Chu Hằng tái nhợt, cả người rơi vào trong nỗi hoảng sợ.

"Xin lỗi."

Nữ nhân đeo mặt nạ nhìn Chu Hằng bằng ánh mắt thâm thúy, sau đó tháo mặt nạ ra, để lộ dung nhan xinh đẹp vô song.

"Không, ngươi không thể bỏ rơi ta, ta không thể chết, ta không muốn chết!" Chu Hằng thống khổ nói, trên mặt tràn đầy nước mắt, hắn cầu xin.

"Khóc cái gì mà khóc? Không phải là đã bị bỏ rơi sao? Loại cảm giác này ta đã trải qua ba lần rồi, hơn nữa sau này vẫn sẽ có người bỏ rơi ta tiếp, ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi."

Nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ đeo mặt nạ mỉm cười, giơ tay nuốt viên đan dược này vào, linh khí trên người nàng đột nhiên bạo phát, thực lực lập tức tăng lên, càng lúc càng mạnh hơn.

"Vĩnh biệt."

Nữ từ đeo chiếc mặt nạ lên, cầm trường đao trong tay nhanh chóng lao ra khỏi rừng rậm. Ở giữa sào huyệt với vô biên vô ngàn quái vật, nàng cố gắng lao ra khỏi nơi đây, khởi động trận pháp.

Thế nhưng, ở đây có quá nhiều quái vật, đối mặt với số lượng quái vật khủng bố như vậy, nàng bị quấn lấy, trong lúc nhất thời không có cách nào xông ra ngoài.

Thậm chí về sau, nàng còn bị quái vật đánh cho thương tích đầy mình.

"Ha ha ha, sắp phải chết rồi sao? Đáng tiếc không thể khởi động trận pháp, không thể bảo vệ người dân xung quanh. Thật không cam tâm!"

Trong mắt nữ nhân đeo mặt nạ không có sự sợ hãi, giống như đã sớm quen với tử vong, chỉ có một tia không cam tâm nhàn nhạt, nàng không cam tâm vì không thể bảo vệ người dân xung quanh.

Cũng đúng lúc này.

Một bóng người khập khiễng bước ra khỏi sơn động, cười như điên dại.

"Ha ha ha, chẳng phải là chết thôi sao? Dù chết lão tử cũng muốn chết oanh oanh liệt liệt, tới đây đi!"

Chu Hằng, người đã mất trái tim còn bị gãy một chân đột nhiên bạo phát, lập tức thu hút toàn bộ quái vật, hắn muốn mở ra một con đường sống cho nữ tử mặt nạ.

"Cảm tạ!"

Nữ tử mặt nạ rất bình tĩnh, nắm lấy cơ hội sống còn này xông ra khỏi đám quái vật, nhanh chóng lao về phía xa.

Nơi này chỉ còn lại có tiếng cười điên dại đau xót của Chu Hằng, hắn chiến đấu anh dũng trong vòng vòng vây công của quái vật, cuối cùng tự bạo trong tiếng nổ đùng đùng.

Bên ngoài rừng rậm Hắc Phong.

Nữ nhân mặt nạ nhanh chóng xông ra ngoài, hai tay bỗng vỗ mạnh vào cơ quan trận pháp phía bên ngoài đại trận.

"Lấy máu của ta làm dẫn, lấy sinh mạng của ta làm giá, Huyết Linh Đại Trận, khai!"

Ầm ầm ầm!

Đại trận khổng lồ màu máu dần ngưng tụ rồi xuất hiện, bao phủ và bắt đầu xoay chuyển quanh rừng rậm Hắc Phong, ngăn chặn quái vật bên trong rừng.

Nhìn thấy quái vật bị chặn lại, nữ tử mặt nạ thở phào một hơi, sau đó ngã xuống đất, hoàn toàn bất tỉnh.

Trong tiểu viện tại khu ngự thú thuộc Thanh Liên Tông.

Lý Hiên cầm một cây hoa Linh Tê, âm thầm tiếp thêm Tự Nhiên Chi Lực vào bên trong, trong ánh sáng rực rỡ dào dạt sức sống, hoa Linh Tê phát triển khỏe mạnh.

Chương 324. Người thiên mệnh đầu tiên ngã xuống

Tuổi của cây tăng từ năm mươi năm lên hai trăm năm, tới đây Lý Hiên mới không tiếp tục rót sức mạnh tự nhiên vào nữa.

Bởi vì hoa Linh Tê đã đạt tới cực hạn, nếu cứ tiếp tục có đến 99% là nó sẽ hỏng, chỉ có xác suất 10% cho việc hóa thành hoa Linh Nguyệt.

"Muốn luyện chế Linh Tê đan, ta cần có dược hiệu là hoa Linh Tê, không thể để nó biến hóa."

Lý Hiên cất hoa Linh Tê đi, đang định lấy thực vật khác ra để tiếp tục tăng tuổi, đột nhiên hắn nghĩ đến điều gì đó, vội vàng lấy năm loại quả từ trong túi Càn Khôn ra.

Đây là số quả tháng này hắn tích lũy được, có ba quả tiến hóa và hai quả dung hợp.

Hắn chưa sử dụng số quả này, bây giờ vừa lúc có thể thử truyền sức mạnh tự nhiên vào.

Với sự kỳ vọng, Lý Hiên bắt đầu truyền sức mạnh tự nhiên, dưới sức sống mãnh liệt ẩn chứa bên trong Tự Nhiên Chi Lực, năm loại quả trở nên tươi sáng và bóng bẩy hơn.

Đáng tiếc.

Lý Hiên truyền sức mạnh tự nhiên suốt nửa giờ nhưng không có biến hóa gì xảy ra, thậm chí số quả này còn không hấp thụ thêm Tự Nhiên Chi Lực nữa.

"Chẳng lẽ là bởi vì chúng chỉ là quả sao? Nếu như có thể tìm được cả cây hoàn chỉnh, nói không chừng ta có thể liên tục thu được nhiều quả hơn."

Trong mắt Lý Hiên lóe lên tia sáng, hắn lập tức đưa ra mệnh lệnh cho đông đảo Huyết Phân Thân, đồng thời cũng nói với đám Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ thông qua ngọc phù.

Dặn dò các nàng, nếu gặp được cả gốc cây hoàn chỉnh, nhất định phải tìm cách mang nó trở về.

"Nếu có thể trồng được cây, vậy thì quá tốt rồi."

Lý Hiên vô cùng vui mừng, không nhịn được mà lấy ra ba quả tiến hóa, nuốt hết toàn bộ, chuẩn bị ngẫu nhiên thăng cấp một loại năng lực của mình.

'Ting! Huyết Phân Thân của ngươi nhận được ba lần tiến hóa liên tiếp, giới hạn đã nâng lên đến Luyện Khí tầng chín.'

"Luyện Khí tầng chín? Tốt, tốt, tốt, quá tốt rồi."

Lý Hiên vui mừng khôn nguôi, vốn dĩ hắn nghĩ rằng sẽ thăng cấp các năng lực khác, kết quả không ngờ rằng lần này lại thăng cấp Huyết Phân Thân, đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Lý Hiên trong tâm trạng vui vẻ lại liên tiếp nuốt nốt hai quả dung hợp còn lại, bắt đầu dung hợp ngẫu nhiên.

'Ting! Hòa Hợp Với Tự Nhiên của ngài dung hợp vào Tự Nhiên Chi Thể, Tự Nhiên Chi Thể được tối ưu hóa và tăng cường.'

'Ting! Lôi linh căn tuyệt phẩm của ngài dung hợp vào Lôi Đình Chi Thể, Lôi Đình Chi Thể được tối ưu hóa và tăng cường.'

Cùng với tiếng nhắc nhở của máy móc, xung quanh cơ thể Lý Hiên nổi lên từng đường lôi điện, lôi điện vặn vẹo giống như rắn

điện lóe sáng quanh cơ thể hắn.

Lý Hiên giơ tay phải lên, một quả cầu sấm sét rất nhanh đã ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn. Lôi điện phát ra những tiếng sấm vang vọng, vừa chói tai cũng vừa tráng lệ vô cùng.

"Đúng là đã tăng cường, hơn nữa việc khống chế lôi điện cũng càng dễ dàng hơn."

Suy nghĩ của Lý Hiên khẽ chuyển động, lôi điện nhanh chóng quấn quanh cơ thể hắn, bắt đầu hỗ trợ hắn tôi luyện cơ thể, tăng cường thể chất.

Dưới cách thức tăng cường như vậy, Thanh Liên Chi Thể vốn đã được cảm ngộ hoàn toàn cuối cùng cũng ngưng tụ thành hình.

Lúc này.

Cả người Lý Hiên giống như một đóa thanh liên, toát ra khí tức thanh bạch mà thong dong đặc biệt, vết thương cũ do thăm dò tương lai gây ra cũng dần hồi phục.

"Không ngờ được rằng, trong tình cảnh thế này mà ta đã ngưng tụ Thanh Liên Chi Thể, ta còn tưởng phải mất nửa tháng nữa mới có thể ngưng tụ thành công."

Ánh mắt Lý Hiên bình tĩnh như nước, con ngươi sâu hun hút đen nhánh không chút dao động, cả cơ thể hắn toát ra một loại khí chất đặc biệt, thậm chí về mặt khí chất còn vượt qua cả Băng Huyên Nhi, giống tiên nhân hơn cả nàng.

Nếu dùng một từ thích hợp để miêu tả Lý Hiên của lúc này, thì đó chính là trích tiên, trích tiên khí chết phiêu nhiêu hạ phàm.

"Quá gây chú ý, phải kiềm chế lại."

Lý Hiên vận chuyển thiên phú Ẩn Nấp Siêu Cấp, dần dần ẩn

giấu tất cả của bản thân, nhưng cảm giác phiêu dật đó vẫn như ẩn như hiện.

Lý Hiên không cưỡng cầu nữa, hắn nhìn vào giao diện dữ liệu của mình.

Nhìn số lượng đệ tử đã rất lâu rồi không tăng thêm của mình, Lý Hiên ít nhiều cũng có phần sốt ruột.

Sau khi các đệ tử lần lượt đạt đến Trúc Cơ kỳ, tốc độ thăng cấp của bọn họ rõ ràng đã chậm lại, hơn nữa về sau sẽ ngày càng chậm hơn. Chuyện này đối với Lý Hiên tuyệt đối không phải là tin tốt.

Vì vậy, hắn phải nhanh chóng thu nhận đệ tử mới, nhằm gia tăng thực lực.

"Nhưng hàng vạn Huyết Phân Thân tìm kiếm mà đến nay còn chưa tìm được đệ tử thích hợp, phải làm sao đây?"

Lý Hiên nhìn vào Thăm Dò Tương Lai, hắn do dự hai giây, cuối cùng vẫn chọn sử dụng. So với tác dụng phụ, gia tăng thực lực mới là điều quan trọng.

Vì vậy hắn hít sâu một hơi, lặng lẽ sử dụng Thăm Dò Tương Lai.

Ngay lập tức.

Hai mắt Lý Hiên lóe lên hình ảnh, ba bóng người xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Trong ba người này, một người là thiếu niên mập mạp, một người là một đứa trẻ què, còn có một nữ tử lạnh lùng đeo mạng che mặt, trên gương mặt có vết sẹo do chó hoang cắn.

Nhìn thấy những hình ảnh như vậy, đôi mắt Lý Hiên mắt lại,

bắt đầu thăm dò thông tin chi tiết của ba người này.

Một lúc sau.

"Khụ khụ khụ!"

Lý Hiên ho khan dữ dội, máu tươi từ khóe miệng hắn dần trào ra, hắn vội dừng Thăm Dò Tương Lai, cố gắng kìm nén tổn thương do tác dụng phụ gây ra.

Chương 325. Người thiên mệnh đầu tiên ngã xuống (2)

"Thương thế quả thực không nhẹ, thương tổn trên thân thể ta có thể giải quyết được, duy chỉ có thương tổn của linh hồn là cần thời gian rất lâu mới hồi phục được, nhưng cũng đáng giá."

Lý Hiên quệt máu nơi khóe miệng, trên gương mặt nở một nụ cười, hắn dần dần biến mất khỏi căn phòng. Khi hắn xuất hiện trở lại, hắn đã cách Thanh Liên Tông hơn một trăm dặm.

"Thông tin về ba người bọn họ không có nhiều, nhưng với phạm vi quan sát của Góc Nhìn Thượng Đế, ta nhất định có thể lần lượt tìm thấy bọn họ."

Sau lưng Lý Hiên nổi lên từng vòng gợn sóng, sau đó hắn biến mất trong khoảng không.

Rừng rậm Hắc Phong.

Nữ tử đeo mặt nạ lẳng lặng ngã trên mặt đất, hơi thở ngày càng yếu ớt.

Những vết thương chằng chịt khắp cơ thể đó cũng đang rỉ máu, khiến sinh mệnh của nàng dần trôi đi từng chút một.

Thêm vào đó, việc kích hoạt Huyết Linh Đại Trận đã tiêu hao rất nhiều khí huyết và sinh lực, khiến chút móc mi bên thái dương của nàng chuyển thành màu trắng.

Nhưng khi lựa chọn mở đại trận, nàng chẳng chút do dự cũng không thèm để ý đến cái giá phải trả vì việc đó, chỉ vì ngăn cản tai họa từ trong rừng Hắc Phong tràn ra, ngăn cản quái vật làm hại

người dân sống trong thành trì gần đó.

Lúc này.

Tính mạng của người dân ở tòa thành gần đó đã được bảo vệ, nhưng nàng lại ngày càng suy yếu, hơi thở của nàng đã vô cùng mỏng manh.

Cũng vào đúng lúc này.

Hàng chục con chó hoang đang đói khát lảng vảng gần đó nhìn thấy nữ tử đeo mặt nạ đang nằm trong vũng máu.

Đám chó hoang đói khát đến phát điên này nhanh chóng lao tới như nhìn thấy bữa tiệc lớn, chúng muốn lao tới cắn xé nữ tử đeo mặt nạ.

Nhưng, cũng vào thời khắc ấy.

Một đóa thanh liên bảo vệ xung quanh nữ tử mặt nạ, cho dù đám chó hoang có gặm cắn thế nào cũng vô ích, ngược lại còn bị đóa thanh liên hất văng ra.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân chậm rãi vang lên.

Lý Hiên mặc đạo bào thanh liên chầm chậm bước ra khỏi hư không, cuối cùng, dừng lại trước mặt nữ tử mặt nạ.

"Tìm thấy rồi, đệ tử thứ tám của ta!"

Lý Hiên nhìn nữ tử mặt nạ đang nằm trong vũng máu, hắn thăm dò thông tin của nàng qua đôi mắt sáng ngời ánh huỳnh quang.

'Họ tên': Tiểu Muội, Luyện Khí tầng mười

'Tư chất': Tuyệt phẩm

'Huyết mạch': Huyết mạch Hoán Linh, có thể triệu hoán linh hồn của cường giả đã chết.

'Số mệnh': Một trong những vai phụ thiên mệnh, là thiên sư Hoán Linh trong tương lai. Trong thời kỳ đại hủy diệt, nàng đã trả cái giá bằng chính tính mạng của mình triệu hồi linh hồn của cường giả siêu cấp đã ngã xuống để cứu lấy hàng ngàn hàng vạn người, cướp về cho Nhân tộc một lối thoát.

'Vận mệnh': Vận mệnh gian truân, vì nhận được sự dạy bảo và yêu thương của nãi nãi từ thuở thơ ấu, nàng đã thề cả đời bảo vệ nhân loại, cho dù bị thương chồng chất, cho dù nhiều lần bị bỏ rơi, cho dù phải hy sinh tính mạng, cũng bất hối.

'Nhắc nhở': Đáp ứng tiêu chuẩn thu nhận đồ đệ. Lưu ý: Trong tương lai, Tiểu Muội cũng là người thiên mệnh đầu tiên ngã xuống.

…

"Người thiên mệnh đầu tiên chết đi sao?"

Lý Hiên cau mày, hành động hiến tế bản thân để cứu hàng triệu người dân của nữ tử này thực sự khiến người ta xúc động.

"Yên tâm đi, ta sẽ không để tương lai như vậy xảy ra, giống như việc ta ngăn cản chó hoang, bảo vệ dung mạo của ngươi."

Lý Hiên nhìn khuôn mặt hoàn hảo không chút tổn thương của Tiểu Muội, nghĩ đến cảnh tượng mà hắn nhìn thấy trong tương lai. Trong hình ảnh của tương lai ấy, khuôn mặt của Tiểu Muội đầy những vết răng sắc nhọn, giống như đã từng bị chó cắn.

Cộng thêm đám chó hoang vừa rồi, nhiêu đó đủ để chứng minh tương lai đã thay đổi, cũng chứng minh tương lai có thể sẽ

tiếp tục thay đổi.

"Xem qua thương thế của nàng đã."

Lý Hiên ngồi xổm bên cạnh nàng, cẩn thận kiểm tra vết thương trên người nàng, sau đó lập tức cau mày.

“Kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng, có kinh mạch đã vỡ nát, nhất định là đã sử dụng loại đan dược cấm kị đề cao thực lực nào đó.”

“Có chút phiền phức, e là phải mất nửa giờ ta mới chữa khỏi được."

Lý Hiên lấy mấy bình đan dược ra khỏi túi Càn Khôn, sau đó hắn lấy ra vài loại đan dược khác nhau, đút cho Tiểu Muội uống.

Sau đó Lý Hiên lại cho nàng dùng thêm chút linh tửu, thậm chí còn cho nàng uống năm giọt máu của mình. Sau khi làm xong những chuyện này hắn mới điều động Tự Nhiên Chi Lực để chữa lành ngoại thương cho nàng.

Trong quá trình này.

Góc Nhìn Thượng Đế của Lý Hiên cũng chú ý đến rừng rậm Hắc Phong, nhìn số lượng quái vật thân giáp đông như kiến trong rừng, Lý Hiên nhíu mày.

"Lại là một chủng quái vật của Tà Thần khác, thực lực cũng bình thường, mạnh nhất cũng mới là Luyện Khí tầng mười, giải quyết dễ thôi."

Sau lưng Lý Hiên nổi lên từng lớp gợn sóng, cả người biến mất tăm mất tích trong hư không, khi xuất hiện trở lại, hắn đã đi đến vùng đất trung tâm của khu rừng.

Giây tiếp theo.

Lý Hiên mở hai tay ra, luồng khí hàn băng đáng sợ nhanh chóng ngưng tụ thành bão tuyết, hơn nữa còn lấy Lý Hiên làm trung tâm, điên cuồng lan ra tứ phía.

Kiểm Soát Hàn Băng!

Đây là năng lực mà Lý Hiên đã có được từ lâu, có thể điều động hàn băng và sức mạnh hàn băng một cách tùy ý, thậm chí là triệu hoán sinh vật hàn băng để chiến đấu.

Lúc này.

Lý Hiên chỉ điều động bão hàn băng thôi, nhưng nó đã cho thấy được sức mạnh đáng sợ của mình.

Chương 326. Đệ tử mới Tiểu Muội

Băng tuyết chi lực đó giống như sóng biển, cuồn cuộn lao ra bốn phương tám hướng như tuyết lở.

Trong một khoảng thời gian rất ngắn, trận bão tuyết khổng lồ này đã bao trùm toàn bộ rừng rậm Hắc Phong, hoàn toàn đóng băng và chôn vùi khu rừng trong bằng tuyết.

Đám quái vật thân giáp đang gào thét trong rừng cũng cứ thế mà bị đóng băng thành tượng băng trong băng tuyết vô tận, hoàn toàn bị đông chết bên trong.

"Đã xong!"

Lý Hiên cẩn thận cảm nhận một lần nữa, sau khi xác nhận tất cả quái vật thân giáp đều đã bị đóng băng đến chết, hắn mới gật đầu hài lòng.

Giây tiếp theo, không gian dao động, ở trong từng cơn gợn sóng, Lý Hiên một lần nữa quay trở lại trước mặt Tiểu Muội, ngồi khoanh chân trước mặt nàng, chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Chẳng mấy chốc nửa giờ đã trôi qua.

Tiểu Muội hôn mê bất tỉnh từ từ tỉnh lại, nàng hoang mang ngồi dậy, nhìn về phía trước, sau đó liền nhìn thấy một quý công tử phong thái thong dong cực kỳ tuấn mỹ.

Khí chất phong thần tuấn lãng, khí vũ hiên ngang đó ngay lập

tức thu hút sự chú ý của nàng.

"Tỉnh rồi? Nếu muốn cảm ơn, thì bái ta làm sư đi." Lý Hiên điềm nhiên nói.

"Hả?"

Đầu óc Tiểu Muội có phần mông lung choáng váng, nàng vừa mới tỉnh lại nên đầu óc còn đang mơ hồ, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu Muội hoang mang, nghi ngờ hỏi: "Bái sư? Tại sao?"

"Ngươi nhìn phía sau." Lý Hiên chỉ vào rừng rậm Hắc Phong phía sau Tiểu Muội.

"Phía sau?"

Hàng lông mày lá liễu xinh đẹp của Tiểu Muội khẽ nhíu, dung nhan kiều diễm động lòng người như đóa hoa hồng vô cùng thu hút ánh nhìn của người khác.

Nhưng nàng không ý thức được điều này, ngược lại không hiểu sao còn cảm thấy có chút lạnh lẽo, nàng co người lại theo bản năng, để lộ những đường cong lả lướt của cơ thể.

Sau đó.

Nàng nhìn về phía sau với anh mắt nghi hoặc, kết quả không nhìn thì không sao, vừa liếc mắt nhìn đồng tử của nàng đột nhiên co lại, nàng sợ hãi đứng bật dậy.

"Chuyện này!"

Tiểu Muội hoảng hốt nhìn rừng rậm Hắc Phong.

Nhìn rừng rậm Hắc Phong rộng lớn bị bao phủ trong hàn băng vô tận.

Nhìn quái vật thân giáp đông như kiến bị đóng băng thành tượng.

Nhìn sự hoảng sợ trong mắt quái vật thân giáp, biểu cảm của Tiểu Muội lập tức thay đổi, hai mắt trừng lớn không thể tin được.

Điểm mấu chốt là số lượng quái vật thân giáp đông như thế, chi chít như mắc cửi.

Nhưng, bây giờ.

Đông đảo quái vật lân giáp như vậy đều bị đóng băng, đông cứng bên trong hàn băng như bức tượng, hình thành nên những băng điêu đẹp như thật.

Khung cảnh ấy, cảnh tượng kinh người ấy, khiến Tiểu Muội triệt để hoảng sợ, khiến nàng quay đầu lại nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt không dám tin.

"Chuyện… Chuyện này do ngài làm sao?"

"Ừm, vậy nên bái sư đi." Lý Hiên mỉm cười nói.

"Cảm ơn, cảm ơn ngài, ngài đã giải quyết được một đại họa, cứu vớt hàng chục vạn người dân, ta thay mặt bọn họ cảm ơn ngài."

Tiểu Muội cúi người thật sâu, nàng biết rõ, Huyết Linh Đại Trận không ngăn được đám quái vật đó quá lâu.

Nếu không có người kịp thời đến ngăn cản, người dân xung quanh chắc chắn sẽ gặp nạn, đến lúc đó sẽ có vô số gia đình ly tán, cửa nát nhà tan.

Bây giờ mọi người vẫn có thể sống sót, tất cả những điều này đều là nhờ công lao của Lý Hiên, vì vậy Tiểu Muội vô cùng biết ơn hắn.

Nhưng nghĩ đến việc bái sư.

Tiểu Muội khổ sở lắc đầu nói: "Xin lỗi, ta không thể bái ngài làm sư phụ được."

"Tại sao?" Lý Hiên nhướng mày.

"Bởi vì vừa rồi ta đã sử dụng cấm dược, kinh mạch đứt đoạn, đã trở thành phế nhân. Thu ta làm đồ đệ chỉ khiến ngài gia tăng gánh nặng mà thôi." Tiểu Muội khổ sở giải thích.

"Hãy ngồi xuống trước, cảm nhận thật kỹ tình trạng của ngươi rồi hãy đưa ra sự lựa chọn." Lý Hiên bất đắc dĩ nói.

"Vâng?"

Tiểu Muội nghi ngờ ngồi xuống, phát hiện ngoại thương của mình đều đã được khỏi hẳn, nhưng mặt nạ cũng đã bị gỡ xuống, hơn nữa nàng có cảm giác như đôi môi của mình đã bị chạm vào.

Điều này khiến nàng hoảng sợ theo bản năng, nhưng chỉ tích tắc sau, con ngươi của nàng co lại, nàng đột ngột đứng dậy.

"Ta... Kinh mạch của ta đã khôi phục? Không thể nào!"

Tiểu Muội kinh ngạc nhìn Lý Hiên, không thể tin được kinh mạch của mình còn có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Phải biết.

Khi nàng mua viên đã dược đó, lão luyện đan sư đã nói rõ ràng với nàng rằng, sau khi uống vào, kinh mạch sẽ hoàn toàn đứt đoạn, vĩnh viễn không thể khôi phục.

Đừng nói luyện đan sư bình thường, cho dù là luyện đan sư ngũ giai cũng không thể khôi phục được kinh mạch đã đứt đoạn, cho nên nuốt viên đan dược này đồng nghĩa với chặt đứt tương lai.

Nhưng, bây giờ.

Nàng vẫn không hoàn hảo như trước đây, thậm chí còn cảm thấy kinh mạch cứng cỏi hơn nhiều so với lúc trước, điều này khiến nàng kinh ngạc đến trợn tròn hai mắt.

"Ngài đã làm như thế nào vậy? Kinh mạch là vấn đề đã làm rất nhiều luyện đan sư đau đầu, nhưng không ai trong số họ có thể giải quyết vấn đề này." Ánh mắt Tiểu Muội phức tạp, nàng nói.

"Bản thân ta chính là luyện đan sư. Ừm... Đúng lúc có một gốc thiên tài địa bảo, cho ngươi dùng nó luôn." Lý Hiên viện cớ.

Hắn cũng không thể nói là nhờ có máu và Tình Tụ Chỉ Thủy được, đúng không? Lý Hiên không muốn bị lộ nên vội kiếm cớ.

"Thiên tài địa bảo sao, hóa ra là như vậy, cũng chỉ có thiên tài địa bảo mới có thể chữa trị kinh mạch đã đứt đoạn của ta. Cám ơn, ta nguyện ý bái ngài làm sư phụ. Đệ tử Tiểu Muội, bái kiến sư tôn!"

Tiểu Muội trịnh trọng quỳ xuống, khấu đầu thật sâu với Lý Hiên, trán nàng đập mạnh xuống nền đất, nhưng nàng không hề để ý.

Chương 327. Nguyên Tố Đại Lục

Nhưng Lý Hiên không chấp nhận được, hắn dùng linh lực nâng nàng dậy, ngăn nàng tiếp tục dập đầu.

'Ting! Ngài thành công thu nhận một đệ tử có thiên phú tuyệt phẩm, ban thưởng: Linh Nhận.'

'Linh Nhận: Có thể dùng linh hồn lực ngưng tụ thành các loại vũ khí linh hồn như ao, thương, kiếm, côn. Vũ khí này có thể công kích linh hồn, cũng có thể dùng để phòng ngự các loại linh hồn công kích.'

'Ting! Đệ tử của ngươi là Thiên Mệnh Chi Tử, ngài nhận được thêm một phần thưởng: Một cơ hội giác ngộ.'

Âm thanh thông báo máy móc vang lên trong đầu.

Lý Hiên nghe thấy hai dòng thông báo này, đặc biệt là thông báo đầu tiên, trong mắt lóe lên tia sáng vui mừng.

Bởi vì năng lực công kích linh hồn vô cùng hiếm có, mỗi cái đều cực kỳ trân quý.

Bây giờ hắn có được một năng lực như vậy, sau này cho dù là tấn công linh hồn của kẻ địch hay phòng ngự công kích bằng linh hồn, nó đều có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Mấu chốt là, phòng ngự linh hồn là điểm yếu của Lý Hiên, hiện tại hắn có được Linh Nhận, tương đương với việc bù đắp điểm yếu, giúp hắn bình tĩnh hơn để đối phó với nhiều trận chiến cam go hơn.

Lý Hiên tâm trạng tốt, mỉm cười bế Tiểu Muội lên, dịu giọng nói.

"Tốt lắm, từ nay về sau ngươi sẽ là đệ tử của ta, ta sẽ truyền thụ cho ngươi một số tri thức về tu hành và trận pháp. Huyết Linh Đại Trận ngươi bố trí quá non."

Lý Hiên đã xem qua trận pháp bị vỡ trong rừng rậm Hắc Phong, những trận pháp này có rất nhiều thiếu sót, còn rất nhiều chỗ để cải thiện.

Nếu Tiểu Muội có nghiên cứu về trận pháp, vậy hắn sẽ truyền lại tất cả những tri thức về mảng này cho nàng, để nàng hiểu sâu hơn về trận pháp.

Rất nhanh.

Ngón trỏ của Lý Hiên điểm vào trán Tiểu Muội, bắt đầu truyền các loại tri thức.

Cân nhắc đến việc Tiểu Muội là người tu tiên Luyện Khí tầng mười, năng lực tiếp nhận tương đối mạnh, khi truyền thụ tri thức, Lý Hiên đã truyền nhiều hơn chút.

Ví dụ tất cả các loại tri thức về nghề phụ đều được truyền sang, kết quả là khiến Tiểu Muội choáng váng, rơi vào trạng thái chết máy.

"Cứ như vậy đi, lĩnh ngộ cho tốt. Vận mệnh của ngươi gian truân, những bản lĩnh này chắc hẳn là có thể giúp đỡ ngươi phần nào."

Lý Hiên đặt một chiếc túi Càn Khôn trước mặt nàng, trong đó có rất nhiều đan dược, linh phù và linh tửu, đồng thời đeo một vòng điêu khắc bằng gỗ lên cổ tay nàng.

Đây là Huyết Nhân Ngẫu, có thể thay thế Lý Hiên bảo vệ nàng.

Vào thời khắc mấu chốt, Lý Hiên có thể đến bất cứ lúc nào, giải quyết mọi rắc rối giúp nàng.

Làm xong tất cả.

Lý Hiên biến mất trong hư vô, chỉ còn lại Tiểu Muội ngây người tại đó.

Một lúc lâu sau.

Tiểu Muội cuối cùng cũng tỉnh lại, nàng nhìn túi Càn Khôn, thấy bên trong có rất nhiều đan dược, còn nhìn thấy một mẩu giấy nhắn bên trong túi Càn Khôn.

Nàng lấy tờ giấy ra đọc, vươn tay khẽ vuốt bề mặt vòng gỗ trên cổ tay, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc nói.

"Sư tôn yên tâm đi, ta nhất định sẽ không tiết lộ tin tức của ngài cho bất cứ au, mỗi ngày đều sẽ đeo vòng gỗ trên tay."

Tiểu Muội nhanh chóng đứng dậy, một lần nữa đeo mặt nạ lên, con ngươi xinh đẹp quét về phía rừng rậm Hắc Phong, nhìn những quái vật thân giáp bị đóng băng kia, nàng nở nụ cười.

"Cuối cùng cũng không phải chứng kiến bi kịch, thật mong cuộc sống của con người sẽ ngày càng tốt đẹp hơn."

Tiểu Muội nói xong thì nhanh chóng rảo bước tiến về phía xa trong ánh nắng ấm áp.

Không lâu sau khi Tiểu Muội rời đi.

Mấy chục tu sĩ giẫm trên lá sen bay nhanh tới, lo lắng đi tới phụ cận rừng rậm Hắc Phong, sau đó bọn họ nhìn thấy vô số quái vật đã bị đóng thành tượng băng.

Nhìn những bức tượng băng sống động như thật, nhìn nỗi tuyệt vọng trong mắt đám quái vật, vẻ mặt của các tu sĩ chợt thay

đổi.

"Bút tích thật là lớn, chuyện này nhất định là do đại tu sĩ ra tay, nước Đại Hạ chúng ta vậy mà vẫn còn cường giả hệ hàn băng."

"Thật sự rất lợi hại. Đám quái vật này đến cơ thể cũng đã bị đóng băng triệt để. Chỉ cần băng tan, những quái vật này cũng sẽ vỡ nát."

"Quá tốt rồi, đám quái vật này coi như là gặp báo ứng, chúng ta không xử lý được, cuối cùng vẫn có người xử lý được chúng, ha ha ha!"

Nhóm tu sĩ hả dạ cười lớn, thấy có người giết chết nhiều quái vật như vậy, bọn họ cuối cùng cũng dương mi thổ khí lấy một lần, ai nấy đều rất vui vẻ.

...

Thanh Liên Tông.

Tiểu viện trong khu ngự thú.

Lý Hiên ngồi trên bồ đoàn ở dưới tầng hầm, nhắm mắt lại, chọn sử dụng cơ hội giác ngộ lần này.

Cố gắng thấu hiểu Thủ Hộ Kiếm Ý, trong cảm thụ đặc biệt, lĩnh ngộ tri thức trước giờ không thể hiểu được.

Cùng với lĩnh ngộ, Thủ Hộ Kiếm Ý mà Lý Hiên đã bị mắc kẹt trong một thời gian dài cuối cùng cũng từ giai đoạn thứ nhất tiến đến giai đoạn thứ hai, đạt đến cấp bậc Kết Giới Kiếm.

Nhưng đó vẫn chưa phải là kết thúc, Thanh Liên Thể của hắn cũng xảy ra biến hóa mạnh mẽ trong quá trình lĩnh ngộ, từ Thanh Liên Thể nhất giai thấp nhất thăng lên Thanh Liên Thể nhị giai.

Tới đây, thời gian cảm ngộ của Lý Hiên cuối cùng đã kết thúc.

Hắn thở ra một hơi, có chút ý do vị tẫn nói.

"Thu hoạch quả thật không nhỏ, đáng tiếc là cơ hội cảm ngộ quá ít, nếu như có thêm mấy lần cảm ngộ nữa thì tốt rồi."

Ý niệm trong đầu Lý Hiên khẽ chuyển động, hai đóa thanh liên ngưng tụ thành hình sau lưng hắn, chậm rãi xoay tròn như bánh răng, tỏa ra khí tức đặc biệt.

Chương 328. Nguyên Tố Đại Lục (2)

Trong trạng thái Thanh Liên Thể, một lượng lớn linh khí hội tụ về phía Lý Hiên, đồng thời hỗ trợ việc khống chế linh khí trời đất của Lý Hiên càng tinh vi hơn.

"Trong trạng thái Thanh Liên Hiển Hóa, cho dù là chiến đấu hay học thuật pháp, luôn có thể phát huy tác dụng phụ trợ quan trọng."

Ánh mắt Lý Hiên lóe lên, hắn rất mong chờ được nhìn thấy biểu hiện của Thanh Liên Thể sau khi nó đạt đến mức cao nhất, khi đó có lẽ linh khí của hắn sẽ vô cùng vô tận, không hề cạn kiệt.

Lý Hiên mang tâm trạng rất tốt cẩn thận cảm ngộ Thanh Liên Thể một lúc, hắn phát hiện ra, khi giác ngộ Thanh Liên Thể tam giai độ khó sẽ tăng lên gấp mười lần.

"Thật sự là khó khăn. Ba ngàn sáu trăm tám mươi lăm minh văn chẳng lẽ chỉ là giai đoạn tiến giai sơ kỳ của Thanh Liên Thể tam giai sao? Xem ra sau này cần mất nhiều thời gian để cảm ngộ đây."

Lý Hiên lắc đầu, nhấn vào thông tin nhắc nhở của hệ thống, định kiểm tra tình hình phát triển của Huyết Phân Thân.

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 300 của ngài gia nhập Phi Hồng Tông, từng bước bộc lộ năng lực, học tập các loại thuật pháp.'

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 9877 của ngài sử dụng năng

lực Tịnh Hóa, đã giết một con quỷ dị cấp thấp bên ngoài huyện Phong, được mọi người tôn kính.'

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài dẫn Huyết Phân Thân cương thi đi kiếm phương pháp Trúc Cơ hoàn mỹ, thông qua truyền tống trận, bọn họ vô tình tiến vào Nguyên Tố đại lục, trở thành tu sĩ lang thang.'

…

Ở một nơi khác.

Đại điện của Thanh Liên Tông.

Tông chủ Chu Chính, đám Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, tất cả khoảng chừng bảy tám người ngồi cùng với nhau, bàn về chuyện của Lý Hiên.

"Bát trưởng lão, ta nghe nói ngươi ngày hôm kia lại đi tìm Lý Hiên? Có phải ngươi lại lén lút tặng đồ cho Lý Hiên, có đúng hay không?" Tứ trưởng lão hỏi.

"E hèm, tặng một chút hoa Linh Tê, cộng với một số nguyên liệu luyện đan ấy mà. Các ngươi cũng biết, Lý Hiên luyện đan rất vất vả. Chúng ta nên tặng hắn nhiều nguyên liệu chút, để hắn không phải vất vả tìm kiếm." Bát trưởng lão giải thích.

"Hoa Linh Tê, mười ngày trước ta còn mở miệng nói vay hoa Linh Tê của ngươi, ngươi còn nói không có, sao bây giờ lại có rồi?" Tứ trưởng lão hơi bất mãn hỏi.

"Đương nhiên là về sau mới tìm được, ngươi cũng biết, ta thường xuyên ra ngoài, khó tránh việc gặp phải vận may bất ngờ." Bát trưởng lão mỉm cười giải thích.

"Thật sao? Hình như tháng này ngươi cũng đâu có đi ra ngoài đâu nhỉ?" Tứ trưởng lão nhướng mày.

"Chuyện này..."

Bát trưởng lão ngẩn ra, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng, hắn ngại quá hóa giận nói: "Lão Tứ, đừng tưởng rằng ta không biết, ngươi cũng lén lút tặng rất nhiều đồ cho Lý Hiên."

"Ta làm vậy là vì tương lai của tông môn. Lý Hiên có thể luyện chế ra đan dược cực phẩm, hắn còn từng tặng cho ta mấy viên đan dược, ta tặng cho hắn một ít nguyên liệu không phải là chuyện rất bình thường sao?" Tứ trưởng lão phản bác.

"Trước kia, khi mà Lý Hiên vẫn chưa luyện chế được đan dược cực phẩm, phải chăng ngươi cũng đã tặng không ít đồ. Nếu không thì sao Lý Hiên lại cho ngươi nhiều đan dược như vậy?"

Ngươi, cái loại bên ngoài nói một đằng, trong lòng nghĩ một nẻo, thử nghĩa đến số đồ mà ngươi tặng đi." Bát trưởng lão tức giận không thôi.

Các trưởng lão xung quanh nghe vậy cũng vô cùng rầu rĩ nhìn về phía Tứ trưởng lão. Trước đó bọn họ cũng từng tặng đồ cho Lý Hiên, âm thầm quan tâm Lý Hiên.

Nhưng Tứ trưởng lão là người có lòng dạ đen tối nhất, ngoài mặt không tặng thứ gì, vậy mà còn thầm bán pháp kiếm, đổi lấy rất nhiều thứ tốt tặng cho Lý Hiên.

Điều này cũng dẫn đến việc Tứ trưởng lão được tặng nhiều đan dược cực phẩm nhất, khiến bọn họ vô cùng hâm mộ.

"Khụ khụ, được rồi, chúng ta mau họp thôi, giúp Lý Hiên giác ngộ Thanh Liên Thể trước đã, đừng bàn chuyện khác nữa."

Tứ trưởng lão vội vàng chuyển chủ đề, chẳng qua trong lòng

vẫn có chút đắc ý.

Hắn sớm đã nhìn ra được sự bất phàm của Lý Hiên, không những tặng đồ cho Lý Hiên mà còn tặng cả cho người nhà Lý Hiên.

Chuyện này cũng giúp hắn trở thành người gặt hái được nhiều nhất, ăn một đống đan dược cực phẩm, đan độc trong người đều được loại trừ hết rồi.

Cảnh giới vẫn luôn dừng bước tại Trúc Cơ đại viên mãn cuối cùng cũng có dấu hiệu buông lỏng.

Dựa theo chiều hướng này, khả năng bước vào Kim Đan kỳ của hắn là rất lớn. Nghĩ đến việc bản thân có thể trở thành Kim Đan, hắn đã hưng phấn muốn nhảy lên thật cao.

Có điều giúp Lý Hiên lĩnh ngộ được Thanh Liên Thể mới là trọng điểm, vì thế hắn nhìn về hướng Tông chủ và Đại trưởng lão.

“Ta gần đây có tiếp xúc hai lần với Lý Hiên, phát hiện hắn rất ít khi theo dõi Thanh Liên Bảo Điển, cũng rất ít khi đi Thanh Liên trì cảm ngộ Thanh Liên.”

“Ta lo lắng hắn sẽ gặp cản trở trong việc ngưng tụ Thanh Liên Thể, đây chẳng phải là chuyện tốt.”

“Tông chủ, Đại trưởng lão, tông môn chỉ có hai người các ngươi đã ngưng tụ Thanh Liên Thể, ta hy vọng các người có thể giúp Lý Hiên.”

“Thanh Liên Thể sao, cái này thực sự rất khó. Ta tốn ba mươi năm mới ngưng tụ thành Thanh Liên Thể nhất giai, Lý Hiên mới học chưa được bao lâu, nên cho hắn thêm nhiều thời gian hơn.” Đại trưởng lão nói.

“Đúng vậy, Thanh Liên Thể rất khó ngưng tụ. Dù ta chỉ mất hai mươi chín năm đã ngưng tụ được Thanh Liên Thể nhất giai,

nhưng Thanh Liên Thể nhị giai trước sau gì vẫn luôn không có khởi bước, không tìm được phương hướng."

Chương 329. Sao lại biến thành học trò nhỏ vậy?

Tông chủ cũng lắc đồng, trong lòng cảm thán độ khó của Thanh Liên Thể là rất cao.

“Tông chủ, Đại trưởng lão, các người có kinh nghiệm cảm ngộ, ta hy vọng các người chia sẻ những cảm ngộ đó cho Lý Hiên, giúp hắn nhanh chóng lĩnh ngộ được Thanh Liên Thể.”

“Tốt nhất là có thể giúp Lý Hiên lĩnh ngộ được Thanh Liên Thể trong vòng mười năm.” Tứ trưởng lão đề nghị.

“Mười năm? Có phải là nhanh quá không, nền tảng của Thanh Liên Thể là tích lũy, là cảm ngộ, là hiểu biết sâu sắc đối với Thanh Liên Thể. Mười năm mà muốn ngưng tụ được Thanh Liên Thể thì quá khó.” Tông chủ lắc đầu.

“Không sao, Lý Hiên thiên tư bất phàm, cộng thêm sự giúp đỡ của các ngươi, khả năng lĩnh ngộ được Thanh Liên Thể trong vòng mười năm là rất lớn.” Tứ trưởng lão trịnh trọng nói.

“Cái này… Đúng là có chút đạo lý, thiên tư của hắn quả thực là bất phàm. Chúng ta mất ba mươi năm, hắn thật sự có thể chỉ dùng mười năm là làm được.” Tông chủ gật đầu.

“Nói cũng phải, vậy ta đếm tìm Lý Hiên một chuyến, giảng giải cho hắn.” Đại trưởng lão nhìn về hướng Tông chủ.

“Được, vậy ngươi đi đi. Đợi ngươi quay về thì ta lại đi.” Tông chủ gật đầu.

“Được, cứ làm vậy đi.”

Chẳng mấy chốc mọi người đã thảo luận xong.

Đại trưởng lão ngay lập tức giẫm lên phi kiếm, bay về hướng khu ngự thú của Lý Hiên.

Dưới con mắt kinh ngạc của các đệ tử dọc đường, Đại trưởng lão đến tiểu viện của Lý Hiên, gõ cửa và đi vào trong.

Trong phòng khách.

Lý Hiên và Đại trưởng lão ngồi đối diện nhau, vừa nói về chuyện sinh hoạt, vừa bàn về về cuộc sống tại tông môn.

Cho đến khi trao đổi được một lúc, Đại trưởng lão bắt đầu nói vào vấn đề chính, nói bằng giọng điệu vô cùng tự tin.

“Lý Hiên à, ngươi học tập Thanh Liên Bảo Điển sao rồi? Có vấn đề gì cứ hỏi ta, ta giúp ngươi giải đáp nghi hoặc.”

“Thanh Liên Bảo Điển? Đúng là có chút vấn đề.” Biểu cảm của Lý Hiên trở nên nghiêm túc.

Sau khi Thanh Liên Thể đạt tới nhị giai, Lý Hiên phát hiện ra độ khó khi học tập Thanh Liên Thể tam giai đã tăng lên chục lần.

Ngay cả hắn cũng phải hao phí không ít thời gian để học tập.

Giờ đây có người giải đáp giúp hắn, đó cũng là một cách tốt để lĩnh ngộ nhanh hơn.

“Là vấn đề gì vậy? Ngươi cứ việc nói, ta đã lĩnh ngộ Thanh Liên Bảo Điển hơn một trăm năm, hiểu biết sâu sắc, tuyệt đối có thể giúp được ngươi.”

Đại trưởng lão cười thật khẽ, nói. Sự tự tin trong lòng hắn càng ngày càng mãnh liệt. Loại cảm giác dạy bảo thiên tài này cũng khiến Đại trưởng lão vô cùng có cảm giác thành tựu.

“Là về việc lĩnh ngộ Thanh Liên Thể, ta gặp phải không ít vấn đề.” Nói đến đây, Lý Hiên sửa sang lại một chút ngôn từ rồi tiếp tục nói.

“Minh văn ẩn chứa trong giai đoạn sơ kỳ của Thanh Liên Thể tam giai là 3685 cái, nhưng ta có chút nghi vấn về đoạn 32 của minh văn số 180.”

“Đoạn này là tiết điểm hình thoi, ta cảm thấy dùng hình tam giác sẽ thích hợp hơn một chút.” Lý Hiên nói một cách khó hiểu.

“Hả? Thanh Liên Thể tam giai? 3685 minh văn?”

Đại trưởng lão tràn đầy tự tin nghe được lời này thì lập tức sững sờ, cả người đờ ra, chớp mắt mờ mịt nhìn Lý Hiên.

“Đúng thế, tiết điểm hình thoi hơi không ổn định, ta cảm thấy hình tam giác thích hợp hơn, ngươi xem tiết điểm ở chỗ này.”

Lý Hiên nhanh chóng cầm lấy bút và giấy vẽ vẽ viết viết, từng đường từng nét vẽ ra ba mươi hai đoạn tiết điểm của minh văn số 180.

“Ngươi xem, tiết điểm ở đây là hình thức phân nhánh, nhìn ngược từ đường thứ 32 thì rõ ràng hình tam giác sẽ thích hợp hơn một chút.” Lý Hiên tiếp tục nói, vừa vẽ vừa suy nghĩ.

“Cái này…Có lẽ là hình thoi thì càng thích hợp hơn chứ.”

Đại trưởng lão gãi đầu, phát hiện bản thân không thể hiểu được những thứ Lý Hiên vẽ ra này, cảm giác giống như đang xem thiên thư.

“Tổng thể mà nói thì quả thực là thích hợp hơn hình tam giác một chút, nhưng nếu như là hai tam giác ngược thì sẽ khác trước.”

Ánh sáng trong đôi mắt Lý Hiên lập lòe, rất nhanh đã nghĩ ra

mấu chốt của việc nhanh chóng tăng thêm hiểu biết về minh văn, hắn đột nhiên tỉnh ngộ.

“Thì ra là vậy, hình thoi quả thực là có chỗ độc đáo của nó, hóa ra là phương pháp vòng lặp, chẳng trách nào dùng hình thoi” Lý Hiên cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân, tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

“Phương pháp vòng lặp? Đó là cái gì?” Đại trưởng lão mơ hồ hỏi.

“Cái này đơn giản, là một trong tám cách ngưng tụ Thanh Liên Thể nhị giai. Ngươi xem, nhị giai vẫn chưa liên quan đến minh văn nhưng đã sử dụng rất nhiều phương pháp vòng lặp.”

Lý Hiên tiếp tục vẽ vẽ viết viết, từng chút viết kiến thức trong Thanh Liên Thể nhị giai ra, giải thích từng chút từng chút cốt lõi trong đó.

Bên cạnh.

Đại trưởng lão nghiêm túc lắng nghe giống như học trò nhỏ, nỗ lực học tập, thậm chí còn lấy bút ký ra ghi lại từng dòng.

Đến khi gặp phải chỗ không hiểu, Đại trưởng lão lập tức hỏi, học hỏi từng điều một với Lý Hiên.

Sau hai canh giờ.

Đại trưởng lão đột nhiên phản ứng lại, phát hiện ra, sao bản thân lại biến thành học trò nhỏ vậy?

Bản thân rõ ràng đến dạy bảo Lý Hiên, sao lại biến thành Lý Hiên dạy bản thân chứ?

Chủ yếu, hắn là Đại trưởng lão nhưng lại hoàn toàn không thể nhìn nhận rõ vấn đề Lý Hiên hỏi, trái lại kiến thức nông cạn của

Lý Hiên dạy lại giúp ích rất nhiều cho Đại trưởng lão hắn.

Tình cảnh như vậy khiến cho đại trưởng lão há hốc hai giây, đầu cũng không dám quay lại.

Chương 330. Sao lại biến thành học trò nhỏ vậy? (2)

Chờ đến khi học xong những kiến thức này, bản thân tiếp tục học tập thêm nữa, nói không chừng có thể ngưng tụ được Thanh Liên Thể nhị giai.

Nghĩ đến điểm này, hắn cũng chẳng bận tâm thêm nữa, tiếp tục học hỏi Lý Hiên giống như học trò nhỏ.

Ở một bên khác.

Tông chủ nhíu mày chờ đợi, theo lý mà nói, dạy bảo đệ tử thì một canh giờ là đủ rồi, dạy nhiều quá có thể sẽ không nhớ được.

Nhưng Đại trưởng lão đã đi lâu như vậy mà vẫn chưa quay về, điều khiến Tông chủ khẽ cau mày.

“Lẽ nào Lý Hiên không thể lĩnh ngộ được? Đại trưởng lão dạy thêm cho hắn một lúc? Haizz!”

“Thanh Liên Thể quả nhiên là rất khó, trong thời gian ngắn, cho dù là thiên tài như Lý Hiên cũng không có cách nào lĩnh ngộ được.”

Tông chủ thở dài một tiếng, cảm thán Thanh Liên Bảo Điển thật không tầm thường, vậy mà có thể làm khó được một thiên tài như Lý Hiên.

“Bỏ đi, ta cũng đến dạy bảo Lý Hiên một chút, đúng lúc gần đây nước Đại Hạ khá bình yên, chúng ta cũng không cần chạy ra ngoài trừ yêu diệt ma.”

Tông chủ nói xong, rời khỏi đại điện với sự tự tin sâu sắc, hắn hướng về phía tiểu viện ở khu ngụ thú của Lý Hiên.

Không lâu sau.

Tông chủ chuẩn bị dạy bảo Lý Hiên.

Cũng giống như một học trò nhỏ, hắn ngồi bên cạnh Đại trưởng lão, cầm sổ nỗ lực học tập, nghiêm túc lắng nghe Lý Hiên dạy bảo.

Thậm chí vì để theo học tập với Lý Hiên, bọn họ mỗi ngày đều đem đến các loại đồ tốt đến tặng Lý Hiên, bốn năm ngày liên tục không bận tâm đến bất cứ chuyện gì, ngày ngày theo Lý Hiên học tập.

Sáng sớm ngày hôm đó.

Tông môn mở hội nghị như thường lệ, các trưởng lão khác đều đã tề tựu, chỉ có Tông chủ và Đại trưởng lão chưa đến, điều này khiến các vị trưởng lão đều cau mày.

“Có chuyện gì vậy? Sao Tông chủ và Đại trưởng lão vẫn chưa đến? Chúng ta đã đợi cả nửa canh giờ rồi.” Bát trưởng lão nghi hoặc hỏi.

“Có lẽ là dạy Lý Hiên đến mê mẩn luôn rồi, suy cho cùng Lý Hiên là thiên tài, cảm giác dạy bảo thiên tài vẫn cứ là rất sảng khoái, còn có thể tạo quan hệ với Lý Hiên.” Ngũ trưởng lão phỏng đoán.

“Cho dù là vậy thì cũng không thể nhập tâm như vậy chứ, ngay cả hội nghị thường lệ cũng không tới họp, Tông môn còn rất nhiều chuyện cần giải quyết.” Tứ trưởng lão lắc đầu.

“Hay là, chúng ta đến nhắc nhở mấy người Tông chủ một chút, để cho bọn họ luân phiên dạy Lý Hiên, đừng dạy cùng nhau nữa.”

“Được, chúng ta qua đó khuyên, dù sao việc giảng dạy cũng không phải ngày một ngày hai là học xong. E là Lý Hiên phải học khoảng một năm mới học hết kiến thức lý thuyết.”

“Được, chúng ta đi.”

Các trưởng lão lập tức đứng dậy, giẫm lên phi kiếm, hướng về phía tiểu viện ngự thú của Lý Hiên.

Trên đường đi.

Các trưởng lão gặp gỡ rất nhiều đệ tử Thanh Liên tông.

Những đệ tử này nhìn thấy trưởng lão của tông môn đi tới thì vội vàng cung kính hành lễ, không dám có chút bất kính.

Đối mặt với các trưởng lão thực lực mạnh mẽ và đức cao vọng trọng của tông môn, đám đệ tử đều dành ra sự kính trọng đúng mực. Đồng thời cũng khát vọng có được thực lực mạnh mẽ như các trưởng lão của tông môn.

Trên bầu trời.

Các trưởng lão của tông môn cao ngạo đứng trên phi kiếm, phi hành dưới loại ánh mắt kính sợ của các đệ tử.

Không lâu sau.

Các trưởng lão khí tức cường đại, biểu cảm ngạo nghễ cuối cùng cũng đến được tiểu viện của Lý Hiên, bọn họ chậm rãi bước vào với vẻ cao ngạo.

Một lát sau.

Những trưởng lão này cũng xếp hàng ngồi trong tiểu viện cầm vở ghi chép, nỗ lực lắng nghe Lý Hiên giảng giải các loại như học trò nhỏ.

Những kiến thức thâm sâu huyền ảo đó khiến cho bọn họ cảm thấy giống như đang nghe thiên thư, đa số nghe chẳng hiểu gì.

Nhưng cho dù chỉ nghe hiểu được một chút kiến thức thôi cũng đủ khiến hai mắt bọn họ sáng lên, có loại cảm giác thông suốt rộng mở.

Vì thế cấp cao của Thanh Liên Tông chẳng còn ý tưởng dạy dỗ Lý Hiên nữa, trái lại còn nỗ lực theo Lý Hiên học tập.

“Lý Hiên tiểu hữu, đoạn kiến thức vừa rồi có thể giảng lại một lần nữa không? Thực sự là quá khó hiểu, ta nghe không hiểu lắm.”

Tứ trưởng lão gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng hỏi, khuôn mặt già nua cười tươi như đóa hoa cúc.

“Đúng, đúng, đúng, Lý Hiên tiểu hữu, đoạn này quả thực quá thâm ảo, đúng là nghe không hiểu lắm.”

Ngũ trưởng lão cũng vội vàng nói, trên khuôn mặt dữ tợn là nụ cười hiền hòa.

Các trưởng lão xung quanh nhìn bằng ánh mắt mong đợi, rất muốn Lý Hiên giảng lại một lần nữa.

“Được, vậy ta giảng lại một lần. Lần này ta sẽ giải thích đơn giản hơn một chút.”

Lý Hiên gật đầu, bắt đầu dùng những thuật ngữ dễ hiểu hơn và gần gũi hơn để giải thích, thậm chí chọn giảng giải hầu hết các kiến thức đơn giản.

Đối diện.

Các trưởng lão nghiêm túc lắng nghe. Mặc dù nghe không hiểu vẫn chiếm đa số, nhưng chỉ nghe hiểu được một chút cũng có thu hoạch không nhỏ, tự nhiên càng nghiêm túc lắng nghe hơn.

Lúc này.

Băng Huyên Nhi đẹp như tiên tử đứng trên phi kiếm bay tới, nàng mặc chiếc váy dài màu trắng như tuyết, dưới chân đi đôi giày thêu.

Đợi sau khi đi vào tiểu viện, nàng nhìn thấy các trưởng lão từng ai nấy đề giống như học trò nhỏ, nàng có chút sững sờ, suy nghĩ trong đầu không kịp cua gấp.

Phải mất một lúc khá lâu Băng Huyên Nhi mới dần khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Nàng nhìn Lý Hiên ngồi trên cao giảng giải, nhìn một đám trưởng lão và tông chủ chăm chỉ học tập.

Chương 331. Tàng Bảo Đồ

Biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ của Băng Huyên Nhi có chút kỳ quái, cảm thấy tình hình hiện tại có chút không bình thường.

Thông thường đều là người lớn tuổi dạy người ít tuổi hơn, giống như lão phu tử dạy đám học trò nhỏ.

Nhưng, giờ đây.

Một đám già đầu chăm chỉ học tập, trái lại Lý Hiên trẻ tuổi thì đang giảng giải. Tình cảnh này thực sự là rất không bình thường, khiến Băng Huyên Nhi hơi bối rối.

May sao nàng không chẳng nói gì mà kịp thời rời đi. Đợi đến khi đi được một chặng khá xa nàng mới vỗ nhẹ vào trái tim đang căng phồng, nói.

“Đông đảo trưởng lão tập trung ở tiểu viện như vậy, ta còn tưởng là đã xảy ra chuyện gì, không ngờ lại là học tập với Lý thiếu gia, đúng là không ngờ tới.”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Băng Huyên Nhi khẽ vang lên, trong lòng càng ngày càng sùng bái Lý Hiên, cảm thấy việc gì đến chỗ Lý Hiên cũng đều trở nên rất khác biệt.

Giống như hiện tại, ngay cả trưởng lão và tông chủ học thức sâu rộng cũng học tập từ Lý Hiên, chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi.

…

Một nơi khác.

Nguyên Tố Đại Lục.

Trong một khe núi, Diệp Phàm dẫn Huyết Phân Thân cương thi bước đến từng bước một, bước về phía trước theo một đội ngũ người tu tiên.

Dựa vào Tàng Bảo Đồ cổ xưa, bọn họ tìm kiếm điểm cuối của bảo tàng, có thể tìm ra kho báu.

Nhưng giữa bọn họ cũng có sự phòng bị lẫn nhau, ai nấy đều siết chặt vũ khí phòng ngừa bị đánh lén, rõ ràng cho thấy đây là một đội ngũ hình thành tạm thời.

“Được rồi, tiếp theo đây đến lượt Diệp Phàm lấy bản đồ ra. Con đường phía trước đều đã đi hết rồi, chỉ còn lại một tấm cuối cùng rồi.” Trong đội, một tên mắt tam giác nói.

“Được.”

Diệp Phàm gật đầu, trực tiếp lấy ra một mảnh Tàng Bảo Đồ cổ xưa.

Tiểu đội này toàn là người lạ, sở dĩ đi cùng nhau chính là vì sáu mảnh Tàng Bảo Đồ cổ xưa.

Dựa theo Tàng Bảo Đồ, bọn họ đã đi qua khu vực của năm mảnh, cuối cùng là đến khu vực cuối cùng của miếng bản đồ thứ sáu.

Đến được nơi đây.

Không khí đã thay đổi khác thường.

Người trong đội đang thầm nảy sinh ý tưởng xấu xa, có lẽ khi đến được điểm cuối cùng, giữa bọn họ sẽ có một trận chiến ác liệt.

Diệp Phàm không hề lo lắng, hắn cũng có con át chủ bài mạnh mẽ, còn có đại sư huynh cương thi.

Cộng thêm việc thực lực của năm người khác đều là Luyện Khí đại viên mãn, không hề hiểu biết lẫn nhau, dù sao tỷ lệ thắng của Diệp Phàm cũng là cao nhất. Đây cũng là nguyên nhân hắn đến đây.

Với sự tự tin như vậy, căn cứ theo bảo đồ, Diệp Phàm dẫn mọi người tiến về phía trước. Dọc đường cũng gặp phải không ít nguy hiểm, từng người từng người vết thương chồng chất.

May sao, bọn họ cuối cùng cũng đến được điểm cuối của bản đồ, đến được một hòn đảo nhỏ nằm giữa một cái hồ rộng lớn.

Chỉ là.

Trên hòn đảo này lập lòe sấm sét, lôi điện chi chít dày đặc liên tục từ trên trời giáng xuống, ngoại trừ phía ngoài cùng, cả hòn đảo hoàn toàn là thiên đường của lôi điện.

Mà càng đến gần trung tâm hòn đảo, màu sắc của lôi điện càng đỏ, đồng thời cũng mang đến cho người ta cảm giác nguy hiểm sâu sắc hơn.

Một đám tu sĩ nhìn sấm sét ngợp trời, trong lòng mỗi người đề cao cảnh giác, không dám tiến về phía trước.

Nhưng bọn họ cuối cùng cũng phát hiện.

Ở giữa hòn đảo nhỏ, tại khu vực trung tâm đắm chìm trong lôi điện, có một loại trái cây thần kỳ đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Nhìn thấy loại quả này, tia sáng trong đôi mắt mọi người lóe lên, đều đoán được trái cây kia chính là kho báu cuối cùng.

Nhưng bọn họ e sợ lôi điện dày chi chít trên hòn đảo nhỏ, đứng ở xung quanh hòn đảo nhỏ một hồi lâu cũng không dám tiến về phía trước.

Đúng vào lúc này.

Một tên mập mỡ màng trong hàng ngũ nhìn về phía Diệp Phàm bằng đôi mắt lập lòe ánh xanh.

“Lôi điện ở đây rất không đơn giản, Diệp Phàm, dùng cương thi của ngươi thử xem uy lực của những lôi điện này, chúng ta cũng dễ xác định cách hành động sau đó!”

“Ta từ chối!”

Diệp Phàm quyết đoán từ chối. Cương thi là đại sư huynh của hắn, cho dù là bản thân hắn mạo hiểm xông vào sấm sét cũng sẽ không để đại sư huynh mạo hiểm.

“Một con cương thi mà thôi, trở về ta lại bắt hai con khác cho ngươi.” tên mập lắm mỡ màng lại nói thêm lần nữa.

“Đúng vậy, uy lực của lôi điện ở đây không biết mạnh đến cỡ nào, cũng phải có người thử trước một lần, Diệp Phàm, ngươi khống chế cương thi vào thử xem sao!” Tay nắm dao găm, tên mắt tam giác nói.

“Ta đã nói rồi, ta từ chối, muốn thử các ngươi tự đi vào mà thử, đừng chĩa mũi dùi lên người đại sư huynh của ta.” Diệp Phàm vẫn siết chặt thanh kiếm. một thanh đại kiếm lưỡi rộng.

“Vậy sao?”

Tên béo mập mỡ màng tiến lên một bước, lục quang trong mắt càng ngày càng rõ nét.

Tên mắt tam giác và những tu sĩ khác cũng tiến lên phía trước, bao vây xung quanh Diệp Phàm, ai nấy đều nhìn hắn và nở nụ cười lạnh lẽo.

“Các ngươi quen nhau!”

Diệp Phàm cảm thấy có gì đó không đúng, những người này dường như đã thương lượng trước chuyện cùng nhau hành động bất ngờ. Đây rõ ràng là có chuyện ẩn dấu bên trong.

“Chậc chậc chậc, bây giờ mới phát hiện ra thì đã muộn rồi, biết điều thì mau phái cương thi tiến vào trong lôi điện kiểm tra, nếu không thì bọn ta sẽ ném ngươi vào trong đấy.” Tên mắt tam giác cười lạnh nói.

Mấy người tu sĩ xung quanh cũng lần lượt nở cười lạnh lẽo, tất cả đều nắm đao, thương, côn, bổng trong tay, sát khí đùng đùng nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

“Xem ra, hôm nay ta không có cách nào thiện được rồi.”

Chương 332. Tàng Bảo Đồ (2)

Diệp Phàm siết chặt thanh đại đao lưỡi rộng trong tay, cơ thể căng chặt sẵn sàng chiến đấu bất kỳ lúc nào, chuẩn bị bảo toàn sư huynh bằng tất cả sức mạnh, không để những kẻ này tổn thương đến Huyết Phân Thân cương thi.

Nhưng, vào đúng lúc này.

Tay của Huyết Phân Thân cương thi đột nhiên bắt lấy thanh đại đao lưỡi rộng của Diệp Phàm.

“A a a a….”

Huyết Phân Thân cương thi phát ra những tiếng a a a trầm thấp, trước sự nghi hoặc của Diệp Phàm, nó giành lấy thanh đại đao lưỡi rộng vào tay.

“Đại sư huynh, ngươi?”

Nhìn vũ khí trong tay bị rút đi mất, Diệp Phàm hơi sửng sốt, nhìn Huyết Phân Thân cương thi bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Chứng kiến cảnh tượng này, các tu sĩ xung quanh lập tức để lộ biểu cảm mừng rỡ, thậm chí chuẩn bị động thủ.

Nhưng đúng vào lúc này.

Trong khi bọn người đó đang chuẩn bị động thủ.

Tay trái của Huyết Phân Thân cương thi chợt giơ cao thanh đại kiếm lưỡi rộng, tay phải túm lấy vai Diệp Phàm, trực tiếp dẫn hắn xông vào hòn đảo nhỏ ngập trời lôi điện.

Ầm ầm ầm!

Từng tia từng tia sấm sét từ trên trời giáng xuống, rơi ầm ầm như cơn mưa nặng hạt, đánh thẳng về hướng Diệp Phàm và Huyết Phân Thân cương thi.

Chứng kiến cảnh tượng này.

Đồng tử của Diệp Phàm co lại, trong lòng sợ hãi muốn bỏ chạy khỏi hòn đảo nhỏ.

Nhưng xuất phát từ sự tin tưởng đối với đại sư huynh, Diệp Phàm không bỏ chạy mà để mặc sấm sét từ trên trời giáng xuống.

Bọn người mắt tam giác phía sau nhìn chứng kiến cảnh này, chúng nhìn Huyết Phân Thân cương thi như đang nhìn một tên ngốc, đồng thời cũng nhìn Diệp Phàm bằng ánh mắt giễu cợt, chờ đợi Diệp Phàm bị sét đánh chết.

Vậy mà.

Trong thời khắc sấm sét ầm ầm đánh xuống, những sấm sét này đột nhiên chuyển hướng, hung hăng đánh vào mũi thanh kiếm lưỡi rộng.

Lôi điện đáng sợ liền cứ thế thuận theo đại kiếm đánh lên người Huyết Phân Thân cương thi, khiến cơ thể Huyết Phân Thân cương thi run rẩy từng hồi.

Trong tình huống thông thường.

Cương thi gặp phải sét đánh ắt sẽ phải tan thành mây khói, nhưng Huyết Phân Thân cương thi sau khi bị sét đánh không những không sao mà còn bộc lộ dáng vẻ hưởng thụ.

“Chuyện….”

Đám mấy người mắt tam giác nhìn đến sững sờ, thừ người ra

nhìn Huyết Phân Thân cương thi đang ngập trong sấm sét.

Nhìn Huyết Phân Thân cương thi giơ cao đại kiếm lưỡi rộng liên tục hấp thụ sấm sét từ trên trời đánh xuống, chứng kiến dáng vẻ hưởng thụ của nó, đầu óc bọn họ có chút mơ hồ.

“Chuyện…Chuyện gì xảy ra thế này? Sấm sét không phải là khắc tinh của cương thi sao? Sao con cương thi đó lại có dáng vẻ vô cùng hưởng thụ như vậy?”

“Không biết, chuyện này quá khó tin. Đây là lần đầu tiên ta được chứng kiến tình huống như này.”

“Lẽ nào, uy lực của những sấm sét này không mạnh? Đánh không chết cả cương thi?”

Tất cả nhìn thấy cảnh này thì kinh ngạc không thôi, con mắt ai nấy đều sáng lên, nóng lòng muốn xông vào trong sấm sét, cướp đoạt trái cây thần bí ở bên trong hòn đảo nhỏ.

Có điều.

Tốc độ của tên mập mỡ màng là nhanh nhất, là người lấy một pháp khí dạng khiên ra trước, nhanh chóng ném vào màn mưa sấm sét, định kiểm tra uy lực của sấm sét.

Ầm ầm ầm!

Một loạt sấm sét từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào cái khiên, đánh chiếc khiên rung lên dữ dội, thậm chí còn tỏa ra khói đen.

“Không hay rồi!”

Biểu cảm của tên mập mỡ nàng thay đổi, hắn vội vàng khống chế linh khí thu hồi chiếc khiên, đau đớn chạm đường vân trên mặt khiên.

“Sấm sét đáng chết, những sấm sét này đáng sợ và nguy hiểm hơn nhiều so với sấm sét bình thường.” Tên mập mỡ màng đau lòng nói.

“Kỳ lạ, sao con cương thi này lại có thể tiến bước trong màn mưa sấm sét? Mà thế nó còn chẳng hề sợ hãi lôi điện! Chuyện này có gì đó sai sai đúng không?”

Tên mắt tam giác cảm thấy khó hiểu, nhưng thấy cương thi và Diệp Phàm đi càng lúc càng xa, hắn bắt đầu nôn nóng.

“Không thể để bọn chúng tiến vào khu vực trung tâm, giết Diệp Phàm!”

“Được.”

Năm người tu tiên cầm lấy pháp khí dạng trường cung ra, lập tức cài tên giương cung, nhắm thẳng vào Diệp Phàm trong sấm sét.

Vù vù vù vù vù!

Năm cây pháp tiễn nhanh chóng lao ra, bắn về phía Diệp Phàm trong sấm sét với tốc độ cực nhanh.

Ầm ầm ầm!

Từng đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào những pháp tiễn này, đem cả thảy năm cây pháp tiễn đánh đến linh khí tứ tán, thậm chí còn nổ chúng thành mảnh vụn.

“Đáng chết.”

Tên mắt tam giác thầm chửi rủa, nhìn Diệp Phàm bằng ánh mắt âm hiểm.

Nhìn thấy Diệp Phàm càng ngày càng đi xa dưới sự bảo vệ của cương thi, tên mắt tam giác không biết nên làm thế nào.

Mấy người tu tiên xung quanh cũng lực bất tòng tâm, vô cùnh hối hận không sớm giết chết Diệp Phàm, để hắn trốn vào trong sấm sét.

Ở trung tâm hòn đảo nhỏ.

Dưới sự bảo vệ của Huyết Phân Thân cương thi, Diệp Phàm di chuyển từng bước về phía trước. Tất cả sấm sét sau khi đánh xuống đều bị Huyết Phân Thân cương thi dẫn đi, không tổn thương đến Diệp Phàm chút nào.

Chứng kiến tình cảnh như thần tích này, ánh mắt của Diệp Phàm ngập tràn cảm kích sâu sắc.

“Đại sư huynh, ngươi lại giúp ta thêm một lần nữa, mỗi lần gặp phải nguy hiểm đều là ngươi ra tay giúp ta.”

“A a a….”

Giọng của Huyết Phân Thân cương thi trầm khàn, trong âm thanh khó nghe ấy, nó tiếp tục dẫn Diệp Phàm tiến bước trong sấm sét dày đặc.

Cuối cùng.

Bọn họ cũng đến được khu vực trung tâm của hòn đảo, nhìn thấy trái cây thần bí bị sấm sét bao phủ.

…

Chương 333. Bị dọa sợ đến mức đột phá tầng một

Một nơi khác.

Thanh Liên Tông.

Sau khi Lý Hiên giảng giải kiến thức xong, cuối cùng cũng đuổi được cấp cao của Thanh Liên Tông đi, lúc này hắn mới có thời gian tựa người lên ghế nghỉ ngơi.

Không có cách nào khác.

Cấp cao của Thanh Liên Tông mang đến cho hắn rất nhiều thứ, các loại chăm sóc âm thầm khiến hắn chỉ cần nhận một nhiệm vụ là không thiếu linh thạch sử dụng, trong túi Càn Khôn vẫn còn đến mấy vạn linh thạch.

Còn có các loại nguyên liệu luyện đan, công pháp, bí tịch, đều là tùy ý dùng, toàn bộ đều cho hắn miễn phí, những thứ bọn họ bỏ ra Lý Hiên hắn đều nhớ kỹ.

Giờ đây, cấp cao của Thanh Liên tông muốn học hỏi kiến thức, hắn cũng không hề keo kiệt, đã giảng giải cho bọn họ nhiều một chút.

“Tiếp theo đây là tìm kiếm đệ tử thứ chín, là một thanh niên mập và một đứa trẻ què chân. Hai người này, một người ở nước Đại Tống, một người ở nước Đại Càn.”

“Nhưng vị trí cụ thể thì không biết là ở đâu, chỉ nhớ rõ tướng mạo của bọn họ, vẫn cần Huyết Phân Thân chậm rãi tìm kiếm.”

Lý Hiền thầm nói, ra lệnh cho nhiều Huyết Phân Thân đi đến hai nước này tìm kiếm hai đệ tử đó.

‘Tinh! Thông qua Tàng Bảo Đồ thần bí, đệ tử Diệp Phàm của ngài đã tìm thấy hòn đảo thiên lôi, có được quả thiên lôi dưới sự giúp đỡ của Huyết Phân Thân cương thi.’

‘Tinh! Đệ tử Diệp Phàm của ngài chia quả thiên lôi ra làm hai, chỉ dùng một nửa, thành công Trúc Cơ hoàn mỹ.’

‘Tinh! Ngài nhận được phần thưởng: Thiên phú Không Gian, thiên phú này cho phép người sử dụng dễ dàng hơn trong việc khống chế không gian, đồng thời có thể lĩnh ngộ năng lực không gian một cách đơn giản hơn.’

“Cuối cùng cũng Trúc Cơ hoàn mỹ rồi.”

Lý Hiên kiểm tra một chút tình hình bên chỗ Diệp Phàm, nhìn sấm sét bao phủ khắp trời, hắn khẽ mỉm cười.

“Lôi Đình Chi Thể của ta đúng là không tồi, ngay cả Huyết Phân Thân cương thi cũng có thể đi lại trong sấm sét.”

“Như vậy xem ra, Nham Tương Chi Thể của ta cũng cho phép bọn chúng đi lại trong nham thạch.”

Lý Hiên rất thỏa mãn với thiên phú của bản thân, có điều hắn không hề quên chuyện quả thiên lôi bị chia làm hai nửa.

Bởi vì Diệp Phàm đã đưa nửa còn lại cho Huyết Phân Thân cương thi, nhưng nó không hề dùng mà để lại vào bên trong hòn đảo thiên lôi.

Hành động như thế hiển nhiên là để lại cho Lý Hiên, Lý Hiên lập tức phái Huyết Phân Thân tiến đến thu lại nửa quả thiên lôi này, hắn muốn xem hiệu quả thực sự của quả thiên lôi.

“Tiếp theo đây nên tu hành, nhanh chóng đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ.” Lý Hiên xoay người quay về tầng hầm, nhắm mắt chìm vào tu hành.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua hai tháng.

Hai tháng này rất phẳng lặng, nước Đại Hạ vẫn an bình như cũ, các loại yêu ma quỷ dị giống như là đã mất hút, rất ít khi nhìn thấy.

Nhưng Kim Đan kỳ thực lực mạnh mẽ đều thoáng cảm nhận được, đây có lẽ là sự bình lặng trước cơn bão sau cùng.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa, những yêu ma quái dị đó sẽ lại xuất hiện, mang đến cho nước Đại Hạ những tổn thất lớn lao.

Thanh Liên Tông.

Lý Hiên mài linh mặc chuẩn bị vẽ linh phù một lúc, hắn muốn thử xem có thể dung nhập kiếm ý vào trong linh phù hay không.

“Đúng rồi, A Ngốc nói hôm nay quay về, cũng không biết sau khi trở về nhìn thấy Thu Nhi cao lớn thô kệch thì sẽ thế nào? Chắc là sẽ không có chuyện gì đâu?”

‘Tinh! Đệ tử A Ngốc của ngài về đến Thanh Liên Tông, nhìn thấy Thu Nhi cao to, trong nháy mắt dọa đến mức đột phá Luyện Khí tầng sáu.’

‘Tinh! Xiềng xích của vận mệnh thay đổi, Thu Nhi mất đi tư cách là chìa khóa, chìa khóa mở tai họa Thôn Thiên Ma chỉ còn một chiếc.’

‘Tinh! Ngài nhận được giải thưởng: Linh phù sư (Linh Phù Sư) tam giai thăng cấp thành Linh Phù Sư tứ giai hạ phẩm.’

“Chuyện gì vậy? Chìa khóa biến thành một chiếc?”

Động tác mài mực của Lý Hiên dừng lại, trong mắt lóe lên sự khó tin.

Bởi vì chìa khóa mở Thôn Thiên Ma chỉ có hai chiếc là hắn và Thu Nhi, giờ đây Thu Nhi mất tư cách, vậy có nghĩa hắn là chiếc chìa khóa duy nhất.

“Dựa vào thủ đoạn bảo mệnh của ta, chẳng phải là tai họa Thôn Thiên Ma sẽ vĩnh viễn không thể ra sao? Không ngờ rằng sau khi Thu Nhi biến thành vạm vỡ hiệu quả lại tốt như vậy, đúng là chuyện vui ngoài ý muốn.”

Lý Hiên cảm thấy rất bất ngờ, đặc biệt là nhìn thấy A Ngốc bị dọa đến mức đột phá Luyện Khí tầng sáu, bản thân cũng vì vậy mà trở thành Linh Phù Sư tứ giai hạ phẩm, Lý Hiên cảm thấy có chút câm nín.

“Bỏ đi, đi an ủi A Ngốc thôi. Đoán chừng lúc này hắn cũng sắp sụp đổ rồi nhỉ?”

Lý Hiên đặt nghiên mực xuống, quay người đi ra tiểu viện, giẫm lên pháp kiếm màu đỏ rực, bay nhanh đi.

Cổng tiểu viện U Tĩnh.

Hai tay A Ngốc chống xuống đất, ngồi liệt trên mặt đất, sững sờ nhìn phía trước, nhãn cầu không ngừng chuyển động vì quá đỗi ngạc nhiên.

Phía trước hắn.

Một búp bê Barbie kim cương cơ thể vạm vỡ đang hai mắt nhìn nhau với hắn.

Chiều cao hơn hai thước giống như một con gấu khổng lồ đứng trước mặt A Ngốc, khiến đầu óc A Ngốc mù mịt vì sợ hãi.

"Sao thế? Không chấp nhận được dáng vẻ hiện tại của ta sao?" Thu Nhi mặt mày hung ác trầm giọng nói, giọng trầm dày không hề có điểm giống với giọng nữ tử chút nào.

"Không... Sao có thể thế được, cho dù ngươi có biến thành dáng vẻ gì thì ngươi vẫn luôn là Thu Nhi tỷ tỷ mà ta kính trọng."

Chương 334. Linh hồn bé nhỏ

A Ngốc vội vàng nói, có điều nhìn cánh tay vạm vỡ của Thu Nhi, rồi lại nhìn xuống bắp đùi của mình, hắn thật sự không biết nên hình dung tâm trạng của mình ra sao.

Bởi vì ngay cả bắp đùi của hắn cũng không cường tráng bằng cánh tay của Thu Nhi, thậm chí cái bóng của Thu Nhi còn bao phủ hoàn toàn cơ thể hắn.

Hiệu quả so sánh như thế khiến A Ngốc nghi ngờ, liệu có phải mình đang nằm mơ hay không.

Với biểu cảm không thể tin được, A Ngốc run rẩy hỏi: "Thu Nhi tỷ, sao ngươi lại biến thành bộ dạng này vậy?"

"Vì thực lực! Chỉ cần có thực lực mạnh mẽ, dù cho có phải trả cái gái lớn thế nào ta cũng chấp nhận."

Thu Nhi trầm giọng nói, vươn bàn tay to như cái quạt bồ hương ra, nhấc bổng A Ngốc gầy gò lên, cảnh tượng đó giống như là xách một con gà con.

"Cảm nhận được không? Ta càng ngày càng mạnh, mỗi ngày chỉ cần ăn các vật phẩm chứa năng lượng cao, mỗi ngày chỉ cần điên cuồng luyện tập, ta có thể trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Nếu thực lực sau này của ta mạnh thêm nữa thì có thể bảo vệ các ngươi, bảo vệ sư tôn, bảo vệ người quan trọng của ta."

Thu Nhi tiếp tục nói, lấy ra thanh lang nha bổng dài hai mét, không ngừng vung vẩy trong không trung.

Lang nha bổng khổng lộ nọ khiến A Ngốc sợ đến mức suýt nữa

thì ngồi liệt dưới đất.

"Nhưng mà, nhưng mà vì sức mạnh mà như thế thì có đáng không? Ngươi không cảm thấy bộ dạng trước đây đẹp hơn sao?" Cuối cùng A Ngốc vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Không cảm thấy! Ta cảm thấy dáng vẻ bây giờ tốt hơn, sư tôn đã luyện đan dược có thể khôi phục hình dạng ban đầu cho ta, nhưng ta không ăn, vì ta không thích."

"Ta bây giờ có sức mạnh, có thực lực, còn có sự ngưỡng mộ của muội muội trong tông môn, ta rất hài lòng." Trên gương mặt hung ác của Thu Nhi lộ ra nụ cười.

"Sự ngưỡng mộ của muội muội trong ông môn?" A Ngốc ngẩn ra một lúc rồi hỏi.

"Đúng vậy, ta được một muội muội trong ông môn theo đuổi, đã kết thành đạo lữ với nàng."

Nói xong, Thu Nhi lấy ngọc phù truyền tin ra liên lạc một chút, rất nhanh, một muội muội lung linh xinh xắn đã xuất hiện.

"Thu Nhi tỷ tỷ, nhớ tỷ quá."

Sau khi muội muội lung linh xinh xắn xuất hiện thì lập tức nhào vào lòng Thu Nhi, còn khẽ hôn lên khuôn mặt Thu Nhi.

"Chuyện này..."

Nhìn quan hệ thân thiết của Thu Nhi và muội muội này, A Ngốc trợn tròn mắt, đầu óc quay cuồng, cả thế giới như sụp đổ.

Hắn chẳng thể ngờ được rằng, Thu Nhi không những trở nên cao lớn thô kệch mà còn có cả đạo lữ, mấu chốt đó còn là một nữ đạo lữ có khuôn mặt ưa nhìn nữa, điều này khiến A Ngốc hoàn toàn sửng sốt.

"A Ngốc, đừng nhìn ta bằng ánh mắt như thế, đạo lữ không nhất thiết là nam nữ, nữ với nữ cũng có thể là đạo lữ. Bây giờ ta có Tiểu Linh, có thực lực mạnh mẽ, còn có sư tôn thiện lành, ngươi không cảm thấy ta đã là người thắng cuộc sao?"

Gương mặt hung dữ của Thu Nhi lộ ra nụ cười, trông có vẻ vô cùng hạnh phúc.

"Chuyện này... Nhưng mà... Nhưng mà..."

A Ngốc ngỡ ngàng, đầu óc rối bời thành một nùi, cứ cảm thấy có cái gì đó tan vỡ.

"Khặc khặc khắc, đúng là một vở kịch hay ho."

Giọng nói của Thôn Thiên Ma vang lên, hóng hớt nói.

"Thiếu niên trẻ tuổi ái mộ thiếu nữ xinh đẹp, kết quả ra ngoài mấy tháng, thiếu nữ đã biến thành đại nương cường tráng, còn có cả đạo lữ."

"Thiếu niên trẻ tuổi chỉ có thể đau khổ trong lòng, tình đầu thơ ngây còn chưa kịp bắt đầu thì đã vỡ nát, ha ha ha."

Thôn Thiên Ma cười khằng khặc, nó nói bằng âm thanh mà chỉ A Ngốc nghe được, thậm chí còn phấn khích vỗ đùi.

"Câm miệng!"

Trong đầu A Ngốc điên cuồng gầm lên, đầu óc vô cùng rối ren, các loại cảm xúc dâng trào trong lòng khiến đầu óc hắn quay cuồng.

"Ta mạn phép nói, trước đây ngươi chọn từ bỏ sức mạnh, không chịu dung hợp với ta, đó là một sai lầm vô cùng lớn. "

"Ngươi xem đi, vì sức mạnh, Thu Nhi mà ngươi thích thà biến thành đại nương cường tráng, lại có được hạnh phúc, có đạo lữ và

thực lực.”

“Mà ngươi cái gì cũng không có, tấm lòng thầm thương của ngươi vẫn chưa bắt đầu đã phải kết thúc, ngươi mất đi Thu Nhi xinh đẹp, cái gì ngươi cũng không có.”

“Nếu như không phải ta giúp ngươi có được sức mạnh trong những ngày này, ngươi vẫn là đồ vô dùng như trước đây thôi! Chẳng có tác dụng gì. “

“Dung hợp với ta đi, chỉ cần ngươi dung hợp với ta, ngươi sẽ có sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, ngươi có thể biến thế giới này thành dáng vẻ mà ngươi thích!"

Thôn Thiên Ma tiếp tục đầu độc, vừa có cơ hội liền thúc giục A Ngốc dung hợp với mình.

"Ta..."

A Ngốc trầm mặc.

Giờ khắc này trong đầu hắn là cả một sự hỗn loạn, dưới sự dụ dỗ của Thôn Thiên Ma, đáy mắt lại xuất hiện hắc khí nhàn nhạt.

Phong ấn sâu bên trong cơ thể xuất hiện sự dao động, một luồng sức mạnh hủy diệt linh hồn đặc biệt khẽ chập chờn.

"Đúng, chính là như vậy, giải phong ấn và dung hợp với ta, chỉ cần chúng ta điên cuồng cắn nuốt tất cả là có thể có được sức mạnh vô cùng mạnh mẽ."

Thôn Thiên Ma phấn khích khôn nguôi, một tia hồn lực của nó rốt cuộc cũng thẩm thấu từ bên trong phong ấn ra ngoài, dựa vào hồn lực đã thẩm thấu ra đó, nó ngưng tụ ra một linh hồn bé nhỏ hư ảo.

Có được Linh Hồn Nhân nhỏ, Thôn Thiên Ma càng hăng hái,

mặc dù đây chỉ là một tia linh hồn, yếu đến mức gió thổi một cái là có thể bị dập tắt.

Nhưng, có được Linh Hồn Nhân nhỏ này đồng nghĩa với việc nó có thể không ngừng mê hoặc A Ngốc, thẩm thấu nhiều sức mạnh linh hồn hơn nữa.

Chương 335. Linh hồn bé nhỏ (2)

Thậm chí, thông qua Linh Hồn Nhân nhỏ này, nó có thể khống chế A Ngốc trong một khoảng thời gian ngắn, có được chút sức chiến đấu nhất định.

Mấu chốt là có Linh Hồn Nhân nhỏ chẳng khác nào có thêm cơ hội thoát khỏi vây khốn, có thể dung hợp với A Ngốc càng nhanh hơn.

Nghĩ đến việc bản thân sắp thoát khỏi phong ấn, nghĩ đến việc chính nó sắp dung hợp với A Ngốc, trở thành Ma Vương siêu cấp, Thôn Thiên Ma phấn khích khôn nguôi.

"Tiếp tục, ta sẽ cho ngươi lực lượng mạnh mẽ hơn nữa, để thế giới này phát triển theo ý chí của ngươi, ha ha ha."

Hồn lực của Thôn Thiên Ma dần thẩm thấu ra được hai tia, tiểu nhân linh hồn mạnh hơn một chút, cuối cùng có thể duy trì ổn định.

Chỉ cần tiếp tục như vậy, xác xuất hợp nhất của nó với A Ngốc có thể dần dần lớn lên.

Điều này càng khiến Thôn Thiên Ma phấn khích hơn nữa, nó lẩn trong góc tối âm u, nở nụ cười hèn mọn.

Chỉ là, vào đúng lúc này.

Ngay khi Thôn Thiên Ma muốn tiếp tục dụ dỗ A Ngốc.

Tiếng sáo ngọc trong veo vang lên, âm thanh dập dờn giữa đất

trời.

Tiếng sáo đó vô cùng êm tai, hễ ai nghe được thì đều cảm thấy giống như được chữa lành, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Ngay khoảnh khắc tiếng sáo xuất hiện, A Ngốc đang trong trạng thái hỗn loạn rất nhanh đã tỉnh táo lại, phong ấn đang dao động lại một lần nữa được củng cố, ngăn cản sự thẩm thấu của ma khí và hồn lực.

"Chết tiệt! Tên khốn nào dám quấy rối chuyện tốt của ta! Tên đáng chết!"

Thôn Thiên Ma vô cùng giận dữ, thấy hắc khí và hồn khí không thể thẩm thấu được nữa, Thôn Thiên Ma tức đến ngứa răng.

Linh Hồn Nhân nhỏ của nó trốn trong cơ thể của A Ngốc, gầm lên đầy tức giận.

Đôi mắt đỏ tươi thông qua tầm nhìn của A Ngốc cẩn thận quan sát bên ngoài, muốn biết xem kẻ nào đáng chết đến thế, dám phá chuyện tốt của nó.

Trong sự chú ý của Thôn Thiên Ma.

Chẳng bao lâu sau.

Một bóng dáng đang cầm cây sáo bạch ngọc phiêu nhiêu thổi xuất hiện, chậm rãi giáng xuống như thiên tiên hạ phàm.

Tiếng sáo đó rất êm tai, thậm chí còn thu hút những chú chim với sặc sỡ đến.

"Sư tôn!"

Thu Nhi và A Ngốc nhìn thấy người đến thì vội vàng hành lễ, nữ tu tên Tiểu Linh đó cũng vội vàng hành lễ theo.

Thôn Thiên Ma trốn trong cơ thể của A Ngốc, sau khi nhìn thấy người đến thì nghiến răng nghiến lợi, thầm lẩm bẩm.

"Đúng là cái tên giỏi cản trở, sớm muộn gì cũng có ngày ta giết chết ngươi!"

Thôn Thiên Ma nhe nanh giương vuốt, nhìn Lý Hiên bằng đôi mắt ẩn chứa sự hung tàn, nhưng nó không dám chui ra khỏi cơ thể A Ngốc.

Chỉ có hai tia hồn lực yếu ớt, chỉ cần nó dám hiện ra, một quả cầu lửa là đủ để diệt nó rồi.

Thôn Thiên Ma chỉ có thể trốn, trốn trong linh hồn A Ngốc, tức giận không thôi, âm thầm chửi rủa.

Cũng vào lúc này.

Lý Hiên nhìn về phía của A Ngốc.

Nhìn hắc khí đáng sợ dâng trào trên đỉnh đầu A Ngốc, cảm tạ các loại sát ý và cảm xúc tiêu cực đến từ Thôn Thiên Ma, Lý Hiên nhướng mày.

Bởi vì loại tình huống này khiến Lý Hiên có một loại dự cảm không lành, nếu như hắn không cản lại thì có thể sẽ xảy ra chuyện rất đáng sợ.

Lý Hiên rất quyết đoán, lập tức nhắm mắt lại, bắt đầu thầm dò xét tương lai, hắn muốn nhìn thấy sự thay đổi của A Ngốc sẽ ảnh hưởng đến tương lai như thế nào.

Nhưng, hắn chỉ nhìn một lúc là hắn đã mở mắt ra, nhìn về phía A Ngốc với sát khí ngút trời.

"Hửm?"

Thôn Thiên Ma vô cùng nhạy bén, sau khi cảm nhận được sát ý

thì đồng tử nó co rút lại, lập tức lo lắng nói.

"Đáng chết, chúng ta gặp phiền phức lớn rồi, A Ngốc, sư tôn ngươi muốn giết ngươi!"

"Giết ta? Không thể nào, đó là sư tôn ta! Sao ngài có thể giết ta được." A Ngốc không tin, nói.

"Đừng có lừa mình dối người nữa, chắc chắn ngươi cũng cảm nhận được sát ý đó thông qua ta, sư tôn ngươi có tốt đến mấy nhưng sát ý là thứ khắc họa nội tâm một người nhất, chắc chắn hắn sẽ động thủ với ngươi."

Thôn Thiên Ma lập tức nói, trong lòng cũng có hơi lo lắng.

"Có thể là ta cảm nhận sai rồi, sư tôn không thể nào giết ta được, hắn đối xử với ta tốt như vậy, tuyệt đối sẽ không giết ta đâu."

A Ngốc trả lời chẳng mấy tự tin, chủ yếu là hắn thật sự cảm nhận được sát ý.

"A Ngốc, lần này ta không đùa với gươi, sư tôn ngươi chuẩn bị giết ngươi rồi, nói đúng hơn là giết ta!" Thôn Thiên Ma nghiêm túc nói.

"Giết ngươi?" A Ngốc mờ mịt.

"Đúng vậy, Thu Nhi tỷ của ngươi vừa mất tư cách chìa khóa, chìa khóa duy nhất là sư tôn ngươi, chỉ cần sư tôn ngươi chết, ngươi sẽ biến thành Thôn Thiên Ma chân chính."

"Tương lai, sư tôn ngươi sẽ phải đối mặt với các loại nguy hiểm, rất có thể sư tôn ngươi đã phát hiện ra điểm này, có thể nói đây là một nguy cơ lớn với hắn, nếu hắn muốn tự bảo vệ chính mình, chỉ có thể ra tay giết ta."

“Nhưng ta với ngươi là một thể, không ai có thể giết chết mà ta không làm ngươi bị thương, vì vậy cách giải quyết duy nhất, chính là giết ngươi.”

“Chỉ có như thế hắn mới có thể bình yên mà sống, đồng thời còn có thể tiêu diệt được tai họa là ta đây, mang lại sự hòa bình cho thế giới này.”

“Có thể nói, cho dù là vì thiên hạ bá tánh hay là vì chính bản thân hắn, Lý Hiên đều có lý do và động cơ để giết ngươi, vì vậy chạy đi, tiếp tục ở đây thì ngươi thật sự sẽ chết đấy."

Chương 336. Tương lai mới

Thôn Thiên Ma lo lắng nói, lần này nó thật sự có hơi hoảng sợ, lo lắng A Ngốc bị Lý Hiên giết, điều này sẽ khiến Thôn Thiên Ma nó hoàn toàn sụp đổ.

"Không... Ta không tin, sư tôn sẽ không làm chuyện đó với ta, ta tuyệt đối không tin."

A Ngốc phản bác lại trong lòng, chỉ là giọng nói vô cùng yếu ớt, cả cơ thể đã bắt đầu dao động.

Cũng vào lúc này.

Lý Hiên đang đứng trước mặt A Ngốc liên tiếng, hắn cau mày nói: "A Ngốc, đi theo ta."

Lời vừa dứt.

Lý Hiên ngưng tụ ra Linh Khí Chi Thủ, trực tiếp chộp A Ngốc vào lòng bàn tay, nhanh chóng phi về tiểu viện ở khu ngự thú.

Nhìn thấy cảnh này, A Ngốc biến sắc, vì hắn phát hiện ra bản thân không thể cử động được, trực tiếp bị Lý Hiên khống chế.

"Nhìn thấy rồi chứ? Mọi chuyện thật sự phiền phức rồi, sư tôn ngươi thật sự chuẩn bị động thủ rồi." Thôn Thiên Ma lo lắng nói, nó hoàn toàn lo lắng.

"Không, sư tôn sẽ không làm hại ta, hắn là sư tôn của ta, hắn đối xử với ta tốt như vậy, ta không tin!" A Ngốc vẫn phản bác trong đầu, chỉ là mức độ phản bạc càng ngày càng yếu.

Trong hình thức phản bác như vậy, cuối cùng bọn họ cũng đến

tiểu viện ở khu ngự thú.

"A Ngốc, đứng ở đây, đừng cử động."

Lý Hiên đặt A Ngốc vào chính giữa tiểu viện, hắn lấy ra từng trận pháp một rồi đặt chúng vào tám hướng của tiểu viện, chẳng mấy chốc đã truyền linh lực vào, mở khóa trận pháp.

Khoảnh khắc trận pháp xuất hiện, hắc khí không thể giải thích bao phủ tiểu viện, bao phủ A Ngốc ở trung tâm khiến, hắn giống như rơi vào trong vũng bùn, hành động cũng trở nên vô cùng chậm chạp.

"Đây là Khống Linh Trận, có thể ảnh hưởng đến năng lực hành động của linh hồn, sư tôn ngươi vậy mà nắm giữ trận pháp hiếm thấy như thế, không đúng, hắn thật sự sắp ra tay rồi."

"Có Khống Linh Trận, ngươi căn bản không thể chạy thoát được. Lúc sau, hành động của người sẽ vô cùng chậm chạp, sự kiểm soát của ngươi với cơ thể sẽ giảm xuống thấp rất thấp."

"Lúc này, nếu như sư tôn ngươi ra tay với ngươi thì ngươi căn bản không kịp chạy, cho dù ta ra tay cũng không thoát nổi."

"Vì ma khí của ta đã quá yếu ớt, trừ khi ngươi cho ta nhiều hắc khí hơn, nếu không chúng ta nhất định sẽ chết." Thôn Thiên Ma lo lắng nói, lần đầu tiên bắt đầu lo lắng cho mạng sống của chính mình.

A Ngốc có thể cảm nhận được sự lo lắng của Thôn Thiên Ma, đồng thời hắn cũng cảm nhận được sát ý sâu đậm đến từ Lý Hiên thông qua Thôn Thiên Ma, điều ngày càng khiến A Ngốc lo lắng.

"Sư tôn thu nhận ta làm đồ đệ vào lúc ta gian nan nhất, dạy ta tu hành, bảo vệ sự an toàn của ta, khiến ta không bị người khác bắt nạt nữa, hắn có ơn rất lớn với ta."

“Nếu như sư tôn thật ra tay với ta cũng là do ta đáng đời, trừng phạt đúng tội!" Nội tâm A Ngốc đau đớn, hắn nói, khắp người ngập tràn sự xót xa và thê lương.

"Ngươi điên rồi, ngươi thật sự sẽ chết đấy, không được, ta không thể chết cùng ngươi, ta dẫn ngươi chạy trốn, ngươi chỉ cần mở một tia phong ấn, chỉ cần như vậy thôi là chúng ta có thể chạy trốn."

Thôn Thiên Ma tiếp tục thúc giục, Linh Hồn Nhân nhỏ lo lắng nhảy loạn lên.

Cũng vào lúc này.

Lý Hiên đi đến trước mặt A Ngốc, nghiêm nghị nói: "A Ngốc, ngươi có sẵn sàng tin tưởng vi sư không?"

"Sẵn... Sẵn sàng."

A Ngốc cảm nhận được sát ý đến từ Lý Hiên, trong lòng càng chua xót, chỉ là ân tình của sư tôn, A Ngốc vẫn gật đầu nói sẵn sàng.

"Được, tiếp theo cứ giao cho vi sư, ngươi chỉ cần đợi là được."

Lý Hiên trực tiếp điểm vào ấn đường của A Ngốc, A Ngốc ngất đi trong nháy mắt, hắn ngã trên mặt đất, mấy đi ý thức.

Còn Lý Hiên thì lại sải bước về phía trước, hướng đến phía sau lưng A Ngốc.

"Đáng chết! Sư tôn ngươi sắp động thủ rồi, giải phong ấn mau đi!" Thông qua ma khí, Thôn Thiên Ma dò xét được tất cả những điều này, nó vội vàng hét lớn.

Linh hồn của A Ngốc và Thôn Thiên Ma tương liên với nhau, cho dù thân thể mất đi ý thức, hắn cũng có thể nhìn thấy tất cả

thông qua Thôn Thiên Ma.

"Sư tôn, tại sao ngài lại làm như thế! Rõ ràng ta đã nỗ lực phong ấn Thôn Thiên Ma, bảo vệ thế giới này, tại sao sư tôn vẫn muốn giết ta?"

Nội tâm A Ngốc đau đớn thốt lên, nhìn sư tôn lạnh lùng đến phía sau mình, cảm nhận được sát ý càng thêm sâu sắc, A Ngốc tuyệt vọng.

"Tại sao, tại sao tất cả mọi người đều muốn ta chết, rốt cuộc là ta đã làm gì sai?"

Hắc khí xuất hiện trên cơ thể A Ngốc, sự đau xót, sự thống khổ, sự tuyệt vọng, các loại cảm xúc tiêu cực trong lòng hắn bắt đầu đan trào, cả người chìm trong sự hỗn loạn vô cùng.

Cũng vào lúc này.

Lý Hiên giơ cao tay phải, hư ảnh của một thanh đại đao đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, sau đó hắn hung hăng chém nó về thân thể A Ngốc.

"Không!"

A Ngốc đau khổ gào lên, bản năng tự bảo vệ khiến hắn phóng thích ra một tia ma khí.

Thôn Thiên Ma đang nôn nóng nhanh chóng hấp thụ những ma khí này, Linh Hồn Nhân nhỏ màu đen cường tráng hơn, định dẫn A Ngốc chạy trốn, nhưng nơi này trận pháp khống linh, động tác của nó cũng chậm đi.

Cũng vào lúc này, thanh đại đao hư ảo đó chém thẳng vào trong cơ thể A Ngốc, chém về linh hồn của A Ngốc và Thôn Thiên Ma.

"Muốn chết thì cùng chết!"

Thôn Thiên Ma gầm lên, ma trảo dữ tợn hung hăng nhào ra, kéo theo khí tức hủy diệt, đối kháng với Lý Hiên.

Ầm!

Tiếng nổ to lớn và nặng nề vang vọng trong tiểu viện.

Chương 337. Một đao giết A Ngốc

Khống Linh Trận rung động dữ dội, đạo bào thanh liên của Lý Hiên không gió mà bay, mái tóc dài đen nhánh bay múa trong gió.

Lý Hiên không hề lùi bước, thanh đại đao hư ảo ngược lại còn tỏa ra bạch quang nồng đậm, sức mạnh Tịnh Hóa chỉ thuộc về hắn bắt đầu trào dâng kịch liệt.

Lực lượng tinh lọc này vô cùng bá đạo, trực tiếp điên cuồng đốt trên người Linh Hồn Nhân nhỏ.

"A a a! Đáng chết, đây vậy mà là năng lực Tịnh Hóa! Sư tôn ngươi vậy mà còn biết năng lực Tinh Lọc! Không thể nào... Mau dừng lại... Tha cho ta!"

Oành!

Linh Hồn Nhân nhỏ sụp đổ trong sự tuyệt vọng, bị Linh Hồn Trường Đao và năng lực Tịnh Hóa trực tiếp giết chết, chỉ còn lại năng lượng linh hồn tinh khiết nhất, thuần túy vô hại nhất.

Mà chút năng lượng linh hồn tinh khiết này dung nhập vào linh hồn A Ngốc, bị hắn hấp thụ.

Thực lực của A Ngốc cũng từ Luyện Khí tầng sáu đột phá đến Luyện Khí tầng bảy.

"Ta... Ta chưa chết?"

Sau khi đột phá thực lực, A Ngốc tỉnh lại. Hắn cảm thấy cơ thể vô cùng nhẹ nhàng, trước đó hắn cứ như thể vác một ngọn núi

trên người vậy.

Bây giờ ngọn núi này không còn nữa, hắn cảm thấy tinh thần sảng khoái, một cảm giác thông thấu xuyên suốt cơ thể.

Bản thân như vậy khiến A Ngốc cảm thấy rất vui vẻ theo bản năng, nhưng hắn hơi nghi hoặc.

Rõ ràng là sư tôn muốn giết hắn, nhưng bản thân lại không hề có chuyện, ngược lại còn trở nên thư thái khác thường.

A Ngốc ngồi dậy với mối nghi vấn trong lòng, hắn nhìn về phía Lý Hiên, sư tôn của mình.

Kết quả không nhìn thì không sao, nhưng vừa liếc mắt hắn đã nhìn thấy sắc mặt sư tôn nhợt nhạt vô cùng, khí tức cũng rất yếu, cả người giống như là bị bệnh nặng vừa khỏi.

"Sư tôn, ngài sao vậy?"

A Ngốc hỏi theo bản năng, nhưng nghĩ đến vừa nãy sư tôn muốn giết mình, hắn lại nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt đầy cảnh giác.

"Yên tâm, ta chưa từng nghĩ đến chuyện giết ngươi, cứ ổn định tu vi trước đi, ta trở về phòng."

Lý Hiên khẽ nở nụ cười, quay người đi vào trong phòng, chỉ là bước chân có chút loạng choạng.

Phía sau.

A Ngốc mờ mịt nhìn, hắn có phần không hiểu rõ chuyện này là thế nào, nghi ngờ rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Thôn Thiên Ma từ trong phong ấn bắt đầu gầm lên, điên cuồng gào thét.

"Đáng chết, Linh Hồn Nhân nhỏ ta khó khăn lắm mới thẩm

thấu ra được vậy mà lại bị sư tôn ngươi chém chết, còn diệt hết những ma khí ta dùng để quấy nhiễu thiên phú của ngươi, đáng chết, thật sự quá đáng chết!"

Thôn Thiên Ma tức giận không thôi, nghiến răng nghiến lợi hét lớn.

"Ngươi nói cái gì? Linh Hồn Nhân nhỏ?"

A Ngốc biến sắc, hắn nhớ đến chuyện mà mẫu thân đã kể cho hắn nghe khi còn nhỏ, nghe nói chỉ cần Thôn Thiên Ma ngưng tụ ra Linh Hồn Nhân nhỏ thì tai họa không còn xa nữa.

Nếu như không ngăn cản thì không chỉ thế giới này không còn nữa mà ngay cả ý thức của A Ngốc cũng sẽ bị Thôn Thiên Ma thôn phệ, hoàn toàn ma diệt.

Nghĩ đến hành động vừa rồi của sư tôn, lại một lần nữa cảm thụ thân thể nhẹ nhàng của mình, cuối cùng A Ngốc đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, giọng nói run rẩy của hắn vang lên.

"Vừa nãy... Vừa nãy sư tôn đang giúp ta có đúng không? Hắn không muốn giết ta mà là muốn chém Linh Hồn Nhân nhỏ của ngươi, hắn đang cứu ta, đang cứu thế giới này, đúng không?"

"Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thật sư tôn ngươi không muốn làm tổn thương ngươi, thanh đao đó là Linh Hồn Trường Đao hiếm thấy, sẽ không làm hại đến cơ thể."

"Sau khi sư tôn ngươi chém Linh Hồn Trường Đao vào trong cơ thể ngươi, thanh đao đó không hề làm tổn thương đến linh hồn, chẳng qua chỉ chạm mũi vào Linh Hồn Nhân nhỏ của ta."

"Sau đó hắn tinh Linh Hồn Nhân nhỏ của ta, còn thanh lọc luôn cả ma khí mà ta sử dụng để quấy nhiễu ngươi, quả thật là hắn đang giúp ngươi."

Thôn Thiên Ma thở dài, Cuộc chiến vừa nãy đã khắc vào đầu A Ngốc, bây giờ A Ngốc hơi hỗn loạn không hề phát hiện, nhưng chẳng mấy chốc mà hắn sẽ phát hiện ra tất cả, vì vậy không cần phải giấu nữa.

"Quả nhiên, quả nhiên sư tôn đang giúp ta, ha ha ha, sư tôn vẫn luôn giúp ta, mà ta lại nghĩ là sư tôn muốn giết ta, vào thời khắc cuối cùng vậy mà phóng thích ma khí, giúp ngươi đối phó với sư tôn!"

Chẳng mấy chốc, A Ngốc đã nhìn thấy toàn bộ quá trình trong đầu mình, nhìn thấy sau khi Thôn Thiên Ma hấp thụ ma khí thì trở nên mạnh mẽ, phản sát tấn công sư tôn, khoảnh khắc đó rõ ràng là sư tôn đã nội thương.

Nhớ đến sắc mặt tái nhợt của sư tôn, và cả bước chân lảo đảo của sư tôn trước khi rời đi, A Ngốc hoàn toàn xúc động.

"Ta đã làm cái gì vậy? Trong khi sư tôn giúp đỡ ta, ta lại làm sư tôn bị thương, ta con mẹ nó có còn là người hay không vậy?"

A Ngốc đau khổ nói, muốn xông vào phòng xin lỗi sư tôn, nhưng lại không dám, vì hắn cảm thấy bản thân không có tư cách gặp sư tôn nữa.

"Đừng vào, nhất định Lý Hiên không muốn để đệ tử nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của mình đâu."

Thôn Thiên Ma nói, sử dụng chút âm khí ngưng tụ ra một hình chiếu.

Lý Hiên trong đó đang loạng choạng quay trở lại tầng hầm, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, nơi khóe miệng còn rỉ máu.

Nhìn thấy sư tôn vô cùng yếu ớt như vậy, A Ngốc càng thêm tự trách nói: "Đều tại ta, đều tại ta, ta đi nói câu xin lỗi sư tôn."

Chương 338. Một đao giết A Ngốc (2)

"Đừng vào, chẳng người sư tôn nào muốn đệ tử của mình nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của bản thân cả, ngươi vẫn là nên giữ lại chút thể diện cho sư tôn ngươi đi." Thôn Thiên Ma ngăn cản.

"Có phải là ngươi lại đang nghĩ đến âm mưu gì nữa phải không?"

A Ngốc hỏi Thôn Thiên Ma bằng giọng điệu ngập tràn sát khí, lần đầu tiên hắn căm ghét Thôn Thiên Ma như vậy.

"Không hề, chỉ là ta cảm thấy ngươi đi theo Lý Hiên thì ta mới có thể an toàn hơn, một người bảo vệ đệ tử như vậy, chỉ cần ta trốn trong phong ấn của ngươi, ta sẽ không bị giết."

"Nếu như là người tu tiên khác, nhất định sẽ một đao chém chết ngươi rồi, ngay cả ta cũng sẽ chết theo. Nhưng sư tôn ngươi thì khác, hắn sẽ không hại ngươi, vì vậy chỉ cần ta trốn trong phong ấn thì ta sẽ an toàn."

Thôn Thiên Ma giải thích, mặc dù lần này nó rất thảm, nhưng thông qua sự kiện này, nó nhận ra rằng Lý Hiên là người như thế nào, trong lòng trái lại còn thở phào nhẹ nhõm, không lo lắng bị giết nữa.

"Hóa ra là ngươi đang lợi dụng sự thiện lương của sư tôn, nhớ kỹ cho ta, vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện làm hại sư tôn, bằng không ta sẽ không ngần ngại chết cùng ngươi!"

A Ngốc đỏ bừng hốc mắt, hắn cảnh cáo nói. Chuyện lần này đã

có tác động vô cùng lớn đến hắn, sư tôn giúp hắn như vậy, nhưng trái lại hắn lại còn khiến sư tôn bị thương, điều này khiến hắn vô cùng đau khổ.

A Ngốc thề trong lòng, sau này bất kỳ ai làm hại sư tôn, hắn đều phải khiến đối phương trả một cái giá đắt, cái giá lớn đến mức không thể trả nổi.

A Ngốc đỏ mắt quỳ xuống, quỳ trong tiểu viện chờ đợi sự trừng phạt của sư tôn.

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài hấp thụ năng lượng thuần túy, thực lực đột phá đến Luyện Thể tầng bảy.'

'Ting! Ngài nhận được phần thưởng: Trận Pháp Phong Ấn Sư (trận pháp phong ấn sư) tam giai thăng cấp thành Trận Pháp Phong Ấn Sư tứ giai.'

Trong phòng.

Dưới tầng hầm.

Lý Hiên che môi ho nhẹ.

Thăm Dò Tương Lai tiêu hao rất nhiều hồn lực, cộng thêm việc sử dụng Linh Hồn Trường Đao cũng tiêu hao hồn lực, đòn phản công cuối cùng kia của Thôn Thiên Ma cũng khiến Lý Hiên bị thương một chút.

May mà Lý Hiên đã thấy trước được tất cả những điều này, điều tra mọi chuyện thông qua Thăm Dò Tương Lai, cuối cùng giải quyết nguy cơ một cách an toàn.

Tiếp theo hắn chỉ cần nghĩ ngơi một khoảng thời gian là có thể hồi phục.

"Hửm? Sao hắn lại quỳ xuống? Không cần thiết."

Lý Hiên nhìn thấy cảnh tượng trong tiểu viện, nghĩ một chút rồi truyền âm cho A Ngốc, an ủi hắn mấy câu, lúc này mới khiến A Ngốc không tự trách mình nữa.

"Nhưng, phong ấn trong cơ thể của A Ngốc đã có sự thay đổi, ta cần phải củng cố lại phong ấn, tránh những chuyện ngoài ý muốn xảy ra trong tương lai."

Lý Hiên nhìn thân phận Phong Ấn Trận Pháp Sưu tứ giai của mình, làm một vài chuẩn bị trước, ngăn cản chuyện ngoài ý muốn xảy ra!

Sau khi quyết định xong.

Lý Hiên nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi lấy lại sức, trong sự tu hành chậm rãi, thực lực tăng mạnh từng chút một.

Thời gian trôi qua.

Chớp mắt là một tháng đã trôi qua rồi.

Sáng sớm ngày này.

Lý Hiên đứng trước thư án, cầm linh bút chậm rãi vẽ linh phù, cố gắng kết hợp Thủ Hộ Kiếm Ý của mình vào trong linh phù.

Dưới sự tăng cường của thiên phú, Lý Hiên vẽ ra từng tấm linh phù, dần dần chất đầy một bàn, thậm chí còn rơi trên mặt đất.

Chính trong quá trình vẽ linh phù như vậy, Lý Hiên dần có cảm ngộ, chậm rãi tìm ra đầu mối, cuối cùng dung nhập kiếm ý vào trong linh phù.

Nhìn thấy tấm linh phù tứ giai đầu tiên có kiếm ý, ánh sáng trong mắt Lý Hiên lóe lên, không nhịn được mà vẽ tiếp, vẽ nữa.

Rất nhanh, thời gian đã đến buổi trưa.

Rất nhiều linh phù rơi lả tả trên mặt đất, toàn bộ thư phòng trông cũng có vẻ lộn xộn, khắp nơi đều là linh phù.

Nhưng đôi mắt của Lý Hiên lại vô cùng sáng ngời, tâm trạng cũng vô cùng thoải mái.

"Cảm giác dung nhập kiếm ý vào trong linh phù theo suy nghĩ của bản thân thật là tốt."

Lý Hiên tiếp tục vẽ, càng cảm thấy thuận buồm xuôi gió, thậm chỉ còn có lĩnh ngộ sâu sắc hơn về Thủ Hộ Kiếm Ý.

Nhưng, vào lúc này.

Lý Hiên nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, vừa nghe tiếng đã biết đó là tiếng bước chân của A Ngốc rồi.

"Vào đi." Lý Hiên vẫy tay một cái, cửa phòng được mở ra bằng linh lực.

"Sư tôn, ta trở về rồi."

A Ngốc ôm một cái hộp nhỏ vào trong phòng, nhìn linh phù vương vãi khắp nơi, thấy bản thân vừa bước chân vào cửa đã giẫm lên mấy tấm linh phù, hắn có chút ngơ ra.

"Không sao, đợi lát nữa dọn dẹp chút là được rồi." Lý Hiên không để ý.

"Được, sư tôn, để lát nữa ta dọn dẹp, đúng rồi, ta có mang quà cho ngài."

A Ngốc vội vàng đặt cái hộp nhỏ lên bàn, sau khi mở nó ra, một quả màu đỏ giống như dâu tây xuất hiện trong cái hộp.

"Sư tôn, ta nghe nói ngài rất thích quả tiến hóa, đúng lúc ta nhặt được một quả trong khi làm nhiệm vụ, nên ta tặng nó cho ngài." A Ngốc gãi đầu cười ngốc nói.

"Có lòng rồi, những linh phù này cho ngươi."

Lý Hiên lấy mười tấm linh phù trên bàn, đưa nó cho A Ngốc.

"Cảm ơn sư tôn."

A Ngốc vội vàng nhận lấy, đặt chúng vào trong túi Càn Khôn một cách quý trọng, sau đó nghiêm túc nói: "Sư tôn, để ta dọn thư phòng giúp ngài."

"Được, giao cho ngươi nhé."

Lý Hiên gật đầu, cầm quả tiến hóa đó lên.

Gần đây hắn đã tích lũy được hai quả tiến hóa, cộng thêm quả này nữa, hắn đã có ba quả tiến hóa rồi, mặc dù số lượng không nhiều, nhưng Lý Hiên vẫn rất hài lòng.

Chương 339: Bát Đại Kì Thư

Chương 339: Bát Đại Kì Thư

Hắn sự định tích đủ sáu quả rồi đồng thời ăn luôn, xem thử có thể cường hóa Thiên Địa Chi Thủ của đôi mắt được không, đặc biệt là bàn tay của trời trong mắt trái, lần trước ăn sáu quả tiến hóa đã tiến hóa được tay của đất trong mắt phải.

Uy lực mạnh mẽ đó đến bây giờ vẫn còn mới mẻ trong ký ức của Lý Hiên, quan trọng là phạm vi thi triển của Đại Địa Chi Thủ không gây ra nhiều ảnh hưởng với mắt phải.

Nếu như tiến hóa Thiên Chi Thủ của mắt trái thêm một chút nữa vậy thì sẽ càng hoàn mỹ, đáng tiếc quả tiến quá vẫn hơi ít, chỉ có thể tiếp tục tích lũy.

Đúng rồi.

Thông qua Huyết Phân Thân, một nửa quả thiên lôi đã được

đưa trở về, Lý Hiên nghiên cứu một chút, hắn phát hiện tác dụng của loại quả này không hề nhỏ, có thể phụ trợ Trúc Cơ hoàn mỹ.

Lý Hiên đã là Trúc Cơ, không cần dùng đến quả thiên lôi nữa, nhưng nó vẫn là đồ tốt, chưa biết chừng sau này có thể dùng đến, đương nhiên là Lý Hiên phải giữ gìn thật tốt.

"Chỉ cần có thêm ba quả tiến hòa nữa là có thể thử xem sao." Lý Hiên thầm lẩm bẩm, rất mong có được nhiều quả hơn.

'Ting! Đệ tử Nam Hy của ngài, từ Trúc Cơ sơ kỳ thăng cấp lên Trúc Cơ trung kỳ, phần thưởng của ngài: Không Gian Trảm.'

'Không Gian Trảm: Tiêu hao linh lực và tinh thần lực, phát huy năng công kích không gian lớn mạnh, nên năng lực này cũng tiêu hao rất lớn, nhưng uy lực cũng rất mạnh.'

Âm thanh máy móc vang lên trong đầu, Lý Hiên nhìn nhắc nhở đột nhiên xuất hiện, trong mắt lóe lên sự vui mừng.

Năng lực công kích không gian, người bình thường căn bản không tránh được, mặc dù tiêu hao rất lớn, nhưng uy lực cũng rất mạnh, Lý Hiên vẫn là rất hài lòng với năng lực này.

Chỉ là nghĩ đến một chuyện phiền lòng gần đây, Lý Hiên cũng khá phiền muộn.

Trước đó hắn đã sắp xếp rất nhiều Huyết Phân Thân, phái đến các môn phái khác nhau để học pháp thuật, công pháp, làm nhiệm vụ, lấy đá không gian, mục đích là để bố trí Cổng Không Gian.

Kết quả không ngờ được.

Có một Huyết Phân Thân đã bị bên bán theo dõi khi mua đá không gian.

Bên bán này cấu kết với yêu ma của một sào huyệt nào đó,

không những phái yêu ma đến giết Huyết Phân Thân mà còn phá hủy một Cổng Không Gian đang trong quá trình bố trí.

Điều này khiến Lý Hiên rất khó chịu, trực tiếp phái một nghìn Huyết Phân Thân đến sào huyệt yêu ma, cuối cùng hai bên đánh một trận đại chiến sinh tử ở sào huyệt Hồng Phong.

Huyết Phân Thân giết được hơn ba trăm con, cuối cùng bên bán và yêu ma của sào huyệt đều bị giết sạch.

Trải qua chuyện lần này, Lý Hiên ra lệnh cho các Huyết Phân Thân, không được phép tiết lộ bất kỳ thông tin nào có liên quan đến Cổng Không Gian, dù chết cũng không được nói.

Bởi vì có quá nhiều yêu ma và quỷ dị ẩn núp trong thế giới con người, một khi thông tin bị lộ, rất có khả năng sẽ liên lụy đến Cổng Không Gian.

Mà Cổng Không Gian có thể liên kết các đất nước lớn lại với nhau, còn có thể liên kết đến Tần Nguyệt ở Trung Châu nữa, thậm chí vào thời kỳ con người nguy cấp, Cổng Không Gian cũng có thể có tác dụng quan trọng trong việc liên thông.

Vì vậy Cổng Không Gian tuyệt đối không thể bị phá hủy, thông tin của Cổng Không Gian cũng tuyệt đối không được để lộ.

Sau khi hạ lệnh mệnh lệnh liên tiếp Huyết Phân Thân xong xuôi, lúc này Lý Hiên mới dò xét tình hình gần đây của đệ tử và Huyết Phân Thân.

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 211 của ngài, thông qua nhiệm vụ gian khổ, thành công nhận được một viên đá không gian.'

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 985 của ngài, xông pha ở Thập Vạn Đại Sơn, gian khổ nhận được một viên đá không gian.'

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngươi đạt được cổ thư thần bí, vì

không thể mở ra nhưng lại cảm nhận được sự phi thường của cuốn sách cổ, nàng không nói cho người khác mà âm thầm giấu đi, định tặng cho ngươi thông qua Băng Huyên Nhi.'

'Chú ý: Cuốn sách này là một trong Tam Đại Cổ Thư, quý giá hơn cả Bát Đại Kì Thư, Bát Đại Kì Thư gồm: Sinh Mệnh Chi Thư, Hắc Ám Chi Thư, Tử Vong Chi Thư, Thâm Uyên Chi Thư...'

Nhìn thấy từng dòng nhắc nhở, đặc biệt là thấy xuất hiện của cổ thư, Lý Hiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Tần Nguyệt là đứa trẻ của vận mệnh, là nhân vật chính trời định, là người nhận được sự ưu ái của thiên mệnh.

Bây giờ, một cuốn cổ thư mà ngay cả Tần Nguyệt cũng không thể mở ra, điều này đủ để chứng minh sự phi thường của cuốn sách ấy, Lý Hiên cũng có hơi mong chờ.

"Không biết là một cuốn sách cổ như thế nào, thật sự mong chờ."

Lý Hiên thầm lẩm bẩm, quay người trở về tầng hầm, vừa tu hành vừa chờ đợi.

Thư phòng.

Sau khi dọn dẹp xong, A Ngốc đặt linh phù vào trong hộp, sau đó rời khỏi thư phòng cùng với mười lá linh phù Lý Hiên cho, hắn đi về động phủ của mình.

Lúc này, giọng nói u ám của Thôn Thiên Ma vang lên.

"Chậc chậc chậc, ta phát hiện sư tôn ngươi ngày càng keo kiệt, quả tiến hóa mà ngươi liều mạng có được lại chỉ đổi được mười tấm linh phù nát, thật sự là cười chết ta mà."

"Ngươi im miệng! Ân tình của sư tôn, ta dùng cả đời để báo

đáp cũng không báo đáp hết! Dù sư tôn không hề cho ta bất cứ thứ gì thì ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Còn có, ta không muốn nghe bất cứ lời nói xấu sư tôn nào phát ra từ miệng ngươi nữa, bởi vì ngươi không xứng!" A Ngốc chắc như đinh đóng cột nói.

Chương 339. Truyền Tống Trận của đại lục thần bí

Trải qua chuyện lần trước.

A Ngốc đã coi Lý Hiên là người quan trọng nhất của mình, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai nói những lời không hay về Lý Hiên, cho dù là một chữ cũng không được.

"Được, được, được, không động vào nữa là được rồi chứ."

Thôn Thiên Ma buồn bực đáp một câu, trong lòng bị đả kích một chút, nhưng lại không phản bác được, chỉ có thể nghẹn lại trong lòng.

"Hừ!"

A Ngốc hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng trở về động phủ của mình, bắt đầu tu hành.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt một tháng đã trôi qua rồi.

Sáng sớm ngày này, Lý Hiên đang tu hành dưới tầng hầm đột nhiên mở mắt, tiện tay mở công tắc trận pháp.

Rất nhanh.

Băng Huyên Nhi đẹp như thiên tiên cuốn theo làn gió thơm bay vào, bàn tay nhỏ trắng nõn của nàng cầm một chiếc hộp làm bằng ngọc trắng, một cái hộp to như quả bóng rổ.

"Hiên thiếu gia, đoán xem ta mang thứ gì tốt đến?"

Băng Huyên Nhi cười mỉm hỏi, âm thanh lạnh lùng có chút tinh nghịch.

"Quả tiến hóa." Lý Hiên chỉ vào bồ đoàn trước mặt mình, ra hiệu cho Băng Huyên Nhi ngồi xuống.

"Không chỉ thế."

Đôi mắt to của Băng Huyên Nhi cong thành trăng lưỡi liềm, cánh tay nhỏ mảnh khảnh ôm chiếc hộp bạch ngọc đến và đặt trước mặt Lý Hiên, từ từ mở chiếc hộp ra.

Ngay lập tức.

Từ bên trong hộp, quang huy đủ loại màu sắc tuôn trào, một luồng khí tức thần bí bắt đầu lăn tăn.

Sau khi cảm nhận được khí tức này, gương mặt Lý Hiên đột ngột rung động, biểu cảm thoáng chốc đã trở nên nghiêm nghị.

"Hiên thiếu gia, ngài nhìn cuốn cổ thư này đi, nó được đưa ra từ một ngôi cổ mộ thần bí, đã khảm trong đá vô số năm tháng."

"Quá trình này, đã có rất nhiều người thử nhưng không ai có thể lấy nó xuống được, hơn thế là không có ai có thể mở nó ra."

"Không lâu trước đây, Tần Nguyệt tiến vào ngôi mộ cổ đó, kết quả chỉ chạm nhẹ đã dễ dàng lấy được cuốn cổ thư xuống, thật sự không thể tin nổi."

"Đáng tiếc, ngay cả Tần Nguyệt cũng không thể mở cuốn sách này ra được, nó quá bất phàm, cho đến nay vẫn chưa có ai mở được nó."

Băng Huyên Nhi nói xong thì lấy cuốn sách vừa dày vừa nặng phong cách cổ xưa ra, đặt đến trước mặt Lý Hiên.

Trong quá trình này, Băng Huyên Nhi cũng thử mở cuốn sách

ra nhưng đáng tiếc là làm thế nào cũng không thể mở được, nàng chỉ có thể thở dài.

"Tần Nguyệt bảo ta mang về cho ngài, nhưng cuốn sách này quá phi phàm, có thể Hiên thiếu gia ngài cũng không mở ra được, ngài phải chuẩn bị tâm lý."

"Ừm, ta biết rồi."

Lý Hiên cầm lấy cuốn cổ thư, trong nháy mắt linh quang trên cuốn sách lập lòe, hắn thử mở ra, kết quả cuốn sách trực tiếp mở ra luôn, không có chút cản trở nào.

Đối diện.

Vốn dĩ Băng Huyên Nhi lo lắng Lý Hiên không mở cuốn sách ra được sẽ có áp lực trong lòng.

Kết quả không ngờ rằng.

Lý Hiên lạitrực tiếp mở nó ra luôn, quá trình lại đơn giản và nhẹ nhàng như thế.

Cảnh tượng không thể tin được như thế trực tiếp khiến Băng Huyên Nhi quan sát đến sững sờ, cả người nàng ngơ ra tại chỗ giống như một con mèo ngốc.

Rất lâu sau.

Nàng mới phản ứng lại, cố gắng đè nén sự chấn động trong lòng xuống, hỏi.

"Hiên thiếu gia, sao mà ngài làm được vậy? Rõ ràng cuốn sách này rất phi phàm, không ai có thể mở được nó, làm sao mà ngài lại mở được vậy?"

Băng Huyên Nhi ngạc nhiên hỏi, từ đầu đến chân đều có phần nghi ngờ nhân sinh.

"Thì cứ vậy mà mở ra thôi, rất dễ dàng."

Lý Hiên tùy tiện đáp lời, thật ra là hắn không muốn nói cho nàng nghe nguyên nhân thật sự.

"Nhưng, quyển sách này, ngày cả đại tu sĩ Hóa Thần kỳ cũng không thể mở ra, ngài cứ thế mà mở! Chuyện này quả thật là không thể tưởng được!"

Băng Huyên Nhi hoàn toàn mất bình tĩnh, cảm thấy bản thân như đang nằm mơ.

"Có thể là do ta khá may mắn, chuyện này đừng truyền ra ngoài, nếu không chúng ta sẽ bị giết." Lý Hiên dặn dò một câu, rồi tiếp tục xem sách.

"Vâng, Hiên thiếu gia, ta sẽ không kể lại cho bất cứ kẻ nào."

Băng Huyên Nhi vội vàng gật đầu, nàng tò mò nhìn Lý Hiên một lúc lâu, rồi mới bình tĩnh lại và tiến gần đến bên cạnh Lý Hiên, chớp đôi mắt to nhìn cuốn sách cổ.

Kết quả, nàng phát hiện, trong trang sách không có nội dung gì cả, giống như một giấy trắng, không thấy bất kỳ nét chữ và hình ảnh nào.

"Sao nó lại không có nội dung gì hết? Chẳng lẽ cuốn sách này không có chữ?" Băng Huyên Nhi nghi ngờ chớp đôi mắt to.

"Ngươi không nhìn thấy sao?" Trong ánh mắt Lý Hiên lộ ra một tia ngạc nhiên, hắn hỏi.

"Không thấy, ta chỉ thấy một vài trang giấy trắng, không thấy gì khác nữa, Hiên thiếu gia, ngươi có thể nhìn thấy sao?" Băng Huyên Nhi nghi ngờ nhìn Lý Hiên.

"Ừm, chuyện này cũng không thể nói ra ngoài." Lý Hiên lại

nhắc nhở lần nữa.

"Được... Được rồi, Hiên thiếu gia yên tâm, ta sẽ giữ bí mật."

Băng Huyên Nhi thật sự hoảng sợ, nàng cảm thấy Lý Hiên thật sự quá thần kỳ, bất kỳ thứ gì đến chỗ Lý Hiên đều có thể dễ dàng giải quyết.

Giống như bây giờ, rõ ràng cổ thư đang mở nhưng nàng không nhìn thấy gì hết, ngược lại, Lý Hiêm đang xem rất nghiêm túc, điều này càng khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhìn Lý Hiên một cái thật sâu, lúc này nàng mới đè nén sự không thể tin nổi trong lòng xuống, tiếp tục hỏi.

"Hiên thiếu gia, cuốn sách này tên là vậy?"

"Mệnh Vận Chi Thư!" Lý Hiên nói giọng điệu nặng nề.

Cuốn sách này rất đặc biệt, chỉ có người phụ trợ Thiên Mệnh Chi Tử mới có thể mở ra, ví dụ người hộ đạo, ví dụ bản thân Lý Hiên.

Chương 340. Chương 340: Truyền Tống Trận của đại lục thần bí (2)

Nhưng người hộ đạo nhất định phải liên quan đến năm Thiên Mệnh Chi Tử mới có thể mở cuốn sách này ra, và người phù hợp điều kiện chí có bản thân Lý Hiên.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là cuốn Mệnh Vận Chi Thư này ghi lại quá trình trưởng thành bình thường của Thiên Mệnh Chi Tử.

Mà bây giờ.

Trong sách hiện ra một dòng thông tin, đó là thông tin liên quan đến đệ tử Lục Trường Sinh của hắn.

Dựa theo nội dung trong Mệnh Vận Chi Thư thì hôm qua Lục Trường Sinh sẽ nhận được một thanh tiên khí loại trưởng thành.

Nhưng, đến tận lúc này, hắn vẫn không hề nhận được tiên khí, nguyên nhân dẫn đến sự thay đổi vận mệnh này là Tà Thần.

Thông qua những thủ đoạn mạnh mẽ, các Tà thần đã quấy nhiễu sự vận hành của thế giới này, ảnh hưởng đến vận mệnh, cũng dẫn đến việc tương lai thay đổi.

Lục Trường Sinh e rằng sẽ gặp phải khó khăn to lớn trong tương lai không có tiên khí phụ trợ, thậm chí ngay cả Lý Hiên cũng có thể gặp kiếp nạn.

"Xem thử tương lai thế nào."

Lý Hiên thầm lẩm bẩm, sau khi đuổi Băng Huyên Nhi đi, hắn mở khóa trận pháp, nhắm mắt bắt đầu dò xét tương lai.

Trong nháy mắt.

Trong đôi mắt hắn xuất hiện cảnh tượng kiểu như núi xác biển máu.

Trong cảnh tượng ấy, Lục Trường Sinh đứng giữa vô vàn thi thể, máu trên người đã cạn khô, cơ thể vẫn tĩnh lặng đứng sừng sững không ngã phía trước.

Mà ở phía sau.

Lý Hiên nhìn thấy thi thể của mình.

Thi thể của hắn bị một thanh trường mâu ghim chặt trên tảng đá lớn, hắn lúc này đã mất đôi mắt và cánh tay phải, chỉ còn tay trái đang cầm chặt một thanh trường kiếm màu đỏ.

Chỉ là thanh trường kiếm này đã gãy nát, trong tay hắn chỉ còn lại một nửa phần mũi kiếm, mà đôi mắt trống rỗng kia của hắn lại đang nhìn lên bầu trời.

Lý Hiên lập tức điều chỉnh góc nhìn về phía bầu trời, chẳng mấy chốc hắn đã nhìn thấy một con phượng hoàng khổng lồ màu đỏ rực đang chiến đấu trên khoảng không gian cao rộng ấy, ngọn lửa tàn phá bừa bãi cả bầu trời.

Trên cánh Phượng Hoàng Lửa là mười mấy thanh trường mâu, máu tươi nhuộm đỏ trường thương, nhưng điều này có tính là đâu, vì hắn nhìn thấy đôi mắt phượng hoàng đang đổ huyết lệ.

"Khụ khụ khụ!"

Thăm Dò Tương Lai của Lý Hiên kết thúc, hắn ho dữ dội, máu tươi trào ra khỏi khóe môi.

"Đây chính là tương lai mới sao? Đây chính là hậu quả của việc không nhận được tiên khí sao? Nhất định phải thay đổi tất cả."

Lý Hiên hít sâu một hơi, lập tức hạ lệnh cho Huyết Phân Thân số hiệu 50 đang ở Táng Nguyệt Tông, ra lệnh cho nó lấy trộm đá không gian của Táng Nguyệt Tông.

Táng Nguyệt Tông có rất nhiều đá không gian, Huyết Phân Thân số hiệu 50 được coi trọng, trở thành một trong những người thủ hộ, bây giờ tình hình cấp bách, chỉ có thể hy sinh Huyết Phân Thân số hiệu 50.

Sau khi đưa mệnh lệnh.

Huyết Phân Thân số hiệu 50 nhanh chóng hành động, nó lấy trộm rất nhiều đá không gian của Táng Nguyệt Tông, bắt đầu nhanh chóng bố khí Cổng Không Gian.

Một ngày sau.

Táng Nguyệt Cốc, nơi sâu nhất của sơn động thần bí.

Chín Huyết Phân Thân vội vàng đuổi đến đây, nhìn chằm chằm vào Viễn Cổ Truyện Tống Trận trên mặt đất, yên lặng chờ đợi.

Không lâu sau.

Linh hồn của Lý Hiên giáng lâm, hắn nhìn về phía Viễn Cổ Truyện Tống Trận ở phía dưới ngay trước tiên.

"Thật sự là một trận pháp phức tạp, có điều, nếu như chỉ là sửa chữa thì không quá khó khăn."

Lý Hiên nhanh chóng bố trí, cố gắng sửa chữa trận pháp hư hao bằng cách sử dụng đá không gian, tốn khoảng chừng một ngày, cuối cùng cũng sửa xong trận pháp.

Đùng đoàng!

Cùng với sự vận hành của trận pháp, Viễn Cổ Truyện Tống Trận tỏa ra ánh sáng màu trắng, Viễn Cổ Truyện Tống Trận nối liền với đại lục thần bí cuối cùng cũng đã có thể dùng rồi.

"Đi đi, đến đại lục thần bí cùng với máu của ta, dẫn dắt Lục Trường Sinh đến bí cảnh Tiên Khí."

"Các ngươi không thể tiến vào bí cảnh Tiên Khí, thanh tiên khí đó thuộc về Lục Trường Sinh, các ngươi tiến vào chỉ có chết!"

Lý Hiên dặn dò mấy câu, lúc này mới để linh hồn trở về.

Một bên khác.

Táng Nguyệt Tông.

Huyết Phân Thân số hiệu 50 trở về nhà kho trống rỗng, hắn lấy lò luyện đan, còn có cái loại nguyên liệu khác khác từ trong túi Càn Khôn ra rồi bắt đầu luyện đan, định bù đắp tổn thất cho Táng Nguyệt Tông.

Cho dù là Cổng Không Gian hay là Mệnh Vận Chi Thư, đây đều là những thứ không thể nói ra, nếu không yêu ma quỷ dị ẩn nấp trong thế giới loài người nhất định sẽ ra tay.

Vì vậy chỉ có thể đổi một cách khác để gánh vác trách nhiệm cho chuyện này, đó là luyện đan bồi thường, đồng thời chờ đợi sự trừng phạt của Táng Nguyệt Tông.

"Bản thể đã điều động các phân thân luyện đan rồi, hy vọng đan dược được cung cấp có thể bù đắp tổn thất cho tông môn."

Huyết Phân Thân số hiệu 30 thở dài, bắt đầu lẳng lặng luyện đan.

Thời gian trôi qua, một ngày lại nhanh chóng trôi qua.

Lý Hiên đã bố trí được ba mươi sáu Cổng Không Gian thông

qua việc sắp xếp cho các Huyết Phân Thân lấy trộm đá không gian, có thể liên thông với nhiều đất nước và khu vực chiến lược hơn.

Có những Cổng Không Gian này, sau này nếu tai họa xảy ra, cũng có thể nói thông tin của Cổng Không Gian ra ngoài.

Có thể khiến cường giả của các quốc gia lớn liên kết lại với nhau, đoàn kết tiêu diệt sạch yêu ma quỷ quái.

"Ba mươi sáu Cổng Không Gian, cộng thêm cả Viễn Cổ Truyện Tống Trận, không biết ta đã thay đổi tương lai hay chưa?"

Lý Hiên ngồi trong tầng hầm, cầm Mệnh Vận Chi Thư lên xem, chờ đợi thông tin mới xuất hiện trên Mệnh Vận Chi Thư.

Chương 341. Chương 341: Thiên Không Chi Thủ tiến hóa

Rất nhanh, một dòng thông tin đã xuất hiện trên Mệnh Vận Chi Thư.

'Nguy cơ sắp xuất hiện, Mệnh Vận Chi Tử gian nan trưởng thành trong tai họa, các đất nước lớn thương vong nặng nề, nước mất nhà tan, non sông vỡ vụn, Nhân tộc có còn hy vọng không?'

"Điều này!"

Nhìn thấy dòng nhắc nhở này, trái tim Lý Hiên nặng nề vô cùng. Thông qua dòng thông tin này, hắn cảm nhận được cảm giác nguy cơ sâu sắc, cảm thấy e rằng tai họa sẽ càng ngày càng nhiều trong tương lai.

"Ta đã thiết lập Cổng Không Gian, ngay cả Cổng Không Gian cũng không thể cứu nhiều người hơn sao?"

Sắc mặt Lý Hiên nghiêm trọng, do dự một hồi, cuối cùng vẫn chọn xem xét tương lai.

Hắn muốn xem, bản thân đã sự nỗ lực làm nên nhiều thay đổi như thế, tại sao Nhân tộc vẫn tổn thất thảm trọng.

Mang theo sự lo lắng sâu sắc, Lý Hiên mở Thăm Dò Tương Lai.

Rất nhanh.

Cảnh tượng của tương lai hiện ra.

Trong cảnh tượng, Cổng Không Gian ẩn giấu trong Táng

Nguyệt Tông đã bị phá hủy, ngay cả ba mươi lăm Cổng Không Gian liên thông khác cũng lần lượt bị yêu ma phá hủy.

Sau đó.

Tà thú triều vô biên vô tận bùng phát, rất nhiều đất nước trong đó có cả nước Táng Nguyệt đều liên tiếp thất thủ, rất nhiều quốc gia chìm trong thú triều, Nhân tộc thương vong nặng nề.

Các Mệnh Vận Chi Tử chiến đấu trong gian khổ, sau khi trọng thương thì được nhóm người hộ đạo đưa đi.

Mà nữ tử mặt nạ không có người hộ đạo, cũng chính là đệ tử Tiểu Muội mới của Lý Hiên, đơn độc chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Trong cảnh tượng ấy, vẫn là Lý Hiên xuất hiện cứu Tiểu Muội, nhưng đối mặt với thú triều vô tận, gần như là toàn bộ Huyết Phân Thân của Lý Hiên đều tử trận nhưng vẫn không thể ngăn cản được thú triều.

Rất nhanh.

Cảnh tượng tương lai biến mất, Lý Hiên sắc mặt tái nhợt cau mày nói.

"Vậy mà lại là tà thú triều, vô biên vô tận, giết không ngớt, số lượng kẻ thù đông đảo như thế này e rằng vô cùng khó giải quyết."

“Mấu chốt là trước khi tà thú triều xảy ra thì Cổng Không Gian đã bị phá hủy.”

“Không có Cổng Không Gian, tu sĩ của các đại tông môn không thể xuất hiện trên chiến trường kịp lúc, chỉ đi bộ thôi thì đã tốn vô số thời gian rồi."

Gương mặt Lý Hiên nghiêm trọng đến cực điểm.

Mấu chốt lý do mà Cổng Không Gian bị phá hủy, vậy mà lại là do Huyết Phân Thân số hiệu 50 ở Táng Nguyệt Tông nói ra lý do đánh cắp đá không gian.

Lúc này mới khiến thông tin bị tiết lộ, dẫn đến việc Cổng Không Gian liên tiếp bị phá hủy.

"Chắc hẳn là do ta sơ ý, nếu không Huyết Phân Thân tuyệt đối sẽ không nói ra."

Lý Hiên xoa thái dương, cảm thấy đầu đau như búa bổ, sau khi cân nhắc một lúc, hắn bắt đầu đưa ra các chỉ thị khác nhau để chuẩn bị đối mặt với tà thú triều.

Làm xong tất cả những điều này.

Lý Hiên cầm quả tiến hóa của Băng Huyên Nhi tặng lên, nuốt hết toàn bộ xuống, bắt đầu nâng cao thực lực.

'Ting! Thiên Không Chi Thủ trong mắt trải của ngài nhận được tiến hóa sáu lần liên tiếp, sức mạnh tăng ba lần, phạm vi thi triển tăng từ hơn mười dặm lên đến hơn một trăm dặm, tác dụng phụ không tăng thêm.'

'Nhắc nhở: Quả tiến hóa thông thường không thể tiến hoá Thiên Địa Chi Thủ của ngài thêm, cần quả tiến hóa siêu cấp.'

"Cần quả tiến hóa siêu cấp sao? Xem ra Thiên Địa Chi Thủ của ta đã tiến hóa đến cực hạn rồi, biến thành càng đáng sợ hơn nữa."

Lý Hiên hít một hơi sâu, lại lấy thêm hai quả dung hợp ra.

Lần này Băng Huyên Nhi mang về ba quả tiến hóa, và cả hai quả dung hợp. Những quả này đều là do Tần Nguyệt khó khăn lắm lấy được, phải trả cái giá không nhỏ.

Vì vậy.

Lý Hiên đã đưa cho Băng Huyên Nhi năm trăm tấm linh phù tứ giai có kiếm ý mà chính mình luyện chế ra, để nàng đem về tặng cho Tần Nguyệt.

Vốn dĩ Lý Hiên định tặng một ít huyết mạch của mình, nhưng cân nhắc đến trên đường có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lý Hiên định đợi sau khi tất cả các Cổng Không Gian đều được bố trí xong xuôi thì đích thân đưa quá đó cho nàng.

Hít một hơi sâu, Lý Hiên cầm hai quả dung hợp lên, há miệng nuốt từng quả một.

'Ting! Lôi linh căn tuyệt phẩm và hỏa linh căn tuyệt phẩm của ngài đã dung hợp vào trong Nham Tương Chi Thể, Nham Tương Chi Thể trở nên mạnh mẽ hơn, ngài có được khả năng chống cự lại những đòn công kích của lửa.'

Cùng với âm thanh nhắc nhở của máy móc, thực lực của Lý Hiên càng ngày càng mạnh, mạnh hơn thì hắn mới có thể càng thoải mái khi đối diện với nguy cơ.

"Tiếp theo chính là chú ý đến Táng Nguyệt Tông, nguyên nhân đánh cắp đá không gian, lần này nhất định phải giữ bí mật."

Lý Hiên nhắm mắt lại, yên lặng chờ đợi trong lúc tu hành.

Trôi gian trôi qua, rất nhanh một ngày đã qua.

Đại điện của Táng Nguyệt Tông.

Sáu tu sĩ khí tức mạnh mẽ ngồi trong đại điện, sắc mặt u ám nhìn Huyết Phân Thân số hiệu 50 đứng yên lặng giữa đại điện.

Sáu bóng dáng này là cấp cao của Táng Nguyệt Tông, mỗi một người đều có thực lực phi thường, Tông chủ và Đại trưởng lão còn

là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

Các trưởng lão còn lại, người yếu nhất cũng có thực lực Kim Đan sơ kỳ, chiến lực khủng bố khiến Táng Nguyệt Tông trở thành tông môn mạnh mẽ nổi tiếng gần xa.

Lúc này.

Những tu sĩ Kim Đan này đang nhìn chằm chằm vào Huyết Phân Thân số hiệu 50, sắc mặt ai ai cũng u ám đến cực điểm.

Bởi vì.

Đá không gian được cất giữ nhiều năm của Táng Nguyệt Tông đã bị đánh cắp, toàn bộ đều bị lấy đi không thừa một cái, khiến Táng Nguyệt Tông tổn thất nặng nề.

Chương 342. Chương 342: Thiên Không Chi Thủ tiến hóa (2)

Chuyện này đã truyền khắp tông môn, năm nghìn đệ tử đều đã biết chuyện này, đang ở trong tông môn đợi quyết sách cuối cùng.

Vù!

Mỹ phụ nhân Trúc Cơ kỳ mặc trang phục màu xanh vội vàng bay vào, nhanh chóng đáp xuống trước mặt Huyết Phân Thân số hiệu 50, run rẩy hỏi.

"Võ Thạch, chuyện này là thật sao? Ngươi thật sự ăn cắp đá không gian của tông môn?"

"Đúng vậy, xin lỗi."

Huyết Phân Thân số hiệu 50 gật đầu, tên giả mà nó đang sử dụng là Võ Thạch, đó là từ đồng âm của năm mươi.

"Tại sao? Tại sao làm như vậy? Tông môn không hề bạc đãi ngươi, đặc cách đề bạt ngươi trở thành đệ tử hạch tâm, toàn lực bồi dưỡng ngươi."

“Thậm chí nhiệm vụ tốt như bảo vệ đá không gian cũng giao cho ngươi, mục đích chính là để ngươi trưởng thành tốt hơn.”

“Nhưng ngươi lại trộm đá không gian, vì sao ngươi lại làm như thế, ngươi có xứng đáng với tông môn không?"

Nữ tử áo lam run rẩy nói, cả người đều thất vọng đến cực

điểm.

Vì Huyết Phân Thân số hiệu 50 là do nàng khai quật, nhiều lần tiến cử với tông môn, thậm chí nhiệm vụ bảo vệ đá không gian cũng là nhiệm vụ của nàng.

Nhưng nàng vô cùng tin tưởng Huyết Phân Thân số hiệu 50, nên đã để Huyết Phân Thân hỗ trợ nàng bảo vệ đá không gian.

Kết quả, nàng ra tông một chuyến, sau khi trở về thì đá không gian đã bị đánh cắp rồi.

Mà còn là do người nàng coi trọng nhất đánh cắp, điều này khiến cho mỹ phụ nhân áo lam đau lòng vô cùng.

"Lam sư muội, chuyện này chắc là có ẩn tình, chúng ta đã điều ra và phát hiện rằng, sau khi đánh cắp đá không gian thì Võ Thạch đã quay trở lại khố phòng."

"Hắn vốn có cơ hội để cao chạy xa bay, hoàn toàn bỏ trốn, nhưng hắn đã không làm như vậy, mà lại trở về khố phòng đợi sự trừng phạt."

Ngũ trưởng lão của tông môn lên tiếng, nói ra một điểm quan trọng.

"Hóa ra là như vậy!"

Nữ tử áo lam nghe thấy lời này thì sửng sốt, vội vàng nhìn Huyết Phân Thân số hiệu 50, lo lắng và chờ đợi, hỏi.

"Võ Thạch, có phải ngươi có nỗi khổ tâm không? Mau nói cho ta nghe, ta sẽ giúp đỡ ngươi bằng tất cả sức lực của mình, thật đó, ta đảm bảo!"

"Xin lỗi!"

Huyết Phân Thân số hiệu 50 lắc đầu, chuyện này không thể

nói cho người khác biết, nó chết chỉ chuyện nhỏ, nếu như Cổng Không Gian bị phá hủy hoặc là liên lụy đến bản thể, vậy mới là chuyện lớn.

Vì vậy, Huyết Phân Thân số hiệu 50 chỉ có thể chọn lắc đầu không nói.

"Không cần xin lỗi, mau nói cho ta nghe nỗi khổ tâm của ngươi, chắc chắn ngươi có nỗi khổ tâm đúng không?"

"Ngươi là thiên tài chói lọi nhất trong thế hệ đệ tử hiện nay của tông môn, là hy vọng tương lai của tông môn, tất cả hy vọng của chúng ta đều gửi gắm trên người ngươi."

"Ngươi có tiền đồ tươi sáng, ngươi không thể vì đá không gian mà làm ra chuyện thấy lợi mờ mắt được, nhất định là ngươi có nỗi khổ tâm."

"Mau nói nguyên nhân cho ta nghe, ta nhất định sẽ giúp ngươi, nhất định!"

Mỹ phụ nhân áo lam nôn nóng gấp gáp hỏi, khẩn trương muốn bảo vệ mạng sống của Huyết Phân Thân số hiệu 50.

Bởi vì không có lý do nào chính đáng, dựa theo hình phạt của tông môn, Huyết Phân Thân số hiệu 50 sẽ chịu cực hình đáng sợ nhất.

Giống như Xuyên tỳ bà cốt, ba mươi sáu đao bảy mươi hai lỗ, những hình phạt này chỉ là bắt đầu, cực hình phía sau còn đáng sợ hơn nữa.

Mà sai lầm mà Huyết Phân Thân số hiệu 50 phạm phải, cho dù có phải trải qua tất cả cực hình cũng không quá đáng.

Vì vậy nữ tử áo lam nôn nóng muốn biết lý do, chỉ cần có đủ lý do, thật sự có nỗi khổ tâm, nàng sẽ điều động tất cả sức mạnh

để bảo vệ tính mạng Huyết Phân Thân số hiệu 50.

"Xin lỗi!"

Huyết Phân Thân số hiệu 50 tiếp tục lắc đầu, nó không quan tâm đến hình phạt, cho dù là chết thì nó cũng không sợ.

Điều duy nhất mà Huyết Phân Thân số hiệu 50 quan tâm là nó nợ Táng Nguyệt Tông, nợ ân tình của mỹ phụ nhân áo lam mà không có cách nào trả lại.

"Lại là xin lỗi! Ta không cần lời xin lỗi của ngươi, nói cho ta nghe rốt cuộc là tại sao!" Mỹ phụ nhân áo lam đau lòng nói.

"Lam sư muội, ngươi đừng lo lắng, khi chúng ta tìm ra Võ Thạch, hắn đang luyện đan, thật ra hắn còn là một Luyện Đan Sư." Ngũ trưởng lão lại nói.

"Luyện Đan Sư? Không phải hắn là Luyện Khí Sư nhị giai sao? Vậy mà còn là Luyện Đan Sư?" Mỹ phụ nhân áo lam ngạc nhiên lần nữa.

"Đúng vậy, đây là đan dược mà hắn luyện chế ra, còn là đan dược tam giai, ngươi xem." Ngũ trưởng lão lấy mấy viên đan dược ra, dùng linh lực đưa cho mỹ phụ nhân áo lam.

"Đan dược tam giai, Luyện Đan Sư tam giai?"

Gương mặt của mỹ phụ nhân áo lam chấn động, nàng hít một hơi thật sâu, trực tiếp dập đầu xuống trước mặt Tông chủ, nói.

"Tông chủ, Võ Thạch là Luyện Khí Sư nhị gia, lại còn là Luyện Đan Sư tam giai, thiên phú phi phàm, tiền đồ tương lai sáng lạn."

"Hắn tuyệt đối sẽ không hủy hoại tiền đồ của mình, chắc chắn là hắn có nỗi khổ tân, xin Tông chủ tha cho hắn một mạng, cho hắn cơ hội để sửa sai."

Sau khi dập đầu cầu xin, mỹ phụ nhân áo lam hy vọng Tông chủ có thể tha thứ cho Huyết Phân Thân.

"Lam sư muội, hậu quả của chuyện này rất nghiêm trọng, năm nghìn đệ tử đều đang đợi kết quả bên ngoài, chúng ta nhất định phải cho đệ tử trong tông một lời giải thích."

"Nếu không, sự uy nghiêm của tông môn sẽ mất hết, nhân tâm của tông môn sẽ bị phân tán, mọi người đều sẽ nghĩ rằng không công bằng."

Chương 343. Phán xử Lý Hiên

Ngũ trưởng lão khi nãy vừa lên tiếng nói giúp Huyết Phân Thân lên tiếng, hắn là trưởng lão quản chuyện hình phạt, nhất định phải làm thật công bằng.

Vừa nãy hắn mới giúp Huyết Phân Thân, là vì hắn cũng cho rằng Huyết Phân Thân có ẩn tình, nhưng Huyết Phân Thân không nói, hắn chỉ có phạt Huyết Phân Thân theo tông quy.

Cũng vào lúc này.

Tông chủ râu quai nón uy nghiêm lên tiếng, tỏa ra khí tức đáng sợ, hắn nhìn Huyết Phân Thân số hiệu 50, trong giọng nói chứa đựng sự mạnh mẽ và bá đạo, hắn nói.

"Võ Thạch, nếu như ngươi có nỗi khổ trong lòng thì cứ nói ra, Tông chủ đương nhiên sẽ toàn lực bảo vệ ngươi, có ta ở đây, không ai có thể làm hại ngươi, ta hứa đó!"

"Cảm tạ, nhưng không cần đâu, ta bằng lòng nhận tội." Huyết Phân Thân số hiệu 50 thở dài, cảm thấy chuyện này nó càng ngày càng không xử lý nổi nữa.

"Võ Thạch, ngươi cứ nói đi, Tông chủ đã nói như vậy rồi, chỉ cần ngươi nói ra nỗi khổ tâm, chúng ta nhất định sẽ toàn lực bảo vệ ngươi." Mỹ phụ nhân áo lam vội vàng nhìn về phía Huyết Phân Thân số hiệu 50.

"Xin lỗi!"

Huyết Phân Thân số hiệu 50 lắc đầu, cân nhắc có nên cầu cứu bản thể không, nó thật sự không biết nên xử lý thế nào.

Mà lời xin lỗi của nó lại một lần nữa khiến cho bầu không khí tại hiện trường càng thêm bức bối.

Không có lý do chính đáng, Tông môn chỉ có thể dựa theo quy định mà trừng phạt nó.

Mỹ phụ nhân áo lam cảm nhận việc không khí ở đại điện thay đổi, nàng khẩn cầu Tông chủ, nói.

"Tông chủ, Võ Thạch nhất định có nỗi khổ tâm, ta tin hắn, ta nguyện ý chịu tội thay hắn."

"Ngươi điên rồi!"

Ngũ trưởng lão đứng dậy, hậu quả của chuyện này rất nghiêm trọng, nếu như cùng gánh chịu, vậy thì mỹ phụ nhân áo lam cũng phải chịu cực hình, vì vậy Ngũ trưởng lão lập tức ngăn cản.

Phía sau.

Huyết Phân Thân số hiệu 50 nhìn thấy cảnh này thì cau mày, sự phát triển của chuyện này vượt ngoài dự liệu của nó, nó không biết nên xử lý làm sao, chỉ có thể cầu cứu bản thể.

Thanh Liên Tông.

Tầng hầm của tiểu viện trong khu ngự thú.

Sau khi nhận được tin tức, Lý Hiên hít một hơi sâu.

"Hóa ra là như vậy, thôi, chuyện này để ta đích thân xử lý."

Nói xong, linh hồn của Lý Hiên trực tiếp buông xuống cơ thể của Huyết Phân Thân số hiệu 50.

Trong đại điện của Táng Nguyệt Tông.

Ý thức của Lý Hiên buông xuống, rất nhanh đã kiểm soát thân

thể của Huyết Phân Thân, sau đó hắn lướt mắt nhìn mỹ phụ nhân áo lam đang quỳ trên đại điện, cũng chính là Lục trưởng lão của Táng Nguyệt Tông.

"Đừng cầu tình thêm nữa, chuyện này nên xử lý sao thì cứ xử lý vậy đi, bây giờ ta sẽ đến bục xử phạt trên quảng trường chờ đợi."

Lý Hiên dứt khoát chọn cách trực tiếp nhất, cũng chính là chấp nhận hình pháp thảm khốc nhất.

Chuyện của Cổng Không Gian tuyệt đối không thể nói ra, nếu cứ tiếp tục thế này thì sẽ nợ nhiều ân tình hơn, điều Lý Hiên sợ nhất chính là người khác đối xử tốt với hắn.

Vì vậy Lý Hiên sải bước đi ra ngoài, trong cái nhìn tròng trọc bằng thần thức của các tu sĩ Kim Đan, hắn bước từng bước ra khỏi đại điện, đi đến bục xử phạt.

Vào khoảnh khắc này.

Trên quảng trường bên ngoài Tông môn, đã có rất nhiều người.

Mọi người đều muốn biết kết quả phản xử chuyện đệ tử hạch tâm đang vô cùng hưng thịnh của tông môn ăn trộm đá không gian.

Bây giờ thấy Lý Hiên đi lên trên bục xử phạt, mọi người đều đã biết là đã có kết quả xét xử, ai ai cũng vội vàng truyền tin cho các bạn bè.

Rất nhanh.

Càng ngày càng có nhiều tu sĩ xuất hiện trên quảng trường, mọi người đều đang đợi kết quả phản xử cuối cùng.

Thời gian trôi qua từng chút.

Cuối cùng.

Mấy bóng dáng khí tức mạnh mẽ đi ra khỏi đại điện, bọn họ là những người đứng đầu tông môn, bọn họ thong dong bước lên vị trí chủ tọa.

Ngũ trưởng lão, trưởng lão chưởng quản hình phạt đi lên đài phán xử, hắn nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt thất vọng, lớn tiếng hỏi.

"Võ Thạch, chuyện đánh cắp đá không gian của Tông môn, ngươi còn lời gì muốn nói không?"

"Không có, cứ dựa theo quy định của Tông môn đi." Giọng điệu của Lý Hiên bình tĩnh, hắn nói.

"Được!"

Ngũ trưởng lão gật đầu, quay người nhìn về phía đông đảo đệ tử trong tông, lớn tiếng nói.

"Về chuyện Võ Thạch đánh cắp đá không gian của tông môn, chắc chắn mọi người đã nghe nói rồi, bây giờ ta nói lại một cách chi tiết lần nữa."

"Là đệ tử hạch tâm đời thứ tư mà Tông môn gửi gắm nhiều kỳ vọng, là người canh gác đá không gian, Võ Thạch đã chọn đánh cắp..."

Ngũ trưởng lão kể đầu đuôi câu chuyện một lần, thuật lại một cách chi tiết, không hề giữ lại chút gì.

Bao gồm cả hành động Lý Hiên ở lại tông môn mà không hề bỏ trốn, còn cả thân phận Luyện Đan Sư của hắn, nói ra toàn bộ.

Quá trình như thế cũng khiến rất nhiều người tu tiên cau mày.

Có người cảm thấy bên trong chuyện này nhất định là có ẩn tình gì đó, nhưng càng nhiều người cảm thấy nhất định phải trừng phạt, có người còn muốn yêu cầu trừng phạt nặng hơn, có người yêu cầu trừng phạt nhẹ một chút.

Tóm lại cả hiện trường thảo luận sôi nổi, đều nói về chuyện này.

Cuối cùng.

Trưởng lão hình phạt lấy pháp điển ra, lớn tiếng tuyên bố.

"Căn cứ theo pháp điển, đáng lẽ hành động của Võ Thạch là bị xử tử sau khi chịu tám cực hình lớn, nhưng thấy hắn có lòng hối lỗi, hơn nữa còn ở lại để chịu trách nhiệm."

"Bây giờ ta tuyên bố, sẽ tiến hành hình phạt thứ năm và thứ sáu với Võ Thạch! Sau khi trừng phạt sẽ giải vào Đoạn Tâm Nhai một trăm năm!"

Ầm ầm!

Chương 344. Chương 344: Phán xử Lý Hiên (2)

Sấm sét đột ngột giáng xuống giữa trời quang, vặn vẹo nhảy múa trong không trung như rắn điện.

Khoảnh khắc xuất hiện xuất hiện, chúng cũng khiến cho bầu không khí đang bức bối của hiện trường nặng nề thêm.

"Hửm?"

Trưởng lão hình phạt nghi ngờ nhìn bầu trời, phát hiện bầu trời đang trở nên tối dần, trông như thế sắp có giông bão đến.

Lý Hiên cũng ngẩng đầu lên cao, bầu trời trong mắt hắn mặc dù cũng trở nên u ám hơn, nhưng dưới Góc Nhìn Thượng Đế, hắn nhìn thấy rất nhiều kim quang thần bí.

Những kim quang này khiến Lý Hiên mờ hồ nhận ra gì đó, sau đó, hắn nhìn về phía mỹ phụ nhân áo lam, mỉm cười và nói.

"Lục trưởng lão, ta đã phụ sự mong đợi của ngài, ngài đích thân ra tay hành hình đi."

"Hả?"

Mọi người ngạc nhiên, nhưng mỹ phụ nhân áo lam lập tức nói: "Được, giao cho ta đi."

Sở dĩ nàng nhanh chóng lên tiếng là định sẽ lén nhẹ tay trong lúc hành hình, giúp đỡ Lý Hiên nhiều hơn.

"Cảm tạ!"

Lý Hiên vẫn mỉm cười, trông không có vẻ gì là giống người sắp nhận hành hình.

Phía dưới.

Rất nhiều tu sĩ ngạc nhiên nhìn Lý Hiên, thậm chí có người còn thì thầm.

Vì hình phạt thứ năm và thứ sáu vô cùng nặng, vậy mà Lý Hiên lại có thể mỉm cười đối mặt, điều này khiến mọi người vô cùng khâm phục tâm thái của Lý Hiên.

Rất nhanh.

Lục trưởng lão đi về phía Lý Hiên, cùng với bước chân của nàng, bầu trời càng ngày càng tối, dường như sắp có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Trong thời tiết như thế.

Mỹ phụ nhân áo lam đi đến vị trí không xa Lý Hiên, trầm mặc rất lâu, cuối cùng hít một hơi thật sâu rồi vung tay phải lên.

Lạch cạch!

Những sợi xích đặc biệt trên giá hành hình rung chuyển.

Trong nháy mắt đầu linh đinh đã đâm xuyên qua xương bả vai của Lý Hiên, xuyên qua máu thịt và quần áo, trực tiếp đóng vào bả vai của Lý Hiên.

Máu đỏ thuận thế chảy xuống bả vai, nhuộm đỏ quần áo của hắn.

Cơ thể của Lý Hiên hơi lắc lư, hắn có thể cảm nhận được được cơn đau thấu tim từ bả vai truyền đến.

Nhưng hắn không thốt nên chữ đau nào, thậm chí cũng không

hề cau mày, biểu cảm trên gương mặt cũng không thay đổi.

Phía dưới.

Các đệ tử Táng Nguyệt Tông nhìn thấy cảnh tượng thê thảm này, nhìn máu đỏ nhỏ giọt trên mặt đất, nhìn gương mặt không thay đổi của Lý Hiên, các đệ tử trừng to mắt.

"Đây chính là tố chất tâm lý của đệ tử hạch tâm của thế hệ mới sao? Quá ngoan cường, bị đâm xuyên qua xương bả vai mà sắc mặt không đổi." Có đệ tử nghiêm túc nói.

"Nói thật, trước đây tông môn chỉ định hắn là đệ tử hạch tâm đời thứ tư, ta còn rất không phục, nhưng bây giờ ta phục rồi, tính tình cứng cỏi như thế, ta không bằng hắn."

"Quả nhiên phi phàm, tâm tính nhường này rất tốt."

…

Các đệ tử phía dưới bàn luận sôi nổi, ngạc nhiên trước tính tình ngoan cường của Lý Hiên, ai ai cũng mặc cảm.

Các cấp cao của Táng Nguyệt Tông trên cao đài cũng cau mày, thầm thấy thương tiếc.

Hạt giống tốt như vậy, nếu như bồi dưỡng được thì nhất định sẽ là thiên kiêu thế hệ mới của tông môn, đáng tiếc lại làm ra chuyện đánh cắp đá không gian, điều này khiến cho các cao tầng vô cùng khó chịu.

Lúc này, không khí căng chặt và dồn nén hơn nhiều, trong tiết trời càng ngày càng tối tăm, ngược lại càng thêm tĩnh lặng.

"Tiếp tục đi."

Lý Hiên mỉm cười nhìn mỹ phụ nhân áo lam, Góc Nhìn Thượng Đế lại đang để ý đến mây đen trên bầu trời kia, kim quang

ngày càng sáng ngời.

Mắt thường không thể nhìn thấy những kim quang này, thậm chí trước đây Góc Nhìn Thượng Đế cũng không nhìn thấy, nhưng bây giờ, cùng với việc Lý Hiên bị thương, nó càng ngày càng rõ ràng.

"Võ Thạch, ngươi nhất định là có nỗi khổ tâm, đúng không?" Mỹ phụ nhân áo lam đau lòng nói.

"Tiếp tục hình phạt tiếp theo đi."

Lý Hiên không trả lời, ngược lại còn tiếp tục thúc giục, đồng thời hắn cũng để ý đến kim quang trên bầu trời, đoán xem rốt cuộc nó là gì.

"Haiz!"

Mỹ phụ nhân áo lam thở dài một hơi, mở tay phải ra, lòng bàn tay ngưng tụ ra mười hai chiếc lưỡi dao linh khí, sau đó phóng thích chúng.

Phập phập phập!

Trên cơ thể Lý Hiên xuất hiện từng lỗ máu kèm theo cơn đau đớn dữ dội, máu nhuộm đẫm bộ trang phục trắng như tuyết, mùi máu nhàn nhạt nồng đậm.

Lý Hiên lẳng lặng đứng đó, cơ thể vẫn đứng thẳng, quần áo bị máu nhuộm đỏ khẽ đung đưa trong gió.

Phía dưới.

Các đệ tử trầm mặc nhìn cảnh tượng này, nhìn thấy lỗ máu đang không ngừng chảy máu, nhìn gương mặt bất biến của Lý Hiên, các đệ tử thật cảm thấy rung động.

Tính tình cương nghị nhường này, cho dù là thiên tài kiêu

ngạo của tông môn nào cũng phải tự ti.

"Thật sự là người tàn nhẫn, chuyện này cũng có thể chịu được, nếu là ta thì sớm đã đau đớn kêu gào rồi."

"Đáng tiếc, nếu như hắn không lấy trộm đá không gian của tông môn thì chắc chắn hắn sẽ có tư cách làm đại sư huynh của chúng ta."

"Đúng vậy, loại tính cách cứng cỏi không khuất phục này, con đường tu tiên tuyệt đối xán lạn, đáng tiếc."

…

Các đệ tử bàn luận sôi nổi.

Cấp cao của Táng Nguyệt Tông trên cao đài đều vô cùng tiếc nuối.

Ngay cả Tông chủ cũng không khỏi siết chặt nắm tay, vì chính Tông chủ cũng không có được tính cách cứng cỏi và kiên nghị như vậy ở độ tuổi của Lý Hiên.

"Tông chủ, ngừng trừng phạt lại đi, ta cảm thấy đã đủ rồi." Mỹ phụ nhân áo lam nhìn về phía Tông chủ.

Các đệ tử nghe thấy lời này, có người đồng tình, cũng có người cau mày.

Nhưng các đệ tử đều không dám nói chuyện, không ai dám nói ra ý kiến phản đối.

Trái lại là trưởng lão hình phạt đứng dậy, nghiêm túc từ chối, hắn nói.

Chương 345. Xuyên qua xương bả vai của Lý Hiên

"Hình phạt bắt buộc phải tiếp tục, có công ắt hẳn được thưởng, có sai ắt phải phạt, đây là nền tảng của tông môn, tuyệt đối không được giẫm đạp lên!"

"Chuyện này..."

Mỹ phụ nhân áo lam trầm mặc, không biết nên làm thế nào.

"Lục trưởng lão, tiếp tục đi, ta không muốn nợ ân tình của Tông môn."

Lý Hiên lắc đầu chẳng bận tâm, hắn có thiên phú mạnh mẽ, chỉ cần hắn bằng lòng, vết thương có thể nhanh chóng khép miệng.

Nếu như ngừng trừng phạt, vậy thì hắn sẽ nợ Táng Nguyệt Tông càng nhiều ân tình hơn, hắn không thích nợ ân tình. Hơn nữa, thông qua trừng phạt, hắn muốn làm rõ xem rốt cuộc kim quang kia là gì.

Vì vậy, Lý Hiên bắt đầu thúc giục, yêu cầu tiếp tục trừng phạt trong sự không thể tin nổi của mọi người .

Phía dưới.

Các đệ tử nghe thấy lời giục dã của Lý Hiên thì ai cũng đều nghi ngờ, liệu có phải là mình nghe nhầm không.

Người khác chịu cực hình như thế chắc chắn đã khóc lóc thảm thiết xin tha thứ, người nào người nấy đều kêu thảm liên tục,

thậm chí bị dọa cho gần chết.

Nhưng đến chỗ Lý Hiên, hắn vậy mà mặt không biến sắc, lại còn yêu cầu tiếp tục trừng phạt.

Kết quả như thế khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

"Tiểu tử này thật mạnh mẽ, cực hình như thế, ta nhìn thôi cũng thấy đau." Có một lão chấp sự thán phục.

"Đúng vậy, nếu là ta, ta nhất định sẽ xin tha thứ, nghĩ mọi cách để thoát khỏi cực hình, nhưng tiểu tử này thì hay rồi, vì để không nợ ân tình mà yêu cầu tiếp tục trừng phạt, cũng quá mạnh rồi."

"Đúng thực! Thông qua điểm này, có thể nhìn ra được, tiểu tử này rất xem trọng ân tình, loại người này theo lý mà nói là người trọng tình trọng nghĩa, vì sao lại trộm đá không gian? Có phải bị ép không?"

"Không biết nữa, nghe nói Võ Thạch và Đại trưởng lão từng có mâu thuẫn, có phải là hắn bị Đại trưởng lão hãm hại không?"

"Có khả năng!"

…

Các đệ tử phía dưới bàn luận sôi nổi, đề tài không khỏi có hơi lệch lạc.

Đại trưởng lão ngồi trên cao đài, nghe thấy những lời mọi người xì xào bàn tán, hắn tức đến khóe mắt giật giật, sắc mặt tái xanh.

Vì chuyện này chẳng có chút liên quan gì đến hắn, cái gì hắn cũng không nói, kết quả vô duyên vô cớ đề cập đến hắn, hắn tức muốn phát điên.

May mà Tông chủ uy nghiêm lên tiếng, sắc mặt lạnh lùng nói:

"Đề im lặng, tiếp tục hành hình!"

"Vâng!"

Mỹ phụ nhân áo lam thở dài một hơi, chỉ có thể tiếp tục điều động mười hai lưỡi kiếm linh khí, một lần nữa phóng chúng ra.

Phập phập phập!

Máu tươi chảy như xuôi như thác đổ, mười hai lỗ máu lại xuất hiện trên cơ thể Lý Hiên, đau đớn dữ dội từ vết thương truyền đến.

Lý Hiên kìm nén nỗi đau thấu tim này lại, Góc Nhìn Thượng Đế chú ý bầu trời.

Lúc này, bầu trời càng ngày càng u ám, giống như sắp có bão táp.

Nhưng kim quang thần kì trong mây đen lại càng ngày càng sáng.

Gào!

Tiếng gầm rung chấn vang vọng khắp bầu trời, chấn động màng nhĩ như âm thanh rung động của một loại chuông lớn.

Trong khoảnh khắc tiếng gầm xuất hiện, tất cả mọi người đều biến sắc, ngay cả Tông chủ cũng nghiêm nghị hẳn đi.

Rất nhanh.

Một bóng dáng tỏa ra khí tức mạnh mẽ xuất hiện, giẫm trên hư không từ xa bay đến, cuối cùng đứng trên bục xử phạt, chắn phía trước Lý Hiên.

Bóng dáng này có tứ chi và đuôi, trên người là vảy màu màu đen, vóc dáng dũng mãnh như sư tử.

Mà nó, rõ ràng là linh thú thủ hộ của Táng Nguyệt Tông, Sư Giáp Thú có một tia huyết mạch kỳ lân, là linh thú thủ hộ mạnh mẽ bảo vệ Táng Nguyệt Tông ngàn năm hưng thịnh.

Thực lực của nó đã đạt đến Kim Đan đỉnh phong, là linh thú thủ hộ mạnh mẽ danh xứng với thực.

Nhưng, lúc này, nó lại xuất hiện ở nơi này, trực tiếp chắc phía trước Lý Hiên, rõ ràng là đang ngăn cản việc hành hình.

Sự xuất hiện và hành động của nó khiến tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều chấn động.

Tông chủ và các trưởng lão lập tức đứng dậy, cung kính hành lễ với Sư Giáp Thú.

Nhưng mà.

Sư Giáp Thú phớt lờ mọi người, nó nghi ngờ nhìn Lý Hiên, thậm chí còn khịt mũi ngửi xung quanh Lý Hiên.

Không biết tại sao, Sư Giáp Thú cảm thấy Lý Hiên rất thân thuộc.

Trước đây còn tạm, chỉ cảm thấy hơi gần gũi, nhưng hôm nay loại cảm giác gần gũi này vô cùng mãnh liệt.

Khi nhìn thấy Lý Hiên liên tục bị thương, Sư Giáp Thú luôn cảm thấy điều này là sai, vì vậy nó xuất hiện, hiếm khi can thiệp vào quyết định tông môn nhưng hôm nay nó lại muốn ngăn cản việc hành hình.

Thật ra Sư Giáp Thú rất thắc mắc, không biết tại sao nó lại cảm thấy Lý Hiên vô cùng thân thiết, càng không biết tại sao trừng phạt Lý Hiên lại là sai.

"Thú thủ hộ đại nhân, Võ Thạch đánh cắp đá không gian của

tông môn, phạm phải sai lầm lớn, chúng ta đang trừng phạt hắn, ngài..."

Sau khi tưởng lão hình phạt hành lễ thì trình bày đại khái tình hình, yêu cầu tiếp tục trừng phạt Lý Hiên dựa theo hình phạt đã công bố.

"Gào!"

Sư Giáp Thú gầm lên, trực tiếp yêu cầu ngừng hành hình lại, khí tức đáng sợ đè ép khiến tất cả mọi người có mặt tại hiện trường khó thở.

"Được!"

Tông chủ uy nghiêm lập tức gật đầu, ngăn cản trưởng lão hình phạt đang định nói thêm.

Nhìn thấy Tông chủ gật đầu, lúc này Sư Giáp Thú mới quay đầu lại, cẩn thận đánh giá Lý Hiên, nhưng chung quy lại là nó vẫn không nhìn ra được điều gì.

Cuối cùng, Sư Giáp Thú lấy ra một quả trị liệu từ trong không gian đặc biệt của nó ra, dùng linh lực đưa cho Lý Hiên.

Làm xong tất cả những điều này.

Nó nghi ngờ một lúc, lúc này mới bay đi, trở về ngọn núi của linh thú thủ hộ nó.

Chương 346. Linh thú thủ hộ bảo vệ của Lý Hiên

Sau khi Sư Giáp Thú rời đi, bầu không khí của hiện trường trở nên vô cùng kỳ lạ.

Các đệ tử ngạc nhiên nhìn Lý Hiên, ngay cả cấp cao cũng không hiểu, nghĩ mãi không hiểu chuyện này là thế nào.

"Đưa Võ Thạch đến Đoạn Tâm Nhai trước đi, chuyện này sau này lại xử lý." Tông chủ nghiêm túc nói.

"Vâng!"

Mỹ phụ nhân áo lam vội vàng gật đầu, dẫn Lý Hiên đang chất chồng thương tích rời đi, trở về cứu chữa trước.

Nhưng.

Lúc này, Lý Hiên lại nhìn lên bầu trời, nhìn đám mây đen từ từ biến mất, nhìn kim quang từ từ biến mất, hắn cau mày.

Bởi vì sự xuất hiện của Sư Giáp Thú đã làm gián đoạn sự tiếp tục của kim quang, mặc dù Lý Hiên đã đại khái đoán được kim quang là gì nhưng vẫn cần kiểm chứng một chút.

"Bỏ đi, trở về thôi."

Lý Hiên thầm lẩm bẩm, linh hồn trở lại tầng hầm ở Thanh Liên Tông, tiếp tục nhớ đến kim quang vừa nãy.

Những kim quang này khiến Lý Hiên nghĩ đến một từ, đó là công đức, Lý Hiên đã cứu quá nhiều người, Huyết Phân Thân của

hắn đã nhiều lần chết vì cứu người.

Nếu như thế gian thật sự có công đức, vậy e rằng Lý Hiên đã tích lũy một lượng lớn công đức rồi.

"Kim quang này xác suất 70% là công đức, dựa vào sự hiểu biết của ta ở kiếp trước, công đức vô cùng kỳ diệu, có rất nhiều tác dụng, hộ chủ cũng không phải không có khả năng."

Lý Hiên cân nhắc, nhưng lại không chắc chắn hoàn toàn, chỉ có thể tìm cơ hội kiểm chứng lại trong tương lai.

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài thực lực đột phá, thành công đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, phần thưởng của ngài: Linh Yêu Chi Thể.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài nhận gặp gỡ kỳ ngộ, thành công đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, phần thưởng của ngài: Thực lực đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ.'

'Linh Yêu Chi Thể: Một loại thể chất yêu tộc đặc biệt, người có thể chất này có thể duy trì liên tục việc điều động linh khí trời đất, khả năng kiểm soát linh khí trong trời đất tăng trên diện rộng.'

"Hử? Linh Yêu Chi Thể?'

Lý Hiên cau mày một lát, cẩn thận cảm nhận bản thân, sau một hồi thăm dò thì đôi mắt hắn sáng ngời.

"Việc điều động của linh lực trở nên nhẹ nhàng như thế, như thế chẳng khác vạch xanh trong game online, gần như là dùng không hết, Linh Yêu Chi Thể thật sự là phi thường."

Lý Hiên tiếp tục thử nghiệm, phát hiện thực sự có thể tùy ý điều động linh lực, hạn chế duy nhất chính là tinh thần lực của hắn.

Nếu như tinh thần lực cạn kiệt, cho dù có nhiều linh lực đến mấy cũng không điều động nổi.

"Thế là đủ rồi, có Linh Yêu Chi Thể, ta có thể am hiểu chiến đấu sâu hơn, đại chiêu loại bùng phát có thể sử dụng nhiều lần."

Lý Hiên nghĩ đến tà thú triều sắp xuất hiện trong tương lai, còn một tháng nữa là đợt tai họa này sẽ bùng phát, đến lúc đó nhất định sẽ trăm họ lầm than.

Có Linh Yêu Chi Thể, Lý Hiên cũng có thể cứu thêm nhiều người hơn nữa.

"Tiếp tục bố trí trận pháp đi, có lẽ trận pháp tứ giai có thể giết được không ít tà thú."

Linh hồn của Lý Hiên lại rời đi, nhập vào cơ thể của Huyết Phân Thân, bắt đầu bố trí các loại trận pháp.

Thời gian trôi qua, chớp mắt một tháng đã trôi qua.

Sáng sớm ngày này.

Lý Hiên đã rời khỏi Thanh Liên Tông từ sớm, đến nước Đại Càn cách xa cả vạn dặm, ngồi trong căn cứ bí mật ở trung tâm một ngọn núi.

Nơi đây là khu vực trung tâm mà tà thú triều xảy ra, hắn định lấy nơi này làm căn cứ, trấn áp tà thú triều trong phạm vi vạn dặm quanh đây.

Vì để bảo đảm an toàn, Lý Hiên sớm đã bố trí rất nhiều trận pháp tứ giai bên trong căn cứ này, cộng thêm thiên phú ẩn nấp, nhường đó đã đủ để che giấu bản thân.

"Đợi thôi, rất nhanh sẽ bắt đầu."

Sau khi sắp xếp xong tất cả, Lý Hiên âm thầm chờ đợi sự xuất

hiện của thú triều.

Đại điện của Táng Nguyệt Tông.

Tông chủ và năm trưởng lão Kim Đan kỳ, còn có một mỹ phụ nhân áo lam Trúc Cơ kỳ duy nhất, nhìn bên dưới đại điện.

Ở đó.

Một người đội đấu lạp tự xưng là Cửu Cửu đang mở một cái hộp lớn ra.

Một lượng lớn đan dược tỏa mùi đan hương xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Nhìn thấy số lượng kinh khủng của đan dược, cấp cao của Táng Nguyệt Tông cũng chìm trong nghiêm túc, Tông chủ hỏi.

"Tại sao lại tặng cho chúng ta? Giá trị của những đan dược này cực cao, đủ để một Tông môn đánh một trận lớn."

"Đây là nợ các ngươi, là để bồi thường tổn thất của các ngươi, mặc dù vẫn không đủ, nhưng chúng ta sẽ lần lượt đến trả cho các ngươi." Huyết Phân Thân số hiệu 99 nghiêm túc nói.

"Bồi thường? Chẳng lẽ!"

Mỹ phụ nhân áo lam đứng dậy, nghĩ đến đệ tử Võ Thạch mà nàng xem trọng.

"Đúng, đá không gian là chúng ta lấy." Huyết Phân Thân số hiệu 99 gật đầu.

Bụp!

Tông chủ cầm chặt tay ghế vịn, sắc mặt âm u đứng lên, nói.

"Tại sao lại làm như thế? Ngươi có biết các ngươi đã hại đệ tử

mà Táng Nguyệt Tông ta xem trọng nhất không, các ngươi đã hủy hoại cuộc đời của hắn!"

"Không cần lo, qua ngày hôm nay, nếu các ngươi tha thứ cho nó, nó vẫn sẽ là đệ tử mà các ngươi xem trọng nhất." Huyết Phân Thân số hiệu 99 nói với vẻ mặt như thường.

"Ý gì?" Tông chủ cau mày.

"Các ngươi hỏi nó thì biết, được rồi, ta nên đi rồi, các vị tiền bối có thể để ta đi không?" Huyết Phân Thân số hiệu 99 chắp tay.

"Trộm đá không gian của chúng ta, ngươi cảm thấy có đi được không?" Đại trưởng lão âm u nói.

"Quả nhiên là không thể rời đi, ta biết mà."

Huyết Phân Thân số hiệu 99 trực tiếp ngồi xuống đất, ôm bả vai bất động.

"??"

Chương 347. Linh thú thủ hộ bảo vệ của Lý Hiên (2)

Cao tầng Táng Nguyệt Tông nhìn cảnh này, cảm thấy người đội đấu lạp này thật sự là tâm lớn, vậy mà lại trực tiếp ngồi trên mặt đất, điểm này không hề giôn người bị giam giữ chút nào.

Soạt!

Mỹ phụ nhân áo lam vẫy tay, đấu lạp trên đầu của Huyết Phân Thân số hiệu 99 rách nát, lộ ra gương mặt đầy vết sẹo.

Gương mặt này đã bị hủy dung rồi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một chút dung mao, mà dung mạo này lại vô cùng giống với Võ Thạch.

"Ngươi là huynh đệ của Võ Thạch sao?" Mỹ phụ nhân áo lam dịu giọng hỏi.

"Gần như thế." Huyết Phân Thân số hiệu 99 trả lời một cách mơ hồ.

"Tông chủ, để hắn đi đi, có lẽ hắn là huynh đệ của Võ Thạch, Võ Thạch đã chịu cực hình như thế, bây giờ vẫn đang ở Đoạn Tâm Nhai, trừng phạt đủ rồi."

“Bây giờ lại đến bồi thường đan dược, đủ để thấy bọn họ biết chịu trách nhiệm." Mỹ phụ nhân áo lam khẩn cầu nói.

Vừa nhắc đến Võ thạch, tâm trạng của cao tầng tông môn đều phức tạp, ngay cả Đại trưởng lão cũng bất lực thở dài.

Bây giờ nhìn thấy người trông tương tư với Võ Thạch, bọn họ

thật sự không hạ quyết tâm tàn nhẫn được, cuối cùng Tông chủ vẫy tay.

"Ừ! Ngươi đi đi."

"Cảm tạ."

Huyết Phân Thân số hiệu 99 chắp tay xoay người rời đi, sải bước rời đi, trông có vẻ là không sợ hãi cao tầng tông môn chút nào.

Tâm thái như thế khiến cho các cao tầng của Táng Nguyệt Tông không nhịn được mà liếc mắt một cái.

Đợi sau khi Huyết Phân Thân rời đi, Tông chủ nói.

"Tiểu tử tên Cửu Cửu này cũng là một hạt giống tốt, trước mặt chúng ta mà điềm tĩnh như vậy, khả năng phát triển trong tương lai là vô hạn!"

"Đúng vậy, Tông chủ, ta có chuyện đi chút nhé."

Tam trưởng lão chắp tay, trong phút chốc hắn đã bay ra ngoài, biến mất khỏi đại điện.

"Ta biết ngay, Tam sư huynh nhất định sẽ đi theo dõi." Trưởng lão hình phạt cau mày.

"Hắn có chừng mực, sẽ không dễ dàng ra tay đâu, yên tâm." Tông chủ nói thêm một câu rồi lại nghĩ đến Võ Thạch.

"Giải Võ Thạch qua đây đi, có lẽ hắn có lời muốn nói."

"Vâng!"

Mỹ phụ nhân áo lam vội vàng rời đi, nhanh chóng bay về phía Đoạn Tâm Nhai.

Đoạn Tâm Nhai.

Mỹ phụ nhân áo lam bay vút đến, đứng trên sàn đá nhìn Huyết Phân Thân đang lẳng lặng luyện đan.

Nhìn thấy quần áo đẫm máu, nhìn phần xương bả vai bị đâm xuyên qua của Huyết Phân Thân từ phía sau, mỹ phụ nhân áo lam rất đau lòng.

Trải qua sự kiện Sư Giáp Thú, chuyện này đã được gác lại một tháng, đến hôm nay ai cũng không biết nên xử lý thế nào.

Mà đinh đâm xuyên qua xương bả vai chỉ có Kim Đan mới có thể lấy xuống, mỹ phân nhân áo lam thử mấy lần rồi cũng không lấy xuống được.

"Võ Thạch, ngươi chịu khổ rồi." Mỹ phụ nhân áo lam khó chịu nói.

"Không sao, Lục trưởng lão, không phải ngươi vẫn luôn muốn biết nỗi khổ tâm của ta sao? Hôm nay ta có thể nói cho các ngươi rồi, đi, đến đại điện thôi."

Huyết Phân Thân kết thúc việc luyện đan, bước từng bước xuống chân núi.

Mỹ phụ nhân áo lam nghe thấy lời này thì sửng sốt trước, sau đó nói: "Ta biết mà, ngươi nhất định có nỗi khổ tâm, nhất định!"

Mỹ phụ nhân áo lam vội vàng đi theo, vừa đi vừa mong chờ đáp án.

Cứ như thế.

Bọn họ từng bước đi xuống Đoạn Tâm Nhai, dọc đường gặp rất nhiều đệ tử.

Những đệ tử đó nhìn trang phục thấm máu, nhìn xương bả vai

bị đóng đinh của Huyết Phân Thân, bọn họ đều trầm mặc.

Rất nhanh.

Càng ngày càng nhiều người biết chuyện này, vội vàng bay đến.

Cuối cùng.

Huyết Phân Thân đi đến cổng đại diện, trong sự chú ý của tu sĩ Kim Đan, bước từng bước tiến vào đại điện.

Cũng vào lúc này.

Ngọc phù của Tông chủ sáng lên, hắn cầm ngọc phù truyền tin lên nhận thông tin, giây tiếp theo, hắn biến sắc.

"Tông chủ, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Mỹ phụ nhân áo lam nhìn thấy cảnh này, vội vàng hỏi.

"Người đội đấu lạp tự xưng là Cửu Cửu đó đã chết rồi!" Tông chủ nghiêm nghị đứng dậy.

"Cái gì?"

Nghe thấy lời này, biểu cảm của tất cả mọi người đều thay đổi, Đại trưởng lão vội vàng hỏi: "Là ai đã giết hắn? Chẳng lẽ là Tam trưởng lão?"

"Không, không phải hắn, là tà thú triều dẫn đến cái chết của Cửu Cửu!" Tông chủ vừa giải thích, vừa lấy ngọc phù hạ lệnh, triệu tập đệ tử của Tông môn.

"Tà thú triều? Tà thú triều của yêu ma?"

Biểu cảm của mỹ phụ nhân áo lam hoàn toàn thay đổi, dường như nghĩ đến chuyện gì kinh khủng nào đó, cả người nàng đều ngập tràn sự sợ hãi.

"Đúng, sau khi Tam trưởng lão âm thầm đi theo một đoạn đường, đột nhiên nhìn thấy Cửu Cửu chạy về phía dãy núi Tùng Nguyên, kết quả chỉ chạy một lúc thì nhìn thấy tà thú triều vô tận vô biên."

"Hướng tấn công của tà thú triều là thành Tùng Nguyên, ở đó có hàng trăm vạn bách tính, tuyệt đối không thể để tà thú triều xông qua đó."

"Tam trưởng lão lập tức ra tay, nhưng số lượng tà thú triều quá khủng bố, hơn nữa còn vô cùng phân tán."

"Cho dù là Tam trưởng lão Kim Đan kỳ, hắn nhất thời cũng không thể ngăn cản được nhiều tà thú như vậy."

"Vào thời khắc quan trọng, người đội đấu lạp tên Cửu Cửu đó đã ra tay, lấy ra một đống trận bàn kỳ lạ, giải phóng toàn bộ."

"Sau đó, dùng sinh mạng của mình làm cái giả mở khóa các loại huyễn trận, trong phút chốc đã bao phủ các thú triều phân tán vào trong trận pháp, ngăn cản bọn chúng tràn lan."

"Bây giờ, cuối cùng Tam trưởng lão cũng đã ngăn cản được thú triều, nhưng người đội đấu lạp tên Cửu Cửu đó lại trả giá bằng sinh mạng." Tông chủ trầm giọng giải thích.

"Thì ra là như thế, người này... Người này thật sự thật sự là anh hùng!"

Chương 348. Chương 348: Tập thể cao tầng Táng Nguyệt Tông xúc động

Mọi người đều có vẻ xúc động, không ngờ được rằng người mà trước đó bọn họ còn muốn giam giữ lại có lòng dạ trung nghĩa, có trách nhiệm, có sự kiên quyết như vậy.

Vì để cứu vạn ngàn bách tính mà cam nguyện dâng hiến tính mạng của bản thân, mà còn dâng hiến một cách quyết đoán và trực tiếp như thế.

Loại hành động này, không phải ai trong số các cao tầng đang có mặt tại đây cũng không làm được, vì vậy trong lòng bọn họ mới cảm thấy chấn động.

Mỹ phụ nhân áo làm cũng không thể tin nổi, nàng nghĩ đến gương mặt của người đội đấu lạp rất giống Võ Thạch đó, vội vàng quay đầu nhìn về phía Võ Thạch mặc trang phục nhuốm máu.

Các cao tầng còn lại cũng nghĩ đến điểm này, bọn họ không nhịn được quay lại nhìn Võ Thạch, muốn hỏi bọn họ có phải là huynh đệ không.

Cũng vào lúc này.

Một lão chấp vội vàng bay vào, nôn nóng hét lên.

"Xảy ra chuyện rồi, Vũ Tiên Tông truyền tin đến, nước Đại Yến, nước Đại Càn, nước Đại Tần, nước Đại Triệu... Ba mươi sáu đất nước đều xảy ra tà thú triều."

“Đồng thời, yêu ma quỷ dị và các Tà Thần ở ngoại vực đáng sợ hơn cũng đang hành động xâm lược lần nữa, các cao thủ thượng tầng đều bị liên lụy.”

“Vũ Tiên Tông hiệu lệnh các tông môn tự giải cứu, ngăn cản tà thú triều tràn lan, cứu ức vạn bách tích."

"Cái gì? Xâm lược lần nữa? Ba mươi sáu đất nước đều xuất hiện tà thú triều?" Biểu cảm của mọi người thay đổi hoàn toàn.

Ngoại vực thường xuyên xảy ra đại chiến, cao thủ của các tông đều ra ngoài cứu viện.

Bây giờ ba mươi sáu đất nước đều xuất hiện tà thú triều, điều này thật sự là tai họa của các đất nước.

Nghĩ đến chuyện, trải qua chuyện tà thù triều, người dân của ba mươi sáu đất nước chắc chẳng còn lại là bao, cao tầng của Táng Nguyệt Tông lo lắng, vội vàng chuẩn bị hành động.

"Đợi đã." Huyết Phân Thân số hiệu 50 lên tiếng ngăn cản.

"Võ Thạch, bây giờ chúng ta có chuyện quan trọng, chuyện của ngươi đợi chúng ta trở về rồi tính." Tông chủ nghiêm nghị nói.

"Nhưng các ngươi đi như thế rất khó cản được tà thú triều." Huyết Phân Thân số hiệu 50 cau mày nói.

"Cho dù có khó đến mấy thì chúng ta cũng phải ngăn cản, nước Táng Nguyệt là quê hương của chúng ta, chúng ta tuyệt đối không cho phép nước Táng Nguyệt rơi vào kiếp nạn." Tông chủ lại nói.

"Chuyện..."

Huyết Phân Thân số hiệu 50 không biết nên nói thế nào, dứt khoát phản hồi lại bản thể, rất nhanh, linh hồn của Lý Hiên đã giáng lên người nó.

Sau khi cảm nhận cơn đau từ phía sau lưng, Lý Hiên nhìn các cao tầng của Táng Nguyệt Tông chuẩn bị rời đi, hắn lớn tiếng nói.

"Địa điểm xảy ra thú triều của nước Táng Nguyệt là ở năm hướng khác nhau, hiệp cốc Hắc Phong, sơn động Long Triều, vịnh Hắc Sa, dãy núi Tùng Nguyên, và cả Táng Do Cốc."

"Quy mô của những thú triều nào cũng không giống nhau, tình báo của các ngươi như thế nào, dưới tình hình không biết gì hết, thật sự có thể đưa ra quyết định chính xác không?"

"Hơn nữa, trừ nước Táng Nguyệt ra, các đất nước xa xôi khác, các ngươi có biết được địa điểm của thú triều không? Các ngươi có biết rõ cái nào nguy hiểm hơn không?"

"Chuyện này..."

Mọi người đang chuẩn bị hành động thì sững sờ, bọn họ muốn nhanh chóng đi ngăn cản thú triều, và từ từ đợi tin khác, nhưng nghe Lý Hiên nói như vậy, phát hiện Lý Hiên lại có được nhiều tin tình báo đến như thế.

"Võ Thạch, sao ngươi biết những chuyện cái này? Có phải ngươi đã biết tình báo gì quan trọng đúng không?" Mỹ phụ nhân áo lam vội vàng hỏi.

"Đúng, tình báo của các đất nước lớn ta đều biết, ta cũng biết quy mô của các thú triều."

"Ví dụ thú triều ở hiệp cốc Hắc Phong là lớn nhất, cần cứu viện nhất, hơn nữa nhất định là năm Kim Đan kỳ qua đó mới được."

"Các ngươi đi theo ta, có ta ở đây thì sự tổn thất của loài người sẽ giảm xuống mức thấp nhất." Lý Hiên nói chắc như đinh đóng cột.

"Chuyện này..."

Mọi người nhìn Lý Hiên xoay người đi ra ngoài, hàng lông mày cau chặt.

Nhưng nghĩ đến người đội đấu lạp vì nhân tộc mà dâng hiến sinh mạng mình, nghĩ đến người đó có thể là huynh đệ của Võ Thạch, cuối cùng mọi người vẫn chọn đi theo.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã đi đến phía sau dãy núi Táng Nguyệt Tông, đi đến một sơ mạch hoang vu ít người qua lại, linh khí mỏng manh và vô cùng loãng.

Rất nhanh.

Bọn họ dừng lại trước một sơn thạch, tiếp đó chân Lý Hiên giẫm lên cây cối xanh mơn mởn, tay phải ấn vào nút bấm của cơ quan ẩn trong đám lá xanh trong sự nghi ngờ của mọi người.

Đùng đùng!

Cơ quan vang lên tiếng đùng đùng, một sơn động to lớn xuất hiện trước mắt mọi người, xung quanh sơn động còn có ánh sáng của trận pháp lập lòe.

"Đây là!"

Mọi người ngạc nhiên, không dám tin trong tông môn lại còn có một nơi ẩn nấp như thế.

"Là trận pháp tứ giai, thủ đoạn kết trận vô cùng lợi hại, đây là thể kết hợp của phong ấn và trận pháp, còn là vết tích của trận pháp viễn cổ."

Nhị trưởng lão có nghiên cứu về trận pháp, hắn lập tức nhìn chằm chằm vào trận pháp, rồi nói.

"Trận pháp viễn cổ?" Mọi người ngạc nhiên, nhìn Lý Hiên với

ánh mắt tò mò sâu sắc.

"Đi theo ta, mỗi một bước mà các ngươi bước ra, nhất định phải giẫm lên con đường mà ta đi qua."

Lý Hiên nhắc nhở một câu, sải bước đi về phía trước, từ từ đi vào trong sơn động trong sự kinh ngạc của mọi người.

Sau khi trải qua sáu mươi tám trận pháp, cuối cùng bọn họ cũng đến đích, nhìn thấy Cổng Không Gian tỏa ra dao động không gian đó.

"Đây là Cổng Không Gian!"

Chương 349. Tập thể cao tầng Táng Nguyệt Tông xúc động (2)

Mọi người nhìn thấy Cổng Không Gian hình chữ nhật, nhìn thấy cấu hình được xây bằng từng viên đá không gian, đột nhiên nghĩ đến gì đó, mọi người bất ngờ nhìn về phía Lý Hiên.

"Đúng, ta đã phát hiện ra đầu mối của tà thú triều từ trước, đã bố trí ba mươi sáu Cổng Không Gian, có thể thông qua Cổng Không Gian để kịp thời tiến đến ba mươi sáu đất nước."

"Cũng giống như bây giờ, khi ba mươi sáu nước xảy ra tai họa, chúng ta có thông qua Cổng Không Gian để kịp thời cứu viện." Lý Hiên nói.

"Ngươi... Ngươi đánh cắp đá không gian của tông môn để thiết lập Cổng Không Gian! Lại là vì để cứu ngàn vạn bách tính! Vì sao không nói cho chúng ta?"

Mỹ phụ nhân áo lam nhìn quần áo đầy máu của Lý Hiên, nhìn xiềng xích cắm trên xương bả vai hắn, nàng hoàn toàn rung động.

Có nghĩ thế nào nàng cũng không ngờ được, Lý Hiên lại lén đánh cắp đá không gian vì để cứu trăm vạn bách tính.

Nghĩa lớn như thế, trả giá như thế, nghĩ đến cảnh tượng thảm thiết khi Lý Hiên chịu hành hình, trong mắt mỹ phụ nhân áo lam lóng lánh ánh nước.

"Lý Hiên, tại sao ngươi không nói cho chúng ta biết trước? Ngươi phải biết, chỉ riêng việc bố trí ra Cổng Không Gian này còn có giá trị cao hơn tất cả các Cổng Không Gian, huống hồ gì là cứu

nhiều bách tính.”

“Vì sao ngươi cam tâm chịu hình phạt cũng không nói cho chúng ta? Nếu như ngươi nói cho chúng ta biết trước, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện sai lầm như vậy."

Tông chủ khàn giọng nói, tay của hắn cũng đang run rẩy, rõ ràng là đang áp chế sự chấn động trong lòng.

"Bởi vì có rất nhiều yêu ma và quỷ dị ẩn nấp trong thế giới con người, ấp giấu thủ đoạn của Tà Thần, bọn nó vẫn luôn theo dõi các tu sĩ Kim Đan kỳ của các môn phải lớn khác nhau.”

“Hơn nữa thủ đoạn theo dõi vô cùng ẩn nấp, có thể là một con kiến, cũng có thể là một cái cây, cũng có thể là một con côn trùng. Các ngươi xuất hiện ở đây, thật ra là đã làm lộ nơi này, không bao lâu nữa thì chúng sẽ đến thăm dò." Lý Hiên thở dài nói.

"Thì ra là như thế!"

Mọi người nghe xong lời này thì biến sắc.

Đồng thời cũng nghĩ đến cái giá Lý Hiên phải trả để để bảo vệ Cổng Không Gian.

Vì để trăm ức vạn bách tính vào thời khắc nguy cấp, hắn cam tâm tình nguyện bị cắm đinh vào xương bả vai, liên tiếp chịu nhiều trừng phạt, chịu đựng cơn đau đớn khó chịu đựng, thậm chí oan uổng mà bị nhốt vào Đoạn Tâm Nhai.

Nhưng trong quá trình này, hắn không hề thốt nên một chữ đâu nào, không nói một lời minh oan, cô độc một mình chịu đựng tất cả những điều này.

Thậm chí, khi đến Đoạn Tâm Nhai, hắn mang theo thương tích đầy mình, mang theo xiềng xích bị đinh đâm trên bả vai, còn âm thầm luyện chế đan dược cho tông môn, đền bù tổn thất cho tông

môn.

Tính cách kiên cường thế này, phẩm hạnh cao đẹp như vậy, đại nghĩa liều mình trả giá như thế khiến tất cả mọi người có mặt tại hiện trường lộ vẻ xúc động, ngay cả Tông chủ cũng phải đỏ mắt.

Trưởng lão hình phạt thì run rẩy đi đến trước mặt Lý Hiên, nước mắt giàn giụa cúi đầu thật sâu, nói.

"Xin lỗi, đều là lỗi của ta, nếu như không phải ta cứ kiên quyết hành hình thì ngươi sẽ không phải chịu đau đớn như vậy, xin lỗi! Ta nguyện ý nhận trừng phạt, bất kỳ trừng phạt nào."

"Ngươi không sai, ta lấy trộm đá không gian là sai, tuy mục đích của ta là tốt, nhưng đối với tông môn mà nói, đó là sai lầm to lớn."

“Ngươi phụ trách hình phạt, nên phạt ta thế nào là trách nhiệm của ngươi, không cần cảm thấy áp lực tâm lý.”

“Nếu như thật sự cảm thấy băn khoăn, lát nữa ta đưa các ngươi tới hẻm núi Hắc Phong, ngươi giết nhiều tà thú hơn chút là được."

Lý Hiên mỉm cười không để tâm, sau khi nhận trừng phạt, nhân tình cũng bớt đi, Lý Hiên cảm thấy rất đáng.

"Được, ta sẽ giết sạch những tà thú ghê tởm đó, một con cũng không chừa!" Trưởng lão hình phạt đỏ mắt nói.

"Được, đi đi, giết xong lập tức trở lại, ta sẽ sử dụng Cổng Không Gian, đưa các ngươi đi đến chiến trường và địa điểm quan trọng hơn, tập hợp càng nhiều Kim Đan kỳ."

Lý Hiên giơ đôi tay chồng chất vết thương lên, dùng sức tạo thành chữ thập trước ngực, linh lực xao động, Cổng Không Gian

bắt đầu chuyển động.

"Xin lỗi!"

Trưởng lão hình phạt quan sát cảnh này, nhìn áo bào nhuộm đỏ máu tươi của Lý Hiên, hắn xin lỗi sâu sắc, sau đó xông vào Cổng Không Gian đầu tiên.

Những người còn lại cũng nối tiếp nhau đi qua, trái lại Tông chủ Táng Nguyệt Tông nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Lý Hiên, muốn giúp Lý Hiên gỡ xích sắt xuống.

"Đi xử lý tà thú triều trước đi, chút đau đớn này có là gì với ta, cứu giúp bách tích quan trọng." Lý Hiên nói.

"Được, ngươi yên tâm, thứ tông môn nợ ngươi đều sẽ trả lại cho ngươi, chỉ cần ngươi muốn, cả Táng Nguyệt Tông đều có thể là của ngươi."

Tông chủ chém đinh chặt sắt nói, rung động trước sự trả giá của Lý Hiên, đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ, bởi vì Lý Hiên không hề phạm lỗi, còn lập đại công.

Như vậy, Lý Hiên vẫn là thiên tài của tông môn, là hy vọng của tương lai như trước. Cảm giác mất đi thiên tài rồi lại có được này khiến Tông chủ vui vẻ trong lòng.

Cho nên hắn mỉm cười tiến vào Cổng Không Gian, đi tiêu diệt tà thú triều, chỉ có phụ nhân xinh đẹp áo lam ở lại bảo vệ Lý Hiên.

"Đau không?"

Mỹ phụ nhân mặc áo xanh lam khẽ vuốt nhẹ xích sắt sau lưng Lý Hiên, hơi đau lòng, hỏi.

"Ừ, cũng nhờ ngươi thủ hạ lưu tình, nếu không sẽ đau hơn." Lý Hiên mỉm cười nói.

Chương 350. Kim Đan kỳ chui lỗ chó

"Thủ hạ lưu tình sao? Ngươi khiến ta ra tay, chắc hẳn không phải là vì thủ hạ lưu tình đúng không?" Mỹ phụ nhân mặc áo xanh lam mơ hồ nhìn ra chút gì đó.

"Cũng gần như vậy."

Lý Hiên không nói nhiều, thật ra là hắn lo lắng người khác hành hình hắn xong sẽ không chịu nổi phản phệ, kim quang đầy trời kia có khả năng rất lớn là công đức.

Có nhiều công đức như vậy, người bình thường e rằng không có tư cách hành hình hắn, cả Táng Nguyệt Tông cũng chỉ có mỹ phụ nhân mặc áo xanh lam là thích hợp nhất, bởi vậy mới bảo nàng ra tay.

"Biết chắc ngươi không nói, bỏ đi, ta không hỏi nữa, về sau đều nghe ngươi là được." Mỹ phụ nhân mặc áo xanh lam nhẹ nhàng.

"Ừ, ngươi hạ lệnh cho các đệ tử đến vịnh Hắc Sa cùng với đan được, bên đó cách gần nhất, tình hình chiến đấu không được lạc quan cho lắm, vị trí của các thú triều còn lại cứ để ta xử lý." Lý Hiên nói.

"Được, ta lập tức hạ lệnh."

Mỹ phụ nhân mặc áo xanh lam lập tức truyền đạt mệnh lệnh, sắp xếp đệ tử đến vịnh Hắc Sa.

Có điều, lúc này.

Nàng mãnh liệt ngoảnh lại, nhìn về phía bên ngoài trận pháp, nghiêm trọng nói: "Có khí tức của yêu ma!"

"Đừng lo lắng, trong vòng nửa canh giờ bọn chúng không thể tiến vào được, đợi lúc bọn chúng sắp tiến vào thì Tam trưởng lão cũng đã quay lại, đủ khả năng bảo vệ Cổng Không Gian rồi." Lý Hiên tự tin nói.

"Ngươi tính rõ ràng như vậy, ngươi đã làm thế nào?" Mỹ phụ nhân mặc áo xanh lam kinh ngạc nói.

"Ta có thể không nói không?" Lý Hiên lắc lắc đầu, không muốn nói thêm.

"Được thôi, ta không hỏi nữa, ta đi chủ trì trận pháp."

Mỹ phụ nhân mặc áo xanh lam bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ đành thông qua trung tâm pháp trận, dồn toàn lực bảo hộ an toàn ở nơi này.

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài gia nhập vòng chiến của nước Đại Càn, chiến đấu với tà thú triều ở núi Lôi Vân.'

'Ting! Đệ tử Tiểu Muội của ngài gia nhập vòng chiến của nước Đại Yến, chiến đấu cùng đồng đội tại cốc Phong Sa,bảo vệ bách tính trong cốc.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài gia nhập vòng chiến của nước Đại Hạ, chiến đấu kịch liệt với tà thú triều ở vịnh Lạc Hạ, bảo vệ nước Đại Hạ, bảo vệ ngài.'

...

Thông tin liên tiếp lướt qua trong đầu, đáng tiếc không xuất hiện tin tức của Tần Nguyệt, điều này khiến Lý Hiên cau mày.

Có điều hắn không nghĩ nhiều mà tiếp tục chỉ huy nhiều Huyết

Phân Thân chiến đấu với tà thú ở ba mươi sáu nước hơn.

Hẻm núi Hắc Phong.

Trong hẻm núi, tiếng hô hoán nôn nóng vang lên trong phần đông các thôn nhỏ, dưới sự thúc giục của Trưởng thôn, mọi người khẩn trương thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy trốn.

"Nhanh, nhanh, nhanh, quái vật sắp tới, nhanh lên!"

"Mẫu thân, mẫu thân, ngươi ở đâu, mẫu thân."

"Nhị Hổ, Nhị Hổ, nãi nãi ngươi đâu? Nàng đã đi đâu, nguy hiểm sắp tới rồi."

...

Các thôn lớn hỗn độn vô cùng, tất cả mọi người thu dọn đồ đạc trong sự lo lắng khôn nguôi, chuẩn bị chạy trốn.

Tiếc là đã trễ rồi, thú triều đã dần xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Nhìn thú triều chi chít đầy đồng khắp núi, tất cả mọi người hoảng sợ trợn to đôi mắt.

Có điều, lúc này.

Năm bóng người nhanh chóng bay vụt qua khoảng không trên bầu trời, bọn họ lao đến với khí tức oai hùng, xông thẳng về phía tà thú triều trong hẻm núi Hắc Phong.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ kịch liệt vang vọng tứ phương, rung chấn đến mức khiến mọi người đều ngước lên nhìn bầu trời với sự hoảng hốt.

Nơi xa.

Những bách tính trong thôn nhìn thấy một thanh chùy khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào giữa thú triều chi chít.

Cùng với thanh chùy này.

Hoả diễm ngợp trời cũng từ trên trời giáng xuống, giống như thiên hỏa diệt thế rơi xuống nhân gian, bao phủ thú triều thành những cụm lớn.

"Táng!"

Âm thanh nặng nề vang vọng tứ phương, trưởng lão hình phạt tóc bạc phơ đứng giữa bầu trời, hai tay hắn đột ngột vỗ vào hư không, một chữ 'Táng' cực lớn xuất hiện ở chân trời.

Ngay giây sau.

Chữ "Táng" hoá thành tia sáng vô tận, đột ngột bắn về phía thú triều vô biên vô hạn.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ rung chuyển đất trời truyền khắp tứ phía, sau một loạt đại chiêu của những người này, thú triều dần tan rã, thương vong thảm thiết.

Bách tính trong thôn chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều vội vàng quỳ xuống đất, bọn họ ngước nhìn lên bầu trời với ánh mắt đầy mong mỏi, xúc động rơi lệ bày tỏ lòng biết ơn.

Không lâu sau đó.

Tiếng nổ vang cuối cùng cũng biến mất.

Mấy bóng dáng có khí tức mạnh mẽ từ hẻm núi Hắc Phong bay đi, chỉ để lại khôn cùng thi thể và cả địa điểm chiến đấu đổ nát thê lương.

Trên mặt đất.

Đám trẻ còn nhỏ nhìn cảnh tượng như tiên nhân này, trong mắt đứa nào cũng lộ ra sự hâm mộ và ao ước.

Trên bầu trời.

Cao tầng của Táng Nguyệt Tông cấp tốc phi hành, bay về phía một ngôi miếu cổ cũ nát.

Đợi sau khi bay tới miếu cổ, nhìn lỗ chó trong góc, ai ai trong số họ cũng im lặng lắc đầu.

"Bò đi, Cổng Không Gian không thể bại lộ, chúng ta chỉ có thể ẩn nấp nó ở đây." Tông chủ nói.

"Haiz, ta đường đường là tu sĩ Kim Đan kỳ, vậy mà lại có một ngày ta chui lỗ chó đến hai lần, mấu chốt là ta lại cam tâm tình nguyện."

Đại trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu, hắn là người chui vào lỗ chó đầu tiên, xuyên qua hang động dưới đất, trải qua nhiều khúc quanh và trận pháp, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy Cổng Không Gian được ẩn dấu.

...

Táng Nguyệt Tông.

Lý Hiên nhìn đông đảo cấp cao trở lại, lấy linh tửu và đan dược ra đưa cho bọn họ dùng, hồi phục linh lực.

Chương 351. Kim Đan kỳ chui lỗ chó (2)

"Tiếp sau đây các ngươi sẽ đi đến nước Đại Tấn, bên phía Phong Vân Tông đang là trọng điểm tấn công của thú triều. Sau khi giải cứu Phong Vân Tông, hãy dẫn theo Kim Đan kỳ của bọn họ tới đây, chúng ta đoàn kết lực lượng, tiếp tục tiêu diệt thú triều."

"Được!"

Cấp cao của Táng Nguyệt Tông vội vàng hành động, một lần nữa tiến vào Cổng Không Gian.

Nước Đại Tấn.

Phong Vân Tông đang chiến đấu kịch liệt.

Ba vị tu sĩ Kim Đan kỳ đứng ở tiền phương, chiến đấu điên cuồng với tà thú Yêu vương, bọn họ đang tranh thủ giành lấy hy vọng sống tiếp trong tiếng gào thét.

"Ha ha ha ha, Nhân tộc phải chết, tất cả người của Phong Vân Tông đều sẽ trở thành thức ăn của bọn ta, ta muốn ăn sạch nữ nhân và hài tử của các ngươi, tiểu nữ hài xinh đẹp là vừa miệng hơn cả, ha ha ha."

Một con tà thú Ngũ Nhãn kêu gào điên cuồng, vừa ra sức đánh với tu sĩ Kim Đan kỳ, vừa cười như điên.

Sau khi câu nói của nó vang lên.

Đôi mắt của đám tà thú trải khắp núi đồi đỏ lên như máu, con nào con nấy xông vào tấn công hộ sơn đại trận của Phong Vân

Tông như bị điên, cố giết chết tu sĩ bên trong trận pháp.

Đối mặt với tà thú vô biên vô hạn, hộ sơn đại trận lung lay như sắp vỡ nát, xao động không ngừng, ánh sáng của trận pháp càng ngày càng ảm đạm.

Nhìn trận pháp sắp vỡ nát.

Các tu sĩ điên cuồng phóng tuyệt chiêu, từ trong trận pháp cố gắng nhanh chóng tiêu diệt hết tà thú bên ngoài.

Nhưng trong quá trình này.

Có hai người từ đầu đến cuối vẫn không hành động, vẫn luôn đào trên mặt đất, thả thứ gì đó vào trong.

Hành vi của hai người này có vẻ rất đột ngột trên chiến trường, có người khiển trách, nói.

"Tam Tam, Thất Thất, các ngươi đang làm gì đó? Tà thú đều sắp tràn tới rồi, tại sao các ngươi không nhanh chóng giết địch?"

"Một lát nữa ngươi sẽ biết."

Hai người Tam Tam và Thất Thất tuỳ tiện đáp lời, tiếp tục bận rộn, nhanh chóng bố trí trong khi đôi mắt chẳng có chút cảm xúc.

Rất nhanh đã bố trí xong xuôi.

Tam Tam và Thất Thất ở hai đầu đông tây, lẳng lặng ngồi khoanh chân.

Hành vi của bọn họ làm rất nhiều người cau mày, có người âm thầm cắn răng, chuẩn bị giáo huấn hai người bọn họ một phen.

Đáng tiếc là bây giờ bọn họ không quản được. Bên ngoài là tà thú dữ tợn vô biên vô hạn, bọn họ đành điên cuồng phóng thuật pháp, tiêu diệt tà thú bên ngoài trận pháp.

Rắc rắc rắc rắc!

Những âm thanh giống như pha lê nứt vỡ đột ngột vang lên, các tu sĩ nghe thấy âm thanh này thì sắc mặt thay đổi, họ vội vàng nhìn về phía hộ sơn đại trận.

Chỉ thấy, những vết nứt dày đặc và chằng chịt xuất hiện bên trên trận pháp khổng lồ màu trắng.

Những vết nứt giống lan ra bốn phương tám hướng giống như là mạng nhện, càng ngày càng lớn, càng lúc càng không thể duy trì.

Nhìn hộ sơn đại trận sắp vỡ tan , lại nhìn sang tà thú vô biên vô tận bên ngoài trận pháp, các tu sĩ tuyệt vọng, tất cả đều đang trên bờ vực sụp đổ.

Bùm!

Một âm thanh trầm đục vang vọng phía chân trời.

Cùng với âm thanh ấy, hộ sơn đại trận khổng lồ rốt cuộc không chịu nổi và bắt đầu tan vỡ, sụp đổ từng chút một trong lưu quang ảm đạm.

Nhưng ngay vào thời điểm này.

Trong khoảnh khắc tất cả mọi người ở đây tuyệt vọng.

Tay Tam Tam và Thất Thất đột nhiên kết ấn, Huyết Khí Chi Lực nồng đậm xao động, lấy bọn họ làm trung tâm và lan nhanh ra xung quanh.

Dưới tác dụng của trận bàn ẩn giấu trong lòng đất, Huyết Khí Chi Lực điên cuồng biến hóa, giống như một cơn lốc xoáy hỗn loạn, bao phủ hộ sơn đại trận sắp tan vỡ trong nháy mắt.

Điều khiến người ta kinh ngạc là hộ sơn đại trận và những dòng khí màu máu này lại hoàn toàn dung hợp với nhau, dựa vào

nhau, tăng cường cho nhau.

Trong phút chốc.

Hộ sơn đại trận đang tan vỡ lại khôi phục như thể kỳ tích, hơn nữa cũng trở nên mạnh hơn, thậm chí có thể sử dụng phương pháp tiêu diệt kẻ địch thông qua việc dùng đại trận.

Sự đảo ngược kinh thiên như vậy làm các tu sĩ trợn tròn mắt, không dám tin tưởng, sau đó là mừng như điên.

Tuy nhiên, bọn họ rất muốn biết ai là người đã đảo ngược tình thế, cứu vớt bọn họ khỏi diệt vong.

Dựa vào Huyết Khí Chi Lực, bọn họ rất nhanh tập trung vào hai bóng người đang ngồi khoanh chân trên mặt đất.

Bọn họ là Tam Tam và Thất Thất.

Lúc này, hai người đang lẳng lặng ngồi trên mặt đất, tay giơ trước ngực.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người rung động chính là thân thể của hai người này đang nhanh chóng thu nhỏ và tan rã.

Chỉ một lát sau, dưới Huyết Khí Chi Lực, hai người biến thành cát bụi, tiêu tán trong trời đất.

Toàn bộ hiện tường chỉ còn lại hộ sơn đại trận đang điên cuồng vận chuyển, ngưng tụ ra Huyết Khí Chi Thủ.

Oanh oanh oanh!

Hộ sơn đại trận điên cuồng vận chuyển, những Huyết Khí Chi Thủ khổng lồ đánh về phía tà thú, gây thương vong nặng nề cho đàn tà thú đông đúc.

“Chuyện… Chuyện…”

Các tu sĩ nhìn hộ sơn đại trận mạnh mẽ, nhìn sang nơi Tam Tam và Thất Thất đã tiêu tán, nhớ đến cảnh hai người làm trước đó, trong lòng các tu sĩ run lên.

“Hóa ra khi nãy bọn họ chuẩn bị tự hiến tế bản thân, thế mà ta còn khiển trách bọn họ, ta đã làm cái gì vậy?” Có tu sĩ bứt tóc nói.

“Không ngờ được, trong tình huống tuyệt vọng như vậy, tông môn chúng ta còn có người đại nghĩa như vậy, nguyện ý chết vì tông môn!”

“Tính cách hai người này bình thường rất lạnh lùng, trước đây ta còn bài xích bọn bọn họ. Nhưng khi tông môn đứng trên bờ vực sụp đổ, bọn họ lại từ bỏ sinh mạng để cứu tông môn.”

Chương 352. Trả giá bằng sinh mạng

Các tu sĩ run rẩy nói, không thể tin được hành động vĩ đại xả thân vì nghĩa này. Tất cả đều cảm thấy tâm linh chấn động.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Một tiếng quát vang lên từ trên bầu trời, một Kim Đan kỳ tóc tai bù xù như sư tử, bay về với thân thể thấm đẫm máu.

Lúc trước đang chiến đấu trên bầu trời nên hắn căn bản không có thời gian quan sát cảnh tượng bên dưới, tình cờ thấy đại trận biến hóa nên vội vàng tạm thời đánh lui đối thủ rồi phi đến hỏi.

“Tông chủ, vừa rồi đại trận tan vỡ, nhưng có người đã tu sửa đại trận, còn làm đại trận trở nên mạnh hơn!” Có người giải thích.

“Ồ? Là ai? Đợi vượt qua đại kiếp, ta nhất định phải ban thưởng hậu hĩnh.” Tông chủ kinh ngạc nói.

“Tông chủ, bọn họ là đệ tử mới, tên là Tam Tam và Thất Thất. Bọn họ đảo ngược trận pháp, cứu giúp chúng ta, nhưng bọn họ đã chết, trả giá bằng việc tế hiến bản thân.”

Tu sĩ lại nói, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

“Cái gì?”

Đùng đoàng!

Sấm sét nổ vang trên bầu trời quang đãng, cả người Tông chủ tỏa ra uy lực mênh mông, đôi mắt trợn lên như một con sư tử

phẫn nộ.

“Đúng vậy, bọn họ đã chết, chúng ta tận mắt nhìn thấy!” Một Chấp sự trịnh trọng nói.

Những tu sĩ còn lại chứng kiến cảnh này cũng gật đầu, siết chặt nắm tay, biểu cảm nặng nề.

“Không nghĩ tới tông môn của chúng ta còn có người xuất chúng như vậy, đây là may mắn của chúng ta.”

“Nhưng một đệ tử tốt như vậy không được khai quật mà lại bị chôn vùi như thế này, đây là bi ai của chúng ta.”

Trong lòng tông chủ nặng trĩu, hắn đau lòng vì tông môn mất đi hai đệ tử, đồng thời cũng càng căm hận tà thú.

“Tà thú đều chết đi!”

Bùm bùm bùm!

Tông chủ tức giận điên cuồng lao vào chém giết tà thú, điên cuồng chiến đấu với tà thú Ngũ Nhãn trên bầu trời.

Nhưng sức chiến đấu của tà thú Ngũ Nhãn không hề kém Kim Đan kỳ, lại còn những năm con, mà Phong Vân Tông chỉ có ba người Kim Đan kỳ.

Đối mặt với năm kẻ địch cùng cấp bậc, cho dù Phong Vân Tông điên cuồng chiến đấu thì vẫn rơi vào hoàn cảnh xấu nghiêm trọng, bị thương càng ngày càng nặng.

Các đệ tử trong hộ sơn đại trận chứng kiến cảnh tượng này đều tuyệt vọng nói.

“Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn Phong Vân Tông ta diệt vong sao? Tiếp tục như vậy thì nhóm Tông chủ đều phải chết!”

“Ta đi giúp bọn họ!” Có đệ tử đầy căm phẫn nói.

“Ngươi điên rồi! Dư âm chiến đấu của một người trong bọn họ có thể giết chết ngươi. Đừng làm loạn thêm nữa.”

“Nhưng mà!!”

Các đệ tử của Phong Vân Tông nhìn máu từ trên trời rơi xuống càng ngày càng nhiều thì tất cả càng thêm lo lắng, lo lắng cho vận mệnh của Phong Vân Tông.

“Táng Nguyệt!”

Một vầng trăng tròn khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, chiếu sáng bốn phương giống như mặt trăng thật sự. Nó cũng chiếu sáng cả tà thú Ngũ Nhãn đang chiến đấu trên bầu trời.

Ngay khi vầng trăng tròn xuất hiện, năm bóng người nhanh chóng bay tới, đồng thời áp hai tay xuống.

Ầm ầm!

Dưới sức mạnh của năm người, vầng trăng tròn khổng lồ hung hăng đập xuống, giáng xuống con tà thú Ngũ Nhãn mạnh nhất.

“Muốn giết ta à, tốc độ chậm như vậy mà còn muốn giết ta, nực cười!”

Tà thú Ngũ Nhãn mạnh nhất cười lạnh, cố gắng lao ra khỏi sự bao phủ, nhưng điều khiến nó ngạc nhiên là bản thân nó lại không thể thoát khỏi vòng vây của trăng tròn.

“Táng Nguyệt là chiêu thức mạnh nhất của Táng Nguyệt Tông chúng ta. Chỉ cần bị khóa chặt thì sẽ không thể chạy thoát, kết quả của ngươi chỉ có một, chết!”

Ầm ầm!

Cùng với lời nói của Tông chủ Táng Nguyệt Tông.

Mặt trăng tròn giống như thiên uy hung hăng bắn phá trên người tà thú Ngũ Nhãn. Chỉ trong nháy mắt, nó đã mạt sát tà thú Ngũ Nhãn có sức mạnh ngang ngửa Kim Đan đại viên mãn ngay tại chỗ.

“Đại ca!”

Mấy con tà thú Ngũ Nhãn còn lại gào lên điên cuồng, nhưng sau khi cân nhắc giữa lợi và hại, chúng lựa chọn chạy trốn.

“Rút lui!”

“Muốn chạy trốn sao? Giết sạch lũ tà thú này đi!”

Bùm bùm bùm!

Với sự tham gia của năm cường giả đến từ Táng Nguyệt Tông, trong tình huống tà thú Ngũ Nhãn mạnh nhất đã chết, cuộc chiến đấu bước vào trạng thái nghiêng hẳn về một phía.

Sau khi hai bên điên cuồng chiến đấu một phen, chỉ có một con tà thú Ngũ Nhãn trọng thương chạy thoát, có thể là nó đã dùng phương pháp cấm kỵ nào đó nên mới nhanh chóng biến mất.

Không có tà thú Ngũ Nhãn, các tà thú còn lại căn bản không dậy nổi sóng gió. Dưới sự oanh tạc điên cuồng của đông đảo tu sĩ Kim Đan kỳ, chúng nhanh chóng bị giết sạch.

“Đa tạ! Đa tạ các vị đạo hữu của Táng Nguyệt Tông đã tới cứu giúp, Phong Vân Tông ta vô cùng cảm kích.”

Tông chủ đầu sư tử của Phong Vân Tông cảm kích nói, nhưng hắn khá nghi hoặc.

Hai tông môn cách nhau rất xa, bay đến được cũng phải mất rất nhiều thời gian, hơn nữa nước Táng Nguyệt cũng bị tà thú

triều tấn công. Tại sao Táng Nguyệt Tông lại đến cứu viện?

“Phong tông chủ đừng vội cảm ơn. Huyện Hắc Thủy phía tây bắc và huyện Hải Long ở phía đông nam của các ngươi cũng bị tà thú loại nhỏ tấn công nên cần cử Trúc Cơ kỳ đi tiêu diệt.”

“Đệ tử trong tông các ngươi đủ sức để giải quyết, nên ngươi ra lệnh trước đi, sau đó các ngươi cùng ta đi cứu các tông môn khác.” Tông chủ của Táng Nguyệt Tông trịnh trọng nói.

“Được”

Tông chủ Phong Vân Tông vội vàng ra lệnh, sau đó nghi ngờ hỏi.

“Tại sao tình báo của các ngươi lại chi tiết như vậy? Trong khi đến cả chúng ta cũng vẫn chưa nhận được tin tức liên quan.”

Chương 353. Trả giá bằng sinh mạng (2)

“Còn nữa, các ngươi đến cứu viện chúng ta bằng cách nào? Khoảng cách quá xa, lại có khu vực nguy hiểm ngăn cách, trên lý thuyết thì người không nên tới nhất là các ngươi.”

“Vấn đề này à, ha ha ha, ngươi sẽ biết ngay thôi, đi theo chúng ta.”

Toàn bộ Táng Nguyệt Tông đều nở nụ cười, nhưng bọn họ không hề nói ra nguyên nhân, ngược lại còn cố ý gây tò mò.

“Được, chúng ta đi thôi.”

Ba Kim Đan kỳ của Phong Vân Tông gật đầu và đi theo, có điều là trong lòng bọn họ đều cảm thấy vô cùng tò mò.

Không lâu sau.

Bọn họ đứng trước lối vào hang của heo rừng, một lối đi vô cùng bẩn. Tông chủ Phong Vân Tông hơi do dự, nói.

“Chúng ta thật sự phải chui vào hang heo rừng sao? Hình như không tốt lắm đâu, dù sao chúng ta cũng là Kim Đan kỳ.”

“Có cái gì không tốt đâu. Lúc trước chúng ta còn chui vào lỗ chó, không có việc gì, đi thôi.”

Tông chủ Táng Nguyệt Tông làm gương, là người đầu tiên chui vào, sau đó là người thứ hai, người thứ ba…

Đến lượt Tông chủ Phong Vân Tông, hắn do dự hồi lâu, cuối

cùng cũng chui vào theo.

Sau đó.

Sau khi bảy khúc tám ngoặt, trải qua tầng tầng lớp lớp trận pháp, bọn họ nhìn thấy Cổng Không Gian.

“Bút tích thật lớn. Vậy mà các ngươi lại xây dựng nên Cổng Không Gian ở chỗ này! Không biết ta có thể bái phỏng vị đại sư đã bố trí Cổng Không Gian một chút được không?”

Tông chủ Phong Vân Tông kinh nghi bất định hỏi, bởi vì người bình thường không thể bố trí được Cổng Không Gian, cho dù là Kim Đan kỳ, thậm chí Nguyên Anh kỳ cũng không làm được.

Chỉ những người có thiên phú đặc thù mới có thể bố trí, cho nên Tông chủ Phong Vân Tông mới ngạc nhiên đến vậy.

“Lát nữa ngươi sẽ biết.” Người của Táng Nguyệt Tông vẫn giữ kín bí mật, đồng thời dẫn đầu tiến vào Cổng Không Gian.

Phong Vân Tông không còn cách nào khác ngoài việc đi theo.

Sau khi bước vào Cổng Không Gian, bọn họ nhìn thấy Lý Hiên đang ngồi xếp bằng, mỹ phụ nhân mặc áo xanh lam vết thương chồng chất và Tam trưởng lão cả người đẫm máu.

Lúc này, Tam trưởng lão đang cảnh giác canh giữ ở cửa động. Hắn nắm thanh đại đao, lạnh nhạt nhìn chằm chằm bên ngoài, đứng trong trận pháp đang dần vỡ nát, bảo vệ Lý Hiên và Cổng Không Gian trong sơn động.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy cảnh này, nhóm người Táng Nguyệt Tông vội vàng hỏi.

“Không sao, yêu ma tấn công vài đợt thôi. Các ngươi đến giúp đỡ Chiến Linh Tông đi, tình hình của bọn họ cũng không lạc quan.

Tọa độ không gian đã thiết lập xong, đi đi.” Lý Hiên nói thẳng.

“Được!”

Nhóm người Táng Nguyệt Tông lập tức gật đầu rồi quay đầu đi vào Cổng Không Gian.

Nhóm người Phong Vân Tông kinh ngạc nhìn cảnh tượng này và mơ hồ đoán ra được Lý Hiên là người bố trí Cổng Không Gian, vì vậy bọn họ không nói gì mà cùng bước theo vào Cổng Không Gian.

Bùm!

Âm thanh chấn động từ bên ngoài truyền đến, những con huyết đỏ rực thú rậm rạp chui ra khỏi mặt đất, điên cuồng lao về phía sơn động.

“Tự tìm đường chết!”

Tam trưởng lão phụ trách bảo vệ vung thanh đại đao, chắn trước cửa sơn động như một vị Ma Thần, hắn điên cuồng tiêu diệt tất cả huyết thú với dáng vẻ một người canh cửa vạn người cấm qua.

Với thực lực mạnh mẽ của mình, hắn cứng rắn ngăn cản tất cả đòn tấn công của kẻ địch.

Trong quá trình này, mỹ phụ nhân mặc áo xanh lam rất khẩn trương, ôm bụng bị thương, cảnh giác bảo vệ Lý Hiên.

Ngược lại. Lý Hiên hết sức bình tĩnh, nhắm mắt và bất động.

Nhưng không ai biết.

Lý Hiên đang theo dõi tình hình của ba mươi sáu nước thông qua các Huyết Phân Thân, sắp xếp các Huyết Phân Thân chiến đấu ở nhiều địa điểm, ngăn cản tà thú triều.

Rất nhanh.

Cổng Không Gian khẽ gợn sóng, một đám tu sĩ Kim Đan kỳ đi ra, lần này lại có thêm ba Kim Đan kỳ nữa, hiển nhiên đó là các tu sĩ Kim Đan kỳ của Chiến Linh Tông.

Lý Hiên nhanh chóng điều chỉnh tọa độ của Cổng Không Gian, đồng thời nói: "Các vị dùng đan dược khôi phục linh khí trước đi. Lát nữa sẽ có một trận chiến khó khăn."

"Được!"

Tông chủ Táng Nguyệt Tông vội vàng gật đầu, nhanh chóng ngồi xếp bằng rồi uống đan dược, khôi phục linh khí.

Người của Phong Vân Tông cũng làm theo, ngược lại, nhóm người Chiến Linh Tông mờ mịt và không rõ chuyện gì đang xảy ra, tại sao một nhóm Kim Đan kỳ lại phải nghe lời của một tiểu bối.

Tuy nhiên, bọn họ tiêu hao quá nhiều nên cũng vội vàng khôi phục trạng thái.

Sau một nén nhang.

Lý Hiên mở miệng nói: "Lần này là Hãn Hải Tông. Số lượng kẻ địch đông đảo, đều là tà thú đến từ Hãn Hải. Mỗi người các ngươi vác một trận bàn theo."

"Đây là Siêu Tụ Linh Trận phức hợp, có thể giúp các ngươi tập trung linh khí vào thời khắc mấu chốt. Không nên dùng nhiều, nó sẽ tạo nên tổn thương rất lớn cho kinh mạch. Lên đường đi."

Lý Hiên ném một đống trận bàn sang, sau đó nhắm mắt lại và tiếp tục dò xét ba mươi sáu nước.

"Được!"

Một đám tu sĩ Kim Đan chẳng chút do dự, mỗi người đeo một

đại trận bàn lớn lên rồi tiến vào Cổng Không Gian.

Nhưng sau khi sang đến bên kia Cổng Không Gian, Tông chủ Chiến Linh Tông không nhịn được nói: “Trận này này vì sao lại trông giống mai rùa như vậy? Ta không đeo có được không?”

“Không được!”

Tông chủ Táng Nguyệt Tông và Tông chủ Phong Vân Tông đồng thời phản đối. Lúc trước bọn họ còn chui qua lỗ chó và hang heo rừng.

Lúc này nhìn Chiến Linh Tông cõng mai rùa, bọn họ cảm thấy dáng vẻ cũng không tệ là bao.

“Được rồi, nếu không có tác dụng, ta sẽ cởi nó ra!”

Tông chủ Chiến Linh Tông hơi ghét bỏ trận bàn trên lưng, theo mọi người đi ra ngoài.

Chương 354. Chém đến hoài nghi nhân sinh

Sau khi đi bảy quãng tám ngoặt, bọn họ chui ra ngoài từ một cái hang rắn, tất cả đều không nói nên lời.

“Hy vọng lần sau không phải mấy thứ như chuồng heo.” Trưởng lão hình phạt bất đắc dĩ.

“Chắc là không đâu.”

Trong lòng mọi người đột nhiên có chút bối rối, lắc đầu không chắc chắn được, cuối cùng không dám tiếp tục nhớ lại, vội vàng bay về phía Hãn Hải Tông.

Lần này mất nhiều thời gian hơn. Phải mất một khoảng thời gian rất dài bọn họ mới quay về được.

Lúc này, trên người bọn họ đều chồng chất vết thương, sắc mặt của Tông chủ Chiến Linh Tông còn tái nhợt, trận bàn sau lưng cũng đã hỏng, hắn bước đi thôi cũng lảo đảo sắp ngã.

“Quá mạnh, những thứ này còn mạnh khác thường, mạnh hơn cả tà thú Ngũ Nhãn.”

“Đúng vậy. Linh tông chủ, kinh mạch của ngươi không sao chứ?” Tông chủ Hãn Hải Tông quan tâm hỏi.

“Ta không sao, đi, trở về thôi.”

Mọi người nhanh chóng chui vào hang rắn để đến vị trí của Cổng Không Gian. Mặc dù tông chủ Chiến Linh Tông lảo đảo sắp ngã, nhưng hắn là người thứ nhất vọt vào Cổng Không Gian, làm

mọi người vô cùng khó hiểu.

Sau khi trở lại sơn động, nhìn thấy Lý Hiên đang ngồi xếp bằng, tông chủ Chiến Linh Tông mỉm cười thân thiện, nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi còn trận bàn không? Của ta hỏng mất rồi, ngươi có thể cho ta mười tám cái nữa được không?”

“Ta không có nhiều như vậy. Ta cho ngươi thêm một cái, còn lại giao cho người của Hãn Hải Tông.”

Lý Hiên đưa một trận bàn tới: “Không nên sử dụng trận bàn thường xuyên. Nó sẽ gây tổn thương rất lớn cho kinh mạch.”

“Ngươi yên tâm. Ta dùng trận bàn làm át chủ bài. Vừa rồi ta suýt nữa bị đánh bại, may mắn có trận bàn giúp ta phóng siêu cấp át chủ bài, nên mới chuyển bại thành thắng.”

Tông chủ Chiến Linh Tông yêu thích trận bàn vuốt không buông tay, không còn chán ghét nó mai rùa nữa, ngược lại, hắn còn vặn vẹo lưng hai cái, trông có vẻ rất vui vẻ.

Mọi người nhìn cảnh này thì không nói nên lời, đặc biệt là khi nhớ đến dáng vẻ chê bai lúc trước của Tông chủ Chiến Linh Tông, bây giờ hắn lại còn khoe khoang.

Nhìn thấy cảnh này, người của Hãn Hải Tông hiển nhiên biết trận bất phàm, cho nên bọn họ cũng tiến lên một bước và mỉm cười thân thiện nhìn Lý Hiên.

“Này, đây là của các ngươi. Mọi người khôi phục thương tích trước đi. Lần này đến cứu trợ Tam Kiếm Tông, Tông chủ, ngươi và Đại trưởng lão đi là được.” Lý Hiên nhìn Tông chủ Táng Nguyệt Tông.

“Được!”

Tông chủ và Đại trưởng lão của Táng Nguyệt Tông lại một lần

hành động. Bọn họ chóng xông vào Cổng Không Gian.

‘Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài, sau nhiều lần thỉnh cầu, cuối cùng đã được đạo cô của Vũ Tiên Tông dùng pháp lực đưa đến Lam Phong Cốc ở biên giới nước Đại Hạ tiến hành chặn đánh tà thú, bảo vệ nước Đại Hạ, bảo vệ ngài.’

‘Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài bị trọng thương sắp chết trong lúc chiến đấu với tà thú, bộc phát huyết mạch Ma Lang Vương, nhân họa được phúc, thành công đột phá Trúc Cơ trung kỳ, phần thưởng của ngài: Động Tác Huyễn Thuật.’

‘Ting! Ngài cứu vớt quá nhiều người, nhận được công đức ngút trời. Ngài có muốn sử dụng 1% công đức để thăng cấp hệ thống, mở chức năng mới không?’

“Thăng cấp.”

Lý Hiên thầm nói một câu, rồi nhắm mắt tiếp tục chỉ huy chiến đấu.

Bên kia.

Đại doanh chỉ huy của tà thú triều.

Lúc này, bầu không khí trong đại doanh vô cùng ngột ngạt. Mấy con tà thú Ngũ Nhãn quỳ dưới đất, cung kính nhìn tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim trên chủ tọa.

“Nói đi xem nào, tại sao các ngươi lại thất bại hết trận này đến trận khác. Trước kia khai chiến, các ngươi còn nói đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, vậy tại sao lại liên tiếp thất bại?” Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim nói.

“Hoàng tử điện hạ, kẻ địch của chúng ta dường như đã chuẩn bị từ trước. Ta điều khiển thú triều hơn một trăm con, vừa mới lao ra khỏi sào huyệt đã bị trận pháp tấn công.”

“Chúng ta rất vất vả đâm vỡ trận pháp, kết quả phía trước lại có trận pháp mới. Chúng ta cho rằng số lượng trận pháp sẽ không quá nhiều nên đã phái đông đảo tà thú tấn công.”

“Kết quả là sau khi phá hủy hơn tám mươi trận pháp, phía sau vẫn còn trận pháp, tiểu thú triều của ta sụp đổ, khóc lóc chạy về sào huyệt, không chịu ra ngoài!”

Tà thú Ngũ Nhãn khống chế tiểu thú triều bực bội giải thích. Nó cảm thấy mình oan thấy mẹ, ngay cả kẻ địch còn chưa thấy đã bị trận pháp đánh bại, còn thương vong nặng nề. Nó tức đến mức sắc mặt biến thành màu đen.

“Các ngươi thì sao? Đừng nói với ta là các ngươi cũng gặp phải nhiều trận pháp như thế. Ta không tin nhân loại có nhiều tài nguyên như vậy.” Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim lạnh lùng nói.

“Hoàng tử điện hạ, ta không đụng phải nhiều trận pháp lắm, nhưng trên đường chúng ta đã đụng độ với rất đông những kẻ đội đấu lạp. Những kẻ này liều mạng chiến đấu với chúng ta.”

“Bọn chúng chiến đấu theo phương thức ngăn trở nên vô cùng khó đối phó. Quan trọng là những tên này còn biết triệu hồi người đá, còn là người đá có giết cũng chẳng chết.”

“Chúng ta rất vất vả mới sắp đánh chết đám người đội đấu lạp này, kết quả là những kẻ này tự bạo, mỗi tên nổ là chết một lượng tà thú lớn.”

“Cuối cùng dẫn đến đại quân của ta tổn thất nặng nề. Đến khi chạm trán với thôn đầu tiên của nhân loại, chúng ta đã chết tám phần.”

Một con tà thú khác bực bội nói. Nó cũng rất thảm, thảm đến mặt mày xám ngắt.

“Sau đó thì sao?” Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim hỏi dồn.

“Sau đó lại có một đám người đội đấu lạp từ trong thôn đó chạy ra. Chúng ta lại chiến đấu một phen, lần này do tiến đến gần thôn nên kẻ đội đấu lạp không tự bạo nữa.”

Chương 355. Suýt nữa tức điên

“Nhưng những kẻ này quá biến thái. Rõ ràng đều đã chết hết, nhưng vẫn còn tiếp tục chiến đấu, chém đến mức thuộc hạ của ta cũng hoài nghi nhân sinh.”

Con tà thú Ngũ Nhãn mặt tái mét nói xong thì sắc mặt của nó càng tái hơn.

Các tà thú Ngũ Nhãn còn lại nghe thấy vậy thì nhìn con tà thú Ngũ Nhãn này với ánh mắt thương hại.

Ngay cả tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim, biểu cảm của nó cũng trở nên cổ quái.

Một lúc sau.

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim nhìn con tà thú Ngũ Nhãn hơi mập bên phải.

“Hắc Bàn Tử, ngươi thì sao? Ngay cả việc tiêu diệt chủ lực của tông môn, tại sao các ngươi cũng thất bại? Đừng bảo với ta là các ngươi cũng gặp phải mấy tên đội đấu lạp!”

“Hoàng tử điện hạ, trong giai đoạn đầu chúng ta vẫn chiến đấu khá ổn. Nhưng khi tấn công Phong Vân Tông, thấy sắp thắng rồi, kết quả năm tên Kim Đan của Táng Nguyệt Tông lại đột nhiên xuất hiện. Bọn chúng biết kết hợp và đánh ra đại chiêu, nên vừa xuất hiện đã giết A Đại, sau đó lại giết A Nhị, A Tam… Chỉ có A Ngũ, vì sử dụng Huyết Độn Chi Pháp nên mới chạy trốn khỏi chiến trường được.” Hắc Bàn Tử nói.

“Thế A Ngũ đâu? Sao nó không đến họp? Ta đã nói, tất cả tà

thú Ngũ Nhãn đều phải tới họp!" Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim cau mày.

"Nó không đến được, vì nó đã chết rồi."

"Chết? Không phải ngươi nó nó trốn được sao?" Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim nghi ngờ.

"Đúng là A Ngũ đã chạy trốn khỏi chiến trường. Dù trọng thương nhưng nó vẫn liều mạng trốn khỏi vòng vây, lại sử dụng Huyết Độn Chi Pháp dẫn đến tổn thương nguyên khí nặng nề, thực lực chỉ có thể phát huy đến Trúc Cơ đỉnh phong."

"Kết quả là sau khi chạy trốn được năm ngàn cây số, nó bị trận pháp nhốt lại ở một khe núi, sau đó sấm sét đánh nó, thuật pháp tấn công nó, người đá công kích nó."

"Vất vả lắm mới trốn được khỏi trận pháp thì nó lại bị những tên đội đấu lạp đuổi giết suốt chặng đường, còn gặp phải bẫy rập, trận pháp, khí độc, thậm chí một bông hoa cũng có kịch độc. "

"Cuối cùng A Ngũ trúng kịch độc, bị một đám đội đấu lạp loạn đao chém chết trong ủy khuất và đè nén. Trước khi chết, nó truyền lại tất cả những chuyện này cho ta."

"Nó nói, đám đội đấu lạp này vô cùng nham hiểm, rất thích lừa bịp, quan trọng là mấy tên đội đấu lạp hơi tí là tự bạo, thật sự tức muốn chết."

Hắc Bàn Tử giải thích, khuôn mặt tràn ngập sự bất lực sâu sắc.

"Lại là mấy tên đội đấu lạp, còn có Táng Nguyệt Tông. Rõ ràng là ta đã sắp xếp một lượng tà thú lớn tấn công nước Táng Nguyệt, bọn họ chắc hẳn đã bị kiềm chế, sao có thể đi cứu viện được?

"Không đúng, Táng Nguyệt Tông cách Phong Vân Tông rất xa, sao bọn họ có thể tiến đến cứu viện?" Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim

thấy khó hiểu.

“Đây có thể là thủ đoạn không gian. Táng Nguyệt Tông chẳng những cứu Phong Vân Tông, mà còn cứu Chiến Linh Tông và Tam Kiếm Tông, bây giờ vẫn đi cứu viện khắp nơi.”

“Bọn chúng xuất hiện ở các quốc gia khác nhau ngay tức thì, đây chắc chắn là thủ pháp không gian. Đáng tiếc là chúng ta còn chưa thăm dò ra thủ pháp không gian nằm ở chỗ nào.” Hắc Bàn Tử nói.

“Ngu xuẩn! Lâu như vậy mà ngay cả chút tình báo này cũng không điều tra ra được. Thật sự ngu chết đi được. Xem ra ta đành phải tự mình ra tay chỉ huy chiến dịch.” Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim ngạo nghễ nói.

“Ngài muốn ra tay? Nếu ngài chỉ huy chiến dịch, bằng mưu lược và huyết mạch hoàng tộc của ngài, chúng ta nhất định sẽ giành thắng lợi.” Hắc Bàn Tử vui vẻ nói.

Các tà thú xung quanh cũng nở nụ cười. Tất cả đều nhìn tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim với ánh mắt mong đợi.

Thân là hoàng tộc, tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim có thể tăng cường cho tà thú thông qua huyết mạch, còn có thể khống chế tất cả tà thú từ xa, có thể chỉ huy chiến đấu thấu đáo hơn.

Hơn nữa, với sự trợ giúp của Thủy Tinh Cầu, kể cả có thủ pháp không gian, kẻ địch chắc chắn sẽ bại.

Vì vậy, tất cả tà thú có mặt tại nơi này vui mừng, mong đợi tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim ra tay chỉ huy.

“Lấy Thủy Tinh Cầu của chiến dịch ra đây, xem ta tiêu diệt ba mươi sáu nước ở Nam Vực như thế nào.” Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim ngạo nghễ nói.

“Vâng!”

Hắc Bàn Tử vội vàng lấy ra một Thủy Tinh Cầu rất lớn. Rất nhanh, bên trên quả cầu xuất hiện hai loại sinh mệnh, một loại hình người của nhân loại, một loại hình thú của tà thú.

“Xem cho cẩn thận. Hôm nay ta sẽ cho các ngươi xem thế nào gọi là nghiền ép.”

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim tự tin nói, đột nhiên điều động Huyết Mạch Chi Lực, bắt đầu cường hóa tà thú ở ba mươi sáu nước, cộng thêm việc khống chế tất cả tà thú từ xa thông qua ý niệm.

Dựa vào sự khống chế và kiểm soát toàn cục tuyệt diệu, tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim mỉm cười, bắt đầu chỉ huy.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mười phút nhanh chóng trôi qua.

Mọi người đều chờ đợi tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim tàn sát khắp nơi, nhìn nhân loại và tà thú trên Thủy Tinh Cầu.

Nhưng vào lúc này.

Tà thú trên quả cầu đột nhiên biến mất một mảnh nhỏ. Đừng coi đó chỉ là một mảnh nhỏ, một mảnh nhỏ tà thú trên quả cầu tương đương với một trăm ngàn con tà thú, kết quả là cứ thế mất đi.

Điều này khiến đông đảo tà thú cau mày, không dám tin một phần chiến trường lại thất bại sớm như vậy.

“Đừng lo lắng, ta vừa mới chỉ huy, còn chưa quen tay, đợi ta thành thạo, chúng ta có thể nhanh chóng giành được thắng lợi.”

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim vội vàng giải thích, trên mặt vẫn

mỉm cười.

“Vâng. Với mưu lược và tăng cường của ngài, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng.” Hắc Bàn Tử vội vàng nịnh nọt.

Các tà thú xung quanh cũng a dua theo, đều cảm thấy hoàng tử của bọn chúng nhất định sẽ chiến thắng.

Tuy nhiên, bọn họ vừa mới nịnh bợ xong, tà thú trên Thủy Tinh Cầu lại mất thêm một mảnh, lại thêm một chiến trường nữa thất bại.

“Chuyện…”

Đám tà thú không dám vỗ mông ngựa nữa, hết cách, suýt nữa vỗ vào vó ngựa.

Chương 356. Suýt nữa tức điên (2)

“Không sao, không sao, ta sắp thành thạo rồi, sẽ chiến thắng nhanh thôi.” Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim lại vội vàng giải thích.

Lại mười phút trôi qua.

Tà thú trên Thủy Tinh Cầu lại mất thêm một mảnh nữa, lần này là một mảnh lớn, tức là một chiến trường lớn đã thất bại.

“Chết tiệt, những kẻ đội đấu lạp này nhất định là một lũ điên. Lần này ta nhất định phải giết sạch bọn chúng!”

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim rống giận rồi tiếp tục chỉ huy. Nó điên cuồng vận chuyển Huyết Mạch Chi Lực để tăng cường cho tất cả tà thú.

Sau đó.

Tà thú trên Thủy Tinh Cầu lại mất hai mảnh liên tiếp, cả hai mảnh đều là mảnh lớn.

Hai mảnh tà thú này biến mất làm sắc mặt của tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim xanh mét. Nó lau mồ hôi trên trán và hít một hơi thật sâu.

“Đây là thất bại cuối cùng. Ta sẽ sử dụng bí pháp của hoàng tộc. Lần này, ta sẽ giành chiến thắng!”

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim chợt nhổ ra một ngụm máu tươi, ngay lập tức vận hành đại chiêu của hoàng tộc.

Chẳng mấy chốc, tất cả tà thú đều cảm thấy sức mạnh tăng lên, hơn nữa còn tăng cường một cách điên cuồng.

Cảm nhận được sự cường hóa đáng sợ này, Hắc Bàn Tử vội vàng nịnh nọt.

“Hoàng tử điện hạ quá mạnh mẽ. Lần cường hóa này khiến ta cảm thấy sức mạnh tăng lên rõ rệt. Có lần cường hóa này, chúng ta nhất định sẽ thắng!”

“Đúng, đúng, đúng, ta cảm thấy lực lượng dùng mãi không hết. Loại cảm giác này quá mạnh!”

Cảm nhận được sự cường hóa đáng sợ, đám tà thú trở nên kích động. Chúng cảm thấy nếu được tăng cường như vậy, chúng nhất định có thể thay đổi cục diện chiến trường.

Kết quả là chỉ trong chưa đầy ba phút.

Lại có tà thú biến mất bên trên Thủy Tinh Cầu, toàn bộ tà thú ở nước Đại Yến đã biến mất, cứ thế, một quốc gia được giải cứu.

“Chết tiệt! Đám người đội đấu lạp này quá âm hiểm, còn mang nhiều linh phù để bố trí bẫy như vậy, lại còn chỉ tà thú chạm vào thì bẫy mới nổ. Tức chết ta!”

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim sắp tức điên lên. Nó trơ mắt nhìn con tà thú cuối cùng ở nước Đại Yến chết, điều này khiến nó tức giận đến mức đôi mắt tóe lửa.

Quan trọng là từ khi nó tiếp quản, cục diện chiến đấu chưa có dấu hiệu cải thiện, ngược lại, nó còn bị đánh bại nhiều lần liên tiếp, cho dù dùng bí pháp thì cũng không được.

“Chết tiệt, cục diện chiến đấu không được cải thiện, ngay cả thủ pháp không gian cũng không điều tra ra được, tức chết ta.”

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim tức giận đến phát điên. Nó cảm thấy cho dù mình có cử tà thú đến chỗ nào cũng có thể gặp phải người đội đấu lạp, đúng là giết không hết.

Quan trọng là tình hình càng ngày càng bất lợi, điều này khiến cho tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim vô cùng luống cuống.

Trong khi nó đang vừa vội vừa tức.

Mực đen từ trong góc dâng lên. Một bóng người đen thui như mực xuất hiện bên cạnh.

“Bái kiến hoàng tử điện hạ, ta mang tới tình báo mà ngài cần. Có liên quan đến Cổng Không Gian.”

Mặc Quỷ hóa thân từ mực lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Cổng Không Gian?” Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim nhìn Mặc Quỷ.

“Đúng vậy. Cổng Không Gian được thiết lập ở ngọn núi phía sau Táng Nguyệt Tông. Hiện tại ở đó đã tập trung hơn hai mươi tu sĩ kỳ Kim Đam và đang phản công khắp nơi.”

“Chỉ cần phá hủy Cổng Không Gian này, hoặc là giết chết hai mươi tu sĩ Kim Đan kỳ đó, thắng lợi sẽ thuộc về ngài.” Mặc Quỷ cung kính nói.

“Thì ra là vậy, ta sẽ ghi nhớ công lao của ngươi, đi đi.” Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim lạnh lùng nói.

“Vâng, thưa điện hạ.” Mặc Quỷ trốn vào lòng đất và biến mất.

Sau khi Mặc Quỷ rời đi, tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim nhìn vào Thủy Tinh Cầu.

Thấy số lượng tà thú trong Thủy Tinh Cầu vẫn còn rất nhiều, chỉ cần phía hủy Cổng Không Gian, đám Kim Đan của Nhân tộc

không để đi đến các nơi cứu viện nữa, tà thú vẫn có thể hủy diệt hơn phân nửa các quốc gia.

Nếu ngay cả hai mươi tu sĩ Kim Đan kỳ cũng bị giết sạch, tà thú bọn chúng có thể giành được chiến thắng tuyệt đối.

Nhưng muốn giết hai mươi tu sĩ Kim Đan thì cực kỳ khó, bọn chúng sẽ tổn thất rất nhiều cao thủ, trừ phi được hoàng tộc là nó đích thân dẫn đội, tăng phúc cho rất nhiều thuộc hạ thì mới có thể giành chiến thắng dễ dàng.

Cảm nhận lực lượng mạnh mẽ của chính mình, tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim nói.

“Hắc Bàn Tử, bây giờ chúng ta còn có thể điều động bao nhiêu tà thú Kim Đan kỳ?”

“Thưa điện hạ, tà thú của chúng ta đang tấn công các quốc gia lớn, phải để lại một cường giả để chỉ huy tà thú.”

“Vì thế, chúng ta có thể điều động nhiều nhất ba mươi tà thú Kim Đan kỳ.” Hắc Bàn Tử giải thích.

“Vậy là đủ rồi. Lần này ta sẽ đích thân dẫn đội đi Tàng Nguyệt Tông. Không chỉ phá hủy Cổng Không Gian, ta còn muốn giết sạch hai mươi tên tu sĩ Kim Đan kỳ!”

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim đứng dậy, tuyên bố đầy hung ác.

“Hoàng tử điện hạ, làm vậy có phải quá mạo hiểm hay không? Ngài có thân phận tôn quý, lỡ xảy ra chuyện gì, không ai có thể gánh nổi…” Hắc Bàn Tử lo lắng, muốn ngăn cản.

“Đừng lo lắng. Bằng thực lực Kim Đan đỉnh phong của ta, cộng thêm có mang theo bí bảo trên người, không ai ở cái nơi nhỏ bé này có thể gây thương tích cho ta. Được rồi, phát lệnh điều động đi, nhanh lên một chút.”

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim cương quyết ra lệnh, điều rất nhiều tà thú Ngũ Nhãn Kim Đan kỳ cùng nó lập tức bay tới Táng Nguyệt Tông.

Chỉ là.

Chúng nó bay lên, trên đường bay ngang qua một ngọn núi nhỏ, một người đội đấu lạp đang lẳng lặng đứng trên núi.

Chương 357. Tương lai tuyệt vọng

Người đội đấu lạp này vốn đang đứng, đột nhiên nâng tay phải lên, giơ ngón giữa với không trung, còn tháo đấu lạp xuống, làm biểu cảm khinh thường.

“Tìm chết!”

Nhìn thấy dáng vẻ khinh thường này.

Dù cho tà chủ không hiểu giơ ngón giữa có ý nghĩa gì thì cũng có thể đại khái đoán ra được. Một con tà thú Kim Đan có tính tình nóng nảy liền chụp một chưởng xuống dưới.

Ầm ầm ầm!

Sức mạnh đáng sợ buông xuống, người đội đấu lạp và ngọn đồi này trực tiếp biến mất, bị đánh tan trong một đòn.

“Đúng là tự tìm đường chết.”

Tà thú Kim Đan nóng tính thấy cảnh tượng như vậy thì tự tin vuốt lông, sau đó tiếp tục bay đi.

Đám tà thú Kim Đan còn lại không nói gì. Chúng nó đều cảm thấy người đội đấu lạp đang tự tìm đường chết.

Nhưng.

Sau khi bay được một đoạn, chúng nó lại nhìn thấy một người đội đấu lạp, kẻ này cũng giơ ngón giữa với chúng nó kẻ trước đó.

“Chết!”

Lại là một chưởng chụp xuống, người đội đấu lạp đã chết, nhưng bọn chúng đều cảm thấy rất khó hiểu, không biết vì sao người đội đấu lạp lại muốn chết.

Trên quãng hành trình tiếp theo, người đội đấu lạp giơ ngón tay giữa với chúng nó liên tiếp xuất hiện, khiến cho chúng nó nổi trận lôi đình, ra tay tiêu diệt.

“Không thích hợp, Hắc Cửu đừng ra tay nữa, bọn họ đang tiêu hao pháp lực của chúng ta.”

“Mục tiêu của chúng ta là Táng Nguyệt Tông, nơi đó có không ít kẻ địch là Kim Đan kỳ, nếu pháp lực không đủ thì chúng ta sẽ rất nguy hiểm.” Hắc Bàn Tử đột nhiên nói.

“Thì ra là thế này! Người đội đấu lạp đáng chết, vậy mà lại dùng thủ đoạn đê tiện như vậy.”

Hắc Cửu tính tình nóng nảy rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, không dám tùy ý ra tay nữa.

Đám tà thú Kim Đan còn lại cũng bừng tỉnh, ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Cuộc chiến của Kim Đan kỳ vô cùng hiểm ác, chỉ cần chênh nhau một chút pháp lực, khoảng cách đó rất có thể là khoảng cách giữa sống và chết.

Cho nên chúng nó không dám tùy ý tiêu hao pháp lực, thậm chí cố ý giảm bớt tốc độ phi hành, nỗ lực khôi phục pháp lực.

Táng Nguyệt Tông, sơn động sau núi.

Thông qua các Huyết Phân Thân, Lý Hiên chứng kiến tất cả. Khi thăm dò ba mươi kẻ địch mạnh mẽ đó, hàng lông mày của hắn

càng nhíu càng chặt.

“Ba mươi kẻ địch Kim Đan kỳ không dễ chọc. Ta vốn định tiêu hao pháp lực của chúng nó, đáng tiếc là thất bại.”

Lý Hiên nhìn Kim Đan của Nhân tộc thương tích chồng chất trong sơn động, nghĩ đến việc lát nữa bọn họ còn phải đi cứu trợ các khu vực khác, Lý Hiên tự hỏi nên làm gì lúc này.

Ba mươi kẻ địch ở trạng thái tốt nhất, số lượng nhiều như thế, Kim Đan kỳ của Nhân tộc hoàn toàn không thể cản được.

“Trở về đọc Vận Mệnh Chi Thư xem sao, không biết có tin tức liên quan không.”

Lý Hiên thầm lẩm bẩm, linh hồn trở về bản thể.

…

Trong một ngọn núi lớn nào đó.

Lý Hiên trở lại căn cứ bí mật, lấy Vận Mệnh Chi Thư trong túi trữ vật ra, bắt đầu xem xét tin tức liên quan.

‘Tai hoạ tà thú là làn sóng tai nạn thứ ba của Nhân tộc, tai hoạ khiến cho hai mươi quốc gia ở Nam Vực diệt vong, mười sáu quốc gia còn lại cũng thương tích đầy mình, chiến lực không còn một phần mười. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao mười sáu quốc gia ở Nam Vực lại diệt vong khi tai họa lần thứ tư diễn ra.’

‘Sau đợt tai hoạ này, các Thiên Mệnh Chi Tử trẻ tuổi nhìn non sông đứt gãy, nhìn thi thể của những đứa trẻ đã chết, nhìn quê nhà tiêu điều, bọn họ nhận kích thích nặng nề.’

‘Sau tai hoạ, bọn họ điên cuồng tu hành, nỗ lực trưởng thành trong tuyệt vọng, nỗ lực cứu vớt vận mệnh diệt vong của Nhân tộc trong vô vọng.’

Lý Hiên đọc Vận Mệnh Chi Thư, những chữ viết trong cuốn sách đột nhiên xuất hiện khiến tâm tình của hắn trở nên trầm trọng.

Bởi vì sau thú triều thứ ba còn có đợt tai họa thứ tư. Dựa theo logic này, việc ba mươi sáu quốc gia ở Nam Vực diệt vong là điều đã định.

"Đây là tương lai nguyên bản sao? Thiên Mệnh Chi Tử thật sự có thể cứu vớt thế giới này sao?"

Lý Hiên cảm thấy, với tốc độ trưởng thành của Thiên Mệnh Chi Tử, kể cả có cứu vớt được thế giới này thì bọn họ vẫn sẽ để lại rất nhiều tiếc nuối, sẽ để lại quá nhiều ký ức đau đớn không thể quên được.

Theo tương lai chính xác, là quê hương khởi nguyên của Thiên Mệnh Chi Tử, ba mươi sáu nước bị diệt vong tất nhiên mang đến đả kích nghiêm trọng cho Thiên Mệnh Chi Tử.

Điều này tương đương với việc để lại vết sẹo đau đớn trong trái tim bọn họ.

Trong tương lai, khi nghĩ đến thời khắc tuyệt vọng nhìn quê nhà bị huỷ diệt, bọn họ nhất định sẽ vô cùng đau khổ.

"Ba mươi sáu quốc gia không thể diệt vong, hãy để ta xoa dịu vết sẹo ấy."

Lý Hiên thở dài một hơi, nhìn vào lòng bàn tay phải, Văn Tự Thần Bí ở nơi đó đang sáng lên.

…

Táng Nguyệt Tông, sơn động sau núi.

Tông chủ Táng Nguyệt Tông đang ngồi khôi phục linh lực

trong sơn động, lúc này ngọc phù liên lạc sáng lên, hắn cầm lên và tiếp nhận tin tức, sắc mặt của hắn tức khắc biến đổi.

“Làm sao vậy?” Trưởng lão hình phạt nghi hoặc hỏi.

“Xảy ra chuyện lớn rồi, đệ tử tra xét ở biên cảnh phát hiện tà thú Kim Đan kỳ, số lượng khoảng ba mươi con, đi đầu là tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim!” Tông chủ Táng Nguyệt Tông vội vàng nói.

“Cái gì? Ba mươi con Kim Đan? Còn có cả tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim? Chúng ta gặp phiền phức lớn rồi!”

Sắc mặt của đông đảo các Kim Đan kỳ thay đổi, tất cả đều bắt đầu hoảng sợ.

Tà thú Kim Đan kỳ vốn đã da dày thịt béo, thực lực mạnh mẽ, rất không dễ chọc.

Chương 358. Tương lai tuyệt vọng (2)

Lúc này lại xuất hiện thêm một con tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim, chuyện này tuyệt đối là dậu đổ bìm leo, càng khó đối phó.

Kẻ địch đến quá đông, cho dù toàn bộ Kim Đan của Nhân tộc có mặt ở nơi này ra tay thì cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể tử trận trong tuyệt vọng.

Nghĩ đến việc bọn họ nỗ lực lâu như vậy mà vẫn không thể trốn được vận mệnh diệt vong, sắc mặt của bọn họ bi thống tới cực điểm.

“Đừng lo lắng, các ngươi không cần phải xen vào chuyện nay. Các ngươi tiếp tục đi cứu viện đi, địa điểm cứu viện tiếp theo là Khuynh Thành Tông.”

Huyết Phân Thân số hiệu 50 mở miệng, đôi mắt không chút tình cảm, nó nói.

“Chúng ta thật sự không cần để ý sao? Đó là ba mươi kẻ địch Kim Đan kỳ, càng đáng sợ hơn là có một con tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim.”

“Ngay cả khi toàn bộ hai mươi Kim Đan kỳ chúng ta tử trận thì cũng không ngăn được đám địch này. Chúng nó quá mạnh.”

Lão bà bà của Tam Kiếm Tông lo lắng nói.

“Đúng vậy, tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim là hoàng tộc, có thể tăng phúc rất nhiều cho bản thân và các tà thú khác, thực lực cực kỳ đáng sợ, có thể nói là vô cùng nguy hiểm.” Người của Hãn Hải

Tông nói.

“Đừng lo lắng, đã có người đi giải quyết. Các tà thú bình thường còn lại giao cho các ngươi.” Huyết Phân Thân số hiệu 50 trầm giọng nói.

“Chuyện này....”

Mọi người nghe thấy lời này thì kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc, nhìn Huyết Phân Thân số hiệu 50 với ánh mắt khó tin.

“Các ngươi đến cứu giúp Khuynh Thành Tông, tình hình chiến đấu bên đó khẩn cấp, phải mau chóng cứu viện.” Huyết Phân Thân số hiệu 50 thúc giục.

“Được! Chúng ta xuất phát luôn đây.”

Các cao thủ Kim Đan kỳ khẽ nghiến răng, nhanh chóng đi vào Cổng Không Gian, đến Khuynh Thành Tông.

Nhìn thấy mọi người rời đi, Huyết Phân Thân số hiệu 50 thở dài.

“Lúc trước bản thể đã đoán rằng trong tương lai sẽ tiêu hao thật nhiều, hiện tại hắn lại muốn cưỡng chế khởi động Văn Tự Thần Bí, việc này tất nhiên gây ra phản phệ nghiêm trọng.”

“Chỉ sợ sau lần này, bản thể sẽ phải tĩnh dưỡng trong thời gian rất dài, nhưng bản thể đã quyết định, không ai có thể thay đổi.”

Huyết Phân Thân thầm nhủ, hy vọng thương tổn của bản thể có thể nhẹ hơn chút.

Bên kia.

Trong căn cứ bí mật.

Lý Hiên lựa chọn một Huyết Phân Thân ở nước Táng Nguyệt,

linh hồn chậm rãi giáng xuống.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi, từ sơn động biến thành rừng rậm xanh um tươi tốt.

Lý Hiên nhanh chóng xác định vị trí của mình. Hắn đang đứng trên sườn của một ngọn đồi, phía trước là rừng rậm, phía sau là một thôn nhỏ lượn lờ khói bếp.

Cách đó không xa, một tên ngốc to con đang hung hăng đánh lợn rừng, dùng sức mạnh đánh choáng lợn rừng.

“Không tồi.”

Nhìn tên ngốc to con không có chút tu vi nào, thế nhưng có thể khống chế một con lợn rừng to béo chỉ bằng sức mạnh, điểm này vẫn đáng được tán dương.

“Ha ha ha, Thiết Trụ ta không có bản lĩnh khác ngoài sức lực. Tiểu lão đệ, ngươi có đi săn thú với ta không? Ta bảo đảm ngươi bữa nào cũng được ăn thịt.”

Tên ngốc to con Thiết Trụ vuốt đầu, kiêu ngạo nói, cảm thấy chính mình rất lợi hại.

“Không cần.”

Lý Hiên lắc đầu, Góc Nhìn Thượng Đế lướt qua khu vực bán kính một trăm cây số quanh đó, đồng thời cũng khóa vị trí các tà thú Kim Đan kỳ thông qua Huyết Phân Thân.

“Tiểu lão đệ, ngươi ở thôn nào? Sao ta chưa từng nhìn thấy ngươi?” Thiết Trụ đi tới.

“Ta từ trong thành đến.” Lý Hiên bình tĩnh đáp lời rồi lẳng lặng chờ đợi kẻ địch đến.

Vì đã sử dụng Văn Tự Thần Bí hai lần nên hắn đã rất thuần

thục. Lần này, hắn tin tưởng tuyệt đối bản thân có thể khống chế công kích ở một điểm và tiêu diệt kẻ địch bằng sức sát thương đáng sợ hơn nữa.

“Từ trong thành đến à, chẳng trách trông da thịt ngươi mềm như vậy. Ta rất hâm mộ người trong thành các ngươi. Thôi, ta đi đây.”

“Đúng rồi, nơi này gần đây hay xuất hiện lợn rừng, ngươi cẩn thận một chút. Nếu gặp nguy hiểm thì kêu to lên, nhà ta ở ngay cửa thôn, có thể nghe thấy.”

Thiết Trụ nói xong thì cầm một chút cỏ dại tương đối dẻo dai lên, bắt đầu buộc chặt lợn rừng, chuẩn bị mang về nhà.

“Ừ.”

Lý Hiên gật đầu, thế giới này cũng có người xấu, nhưng cũng có rất nhiều người thật thà, chất phác. Lòng tốt của bọn họ đến từ tận đáy lòng, thông qua cảm xúc, Lý Hiên cảm nhận được một cách sâu sắc.

Nếu không có yêu ma quỷ dị nguy hiểm, thế giới này vốn có thể hạnh phúc hơn thế.

Đáng tiếc là thế giới này càng ngày càng nguy hiểm, tai nạn sẽ càng đáng sợ hơn trong tương lai. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, những con người thật thà và chất phác này sẽ bị chôn vùi.

Trừ phi có người có thể xoay chuyển càn khôn, cứng rắn đảo ngược lại vận mệnh diệt vong.

Lý Hiên không có bản lĩnh lớn đến vậy. Hắn chỉ có thể làm hết sức mình, cứu được nhiều người nhất có thể.

...

Lam Phong Cốc.

Làn sóng tà thú dày đặc điên cuồng tiến lên, tru lên những tiếng gào khát máu, bọn chúng định vượt qua cửa sơn cốc, tiến vào thế giới của nhân loại.

Nhưng dù có dùng cách gì tà thú triều cũng không qua được, bởi vì một bóng dáng duyên dáng yêu kiều đang chắn trước cửa sơn cốc.

Đồng thời, ba thanh phi kiếm đỏ như lửa nhanh chóng lóe sáng, tiêu diệt tà thú xông tới.

Ba thanh phi kiếm đỏ như lửa này bay vụt qua như sao băng bay trên bầu trời, đâm xuyên qua đầu của những con tà thú với tốc độ nhanh chóng, khiến thi thể của tà thú chồng chất thành núi.

Chương 359. Tần Nguyệt chiến đấu một mình

Bóng dáng mềm mại này không phải ai khác, chính là Tần Nguyệt duyên dáng yêu kiều. Lúc này nàng đang chiến đấu một mình, không có người giúp đỡ, càng không có bạn đồng hành.

Chỉ có một mình nàng đứng trong thú triều mênh mông, ngăn cản tà thú ngợp trời đến từ khắp nơi, không cho một con tà thú nào tiến vào nước Đại Hạ.

Máu tươi nhuộm đỏ quần áo trắng như tuyết của nàng, ngay cả mái tóc dài đen mượt cũng dính đầy máu của tà thú.

Nhưng nàng vẫn không lui về phía sau, vẫn nỗ lực điều động linh lực, tiêu diệt tà thú.

Gào gào gào!

Đám tà thú gào lên dữ dội, với số lượng khổng lồ, tà thú điên cuồng tiến lên, định giết chết Tần Nguyệt.

Nhưng, những con tà thú đó vừa tiến đến khu vực mười thước gần Tần Nguyệt, chưa kịp làm gì thì đã bị Hư Vô Hỏa Diễm thiêu chết, hóa thành tro bụi.

Chỉ là.

Thời gian trôi qua.

Tần Nguyệt cảm thấy số lượng tà thú càng ngày càng nhiều. Đám tà thú phía sau mạn hơn gấp mười lần, ngay cả tà thú Trúc Cơ kỳ cũng bắt đầu xuất hiện.

Tuy Tần Nguyệt có huyết mạch Phượng Hoàng, là Thiên Mệnh Chi Tử, nhưng đối mặt với đông đảo tà thú đáng sợ như vậy, nàng vẫn rơi vào cảnh nguy hiểm cực độ, có thể bỏ mạng bất kỳ lúc nào.

Nhưng Tần Nguyệt không hề chạy trốn, nàng tiếp tục ra sức chém giết, tuyệt đối không để bất cứ con tà thú nào tiến vào nước Đại Hạ, bởi vì nơi đó có sư tôn quan trọng nhất của nàng.

Nàng tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào hay sinh vật nào làm tổn thương sư tôn của mình.

“Tần Nguyệt, ngươi trở về cùng ta đi. Ba mươi sáu nước Nam Vực nhất định phải diệt vong, sau đó nước Đại Hạ sẽ rơi vào hạo kiếp. Nơi này quá nguy hiểm, ngươi không thể bảo vệ được nơi này.”

Bóng dáng của hư ảo của đạo cô chậm rãi xuất hiện, giống như hình ảnh đung đưa trên không trung.

“Nhất định diệt vong? Thật vậy sao?” Tần Nguyệt vội vàng hỏi. Nàng thực lo lắng cho sư tôn ở nước Đại Hạ quốc.

“Đúng vậy, trên Sinh Mệnh Chi Thư có viết, vào đợt thiên tai thứ tư, Nam Vực sẽ trở thành luyện ngục giữa nhân gian.”

“Bây giờ tuy mới là đợt thiên tai thứ ba, nhưng sẽ có ít nhất một nửa các quốc gia của Nhân loại bị hủy diệt. Trở về đi, kiên trì của ngươi không có bất cứ ý nghĩa gì.” Hư ảnh của đạo cô nói.

“Nước Đại Hạ thì sao? Nước Đại Hạ cũng sẽ diệt vong sao? Trưởng lão Tần Bất Hối, ngài mạnh mẽ như vậy mà cũng không thể cứu nơi này sao?” Tần Nguyệt nôn nóng hỏi.

“Chúng ta đang chiến đấu ở Ngoại Vực, đây chỉ là hình chiếu hư ảo, nhiều nhất là đưa ngươi trở về. Chúng ta căn bản không có sức tiến hành cứu viện, chiến trường ở Ngoại Vực tàn khốc hơn

nhiều.”

“Còn tương lai của nước Đại Hạ, tuy nó còn tồn tại, nhưng tương lai nhất định phải diệt vong, ngươi luôn muốn bảo vệ nước Đại Hạ, vì cái gì?” Đạo cô Tần Bất Hối hỏi.

“Sư tôn của ta ở nước Đại Hạ. Ta không thể trơ nhìn sư tôn xảy ra chuyện!” Tần Nguyệt trịnh trọng nói.

“Ngươi rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như này có phải vì sư tôn của ngươi không? Ngươi cãi lại mệnh lệnh của Tông chủ, chạy đến nơi này giết tà thú, cũng là vì sư tôn của ngươi, phải không?” Tần Bất Hối cau mày hỏi.

“Sư tôn là người quan trọng nhất của ta. Ta cần phải bảo vệ hắn.” Tần Nguyệt kiên định nói.

“Ta đã nói với ngươi như thế nào! Làm Thiên Mệnh Chi Tử, ngươi phải cứu vớt toàn bộ thế giới, không thể vì sư tôn của ngươi mà từ bỏ việc cứu vớt càng nhiều người.”

“Ngươi biết không? Địa điểm làm nhiệm vụ ban đầu của ngươi là thành Hắc Thủy, nơi đó đang bị hải thú xâm chiếm. Ở đó có càng nhiều tu sĩ thiên tài cần được bảo vệ.”

“Ngọn lửa của ngươi có thể tạo nên tổn thương to lớn cho hải thú, nhưng vì sư tôn của mình, ngươi lại từ bỏ việc bảo vệ thành Hắc Thủy. Ngươi có biết việc này sẽ khiến cho rất nhiều người ở thành Hắc Thủy bị chôn vùi không?”

“Quan trọng là, trong tương lai, thành Hắc Thủy sẽ xuất hiện rất nhiều cường giả. Bọn họ sẽ trở thành thuộc hạ trung thành của ngươi, giúp ngươi trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Nhưng ngươi từ bỏ con đường này, lựa chọn bảo vệ sư tôn của ngươi. Ta nhớ rõ trước kia hắn chỉ là một võ giả bình thường.”

“Hắn còn phải ăn thiên tài địa bảo ta cho mới có thể có được linh căn, mới miễn cưỡng có thể tu tiên.”

“Thiên tài địa bảo này cũng đã đủ để ngươi trả hết ân tình mà ngươi thiếu hắn. Sao ngươi còn bảo vệ hắn như vậy? Vì hắn mà chôn vùi càng nhiều người, điều này có đáng giá không?”

Tần Bất Hối cau mày nói. Nàng cảm thấy Tần Nguyệt không biết cân nhắc lợi hại.

“Đáng giá, cho dù toàn bộ thế giới có bị chôn vùi, ta vẫn muốn bảo vệ sư tôn!” Tần Nguyệt kiên định nói.

“Ngươi điên thật rồi! Vì một kẻ yếu kém không thể trợ giúp mình mà từ bỏ nhiều trợ lực như vậy! Ngươi phải biết, ngươi là Thiên Mệnh Chi Tử, thành Hắc Thủy sẽ là thành trì trỗi dậy của ngươi!” Tần Bất Hối nhíu mày, nói.

“Sư tôn không yếu, hắn đã là tu sĩ kỳ Trúc Cơ kỳ, còn biết luyện đan chế phù, đặc biệt lợi hại.”

Tần nguyệt vừa giết quái vật, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nghiêm lại. Nàng rất ghét có người nói Lý Hiên không tốt.

“Hắn chỉ là kỳ Trúc Cơ mà thôi. Trước kia hắn mạnh hơn nhiều so với ngươi, nhưng bây giờ ngươi đã là Trúc Cơ trung kỳ, còn có huyết mạch tăng cường. Chiến lực của ngươi đạt tới tới Trúc Cơ đỉnh phong.”

“Hơn nữa huyết mạch của ngươi còn chưa thức tỉnh. Đến khi thức tỉnh, thực lực của ngươi sẽ tăng vọt, đến lúc đó chiến trường của ngươi sẽ càng rộng lớn hơn và sư tôn của ngươi hoàn toàn không thể giúp đỡ ngươi.”

Chương 360. Tần Nguyệt chiến đấu một mình (2)

“Ngược lại, các đệ tử tu tiên ở thành Hắc Thủy sẽ trở thành phụ tá đắc lực của ngươi, bọn họ sẽ cung cấp rất nhiều tài nguyên cho ngươi, phụ tá ngươi trưởng thành tốt hơn.”

“Nhưng ngươi từ bỏ tất cả những điều này, lấy lý do rời khỏi tông môn để cưỡng ép Tông chủ, cuối cùng tới nước Đại Hạ giết tà thú. Ngươi có biết, Tông chủ thất vọng với ngươi đến mức nào không?” Tần Bất Hối nhíu mày, nhắc lại lần nữa.

“Xin lỗi, nhưng nếu có cơ hội chọn lại một lần nữa, ta vẫn sẽ chọn đến nước Đại Hạ bảo vệ sư tôn.” Tần Nguyệt cắn răng nói.

“Gàn bướng hồ đồ, ngươi thật sự khiến người khác thất vọng tột đỉnh.” Tần Bất Hối vô cùng tức giận, một quyển sách xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Ngươi xem đi, trên Sinh Mệnh Chi Thư đã viết rõ, ba mươi sáu nước Nam Vực đã định là sẽ diệt vong, chỉ có Trung Châu may mắn có hy vọng tồn tại, không ai có thể thay đổi tất cả những điều này.”

“Cho dù tạm thời thay đổi được, tương lai cũng khó thoát khỏi vận mệnh diệt vong, ngươi hiện giờ chỉ đang làm chuyện vô ích, mười sáu quốc gia này rất nhanh sẽ diệt vong.”

Tần Bất Hối nói, tức giận nhìn Tần Nguyệt, rất không vừa ý với hành động tốn công vô ích của nàng.

“Không, vẫn còn hy vọng. Ngươi đã quên cột sáng thông thiên

đã xuất hiện hai lần trước sao? Nghe nói có người thần bí đang bảo vệ khu vực này." Tần Nguyệt phản bác.

"Đó là Văn Tự Thần Bí, chỉ có thể sử dụng ba lần. Tà thú đồng thời công kích ba mươi sáu nước, có hơn một trăm địa điểm chiến đấu, quang trụ nhiều nhất chỉ cứu được một địa điểm, những nơi còn lại chỉ có đường diệt vong mà thôi."

"Hơn nữa, Sinh Mệnh Chi Thư là một trong những Bát Đại Kỳ Thư, nó đã viết rằng Nam Vực sẽ diệt vong thì nơi đó chắc chắn sẽ diệt vong, cho dù là có quang trụ cũng không có tác dụng." Tần Bất Hối nói.

"Điều này..."

Tần Nguyệt im lặng, không biết nên nói gì.

Nàng chỉ có thể tiếp tục chiến đấu một mình, cố gắng ngăn cản tà thú, bóng dáng mềm mại gầy yếu đơn độc chém giết trong thú triều.

Tấn Bất Hối chứng kiến cảnh tượng này, đang chuẩn bị nói thêm điều gì.

Đột nhiên.

Đầu nàng mạnh mẽ ngước nhìn về phía chân trời, nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Chỉ thấy, trên bầu trời cách đó mấy vạn dặm.

Một cột sáng cao ngất trời xông thẳng lên không trung, cột sáng đó giống như trụ trời đánh tan mây trắng, đâm thủng bầu trời xanh, phá vỡ không trung cùng với đất và trời.

Khung cảnh hùng vĩ đó giống như là thần tích, tất cả những người quan sát cột sáng ấy đều chấn động khôn cùng, đến cả Tần

Bất Hối, đồng tử nàng cũng co lại.

Cùng với cột sáng thông thiên này.

Những tà thú bình thường lũ lượt điên cuồng kéo đến các quốc gia lớn đột nhiên dừng lại. Một giây sau, bọn chúng bắt đầu bỏ chạy, cụp đuôi trốn về sào huyệt.

Tần Nguyệt đang trong cuộc chiến gian khổ nhìn thấy thú triều tan rã, nàng ngơ ngác một lát, trong thời gian ngắn không kịp phản lại là đã xảy ra chuyện gì.

Đến khi nhìn thấy cột sáng thông thiên nọ, nàng cũng ngạc nhiên đến mức lấy tay che cái miệng nhỏ xinh lại.

“Sức mạnh thật khủng khiếp, ta có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng ẩn chứa bên trong cột sáng, e rằng Kim Đan kỳ cũng không chịu được sức mạnh này đâu, đúng không?” Tần Nguyệt kinh ngạc nói.

“Không chỉ Kim Đan kỳ, ngay cả Nguyên Anh kỳ cũng không chịu được. Đáng tiếc nó chẳng ảnh hưởng nhiều đến cục diện chiến đấu lúc này. Đợi đã, có gì đó không đúng.”

Tần Bất Hối nhìn thú triều chạy trốn bằng ánh mắt nghi vấn, thần thức của nàng quét qua khắp nơi, nhìn tà thú triều ở nhiều chiến trường đang chạy trốn, nàng cau mày.

“Kỳ lạ, tà thú đồng thời tấn công ba mươi sáu quốc gia, theo lý mà nói, cho dù cột sáng giết một hai Kim Đan kỳ thì cũng không thể nào ngăn chặn thú triều, sao tà thú lại đột ngột rút lui?”

Tần Bất Hối cảm thấy nghi vấn không thông, nàng lấy Thiên Mệnh Chi Thư ra và xem cẩn thận. Một giây sau, nàng choáng váng.

“Trưởng lão Tần Bất Hối, ngươi sao vậy?” Tần Nguyệt nghi

hoặc, hỏi.

“Đã vượt qua thiên kiếp lần thứ ba rồi, Nam Vực đã vượt qua được lần đại kiếp nạn này rồi, có người lại cưỡng ép xoay chuyển tương lai! Mấu chốt là ba mươi sáu quốc gia gần như không có tổn thất.”

Tần Bất Hối kinh ngạc nhìn Thiên Mệnh Chi Thư, không dám tin Nam Vực thật sự đã được cứu, hơn nữa tổn thất nhỏ đến mức gần như không đáng kể.

“Tốt quá rồi, sư tôn cuối cùng cũng an toàn rồi, ta phải nhanh chóng đi thăm sư tôn.”

Tần Nguyệt vội càng xông về hướng Thanh Liên tông của nước Đại Quốc, đôi chân nhỏ giẫm lên phi kiếm, bay đi cực nhanh.

Chỉ để lại Tần Bất Hối ngây người đứng đó, nghĩ mãi cũng không ra chuyện người nào có được bản lĩnh lớn đến vậy, lại làm được đến mức độ này.

Bởi vì, ngay cả khi nàng trực tiếp giáng lâm, cho dù là có thắng trận cũng sẽ tổn thương rất lớn, thương vong không thể nhỏ đến mức độ này được.

“Nam Vực đúng là có phúc, vậy mà lại che dấu một người phi phàm như vậy, trái lại ta muốn được gặp mặt một lần.”

Tần Bất Hối nói xong, hình chiếu hư ảo biến mất không còn dấu vết.

…

Ở một nơi khác.

Đại danh chỉ huy của tà thú.

Trên vách tường, một bức tượng đột nhiên vỡ vụn. Một lát

sau, tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim bước ra từ bên trong bức tượng, bước chân run rẩy đi đến bảo tọa, tức giận hét lên

Chương 361. Dựa vào sức của chính mình nghịch chuyển tương lai

“Mặc Quỷ, ngươi cút ra đây cho ta, không phải ngươi nói là người phóng thích Văn Tự Thần Bí đã chết từ lâu rồi sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Mà còn tìm được vị trí của ta một cách cực kỳ chính xác?”

“Con mẹ nhà ngươi, cút ra đây cho ta. Trước đó ngươi đã thề lên thề xuống, còn bảo đảm bằng khế ước quy tắc, nhưng tại sao người thần bí vẫn tồn tại? Đáng chết, ta bị ngươi lừa thảm.”

“Hai mươi chín thuộc hạ toàn bộ đều tử chiến, nếu như không phải ta có bí bảo, ngay cả ta cũng đã bị chôn vùi rồi. Ngươi cút ra đây cho ta!”

Tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim điên cuồng gào thét, nó gào thét với đôi mắt đỏ như máu, giống như một con dã thú điên cuồng trong bất lực.

Trong bóng tối.

Mặc Quỷ trốn trong góc thầm cười nhạo, ngấm ngầm nói.

“Tà thú quả nhiên giống như trong lời đồn, đều là một đám ngu dốt không có não, ngay cả lời của Là Linh bọn ta cũng tin.”

“Lần này, thông qua các ngươi, sử dụng nốt lần cuối của Văn Tự Thần Bí, nguy hiểm lớn nhất của khu vực này đã biến mất, cuối cùng cũng phải phẳng con đường cho Quân Hí Mệnh.”

Mặc Quỷ thầm trốn vào mặt đất, biến mất hoàn toàn không còn tăm tích.

Hẻm núi Hắc Phong.

Trước kia tà thú xuất hiện ở hẻm núi này nhiều như biển, sau này bị Kim Đan Kỳ của Táng Nguyệt tông càn quét một trận, tất cả tà thú đều đã chết.

Toàn bộ nơi này chỉ còn lại cảnh đổ nát tan hoang, cùng với thi thể tà thú ngút ngàn.

Lúc này.

Một nam tử có gương mặt kiên nghị với mái tóc bù xù và râu ria xồm xoàm, cõng một cỗ quan tài trên lưng, hắn chậm chạm lê những bước chân loạng choạng tiến về phía trước.

Hắn đi lại trong đống thi thể, tiến về phía trước với đôi mắt vô thần, đôi môi khô khốc cùng diện mạo nhợt nhạt, khiến hắn có vẻ vô cùng tang thương.

Không xa phía sau hắn.

Một thụ đồng ăn mặc như hạ nhân đi theo phía sau, ấn đường quỷ dị của thụ đồng thỉnh thoảng đóng mở, tỏa ra huyết quang.

“Quân Hí Mệnh thiếu gia, chúng ta giết chết đám thường dân đó, hiến tế thi thể của bọn họ, thế không phải tốt hơn sao?”

“Sao phải ngàn dặm xa xôi đến nơi rách nát này tìm kiếm thi thể, trong lòng ngươi vẫn giữ chút nhân từ đáng thương hại đó sao?” Thụ đồng cười lạnh, nói.

Quân Hí Mệnh gương mặt tang thương không nói gì, chỉ bước từng bước từng bước về phía hẻm núi, đi về phía trung tâm dày đặc thi thể của tà thú.

“Lòng tốt lố bịch. Khi ngươi cô đơn nhất không có ai giúp đỡ ngươi, khi thê tử của người bị người đội đấu lạp sát hại, không ai giúp ngươi.”

“Ngươi chỉ có thể trơ mắt nhìn thê tử của mình chết đi trong đau đớn thống khổ. Nếu như không phải ra đã dặn ngươi chuẩn bị trước một chiếc quan tài đặc biệt có thể bảo tồn thi thể lâu dài, ngay cả thi thể của thê tử mình ngươi cũng không bảo vệ được.” Thụ đồng tiếp tục nói, đi theo đằng sau, cười lạnh.

“Im mồm, ngươi không có tư cách nhắc đến nàng!”

Quân Hí Mệnh quay đầu lại, đôi mắt lạnh băng nhìn thụ đồng một cái, nhìn đến mức thụ đồng lùi về phía sau mấy bước mới dừng lại.

“Ha ha ha, ngài là đại nhân, ngài là thiếu gia, ta không nói nữa được chưa.” Sâu trong ánh mắt thụ đồng hiện lên nét kiêng dè, sau cùng chỉ có thể đùa cợt.

Ánh mắt lạnh như băng của Quân Hí Mệnh quan sát thụ đồng trong chốc lát rồi mới tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng đến trung tâm của tà thú, hai tay đập mạnh xuống mặt đất.

Hiến tế!

Vù!

Một trận pháp hình tròn khổng lồ màu máu xuất hiện trên mặt đất, lấy Quân Hí Mệnh làm trung tâm, đột ngột lan ra bốn phương tám hướng, bao phủ tất cả thi thể của tà thú ở hẻm núi Hắc Phong.

Giây tiếp theo.

Sức mạnh rợn người quỷ dị đến cùng cực, khiến lòng người run rẩy lay động. Lực lượng màu đen khiến lòng người hãi hùng

đó bắt đầu quay cuồng bên trong trận pháp.

Sau khi luồng sức mạnh này xuất hiện, tất cả thi thể đều biến mất, đã bị hiến tế một cách triệt để.

Cho đến lúc trận pháp tan đi.

Một chữ nhỏ thần bí ngưng tụ thành ở ấn đường Quân Hí Mệnh tỏa ra khí tức huyết tinh rợn người. Người bình thường nhìn thôi cũng cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

“Chúc mừng thực lực của Quân thiếu gia tăng mạnh.” Thụ đồng vội vã nói, càng thêm kiêng sợ Quân Hí Mệnh, đồng thời cũng ngưỡng mộ loại thiên phú hiến tế hiếm có này.

Có điều.

Quân Hí Mệnh không có phản ứng gì với thụ đồng, mà tiếp tục bước từng bước về phía trước, hắn đi đến khu vực tập trung thi thể của tà thú tiếp theo trong ánh chiều tà như màu máu.

Một nơi khác.

Trên một ngọn núi nhỏ nào đó.

Lý Hiên nhìn cột sáng dần tan biến, hắn buông tay phải xuống, thở dài có phần nuối tiếc.

“Cuối cùng vẫn có một con trốn thoát, loại thủ đoạn ve sầu thoát xác thần bí này, e là thủ đoạn của đại năng giả.”

Nói xong, Lý Hiên xoay người bước từng bước về phía xa, chỉ để lại một hố sâu khổng lồ ở nơi đó, cách đó không xa còn có một gã ngốc.

Chương 362. Dựa vào sức của chính mình nghịch chuyển tương lai (2)

Tên khờ đang trói lợn rừng bất động, ngây ngốc nhìn hố sâu đang tỏa ra khói đen, cả người hắn bị dọa sợ đến mức cứng đơ như là hóa đá.

Mà con lợn rừng hắn trói cũng tỉnh rồi, lúc này cũng há cái mõm heo của mình ra, mắt heo trợn tròn, rõ ràng cũng bị dọa sợ.

Mãi lâu sau.

Tên khờ đó mới tỉnh táo trở lại, vội vã quỳ xuống dập đầu, đồng thời lau mồ hôi lạnh, nói thầm.

“Ôi mẹ ơi, vừa rồi ta còn bảo hắn theo ta đi săn, còn nói bữa nào cũng có thịt để ăn, còn cảm thấy sức mạnh của ta lớn. Kết quả không ngờ rằng, người ta là tiên nhân, thoáng cái đã đâm thủng một lỗ trên bầu trời, dọa chết ta rồi.”

Tên ngốc bị dọa đến nửa ngày mới có thể đứng dậy, ôm con lợn rừng quỳ trên đất hồi lâu.

‘Tinh! Hệ thống thăng cấp thành công, mở ra chức năng cảm ngộ công đức, ngài có thể mất dần công đức, cảm ngộ các loại năng lực.’

‘Tinh! Ngài đã cứu giúp ba mươi sáu quốc gia Nam Vực, thu được công đức ngập trời, nhận được sự chiếu cố của trời cao, sự an toàn của ngài và người nhà được tăng lên đáng kể.’

‘Tinh! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài đang đến thăm ngài, vì tâm trạng quá kích động nên huyết mạnh của nàng đã được kích hoạt một chút, thực lực đột quá đến Trúc Cơ hậu kỳ. Ngài nhận được phần thưởng thiên phú cực kỳ đặc biệt, cực kỳ hiếm thấy, cực kỳ trân quý: Huyết Mạch Đề Thủ!’

'Huyết Mạch Đề Thủ: Có thể rút lấy huyết mạch ẩn chứa bên trong huyết dịch, do năng lực mạnh dị thường, mỗi mười năm chỉ có thể sử dụng một lần, có thể dùng quả siêu tiến hóa để tăng cấp.'

Thanh Liên Tông.

Tiểu viện khu ngự thú.

Lý Hiên ngồi trong tầng hầm, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt như bị bệnh, nhiều lần tính toán tương lai, lại cưỡng chế phát động Văn Tự Thần Bí, tổn thương vô cùng lớn với hắn.

May mắn có nhiều thiên phú đặc thù, cùng với thể chất mạnh mẽ, hắn rất có lòng tin đối với việc hồi phục của bản thân.

Dù sao một giọt máu của hắn cũng có hiệu quả trị liệu, bị thương nặng hơn nữa cũng có thể hồi phục được.

Với lòng tự tin mãnh liệt, Lý Hiên nhìn phần thưởng của hệ thống, nhìn về hướng Huyết Mạch Đề Thủ.

"Huyết Mạch Đề Thủ rất được, đáng tiếc mỗi mười năm chỉ được dùng một lần, may mà có thể thăng cấp."

Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể tăng cấp thì khả năng rút ngắn thời gian là có, nói không chừng còn có thể dùng hàng tháng.

Với sự mong đợi đó, Lý Hiên lấy ra một chiếc bình bạch ngọc đặc thù từ trong túi Càn Khôn ra.

Trên bình bạch ngọc vẽ lượng lớn phù văn trận pháp, những phù văn này giữ gìn bình ngọc hoàn hảo không chút hư tổn.

Lý Hiên phá giải trận pháp, sau khi mở nắp bình bạch ngọc, huyết dịch màu đỏ ở trong bình bạch ngọc lập tức dập dờn, ngọn lửa màu đỏ bắt đầu bốc lên.

Đây là huyết dịch của Tần Nguyệt, là Tần Nguyệt nhờ Băng Huyên Nhi đem về cách đây ba tháng, để Lý Hiên dùng bảo mệnh.

Trong huyết dịch ẩn chứa sức sống mãnh liệt, có tác dụng rất lớn trong việc hồi phục vết thương, cũng là vật bảo đảm Tần Nguyệt cho Lý Hiên.

Sau khi có được huyết dịch, Lý Hiên vẫn luôn giữ gìn cẩn thận, có điều hôm nay, cuối cùng đã đến lúc sử dụng nó rồi.

"Nàng lại giúp đỡ ta một lần nữa."

Lý Hiên nhẹ nhàng vuốt ve bình bạch ngọc, giọng nói rất dịu dàng, ánh sáng màu trắng dần hiện lên trong lòng bàn tay, bao phủ toàn bộ chiếc bình.

Cùng với sự chớp loé của bạch quang, huyết dịch trong bình bạch ngọc bắt đầu cuộn trào, huyết dịch dần ít đi, cuối cùng một tia huyết mạnh được ngưng tụ trong ánh sáng.

Cảm nhận được lực lượng thiêu đốt nóng rực ẩn chứa bên trong huyết mạch, Lý Hiên hít sâu một hơi, điều động phi kiếm cắt ra một vết thương trên cổ tay.

Tiếp đó, hắn dùng linh lực bao lấy một tai huyết mạch này, dung nhập vào trong vết thương.

Rất nhanh.

Vết thương hồi phục lại như lúc đầu.

Cánh tay trái của Lý Hiên xuất hiện luồng nhiệt, nó từ từ lan ra tứ chi bách hải, phần đầu và trong lòng.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp dễ chịu, giống như ở trong lò lửa.

Nhưng chẳng mấy chốc, luồng nhiệt trở nên nóng rực, và càng ngày càng nóng.

Ngọn lửa hư vô bỗng xuất hiện, thiêu đốt cơ thể và kinh mạch của hắn, toàn bộ tầng hầm đều chìm trong sự thiêu đốt.

Cũng may đây chỉ là một tia huyết mạch, tổn thương không quá khủng khiếp như vậy, sau khi kéo dài một khoảng thời gian, cuối cùng cũng mai danh ẩn tích.

Lý Hiên có thể cảm nhận được, huyết mạch đã hoàn toàn dung hợp với mình, hắn rốt cuộc cũng có huyết mạch, cho dù chỉ là một tia.

'Ting! Ngài dung hợp một tia huyết mạch Phượng Hoàng Lửa, cơ thể của ngài bắt đầu phạt mao tẩy tủy, dần dần lột xác.'

Theo sau âm thanh máy móc.

Trên người Lý Hiên từ từ bài tiết ra một phần tạp chất, những tạp chất này vừa xuất hiện đã bị ngọn lửa hư vô làm tiêu biến ngay lập tức. Mà Lý Hiên cũng trở nên phong thần tuấn lãng hơn trong quá trình lột xác như vậy.

Đáng tiếc không thể khôi phục hoàn toàn phản phệ, trên gương mặt tuấn tú kia vẫn hơi tái nhợt.

"Phù!"

Chương 363. Lý Hiên có được huyết mạch

Lý Hiên thở ra một ngụm trọc khí, cảm thấy cả cơ thể tinh thần sảng khoái, người nhẹ như yến, giống như cởi bỏ xiềng xích, toàn thân trên dưới toát lên vẻ thoải mái.

"Đây mới chỉ là một tia, nếu như rút ra được nhiều huyết mạch hơn, vậy sẽ như thế nào?"

Trong con ngươi đen nhánh của Lý Hiên lóe lên tia sáng màu đỏ, tầm mắt hắn không khỏi nhìn về phía bình bạch ngọc, thấy huyết dịch bên trong chỉ bớt đi một phần mười, hắn nghĩ tới quả siêu tiến hóa.

"Mười năm mới có thể rút lấy một lần, bình máu này đủ để ta dùng trong một trăm năm, cần phải thăng cấp năng lực này."

Lý Hiên vung cánh tay phải, tầng hầm hỗn độn được dọn dẹp sạch sẽ trong phút chốc, sau đó bố trí lại trận pháp một lần nữa, lúc này hắn mới đứng dậy.

"Dựa theo lộ trình tính toán, ba ngày sau Tần Nguyệt có khả năng sẽ đến, tới sơn trang Tị Thế đợi nàng vậy."

Sau lưng Lý Hiên dâng lên từng vòng lăn tăn, cả người hắn hoà vào gợn sóng, biến mất.

Sơn trang Tị Thế.

Sơn trang này toạ lạc ở dưới chân núi Thanh Liên Tông, là một nơi đông ấm hạ mát, phong cảnh hợp lòng người.

Lúc trước phụ mẫu Lý Hiên cư trú ở đây, sau này hắn đón phụ mẫu đến Thanh Liên Tông, nơi đây liền để đó không dùng, được Lý Hiên bảo vệ rất tốt bằng trận pháp.

Sau khi xuất hiện, nhìn sơn trang Tị Thế không có lấy một hạt bụi, Lý Hiên vừa lòng gật gật đầu.

"Tác dụng của trận pháp thật sự không tệ, cho dù không có ai bảo vệ, tu sĩ bình thường cũng không tiến vào được."

Lý Hiên lấy một viên đá bạch ngọc ra, khoanh chân ngồi và nhắm hai mắt lại, đồng thời hắn cũng mở ra chức năng mới của hệ thống, tiêu hao công đức thử lĩnh hội kiếm ý, hắn muốn xem xem hiệu quả của công đức mạnh bao nhiêu.

Thời gian chậm rãi trôi đi, rất nhanh đã ba ngày trôi qua.

Sáng sớm hôm nay, Lý Hiên mở mắt ra, mỉm cười dịu dàng nhìn bầu trời xanh thẳm.

Rất nhanh, một vòng tròn thần bí toả ra từ trên người hắn, bao phủ phạm vi trăm thước, hình thành nên một khu vực đặc thù.

Ở trong khu vực này, lượng lớn trường kiếm hư vô bay lượn, phát ra kiếm ý bảo hộ.

'Ting! Ngài đã tiêu hao công đức cảm ngộ kiếm ý, kiếm ý của ngài tăng lên tăng trưởng mạnh mẽ, liên tiếp tiến hóa, cuối cùng lột xác thành Thủ Hộ Kiếm Vực, ngài có được lĩnh vực kiếm ý của riêng mình.'

'Thủ Hộ Kiếm Vực: Lĩnh vực đặc thù do ngài tạo ra, là năng lực tối thượng cực kỳ đáng sợ. Ở bên trong lĩnh vực, ngài giống như một vị chủ tể, sức chiến đấu tăng lên mạnh mẽ.'

'Ghi chú: Kiếm Vực đạt đến giới hạn linh hồn của ngươi, xin chú ý tăng trưởng linh hồn.'

"Ta nghe nói, ngay cả Nguyên Anh kỳ cũng rất khó nắm giữ lĩnh vực, chỉ có thiên tài siêu cấp trong truyền thuyết mới có khả năng nắm giữ lĩnh vực."

"Mà ta đã đạt được rồi, chỉ mất ba ngày, chỉ cần tiêu hao chút ít công đức, hiệu quả của công đức thật sự đáng sợ!"

Tâm tình của Lý Hiên vô cùng tốt, sự xuất hiện của lĩnh vực giúp chiến lực của hắn tăng mạnh, đặc biệt là Thủ Hộ Kiếm Ý khó đối phó nhất, có thể coi là lá chắn mạnh nhất.

Lý Hiên tâm trạng rất tốt ước lượng thời gian một chút, lấy đủ loại đồ gia vị từ trong túi Càn Khôn ra, bắt đầu làm cơm, làm thịt kho tàu, làm vịt quay, làm thịt viên kho tàu...

Dựa vào tác dụng phụ trợ của Trù Nghệ thần cấp và Tình Tự Chi Thuỷ, Lý Hiên bắt đầu bận rộn, đợi Tần Nguyệt trở về.

Cách đó trăm dặm.

Tần Nguyệt trong bộ trang phục màu trắng giẫm trên phi kiếm, nàng cấp tốc phi hành, trên gương mặt trắng ngập tràn chờ mong, đôi môi hồng hào kia cũng khẽ cong lên.

Hiển nhiên, vừa nghĩ đến chuyện sắp gặp được Lý Hiên, tâm trạng của nàng kích động, không nhịn được mà khẽ mỉm cười.

Lúc này.

Không gian hơi xao động, một đạo cô xuyên qua hư không và đột ngột xuất hiện, đứng bên cạnh Tần Nguyệt.

"Tần trưởng lão, sao ngài lại tới đây? Ngoại vực không phải đang đại chiến sao?"

Nhìn thấy Tần Bất Hồi là bản thể giáng lâm, trong lòng Tần Nguyệt căng thẳng, rất lo sợ Tần Bất Hối đưa nàng đi.

"Chiến đấu ở ngoại vực dừng lại rồi, lần này tà thú thầm chịu thiệt, bọn chúng bắt đầu bí mật quan sát và điều tra, ngoại vực bây giờ rất yên tĩnh."

"Ta nhận được nhiệm vụ của thượng tầng, đi đến Táng Nguyệt Tông với phần thưởng đã được chuẩn bị, tìm một hậu bối tên là Võ Thạch."

"Căn cứ theo thông tin ba mươi sáu nước Nam Vực báo lên, chuyện lần này do một người tên Võ Thạch chỉ đạo hoàn toàn, hắn đã cứu vãn cả Nam Vực."

"Ta muốn tìm Võ Thạch để xác nhận lại toàn bộ quá trình một chút, nếu là thật, ta sẽ tiến hành trọng thưởng cho Võ Thạch, cho dù Nam Vực đã được định sẽ diệt vong, hắn vẫn công đức vô lượng."

"Có điều trước khi đến Táng Nguyệt Tông, ta muốn gặp sư tôn của ngươi."

Tần Bất Hối bình thản nói, nàng muốn xem thử người này là người thế nào mà lại khiến Tần Nguyệt say mê như thế, khiến Tần Nguyệt dám cãi lại mệnh lệnh của Tông chủ.

"Ngươi gặp sư tôn của ta làm gì? Ngươi không được làm hại hắn!" Tần Nguyệt sốt sắng, nắm đấm nhỏ cũng siết chặt lại.

"Chỉ là gặp mặt, xem xem hắn có lừa gạt ngươi hay không, ngươi vẫn quá nhỏ, không hiểu hiểm ác trên thế gian này." Tần Bất Hối cau mày, nói.

"Ta không còn nhỏ nữa, ta biết phân biệt."

Tần Nguyệt nhỏ giọng phản bác, lo sợ Tần Bất Hối gặp Lý Hiên rồi sẽ ức hiếp Lý Hiên.

Chương 364. Lý Hiên có được huyết mạch (2)

"Ngươi thực sự đã không còn nhỏ nữa."

Tần Bất Hối nhìn lồng ngực căng phồng của Tần Nguyệt, lại nhìn của mình, nháy mắt hơi bị đả kích, cuối cùng Tần Bất Hối nói sang chuyện khác.

"Yên tâm, ta chỉ xác nhận nhân phẩm của hắn, xem thử xem rốt cuộc hắn là người như thế nào, được không? Phải rồi, kể về sư tôn của ngươi đi!"

"Sư tôn là người tốt nhất, vô cùng cưng chiều ta, hắn cực kỳ lương thiện, luôn giúp đỡ người cần giúp."

"Lúc ta cô đơn nhất, bất lực nhất, hắn thu nhận một người không nơi nương tựa như ta làm đệ tử, dạy ta võ công, dẫn ta đi mua trang phục mới, mua giày mới."

"Hắn chiếu cố ta, quan tâm ta, kiếm pháp mạnh mẽ khó khăn lắm mới đạt được hắn cũng dạy cho ta, đối với ta vô cùng, vô cùng tốt."

Tần Nguyệt nhẹ nhàng nói, trước khi gặp Lý Hiên, nàng tứ cố vô thân, một mình sinh tồn nhờ đào rau dại, loại tuyệt vọng nhìn không thấy ánh bình minh kia, nàng đến bây giờ vẫn nhớ như in.

Cho nên nàng vĩnh viễn không quên được Lý Hiên, không quên được cảnh tượng Lý Hiên xuất hiện trước mặt nàng với trường đao trên lưng.

"Chỉ vậy? Ngươi đừng bị lừa, người có chút lòng dạ đều có thể

làm được những điều này, nói không chừng là do hắn thấy ngươi xinh đẹp nên muốn nhận ngươi làm tiểu thiếp đấy." Tần Bất Hối nhíu mày nói.

"Không phải thế đâu, ta khi đó rất bẩn thỉu, lại có cái bớt xấu xí, sư tôn sao lại nhìn trúng ta được."

"Hơn nữa, ngay cả Hạnh Nhi tỷ xinh đẹp như vậy mà sư tôn cũng không thích, còn nói nàng xấu xí." Tần Nguyệt phản bác nói.

"Xấu xí? Không phải chứ, Hạnh Nhi lớn lên không tệ, nhan sắc không kém ta lắm."

"Nếu như Hạnh Nhi là xấu xí, vậy há chẳng phải ta cũng thành xấu xí?" Tần Bất Hối không tin, nói.

"Là thật đấy, chuyện này khiến Hạnh Nhi buồn rầu rất lâu, với lại sư tôn âm thầm mở rất nhiều cô nhi viện, cứu giúp rất nhiều trẻ em và người già, nếu như không phải ta ngoài ý muốn phát hiện ra, ta cũng không hề biết những thứ này."

"Thế mà lại mở rất nhiều cô nhi viện! Phương diện này của sư tôn ngươi không tệ, cho dù là giả vờ cũng đáng được tán dương." Tần Bất Hối kinh ngạc nói.

"Đương nhiên không phải giả vờ! Sư tôn đã giúp rất nhiều người, còn làm những món ăn ăn ngon nhất trên đời cho ta, ví dụ như thịt kho tàu, cực kỳ ngon."

Nghĩ tới thịt kho tàu, Tần Nguyệt nhịn không được lén nuốt nước bọt, nàng muốn ăn một bữa no nê.

"Nấu thức ăn ăn ngon?"

Tần Bất Hối lắc đầu cười, đến cấp độ này của nàng, nhân gian có mỹ vị gì là chưa nếm qua, mỹ thực trong mắt người bình thường chỉ là rác rưởi trong mắt nàng.

Thậm chí, món ăn do Linh Trù Sư dưới tứ giai nấu ra nàng cũng chẳng buồn ăn, bởi vì mỹ thực dưới tứ giai không có tư cách được nàng hưởng dụng.

Vì vậy nàng không để tâm, nói: "Nếu làm cơm ngon, có thể phát triển thành Linh Trù Sư."

"Sư tôn đã là Linh Trù Sư rồi, trước đây Băng Huyên Nhi tỷ tỷ nói sư tôn đã là Linh Trù Sư nhất giai." Tần Nguyệt ngẫm nghĩ rồi nói.

"Mới nhất giai? Thấp như vậy?" Tần Bất Hối cau mày.

"Đã không thấp, sư tôn mới trở thành người tu tiên không lâu, hơn nữa sư tôn còn biết trận pháp." Tần Nguyệt nỗ lực bảo vệ Lý Hiên.

"Được thôi, hắn quả thực là mới trở thành người tu tiên chưa được bao lâu."

Tần Bất Hối gật gật đầu nhưng vẫn coi thường Linh Trù Sư nhất giai, căn bản là nàng chướng mắt thức do do Linh Trù Sư dưới tứ giai nấu ra.

“Tần trưởng lão, ngươi thực sự muốn đến gặp sư tôn của ta sao?” Tần Nguyệt lo lắng hỏi.

“Đến nhìn xem, yên tâm, chỉ cần hắn không có tâm tư xấu xa, về sau ta sẽ không tiếp tục ngăn cản ngươi gặp hắn." Tần Bất Hối nói.

"Tốt quá rồi, nếu sư tôn biết được nhất định sẽ rất vui, chắc chắn sẽ mời ngươi ăn món thịt kho tàu mỹ vị, đi, chúng ta đến gặp sư tôn nào."

Tần Nguyệt vô cùng vui vẻ, kéo Tần Bất Hối bay về phía Thanh Liên Tông.

Không lâu sau, các nàng đến dưới chân núi Thanh Liên Tông.

Tới nơi này.

Thần thức của Tần Nguyệt lập tức tập trung vào sơn trang Tị Thế cách đó không xa, nhìn thấy Lý Hiên đang nấu mỹ thực bên trong sơn trang.

Nhìn dung mạo tuấn tú kia của Lý Hiên, vọng nhìn khí chất không linh đặc biệt kia của Lý Hiên, nhìn dáng vẻ quen thuộc đến tận xương tuỷ kia, trái tim Tần Nguyệt lỡ một nhịp, sau đó cấp tốc bay đến.

Tốc độ của nàng cực kỳ nhanh, đôi chân giẫm lên phi kiếm, nàng tức khắc lao đến sơn trang, hào vào lòng Lý Hiên với làn gió thơm hương.

"Sư tôn! Ta về rồi đây."

"Chào mừng về nhà."

Lý Hiên mỉm cười nhìn Tần Nguyệt trong lòng, nhìn nàng thấm thoát đã duyên dáng yêu kiều, trưởng thành và trở thành một tiểu mỹ nữ tuổi xuân đầy sức sống, gương mặt Lý Hiên chợt bừng tỉnh.

Nhớ lại lúc trước, cô gái nhỏ gầy yếu hắn nhìn thấy ở thành Bạch Dương, lại nhìn Tần Nguyệt hiện tại, cảm thấy sức mạnh của thời gian là đáng sợ nhất, trong vô thức ảnh hưởng đến tất cả mọi thứ.

Nhẹ nhàng xoa đầu Tần Nguyệt, Lý Hiên ngửi mùi thơm của son phấn trên người nàng, dịu dàng nói: "Sang bên này ngồi đi, ta đã nấu món thịt kho tàu ngươi thích nhất cho ngươi."

"Ừ ừ."

Tần Nguyệt gật gật cái đầu nhỏ, rồi bỗng nhiên hơi sửng sốt

nói: "Sư tôn, sao ngươi biết ta trở về? Ta không hề nói cho mấy người Băng Huyên Nhi tỷ tỷ."

"Đương nhiên là vì sư tôn thần thông quảng đại rồi."

Chương 365. Tần Nguyệt duyên dáng yêu kiều

Lý Hiên dịu dàng nói, con ngươi đen như sao trời nhìn chăm chú vào Tần Nguyệt.

"Ừ, ừ, sư tôn lợi hại nhất."

Tần Nguyệt không truy hỏi nữa, cả người co lại trong lòng Lý Hiên, làm thế nào cũng không chịu buông Lý Hiên ra.

Phía sau.

Trong không gian kép giữa bầu trời.

Tần Bất Hối núp ở trong tường kép quan sát, nhìn dung mạo khôi ngô, dáng người thon dài thẳng tắp của Lý Hiên, cảm nhận luồng khí chất linh động đặc biệt đó.

Cho dù là Tần Bất Hối đã gặp nhiều nam nhân tuấn tú cũng hơi kinh ngạc, không nhịn được mà quan sát Lý Hiên nhiều thêm.

"Thảo nào Tần Nguyệt nhớ mong sư tôn của nàng mỗi ngày, thì ra là hắn trông tuấn tú như vậy, đúng là khiến người ta bất ngờ. Đợi đã nào, thực lực của hắn vậy mà đã đến Trúc Cơ hậu kỳ! Thế cũng nhanh quá rồi!"

Tần Bất Hối nghiêm túc hẳn lên, nàng nhớ rất rõ, sở dĩ trước đây Tần Nguyệt đi theo nàng là vì đổi lấy Thất Thải Thánh Quả, để Lý Hiên có được linh căn.

Tuy linh căn đạt được khi dùng Thánh Quả không cố định, có tỷ lệ nhất định là sẽ đạt được linh căn tốt.

Nhưng dù đạt đến tuyệt phẩm thì cũng không thể đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ trong thời gian ngắn như vậy, điều này khiến Tần Bất Hối cay mày thật sâu.

"Có lẽ Lý Hiên sớm đã là người tu tiên, chẳng qua Tần Nguyệt không biết mà thôi."

Tần Bất Hối thầm suy đoán, cảm thấy chắc chắn là loại khả năng này, nếu không thì không có cách nào giải thích tại sao thực lực của Lý Hiên lại tăng nhanh hơn cả Thiên Mệnh Chi Tử.

Sau khi nghĩ thông điểm này, nàng cũng đã hiểu ra tại sao Lý Hiên là linh trù sư rồi, nhất định là hắn đã học từ nhỏ.

"Quả nhiên tâm cơ thâm sâu, lừa Tần Nguyệt xoay vòng vòng, hãy xem ta vạch trần ngươi thế nào, một linh trù sư nhỏ bé, chẳng là cái gì trong mắt ta."

Tần Bất Hối lẩm bẩm, bước ra từ trong tầng lửng hư không, đi đến phía ngoài cổng sơn trang, từng bước đi vào trong.

Nhìn Lý Hiên và Tần Nguyệt ôm nhau, Tần Bất Hối cau mày muốn nói vài câu, nói Tần Nguyệt đừng bị lừa.

Có điều.

Sau khi ngửi thấy mùi thịt đậm đà bên trong tiểu viện, Tần Bất Hối hơi sửng sốt, ngay sau đó nhịn không được mà hít hà, kết quả hương vị càng thêm nồng đậm hơn đổ xô ập đến.

Hương thơm nồng đậm này khiến Tần Bất Hối thèm nhỏ dãi, rất muốn ăn một bữa đồ ăn ngon.

"Thơm thật đấy, sao có thể thơm như vậy? Lý Hiên không phải Linh Trù sư nhất giai sao? Sao hắn có thể nấu ra món ăn thơm như này?"

Tần Bất Hối hơi sững sờ, nghi ngờ liệu có phải mình đã ngửi nhầm hay không.

Nàng lại ngửi thêm chút, mùi thịt đậm đà tràn ngập trong khoang miệng trong giây lát, khiến nàng càng thèm ăn hơn.

Thấy cái nồi sắt nấu thịt trong tiểu viện kia, nghĩ đến đã nhiều năm rồi không nảy sinh hứng thú với thức ăn cấp thấp.

Cuối cùng vậy mà lại bị một Linh Trù Sư nhất giai nhỏ bé, khiến trái ngứa ngáy khó nhịn, muốn ăn một bữa no nê.

Kết quả như thế này khiến Tần Bất Hối không khỏi quan sát Lý Hiên, đánh giá về Lý Hiên trong lòng tăng cao.

"Không ngờ được rằng một Linh Trù Sư nhất giai cỏn con lại có bản lĩnh như này, thật sự khiến người ta lau mắt mà nhìn."

Tần Bất Hối cảm thấy có chút hứng thú với Lý Hiên, có điều vẫn trong trạng thái xem thường, nhất là nhìn thấy Tần Nguyệt vẫn ở trong lòng Lý Hiên, Tần Bất Hối hơi nhíu này.

"Sư tôn, vị này là trưởng lão Tần Bất Hối, trước kia là do Tần trưởng lão dẫn ta tới Vũ Tiên Tông."

Tần Nguyệt cuối cùng cũng chịu rời khỏi lòng Lý Hiên, kết quả trở tay liền kéo tay trái của Lý Hiên, rồi mới tiến hành giới thiệu.

"Chào Tần trưởng lão, mời ngồi, chỗ này không có sơn hào hải vị, chỉ có linh thực nhị giai đặc sắc." Lý Hiên mỉm cười mời.

"Nhị giai? Không phải là nhất giai sao?" Tần Bất Hối nghe được lời này, ngây ra một lúc.

"May mắn đột phá được nhị giai, mời dùng thử một chút." Lý Hiên thản nhiên nói.

"Được."

Tần Bất Hối nhìn dáng vẻ lãnh đạm của Lý Hiên, lại nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của Tần Nguyệt ở bên cạnh, nhất thời hơi không biết làm sao.

Bởi vì lúc ở Vũ Tiên Tông, đến cả Tông chủ mà Tần Nguyệt cũng dám chống đối, cuối cùng đến chỗ Lý Hiên, Tần Nguyệt ngoan ngoãn giống như một con mèo con.

Tần Bất Hối hơi ngưỡng mộ và đố kỵ, suy nghĩ xem có nên làm khó Lý Hiên một chút hay không?

Có điều, lúc này.

Món ngon đã được dọn lên, Tần Bất Hối nhìn thịt kho tàu trước mắt, dự định chỉ ăn một miếng, sau đó xoi mói, làm khó Lý Hiên một chút.

Vì vậy, nàng cầm đũa lên và gắp một miếng thịt kho tàu, chậm rãi nhai nuốt.

Tiếp đó, nàng im lặng một lúc lâu rồi lại ăn thêm một miếng, không bao lâu lại ăn một miếng, sau đó lặp đi lặp lại, đũa cũng gắp đồ ăn không ngừng.

Đợi khi một đĩa thịt kho tàu sắp ăn hết, Tần Bất Hối cuối cùng mới phản ứng lại, phát hiện mình mải ăn, hoàn toàn quên mất chuyện soi mói Lý Hiên.

"Chết tiệt, không nghĩ tới thịt kho tàu này ngon như vậy, hại ta quên mất chính sự, bỏ đi, chuyện bới móc về sau hẵng nói, mau chóng ăn thịt, thơm quá."

Tần Bất Hối thầm lẩm bẩm một câu, lập tức hoá thành kẻ tham ăn, bắt đầu ăn như gió cuốn.

Trên gương mặt trắng ngần kia dính đầy dầu mỡ nàng cũng không thèm xử lý, chỉ lo nhanh chóng thưởng thức.

Đối diện.

Tần Nguyệt lanh lợi đáng yêu cũng biến thành một kẻ háu ăn, tựa gần vào Lý Hiên, cùng nhau ăn thịt kho tàu.

Chương 366. Đại tu sĩ uất nghẹn

Lâu như vậy không được ăn thịt kho tàu, nàng thèm đã lâu, bây giờ có thể ngồi ăn bên cạnh sư tôn, nàng vui vẻ tận đáy lòng.

Vì vậy bàn tay nhỏ của nàng kéo ống tay áo Lý Hiên, vừa ăn vừa thỉnh thoảng nhìn Lý Hiên, thấy Lý Hiên không ăn nhiều thịt, nàng vội vàng gắp đồ ăn cho hắn.

"Không cần gắp đồ ăn cho ta, ngươi ăn nhiều thêm một chút."

Lý Hiên dịu dàng nói, gắp ngược lại đồ ăn cho Tần Nguyệt, bảo nàng ăn nhiều thêm.

"Ừ, ừ."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, miệng nhỏ ăn đến phồng lên, như một con sóc nhỏ đáng yêu.

Có điều nàng vẫn nắm chặt vạt áo của Lý Hiên, bàn tay nhỏ trước sau không chịu thả ra, cứ quyến luyến như vậy kề sát Lý Hiên.

Ở trong bầu không khí ấm áp như thế này, ba người ăn no nê ngon lành một bữa.

Đợi sau khi ăn uống no đủ, Tần Nguyệt và Tần Bất Hối đã không muốn động đậy nữa, lười biếng dựa vào ghế ngồi.

Đặc biệt là Tần Bất Hối, nàng cảm thấy bản lĩnh nấu nướng của Lý Hiên quá mạnh, hương vị lại ngon đến vậy.

Phải biết rằng.

Linh thực tứ giai và ngũ giai có thể hỗ trợ tu hành, là món ngon mà đám tu sĩ tìm kiếm, nhưng ở phương diện mùi vị, vậy mà lại không bằng mỹ thực của Lý Hiên.

Món ngon Lý Hiên làm ra, tuy tác dụng trợ giúp tu hành không lớn, nhưng mùi vị thật sự không phải bàn, tuyệt đối là nhất.

Trọng điểm là không biết trong những món ngon đó sử dụng nguyên liệu gì mà lại khiến cơ thể có loại cảm giác dễ chịu như ý, dùng lâu dài có không ít ích lợi đối với cơ thể.

Điều này khiến Tần Bất Hối vô cùng kinh ngạc, tâm tư định làm khó Lý Hiên trước đó cũng nhạt đi, ngược lại bởi vì ăn mỹ thực của Lý Hiên nên nàng hơi ái ngại.

Suy nghĩ chút, Tần Bất Hối nhìn Lý Hiên, nói.

"Món ngon ngươi nấu ăn rất được, ta không thể ăn không đồ ăn của ngươi, như này đi, ngươi có điều gì không hiểu thì có thể hỏi ta."

"Đa tạ, ta tạm thời không có điều gì muốn hỏi." Lý Hiên lắc lắc đầu.

Sau khi có công đức, hắn cũng không cần thỉnh giáo người khác nữa, chỉ cần sử dụng công đức để cảm ngộ là được, hơn nữa tốc độ phát triển cực nhanh.

"Không có điều gì muốn hỏi? Ngươi có biết thực lực của ta đã đạt đến cấp bậc nào không? Ngươi có biết ta nắm vững bao nhiêu tri thức không?”

“Cho dù ta thường xuyên chiến đấu tại ngoại vực, nhưng ta đã sống mấy trăm năm. Dù là trận pháp, phù triện hay luyện đan thì ta đều tinh thông, mỗi cái đều đạt đến tứ giai hạ phẩm." Tần Bất

Hối kiêu ngạo nói.

"Tứ giai hạ phẩm sao."

Lý Hiên cau mày, hắn tưởng là trình độ ngũ giai hoặc lục giai, kết quả không nghĩ tới mới tứ giai hạ phẩm, thế cũng bằng với cấp bậc của hắn, thậm chí mặt luyện đan còn không bằng hắn.

"Phải, có cảm thấy ta rất lợi hại hay không? Thật ra ta am hiểu chiến đấu hơn, mấy thứ nhỏ nhặt như luyện đan hay trận pháp này, ta chỉ sẵn tiện thì học."

Tần Bất Hối tự đắc, cố ý nói là sẵn tiện thì học, thật ra là nàng học tập từ nhỏ, chỉ có điều thiên phú không được tốt, học đến tứ giai thì không tăng thêm được nữa.

Nhưng tứ giai vẫn là cấp bậc rất mạnh, trong kiểu tông môn nhỏ như Thanh Liên Tông này, nàng có thể tùy ý giả ngầu.

"Cũng được."

Lý Hiên giữ thể diện cho Tần Bất Hối, không thể nói nàng mấy trăm tuổi mà mới tứ giai, nói thế quá đả kích nàng, vì vậy Lý Hiên chỉ đành nói cũng được.

"Cũng được?"

Tần Bất Hối nghe thấy lời này thì hơi tức giận, khắp nước Đại Hạ chẳng có lấy một tứ giai, mà nàng không chỉ tứ giai, mà còn của 3 khía cạnh trận pháp, phù triện, đan dược.

Trình độ cao như vậy, Lý Hiên thế mà lại cho cái đánh giá cũng tạm, điều này khiến Tần Bất Hối cực kỳ không vui, Tần Bất Hối tâm trạng buồn bực, nói.

"E rằng ngươi không hiểu tứ giai mạnh bao nhiêu, vậy đi, ta thể hiện một chút cho ngươi."

Tần Bất Hối nhìn quanh bốn phía, phát hiện sơn trang này lại còn bố trí trận pháp.

Lúc trước nàng không chú ý, bây giờ nhìn thấy những trận pháp loáng thoáng này, nàng cũng không nghĩ nhiều, lập tức nói.

"Vừa hay sơn trang cũng có trận pháp, ta vung tay lên là có thể phá giải được những trận pháp này, đây chính là sự lớn mạnh của tứ giai, ngươi xem đây."

Tần Bất Hối kiêu ngạo nói, bước từng bước đến trước trận pháp, bắt đầu thử phá giải.

Dựa vào lý luận trận pháp siêu mạnh, nàng nhanh chóng phá giải, tìm kiếm trung tâm của trận pháp trong những dao động mờ nhạt của trận pháp.

Chỉ là.

Nàng tìm một lúc, phát hiện trận pháp này rất kỳ lạ, bên trong còn có cả phong ấn.

"Trận pháp này của ngươi thú vị thật đấy, thế mà lại là thể phức hợp của trận pháp và phong ấn, chẳng trách dao động của trận pháp thấp như vậy, có điều ta vẫn có thể phá giải nó dễ dàng."

Tần Bất Hối tự tin cười, tiếp tục phá giải với sự kiêu ngạo.

Mười phút sau.

Tự tin trên gương mặt nàng biến mất, vòng quanh trận pháp và nhìn tới nhìn lui với vẻ khó tin, nàng đã thử rất nhiều phương pháp nhưng đều không thể phá giải trận pháp.

Nàng lại bận rộn thêm vài khắc, cuối cùng sống chết cũng tìm không ra trung tâm của trận pháp, trái lại chỉ có thể đứng ngây ra

trước trận pháp, điều này làm gương mặt nàng rất lúng túng.

Vì để che giấu lúng túng, nàng đặc biệt xoay đầu lại, nói với Lý Hiên.

"Đây chắc là trận pháp viễn cổ, là kết hợp của phong ấn và trận pháp, loại kết hợp này rõ ràng đã tăng cường khả năng ẩn giấu của trận pháp, rất được, ngươi chờ đó, chẳng mấy chốc là ta sẽ phá giải được."

Chương 367. Đại tu sĩ uất nghẹn (2)

Tần Bất Hối che đi sự lúng túng thông qua phương thức nói chuyện, sau đó tiếp tục bận rộn, không ngừng tìm kiếm trung tâm trận pháp.

Nhưng kết cấu của trận pháp này cực kỳ phức tạp, vô cùng khó giải quyết, thậm chí nàng phát hiện mình hoàn toàn không thể hiểu được.

Là trận pháp sư tứ giai hạ phẩm giống như Lý Hiên, học thuật của nàng thua xa Lý Hiên, cùng là học trò như nhau, Lý Hiên là học thần, còn nàng là học tra.

Điều này cũng dẫn đến việc nàng càng quan sát thì càng không hiểu, rõ ràng dựa theo quy luật là có thể tìm thấy trung tâm của trận pháp, nhưng lại không có.

Điều này cũng khiến Tần Bất Hối bận rộn một lúc lâu, nhưng dù có làm thế nào cũng phá giả được trận pháp.

Tần Bất Hối buồn bực lau mồ hôi lạnh trên đầu, cảm thấy càng ngày càng gượng gạo, trên mặt cũng thấy nóng lên.

Hết cách.

Mới nãy nàng còn khoác lác nói muốn chỉ dạy Lý Hiên, nói nàng có thể phá được trận pháp ở đây chỉ trong nháy mắt.

Kết quả không ngờ được, nàng bận rộn lâu như vậy, ngay cả phương hướng phá giải trận pháp cùng không tìm ra, điều này khiến Tần Bất Hối vô cùng buồn bực, sắc mặt cũng hơi đỏ lên.

Cuối cùng nàng thực sự không giải ra được, chỉ đành nhìn Lý Hiên và nói.

"Trận pháp ở đây là do đại sư nào bố trí vậy? Loại trận pháp thể phức hợp này rất lợi hại, ta phát hiện đây là trận pháp tứ giai viễn cổ, rất bất phàm."

"Thực ra là do ta bố trí, đây là Ẩn Thiên Trận thuộc về trận pháp viễn cổ, có thể coi là một trận pháp tứ giai loại nhỏ, uy lực bình thường." Lý Hiên nói.

"Ngươi bố trí? Ẩn Thiên Trận? Uy lực bình thường?"

Tần Bất Hối hơi sững sờ, trận pháp này huyền ảo phức tạp như vậy, tuyệt đối là trận pháp viễn cổ vô cùng khó.

Kết quả đến chỗ Lý Hiên, nó thế mà lại biến thành trận pháp nhỏ, còn là do một tên hậu bối như Lý Hiên này bố trí, điều này khiến Tần Bất Hối càng buồn bực.

"Phải, phạm vi ẩn giấu của Ẩn Thiên Trận rất lớn, tiêu hao rất ít linh thạch, kết cấu đơn giản, khuyết điểm duy nhất là linh quang của trận pháp quá rõ ràng."

"Ta dùng phong ấn ẩn giấu tiến hành gia cố việc che giấu, che bớt linh quang, chỉ cần không chú ý quan sát, cho dù là cường giả mạnh như ngươi cũng dễ bỏ qua." Lý Hiên giải thích.

"Thật sao?" Tần Bất Hối kinh ngạc.

"Thật, ngươi nhìn chỗ này, đây là trung tâm trận pháp, đây là điểm bắt đầu của phong ấn ẩn giấu, tính che giấu của phong ấn bù đắp rất tốt cho khuyết điểm của Ẩn Thiên Trận." Lý Hiên chỉ vào trận pháp, bắt đầu giải thích.

"Hoá ra là như vậy, nhưng theo lý mà nói, ta sẽ không xem nhẹ trận pháp tứ giai mới đúng, phong ấn ẩn giấu lợi hại như vậy

sao?" Tần Bất Hối ngờ vực nói.

"Thật ra là hợp tác cùng phát triển tạo nên tác dụng bổ trợ lẫn nhau, khiến dao động linh lực biến thành cực nhỏ, từ đó có thể tạo thành loại hiệu quả này, thực ra ngươi hơi chú ý hơn một chút là có thể phát hiện."

"Ngươi nhìn chỗ này, thể phức hợp của trận pháp ở chỗ này ta dùng kết cấu hình thoi, từ mặt thứ bảy kéo dài đường nhánh ra, nối với mạch kín của phong ấn, tiến hành đóng kín đường..."

Lý Hiên giảng giải đại khái quy trình vận hành trận pháp một lượt, bao gồm đủ loại kết cấu bên trong, và cả phương thức phức kết hợp phong ấn.

Tóm lại.

Giảng giải đến nửa giờ, mới xem như giảng xong.

"Thì ra là như vậy, chẳng trách ta giải không được, hoá ra ẩn giấu nhiều huyền diệu như vậy."

Tần Bất Hối bừng tỉnh đại ngộ, thán phục sự huyền diệu của trận pháp này, có điều lúc này, nàng bỗng nhận ra.

Lúc trước nàng muốn dạy bảo Lý Hiên, kết quả chẳng những không dạy bảo được, ngược lại còn giống như học trò, học tập với Lý Hiên.

Điều này kiến Tần Bất Hối tức khắc trợn to mắt, đầu cũng ong ong.

"Sao vậy? Còn có chỗ nào không hiểu sao?" Lý Hiên nghi ngờ hỏi.

"Không... Không."

Tần Bất Hối lắp ba lắp bắp trả lời, trong suy nghĩ trong đầu

không thể chuyển được giống như trong đầu bị nhét đầy đất, đồng thời cũng cảm thấy trên mặt nóng lên, thấy mất mặt đến cực điểm.

Đường đường là đại tu sĩ sống mấy trăm năm, hôn nay vậy mà lại học tập từ một hậu bối, nếu như bị các đại tu sĩ khác biết được, nhất định sẽ cười rớt hàm.

Mấu chốt là Lý Hiên giảng còn tốt như thế, khiến nàng hiểu thông, nhận được rất nhiều lợi ích. Chuyện này càng khiến Tần Bất Hối cảm thấy buồn bực, thấy mình có cục tức mà không nói ra được, uất nghẹn đến cực điểm.

"Tần trưởng lão, ngài có thể trao đổi ngọc phù truyền tin với sư tôn, có gì không hiểu có thể dùng ngọc phù hỏi sư tôn."

Tần Nguyệt nhìn Tần Bất Hối đỏ mặt, điệu bộ như học trò ngốc không biết nên nói điều gì, lập tức nói đỡ.

Kết quả nàng không nói còn tốt, vừa nói ra, Tần Bất Hối đã cảm thấy mình giống như bị đâm một đao, càng bực bội hơn.

Nàng rất muốn nói, không phải là mình không hiểu, chỉ là nàng cảm thấy mất mặt mà thôi.

Nhưng nhìn ánh mắt quan tâm đó của Tần Nguyệt, Tần Bất Hối chỉ đành uất nghẹn trao đổi ngọc phù truyền tin với Lý Hiên, tự mình chịu đựng cú đáng hung bạo này.

Hết cách.

Là một đại tu sĩ, nàng chẳng những không thể chỉ dạy Lý Hiên, ngược lại còn được Lý Hiên chỉ dạy, điều này làm Tần Bất Hối có cảm giác uất ức khi gặp trở ngại.

Nàng thề trong lòng, về sau tuyệt đối không nói chuyện về trận pháp với Lý Hiên, quá đả kích người.

Chương 368. Càng điều tra càng kinh ngạc

Có điều, lúc này.

Tần Bất Hối mơ hồ phát hiện có điều gì đó không đúng .

Nàng tỉ mỉ quan sát Lý Hiên, nhìn nước da hồng hào của Lý Hiên, càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ.

Nàng phát hiện, Lý Hiên không hề khoẻ mạnh giống như bề ngoài, da thịt hồng hào giống như là hiện tượng giả bên ngoài, Lý Hiên thật sự có khả năng có thương tích trên người.

"Kỳ lạ!"

Tần Bất Hối thầm lẩm bẩm, trong đôi mắt lóe lên một vầng sáng, cẩn thận quan sát Lý Hiên.

Rất nhanh, nàng thu vầng sáng lại, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt kinh ngạc.

Bởi vì nàng phát hiện, có tổn thương trong linh hồn của Lý Hiên, hơn nữa tình trạng vết thương không nhẹ.

Loại thương tổn linh hồn này cực kỳ khó lành, nếu như tìm không thấy thiên tài địa bảo linh hồn, cả đời này cũng không lành lại được.

Quan trọng là thương tổn linh hồn ảnh hưởng rất lớn với việc tăng trưởng thực lực, thực lực có khả năng vĩnh viễn dừng lại không tăng thêm nữa.

Kết quả thế này khiến Tần Bất Hối thấy nghi ngờ, nàng nghĩ mãi không ra tại sao linh hồn Lý Hiên lại bị thương nặng đến vậy.

"Ta nhớ, thứ dễ tổn hại đến linh hồn nhất là ma công, lẽ nào Lý Hiên tu hành loại ma công nào đó?" Tần Bất Hối tự lẩm bẩm, ánh mắt nhìn Lý Hiên nhiều thêm chút cảnh giác.

Trên thế giới này, ma tu vô cùng hung tàn, rất nhiều người chẳng chừa thủ đoạn nào vì lực lượng, cam nguyện hiến dâng linh hồn của bản thân, tu hành ma công.

Bây giờ, thấy linh hồn của Lý Hiên bị tổn thương thành như vậy, Tần Bất Hối nghi ngờ Lý Hiên tu hành ma công.

Nhưng nàng không hề cảm nhận được ma khí trên người Lý Hiên, điều này lại không giống ma công, rất kỳ lạ.

Trong lòng Tần Bất Hối ngờ vực, khẽ lẩm bẩm.

"Ta đi điều tra, xem thử Lý Hiên rốt cuộc là người như thế nào, có từng làm chuyện thương thiên hại lý gì hay không, chỉ cần tu hành ma công, tất nhiên sẽ để lại dấu vết."

Tần Bất Hối chuẩn bị rời đi, lúc này nàng nhớ tới mỹ thực vừa ăn lúc nãy, còn có tri thức trận pháp được Lý Hiên chỉ dẫn.

Nàng không muốn nợ nhân tình, vì vậy nàng lấy một bình đan dược từ trong túi Càn Khôn ra, một bình đan dược có lợi cho việc hồi phục tổn thương linh hồn.

"Cho ngươi bình đan dược này, ta đi đây, hai ngày sau ta sẽ tới đón Tần Nguyệt, hai ngày này các ngươi ở chung nhiều chút."

Tần Bất Hối nói xong thì lẫn vào hư không, biến mất không thấy.

...

"Phù, Tần trưởng lão cuối cùng cũng đi rồi."

Nhìn thấy Tần Bất Hối rời đi, Tần Nguyệt lại bổ nhào vào lòng Lý Hiên, ngước cái đầu nhỏ lên nhìn Lý Hiên và nói: "Sư tôn, ta rất nhớ ngươi đó."

"Ừ."

Lý Hiên ôm Tần Nguyệt mềm mại, hưởng thụ thời khắc ấm áp đẹp đẽ này, cố gắng duy trì sắc mặt hồng hào, không để mặt yếu ớt của mình lộ ra trong mắt Tần Nguyệt.

"Sư tôn, chúng ta về phòng đi, ta đem quà về cho ngươi đấy." Giọng nói Tần Nguyệt lanh lảnh.

"Được, chúng ta trở về phòng."

Lý Hiên kéo cánh tay mềm mịn nhỏ nhắn của Tần Nguyệt, mỉm cười bước từng bước vào trong phòng, đến chỗ chiếc giường bạch ngọc trong tầng hầm bế quan, ngồi xếp bằng.

"Sư tôn, ngươi xem, đây đều là quà cho ngươi đó."

Tần Nguyệt lấy từ trong túi Càn Khôn ra từng quả một, lôi ra khoảng chừng năm quả, trong đó còn có một loại quả tỏa ra quang huy trân quý.

Đó chính là, quả siêu tiến hóa.

Nhìn quả siêu tiến hóa quý giá, lại nhìn dáng vẻ mỉm cười đáng yêu, và cả bộ dạng chẳng thèm để tâm đó của Tần Nguyệt.

Lý Hiên im lặng, hắn biết rõ, để có được quả siêu tiến hóa này, Tần Nguyệt hiển nhiên đã phải cái giá rất lớn.

Nếu không Tần Nguyệt sẽ không có dáng vẻ ngu ngốc, giả vờ như không có gì như vậy.

"Sau này đừng liều mạng như vậy nữa, ngươi phải bảo vệ bản thân cho tốt, không cần giúp ta tìm quả, đã đủ rồi." Lý Hiên xoa nhẹ ráy tai Tần Nguyệt, nói.

"Ta biết rồi."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ nhất định phải giúp Lý Hiên tìm được nhiều quả siêu tiến hóa hơn.

Bởi vì nàng phát hiện rõ ràng, thái độ của Lý Hiên với những loại quả này rất khác biệt, hắn chắc chắn rất cần chúng.

Có điều, lúc này.

Tần Nguyệt bỗng chăm chú quan sát Lý Hiên, từ từ dựa đầu vào vị trí trái tim của Lý Hiên, dịu dàng nói.

"Thật kỳ lạ, ta cảm thấy tốc độ nhịp tim của chúng ta giống nhau."

Gương mặt trắng nõn của Tần Nguyệt tựa vào lồng ngực Lý Hiên, lông mi thật dài nhẹ nhàng chớp, trong con ngươi xinh đẹp thoáng qua chút hoài nghi.

"Ừ, thích sao?"

Lý Hiên không hề phủ nhận, lúc Tần Nguyệt vừa xuất hiện hắn đã nhận ra rồi, hiển nhiên là vì chiết xuất huyết mạch.

"Ừ, thích."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, cảm thấy sư tôn ngày càng thần bí, càng làm người ta mê mẩn.

...

Một bên khác.

Thành Bạch Vân.

Tần Bất Hối bước từng bước ở trong thành Bạch Vân, thần thức quét qua toàn thành trì, rất nhanh đã khoá chặt vào ba cô nhi viện, nhìn thấy rất nhiều hài đồng với nụ cười trên gương mặt.

Dưới sự chăm lo của vài phụ nhân, những đứa trẻ này có đứa đang ăn, có đứa đang học tập, có đứa thì luyện võ, còn có một vài lão nhân đang hỗ trợ dạy bọn chúng.

Ở bên ngoài cổng cô nhi viện, vài tráng hán ăn mặc như tiêu sư đang canh giữ, bọn họ vừa trò chuyện vừa mỉm cười, bên dưới ống tay áo của bọn họ có thêu chữ “Lý”.

"Đây là cô nhi viện của Lý Hiên sao, không nghĩ tới đã thành lập ba cái."

Chương 369. Càng điều tra càng kinh ngạc (2)

Tần Bất Hối nhìn cảnh tượng bên trong cô nhi viện, thấy mặt trang phục của những đứa trẻ này rất ổn, ấn tượng của Tần Bất Hối về Lý Hiên lại tăng lên.

Nàng đi đến gần cô nhi viện, cẩn thận nghe ngóng một chút, cuối cùng xác nhận cô nhi viện này là do một vị công tử họ Lý giúp đỡ, mọi khoản chi phí đều do Lý công tử chi trả.

Thậm chí mấy tráng hán ăn mặc như tiêu sư kia đều từng làm việc tại tiêu cục Bạch Vân, chỉ có điều sau khi tiêu cục đóng cửa thì đám tráng hán được sắp xếp làm việc tại cô nhi viện, bảo vệ sự an toàn của nơi đây.

"Không tệ, bất kể là vì mục đích gì, có thể thành lập ba cô nhi viện, chiếu cố trẻ mồ côi và người già, điểm này tuyệt đối đáng được tán dương."

Thần thức của Tần Bất Hối tiếp tục rà soát, phát hiện có người mặc trang phục tiêu sư đang áp tải một xe đồ, tiến về phía những thành thị khác.

Một xe đồ đó, có rất nhiều đồ dùng của trẻ nhỏ và người già, chuyện này đã thu hút sự chú ý của Tần Bất Hối.

Thần thức của nàng tiếp tục mở rộng, chẳng mấy chốc đã nhìn về hướng thành Bạch Vân bên cạnh. Ở nơi này, nàng cũng nhìn thấy ba cô nhi viện, trên ống tay áo của những người đó cũng thêu một chữ 'Lý' giống như vậy.

"Vậy mà hắn cũng xây dựng cô nhi viện tại thành trì khác."

Tần Bất Hối kinh ngạc, bóng dáng lẫn vào trong hư không biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, nàng đã đến thành trì bên cạnh, đồng thời thần thức của nàng cũng nhìn thấy nhiều cô nhi viện hơn.

"Nơi này cũng có cô nhi viện."

Tần Bất Hối biến mất lần nữa, không ngừng tìm kiếm, lướt qua thành trì ở bốn phương tám hướng, kết quả càng xem nàng càng hoảng hốt.

Bởi vì nàng đã lướt qua mười mấy thành trì, trong tòa thành nào cũng có cô nhi viện, chúng đều thuộc cùng một nhà.

Với sự ngạc nhiên, Tần Bất Hối quan sát nước Đại Hạ một lượt, cuối cùng nàng phát hiện ra, gần như mỗi một tòa thành đều có cô nhi viện.

Cũng tức là.

Chỉ bằng sức mạnh của một cá nhân, Lý Hiên đang giúp đỡ tất cả những người không có nơi nương tựa của cả nước Đại Hạ, lần này biểu cảm của Tần Bất Hối thật sự đã thay đổi, có vẻ xúc động.

"Nhìn nhầm rồi, lần này thật sự là nhìn nhầm rồi! Bỏ ra nhiều như thế này nhất định không phải giả vờ, hắn thật sự đang giúp những người già cô đơn đó."

Ánh mắt Tần Bất Hối phức tạp, nghĩ đến linh hồn bị tổn thương của Lý Hiên, nghĩ đến chuyện tuổi thọ của Lý Hiên tối đã chỉ còn năm năm, Tần Bất Hối im lặng.

"Vết thương linh hồn là khó chữa lành nhất, tác dụng của bình đan dược đó cực kỳ nhỏ, chỉ có tìm thấy thiên tài địa bảo thì mới có thể chữa trị được vết thương linh hồn của Lý Hiên."

“Nhưng loại thiên tài địa bảo đó, ngay cả ta cũng chưa từng nhìn thấy. E rằng năm năm sau Lý Hiên sẽ qua đời vì bệnh tật, haiz! Thật sự là người tốt chẳng sống được thiên thu!"

Tần Bất Hối thở dài thườn thượt, vốn dĩ nàng rất có ý kiến với Lý Hiên, cảm thấy Lý Hiên rất có thể là một tên lừa đảo.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lý Hiên, ăn thức ăn ngon của Lý Hiên, hiểu được trình độ trận pháp của Lý Hiên, còn cả việc hắn giúp đỡ nhiều cô nhi và người già như thế nữa.

Điều này khiến Tần Bất Hối đã thay đổi thái độ với Lý Hiên, không muốn Lý Hiên xảy ra chuyện.

Đáng tiếc là vết thương linh hồn quá khó chữa, chỉ có thiên tài địa bảo về linh hồn mới có thể chữa được.

"Thiên tài địa bảo chữa trị linh hồn quá hiếm có, nhiều năm như vậy, ta cũng chưa từng nghe về chúng, đáng tiếc.”

Tần Bất Hối không nghĩ ra cách giải quyết, chỉ có thể từ bỏ Lý Hiên như thế, suy cho cùng nàng và Lý Hiên chỉ gặp nhau có một lần này, vẫn còn rất xa lạ, nhiều lắm là cảm thấy tiếc nuối.

"Đến Táng Nguyệt Tông trước, thưởng cho Võ Thạch đã cứu ba mươi sáu nước ở Nam Vực, so ra thì Võ Thạch quan trọng hơn Lý Hiên nhiều. Cho dù Lý Hiên đã giúp đỡ rất nhiều người già cô đơn, nhưng Võ Thạch đã cứu hàng tỷ hàng vạn bách tính."

Tần Bất Hối lắc đầu, bước vào trong tường kép hư không, đi thẳng về phía Táng Nguyệt Tông.

Rất nhanh.

Nàng bước ra từ hư không, đứng trên vùng trời của Táng Nguyệt Tông, thần thức mạnh mẽ quét qua cả tông môn.

Rất nhanh, nàng đã nhìn thấy một thanh niên đang ngồi khoanh chân trong đại điện của tông môn.

Thanh niên này mặc áo bào màu trắng của Thanh Liên Tông, được bao quanh bởi rất nhiều trận pháp, nhiều tu sĩ Kim Đan kỳ ngồi bốn phía, lẳng lặng bảo vệ thanh niên.

Từ trong âm thầm.

Tần Bất Hối nhìn thấy một vài vệt máu đen, cùng với hắc khí dập dờn trong không trung còn sót lại xung quanh đại điện của Táng Nguyệt Tông, dường như là tàn tích còn sót lại sau khi chém giết tà ma.

"Xem ra, trong khoảng thời gian này, tà ma tấn công Táng Nguyệt Tông khá nhiều, Võ Thạch đã cứu ba mươi sáu nước Nam Vực, cũng trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt tà ma."

"Lũ tà ma hiển nhiên là vô cùng tức giận, rất muốn diệt trừ Võ Thạch để báo thù rửa hận."

Tần Bất Hối lẩm bẩm tự nói, sau đó bóng dáng của nàng lóe lên, lần xuất hiện nữa thì đã đến đại điện của Táng Nguyệt Tông.

"Bái kiến tiền bối Vũ Tiên Tông."

Rất nhiều cấp cao của Táng Nguyệt Tông vội vàng hành lễ sau khi nhìn thấy Tần Bất Hối, không dám có chút bất kính nào.

"Ừm."

Chương 370. Cứu giúp hàng tỷ bách tính

Tần Bất Hối gật đầu, uy áp mãnh liệt quét qua nơi này, sau đó bước từng bước đến trước mặt Võ Thạch, nhìn Võ Thạch đang nhắm mắt dưỡng thần.

"Hửm?"

Tần Bất Hối nhìn Võ Thạch bằng ánh mắt nghi vấn. Chẳng rõ do đâu mà nàng lại cảm nhận được cảm giác quen thuộc khó hiểu từ trên người Võ Thạch, dường như đã gặp ở đâu rồi.

Nhưng khuôn mặt của Võ Thạch rất xa lạ, trước giờ nàng chưa từng trông thấy.

"Kỳ lạ."

Tần Bất Hối đánh giá Võ Thạch một cách ngờ vực, thần thức quét Võ Thạch từ trên xuống dưới, càng nhìn càng cảm thấy như đã từng gặp ở đâu đó rồi.

Có điều hỏi về quá trình giải cứu càng quan trọng hơn, vì vậy nàng khoanh chân lại, ngồi đối diện với Võ Thạch.

"Ngươi tên Võ Thạch đúng chứ, ta đến từ Vũ Tiên Tông, mục đích đến đây lần này là để xác nhận quá trình giải cứu Nam Vực của ngươi và ban thưởng cho ngươi."

“Có thể nói cho ta, sao ngươi lại làm được như vậy? Ngươi đã làm thế nào để giải cứu bách tính của ba mươi sáu nước ở Nam Vực vậy?"

"Không thể!"

Huyết Phân Thân số hiệu 50 bình tĩnh đáp một câu, chuyện bên trong liên quan đến quá nhiều thứ, nó không thể bất cứ điều gì, chỉ có thể lắc đầu.

"Không thể?"

Tần Bất Hối nghe thấy câu trả lời này thì sửng sốt, không ngờ được rằng có người dám từ chối câu hỏi của nàng, điều này khiến nàng cau mày lại.

"Chuyện này có liên quan đến phần thưởng của ngươi, nếu ngươi không nói rõ ràng, không thể trao toàn bộ phần thưởng cho ngươi được." Tần Bất Hối nói.

"Không sao."

Huyết Phân Thân số hiệu 50 lắc đầu, đối diện với chuyện bộc lộ và mang đến nguy hiểm cho bản thể, mấy thứ như phần thưởng có thể chẳng cần.

"Không sao? Ngươi có biết phần thưởng hậu hĩnh cỡ nào không?"

Tần Bất Hối cau mày nói, thấy Võ Thạch cứ luôn nhắm hai mắt, cho dù nói chuyện với nàng cũng không mở mắt ra, điều này khiến nàng vô cùng nghi hoặc.

"Tại sao không mở mắt? Mắt ngươi bị thương sao?"

"Không bị thương, chỉ là không muốn mở mắt thôi." Huyết Phân Thân số hiệu 50 lắc đầu.

"Không muốn mở mắt? Có ý gì?"

Tần Bất Hối có chút không thoải mái, đường đường là đại tu sĩ, còn đích thân đến ban thưởng cho Võ Thạch, kết quả đối vẫn

luôn nhắm mắt, còn nói không muốn mở mắt.

Thái độ như thế khiến Tần Bất Hối rất bực bội, nếu như tu sĩ khác dám như vậy, nàng đã sớm tát đối phương dính vào tường, có cạy cũng không cạy ra nổi luôn rồi.

Nhưng đối với Võ Thạch, người đã giải cứu Nam Vực, Tần Bất Hối thật sự không thể làm chuyện như thế được, chỉ có thể cau mày nói.

"Nói đại khái chuyện đã xảy ra một lần là được, còn có..."

Sau khi nói đến đây, Tần Bất Hối đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm Võ Thạch bằng ánh mắt sáng như đuốc, nhìn chăm chăm không chuyển mắt.

Ngay từ đầu nàng đã cảm thấy Võ Thạch rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu rồi.

Mà bây giờ, cuối cùng nàng cũng nghĩ đến một người, một người có cách nói chuyện vô cùng giống với Võ Thạch, đó là Lý Hiên.

Quan trọng là trừ cách nói chuyện ra thì ngay cả thái độ bình đạm cũng rất giống Lý Hiên.

Một điểm quan trọng nhất, đó là dáng người của Lý Hiên và Võ Thạch lại tương tự một cách đáng kinh ngạc, giống như là cùng một người vậy.

Kết quả như thế khiến nội tâm của Tần Bất Hối run lên, một suy nghĩ táo bạo xuất hiện trong đầu của nàng.

Cùng với sự khó tin, Tần Bất Hối dùng linh lực từ từ mở đôi mắt của Huyết Phân Thân số hiệu 50 ra.

Rất nhanh.

Một đôi mắt không có chút tình cảm nào xuất hiện trước mắt nàng, đôi mắt đen như mực đó, giống như là cái hố đen khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Nhìn đôi mắt này, Tần Bất Hối càng nhìn càng cảm thấy đôi mắt này giống với Lý Hiên, cho dù đôi mắt này không có tình cảm, nhưng vẫn rất giống với Lý Hiên.

"Chắc không phải đâu!"

Giọng nói của Tần Bất Hối run rẩy, giây tiếp theo, trong đôi mắt nàng xuất hiện quang huy, nàng bắt đầu thăm dò linh hồn của của Huyết Phân Thân số hiệu 50.

Đợi đến khi nhìn thấy bên trong cơ thể của Huyết Phân Thân số hiệu 50 không có linh hồn, Tần Bất Hối hoàn toàn ngạc nhiên, cơ thể chợt bật dậy.

"Chuyện này… Chuyện này… Chẳng nhẽ!"

Trong lòng Tần Bất Hối tràn ngập sự hoảng hốt, đầu óc nàng nhớ đến vẻ tái nhợt ẩn giấu dưới gương mặt hồng hào của Lý Hiên.

Nghĩ đến linh hồn bị tổn thương nặng nề của Lý Hiên, nghĩ về thọ mệnh không còn dài của hắn.

Nghĩ đến việc cưỡng ép mở Văn Tự Thần Bí sẽ mang đến sự tổn thương cho linh hồn.

Tất cả những điều này khiến Tần Bất Hối cảm thấy vô cùng khó tin, cảm thấy sự kinh ngạc đến tột độ.

"Ta đích thân đi xác nhận!"

Tần Bất Hối đột nhiên biến mất, khi xuất hiện trở lại thì nàng đã đến vùng trời của đô thành nước Táng Nguyệt.

Nhìn thấy thành trì náo nhiệt, nhìn những đứa trẻ đang nô đùa, cảm nhận được cuộc sống yên bình của nơi đây, Tần Bất Hối trầm mặc.

Giây tiếp theo.

Cơ thể nàng đột nhiên biến mất, bản thể trở về ngoại vực, nhưng nàng đã để lại phân thân mèo trắng nhỏ trong khe nứt không gian.

Mèo trắng nhỏ này im hơi lặng tiếng xuất hiện ở sơn trang Tị Thế, trên đầu tường.

Đôi mắt sáng lấp lánh của mèo trắng nhỏ lóe lên, xuyên qua không gian, nó nhìn Lý Hiên dưới tầng hầm.

Lúc này Lý Hiên đang ngồi khanh chân, trong lòng hắn là Tần Nguyệt đang ngủ say, nàng cuộn tròn trong lòng Lý Hiên như một đứa trẻ.

Chương 371. Cứu giúp hàng tỷ bách tính (2)

Gương mặt Lý Hiên vẫn hồng hào rực rỡ, nhưng sự mệt mỏi ở đáy mắt khó mà che giấu được.

Tần Bất Hối nhìn sự mệt mỏi trong mắt Lý Hiên, nhìn vết thương bị xé nát trên linh hồn hắn, nội tâm Tần Bất Hối run rẩy.

Đến khi nhìn thấy dấu vết tàn tích truy tung của Văn Tự Thần Bí để lại trên linh hồn Lý Hiên, cuối cùng Tần Bất Hối đã xác nhận tất cả.

Nàng âm thầm thở dài, nói.

"Nam Vực đã định trước là sẽ diệt vong, Trung Châu đã từ bỏ Nam Vực từ lâu. Nhưng ai có thể ngờ được rằng, vẫn có một người đang âm thầm bảo vệ nơi đây, giúp Nam Vực vượt qua hết tai họa này đến tai họa khác!"

“Rõ ràng là một tu sĩ yếu ớt đến như vậy, nhưng lại phải gánh trên lưng gánh nặng như thế. Đã nhiều lần giải hàng tỷ hàng vạn bách tính, nhưng lại chẳng có ai hay hắn đã trả biết bao tâm huyết, chẳng ai biết rằng hắn đã giúp đỡ Nhân tộc bao nhiêu lần.”

“Thậm chí, trước đó ta còn nghĩ hắn là một kẻ lừa đảo, muốn gây chuyện với hắn, coi thường hắn, có lẽ lúc đó tâm trạng của hắn rất xót xa."

Nội tâm Tần Bất Hối vô cùng rung động, nàng có thể tưởng tượng được, áp lực mà Lý Hiên đã gánh chịu lớn đến cỡ nào, hắn đã gánh vác bao nhiêu gánh nặng.

Gánh nặng như thế, cho dù là nàng gánh trên lưng cũng sẽ cảm thấy vô cùng nặng nề, thậm chí không thể nào chịu nổi.

Nhưng Lý Hiên đã làm được, chỉ là hắn cũng phải trả một cái giá quá lớn, linh hồn bị xé nát đó là chứng minh tốt nhất.

Tần Bất Hối thở dài thườn thượt, chuẩn bị đến gặp Lý Hiên một lần, nghĩ cách giúp Lý Hiên điều trị vết thương. Nàng không cho phép Lý Hiên, người đã âm thầm trả giá vì Nhân tộc cứ chết đi như thế, cho dù là sau năm năm nữa mới chết cũng không được.

Bởi vì điều này chỉ sẽ khiến Lý Hiên thất vọng đau khổ, nàng không muốn nhìn thấy anh hùng nhỏ lệ.

Lòng Tần Bất Hối thấp thỏm, vuốt mèo khẽ vung lên, Tần Nguyệt đang ngủ trong lòng Lý Hiên triệt để ngủ mê mệt.

Sau đó.

Tần Bất Hối im hơi lặng tiếng xuất hiện ở tầng hầm, hóa thành người và nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt sáng ngời.

"Ta nghe nói, cơn đau từ linh hồn sẽ ảnh hưởng đến thân thể, có lẽ thân thể của ngươi đang đau đớn như bị xé nát, rất đau phải không?"

"Ngươi... Đang nói gì vậy?" Lý Hiên mỉm cười nói, vẫn duy trì biểu cảm trên gương mặt.

"Ngươi vất vả rồi, vừa phải bảo vệ bản thân để tránh bị phát hiện, lại phải cứu hàng nghìn hàng vạn bách tính, ngươi mệt mỏi lắm đúng không." Tần Bất Hối dịu dàng nói.

Lý Hiên không nói thêm điều gì, hắn lẳng lặng nhìn Tần Bất Hối.

"Ta là người của bộ tộc Khốt Linh Miêu, có năng lực Nhìn

Thấu Linh Hồn, ta đã biết về những gì ngươi đã trao ra, cảm ơn ngươi đã giải nghìn vạn bách tính của Nam Vực."

Tần Bất Hối cúi người thật sâu. Thân là đại tu sĩ, đây là lần đầu tiên nàng nghiêng mình trước một hậu bối, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện mà cúi đầu.

"Đại tu sĩ đều lợi hại như vậy sao? Ta che giấu tốt như vậy mà vẫn bị phát hiện." Lý Hiên thở dài, đã có hiểu biết về thủ đoạn của đại tu sĩ một cách rõ nét hơn.

"Đừng lo lắng, chuyện ta tìm thấy ngươi cũng chỉ là ngoài ý muốn. Nếu như không đến nơi này trước, ta sẽ không liên tưởng đến ngươi. Cộng thêm việc ta có Nhìn Thấu Linh Hồn, lúc này mới có phát hiện không ngờ."

"Đại tu sĩ bình thường tuyệt đối không thể phát hiện ra ngươi, chỉ có cấp bậc giống như Nguyệt phán xử mới có thể phát hiện ra ngươi trong khoảng cách gần"

"Nhưng nàng đang chiến đấu với Tà Thần ở chiến trường cổ, đã kéo dài ba tháng, nàng hoàn toàn không có thời gian đến thăm dò Nam Vực, thậm chí nàng cũng không biết ngươi bị trọng thương."

Tấn Bất Hối vội vàng giải thích, nàng không muốn Lý Hiên lại gánh chịu thêm nhiều áp lực hơn thế nữa.

"Hóa ra là như vậy." Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm khi nghe những lời này, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng hắn cũng rơi xuống.

"Lý Hiên, ngươi yên tâm đi, bản thể của ta đã trở về ngoại vực, đang giúp ngươi tìm kiếm thiên tài địa bảo chữa trị linh hồn, ta nhất định sẽ cố gắng chữa khỏi cho ngươi."

Tần Bất Hối nghiêm túc nói, trong mắt lóe lên sự kiên định sâu

sắc.

"Cảm ơn!" Lý Hiên bày tỏ lòng cảm ơn.

Cơ thể của hắn đã gần như bình phục dưới tác dụng của Thánh Liệu Chi Huyết, nhưng hắn vẫn cảm nhận được đau đớn như bị xé toạc.

Hắn đã hoài nghi linh hồn xảy ra vấn đề, bây giờ xem ra quả nhiên đúng là như vậy. Chuyện này khiến Lý Hiên khá bận tâm, may mà hắn có thể cảm nhận được bản thân sẽ không có chuyện trong vòng ba đến bốn năm tới.

Mà trong ba bốn năm này, ngần ấy thời gian đủ để hắn trở nên mạnh mẽ vô cùng. Các đệ tử của hắn cũng sẽ có thực lực đáng sợ, đến lúc đó vết thương linh hồn cũng có thể không phải vấn đề to tát.

Hắn cũng yên lòng sau khi nghĩ đến điều này, sau đó hắn hỏi: "Bộ tộc Khốt Linh Miêu có phải là chủng tộc rất lợi hại hay không?"

"Đương nhiên, bộ tộc Khốt Linh Miêu chúng ta trời sinh có thể du hành không gian, cũng có thể tiêu hao hồn lực để thăm dò linh hồn của người khác, đây là thiên phú của chúng ta."

"Nhưng, thường thì chúng ta sẽ không tùy ý thăm dò, tối đa chỉ hơi thăm dò chút thôi, bởi vì quá tốn hồn lực. Chúng ta không muốn lãng phí hồn lực, trừ khi gặp chuyện lớn cần thiết." Tần Bất Hối cất lời giải thích.

Chương 372. Bộ tộc Khốt Linh Miêu

Trước đó nàng từng thăm dò sơ qua Lý Hiên một chút, sau khi nhìn thấy linh hồn Lý Hiên có tổn thương thì đã ngừng quan sát, cũng không thấy được tàn lưu của Văn Tự Thần Bí.

Cho đến khi thăm dò sâu hơn vào lúc nãy, nàng mới phát hiện ra trên người Lý Hiên có dấu vết mà Văn Tự Thần Bí để lại, lúc này mới xác nhận thân phận của Lý Hiên.

"Hóa ra là vậy, có thể cho ta chút máu của ngươi được không? Một bình nhỏ là được rồi."

Lý Hiên nghĩ đến Tống Tiểu Mỹ, nàng là người của bộ tộc Huyết Miêu, cấp bậc của huyết mạch không được cao, huyết mạch sẽ kìm hãm nghiêm trọng sự phát triển của Tống Tiểu Mỹ trong tương lai.

Bản thân hắn có năng lực Huyết Mạch Đề Thủ, có lẽ có thể giúp đỡ nàng trong tương lai, khiến nàng đột phá liên tiếp, nâng cao thực lực.

"Chuyện này..."

Nghe thấy những lời Lý Hiên nói, Tần Bất Hối muốn từ chối theo bản năng. Nhưng, nghĩ đến những điều Lý Hiên đã gánh chịu vì Nhân tộc, và cả vết thương rách toạc ở linh hồn, cuối cùng nàng cũng gật đầu.

"Được."

Vừa dứt câu, một chiếc bình ngọc đã xuất hiện trong lòng bàn

tay Tần Bất Hối, đồng thời trên đầu ngón tay mảnh khảnh của nàng cũng xuất hiện vết thương, máu bây lên giống như là đám mây trôi, chảy vào trong bình ngọc.

"Cho ngươi."

Sau khi bình ngọc đã đầy, Tần Bất Hối đưa bình ngọc cho Lý Hiên.

"Cảm tạ."

Lý Hiên nhìn Tần Bất Hối bằng ánh mắt cảm kích, sau đó khắc lên bình sứ một loạt trận pháp, sau khi vẽ xong mới bỏ vào trong túi Càn Khôn.

Trong quá trình này.

Tần Bất Hối vẫn luôn quan sát, nhìn Lý Hiên thuần thục khắc trận pháp, nhìn phù văn phức tạp và huyền ảo đó, Tần Bất Hối mơ hồ cảm nhận được một chút chấn động.

Bởi vì nàng quan sát nhưng hoàn toàn không thể hiểu được trận pháp này, cảm thấy giống như đang xem thiên thư.

"Sao mà ngươi làm được như thế? Tại sao phương điện của trận pháp của ngươi lại lợi hại như vậy?" Tần Bất Hối nghi hoặc hỏi.

"Thì cứ học là biết thôi." Lý Hiên tìm một cái cớ.

"Cứ học là biết? Cứ đơn giản vậy sao?"

Tần Bất Hối lại một lần nữa bị đả kích, năm đó khi học trận pháp, nàng đã khiến sư tôn của mình nổi cơn tam bành vì tức.

Kết quả học tập nhiều năm như vậy, nàng mới trở thành trận pháp sư tứ giai hạ phẩm, mà Lý Hiên còn trẻ như vậy đã là trận pháp sư tứ giai.

Quan trọng là nàng không thể hiểu trận pháp của Lý Hiên, điều này chứng tỏ Lý Hiên tinh thông trận pháp hơn cả nàng, loại chênh lệch này khiến Tần Bất Hồi càng thêm phiền muộn.

Vì vậy, nàng không muốn bàn luận trận pháp nữa, dứt khoát chuyển chủ đề, nàng nói.

"Ngươi đã cứu Nam Vực, giúp đỡ rất nhiều người, thiên tài địa bảo linh hồn thì ta không chắc chắn hoàn toàn, nhưng phần thưởng khác thì ta có rất nhiều, ngươi muốn gì?"

"Phần thưởng hả, quả tiến hóa hoặc quả dung hợp đều được." Lý Hiên suy nghĩ, nói.

"Được."

Tần Bất Hối nhanh chóng tìm kiếm trong túi Càn Khôn, kết quả nàng tìm một hồi cũng không nhìn thấy bất cứ quả nào, điều này khiến nàng vô cùng buồn bực.

"Đợi một lát, ta lập tức thông báo cho bản thể, để bản thể đổi chiến công lấy một vài quả cho ngươi, yên tâm, ta sẽ không tiết lộ bất kỳ thông tin nào của ngươi."

Tần Bất Hối nói xong thì lập tức liên lạc với bản thể ở ngoại vực, truyền thông tin qua.

Ngoại vực.

Núi Vô Giới, căn cứ của Nhân tộc.

Tần Bất Hối đứng ở phủ đệ của đại soái, nhìn một nam tử trung niên mặc áo giáp cao lớn oai hùng.

Khí tức của người này sâu như đại dương, hơn một nửa khoảng không phía sau lưng người này được bao phủ bởi hai thanh cự phủ, nhìn trông uy lực kinh người.

"Cửu muội, từ bỏ đi, thiên tài địa bảo chữa trị linh hồn quá quý hiếm, cho dù ngươi mượn hết chiến công của tất cả chúng ta, cũng đổi không được." Nam tử mặc áo giáp thở dài, nói.

"Thất ca, thật sự không có cách nào sao? Linh hồn của Võ Thạch ở Táng Nguyệt Tông bị thương, không có thiên tài địa bảo chữa trị linh hồn thì cả đời coi như đã kết thúc."

Tần Bất Hối không cam tâm hỏi, dùng thân phận của Võ Thạch giúp Lý Hiên tìm thiên tài địa bảo.

"Xin lỗi, ta thật sự không có cách nào, chúng ta căn bản không có tư cách có được bảo vật như thế." Nam tử mặc áo giáp lắc đầu.

"Được rồi, nếu đã không có thiên tài địa bảo chữa trị linh hồn, vậy thì đổi chút quả tiến hóa và quả dung hợp cho ta vậy." Tần Bất Hối bất đắc dĩ nói.

"Được, đây là lệnh bài trao đổi, đưa cho ngươi." Nam tử mặc áo giáp đưa một lệnh bài qua cho nàng.

"Cảm tạ Thất ca!"

Tần Bất Hối nhận lệnh bài, vui vẻ rời đi.

Không lâu sau.

Một người tu tiên già ăn mặc như quản gia vội vàng bước đến với lệnh bài trao đổi trên tay.

Hắn cẩn thận dâng lệnh bài trao đổi lên trước, sau đó mới lộ ra dáng vẻ muốn nói gì đó.

"Sao vậy? Có gì thì nói." Nam tử mặc áo giáp lạnh giọng nói.

"Thất thiếu gia, số lượng quả mà Cửu tiểu thư vừa đổi, có hơi nhiều." Quản gia cẩn thận nói.

"Nhiều? Cửu muội đã đổi mấy quả? Năm quả? Hay là lại giống như lần trước, đổi mười quả?" Nam tử mặc áo giáp không để ý, nói.

"Đều không phải, Cửu tiểu thư đổi tròn một trăm quả." Quản gia vội vàng nói.

"Một trăm quả? Nhiều như vậy!"

Nam tử mặc áo giáp bật dậy, mở to mắt nhìn Quản gia.

"Đây là nguyên nhân ta ngăn cản, nếu như không ngăn cản Cửu tiểu thư, tồn kho của chúng ta sẽ không còn gì cả." Quản gia lau mồ hôi.

Chương 373. Điên cuồng tăng cấp lớn

"Nàng có nhiều chiến công vậy sao? Ta nhớ nàng vừa có chiến công thì đã dùng hết, nàng lấy đâu ra nhiều chiến công như vậy?" Nam tử mặc áo giáp cau mày nói.

"Quả thật Cửu tiểu thư không có nhiều chiến công như vậy, nhưng nàng đã mượn chiến công của ngài và Lục thiếu gia." Quản gia nhỏ khẽ nói.

"Cái gì? Chiến công của ta và Lục ca? Trời ơi, đó là chiến công mà ta khó khăn lắm mới tích lũy được."

Trái tim năm tử mặc áo giáp như bị dao cứa, nhưng nghĩ đến đó là chiến công mà muội muội của mình đã mượn, hắn chỉ đành bất lực thở dài.

"Quên đi, quên đi, mượn thì mượn đi, ai bảo nàng là muội muội của ta chứ, hừ, cũng không biết Lục ca mê tiền biết chuyện này thì sẽ buồn bực đến mức nào."

Nam tử mặc áo giáp nghĩ đến bộ dạng mê tiền đó của Lục ca, nhất thời cảm thấy có trò hay để xem.

Hắn bay vụt đi ngay, đích thân đi nói thông tin này với Lục ca.

Một nơi khác.

Sơn trang Tị Thế, nước Đại Hạ.

Lý Hiên và phân thân của Tần Bất Hối đang nói chuyện, nói đến một vài vấn đề của giới tu hành.

Lúc này, đột nhiên Lý Hiên nói.

"Có thể kể tình hình của Trung Châu cho ta nghe được không? Bao gồm tin tức về ngoại vực và chiến trường cổ."

"Không thành vấn đề, ta bắt đầu kể từ nước Đại Hạ."

Tần Bất Hối gật đầu, sắp xếp lại nội dung một chút rồi tiếp tục nói.

"Nước Đại Hạ là một trong ba mươi sáu nước thuộc Nam Vực. Nam Vực là khu vực bị Thập Vạn Đại Sơn bao quanh, vừa ngăn cản sự phát triển của ba mươi sáu nước ở Nam Vực, lại vừa bảo vệ ba mươi sáu nước."

"Thật ra Nam Vực là một hòn đảo, tên là tiểu đảo Hải Nam, xung quanh tiểu đảo là biển Vô Tận nguy hiểm vô cùng, chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới có thể tùy ý đi từ Trung Châu đến Nam Vực."

"Tiểu đảo? Nam Vực chỉ là một hòn đảo nhỏ sao?"

Nghe thấy những lời này, Lý Hiên chấn động, không dám tin rằng Nam Vực rộng lớn như vậy lại chỉ là một tiểu đảo.

Nên biết, chỉ vỏn vẹn một mình nước Đại Hạ đã rộng lớn hơn cố quốc trước đây của hắn mấy lần.

Mà trong ba mươi sáu nước thuộc Nam Vực, nước Đại Hạ vẫn chỉ là một đất nước nhỏ, diện tích đất đai chưa bằng một phần năm nước Đại Tần nữa.

Trong lòng Lý Hiên chấn động, hắn hỏi lại: "Vậy Trung Châu thì sao? Ta nghe nói còn có Tây Vực và Bắc Cương nữa, có những khu vực này không?"

"Có, hơn nữa không chỉ nhường ấy."

Vẻ mặt của Tần Bất Hối trở nên nghiêm nghị, nghiêm mặt nói.

"Trung Châu là khu vực trung tâm của Nhân tộc, diện tích lớn hơn Nam Vực mấy vạn lần, đây cũng là trung tâm và là gốc rễ của Nhân tộc."

"Phía bắc của Trung Châu là Bắc Cương, nơi đó mênh mông tuyết trắng, băng thú tung hoành, băng thú là đại địch của Nhân tộc ở đó. Bọn chúng liên tục tiến công và xâm lược, nơi nào có tuyết là nơi đó có bóng dáng của bọn chúng, quả thật là giết hoài không hết."

"Mà Tây Vực lại là sa mạc mênh mông, sa thú đông như biển tàn sát bừa bãi, Nhân tộc chiến đấu với sa thú trong môi trường ác nghiệt đó, sinh tồn khó khăn."

"Trừ Bắc Cương và Tây Vực ra thì còn có Đông Châu, bên đó lân cận với biển Vô Tận, cũng phải đối mặt với sự tấn công bất ngờ và bất tận của hải thú, toàn bộ Nhân tộc đều trong trạng thái tứ bề là địch."

"Nhưng khu vực nguy hiểm nhất thật ra lại là Trung Châu thuộc vùng trung tâm, bởi vì có ba không gian lớn đặc biệt liên thông với Trung Châu, lần lượt là ngoại vực, thiên vực, và chiến trường cổ."

"Ba địa điểm này là tiền tuyến mà Tà Thần xâm lược mạnh nhất, cũng là chiến trường nguy hiểm nhất, trong số đó chiến trường cổ là đáng sợ hơn cả."

"Nếu như không có những cường giả như Nguyệt phán xử thủ hộ thì Nhân tộc đã diệt vong lâu rồi, nhưng cùng với sự gia nhập của Tà Thần, việc sinh tồn của con người càng ngày càng gian khổ..."

Lời kể của Tần Bất Hối thuật lại từng nguy hiểm mà hiện tại

loài người đang phải đối mặt, đồng thời cũng chỉ ra mức độ quan trọng của Nguyệt phán xử.

Kết quả như thế khiến Lý Hiên nghe đến mức nội tâm chấn động, không thể ngờ được rằng cảnh ngộ của loài người lại gian khổ đến vậy.

"Ta đã rõ, cảm ơn ngươi đã kể lại, nếu như có thể thì hãy cho ta một chút đá không gian, ta muốn thiết lập một Cổng Không gian nối giữa Nam Vực và Trung Châu." Lý Hiên thở dài.

"Đá không gian không thành vấn đề, nhưng trong biển Vô Tận giữa Nam Vực và Trung Châu ẩn chứa lượng năng lượng hỗn loạn rất lớn, Cổng Không Gian sẽ chịu ảnh hưởng rất nhiều."

"Về tính ổn định, Cổng Không Gian chắc chắn không thể sánh bằng Truyền Tống Trận, trừ khi ngươi có thực lực Nguyên Anh kỳ." Tần Bất Hối nói.

"Truyền Tống Trận sao, được, ta biết rồi." Lý Hiên cau mày, suy nghĩ về phương pháp giải quyết.

Lúc này.

Không gian xoa động.

Một chiếc túi Càn Khôn không biết từ đâu xuất hiện, đáp xuống trước mặt Lý Hiên.

"Cuối cùng cũng đến rồi, đây là phần thưởng của ngươi, còn về đá không gian thì ta sẽ đưa cho phân thân ở Táng Nguyệt Tông của ngươi. Được rồi, ta đi đây, hy vọng tương lai chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại."

Tần Bất Hối nhìn Lý Hiên thật sâu, sau đó bước vào hư không, biến mất.

Tại chỗ chỉ còn Lý Hiên đang ôm Tần Nguyệt, lẳng lặng ngồi khoanh chân.

Lặng lẽ cầm lấy chiếc túi Càn Khôn đó, sau khi mở ra và quan sát, đồng tử của hắn khẽ co rụt lại trong chớp mắt.

Chương 374. Điên cuồng tăng cấp lớn (2)

"Một trăm quả sao, tám mươi quả tiến hóa, hai mươi quả dung hợp, thật sự là hào phóng."

Lý Hiên cầm lấy từng quả tiến quả, bắt đầu ăn liên tục, ăn đủ bốn mươi quả mới ngừng.

'Ting! Huyết Nhân Ngẫu của ngài tiến hóa nhiều lần, tiến hóa thành Siêu Huyết Nhân Ngẫu.'

'Ting! Động Tác Huyễn Thuật của ngài tiến hóa nhiều lần, thành công tiến hóa thành Ngũ Giác Huyễn Thuật.'

'Ting! Không Gian Tùy Thân của ngài hai lần tiến hóa, kích thước từ bằng một sân bóng rổ tăng thành diện tích của bóng đá.'

'Ting! Huyết Phân Thân và Triệu Hồi Đại Người Đá của ngài tiến hóa nhiều thành, thành công tiến hóa đến Trúc Cơ hậu kỳ.'

…

Một loạt thông tin vang lên trong đầu.

Lý Hiên chỉ cảm thấy bản thân giống như đang lơ lửng, lột xác từ trong ra ngoài.

Vào thời khắc này, nhóm Huyết Phân Thân của hắn cũng đang mạnh lên một cách điên cuồng, từ Luyện Khí tầng chín sơ kỳ thăng cấp lên Trúc Cơ hậu kỳ.

Việc thăng cấp như thế khiến Lý Hiên ngạc nhiên vô cùng.

Bởi vì trước đó Huyết Phân Thân chịu giới hạn bởi thực lực của hắn, vẫn luôn không quá mạnh.

Nhưng ai mà ngờ được rằng.

Cùng với việc tiến hóa liên tiến của quả tiến hóa đã khiến các Huyết Phân Thân của hắn nhận được cấp bậc ngang bằng hắn, điều này dẫn đến giá trị năng lực của các Huyết Phân Thân càng thêm khủng bố.

"Mười vạn Huyết Phân Thân Trúc Cơ hậu kỳ, chỉ cần không xuất hiện kẻ địch trên cấp Nguyên Anh, ngần ấy đã đủ để bảo đảm sự an toàn của Nam Vực rồi."

Trong lòng Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cả cơ thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Quan trọng hơn là hắn chỉ mới tiêu hao bốn mươi quả tiến hóa thôi, hắn vẫn còn thừa lại bốn mươi quả tiến hóa và hai mươi quả dung hợp.

Hắn vẫn còn một quả siêu tiến hóa mà Tần Nguyệt cho, cùng với bốn quả tiến hóa bình thường nữa.

Nghĩ đến chuyện thực lực vẫn còn có thể tiếp tục tăng lên, Lý Hiên lại bắt đầu ăn tiếp, lần này hắn nuốt tất cả các quả cùng một lúc.

'Ting! Pháp Trang Phối Hợp của ngài tiến hóa nhiều lần liên tục, cấp bậc của trạng bị ngưng tụ được đạt đến tứ giai hạ phẩm.'

'Ting! Cổng Không Gian và Xuyên Qua Không Gian của ngài tiến hóa nhiều lần, phạm vi xuyên qua và tính ổn định tăng trưởng trên diện rộng.'

'Ting! Góc Nhìn Thượng Đế của ngài tiến hóa nhiều lần liên tục, phạm vi quan sát từ mười vạn thước mở rộng đến một nghìn

vạn thước.'

'Ting! Lệnh Nhân và Trấn Áp Linh Hồn của ngài đồng thời tiến hóa điên cuồng, hơn nữa còn dung hợp với nhau, thành công ngưng tụ thành Lĩnh Vực Linh Hồn.'

'Ting! 20% Vạn Thọ Chiến Thể của ngài liên tiếp dung hợp với Siêu Cấp Phòng Ngự, Tự Phục Hồi Siêu Cấp, Siêu Cấp Quái Lực, Ẩn Nấp Siêu Cấp và Siêu Cấp Tự Bạo, thành công ngưng tụ thành Vạn Thọ Chiến Thể hoàn chỉnh.'

'Chú ý: Huyết Phân Thân có thể thừa hưởng một phần chiến thể.'

'Ting! Tự Nhiên Chi Thể và Linh Yêu Chi Thể của ngài đã dung hợp, hình thành Linh Yêu Tự Nhiên Thể, có thể khống chế linh lực thuận ý hơn.'

'Ting! Lôi Đình Chi Thể dung hợp với Dẫn Lôi Thiên Hàng, Lôi Đình Kiếm Pháp, Lôi Đình Đao Pháp, Thiểm Điện Bộ, tạo thành Chưởng Khống Lôi Điện sơ cấp.'

'Ting! Không Gian Tùy Thân có được tiến hóa siêu cấp, phạm vi không gian mở rộng đến ngàn dặm, đồng thời dung hợp cùng với thiên phú Không Gian, Cổng Không Gian và Xuyên Qua Không Gian, hình thành nên Chưởng Khống Không Gian sơ cấp.'

…

Cùng với một loạt âm thanh nhắc nhở.

Lý Hiên cảm thấy cơ thể của mình tràn đầy sức mạnh khủng bố, một luồng chiến ý cực mạnh dâng trào từ bên trong cơ thể, muốn phun trào như núi động biển gầm.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, sức chiến đấu của bản thân hắn đã tăng đột biến đến mấy lần. Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể

phát huy sức chiến đấu vô cùng khủng khiếp.

Đây là hiệu quả do Vạn Thọ Chiến Thể mang lại, khiến hắn được trời ưu ái về khả năng khống chế chiến đấu.

Cho dù hắn mất đi ý thức, thân thể của hắn cũng có thể phát huy sức khống chế và sức chiến đấu siêu đáng sợ.

Loại năng lực chiến đấu này là khả năng kiểm soát tinh xảo mà người khác tu hành mấy trăm năm cũng không thể đạt đến. Có thể nói, có Vạn Thọ Chiến Thể, mỗi một tia linh lực của Lý Hiên đều có thể phát huy đến tận cùng.

"Trọng điểm là ngay cả Huyết Phân Thân cũng có thể thừa kế một phần, vậy Huyết Phân Thân của ta sẽ càng mạnh mẽ, thật mong chờ cảnh tượng Huyết Phân Thân chiến đấu với tà ma."

Tay phải của Lý Hiên điểm nhẹ vào hư không, từng vòng gợn sóng ngay lập tức lăn tăn tản ra, bàn tay của hắn xuyên thẳng qua hư không, lấy một bình đan dược từ trong động phủ ra.

"Khống chế không gian của ta hiện giờ đã không còn chịu sự trói buộc của kỹ năng nữa. Ta có thể khống chế tùy tâm tùy ý, cho dù chỉ là Chưởng Khống Không Gian sơ cấp."

Bàn tay phải của Lý Hiên xuyên qua không gian, trực tiếp xuất hiện tại vị trí gần sát má phải của Tần Nguyệt, sau đó bàn tay đó dịu dàng nhéo khuôn mặt mềm mại của nàng.

"Hưm…"

Tần Nguyệt đang mê man ngủ rúc sâu vào lòng Lý Hiên, bàn tay nắm lấy quần áo của Lý Hiên tiếp tục ngủ, không muốn rời khỏi người Lý Hiên.

Đối với chuyện này, Lý Hiên chỉ khẽ mỉm cười, sau đó tiếp tục thử nghiệm năng lực.

Rất nhanh, gợn sóng lăn tăn xuất hiện trước mắt hắn, sau đó, đôi mắt của hắn nhìn xuyên qua không gian, trông về hướng thành Bạch Vân, nhìn về phía mỏ quặng Bạch Vân.

Chương 375. Lĩnh Vực Linh Hồn

Tiếp đó, Lý Hiên lại điều chỉnh không gian, nhìn về phía rừng rậm Hắc Mã, sơn cốc Phong Diệp, cốc Lam Nguyệt và các khu vực khác.

Khống chế không gian tùy ý như thế cũng khiến việc chiến đấu của Lý Hiên linh hoạt hơn, khiến hắn dễ dàng hơn trong việc kiểm soát toàn bộ cục diện.

Lý Hiên vui mừng trong lòng, từng tia sấm sét xuất hiện trên đầu ngón tay, sau đó sấm sét biến thành chim Thanh Điểu, biến thành chim Anh Vũ, biến thành chim Bồ Câu, do Lý Hiên khống chế tùy tâm.

Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể biến lôi điện thành bất kỳ hình dạng nào mà hắn thích.

"Thật tốt."

Lý Hiên mở giao diện dữ liệu ra, tìm xem thông tin của mình.

Ting!

Lý Hiên: Trúc Cơ hậu kỳ 'Kiếm Vực Thủ Hộ và Lĩnh Vực Linh Hồn: phạm vi trăm thước'.

Đệ tử: Tiểu Muội, Nam Hy, A Ngốc, Tiêu Kiếm, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

Kiểm soát: Chưởng Khống Hàn Băng (Kiểm Soát Hàn Băng) sơ cấp, Chưởng Khống Lôi Điện sơ cấp, Chưởng Khống Không Gian sơ

cấp.

Đặc biệt: Huyết Mạch Đề Thủ, Vạn Thọ Chiến Thể, Linh Yêu Tự Nhiên Thể, Thanh Liên Thể nhị giai, Nham Tương Chi Thể, phong linh căn cực phẩm, Ngao Du Hư Không.

Thiên phú: Thăm Dò Tương Lai, Thiên Biến Vạn Hoá, Thiên Địa Chi Thủ, Pháp Trang Phối Hợp 'tứ giai hạ phẩm', Góc Nhìn Thượng Đế 'phạm vi một nghìn vạn thước', Huyết Phân Thân 'Trúc Cơ hậu kỳ', Triệu Hồi Đại Người Đá 'Trúc Cơ hậu kỳ'.

Năng lực: Ngũ Giác Huyễn Thuật, Siêu Huyết Nhân Ngẫu, Thần Tiễn Thủ, Ngự Kiếm Thuật...

Phụ trợ: Luyện Đan Sư tứ giai trung phẩm, Linh Phù Sư tứ giai hạ phẩm, Phong Ấn Trận Pháp Sư tứ giai hạ phẩm, Luyện Khí Sư nhị phẩm, Linh Trù Sư nhị giai, Linh Khúc Sư nhất giai, Linh Họa Sư nhị giai, Linh Tửu Sư nhị giai.

...

"Thay đổi đúng là nhiều."

Lý Hiên nhìn giao diện dữ liệu của bản thân, nhìn từng năng lực đã trở nên mạnh mẽ, gật đầu vừa ý.

Sự xuất hiện của Lĩnh Vực Linh Hồn khiến Lý Hiên có sự lĩnh ngộ mạnh hơn về linh hồn.

Tác dụng của Lĩnh Vực Linh Hồn rất đơn giản, đó chính là để linh hồn chiến đấu, tiến công, phòng ngự, ẩn núp thông qua lĩnh vực, thậm chí là kéo linh hồn của người khác vào bên trong, trực tiếp giết chết.

Năng lực này cho phép Lý Hiên có được khả năng sát thương cực mạnh đối với tà dị, có thể gọi là khắc tinh của tà dị, trừ khi cấp bậc của tà dị vô cùng cao, nếu không chỉ có thể chết trong lĩnh

vực.

Thật ra điều thật sự khiến Lý Hiên cảm thấy vui mừng chính là việc thăng cấp của lĩnh vực không cần sử dụng quả tiến hóa nữa, chỉ cần bản thân cảm ngộ là được.

Có sự tăng cường của công đức, Lý Hiên tin tưởng tốc độ cảm ngộ của bản thân nhất định sẽ tăng đột biến.

Lý Hiên vui vẻ trong lòng khẽ nhắm hai mắt lại, mở công đức ra để thử cảm ngộ linh hồn, cảm ngộ kiếm ý, và cảm ngộ Thanh Liên Thể.

Thời gian từ từ trôi qua.

Rất nhanh đã đến ngày hôm sau.

Sáng sớm, mặt trời chói chang, vạn dặm không mây.

Lý Hiên, người vừa hoàn thành việc tu hành mở mắt ra, hắn nhìn thấy tiểu mỹ nữ Tần Nguyệt duyên dáng yêu kiều đang nhìn hắn và mỉm cười.

Lúc này Tần Nguyệt đã dày công trang điểm một lượt, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, cái miệng nhỏ hồng hào, trên cơ thể còn có hương thơm nhàn nhạt, rõ ràng là đã thoa phấn hương.

Nhìn thấy Tần Nguyệt trong dáng vẻ dày công trang điểm, Lý Hiên dịu dàng nói: "Cảm thấy dáng vẻ trước đây vẫn dễ thương hơn."

"Thật ư? Vậy... Vậy ta đi rửa mặt."

Tần Nguyệt vèo cái bay ra ngoài ngay, chạy đến hiên nhà để rửa trôi hương phấn.

Trước đây nàng cũng chẳng trang điểm, sau này thường nghe các sư tỷ trong tông môn bàn tán, bọn họ nói rằng nam nhân khá

thích nữ nhân có trang điểm.

Lần này trở về gặp Lý Hiên, nàng cố ý trang điểm một lượt, mục đích là muốn thể hiện bản thân trước mặt của Lý Hiên.

Nhưng không ngờ Lý Hiên không thích điều đó lắm, mặc dù Tần Nguyệt hơi thất vọng một chút, nhưng có thể tẩy đi những bột phấn này, nàng cũng khá đồng ý.

"Quả nhiên sư tôn giống ta, đều không thích hương phấn."

Tần Nguyệt nghĩ đến sở thích của mình và sư tôn giống nhau, đôi mắt to tròn tức khắc vui vẻ cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Đợi đến khi rửa hết hương phấn xong, Tần Nguyệt bước như bay đến tầng hầm, nhìn thấy Lý Hiên lại một lần nữa nhắm mắt tu hành, nàng ngồi xếp bằng bên cạnh, lẳng lặng nhìn ngắm Lý Hiên.

"Sao vậy?"

Lý Hiên mở mắt ra, nhìn Tần Nguyệt tràn đầy sức sống với ánh mắt nghi hoặc.

"Sư tôn, khi ngài tu hành, trông ngài cũng rất đẹp." Tần Nguyệt khẽ chớp hàng mi dài nói, trong đôi mắt to tròn tràn ngập những vì sao.

"Được rồi, đưa Huyết Nhân Ngẫu cho ta một chút."

Lý Hiên nhìn Huyết Nhân Ngẫu treo bên hông Tần Nguyệt. Sau khi tiến hóa thành Siêu Huyết Nhân Ngẫu, Huyết Nhân Ngẫu trước đó còn phải thăng cấp.

"Ừm, ừm, đây."

Đôi tay nhỏ nhắn trắng như tuyết của Tần Nguyệt tháo Huyết Nhân Ngẫu trên eo xuống, lập tức đưa nó cho Lý Hiên, hoàn toàn tin tưởng hắn, không hỏi lý do.

"Ừm."

Tay phải của Lý Hiên đặt lên trên Huyết Nhân Ngẫu, sức mạnh huyết sắc khẽ dao động. Rất nhanh, Huyết Nhân Ngẫu đã trở nên thần bí hơn, càng giống với Lý Hiên hơn.

Giống như Lý Hiên phiên bản thu nhỏ, sống động như thật, giống y như đúc, điểm khác biệt duy nhất là có mang theo một tia huyết sắc.

"Được rồi, đây, phải luôn mang theo bên mình." Lý Hiên dặn dò.

"Ừm, ừm, ta biết rồi."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, thậm chí không hỏi vì sao phải mang theo Huyết Nhân Ngẫu, cứ thế vâng lời treo nó bên hông.

Chương 376. Hãi rồi

'Ting! Toàn bộ năm mươi Huyết Phân Thân mà ngài hạ lệnh mai phục ở Táng Nguyệt Tông đã tử trận, 100 Huyết Phân Thân mai phục ở bên ngoài Táng Nguyệt Tông cũng đã tử trận toàn bộ.'

'Ting! Võ Thạch, Huyết Phân Thân số hiệu 50 bị kẻ địch ám sát nhiều lần, cơ thể bị trọng thương.'

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài thành công đột phá đến Luyện Khí tầng tám, phần thưởng của ngài: Luyện Khí Sư nhị phẩm tiến giai thành Luyện Khí Sư tam giai.'

'Ting! Huyết Phân Thân của ngài sớm đã phát hiện ra ẩn thú, trông sự ra tay toàn lực của trận pháp và nhiều tu sĩ Kim Đan kỳ, đã đẩy lùi được chín đợt tấn công, chỉ có một ẩn thú chạy trốn.'

Âm thanh nhắc nhở máy móc đột nhiên vang lên, Lý Hiên nhìn vụ việc tập kích Huyết Phân Thân. Hắn biết, đây mới chỉ là bắt đầu, tương lai Huyết Phân Thân số hiệu 50 sẽ liên tục gặp phải ám sát.

Điều này cũng khiến Lý Hiên nhận thức được rằng, tà ma vẫn vô cùng kiêu ngạo ở Nam Vực, Nam Vực vẫn ở trong sự bấp bênh.

"Nhưng mà sự thất bại của chín đợt ám sát này cũng đủ để dạy cho tà ma một bài học rồi."

Lý Hiên thầm lẩm bẩm, hắn đã bày binh bố cục ở Táng Nguyệt Tông từ trước rồi, mục đích là bẫy chết tà ma, kết quả bọn nó thật sự đến, hơn nữa còn đến chín lượt.

Nghĩ đến kết quả chiến đấu, nghĩ đến tổn thất của tà ma, tâm

trạng của Lý Hiên tốt lên khá nhiều.

Một nơi khác.

Trong không gian hư ảo tối tăm nào đó.

Hai gã tà ma mặc trang phục hoàng tộc vừa đến đã tụ lại với nhau, nói về chuyện tấn công Võ Thạch.

Một tên trong đó là Hoàng tử của tà thú, kẻ đã điều khiển tà thú xâm lược Nam Vực trước đó. Một tên khác là Hoàng tử của ẩn thú, người điều hành bộ tộc Ẩn Thú.

"Hoàng tử Ẩn Thú, thuộc hạ của ngươi thật sự có thể giết được Võ Thạch sao? Tên đó có cái gì đó rất bất thường. Lần trước ta dẫn đông đảo cao thủ đến Táng Nguyệt Tông, cuối cùng toàn bộ thuộc hạ của ta đều tử trận."

"Nếu không phải có bảo vật hộ thân của lão tổ bảo vệ, sợ là ngay cả ta cũng đã bị chôn vùi." Hoàng tử Tà Thú nghĩ đến vẫn còn rùng mình, nói.

"Hoàng tử Tà Thú, ngươi yên tâm đi, lần trước ngươi chưa điều ra rõ tình báo mà đã xuất phát, kết quả là sập bẫy. Lần này bọn họ không có Văn Tự Thần Bí, hoàn toàn không thể cản được ta."

"Hơn thế, thuộc hạ của ra đều có thể ẩn thân, năng lực ẩn nấp cực mạnh, ám sát Võ Thạch là chuyện dễ dàng." Hoàng tử Ẩn Thú cao ngạo nói, hoàn toàn không lo lắng về hành động lần này.

"Dù sao ta vẫn thấy nên cẩn thật chút thì hơn, ta không dám tùy tiện ló đầu ở Nam Vực, luôn cảm thấy nơi đây rất nguy hiểm, nước rất sâu."

Hoàng tử Tà Thú nghĩ đến mà sợ, nói. Trong đầu nó không khỏi nhớ đến người nó gặp phải lúc trước, nhớ đến cột sáng thông

thiên đó.

"Hoàng tử Tà Thú, xin hãy yên tâm, chiến đội ẩn thân của ta mạnh mẽ vô cùng, lần này là do chín Kim Đan kỳ dẫn đội."

"Cộng thêm kế hoạch tỉ mỉ và cẩn thận của bọn nó, cùng với phong cách chiến đấu ăn chắc, tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết Võ Thạch."

Hoàng tử Ẩn Thú điềm nhiên nói, không hề lo rằng nhiệm vụ lần này sẽ thất bại.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Hoàng tử Tà Thú thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn hơi lo lắng, nó luôn cảm thấy nơi này rất nguy hiểm.

Cũng vào lúc này.

Không gian tối tăm khẽ dập dờn, một ẩn thú Kim Đan kỳ toàn thân là máu xông vào trong không gian tối tắm. Một thanh trường đao sắc bén đang cắm trên bụng nó.

"Xảy ra chuyện gì? Ẩn Cửu, sao ngươi lại bị thương đến vậy? Đám Ẩn Nhất đâu?" Hoàng tử Ẩn Thú vội vàng hỏi.

"Hoàng tử điện hạ, nhiệm vụ lần này, chúng ta bị lừa gạt thê thảm. Táng Nguyệt Tông vậy mà lại bố trí lượng lớn trận pháp bẫy rập, đám Ẩn Nhất đã tử chiến toàn bộ, chỉ có ta chạy thoát trở về."

Ẩn thú toàn thân đều là máu khàn giọng nói, che phần bụng, ho dữ dội.

"Sao có thể? Khả năng chiến đấu của Táng Nguyệt Tông cũng chỉ có như vậy, sao có thể chỉ có một Kim Đan là ngươi trở về?" Hoàng tử Ẩn Thú không dám tin, nói.

"Chúng ta cũng không ngờ được, Táng Nguyệt Tông quá âm

hiểm, chúng ta vừa mới lẻn vào Táng Nguyệt Tông thì đã bị phát hiện, quan trọng là có người có thể nhìn thấu ẩn thân của chúng ta.”

“Bọn họ nhìn thấy thì không nói, còn cố ý giả vờ như không thấy, thông qua phương thức vừa đi vừa nói, từng bước dẫn chúng ta vào trong trận pháp.”

“Vốn nghĩ, dù là trận pháp thì chúng ta cũng có thể đánh vỡ được, nhưng bọn họ đã bố trí khoảng mấy trăm cái trận pháp, gần mấy trăm cái đấy.”

“Chúng ta đánh vỡ một cái thì một cái khác lại xuất hiện, đánh nát cái trước thì cái sau xông đến. Đến tận khi chúng ta chồng chết vết thương, sắc mặt tái nhợt đánh vì đánh vỡ tất cả trận pháp thì trông thấy một đám tu sĩ Kim Đan kỳ của Táng Nguyệt Tông, của Hãn Hải Tông, của Tam Kiếm Tông, cả đám Kim Đan kỳ xông đến điên cuồng tấn công chúng ta.”

Bọn Ẩn Nhất bị giết ngay tại trận, cuối cùng chỉ có ta và Ẩn Ngũ trọng thương chạy ra khỏi Táng Nguyệt Tông." Ẩn Cửu run rẩy nói.

"Vậy mà lại như vậy! Đáng chết, chiến đội ẩn thú của ta! Chiến đội ẩn thú ta vất vả lắm mới bồi dưỡng ra được, cứ thế mà chết hết, đáng chết!" Hoàng tử Ẩn Thú siết chặt nắm đấm, điên cuồng gào thét.

Chương 377. Hãi rồi (2)

"Ta hỏi một câu, Ẩn Ngũ đâu? Không phải ngươi nói ngươi và Ẩn Ngũ cùng chạy ra khỏi Táng Nguyệt Tông sao?" Hoàng tử Tà Thú ở bên cạnh nghi hoặc hỏi.

"Nó... Nó cũng chết rồi, chúng ta vừa chạy khỏi Táng Nguyệt Tông không được bao lâu thì gặp một đám Trúc Cơ hậu kỳ đội đấu lạp."

"Đám người này chẳng nói chẳng rằng lao vào tấn công chúng ta, một câu cũng không nói, liều mạng chiến đấu, còn dẫn theo một đám Người Đá giết không chết nữa."

"Cuối cùng Ẩn Ngũ chết trận, sau khi giết sạch tất cả người đội đấu lạp, ta lê cơ thể bị thương nặng bắt đầu chật vật chạy trốn." Ẩn Cửu ấn vết thương, nói.

"Một đám Trúc Cơ hậu kỳ đội đấu lạp? Bọn họ có thể giết chết Ẩn Ngũ? Ẩn Ngũ là Kim Đan trung kỳ đấy, đã từng giết chết ba tên Kim Đan mà, sao nó có thể bị một đám Trúc Cơ hậu kỳ giết chết được?" Hoàng tử Ẩn Thú không dám tin.

"Lúc đó chúng ta bị thương nặng, cộng thêm đám người đội đấu lạp này quá biến thái, vừa nhìn thấy chúng ta bỏ chạy liền tự bạo, liều mạng cản lại, không để chúng ta trốn chạy."

"Quan trọng là bọn họ đã chết rồi nhưng cơ thể vẫn còn chiến đấu, các ngươi nhìn thanh đao trên bụng ta đi, có một người đội đấu lạp rõ ràng đã bị ta đâm xuyên qua tim, vậy mà vẫn còn chiến đấu, xoay tay đâm một đao vào bụng ta."

"Thậm chí có người đội đấu lạp không còn đầu nữa nhưng vẫn

cầm dao chém ta. Cần phải làm rõ là, dù ta đã chém chết đám người đội đấu lạp đó rồi, nhưng ta vẫn chật vật chạy trốn."

"Bởi vì sau lưng ta là một đám thi thể không đầu cầm đao chém ta, đám đó quả là quái vật mà!"

Ẩn Cửu nghĩ đến cảnh tượng bị truy sát sau cuối, nghĩ đến những thi thể không đầu theo sát không buông đó, nó bị dọa đến mức cơ thể run rẩy, ám ảnh trong lòng.

"Lại là như vậy! Ta đã nghe tình báo về người đội đấu lạp, đúng thật là dù đã chết thì cơ thể vẫn có thể chiến đấu, nhưng ta chưa từng nghe đến chuyện bọn họ chết rồi mà còn có cầm đao chém người, ngươi thì sao?"

Hoàng tử Ẩn Thú nhìn sang bên cạnh, muốn biết nhiều thông tin hơn từ Hoàng tử Tà Thú.

"Ta cũng không rõ, chẳng lẽ bọn nó đều đang che giấu thực lực khi chiến đấu với ta trước đây?"

Sắc mặt Hoàng tử Tà Thú biến đổi, càng cảm thấy nơi này không an toàn, sau lưng cảm thấy ớn lạnh một cách khó hiểu.

Nó đứng lên, lùi lại hai bước, quan sát xung quanh với ánh mắt cảnh giác, nói.

"Nam Vực giao cho các ngươi vậy, ta đi đây, sau này ta không đến Nam Vực nữa, cũng sẽ không xâm lược Nam Vực nữa."

Nói xong, Hoàng tử Tà Thú bay vụt đi ngay, rời khỏi Nam Vực trên thông đạo của nó.

"Chuyện này..."

Hoàng tử Ẩn Thú nhìn thấy cảnh tượng này thì cảm thấy Hoàng tử Tà Thú hơi nhát gan, nhưng nghĩ đến việc chín thuộc hạ

mạnh nhất của mình đã chết tám và chỉ còn lại một, sắc mặt của nó rất khó coi.

Do dự một lát, nó hỏi: "Đám người đội đấu lạp đó, thật sự chết rồi mà vẫn có thể chiến đấu à?"

"Vâng, rất có thể bọn họ thuộc về một thần linh Tử Vong khác, loại thần linh này không dễ đối phó, chúng ta vẫn nên cẩn thận chút thì hơn."

Ấn Cứu vội vàng nói, nghĩ lại mà sợ nhìn phía sau.

"Chuyện này... Vậy kế hoạch của chúng ta tạm thời dừng lại, để thế lực khác đến làm quỷ chết thay, chúng ta quan sát tình hình trước đã." Hoàng tử Ẩn Thú cũng thay đổi ý tưởng.

"Đúng, đúng, đúng, quan sát trước đã, dù sao có nhiều thế lực Tà Thần như vậy, nhất định có thế lực không nhịn được mà hành động."

"Vậy như thế đi, tiếp theo hãy quan sát tình hình."

"Vâng!"

Một bên khác.

Sơn trang Tị Thế.

Tần Nguyệt thấy Lý Hiên sững sờ thì nhịn không được mà hỏi: "Sư tôn, sư tôn, ngươi sao vậy?"

"Không sao, lại đây, lại gần một chút." Lý Hiên chỉ vào phía trước mặt mình.

"Ừm, ừm."

Tần Nguyệt vội vàng ngồi đối diện Lý Hiên, nhìn sư tôn uy nghiêm ở khoảng cách gần, sau đó càng nhìn càng thấy sư tôn ưa

nhìn.

"Ta truyền cho ngươi chút kiến thức, cảm ngộ cho tốt."

Tay phải của Lý Hiên điểm nhẹ vào trán Tần Nguyệt, một lượng lớn kiến trúc liên quan đến lĩnh vực của kiếm được truyền qua, giúp Tần Nguyệt lĩnh ngộ kiếm vực tốt hơn.

Khi truyền kiến thức, hoa văn Phượng Hoàng Lửa nơi ấn đường của Tần Nguyệt khẽ động, dường như đang tự phòng vệ theo bản năng.

Nhưng, chẳng bao lâu, hoa văn Phượng Hoàng Lửa đã lặng yên như ban đầu, không còn động đậy nữa.

Nhìn Phượng Hoàng Lửa sinh động và giống y như thật, Lý Hiên có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ vô cùng đang ẩn chứa trong hoa văn này.

Loại lực lượng này có uy lực hủy thiên diệt địa, chỉ cần giải phóng hoàn toàn thì cả bầu trời đều sẽ bị luồng sức mạnh này bao phủ.

Sở dĩ Lý Hiên có loại cảm giác này thì bởi vì hắn và Phượng Hoàng Lửa có chút liên hệ, rõ ràng là do việc chiết tách huyết mạch lần trước.

Điều này cũng khiến Lý Hiên càng tò mò về huyết mạch Phượng Hoàng Lửa hơn, muốn rút lấy nhiều một chút, đáng tiếc Huyết Mạch Đề Thủ vẫn đang trong thời gian chờ hồi chiêu, hắn cần nhiều quả siêu tiến hóa hơn.

Lặng lẽ vạch ra sách lược tìm kiếm quả siêu tiến hóa, sau khi Lý Hiên truyền cảm ngộ qua cho nàng xong, hắn lại lấy lượng lớn đan dược từ trong túi Càn Khôn ra.

Những đan dược này đều là đan dược tứ giai cực phẩm của

hắn, toàn bộ đều đã được thêm Tình Tự Chi Thủy, hiệu quả vô cùng phi phàm.

Chương 377: Đầu mối tiên kiếm

Chương 377: Đầu mối tiên kiếm

Nhưng Lý Hiên vẫn không yên tâm, quyết định đưa thêm nhiều món đồ bảo mệnh cho Tần Nguyệt hơn, sau này nàng ở bên ngoài cũng có thể an toàn hơn.

Nghĩ đến điều này, Lý Hiên ngắm nhìn Tần Nguyệt đang nhắm mắt hấp thụ kiến thức, hắn đứng dậy đi ra khỏi tầng hầm, đến phòng ngủ mở trận pháp ra.

Chốc lát sau.

Lý Hiên cầm một bình ngọc nhỏ và một hộp ngọc đi ra ngoài, trên hai vật phẩm này đều khắc chằng chịt trận pháp, để bảo vệ đồ vật bên trong.

Trong bình ngọc nhỏ là máu của hắn, máu có hiệu quả điều trị thần thánh, có thể chữa trị hầu hết các loại tổn thương, ngoại trừ tổn thương linh hồn.

Còn về hộp ngọc.

Bên trong có một miếng thịt tươi, một miếng thịt có thể kéo dài và bổ sung thọ mệnh.

Nếu như sau này Tần Nguyệt dùng một đại chiêu cấm kỵ nào đó, tiêu hao thọ mệnh, vậy thì miếng thịt tươi này sẽ trở thành thủ đoạn bảo mệnh của Tần Nguyệt, có thể bổ sung thọ mệnh và sinh cơ mà nàng đã tiêu hao.

"Vạn Thọ Chiến Thể thật sự quá mạnh, ngay cả bản thân ta cũng phải dùng một lượng sức mạnh khá lớn mới có thể lưu lại

vết thương trên cơ thể ta, hơn nữa tốc độ lành lại của vết thương siêu nhanh."

Nhìn cánh tay trái nguyên vẹn không có chút tổn thương, nhìn làn da trắng nõn đó, Lý Hiên lắc đầu, quay người trở lại tầng hầm, lại ngồi trước mặt của Tần Nguyệt, đợi nàng tỉnh lại.

Ngồi đối diện với Tần Nguyệt trong khoảng cách gần như vậy, Lý Hiên phát hiện Tần Nguyệt đã thật sự trưởng thành rồi, nàng xinh đẹp hơn, giống như là một tiểu tiên nữ bước ra từ trong tranh vậy.

Đặc biệt là hoa văn Phượng Hoàng Lửa đó, nó mang đến cho nàng một nét đẹp cuốn hút khác biệt, điều này khiến Lý Hiên nhịn không được mà nhìn thêm mấy lần.

Cũng vào lúc này.

Cuối cùng Tần Nguyệt cũng tỉnh lại.

Ngay lập tức cảm nhận được ánh mắt khác lạ của Lý Hiên, kiểu ánh mắt đó giống như ánh mắt khi nam nhân nhìn nữ nhân vậy, điều này cũng khiến trái tim Tần Nguyệt đập nhanh hơn.

Nhưng vừa nghĩ đến nhịp tim của hai người đang đồng bộ, trong nháy mắt, gương mặt nhỏ trắng nõn của Tần Nguyệt tức khắc đỏ ửng, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Bầu không khí tại nơi này biến đổi, có chút kỳ quái. Lý Hiên cũng dần cảm nhận được, hắn ho nhẹ một chút, đưa đồ tốt đã chuẩn bị xong cho Tần Nguyệt.

"Những cái này cho ngươi, phía trên đã viết cách sử dụng, ngươi phải nhớ cho kỹ, những thứ này là thủ đoạn bảo mệnh."

Lý Hiên đưa hết những đồ này cho Tần Nguyệt trong một lượt, cũng xóa tan đi bầu không khí kỳ lạ tại đó.

"Ừm, cảm tạ sư tôn."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn nhận lấy những thứ này.

Khi nhận lấy đồ, bàn tay nhỏ non mềm của nàng không cẩn thận đụng phải tay của Lý Hiên, trái tim nàng lập tức rộn ràng, sau đó lại nhớ đến ánh mắt ban nãy của Lý Hiên.

"Ngươi sắp xếp lại kiến thức trong đầu cho tốt, sau khi sắp xếp xong thì ta sẽ tiếp tục truyền kiến thức mới cho ngươi. Trận pháp, luyện đan và luyện khí đều phải học." Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Vâng, Nguyệt Nhi biết rồi."

Tần Nguyệt vội vàng gật đầu, nhưng đầu nhỏ cứ ong ong, hoàn toàn không nhớ Lý Hiên đã nói gì, ngược lại cứ nghĩ về cảnh tượng bị Lý Hiên nhìn chăm chăm vừa nãy.

Ánh mắt như thế thật sự khiến Tần Nguyệt cảm thấy xấu hổ, cũng thầm cảm thấy vui mừng một chút.

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài đã thành công đột phá đên Trúc Cơ trung kỳ, phần thưởng của ngài: Phong linh căn cực phẩm tiến giai thành tuyệt phẩm.'

'Ting! Huyết Phân Thân ở đại lục thần bí của ngài cuối cùng đã tìm ra địa điểm của bí cảnh tiên khí, bắt đầu thử dẫn dắt Lục Trường Sinh tiến vào bí cảnh tiên khí.'

Âm thanh nhắc nhở máy móc vang lên trong đầu, Lý Hiên không khỏi nhớ đến Mệnh Vận Chi Thư.

Trên cuốn sách này đã ghi chép lại rất nhiều sự kiện và cơ duyên mà Thiên Mệnh Chi Tử nên có được.

Bây giờ con đường của hai người Tần Nguyệt và Tống Tiểu Mỹ đi cũng khá ổn, chỉ có mỗi Lục Trường Sinh là hơi chệch hướng,

cơ duyên nên có được tiên khí vẫn chưa đạt được.

May mà Huyết Phân Thân của hắn đã tìm thấy bí cảnh tiên khí, có thể giúp Lục Trường Sinh trở về đúng con đường của mình, Lý Hiên cuối cùng cũng yên tâm.

"Sư tôn, chúng ta đi thành Bạch Dương được không? Chính là nơi trước đây ngài thu ta làm đệ tử, ta muốn đến xem nơi đó một chút, sẵn tiện thăm căn nhà nhỏ của ta luôn."

Tần Nguyệt nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt to tròn nhìn Lý Hiên với sự mong đợi.

"Được."

Lý Hiên không chút do dự mà gật đầu đồng ý, giai đoạn này Nam Vực khá ổn định, đợt tai họa thứ tư vẫn chưa đến, hắn cũng có thể thả lỏng chút.

"Cảm ơn sư tôn."

Tần Nguyệt vui mừng không thôi, bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay to của Lý Hiên theo bản năng. Năm xong rồi lúc này nàng mới phản ứng lại, gương mặt nhỏ bé đỏ ửng lên.

Nhưng nàng không buông tay ra mà cùng Lý Hiên bước ra khỏi sơn trang Tị Thế, giống như là thần tiên quyến lữ, bay về phía thành Bạch Dương.

Đại lục thần bí.

Lục Trường Sinh bước ra khỏi thành Toái Thạch, trên lưng vác theo hai thanh kiếm. Hắn sải bước đi trên quan đạo ngoài thành, đồng thời, đôi mắt của hắn cũng nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, truyền âm nói.

"Hắc Hoàng, những lời ngươi nói khi nãy là thật sao? Những

người mặc hắc bào đó thật sự có thông tin của tiên kiếm sao?"

"Đúng, mấy người mặc hắc bào đó lén lén lút lút tụ lại với nhau, tiến vào một tầm hầm ẩn nấp, còn mở trận pháp nhị giai, đề phòng việc bị người khác nhìn thấy."

Chương 378. Đầu mối tiên kiếm (2)

“Nhưng ta là ai cơ chứ? Ta là Hắc Hoàng, ta dễ dàng đã nghe được cuộc thảo luận của mấy người trong trận pháp đó, biết được thông tin của tiên kiếm từ lời nói của bọn họ.”

“Thậm chí ta còn nhìn thấy bản đồ bọn họ cầm trong tay nữa, trực tiếp ghi lại, dựa theo tấm bản đồ này, ta càng chắc chắn về sự tồn tại của tiên kiếm."

Hắc Hoàng tự tin nói, truyền thông tin của bản đồ cho Lục Trường Sinh.

"Thông tin mà bản đồ cung cấp đúng là giống như thật, nhưng thông tin về tiên kiếm quan trọng như vậy sao có thể bị kẻ khác lấy được dễ dàng như vậy?" Lục Trường Sinh cau mày nói.

"Gần 90% là sự thật, dựa theo thông tin mà những người mặc hắc bào bàn bạc, ta đoán rằng đó là một bí cảnh, bên trong có lượng lớn trận pháp cổ. Những người này tốn rất nhiều công sức mới phá giải được trận pháp cổ ở phía ngoài, nhưng khoảnh khắc tiến vào bí cảnh lại bị kiếm quang không rõ cản lại.”

“Loại miêu tả về kiếm quang này khiến ta nghĩ đến kiếm quang của tiên kiếm, tiên khí có linh hồn, sẽ tự chọn chủ nhân, người tu tiên bình thường sẽ bị kiếm quang của tiên kiếm gạt bỏ.”

“Vì vậy, khả năng những gì đám người mặc hắc bào đó nói là sự thật, là rất cao." Hắc Hoàng trịnh trọng nói.

"Kiếm quang của tiên kiếm? Đây là lần đầu tiên ta nghe đến

thứ này." Lục Trường Sinh nghi ngờ.

"Kiếm quang của tiên kiếm là sức mạnh mà tiên kiếm tỏa ra, nó giống như ánh sáng mặt trời vậy, vô cùng lợi hại, tốt nhất là người nên đến đó xem thử."

"Cho dù là giả thì nhiều nhất là đi một chuyến công cốc mà thôi, nhưng nếu là thật thì người lời to." Hắc Hoàng tiếp tục nói, hy vọng Lục Trường Sinh có thể đi đến bí cảnh.

"Được, ta đi xem thử, vừa hay bây giờ không có nhiệm vụ, có thể đi một chuyến." Lục Trường Sinh bị thuyết phục, vác theo hai thanh kiếm, hắn nhanh chóng bay về phía bí cảnh.

Thành Bạch Dương.

Tần Nguyệt và Lý Hiên đứng ở khu dân nghèo, nhìn dãy nhà to cùng với túp lều nhỏ tồi tàn được bảo vệ trong tiểu viện thanh vắng, cả người Tần Nguyệt sững sờ.

Bởi vì túp lều nhỏ tồi tàn đó chính là nơi nàng từng ở.

Ban đầu nàng còn nghĩ đã qua lâu như vậy rồi, nhất định túp lều đã bị người khác chiếm lấy hoặc bị phá hủy rồi.

Nhưng không ngờ rằng, túp lều vẫn được giữ gìn nguyên vẹn, giống y chang như lúc nàng rời đi.

Bởi vì tiểu viện thanh vắng đã bảo vệ túp lều nhỏ tồi tàn một cách hoàn hảo, còn bố trí các loại trận pháp để bảo vệ.

Nhìn thấy túp lều nhỏ quen thuộc đó, lại nhìn những trận pháp bên ngoài, sống mũi Tần Nguyệt chua xót, trong lòng cảm động, nhìn về phía Lý Hiên.

"Sư tôn, cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã làm tất cả những điều này cho ta."

"Khách sáo cái gì, nơi đây đã từng là ngôi nhà của ngươi, đương nhiên phải giữ gìn thật tốt rồi." Lý Hiên mỉm cười nói.

"Sư tôn!"

Tần Nguyệt cảm động khôn nguôi, bàn tay nhỏ mềm mại nắm chặt lấy tay phải của Lý Hiên, ánh nước lóng lánh cũng xuất hiện trong đôi mắt to tròn.

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, không sao."

Lý Hiên xoa đầu nhỏ của Tần Nguyệt, phát hiện nàng thật sự đã trưởng thành rồi, đã cao một mét sáu mươi lăm rồi, cũng không cáu dáng vẻ gầy yếu nhỏ bé của trước đây nữa.

Đối điện.

Tần Nguyệt nghe những lời Lý Hiên nói, mặc dù không nói ra nhưng nàng biết rõ, đây không phải là chuyện nhỏ.

Xung quanh tiểu viện vắng lặng được bố trí một lượng lớn trận pháp là vì giúp nàng bảo vệ ngôi nhà nàng từng ở.

Còn cả những kiến trúc xung quanh rõ ràng cũng đã được mua lại để bảo vệ tiểu viện thanh vắng, để làm được nhiêu đây chắc chắn đã phải bỏ nhiều công sức.

Vì vậy, Tần Nguyệt cảm động vô cùng, cảm thấy sư tôn thật sự đối xử với mình quá tốt, cái gì cũng nghĩ cho mình.

Trong lòng nàng quyết định, tương lai nhất định sẽ giúp sư tôn lấy được nhiều thiên tài địa bảo hơn, đến cả tiên khí cũng phải có.

Đồng thời nàng còn thề rằng sẽ bảo vệ sư tôn thật tốt, bất kỳ ai muốn làm hại sư tôn thì đều phải chết, cho dù là Tà Thần cũng không được.

Nếu như Tà Thần dám làm hại sư tôn, cho dù nàng có bị đánh

thành trăm mảnh cũng phải giết chết Tà Thần, từ đó cảnh cáo tất cả các nhân vật hiểm ác!

Lý Hiên không hề biết hành động nhỏ xíu này của bản thân đã ảnh hưởng lớn đến Tần Nguyệt như vậy.

Bây giờ hắn chỉ đơn giản là dẫn Tần Nguyệt và trò chuyện với nàng về những việc thường ngày tại tiểu viện thanh tịnh này, vừa nói những lời ấm áp, vừa tận hưởng thế giới hai người.

Thời gian trôi qua, chớp mắt ba ngày đã trôi qua.

Đại lục thần bí, trong bí cảnh tiên kiếm.

Lục Trưởng Sinh khắp người đẫm máu đang siết chặt một nửa tiên kiếm trong tay, nhìn tiên kiếm hoàn toàn thần phục, hắn phấn khích vô cùng.

"Không ngờ ta lại thực sự có được tiên kiếm, cho dù quá trình nhận chủ rất gian nan, cho dù chỉ có một nửa tiên kiếm, nhưng ta đã hài lòng! Ha ha ha."

Lục Trường Sinh giơ cao chuôi kiếm, mặt hướng lên trời gào thét, trên khuôn mặt ngập đầy vui mừng và kích động.

"Chúc mừng ngươi, Trường Sinh. Cho dù chỉ là nửa đoạn tiên kiếm, ngần ấy cũng đủ khiến sức chiến đấu của người tăng lên mười lần, sau này ngươi có thể vượt cấp giết địch rồi." Hắc Hoàng nói lời chúc mừng.

"Còn phải cảm ơn ngươi, nếu không có sự kiên trì của ngươi, có lẽ là ta đã bỏ lỡ thanh tiên kiếm này rồi, cảm ơn." Lục Trường Sinh cảm kích nói.

"Khà khà khà, thật ra cũng là do chúng ta may mắn, mấy kẻ xui xẻo kia đã phá giải hết tất cả trận pháp, cuối cùng lại không thể vào được bí cảnh."

Chương 379. Người mặc hắc bào kỳ lạ

“Kết quả chúng ta đến thì đã tiến thẳng vào bên trong bí cảnh, tùy tiện giải quyết một vài cơ quan bên trong bí cảnh là đã dễ dàng lấy được tiên kiếm, chỉ có thể nói thiên mệnh hướng đến ngươi."

Hắc Hoàng cố ý bày ra bộ dạng không thèm để ý, nhưng trong giọng nói bộc lộ đắc ý, rõ ràng cũng cảm thấy bản thân đã lập đại công.

"Hắc Hoàng, ngươi đối xử tốt với ta, ta đều để trong lòng. Thế gian này, ngoại trừ sư tôn và phụ mẫu của ta ra, ngươi là người quan trọng nhất của ta, cảm ơn!"

Lục Trường Sinh nhìn chiếc nhẫn trên tay trái, trịnh trọng cảm ơn, ghi tạc những điều này vào trong lòng.

"Trừ sư tôn và phụ mẫu ra? Phụ mẫu ngươi thì ta có thể hiểu, nhưng nếu là sư tôn ngươi, hắn thật sự quan trọng hơn ta sao? Theo lý mà nói, ta phải quan trọng hơn sư tôn ngươi chứ." Hắc Hoàng có chút không phục, cảm thấy bản thân quan trọng hơn Lý Hiên.

"Sư tôn đã xuất hiện và giúp đỡ ta vào thời khắc ta khó khăn nhất, hắn rất quan trọng với ta, vì vậy..." Lục Trường Sinh nói.

"Quả thật sư tôn ngươi đã giúp đỡ ngươi khi ngươi khó khăn nhất, nhưng chuyện sau này vẫn luôn là ta giúp đỡ ngươi, từ nước Đại Hạ đến đại lục thần bí.”

“Khoảng thời gian này, ngươi gặp nhiều nhiều nguy hiểm như

thế, đều là ta ở cạnh bên ngươi, cùng ngươi đối mặt, như thế còn không bằng sư tôn ngươi sao?"

"Ta cảm thấy ta quan trọng hơn Lý Hiên, cho dù hắn là đại tu sĩ chuyển thế, nhưng nếu nói về việc trợ giúp ngươi, hắn không bằng được ta."

Hắc Hoàng lại nhấn mạnh một lần nữa, cứ theo lý mà cảm thấy mình mạnh hơn Lý hiên, tựa như lão ngoan đồng.

"Nhưng, trước đây sư tôn đã cứu mạng ta và phụ thân, nếu không có sư tôn, ta và phụ thân đã chết từ lâu rồi." Lục Trường Sinh nghĩ đến cảnh tượng trước đây, nói.

"Được rồi, sư tôn ngươi quan trọng."

Hắc Hoàng dỗi hờn đáp lại một câu, vẫn cảm thấy bản thân quan trọng nhất, vì lúc đó hắn sẽ thức tỉnh, sẽ cứu Lục Trường Sinh.

Vì vậy, cho dù không có Lý hiên, Lục Trường Sinh cũng sẽ không chết, nhiều nhất chỉ có phụ thân Lục Trường Sinh chết.

Cũng vì điểm này, Hắc Hoàng không thể nói được lời phản bác nào, chỉ có thể âm thầm tức giận trong lòng.

"Hắc Hoàng, có phải ngươi tức giận không?"

Lục Trường Sinh hơi lo lắng, đặc biệt nhìn thanh phi kiếm trong tay, nghĩ đến đây là thông tin quan trọng mà Hắc Hoàng cung cấp cho hắn, hắn thật sự không muốn Hắc Hoàng tức giận.

"Ta không tức giận, vì ta chẳng cần tức giận, thanh phi kiếm này đã chứng minh tất cả." Hắc Hoàng lạnh nhạt nói, trong giọng nói có sự kiêu ngạo.

"Chuyện này..."

Lục Trường Sinh không nói nên lời, chỉ có thể trầm mặc bước ra ngoài với phi kiếm trong tay.

Cả quãng đường không xảy ra chuyện gì, cho đến khi ra khỏi bí cảnh thì nhìn thấy mấy Trúc Cơ hậu kỳ mặc hắc bào.

"Giao tiên kiếm ra đây, giết!"

Mấy người mặc hắc bào nhanh chóng lao đến, tấn công Lục Trường Sinh như ong vỡ tổ, khiến Lục Trường Sinh vung nửa đoạn tiên kiếm trong tay theo bản năng.

Bùm!

Âm thanh nặng nề vang vọng bốn phương.

Kiếm quang mạnh mẽ của tiên kiếm mạnh mẽ tùy tiện lăn tăn, trực tiếp đánh bay mấy người mặc hắc bào thậm chí còn tạo nên một trận gió mạnh.

"Mạnh quá! Chúng ta rút thôi!"

Mấy người mặc hắc bào chẳng bàn cãi gì thêm, quay người bỏ chạy, rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng lại có một tấm bản đồ rơi xuống tại vị trí bọn họ bỏ chạy, giống như là cố ý để lại.

"Uy năng mạnh quá, chỉ là quang huy tiên kiếm tỏa ra thôi mà đã có thể hất bay tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ sao? Quá mạnh!"

Lục Trường sinh kinh ngạc nhìn nửa đoạn phi kiếm, không dám tin thanh phi kiếm này lại lợi hại như thế, dễ dàng đánh bay những người mặc hắc bào đó như vậy.

Nhưng.

Trong khi Lục Trường Sinh phấn khích thì Hắc Hoàng lại

chẳng nói lời nào, im lặng thật lâu.

"Hắc Hoàng, ngươi sao thế? Sao không nói chuyện?" Lục Trưởng Sinh nghi ngờ hỏi.

"Ta chỉ đang suy nghĩ, cảm thấy những người mặc hắc bào này hơi bất thường." Hắc Hoàng cau mày.

"Bất thường? Tại sao?" Lục Trưởng Sinh nghi ngờ không hiểu.

"Dường như những người mặc hắc bào này cố ý đưa tin tức đến cho chúng ta. Hơn nữa, ngươi nhìn bản đồ này đi, ta vừa mới dùng thần thức quét qua một lượt, phát hiện ra đây là tấm bản đồ dẫn đến một bí cảnh khác."

Hắc Hoàng nói xong thì dùng linh lực nhặt tấm bản đồ trên mặt đất lên, đưa cho Lục Trường Sinh.

"Ngươi chắc chắn chứ?"

Lục Trường Sinh cũng trở nên nghiêm túc, vội vàng cầm tấm bản đồ lên xem, phát hiện điểm cuối trên tấm bản đồ quả thật đã được đánh dấu bằng hai chữ bí cảnh.

Cứ như là sợ hắn không nhìn thấy, còn dùng bút đỏ vẽ lên trên, làm đánh dấu.

Bản đồ như thế khiến Lục Trường Sinh hơi mê mang, không rõ chuyện này là thế nào.

"Ngươi nhìn thấy rồi chứ, trước đó ta còn hơi băn khoăn, bởi vì có được thông tin quá đơn giản nên ta cũng từng hoài nghi đó là thông tin giả."

"Nhưng khi đến bí cảnh lại phát hiện thông tin là thật, ngươi thật sự có được tiên kiếm, ta mới hoàn toàn cho rằng đây là niềm vui bất ngờ."

“Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại thì cảm thấy mọi chuyện không đúng chút nào." Nói đến đây, Hắc Hoàng sắp xếp lại mọi chuyện một lần, rồi nói tiếp.

"Thành Toái Thạch mà chúng ta ở cách bí cảnh này đến hai ngày đi đường, nhưng những người mặc hắc bào đó lại xuất hiện ở thành Toái Thạch.”

Chương 380. Người mặc hắc bào kỳ lạ (2)

“Quan trọng là gần bí cảnh này có một thành trì, theo lý mà nói thì những người mặc hắc bào này đi đến tòa thành gần nhất này là được, tại sao lại chạy đến thành Toái Thạch?”

“Còn nữa, vừa rồi, đám người đó có vẻ rất hùng hổ, nhưng ta không cảm nhận được chút sát ý nào, bọn họ đánh xong một chiêu thì chuồn mất, còn để lại tấm bản đồ.”

“Thế này đúng là tặng bản đồ cho ngươi, quá giả, giống như là nằm mơ vậy." Hắc Hoàng giải thích, đầu óc hơi mờ mịt, không rõ chuyện mấy người mặc áo đen này là thế nào.

"Quả thật là có điều gì đó bất thường, người mặc hắc bào đang có âm mưu gì sao? Nhưng như vậy cũng không đúng, chúng ta đã có được tiên kiếm, âm mưu gì mà lại sánh được với tiên kiếm chứ?"

Lục Trường Sinh cũng hơi mờ mịt, có cảm giác như chìm trong sương mù, không rõ rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

"Có phải là do bọn họ không thể tiến vào bí cảnh nên mới cho ngươi bản đồ, đợi đến khi ngươi thu thập đủ các mảnh tiên kiếm rồi cướp đoạt hay không?" Hắc Hoàng suy đoán.

"Không phải ngươi nói trên người của bọn họ không có sát khí sao? Có lẽ không phải thế đâu." Lục Trường Sinh cau mày.

"Có thể là bọn họ đã che giấu sát khí, trên thế gian này có rất nhiều công pháp quỷ dị, có thể là bọn họ đã tu hành một loại công

pháp che giấu nào đó." Hắc Hoàng tiếp tục suy đoán.

"Nhưng bây giờ bọn họ không đánh lại được ta, nếu như ta tiếp tục có được phần còn lại của tiên kiếm thì bọn họ càng không thể đánh bại ta nữa." Lục Trường Sinh tiếp tục phản bác.

"Chuyện này... Ta cũng không chắc, tóm lại, thu thấp phần tiên kiếm còn lại trước rồi tính tiếp." Hắc Hoàng cũng khá mê mang, luôn cảm giác trong chuyện này có điều kỳ lạ.

"Được, vậy chúng ta tiếp tục đi lấy tiên kiếm."

Lục Trường Sinh tiếp tục xuất phát cùng với tấm bản đồ, đích đến lần này rất xa, phải trèo đèo vượt suối, trải qua rất nhiều nguy hiểm.

Trải qua ba tháng trời.

Cuối cùng hắn cũng đến được địa điểm có bí cảnh mới, nhìn thấy trận pháp đã bị phá giải bên ngoài cổng bí cảnh.

Nhìn một đống trận pháp cổ đại đã bị phá giải hết, thấy nguy hiểm xung quanh đã được xử lý sạch sẽ, Lục Trường Sinh trầm mặc, ngay cả Hắc Hoàng cũng trầm mặc luôn.

Hồi lâu.

Lục Trường Sinh nói: "Hắc Hoàng, những người này đang giúp đỡ ta sao? Ta luôn cảm thấy bọn họ đang giúp đỡ ta."

"Không chắc, có thể bọn họ đang che giấu âm mưu, vẫn nên cẩn thận hơn, nói không chừng bọn họ đã giăng bẫy xong, chuẩn bị giết ngươi rồi cũng nên."

“Hoặc là bọn họ có cao thủ vô cùng lợi hại vẫn chưa ra tay." Hắc Hoàng nói.

"Sẽ thế sao?" Lục Trường Sinh nghi ngờ hỏi.

"Không thể không đề phòng, chúng ta không quen biết bất kỳ ai ở đại lục thần bí này cả, sao lại có kẻ vô duyên vô cớ giúp đỡ ngươi.”

“Ngươi phải nhớ rằng, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, vạn sự để tâm, lòng phòng người không thể không có." Hắc Hoàng thận trọng nói.

"Được, vậy ta cẩn thận hơn chút." Lục Trường Sinh cảm thấy lời Hắc Hoàng nói rất có lý, nghiêm túc gật đầu.

"Vào bí cảnh đi, lấy được phần tiên kiếm còn lại trước."

"Được."

Lục Trường Sinh và Hắc Hoàng tiến vào bí cảnh, đặt chân bên trong bí cảnh vô cùng nguy hiểm, bắt đầu thăm dò.

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài đột phá Trúc Cơ trung kỳ, dưới sự phụ trợ của Huyết Phân Thân cương thi, hắn trở thành thiên kiêu thế hệ mới của Công Đức Tông.'

'Ting! Ngài nhận được phần thưởng: Cơ hội cô đọng kết giới sát khí: Một lần.'

Thanh Liên Tông.

Trong tiểu viện khu ngự thú.

Lý Hiên ngồi trên giường bạch ngọc trong tầng hầm, nhắm mắt lẳng lặng cảm ngộ, trong sự tiêu hao dữ dội của công đức, lĩnh ngộ Lĩnh Vực Linh Hồn.

Trong khoảng thời gian này, phần lớn thời gian Lý Hiên đều chìm trong các loại cảm ngộ, cảm ngộ Thanh Liên Thể, Linh Trù Sư, Linh Tửu Sư, tóm lại là có công đức thì hắn có thể tiến triển vượt bậc về mọi phương diện.

Nhưng.

Nghĩ đến Tần Nguyệt xinh xắn lanh lợi, ngây thơ dễ thương, trong lòng Lý Hiên có chút không nỡ.

Tần Nguyệt đã đi rồi, mới ở bên hắn vài hôm đã bị đưa đi, bị Tần Bất Hối đưa về Vũ Tiên Tông ở Trung Châu rồi.

Ánh mắt không nỡ khi sắp rời đi của nàng, dù đã xa cách lâu như vậy rồi, Lý Hiên vẫn nhớ rõ như in.

Sau khi nàng đi.

Lý Hiên không bước chân ra khỏi tiểu viện, tất cả thể xác và tinh thần đều chìm vào cảm ngộ, cho đến tận bây giờ.

Chầm chậm.

Lý Hiên mở mắt ra, từng đạo kiếm quang màu trắng xuất hiện trong mắt, kiếm ý dữ dội khiến trận pháp xung quanh chấn động kịch liệt.

'Ting! Kiếm Vực Thủ Hộ và Lĩnh Vực Linh Hồn của ngài thanh công mở rộng, phạm vi từ trăm thước biến thành nghìn thước.'

'Ting! Linh Trù Sư nhị giai và Linh Tửu Sư nhị giai của ngài thành công tiến hóa thành Linh Trù Sư tam giai và Linh Tửu Sư tam giai.'

'Ting! Thanh Liên Thể nhị giai của ngài thành công đạt đến Thanh Liên Thể tam giai, sau lưng ngưng tụ ra ba đóa thanh liên.'

…

"Phù! Tốc độ lĩnh ngộ thật sự rất nhanh, tác dụng của công đức vô cùng mạnh mẽ, trong ba tháng ngắn ngủi đã phụ trợ ta cảm ngộ được nhiều như vậy."

“Phải biết rằng, ngay cả người là Thiên Mệnh Chi Tử như Tần Nguyệt đến bây giờ vẫn chưa lĩnh ngộ được bất cứ lĩnh vực nào.”

“Cho dù ta đã truyền phần lớn kinh nghiệm cho nàng, nàng cũng không thể thành công. Từ đó, có thể nhìn thấy được độ khó của việc cảm ngộ lĩnh vực, cũng có thể thấy được sự mạnh mẽ của công đức."

Chương 381. Lợi ích của công đức

Lý Hiên nhìn giao diện dữ liệu, vô cùng hài lòng với thu hoạch lần này. Quan trọng là hắn vẫn còn có một cơ hội cô đọng kết giới sát khí nữa, điều này cũng khiến hắn vô cùng mong chờ.

Hắn không vội vàng cô đọng sát khí, hắn kiểm tra tình hình phát triển của các đệ tử, xem thử xem có thông tin gì mới hay không.

'Ting! Đệ tử Tiểu Muội của ngài học được Thượng Cổ Cuồng Chiến Công Pháp ở động phủ cổ, sức chiến đấu tăng đột biến, bị thương càng nặng, chiến lực càng mạnh.'

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài giết chết dị thú Trúc Cơ hậu kỳ bằng sức mạnh Trúc Cơ trung kỳ, giải cứu tộc trưởng Triệu gia, nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của người Triệu gia.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài thăm dò cổ mộ thần bí, may mắn đạt được bảo y tứ giai cực phẩm, sức phòng ngự tăng mạnh.'

…

Một loạt thông tin hiện lên trước mắt, thấy các đệ tử đều phát triển rất tốt, Lý Hiên gật đầu hài lòng.

Nhưng nghĩ đến Lục Trường Sinh, Lý Hiên bất lực lắc đầu.

Bởi vì diễn xuất của Huyết Phân Thân quá qua loa, hắn cảm thấy giống như là đang chơi đùa vậy.

May mà Lục Trường Sinh vẫn đi theo như trình tự bình thường, bây giờ đang thăm dò bên trong bí cảnh thứ hai, trở về đúng đường.

"Tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt, gần đây Nam Vực cũng rất ổn định, vậy thì bây giờ cô đọng kết giới sát khí thôi."

Lý Hiện lại một lần nữa nhắm mắt lại, bắt đầu cô đọng kết giới sát khí, thử thành công trong việc ngưng đọng nó.

Thời gian trôi qua.

Rất nhanh, ba giờ đã trôi qua.

Không khí xung quanh Lý Hiên hơi lăn tăn, mái tóc đen dài không gió tự bay, ngay cả đạo bào thanh liên cũng hơi lay động.

Trong chốc lát, từng vòng kết giới do sát khí ngưng tụ lại từ từ được hình thành, biến thành năng lực phụ trợ, bắt đầu tăng cường cho Lý Hiên.

'Ting! Chúc mừng ngài đã ngưng tụ nên kết giới sát khí, kẻ địch trong kết giới điều chịu ảnh hưởng từ sát khí của ngài, sức chiến đấu sẽ giảm mạnh.'

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 3000 của ngài có phát hiện quan trọng, dựa vào thông tin ngài dự đoán tương lai, nó đã tìm ra một thiếu niên què chân tên Triệu Thiên, xác suất đối phương có thể trở thành đệ tử của ngài là rất lớn.'

"Cuối cùng cũng tìm ra rồi!"

Lý Hiên vui mừng không thôi, lập tức nhắm mắt lại chọn linh hồn hàng lân, tiếp quản cơ thể Huyết Phân Thân số hiệu 3000.

…

Đại lục thần bí

Bên trong bí cảnh tiên kiếm.

Lục Trường Sinh đặt một mảnh vỡ tiên kiếm lên trên tiên kiếm, trong nháy mắt tiên kiếm tỏa ánh sáng rực rỡ, từ từ dung hợp mảnh vỡ.

Sau khi dung hợp.

tiên kiếm mới đã dài hơn một chút, khí tức nó tỏa ra cũng đáng sợ hơn, khả năng áp chế càng mạnh mẽ.

Lục Trường Sinh nhìn tiên kiếm mạnh mẽ hơn, vui mừng nói.

"Tốt, tốt, tốt quá, ta có thể cảm nhận được tiên kiếm lại mạnh thêm nữa rồi, nhưng độ dài của tiên kiếm vẫn chưa đủ, chẳng lẽ vẫn còn mảnh vỡ sao?"

"Đúng, theo suy tính của ta thì còn thiếu hai miếng mảnh vỡ nữa, đoán chắc chúng đang ẩn giấu trong những bí cảnh khác, chúng ta chỉ có thể từ từ tìm kiếm thôi, đi thôi, rời khỏi đây trước.”

“Nhưng phải cẩn thận chút, nói không chừng bên ngoài có cường giả mặc hắc bào xuất hiện cướp đoạt, nếu như cảm thấy không ổn thì ngươi lập tức lùi lại, rõ chưa?" Hắc Hoàng nghiêm túc nói.

"Được, ta sẽ cẩn thận."

Lục Trường Sinh gật đầu, cảnh giác bước ra ngoài, trong lòng cũng lo lắng người mặc hắc bài sẽ động thủ với hắn. Suy cho cùng, hắn hoàn toàn không quen những người mặc hắc bào này, đối phương sẽ không vô duyên vô cớ mà giúp đỡ mình.

Với tâm trạng thấp thỏm.

Lục Trường Sinh từng bước đi đến cửa bí cảnh tiên kiếm,

hướng ra phía ngoài bí cảnh bằng tất cả tinh thần đề phòng.

Chỉ là.

Ngay trong khoảnh khắc vừa bước chân ra khỏi bí cảnh Lục Trường Sinh đã ngửi được mùi máu nhàn nhạt.

Mùi máu này thổi từ hướng đông nam đến, giống như là mùi máu tươi bị gió cuốn đi sau khi quân đội giao chiến.

Mùi máu thế này khiến cho Lục Trường Sinh hơi sững sờ, hắn vừa muốn nói gì đó thì đột nhiên một cơn gió từ trên bầu trời giáng xuống, lao về phía Lục Trường Sinh.

Lục Trường Sinh ngẩng đầu lên, phát hiện một con ưng già màu xanh trắng từ trên trời phi xuống, đôi cánh vụt sáng đáp xuống cánh tay Lục Trường Sinh, sau đó khẽ vung thân mình.

"Ơ? Có thứ gì đó."

Lục Trường Sinh gỡ một món đồ giống như vải vóc trên cánh của ưng già xuống, sau khi mở ra xem, vậy mà lại là một tấm bản đồ.

Tấm bản đồ này đánh dấu một khu vực bí cảnh mới, đồng thời còn có tuyến đường kéo dài đến địa điểm xa hơn, nhưng sau khi kéo dài đến một mức nào đó thì không còn gì cả.

Dường như không tìm thấy bí cảnh phía sau, nhưng dù là tấm bản đồ như thế cũng vẫn khiến lông mày Lục Trường Sinh càng lúc càng nhíu chặt hơn.

"Hắc Hoàng, những người mặc hắc bào này là thế nào? Bọn họ lại còn trực tiếp gửi bản đồ đến." Lục Trường Sinh mờ mịt.

"Không rõ, nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn, dù thế nào ta vẫn cảm thấy không có cái gọi là bữa ăn miễn phí, ta không tin có

người giúp ngươi có được tiên kiếm, chắc chắn bọn họ có mục đích gì đó."

Hắc Hoàng thận trọng nói, đoán rằng bên trong chuyện này ẩn chứa âm mưu.

"Ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận."

Thần thức của Lục Trường Sinh quét qua khắp nơi, không nhìn thấy bất kỳ điều gì bất thường, sau đó hắn cúi đầu nhìn bản đồ.

Chương 382: Tham Tầm Tiên Kiếm

Chương 382: Tham Tầm Tiên Kiếm

Hắn phát hiện, bí cảnh được đánh dấu trên bản đồ rất gần bọn họ, thậm chí mắt thường cũng có thể thấy được.

"Bí cảnh lần này rất gần, vậy mà ở bên đó, thật sự là ngoài ý muốn."

Lục Trường Sinh vui mừng phi đến, phát hiện trận pháp bên ngoài bí cảnh cũng đã được phá giải, hắn lại một lần nữa thuận lý hợp tình bước vào bên trong bí cảnh.

Nửa tiếng đồng hồ sau.

Trung tâm bí cảnh.

Nhìn tiên kiếm một lần nữa dài hơn, Lục Trường Sinh phấn khích không thôi, cảm thấy lần này bản thân quá thuận lợi.

Nhưng nhìn thấy ánh sáng ở bên trong thân kiếm tiên lập lòe, hắn nghi ngờ hỏi: "Tại sao vẫn luôn có tia sáng lập lòe bên trong thân tiên kiếm vậy?"

"Có lẽ là đang ngưng tụ tên của tiên kiếm, mỗi một thanh tiên kiếm đều là độc nhất vô nhị, đều có tên và danh hiệu riêng. Thanh

kiếm này chỉ còn thiếu chút nữa là khôi phục lại, tên của thanh kiếm cũng nên xuất hiện rồi." Hắc Hoàng giảng giải kiến thức cơ bản về tiên kiếm.

"Hóa ra là vậy."

Lục Trường Sinh chợt hiểu ra, nhìn tiên kiếm với cái nhìn chờ mong. Cũng vào thời điểm này, quang huy trên thân tiên kiếm tiêu tán, bốn chữ cái xuất hiện trên thân kiếm.

'Tham Tầm Tiên Kiếm'

"Vậy mà lại là Tham Tầm Tiên Kiếm, đây là kiếm tốt!" Hắc Hoàng vội vàng nói.

"Có chức năng gì vậy? Hình như tên này rất thông thường mà?" Lục Trường Sinh cau mày.

"Không, thanh kiếm này có thể tìm kiếm một phần thông tin. Ví như những người mặc hắc bào đó, ngươi chỉ cần chạm thanh kiếm này vào bọn họ là có thể nhìn thấy một phần tin tức của bọn họ.

Đợi đến khi ngươi phục hồi xong thanh tiên kiếm này, ngươi có thể thăm dò được nhiều thông tin hơn, sau này ngươi thăng cấp cho Tham Tầm Tiên Kiếm thì nó có thể tiến hóa thành Nhân Quả Tiên Kiếm,

“Nhân Quả Tiên Kiếm rất đỉnh, một kiếm chém đứt nhân quả, một kiếm dò tìm bí mật, là một trong mười thanh đại tiên kiếm đứng đầu thiên hạ, vô cùng mạnh mẽ." Hắc Hoàng nghiêm túc nói.

"Vậy mà lợi hại đến thế sao, không ngờ thanh kiếm này lại đỉnh như vậy."

Lục Trường Sinh ngạc nhiên khôn nguôi, đồng thời cũng nghĩ đến những người mặc hắc bào đó, hắn muốn tìm kiếm một chút

tin tức thông qua thanh kiếm này, vì vậy hắn nói.

"Chúng ta ra ngoài đi, nếu như lại gặp người mặc hắc bào thì sẽ cẩn trọng thăm dò bọn họ, xem thử rốt cuộc bọn họ có mục đích gì."

"Đúng, có điều ngươi phải cẩn thận, tấm bản đồ đó chứng minh người mặc hắc bào vẫn chưa tìm ra địa điểm của bí cảnh cuối cùng, đoán chắc là không tìm thấy."

"Điều này cũng nói rõ, bên ngoài bí cảnh là nơi duy nhất mà bọn họ có thể tập kích ngươi, có thể bọn họ sẽ đợi ngươi ngoài cổng, dồn toàn bộ sức mạnh để cướp lấy tiên kiếm trong tay ngươi."

"Vì vậy, tiếp theo, có thể ngươi sẽ phải đối diện với một trận chiến gian nan, nhất định phải cẩn thận đề phòng bọn họ." Hắc Hoàng dặn dò.

"Ta biết rồi, ta sẽ chú ý, nhưng thực sự không phải bọn họ đang giúp đỡ ta sao?" Lục Trường Sinh vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ này, nói.

"Rất khó, trong thiên hạ làm gì có sự trợ giúp vô duyên vô cớ nào, nhất định là bọn họ có mục đích gì đó, sao có thể giống như ta, luôn giúp ngươi." Hắc Hoàng nói.

"Ừm, cảm ơn ngươi Hắc Hoàng, sư tôn và ngươi đều là người quan trọng nhất của ta." Lục Trường Sinh cảm động nói.

"Tại sao lần nào cũng nhắc đến sư tôn của ngươi thế? Hơn nữa còn nhắc đến hắn trước khi điểm đến ta, trong lòng ngươi, sư tôn ngươi quan trọng hơn ta sao?" Hắc Hoàng không phục, nói.

"Chuyện này..."

Lục Trường Sinh trầm mặc, hắn vĩnh viễn không quên được

cảnh ngộ trước đây.

Lúc đó, cơ thể hắn yếu ớt, ho khan không ngừng, phụ thân và các thúc bá bôn ba khắp nơi vì hắn, trên đường đi đã gặp phải sự tấn công của lượng lớn sinh vật ô nhiễm.

Vì để bảo vệ hắn, thụ thân đặt hắn trên cây, sau đó ngăn cản sinh vật ô nhiễm bằng tất cả sức mạnh.

Hắn lúc đó yếu ớt, nhìn cha rơi vào đường cùng trong sự bao vây tấn công, nhìn cánh tay cha bị xé toạc, nhìn các thúc bá từng người ngã xuống.

Lúc đó Lục Trường Sinh cảm thấy cả thế giới đều đổ sụp, hắn tuyệt vọng khẩn cầu trời xanh, hy vọng có người có thể cứu phụ thân và các thúc bá của hắn.

Cũng trong thời khắc tuyệt vọng đó.

Những mũi tên sắc bén bay đến, bắn chết từng sinh vật ô nhiễm, còn dẫn dắt đông đảo lượng sinh vật ô nhiễm rời đi, giải cứu hắn, phụ thân và các thúc bá.

Cảnh tượng đó, cho đến bây giờ hắn vẫn nhớ rõ trong đầu.

Vì vậy, từ đầu đến cuối, hắn đã xem Lý Hiên là người quan trọng nhất, vẫn luôn cao hơn Hắc Hoàng một chút.

Vậy nên, sau khi nghe những lời ấm ức không phục của Hắc Hoàng, Lục Trường Sinh không phản bác, vì hắn thật sự nghĩ như vậy.

"Ôi, sớm biết vậy thì trước đây ta thức tỉnh sớm hơn, tránh cho người coi trọng Lý Hiên như vậy, nói thật, sự giúp đỡ của hắn với ngươi không hề lớn."

“Cũng chỉ giúp đỡ ngươi một chút vào lúc đó. Từ khi ngươi

đến đại lục thần bí, hắn không thể giúp ngươi được nữa, thậm chí sau này hắn cũng vĩnh viễn không thể giúp được ngươi.”

“Suy cho cùng, đại lục thần bí mơ hồ hư ảo, dù là ta mạnh mẽ của trước kia cũng phải theo chân ngươi mới biết đến đại lục này, thậm chí sư tôn ngươi còn không biết ngươi đang ở đâu nữa." Hắc Hoàng lắc đầu nói.

"Chúng ta không bàn đến vấn đề này nữa, đi thôi, ta đến xem những người mặc hắc bào đó." Lục Trường Sinh chuyển chủ đề, nói.

Chương 382. Chương 382: Tham Tầm Tiên Kiếm

"Lại chuyển chủ đề, ta nói cho ngươi biết, ta mạnh hơn sư tôn ngươi nhiều, ví dụ như tiên kiếm lần này, mặc dù có người mặc áo đen nhúng tay, nhưng công lao của ta cũng không nhỏ đâu."

Hắc Hoàng tiếp tục lải nhải, nhắc đến công lao của mình như một lão già lải nhải, cảm thấy bản thân quan trọng hơn Lý Hiên.

Trong hình thức lải nhải như thế.

Cuối cùng Lục Trường Sinh cũng đi ra khỏi bí cảnh, quan sát bên ngoài với tinh thần cảnh giác.

Nhưng người mặc hắc bào không hề xuất hiện, không một ai, thậm chí ngay cả một con động vật cũng không.

Điều khác biệt duy nhất là mùi máu càng nồng hơn.

"Kỳ lạ, người mặc hắc bào vậy mà lại không xuất hiện, quá kỳ lạ." Hắc Hoàng nghi ngờ.

"Quả thật rất kỳ lạ, nhưng sao mùi máu lại càng ngày càng nồng như vậy, từ hướng đông nam bay đến, chúng ta đi xem thử chứ?" Lục Trường Sinh nói.

"Mùi máu? Để ta dùng thần thức kiểm tra."

Nói xong, Hắc Hoàng mở thần thức mạnh mẽ của mình ra, quét về phía đông nam, sau đó hắn trầm mặc, một lúc lâu sau cũng không nói chuyện.

"Hắc Hoàng, ngươi sao vậy? Tại sao không nói gì?" Lục Trường Sinh nghi ngờ.

"Ngươi qua bên kia xem thử đi, bên đó phát sinh sự kiện thú triều tấn công thành trì, ta nhìn thấy một vài mảnh vụn của hắc bào trong số lượng lớn thi thể của sinh vật ô nhiễm." Hắc Hoàng âm u nói.

"Mảnh vỡ hắc bào?"

Lục Trường Sinh hơi sững sờ, vội vàng phi về hướng đông nam.

Tốc độ của hắn vô cùng nhanh, bay đi một hồi đã đến nơi, hắn nhìn thấy thi thể của sinh vật ô nhiễm đầy khắp núi đồi.

Mà đối diện với thi thể của sinh vật ô nhiễm là một tiểu thành nhỏ đổ nát.

Lúc này cổng tiểu thành mở ra, rất nhiều bách tính bước ra khỏi tòa thành với đôi mắt ửng đỏ, ai ai cũng tìm kiếm mảnh vỡ hắc bào trong đống thi thể của sinh vật ô nhiễm.

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, Lục Trường Sinh vô cùng ngạc nhiên.

Tầm mắt hắn tập trung bào một lão bá nhợt nhạt, lão bá này là tu sĩ Luyện Khí tầng ba, vô cùng yếu ớt.

Nhưng lão bá yếu ớt như vậy lại là người mạnh nhất trong tòa thành này, hắn là người đứng đầu cả đội ngũ.

Lúc này, lão bá tóc bạc đang dẫn theo rất nhiều người tìm kiếm mảnh vỡ hắc bào trong đống thi thể, tìm kiếm từng khu vực một.

Sau đó cẩn thận đặt những mảnh vỡ của hắc bào này vào

trong một chiếc quan tài quý giá.

Trong lòng Lục Trường Sinh có suy đoán, hắn vội vàng bay đến trước mặt lão bá, hỏi.

"Lão bá, có thể nói cho ta nghe chuyện gì đã xảy ra ở đây được không? Những hắc bào vỡ vụn này là sao vậy?"

Lão bá tóc bạc nhìn Lục Trường Sinh một chút, cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của hắn, thở dài thật sâu, lão nói.

"Hắc bào vỡ vụn là di vật mà ân nhân của chúng ta để lại."

"Di vật? Chẳng lẽ là?" Vẻ mặt Lục Trường Sinh nghiêm túc.

"Đúng vậy, chúng ta gặp phải thú triều của sinh vật ô nhiễm, đối diện với tai họa đáng sợ, chúng ta không thể cản nổi, chẳng mấy chốc là thành sẽ phá người sẽ vong."

"Vào thời khắc mấu chốt, năm người mặc hắc bào đã xuất hiện, bọn họ đã đứng cản trước cổng thành trong sự tuyệt vọng của chúng ta, cương quyết ngăn cản thú triều vô biên vô tận."

"Nhưng bọn họ chỉ có năm người, mà thú triều lại đông như thủy triều, hai bên chiến đấu rất lâu, cuối cùng từng người mặc hắc bào bị thương nặng, đứng bên bờ cái chết."

"Sau đó. Có người mặc hắc bào đã xông vào trung tâm thú triều ngay khi gần chết, chọn cách thức thảm thiết nhất là tự bảo để nổ tung mang lớn thú triều."

"Tiếp đó người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư, chỉ cần đến khi người mặc hắc bào sắp chết thì bọn họ sẽ xông vào trong thú triều và chọn phương thức tự bạo thảm thiết nhất."

"Trải qua bốn lần tự bạo liên tiếp, số lượng thú triều bị nổ đã giảm mạnh, phân tán khắp nơi, những sinh vật ô nhiễm này khó

khăn lắm mới tập hợp lại, muốn tiến công thêm lần nữa. Nhưng người mặc hắc bào thứ năm đã xông vào, cũng lựa chọn tự bạo như vậy, đánh tan hoàn toàn thú triều.

“Sinh vật ô nhiễm thương vong nặng nề tan rã hết, chạy vào trong rừng rậm không dám ra. Cuối cùng nguy cơ của thành trì đã được giải trừ, nhưng năm vị ân nhân cũng không trở lại nữa.”

“Điều mà chúng ta có thể làm được là thu nhặt lại di vật của bọn họ, an táng long trọng cho năm ân nhân, dụng mộ, chôn cất quần áo và di vật của bọn họ." Lão bá tóc bạc thở dài.

"Hóa ra là như vậy!"

Khi nghe thấy những lời này, Lục Trường Sinh lập tức lộ vẻ xúc động, hắn không dám tin đám người mặc hắc bào lại nghĩa hiệp như thế, thà tử chiến cũng muốn cứu lấy một tòa thành nhỏ bé.

Nên biết, loại hành động như thế, cho dù là Thiên Mệnh Chi Tử như hắn cũng không làm đến vậy.

Trong chiếc nhẫn.

Hắc Hoàng cũng chấn động, trước đó hắn vẫn luôn nghi ngờ người mặc hắc bào có âm mưu, muốn cướp đoạt tiên kiếm.

Nhưng ai có thể ngờ được.

Năm người mặc hắc bào này lại vì bách tính bình thường mà anh dũng tử trận, còn dùng phương thức tự bạo thảm khốc nhất.

Hành động anh dũng như thế, cử chỉ trung nghĩa như thế, cho dù là Hắc Hoàng từng trải cũng phải cảm động trước điều này.

"Không ngờ, người mặc hắc bào lại nhân nghĩa như vậy, người như thế tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện giết ngươi, bọn họ thật

sự đang giúp ngươi. Là ta đã trách nhầm bọn họ, không nên nói bọn họ có âm mưu." Hắc Hoàng thấp giọng nói, tâm trọng cũng rất nặng nề.

Chương 383. Chương 383: Hóa ra tất cả mọi thứ đều là sư tôn!

"Đúng vậy, nếu như không có bọn họ, ta sẽ mãi mãi không tìm được tiên kiếm, phần công lao này sẽ luôn thuộc về bọn họ, đáng tiếc ngay cả cơ hội cảm ơn cũng không có."

Lục Trường Sinh thở dài, theo mọi người tìm kiếm mảnh vỡ hắc bào.

Những mảnh vỡ hắc bào này đều là rơi gần cổng thành, suy cho cùng thì người mặc hắc bào đã chiến đấu ở gần cổng thành rất lâu.

Đến khi tự bạo, vì bảo vệ thành trì, người mặc hắc bào sẽ rời khỏi khu vực lân cận của cổng thành, xông vào thú triều.

Vì vậy thành trì được bảo vệ rất tốt, tương ứng với điều đó, cũng tìm được khá nhiều mảnh vỡ của hắc bào.

Lục Trường Sinh cũng tìm ra một mảnh nhỏ, hắn nghĩ đến tiên kiếm, không nhịn được, hắn chạm tiên kiếm vào mảnh vỡ hắc bào.

Trong phút chốc.

Một dòng thông tin xuất hiện trong không trung, xuất hiện trong mắt của Lục Trường Sinh và Hắc Hoàng.

'Người mặc hắc bào đến từ nước Đại Hạ.'

"Nước Đại Hạ?"

Lục Trường Sinh sửng sốt, không thể tin được rằng những

người này đến từ nước Đại Hạ.

Với sự ngạc nhiên sâu sắc, Lục Trường Sinh vội vàng tìm một mảnh vỡ hắc bào lớn hơn chút nữa, chạm tiên kiếm lên, sau đó thông tin mới đã xuất hiện.

'Vì để tìm kiếm Lục Trường Sinh, người mặc hắc bào không ngại vạn dặm xa xôi đi đến đại lục thần bí, giúp đỡ Lục Trường Sinh có được cơ duyên của tiên kiếm.'

"Bọn... Bọn họ lại thật sự giúp đỡ ta! Thật sự đang giúp ta có được cơ duyên của tiên kiếm, vậy mà trước đó chúng ta còn hiểu lầm bọn họ."

Lục Trường Sinh chấn động vô cùng, cơ thể hắn lùi về sau một bước.

"Trường Sinh, ngươi lại tìm một mảnh khác lớn một chút nữa đi, có lẽ sẽ có nhiều thông tin hơn." Hắc Hoàng vội vàng nói.

"Được!"

Lục Trường Sinh vội vàng nhặt một mảnh vỡ hắc bào lớn hơn lên, kiểm tra thông tin liên quan.

'Người mặc hắc bào từ nước Đại Hạ xuyên qua trận pháp cổ để đến đại lục thần bí, suốt hành trình đã liên tiếp chiến đấu với sinh vật ô nhiễm để cứu giúp dân chúng, nhân số của bọn họ rất kỳ quái.'

'Nhưng lần lượt có hàng nghìn người mặc hắc bào chết tử trận, cuối cùng chỉ còn lại năm người cũng lại ngã xuống tại đây, nhiệm vụ tiên kiếm không thể hoàn thành toàn bộ, trong lòng bọn họ tiếc nuối.'

Càng nhiều thông tin chi tiết hơn đã xuất hiện.

Nhìn những thông tin này, Lục Trường Sinh và Hắc Hoàng lại một lần nữa chấn động vô cùng.

Vốn dĩ nghĩ rằng người mặc hắc bào giúp bọn hắn tìm kiếm tiên kiếm, cứu bách tính ở đây đã đủ chấn động rồi

Ai có thể ngờ được.

Lại có đến hơn một nghìn người mặc hắc bào tiến đến nơi này.

Nhưng vì để cứu bách tính, hơn một nghìn người mặc hắc bào đã liên tục tử trận, thậm chí ngay cả năm người cuối cùng cũng tử trận.

Hành động vĩ đại như thế, không những khiến Lục Trường Sinh rung động, mà ngay cả Hắc Hoàng trong giới chỉ cũng bay ra ngoài, cúi đầu thật sâu với những mảnh hắc bào vỡ nát.

"Trước khi bọn họ chết, vẫn còn tiếc nuối vì không giúp ta tìm đủ tiên kiếm, tại sao bọn họ lại muốn giúp đỡ ta? Còn lặn lội đường xa từ nước Đại Hạ đến đây? Ta có tư cách gì mà lại được bọn họ giúp đỡ?"

Lục Trường Sinh nắm chặt tiên kiếm, hỏi. Ánh mắt hắn nhìn về phía mảnh vỡ hắc bào to nhất, đó là mảnh vỡ bách tính trong thành tìm ra được, đang đặt trong quan tài.

Lục Trường Sinh nhẹ nhàng bay qua, nhặt lấy mảnh vỡ hắc bào to nhất lên, nhẹ nhàng chạm vào tiên kiếm.

Trong phút chốc.

Một luồng sức mạnh cuồn cuộn xao động.

Lục Trường Sinh chỉ cảm thấy linh lực của bản thân tiêu hao rất mạnh, tất cả đều bị tiên kiếm hút đi, dường như là vì để thăm dò tin tức cuối cùng.

Nhưng tin tức cuối cùng quá bí ẩn, năng lượng mà tiên kiếm cần quá khổng lồ, Lục Trường Sinh hoàn toàn không chịu nổi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Trường Sinh đã tiêu hao hết tất cả linh lực, sắc mặt tái nhợt, bước chân xiêu vẹo.

Nhưng vào lúc này.

Hai chữ cái xuất hiện trước mắt bọn họ, vừa xuất hiện thì đã tan biến trong nháy mắt.

Mà hai chữ này, rõ ràng là - Lý Hiên!

Nhìn thấy văn tự vừa xuất hiện đã lại nhanh chóng biến mất, đồng tử Lục Trường Sinh và Hắc Hoàng đột nhiên co lại.

"Lý... Lý Hiên? Sao có thể? Vậy mà là tên của Lý Hiên! Chẳng lẽ, tất cả những điều này đều có liên quan đến Lý Hiên sao?" Hắc Hoàng khó tin, hỏi.

"Đúng, là sư tôn, tiên kiếm nói cho ta tất cả những điều này đều liên quan đến sư tôn, rất có thể những người mặc hắc bào đã tử trận này là thuộc hạ của sư tôn."

"Sư tôn dù đang nước Đại Hạ xa xôi vẫn luôn giúp đỡ ta, đối diện với tiên kiếm quý báu như vậy, sư tôn lại chọn nhường cho ta."

"Thậm chí một nghìn thuộc hạ của hắn cũng vì ta mà bị chôn vùi ở đại lục này, hắn thật sự đối xử quá tốt với ta."

Lục Trường Sinh cầm tiên kiếm và nói, tâm trạng kích động vô cùng.

"Hắn... Hắn đúng thật là hết lòng quan tâm giúp đỡ ngươi, trước đó ta còn cảm thấy ta quan trọng hơn hắn, nhưng ai mà ngờ được, vậy mà hắn lại nỡ từ bỏ tiên kiếm quý báu như thế."

“Nếu ta có được tin tức của tiên kiếm, nhất định ta sẽ giấu đi rồi từ từ khai thác. Nhưng sư tôn ngươi lại nhường nó cho ngươi, còn phái ngươi đến giúp đỡ ngươi, hắn thực sự xứng đáng với sự tôn kính của ngươi, quả thật quan trọng hơn ta."

Hắc Hoàng thở dài một hơi, trong lòng không còn suy nghĩ đến chuyện so sánh với Lý Hiên nữa.

Chương 384. Hóa ra tất cả mọi thứ đều là sư tôn! (2)

Không còn cách nào, thật sự không so nổi.

Chỉ riêng thanh tiên kiếm này đã quý báu vô cùng, hơn nữa Hắc Hoàng cảm thấy Lý Hiên thật sự rất tốt, nếu trước đây hắn có sư tôn như thế thì hắn cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

"Thật sự là ngưỡng mộ ngươi, ta cũng muốn có sư tôn như thế." Hắc Hoàng hôm mộ nói.

"Phải đó, ta cũng rất vinh hạnh khi trở thành đệ tử của sư tôn, Hắc Hoàng, ta muốn để trân bảo đó lại cho sư tôn." Lục Trường Sinh đột nhiên nói.

"Cái... Ngươi thật sự nỡ sao? Nó rất quý hiếm." Hắc Hoàng không nỡ, nói.

“Có thể quý được bằng tiên kiếm sao? Có thể quý bằng sinh mạng của một nghìn người mặc hắc bào này không?" Lục Trường Sinh hỏi ngược lại.

"Quả thật là không bằng, thôi vậy, ngươi tự quyết định đi, quả nhiên ta không quyết đoán bằng các ngươi, càng không khí phách được như Lý Hiên."

Hắc Hoàng bất lực lắc đầu, nghĩ đến thanh tiên kiếm này là Lý Hiên nhường cho Lục Trường Sinh, Hắc Hoàng đã cảm thấy bản thân không sánh bằng Lý Hiên.

Bởi vì đó là tiên kiếm, tiên kiếm quý báu vô cùng, đại tu sĩ của Tu Tiên Giới đều muốn cướp lấy tiên kiếm, nhưng Lý Hiên lại cứ

thế mà nhường cho Lục Trường Sinh.

"Hừ, thật sự là người so người tức chết người mà, trong khoảng thời ta đi theo ngươi này, có được chút công lao đã luôn cảm thấy bản thân mạnh hơn Lý Hiên."

"Nhưng ai mà nghĩ được, còn chưa bắt đầu tranh đấu thì ta đã thua, thậm chí còn xem công lao của Lý Hiên thành của mình, ta thật là ngu xuẩn mà."

Hắc Hoàng ấm ức nói, vừa nhớ đến bộ dạng cao ngạo đắc ý trước đó của mình là hắn đã buồn bực muốn đập đầu vào tường, hết cách rồi, quá mất mặt.

Bỏ qua Hắc Hoàng đang vô cùng buồn bực, dời tầm mắt về bên phía Lý Hiên.

Lúc này, linh hồn của Lý Hiên đã buông xuống thành Triệu Gia, đang khống chế Huyết Phân Thân số hiệu 3000, đầu đội đấu lạp, đi trên đường phố náo nhiệt.

Thành Triệu Gia là thành trì mà thiếu niên què chân Triệu Thiên đang sinh sống, dựa vào thông tin do Huyết Phân Thân cung cấp, xác suất Triệu Thiên có thể trở thành đệ tử của hắn là rất lớn.

Cùng với sự mong chờ, Lý Hiên mở Góc Nhìn Thượng Đế, nhanh chóng quét qua thành Triệu Gia.

Chẳn mấy chốc, hắn đã tập trung vào một thiếu niên què chân mặc trang phục làm bằng vải bố có gương mặt gầy gò.

Trên quần áo của thiếu niên đều là mảnh vá, trên tay đầy vết chai, vừa nhìn đã thấy vô cùng bần hàn, quan trọng là có mấy võ giả Khí Huyết cường tráng đang bắt nạt Triệu Thiên.

Nhìn đến đây, Lý Hiên sải bước đi về phía thiếu niên què chân Triệu Thiên.

Phủ đệ Triệu gia.

Lúc này Triệu gia treo đèn kết hoa, các thành viên Triệu gia đang từ các phân viện đi đến chủ viện, chờ đợi trong sự chờ mong và thấp thỏm, muốn gặp vị thượng khách người tu tiên đó.

Nghe nói thực lực của vị thượng khách này rất mạnh, đã là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, đây tuyệt đối là nhân vật lớn đối với các võ giả Luyện Thể của Triệu gia.

Vì vậy, hậu bối Triệu gia đều muốn gặp vị tu sĩ này, xem thử bản thân có được để mắt, được chọn làm đồ đệ hay không.

Nhưng ở bên cạnh chủ viện, trong một giao lộ tối tăm.

Mấy võ giả đang cản phía trước, tên nào tên nấy đều nhìn thiếu niên què chân bằng ánh mắt chế giễu, xô đẩy không để thiếu niên đi tới.

"Triệu Thiên, ngươi đến đây làm cái gì, ở đây là chủ viện, không phải là nơi ngươi nơi đến, ngươi nghĩ rằng ngươi vẫn còn là thiên tài của Triệu gia như trước kia sao? Ngươi là tên vô dụng."

"Đúng vậy, hôm nay có người tu tiên là Trúc Cơ trung kỳ mạnh mẽ đến đây làm khách, há có thể để một thằng vô dụng như ngươi đến quấy rối, mau cút đi."

"Mau cút đi, bằng không sẽ đánh ngươi."

…

Mấy tên Khí Huyết võ giả cường tráng quát lớn, tên nào cũng nhìn Triệu Thiên bằng ánh mắt khinh thường.

Chính trong hoàn cảnh đầy tiếng mắng nhiếc.

Triệu Thiên siết chặt nắm đấm, nhìn những kẻ này bằng ánh mắt tức giận, nói lớn: "Tránh ra!"

"Ô hay, vẫn còn rất ngang tàng nha! Ngươi có tư cách gì mà ngang tàng trước mặt bọn ta?"

"Đúng vậy, chó sủa cứ như đồ rác rưởi , buồn cười chết ta mất."

"Mau cút đi, cái thứ ăn hại, còn không cút thì ta sẽ tát ngươi."

Mấy võ giả cao lớn tiếp tục kêu gào, từng tên tiến lên phía trước, vây Triệu Thiên lại.

Đối mặt với loại cảnh tượng này, nếu là ngươi khác thì nhất định sẽ sợ hãi, sẽ tránh đi.

Nhưng tính tình Triệu Thiên ngang bướng, hắn ngẩng đầu lên, nhìn đám người này bằng ánh mắt giận dữ, nhưng nhất quyết không chịu lùi bước.

"Nhìn cái gì mà nhìn, lão tử ghét nhất là người khác nhìn trừng mắt nhìn ta như vậy, xem ra ta không cho ngươi một cái tát là không được rồi."

Võ giả cường tráng tên Triệu Cương bỗng giương cao cánh tay phải, hung hăng đánh về phía gương mặt Triệu Thiên.

Bộp!

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Tay của Triệu Cương bị cản lại giữa không trung. Một người đội đấu lạp đã xuất hiện ở nơi này tự lúc nào chẳng hay, hắn bắt lấy cánh tay của Triệu Cương.

"Ngươi là ai? Dám quản chuyện của Triệu Cương ta, ngươi biết ta là ai không? Không muốn chết thì mau..."

Thấy cảnh này, Triệu Cương quát lớn, nhưng lời mới nói được một nửa thì cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó là cơn đau dữ

dội ập đến.

Bụp bụp bụp bụp bụp!

Âm thanh của tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Lý Hiên xách Triệu Cương lên, điên cuồng nện xuống nền đất, đập trái đập phải như đang chơi đập chuột, thậm chí còn đổi tay, bàn tay quay tròn như bông hoa, rồi đập tiếp.

Chương 385. Đệ tử mới Triệu Thiên

Trực tiếp đập Triệu Cương đến la hét thảm thiết liên tục, đến mức máu chảy không ngừng, nện gương mặt của Triệu Cương xuống tiếp xúc thân mật với mặt đất nhiều lần.

Bộp bộp!

Lại một âm thanh nặng nề khác vang lên.

Cùng với tiếng động này, Triệu Cương cứng ngắc nằm rạp trên mặt đất như chó, đôi mắt vô thần nhìn bầu trời, cả người bất động giống như bị ngốc.

Lúc này, hắn bị đập đến mặt mũi bầm dập, gãy răng rụng ra, lỗ mũi chảy máu, hai mắt đờ đẫn. Hắn nằm rạp trên mặt đất, trong miệng còn phát ra âm thanh u ơ.

"Nhớ lấy, trong tình cảnh không có thực lực thì đừng có kiêu ngạo, nếu không ngươi sẽ chết rất thảm."

Lý Hiên lạnh nhạt nói, ánh mắt sắc bén lia xung quanh, nhìn về phía các võ giả còn lại.

Những võ giả nhìn thấy Triệu Cương vô cùng thê thảm, tất cả bọn chúng đều hoảng sợ, kẻ nào kẻ nấy đều lùi lại phía sau, trên trán ứa mồ hôi lạnh.

"Mang theo hắn, xéo!" Lý Hiên lạnh giọng nói.

"Vâng, vâng, vâng, chúng ta cút, chúng ta xéo."

Mấy võ giả xách Triệu Cương trên mặt đất lên, vội vàng chạy đi xa, nhưng bọn họ chạy quá nhanh, liên tục lộn nhào mấy cái, sau đó mới hoàn toàn rời đi.

Đợi khi hiện trường chỉ còn lại Lý Hiên và thiếu niên què chân Triệu Thiên, lúc này Lý Hiên mới quan sát kỹ đối phương, đồng thời một dòng thông tin hiện ra.

'Họ tên': Triệu Thiên.

'Tư chất': Tuyệt phẩm.

'Huyết mạch': Không.

'Số mệnh': Một trong những vai phụ trời định, Dung Nham Đại Đế tương lai.

'Nhắc nhở': Phù hợp tiêu chuẩn thu nhận làm đệ tử.

'Chú ý: Chân Triệu Thiên bị tàn tật, đan điền bị hủy, con đường võ giả và tu tiên bị cắt đứt, hôm nay Triệu Thiên sẽ gặp Tả Thủ Tà Y, cái chân bị què được chữa khỏi.'

'Sau khi biết được thương thế ở đan điền không thể chữa trị được, thông qua con đường cấy ghép huyết mạch liên tiếp, Triệu Thiên nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, cuối cùng trở thành Dung Nham Đại Đế.'

…

Lý Hiên nhìn thông tin được hiển thị, ánh mắt hơi ngạc nhiên, hơn nữa còn cảm thấy có chút hứng thú với cấy ghép huyết mạch.

Nhưng thu nhận đệ tử mới là chuyện chính, vì vậy hắn nhìn Triệu Thiên, chuẩn bị đề nghị thu nhận đệ tử.

Triệu Thiên bị quan sát một lúc lâu, hắn vội vàng hành lễ với Lý Hiên, nói.

"Cảm tạ sự trợ giúp của tiền bối, Triệu Thiên vô cùng cảm kích."

Nói xong câu này cơ thể Triệu Thiên mới ưỡn thẳng người, chỉ là đáy mắt của hắn vẫn còn sự đề phòng.

"Không sao, tư chất của ngươi khá tốt, có muốn làm đệ tử của ta không?" Lý Hiên nhàn nhạt nói.

"Đệ tử?"

Triệu Thiên đột nhiên lùi lại một bước, ánh mắt nhìn Lý Hiên càng cảnh giác hơn.

Bởi vì, trước đây hắn là thiên tài của Triệu gia, nhận được sự ủng hộ của rất nhiều người.

Ba năm trước.

Khi đang tu hành ở ngoài thành, hắn đã gặp được một lão giả tóc tai bạc trắng.

Lão giả đó nói tư chất của Triệu Thiên rất tốt, muốn nhận hắn làm đệ tử, đồng thời còn thể hiện thực lực mạnh mẽ.

Đợi đến khi Triệu Thiên thả lỏng cảnh giác thì lão giả đột ngột đánh ra một chưởng, đánh nát đan điền, sau đó hắn lại bị đạp bay xuống sông, tiếng gãy xương vang lên phía chân phải.

Triệu Thiên vẫn nhớ rõ như in ánh mắt khinh thường và thủ đoạn tàn nhẫn của lão giả đó.

Nếu không phải hắn gặp may, bị đá vào sông, rất có thể hắn đã chết trong tay lão giả đó.

Bây giờ.

Lại có một người nói muốn nhận hắn làm đệ tử, điều này

khiến Triệu Thiên nhớ đến nỗi đau trong lòng, ánh mắt nhìn Lý Hiên càng thêm cảnh giác.

"Đừng lo lắng, ta không có ác ý, hơn nữa, ngươi cũng không có gì đáng để ta lừa gạt." Lý Hiên an ủi. nói.

"Ừm."

Triệu Thiên nghĩ lại cũng thấy đúng, bản thân tay trắng, người khác đâu cần lừa hắn.

Nhưng trong lòng hắn vẫn không quên được cảnh tượng lúc đó, vẫn không dám bái sư, nhưng hắn cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội, vì vậy hắn trầm mặc một lúc rồi nói.

"Ta có thể bái ngài làm sư phụ, nhưng xin ngài hãy giúp ta một chuyện."

"Chuyện gì?" Lý Hiên nói.

"Giúp ta lấy lại nhà tổ, kẻ bị ngài đánh ban nãy tên là Triệu Cương, gia gia của hắn là Nhị trưởng lão, bây giờ đang ở trong chủ viện, hắn đã cướp đi nhà tổ của nhà ta."

"Đó là di sản cuối cùng phụ mẫu để lại cho ta, ta không muốn nó rơi vào tay người khác, nếu như ngài giúp ta lấy lại nhà tổ, ta sẽ lập tức bái ngai làm sư." Triệu Thiên nghiêm túc nói.

"Được, đi thôi." Lý Hiên hờ hững nói.

"Nhưng thực lực của Nhị trưởng lão vô cùng mạnh, hắn đã là Khí Huyết Tông Sư rồi. Toàn Triệu tộc, chỉ có Đại trưởng lão và Gia chủ có thể sánh bằng Nhị trưởng lão, ngài thật sự có thể không?"

Triệu Thiên lo lắng nói, hắn sợ Lý Hiên không thắng được Nhị trưởng lão sẽ mất mạng.

"Khí Huyết Tông Sư thôi mà, dẫn đường đi, mọi chuyện cứ để ta." Lý Hiên tiếp tục nói.

"Được."

Triệu Thiên vừa ngạc nhiên vừa hoảng hốt nhìn Lý Hiên, âm thầm suy đoá thực lực của Lý Hiên mạnh cỡ nào mà lại bình tĩnh đến thế.

Trong sự kinh nghi bất định này, hắn bước từng bước về phía trước.

Đợi khi đến cổng nhà chính Triệu gia.

Đột nhiên có vài người hung hăng lao ra từ bên trong.

Mà những người này là đại ca và hộ vệ của Triệu Cương.

"Chính là người đội đấu lạp đó, chính hắn là người đã đánh Triệu Cương." Có người hét lên.

"Dám đánh đệ đệ của ta, chán sống!"

Cùng với tiếng gào ấy, vài người hung hăng này xông về phía Lý Hiên.

"Cẩn thận, người này có thực lực Luyện Thể tầng bảy, khí huyết vô cùng dồi dào, không dễ đối phó." Thiếu niên què chân Triệu Thiên vội vàng nhắc nhở.

Chương 386. Đệ tử mới Triệu Thiên (2)

"Không sao." Lý Hiên chẳng mấy để tâm, khẽ vung tay áo.

Ầm!

Cổng lớn nhà chính Triệu gia nứt toác.

Cả đám hùng hổ bị hất ngược ra phía sau, dưới luồng linh lực đáng sợ, bị hất bay hơn mười thước.

Cảnh tượng ngắn ngủi này.

Khiến toàn bộ võ giả có mặt tại hiện trường trợn to hai mắt, đồng tử của thiếu niên chân què Triệu Thiên bỗng chốc co lại.

"Được rồi, chúng ta vào thôi." Lý Hiên hờ hững mỉm cười, sải bước đi vào bên trong đại viện.

"Ò ò."

Triệu Thiên ngơ ngác gật đầu, mờ mịt đi theo đằng sau Lý Hiên.

Nhìn cánh cổng lớn chia năm xẻ bảy, nhìn mấy người bay ngược ra, cuối cùng Triệu Thiên cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lý Hiên, hiểu được sự phi phàm của Lý Hiên.

"Ngươi... Ngươi là người tu tiên sao?" Triệu Thiên cung kính hỏi.

"Đúng, vừa nãy chỉ là một mánh nhỏ, sau này ngươi cũng có

thể làm được như vậy. Thậm chí là khống chế trời đất, loáng cái mây gió đảo điên, dời núi lấp biển cũng không thành vấn đề."

Lý Hiên nói tất cả điều này bằng giọng điệu bình tĩnh.

"Ta... Ta thực sự có thể làm được đến mức độ này sao?" Triệu Thiên khó tin.

"Đương nhiên, ta nói có thể là có thể."

Lý Hiên tự tin nở mỉm cười, chắc chắn Triệu Thiên có thể làm được những thứ đó một cách dứt khoát, suy cho cùng thì hắn cũng là vai phụ thiên mệnh.

Câu nói của Lý Hiên khiến Triệu Thiên vô cùng ngạc nhiên, hắn không nhịn được mà xác nhận lại: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật, ta đảm bảo." Lý Hiên nói.

"Chuyện này..."

Triệu Thiên vẫn cứ không dám tin.

Vắng lặng ba năm, chịu đủ nhục nhã, hắn đã không còn là thiếu niên kiêu ngạo đó nữa, tự tin trong lòng hắn đã bị giẫm đạp đến tan biến từ lâu.

Lúc này, nghe những lời Lý Hiên nói, có thế nào Triệu Thiên cũng không dám tin, hắn luôn cảm thấy bản thân không có tư cách.

Khi Triệu Thiên đang tự ti.

Người Triệu gia đã vội vàng bốc hơi, định báo cáo lại chuyện Lý Hiên xông vào Triệu gia cho Gia chủ, Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão.

Ba người này là cao thủ mạnh nhất Triệu gia, là Luyện Thể

Tông Sư, thực lực rất mạnh, hơn nữa hôm nay trong nhà còn đang tiếp đón khách quý.

Ngươi nọ là một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, thực lực còn đáng sợ hơn, nếu có thể mời vị tu sĩ này ra tay thì nhất định có thể đè bẹp Lý Hiên.

Vì vậy người của Triệu gia nhanh chóng chạy đi, lập tức chạy đến phòng khách của Triệu gia.

Phòng khách.

Lúc này, ở đây rất náo nhiệt.

Cấp cao của Triệu gia đang tiếp đãi khách quý với nụ cười hòa nhã.

Tiếp đãi một thanh niên vô cùng ngang tàng, cùng với lão lão bộc đứng đằng sau thanh niên.

Thanh niên không phải ai khác, hắn chính là đệ tử Tiêu Kiếm của Lý Hiên, lão bộc đó là Cổ Phong, người hộ đạo của hắn.

Trước đó, trên hành trình chém giết quái vật, Tiêu Kiếm đã giải cứu Gia chủ Triệu gia, hắn được mời đến gia tộc, được tiếp đãi nhiệt tình.

Gia chủ Triệu gia còn tặng rất nhiều đồ tốt.

Tiêu Kiếm có được lợi ích nên đương nhiên rất vui vẻ, cứ thế mà trò chuyện cùng với Triệu gia.

Cũng vào lúc này.

Quản gia vội vàng xông vào, nói.

"Gia chủ, các vị trưởng lão, trong nhà xảy ra chuyện rồi, Triệu Thiên dẫn một cường giả đội đấu lạp xông vào, đánh trọng thương

rất nhiều người, bây giờ đang đi về phía này.”

"Cái gì? Dám xông vào Triệu gia ta, tìm chết!"

Tính tình Nhị trưởng lão là nóng nảy nhất, hắn xông ngay ra ngoài, Khí Huyết dâng trào và biến mất khỏi phòng khách.

Thấy Nhị trưởng lão rời đi, những người còn lại cảm thấy vấn đề sẽ được giải quyết xong nhanh thôi, vì vậy bọn họ tiếp tục trò chuyện.

Kết quả, chưa bao lâu thì Quản gia lại xông vào, vội vàng nói.

"Xảy ra chuyện lớn rồi, Nhị trưởng lão bị đánh, bị nện cho bầm dập, thậm chí còn gãy mất ba cái răng. Người đội đấu lạp đó quá lợi hại, đánh bại Nhị trưởng lão chỉ bằng một chiêu."

"Một chiêu?"

Biểu cảm của gia chủ hoàn toàn thay đổi, ý thức được bọn họ không đối phó nổi với cường giả đang tiến đến, hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía Tiêu Kiếm.

"Tiêu sư đệ, e rằng lần này phải làm phiền ngươi rồi, yên tâm, thù lao tuyệt đối sẽ không ít."

Nói xong, Gia chủ lấy ra một chiếc hộp, mở nó ra, sau đó một quả tiến hóa xuất hiện bên trong chiếc hộp.

Tiêu Kiếm nhìn thấy quả tiến hóa thì có hơi động lòng, bởi vì sư tôn đã từng truyền tin cho bọn họ, bảo bọn họ giúp hắn tìm kiếm các loại quả.

Trong khoảng thời gian này hắn chỉ lấy được một quả tiến hóa, nếu như có thể lấy được quả này, vậy thì có hai quả rồi, đến lúc đó cũng có thể tặng cho sư tôn.

Có điều hắn luôn cẩn trọng mỗi khi hành động, trước khi đồng

ý, hắn chọn phương pháp đưa thần thức ra phía ngoài quan sát, xem thử là cường giả cấp bậc nào đã xông vào.

Kết quả, không nhìn thì không có vấn đền gì, vừa liếc mắt là hắn đã đột ngột đứng dậy, nhìn ra phía ngoài bằng ánh mắt không thể tin được.

Dưới thần thức của hắn, đương nhiên là hắn đã nhìn thấy người đội đấu lạp đó rồi.

Nhưng dáng người của kẻ đội đấu lạp đó quá giống sư tôn hắn, thực sự là giống y như đúc, có điều thần thức không thể xuyên qua đấu lạp nên không thể thấy rõ nét mặt, dường như đấu lạp đó có hiệu quả ngăn cản thần thức.

Nhưng, theo bản năng, Tiêu Kiếm cảm thấy, người này rất có thể là sư tôn.

Vì vậy hắn nhanh chóng bước ra ngoài, vội vã lao ra ngoài trong sự nghi ngờ của mọi người.

Trên quảng trường Triệu gia.

Nhị trưởng lão cắm thẳng trên mặt đất giống như chó chết, nằm bất động đờ đẫn nhìn bầu trời, có chút nghi ngờ nhân sinh.

Chương 387. Khách quý quỳ xuống

Có nằm mơ hắn cũng không thể ngờ được rằng.

Bản thân tràn đầy tự tin xông đến giáo huấn kẻ địch, nghĩ sẽ đánh bại kẻ địch chỉ trong một chiêu.

Kết quả, không ngờ được, bản thân lại bị đánh bại chỉ trong một chiêu, còn bị nhấc lên đập tứ tung liên tục, cuối cùng trực tiếp cắm thẳng xuống đất.

Kết quả như thế khiến Nhị trưởng lão tức giận vô cùng, nhưng điều khiến hắn tức hơn nữa là Triệu Thiên chân què còn đang ở bên cạnh kêu gào, nói cái gì mà trả lại nhà tổ cho hắn.

Trong lòng tức giận, Nhị trưởng lão gào lên.

"Các ngươi đợi đó, có khách quý Trúc Cơ trung kỳ đến Triệu gia chúng ta, một lát nữa nhất định hắn sẽ đến đây, các ngươi chờ sự tức giận của cường giả Trúc Cơ trung kỳ đi!"

Sau khi Nhị trưởng lão nói xong câu này, bóng dáng của Tiêu Kiếm nhanh chóng bay đến, từ từ đáp xuống quảng trường, không dám tin nhìn Lý Hiên.

Nhìn thấy Tiêu Kiếm xuất hiện, Nhị trưởng lão phấn khởi gào lên.

"Nhìn đi, ta đã nói gì nào, các ngươi xong đời rồi, các ngươi không gánh nổi sự tức giận của cường giả Trúc Cơ trung kỳ đâu!"

"Câm miệng!"

Tiêu Kiếm lớn tiếng quát mắng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhị trưởng lão, nhiệt độ hiện trường cũng lạnh đi vài phần vì câu nói này của Tiêu Kiếm.

Tiếng quát mắng như thế khiến đầu óc của Nhị trưởng lão choáng váng, có chút không chuyển hướng được.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, chắc hẳn Tiêu Kiếm đến đây để dạy dỗ kẻ địch mới đúng, sao lại thành dạy dỗ mình?

Nhị trưởng lão có hơi nghĩ không thông, đầu óc rơi vào trạng thái chết máy.

Các đệ tử Triệu gia ở xung quanh cũng vô cùng khó hiểu, ai ai cùng mờ mịt nhìn Tiêu Kiếm, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Chỉ có Tiêu Kiếm, sau khi nói xong câu này, hắn dè dặt cẩn thận tiến lên phía trước hai bước, thấp thỏm hỏi: "Ngài… Ngài là?"

"Bị ngươi phát hiện ra manh mối mất rồi."

Lý Hiên khẽ lắc đầu, thiên phú Thiên Biến Vạn Hoá của hắn vô cùng lợi hại, muốn biến thành cái gì thì biến thành cái ấy.

Nhưng có những Huyết Phân Thân cá biệt, vẫn mong muốn giữ nguyên hiện trạng, thậm chí ngay cả hình dạng khuôn mặt cũng không thay đổi.

Giống như Huyết Phân Thân số hiệu 3000, nó vẫn luôn duy trì gương mặt và dáng người giống với hắn.

May mà Huyết Phân Thân số hiệu 3000 đội đấu lạp để che đi, chưa từng có kẻ nào nhìn thấy gương mặt này, đến bây giờ vẫn chưa có ai phát hiện ra điều này.

Nhưng, Tiêu Kiếm đã phát hiện ra manh mối.

Lý Hiên cũng không có ý định che giấu, cởi luôn đấu lạp

xuống, lộ ra gương mặt vô cùng tuấn tú.

Khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt Lý Hiên, toàn bộ cơ thể Tiêu Kiếm đều chấn động.

Sau đó.

Trước con mắt hoảng sợ của người Triệu gia, hắn quỳ xuống, dập đầu thật sâu nói: "Đệ tử Tiêu Kiếm, bái kiến sư tôn!"

Đùng!

Cả Triệu gia nổ tung, mọi người ngơ ngác nhìn Tiêu Kiếm đang quỳ trên mặt đất, rồi lại nhìn Lý Hiên tuấn tú vô song.

Đầu óc của người Triệu gia giống như bị trọng chùy đập vào, ong ong chấn động, đầu óc choáng váng.

Phải biết.

Đối với Triệu gia, Tiêu Kiếm là khách quý vô cùng mạnh, là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cường đại.

Nhưng ai mà ngờ được, khách quý như thế lại quỳ xuống hành lễ, mà 'kẻ địch' xông vào lại là sư tôn của khách quý.

Sự đảo ngược như thế khiến tất cả mọi người nhìn đến sững người.

Cả cơ thể Nhị trưởng lão mới đây hãy còn kêu gào đã nhũn ra, hoàn toàn bất động giống như một con chó chết.

Trong đầu hắn ong ong, không dám nhìn những điều mình đang chứng kiến là sự thật, hắn thậm chí còn thấy nghi ngờ nhân sinh.

Nhưng Nhị trưởng lão không phải là người chấn động nhất, người thật sự chấn động nhất chính là thiếu niên què chân Triệu

Thiên.

Giờ phút này, hắn đứng sững sờ giống như bị ngốc, đầu óc tác nghẽ không thể vận chuyển được giống như là nhét đầy hồ dán.

Trước đó hắn còn lo thực lực của Lý Hiên không đủ mạnh, sẽ bị thương. Kết quả, không những Lý Hiên không bị thương mà ngay cả khách quý cường đại cũng quỳ xuống ngay khi nhìn thấy Lý Hiên, điều này khiến Triệu Thiên có cảm giác như đang nằm mơ.

"Triệu Thiên, bây giờ ngươi có nguyện ý bái ta làm sư tôn không?" Lý Hiên điềm nhiên nói, nhìn Triệu Thiên bằng ánh mắt sâu kín.

"Đồng.. Đồng ý, đệ tử bái kiến sư tôn!"

Triệu Thiên vội vàng quỳ xuống, cho dù chân không nhanh nhẹn lắm nhưng hắn cũng vội vàng quỳ xuống, dập đầu ba cái thật mạnh, trán bị đập đến đỏ bừng.

'Ting! Ngài thành công thu nhận một đệ tử có thiên phú tuyệt phẩm, phần thưởng: Luyện Khí Sư tam giai thăng cấp thành Luyện Khí Sư tứ giai hạ phẩm.'

'Ting! Đệ tử của ngài là vai phụ trời định, bổ sung thêm một phần thưởng thiên phú: Hô Phong Hoán Vũ.'

Âm thanh nhắc nhở máy móc vang lên trong đầu.

Lý Hiên nhìn năng lực mới có được, cảm thấy vô cùng tò mò, chủ yếu là riêng cái tên của năng lực Hô Phong Hoán Vũ này thôi cũng đã cảm thấy nó rất mạnh.

Lý Hiên có suy nghĩ kiểm tra một chút, nhưng bây giờ không phải lúc làm việc này, xử lý chuyện trước mắt quan trọng hơn.

Vì vậy hắn vung tay, dùng linh lực nâng Triệu Thiên và Tiêu Kiếm lên.

"Tiêu Kiếm, sau này Triệu Thiên là sư đệ của ngươi, phải chăm sóc hắn thật tốt."

"Vâng sư tôn, đệ tử đã nhớ." Tiêu Kiếm vội vàng gật đầu, thái độ vô cùng cung kính.

Người Triệu gia nhìn thấy cảnh này thì ánh mắt nhìn Triệu Thiên càng thêm thấp thỏm, đặc biệt là những người đã từng bắt nạt Triệu Thiên, trong lòng sợ hãi không thôi.

"Triệu Thiên, ngươi có yêu cầu gì cứ nói đi, yên tâm, ta sẽ làm chủ cho ngươi." Lý Hiên nói, hắn muốn biết Triệu Thiên sẽ đưa ra lựa chọn thế nào.

Chương 388. Tả Thủ Tà Y

"Ta muốn lấy lại nhà tổ thuộc về ta, còn có..."

Nghe những lời Lý Hiên nói, Triệu Thiên nghĩ đến việc lấy lại nhà tổ đầu tiên, đồng thời hắn nghĩ đến cuộc sống bị bắt nạt trong suốt ba năm nay, nghĩ đến Triệu Cương mà hắn căm ghét.

Ba năm này, không ít lần hắn bị Triệu Cương làm nhục, mỗi một lần hắn đều thề rằng sẽ báo thù rửa hận.

Nhưng, bây giờ.

Nhìn ánh mắt lo lắng của người Triệu gia, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của các nữ quyến Triệu gia, Triệu Thiên trầm mặc.

Nơi đây cũng là nhà của hắn, là gia tộc mà hắn đã lớn lên thành người, những người này đều là những người thân thuộc của hắn, bây giờ có thể báo thù rồi, nhưng hắn lại không ra tay được.

Đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của các nữ quyến Triệu gia, cả một phụ nhân hiền lành trong số các nữ quyến, Triệu Thiên càng im lặng hơn.

Phụ nhân trung niên đó là mẫu thân của Triệu Cương, là một người vô cùng lương thiện, mỗi lần bị Triệu Cương bắt nạt, phụ nhân trung niên đều sẽ đến xin lỗi, tặng vật phẩm bồi thường.

Ba năm này, Triệu Thiên nhận được sự giúp đỡ của phụ nhân trung niên rất nhiều lần, thậm chí có một lần Triệu Thiên sốt cao, vẫn là phụ nhân trung niên cõng hắn đến y quán.

Lúc đó Triệu Thiên còn nghĩ, nếu như mẫu thân còn sống, có lẽ người cũng sẽ giống như phụ nhân trung niên.

Bây giờ, nhìn thấy ánh mắt sợ hãi đó của phụ nhân trung niên, thấy nàng siết chặt hai tay với biểu cảm hoảng sợ, Triệu Thiên thở dài một hơi thật sâu, sau đó nhìn về phía Lý Hiên.

"Sư tôn, ta chỉ cần lấy lại nhà tổ là được rồi, không cần điều gì khác."

"Thật không?" Lý Hiên hỏi lại.

"Thật." Triệu Thiên vội vàng gật đầu.

"Được. Tiêu Kiếm ngươi hỗ trợ Triệu Thiên lấy lại nhà tổ đi, đợi sau khi chuyện ở đây được xử lý xong xuôi, các ngươi đến tiểu viện Phong Diệp ở phía đông tòa thành tìm ta."

Lý Hiên nói ra chỗ ở của Huyết Phân Thân, định dùng máu của mình chữa khỏi chân và đan điền của Triệu Thiên ở đó.

Thánh Liệu Chi Huyết vô cùng mạnh mẽ, trừ tổn thương về mặt linh hồn ra, bất kỳ vết thương nào cũng có thể chữa khỏi, cho dù là đan điền bị tổn thương cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên chuyện này nhất định phải làm trong bí mật, vì vậy cần phải ở tầng hầm của tiểu viện.

"Vâng sư tôn! Đệ tử bảo đảm sẽ hoàn thành." Sau khi Tiêu Kiếm nghe dặn dò thì lập tức gật đầu.

"Ừ."

Lý Hiên gật đầu, bóng dáng lặng lẽ bay lên, bay về phương xa như thần tiên.

Tại chỗ chỉ còn lại ánh nhìn kính sợ của đám đông, người hộ đạo tên Cổ Phong từ đầu đến cuối không nói lời nào ấy cũng nhìn theo bóng lưng của Lý Hiên, nhìn thật sâu.

Là người hộ đạo của Tiêu Kiếm, Cổ Phong cũng đã từng gặp Lý

Hiên. Khi đó, thực lực của Lý Hiên rất yếu, chỉ là võ giả Luyện Thể.

Nhưng bây giờ, hắn lại không thể nhìn thấu Lý Hiên, ngay cả cấp bậc của Lý Hiên cũng không nhìn ra được.

Kết quả như thế khiến Cổ Phong nghi ngờ khó giải, trong lòng thầm suy đoán thực lực của Lý Hiên.

Lúc này.

Gia chủ Triệu gia đi tới, nói chuyện sinh hoạt với Triệu Thiên và Tiêu Kiếm, làm dịu đi bầu không khí căng thẳng tại hiện trường, mời hai ngươi cùng đi vào phòng khách.

Thời gian trôi qua.

Rất nhanh, nữa giờ đã trôi qua.

Trải qua khoảng thời gian trò chuyện này, cuối cùng ân oán giữa Triệu Thiên và Triệu gia cũng coi như đã được giải quyết, hắn lấy lại nhà tổ thuộc về mình.

Ngoài ra, Gia chủ còn hứa hẹn rất nhiều lợi ích, thái đội của Triệu gia với Triệu Thiên đã thay đổi hoàn toàn, tặng hắn lượng lớn vật phẩm.

Điều này cũng khiến Triệu Thiên càng cảm kích Lý Hiên hơn, vì tất cả những thứ này đều là nhờ Lý Hiên, nếu không, hắn hoàn toàn không có năng lực có được những món đồ ấy.

Nhưng.

Sau khi nghĩ đến chuyện đan điền của mình đã bị phế, tâm trạng của Triệu Thiên lập tức nặng nề, biến thành vô cùng ủ rũ.

"Sao vậy Triệu sư đệ, hình như tâm trạng của ngươi không tốt lắm." Tiêu Kiếm nghi ngờ hỏi.

"Ừ, ngoại trừ chân què ra thì đan điền của ta cũng đã bị phế, tương lai chỉ có thể tu hành ngoại công tiêu hao rất nhiều tài nguyên." Triệu Thiên thở dài nói.

"Đan điền bị phế?"

Sau khi nghe những lời này, biểu cảm của Tiêu Kiếm thay đổi, đan điền là gốc rễ của việc tu hành, cho dù là tu hành Khí Huyết hay là tu hành Linh Lực, tu cái nào thì cũng cần đan điền.

Bây giờ đan điền của Triệu Thiên bị phế, có thể nói là con đường tu hành đã bị chặt đứt 90%, điều này cũng khiến Tiêu Kiếm vô cùng ngạc nhiên.

"Đúng vậy, đan điền bị phế, ta đã tìm rất nhiều đại phu, tiếc là không ai có cách chữa trị vết thương của ta."

Thậm chí cái chân bị què của ta cũng không ai chữa trị được." Triệu Thiên thở dài.

"Què chân? Ta có cách, ta trị cho ngươi, thế nào?"

Âm thanh chói tai vang lên, cùng với âm thanh này, một lão đầu xấu xí bước ra từ trong tửu lầu, nhìn Triệu Thiên bằng ánh mắt tự tin.

"Ngươi là?"

Nhìn thấy lão đầu xấu xí bước ra từ bên trong tửu lâu, Triệu Thiên nghi ngờ hỏi.

"Ngươi có thể gọi ta là Tả Thủ Tà Y." Lão đầu xấu xí điềm nhiên nói.

"Tả Thủ Tà Y?" Triệu Thiên nghi ngờ, không biết lão đầu này là ai.

Tiêu Kiếm thì lại ngạc nhiên nhìn đối phương, nhìn cách ăn

mặc và tướng mạo trong truyền thuyết đó, Tiêu Kiếm nói.

"Hóa ra là Tả Thủ Tà Y tiên sinh vang danh bảy nước, quả nhiên là giống hệt lời đồn."

"Ha ha. Không ngờ được, người của tiểu thành này cũng biết đến danh hiệu của đại gia ta, quá sướng, ha ha ha."

Chương 389. Tả Thủ Tà Y (2)

Tả Thủ Tà Y nhảy cẫng lên giống một con khỉ, bộ dạng vô cùng phấn khích, cộng thêm giọng nói khó nghe đó, hắn khiến người ta vô cùng cạn lời.

Trái lại, Triệu Thiên không nhịn được mà hỏi: "Ngài nói, ngày có thể chữa khỏi cho chiếc chân bị què này của ta sao?"

"Đương nhiên, Tà Y ta đã ra tay, có vấn đề nào mà không thể giải quyết cơ chứ?" Tả Thủ Tà Y kiêu ngạo nói.

"Vậy vết thương ở đan điền thì sao? Đan điền của ta bị phế, có thể chữa khỏi không?" Triệu Thiên vội vàng hỏi.

"Cái này... Khụ khụ khụ, đan điền bị phế thì tương đương với việc đã hỏng, trừ thiên tài địa bảo ra thì không ai có thể chữa khỏi cho ngươi, tốt hơn hết là ngươi đừng nghĩ đến chuyện đó nữa."

Tả Thủ Tà Y gãi đầu, giọng nói hơi bất đắc dĩ.

"Không thể chữa trị sao? Ngươi không phải là Tả Thủ Tà Y tiếng tăm lẫy lừng sao, ngươi cũng không thể chữa trị thương thế ở đan điền sao? Ta mới bị phế ba năm thôi." Triệu Thiên không cam tâm nói.

"Ba năm đã rất dài rồi, dù chỉ mới bị phế một ngày, muốn chữa trị đan điền cũng đã cực kỳ khó. Ngoại trừ thiên tài địa bảo trong truyền thuyết thì không ai có thể chữa khỏi cho ngươi, ngay cả đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không làm được." Tả Thủ Tà Y lắc đầu.

"Quả nhiên! Chẳng lẽ ta thật sự chỉ có thể tu hành ngoại công thôi sao?" Triệu Thiên thở dài.

"Cũng không đến nỗi thế, chỉ cần ngươi nghe lời ta, ta có thể cho ngươi cơ hội tu hành, không phải tu hành ngoại công, là tu hành huyết mạch." Tả Thủ Tà Y tiếp tục nói.

"Huyết mạch?" Triệu Thiên nghi ngờ, hắn có rất ít hiểu biết về huyết mạch.

"Đúng vậy, huyết mạch, Thể chất của ngươi rất đặc biệt, vô cùng phù hợp để dung hợp các loại huyết mạch, chỉ cần ngươi chấp nhận cấy ghép của ta thì có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ thông qua huyết mạch."

"Đương nhiên, trước lúc đó thì ta sẽ chữa khỏi chân cho ngươi, để ngươi biết được ta lợi hại cỡ nào, có dám thử với ta không?" Tả Thủ Tà Y tự tin nói.

"Chuyện này..."

Triệu Thiên hơi động lòng, hắn không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội chữa trị nào của mình, nhưng chuyện này cần có sự đồng ý của Lý Hiên, vì vậy hắn nói.

"Đợi lát nữa có được không? Ta muốn đến gặp sư tôn, chuyện này nhất định phải có sự đồng ý của sư tôn mới được."

"Được."

Tả Thủ Tà Y gật đầu, không để ý chậm trễ chút thời gian, vì hắn biết, trên thế gian này chỉ có hắn mới có thể giúp được Triệu Thiên, không thể là bất cứ kẻ nào khác, ngay cả đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không được.

"Vậy, đi theo ta, bây giờ chúng ta đi gặp sư tôn." Triệu Thiên nói.

"Được."

Mấy người vừa nói, vừa đi về phía tiểu viện Phong Diệp.

Không lâu sau.

Bọn họ đi đến một tiểu viện thanh vắng, gặp mặt Lý Hiên.

Triệu Thiên đã kể lại toàn bộ quá trình cho Lý Hiên ngay lập tức, không hề giấu giếm điều gì.

"Sư tôn, mọi chuyện chính là như thế, Tà Y tiên sinh muốn cấy ghép huyết mạch cho ta, hơn nữa rất có lòng tin sẽ cấy ghép thành công."

"Ừ."

Lý Hiên gật đầu, nhìn ông lão xấu xí ngồi trên ghế, một dòng thông tin nhanh chóng xuất hiện trước mắt.

'Tả Thủ Tà Y Hầu Tam, y thuật cao siêu, tinh thông cấy ghép huyết mạch, Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, năm ngày sau sẽ trở thành người hộ đạo của Triệu Thiên, không thích người khác gọi hắn là Hầu Tam nhất.'

Nhìn thấy những thông tin này, Lý Hiên chìm trong suy tư.

Thánh Liệu Chi Huyết của bản thân có thể chữa khỏi cho Triệu Thiên, bây giờ người hộ đạo xuất hiện rồi, vậy có cần cho hắn uống Thánh Liệu Chi Huyết để chữa trị đan điền nữa không?

Suy nghĩ trong phút chốc, Lý Hiên vẫn quyết định sử dụng, bởi vì chuyện tu huyết mạch quá phiến diện, cũng quá ỷ lại vào huyết mạch.

Chỉ có giống như Tần Nguyệt, kích thích huyết mạch bằng sức mạnh của người tu tiên mới là chính đạo.

Vì vậy hắn định giả trang Thánh Liệu Chi Huyết thành thiên tài địa bảo, đưa cho Triệu Thiên sử dụng, chữa khỏi đan điền cho

hắn.

Đương nhiên, sự ràng buộc giữa Triệu Thiên và người hộ đạo vẫn cần được thiết lập, vì vậy Lý Hiên gật đầu nói.

"Có thể cấy ghép huyết mạch, nhưng cần phải đợi một chút, năm ngày sau thì sao? Tà y tiên sinh thấy thế nào?"

"Không thành vấn đề, năm ngày sau ta lại đến."

Ông lão xấu xí cười khà khà, bóng dáng lóe lên rồi biến mất trong phòng khách.

Đợi sau khi lão đầu đi, Lý Hiên lấy ra một đống đồ và đưa cho Triệu Thiên, bao gồm cả công pháp khí huyết, công pháp tu tiên, công pháp ngoại công, đan dược v.v...

"Triệu Thiên, ngươi nhận lấy những thứ này, có đan dược và vật phẩm dược dục phụ trợ ngươi tu hành, ngoài ra ta sẽ truyền cho ngươi công pháp tu hành và kỹ xảo chiến đấu."

Lời vừa dứt.

Ngón trỏ của Lý Hiên điểm vào ấn đường Triệu Thiên, một lượng lớn kiến thức được truyền qua.

Vì kiến thức được truyền vào quá nhiều, não của Triệu Thiên không tiếp nhận nổi, hắn chỉ có thể nhắm mắt dốc hết sức hấp thụ.

Sau khi ngừng truyền kiến thức, Lý Hiên lại lấy ra một chiếc túi Càn Khôn khác, đưa nó cho Tiêu Kiếm.

"Tiêu Kiếm, cái này là của ngươi."

"Cảm ơn sư tôn."

Tiêu Kiếm vội vàng cảm tạ, đồng thời cũng lấy hai cái hộp

trong túi Càn Khôn ra.

"Sư tôn, cái này cho ngài, đây là một chút tâm ý của đệ tử, ngài hãy nhận lấy."

"Có lòng rồi, ngươi cũng ngồi xuống đi, ta truyền một chút cảm ngộ cho ngươi."

Sau khi nhận lấy hai chiếc hộp, Lý Hiên bắt đầu truyền cảm ngộ về kiếm ý cho Tiêu Kiếm, giúp hắn lĩnh ngộ kiếm ý nhanh hơn.

Chương 390. Sư tôn ngươi quá lợi hại

Có điều, có thể lĩnh ngộ được kiếm ý hay không còn do người thực hiện, cho dù đã có được cảm ngộ, mức độ khó khăn khi Tiêu Kiếm muốn lĩnh ngộ kiếm ý vẫn rất lớn, vẫn cần bản thân hắn nỗ lực hơn.

Sau khi truyền kiếm ý xong, sau khoảng một nén hương, Triệu Thiên và Tiêu Kiếm từ từ tỉnh lại.

Triệu Thiên lập tức quỳ xuống trước Lý Hiên, bày tỏ lòng cảm ơn sâu sắc.

"Được rồi, Triệu Thiên, ngươi theo ta vào đây. Tiếp theo là chữa trị cho chân và đan điền của ngươi." Lý Hiên vừa nói vừa đi xuống tầng hầm.

"Vâng, sư tôn."

Triệu Thiên gật đầu bước theo, nhưng vừa đưa một chân ra thì cơ thể hắn đột ngột dừng lại.

Bởi vì hắn nghe thấy sư tôn nói là sẽ chữa trị cho cái chân què và đan điền của hắn, điều này khiến Triệu Thiên trợn hai mắt một cách khó tin.

"Sư tôn... Ngài vừa mới nói, có thể chữa khỏi đan điền của ta sao?"

"Đúng vậy."

Giọng của Lý Hiên bình tĩnh giống như đang nói một chuyện

rất bình thường.

Nhưng sau khi Triệu Thiên nghe thấy thì đầu óc ong ong giống như có tiếng nổ.

Vì trước đó Tả Thủ Tà Y đã nói là không ai có thể chữa khỏi đan điền của hắn, cho dù là đại tu sĩ cũng không thể.

Nhưng bây giờ sư tôn lại nói hắn có thể, chuyện này khiến đầu óc Triệu Thiên hơi hoang mang.

Cùng với sự kinh hãi, hắn cất bước đi xuống tầng hầm, bắt đầu tiếp nhận trị liệu của Lý Hiên.

Thời gian trôi qua, chớp mắt năm ngày đã trôi qua.

Sáng sớm ngày này.

Tả Thủ Tà Y gặm chân gà, chậm rãi bước trên con đường náo nhiệt.

Bộ dạng xấu xí ấy, giống như một con hồ ly ăn trộm gà, đặc biệt là đôi mắt nhỏ đó cứ đảo qua đảo lại khiến các tiểu thương xung quanh vội vàng bảo vệ hàng hóa.

Tả Thủ Tà Y không quan tâm đến điều này, hắn tiếp tục nhàn nhã vô tư gặm chân gà.

"Chân gà này thật thơm, đương nhiên điều thơm hơn cả là cuối cùng ta cũng tìm được người có thể chất đặc biệt, cuối cùng có thể thử cấy ghép huyết mạch rồi."

“Mặc dù quá trình cấy ghép huyết mạch rất khổ sợ, nhưng ta tin rằng Triệu Thiên sẽ không từ chối, bởi vì đan điền của hắn đã vụn nát, không ai có thể chữa khỏi cho hắn.”

“Mà ta, ta là người duy nhất có thể giúp hắn, vì vậy hắn tuyệt đối sẽ không từ chối, ha ha ha." Tả Thủ Tà Y phấn khích nói, gậy

gù đắc ý đi về tiểu viện Phong Diệp, mong chờ cảnh tượng Triệu Thiên cầu xin hắn cấy ghép huyết mạch.

"Đúng rồi, tại sao sư tôn của Triệu Thiên lại nói ta đợi năm ngày nhỉ? Theo lý mà nói thì năm ngày là đủ để ta chữa khỏi cái chân què của Triệu Thiên rồi, chẳng lẽ sư tôn hắn muốn giúp Triệu Thiên chữa chân què sao?"

"Chắc là không đâu, độ khó của việc chữa trị cái chân ấy là rất lớn, trừ ta ra, trong phạm vi vạn dặm quanh đây không ai có thể làm được điều này, hết cách rồi, ai bảo ta là Tả Thủ Tà Y chứ."

Tả Thủ Tà Y đắc ý gật gù lẩm bẩm, dần đi đến tiểu viện Phong Diệp, nhìn thấy cổng lớn đang ở trạng thái mở toang.

Hắn bước qua cổng lớn, vừa định hô lên để Triệu Thiên ra đón hắn.

Kết quả hắn vẫn chưa kịp gọi thì đã nhìn thấy Triệu Thiên nhảy lên nhảy xuống trong tiểu viện.

"Chuyện này..."

Nhìn thấy Triệu Thiên đi đứng linh hoạt, lại thấy hắn không còn dấu hiệu gì của việc què chân, Tả Thủ Tà Y khẽ dụi mắt, nghi ngờ có phải mình đã hoa mắt hay không.

Phải biết rằng, cái chân què của Triệu Thiên vô cùng khó chữa, cho dù đích thân hắn ra tay thì cũng cần năm ngày, hơn nữa chỉ là chữa trị thôi, vẫn không thể đi được, còn cần tĩnh dưỡng một trăm ngày mới được.

Kết quả không ngờ được.

Mới năm ngày không gặp, Triệu Thiên đã bình phục, còn nhảy nhót giống như con khỉ nữa, điều này khiến đầu óc Tả Thủ Tà Y mông lung.

Hắn không nhịn được, hỏi: "Triệu Thiên, chân ngươi lành rồi sao?"

"Đúng vậy, sư tôn đã chữa khỏi cho ta rồi, đáng tiếc hắn có chuyện quan trọng nên đi rồi, Tiêu Kiếm sư huynh cũng đi rồi, ở đây chỉ còn lại ta thôi." Triệu Thiên thở dài nói.

"Không phải, mặc dù chân của ngươi đã được chữa khỏi rồi, nhưng vẫ cần phải tĩnh dưỡng, đừng hoạt động quá mạnh, điều này nhất định sẽ gây tổn thương đến chân của ngươi, sư tôn ngươi không nói với ngươi sao?" Tả Thủ Tà Y nói.

"Không sao mà, ta đã hoạt động bốn ngày rồi, hôm qua ta còn vác được tảng đá trăm cân leo núi nữa, chân ta không có vấn đề gì cả, sư tôn nói ra, ta đã hoàn toàn bình phục."

Triệu Thiên mở miệng phản bác, khi nhắc đến Lý Hiên, trong mắt hắn ánh lên sự ngưỡng mộ sâu đậm.

"Đã hoạt động bốn ngày rồi sao? Còn vác được tảng đá trăm cân leo núi nữa à? Không thể nào, ngươi đưa chân ra ta xem nào."

Tả Thủ Tà Y không tin, nhanh chóng đến bên cạnh của Triệu Thiên, kiểm tra cái chân bị thương của hắn.

Kết quả, hắn kéo ống quần của Triệu Thiên lên thì phát hiện ra chân của Triệu Thiên đã rất khỏe mạnh, xương cốt và kinh mạch đã được chữa lành một cách hoàn hảo.

Thậm chí không còn thấy được chút dấu vết nào cũng việc đã từng bị thương, quan trọng là ngay cả một vết sẹo cũng không có.

Cảnh tượng như thế khiến Tả Thủ Tà Y quan sát đến vô cùng ngạc nhiên, hắn kiểm ra cẩn thận mấy lần, rồi mới ngạc nhiên nói.

"Thủ đoạn trị liệu lợi hại quá, y thuật của sư tôn ngươi tuyệt đối không thua kém ta, thậm chí hắn còn giỏi hơn ta ở phương

diện chữa trị chân bị què nữa."

Chương 391. Sư tôn ngươi quá lợi hại (2)

"Đó là đương nhiên, sư tôn mạnh mà." Triệu Thiên vô cùng tán đồng gật đầu.

"Chậc, mới nói ngươi mập ngươi đã thổi gió rồi, sư tôn ngươi lợi hại như thế, có bản lĩnh thì để hắn chữa đan điền cho ngươi luôn đi."

"Nếu như hắn có thể chữa được thì ta sẽ lộn ngược ăn... Đợi đã, sắc mặt ngươi có hơi không đúng, ngươi đạt đến Luyện Thể tầng một rồi sao?" Tả Thủ Tà Y vội vàng nói.

"Đúng vậy, sư tôn chữa trị đan điền của ta rồi, ta đã trở thành võ giả Luyện Thể rồi." Triệu Thiên nói xong thì bắt đầu vận chuyển khí huyết, thể hiện cấp bậc của bản thân.

Tả Thủ Tà Y nhìn cảnh này, cảm nhận được sự dao động của khí huyết, hắn ngạc nhiên mở to hai mắt, tay phải lập tức đặt lên vị trí đan điền của Triệu Thiên.

"Sao có thể thế được! Vậy mà thật sự đã chữa trị rồi, đan điền của ngươi thật sự được chữa khỏi rồi, trời ơi, sư tôn của ngươi đã làm thế nào vậy? Hắn đã chữa trị được đan điền cho ngươi rồi."

"Phải biết, với thương thế như vậy, cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không chữa trị nổi, sư tôn ngươi lại chữa khỏi cho ngươi, thế cũng lợi hại quá."

Biểu cảm của Tả Thủ Tà Y hoàn toàn thay đổi, nhìn Triệu Thiên bằng ánh mắt khó tin.

Hắn chẳng thể ngờ được, Lý Hiên vậy mà lợi hại như thế, không những chữa lành cái chân què của Triệu Thiên trong năm ngày mà còn chữa trị luôn cả đan điền, quan trọng là còn giúp Triệu Thiên đạt đến Luyện Thể tầng một.

Phương pháp như thế, bản lĩnh như thế, thật sự khiến trái tim người ta chấn động.

Ngay cả Tả Thủ Tà Y cũng cảm thấy bản thân như ếch ngồi đáy giếng, cũng hiểu cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn.

"Ngươi... Sao sư tôn ngươi làm được như vậy?" Tả Thủ Tà Y hỏi.

"Là thiên tài địa bảo, sư tôn lấy ra một thứ giống thiên tài địa bảo ra cho ta uống, chữa lành đan điền cho ta." Triệu Thiên nói.

"Hóa ra là thiên tài địa bảo, thì ra là vậy, khó trách, khó trách!"

Tả Thủ Tà Y thở phào nhẹ nhõm, cũng coi như là không quá chấn động. Nhưng thiên tài địa bảo giá trị liên thành, sư tôn của Triệu Thiên lại nỡ dùng, điều này cũng khiến cho Tả Thủ Tà Y rất ngạc nhiên.

Bây giờ hắn hơi hối hận rồi, sớm biết Lý Hiên phi thường như vậy thì nên làm quen với Lý Hiên, mà không phải là rời đi vào lúc đó.

Đáng tiếc Lý Hiên đã rời đi rồi, Tả Thủ Tà Y muốn làm quen với Lý Hiên, nhưng tạm thời không có cơ hội.

…

Thanh Liên Tông.

Tiểu viện khu ngự thú.

Lý Hiên ngồi trên giường ngọc ở tầng hầm, âm thầm kiểm kê

thu hoạch của mình.

Sau khu thu nhận Triệu Thiên, hắn có được hai phần thưởng, trong đó Hô Phong Hoán Vũ rất phi thường, giống với cái tên Hô Phong Hoán Vũ trong Thiên Cương Tam Thập Lục Biến trong thần thoại cổ xưa của kiếp trước.

Tuy vậy, Lý Hiên biết hai thứ này không giống nhau, bởi vì uy lực của Hô Phong Hoán Vũ mà hắn sở hữu nhỏ hơn rất nhiều.

'Hô Phong Hoán Vũ: Hô Phong Hoán Vũ nhất giai, nhưng có thể tùy ý nổi gió gọi mây trong vòng phạm vi trăm dặm.'

"Mới nhất giai, phạm vi mới trăm dặm, thật sự không được lớn."

Lý Hiên lắc đầu, Góc Nhìn Thượng Đế nhìn về phía bầu trời xanh thẳm.

Nhìn hắc khí không rõ ẩn giấu trong bầu trời, nghĩ đến ảnh hưởng của hắc khí, Lý Hiên cau mày.

"Hắc khí sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy của thuật pháp, đặc biệt là thuật pháp diện rộng. Trước đây, khi thi triển thuật tiểu hàng vũ đã chịu sự ảnh hưởng của hắc khí, khiến cho uy lực của thuật pháp yếu đi nhiều."

"Không biết những hắc khí này có ảnh hưởng đến Hô Phong Hoán Vũ nhất giai không? Thử trong phạm vi nhỏ trước xem sao!"

Lý Hiên búng nhẹ ngón tay, Hô Phong Hoán Vũ lập tức phát động.

Trong phút chốc.

Mây đen hội tụ trên bầu trời Thanh Liên Tông, bao phủ cả khoảng trời, sau đó hạt mưa tí tách rơi, bao phủ mười dặm quanh

đó trong gió.

Bên trong tiểu viện.

Băng Huyên Nhi một thân mặc đồ trắng đang dùng đôi tay nhỏ nhắn của mình giặt quần áo cho Lý Hiên, nhìn thấybầu trời chợt đổ cơn mưa nhỏ, trong đôi mắt đẹp của nàng xuất hiện chút nghi vấn.

Vì đáng lẽ thời tiết hôm nay sẽ không mưa, nhưng không biết tại sao mà lại có mưa nhỏ, điều này rất kỳ lạ.

"Thời tiết thật sự khác thường."

Đôi tay nhỏ của Băng Huyên Nhi vén lọn tóc đen bên tai, đầu ngón tay mảnh khảnh non mềm khẽ đánh ra một tia linh lực, mở Vũ Mạc Trận Pháp trong tiểu viện, ngăn cho nước mưa rơi vào trong tiểu viện.

Làm xong tất cả những điều này.

Băng Huyên Nhi tiếp tục giặt quần áo cho Lý Hiên, chăm sóc cuộc sống thường ngày của Lý Hiên với thân phận thị nữ.

Tầng hầm.

Lý Hiên nhìn bầu trời trong phạm vi mười dặm, phát hiện hắc khí thực sự có ảnh hưởng đến lượng mưa, nhưng sự ảnh hưởng rất yếu.

Hơn nữa Hô Phong Hoán Vũ vẫn chưa được phát huy toàn bộ, Lý Hiên chỉ mới vận dụng một chút.

Hắn định thi triển ở phạm vi lớn hơn, xem thử khi phát động trong phạm vi rộng đến trăm dặm thì sự ảnh hưởng mà Hô Phong Hoán Vũ phải chịu sẽ lớn đến cỡ nào?

Với sự mong đợi, Lý Hiên nhắm hai mắt lại, bắt đầu thăm dò

tình hình của đông đảo Huyết Phân Thân, sau một lượt thăm dò, cuối cùng hắn chọn Huyết Phân Thân số hiệu 999.

Nguyên nhân hắn chọn nó là vì vị trí hiện tại của Huyết Phân Thân số hiệu 999 là ở Mạc Bắc, ở đây khô cằn ít mưa, khí hậu khô hạn, vô cùng khan hiếm nước.

Đặc biệt là hoa màu trong ruộng, bởi vì chịu ảnh hưởng của hắc khí, lượng mưa mỗi năm càng ít, dẫn đến hoa màu ở rất nhiều nơi khô héo, động vật chết vì khát.

Chương 392. Chương 392: Hội Thiên Mệnh Cứu Thế

Huyết Phân Thân của Lý Hiên đã từng thực hiện thuật tiểu hàng vũ ở đây, đáng tiếc là thời tiết ở đây vốn đã khô hanh nên hiệu quả của thuật tiểu hàng vũ rất kém, lại cộng thêm sự ảnh hưởng của hắc khí, dường như chẳng giúp ích được gì.

Lần này có Hô Phong Hoán Vũ, có lẽ có thể mang lại chút thay đổi cho Mạc Bắc.

Ấp ủ sự chờ mong sâu sắc, Lý Hiên nhắm hai mắt lại, giáng linh hồn xuống.

Nước Mạc Bắc, thượng nguồn sông Mạc Bắc.

Gió lớn gào thét, bụi đất đầy trời, mặt đất khô cằn không nhìn thấy thực vật, chỉ có mặt đất khô nứt, chứng minh môi trường tự nhiên ở đây khắc nghiệt đến mức nào.

Nhưng ba năm trước, vẫn có thể thoáng thấy bóng cây xanh ở khu vực này, chim nhỏ bay lượng, hồ ly kiếm ăn, nhưng bây giờ cái gì cũng không còn nữa.

Những mảnh đất lần lượt mất đi màu xanh, chỉ còn lại cát vàng và gió lớn gào thét.

Lý Hiên lặng thinh đứng bên bờ sông Mạc Bắc, nhìn sa mạc không một bóng người, nhìn đất đai phía xa kia đang dần sa mạc hóa, và cả dòng sông Mạc Bắc đã hoàn toàn khô cạn, lông mày của hắn nhíu sâu.

"Không thể để môi trường ở đây tiếp tục nghiêm trọng thêm

nữa, nếu không thì cả Nam Vực cũng sẽ bị ảnh hưởng, ta không muốn bão cát ngày ngày thổi qua nhà mình."

Tay phải Lý Hiên thò vào hư không, chẳng mấy chốc, hắn đã lấy ra một chiếc túi Càn Khôn.

"Nếu đã muốn chơi thì phải chơi thật lớn, phạm vi trăm dặm quá nhỏ, tối thiểu cũng phải vạn dăm, hơn nữa còn phải mưa thật to."

"Nếu như thế, nước mưa có thể trở thành nước sông, có thể thuận theo sông Mạc Bắc mà chảy khắp cả Mạc Bắc, đến lúc đó vấn đề nước nguồn sẽ được giải quyết."

Từ trong túi Càn Khôn, Lý Hiên lấy ra một viên linh thạch, cùng với lượng lớn vật liệu bày trận, bắt đầu xây dựng Tăng Phúc Pháp Trận.

Tăng Phúc Pháp Trận chỉ là trận pháp tứ giai hạ phẩm, độ khó của việc bày trận cực thấp, chỉ có điều trận pháp tương đối phức tạp, tốn nhiều thời gian bày trận hơn.

Lý Hiên nhanh chóng bố trí trận pháp, cân nhắc đến việc linh lực trong cơ thể của Huyết Phân Thân quá ít, Lý Hiên lại xây dựng Tụ Linh Pháp Trận tứ giai ở trung tâm.

Cân nhắc đến phạm vi nghìn dặm vẫn còn quá nhỏ, Lý Hiên lại thiết lập thêm chín Pháp Trận Liên Hợp, cuối cùng dùng phong ấn che đậy dao động của trận pháp lại, hình thành liên hoàn trận.

Làm xong tất cả những chuyện này, Lý Hiên ngồi vào vị trí trung tâm trận pháp, cẩn thận cảm nhận một chút, cau mày lại.

"Uy lực của trận pháp hơi mạnh, thế này thì Huyết Phân thân không chịu nổi, sợ là vừa sử dụng thì đã hóa thành xác khô, thôi vậy, lại đặt thêm một van viên linh thạch vào vậy."

Lý Hiên lần lượt bố trí một vạn viên linh thạch ở xung quanh, đảm bảo rằng Hô Phong Hoán Vũ sẽ được giải phóng một cách hoàn mỹ, cho dù chuyện này có khiến Huyết Phân Thân sẽ biến thành xác khô thì hắn cũng có thể chấp nhận được.

"Được rồi."

Lý Hiên ngồi khoanh chân, bắt đầu điều động linh lực, khởi động trận pháp liên hoàn tứ giai ở xung quanh.

Một nơi khác.

Nơi cách bờ sông Mạc Bắc một nghìn dặm.

Đường Khả Nhi của Tam Kiếm Tông đang đứng sau lưng của một nữ tử hắc bào đường thân hình lả lướt, đôi lông mày lá liễu của nàng cau chặt, tầm mắt nhìn cát bụi ngợp trời, nhìn sông Mạc Bắc không còn nguồn nước.

Sau khi trở thành tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Đường Khả Nhi phụ trách đóng quân ở Mạc Bắc, bảo vệ bách tính ở đây.

Nhưng nước của sông Mạc Bắc ngày càng ít, cộng thêm năm nay hầu như không có mưa, dẫn đến việc sông Mạc Bắc khô cạn, rất nhiều hoa màu khô héo vì thiếu nước, nếu cứ tiếp tục thì cả Mạc Bắc sẽ không có lương thực để thu hoạch.

Vì để giải quyết vấn đề này, Đường Khả Nhi đã mời tu sĩ Kim Đan kỳ đến giúp đỡ, nhưng đã nghĩ rất nhiều cách mà vẫn không thể giải quyết được vấn đề nan giải này.

Cuối cùng không còn cách nào khác.

Nàng chỉ có thể mời Hội chủ của Hội Thiên Mệnh Cứu Thế, Sở Vãn Thu, đến.

Đây là một nhân vật thần bí, cũng là một nữ tử quyến rũ hút

hồn, xinh đẹp cực kỳ.

Ban đầu, khi lần đầu tiên gặp Sở Văn Thu, trong lòng Đường Khả Nhi đã sinh ra sự tự ti.

Chủ yếu là vì Sở Văn Thu quá xinh đẹp, đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở, trong lòng Đường Khả Nhi không khỏi sinh ra tâm lý tự ti.

Không chỉ nàng, đệ nhất mỹ nữ Băng Huyên Nhi của nước Đại Ha cũng đã từng nói rằng, về phương diện dung nhan, Huyên Nhi nàng cũng không sáng bằng.

Thật sự là Sở Văn Thu quá đẹp, nét đẹp hồng nhan họa quốc họa dân đó, đôi mắt như mặt nước mùa thu đó, cho dù chỉ thoáng nhìn thôi cũng đủ để khiến người ta cả đời khó quên.

Chính vào lúc này.

Đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương mặc hắc bào này, lưng treo liêm đao khổng lồ màu đen, tay cầm Sinh Mệnh Chi Thư, lật xem.

Từng trận gió lớn gào thét, thổi bay hắc bào của Sở Văn Thu, cũng lộ ra cẩm bào ung dung hoa quý bên trong, và cả thân hình đầy đặn kia nữa.

"Văn Thu tỷ, ta thật sự không còn cách nào khác, ngay cả lão tổ tông nhà ta mà ta cũng mời rồi, nhưng vẫn không có cách nào giải quyết vấn đề nước nguồn."

“Nếu như tiếp tục không có mưa, hoa màu năm này sẽ khô héo hết, đến lúc đó nhất định sẽ không thu hoạch được gì, nạn đói khắp nẻo." Đường Khả Nhi thở dài nói.

"Ngươi cảm thấy. ta có cách giải quyết sao?"

Âm thanh mềm mại vang lên, trong giọng nói có chút âm điệu

của một ngự tỷ trưởng thành, cùng với âm thanh này, Sở Văn Thu quay đầu lại nhìn Đường Khả Nhi.

Chương 393. Sở Vãn Thu hại nước hại dân

"Đương nhiên, ngươi là Hội chủ của Hội Thiên Mệnh Cứu Thế, ngươi có được sự công nhận của Sinh Mệnh Chi Thư, lại có huyết mạch đặc thù, ngươi nhất định có thể giải quyết vấn đề ở nơi đây."

Đường Khả Nhi vội vàng nói, rất lo lắng sẽ nghe được tin không hay.

"Ngươi quá đề cao ta, nếu như có thể giải quyết vấn đề của Mạc Bắc, tội gì ta phải kéo dài cho tới bây giờ."

Sở Vãn Thu thở dài thật sâu, hắc bào rộng lớn vẫn không thể che được thân hình với những đường cong lả lướt của nàng.

"Thật sự không có cách nào sao? Cả Mạc Bắc có ngàn vạn bách tính, nếu không thể giải quyết được vấn đề này, e rằng mấy tỷ bách tính này sẽ chết." Đường Khả Nhi lo lắng nói.

"Mạc Bắc đã quá lâu không có mưa, là dòng sông cả của toàn bộ Mạc Bắc, nước nguồn trong sông Mạc Bắc đã khô cạn rồi, cộng thêm địa thế quá cao, cho dù khai mương đào kênh cũng không được."

Trừ khi thượng nguồn sông Mạc Bắc có lượng mưa lớn, đồng thời lượng nước mưa cũng dồi dào thì nước có thể thuận theo mạng lưới sông ngòi của sông Mạc Sông để vận chuyển nước nguồn xuống cho cả Mạc Bắc."

"Đáng tiếc là Mạc Bắc khô cằn gần như không có lấy một hạt

mưa, cộng thêm sự ảnh hưởng của hắc khí, chỉ một cơn mưa nhỏ không đủ để thể thay đổi mọi chuyện.”

“Ta đã từng phóng thích thuật hàng vũ ở phạm vi lớn, tiếc là thi triển liên tục nhiều lần cũng chỉ có lượng mưa rất nhỏ rơi xuống, chủ yếu là do sự ảnh hưởng của hắc khí quá lớn, nước mưa không thể rơi xuống được."

Ngự tỷ hắc bào Sở Văn Thu bất lực lắc đầu, lưỡi hái tử thần khổng lồ sau lưng lóe hắc quang.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Ta không thể đứng đó nhìn những bách tính này chết đi được!" Đường Khả Nhi nói một cách đau đớn.

"Trừ di cư ra thì ta không nghĩ được cách nào khác, dựa theo ghi chép của Thiên Mệnh Chi Thư, sau lần thiên tai thứ ba thì Nam Vực chỉ còn lại mười sáu nước.”

“Trong đó, nước Mạc Bắc vì nước sông khô cạn, bách tính Mạc Bắc chỉ có thể rời xa quê hương, di chuyển đến nước Đại Hán, trong quá trình này có rất nhiều người đã chết, nước Mạc Bắc cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.”

“Đương nhiên, vì Võ Thạch của Táng Nguyệt Tông mà ba mươi sáu nước Nam Vực đã được giải cứu. Nhưng vấn đề của Mạc Bắc trước sau vẫn luôn tồn tại, vẫn là vấn đề vô cùng nan giải, trừ khi chúng ta có thể tìm ra người thần bí đó." Con ngươi như làn nước mùa thu của Sở Văn Thu lóe lên, nói.

"Người thần bí?" Đường Khả Nhi nghi hoặc.

"Chính là người sử dụng Văn Tự Thần Bí, đã liên tục giải cứu Nam Vực, ta cảm thấy hắn có thể giải quyết vấn đề. Đáng tiếc là không thể tìm được tin tức liên qua, sau khi Võ Thạch của Táng Nguyệt Tông biến mất, đến bây giờ vẫn không biết người thần bí

đó là ai."

Đôi môi đỏ mọng của Sở Văn Thu khẽ hé mở, âm thanh mềm mại vang vọng trong không rung, dường như cực kỳ tò mò với người thần bí đó.

"Người thần bí đó quả thực phi phàm, đáng tiếc là không tìm được người, chúng ta chỉ có thể tự nghĩ cách thôi." Đường Khả Nhi thở dài.

"Vậy chỉ có thể chuyển đi thôi." Sở Văn Thu nói.

"Nhưng di chuyển ngàn vạn bách tính, phải vượt qua Thập Vạn Đại Sơn nguy hiểm, chuyện này quá mạo hiểm. Chúng ta đều biết trong Thập Vạn Đại Sơn có các loại trùng độc, kiến độc, thực vật độc,…

“Còn có các loại quỷ dị, yêu ma, yêu thú, nguy hiểm chưa biết đến đang ẩn nấp. Chuyện này sẽ khiến rất nhiều người chết." Đường Khả Nhi lo lắng nói.

"Không còn cách nào khác, đây là con đường duy nhất, trừ khi ông trời mở mắt, hạ một cơn mưa rào ngàn dặm cho Mạc Bắc. Cho dù chỉ là kéo dài một canh giờ thôi thì cũng đủ để giải quyết vấn đề nước nguồn rồi." Sở Văn Thu nói.

"Sao có thể! Trong lịch sử của Mạc Bắc chưa từng xuất hiện mưa dài như thế." Đường Khả Nhi thở dài.

"Đúng vậy, thật lòng mong là có anh hùng cái thế nào đó giải cứu đất nước tuyệt vọng này, mang lại ánh bình minh cho quốc gia này.”

“Nếu thật sự có người như thế, ta nhất định sẽ nghĩ cách gả cho hắn, vậy ta sẽ chẳng phải khổ sở như lúc này nữa."

Sở Văn Thu xoa bờ vai trái yếu mềm, máu mơ hồ thấm ướt nơi

đó, rõ ràng là nàng bị trọng thương.

Đùng đoàng!

Âm thanh của sấm sét đột nhiên vang lên trên bầu trời.

Tiếp theo là mây đen ùn ùn kéo đến, từ bốn phương tám hướng kéo đến như thủy triều, dần che phủ mảnh trời này trong ánh mắt không dám tin của Sở Vãn Thu.

Cùng với mây đen trên trời càng ngày càng dày, bầu trời cũng dần âm u, hạt mưa to nhưu hạt đậu nhanh chóng rơi từ trên trời xuống, ào ào không ngừng.

Sở Vãn Thu vừa nói dứt câu nhìn sự thay đổi giống như nghịch thiên này, nhìn mây đen không thấy điểm cuối, nghe tiếng mưa rơi ào ào, đầu óc nàng hơi choáng váng.

Bởi vì cơn mưa này quá lớn, thực sự là mưa như trút nước, Mặc Bắc chưa từng xuất hiện cơn mưa nào to như vậy.

Mà bây giờ, câu nói muốn gả cho người tac của nàng vừa vang lên xong thì bầu trời đột nhiên mưa to, kết hợp với tầng mây dày đặc đó, rõ ràng là dấu hiệu sẽ mưa trong thời gian dài.

Cảnh tượng như thế quả thật là khó mà tưởng tượng được, ngay cả Sở Vãn Thu cũng nhìn đến mức có chút sững sờ.

"Vãn Thu tỷ, ngươi nhìn thấy không? Mưa rồi, hơn nữa còn là mưa lớn như vậy nữa, quá tốt rồi, Mạc Bắc được cứu rồi."

Chương 394. Sở Vãn Thu hại nước hại dân (2)

Đường Khả Nhi vui vẻ nói, chân nhỏ giẫm lên nước mưa bay tới bay lui trong không trung, bàn tay nhỏ mảnh khảnh nhẹ nhàng chạm vào giọt nước mưa, cảm nhận sự trơn trượt của nước mưa.

Nước mưa mát mẻ sảng khoái đó khiến cho Đường Khả Nhi vui sướng đến phát khóc, vui vẻ giống như một đứa trẻ.

"Không ngờ lại thật sự có mưa, chuyện này là sao? Sinh Mệnh Chi Thư rõ ràng có ghi lại nên việc nước Mạc Bắc diệt vong là chắc chắn, không ai có thể giải quyết được vấn đề nước nguồn. Nhưng bây giờ lại mưa to như vậy, chẳng lẽ thế giới này thật sự có anh hùng cái thế sao?"

Khuôn miệng nhỏ xinh của Sở Vãn Thu khẽ đóng mở, đồng tử cầu hồn đoạt phách nhìn chằm chằm vào bầu trời, mái tóc dài đen nhanh tung bay trong gió, cả người tản ra luồng khí chất tài trí trưởng thành.

Nếu như dùng một từ để hình dung nàng thì từ đó chính là ngự tỷ, ngự tỷ thành thục trầm ổn.

Lúc này.

Vị ngự tỷ đã trải qua vô số cảnh tượng ấy lại ngửa mặt lên nhìn bầu trời với ánh mắt kinh ngạc trước, đầu óc choáng váng nhìn tất cả mọi thứ.

Nàng lúc này có nghĩ nữa nghĩ mãi cũng không hiểu được chuyện gì đang diễn ra, hoàn toàn không hiểu được tại sao trời lại

đổ mưa.

Vì để làm rõ chuyện gì đang xảy ra, nàng mở thần thức và quét nhìn trong phạm vi nghìn dặm, kết quả nàng ngạc nhiên phát hiện, khu vực nghìn dặm quanh đây đều đang có mưa.

"Có điều gì đó không đúng, không đúng, đây không phải là cơn mưa bình thường, có người đang nghịch thiên cải mệnh, cưỡng ép giải cứu nước Mạc Bắc, ta đi xem thử ai là anh hùng chính trực như vậy!"

Thân hình mềm mại của Sở Văn Thu lẩn vào không gian kép, biến mất. Khi xuất hiện lần nữa, nàng đã đi đến Thành Đông của nước Mạc Bắc, sau đó nàng lại biến mất, đi đến Nam Thành.

Sau khi tìm kiếm ở một vài vị trí, cuối cùng nàng cũng phát hiện, phạm vi bao phủ của mưa này đã lên đến năm nghìn dặm. Mà trung tâm của cơm mưa rõ ràng là vùng thượng nguồn sông Mạc Bắc.

"Thượng nguồn, quả nhiên là muốn nghịch thiên cải mệnh, ta sẽ tìm ra ngươi nhanh thôi."

Sở Văn Thu lại biến mất lần nữa, ẩn vào không gian kép, đi về phía thượng nguồn sông Mạc Bắc.

Thượng nguồn sông Mạc Bắc.

Trận pháp khổng lồ lập lòe lưu quang, không ngừng chuyển động giống như máy móc, hình thành nên khung cảnh xinh đẹp tráng lệ như tòa nhà cao tầng.

Ở bên trong trận pháp.

Một lượng lớn linh thạch đã bị hút khô, hóa thành bụi rơi trên mặt đất.

Nhưng ở trung tâm của những nắm bụi này, Lý Hiên toàn thân khô héo đang yên lặng ngồi xếp bằng, đôi tay chắp thành hình chữ thập ngưng tụ linh lực trong trận pháp.

Luồng linh lực này vô cùng mạnh mẽ, xuyên qua mây xanh như thanh kiếm sắc bén, điên cuồng ngưng tụ tầng mây trong phạm vi nghìn dặm, cưỡng ép khiến mưa như trút nước hạ xuống Mạc Bắc.

Nhưng đáng tiếc.

Cưỡng ép sử dụng Tăng Phúc Pháp Trận mang đến tổn thương quá lớn cho Lý Hiên, Huyết Phân Thân này của hắn đã không thể động đậy được nữa, chỉ có đôi mắt sáng ngời đó vẫn đang lóe quang mang.

Không gian khẽ dao động.

Một đại mỹ nữ vô cùng cuốn hút bước ra khỏi hư không, đứng bên ngoài trận pháp, nhìn cảnh tượng bên trong trận pháp.

Nhìn trận pháp to lớn đó, nhìn linh lực xông thẳng lên trời cao, nhìn Lý Hiên ngồi xếp bằng trong trận pháp với làn da khô cằn, Sở Vãn Thu lộ vẻ xúc động, nghiến rằng quan sát cảnh tượng tráng lệ này.

Bước chân khẽ chuyển động, Sở Vãn Thu đi đến mép trận pháp, nhìn Lý Hiên ở bên trong, nhìn đôi mắt sáng láng đó, nàng nhẹ giọng hỏi.

"Nói cho ta biết tên của ngươi được không?"

"Ta à, ồ? Cũng khá đẹp."

Lý Hiên muốn nở một nụ cười, đáng tiếc Huyết Phân Thân này đã hỏng rồi, ngay cả nói chuyện cũng rất gò ép, còn về mỉm cười thì khó mà làm được.

Nhưng nữ tử trước mắt quá xinh đẹp, quả thật là loại nét đẹp hại dân hại nước, cho dù chỉ nhìn một cái cũng khiến trái tim kẻ khác say mê.

Lý Hiên đã từng nhìn thấy rất nhiều mỹ nhân, Tần Nguyệt, Băng Huyên Nhi, Tống Tiểu Mỹ, Hạnh Nhi, Nam Hy, Tiểu Muội, và Tần Bất Hối, tất cả đều rất xinh đẹp.

Trong đó, Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi đứng trong hành ngũ những người xinh đẹp nhất, có thể xếp trong top 3 của cả ba mươi sáu nước Nam Vực.

Nhưng.

So với mỹ nhân trước mắt thì Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi vẫn còn kém một chút.

Nếu như tổng điểm nhan sắc là 1000 thì Tần Nguyệt là 998 điểm, Băng Huyên Nhi là 999 điểm, mà nữ tử này lại được trọn điểm.

Thật sự là nàng quá xinh đẹp, đôi mắt như thu thủy đó, dù là Lý Hiên cũng không khỏi ngắm nhìn lâu thêm một chút.

Phải biết, tầm mắt Lý Hiên rất cao, nhan sắc như của Hạnh Nhi gần như có thể đạt được 980 điểm, nhưng trong mắt Lý Hiên thì vẫn đứng trong hành khó coi.

Mà nữ tử hắc bào trước mắt, cho dù chỉ nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết vô cùng quyết rũ đó của nàng thôi cũng đã mang đến cho người ta cảm giác đẹp chòi lòa.

Từ đó, có thể nhìn thấy, nữ tử trước mắt có bao nhiêu cuốn hút, khí chất ngự tỷ khiến người ta muốn phạm tội, ngay cả Lý Hiên cũng bị ảnh hưởng.

"Ta tên là Sở Vãn Thu, là Hội chủ của Hội Thiên Mệnh Cứu

Thế, ngươi còn có di nguyện gì không? Ta sẽ giúp ngươi thực hiện."

Sở Văn Thu khẽ hỏi, nàng đã nhìn thấu trạng thái không ổn của Lý Hiên, cơ thể đã đến bờ vực tan vỡ, đến khi cơn mưa này kết thúc, Lý Hiên cũng sẽ chết.

Chương 395. Huyết mạch Mị Hồ của Sở Vãn Thu

Nhìn thấy người giúp Mạc Bắc nghịch thiên cải mệnh cứ vậy mà chôn vùi, Sở Vãn Thu vô cùng chấn động, lần đầu tiên chủ động muốn giúp đỡ người khác hoàn thành di nguyện.

"Di nguyện?"

Lý Hiên sửng sốt một lúc, nghĩ đến thân thể của mình sắp tan vỡ, hắn mới nhận ra điều này, sau đó nói.

"Không có di nguyện, đúng rồi, giúp ta trút thêm một ít linh lực vào trong trận pháp, gần đây ta hơi nghèo, đã dùng đến viên linh thạch cuối cùng rồi."

"Không có linh thạch, sự tăng thêm của trận pháp sẽ giảm xuống, ta không muốn lượng mưa bị ảnh hưởng."

"Được!"

Sở Vãn Thu không hề do dự là đánh ra linh lực, nhập vào trong trận pháp, bắt đầu gia tăng sức mạnh trận pháp, khiến trận pháp đang yếu dần mạnh mẽ trở lại.

Cùng với linh lực mạnh mẽ mà Sở Vãn Thu thêm vào, nước mưa bao phủ phạm vi nghìn dặm đột nhiên lan rộng, tiếp tục mở rộng về phía tây, khuếch trương nhanh chóng.

Do Sở Vãn Thu quá mạnh, phạm vi cơn mưa được mở rộng đến phạm vi vạn dặm, dường như bao phủ cả nước Mạc Bắc, thậm chí bao phủ đến khu vực Thập Vạn Đại Sơn.

Con mưa lớn như thế cũng giống như đổ hy vọng vào trong trái tim bách tính Mạc Bắc khiến cho Mạc Bắc tuyệt vọng lại lần nữa xuất hiện ánh bình minh.

Bách tính đang hân hoan reo hò trong cơn mưa, phấn khích hét lớn, thậm chí có người còn quỳ trên mặt đất cảm tạ trời đất, cảm ơn sự giúp đỡ của trời xanh, mang lại hy vọng cho bọn họ.

Thần thức của Sở Vãn Thu phát hiện ra điểm này, nàng nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn ngươi đã cứu bách tính nơi đây, có trận mưa lớn này, cả Mạc Bắc sẽ được cứu."

"Ừ, để mưa rơi thêm một lúc nữa đi, mưa to thêm một khắc nữa thì không cần lo đến nước dùng của dân chúng Mạc Bắc trong mấy năm tiếp theo."

Giọng nói của Lý Hiên khàn khàn, cơ thể hắn đã đến bờ vực tan vỡ, có thể tiêu tan bất cứ lúc nào.

Sở Vãn Thu nhìn cảnh tượng đau lòng này, nàng không dám nói nữa, bởi vì nàng sợ nói chuyện sẽ khiến cho cơ thể Lý Hiên tan vỡ nhanh hơn.

Trong quãng thời gian sau đó, nàng chỉ có thể trút toàn bộ linh lực vào, thậm chí còn gọi Đường Khả Nhi đến giúp đỡ.

Thời gian trôi qua, một khắc chớp mắt đã trôi qua.

Trên cơ thể Lý Hiên dày đặc đường nứt, cả cơ thể đang bên bờ vực tan vỡ, ngay cả những trận pháp tăng cường xung quanh cũng giống như vậy, những đường nứt lớn lớn bé bé xuất hiện.

Sở Vãn Thu nhìn cảnh này thì biết sắp kết thúc rồi, người thần bí trước mặt sắp chết, nàng không nhịn được, nhẹ nhàng nói.

"Nói cho ta biết tên của ngươi được không?"

"Tên thì không nói cho ngươi, dù sao..."

Răng rắc.

Trận pháp và thân thể Lý Hiên đồng thời xuất hiện vết nứt, bắt đầu chầm chậm tan vỡ.

Tốc độ tan vỡ của trận pháp nhanh hơn một chút, chẳng mấy chốc đã tan vỡ trong tiếng rắc rắc, chỉ còn lại Lý Hiên bất động.

Ban đầu, Lý Hiên định đợi sau khi cơ thể tan vỡ thì trở về bản thể, nhưng khi hắn nhìn chằm chằm vào đại mỹ nữ trước mặt, một dòng thông tin chậm rãi hiện ra.

'Họ tên': Sở Văn Thu.

'Tư chất': Tuyệt phẩm.

'Huyết mạch': Huyết mạch Mị Hồ.

'Số mệnh': Hội chủ của Hội Thiên Mệnh Cứu Thế, người nắm giữ Sinh Mệnh Chi Thư, người thủ hộ ẩn giấu của Nam Vực, nhiều lần âm thầm bảo vệ Nam Vực, huyết chiến với kẻ xâm lăng.

'Nhắc nhở': Vì linh hồn của Sở Văn Thu bị thương nặng, thọ mệnh chỉ còn lại mười năm, không phù hợp nhận làm đệ tử.

…

Nhìn thấy thông tin đột nhiên xuất hiện, Lý Hiên vô cùng ngạc nhiên, đặc biệt là một loạt danh hiệu đó của Sở Văn Thu, càng khiến Lý Hiên chú ý đến đối phương.

Người hộ đạo ẩn giấu, chỉ vỏn vẹn điểm này cũng đủ chứng minh việc đối phương đã âm thầm trả giá nhiều như thế nào.

Lại cộng thêm nhắc nhở thu đệ tử ở cuối cùng, điều đó chứng tỏ, chỉ cần chữa khỏi cho Sở Văn Thu thì có thể nhận nàng làm đệ

tử.

Đáng tiếc linh hồn của nàng cũng bị thương, loại vết thương này Lý Hiên cũng không có cách điều trị.

Lúc này.

Lý Hiên ngửi được một mùi thơm nồng nàn giống như hương thơm của hoa hồng, vô cùng dễ chịu, là mùi hương tỏa ra từ cơ thể Sở Văn Thu.

"Ngươi bôi quá nhiều phấn hương rồi, trận pháp vừa vỡ ra là chúng đã bay vào rồi." Lý Hiên trêu chọc nói.

"Đó là mùi hương cơ thể của ta, ta không phải loài người thuần túy."

Sở Văn Thu bất đắc dĩ lườm Lý Hiên một cái, nhưng nhìn thân thể đang tan vỡ của Lý Hiên thì nàng lại ngừng nói.

Nàng chỉ có thể đi đến trước mặt Lý Hiên, dùng linh lực bảo vệ cơ thể đang tan vỡ của Lý Hiên.

"Không sao, ta sẽ không chết, tương lai có cơ hội thì ta sẽ tìm ngươi." Lý Hiên nghĩ đến dự định thu đệ tử sau này, nói trước một câu.

"Rõ ràng thân thể ngươi đã sắp tan vỡ..."

Sở Văn Thu nói đến một nửa thì không nói nữa, bởi vì vết nứt trên người của Lý Hiên đã nhiều hơn.

"Chỉ là vấn đề nhỏ, ta nhất định sẽ lại xuất hiện, bởi vì ta sẽ nhận ngươi làm đệ tử." Lý Hiên trực tiếp nói.

"Thu ta làm đệ tử?"

Sở Văn thu hơi sững sờ, sau đó nói: "Ngươi thật sự sẽ không

chết sao? Thân thể ngươi..."

"Đương nhiên, ta có một vạn lẻ một cái mạng."

Đôi mắt Lý Hiên cong thành hình trăng lưỡi liềm, cơ thể cũng đột ngột tan vỡ vào thời khắc ấy, hóa thành cát bụi tiêu tan trong trời đất.

Nhìn thấy cảnh tượng đột nhiên tan vỡ này, nhìn cả cơ thể Lý Hiên đều hóa thành bụi, Sở Văn Thu chấn động. Nàng rất không cam tâm khi nhìn Lý Hiên, người đã trả giá vì nhân loại như vậy, cứ thế chết đi.

Chương 396. Chương 396: Huyết mạch Mị Hồ của Sở Vãn Thu (2)

Nhưng nghĩ đến những lời Lý Hiên nói khi nãy, hy vọng trong lòng nàng không khỏi dấy lên.

"Chắc không phải đang lừa ta, chắc không phải đang an ủi ta đâu đúng không?"

Sở Vãn Thu lẩm bẩm, giọng nói vẫn mềm mại tận xương như thế, nhưng lại có sự thương cảm hiếm có.

Bởi vì nàng nhìn thấy cơ thể Lý Hiên đã hóa thành cát bụi, ngay cả thi thể cũng không có, cứ vậy mà tiêu tan, điều này tỏ rõ những gì hắn nói là đang an ủi nàng, sao có thể xuất hiện nữa.

Vì vậy Sở Vãn Thu cảm thấy rất bi thương, con ngươi xinh đẹp cũng hơi đỏ lên.

Không lâu sau.

Đường Khả Nhi giẫm lên phi kiếm cuối cùng cũng bay đến, trước đó vì khoảnh cách rất xa, cho dù nàng tăng tốc bay đến thì cũng tốn thời khá nhiều gian dài.

Điều này cũng khiến nàng bỏ lỡ mất thời cơ tốt nhất, không thể nhìn thấy Lý Hiên, người đã cứu Mạc Bắc.

"Vãn Thu tỷ, ngươi sao thế? Sao mắt ngươi đỏ vậy?"

Sau khi Đường Khả Nhi bay đến, nhìn thấy hiện trường đều là

bụi, còn có trận pháp vỡ nát, trong lòng nàng có chút nghi ngờ.

"Ta không sao, ta đã tìm ra nguyên nhân của trận mưa lớn này rồi, quả thật là có người nghịch thiên cải mệnh, giải cứu Mạc Bắc tuyệt vọng." Giọng nói của Sở Vãn Thu trầm đi.

"Thật sao? Là cường giả nào mà lợi hại như thế, cứu vớt Mạc Bắc vậy, có lẽ hắn đã vượt qua Kim Đan kỳ rồi nhỉ?"

"Bởi vì Kim Đan kỳ không thể để giải quyết vấn đề ở đây, nhất định là hắn rất lợi hại, ta nhất định phải gặp vị cường giả này, nghiêm túc cảm ơn hắn."

Đường Khả Nhi vội vàng nói, cái đầu nhỏ nhìn xung quanh nhưng lại chẳng thấy bóng người.

"Không cần tìm nữa, vị tiên sinh đó đã chết rồi, đây là tro cốt của hắn." Sở Vã Thu chỉ vào nắm bụi trên mặt đất, thở dài.

"Chết rồi? Sao có thể? Có thể nghịch thiên cải mệnh, khiến mưa to rơi trên diện rộng như thế, sao có thể cứ vậy mà chết được? Vãn Thu tỷ, ngươi đừng chọc ta nữa." Đường Khả Nhi không tin.

"Là sự thật, ta tận mắt nhìn thấy cơ thể hắn tan vỡ, có lẽ hắn đã dùng Bí Pháp Cấm Kỵ nào đó để cưỡng ép kéo mưa đến, giải cứu Mạc Bắc."

"Hắn còn nói bản thân sẽ không chết, sẽ còn xuất hiện nữa, thế rõ ràng là an ủi ta, ban nãy suýt chút nữa là ta đã tin rồi, người chết rồi sao có thể sống lại được chứ."

Sở Vãn Thu càng nghĩ càng khó chịu, rất hối hận vì không hỏi được tên của Lý Hiên, không thể làm lễ truy điệu cho người thần bí này.

"Đây… Đây..."

Đường Khả Nhi cũng vô cùng chấn động, nhưng nàng cảm thấy người có thể nghịch thiên cải mệnh thì nhất định rất phi phàm, nói không chừng thật sự không chết, vì vậy nàng lại nói.

"Có lẽ vị tiên sinh đó thật sự chưa chết, suy cho cùng thì ngay cả Kim Đan kỳ cũng không có cách nào giải quyết được vấn đề nan giải của Mạc Bắc, nhưng vị tiên sinh đó giải quyết được, điều này đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của hắn rồi."

"Người mạnh như thế, nhất định sẽ không dễ dàng chết đâu, ví dụ như đám quỷ dị đó, cho dù bọn nó có bị giết, nhưng chỉ căn nguyên còn lại đủ nhiều thì vẫn có khả năng sống sót."

"Có lẽ vị cường giả này cũng có thủ đoạn tương tự, Tu Tiên Giới thần bí khó lường, công pháp thần kỳ gì cũng có khả năng xuất hiện." Đường Khả Nhi giải thích, những gì nàng nói tương đối có lý

"Cũng có khả năng."

Sau khi Sở Văn Thu nghe xong cũng dần bình tĩnh lại, bắt đầu nhớ lại toàn bộ sự kiện.

Nàng phát hiện, từ đầu đến cuối Lý Hiên đều rất bình tĩnh, thậm chí còn trêu chọc mùi hương cơ thể nàng.

Lại cộng thêm đề nghị thu đệ tử đó, Sở Văn Thu dần bình tĩnh hơn.

"Có lẽ hắn thật sự còn sống, trước đó hắn đã nói lần sau gặp lại sẽ nhận ta làm đệ tử."

"Vậy thì đúng rồi, vị tiên sinh này nhất định vẫn còn sống, nếu không hắn không thể nói ra câu muốn thu ngươi làm đệ tử thế được."

"Suy cho cùng, ngươi là người mạnh nhất Nam Vực, tu sĩ Kim

Đan đại viên mãn, tu sĩ bình thường sao có tư cách nhận ngươi làm đệ tử được.”

“Chỉ có cường giả cường đại hơn mới muốn thu nhận tu sĩ mạnh mẽ như ngươi làm đệ tử thôi, vì vậy vị tiên sinh đó nhất định rất mạnh, nhất định hắn vẫn còn sống." Đường Khả Nhi tiếp tục nói.

"Hóa ra là thế, ta càng lúc càng cảm thấy hắn vẫn còn sống, trước đó nghĩ là hắn chết rồi, thật sự là khoảnh khắc hắn tan vỡ khiến người ta cảm thấy quá khắc khoải."

Cuối cùng Sở Văn Thu cũng hiểu, ý thức được Lý Hiên còn sống, tâm trạng đè nén trong lòng cuối cùng cũng nhẹ đi một chút.

Tuy vậy, nàng vẫn thu thập nắm tro tàn trên mặt đất, tìm một nơi non xanh nước biếc an táng long trọng Huyết Phân Thân của Lý Hiên, lập một bia mộ vô tự.

Sau khi làm xong những chuyện này.

Nàng dẫn Đường Khả Nhi rời khỏi nơi này, đi thăm dò tình hình nước nguồn ở các nơi, đề phòng có nơi nước chảy quá nhiều, xuất hiện tình huống như lũ lụt.

Nhưng Mạc Bắc quá thiếu nước, thời gian đổ mưa lần này cũng không dài lắm, lũ lụt hay sạt lở gần như không xảy gra, nhiều nhất là lấp đầy sông Mạc Bắc và ao hồ dọc đường.

Sau một vòng kiểm tra của các nàng thì quả đúng là như vậy, các nơi đều an toàn, không có xảy ra thiên tai hay lũ lụt, trái lại vẫn đề nước dùng đã được giải quyết.

Trong vòng vài năm, vấn đề nước dùng nan giả của Mạc Bắc đã dịu đi, cũng coi như là vấn đế lớn đã được giải quyết xong, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng các nàng vẫn nhớ rõ như in một Lý Hiên thần bí, mong chờ sự xuất hiện của Lý Hiên trong tương lai.

Chương 397. Chương 397: Kiếm Si vinh quang trở về

Một nơi khác.

Thanh Liên Tông.

Sau khi Lý Hiên thử nghiệm Hô Phong Hoán Vũ xong thì cảm thấy năng lực rất có ích, mạnh hơn thuật hàng vũ nhiều, quan trọng là không làm tổn thương đến linh hồn.

"Đáng tiếc bảo vật về phương diện linh hồn quá ít, không có cách nào chữa khỏi vết thương của ta và Sở Vãn Thu."

“Thôi vậy, khoảng thời gian này tiếp tục ẩn cư vậy, hy vọng tai họa lần thứ tư có thể đến muộn một chút."

Lý Hiên nhắm hai mắt, mở công đức và tiếp tục cảm ngộ Thanh Liên Thể, thăng cấp thể chất của mình.

Thời gian trôi qua, chớp mắt ba tháng đã trôi qua.

Sáng sớm ngày này, Lý Hiên từ trong cảm ngộ mở mắt ra, sau lưng hắn xuất hiện sáu đóa thanh liên, không ngừng xoay tròn như thời không luân bàn.

'Ting! Ngài tiêu hao công đức cảm ngộ Thanh Liên Thể, Thanh Liên Thể tam giai tăng thành Thanh Liên Thể lục giai.'

'Ting! Ngài tiêu hao công đức cảm ngộ Linh Họa Sư nhị giai, thành công tiến giai đến Linh Họa Sư tam giai.'

'Ting! Ngài tiêu hao công đức cảm ngộ Linh Khúc Sư nhất giai,

thành công thăng hai cấp liên tiếp, đạt đến Linh Khúc Sư tam giai.'

'Ting! Ngài tiêu hao công đức cảm ngộ Chưởng Khống Lôi Hệ, học được lượng lớn pháp thuật lôi hệ.'

…

Một loạt âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu.

Lý Hiên nghe âm thanh nhắc nhở, cảm nhận Thanh Liên Thể lục giai của mình, mơ hồ cảm nhận được thân thể của bản thân đã lột xác.

Loại lột xác này khiến hắn càng hòa quyện với trời đất, có loại cảm giác đạo pháp thần diệu một cách đương nhiên, vô cùng thần kỳ.

Nhưng thứ thăng cấp nhiều nhất vẫn là sự kiểm soát linh lực, bây giờ chỉ cần hắn muốn, hắn có thể kiểm soát linh lực trong phạm vi vạn dặm.

Khả năng kiểm soát linh lực như vậy, ít nhất cũng phải là Kim Đan đại viên mãn mới có thể đạt đến, mà bây giờ, hắn đã nắm vững như thế rồi, nhanh không thể tưởng tượng nổi.

"Đáng tiếc, ám thương trong linh hồn khiến thực lực ta không thể tăng lên được, làm lỡ việc tu hành của ta, may mà đệ tử thăng cấp cũng thúc đẩy thực lực của ta tăng trưởng."

Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm, ấn mở nhắc nhở liên quan đến các đệ tử.

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngươi có được kỳ ngộ Hắc Ám, thực lực thăng lên hai tầng, phần thưởng của ngài: Linh Trù Sư tam giai tiến giai, biến thành Linh Trù Sư tứ giai hạ phẩm.'

'Ting! Với sự giúp đỡ của Tả Thủ Tà Y, đệ tử Triệu Thiên của

ngài thành công dung hợp huyết mạch Hỏa Thử, đột phá đến Luyện Thể tầng bốn, phần thưởng của ngài: Thủy linh căn thượng phẩm.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài lấy được đóa hoa thần bí, sau khi nuốt xuống thì đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, phần thưởng của ngài: Thực lực đột phá đến Trúc Cơ đại viên mãn.'

Một loạt âm thanh nhắc nhở vang lên, Lý Hiên nhìn thực lực các đệ tử thăng cấp, cảm nhận thực lực Trúc Cơ đại viên mãn của mình, trong lòng cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù linh hồn vẫn còn lưu lại vết thương, hắn vẫn có thể nhanh chóng trở nên mạnh bằng cách dựa vào đệ tử, hơn nữa thời gian đã qua lâu rồi.

Trừ Tống Tiểu Mỹ ra thì các đệ tử khác cũng sắp đột phá rồi.

"Bước tiếp theo là Kim Đan, ta có thể cảm nhận được, ngày này sắp đến rồi, rất nhanh, rất nhanh."

Lý Hiên bước ra khỏi tầng hầm với tâm trạng rất tốt, gọi Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên đến, cùng nàng làm thịt nướng trong tiểu viện, chúc mừng cho sự tiến bộ trong ba tháng này của hắn.

Một nơi khác.

Bên ngoài cổng Thanh Liên Tông.

Kiếm Si vác hai thanh kiếm bước từng bước đi lên bậc tam cấp của sơn môn, men theo bậc tam cấp đi lên núi giống như một nhà sư khổ hạnh.

Hắn của lúc này, khí tức đã đạt đến Trúc Cơ kỳ, toàn thân trên dưới đều tản ra kiếm ý, một vòng thanh liên chầm chậm chuyển động phía sau lưng hắn.

"Là Kiếm Si sư huynh trở về, khí tức thật mạnh mẽ, chẳng lẽ Kiếm Si sư huynh cũng Trúc Cơ hoàn mỹ rồi sao?" Có đệ tử tông môn nhỏ giọng nói.

"Lần trước, sau khi Kiếm Si bị Lý Hiên đánh bại đã lựa chọn ra ngoài lịch lãm, chuẩn bị rửa sạch nỗi nhục, không ngờ Kiếm Si lại đột phá đến Trúc Cơ sơ kỳ trong một khoảng thời gian ngắn như thế."

"Hơn nữa kiếm ý đang tỏa ra đó thực đáng sợ, có vẻ Kiếm Si đã thu hoạch rất nhiều trong lần ra ngoài lịch lãm này." Một đệ tử khác của tông môn nói.

"Đó là chắc chắn rồi, ngươi xem thanh liên sau lưng của Kiếm Si sư huynh đi, đóa thanh liên này thể hiện rằng Kiếm Si sư huynh đã luyện thành Thanh Liên Thể, đạt đến trình độ Thanh Liên Thể nhất giai."

"Đây là Thanh Liên Thể nhất giai đó, là thể chất vô cùng khó lĩnh ngộ được, nghe nói trong tông môn chỉ có Chưởng môn và Đại trưởng lão lĩnh ngộ được thôi, bây giờ Kiếm Si sư huynh cũng đã lĩnh ngộ thành công rồi."

"Các ngươi nói xem, lần này Kiếm Si sư huynh trở về có thách đấu với Lý Hiên sư huynh không? Suy cho cùng, lần thất bại trước đã giáng một đòn đả kích rất lớn vào Kiếm Si sư huynh cao ngạo."

"Nhất định sẽ khiêu chiến, hơn nữa còn sắp bắt đầu rồi, các ngươi nhìn ánh mắt của Kiếm Si sư huynh đi, từ đầu đến cuối đều hướng về phía khu ngự thú, xem ra một cuộc đọ sức giữa các thiên tài là không thể tránh được."

"Vậy các ngươi nói thử xem, ai sẽ thắng? Ta cảm thấy Kiếm Si sẽ thắng, bởi vì khoảng thời gian này Lý Hiên vẫn luôn ở tông môn, phương thức bế quan tu hành nhắm mắt làm liều này, thực lực rất khó thăng cấp."

Chương 398. Mỹ nhân bầu bạn

"Ngươi nói cũng có lý, ta nghe nói ngày nào Lý Hiên cũng ở cùng với Băng Huyên Nhi, nói không chừng chỉ quan tâm đến nữ nhi tình trường, quên luôn việc tu hành rồi." Có một đệ tử mập nói.

"Đúng vậy, đợi đã, cái gì gọi là nữ nhi tình trường? Ngươi đừng nói lung tung có được hay không, Băng Huyên Nhi sư tỷ xinh đẹp như vậy sao có thể có tư tình nam nữ với Lý Hiên được?"

Có một nam đệ tử thích Băng Huyên Nhi tức giận, phản bác nói.

"Đúng đó, Băng Huyên Nhi sư tỷ chỉ là thị nữ của Lý Hiên thôi, tuyệt đối sẽ không có quan hệ nam nữ với Lý Hiên đâu, tuyệt đối không." Một đệ tử khác cũng tức tối nói.

"Các ngươi có tức cũng chẳng có ích gì, Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thế, ngày nào cũng ở chung với Lý Hiên, nhất định là chuyện gì nên xảy ra thì cũng đã xảy ra."

"Suy cho cùng, không có nam nhân nào có thể kháng cự được sự hấp dẫn của Băng Huyên Nhi cả, hơn nữa giữa thị nữ và chủ nhân có chút gì đó thì cũng bình thường." Đệ tử mập tiếp tục nói.

"Có gì chút gì đó với chủ nhân đó là nha đầu bồi giường, Băng Huyên Nhi sư tỷ chỉ là thị nữ, ngươi đừng có nói linh tinh."

"Vậy thì chưa chắc, suy cho cùng thì hai người ngày ngày bên nhau, hơn nữa sau khi thị nữ được thăng chức thì chính là nha đầu bồi giường." Đệ tử mập tiếp tục nói.

"Ngươi câm miệng, đáng chết, đáng chết! Tại sao Băng Huyên Nhi như tiên tử lại muốn làm thị nữ của Lý Hiên, đó là đệ nhất mỹ nữ của nước Đại Hạ mà."

"Đúng vậy, vừa nghĩ đến Lý Hiên và Băng Huyên Nhi tiên tử ở chung với nhau, mỗi ngày có mỹ nhân làm bạn, thậm chí là có tư tình nam nữ, ta đã cảm thấy rất đau lòng, muốn khóc lớn một trận."

Mấy đệ tử ái mộ Băng Huyên Nhi cảm thấy vô cùng khó chịu, ai nấy cũng thấy ngột ngạt vô cùng.

"Các người đừng nghĩ đến Băng Huyên Nhi sư tỷ nữa, vẫn nên xem trận đấu hôm nay đi, Kiếm Si sư huynh đã đi về phía tiểu viện khu ngự thú rồi kìa."

"Ta nhìn thấy rồi, hy vọng Kiếm Si sư huynh có thể dạy cho Lý Hiên một bài học, trút giận cho chúng ta. Nương à, vừa nghĩ đến Lý Hiên ở nhà ôm thiếu nữ xinh đẹp như Băng Huyên Nhi là ta đã cảm thấy tức giận rồi."

"Đúng vậy, nhất định phải đánh cho Lý Hiên răng rơi đầy đất, đánh đến mức hắn không thể tự lo cho sinh hoạt nữa, như thế thì hắn sẽ không còn cách nào gần gũi với Băng Huyên Nhi nữa."

"Đúng, đánh mạnh vào."

Các đệ tử lòng đầy tức giận, đều hy vọng Kiếm Si có thể dạy dỗ Lý Hiên một trận, trút giận cho bọn họ.

Chủ yếu là do khí tức của Kiếm Si tỏa ra quá mạnh mẽ, một vòng thanh liên sau lưng đó đã thu hút rất nhiều ánh mắt, cũng khiến rất nhiều người ngạc nhiên, đương nhiên mọi người đều tràn đầy tự tin với Kiếm Si.

Trong sự chú ý như thế.

Kiếm Si ngẩng đầu ưỡn ngực, với sự tự tin nồng đậm, hắn bước từng bước đến tiểu viện khu ngự thú, chuẩn bị bước vào trong tiểu viện để đưa ra lời thách đấu với Lý Hiên.

Kết quả không ngờ.

Hắn vừa tiến lên hai bước thì đã bị trận pháp xung quanh tiểu viện vây lại, làm thế nào cũng không thoát được.

Lăn lộn suốt hai tiếng đồng hồ, cuối cùng hắn cũng ra khỏi trận pháp với gương mặt tối sầm.

Không phải trận pháp bị phá giải mà là Lý Hiên đã mở trận pháp ra.

Vào lúc này.

Lý Hiên đang đứng ở cửa nhà, nhìn Kiếm Si bằng ánh mắt thắc mắc, hỏi:

"Kiếm Si, ngươi đứng trong trận pháp của ta làm gì vậy? Đây là huyễn trận, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, chẳng lẽ ngươi thích ảo tưởng sao?"

“Ai mà thích hoang tưởng chứ, ta bị mắc kẹt không ra được, được chưa hả?” Kiếm Si châm chọc trong lòng nhưng không thể nói ra thành lời, nếu không thì quá mất mặt, hắn chỉ có thể đen mặt nói.

"Lý Hiên, lần trước thua ngươi, đúng là do ta kỹ không bằng người. Nhưng lần này ta đã có được kỳ ngộ bên ngoàim kiếm ý không những dày đặc hơn mà còn gần đạt đến trình độ kết giới kiếm ý rồi, thậm chí ta cũng đã thành công Trúc Cơ hoàn mỹ, trở thành tu sĩ Trúc Cơ.”

“Cộng thêm Thanh Liên Thể nhất giai của ta, sức chiến đấu của ta tăng trưởng vài lần, không biết ngươi có dám chấp nhận lời

thách đấu của ta hay không?"

Sau khi Kiếm Si nói xong, hiện trường phút chốc xôn xao ồ lên.

Đệ tử xung quanh nhìn Kiếm Si bằng ánh mắt kinh nghi bất định, không dám tin Kiếm Si thật sự đã Trúc Cơ hoàn mỹ rồi.

Phải biết rằng, Trúc Cơ hoàn mỹ là căn bản để trở thành cường giả siêu cấp, chỉ cần có thể Trúc Cơ hoàn mỹ thì tương lai của Kiếm Si sẽ rất sáng lạn.

Lại cộng thêm kiếm ý của Kiếm Si, và thêm cả Thanh Liên Thể nhất giai, mọi người càng cảm thấy Kiếm Si phi phàm, cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ và Kiếm Si rất lớn.

"Quá mạnh, không ngờ Kiếm Si sư huynh thật sự đã Trúc Cơ hoàn mỹ, trận này Kiếm Si sư huynh thắng chắc rồi."

"Đúng vậy, Trúc Cơ hoàn mỹ và kiếm ý siêu mạnh, thêm cả Thanh Liên Thể nhất giai nữa, cộng những thứ này lại thì nhất định sức chiến đấu sẽ tăng đột biến."

"Thực lực như thế, Kiếm Si sư huynh còn có thể khiêu chiến vượt cấp, chắc chắn có thể đánh bại Lý Hiên, suy cho cùng ngày nào Lý Hiên cũng ở trong tiểu viện, không hề ra ngoài."

"Nếu là ta thì ta cũng không ra ngoài, Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thế ở bên cạnh thì ai cũng không muốn ra ngoài, ơ, các ngươi xem Băng Huyên Nhi tiên tử đi ra rồi kìa, thật xinh đẹp."

"Đợi đã, nàng đứng bên cạnh Lý Hiên, các ngươi xem, vai của bọn họ kề sát bên nhau kìa, đáng chết, đó là vai của Băng Huyên Nhi tiên tử."

…

Chương 399. Mỹ nhân bầu bạn (2)

Một đám đệ tử nhỏ giọng bàn tán.

Thấy Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên yên lặng đứng bên cạnh Lý Hiên giống như một mỹ nhân lạnh lùng ngoan ngoãn, mọi người đều ghen tị khôn nguôi.

Đặc biệt là Băng Huyên Nhi còn kề sát với Lý Hiên như vậy, thân thể còn hơi tiếp xúc nữa, điều này khiến mọi người càng nhìn càng đố kị, căm hận hy vọng Kiếm Si sẽ hung hăng đánh Lý Hiên một trận.

Ngược lại thì Kiếm Si không để ý đến điều này, hắn chỉ nhìn Lý Hiên một cách vô cùng tự tin, bộ dạng thiên tài kiêu ngạo.

"Ngươi không thắng được ta đâu, đi đi."

Lý Hiên vung ống tay áo, không đếm xỉa gì đến Kiếm Si, chủ yếu là do đối phương quá yếu, hắn không có tâm tư đánh với kẻ yếu như này.

"Không thắng được? Còn chưa đánh mà ngươi đã nghĩ ta không thắng được?" Kiếm Si không chịu từ bỏ, tiếp tục hỏi.

"Ta chỉ đang nói sự thật." Lý Hiên nói thật.

"Sự thật? Nực cười, sự thật ở đâu? Ngay cả đánh còn chưa đánh thì ngươi dựa vào cái gì để phán xét kết quả?"

Tiêu Kiếm vẫn không chịu từ bỏ, thậm chí còn rút thanh kiếm sau lưng ra, bộ dạng muốn đánh.

Băng Huyên Nhi bên cạnh có chút nhìn không nổi nữa, đôi tay nhỏ trắng nõn của nàng nắm lấy ống tay áo Lý Hiên, đối mắt với Lý Hiên một cái. Sau khi thấy Lý Hiên không phản đối thì nàng tiến lên một bước, nói.

"Ngay cả trận pháp Hiên thiếu gia tiện tay bố trí còn không phá được, ngươi làm gì có tư cách thách đấu với Hiên thiếu gia? Rõ ràng là ngươi đã thua rồi."

"Đây..."

Kiếm Si nghe thấy lời này thì hơi sững sờ, trong nháy mắt sắc mặt hắn đen đi.

Bởi vì hắn phát hiện ra dường như mình thật sự đã thua rồi, quả thật mình không phá được trận pháp này.

Chủ yếu là do trận pháp này quá lợi hại, ở trong đó hắn như đang đứng trong mê cung, căn bản không phá được, điều này khiến hắn rất buồn bực.

Nhưng hắn vẫn không phục, tiếp tục nói.

"Ta thừa nhận rằng về phương diện trận pháp thì ta không bằng ngươi, nhưng hôm nay thứ ta muốn so là sức chiến đấu, không phải là trận pháp. Lý Hiên, đến đánh một trận sảng khoái với ta nào, để ta xem ngươi trưởng thành bao nhiêu rồi."

"Quả nhiên là không chịu hết hy vọng, Hiên thiếu gia, ngươi đoán chuẩn thật."

Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên quay đầu lại, đôi mắt to đen láy nhìn về phía Lý Hiên, trong con ngươi xinh đẹp có sự ngưỡng mộ mơ hồ.

Rõ ràng là trước đó bọn họ đã trao đổi qua một lượt rồi, đã nhắc đến một vài câu đánh giá về Kiếm Si.

"Được rồi, ta đi giải quyết chuyện này, Huyên Nhi đi vào pha ấm trà đi, đợi sau khi pha xong thì chuyện bên này cũng giải quyết xong rồi."

Lý Hiên vỗ nhẹ vào bờ vai mềm mại của Băng Huyên Nhi, dặn dò nàng đi vào pha trà.

"Được, Hiên thiếu gia."

Băng Huyên Nhi gật cái đầu nhỏ, ngoan ngoãn quay về pha trà, để lại mọi người với vẻ mặt ngạc nhiên.

Bọn họ nhìn Băng Huyên Nhi nghe lời như vậy, nhìn Lý Hiên tùy ý vỗ lên vai của Băng Huyên Nhi như thế.

Bọn họ càng cảm thấy Lý Hiên đã chiếm được Băng Huyên Nhi, hai người đã có quan hệ nam nữ rồi.

Kết quả này khiến mọi người càng ấm ức, càng khó chịu, tất cả các cảm xúc tiêu cực đều tuôn trào.

Nhiều cảm xúc như vậy cũng cung cấp cho Lý Hiên lượng lớn Tình Tự Chi Thủy.

Hắn thầm cảm thán trong lòng, địa vị của Băng Huyên Nhi trong lòng các đệ tử Thanh Liên Tông quá cao.

Chỉ vừa dẫn dắt một chút là bọn họ đã bộc lộ nhiều cảm xúc như vậy, quả thật chính là công cụ sản xuất Tình Tự Chi Thủy hình người.

Lý Hiên quyết định, sau này rảnh rồi thì ra ngoài đi dạo với Băng Huyên Nhi , kích thích đám đệ tử trong tông môn này thật nhiều để kiếm thêm Tình Tự Chi Thủy.

Đối diện.

Đệ tử tông môn vây xem không biết tâm tư của Lý Hiên, nếu

như biết thì đoán chắc là bọn họ sẽ tức đến hộc máu.

Không còn cách nào, nhìn thấy Lý Hiên và Băng Huyên Nhi gần gũi, bọn họ đã buồn bực khôn nguôi rồi, nếu như nhìn thấy nhiều hơn nữa thì đoán chắc là bọn họ sẽ tức chết.

Lạc đề rồi, chúng ta quay lại vấn đề chính thôi.

Kiếm Si nghe thấy Lý Hiên dặn Băng Huyên Nhi đi vào pha trà, còn nói pha trà xong thì bên này cũng giải quyết xong thì có chút không thoải mái, cảm thấy Lyd Hiên đang kinh thường hắn.

Kiếm Si trong tâm trạng khó chịu siết chặt trường kiếm, thanh liên sau lưng hắn chuyển động dữ dội, linh khí xung quanh nhanh chóng tụ lại.

Rất nhanh, khí tràng linh lực mạnh mẽ đã hình thành xung quanh cơ thể hắn, dao động không khí cũng đang run rẩy cũng khiến Kiếm Si càng bất phàm hơn, càng mạnh mẽ hơn.

Đệ tử xung quanh thấy cảnh này thì biết trận đấu sắp bắt đầu rồi, ai nấy đều háo hức quan sát, chờ mong được nhìn cảnh Kiếm Si đánh Lý Hiên.

"Lý Hiên, tta ngưng tụ kiếm ý thành một chiêu gọi là Trảm Thiên Kiếm, uy lực cực mạnh, nếu như ngươi có thể tiếp một chiêu này thì ta thừa nhận ngươi mạnh hơn ta! Cẩn thận nhé."

Dứt câu, kiếm ý mạnh mẽ từ trên cơ thể Kiếm Si xông lên, điên cuồng cuộn trào ra bốn phía.

Luồng kiếm ý này rất mạnh, thậm chí nó còn khiến kiếm của các đệ tử xung quanh rung lên thoe, cũng khiến đám đông chấn động.

Chỉ là, ngay trong thời điểm này.

Lý Hiên chầm chậm giơ cao tay cánh trái, mỉm cười nói: "Vậy thì bắt đầu đi."

Cùng với câu nói của Lý Hiên, tay trái của hắn khẽ búng tách một cái, tiếng búng tay này không lớn, nhưng lại vô cùng giòn giã.

Búng xong cái búng tay này, Lý Hiên khẽ mỉm cười nói: "Kết thúc rồi, nên trở về uống trà thôi."

Chương 400. Bí cảnh Linh Hồn

Lời vừa dứt.

Lý Hiên quay người đi vào bên trong tiểu viện thuộc khu ngự thú.

?

Các đệ tử Thanh Liên Tông xung quanh đang quan sát trận chiến, thấy cảnh tượng kỳ quặc này thì đều ngỡ ngàng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng vừa rồi vẫn còn trong dáng vẻ đang giương cung bạt kiếm, sao đột nhiên đã đi vào trong rồi, chuyện này khiến mọi người rất khó hiểu.

Nhưng điều khiến mọi người càng khó hiểu hơn là Kiếm Si, hắn vậy mà lại đứng tại chỗ trong thế chuẩn bị tấn công, đứng bất động như tượng.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao Kiếm Si sư huynh lại đứng bất động thế?"

"Đúng vậy, vậy mà không cản Lý Hiên rời đi, không phải Kiếm Si sư huynh muốn thách đấu sao? Sao là đứng đực ra đó vậy?"

"Không đúng, không đúng ở đâu rồi, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không thì tai sao Kiếm Si sư huynh lại đột nhiên bất động chứ."

"Đi, chúng ta đến phía trước nhìn xem."

Đông đảo đệ tử Thanh Liên Tông tiến lên phía trước, cẩn thận

kiểm tra xem là chuyện gì đã xảy ra, đến khi nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Kiếm Si, mọi người đều sững sờ.

Bởi vì Kiếm Si đang đứng đó mỉm cười, cầm kiếm cười ngốc như một thằng đần, và trong đôi mắt hắn lại xuất hiện trạng thái mơ màng giống như đã chìm trong ảo giác.

"Không hay rồi, là huyễn thuật, Kiếm Si sư huynh trúng huyễn thuật rồi."

"Huyễn thuật đáng sợ quá, Kiếm Si sư huynh là Trúc Cơ trung kỳ, đến cả hắn cũng trúng chiêu, huyễn thuật này không đơn giản chút nào."

"Sao Kiếm Si sư huynh lại trúng chiêu vậy? Ta hoàn toàn không cảm nhận được sự dao động của linh lực, thậm chí còn không nhìn rõ là chuyện gì đã xảy ra nữa."

"Hình như từ đầu đến cuối Lý Hiên chỉ búng tay thôi, các ngươi còn nhớ cái búng tay đó không?"

"Ta nhớ, quả thật Lý Hiên đã búng tay một cái. Huyễn thuật đáng sợ quá, một cái búng tay là đã giải quyết được Kiếm Si sư huynh rồi, nếu đây là chiến trường thì Kiếm Si sư huynh đã chết rồi."

…

Mọi người bàn tán sôi nổi, ngạc nhiên nhìn Kiếm Si đang đứng ngốc, suy đoán xem huyễn thuật gì mà lại lợi hại như vậy, ngay cả linh khí dao động cũng không cảm nhận được.

Quan trọng là tốc độ thi triển của huyễn thuật này quá nhanh, trong phút chốc đã khiến kéo Kiếm Si ý chí kiên định vào huyễn thuật, phương pháp này thật sự khiến người ta chấn động.

"Trước đó ta còn nghĩ, nhất định Kiếm Si sư huynh có thể dạy

dỗ cho Lý Hiên một trận, trút giận giùm chúng ta.”

“Kết quả không ngờ được là Kiếm Si sư huynh không những không giải quyết được Lý Hiên, ngược lại lại còn bị Lý Hiên đánh bại. Trọng điểm là chỉ giải quyết bằng một cái búng tay, chuyện này đúng là khiến ta tức chết đi được!”

"Chẳng phải thế sao, loại huyễn thuật này của Lý Hiên quá mạnh, ai mà đỡ được chứ!”

"Dù sao thì ta cũng không có cách nào để ngăn cản huyễn thuật này, sức ý chí của ta kém xa so với Kiếm Si sư huynh."

"Ta cũng vậy."

…

Đông đảo đệ tử bàn tán xôn xao, đều cảm thấy năng lực ý chí của mình không bằng Kiếm Si, điều này cũng khiến bọn họ nảy sinh nỗi sợ hãi sâu sắc với Lý Hiên.

"Ta cảm thấy sau này nên cách xa Lý Hiên một chút thì tốt hơn, nếu không trúng chiêu thì thảm."

"Đúng vậy, ngươi nhìn Kiếm Si sư huynh đứng đây cười như thằng ngốc, đoán chắc là đang mơ một giấc mộng đẹp trong ảo cảnh rồi."

"Sau chuyện này, nhất thế anh danh của Kiếm Si sẽ bị hủy hoại, bị đánh bại bằng một cái búng tay đã đủ mất mặt rồi, kết quả vẫn còn đứng đó cười như ngốc."

"Chúng ta lay hắn tỉnh thì tốt hơn, nếu không cứ để như vậy chốc lại xảy ra chuyện chết người gì thì sao.”

"Được."

Đông đảo đệ tử bắt đầu lay tỉnh Kiếm Si, kết quả lay một hồi

lâu mà người vẫn không tỉnh lại, chuyện này khiến mọi người càng sợ hãi huyễn thuật của Lý Hiên.

Trong tiểu viện ngự thú.

Sau khi Băng Huyên Nhi pha xong tách trà ngon thì bước đến bên cạnh Lý Hiên, nhẹ nhàng đặt ấm trà xuống, sau đó thu thần thức đang quan sát khung cảnh bên ngoài lại.

"Hiên thiếu gia, ngươi dùng huyễn thuật sao?"

"Đúng vậy, Ngũ Giác Huyễn Thuật, trong Trúc Cơ kỳ, không ai có thể cản được." Lý Hiên giải thích sơ qua một chút.

"Lợi hại như vậy, loại Ngũ Giác Huyễn Thuật này có thể tránh được không? Ví dụ khi búng tay, nhân cơ hội chạy đi xa chút." Băng Huyên Nhi chớp đôi mắt to, tò mò hỏi.

"Không có tác dụng, loại huyễn thuật này có thể khiến người ta bất giác trúng chiêu, mỗi một hành động của ta đều có thể thi triển nó."

"Ngươi nhìn mắt ta, lông mi của ta chớp một cái là ngươi đã trúng chiêu rồi." Lý Hiên nhẹ nhàng giải thích.

"Chớp mắt cũng có thể dính?"

Băng Huyên Nhi sững sờ, nhìn xung quan. Nàng phát hiện bản thân đang đứng trên giữa đại dương, khung cảnh tại hiện trường đã hoàn toàn thay đổi.

"Mạnh… Huyễn thuật quá mạnh, ta không nhận ra là mình trúng chiêu như thế nào." Băng Huyên Nhi che cái miệng nhỏ hồng hào lại, ngạc nhiên nhìn Lý Hiên bên người.

"Đây chính chỗ bá đạo của Ngũ Giác Huyễn Thuật, có thể khiến người khác trúng chiêu trong vô thức." Lý Hiên giải thích,

khung cảnh cũng trở về tiểu viện khu ngự thú.

"Thật sự rất bất phàm."

Băng Huyên Nhi nhìn tiểu viện quen thuộc, cảm thán sự mạnh mẽ của huyễn thuật này.

Nhưng vào lúc này.

Nàng đột nhiên nghĩ đến chuyện đột nhiên má phải của nàng nóng lên một chút trong khi đang nướng thịt với Lý Hiên khi nãy.

Lúc đó nàng cảm thấy bản thân vừa đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ, khả năng kiểm soát linh lực chưa được tốt nên mới có dấu hiệu linh khí không ổn định.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có khi nào mình trúng huyễn thuật không? Bị Lý Hiên lén hôn một cái?

Chương 401. Bí cảnh Linh Hồn (2)

Nghĩ đến điều này, bàn tay mảnh khảnh của nàng siết lặt, giọng nói run rẩy, nàng hỏi.

"Hiên thiếu gia, trước đây ngươi có từng dùng huyễn thuật với ta không?"

"Trước đây?"

Lý Hiên cau mày suy nghĩ, nghĩ đến mấy tháng trước hình như là khi thử nghiệm đã dùng với Băng Huyên Nhi một chút, khiến nàng lấy nhầm thịt trong khi đang nướng thịt, cái khác thì hình như chưa có thử nghiệm.

Vì vậy hắn gật đầu nói: "Quả thật là có dùng trên người ngươi một lần, chỉ trong chốc lát."

"Trong phút chốc?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Băng Huyên Nhi lập tức đỏ bừng, cả người đều toát ra vẻ vô cùng đáng yêu.

Bởi vì lúc đó bên má phải của nàng chỉ nóng lên trong phút chốc, vậy rất có thể là Lý Hiên đã lén hôn nàng một cái, điều này khiến cho nàng cảm thấy ngại ngùng, nhưng cũng có chút vui vẻ.

Nhưng làm tiểu nữ nhi trong nhà, nhất định sẽ ngượng ngùng, cho nên nàng vội vàng đứng dậy, trong giọng nói lạnh lùng lại có chút hỗn loạn.

"Hiên thiếu gia, ta... Ta đi tu hành đây."

Lời vừa dứt, Băng Huyên Nhi lộn xộn cất bước chạy sang vào gian phòng bên cạnh, mở luôn cả trận pháp luôn.

"Chuyện gì thế này?"

Lý Hiên thắc mắc nhìn Băng Huyên Nhi đột nhiên bỏ đi, không nghĩ ra được nàng bị làm sao, cảm thấy không thể hiểu được.

"Vẫn là Tiểu Nguyệt Nhi nhà ta dễ thương nhất, non nớt đáng yêu và chu đáo nhất."

Lý Hiên ngâm nga một khúc nhạc, tiếp tục ăn thịt nướng, tắm nắng và thưởng thức đồ ăn.

Một nơi khác.

Trong động phủ của Tần Nguyệt ở Vũ Tiên Tông.

Tần Nguyệt lấy một tấm bản đồ thần bí cổ kính ra xem, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Bản đồ của bí cảnh Linh Hồn, loại địa phương này quá nguy hiểm, cho dù ta tiến vào thì cũng thập tử nhất sinh, kỳ lạ, tại sao ta lại cảm thấy tấm bản đồ này rất quan trọng với ta?"

"Linh hồn của ta rất mạnh, không cần bảo vật linh hồn, trừ khi là người rất quan trọng với ta, chẳng lẽ là sư tôn?"

Cuối cùng Tần Nguyệt biến sắc, lập tức kích hoạt huyết mạch Phượng Hoàng Lửa, tăng cường cảm nhận.

Trong phút chốc, đôi mắt đen láy của nàng chuyển sang màu đỏ, ngọn lửa đỏ bừng rực cháy ngưng tụ xung quanh, khiến cơ thể nàng giống như là Hỏa Thần cường đại thần bí.

"Sau khi kích hoạt một phần huyết mạch, ta càng cảm thấy bản đồ quan trọng với ta, vô cùng quan trọng."

“Xem ra nhất định là sư tôn đã xảy ra chuyện, cần bảo vật linh hồn gấp, ngày mai, không... Bây giờ ta phải đến bí cảnh Linh Hồn! Giúp sư tôn lấy được bảo vật linh hồn."

Tần Nguyệt nói xong thì lập tức thu ngọn lửa trên người lại, chân giẫm lên phi kiếm màu đỏ rực lao ra khỏi động phủ, đi thẳng về phía bí cảnh Linh Hồn.

Nhưng vào lúc này, một lão chấp sự bay đến, cản đường đi của Tần Nguyệt.

“Tần Nguyệt, ngươi không thể rời khỏi tông môn. Tông chủ có lệnh tất, tất cả đệ tử phải ở tông môn đợi lệnh.” Lão chấp sự chống gậy ngăn cản.

“Ta có việc quan trọng phải làm, ta sẽ giải thích với Tông chủ sau, tránh ra.” Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

“Nhưng bên ngoài quá nguy hiểm, ngươi một mình ra tông rất dễ xảy ra chuyện, đừng đi thì tốt hơn. Gần đây đã có khá nhiều đệ tử ngã xuống.” Lão chấp sự lại can ngăn lần nữa.

“Cảm tạ sự quan tâm của ngài, nhưng có một vài chuyện nhất định phải thực hiện, dù có nguy hiểm đi chăng nữa.”

Đôi mắt đẹp của Tần Nguyệt trông hướng Nam Vực, trong đầu nhớ về sư tôn tuấn mỹ và lương thiện.

“Nhưng bên ngoài thực sự rất nguy hiểm, tốt hơn là đợi cho đến khi thị nữ Hạnh Nhi của ngươi trở về rồi bảo nàng đi cùng ngươi.” Lão chấp sự đưa ra kiến nghị.

“Nàng có nhiệm vụ không thể quay về trong thời gian ngắn, việc này rất cấp bách, phải đi càng sớm càng tốt, vì vậy tránh ra đi.” Tần Nguyệt kiên quyết muốn rời đi.

“Nhưng!”

Lão chấp sự cau mày, vẫn không muốn để Tần Nguyện rời đi. Suy cho cùng, Tần Nguyệt là đệ tử thiên tài thế hệ mới của tông môn, nếu như nàng xảy ra chuyện, không ai có thể gánh được trách nhiệm ấy.

Nhưng dáng vẻ cố chấp muốn rời đi của Tần Nguyệt khiến lão chấp sự rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm sao.

Cũng vào lúc này.

Không gian khẽ nổi gợn sóng, bóng dáng Tần Bất Hối bước ra từ trong không gian, đứng bên cạnh Tần Nguyệt, khẽ hỏi.

“Tại sao lại muốn rời tông một cách đột ngột như vậy? Ngươi định đi đâu?”

“Đi bí cảnh Linh Hồn!” Tần Nguyệt kiên quyết nói.

“Ngươi điên rồi, nơi đó rất nguy hiểm. Dù là ta, khi còn ở Trúc Cơ kỳ, ta cũng không dám tiến vào. Quan trọng là qua Trúc Cơ kỳ thì không thể tiến vào nữa.”

“Nếu như ngươi gặp phải nguy hiểm đến tính mạng ở bên trong, đến cơ hội cứu viện bọn ta cũng không có, vậy nên ngươi không thể đi, sẽ chết đó.” Tần Bất Hối vội vàng nói.

“Tần trưởng lão, có phải linh hồn của sư tôn có vấn đề hay không? Đừng lừa ta, ta có thể cảm nhận được tình hình của hắn có gì đó không đúng.” Tần Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Tần Bất Hối, hỏi.

“Chuyện….”

Tần Bất Hối im lặng, biết không thể giấu được nữa, nàng chỉ có thể thở dài thật sâu, nói.

“Vẫn bị ngươi phát hiện ra. Linh hồn của hắn thực sự là đã bị tổn thương, nhưng ta không thể nói ra nguyên nhân cụ thể, hắn cũng không cho phép.”

“Được, nếu sư tôn đã không cho phép thì ngươi nhất định không được nói ra. Còn về thương thế nơi linh hồn, ta sẽ giúp sư tôn chữa khỏi.”

Tần Nguyệt hít sâu một hơi, ý định tiến đến bí cảnh Linh Hồn càng thêm kiên định, nàng muốn giúp sư tôn chữa trị vết thương linh hồn.

Chương 402. Niết bàn trùng sinh

“Quá nguy hiểm. Ta nghe nói, quái vật của bí cảnh Linh Hồn gần như là giết không hết, hơn nữa càng về sau quái vật càng mạnh. Có thể mỗi bước của ngươi đều phải giết quái vật mạnh hơn.”

“Nơi như vậy quả thực là sân chơi của quái vật, giống như trong thủy triều vô hạn. Ngươi tiến vào sẽ chết đấy.” Tần Bất Hối lo lắng nói.

“Không sao, chỉ cần có thể trị khỏi cho sư tôn, tất cả đều đáng. Đừng ngăn cản ta, không ai cản được ta đâu!”

Thái độ của Tần Nguyệt vô cùng kiên quyết. Sau khi nói xong câu này, nàng trực tiếp điều khiển phi kiếm, cấp tốc rời đi.

“Đừng…Haizz, biết biết là không cản được, hy vọng ngươi có thể vượt qua cửa ải này. Biếu đâu thân phận Thiên Mệnh Chi Tử có thể giúp ngươi vượt qua thì sao?”

Tần Bất Hối hít sâu, cuối cùng không yên tâm, âm thầm đi theo.

Thời gian trôi đi.

Chớp mắt đã qua ba ngày.

Cửa bí cảnh Linh Hồn.

Tần Bất Hối đi theo Tần Nguyệt đến gần bí cảnh Linh Hồn, nhìn Tần Nguyệt đi vào bí cảnh Linh Hồn, lúc này nàng mới hiện

thân.

Sau đó nàng vươn tay lên, khẽ chạm vào màn sáng của bí cảnh, lập tức cảm nhận được sự phản kháng mạnh mẽ. Rõ ràng, nàng không thể tiến vào.

“Quả nhiên là qua Trúc Cơ kỳ thì không thể tiến vào nữa. Nếu như cưỡng ép tiến vào, có thể vùng không gian này sẽ xảy ra vấn đề. Chỉ có thể chờ đợi, hy vọng nàng bình an.”

Tần Bất Hối lo lắng ngồi đợi bên ngoài cửa bí cảnh, thỉnh thoảng lại nhìn về hướng màn sáng của bí cảnh, mong Tần Nguyệt sớm ngày quay về.

Một ngày sau.

Có một Tiểu Khả Ái phấn điêu ngọc mài từ khu rừng gần đó đi đến.

Dáng vẻ mềm mại đáng yêu khiến người ta yêu mến, khiến kẻ khác rất muốn đưa tay ra véo khuôn mặt nàng một cái.

Sau khi Tiểu Khả Ái xuất hiện.

Sắc mặt Tần Bất Hối vẫn đang ngồi đợi thay đổi, nàng vội vàng đi đến trước mặt Tiểu Khả Ái, cúi người hành lễ và nói: “Bái kiến Tông chủ.”

“Ừ. Nàng đã tiến vào bao lâu rồi?” Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu cô nương hơi nhếch lên, phát ra âm thanh lanh lảnh trong veo của trẻ con.

“Đã một ngày rồi.” Tần Bất Hối nhanh chóng trả lời.

“Một ngày? Có lẽ cũng sắp qua cửa ải đầu tiên rồi. Chút nữa quang tráo sẽ lóe lên một tia sáng, biểu thị rằng đã thông qua cửa ải thứ nhất.”

“Đáng tiếc thực lực của nàng quá yếu, mới Trúc Cơ hậu kỳ. Dựa theo cách qua cửa ải thông thường, Trúc Cơ đại viên mãn chỉ là điều kiện tối thiểu để tiến vào bí cảnh.”

“Có huyết mạch, lĩnh ngộ kiếm ý, còn phải tu hành các loại thuật pháp đến cực hạn. Đồng thời còn phải sở hữu thiên phú đặc biệt, cuối cùng cộng thêm tiên khí, mới phù hợp vượt bí cảnh Linh Hồn.”

“Hiện giờ, ngoại trừ huyết mạch, cái gì nàng cũng không có mà đã mãng xông vào như vậy, ta đoán rằng tối đa nàng chỉ qua được cửa ải thứ sáu.”

“Đến cửa ải thứ bảy, chắc chắn nàng sẽ chết. Cho dù thêm vào thân phận Thiên Mệnh Chi Tử thì nàng vẫn sẽ chết.”

Tiểu Khả Ái khẽ nói, dáng vẻ xinh xắn động lòng người.

“Chết? Vậy bây giờ phải làm thế sao? Nếu như nàng chết, mọi chuyện đều đi tong.” Tần Bất Hối sợ hãi. Nếu biết trước nguy hiểm như vậy, nàng chắc chắn sẽ ngăn cản.

“Không sao. Cho dù có chết thì nàng cũng sẽ niết bàn trùng sinh, huyết mạch Phượng Hoàng chẳng phải là cái danh hão. Đến khi nàng chết, ta sẽ phá vỡ vùng hư không này, mang nàng từ trong bí cảnh ra.”

“Đến lúc đó, sau khi niết bàn trùng sinh xong nàng sẽ quên hết tất cả, hoàn toàn quên đi sư tôn của nàng, loại bỏ tất cả ảnh hưởng, toàn tâm toàn ý với thân phận Thiên Mệnh Chi Tử, cứu giúp thế giới này.”

Tiểu Khả Ái khẽ nói, chớp đôi mắt to vô tội nhìn Tần Bất Hối.

“Quên đi sư tôn của nàng? Nhưng con người sư tôn nàng rất tốt, đáng để nàng ghi nhớ.” Tần Bất Hối nhớ đến công lao của Lý Hiên, vội vàng nói đỡ.

“Đáng? Sư tôn của nàng không phải chỉ là một người tu tiên bình thường hay sao?”

Tiểu Khả Ái lấy Minh bài sinh tử của Tần Nguyệt từ trong túi ra, vừa xem vừa hỏi.

“Cũng không hẳn. Sư tôn nàng tên là Lý Hiên, là một người thích hành hiệp trượng nghĩa, tâm địa lương thiện, đã từng giúp đỡ rất nhiều người.”

Tần Bất Hối lại nói đỡ thêm một câu. Nhưng không có sự cho phép của Lý Hiên, không thể nói ra chuyện của Lý Hiên, nàng chỉ có thể miêu tả lại khía cạnh người tốt của Lý Hiên.

“Vô dụng thôi. So với cứu giúp thế giới, hành hiệp trượng nghĩa thì có là gì? Lý Hiên ảnh hưởng quá nhiều đến Tần Nguyệt, phải khiến Tần Nguyệt quên đi Lý Hiên.” Tiểu Khả Ái âm u nói.

“Nhưng sau khi Tần Nguyệt niết bàn trùng sinh, nàng có còn nàng của ban đầu không?”

Tần Bất Hối lo lắng. Nàng thích Tần Nguyệt của hiện tại hơn, sinh động và tình nghĩa, nàng và sư tôn của nàng giúp đỡ lẫn nhau, dìu dắt lẫn nhau, và quan tâm đến nhau.

Vậy thì, nếu Tần Nguyệt niết bàn trùng sinh và quên đi Lý Hiên, vậy nàng có còn là Tần Nguyệt không?

“Ta không biết, huyết mạch Phượng Hoàng rất hiếm thấy, ta chưa từng trải qua. Hơn nữa, huyết mạch của Tần Nguyệt vẫn chưa được kích hoạt hoàn toàn, ảnh hưởng của niết bàn trùng sinh với nàng là rất lớn.”

“Đến lúc đó, có lẽ nàng thực sự không còn là nàng nữa.”

Tiểu Khả Ái tiếp tục nói, âm thanh vẫn trong trẻo dễ nghe như cũ, nhưng ý tứ trong câu nói lại khiến cho con tim người nghe

buốt giá.

“Tông chủ, hãy để Tần Nguyệt duy trì như hiện tại đi. Ta thích nàng của hiện tại hơn.” Tần Bất Hối vội vã nói.

Chương 403. Niết bàn trùng sinh (2)

“Đây không phải là chuyện mà ta có thể quyết định. Đây là hậu quả của khi Tần Nguyệt cố chấp tiến vào bí cảnh Linh Hồn. Nơi đây hết sức nguy hiểm, có tổng cộng mười hai cửa ải, cửa ải sau nào cũng khó gấp đôi cửa ải trước.”

“Dù là ta, năm đó là Trúc Cơ đại viên mãn, nhờ chuẩn bị đầy đủ và huyết mạch, cùng với sự tăng cường của tiên khí, cũng chỉ vượt qua được cửa ải thứ tám.”

“Cuối cùng ta đã chết trong trận chiến ở cửa ải thứ chín, chỉ có thể sống lại nhờ vào căn nguyên để lại bên ngoài.”

“Tần Nguyệt mới Trúc Cơ hậu kỳ, vẫn chưa nắm giữ nhiều pháp thuật, cũng chưa lĩnh ngộ kiếm ý, cộng thêm việc huyết mạch của nàng mới chỉ được kích hoạt một phần.”

“Sức chiến đấu như vậy, dù có cộng thêm cả thân phận Thiên Mệnh Chi Tử thì nàng cũng sẽ ngã xuống ở cửa ải thứ bảy. Cuối cùng, nàng sẽ hóa thành một quả trứng Phượng Hoàng, chờ niết bàn trùng sinh.”

Tiểu Khả Ái tiếp tục nói, trong ánh mắt ngập tràn thơ ngây, lại biến thành tang thương.

“Ngay cả ngài cũng chết ở cửa ải thứ chín? Bí cảnh Linh Hồn khó đến vậy sao?” Tần Bất Hối lộ ra biểu cảm chấn động.

“Đúng vậy, vô cùng, vô cùng khó. Toàn bộ Trung Châu, chỉ có ba người người có thể xông qua cửa ải thứ tám, tiến đến cửa ải

thứ chín. Ngoài ta ra, một người là Nặc Ngôn, người còn lại là Nguyệt phán xử."

"Hai người này lợi hại hơn ta. Ta chết ở cửa thứ chín, Nặc Ngôn chết ở cửa thứ mười, Nguyệt phán xử chết ở cửa thứ mười một."

Tiểu Khả Ái tiếp tục nói, nghĩ về những gì đã trải qua, nàng vậy mà lại tức giận đến mức giậm bàn chân nhỏ.

"Tông chủ, Nặc Ngôn mà ngài nói có phải là người thủ hộ Nặc Ngôn, người đã một thân một mình trấn thủ khu vực chiến trường Địa Tâm, ép ba ngàn vạn Ma tộc không dám lộ diện tại khu vực này không?" Tần Bất Hối không nhịn được mà hỏi.

"Đúng, là hắn. Sức chiến đấu của tên này mạnh đến nghịch thiên, đúng thực là quái vật đánh không chết. Đáng tiếc hắn tin vào lời của yêu nữ kia, coi lời nói dối đó là thật."

"Sau đó, hắn đơn độc trấn thủ chiến trường Địa Tâm một nghìn năm, vẫn luôn đợi yêu nữ quay lại." Tiểu Khả Ái thở dài.

"Yêu nữ? Là ai vậy?" Tần Bất Hối nghi hoặc hỏi.

"Đã chết rồi. Tộc của yêu nữ ở sát chiến trường Địa Tâm, nếu như Ma tộc xông đến, tộc của nàng sẽ chết hết. Vì lợi ích của tộc mình, yêu nữ đã lừa gạt Nặc Ngôn."

"Thực ra, thời gian đó yêu nữ sắp chết rồi. Sau khi lừa Nặc Ngôn, không đến ba ngày thì nàng đã chết rồi, sau này Nặc Ngôn vẫn luôn trấn thủ ở chiến trường Địa Tâm, cả nghìn năm cũng không rời một bước."

Tiểu Khả Ái tiếp tục nói, đề cập đế bí mật của giới tu hành.

"Thật đáng thương. Nỗ lực trấn thủ vùng chiến trường Địa Tâm như vậy, chèn ép đến mức ba nghìn vạn Ma tộc không dám ló

đầu xuất hiện, nhưng người hắn đợi đã hóa xương khô từ lâu."

Nghe những lời này, Tần Bất Hối cảm thấy vô cùng khó chịu, thán rằng trên thế gian vẫn luôn có nhiều nuối tiếc như vậy.

"Bỏ đi, không nhắc đến hắn nữa, đợi Tần Nguyệt thôi. Phía ngoài màn sáng chẳng mấy chốc sẽ sáng lên tia sáng thông quan ải đầu tiên, xem kìa, sáng lên rồi."

Tiểu Khả Ái giương cánh tay nhỏ nhắn lên, chỉ về phía màn sáng của bí cảnh.

Ở nơi đó, một tia sáng màu xanh nhàn nhạt đã lóe lên, giống như đáy kim tự tháp, tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Chứng kiến cảnh này, Tần Bất Hối càng lo, lo lắng Tần Nguyệt tiếp tục vượt ải thì sẽ chết.

"Đừng nhìn ta, ta cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể đợi, đến khi nàng chết cũng là lúc ý thức phòng ngự của bí cảnh hạ xuống mức thấp nhất, ta mới có thể nhân cơ hội phá vỡ bí cảnh, đưa nàng ra ngoài."

"Phá vỡ lúc này, không những không có cách cứu Tần Nguyệt mà còn hại nàng rơi vào trong khe nứt hư không, vĩnh viễn không tìm thấy đường trở lại." Tiểu Khả Ái lắc đầu.

"Haiz, sớm biết như vậy, trước đó ta nên cản nàng lại khi còn ở tông môn , hy vọng nàng có thể bình an vượt ải và trở về." Tần Bất Hối tự trách nói.

"Vô dụng thôi, nghe nói chỉ có thể đi đến cửa ải cuối cùng mới có thể bình an trở về, nếu không, cho dù là Nguyệt phán xử cũng phải tử trận. Nàng mạnh như vậy mà cũng chỉ có thể một lần nữa sống lại ở bên ngoài nhờ thiên phú siêu cấp." Tiểu Khả Ái lắc đầu, dường như đã nhận định chắc chắn rằng Tần Nguyệt ắt sẽ phải chết

Lời của nàng khiến Tần Bất Hối chìm trong im lặng, chỉ có thể ngước mắt nhìn minh bài trong tay Tiểu Khả Ái. Đây là Minh bài sinh tử của Tần Nguyệt, có tác dụng giống như hồn đăng.

Chỉ cần Tần Nguyệt không chết, thẻ bài này sẽ nguyên vẹn. Nếu như Tần Nguyệt chết, thẻ bài sẽ nứt ra.

Cứ vậy.

Tần Bất Hối chờ đợi trong sự lo lắng sâu sắc, đang đợi kết quả cuối cùng.

Thời gian qua đi, chớp mắt lại qua thêm một ngày rồi.

Trên cửa bí cảnh xuất hiện hai luồng ánh sáng chói lóa, chứng minh Tần Nguyệt đã thông qua cửa ải thứ hai và đang mạnh mẽ vượt cửa ải thứ ba, cũng khiến Tần Bất Hối càng thêm lo lắng, nhưng đáng tiếc lại lực bất tòng tâm.

Thời gian trôi đi từng ngày, ánh sáng chói lóa ở cửa bí cảnh biến thành ba luồng, bốn luồng, năm luồng, sáu luồng, bảy luồng.

Khi ánh sáng biến thành bảy luồng, ngay cả Tiểu Khả Ái cũng phải kinh ngạc.

“Ngược lại là nằm ngoài dự đoán của ta, thế mà nàng lại qua được cửa ải thứ bảy, xông vào ải thứ tám, rất lợi hại. Không hổ là Thiên Mệnh Chi Tử.”

Chương 404. Tác dụng thực sự của Huyết Nhân Ngẫu

Tiểu Khả Ái cất lời khen ngợi, kinh ngạc với biểu hiện tuyệt vời đến vậy của Tần Nguyệt, cũng khiến bọn họ cảm nhận được thiên phú của Tần Nguyệt đáng gờm đến nhường nào.

Có điều.

Vài ngày sau, sau khi luồng ánh sáng thứ tám sáng lên, Tiểu Khả Ái đã hoàn toàn chấn động.

“Nàng…Nàng vượt qua cửa ải thứ tám, xông đến ải thứ chín rồi, thế mà nàng lại đến được cửa ải ta đã từng dừng bước.”

Trong giọng nói của Tiểu Khả Ái có chút rung động, nàng biết rất rõ cửa ải thứ tám khó khăn đến mức nào.

Quái vật vô tận vô biên, biển quái vật không thấy được điểm tận cùng, chẳng khác gì thảm họa ập đến.

Không có sự trợ giúp của ai, chỉ có thể đơn độc một mình tiến về phía trước trong đàn quái vật đang kéo đến như thủy triều.

“Tần Nguyệt mạnh hơn ta. Nàng ngay cả tiên khí cũng không có, mà lại xông đến được cửa ải ta đã từng đi đến. Hơn nữa, nàng mới đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, có lẽ nàng thực sự có thể cứu được thế giới này.”

Ánh mắt của Tiểu Khả Ái phức tạp, cảm thán Tần Nguyệt phi phàm, đồng thời cũng cúi đầu nhìn Minh bài sinh tử, chờ minh bài nứt ra.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là.

Minh bài không vỡ ra, nó vẫn nguyên vẹn cho đến khi ánh hào quang thứ chín sáng lên.

Nhìn thấy luồng ánh sáng này, Tiểu Khả Ái hoàn toàn chấn động, thực sự hiểu được sự đáng sợ của Thiên Mệnh Chi Tử.

“Nàng đã vượt qua được cửa ải thứ chín, vậy mà lại qua được cửa ải thứ chín. Đó là cửa ải mà ngay cả ta cũng không qua được!” Tiểu Khả Ái siết chặt minh bài, không dám tin nói.

“Quả thật là rất mạnh, vậy phải chăng Tần Nguyệt lợi hại giống như người thủ hộ Nặc Ngôn?” Tần Bất Hối vui vẻ hỏi.

“Không, nàng mạnh hơn Nặc Ngôn nhiều. Năm đó Nặc Ngôn mang theo một món tiên khí, thực lực là Trúc Cơ đại viên mãn, còn có rất nhiều phương pháp bảo mệnh.”

“Mà Tần Nguyệt cái gì cũng không có. Nếu như Tần Nguyệt chuẩn bị đầy đủ, có lẽ nàng cũng có thể vượt qua cửa ải thứ mười giống như Nguyệt phán xử.” Đôi mắt Tiểu Khả Ái lóe sáng, nàng nói.

“Đáng tiếc, Tiểu Tần Nguyệt lợi hại như vậy vẫn phải chết. Ta càng ngày càng hối hận vì đã không ngăn cản nàng.” Tần Bất Hối lại tự trách.

“Không sao, tất cả đều là đáng giá, chờ nàng niết bàn trùng sinh là được.” Bàn tay phải của Tiểu Khả Ái lóe lên ánh sáng, sẵn sàng ra tay cứu Tần Nguyệt bất cứ lúc nào.

Thời gian tiếp tục trôi đi, Minh bài sinh tử của Tần Nguyệt không ngừng rung động, giống như có thể vỡ nứt bất cứ lúc nào, khiến Tần Bất Hối càng ngày càng lo lắng.

Sáng sớm ngày này.

Một luồng ánh sáng đâm xuyên qua mây trời, luồng sáng tỏa ra từ màn sáng của bí cảnh này chói mắt như thể thần quang.

Nhìn luồng ánh sáng này, Tiểu Khả Ái kinh ngạc há miệng ra, cả người kích động trừng mắt nhìn.

“Thế mà nàng lại qua được ải thứ mười, tiến vào cửa ải thứ mười một. Đó…Đó là cửa mà Nguyệt phán xử mới đến được.”

“Không thể ngờ được, biểu hiện của Tần Nguyệt lại xuất sắc như vậy. Ngày sau chắc chắn nàng có thể cứu vớt thế giới này.” Tần Bất Hối chắp hai tay trước ngực, cầu nguyện.

Rắc!

Cùng với câu nói của hai người, trên minh bài sinh tử của Tần Nguyệt đột nhiên xuất hiện vết nứt nhỏ li ti.

Vết nứt này khiến trái tim Tần Bất Hối run rẩy, biết rằng cuối cùng Tần Nguyệt cũng ngã xuống.

“Quả nhiên, cửa ải thứ mười một quá đỗi đáng sợ. Dù là Tần Nguyệt cũng không thể vượt qua. Đó là nơi thu trận đầu tiên của Nguyệt phán xử.”

Tiểu Khả Ái khẽ nói, quang mang rực rỡ xuất hiện trên cánh tay phải, chờ đợi cơ hội phá vỡ mảnh hư không này.

Bên trong bí cảnh Linh Hồn.

Trong cửa ải thứ mười một.

Toàn thân Tần Nguyệt đẫm máu vung thanh kiếm gãy, phần bụng đổ máu tươi mà vẫn đần độn ra đòn, ngăn cản quái thú bạt ngàn vô tận.

Những quái thú này giống như ác ma, làm da hóa đen, mọc sừng dài và cánh, số lượng nhiều vô cùng.

Trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng, có thể nói là những quái vật này nhiều đến mức che cả chân trời, trong tầm mắt đều là quái vật, bọn chúng bao vây xung quanh Tần Nguyệt.

Còn Tần Nguyệt.

Nàng đã mất đi ý thức, chỉ là cơ thể vẫn đang chiến đấu.

Linh lực trong cơ thể của nàng sớm đã kiệt quệ, huyết mạch cũng đã héo rũ vì nhiều lần cưỡng ép tăng phúc, cả người yếu ớt vô cùng, thậm chí đến việc bước về phía trước mà nàng cũng không thể làm được nữa.

Nhưng.

Huyết Nhân Ngẫu mà Lý Hiên tặng cho nàng đó vẫn luôn treo bên hông nàng, được nàng bảo vệ rất tốt, vẫn giống như mới, không hề dính một hạt máu nào.

Cho dù nàng đã mất đi ý thức, nàng vẫn bảo vệ món đồ Lý Hiên đã tặng theo bảo năng.

Vù!

Huyết nhận sắc bén xuyên qua vai phải của Tần Nguyệt, cánh tay phải duy nhất vẫn còn khả năng chiến đấu cũng không còn, mẩu kiếm gãy rơi rụng trên mặt đất.

Rồi sau đó.

Quái vật vô biên vô tận xung quanh nhào về phía Tần Nguyệt với đôi mắt đỏ ngầu, móng vuốt sắc nhọn như muốn xé nát Tần Nguyệt.

Ầm ầm!

Hai cánh tay khổng lồ đột nhiên từ dưới đất chui lên, ôm Tần Nguyệt vào trong lòng bàn tay, bảo vệ hoàn toàn, cũng ngăn cản

quái vật từ bốn phương tám hướng xông đến.

Đám quái vật này chỉ có thể điên cuồng công kích hai cánh tay, điên cuồng phá hủy nó.

Trong lòng bàn tay.

Huyết Nhân Ngẫu bên hông Tần Nguyệt đột nhiên biến lớn, dần dần hóa thành một thanh niên dung mạo khôi ngô. Hắn chẳng phải ai khác mà chính là Lý Hiên.

Chương 405. Tác dụng thực sự của Huyết Nhân Ngẫu (2)

Huyết Nhân Ngẫu tương đương với một cái mạng của Lý Hiên, hắn có thể giáng xuống bất cứ lúc nào và bất cứ lúc nào để bảo vệ Tần Nguyệt, đồng thời còn có thể phát huy 90% thực lực.

Giờ đây, ngay thời khắc Lý Hiên xuất hiện, cánh tay phải của hắn vòng lấy eo của Tần Nguyệt, ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt.

“Haiz, bị thương nặng như vậy nhưng vẫn không chịu dùng máu của ta, là không nỡ sao?”

Lý Hiên bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng đỡ Tần Nguyệt ngồi xuống. Đồng thời, hắn lấy một bình máu của mình từ nên trong túi Càn Khôn treo bên hông Tần Nguyệt ra, nhẹ nhàng đổ vào trong miệng Tần Nguyệt.

“Được rồi, một ngày sau là ngươi sẽ khôi phục, kế tiếp, hãy để ta đưa ngươi rời khỏi nơi này, đưa ngươi đi giết sạch đám quái vật kia.”

Lý Hiên bế Tần Nguyệt lên, dùng phương thức bế công chúa. Sát khí dày đặc tỏa ra từ bên trong hai cánh tay khổng lồ, hướng về phía bầy quái vật bạt ngàn núi đồi.

“Các ngươi đều đáng chết!”

Ánh mắt Lý Hiên lạnh lùng, sáu đóa thanh liên chầm chậm xuất hiện sau lưng hắn, điên cuồng hấp thụ linh khí giữa đất trời.

"Gào!"

Thấy Lý Hiên bước ra, quái vật vô biên vô hạn bắt đầu tấn công một cách điên cuồng, nhào về phía Lý Hiên giống như sói đói.

Quái vật có tốc độ nhanh nhất kia đã xông đến trước mặt Lý Hiên, chỉ còn cách Lý Hiên chỉ chưa tới năm phân.

Nhưng, ngay tại thời điểm này.

Dưới chân Lý Hiên hiện ra một vòng sáng thần bí, nháy mắt bao trùm khu vực trong phạm vi nghìn thước, đồng thời, kiếm quang vô tận xẹt qua hư không.

Vèo vèo vèo vèo!

Âm thanh nặng nề vang lên cùng với quang kiếm, vang vọng khắp khu vực này.

Những quái vật lại gần Lý Hiên kia ngã xuống giống như thả sủi cảo, cơ thể bị cắt thành vài khúc.

Gần như chỉ trong chớp mắt.

Tất cả quái vật trong phạm vi nghìn thước đều bị miểu sát, dù là trên trời hay dưới đất đều không ngoại lệ, thậm chí cả khu vực còn đổ mưa máu, biến thành Tu La tràng.

Mà thứ tạo nên chuyện này chính là Thủ Hộ Kiếm Vực, lĩnh vực kiếm ý đáng sợ có cái tên thủ hộ.

Đây vốn là lĩnh vực cực kỳ khó đối phó, bây giờ Lý Hiên lại thi triển ra vì bảo vệ Tần Nguyệt, khả năng sát thương càng tăng lên dữ dội.

Mà sát chiêu này, cộng thêm lượng lớn quái vật chết đi trong nháy mắt, cũng khiến quái vật ở hiện trường hơi dừng lại một chút, sau đó bọn chúng lại ùn ùn kéo đến với đôi mắt đỏ ngầu như máu.

Phập phập phập!

Kiếm quang lướt qua hư không, quang huy không ngừng lóe sáng xung quanh Lý Hiên, mỗi lần chớp nhoáng đều có đông đảo thi thể đẫm máu rơi xuống.

Hễ là quái vật tiến vào phạm vi nghìn thước xung quanh Lý Hiên thì đều ầm ầm ngã xuống như gặt lúa, chết đi trong mùi máu tanh nồng nặc.

Đám quái vật không hề từ bỏ, vẫn điên cuồng tấn công như cũ, cho dù một giây sau tất cả đều chết thì bọn chúng vẫn điên cuồng xông tới, thề phải xé xác Lý Hiên thành mảnh nhỏ.

Cứ như vậy.

Ở trong Thủ Hộ Kiếm Vực mạnh mẽ, Lý Hiên mặc bạch y, ôm Tiểu Tần Nguyệt mềm mại yếu ớt trong lòng, bước từng bước trong bí cảnh Linh Hồn thần bí, bước đi giữa sự tấn công không có điểm cuối của quái vật.

Chẳng rõ từ lúc nào bầu trời đã chuyển sang màu máu, mặt đất cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Trong sự tàn sát của kiếm quang, thi thể chất đống thành núi, toàn bộ khu vực này biến thành địa ngục trần gian.

Nhưng số lượng quái vật không giảm đi nhiều, vẫn tăng lên một cách điên cuồng, sau lưng Lý Hiên đã hình thành nên núi thây biển máu, đó là do sự mạnh mẽ của hắn đánh ra.

Dần dần.

Quái vật mới xuất hiện, đám quái vật này đáng sợ hơn, tàn bạo hơn và khó giết chết hơn.

Sức phòng ngự của bọn chúng tốt đến ngạc nhiên, tốc độ siêu

nhanh, tốc độ hồi phục có thể nói là nghịch thiên. Thậm chí, dù đã bị chặt đầu thì đám quái vật này vẫn chiến đấu như trước, điên cuồng lao về phía Lý Hiên.

Sự xuất hiện của đám quái vật này, cho dù là kiếm vực cũng không thể miểu sát toàn bộ ngay trong nhát chém đầu tiên, có quái vật bắt đầu tiến lại gần Lý Hiên.

Chẳng hạn như một con quái vật bọ ngựa đầu tam giác, nó đang vung lưỡi hái sắc bén, chém về phía cổ Lý Hiên.

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển.

Một đôi bàn tay lớn bằng đất đá bỗng nhiên vươn ra từ dưới mặt đất, lập tức bắt lấy con quái vật bọ ngựa này, sau đó bóp nát.

Tiếp đó.

Mặt đất tiếp tục rung chuyển.

Một người đá hùng tráng chui ra từ trong đất, gầm thét xông về phía quái vật.

Nó đánh giết cả đoạn đường, túm lấy bất cứ quái vậy nào dám lại gần rồi đập điên cuồng, trung thành bảo vệ Lý Hiên, mở đường cho Lý Hiên.

Đây là người đá lớn của Lý Hiên, người đá lớn rất ít khi ra trận, cũng là tồn tại bất tử bất diệt, chỉ cần Lý Hiên không chết, người đá sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Nhưng một con người đá vẫn quá ít, hoàn toàn không đủ đối phó với quái vật như thuỷ triều.

Phải biết rằng, những quái vật này đã che lấp bầu trời, cả khoảng không đều bị nhuộm thành màu sắc của quái vật.

Từ đó, có thể nhìn ra số lượng của quái vật khủng khiếp và nan giải đến nhường nào.

Đối với chuyện này, Lý Hiên đã sớm biết rõ trong lòng, nhưng hắn không hề sợ hãi, thậm chí biểu cảm trên gương mặt cũng không hề thay đổi.

Hắn chỉ ôm Tần Nguyệt đang hôn mê, dưới sự bao quanh của lĩnh vực, từng bước tiến về phía trước, chém giết.

Chương 406. Quái vật che khuất bầu trời

Không rõ lúc nào.

Cánh tay của hắn xuất hiện một vết xước, máu tươi đỏ thẫm nhỏ xuống từ vết thương. Trong không trung, những giọt máu hóa thành Huyết Phân Thân.

Bây giờ, tuy hắn giáng lâm trên người Huyết Nhân Ngẫu, nhưng máu của hắn vẫn sở hữu 90% uy lực của bản thể, cho nên Huyết Phân Thân vẫn có thể xuất hiện như bình thường.

Trong khoảnh khắc những Huyết Phân Thân này xuất hiện, hai tay chúng vỗ mạnh xuống đất.

Ầm ầm!

Từng con đại người đá chui lên, cùng gào thét xông về phía quái vật, mỗi con đều vươn cánh tay bằng đá to lớn ra, lập tức giơ lên rồi đập loạn trong đám quái vật, ngăn cản kẻ địch ở bốn phương tám hướng, ở trên trời dưới đất.

Cùng với sự tăng lên của số lượng người đá.

Bọn chúng từ từ hình thành bức tường người đá, bảo hộ Lý Hiên ở trung tâm, giống như pháo đài di động khổng lồ, nghiền nát kẻ địch xông tới.

Nhưng quái vật thật sự quá nhiều, vô biên vô hạn, đầy đồng khắp núi, đập chết một con lại mười con xông ra, đập chết mười con lại có một trăm con xông đến.

Quái vật nhiều, ngay cả trên thân người đá cũng bò đầy quái vật, bụi mù và đất đá bay loạn khắp nơi, đó là do quái vật chém bằng lợi nhận.

Dẫn Lôi Thiên Hàng!

Ầm ầm ầm!

Sấm sét chằng chịt từ trên trời giáng xuống, bap phủ khoảng trời này như tấm lưới sấm sét, cuồn cuộn rơi xuống trong tiếng nổ đùng đoàng, tức khắc dọn sạch một vùng lớn quái vật.

Quái vật trên không, bị sét đốt cháy, bốc khói rơi xuống đất, giống như thả sủi cảo.

Lúc này, Lý Hiên mới nhìn thấy bầu trời, nhìn thấy hai mặt trời to lớn vô cùng trong hư không ấy.

"Thì ra ở đây có hai mặt trời."

Lý Hiên lầm bầm tiến về phía trước, sải bước đi về phía tận cùng của cửa ải thứ mười một, đồng thời cũng cảm nhận được phong tỏa của không gian.

Không gian ở nơi này khó bề tưởng tượng, năng lực không gian của hắn phải chịu hạn chế nghiêm trọng, ngay cả xuyên qua cũng không thể thực hiện được, càng không thể thi triển ra tuyệt chiêu không gian mà hắn nghiên cứu.

Hắn đã từng tiêu hao lượng lớn công đức để nghiên cứu tuyệt chiêu không gian thông qua Chưởng Khống Không Gian, hơn nữa thành công khai phá ra một loại, đáng tiếc không gian ở đây bị phong toả, hắn không thể sử dụng được.

Cũng may tay trái của hắn vẫn luôn nhỏ máu, số lượng Huyết Phân Thân cũng từng bước tăng thêm, số lượng càng ngày càng nhiều.

Sau khi Huyết Phân Thân xuất hiện, ngoài việc Triệu Hồi Người Đá ngay lập tức ra thì thi triển Dẫn Lôi Thiên Hàng, tiến hành tấn công quần thể trên phạm vi lớn, tiêu diệt đám quái vật này.

Nhưng Lý Hiên biết, nhiêu đó vẫn chưa đủ, cho dù hắn ngưng tụ được hơn một nghìn Huyết Phân Thân, nhưng so sánh với quái vật, số lượng ấy giống như chênh lệch giữa biển lớn và thuyền buồm nhỏ.

Ào ào ào!

Trên trời đổ trận mưa lớn, cọ rửa vết máu dọc đường, dọn một con đường sạch sẽ cho Lý Hiên.

Kình phong mãnh liệt kia thổi về hướng chi chít quái vật, cản trở bọn chúng chiến đấu từ mọi phương diện.

Đây là Hô Phong Hoán Vũ, chỉ có tác dụng phụ trợ, lực chiến đấu đáng quan ngại, nhưng khi băng tuyết bỗng nhiên rơi xuống, kình phong biến thành hàn phong lạnh thấu xương, khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương tủy.

Băng tuyết ngày càng dày, dưới chân Lý Hiên xuất hiện từng vòng hàn băng, bất kỳ quái vật nào xông tới gần Lý Hiên đều sẽ hoá thành tượng băng, sau đó vỡ nát.

Chưởng Khống Hàn Băng sơ cấp.

Đây là năng lực kiểm soát mà Lý Hiên nhận được sớm nhất, có thể khống chế hàn băng, kêu gọi băng tuyết, triệu hồi người hàn băng, Đóng Băng Vĩnh Viễn, còn có thể gia tăng sức chiến đấu của Lý Hiên trong hoàn cảnh băng giá.

Chỉ đáng tiếc, ngoài Đóng Băng Vĩnh Viễn ra, những năng lực hàn băng khác quá yếu.

Giống như người hàn băng được triệu hồi, sức chiến đấu của bọn chúng chỉ ở cấp bậc Luyện Thể Tông Sư, ngay cả Luyện Khí tầng một của người tu tiên cũng không đạt đến, đến sử dụng mà Lý Hiên còn lười.

Hiện tại.

Đối mặt với hằng hà sa số quái vật, Lý Hiên bắt đầu khống chế hàn băng, ngưng tụ ra từng người hàn băng loại nhỏ trong mưa tuyết, bắt đầu vung nắm đấm chiến đấu với quái vật.

Tiếc là bọn chúng quá yếu, cả đội người hàn băng cũng đánh không lại một con quái vật, lập tức bị quái vật đánh vỡ như cắt cỏ.

Cũng may số lượng người hàn băng đủ nhiều, chỉ cần có băng tuyết là có thể ngưng tụ bọn chúng, miễn cưỡng có được chút tác dụng đỡ đạn.

Ầm ầm ầm!

Trên không bỗng loé lên tia sáng, thiên thạch hỏa diễm như thiêu đốt khoảng không từ trên trời giáng xuống, lao về phía Lý Hiên như mưa sao băng, bay về phía tất cả người đá và Huyết Phân Thân.

Nếu cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện, vậy mà những thiên thạch này lại là những con quái vật đá, người đá Tà Năng toả năng lượng tà ác.

"Đúng là cửa ải khó chơi, trên trời hay dưới đất, khắp nơi đều là quái vật, nhưng như vậy thì sao?"

Sáu vòng thanh liên phía sau Lý Hiên nhanh chóng chuyển động, hấp thụ linh lực từ bốn phương tám hướng, đồng thời gia tăng thuật pháp của Lý Hiên, cũng cung cấp linh lực cho Lý Hiên.

Những linh lực này cộng thêm Vạn Thọ Chiến Thể và Linh Yêu

Tự Nhiên Thể, linh lực của Lý Hiên vĩnh viễn dùng không hết, hắn có thể bắn vào toàn bộ quái vật như một pháo đài.

Giống như bây giờ.

Một tia hào quang của sấm sét xuất hiện tại mi tâm của Lý Hiên. Đó là tác dụng của Chưởng Khống Lôi Điện sơ cấp, hắn đang ngưng tụ đại lượng mũi tên sấm sét khắp bốn phương tám hướng.

Những lôi mâu này vô cùng sắc bén, trôi nổi lơ lửng trong hư không, chờ đợi Lý Hiên phóng thích.

“Chết!”

Chương 407. Ai đã đảo ngược vận mệnh của Tần Nguyệt

Tia sét ở mi tâm của Lý Hiên sáng lên, vô số lôi mâu bỗng nhiên bay ra, lao vào cơn mưa thiên thạch từ trên trời rơi xuống, rền vang giống như tia laser.

Đùng đùng, đùng đùng!

Tất cả thiên thạch do người đá Tà Năng tạo thành trực tiếp bị lôi mâu đánh vỡ, hóa thành tro bụi và từ trên bầu trời rơi xuống. Toàn bộ bầu trời đã biến thành đại dương của sấm sét và thiên thạch.

Đất dưới mặt đất tơi xốp, hàng trăm móng vuốt sắc bén chợt vồ về phía Lý Hiên, định xé toạc Lý Hiên thành từng mảnh bằng kịch độc.

Nhưng giây tiếp theo.

Những móng vuốt sắc nhọn này đã đông cứng thành đá, sau đó dần dần vỡ vụn.

Cộp cộp cộp!

Lý Hiên bước từng bước tiến về phía trước.

Trong những tấn công và tập kích vô biên vô tận, trên trời dưới đất, trong cửa ải như là địa ngục Tu La này.

Một mình hắn ôm Tiểu Tần Nguyệt yếu ớt, bước chân kiên định tiến về khu vực chính giữa cửa ải thứ mười một.

Không gian thoáng dao động, một lợi nhận tẩm nọc độc đột nhiên xuất hiện sau lưng Lý Hiên, suýt nữa đâm vào trái tim của hắn.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, không gian cũng dao động, dịch chuyển đòn tấn công này đi.

“Hóa ra, ở cửa thứ mười một này, có khu vực cho phép sử dụng năng lực không gian. Vậy ta sẽ để các ngươi cảm nhận một phen cái gì được gọi là công kích của không gian.”

Lý Hiên khẽ mỉm cười, năng lực không gian đáng sợ lập tức quét qua khu vực này.

Không Gian Phong Bạo!

Sự kết hợp của vô cùng vô tận của những lưỡi dao không gian sắc bén, hình thành nên Không Gian Phong Bạo đáng sợ, đánh bay quái vật trong khu vực này.

Lần này.

Không một tiếng nổ, không hề tung tóe, không một tiếng kêu rên, thậm chí không có đau đớn.

Ngay khi Không Gian Phong Bạo xuất hiện, từng mảng lớn quái vật ngã xuống như gặt lúa. Chúng bị Không Gian Phong Bạo xé nát trong nỗi kinh hoàng.

Bóng dáng của Lý Hiên cũng đột ngột xuyên qua hư không, tiến về phía trước một vạn cây số, đi đến khu vực trung gian của cửa thứ mười một.

Đến nơi này.

Không gian lại một lần nữa bị phong tỏa, không thể sử dụng năng lực không gian được nữa.

Lý Hiên rất bình tinh, không hề lo lắng, một lần nữa triệu hồi lực lượng thủ hộ của hắn.

Bởi vì trước mặt hắn là rất nhiều quái vật đáng sợ hơn, hung tàn hơn đang điên cuồng lao tới.

“Càng ngày càng nguy hiểm, nơi này thật sự không đơn giản. Tiến vào tầng thứ mười một, e rằng người tu tiên bình thường chưa bước nổi dù chỉ là một bước thì đã bị bao phủ rồi.”

“Cho dù cứng rắn chống cự thì cũng không kiên trì được lâu, linh lực tiêu hao quá nhiều, mà Thanh Liên Chi Thể lục giai của ta không hề mạnh, may mắn là ta có Vạn Thọ Chiến Thể và Linh Yêu Tự Nhiên Thể.”

“Vạn Thọ Chiến Thể dung hợp rất nhiều năng lực và thiên phú, tăng phúc linh lực trên diện rộng. Cộng thêm Linh Yêu Tự Nhiên Thể, đây là thể chất đặc thù được hình thành từ Linh Yêu Chi Thể và Tự Nhiên Chi Thể.”

“Có thể nói, nó sinh ra để hấp thụ linh lực, tác dụng chính là hấp thụ linh lực. Chồng những năng lực này lên nhau, linh lực của ta vô cùng vô tận, vĩnh viễn không ngại tiêu hao.”

Lý Hiên lại một lần nữa bước về phía trước, kiên định đi vào giữa thủy triều quái vật, đồng thời búng nhẹ ngón tay trái.

Pa!

Đám quái vật bất ngờ xảy ra rối loạn.

Một lượng lớn quái vật đột nhiên dừng lại, đứng bất động tại chỗ, có con cười ngây ngô, có con nhào lên phía trước, có con còn đang tấn công đồng bạn.

Tóm lại.

Từng đám từng đám quái vật làm đủ loại hành động kỳ quái giống như bị mất hồn, gây cản trở nghiêm trọng cho tiến công của đám quái vật.

Đặc biệt là những con quái vật tấn công bừa bãi, chúng nó không ngừng giết chết những con quái vật đang mờ mịt chung quanh.

Cái đầu đơn giản của bọn chúng không nghĩ ra tại sao đồng bạn của mình lại đánh mình.

Cứ như vậy, tiến công của quái vật bị trì hoãn và càng ngày càng hỗn loạn. Quái vật chỉ cần nhìn Lý Hiên thì sẽ trúng chiêu trong vô thức và rơi vào trạng thái điên cuồng.

Ngũ Giác Huyễn Thuật.

Đây là huyễn thuật do Lý Hiên thăng cấp trên nền tảng của Động Tác Huyễn Thuật, uy lực mạnh hơn, đồng thời có thể tùy ý thực hiện huyễn thuật thông qua tứ chi.

Mỗi nụ cười, mỗi cái chớp mắt, mỗi bước đi, mỗi cái búng tay của hắn đều có thể phi triển huyễn thuật và gây ra sát thương lớn cho kẻ địch.

Nhưng huyễn thuật tiêu hao tinh thần, không thể sử dụng tùy ý một cách vô cùng vô tận như linh lực.

“Không sao, thứ ta không thiếu nhất là tuyệt chiêu.”

Lý Hiên ôm chặt Tiểu Tần Nguyệt đáng yêu, thậm chí sợ nàng sẽ bị lạnh, nên hắn đã đặc biệt tạo nên một lớp màng bảo vệ từ linh lực để, bao bọc xung quanh cơ thể nàng, cẩn thận bảo vệ nàng.

Cứ như vậy, Lý Hiên tiếp tục tiến về phía trước trong làn sóng quái vật như tai họa, gian nan đi ngược trong nguy hiểm.

Bên kia.

Bên ngoài bí cảnh Linh Hồn.

Tần Bất Hối và Tiểu Khả Ái ngơ ngác nhìn minh bài trong tay, thấy vết nứt trên minh bài của Tần Nguyệt không xuất hiện thêm nữa, đã hoàn toàn ổn định, hai người đều có chút sững sờ.

Trên minh bài xuất hiện vết nứt, điều đó cho thấy Tần Nguyệt đã trọng thương, sức chiến đấu giảm sút nghiêm trọng.

Theo tình huống bình thường, chẳng mấy chốc Tần Nguyệt sẽ ngã xuống, hóa thành một quả trứng phượng hoàng và được bọn họ cứu ra.

Nhưng không biết vì sao minh bài lại không vỡ vụn, thậm chí còn có dấu hiệu lành lại, điều này khiến hai người hoàn toàn không thể hiểu được.

Chương 408. Ai đã đảo ngược vận mệnh của Tần Nguyệt (2)

“Sao lại thế này? Tầng thứ mười một nguy hiểm như vậy, ngay cả Nguyệt phán xử cũng không thể kiên trì được lâu, tại sao Tần Nguyệt lại kiên trì được lâu như vậy? Hơn nữa, minh bài còn đang khôi phục.” Tiểu Khả Ái thắc mắc.

“Ta không biết. Chẳng lẽ Tần Nguyệt có được bảo vật trong cửa ải?” Tần Bất Hối suy đoán.

“Không thể nào. Chỉ có hai phương thức có được bảo vật trong bí cảnh Linh Hồn. Cách thứ nhất là vượt qua mười hai cửa ải của bí cảnh thì mới có thể đạt được bảo vật và rời đi bình an.”

“Một phương pháp khác chính là cách của chúng ta, chết trận trong bí cảnh bằng thủ đoạn khéo léo, sau đó sống lại ở bên ngoài bằng thủ đoạn đặc biệt.”

“Phương thức mưu lợi này cũng có thể lấy được bảo vật, cũng là phần thưởng của bí cảnh, nhưng phần thưởng sẽ rất kém, chẳng hạn như Tâm Thứ Nguyên của ta, nó cũng đến từ bí cảnh Linh Hồn.”

Tiểu Khả Ái thoáng nhìn ngực mình và nói.

“Ra là như vậy. Thế tình hình lúc này là sao? Tại sao Tần Nguyệt vẫn còn ở bên trong? Chẳng lẽ Thiên Mệnh Chi Tử thật sự mạnh như thế sao?” Tần Bất Hối hỏi dồn.

“Ta cũng không biết. Thật kỳ quái, Tần Nguyệt có thể vượt qua mười cửa ải phía trước đã là hành động nghịch thiên, đoán ràng

vùng trời đất này đã trao cho nàng sự ủng hộ khổng lồ."

"Nhưng dù có duy trì lớn đến đâu đi chăng nữa cũng không phải vô hạn, lẽ ra nàng không nên kiên trì ở cửa ải thứ mười một lâu như vậy. Hơn nữa, rõ ràng đã bị thương nặng, nhưng nàng lại đang khôi phục, thật kỳ quái."

Tiểu Khả Ái không nghĩ ra và không hiểu đây rốt cuộc là tình huống gì. Nàng cũng trông rất hoang mang.

"Bất kể thế nào, Tần Nguyệt không sao là tốt rồi, chỉ cần nàng còn sống là được." Tần Bất Hối may mắn nói.

"Nhưng thật sự rất kỳ quái. Không được, ta phải tính toán một chút."

Tiểu Khả Ái đưa bàn tay nhỏ trắng nõn vào trong ngực, cả cánh tay duỗi vào trong. Khi một lần nữa rút ra, thế mà nàng lại lấy ra một lá cờ tam giác, một lá cờ dài hai thước.

Quang huy thần bí lập lòe trên đầu lá cờ, dường như là quanh huy có liên quan đến vận mệnh. Sau đó, nàng cắm lá cờ xuống đất, phát động tác dụng của lá cờ.

Bên cạnh.

Tần Bất Hối im lặng nhìn cảnh này. Mỗi lần nhìn Tiểu Khả Ái lấy đồ ra bằng cách đó, nàng đều thấy nhức đầu.

Nó thật sự hơi quá trái ngược, vì ngực Tiểu Khả Ái thật sự rất phẳng, tuổi nhỏ hơn nàng rất nhiều, chuyện này làm Tần Bất Hối ngạo nghễ ngẩng đầu.

Nhưng nghĩ đến Tần Nguyệt, Tần Bất Hối lại bất lực lắc đầu. Nàng cảm thấy Tần Nguyệt trổ mã càng lúc càng nhanh, đã lớn hơn một vòng so với lần đến chỗ Lý Hiên trước đây, thật sự làm người ta hâm mộ.

“Ngươi đang nhìn cái gì thế, nhìn tia sáng vận mệnh trên lá cờ đi.” Tiểu Khả Ái phát hiện Tần Bất Hối nhìn ngực mình thì lập tức ngại quá hóa giận nói.

“Được, được, được.”

Tần Bất Hối vội vàng nhìn lên phía trên lá cờ, phát hiện tia sáng này rất yếu ớt, lúc liền lúc đứt.

“Ta đã kết nối minh bài của Tần Nguyệt với Vận Mệnh Kỳ. Thông qua lá cờ, chúng ta có thể nhìn thấy tia sáng vận mệnh của Tần Nguyệt, đó cũng là chúc phúc của thế giới đối với Tần Nguyệt.”

“Nhìn thấy chưa, bây giờ tia sáng vận mệnh đã vô cùng yếu ớt, điều này cho thấy sự ủng hộ của thế giới đối với nàng đã tiêu hao đến gần như cạn kiệt. Nàng đã không còn nhiều duy trì nữa.”

“Theo lý thuyết, trong tình huống này, nàng phải chết và biến thành trứng phượng hoàng, nhưng bây giờ xảy lại ra biến cố không thể lường trước là nàng vẫn còn sống.”

“Điều này giống như có người đã cưỡng ép đảo ngược vận mệnh của nàng, xuất hiện cứu vớt nàng trong lúc nàng tuyệt vọng, nhưng chuyện này là không có khả năng, bí cảnh Linh Hồn quá đặc thù.”

“Không ai có thể tiến vào loại bí cảnh này, đừng nói đến ngươi và ta, ngay cả Nguyệt phán xử cũng không làm được việc này. Tất cả những gì chúng ta có thể làm chính là cứu người bằng cách đánh vỡ bí cảnh.”

“Nhưng bây giờ bí cảnh vẫn còn nguyên vẹn, Tần Nguyệt cũng chưa chết, thậm chí nhìn vào dấu hiệu, có thể thấy nàng vẫn đang vượt vào bí cảnh. Hiện tượng như này thật sự không thể tưởng tượng nổi, quá kỳ quái.”

Tiểu Khả Ái xị mặt, giải thích với vẻ mặt nghiêm túc. Nàng nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra nguyên nhân tại sao, cảm thấy đầu óc của mình không đủ.

Bên cạnh.

Tần Bất Hối cũng rất khó hiểu. Cảm giác đầu tiên là có người cứu Tần Nguyệt và nàng nghĩ tới Lý Hiên. Nàng cảm thấy chuyện này có liên quan đến Lý Hiên.

Nhưng Lý Hiên chỉ mới kỳ Trúc Cơ, lại đã dùng hết Văn Tự Thần Bí. Hơn nữa, linh hồn của hắn còn đang bị thương nặng. Ngay cả khi Lý Hiên có phân thân thì hắn cũng không có nhiều sức mạnh.

Ngoài ra, Nam Vực và Trung Châu bị ngăn cách bởi biển Vô Tận, phải trải qua rất nhiều nguy hiểm trên đường đi, Lý Hiên căn bản không thể cứu được Tần Nguyệt chứ đừng nói đến chuyện tiến vào bí cảnh Linh Hồn cứu người.

Ngay cả bọn họ cũng không vào được bí cảnh Linh Hồn thì Lý Hiên càng không thể tiến vào từ bờ bên kia của biển Vô Tận, quan trọng là Lý Hiên không biết Tần Nguyệt đã tiến vào bí cảnh Linh Hồn.

Vì vậy, Tần Bất Hối cảm thấy chuyện này không liên quan đến Lý Hiên, đành phải suy đoán ngẫu nhiên rằng có một người khác.

“Tông chủ, liệu có phải là có cường giả siêu cấp nào đó đã cứu Tần Nguyệt hay không?” Tần Bất Hối hỏi.

“Cũng có khả năng, nhưng xác suất này tiệm cận bằng không. Dù sao đây cũng là bí cảnh Linh Hồn, sao có người có thể lặng im không tiếng động mà tiến vào được.”

Chương 409. Lợi Nhận Chi Vương chém đứt tất cả

“Ngươi phải biết, kể cả có mạnh hơn ta gấp mười lần cũng không thể đi vào, trừ khi bí cảnh này bị phá hủy.” Tiểu Khả Ái lắc đầu.

“Vậy tình huống bây giờ là thế nào? Ta càng nhìn càng bối rối.” Tần Bất Hối mờ mịt, vẫn không thể hiểu được.

“Chúng ta chỉ có thể chờ đợi. Sớm muộn gì nàng cũng sẽ đi ra. Cho dù nàng chết, ta cũng có thể mang nàng ra, sau đó bồi dưỡng nàng thật tốt.” Tiểu Khả Ái nghiêm túc nói.

“Nếu ta biết Tần Nguyệt phi phàm như vậy, lẽ ra ta nên chờ nàng đạt Trúc Cơ đại viên mãn rồi mới để nàng cầm tiên khí đến nơi này. Đến lúc đó, có lẽ nàng sẽ có cơ hội vượt qua cửa ải thứ mười hai.”

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Tông môn có một thanh tiên khí là chùy đúng không?” Tần Bất Hối hỏi.

“Đúng vậy, đó chính là tiên chùy. Trước kia, lúc thăm dò bí cảnh Linh Hồn, ta có mang theo bản phục khắc của tiên chùy.” Tiểu Khả Ái gật đầu.

“Bản phục khắc? Đó là cái gì?” Tần Bất Hối mờ mịt. Nàng không biết nhiều về tiên khí.

“Bản phục khắc là phân thân của tiên khí. Xác suất tử trận khi chúng ta vượt bí cảnh là rất cao, làm sao có thể cầm tiên khí hoàn chỉnh được, chúng ta chỉ có thể cầm bản sao của tiên khí.”

“Ưu điểm của bản phục khắc là tu sĩ kỳ Trúc Cơ cũng có thể phát huy sức mạnh mạnh mẽ, nhưng bản sao chỉ là phân thân, uy lực không thể so sách với tiên khí chân chính.”

“Năng lượng ẩn chứa trong bản sao có hạn, đến khi năng lượng biến mất, bản sao sẽ vỡ nát.”

Tiểu Khả Ái nghiêm túc giải thích, dáng vẻ rất đáng yêu, giống như một người lớn phiên bản thu nhỏ.

“Ra là vậy, khó trách các ngươi không sợ đánh để mất tiên khí bên trong bí cảnh, hóa ra là bản phục khắc.” Tần Bất Hối bừng tỉnh.

“Bí cảnh Linh Hồn là một trong ba đại bí cảnh siêu cấp, cũng là bí cảnh siêu cấp dành riêng cho tu sĩ Trúc Cơ. Độ khó của nó vô cùng cao, đến nay vẫn chưa có ghi chép thông quan.”

“Bất kỳ ai muốn xông vào bí cảnh này đều phải chuẩn bị tốt về mọi mặt, chẳng có ai liều lĩnh xông và lỗ mãng vào như Tần Nguyệt, haiz.”

Tiểu Khả Ái lắc đầu bất đắc dĩ, đồng thời nàng đưa bàn tay nhỏ vào ngực và lôi ra một cái bánh bao thịt lớn nóng hổi, vừa nói vừa gặm.

Cảm nhận được ánh mắt từ bên cạnh, Tiểu Khả Ái liếc Tần Bất Hối một cái. Dường như sợ Tần Bất Hối ăn mất bánh bao thịt của mình, nàng vội vàng tăng tốc độ, ngoạm mấy miếng rồi nhét hết cái bánh bao thịt lớn vào trong miệng.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng phồng lên. giống như một con sóc nhỏ dễ thương.

Tần Bất Hối: “…”

…

Trong bí cảnh.

Lý Hiên ôm Tần Nguyệt yếu ớt, bước đi trong tĩnh lặng, tiến về phía trước trong núi thây biển máu.

Năm ngàn Huyết Phân Thân và năm ngàn người đá đã tập trung xung quanh hắn, còn có một đại người đá đi trước mở đường.

Quái vật trông như kiến đen ngợp trời điên cuồng vây công bọn họ như thủy triều, thề phải xé nát Lý Hiên trong cuồng phong loạn vũ.

Trong bóng tối.

Một con quái vật kiến đen toàn thân đen xì với lợi nhận ở hai càng đang núp trong bóng tối và lặng lẽ quan sát, chăm chú quan sát Lý Hiên bằng đôi mắt sáng như đuốc.

Xung quanh con quái vật này là rất nhiều quái vật kiến cấp thấp, chúng đồng loạt triều bái và quỳ bất động trước mặt con quái vật này.

Con quái vật này không phải ai khác, nó chính là Lợi Nhận Chi Vương với hai càng có thể cắt đứt mọi thứ.

“Vương, ngài thật sự muốn ra tay sao? Tên nhân loại này vô cùng quỷ dị, ngài không nên đi thì hơn.”

Trong ly nước bên cạnh dần dần lộ ra một khuôn mặt người, giọng nói lo lắng hỏi.

“Vậy thì sao? Một nhân loại nhỏ nhỏ mà thôi. Hai càng của ta có thể cắt đứt mọi thứ, không có kẻ nào có thể đỡ được một đòn của ta.” Lợi Nhận Chi Vương cao ngạo nói.

“Vậy cũng đúng. Cho đến nay, không ai có thể ngăn cản được

lợi nhận của ngài. Với tốc độ và công kích vô địch, quả thật là không ai có thể ngăn cản ngài."

"Biết là tốt. Ủ nóng một ly rượu cho ta, khi ngươi u nóng xong cũng là lúc ta khải hoàn trở về."

Lợi Nhận Chi Vương kiêu ngạo nói xong thì đột ngột biến mất trong bóng tối, giống như quỷ mị.

"Vâng! Vương của ta!"

Ly nước mặt người vội vàng gật đầu, sau đó nó bắt đầu ủ ấm rượu theo trình tự.

Chẳng mấy chốc, nó đã dần chuẩn bị xong một ly rượu, rót vào trong chiếc ly bên cạnh.

Cũng vào thời điểm này.

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên bên ngoài, ly nước mặt người hướng ra ngoài với biểu cảm vui mừng, chờ đợi vương trở về.

Nhưng vương không xuất hiện, mà thay vào đó thứ bò vào là một thị vệ kiến.

"Ly nước đại nhân, xảy ra chuyện lớn rồi. Vương đã chết!" Thị vệ kiến hoảng sợ nói.

"Cái gì? Vương đã chết? Ngươi chắc chắn không?" Lý nước mặt người không dám tin.

"Đã chết thật rồi. Ngài ấy vừa mới tiến đến gần nhân loại kia thì đã bị đóng băng, sau đó bị người đá giẫm chết." Thị vệ kiến lập tức báo cáo.

"Chuyện… Sao có thể? Vương nói nhất định có thể khải hoàn trở về, còn bảo ta ủ rượu. Kết quả là rượu đã ủ xong, vương không

chém chết được nhân loại, mà còn bị nhân loại giết chết, đáng chết!”

Ly nước mặt người điên cuồng gào thét, thân thể bành trướng dữ dội. Trong thoáng chốc, nó đã biến thành một ngọn núi cao, sau đó trốn vào hư không.

“Nhân loại, chết đi!”

Ầm!

Một ngọn núi cao từ trên trời giáng xuống, lao về phía Lý Hiên như thiên thạch, đánh vào tất cả mọi thứ trên mặt đất.

“Ly nước biến thành núi à?”

Chương 410. Lợi Nhận Chi Vương chém đứt tất cả (2)

Trên mặt đất.

Lý Hiên kinh ngạc nhìn ngọn núi có hình ly nước, đáng ngạc nhiên hơn cả là ly nước còn có thể to lớn như vậy.

Quan trọng là ngọn núi này đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, ngay cả Góc Nhìn Thượng Đế cũng không phát hiện ra, điều này rất đáng kinh ngạc.

Hơn nữa, ngọn núi này phát ra khí tức hết sức nặng nề, Lý Hiên không thể không nghiêm túc đối mặt.

Mắt phải của hắn lóe sáng, một chữ 'Địa' như ẩn như hiện.

"Nhân loại, ngươi giết vương của ta, ta muốn ngươi chết, ta muốn ngươi chết, tất cả nhân loại đều phải chết!"

Ngọn núi cao đang rơi xuống tăng trưởng mạnh mẽ, càng ngày càng lớn, dần biến thành núi lớn, sau đó nện về phía Lý Hiên.

"Ta giết vương của ngươi? Có sao?"

Lý Hiên nghi ngờ. Đến tận lúc này, kẻ địch hắn gặp phải đều ở mức trung bình, hắn chưa phát hiện ra kẻ địch nào mạnh cả, lấy đâu ra vương?

"Chết tiệt, ngươi dám sỉ nhục vương của ta, chết cho ta!"

Ầm ầm!

Tiếng nổ rung trời vang vọng bốn phía, ly nước to như ngọn núi hung hăng đổ ập xuống, đập về phía Lý Hiên.

Nhưng.

Khi còn cách mặt đất ba mươi thước, ly nước to như ngọn núi lớn dừng lại.

Tám cánh tay đá khổng lồ chui ra từ lòng đất, cứng rắn đỡ lấy ly nước cao như núi.

“Ngươi… Ngươi lại đỡ được, sao có thể!” Mặt người hiện lên trên ly nước, nó nhìn Lý Hiên với ánh mắt khó tin.

“Có qua mà không có lại là vô lễ, nếu ngươi đã muốn đập ta, vậy ta cũng phải đập ngươi một trận.”

Chữ “Địa” trong mắt phải của Lý Hiên điên cuồng lóe sáng, sức mạnh đáng sợ ngưng tụ từ mặt đất.

Ầm!

Một bàn tay khổng lồ to lớn hơn nữa mọc ra từ trong lòng đất. Nó mang theo sức mạnh cuồn cuộn như thiên uy và nắm lấy ly nước cao như núi.

Sau đó, bàn tay khổng lồ điên cuồng đập ly nước cao như núi này vào đám quái vật trên mặt đất, đập liên tục.

Rầm rầm, rầm rầm, rầm rầm!

Cái bóng cao như núi bao phủ trời đất và đám quái vật đông như thủy triều bên trong, bị đập lung tung một trận.

Mỗi một làn nện xuống đều có thể tạo thành hiện tượng vượt xa động đất cấp mười hai, uy lực hết sức kinh khủng.

Trong quá trình đập như thế, mặt đất nứt ra, nước sông chảy

ngược, sông núi vỡ tan, đám quái vật bắt đầu chạy trốn trong kinh hoàng và tuyệt vọng.

Cuối cùng.

Sau một hồi đập lung tung, cuộc chiến dừng lại.

Ly nước cao như núi vỡ nát, hoàn toàn xong đời.

Đám quái vật đông như thủy triều cũng sợ hãi rút lui, như thể mất người chỉ huy, không còn con nào dám tấn công, tất cả đều sợ hãi bỏ chạy.

Toàn bộ hiện trường chỉ còn lại Lý Hiên và Tần Nguyệt, cùng với rất nhiều thuộc hạ của hắn.

Nhưng.

Mắt phải của Lý Hiên đổ máu, thị giác của hắn giảm sút, mọi thứ trước mặt trở nên mơ hồ.

Lý Hiên kiểm tra cẩn thận, phát hiện thị lực của mắt phải thật sự đã giảm sút, cảm giác mù mờ giống như bị che bởi một lớp lụa trắng.

Quan sát mắt phải bằng Góc Nhìn Thượng Đế, hắn phát hiện đồng tử mắt phải hơi giãn ra, không còn sáng lên và linh động như trước đây.

Hiển nhiên là việc sử dụng mắt phải quá mức đã gây tổn thương cho mắt phải của hắn. Nếu hắn tiếp tục sử dụng thì thị giác sẽ càng ngày càng giảm sút cho đến khi mù lòa.

Trong lòng Lý Hiên biết rõ tất cả những điều này, nhưng hắn không quá để ý đến mắt phải mà vẫn tiếp tục đi từng bước, kiên định tiến về phía trước.

Nửa giờ sau.

Không khí trở nên nóng bức, liệt diễm màu đỏ cháy mãnh liệt xuất hiện trên mặt đất, khói đen bốc lên cuồn cuộn toát lên từ mặt đất và tụ lại trên bầu trời.

Lý Hiên bảo vệ Tần Nguyệt bằng linh lực, tránh để nàng bị thương, trong khi chính hắn thì vẫn tiến từng bước về phía trước trong liệt diễm nóng bỏng.

Người đá của hắn cũng chìm trong ngọn lửa, dần dần bị thiêu thành người lửa, nhưng vẫn trung nghĩa đi trước mở đường.

Dần dần.

Nhiệt độ càng ngày càng cao, ngọn lửa trên mặt đất càng ngày càng dày đặc, thậm chí dung nham đang sôi trào cũng xuất hiện.

Các Huyết Phân Thân lần lượt tan biến trong ngọn lửa, biến mất hoàn toàn. Cả khu vực chỉ còn Lý Hiên và Tần Nguyệt, cộng thêm đại người đá.

Hai giờ sau.

Lý Hiên dừng lại. Hắn đứng bên bờ biển ngập tràn dung nham, trước mặt hắn đã không còn đất liền, chỉ có biển dung nham vô tận.

Khu vực này hết sức đặc thù. Không gian bị khóa chặt, không thể phi hành, không thể chui xuống đất, không thể xuyên qua không gian, lối đi duy nhất chính là vùng biển này, biển dung nham hình thành do dung nham ngưng tụ.

Sóng nhiệt cuồn cuộn và vô số quái vật khát máu ẩn núp trong dung nham đó khiến Lý Hiên cau mày.

Nhưng điều nghiêm trọng hơn thế là.

Góc Nhìn Thượng Đế, thần thức, thị giác, thính giác, tất cả

năng lực dò xét của hắn đều bị ảnh hưởng, khiến hắn không thể phát hiện ra kẻ địch một cách nhạy bén được.

“Chúc mừng ngươi, nhân loại. Ngươi đã đi tới cực hạn của ải thứ mười một, những gì còn lại là khảo nghiệm cuối cùng.”

“Chỉ cần vượt qua biển dung nham này là có thể tiến vào tầng mười hai. Ở đây, ta sẽ cung cấp cho ngươi một món tiên khí.”

Giọng nói tang thương cùng cảm giác đứng trên chúng sinh truyền vào tai Lý Hiên.

Giọng nói này hư vô, mờ mịt, căn bản không thể xác định nơi phát ra giọng nói, giống như nó đến từ bốn phương tám hướng.

Lý Hiên không thể phán đoán được kẻ địch đang ở chỗ nào. Hắn chỉ có thể nhìn xung quanh, cảnh giác tìm kiếm phương hướng của kẻ địch.

“Đây, đây, ta ở đây.” Giọng nói tang thương có chút bất đắc dĩ.

“Hử?”

Chương 411. Khải giáp tiên khí

Lý Hiên nhìn về phía đông. Vừa rồi hắn cảm thấy giọng nói đến từ phía đông, nhưng phía đông không có gì cả.

“Ở đây, ngươi đang giẫm lên ta đấy.” Giọng nói tang thương chứa đựng tức giận.

“Giẫm lên?”

Lý Hiên nhìn xuống dưới chân, hắn phát hiện ra hình như mình đang giẫm lên một thứ có lông gì đó. Hắn nhấc chân lên nhìn và phát hiện ra đó là một con nhím nhỏ đang nằm ngửa.

Chân của hắn vừa vặn giẫm lên bụng của con nhím, bốn móng vuốt của con nhím quơ loạn nhưng không thể thoát được.

“Ngươi đang nói chuyện sao?”

Lý Hiên nhìn con nhím nhỏ đang cố gắng lật người, cau mày hỏi.

Hắn phát hiện ra rằng bản thân không cảm nhận được chút khí tức hay nguy hiểm nào từ trên người con nhím nhỏ này, giống như nó không hề tồn tại.

“Đương nhiên là ta. Ta là người quản lý nơi này, ta đã đợi biết bao tháng ngày, cuối cùng cũng có người vượt qua cửa ải thứ mười một. Thật sự không dễ dàng gì.”

Tiểu Thứ Vị tang thương nói, như thể nó đã trải qua vô số năm tháng.

“Ngươi là người quản lý sao?”

Lý Hiên kinh ngạc nhìn con nhím nhỏ này, vô cùng bất ngờ với chuyện nơi này còn có cả người quản lý.

“Đương nhiên, bí cảnh Linh Hồn này do chủ nhân dựng nên trước khi chết. Chủ nhân đã biết trước rằng trong tương lai nhân loại sẽ có tai họa ngập đầu.”

“Vì vậy, hắn đã luyện chế ba đại bí cảnh siêu cấp, để lại một tia hy vọng cho nhân loại.”

“Tòa bí cảnh Linh Hồn này là bí cảnh dành cho Trúc Cơ kỳ. Khi nào ngươi đạt đến Kim Đan kỳ, ngươi còn có thể xông vào bí cảnh siêu cấp của Kim Đan kỳ.”

Con nhím nhỏ vừa nói, vừa nỗ lực trợn mắt nhìn móng vuốt, cố gắng lật người lại, nhưng làm thế nào cũng không lật nổi.

“Ba đại bí cảnh? Bí cảnh Linh Hồn?”

Lý Hiên nheo mắt. Một bí cảnh nguy hiểm như vậy lại là bí cảnh do con người dựng nên, hơn nữa, ngoài cái này, còn có những bí cảnh ở các khu vực khác.

Thủ đoạn này quả thực rất đáng chú ý, nhưng người thiết lập bí cảnh đã chết, điều này mới khiến Lý Hiên kinh ngạc hơn.

“Này, ngươi giúp ta một chút, ta không đứng dậy được.”

Giọng nói của con nhím nhỏ đầy tang thương, đôi mắt đen nhỏ bé tựa như hai viên ngọc đen.

“Được.”

Lý Hiên thấy con nhím nhỏ đến cả lật người còn gặp khó khăn thì cảm thấy người quản lý này có chút không đáng tin cậy cho lắm.

Ngoài ra.

Cảm giác nguy cơ của hắn không biểu thị rằng hắn đang gặp nguy hiểm, hắn còn hấp thu được cảm xúc từ con nhím đó, đó đều là những cảm xúc tốt đẹp, vì thế hắn vươn tay lôi con nhím nhỏ ra khỏi mặt đất.

Sau khi đặt con nhím nhỏ nằm sấp xuống, Lý Hiên phát hiện trên lưng của nó có ghim rất nhiều loại trái cây, chẳng hạn như táo, quýt, chuối tiêu, dâu tây và một số loại trái cây khác.

Điểm quan trọng là những trái cây này rõ ràng vừa mới còn nằm trong ngọn lửa trên mặt đất mà vẫn được bảo quản nguyên vẹn, điều này khiến Lý Hiên hết sức tò mò.

“Cảm ơn ngươi đã giúp đỡ. Tiểu tử, tên ngươi là gì?” Tiểu Thứ Vị trái lắc phải vương hoạt động tứ chi, trông giống như đang giãn gân cốt.

“Ta tên là Lý Hiên, còn đây là Tần Nguyệt.” Lý Hiên không giấu giếm, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào trái cây treo trên lưng con nhím.

“Ừ, ta tên là Tiểu Thứ Vị. Đây là tên do chủ nhân đặt cho ta. Đúng rồi, nếu ngươi vượt qua cửa ải này thì sẽ có phần thưởng, đây.”

Tiểu Thứ Vị vẫy móng vuốt nhỏ, một quả cầu ánh sáng đột nhiên xuất hiện trong không trung, lẳng lặng trôi nổi.

“Đây là một món khải giáp tiên khí, có thể dựa theo dáng người của chủ nhân và ngưng tụ ra khôi giáp phù hợp với chủ nhân một cách hoàn mỹ, chỉ cần nhỏ máu là được.”

“Mặc khải giáp tiên khí này vào thì ngươi có thể vượt qua biển dung nham, nhưng chỉ có một chiếc khải giáp tiên khí.”

Tiểu Thứ Vị nhìn Lý Hiên rồi lại nhìn Tần Nguyệt, sau đó không nói thêm gì nữa.

“Chỉ có một chiếc thôi sao?”

Lý Hiên hiểu ra một chút. Đây có vẻ như là một bài kiểm tra xem liệu hắn có vì sự sống còn của bản thân mà hy sinh Tần Nguyệt, mặc bộ khải giáp tiên khí vào và rời đi một mình hay không.

“Đúng vậy, chỉ có một chiếc.” Tiểu Thứ Vị gật đầu, giọng nói đầy tang thương.

“Vậy thì đưa nó cho Tần Nguyệt đi.” Lý Hiên quyết đoán đưa ra lựa chọn.

“Ngươi chắc chắn chứ? Ngươi nên biết rằng đây là tiên khí, chứa đựng một kỹ năng siêu cấp, có thể phá vỡ khải giáp tiên khí, cho phép ngươi đạt được sức mạnh nghịch thiên trong một thời gian ngắn.”

“Sau khi khải giáp tiên khí nhận chủ thì nó sẽ hoàn toàn bị trói buộc, ngươi vĩnh viễn không thể lấy lại được nữa, tiên khí sẽ vĩnh viễn đi theo tiểu cô nương này. Ngươi thật sự cam lòng sao?”

Giọng nói của Tiểu Thứ Vị đau buồn, đôi mắt sáng quắc nhìn Lý Hiên.

“Một món tiên khí mà thôi, cũng không phải là ta không từ bỏ được.”

Nghĩ đến tiên khí của Lục Trường Sinh, Lý Hiên thờ ơ nở nụ cười. Hắn vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Tần Nguyệt, rạch một vết thương nhỏ trên đầu ngón tay trắng nõn của nàng.

Giây tiếp theo, máu của Tần Nguyệt nhỏ xuống quả cầu ánh sáng, nhuộm quang cầu thành màu đỏ.

Rắc rắc rắc!

Âm thanh trong trẻo vang lên, giống như tiếng lắp ráp của máy móc.

Cùng với âm thanh này.

Quang cầu nhanh chóng biến hóa, dần dần biến thành một bộ khải giáp tiên khí màu đỏ rực như lửa cho nữ. Bộ khải giáp tiên khí có một đôi cánh đỏ rực tỏa ra lực lượng cực mạnh.

Ngay khi bộ giáp này xuất hiện, điều đầu tiên là nó chạm nhẹ vào tay của Lý Hiên, như thể cảm ơn hắn.

Chương 412. Khải giáp tiên khí (2)

Sau đó.

Khải giáp tiên khí bao phủ thân thể của Tần Nguyệt, hoàn toàn bọc kín cơ thể nàng, đồng thời cũng làm nổi bật vóc dáng xinh đẹp và tinh tế giống như một nữ võ thần anh dũng hiên ngang của nàng.

“Tiểu Tần Nguyệt nhà ta càng ngày càng có khí khái anh hùng.”

Đây là lần đầu tiên Lý Hiên nhìn thấy một Tần Nguyệt như thế. Hắn cảm thấy Tần Nguyệt với khí chất này hấp dẫn kẻ khác một cách lạ thường, thậm chí hắn không thể không ngắm nhìn thêm một lát.

Thưởng thức một hồi, Lý Hiên lại bế Tần Nguyệt lên và ôm vào lòng, giống như đang bảo vệ bảo bối.

“Tiểu tử, không ngờ ngươi thật sự nguyện ý đưa tiên khí cho người khác. Ngươi phải biết rằng, tiên khí xuất hiện ở những nơi như thế này đáng sợ hơn tiên khí bình thường.”

“Theo cách nói của nhân loại, đây là tiên khí cực phẩm, vượt xa tiên khí hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm.”

Tiểu Thứ Vị chứng kiến Lý Hiên quả quyết đưa tiên khí cho Tần Nguyệt thì cảm thấy hết sức ngạc nhiên, ấn tượng của nó về Lý Hiên lập tức thay đổi rất nhiều.

“Không sao, so với tiên khí, ta càng để ý trái cây trên gai của

ngươi hơn. Ngươi có thể cho ta một quả không?"

Lý Hiên đột nhiên hỏi. Hắn có thể cảm nhận được sự bất phàm của những trái cây đó. Chúng có tác dụng rất lớn đối với hắn, thậm chí hắn càng nhìn chúng lâu thì linh hồn càng rung động.

Loại khát vọng phát ra từ linh hồn khiến Lý Hiên lần đầu tiên chủ động đòi hỏi đồ của người khác.

"Điều đó… Được rồi, ta cho ngươi một quả. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người như ngươi. Trước kia, cửa thứ nhất và thứ hai xuất hiện rất nhiều nhân loại."

"Gặp được một bảo vật cấp rất thấp, bọn họ sẽ chém giết lẫn nhau để tranh đoạt, nhưng tiểu tử ngươi lại nhường tiên khí cho người khác. Ngươi rất khác biệt."

Tiểu Thứ Vị nói, một quả táo sau lưng bay lên và đáp xuống trước mặt Lý Hiên.

"Thật ra, ta không dùng được chiếc áo giáp này."

Lý Hiên cười nói. Hắn có Nham Tương Chi Thể, có thể bơi lội trong dung nham. Đối với hắn mà nói, biển dung nham trước mặt tương đương với về nhà, khiến cho hắn cảm thấy rất thân thiết.

Nhưng biển dung nham nóng chảy ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm lớn lao với Tần Nguyệt, trừ phi Tần Nguyệt lại một lần nữa kích hoạt huyết mạch, nếu không biển dung nham này sẽ là mồ chôn Tần Nguyệt.

Lý Hiên không thể đứng nhìn Tần Nguyệt xảy ra chuyện, vì vậy, hắn phải cho nàng chiếc khải giáp tiên khí.

"Không dùng được? Chẳng lẽ ngươi có thiên phú đặc thù?" Tiểu Thứ Vị kinh ngạc.

“Ừ, biển dung nham này cho ta cảm giác như trở về nhà.” Lý Hiên cười nói.

“Thì ra là như vậy. Xem ra biển dung nham cuối cùng không làm khó được ngươi, nhưng cho dù ngươi có thiên phú đặc thù, riêng việc đưa tiên khí cho người khác thôi đã là hành động mà người bình thường không thể làm được.”

Tiểu Thứ Vị khen ngợi, thái độ với Lý Hiên càng ngày càng tốt.

“Có một vài người còn quan trọng hơn tiên khí.” Lý Hiên nhẹ nhàng nói, ôm Tần Nguyệt chặt hơn theo bản năng.

“Được rồi, ta nhắc nhở ngươi một chút. Tốt nhất là ngươi nên mau chóng ăn hết quả táo này đi, nếu không chẳng mấy chốc nó sẽ tan biến.” Tiểu Thứ Vị nhắc nhở.

“Ta nên ăn thế nào? Quả táo này là hư vô sao?”

Lý Hiên không vươn tay ra nhận lấy quả táo vì hắn có thể cảm nhận được quả táo này giống như hư ảo, không thể cầm bằng tay được.

“Tiểu tử ngươi còn rất lợi hại, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra là thấy thật hay ảo. Năm đó ta bị lừa rất nhiều lần mới phát hiện ra điều này.”

Tiểu Thứ Vị kinh ngạc nhìn Lý Hiên, càng nhìn nó càng có ấn tượng tốt với Lý Hiên.

Nhưng nó còn muốn khảo nghiệm Lý Hiên nữa nên nói tiếp.

“Nếu ngươi có thể tự mình hấp thu năng lượng trong quả táo, ta có thể trả lời một câu hỏi về tầng mười hai cho ngươi.”

“Được, để ta thử xem.”

Lý Hiên nhắm mắt lại, tiêu hao công đức và chìm trong suy

nghĩ. Hắn ngẫm xem làm sao để ăn được quả táo này.

Một lát sau.

Linh hồn của Lý Hiên rời khỏi thể xác, trực tiếp rời xa cơ thể một chút và sử dụng đôi tay hư ảo của linh hồn để nắm lấy quả táo đó.

“Tiểu tử, ngươi được nha, hiểu được nhanh như vậy!”

Tiểu Thứ Vị nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt ngạc nhiên. Nó rất bất ngờ khi Lý Hiên nghĩ ra giải pháp nhanh như vậy.

Phải biết là nó đã tốn ba ngày mới phát hiện ra điều này, rồi lại mất thêm một năm mới thành công xuất hồn.

Kết quả là từ khi phát hiện đến lúc linh hồn xuất khiếu, Lý Hiên chỉ tốn chút thời gian là đã làm được.

Nhưng so sánh thế này thì có vẻ nó ngu như heo, trái tim của Tiểu Thứ Vị lập tức tổn thương một vạn lần.

“Thứ tốt.”

Thời điểm cầm lấy quả táo, Lý Hiên thực sự cảm nhận sự khát vọng của linh hồn.

Nó giống như một lữ khách đi trên sa mạc, như thể đã phơi nắng và khát nước lâu ngày nên nóng lòng muốn có được nguồn nước.

Lý Hiên lập tức cắn quả táo mà không hề do dự.

Vù!

Sức mạnh thần bí dao động, lan tràn khắp linh hồn Lý Hiên và bao phủ toàn bộ cơ thể của hắn.

Những vết nứt và tổn thương trên linh hồn hắn nhanh chóng khép lại và nhanh chóng khôi phục bằng sức mạnh ẩn chứa trong quả táo. Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hơn phân nửa trong số đó đã lành lại.

Quan trọng hơn là hắn mới chỉ ăn một nửa quả táo, sau khi ăn hết quả táo này, hắn có thể bình phục hoàn toàn.

Lý Hiên vui mừng khôn nguôi, nhanh chóng ăn hết cả quả táo. Linh hồn của hắn cũng dần dần khép lại và hoàn toàn bình phục dưới sức mạnh của quả táo.

Cảm nhận linh hồn khỏe mạnh, Lý Hiên rất mừng rỡ, đôi mắt sáng quắc nhìn những loại trái cây khác, đặc biệt là quả táo duy nhất còn sót lại trên lưng co nhím.

“Ngươi định làm gì?”

Tiểu Thứ Vị cảnh giác nhìn Lý Hiên, hai móng vuốt nhỏ che chở ngực mình,dáng vẻ trông như sợ hãi lắm.

Lý Hiên: “…”

“Ngươi đừng có nhìn ta như vậy. Mặc dù là giống cái nhưng ta không thể có cái gì đó với nhân loại đâu.” Tiểu Thứ Vị tiếp tục che ngực.

“Ta chỉ muốn có thêm một quả táo mà thôi.” Lý Hiên bất đắc dĩ thở dài. Hắn cảm thấy Tiểu Thứ Vị này đúng là một kẻ dở hơi.

Chương 413. Thật thơm

“Không thể được. Ta đây khó khăn lắm mới kiếm được những trái cây này, trừ phi ngươi làm đồ ăn ngon cho ta, lúc đó ta mới cân nhắc cho ngươi quả dâu tây kém nhất.”

“Dâu tây kém nhất?” Lý Hiên cau mày nhìn Tiểu Thứ Vị.

“Đúng vậy, quả dâu tây này có thể giúp ngươi tinh luyện huyết mạch. Ta không dùng được, ngươi cũng không dùng được, nhưng lại đúng lúc tiểu cô nương bên cạnh ngươi lại dùng được.”

“Sau khi ăn quả dâu tây này, huyết mạch của nàng sẽ được tinh luyện, tần số thức tỉnh sẽ tăng lên rất nhiều, tương lai sáng ngời.”

“Nhưng sau khi ăn trái cây này, nàng sẽ ngủ say trong một khoảng thời gian. Trong giai đoạn này, nàng rất yếu ớt, yếu như một đứa trẻ mới sinh còn quấn tã.”

“Nếu ngươi bảo vệ nàng khi nàng đang ngủ say và tiến vào tầng mười hai thì ngươi sẽ kích hoạt thí luyện bảo vệ của bí cảnh. Đây cũng là thí luyện có phần thưởng phong phú nhất, là mức độ phong phú mà người khó có thể tưởng tượng được.”

Tiểu Thứ Vị vừa nói, quả dâu tây trên lưng vừa tỏa sáng rực rỡ, trông vô cùng tươi ngon.

“Khó có thể tưởng tượng à!”

Nghe nói phần thưởng phong phú như vậy, Lý Hiên nảy sinh lòng hiếu kỳ sâu đậm với thí luyện thủ hộ ở tầng mười hai.

Nhưng hắn không bị tin tức làm lu mờ đầu óc mà vẫn nghiêm

túc nói.

“Được, ngươi chờ một chút, ta làm đồ ăn ngon cho ngươi.”

Lý Hiên nhìn đại người đá bên cạnh, thầm ra lệnh.

Bùm!

Người đá cúi người hành lễ với Lý Hiên rồi đôi chân to lớn sải bước về phía trước, bình bịch lên đường.

“Ngươi sai nó đi chỗ nào? Nơi này toàn quái vật, căn bản không có đồ ăn ngon.” Tiểu Thứ Vị hỏi.

“Thịt quái vật là được. Lúc đến đây ta đã thấy một giống heo răng nanh, thịt của nó không tệ, có thể làm được đồ ăn ngon.” Lý Hiên ăn ngay nói thật.

“Heo răng nanh? Trước kia ta từng nuốt một con heo răng nanh, ăn chẳng ngon chút nào, sau đó ta không ăn thêm lần nào nữa.” Tiểu Thứ Vị lắc đầu.

“Nuốt một con? Ngươi ăn sống sao?” Lý Hiên nhướng mày.

“Đúng vậy, ta vẫn luôn ăn như vậy. Có vấn đề gì sao?” Tiểu Thứ Vị khó hiểu.

“Không có vấn đề gì. Thế này đi, nếu ta nấu được món ngon, ngươi cho ta thêm một ít trái cây có được không?” Lý Hiên thử thăm dò.

“Được, nhưng ngươi chắc chắn thất bại. Ta đã từng nuốt hết các loại quái vật ở đây, chúng nó đều rất khó ăn. Ta nhất định sẽ không ăn, tuyệt đối không ăn.”

Tiểu Thứ Vị kiên định nói, móng vuốt nhỏ cũng siết chặt.

Một giờ sau.

Một mùi hương nồng đậm tràn ngập khu vực này.

Tiểu Thứ Vị tha thiết nhìn Lý Hiên nướng thịt, nhìn heo răng nanh vàng ruộm, ngửi mùi thịt thấm vào ruột gan, nó nuốt một ngụm nước bọt.

“Lý Hiên, thịt sắp xong chưa, ta không chờ nổi nữa rồi.”

“Không phải ta vừa cho ngươi ăn một miếng sao?” Lý Hiên nhìn Tiểu Thứ Vị.

“Ta ăn rồi. Nếu biết nó ngon như vậy thì ta đã không nếm thử trước. Bây giờ xong rồi, cơn thèm ăn của ta đã bị khơi dậy, nhưng thịt còn chưa nướng xong, ta còn phải tiếp tục chờ, ta khổ quá đi, hu hu hu.”

Tiểu Thứ Vị bê một cái đĩa, nói với dáng vẻ đáng thương, đôi mắt đen nhỏ nhìn chằm chằm thịt nướng.

“Ngươi đợi một chút, đợi một lát nữa thì nó sẽ ngon hơn.” Lý Hiên vừa nướng thịt vừa nói.

“Ừ, ừ, được, ngươi cầm quả dâu tây này trước đi. Nàng sắp tỉnh rồi. Nếu nàng tỉnh lại thì không có cách kích hoạt thí luyện bảo vệ nữa.”

Tiểu Thứ Vị vội vàng đặt dâu tây trên khoảng không trước mặt Lý Hiên, sau đó tiếp tục nhìn chằm chằm thịt nướng.

“Được.”

Lý Hiên giao nhiệm vụ nướng thịt cho người đá. Hắn quay người và nhìn vào chiếc giường bạch ngọc bên cạnh, nhìn Tần Nguyệt giống như người đẹp ngủ trong rừng.

Ngắm khuôn mặt nhỏ trắng nõn, đôi môi đỏ thắm và dung nhan dễ thương, Lý Hiên khẽ mỉm cười rồi đút quả dâu tây cho

Tần Nguyệt.

Giây tiếp theo.

Ngọn lửa cuồn cuộn dâng trào xung quanh Tần Nguyệt.

Một con hỏa phượng hoàng nho nhỏ dần ngưng tụ và hiện hình. Ngay khi vừa xuất hiện, hỏa phượng hoàng hơi cúi người trước Lý Hiên, rồi sau đó dung nhập vào cơ thể của Tần Nguyệt và biến mất.

Tất cả dị tượng đều biến mất, nhưng Lý Hiên cảm nhận được một cách rõ ràng là huyết mạch của Tần Nguyệt đang lột xác, đang được tinh luyện một cách nhanh chóng. Sức mạnh của nàng cũng đang tăng lên rất nhanh, không bao lâu nữa, nàng sẽ có thể đột phá.

“Lý Hiên, Lý Hiên, thịt nướng chín chưa? Ta đợi không nổi nữa rồi.” Tiểu Thứ Vị cuống cuồng nói.

“Được rồi, tới đây, ta cắt thịt cho ngươi.”

“Quá tuyệt, cuối cùng ta cũng có thể ăn thịt nướng rồi.”

Tiểu Thứ Vị rất phấn kích. Sau khi nhận miếng thịt nướng được Lý Hiên đưa cho, nó không chê là nóng, trực tiếp gặm luôn, thân thể nho nhỏ ôm năm cân thịt heo và nhanh chóng ăn ngấu nghiến.

Có điều, chi trong chốc lát, nó đã ăn hết năm cân thịt heo, miệng đầy dầu mỡ.

Ăn xong, nó liếm lưỡi nhỏ và nói: “Thật thơm, ta còn muốn ăn thịt nướng.”

“Được, ta cắt thêm một miếng cho ngươi. Trái cây màu đỏ trên lưng không tồi, cho ta được không?”

“Được chứ.”

Tiểu Thứ Vị ăn một cách hào hứng. Chỉ trong chốc lát, nó đã ăn sạch cả một con heo răng nanh, ăn đến mức nó còn nheo cả mắt lại, ăn đến độ cả người sung sướng.

Nếu không phải đã ăn hết thịt nướng, nó nhất định sẽ tiếp tục ăn.

Bang bang bang!

Âm thanh trầm đục vang lên, người đá lớn lại rời đi lần nữa, thành thật vận chuyển một con heo răng nanh mới về.

Tiểu Thứ Vị nhìn người đá lớn rời đi và khẽ gật đầu nói.

“Lý Hiên, người hầu của ngươi rất tốt, lại còn có đặc tính bất tử, có tiềm lực phát triển rất lớn trong tương lai.”

Chương 414. Cẩn thận chính ngươi

“Trái cây màu đỏ này được gọi là quả dung nham siêu cấp, có thể khiến nó nhanh chóng tiến hóa. Ngươi hấp thu bằng linh hồn đi, tuyệt đối sẽ là thu hoạch lớn.”

Tiểu Thứ Vị đung đưa phần lưng, một trái cây tỏa ra ngọn lửa sáng lên, khiến cho dung nham xung quanh không ngừng sôi trào.

Sau đó, trái cây bay đến trước mặt Lý Hiên, trôi lơ lửng trong không trung.

“Cảm ơn.”

Linh hồn của Lý Hiên rời khỏi thân xác, nhặt quả dung nham siêu cấp và nuốt vào không chút do dự.

“Gào!”

Một tiếng gầm rung trời vang lên từ đằng xa.

Người đá lớn mới đi được ngàn thước thì thân hình biến hóa kịch liệt, sỏi đá trên người nhanh chóng lăn lộn, không ngừng rơi rụng lả tả.

Khi sỏi đá rơi xuống, vóc dáng người đá lớn càng ngày càng nhỏ, dần dần biến thành một hòn đá nhỏ có kích thước bằng ngọn nến.

Đến bước này, nó không còn co lại nữa mà bắt đầu lớn lên. Hòn đá bắt đầu điên cuồng hấp thu dung nham từ bốn phương tám hướng xung quanh, tăng cường cho thân thể.

Vóc dáng của nó nhanh chóng bành trướng và tăng cường kịch liệt. Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nó đã trở thành một thứ khổng lồ, cao lớn như một ngọn núi.

‘Tinh! Triệu Hồi Đại Người Đá của ngài tiến hóa siêu cấp, thăng cấp thành Triệu Hồi Dung Nham Cự Nhân, sức mạnh tăng lên theo ngài, vĩnh viễn cùng cảnh giới với ngài.’

Giọng nói máy móc vang lên trong đầu.

Nghe thấy giọng nói này, Lý Hiên nhìn sang phía Dung Nham Cự Nhân như một ngọn núi, nhìn thân thể hùng tráng, nhìn ngọn lửa cuồn cuộn thiêu đốt khắp người và cả bộ giáp bằng nham thạch kiên cố hơn cả.

Lý Hiên không khỏi nở nụ cười, nhất là khi nghĩ đến việc sức mạnh của Dung Nham Cự Nhân sẽ tăng lên theo mình nên không cần ăn quả tiến hóa nữa, hắn liền rất vui mừng khôn nguôi.

“Cảm ơn Tiểu Thứ Vị.”

Lý Hiên cảm kích nhìn Tiểu Thứ Vị. Một bữa ăn ngon không thể đổi được nhiều thứ tốt như vậy, Tiểu Thứ Vị có thể đưa trái dung nham cho hắn, là đã tương đối quan tâm hắn.

Vì vậy, hắn không xin thêm trái cây của Tiểu Thứ Vị nữa mà mỉm cười nói.

“Tiểu Thứ Vị, tiếp theo đây ta sẽ nấu ngươi một bữa tiệc thịnh soạn, để ngươi thưởng thức món ngon trong thiên hạ.”

“Ưm ưm. Cảm ơn ngươi, Lý Hiên, cảm ơn rất nhiều.”

Tiểu Thứ Vị rất vui vẻ làm động tác nhảy nhót vui mừng, đôi chân nhỏ bật lên và cánh tay phải giương cao.

Hành động đáng yêu này cũng làm không khí nơi này sôi nổi

hơn, ngay cả Lý Hiên cũng bị ảnh hưởng.

Không lâu sau.

Dung Nham Cự Nhân trở về với một con heo răng nanh, bắt đầu hỗ trợ xử lý đồ ăn.

Một giờ sau.

Một món ăn mới ra đời.

Tiểu Thứ Vị hưng phấn ngấu nghiến ăn, bên cạnh là bờ biển dung nham cuồn cuộn mà vẫn ăn như gió cuốn.

Một ngày sau.

Lý Hiên ôm Tần Nguyệt được tiên khí bảo vệ, tạm biệt Tiểu Thứ Vị, từng bước tiến về phía biển dung nham, kiên định và dứt khoát bước vào cửa thứ mười hai.

“Phải tin tưởng bản thân, ngươi nhất định có thể vượt qua. Ta chờ ngươi ở tầng mười hai. Nhớ kỹ, phải cẩn thận chính mình.”

Tiểu Thứ Vị vẫy tay từ biệt, bóng dáng dần trở nên hư ảo, sau đó hoàn toàn biến mất.

Lý Hiên cẩn thận suy ngẫm những lời mà Tiểu Thứ Vị để lại, trong mắt hắn lóe lên sự nghi hoặc.

“Phải cẩn thận chính mình? Xem ra, cửa thứ mười hai rất khác biệt.”

Lý Hiên đi từng bước, dần tiến vào bên trong biển dung nham. Trong nhiệt độ cao đến đáng sợ và ngọn lửa thiêu đốt, hắn đi tới khu vực cuối cùng của cửa thứ mười một.

Gào gào gào!

Một tiếng gầm giận dữ từ trong dung nham truyền tới, tất cả sinh vật màu đỏ trông giống cá sấu vọt tới, giương cái miệng to như chậu máu ra, xông về phía Lý Hiên.

Nhưng những con quái vật này chưa kịp đến gần thì đã bị Dung Nham Cự Nhân quật ngã, bóp nát trong quẫn quại.

Trận chém giết diễn ra trong ngọn lửa, Dung Nham Cự Nhân trung thành đi đầu mở đường cho Lý Hiên như một bức tường, chém giết tất cả quái vật dám đến gần.

Thời gian trôi đi trong quá trình chém giết thế này.

Trải qua bảy ngày bảy đêm trong biển dung nham, Lý Hiên rốt cuộc cũng đi đến điểm cuối, nhìn thấy một cánh cổng không gian hư ảo.

Bên phải của cổng không gian có một cột trụ bằng bạch ngọc, trên cột viết một dòng chữ màu máu méo mó.

'Bí cảnh Linh Hồn, lối vào tầng mười hai'

"Cuối cùng cũng đến."

Lý Hiên bước chân vào cánh cổng không gian thứ mười hai với sự tò mò. Hắn hoàn toàn đột phá giới hạn của cửa ải này và trở thành nhân loại đầu tiên vượt qua cửa thứ mười một.

Ngoại giới.

Lối vào bí cảnh.

Khi Lý Hiên đi vào cửa thứ mười hai.

Một cột sáng cao ngất xông thẳng lên trời, tựa như là một cây cột trụ trời cuồn cuộn hội tụ trên bầu trời.

Sự biến hóa đột ngột này khiến Tần Bất Hối và Tiểu Khả Ái ở

cửa bí cảnh kinh ngạc trợn mắt, nhìn lên bầu trời với vẻ khó tin.

“Thông… Đã thông qua ải thứ mười một rồi? Vậy mà đã thông qua cửa thứ mười một! Đây là cửa ải mà ngay cả Nguyệt phán xử cũng không thể vượt qua.” Tiểu Khả Ái sợ hãi nói.

“Quá giỏi, chúng ta lại có thể chứng kiến một sự kiện mang tính lịch sử. Chúng ta đã chứng kiến một cảnh tượng nghịch thiên.” Đôi mặt của Tần Bất Hối cũng có vẻ rung động.

“Nhưng, rốt cuộc là ai đã thông qua cửa thứ mười một?” Tiểu Khả Ái gãi đầu nói.

“Có phải là Tần Nguyệt không? Trong bí cảnh chỉ có mỗi mình nàng.” Tần Bất Hối nghĩ tới Tần Nguyệt.

“Ta không biết. Bây giờ ta cũng hoàn toàn không rõ chuyện gì đang xảy ra. Quan trọng là, với thực lực của Tần Nguyệt, nàng căn bản không thể thông qua cửa thứ mười một.”

Chương 415. Cẩn thận chính ngươi (2)

“Với chút thực lực ấy của nàng, đột phá cửa thứ mười đã vô cùng nghịch thiên, kết quả bây giờ là cửa thứ mười một cũng được thông qua, còn phá vỡ lịch sử của nhân tộc, chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.”

Tiểu Khả Ái không thể hiểu được. Nàng vẫn luôn cảm thấy Tần Nguyệt không có bản lĩnh này, nhưng lại không nghĩ ra ra là ai đã vượt qua cửa ải này, cuối cùng chỉ có thể chìm trong khổ não.

Tần Bất Hỗi cũng không nói thêm điều gì, cau mày nhìn cột sáng xuyên qua bầu trời ấy.

Chiến trường Địa Tâm.

Lối duy nhất để tiến vào thế giới nhân loại.

Một nam tử vạm vỡ xiềng xích quấn khắp người đúng trong núi xác biển máu. Hắn cường ngạnh kéo bản nguyên của quỷ dị hổ vào thế giới này, rồi xé xác nó từng tí một.

“Mười hai cầm tinh quỷ dị dám đến đây dẫn dụ Ma tộc, đúng là tự tìm đường chết.”

Giọng nói trầm trầm vang vọng, nam tử vạm vỡ nhìn thế giới dưới lòng đất bằng đôi mắt lạnh như băng, một ánh mắt khiến Ma tộc ở thế giới dưới lòng đất kinh hoàng lùi lại.

Cuối cùng.

Cuộc xâm lược chiến trường Địa Tâm của Ma tộc một lần nữa

thất bại, chỉ còn lại lượng lớn thi thể và quỷ dị hổ của mười hai cầm tinh đang tan thành mây khói.

“Hử?”

Nam tử vạm vỡ đeo xiềng xích đột nhiên quay đầu, nhìn về phía bí cảnh Linh Hồn nằm ở thế giới trên mặt đất, trong mắt lóe lên sự khiếp sợ.

“Có kẻ thông quan cửa ải thứ mười một rồi! Năm đó, ngay cả ta cũng chỉ mới xông tới cửa thứ mười, cuối cùng tử trận.”

“Xem ra Nhân tộc ta xuất hiện một nhân vật vô cùng phi phàm, thật sự mong chờ cảnh tượng chúng ta sóng vai chiến đấu trong tương lai.”

Nam tử vạm vỡ đeo xiềng xích nhếch mép cười, gương mặt hung ác lại vì nụ cười này mà trông có vẻ khá thật thà chất phác.

Nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất, nam tử vạm vỡ đeo xiềng xích tiếp tục canh giữ ở lối vào, vì Nhân tộc mà kiên quyết và dứt khoát trấn áp Ma tộc dưới lòng đất.

Chiến trường cổ.

Tiếng cười của nữ nhân vang vọng khắp chiến trường cổ, khiến Tà Thần hoang mang không hiểu. Tất cả bọn chúng không dám tùy ý xâm phạm nữa, cảnh giác truy tìm nguyên nhân.

Bảy ngày sau.

Bí cảnh Linh Hồn, cửa ải thứ mười hai.

‘Lý Hiên’ mặc một bộ tiên khí màu trắng, tay cầm tiên kiếm, lẳng lặng đứng trong hư không, mái tóc đen dài tung bay trong gió, đôi mắt sáng lấp lánh như sao trời, hắn toát ra vẻ ngạo nghễ không thể kiềm chế được.

Dưới chân nó, hơn một vạn Huyết Phân Thân lẳng lặng mà đứng, giẫm lên Dung Nham Cự Nhân do chính mình triệu hồi, tất cả nhìn chằm chằm về hướng đông, đôi mắt lạnh như băng, tràn đầy sát ý.

Ở phía đông của đám Huyết Phân Thân này.

Hai Dung Nham Cự Nhân vô cùng to lớn đang gào thét và chiến đấu một cách điên cuồng, đánh đến trời đất u ám, đất rung núi chuyển, núi sông tan nát.

Dung Nham Cự Nhân ở phía đông rõ ràng đang gặp bất lợi, nhưng nó vẫn chiến đấu bằng tất cả sức mạnh, ngăn cản Dung Nham Cự Nhân ở phía tây tiến đến.

Cộp cộp, cộp cộp!

Hơn một vạn Huyết Phân Thân đứng ở phía tây dẫn theo Dung Nham Cự Nhân, bắt đầu tiến lên phía trước.

Đôi mắt lạnh lẽo của chúng nhìn chằm chằm phía đông, nhìn chằm chằm vào bức tường đá khổng lồ màu đen, nhìn chằm chằm vào nhân loại thương tích chồng chất bị trường thương đâm xuyên và cố định trên vách đá.

Ngực của người này bị đâm xuyên, trên người dày đặc vô số vết thương, máu thậm chí đã chảy khô, không thể chảy ra một giọt máu nào nữa.

Toàn thân người này bê bết máu, mắt bên phải đã mất ánh sáng, nhưng tay trái của hắn vẫn đang cẩn thận che chở cho một nữ tử đang ngủ say.

Nữ tử này mặc khải giáp tiên khí màu đỏ, dáng người lả lướt, đường cong no đủ, cho dù đang ngủ say nhưng nàng vẫn vô cùng anh khí, dáng vẻ hiên ngang.

Nàng không phải ai khác, nàng là Tần Nguyệt đang ngủ say, còn người che chở cho nàng là Lý Hiên, Lý Hiên chân chính.

Ba ngày trước.

Vừa bước vào tầng mười hai, bọn họ đã thấy một tấm gương vô cùng lớn, dường như nối liền trời và đất.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu.

Lý Hiên phát hiện ra rằng, ở tầng mười hai, phần lớn năng lực của hắn bị phong tỏa và không thể sử dụng.

Nhưng đối diện hắn.

Trong mặt gương khổng lồ, một người dần bước ra, một kẻ giống hắn như đúc.

Sau khi xuất hiện, đối phương nhiệt tình trò chuyện đôi câu với hắn, sau đó bất ngờ sử dụng năng lực không gian để đánh lén. May mắn là Lý Hiên đủ cảnh giác, nên mới tránh được đòn đánh lén của đối phương.

Kẻ đi ra từ tấm gương có được phần lớn năng lực của Lý Hiên, ngay cả năng lực không gian cũng bị nó nắm giữ.

Điều càng khiến Lý Hiên thấy nghiêm trọng là đối phương còn mặc khải giáp tiên khí, trong tay cầm trường kiếm tiên khí .

Một kẻ địch như vậy mang đến nỗi đe dọa khổng lồ cho Lý Hiên.

Bọn họ chiến đấu suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng Lý Hiên bị đóng đinh trên vách đá với thân thể chồng chất vết thương, máu gần như cạn kiệt và mắt phải gần như mù lòa.

May mắn là Tần Nguyệt được hắn bảo vệ rất tốt, không bị thương chút nào.

“Khụ khụ khụ!”

Lý Hiên ho sặc sụa, từ từ rút cây trường thương đâm trên ngực ra.

Kiềm chế cơn đau ở ngực, hắn nhìn chằm chằm không trung bằng ánh mắt bình tĩnh, nhìn Lý Hiên giả đang giẫm lên hư không, nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của đối phương.

Vù!

Chương 416. Đôi mắt của Lý Hiên đã mù

Tiên kiếm đột nhiên đâm về phía lưng Lý Hiên. Nó chui ra từ trong những vòng tròn gợn sóng, nhắm thẳng vào chỗ hiểm của hắn.

Thời khắc nguy cấp.

Bản Năng Chiến Đấu của Lý Hiên giúp hắn tránh được đòn tấn công trong gang tấc. Hắn nhanh chóng vọt ra mấy chục thước, sau đó vừa tự chữa lành vết thương, vừa nhìn chằm chằm hư không.

“Lại bị ngươi tránh thoát, Lý Hiên!”

Trên hư không.

Lý Hiên giả mặc bộ tiên khí màu trắng ngạo nghễ đứng đó, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm phía dưới.

“Ngươi đừng giãy giụa nữa. Ta có hầu hết năng lực của ngươi, còn có hai bản phục khắc của tiên khí, mà ngươi lại bị phong tỏa, đa phần năng lực không thể phát huy được.”

“Với sự chênh lệch lớn đến như vậy, tất cả những gì ngươi có đều là rác rưởi, ngoan ngoãn chịu chết đi.”

Lý Hiên giả đột nhiên vung tiên kiếm, trực tiếp xuyên qua hư không, đột ngột xuất hiện trên cổ Lý Hiên, gần như chém ngang da thỉ.

Xoẹt!

Tia chớp lóe lên dưới chân hắn.

Trong tia chớp, bóng dáng của Lý Hiên đột nhiên xuất hiện cách đó trăm thước, rồi lại nhanh chóng biến mất, liên tục xuất hiện và biến mất mười hai lần, lúc này hắn mới dừng lại trên vách đá.

Ầm!

Mặt đất nứt ra, những cánh tay khổng lồ chắp lại, đập vào mười hai vị trí hắn vừa xuất hiện và biến mất, suýt nữa đập trúng hắn.

“Lại bị ngươi tránh thoát!”

Lý Hiên giả trên bầu trời không ngừng chế nhạo, tiêm kiếm trong tay vẫn luôn dao động trong không gian.

Khi thấy mắt phải của Lý Hiên phía dưới mất tiêu cự, Lý Hiên giả lại nói.

“Bỏ cuộc đi. Tất cả cố gắng của ngươi đều vô ích, mắt phải của ngươi sắp mù rồi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ chết.”

“Ồ? Thực lực của ngươi mạnh hơn ra nhiều như vậy, nhưng ta vẫn kiên trì được ba ngày trong tay ngươi. Bắt chước vẫn chỉ là bắt chước. Cho dù ngươi có sức mạnh của ta, ngươi cũng không phát huy được tất cả sức mạnh của ta.” Lý Hiên chế giễu.

“Nực cười, không biết ai là kẻ chật vật chạy trốn, cũng không biết là ai đang đứng trong tuyệt vọng.” Lý Hiên giả trên hư không phản bác.

“Chật vật chạy trốn sao? Trên thực tế, trong ba ngày qua, ta phát hiện ra không chỉ một bí mật, ví dụ như thứ phong tỏa sức mạnh của ta chính là tấm gương kia.”

“Bây giờ ta đã xác định đại khái được vị trí của nó. Nó ở trong không gian kép xung quanh đây, ta nói không sai chứ.” Ánh mắt của Lý Hiên trầm tĩnh, hắn thong dong bình tĩnh mở miệng.

“Ngươi tìm thấy thì đã sao? Ta có thể tùy ý thay đổi vị trí của tấm gương, ngươi căn bản không có khả năng phá hủy nó.” Lý Hiên giả cười nhạt.

“Thật vậy, trạng thái bây giờ của ta rất khó phá hủy nó, nhưng trong ba ngày qua, ta đã tìm ra toàn bộ các tọa độ không gian.” Lý Hiên khẽ mỉm cười.

“Ngươi nói gì?” Lý Hiên giả nhướng mày, sát ý điên cuồng dâng trào.

“Ta nói, cho dù ngươi có thể di chuyển tấm gương, giúp nó chạy trốn để bảo vệ nó, nhưng chỉ cần ta phá hủy không gian này, tấm gương cũng sẽ vỡ nát.”

Sáu vòng thanh liên xuất hiện sau lưng Lý Hiên, điên cuồng điều động linh lực trong trời đất, mắt trái của hắn điên cuồng lập lòe, dần dần hiện ra một chữ ‘Thiên’ uy nghiêm và thần thánh.

Ầm ầm!

Bầu trời nổ tung, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh xuống phía dưới với thiên uy cuồn cuộn, đập vào tọa độ không gian của vùng đất này.

“Cản cho ta!”

Trong hư không.

Lý Hiên giả điên cuồng gầm thét.

Chín vòng thanh liên sau lưng nhanh chóng chuyển động, cuồng phong rít gào không ngừng, mưa xối xả như trút nước, mưa

đá nhanh chóng rơi xuống trong sấm chớp.

Trong nháy mắt, tất cả các loại năng lực được điên cuồng phóng ra, thề phải ngăn cản bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống kia.

Rầm rầm rầm!

Huyết Phân Thân do Lý Hiên giả triệu hồi nhanh chóng lao về phía Lý Hiên và bắt đầu điên cuồng tự bạo. Trong khi con ngươi của Lý Hiên co rụt lại, chúng nó đã tiến hành hơn một vạn lần tự bạo liên tiếp.

Ầm ầm, ầm ầm!

Tiếng nổ rung trời, bụi bay mù mịt, Lý Hiên ở trên cao dần dần bị nhấn chìm trong màn tự bạo của một vạn Huyết Phân Thân, mảnh vụn của chiếc áo màu trắng rơi xuống và biến thành hư vô trong tiếng nổ đùng đùng.

Trên bầu trời.

Thiên Không Chi Thủ khổng lồ dần dần bị ngăn cản, bị Lý Hiên giả chặn lại trên hư không, cứng rắn chặn nó lại bằng thực lực mạnh mẽ.

“Ha ha ha ha, cuối cùng ta vẫn chặn được. Dù tiên kiếm và khải giáp tiên khí của ta chỉ là bản sao, nhưng vẫn có lực lượng vô cùng mạnh mẽ. Ngươi cuối cùng vẫn chỉ đang phí công mà thôi.”

Lý Hiên giả tùy ý cười to, mái tóc đen tung bay trong hư không. Hắn toát ra khí chất xuất trác việt giữa trời đất.

“Phải không?”

Trong khói bụi cuồn cuộn.

Giọng nói của Lý Hiện từ tốn vang lên, giọng nói khàn khàn và

yếu ớt.

Cùng với âm thanh này.

Lý Hiên bước từng bước, từ trong khói bụi bước ra, bước chân lảo đảo và chậm chạp, giống như hắn sẽ ngã xuống ngay ở giây tiếp theo.

Hai cánh tay của hắn biến mất và đã không còn khả năng tự chữa trị, bởi vì Huyết Nhân Ngẫu đã vỡ tan không còn nguyên vẹn nữa nên không thể tự chữa trị được.

Nhưng Lý Hiên không quan tâm, hắn ngẩng đầu nhìn thẳng lên bầu trời, nhìn vào Thiên Không Chi Thủ bị ngăn chặn.

“Nếu ngươi đã chặn được bàn tay đó, vậy cái này thì sao?”

Mắt trái của Lý Hiên đột nhiên mất đi hào quang, hoàn toàn mất ánh sáng.

Ầm ầm!

Trời đất rung chuyển, mây mù cuồn cuộn.

Rậm rạp, vô số Thiên Không Chi Thủ từ trên trời hung hăng giáng xuống với lực lượng to lớn, trực tiếp đánh vào tất cả các tiết điểm không gian trong không gian.

“Không!”

Chương 417. Cẩn thận chính ngươi

Lý Hiên giả điên cuồng kêu gào khi thấy cảnh tượng này, rồi nó xuyên qua hư không, hung hăng đâm tiên kiếm vào ngực Lý Hiên.

“Vô dụng thôi, tất cả đều kết thúc rồi.”

Lý Hiên không hề tránh né, mắt phải chỉ còn thấy mơ hồ ngước nhìn hư không, nhìn Thiên Không Chi Thủ che khuất bầu trời.

Rắc rắc!

Không gian chấn động, âm thanh rào rào như thủy tinh vỡ tan vang lên. Khi Thiên Không Chi Thủ điên cuồng xé rách, không gian vỡ tan, tất cả cảnh tượng đều hóa thành hư vô.

Tiên kiếm đâm vào ngực Lý Hiên cũng tan biến, chỉ còn lại Lý Hiên giả hư ảo bước ra từ trong không gian.

“Ngươi thắng, không ngờ trông ngươi có vẻ như đang bị tấn công một cách chật vậy, mà lại phát hiện ra bí mật của nơi này trong khi ta không biết gì. Thậm chí ngươi còn chuẩn bị một chiêu thức mạnh mẽ như vậy, đáng tiếc.”

Lý Hiên giả lắc đầu bất đắc dĩ, bóng dáng dần dần tan biến, hoàn toàn hóa thành hư vô trong sự không cam lòng.

Toàn bộ hiện trường chỉ còn lại Lý Hiên và Dung Nham Cự Nhân đã ngừng chiến đấu ở phía xa.

“Cuối cùng cũng kết thúc.”

Lý Hiên bước đi lảo đảo, đi tới chân vách đá. Hắn nhìn vào một mảnh đất bằng phẳng, mắt phải của hắn hơi lóe lên và một đôi tay mọc lên từ mặt đất.

Đôi tay này từ từ mở ra, để lộ Tần Nguyệt còn nguyên vẹn bên trong.

Nhìn Tiểu Tần Nguyệt dễ thương, ngốc manh, da thịt trắng nõn như người đẹp ngủ say, Lý Hiên nở nụ cười, nhẹ nhàng nói.

“Không bị thương chút nào, tốt quá.”

Lý Hiên mỉm cười, mắt phải mờ mịt cuối cùng cũng mất đi hào quang, vĩnh viễn chìm trong bóng tối, hắn hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Lý Hiên cảm nhận được thế giới trở nên hắc ám, im lặng hồi lâu.

“Vừa rồi màn tự bạo của Huyết Phân Thân thật đáng sợ, những kẻ địch trước đây của ta chắc hẳn là đau đầu nhức nhóc lắm nhỉ?”

Lý Hiên vừa nói, vừa điều động linh lực không còn nhiều, cẩn thận bao lấy Tần Nguyệt và cõng nàng trên lưng.

Sau đó, một kẻ đã mất hai cánh tay và ánh sáng là hắn lê từng bước chân về điểm cuối của tầng mười hai.

‘Tinh! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài nhờ hấp thu thiên tài địa bảo, huyết mạch tinh luyện thành công, thực lực đột phá đến Trúc Cơ đại viên mãn.’

‘Tinh! Ngài nhận được một cơ hội giác ngộ đặc thù, khi ngài chìm trong giác ngộ, tỷ lệ đột phá Kim Đan hoàn mỹ lên tới 95%.’

Âm thanh máy móc vang lên trong đầu.

Lý Hiên nghe nhắc nhở này thì dùng Góc Nhìn Thượng Đế quan sát Tiểu Tần Nguyệt giống như người đẹp ngủ say ở phía sau.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu ngây thơ kia của nàng, cho dù Lý Hiên đã phải trải qua một trận chiến ác liệt, hắn vẫn rất vui như cũ.

Mang theo tâm trạng như thế này, Lý Hiên bước từng bước về phía điểm cuối của ải thứ mười hai trong ánh mặt trời.

"Ngươi đến rồi."

Điểm cuối cửa ải thứ mười hai.

Cung điện xa hoa tráng lệ.

Tiểu Thứ Vị đứng trước cửa cung điện, ánh mắt phức tạp vọng nhìn Lý Hiên từng bước đi tới, nói khẽ.

"Chúc mừng ngươi Lý Hiên, từ nay về sau, ngươi sẽ là người quản lý của bí cảnh này, kho báu cuối cùng của bí cảnh này sẽ mở rộng cửa với ngươi."

"Người quản lý sao, cũng không tệ, có thể trị khỏi hai mắt của ta không?" Lý Hiên hỏi.

"Không thể, nhưng có thứ tốt hơn, đi theo ta."

Tiểu Thứ Vị nói, đôi chân nhỏ ngắn bước phía trước dẫn đường, dẫn Lý Hiên đến trung tâm của cung điện, nhìn tế đàn phía trên cung điện.

Trên tế đàn, vài vật phẩm đang lơ lửng.

Một tấm lệnh bài, hai viên đá màu đen, cùng với một quyển công pháp thần bí xưa cũ dày cộm viết bằng chữ cổ.

"Lệnh bài này là lệnh bài chứng nhận của bí cảnh, ngươi rót linh hồn lực vào là có thể trở thành chủ nhân của lệnh bài, hoàn toàn sở hữu bí cảnh này." Tiểu Thứ Vị đưa lệnh bài cho Lý Hiên.

"Ừ."

Lý Hiên khẽ gật đầu, chẳng chút do dự rót linh hồn lực vào trong. Tức khắc, hắn cảm nhận được liên hệ giữa mình và lệnh bài, cảm nhận được khả năng kiểm soát với toàn bộ không gian.

"Đây là một quyển công pháp thượng cổ, chỉ có một bản duy nhất, nhưng yêu cầu Kim Đan kỳ mới có thể tu hành, đợi ngươi tới Kim Đan kỳ rồi đến lấy sau, ở bên ngoài sẽ khiến thiên tượng thay đổi."

"Đến lúc đó, có lẽ ngươi sẽ phải đối mặt với đủ loại giết chóc." Tiểu Thứ Vị giơ móng vuốt lên, chỉ vào quyển công pháp thần bí kia.

"Được."

Lý Hiên gật gật đầu, có lệnh bài hắn có thể tuỳ ý đến bí cảnh này, nơi đây cũng sẽ là một trong những cứ điểm bí mật của hắn trong tương lai.

"Lý Hiên, hai viên đá màu đen còn lại này là đá nền tảng đại đạo siêu cấp, ngươi và Tần Nguyệt mỗi người dùng một viên, bởi vì một người chỉ có thể sử dụng một viên."

"Có thể thức tỉnh thiên phú gì thì phải xem chính bản thân các ngươi rồi, nhắc nhở một chút, đá nền tảng đại đạo siêu cấp có thể giúp các ngươi lĩnh ngộ năng lực độc nhất vô nhị trên thế gian, vô cùng quý giá."

Tiểu Thứ Vị nghiêm túc giảng giải, lại không dám đến gần đá nền tảng đại đạo siêu cấp, vì nó không có tư cách.

"Lý Hiên, đây là phần thưởng của ngươi và Tần Nguyệt, nàng đến được cửa thứ mười một, mà ngươi đạt đến cửa mười hai, các ngươi đều có tư cách lấy một viên đá, cầm lấy đi."

"Được."

Lý Hiên gật gật đầu, thong thả bước từng bước tới bên cạnh đá nền tảng đại đạo, linh lực nhẹ nhàng chạm vào hai viên đá, nhưng hoàn toàn không thể dịch chuyển.

"Sử dụng linh hồn cần lấy nó, sau đó hấp thụ bằng linh hồn, đá nền tảng đại đạo của Tần Nguyệt thì đặt tại mi tâm của nàng là được." Tiểu Thứ Vị nhắc nhở, nói.

"Ừ."

Chương 418. Đá nền tảng đại đạo

Linh hồn của Lý Hiên xuất khiếu một phần, vươn hai tay cầm lấy hai viên đá nền tảng đại đạo, khoảnh khắc cầm viên đá lên, hắn cảm thấy linh hồn nặng trĩu.

"Sức chèn ép thật mạnh."

Linh hồn của Lý Hiên hơi xao động, cảm nhận được một loại khí tức chưa từng có, cao cao tại thượng, cao không thể với tới, dày nặng mà lại trầm ổn.

Ôm sự tò mò vô cùng, Lý Hiên chọn một viên đá nền tảng đại đạo, một viên khác thì đặt lên mi tâm của Tần Nguyệt.

"Nhắm mắt lại từ từ hấp thụ, đá nền tảng đại đạo là vật chất như nhau, hai viên này giống nhau như đúc, nhưng năng lực lĩnh ngộ lại dựa vào chính bản thân các ngươi."

"Có thể lĩnh ngộ được năng lực ra sao thì chỉ có thể dựa vào chính ngươi, rất mong các ngươi lĩnh ngộ được thiên phú duy nhất mạnh mẽ, đừng lĩnh ngộ thiên phú cái mũi đổi màu là được."

"Lúc trước ta nghe nói một vị siêu cấp cao thủ lại lĩnh ngộ được thiên phú cái mũi biến xanh, khiến vị đại lão siêu cấp kia tức đến mười năm chưa ra khỏi cửa."

Tiểu Thứ Vị vừa nói vừa cất bước đi vào ổ nhỏ bên cạnh, nằm sấp ở bên trong, im lặng chờ đợi.

Có điều những gì nó nói lại khiến Lý Hiên thấy cạn lời, hắn cũng không muốn lĩnh ngộ năng lực như thế, quá mất mặt.

Trong tâm trạng thấp thỏm.

Lý Hiên bắt đầu hấp thụ, điên cuồng hấp thụ đá nền tảng đại đạo trong trạng thái linh hồn.

...

Bên ngoài.

Ở cửa bí cảnh linh hồn.

Tần Bất Hối và Tiểu Khả Ái đang chờ đợi, lo lắng không yên nhìn bí cảnh, phỏng đoán kết quả vượt ải tiếp theo.

"Tông chủ, ngài nói xem, kết quả sẽ như thế nào? Tần Nguyệt có thể thông qua ải thứ mười hai hay không?" Tần Bất Hối hỏi.

"Không biết, thậm chí ta còn không biết có phải là Tần Nguyệt đang vượt ải hay không, tạm thời xem như là nàng vậy, dựa theo suy tính của ta, ải thứ mười hai khó hơn ải mười một mười lần."

"Nguyệt phán xử từng nói, nàng chỉ kiên trì ở ải thứ mười một trong nửa giờ, rồi bị một con kiến màu đen nắm giữ hai lưỡi đao giết chết trong nháy mắt."

"Bản phục khắc tiên kiếm lớn mạnh của nàng lại không đỡ nổi lợi nhận của con kiến màu đen đó, dường như lưỡi đao sắc kia có đặc tính chặt đứt hết thảy, từ chỗ này có thể thấy được ải mười một khó đến cỡ nào."

"Nhưng ải thứ mười hai khó gấp mười lần ải thứ mười một, cũng có nghĩa, kẻ địch của Tần Nguyệt so với kẻ địch của Nguyệt phán xử, phải mạnh gấp mười lần. Kẻ địch như vậy, ai có thể đánh bại nổi?"

"Dù sao ta cũng ngăn không nổi, ta thậm chí nghĩ không ra ai có thể cản được, trong cả thế giới nhân loại hoàn toàn không có

một người như vậy có thể tồn tại." Tiểu Khả Ái lắc đầu thở dài.

"Ngươi nói cũng đúng, ta nghe nói lúc Nguyệt phán xử ở Trúc Cơ kỳ đã vô địch so với những người cùng bậc, không ai có thể địch lại nàng."

"Nàng mạnh như vậy mà cũng thất bại, đủ để thấy cửa ải mười một khó đến bao nhiêu, mà ải mười hai lại khó hơn gấp mười lần, đáng sợ đến nhường nào?"

Tần Bất Hối thở dài, mơ hồ cảm thấy bi kịch được định sẵn đã bắt đầu.

Không chỉ có mình nàng cho là như vậy.

Người thủ hộ thế giới dưới lòng đất, Nặc Ngôn, cũng cho là như vậy.

Hắn sở dĩ không tiếp tục nhìn phía bí cảnh Linh Hồn nữa là vì cảm thấy thông qua ải thứ mười một đã là điểm cuối, không có kẻ nào có thể qua được cửa ải thứ mười hai.

Bởi vậy, hắn ngồi trên đất chờ, chuẩn bị nhắm mắt tu hành.

Chỉ là, ngay lúc này.

Lúc Nặc Ngôn chuẩn bị tu hành, hắn chợt đứng phắt dậy, hoảng hốt nhìn về phía bí cảnh Linh Hồn, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Chỉ thấy, trên không trung của bí cảnh Linh Hồn.

Một quang trụ bảy sắc to lớn vô biên xông thẳng lên trời, toả ra sức mạnh cuồn cuộn chiếu sáng ngàn vạn dặm.

Hào quang dày đắc đó, vậy mà lại lập tức tịnh hoá tất cả quỷ dị trong phạm vi ngàn vạn dặm, tiêu diệt vô số tồn tại nguy hiểm, ngược lại thì nhân loại không hề bị ảnh hưởng.

Dưới quang mang như vậy.

Từng bóng dáng lớn mạnh giáng lâm tại cửa của bí cảnh Linh Hồn, kinh nghi bất định nhìn cột sáng bảy sắc kia.

Cho dù là đám lão quái vật đại chiến ở ngoại vực cũng nhanh chóng trở về, bởi vì quang trụ.

Mà Tần Bất Hối và Tiểu Khả Ái đứng ở cửa của bí cảnh Linh Hồn đã nhìn đến trợn mắt, não đứng yên giống như chết máy không hoạt động.

Bọn họ mới nói không một ai có thể vượt qua được cửa ải thứ hai xong, kết quả là chớp mắt đã thông qua, còn sáng lên quang trụ bảy sắc chói mắt như thế.

Cảnh tượng như vậy, quả thực là không thể tưởng tượng, hai người đều hoài nghi mình có phải đã nhìn thấy ảo giác rồi hay không.

"Vượt qua mười hai ải, lịch sử của Nhân tộc bị phá vỡ, cũng báo hiệu hy vọng vùng lên của Nhân tộc."

Không gian lay động, một Nhân loại hai đầu xuất hiện bên ngoài bí cảnh, khiếp sợ vọng nhìn quang trụ thông thiên kia.

"Thật sự khó mà tin được, ta phải xem xem ai mà ghê gớm như thế, lại vượt qua ải thứ mười hai."

“Phải biết rằng, năm xưa. cho dù là thiên tài như ta cũng mới vượt qua ải thứ ba mà thôi."

"Phải đấy, ta còn thảm hơn, ải thứ hai cũng chưa qua được đã bị một cự tượng đập vào tường, trực tiếp tông chết, quá thảm."

Không gian một lần nữa dao động, một Nhân tộc để ria mép lắc đầu cười khổ, phía sau cơ thể gầy ốm là chiếc cự phủ dài ba

mét.

"Hai lão già các ngươi chạy đến cũng nhanh đấy, có năng lực không gian đúng là tốt mà."

Chương 419. Đá nền tảng đại đạo (2)

Một luồng sáng xẹt qua hư không, sau đó, thư sinh nho nhã với đôi cánh lơ lửng trên không trung, nhìn quang trụ bảy sắc kia bằng ánh mắt phức tạp.

Vì sự xuất hiện đột ngột của quang trụ này, cùng với sự tan biến của quỷ và bầy quái vật nghìn vạn dặm xung quanh.

Đám tà ma ở chiến trường ngoại vực đều bị dọa sợ, con nào con nấy đều lo sợ không yên.

Cuối cùng đám tà ma lựa chọn tạm thời đình chiến, ngoại vực cũng thoải mái hơn, rất nhiều cường giả đều chọn tới đây xem náo nhiệt.

Thế giới dưới lòng đất.

Người thủ hộ Nặc Ngôn vẫn đứng ngây người tại đó, một lúc lâu sau hắn mới lấy lại tinh thần, ánh mắt phức tạp, nói.

"Rất phi phàm, năm xưa ngay cả ải thứ mười ta cũng chưa vượt qua thì đã bị loạn đao chém chết, đến nay ta vẫn còn nhớ cảnh tượng đó."

Nặc Ngôn thở dài, thực sự cảm nhận được sự khó khăn của bí cảnh Linh Hồn cao đến mức nào, nhưng bí cảnh khó như vậy lại bị người ta thông quan.

Điều này cũng khiến ánh mắt Nặc Ngôn phức tạp, thần thức từ đầu đến cuối vẫn tập trung vào vị trí của bí cảnh, muốn xem thử là ai mà lại lợi hại như vậy.

Có điều Nặc Ngôn cũng biết, đợi sau khi người trong bí cảnh đi ra nhất định sẽ có một trận đại chiến siêu cấp nổ ra.

Tà ma tuyệt đối sẽ không cho phép thiên tài nổi bật như vậy xuất hiện trong Nhân tộc, nhất định sẽ tụ họp rất nhiều cao thủ, tiêu diệt thiên tài của Nhân tộc.

Thử nghĩ mà xem, hắn chết ở cửa ải thứ mười của bí cảnh Linh Hồn, Nguyệt phán xử thì chết ở cửa ải thứ mười một, mà hiện nay có người không những đến được cửa ải thứ mười hai, mà còn trực tiếp vượt qua được.

Người như vậy nhất định sẽ nhất phi trùng thiên trong tương lai, sẽ trở thành hy vọng vùng lên của Nhân tộc, thậm chí còn trở thành người thủ hộ mạnh nhất của Nhân tộc.

Thiên tài như vậy, dù tà ma có nghĩ bằng cái mông đi chăng nữa thì cũng biết là phải giết chết. Vì thế, đến lúc đó.

Nhất định sẽ nổ ra một trận chiến lớn đến kinh thiên động địa, một trận sống còn giữa Nhân tộc và tà ma.

“Đến lúc cần thiết ta sẽ ra tay, cho dù có phải từ bỏ chuyện trấn thủ thế giới dưới lòng đất cũng không thể để thiên tài của Nhân tộc bị giết.”

Nặc Ngôn thầm nói, tay phải thô to siết chặt xiềng xích trên người, vì chuẩn bị cho cuộc chiến sau đó.

…

Trong bí cảnh Linh Hồn.

Bên trong cung điện xa hoa.

Lý Hiên canh chừng bên cạnh Tần Nguyệt, lặng lẽ hấp thu đá nền tảng đại đạo, cố gắng lãnh ngộ năng lực thuộc về bản thân.

Nhưng có thể lãnh ngộ được gì thì chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vù!

Hỏa diễm cuồn cuộn bắt đầu bùng lên, tỏa ra từ cơ thể Tần Nguyệt.

Một luồng sức mạnh đáng sợ đến cực hạn tỏa ra, cả không gian rung chuyển dữ dội vì luồng sức mạnh phát ra vô thức này.

Luồng lực lượng này quá đáng sợ, Tiểu Thứ Vị cũng bị dọa đến mức chui tọt vào bên trong hang nhỏ của nó, cuộn tròn bất động.

Ý niệm của Lý Hiên khẽ động, lệnh bài bí cảnh lập lòe tia sáng, rất nhanh bí cảnh đã ổn định lại.

Dần dần.

Hỏa diệm cuồn cuộn bắt đầu thu lại, một lần nữa hòa nhập vào trong cơ thể Tần Nguyệt, nhưng khoảng cách đến Kim Đan kỳ chỉ còn lại một bước nhỏ.

“Nàng đã lĩnh ngộ thành công, hình như là kỹ năng thiên phú kiểu như bùng nổ chiến lực, xem ra rất khủng bố.” Tiểu Thứ Vị chớp đôi mắt nhỏ của nó, phân tích.

“Ừ.”

Lý Hiên gật đầu, sự lĩnh ngộ của hắn cũng đã đạt đến cực hạn, linh hồn dần dần tiến vào một thế giới kỳ ảo, đó là hư không thần bí với vô số lưu quang vụt qua.

Giống như là mưa sao băng giữa bầu trời, nhưng khi những hạt mưa sao băng này xẹt qua sẽ xuất hiện rất nhiều cảnh tượng, Lý Hiên thậm chí còn nhìn thấy bản thân khi còn nhỏ.

Trong nháy mắt, lực lượng thời quang mạnh mẽ bắt đầu khởi

động, lúc ẩn lúc hiện bên trong đôi mắt hắn mất đi ánh hào quang của hắn.

Ngay khoảnh khắc luồng sức mạnh này xuất hiện, Tiểu Thứ Vị lập tức đứng lên, trong ánh mắt ngập tràn hoảng hốt, nó nói: "… Thiên phú loại thời quang?"

"Đúng."

Lý Hiên gật đầu, cẩn thận cảm nhận Thời Quang Chi Lực tỏa ra từ sâu tận trong linh hồn.

Luồng lực lượng này mạnh đến cực hạn, lại còn là thiên phú duy nhất.

Lý Hiên có thể cảm nhận được sự bá đạo của luồng sức mạnh này, cũng hiểu rõ tác dụng của thiên phú. Đó chính là đảo ngược thời gian.

Hắn có thể lợi dụng thiên phú đảo ngược thời gian để đảo ngược dòng chảy thời gian đến một thời điểm khác.

Nhưng phương pháp thi triển Thời Quang Đảo Lưu là bị động, cũng chỉ có một cách khởi động duy nhất, đó là cái chết của hắn

Sau khi hắn chết, Thời Quang Đảo Lưu sẽ vận động một cách bị động, đưa tất cả mọi thứ trở về thời điểm nào đó trong quá khứ.

Chính bản thân Lý Hiên cũng không biết rõ thời gian cụ thể của thời điểm này, có thể là một tháng, cũng có thể là một năm.

Ngoài ra.

Thời gian hồi chiêu của Thời Quang Đảo Lưu là mười năm, nói cách khác, cứ qua mười năm hắn có thể đảo ngược thời gian một lần.

Nhưng điều khiến Lý Hiên thực sự bất ngờ là ký ức của hắn không hề bị ảnh hưởng sau khi trải qua Thời Quang Đảo Lưu, lĩnh vực không bị ảnh hưởng, thiên phú thời quang cũng vẫn tồn tại.

Còn có nghề nghiệp phụ của hắn, luyện đan sư, luyện khí sư, linh phù sư… đều tồn tại.

Về cơ bản, những thứ liên quan đến tinh thần, linh hồn, cảm ngộ, tri thức đều sẽ tồn tại.

Chương 420. Thức tỉnh thiên phú mạnh mẽ nhất

Còn về những năng lực khác, ví dụ như Thanh Liên Thể hình thành thông qua tu luyện, ví dụ như các loại thiên phú, có thể giữ lại hay không thì Lý Hiên cũng không rõ, sau khi kiểm chứng thì mới biết được.

Nhưng, cho dù là như vậy, Lý Hiên vẫn muốn thử đảo ngược thời gian. Lỡ như quay về khi còn nhỏ, dựa vào đủ loại kiến thức mà hắn mang theo, tương lai hắn sẽ càng mạnh hơn.

Dĩ nhiên, ngộ nhỡ thời gian quay về ngày hôm qua thì thật đáng buồn, không những cần thời gian mười năm để hồi chiêu mà còn phải vượt qua bí cảnh Linh Hồn một lần nữa, thế đúng là vô cùng xui xẻo.

Đột nhiên, Lý Hiên có một ý tưởng, nếu như quay về ngày hôm qua, lại một lần nữa nhận được đá nền tảng đại đáo, liệu có phải hắn sẽ lãnh ngộ được một loại năng lực nữa hay không?

Mang theo kỳ vọng, Lý Hiên ngoảnh đầu nhìn Tiểu Thứ Vị, hỏi một cách mong đợi.

“Tiểu Thứ Vị, có thật là một người chỉ có thể dùng một viên đá nền tảng đại đạo thôi không?”

“Đúng vậy. Đá nền tảng đại đạo có tính duy nhất và bài xích chính nó, nếu như ngươi cưỡng ép sử dụng, linh hồn sẽ nổ tung.” Tiểu Thứ Vị giải thích.

“Ra là vậy.”

Lý Hiên cau mày, biết ý tưởng này thất bại rồi, hắn cũng không thất vọng mà là suy xét có nên dùng Thời Quang Đảo Lưu hay không.

Nghĩ đến tính không xác định của thời gian, hắn dự định đợi thêm một thời gian nữa rồi tính tiếp.

Trong khoảng thời gian này, hắn có thể tiêu hao công đức và cố gắng hết sức lĩnh ngộ kiếm ý, đao ý, quyền ý, các loại kết giới lĩnh vực.

Cố gắng tích lũy phương diện kiến thức, ngộ nhỡ ngày nào đó hắn chết đi, hắn cũng có thể mang theo rất vốn liếng mà vượt qua Thời Quang Đảo Lưu, chờ đông sơn tái khởi.

'Ting! Đệ tử Nam Hy của ngài đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, phần thưởng của ngài: Phong Ấn Trận Pháp sư hạ phẩm tứ giai thăng cấp lên trung phẩm tứ giai.'

Âm thanh máy móc của hệ thống đột nhiên vang lên, đồng thời phá vỡ suy nghĩ của Lý Hiên.

Hắn vừa hấp thu kiến thức trong ký ức, vừa dùng linh lực khống chế lệnh bài, cảm nhận bí cảnh và xung quanh bí cảnh.

Thông qua lệnh bài, Lý Hiên phát hiện cột sáng chọc trời kia bên ngoài bí cảnh đó, nhìn thấy cường giả của Nhân tộc bên ngoài bí cảnh, cũng thăm dò được số lượng tà ma càng ngày càng đông đảo.

Nhiều tà ma như thế khiến trái tim Lý Hiên dấy lên cảm giác nguy cơ, bởi vì những tà ma này mạnh quá mức, đơn giản là mỗi một con đều là đại quái vật.

Nếu như những tà ma này ra tay với bản thân và Tần Nguyệt, bọn họ chắc chắn sẽ chết không cần nghi ngờ. Lúc này Lý Hiên trở nên nghiêm trọng, biết to chuyện rồi.

“Lý Hiên, bên ngoài bí cảnh xuất hiện rất nhiều cường giả, còn có sự chú ý của Tà Thần và sát thủ mai phục. Đợi Tần Nguyệt tỉnh lại, ngươi đừng rời đi cùng nàng.”

“Thiên phú thời quang của ngươi rất lợi hại, nói không chừng có thể cứu giúp nguy cơ trùng trùng của nhân loại, mang lại hy vọng cho bọn họ, tốt hơn hết là ngươi nên trốn đi.”

Tiểu Thứ Vị mở lời, nhìn Lý Hiên một cách nghiêm trang, thành khẩn đưa ra kiến nghị.

“Ta biết rồi, nhưng ta không thể đứng yên nhìn Tần Nguyệt mạo hiểm, nàng không ra ngoài thì tốt hơn.” Lý Hiên cau mày.

“Không được, nàng tiến vào từ cửa chính của bí cảnh, nhất đinh có rất nhiều người đã biết nàng tiến vào, hoàn toàn không thể che dấu được.”

“Nàng càng không ra thì sẽ càng bị nghi ngờ, bị liệt vào danh sách phải chết. Nói không chừng ngay cả Tà Thần cũng sẽ ra tay. Chuyện này chỉ có thể để nàng tự đối mặt.” Tiểu Thứ Vị nói.

“Ngươi cảm thấy, nàng yếu đuối như thế thì làm sao đối mặt được? Ta thà là để nàng ở lại trong bí cảnh cả đời cũng không thể để nàng đối mặt với chuyện này.”

Lý Hiên lắc đầu, căn bản không thể để Tần Nguyệt một mình rời đi, ra ngoài đối mặt với các loại nguy hiểm và tàn sát.

“Nhưng đây là chuyện không còn cách nào, nàng là Thiên Mệnh Chi Tử, số phận đã định là phải đối mặt với những thứ này, cho dù là trốn tránh cũng sẽ vì thiên mệnh mà bại lộ. Mấu chốt là nàng chưa chắc sẽ chết.”

“Ngươi không để nàng gánh vác, vậy chẳng có ai có thể gánh vác được, bởi vì Tà Thần nhất định có thể tra được là nàng tiến vào bí cảnh, chúng sẽ cho rằng nàng đã vượt qua bí cảnh.”

“Đến lúc đó, những người có quan hệ với nàng sẽ đều phải chết, chúng cũng sẽ bắt người nàng quan tâm để đe dọa nàng, ngay cả ngươi cũng sẽ bị liên lụy, thậm chí bí cảnh này cũng sẽ bị Tà Thần đánh tan.”

Tiểu Thứ Vị vô cùng lo lắng, nó cũng không có cách nào tốt hơn.

“Xem ra sự việc thật sự rất phiền toái.”

Lý Hiên thở dài, sau cùng nhìn về hướng Thời Quang Đảo Ngược của mình.

Cách tốt nhất bây giờ chính là sử dụng đảo ngược thời gian, đương nhiên là vẫn còn có một cách điên cuồng hơn, đó chính là khổ nhục kế.

Nhưng cuối cùng, Lý Hiên từ bỏ cách khổ nhục kế, chuẩn bị thử đảo ngược thời gian. Nếu như thất bại thì lại sử dụng khổ nhục kế cũng không muộn.

Nghĩ đến đây.

Lý Hiên khống chế lệnh bài bằng linh lực, sau đó cơ thể đột nhiên nứt toác, hóa thành bụi phấn rồi biến mất.

Thanh Liên tông.

Tầng hầm ở tiểu viện ngự thú.

Lý Hiên mở hai mắt, để lộ con ngươi vừa tối tăm lại vừa vô hồn.

Cảm nhận bóng tối xung quanh, Lý Hiên giơ tay lên, một lệnh bài xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Không gian khe khẽ dập dờn, hắn một lần nữa quay lại trong bí cảnh.

“Ồ? Thực lực của ngươi trở nên mạnh mẽ hơn rồi.” Tiểu Thứ Vị kinh ngạc.

Chương 421. Bị Tần Nguyệt cưỡng hôn

“Trước đó ta dùng phương pháp đặc biệt, chỉ có thể phát huy 90% sức mạnh.” Lý Hiên giải thích một câu.

“90%? Ngươi thông quan bí cảnh Linh Hồn, một trong ba đại bí cảnh siêu cấp, vậy mà còn chưa dùng toàn lực? Ngươi muốn khiến những kẻ vượt ải thất bại kia tức chết sao?” Tiểu Thứ Vị bất đắc dĩ nói.

“Ta chưa từng nghĩ như vậy.”

Lý Hiên lắc đầu, nhìn cơ hội cảm ngộ hắn nhận được khi Tần Nguyệt đột phá trước đó.

Dựa theo cảm ngộ của hắn.

Thực lực mạnh hơn có thể khiến hiệu quả mà Thời Quang Đảo Lưu gây ra càng mạnh.

Vì thế hắn dự định đột phá Kim Đan kỳ, cho dù sau khi đảo ngược thời gian xong lại trở về Trúc Cơ kỳ, nhưng có cảm ngộ của một lần đột phá, hắn cũng có thể nhanh chóng đột phá.

Đây là phương pháp vẹn cả đôi đường, vì vậy hắn nhắm hai mắt lại, lựa chọn sử dụng cơ hội lĩnh ngộ Kim Đan hoàn mỹ.

Trong phút chốc.

Lý Hiên rơi vào trạng thái giác ngộ, giống như một kiểu đạo pháp tự nhiên, hoàn toàn hòa quyện vào thế giới này.

“Ơ?”

Tiểu Thứ Vị bò từ trong cái ổ nhỏ ra, nhìn Lý Hiên kinh nghi bất định, không dám tin Lý Hiên có thể hòa quyện với thế giới này một cách dễ dàng như vậy.

Phải biết, thủ đoạn như thế, đến cả nó cũng không thể làm được, điều này cũng khiến Tiểu Thứ Vị kinh ngạc không thôi.

“Xem ra người quản lý mới rất giỏi giang, có lẽ hắn có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện. Đợi hắn tỉnh lại thì hỏi hắn, xem xem hắn có bằng lòng giúp ta hay không.”

Tiểu Thứ Vị nghĩ đến tuổi thọ không còn lại bao nhiêu của mình thì lập tức thất vọng nằm lại vào trong ổ nhỏ, ủ rũ nhắm mắt lại.

Bên ngoài.

Vì cột sáng chọc trời kia mà toàn bộ thế giới đều chú ý đến bí cảnh Linh Hồn.

Tất cả các cường giả và yêu ma quỷ quái đều tiến đến nơi này, đông đảo nhãn tuyến bí mật được cử đến, ẩn nấp và chú ý từ trong bóng tối.

Ngay cả Tà Thần cũng không tiếp tục tấn công chiến trường cổ nữa, lại chuyển sang âm thầm theo dõi mọi chuyện, chuẩn bị ra tay giết chết người đi ra từ bí cảnh bất cứ lúc nào.

Tà Thần ra tay mạnh mẽ vô cùng, cho dù có cường giả Nhân tộc chèn ép, việc đánh lén một tu sĩ cấp thấp của Nhân tộc cũng chẳng có khó khăn gì.

Chỉ cần Lý Hiên dám đi ra thì hắn sẽ phải đối mặt với tuyệt cảnh thập tử vô sinh, cho dù là Tần Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Bên trong bí cảnh.

Khắp người Lý Hiên tỏa ra kim quang mạnh mẽ, một viên Kim Đan xoay tròn trong không trung, tỏa ra áp lực thuộc về Kim Đan kỳ.

Dần dần.

Viên kim đan này bị Lý Hiên nuốt vào trong bụng, áp lực trên người hắn đột nhiên dày và nặng thêm, hắn cũng chính thức trở thành tu sĩ Kim Đan kỳ.

“Cuối cùng cũng đến được Kim Đan kỳ.”

Cảm nhận lực lượng đáng sợ trong cơ thể, lúc này Lý Hiên mới bay đến bên cạnh giường bạch ngọc, nhìn Tiểu Tần Nguyệt ngốc nghếch đáng yêu.

Lý Hiên khẽ nhéo bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng một cách dịu dàng, đợi nàng tỉnh giấc.

“Sư tôn, là ngài sao?”

Tần Nguyệt chầm chậm mở hai mắt, nhìn sư tôn anh tuấn phong thần, ngọc thụ lâm phong của mình, nghĩ đến việc nàng mất đi ý thức trong tuyệt vọng khi vượt ải trước đó.

Bây giờ lại nguyên vẹn xuất hiện ở đây, thậm chí ngay cả vết thương trên người cũng đã lành lại hết rồi. Trong phút chốc Tần Nguyệt đã hiểu được, nàng lại được sư tôn cứu.

“Sư tôn, ngài lại cứu ta một lần nữa, ngài luôn giúp đỡ ta trong lúc ta tuyệt vọng nhất.” Tần Nguyệt dịu dàng nói, đôi tay mềm mại nắm lấy Lý Hiên không buông.

“Bởi vì ta là sư tôn của ngươi, đương nhiên không thể nhìn ngươi xảy ra chuyện được.” Nụ cười của Lý Hiên vô cùng ôn hòa,

giống như là một ca ca ấm áp.

“Sư tôn.”

Tần Nguyệt nhìn sư tôn tuấn tú như vậy, không nhịn được mà sà vào lòng Lý Hiên.

“Được rồi, được rồi. Sư tôn nói với ngươi một chuyện.” Lý Hiên khẽ vỗ lưng Tần Nguyệt, nhẹ giọng nói.

“Sư tôn, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt căng cứng, nàng nghiêm túc hỏi.

“Ừ. Lát nữa, ta hy vọng ngươi kích thích một chút Huyết Mạch Chi Lực của mình, tấn công vào cơ thể ta.” Những lời Lý Hiên nói ra khiến người ta hoảng sợ.

“Sư tôn, ngài biết mà, ta không thể làm được chuyện như vậy.” Tần Nguyệt không chút do dự lắc đầu.

“Ngươi không hỏi ta là đã xảy ra chuyện gì hay sao?” Lý Hiên bất đắc dĩ.

“Chỉ cần là chuyện làm tổn hại đến sư tôn, ta đều sẽ không làm.” Trong đôi mắt thanh khiết của Tần Nguyệt tràn đầy kiên định.

“Đúng là đồ ngốc.Thực ra chúng ta gặp phải nguy hiểm rất lớn, ta chuẩn bị dùng đảo Thời Quang Đảo Lưu để quay về quá khứ.”

“Nhưng trong quá trình sử dụng cần lực lượng rất mạnh, trước tiên ta sẽ tự sát, trong khoảnh khắc ta tử vong ngươi dùng Huyết Mạch Chi Lực giúp ta một chút, có được không?”

Lý Hiên xoa cái đầu nhỏ của Tần Nguyệt nghiêm túc giải thích.

“Chuyện này….”

Tần Nguyệt nhìn Lý Hiên kinh nghi bất định, trong chốc lát đã suy nghĩ rất nhiều, thậm chí còn nghi ngờ Lý Hiên muốn tự sát và hoàn toàn rời bỏ nàng.

Nhưng nhìn con ngươi Lý Hiên bình tĩnh như nước, Tần Nguyệt muốn nói gì đó nhưng đến cuối cùng lại chẳng nói nên lời.

Không lâu sau, Tần Nguyệt dịu dàng nở một nụ cười, nói: "Được, sư tôn, ta nhất định sẽ làm hết sức mình."

"Thật ngoan."

Lý Hiên siết chặt bàn tay nhỏ bé của Tần Nguyệt, sau đó nhìn Tiểu Thứ Vị bị dọa co ro trong góc.

"Tiểu Thứ Vị, nói cho ta biết chút ít bí mật của ngươi, đợi sau khi thời gian bị đảo ngược, ta sẽ đến tìm ngươi."

Chương 422. Bị Tần Nguyệt cưỡng hôn (2)

“Được, được. Thiên phú của ngươi thực sự là Thời Quang Đảo Lưu sao? Lợi hại như vậy sao?” Tiểu Thứ Vị lúng túng hỏi.

“Đúng, mau nói cho ta một chút bí mật của ngươi, hơn nữa, thiên phú Thời Quang Đảo Lưu có thể thăng cấp không?” Lý Hiên thúc giục.

“Đương nhiên có thể thăng cấp, chỉ cần dùng quả đại đạo là có thể thăng cấp. Ngoài ra, bí mật của ta là…..”

Tiểu Thứ Vị nói ra rất nhiều bí mật của bản thân, còn đưa quyển công pháp Kim Đan kỳ kia cho Lý Hiên xem.

Đợi sau khi xem xong, Lý Hiên nhìn về phía Tần Nguyệt.

“Ta sắp bắt đây.”

“Sư tôn, sau khi đảo ngược thời gian thì ngài có còn giữ lại ký ức lúc này không?” Đầu Tần Nguyệt cúi xuống, đột nhiên hỏi.

Lý Hiên còn chưa nói gì, Tiểu Thứ Vị ở bên cạnh mở miệng nói.

“Đã đảo ngược thời gian rồi sao còn có ký ức được, chẳng phải là chuyện này vô cùng đương nhiên sao!”

“Cũng phải, không có ký ức cũng tốt.”

Tần Nguyệt nở nụ cười ngọt ngào, mạnh mẽ tiến lên phía trước một bước, hung hăng hôn lên đôi môi Lý Hiên, khiến cho Lý

Hiên đang chuẩn bị tự sát trực tiếp cứng đờ tại chỗ.

Vào giờ khắc này.

Lý Hiên cảm nhận một cách rõ nét nhất, đôi môi hồng hào của Tần Nguyệt thơm tho, mềm mềm, mướt mát, còn có một chút lạnh giá.

Nhưng Lý Hiên căn bản không dám dịch chuyển, trái tim hắn lần đầu tiên cảm thấy bối rối, bàn tay cũng không biết nên đặt ở đâu.

Một lúc sau.

Lý Hiên cuối cùng cũng được buông ra. Góc nhìn Thượng Đế của hắn nhìn thấy rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt đỏ bừng, cực kỳ đáng yêu.

“Ta…Ngươi….”

Lý Hiên không biết nên nói gì, nhìn Tần Nguyệt im lặng đứng ở nơi không xa, cuối cùng Lý Hiên cũng chẳng nói nổi thành lời.

Hắn lùi về phía sau một bước, đứng ở nơi trung tâm của cung điện. Sau đó, hắn lấy một thanh pháp kiếm từ trong túi Càn Khôn ra, đây là một thanh pháp kiếm vô cùng sắc bén.

Sau khi thanh pháp kiếm này xuất hiện, nó nhanh chóng lượn vòng trên không trung, sau đó nhanh như chớp đâm trúng trái tim Lý Hiên từ phía sau.

Dựa vào Vạn Thọ Chiến Thể của Lý Hiên, thanh pháp kiếm này hoàn toàn không giết được hắn, Tự Phục Hồi Siêu Cấp có thể nhanh chóng trị khỏi cho hắn.

Nhưng hắn đã ngăn cản quá trình tự lành lại, chọn từ từ chết đi.

Thời gian dần trôi đi.

Cảm nhận sinh cơ nhanh chóng trôi đi, Lý Hiên biết đại nạn của bản thân đến.

Hắn nhìn Tần Nguyệt ngay trước mặt, nhìn thấy đầu nàng đang rũ xuống, không biết đang nghĩ cái gì.

Lý Hiên lại nghĩ đến nụ hôn ban nãy, trong một thoáng, vậy mà hắn đã cảm thấy có chút lưu luyến.

Có điều.

Nhìn mũi kiếm trước ngực mình, nhìn máu tươi từ lưỡi kiếm sắc nhọn nhỏ xuống, Lý Hiên biết bản thân sắp chết, sắp đi đến thời khắc cuối cùng.

“Tiểu Nguyệt, tạm biệt.”

Phụt!

Máu tươi phun ra, Tần Nguyệt từ đối diện lao tới, lập tức sà vào lòng Lý Hiên.

Trong quá trình này, nàng triệt để liều mạng, trực tiếp để trái tim mình bị thanh kiếm kia đâm xuyên, máu tươi tràn lan, nhuộm đỏ cả quần áo của nàng và Lý Hiên.

Nhưng Tần Nguyệt không lộ ra bất cứ đau đớn nào, trái lại còn mỉm cười với Lý Hiên.

Vù!

Hỏa diệm cuồn cuộn bùng cháy, bao trùm lên cả khu vực này.

Tần Nguyệt đứng trong hỏa diệm hừng hực, mái tóc đen phấp phới, Phượng Hoàng Chi Quang nơi mi tâm lập lòe. Da dẻ như tuyết trắng tỏa ánh sáng rực rỡ dưới sự chiếu sáng của hỏa diễm,

cả người chói lóa như một vị thần.

Nàng cứ lặng lẽ nhìn Lý Hiên như vậy, trong tiếng nói mang theo sự quả quyết.

“Sư tôn muốn chết, ta sẽ chết cùng sư tôn. Bất luận đảo ngược thời gian là thật hay giả, chỉ cần có thể đi theo sư tôn, thế là đủ rồi.”

“Ngươi…Haizz!”

Lý Hiên đã hiểu, chuyện đảo ngược thời gian Tần Nguyệt chỉ tin một nửa, một nửa còn lại nàng không chắc chắn, vì thế lựa chọn chết cùng hắn cho dù là thực sự sẽ chết.

Nghĩ đến một tiểu cô nương nguyện ý chết cùng mình, nơi mềm mại nhất trong lòng Lý Hiên đột nhiên khẽ rung động.

Hắn cuối cùng cũng lấy được dũng khí, đảo tay ôm Tần Nguyệt vào lòng, ôn nhu nói.

“Ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.”

“Vâng.”

…

Hỏa diễm của phượng hoàng quét qua khu vực này. Lý Hiên và Tần Nguyệt dần dần bị thiêu đốt trong ngọn lửa, cuối cùng tan thành mây khói.

Thế giới khẽ dao động, cả hư không vì đó mà rung chuyển. Thời quang Chi Lực đáng sợ bắt đầu khởi động, thời gian bắt đầu lùi về quá khứ.

Một ngày, hai ngày, ba ngày….

Thời gian trôi đi từng chút một, cuối cùng cạn kiệt sức lực,

đến được một ngày nào đó, Thời Quang Đảo Lưu dừng lại.

Thanh Liên tông.

Tiểu viện khu ngự thú.

Lý Hiên đột nhiên mở hai mắt, hào quang trong mắt sáng ngời, tất cả những gì hắn thấy đã không còn là bóng tối.

“Mắt của ta nhìn thấy rồi. Đợi đã, thời điểm hiện tại là…”

Góc Nhìn Thượng Đế của Lý Hiên quét nhìn tám phương, dò xét khắp Thanh Liên Tông.

Nhìn khung cảnh quen thuộc kia, nhìn thời điểm hiện tại, Lý Hiên thở dài.

"Không nghĩ tới, tập hợp cả năng lượng của ta và Tần Nguyệt mà vẫn chỉ có thể đẩy thời gian lùi lại một quãng ngắn như vậy, Thời Quang Chi Lực quả thật là đáng sợ."

Lý Hiên lấy ngọc phù truyền tin ra, không chút do dự tiến hành truyền tin từ khoảng cách xa với Tần Nguyệt.

Trung Châu.

Vũ Tiên Tông.

Tần Nguyệt giẫm lên phi kiếm bay trong hư không, muốn rời khỏi Vũ Tiên Tông tiến đến bí cảnh Linh Hồn nhưng lại bị hai người cản đường.

Hai người này, một người là chấp sự của Vũ Tiên Tông có mái tóc bạc phơ, người còn lại là Tần Bất Hối.

Hai người nói hết lời, nhiều lần khuyên nhủ, nhưng Tần Nguyệt chẳng ngó ngàng, vẫn kiên trì đi tới bí cảnh Linh Hồn.

Chương 423. Thời Quang Đảo Lưu

Cuối cùng, Tần Bất Hối và chấp sự đều không thể khuyên ngăn, chỉ đành nhìn Tần Nguyệt bay về phương xa.

"Haiz, tính tình của nàng quá cố chấp, ngay cả trưởng lão như ta đây cũng khuyên không được, đoán chừng nếu Tông chủ có đến tới thì Tần Nguyệt cũng sẽ không nghe."

Tần Bất Hối lắc đầu, thấy được sự kiên quyết của Tần Nguyệt.

"Phải đấy, quá cố chấp, giọng của nàng tuy mềm mại, nhưng ta có thể cảm nhận được thái độ kiên định không đổi của nàng." Lão chấp sự thở dài bất đắc dĩ.

"Có lẽ, đây là nguyên nhân nàng có thể trở thành thiên kiêu, kiên định đi trên con đường mình đã chọn, không bị lời nói của người khác chi phối, đây chính là quyết tâm."

Tần Bất Hối không nghĩ ra điều gì khác, chỉ có thể dùng lý do như thế này để tìm lại chút thể diện cho mình, nếu không nàng là trưởng lão còn khuyên không được thì quả thực có hơi buồn bực.

Có điều, sau khi nàng nói xong lời này.

Bỗng nhìn thấy Tần Nguyệt lại giẫm phi kiếm cấp tốc quay về, dừng lại trước mặt bọn họ.

"Tần Nguyệt, sao ngươi lại quay về rồi?" Tần Bất Hối kinh ngạc.

"Không đi nữa, Tần trưởng lão, ngươi đưa ta về Nam Vực đi,

sư tôn nhớ ta rồi." Tần Nguyệt nói với giọng bình tĩnh, nhưng trái tim lại đập loạn dữ dội.

Bởi vì đây là đầu tiên sư tôn nói nhớ nàng, điều này khiến nàng vui vẻ tới muốn nhảy nhót reo hò.

"Chao ôi! Chỉ một câu nhớ ngươi là ngươi liền không đi bí cảnh nữa sao?" Tần trưởng lão mông lung.

"Ừ, không thể để sư tôn đợi lâu." Tần Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

"Ta..."

Tần Bất Hối nghe xong câu này thì trái tim tức khắc nhận một vạn điểm sát thương.

Vừa nãy nàng và lão chấp sự khuyên nhủ rất lâu, tận tình khuyên bảo, kết quả không có tác dụng gì, Tần Nguyệt vẫn đi.

Hiện tại thì hay rồi, một câu của Lý Hiên đã khuyên Tần Nguyệt trở về, đối xử chênh lệch như này khiến Tần Bất Hối buồn rầu muốn đâm đầu vào tường.

Mấu chốt là Tần Bất Hối còn nói, Tần Nguyệt không nghe khuyên giải, vì lẽ đó nên nàng mới trở thành thiên kiêu.

Nhưng bây giờ xem ra, hết thảy những thứ này đều là cái cớ, nguyên nhân căn bản là bọn họ khuyên không được, bọn họ không quan trọng như Lý Hiên, điều này càng làm Tần Bất Hối phiền muộn hơn.

Nhìn gương mặt ngập tràn mong đợi của Tần Nguyệt, Tần Bất Hối cố gắng kìm nén uất ức trong lòng, có lẽ là có chút nén nhịn được, muốn tìm một nơi hồi phục tâm trạng trước, vì vậy nàng hỏi.

"Muộn chút đưa ngươi trở lại có được không?"

"Không được, sư tôn sẽ chờ sốt ruột, không thể để sư tôn phải đợi." Tần Nguyệt vội vàng lắc đầu.

"Ta..."

Tần Bất Hối cảm thấy đau đầu nhức óc, chỉ đành kiềm chế bản thân nhiều lần, cảm xúc phải mất rất lâu mới bình phục được, lúc này mới tạm thời kiềm chế muộn phiền lại.

Sau đó, nàng dẫn theo Tần Nguyệt, biến mất không thấy trong dao động của không gian.

Tại chỗ.

Lão chấp sự mờ mịt đứng đó, vô hình trung nàng cũng chịu phải một vạn điểm sát thương.

Hết cách rồi, mới nãy nàng lấy tên tuổi của Tông chủ ra mà vẫn không ngăn cản Tần Nguyệt được, Tần Nguyệt kiên quyết muốn đi.

Kết quả hiện tại hay rồi, sư tôn đến từ một nơi nhỏ bé, chỉ dựa vào một câu nói đã thay đổi ý nghĩ của Tần Nguyệt, đối đãi khác biệt như này cũng làm lão chấp sự uỷ khuất không thôi.

"Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng sầu não, càng nghĩ càng tức giận."

Lão chấp sự bỏ đi, hậm hực trở về động phủ trong sự ám ách.

Một bên khác.

Tần Nguyệt và Tần Bất Hối không tiến thẳng đến Nam Vực mà đến một ngọn núi nhỏ ngoài Vũ Tiên Tông.

Đến chỗ này, Tần Nguyệt đặt Huyết Nhân Ngẫu bên hông vào

trong bụi cỏ, rồi mới gật đầu nói: "Xong rồi, chúng ta đi thôi."

"Ngươi đột ngột đến nơi này, chỉ vì để con rối này lại sao? Đây không phải thứ quan trọng nhất với ngươi sao? Bình thường xem trọng nó như vậy." Tần Bất Hối nghi ngờ.

"Là sư tôn bảo ta đặt ở phụ cận tông môn." Tần Nguyệt giải thích một câu.

"Tại sao? Đây không phải chỉ là đồ chơi thôi sao?" Tần Bất Hối mông lung.

"Ta không biết, nhưng sư tôn nếu đã nói như vậy, thì nhất định có đạo lý, ta nghe lời là được rồi." Tần Nguyệt trả lời xem như đương nhiên.

"Chao ôi?"

Tần Bất Hối nghe thấy lời này, nhìn bộ dạng xem như đương nhiên của Tần Nguyệt, nhất thời lại chịu phải một lần bạo kích.

Nàng thấy rằng, địa vị của Lý Hiên trong lòng Tần Nguyệt quá nặng, nặng đến hơi không bình thường.

Nhưng Tần Bất Hối nghĩ tới cống hiến Lý Hiên bỏ ra vì nhân tộc, cuối cùng nàng cũng không nói gì cả, chỉ có thể dẫn theo Tần Nguyệt đi về phía Nam Vực.

Sau khi bọn họ đi.

Một Tiểu Tiểu Khả Ái ăn bánh bao thịt nhảy nhót xuất hiện trên ngọn núi nhỏ.

Nàng cầm món đồ chơi ấy lên cẩn thận nhìn, kết quả không nhìn ra cái gì hết.

"Hình như chỉ là món đồ chơi, có điều người được đồ chơi khắc hoạ thật tuấn tú, chẳng trách Tần Nguyệt mỗi ngày nhớ

nhung sư tôn của nàng, thì ra khôi ngô như vậy."

Tiểu Khả Ái chớp đôi mắt to đánh giá Huyết Nhân Ngẫu, nhìn dung mạo giống y như thật kia, vậy mà lại nổi lòng ái mộ.

"Khụ khụ khụ, không thể để người khác nhìn thấy ta mê cái đẹp, bằng không quá mất mặt, có điều thật sự rất anh tuấn đấy."

Tiểu Khả Ái tiếp tục đánh giá, thậm chí cầm món đồ chơi lên, định bụng bỏ vào trong không gian thứ nguyên trên ngực, nhưng nghĩ Tần Nguyệt trở về muốn lấy lại thì phải làm sao.

Cuối cùng, nàng do dự nửa ngày, vẫn từ bỏ.

"Đáng tiếc, trở về phái người cầm bức chân dung sư tôn của Tần Nguyệt đến, xem xem hắn có thật sự anh tuấn như vậy không."

Chương 424. Thời Quang Đảo Lưu (2)

Tiểu Khả Ái giơ cái tay trắng nõn ra, nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt của Huyết Nhân Ngẫu, lúc này mới một lần nữa bỏ Huyết Nhân Ngẫu xuống rồi nhảy nhót rời đi.

Nam Vực.

Thanh Liên Tông, khu ngự thú.

Lý Hiên cạn lời nhìn hình ảnh Huyết Nhân Ngẫu truyền về, hắn nguyên bản muốn dùng Huyết Nhân Ngẫu đến bí cảnh Linh Hồn trao đổi với Tiểu Thứ Vị, nắm giữ bí cảnh.

Kết quả bây giờ hay rồi, thế mà phát hiện một Tiểu Khả Ái mê soái ca, hơn nữa còn là cấp bậc Công chúa Thái Bình.

Tiểu Khả Ái này rất đáng yêu, gương mặt nhỏ nhắn hơi múp như trẻ sơ sinh, làm người ta có loại xúc động muốn bóp thử.

"Có lẽ là sư muội ở tông môn của Tần Nguyệt."

Lý Hiên khẽ lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa, ngược lại lẳng lặng chờ Tần Nguyệt quay về, chuẩn bị đi bí cảnh Linh Hồn dò xét.

Trước lúc Thời Quang Đảo Lưu, thông qua lệnh bài, Lý Hiên đã thăm dò khắp bí cảnh, đã nhìn thấy lượng lớn phòng ốc, ví dụ như phòng luyện đan, phòng luyện khí, phòng trận pháp, thư phòng, thương khố, vườn cây, trận pháp thượng cổ thần bí...

Những nơi này có không ít đồ tốt, chỉ có điều khi đó Lý Hiên

không thể mất thêm nhiều thời gian hơn nữa, lo sợ ảnh hưởng thời điểm thời gian quay ngược, vậy nên mới không đi qua xem thử.

Hiện tại đã cứu Tần Nguyệt trở về, hắn có nhiều thời gian đi thăm dò hơn, cộng thêm việc có bí mật của Tiểu Thứ Vị, hắn cũng có thể nhanh chóng trở thành chủ nhân bí cảnh.

Đến lúc đấy, hắn có thể coi bí cảnh Linh Hồn là căn cứ, ở nơi đó điên cuồng tăng trưởng thực lực.

"Không chỉ như thế, chúng ta còn vượt qua một nguy cơ lớn lao, đồng thời đạt được cơ hội Kim Đan hoàn mỹ, nhưng mà..."

"Nhưng thọ mệnh của ta lại giảm đi mười năm."

Lý Hiên giơ tay lên, bàn tay khẽ chạm vào một nhúm tóc bạc bên mai, đây là cái giá của việc sử dụng Thời Quang Đảo Lưu.

Thời Quang Chi Lực quá bá đạo, có thể chỉ giảm mười năm đã xem như là kết quả tốt nhất rồi, nếu như thọ mệnh không đủ, vậy thì phải tiêu hao linh hồn.

Cũng may hắn có Vạn Thọ Chiến Thể, thọ mệnh tăng thêm vạn năm, chuyện tiêu hao mất mười năm cũng không phải điều đáng lo ngại, trái lại nhớ tới cảm ngộ lúc đột phá Kim Đan.

Lẳng lặng nhắm hai mắt lại, Lý Hiên bắt đầu hồi tưởng lại quá trình đột phá Kim Đan.

Trong nháy mắt, cảm ngộ quen thuộc một lần nữa xông lên đầu, linh lực của hắn vì vậy mà điên cuồng dao động, mạnh mẽ tiến bước vào Kim Đan kỳ.

Có điều, hắn vẫn chưa lập tức đúc thành Kim Đan, bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc hắn tiến vào bí cảnh Linh Hồn, đợi sau khi lấy được lệnh bài thì đúc thành Kim Đan ở trong bí cảnh mới là

kết quả tốt nhất.

Nghĩ tới đây.

Góc Nhìn Thượng Đế của Lý Hiên quét nhìn bát phương, lẳng lặng chờ đợi sự trở về của Tần Nguyệt.

Rất nhanh.

Dưới Góc Nhìn Thượng Đế.

Không gian ở phía thành Bạch Vân xao động, hai người từ trong không gian đi ra ngoài, bọn họ là Tần Nguyệt và Tần Bất Hối.

Hai người nói chuyện trong chốc lát, Tần Bất Hối chui vào không gian rời đi, mà Tần Nguyệt thì giẫm lên phi kiếm, cấp tốc bay về hướng sơn trang Tị Thế.

"Cuối cùng cũng tới rồi."

Bóng dáng Lý Hiên xuyên qua hư không, lần nữa xuất hiện hắn đã đến sơn trang Tị Thế, bắt đầu nấu thịt kho tàu Tần Nguyệt thích ăn nhất trong tiểu viện.

Không lâu sau.

Một bóng dáng hấp tấp bay vào, đáp xuống trong tiểu viện, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt nồng nhiệt.

"Sư tôn, ta về rồi đây."

"Ừ."

Lý Hiên giang hai cánh tay ra, nở nụ cười như ánh mắt trời, nói: "Chào mừng về nhà."

Bịch!

Tần Nguyệt nhào vào lòng Lý Hiên, cáo lao vào cuốn theo làn gió thơm hương, hai nàng tay gắt gao ôm lấy Lý Hiên.

Cảnh tượng như vậy khiến Lý Hiên nhớ tới khung cảnh ở trong bí cảnh, Tần Nguyệt nhào qua, hắn nhớ tới cảnh tượng trái tim của nàng bị đâm xuyên.

Tâm trạng của hắn không còn bình tĩnh nữa, hai tay cũng vòng lấy cơ thể mềm mại của Tần Nguyệt, ghì chặt lấy nàng.

Điểm này, Tần Nguyệt cảm nhận được.

Tim của nàng đập nhanh hơn, đập không ngừng giống như hươu nhỏ xông loạn, niềm vui trong lòng gần như không thể kiềm chế được nữa.

Lúc này.

Nàng cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian, hạnh phúc đến mức không muốn được buông ra.

Thời gian chậm rãi trôi đi trong bầu không khí này.

Hai người ôm nhau một lúc lâu mới buông nhau ra, sau đó khuôn mặt Tần Nguyệt đỏ bừng, không dám nhìn Lý Hiên.

Nhịp tim của Lý Hiên cũng tăng nhanh, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Lúc này, Tần Nguyệt nhìn thấy phần tóc mai bạc trắng của Lý Hiên, nàng lo lắng hỏi.

"Sư tôn, tóc của ngài."

"Không sao, bây giờ có phải trông càng đẹp hơn không?"

Lý Hiên kiếm cớ, không muốn Tần Nguyệt biết chuyện thọ mệnh của mình bị tiêu hao.

"Vâng, rất đẹp, sư tôn như thế nào cũng đẹp."

Tần Nguyệt nhanh chóng gật đầu, đồng thời quan sát Lý Hiên cẩn thận. Sau khi xác nhận không có gì bất thường, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Nguyệt, chúng ta nấu cơm trước, lát nữa có việc cần ngươi giúp." Lý Hiên nghĩ đến chuyện bí cảnh, chuẩn bị lát nữa linh hồn sẽ giáng lâm.

"Vâng, sư tôn."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, bận rộn cùng với Lý Hiên làm những món ngon.

Cả hai người đều rất hưởng thụ quá trình nấu ăn. Trong bầu không khí như vậy, tâm trạng cũng ngày càng tốt.

Sau khi ăn uống no đủ.

Lý Hiên dẫn Tần Nguyệt trở lại tầng hầm, hắn nằm trên giường Bạch Ngọc, nhẹ nhàng nói.

"Tiểu Nguyệt, lát nữa cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đừng lo lắng, một lát nữa ta sẽ trở về."

Chương 425. Bí cảnh tồn tại trong gian nan

Sau khi Lý Hiên nói xong, linh hồn lập tức biến mất khỏi cơ thể, cả người chìm vào giấc ngủ sâu.

"Sư tôn?"

Nhìn thấy cảnh này, Tần Nguyệt vô thức thấy lo lắng cho Lý Hiên, nhưng sau khi nhớ đến lời Lý Hiên nói, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Nguyệt nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Lý Hiên, hai bàn tay trắng nõn mềm mại nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Lý Hiên, lặng lẽ nhìn Lý Hiên đang ngủ say.

Ngắm dung nhan tuấn mỹ của Lý Hiên, nghĩ đến tính cách dịu dàng thiện lương của sư tôn, cùng với cái ôm thật chặt trước đó.

Đôi mắt to tròn đen đáy của Tần Nguyệt ngấn nước, ánh mắt nàng nhìn Lý Hiên trở nên si mê lạ thường, si mê đến bệnh trạng.

Ở một nơi khác.

Trên một ngọn núi nhỏ bên ngoài Vũ Tiên Tông.

Huyết Nhân Ngẫu được đặt trong bụi cỏ khẽ chuyển động, Góc Nhìn Thượng Đế nhanh chóng mở rộng, quét qua ngàn dặm xung quanh. Sau khi xác nhận hết thảy đều an toàn, Huyết Nhân Ngẫu liền hóa thành hình người.

Lý Hiên xuất hiện, linh hồn thành công giáng lâm.

"Lấy được lệnh bài trước đã, sau đó hỏi Tiểu Thứ Vị trái cây và đá nền tảng đại đạo siêu cấp, đưa cho Tần Nguyệt dùng, để nàng thanh lọc huyết mạch, lĩnh ngộ thiên phú đại đạo."

Lý Hiên thì thầm, bóng dáng hắn biến mất trong vòng gợn sóng. Lúc hắn xuất hiện trở lại, hắn đã tới gần bí cảnh, sau khi xác nhận an toàn, hắn xông tiến bí cảnh.

Trong bí cảnh Linh Hồn.

Tiểu Thứ Vị lười biếng lăn lộn trong ổ, sau khi cảm nhận được có người tiến vào bí cảnh thì lẩm bẩm.

"Lại có người tới rồi, chao? Người này cho ta cảm giác không đơn giản, hoàn toàn có đủ tư cách thắp sáng Cường Hồn Đăng, vậy cường hóa linh hồn của hắn trước đã, dù sao cũng là nhân tộc."

"Nếu kẻ tiến vào là tà ma, ta sẽ không thắp đâu, hơn nữa còn phải hố chết tà ma."

Tiểu Thứ Vị lầm bầm, móng vuốt nhỏ khẽ vẫy, một ngọn đèn nhỏ thần bí trông giống như thủy tinh xuất hiện, nó thả chiếc đèn trên đất và thắp sáng.

Lực lượng vô hình dập dờn, cường hóa linh hồn của Lý Hiên ở tầng thứ nhất của bí cảnh.

"Năng lượng của ngọn đèn này cũng không đủ rồi, không biết còn duy trì được bao lâu. Lần trước, vì để cường hóa cho tiểu cô nương được gọi là Nguyệt phán xử kia mà đã tiêu hao một giọt dầu đèn rồi."

Tiểu Thứ Vị tiếp tục lẩm bẩm, với tư cách là người quản lý, nó biết rõ nhân tộc mới là đối tượng được chủ nhân nâng đỡ.

Sau khi nhân tộc tiến vào bí cảnh, nếu là siêu cấp thiên tài, Tiểu Thứ Vị sẽ thắp hồn đăng, trợ giúp siêu cấp thiên tài của nhân

tộc cường hóa linh hồn, đạt được chỗ tốt trong vô hình.

Nhưng nếu kẻ tiến vào là yêu ma thì sẽ không có đãi ngộ như vậy, thậm chí sẽ bị gài bẫy.

Đương nhiên.

Cũng có nhân tộc phải chết, chẳng hạn như những kẻ bị tà ma ô nhiễm, hay những thiên tài giả thực lực nhỏ yếu nhưng lại không biết tự lượng sức mình.

Không có cách nào, bí cảnh phải tồn tại nên nhất định phải có người hy sinh.

Nếu không có hy sinh, Tà Thần biết nơi này chỉ bồi dưỡng Nhân tộc thì nhất định sẽ hủy diệt nơi này, sẽ không cho bí cảnh cơ hội tồn tại.

Nhưng bí cảnh sở dĩ có thể tồn tại đến ngày nay, chính là bởi vì ác danh của nó, khiến rất nhiều "thiên tài" của Nhân tộc bỏ mạng, vậy nên các Tà Thần mới không hủy diệt nơi này, khiến nơi này nguyên vẹn đến ngày nay.

Đương nhiên nhất định sẽ có người nói chuyện này không công bằng với người đã chết, nhưng Tiểu Thứ Vị vốn không phải người, chủ nhân của nó cũng không phải, có thể nâng đỡ Nhân tộc đã là tốt lắm rồi.

Còn về việc Nhân tộc bỏ mạng, Tiểu Thứ Vị cho rằng đó là điều rất bình thường. Theo quan niệm của nó, cá lớn nuốt cá bé là quy luật sinh tồn.

Kẻ yếu, dưới tình huống không có sự chuẩn bị, không biết tự lượng sức mình mà xông vào rồi bị quái vật giết chết, đó là đáng đời. Tiểu Thứ Vị sẽ không bao giờ thương hại người như vậy.

Nhưng đối với những thiên tài thực sự, chẳng hạn như Nguyệt

phán xử, Nặc Ngôn và Tiểu La Lỵ, những người này Tiểu Thứ Vị đều cho bọn họ phần thưởng.

Ví dụ như không gian tâm thứ nguyên của Tiểu La Lỵ, xích sắt của Nặc Ngôn, của Nguyệt phán xử... và cả những thiên tài có thể hồi sinh khá, linh hồn của tất cả đều đã được tăng cường.

Nói tóm lại.

Tất cả những người được hồi sinh bên ngoài, sau này đều sẽ trở thành cường giả một phương, đây chính là sự trợ giúp của bí cảnh Linh Hồn.

Điểm mấu chốt là ngoài Nguyệt phán xử, Nặc Ngôn và Tiểu La Lỵ, những người sống sót khác đều không biết mình đã nhận được chỗ tốt.

Điều này cũng khiến ngoại giới cho rằng bí cảnh Linh Hồn quá nguy hiểm, ngoại trừ làm cho thiên tài Nhân tộc ngã xuống thì không có tác dụng gì lớn, thậm chí ngay cả tà ma cũng cho là như vậy.

Bây giờ, đã rất nhiều năm không có ai tiến vào, mà sự xuất hiện của Lý Hiên đã khiến Tiểu Thứ Vị nổi lên hứng thú.

"Đáng tiếc, không một ai có thể vượt qua cửa thứ mười hai, Nhân tộc quá yếu, e là tiểu tử này cũng không được, ồ? Sao tiểu tử này tìm được mật đạo bị ẩn giấu?"

Tiểu Thứ Vị vô cùng nghi ngờ, không thể tin được có người vừa tiến vào bí cảnh đã tìm được mật đạo bị ẩn giấu.

Bởi vì mật đạo này có thể trực tiếp đi thẳng đến cửa ải thứ năm, tương đương với việc đi qua bốn cửa ải, là một lối tắt quan trọng.

Điều quan trọng là, chỉ có nó và chủ nhân đã chết biết về mật

đại ẩn mật này, những người khác tuyệt đối không thể biết được, nhưng bây giờ lại có người đang đi qua con đường này.

Chương 426. Bí cảnh tồn tại trong gian nan (2)

"Chẳng lẽ là Thần Toán? Ta đã từng nghe chủ nhân nói, Nhân tộc trước đây từng có một môn phái gọi là Thần Toán môn, trong đó có hai đại chủng tộc là Tế tộc và Uyên tộc."

"Năng lực Thần Toán của bọn họ cực kỳ mạnh, sau đó gặp phải tai họa lớn, cả tông môn bị xóa sổ, chỉ có một vị đệ tử ký danh bị khai trừ là may mắn tránh được một kiếp."

"Sau đó, vị đệ tử này gây dựng lại Thần Toán môn, mặc dù đã biến thành một môn phái nhỏ, nhưng năng lực tính toán của Thần Toán môn vẫn là có chút bản lĩnh."

Tiểu Thứ Vị lẩm bẩm, đôi mắt nhỏ dán chặt vào Lý Hiên.

Nó thấy, sau khi đến cửa thứ năm, Lý Hiên rẽ trái rẽ phải một lúc vậy mà lại bước vào một mật đạo ẩn giấu khác, lúc này Tiểu Thứ Vị không thể ngồi yên được nữa.

"Lại tìm được con đường thứ hai, rất phi phàm, nhưng mật đạo thứ ba là từ tầng mười đi thẳng đến tầng mười hai. Vì để tránh bị Thần Toán đã thêm Tuyệt Thiên thạch."

"Bất kỳ năng lực bói toán nào cũng sẽ không có tác dụng, vì vậy cuối cùng ngươi vẫn sẽ thất bại." Tiểu Thứ Vị lại nằm bò, lười biếng chờ đợi.

Nửa giờ sau.

Nhìn thấy Lý Hiên bước vào mật đạo thứ ba, biểu cảm của Tiểu Thứ Vị hoàn toàn biến đổi, đôi mắt nhỏ mở to.

"Làm sao có thể? Sao tiểu tử này tìm thấy con đường thứ ba được?"

Tiểu Thứ Vị giật mình, lần đầu tiên cảm thấy khó có thể tin nổi, thậm chí còn hoài nghi có phải mình đã hoa mắt hay không.

Nó giơ móng vuốt nhỏ lên dụi dụi mắt, kết quả không có gì thay đổi. Tiểu Thứ Vị ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cửa thứ mười hai của bí cảnh.

Lý Hiên từ từ xuất hiện, bước từng bước trên thảm cỏ xanh.

Ngay trước mặt hắn, một con quái vật giáp xác cao hơn một trăm thước đang lẳng lặng đứng đó, nó toát ra lực lượng mạnh mẽ.

Thế nhưng.

Kẻ địch mạnh như vậy ở trước mặt Lý Hiên căn bản chẳng là gì cả.

Bởi vì lần này hắn không dẫn theo Tần Nguyệt bị thương, không phải phát động thí luyện thủ hộ khó nhất.

Thí luyện lần này chỉ là thí luyện sơ cấp bình thường nhất, đối với hắn mà nói, thực lực của kẻ địch như vậy quá yếu.

"Đi ra đi, Tiểu Thứ Vị, giữ lại con quái thú này đi, nếu giết thì thật đáng tiếc."

Nhìn thấy quái thú giáp xác đang từng bước tiến đến, ánh mắt Lý Hiên ung dung nhìn mặt đất bên phía bên phải, nhìn vào một bụi cây.

"Sao... Sao ngươi biết ta ở chỗ này? Rõ ràng ta đã dùng thủ đoạn che chắn rồi."

Tiểu Thứ Vị từ trạng thái nằm ngửa lật người lại, ló đầu ra khỏi bụi cỏ, dáo dác nhìn Lý Hiên.

Nhưng Tiểu Thứ Vị lại nhanh chóng sửng sốt, trịnh trọng nói: "Sao ngươi biết ta tên là Tiểu Thứ Vị?"

"Bởi vì ngươi chính là một bé nhím nhỏ. Quái thú bên kia, cút sang bên đi, nếu không ta không ngại đánh ngươi một trận đâu. Cũng chỉ là một con quái thú thí luyện sơ cấp mà thôi."

Lý Hiên bình tĩnh cảnh cáo, thí luyện thủ hộ cấp cuối khó khăn nhất hắn cũng đã vượt qua, thí luyện sơ cấp này Lý Hiên không thèm để ý tới.

"Ngươi... Sao ngươi biết cấp bậc của thí luyện?"

Tiểu Thứ Vị càng không thể bình tĩnh thêm được, nó không hiểu tại sao Lý Hiên lại biết cả cấp bậc thí luyện.

"Đi lấy lệnh bài bí cảnh trước đã."

Lý Hiên sải bước về phía sâu trong bí cảnh, dưới ánh mắt nghi ngờ không thôi của Tiểu Thứ Vị, đi càng lúc càng xa.

Con quái thú giáp xác cao một trăm thước kia, nó từ đầu đến cuối đều có hơi hoang mang.

Đây là lần đầu tiên nó xuất chiến, kết quả là còn chưa bắt đầu đánh mà nó đã bị trấn trụ, chỉ có thể nhìn Tiểu Thứ Vị bằng ánh mắt ấm ức.

Tiểu Thứ Vị thật ra còn hoang mang hơn, hoàn toàn không biết chuyện này là sao.

Đặc biệt là nhìn thấy Lý Hiên đi về phía cung điện như thể đi về nhà, trong đầu Tiểu Thứ Vị nổi lên một suy nghĩ kỳ lạ, đó có thể là chủ nhân chuyển thế quay về.

Nó hươ hươ móng vuốt nhỏ của mình, ra lệnh cho quái thú giáp xác khổng lồ cao một trăm thước đi nghỉ ngơi.

Sau đó, Tiểu Thứ Vị di chuyển đôi chân ngắn củn, chạy đến bên cạnh Lý Hiên như phong hỏa luân, rồi đi cạnh Lý Hiên.

"Ngài... Ngài là..."

"Ta là Lý Hiên, là người ngươi từng biết. Lát nữa khi ánh sáng thông quan tỏa sáng, ta không muốn nó sáng lên." Lý Hiên nói.

"Ta không có quyền hạn, nó tự động mở, trừ phi ngài nhanh chóng làm chủ lệnh bài, tắt đi cột sáng trước. Ngài đến vội vàng như vậy là để tắt cột sáng đi sao? " Tiểu Thứ Vị hỏi.

"Đương nhiên rồi, ta không muốn dẫn đến quá nhiều sóng gió. Đi thôi, trực tiếp đi xuyên qua không gian, không gian ở nơi này đã không bị phong tỏa nữa."

Bóng dáng Lý Hiên đột nhiên biến mất, rời đi trong khi Tiểu Thứ Vị vẫn chưa hiểu gì cả.

"Này, chờ ta với."

Tiểu Thứ Vị vội vàng cùng biến mất theo, khi nó vội vàng chạy đến nơi, thì thấy Lý Hiên đã thành công nhận chủ một cách thuần thục, đồng thời cũng tắt cột sáng sắp xuất hiện đi.

Cảnh tượng này càng khiến Tiểu Thứ Vị nghi ngờ đây là chuyển thế của chủ nhân mình, trong lòng cũng do dự không yên, nhưng nó vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa.

"Được rồi, cuối cùng cũng xong, bây giờ có thể thở phào nhẹ nhõm rồi."

Lý Hiên đùa nghịch lệnh bài trong tay, thăm dò bí cảnh rộng lớn rồi gật đầu hài lòng.

Sau khi giải quyết xong vấn đề cột sáng, hắn có thể ở nơi đây khiêm tốn phát triển. Sau này, thông qua lệnh bài, hắn thậm chí còn có thể đi từ Nam Vực đến Trung Châu.

"Trung Châu cũng có thể bày bố rồi."

Chương 427. Soát lỗi hệ thống

Mắt Lý Hiên lóe lên, cảm thấy bí cảnh này giúp ích rất nhiều cho hắn, có thể sử dụng nó làm căn cứ để đến Trung Châu giúp đỡ Tần Nguyệt.

"Lý... Lý Hiên, trên tế đàn có một bộ công pháp thần kỳ, ngài có muốn học không?"

Tiểu Thứ Vị thăm dò, chỉ có Kim Đan mới có thể tu hành bộ công pháp đó, nó muốn thử xem Lý Hiên có đi qua hay không.

Nếu Lý Hiên đi qua, vậy Lý Hiên không phải là chủ nhân chuyển thế.

"Không cần phải xem, ta vẫn chưa đến Kim Đan. Hơn nữa, ta đã ghi nhớ hết công pháp trong đầu rồi." Lý Hiên nói.

"Ngài... Ngài..."

Tiểu Thứ Vị thực sự bị dọa sợ, chỉ có nó và chủ nhân đã chết của nó biết ngưỡng cửa tu hành của công pháp thần bí. Bây giờ Lý Hiên lại biết, điều này càng chứng tỏ Lý Hiên là chủ nhân đã chuyển thế.

"Chờ một chút, một lát nữa ta sẽ lại đến."

Cơ thể của Lý Hiên đột nhiên biến thành cát bụi tan trong gió, linh hồn của hắn trở về sơn trang Tị Thế cùng với lệnh bài.

Sơn trang Tị Thế.

Tần Nguyệt đang si mê ngắm nhìn Lý Hiên, thậm chí còn nhân lúc Lý Hiên chìm vào giấc ngủ sâu mà hôn trộm một cái, sau đó đôi

mắt ngấn nước chờ đợi.

Lúc này, mí mắt Lý Hiên khẽ động, chậm rãi tỉnh lại.

“Sư tôn.” Tần Nguyệt vội lên tiếng, giọng nói mềm nhũn vô cùng dễ nghe.

"Ừm, đi cùng ta."

Lý Hiên đứng dậy, đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại thon nhỏ của Tần Nguyệt, dưới vẻ mặt e thẹn của nàng, cả hai biến mất không thấy đâu.

Bí cảnh Linh Hồn.

Bên trong cung điện nguy nga.

Tần Nguyệt ngơ ngác nhìn cung điện khổng lồ, không biết đây là đâu, cảm giác rất thần bí, cũng cảm thấy nơi đây cất giấu rất nhiều bảo vật.

"Tiểu Thứ Vị, cho ta một quả dung nham và một quả dâu tây, lát nữa sẽ mời ngươi ăn thịt nướng."

Lý Hiên nhìn những thứ sau lưng Tiểu Thứ Vị, những loại quả đó hắn rất quen thuộc.

"Ò, ò, được."

Cái đầu nhỏ của Tiểu Thứ Vị vội vàng gật gù, đưa hai loại trái cây cho Lý Hiên không chút do dự, đồng thời càng cảm thấy Lý Hiên chính là chủ nhân của nó, bởi vì Lý Hiên biết quá nhiều.

"Cảm ơn."

Lý Hiên nhận lấy, đưa cho Tần Nguyệt một quả, còn giữ lại quả dung nham cho mình.

"Tiểu Nguyệt, ăn trái cây này đi, có thể tinh luyện huyết mạch của ngươi." Lý Hiên căn dặn.

"Sư tôn, ta có thể cảm nhận được, trái cây này rất quý giá, nhưng ta không ăn đâu, ta muốn giữ lại cho ngài." Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

"Bây giờ ta không dùng đến nó, trái cây này thích hợp với ngươi nhất. Đừng lo, sau này nếu ta cần dùng, ta vẫn có thể tìm Tiểu Thứ Vị hỏi." Lý Hiên giải thích, khuyên nhủ một lúc lâu mới khuyên thành công.

Nhưng Lý Hiên không để Tần Nguyệt dùng ngay lập tức mà muốn kiểm tra hệ thống trước.

Lần Đảo Ngược Thời Gian này, Lý Hiên phát hiện ra các loại thiên phú và năng lực không quay trở lại, chẳng hạn như trước đó hắn đã tiến hóa Triệu Hồi Đại Người Đá thành Triệu Hồi Dung Nham Cự Nhân.

Đáng tiếc là sau khi Đảo Ngược Thời Gian, Triệu Hồi Dung Nham Cự Nhân lại biến thành Triệu Hồi Đại Người Đá. Nhưng Lý Hiên còn phát hiện ra một lỗi mới, có lẽ hắn có thể thử xem sao.

Mang theo kỳ vọng lớn lao.

Lý Hiên ngồi khoanh chân, lấy quả dung nham ra dùng trước, sau đó bắt đầu nhớ lại cảm ngộ đột phá Kim Đan.

Dần dần.

Một viên kim đan ngưng tụ và xuất hiện trong đan điền của hắn, sau đó bay lên không trung, điên cuồng hấp thu linh khí của trời đất.

Sau một hồi lâu.

Kim đan đã bị Lý Hiên nuốt vào bụng, thực lực của hắn lại đạt đến Kim Đan lần nữa.

'Ting! Triệu Hồi Đại Người Đá của ngài tiến hóa siêu cấp, tiến giai thành Triệu Hồi Dung Nham Cự Nhân, thực lực sẽ tăng lên khi ngài thăng cấp, sẽ luôn ở cùng cảnh giới với ngài.'

Nghe tiếng thông báo máy móc, tâm trạng Lý Hiên vô cùng tốt.

Hắn hiện giờ đã là Kim Đan kỳ, Dung Nham Cự Nhân thăng lên khi hắn thăng cấp, cũng ở Kim Đan kỳ.

Thử nghĩ xem, nếu hai bên đang chiến đấu, Lý Hiên đột nhiên triệu hồi ra một Kim Đan kỳ giết không chết được, kẻ địch sẽ phải đau khổ đến mức nào đây? Cảnh ấy, chỉ nghĩ thôi cũng thấy vui.

"Sư tôn, chúc mừng ngài đột phá Kim Đan."

Giọng nói của Tần Nguyệt vang lên, âm thanh mềm mại êm tai, khiến người ta nghe mà thấy tâm trạng thoải mái.

Lý Hiên vốn đang có tâm trạng rất tốt mỉm cười nhìn sang bên cạnh, nhìn về phía Tần Nguyệt đang nở nụ cười ngọt ngào.

"Ừm, ngươi cũng sử dụng thiên tài địa bảo đi, nhất định sẽ trở nên mạnh hơn."

"Vâng."

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, bàn tay mềm mại cầm lấy dâu tây, không chút do dự đưa vào trong cái miệng nhỏ đỏ hồng. Nàng bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, hấp thụ lực lượng trong quả dâu tây.

Ầm!

Ngọn lửa cuồn cuộn dập dờn bốn phía, toàn bộ cung điện ngập trong biển lửa, một con phượng hoàng lửa nho nhỏ chậm rãi bay

lượn, dao động lực lượng mạnh mẽ tỏa ra.

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài, vì hấp thụ thiên tài địa bảo nên thành công tinh luyện huyết mạch, thực lực đột phá đến Trúc Cơ đại viên mãn.'

'Ting! Ngài nhận được phần thưởng: một cơ hội giác ngộ đặc biệt, khi ngài chìm trong trạng thái giác ngộ sẽ có 95% cơ hội đột phá Kim Đan hoàn mỹ. Tích tích tích, xảy ra lỗi, xảy ra lỗi không xác định.'

'Ting! Ngài đã là tu sĩ Kim Đan kỳ, phần thưởng thay đổi: phần thưởng của ngài: Một cơ hội giác ngộ Lĩnh vực sát khí.'

Tiếng thông báo máy móc vang lên trong đầu hắn, tinh quang trong ánh mắt Lý Hiên lóe sáng khi nghe được những thông báo này.

Chương 428. Thu hoạch phong phú

Hắn suy đoán không sai, thông qua Đảo Ngược Thời Gian, hắn có thể kiếm thêm phần thưởng, hơn nữa trên giao diện dữ liệu cũng không có năng lực Đảo Ngược Thời Gian này, điều này cũng chứng minh Đảo Ngược Thời Gian không tầm thường.

Đáng tiếc là thời gian chờ mười năm quá lâu, Lý Hiên hắn vẫn cần có thêm quả đại đạo mới ổn.

"Sư tôn, ta đột phá Trúc Cơ đại viên mãn rồi, hơn nữa ta cảm giác, mình cách Kim Đan kỳ không còn xa nữa."

Sau khi hấp thụ xong, trong ánh mắt Tần Nguyệt nhìn Lý Hiên lộ ra sùng bái.

Nàng cảm thấy sư tôn của mình thực sự rất lợi hại, không chỉ đột phá đến Kim Đan kỳ, mà còn giúp nàng đột phá đến Trúc Cơ đại viên mãn.

Điều quan trọng là loại trái cây quý giá như vậy mà sư tôn cũng cho mình.

Từ đó có thể thấy sư tôn coi trọng mình đến mức nào, điều này cũng khiến Tần Nguyệt càng thêm si mê Lý Hiên. Trong thế giới của nàng, Lý Hiên là tất cả.

"Đột phá là tốt rồi, lại đây, nằm trên giường bạch ngọc này nào."

Lý Hiên lấy giường bạch ngọc ra khỏi túi trữ vật, dịu dàng nhìn Tần Nguyệt.

"Vâng, vâng."

Tần Nguyệt cũng không hỏi lý do, vô cùng ngoan ngoãn nằm xuống, chớp đôi mắt to tròn nhìn Lý Hiên.

Soạt!

Lực lượng linh hồn dập dờn, linh hồn của Lý Hiên thoát ra khỏi cơ thể, lấy một viên đá nền tảng đại đạo siêu cấp từ trên tế đàn xuống rồi đặt lên mi tâm của Tần Nguyệt.

Khi lấy nó, Lý Hiên cảm nhận một cách rõ rệt việc mình không thể hấp thụ đá đại đạo siêu cấp nữa, bởi vì hắn đã hấp thụ một lần rồi.

Vì vậy hắn không lấy quả còn lại mà tiếp tục đặt nó lên đài tế.

"Lý... Lý Hiên, tại sao ngài không sử dụng đá nền tảng đại đạo? Đây là thứ tốt, có thể giúp ngài lĩnh ngộ thiên phú duy nhất, còn gọi là thiên phú đại đạo." Tiểu Thứ Vị hỏi.

"Ta không dùng được nữa."

Lý Hiên lắc đầu, nói một cách lấp lửng.

Tiểu Thứ Vị hiểu ra, bởi vì người đã dùng rồi thì không thể sử dụng được nữa.

Mà đá nền tảng đại đạo quý giá như vậy, ngoại trừ ba đại bí cảnh ra Tiểu Thứ Vị không thể nghĩ được nơi nào khác còn có, vì vậy nó càng cảm thấy Lý Hiên là chủ nhân chuyển thế của nó.

Giờ khắc này, thái độ của nó càng cung kính hơn, thậm chí nó còn thắp sáng ngọn Cường Hồn Đăng lên, đa phần là để cường hóa linh hồn Lý Hiên, cho dù có tiêu hao hết cũng không để ý.

Lúc này, nó nhớ tới phần thưởng khi vượt qua tầng thứ mười một và mười hai, vội vàng lấy ra hai bộ khải giáp tiên khí, nhìn

như trang phục tình lữ.

"Chủ... Không phải... Lý Hiên, đây là phần thưởng khi vượt qua tầng thứ mười một và mười hai của ngài."

"Hai chiếc?"

Lý Hiên cau mày, bởi vì trước đó Tiểu Thứ Vị đã đưa một bộ khải giáp tiên khí, cửa mười hai căn bản không đưa gì.

"Đúng vậy, thông thường mỗi cửa đều sẽ có ban thưởng, nhưng đồ trong bí cảnh của chúng ta không còn nhiều lắm, đều đưa hết cho người thí luyện, chỉ còn lại hai chiếc khải giáp tiên khí."

Tiểu Thứ Vị giải thích, trong lòng nó thấy hơi bồn chồn, lo lắng Lý Hiên sẽ trách cứ nó.

"Ừm."

Lý Hiên gật đầu, hiểu được lần trước Tiểu Thứ Vị đã giấu đi, nhưng lần này không biết vì lý do gì mà không giấu nữa.

"Lý Hiên, hai chiếc khải giáp này là khải giáp cực phẩm, nhưng chiếc của tầng thứ mười một yếu hơn chút, cũng nữ tính hơn. Ta kiến nghị ngài mặc khải giáp tiên khí của tầng mười hai, cái đó thích hợp với ngài hơn."

Tiểu Thứ Vị giải thích, cố gắng thể hiện bản thân hết sức.

"Được."

Lý Hiên nhìn khải giáp của tầng mười hai, sau khi chạm nhẹ vào nó, khải giáp lan ra và bao phủ toàn bộ cơ thể hắn như nước chảy, rất nhanh sau đó đã hợp nhất với hắn, tạo thành một bộ pháp y tiên khí trắng như tuyết.

Nhìn bộ pháp y quen thuộc này, Lý Hiên chợt nhớ đến Lý Hiên

giả từ trong gương bước ra ở lần thí luyện trước, khi ấy Lý Hiên giả cầm một bản phục khắc của tiên kiếm trên tay.

Lý Hiên quay sang nhìn Tiểu Thứ Vị, thăm dò hỏi: "Thanh tiên kiếm kia..."

"À à, tiên kiếm vẫn đang trấn áp ở trung tâm bí cảnh, duy trì cả bí cảnh, bảo toàn nguyên vẹn tất cả. Nếu ngài muốn đi xem, ta lập tức dẫn ngài qua đó ngay."

Tiểu Thứ Vị vội gật đầu, càng khẳng định Lý Hiên chính là chủ nhân chuyển thế, nếu không hắn không thể biết nhiều chuyện như vậy, bởi vì tiên kiếm là bí mật của một mình chủ nhân.

Nó cũng chỉ biết đến điều này sau nhiều năm tìm kiếm, nhưng Lý Hiên lại biết tiên kiếm, nên nó đã hoàn toàn coi Lý Hiên là chủ nhân của mình.

Nhưng xem chừng có lẽ chủ nhân đã chịu chút ảnh hưởng sau khi chuyển thế, ký ức trở nên mơ hồ, giới tính cũng thay đổi từ nữ thành nam, quan trọng là tính cách trở nên bao dung và nhân từ hơn.

Tiểu Thứ Vị cảm thấy đây là chuyện tốt, nó càng thích chủ nhân hiện tại hơn, bởi vì chủ nhân trước kia quá đáng sợ, cũng rất vô tình.

"Không phải gấp gáp, đi sau cũng được."

Lý Hiên xua tay, tiếp tục ở bên Tần Nguyệt, chờ nàng hấp thu xong.

Tiểu Thứ Vị nghe Lý Hiên nói vậy thì càng thích chủ nhân của hiện tại hơn, thực sự rất hiền lành. Nếu là chủ nhân của trước kia thì đã trừng phạt nó từ lâu rồi.

"Lý Hiên, trong bí cảnh có phòng luyện đan, phòng trận pháp,

phòng luyện khí và thư viện. Bên trong đặt rất nhiều thứ có giá trị, ngài có muốn đi xem không?"

"Đợi lát nữa rồi xem đi."

Lý Hiên cảm thấy Tiểu Thứ Vị bây giờ có chút khác với trước đây, trở nên tích cực hơn, như thể đang nịnh nọt hắn, điều này khiến Lý Hiên có chút nghi vấn.

Chương 429. Thu hoạch phong phú (2)

"Lý Hiên, chỗ ta vẫn còn rất nhiều trái cây, có thể cường hóa linh hồn, tăng cường tinh thần lực, còn có thể nâng cao đẳng cấp của thiên phú."

Tiểu Thứ Vị lấy năm quả cuối cùng trên người mình xuống đưa cho Lý Hiên, có phần luyến tiếc.

"Được."

Lần này Lý Hiên không từ chối, hắn nhận lấy cả năm trái cây rồi cho vào túi trữ vật. Đây đều là thứ tốt, rất hữu ích đối với hắn.

Phù!

Ngọn lửa cuồn cuộn bừng lên, một con phượng hoàng lửa khổng lồ xuất hiện, bay lượn trong khoảng không phía trên Tần Nguyệt, phát ra lực lượng kinh hồn.

Lực lượng này quá bá đạo, dọa cho Tiểu Thứ Vị sợ hãi run lên.

Sau khi phượng hoàng lửa xuất hiện trên không trung, đầu tiên là nhìn Tiểu Thứ Vị bằng ánh mắt lạnh như băng, sau đó lại nhìn Lý Hiên.

Đột nhiên.

Ánh mắt của phượng hoàng lửa trở nên dịu dàng, sau khi bay quanh Lý Hiên một vòng mới nhập vào cơ thể của Tần Nguyệt.

Một cách chậm rãi, Tần Nguyệt mở mắt ra, một luồng lực

lượng mang theo áp bức mạnh mẽ vờn quanh.

"Tiểu Nguyệt, sao rồi? Đã lĩnh ngộ được năng lực gì vậy?" Lý Hiên hiếu kỳ hỏi.

"Là Phượng Hoàng Biến, một thiên phú tăng cường đặc biệt, vô cùng lợi hại."

Tần Nguyệt nghiêm túc giải thích, mơ hồ cảm thấy năng lực này có phần bá đạo thái quá, sau khi kích hoạt sẽ có sức mạnh hủy diệt trời đất.

Nhưng tác dụng phụ cũng cực kỳ đáng sợ, Tần Nguyệt thậm chí còn có cảm giác đời này nàng chỉ có thể dùng Phượng Hoàng Biến một lần.

Tất nhiên, nàng sẽ không nói với Lý Hiên tác dụng phụ đáng sợ này, bởi nàng không muốn Lý Hiên phải lo lắng cho mình, nàng hy vọng Lý Hiên mỗi ngày đều vui vẻ.

"Phượng Hoàng Biến à? Nghe có vẻ rất lợi hại." Lý Hiên vô cùng hiếu kỳ.

"Đúng vậy, sư tôn, đây là đâu? Cảm giác như một không gian không thể xác định vậy." Tần Nguyệt đổi chủ đề.

"Đây là bí cảnh Linh Hồn, cũng là một trong ba đại bí cảnh siêu cấp."

"Bí cảnh Linh Hồn?"

Tần Nguyệt nghe vậy thì hơi giật mình, ngạc nhiên nhìn Lý Hiên.

Phải biết là trước đó nàng còn muốn xông vào bí cảnh này để giúp sư tôn trị thương, không nghĩ tới sư tôn đã chiếm được bí cảnh này, điều này thực sự khiến nàng rất kinh ngạc.

"Sư tôn, vết thương linh hồn của ngài sao rồi?"

"Đã tốt rồi, đi thôi, ta dẫn ngươi đi dạo chỗ này, thuận tiện lấy chút trái cây cho ngươi ăn." Lý Hiên nắm lấy bàn tay của Tần Nguyệt, đi về phía xa.

Cả hai đi dạo trong bí cảnh Linh Hồn, đi từ phòng này sang phòng khác, cũng thu được không ít thứ tốt.

Nhưng Lý Hiên phát hiện ra, rất nhiều nơi trong bí cảnh này đã bị ô nhiễm bởi hắc khí, khiến nơi này trở nên nguy hiểm hơn rất nhiều.

Lý Hiên đoán rằng tà ma đã nạp linh lực vào trong bí cảnh, muốn bí cảnh nguy hiểm hơn để giết chết nhiều thiên tài của Nhân tộc hơn, nên mới xuất hiện tình cảnh này.

"Tà ma, quả nhiên rất âm hiểm."

Lý Hiên lẩm bẩm, dẫn Tần Nguyệt tiếp tục đi dạo, sau khi dạo xong tất cả các nơi, hắn ôm eo Tần Nguyệt, trở về sơn trang Tị Thế.

...

Sơn trang Tị Thế.

Tần Nguyệt nhìn tiên khí trước mặt, trong lòng vô cùng cảm động nhưng lại lắc đầu: “Sư tôn, ta thật sự không thể lấy, nó quá trân quý.”

"Cầm đi, ta không thích mặc khải giáp của nữ."

Lý Hiên đặt khải giáp tiên khí vào bàn tay nho nhỏ của Tần Nguyệt, nhìn Tần Nguyệt cảm động không thôi, hắn không kìm được nhéo khuôn mặt nhỏ của nàng.

"Được rồi, nếu cảm thấy băn khoăn, vậy phải nỗ lực nâng cao

thực lực, trở nên mạnh hơn."

"Vâng, vâng, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức nâng cao thực lực, chắc chắn sẽ trở nên mạnh hơn để bảo vệ sư tôn."

Tần Nguyệt siết chặt nắm đấm, trong mắt lóe lên sự kiên quyết sâu sắc.

"Được, luyện hóa khải giáp tiên khí trước đi."

"Vâng."

Hai người bắt đầu luyện hóa tiên khí dưới tầng hầm, chẳng mấy chốc đã nhận chủ thành công, mặc lên người như trang phục bình thường.

Của Tần Nguyệt là một chiếc váy dài đỏ rực như lửa, vạt váy bồng bềnh, tôn lên dáng người yêu kiều của nàng, khiến nàng càng thêm xinh đẹp.

Của Lý Hiên là một bộ bạch nguyệt bào, cũng rất vừa người, khiến Lý Hiên vốn tuấn mỹ lại càng thêm cuốn hút.

Hai bộ tiên khí này đều có hiệu quả che giấu, người tu tiên bình thường căn bản không nhìn ra được, mấu chốt là hai chiếc tiên khí đều có kỹ năng che giấu, rất đặc biệt.

Hai người ở lại tầng hầm hai ngày, từng chút một làm quen với tiên khí, vốn định ở lại thêm mấy ngày, đáng tiếc là phía Vũ Tiên Tông truyền tin đến. xảy ra nguy cơ lớn.

Tần Nguyệt chỉ có thể quay trở lại thành Bạch Vân, được Tần Bất Hối đón đi.

Tất cả trở lại bình lặng như cũ.

Chỉ là Lý Hiên biết, dưới vẻ ngoài yên bình này, những mạch nước ngầm đang bắt đầu khởi động, ẩn chứa rất nhiều nguy cơ.

"Vẫn nên đề cao thực lực thôi."

Lý Hiên lấy ra các loại trái cây thu được trong bí cảnh ra, nuốt xuống từng quả một.

'Ting! Pháp Trang Phối Hợp của ngài tiến hóa, từ tứ giai hạ phẩm tiến giai thành tứ giai trung phẩm.'

'Ting! Góc Nhìn Thượng Đế của ngài được tiến hóa siêu cấp, từ bán kính ngàn dặm mở rộng đến bán kính vạn dặm.'

'Ting! Huyết Mạch Đề Thủ của ngài được tiến hóa siêu cấp, thời gian chờ giảm từ mười năm xuống còn một năm.'

“Ồ?”

Thấy thời gian chờ của Huyết Mạch Đề Thủ giảm rất nhiều, Lý Hiên cũng ngạc nhiên muôn phần, dù sao việc giảm từ mười năm xuống còn một năm là một khoảng cách không hề nhỏ.

Tính toán như vậy, mỗi năm hắn đều có thể thực hiện rút huyết mạch một lần. Về lâu dài, hắn cũng sẽ có huyết mạch Phượng Hoàng.

Chương 430. Vượt ngoài tam giới, không thuộc ngũ hành

Quan trọng là năng lực Huyết Mạch Đề Thủ có thể tiếp tục tiến hóa trong tương lai.

Điều này cũng khiến tâm trạng của Lý Hiên đặc biệt vui vẻ. Hắn không nhịn được mà lôi hai trái cây thần bí còn lại ra và nuốt vào.

'Ting! Thiên Địa Chi Thủ của ngài cùng đạt được tiến hóa siêu cấp. Uy lực của Thiên Không Chi Thủ và Đại Địa Chi Thủ được tăng cường mạnh, phạm vi thi pháp từ một một trăm cây số lên đến một nghìn cây số.'

"Một ngàn cây số? Đây đúng là bản đồ pháo." Đôi mắt của Lý Hiên sáng lấp lánh.

Thử nghĩ mà xem, chém giết kẻ địch ở khoảng cách xa ngàn dặm chỉ với một ý nghĩ, thủ đoạn cỡ này nhất định sẽ dọa kẻ địch sững sờ khôn nguôi.

"Tiếc là loại trái cây đặc thù này không nhiều, đều do Tiểu Thứ Vị tìm thấy trong gió lốc không gian, tiêu tốn khoảng thời gian gần ngàn năm."

"Nếu muốn tiếp tục gặp được trong gió lốc không gian, chỉ có thể thử vận may và từ từ chờ đợi."

Lý Hiên cũng không yêu cầu quá xa, ngược lại, hắn cảm thấy việc tìm kiếm quả tiến hóa siêu cấp và quả đại đạo đáng tin hơn.

Hai loại trái cây này có nhiều tác dụng với hắn nhất, vừa

không cần tìm trong gió lốc không gian, vừa không cần tiêu tốn thời gian cả ngàn năm, có lẽ trong một hay hai năm là có thể tìm được.

'Ting! Đệ tử Nam Hy của ngài đột phá Trúc Cơ hậu kỳ, phần thưởng của ngài: Phong Ấn Trận Pháp Sư tứ giai trung phẩm.'

'Ting! Tích tích tích, xảy ra lỗi, xuất hiện lỗi không xác định, ngài đã là Trận Pháp Sư tứ giai trung phẩm, phần thưởng thay đổi.'

'Ting! Phần thưởng của ngài: Trận Pháp Phong Ấn Sư tứ giai thượng phẩm.'

Âm thanh nhắc nhở máy móc lại xuất hiện, Lý Hiên nhìn dòng nhắc nhở, trong lòng biết rõ đây là do thời gian đảo ngược.

Trận pháp và phong ấn đều thuộc về phạm trù kiến thức và cảm ngộ. Những thứ này đều được giữ lại trong Thời Quang Đảo Lưu, cho nên hắn lại quét một lỗi của hệ thống.

Quang trọng là hắn còn chưa lấy phần thưởng cơ hội giác ngộ ra, nếu lấy ra sẽ lại tăng thêm được một lĩnh vực khác.

Với kỳ vọng sâu sắc.

Lý Hiên lấy ra cơ hội giác ngộ lần này, nhắm mắt và bắt đầu lĩnh ngộ.

Thời gian trôi qua từng chút.

Khi mặt trời nhô lên vào ngày hôm sau, một lĩnh vực do sát khí ngưng tụ nên hoàn toàn hình thành.

'Ting! Kết giới sát khí của ngài tiến hóa thành Lĩnh vực Sát Khí, phạm vi bán kính ngàn thước.'

"Ngàn thước sao? Phạm vi không hề nhỏ. Tính toán như vậy,

ta đã có ba lĩnh vực, cộng thêm thực lực Kim Đan sơ kỳ của ta, đợi đã nào. Ta nhớ, Tông chủ là người mạnh nhất Thanh Liên Tông mới Trúc Cơ đại viên mãn, đúng không?"

Biểu cảm của Lý Hiên hơi cổ quái. Hắn cảm nhận kim đan trong cơ thể, một cảm giác kỳ quái dâng lên trong lòng.

Từ khi nào không rõ, hắn đã vượt qua tất cả mọi người trong Thanh Liên Tông, ngay cả Tông chủ cũng không mạnh bằng hắn, một ý nghĩ của hắn cũng có thể giết chết Tông chủ Thanh Liên Tông.

Sự tăng lên như vậy khiến Lý Hiên có cảm giác như đột nhiên nhìn lại và thấy mình đã đứng ở đỉnh núi.

"Ta vẫn nên ẩn cư, vơ vét càng nhiều quả tiến hóa và thăng cấp toàn bộ Huyết Phân Thân lên đến Kim Đan kỳ mới quan trọng. Huyết Phân Thân Trúc Cơ hậu kỳ vẫn còn quá yếu."

Lý Hiên ra lệnh cho các Huyết Phân Thân đi vơ vét các loại trái cây, còn hắn thì nhắm mắt lại, tiêu hao công đức và bắt đầu cảm ngộ quyển công pháp lấy được trong bí cảnh.

Quyển công pháp này chỉ có quyển thượng, hắn cần phải đến hai đại bí cảnh siêu cấp còn lại mới lấy được quyển trung và quyển hạ.

Bộ công pháp đó có tên là 'Siêu Thoát Bảo Điển', một cái tên rất bình thường nhưng giới thiệu của nó lại hết sức không bình thường.

Đó chính là người tu hành bộ công pháp đó, cho dù ở sơ kỳ thì cũng dần dần không còn bị ảnh hưởng bởi các năng lực tìm kiếm như nguyền rủa, dò xét, bói quẻ, theo dõi,…

Đến hậu kỳ, hắn có thể trực tiếp vượt khỏi tam giới, không thuộc ngũ hành.

Loại công pháp này rất phù hợp với Lý Hiên, nhưng mức độ khó khăn khi học tập nó tương đối lớn, người bình thường rất khó học được, nhưng Lý Hiên thì không lo lắng lắm, chưa nói đến thiên tư của hắn, chỉ riêng công đức là đã đủ rồi.

Vì vậy, hắn bắt đầu học tập, tiến vào trạng thái tiêu hao công đức bế quan.

Bên kia.

Ngoại Vực.

Thành Nguyên Anh.

Đúng như tên gọi, đây là tòa thành tập trung các tu sĩ Nguyên Anh, cũng là thành trì lớn thứ hai của Nhân tộc ở Ngoại Vực sau núi Vô Giới.

Ở đây.

Để ngăn chặn sự bành trướng của tà ma, cứ cách một khoảng thời gian, Nhân tộc sẽ phái tu sĩ Nguyên Anh kỳ chiến đấu với tà ma Nguyên Anh kỳ.

Bởi vì Nguyên Anh kỳ mạnh mẽ nên trừ đại chiến siêu cấp, hai bên chiến đầu bình thường thì nặng nhất là bị thương mà không chết, xuất hiện rất ít sự kiện Nguyên Anh ngã xuống.

Điều này cũng dẫn đến cảnh giằng co không ngừng giữa hai bên ở Ngoại Vực, không ai có thể làm gì được đối phương, phần lớn là tà ma chiến ưu thế.

Tuy nhiên, cường độ xâm lược của tà ma gần đây cực mạnh, áp lực của Nhân tộc rất lớn, nên họ chỉ có thể điều hầu hết Nguyên Anh kỳ ở Trung Châu trở lại, trong đó có Tần Bất Hối.

Trong thành Nguyên Anh.

Tần Bất Hối và hai đồng bạn đang ngồi trong phòng nghỉ, xem chiến báo.

“Mỗi lần chúng ta bị điều về Ngoại Vực, thế giới của Nhân tộc sẽ bị yêu ma xâm chiếm, nhưng chúng ta chỉ có thể đi Ngoại Vực. Nếu tuyến phòng thủ của nơi này không giữ được, thế giới Nhân tộc sẽ nhanh chóng diệt vong.”

Chương 431. Vượt ngoài tam giới, không thuộc ngũ hành (2)

Tần Bất Hồi cầm chiến báo, không ngừng thở dài. Nàng rất lo lắng cho thế giới Nhân tộc, nhất là Bắc Cương, Đông Hải, Tây Vực và Nam Vực.

Mức độ bảo vệ của những chỗ này kém nhất, chẳng hạn như Nam Vực, về cơ bản, nơi này thuộc tình trạng bị từ bỏ, chỉ có các tu sĩ Nam Vực là vẫn không từ bỏ, vẫn còn kiên trì.

“Ngươi đừng than vãn nữa. Nhiệm vụ lần này của chúng ta là sửa chữa điểm trận pháp số 88. Hy vọng ngươi đừng có chạy về Trung Châu nữa.” Bàn tu sĩ nói.

Hắn là Trận Pháp Sư ngũ giai hạ phẩm và là tu sĩ Nguyên Anh kỳ nên có địa vị khá cao. Trong đội ngũ, hắn giữ vị trí Đội trưởng, chỉ tiếc là hắn có mâu thuẫn với Tần Bất Hối.

“Việc này không làm phiền Bàn đội trưởng.” Tần Bất Hối phản bác.

“Ta cũng lười giúp ngươi, chỉ cần ngươi đừng cản trở ta là được.” Bàn tu sĩ liếc Tần Bất Hối một cái.

“Hừ, không phải chỉ là Trận Pháp Sư ngũ giai hạ phẩm thôi sao? Mặc dù mới tứ giai, nhưng ta có ba tuyệt học là trận pháp, bùa chú và đan dược.” Tần Bất Hối bực bội nói.

“Ồ, tứ giai à.” Bàn đội trưởng cố ý kéo giọng.

“Ngươi!”

Tần Bất Hối tức giận, rất muốn đánh Bàn đội trưởng một trận, nhưng cân nhắc đến thực lực của mình, nàng chỉ có thể giận dữ và bất bình mà từ bỏ.

Nàng thầm oán trong lòng, không phải khi còn bé ta đá ngươi xuống hố phân mấy lần thôi sao, việc gì phải ôm hận nhiều năm như vậy?

“Được rồi, được rồi, hai người các ngươi đừng ồn ào nữa. Chúng ta vẫn nên thu thập tài liệu thôi, tranh thủ lên đường trong vòng một tháng.” Nam tử buộc tóc đuôi ngựa bên cạnh khuyên giải.

“Câm miệng, đồ ẻo lả.”

Tần Bất Hối và Bàn đội trưởng đồng thời mở miệng, có vẻ vô cùng ăn ý.

Nhưng bọn họ cũng ngừng tranh cãi và bắt đầu bận rộn thu thập tài liệu.

Một tháng sau.

Ba người lên đường, đi đến cứ điểm số 88.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng trước khi chạy đến cứ điểm thì đã trúng mai phục ngay tại núi Hắc Hùng, bị kẹt trong trận pháp, ngay cả năng lực không gian cũng bị phong tỏa.

“Chết tiệt, tà ma quá càn rỡ, lại dám mai phục ở chỗ này, chúng ta sơ ý rồi.” Sắc mặt của Tần Bất Hối nặng nề, nàng nhanh chóng kiểm tra trận pháp xung quanh.

Là Trận Pháp Sư tứ giai, nàng có lĩnh ngộ sâu sắc về trận pháp, có thể hủy bỏ trận pháp bình thường dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ, nàng lại không thể được trận pháp xung quanh, bởi vì nó thật sự giống trận pháp thượng cổ.

“Đây là trận pháp thượng cổ đúng không? Ta thấy khá khó hiểu.” Tần Bất Hối hơi chán nản nói.

“Đừng lo lắng, có Bàn đội trưởng ở đây, hắn là Trận Pháp Sư ngũ giai, phá giải trận pháp dễ như trở bàn tay. Nếu còn không được, chúng ta phát tín hiệu cầu cứu.” Nam tử tóc đuôi ngựa an ủi.

“Cũng đúng.”

Tần Bất Hối gật đầu và chờ đợi Bàn đội trưởng hủy trận pháp.

Kết quả, bọn họ phát hiện, Bàn đội trưởng đứng trước trận pháp nhưng không hề phá giải trận pháp.

“Bàn đội trưởng, ngươi mau phá trận đi. Trận pháp này có vẻ đang tăng cường, giống như đang chồng thêm trận pháp, nếu tiếp tục nữa thì chúng ta sẽ gặp rắc rối.” Tần Bất Hối thúc giục.

“Chờ một chút, chờ một chút, để ta xem qua một lượt đã.”

Bàn đội trưởng rút một quyển sách từ trong túi trữ vật ra, vừa nhìn vừa so sánh.

Kết quả là sau khi xem xét một lúc lâu, hắn vẫn không thể phá trận.

“Bàn đội trưởng, ngươi không phải là Trận Pháp Sư ngũ giai à? Tại sao phải dùng sách để đối chiếu?” Nam tử tóc đuôi ngựa nghi hoặc.

“Mặc dù ta là Trận Pháp Sư ngũ giai, nhưng thuộc về Trận Pháp Sư hiện đại, mà đây là trận pháp thượng cổ, ta căn bản không hiểu.” Bàn đội trưởng buồn bực nói.

“Trận pháp thượng cổ? Chênh lệch lớn như vậy sao?” Nam tử tóc đuôi ngựa nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên, văn tự hiện tại không giống văn tự thượng cổ. Ta chỉ có thể hiểu được một số cổ văn dùng để viết sách và chế tạo trận pháp, muốn phá trận thì cần có thời gian.” Bàn đội trưởng phiền muộn giải thích.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Trận pháp càng ngày càng mạnh, ta cảm thấy nó giống như liên hoàn trận chồng lên nhau, ngay cả không gian cũng càng ngày càng ngột ngạt.” Tần Bất Hối lo lắng.

“Yên tâm đi. Mặc dù ta tạm thời không biết cách phá giải, nhưng dựa vào kinh nghiệm, ta suy đoán.”

“Đây chỉ là trận pháp tứ giai thượng phẩm. Nó có thể vây khốn chúng ta là nhờ vào Trận Pháp Sư của tà ma.”

“Bọn chúng dùng bản thân làm điểm tựa để chống đỡ trận pháp. Các ngươi cứ điên cuồng tấn công trận pháp, ngăn cản bọn chúng chồng trận pháp, ta sẽ thử tiếp tục phá trận.” Bàn tu sĩ nói.

“Được.”

Tần Bất Hối và nam tử tóc đuôi ngựa đồng thời điều động lực lượng của Nguyên Anh và điên cuồng tấn công trận pháp tứ giai xung quanh, đánh cho trận pháp lung lay, chao đảo.

Trong quá trình này, bọn họ phát hiện xung quanh trận pháp có một trăm lẻ tám tà ma Trận Pháp Sư đang đứng, lũ tà ma này chỉ có thực lực của Kim Đan kỳ.

Nhưng ở xung quanh trận pháp còn có ba tà ma Nguyên Anh kỳ thực lực mạnh mẽ.

Ba tà ma Nguyên Anh vốn đang chồng trận pháp. Thấy trận pháp lung lay và chao đảo, bọn chúng lập tức dùng bản thân làm điểm tự để ổn định trận pháp.

Lúc này, sắc mặt của Tần Bất Hối trở nên vô cùng khó coi. Nàng nhìn trận pháp càng ngày càng dày, lại thấy ba tà mà Nguyên Anh kỳ vừa chống đỡ vừa chồng trận pháp, Tần Bất Hôi vội vàng gửi tín hiệu cầu cứu.

Chương 432. Mông lung

“Bàn đội trưởng, ngươi phá trận thế nào rồi? Ta đã gửi tín hiệu cầu cứu rồi, nhưng ta lo lắng tiếp viện sẽ bị ngăn cản vì xung quanh chỉ có ba kẻ địch Nguyên Anh kỳ.”

“Điều này cho thấy rằng sẽ có nhiều kẻ địch ngăn việc chặn tiếp viện hơn. Tà ma có thể dùng trận pháp tiêu diệt chúng ta thông qua ba tà ma Nguyên Anh này và lũ Kim Đan kỳ kia nữa.”

“Ta biết, cứ chờ một chút. Trận pháp này quá thâm ảo. Mẹ kiếp, biết trước thì ta đã học trận pháp thượng cổ rồi.”

Bàn đội trưởng lau mồ hôi lạnh trên trán, cố gắng phá giải trận pháp.

Tần Bất Hối thấy dáng vẻ của Bàn đội trưởng thì biết hắn lực bất tòng tâm. Nàng biết, chuyện hôm nay rắc rối rồi.

Đến lúc đó, cho dù có thể trốn thoát, bọn họ cũng sẽ bị thương nặng, thậm chí mất đi một hoặc hai vị Nguyên Anh kỳ.

Ở Ngoại Vực, mỗi vị Nguyên Anh kỳ đều rất quan trọng, nhất là Nhân tộc. Nếu bọn họ đang ở trong hoàn cảnh yếu thế mà mất thêm tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì bọn họ nhất định sẽ càng yếu thế.

Tần Bất Hối đang thấy lo lắng thì đột nhiên nhớ tới Lý Hiên. Nàng nhớ rằng Lý Hiên có nghiên cứu trận pháp thượng cổ, nên nàng vội vàng lấy ngọc phù truyền tin từ trong túi trữ vật.

“Ngươi đang làm gì thế? Mau đánh phá trận pháp đi, nếu không tốc độ chồng trận pháp sẽ nhanh hơn.” Bàn tu sĩ vội vàng hỏi.

“Chờ một chút, ta biết một tiểu bối nghiên cứu rất sâu về trận pháp thưởng cổ. Có lẽ hắn có thể trợ giúp chúng ta.” Tần Bất Hối giải thích.

“Tiểu bối? Có thể phá giải trận pháp tứ giai thượng phẩm? Là nhà nào? Tống gia à?” Bàn tu sĩ kinh ngạc. Hắn rất bất ngờ khi có tiểu bối tinh thông trận pháp thượng cổ.

“Là một tiểu bối ở Nam Vực. Ngươi không biết hắn.” Tần Bất Hối nhanh chóng nói.

“Nam Vực? Cái nơi nhỏ bé mà linh khí lại mỏng manh đó sao.” Bàn tu sĩ nói với giọng hoài nghi.

“Đúng vậy, ngươi đừng xem thường Nam Vực. Tiểu bối đó nghiên cứu rất sâu về trận pháp thượng cổ, có lẽ có thể giúp được.” Tần Bất Hối nghiêm túc nói.

“Ngươi chắc chắn chứ?” Bàn tu sĩ kinh ngạc.

“Đương nhiên.”

Tần Bất Hối lập tức gật đầu và liên lạc với Lý Hiên thông qua linh phù.

Thanh Liên Tông.

Tiểu viện ở khu Ngự Thú.

Lý Hiên cảm nhận được điều gì đó, dần dần tỉnh dậy từ trạng thái bế quan.

Một luồng khí tức tự nhiên đến phản phác quy chân từ trên người hắn tỏa ra, mỗi cái giơ tay nhấc chân của hắn đều có một luồng cảm giác siêu nhiên.

“Siêu Thoát Bảo Điển thật sự rất bất phàm. Nhờ tiêu hao công đức, ta đã đạt tới giai đoạn thứ hai, sau này không cần lo lắng bị

người khác dò xét nữa.”

Lý Hiên cảm thụ lực lượng mờ nhạt trên người và hiệu quả che giấu trước các loại dò xét, trong lòng càng ngày càng vô cùng phấn khích.

“Đáng tiếc là thiếu một bộ công pháp thể tu. Công pháp luyện thể của Thanh Liên Tông vẫn còn hơi kém.”

Lý Hiên lắc đầu. Hắn suy tính xem nên kiếm một bộ công pháp thể tu từ đâu để cường hóa khí lực của mình.

Lúc này, Lý Hiên thấy linh phù sáng lên. Hắn vừa cầm linh phù lên, vừa nhìn tình hình thăng cấp của các đệ tử trong khoảng thời gian này.

‘Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài đạt được hoa Trúc Cơ hắc ám, thành công Trúc Cơ hoàn mỹ, phần thưởng của ngài: Thủy linh căn cực phẩm.’

‘Ting! Đệ tử Tiểu Muội của ngài tu hành từ Trúc Cơ sơ kỳ lên đến Trúc Cơ trung kỳ, phần thưởng của ngài: Hô Phong Hoán Vũ tăng từ trăm dặm lên ngàn dặm.’

“Cũng không tệ lắm.”

Lý Hiên gật đầu, nhận thông tin ngọc phù truyền tin gửi đến, thấy yêu cầu giúp đỡ của Tần Bất Hối.

“Ồ? Có khả năng phong tỏa không gian và linh lực, nhưng lại không thể phong tỏa truyền tin và phát tín hiệu, còn có thể dùng bản thân làm điểm dựa để tăng cường uy lực của trận pháp. Đây là trận pháp gì?”

Lý Hiên cau mày. Bởi vì thông tin được cung cấp không nhiều, hắn bắt đầu hỏi thăm tình huống cụ thể.

Ngoại vực.

Núi Hắc Hùng.

Tần Bất Hối nói đại khái tình huống rồi chờ đợi câu trả lời của Lý Hiên.

“Tần trưởng lão, ngươi thử dùng thật pháp hệ thủy xem có thể phóng từ trong trận pháp ra ngoài không.” Trong ngọc phù truyền ra giọng nói của Lý Hiên.

“Được, để ta thử.”

Tần Bất Hối ngưng tụ một thuật pháp hệ thủy và đánh ra phía ngoài trận pháp, nhưng thuật pháp hệ thủy bị chặn lại bên trong trận pháp.

“Không được, không thể phóng ra ngoài.” Tần Bất Hối liền vội vàng giải thích.

“Ngươi lại quan sát trận văn ở khôn vị, là ba mươi hai đoạn hay sáu mươi bốn đoạn? Là hình giáp hay hình bính?”

Ngọc phù lại truyền ra giọng nói của Lý Hiên.

“Để ta xem.”

Tần Bất Hối vội vàng chạy đến khôn vị và kiểm tra cẩn thận. “Là hình giáp, nhưng ta không biết là bao nhiêu đoạn. Nó quá thâm ảo.”

Tần Bất Hối hơi buồn bực. Nàng cảm thấy mình lại mất mặt trước Lý Hiên.

Ngược lại, Bàn tu sĩ lên tiếng. Hắn lớn tiếng nói: “Đều không phải, là chín mươi hai đoạn.”

“Chín mươi hai à? Ta biết rồi. Tần trưởng lão, ngươi sửa hình

thái trận văn ở khôn vị thành hình đinh, rồi sửa hình thái trận văn ở binh vị thành hình mậu, còn nữa…”

Giọng nói hướng dẫn của Lý Hiên vang lên từ ngọc phù truyền tin. Tần Bất Hối vội vàng bắt đầu sửa đổi theo hướng dẫn của Lý Hiên.

Bàn tu sĩ nhướng mày trước cảnh tượng này. Hắn không nhịn được nói: “Có phải ngươi nghĩ sai rồi không? Tại sao ta cảm thấy uy lực của trận pháp đang tăng cường?”

“Đúng thế, chính là đang tăng cường. Đây là Điệp Gia Trận thượng cổ, nó có đặc điểm lớn nhất là chồng lên. Nó có thể chồng lên vô hạn, nhưng cần dùng người bày trận làm điểm dựa.”

Chương 433. Mông lung (2)

“Nếu tiếp tục chồng lên thì uy lực sẽ vô cùng kinh khủng. Nhưng nó có một sơ hở chí mạng, mà sơ hở này có thể giúp các ngươi lợi dụng trận pháp làm tổn thương ngược lại người bày trận.”

Ngọc phù truyền tin phát ra giọng nói tự tin của Lý Hiên. Giọng nói này cũng khiến Bàn tu sĩ sửng sốt. Hắn không nhịn được nói.

“Thật sao?”

“Đương nhiên, các ngươi biết bố trí Trấn Hồn Trận không? Cả Liên Tiếp Trận và Bát Điền Trận nữa!” Giọng nói của Lý Hiên vang ra từ ngọc phù.

“Có, có, đây là trận pháp tứ giai thượng phẩm hiện đại, tương đối dễ bố trí, nhưng cùng bố trí thì cần một chút thời gian.” Bàn tu sĩ vội vàng nói.

“Cố gắng nhanh lên một chút, phải bố trí xong trong vòng một giờ, quá lâu thì uy lực sẽ bị ảnh hưởng.” Giọng nói của Lý Hiên tiếp tục truyền đến.

“Nhưng, dù ta có là Trận Pháp Sư ngũ giai thì việc đồng thời bố trí ba trận pháp tứ giai cũng cần thời gian, hơn nữa còn chưa chắc là sẽ có hiệu quả.” Bàn tu sĩ hoài nghi.

“Yên tâm, ngươi cứ làm theo lời ta nói, lại phối hợp với một kỹ xảo thượng cổ mà ta dạy, ngươi có thể bố trí đồng thời ba loại trận pháp. Cộng thêm sự trợ giúp của Tần trưởng lão, thời gian sẽ càng dư dả.”

Ngọc phù truyền ra giọng nói tự tin của Lý Hiên.

“Được. Vậy ta sẽ thử.”

Bàn tu sĩ vẫn hoài nghi, nhưng giọng nói của Lý Hiên quá tự tin nên tu sĩ mập chuẩn bị thử một lần, nếu không được thì từ bỏ.

Kết quả là lần thử nghiệm này không thành vấn đề, hắn lại trở nên nghiêm túc.

Bởi vì phương thức bố trí này quá nhanh, chỉ tốn hơn nửa giờ đã bố trí xong ba trận pháp, tốc độ nhanh đến mức làm đầu óc hắn hơi mông lung.

“Kỹ xảo này rất mạnh. Đợi một chút, ta cảm thấy có chỗ không đúng. Những trận pháp này quá sát với Điệp Gia Trận thượng cổ.”

“Bình thường. Đây là khuyết điểm lớn nhất của Điệp Gia Trận thượng cổ. Vừa rồi Tần trưởng lão nói bên địch có ba tên Nguyên Anh kỳ.”

“Ta không rõ về lực lượng của Nguyên Anh. Nếu trấn áp đối phương trong nháy mắt, các ngươi có thể gây ra bao nhiêu sát thương cho bọn họ?” Ngọc phù truyền ra giọng nói của Lý Hiên.

“Tổn thương cực lớn, khả năng cao là đối phương sẽ chết.” Bàn tu sĩ lập tức nói rõ.

“Khả năng cao không? Lại bố trí thêm mười Tăng Phúc Pháp Trận, sau đó ta sẽ dạy ngươi cách đảo ngược Điệp Gia Trận thượng cổ, lợi dụng trận pháp của bọn chúng để gây tổn thương cực mạnh cho bọn chúng.”

“Cộng thêm Trấn Hồn Trận, còn có thể trấn áp bọn chúng trong hai tích tắc, vậy có đủ không?” Lý Hiên hỏi.

“Đương nhiên là đủ rồi. Có điều xung quanh chúng ta đã có

quá nhiều trận pháp. Nơi này còn có thể bố trí thêm mười Tăng Phúc Pháp Trận sao?" Bàn tu sĩ khó thở nói.

"Đương nhiên, ta sẽ lại dạy cho ngươi một kỹ xảo thượng cổ, kỹ xảo hình cầu. Ngươi cứ làm theo lời ta nói. Nhớ kỹ, không thể có bất kỳ sai lầm nào, nếu không sẽ rất phiền phức"

Giọng nói của Lý Hiên lại một lần nữa vang lên từ ngọc phù.

"Ta là Trận Pháp Sư ngũ giai. Ta nhất định sẽ không xuất hiện bất kỳ sai lầm nào. Ngài yên tâm."

Bàn tu sĩ gật đầu, chuẩn bị bố trí trận pháp.

Lúc này hắn chợt nhận ra mình lại nghe lời Lý Hiên dạy dỗ như một học sinh nhỏ, quan trọng là Lý Hiên nói rất đúng, nên hắn lập tức hơi ngây ngốc.

Chủ yếu là, lúc trước hắn cảm thấy một nơi cỏn con như Nam Vực không thể có bất kỳ Trận Pháp Sư cao cấp nào.

Bây giờ kết quả hoàn toàn ngược lại, thân là Trận Pháp Sư ngũ giai cũng phải học tập theo, hắn không muốn mông lung cũng khó.

Bàn tu sĩ bắt đầu bận rộn với tâm trạng phức tạp. Dưới sự chỉ dẫn của Lý Hiên, hắn nhanh chóng bố trí trận pháp.

Lúc vừa mới bắt đầu, Bàn tu sĩ còn hơi lo lắng, sợ rằng việc bố trí mười trận pháp ở vị trí chật hẹp như này sẽ vô cùng khó khăn.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là, dưới sự chỉ dẫn của Lý Hiên và sự trợ giúp của kỹ xảo thượng cổ, hắn đã bố trí xong rất nhanh.

Ngay cả hắn đều thấy hơi khó tin với kết quả đó.

Dần dần, hắn phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Hắn phát hiện ra rằng mặc dù loại kỹ xảo thượng cổ này không tệ, nhưng Lý Hiên mới là người lợi hại chân chính, bởi vì cho dù có kỹ xảo thì cũng cần phải có một sự hiểu biết tuyệt đối về trận pháp mới có thể bố trí.

Nhưng Lý Hiên ở Nam Vực xa xôi, chỉ nghe một vài lời mô tả đã nắm rõ trận pháp như lòng bàn tay, còn có thể dễ dàng chỉ dạy người khác cách bày trận.

Điều đáng sợ nhất là trình tự các bước bày trận rất chính xác, không hề có chút sai sót nào, hoàn toàn hợp sát với trận pháp ban đầu, những thủ đoạn cỡ này khiến Bàn tu sĩ âm thầm kinh hãi.

Sau khi trận pháp được bố trí hoàn chỉnh, Bàn tu sĩ đã bội phục Lý Hiên sát đất.

“Đại sư, ta đã bố trí xong trận pháp. Kế tiếp ta nên làm thế nào?” Bàn tu sĩ chân thành nói.

“Chờ đợi, chờ đến khi tà ma chồng trận đến trận pháp thứ chín mươi chín, ngươi lập tức kích hoạt Bát Điền Trận, đảo ngược Điệp Gia Trận thượng cổ, phản toàn bộ lực lượng của trận pháp lên người tà ma.”

“Đến lúc đó, bọn chúng nhất định sẽ bị thương nặng, ý thức cũng sẽ tạm dừng trong hai tích tắc. Trong khoảng thời gian này, các ngươi phải nắm lấy cơ hội và toàn lực tiêu diệt bọn chúng.” Giọng nói của Lý Hiên tiếp tục vang lên từ ngọc phù.

“Được, ngài yên tâm, chúng ta nhất định toàn lực hoàn thành. Cảm ơn ngài đã chỉ điểm.” Bàn tu sĩ vội vàng gật đầu và tỏ vẻ cảm kích.

Chương 434. Tóc đuôi ngựa và đao mổ lợn

“Không có gì, lần trước Tần trưởng lão đã đưa cho ta rất nhiều quả tiến hóa, lần này coi như hồi báo. Đúng rồi, cố gắng đừng tiết lộ chuyện của ta ra ngoài.”

“Nếu tà ma biết chuyện này, bọn chúng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta. Ta còn muốn sinh hoạt yên ổn thêm mấy năm.”

“Vâng, vâng, vâng, ngài yên tâm, chúng ta sẽ giữ kín như bưng.”

Bàn tu sĩ nói chắc như đinh đóng cột, trong mắt lóe lên vẻ kiên định vô cùng.

“Vậy thì ta cảm ơn. Cứ thế đi, các ngươi cố gắng chuẩn bị chiến đấu. Tạm biệt.”

Ngọc phù hoàn toàn gián đoạn. Bàn tu sĩ đưa trả ngọc phù cho Tần Bất Hối, nhìn nàng với ánh mắt phức tạp và nói.

“Lão Tần, không ngờ ngươi lại quen biết một Đại sư lợi hại như vậy. Vận khí của ngươi thật tốt.”

“Đó là đương nhiên, nhưng chuyện này thật sự không thể nói ra. Đại sư vì nể tình của ta mới ra tay trợ giúp, chúng ta không thể hại hắn.” Tần Bất Hối lại nhắc nhở.

“Chậc, trong ba người chúng ta, ngươi mới là người không biết giữ bí mật nhất. Ngươi có từng thấy ai trong hai chúng ta bại lộ bí mật gì chưa?” Bàn tu sĩ nhìn Tần Bất Hối.

“Cái này… Ta chỉ hơi sơ ý thôi.” Tần Bất Hối yếu ớt giải thích, hơi thiếu sự tự tin.

“Được, được, được, ngươi sơ ý. Được rồi, chúng ta chuẩn bị đi, đã mười năm Ngoại Vực không có Nguyên Anh nào bỏ mạng, hôm nay chúng ta sẽ phá vỡ kỷ lục này.”

Bàn tu sĩ hưng phấn nói, nhìn trận pháp đang được chồng lên bằng ánh mắt sáng ngời.

“Đúng vậy, đại đao của ta đã đói khát khó nhịn rồi.”

Nam tử tóc đuôi ngựa ngay lập tức giơ ngón tay kiểu hoa chỉ lên, sau đó lấy ra một cây đao mổ heo khổng lồ, đôi mắt điên cuồng nhìn chằm chằm bên ngoài, khắp người tỏa ra khí tức đẫm máu hơn cả tà ma.

“Ngoại Vực đã giằng co lâu như vậy, chúng ta vẫn luôn bị tà ma chèn ép. Lần này chúng ta nhất định phải hãnh diện một phen.”

Tần Bất Hối rút thanh phi kiếm ra và vào thế chờ sẵn. Nàng giống như một con báo đầy dã tính, sẵn sàng tấn công bất kỳ lúc nào.

Thời gian trôi qua từng chút một, trận pháp bên ngoài rốt cục chồng đến tầng thứ chín mươi chín.

Cũng vào thời điểm này.

Bàn tu sĩ đột nhiên kích hoạt Bát Điền Trận, lập tức đảo ngược Điệp Gia Trận thượng cổ. Đồng thời, dưới hiệu quả của Tăng Phúc Pháp Trận, trận pháp đột nhiên nghịch chuyển.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ rất to vang vọng bốn phương, chấn động linh hồn đáng sợ quét qua phạm vi bán kính năm mươi cây số xung

quanh.

Những tà ma lấy thân làm điểm tựa vốn đang vui vẻ bố trí trận pháp, nhưng nghịch chuyển bất ngờ khiến bọn chúng máu đổ như mưa.

Nhưng trong lúc nôn ra máu, bọn chúng cảm thấy trước mắt tối sầm, ý thức lập tức biến mất trong tích tắc.

Bùm!

Ba bóng người như quỷ mị vụt qua. Đao giết heo đáng sợ trực tiếp chém đôi một tà ma Nguyên Anh, lập tức bắt lấy Nguyên Anh của tà ma và bóp nát.

Bang bang bang!

Ba tiếng động nặng nề vang lên, ánh sáng Nguyên Anh bao phủ phạm vi trăm dặm. Nó cũng đại biểu cho việc cường giả Nguyên Anh kỳ đã bỏ mình.

Hiệu quả trấn hồi trôi đi rất nhanh, ba tà ma rốt cuộc cũng tỉnh táo lại. Thân thể còn chưa chết của bọn chúng chứng kiến cảnh tượng này, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

“Sao lại thế được? Rõ ràng là các ngươi đã bị trận pháp vây khốn, làm sao có thể thoát… Vây!”

Bang bang bang!

Ba tu sĩ Nguyên Anh kỳ hoàn toàn gục ngã, chết trong sự khó tin và không cam lòng. Xung quanh bọn chúng, ba người Tần Bất Hối đang siết chặt bụi Nguyên Anh.

Bọn họ nhanh chóng thu thập bụi Nguyên Anh lại, rồi nhìn về phía 108 con Kim Đan kỳ còn sót lại.

“Giết sạch bọn chúng!”

Hai mắt nam tử có hai bím tóc đuôi ngựa đỏ lên như máu, vác đao giết heo lên và chém điên cuồng, bắt đầu giết chóc giống như giết heo mổ dê.

“Muốn giết chúng ta à, cùng chết đi!”

Một vài tà ma Kim Đan kỳ dần dần hồi phục. Bọn chúng biết mình chắc chắn phải chết, nên lựa chọn chiêu thức mạnh nhất để tranh thủ thời gian cho đồng bạn.

Thân thể của bọn chúng căng phồng dữ dội và biến thành một quả bóng. Lực lượng ngưng tụ dày đặc trong người, và rồi sau đó.

Ầm ầm!

Những tiếng tự bạo vang lên và cũng chặn đường ba người Tần Bất Hối.

Tần Bất Hối và Bàn tu sĩ vội vàng ngăn cản dư âm của tự bạo, nhưng cũng bị lực lượng này tạm thời chặn lại.

Chỉ có nam tử với hai bím tóc đuôi ngựa không quan tâm đến điều đó. Hắn trực tiếp xuyên qua chỗ tự bạo của tà ma, giơ đao giết heo và điên cuồng chém giết.

Ầm ầm ầm!

Âm thanh tự bạo liên tục vang lên. Nam tử với hai bím tóc đuôi ngựa tỏa ra sự điên cuồng vô tận và liều mạng đuổi giết lũ Kim Đan kỳ đang chạy thục mạng. Cho dù tự bạo nhưng bọn chúng cũng không thể ngăn cản được hắn, hắn giống như kẻ điên.

Không lâu sau.

Nam tử buộc hai bím tóc đuôi ngựa xách một đống đầu của tà ma trở về, cả người bê bết máu.

“Ngươi quá điên cuồng. Chúng ta là chiến lực quan trọng của

Nhân tộc, nhất định không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu không, Nhân tộc sẽ càng yếu thế."

Tần Bất Hối vội vàng lấy đan dược đưa cho nam tử buộc hai bím tóc đuôi ngựa, bảo hắn dùng để chữa trị vết thương.

"Không có việc gì, chút tự bạo này không tạo thành thương tổn quá lớn cho ta. Hơn nữa, dù có bị trọng thương, ta cũng không muốn nhìn thấy tà ma chạy trốn. Tà ma đều đáng chết!"

Đôi mắt của nam tử buộc hai bím tóc đuôi ngựa đỏ ngầu. Khi nhắc đến tà ma, hắn tràn ngập niềm hận thù khắc cốt ghi tâm.

Chương 435. Đụng tường

“Được rồi, ngươi mau chóng ổn định thương thế, lát nữa chúng ta đánh ngược trở về. Ta đoán tà ma đang ngăn cản tiếp viện.”

“Nếu chúng ta đánh lén, nhất định sẽ tạo thành áp lực cho tà ma. Kể cả có thể chạy trốn, bọn chúng ít nhiều gì cũng trọng thương.” Tần Bất Hối đề nghị.

“Đúng vậy, ta cũng định nói điều này. Ha ha, lần phản kích này thật sự quá vui sướng.” Bàn tu sĩ cũng xách mấy cái đầu tà ma.

“Quả thật rất sung sướng, đã lâu rất lâu không được thoải mái như vậy. Trước kia chúng ta toàn bị chèn ép, lần này tiêu diệt ba Nguyên Anh kỳ, thật sự thoải mái đến cực điểm.”

Nam tử với hai bím tóc đuôi ngựa rất hưng phấn. Nghĩ đến Lý Hiên, hắn không nhịn được hỏi.

“Vị đại sư kia tên là gì? Ta muốn cảm ơn hắn một chút. Nếu không có vị đại sư này, chúng ta căn bản không thể phản sát ba Nguyên Anh, thậm chí trong chúng ta sẽ có người phải bỏ mạng.”

“Cái này… Ta chỉ có thể nói hắn họ Lý, chúng ta cứ gọi hắn là Lý đại sư.” Tần Bất Hối nói.

“Cũng đúng, chúng ta phải bảo vệ Lý đại sư. Cách xưng hô này là đủ rồi. Lần này chúng ta lập công lớn, công trạng của chúng ta cũng để lại cho Lý đại sư.” Bàn tu sĩ gật đầu.

“Khụ khụ, các ngươi đều đưa công trạng của mình cho ta đi. Ta biết đại sư thích gì.” Tần Bất Hối nghĩ tới quả tiến hóa và quả

dung hợp.

“Không thành vấn đề, ngươi cứ lấy đi.”

“Đúng vậy, chỉ là công trạng mà thôi. Tiêu diệt ba tà ma Nguyên Anh mới là điều ta muốn làm hơn. Ta thật sự muốn giết thêm vài con tà ma.”

Đôi mắt của nam tử buộc hai bím tóc đuôi ngựa đỏ như máu. Hắn thật sự muốn giết nhiều tà ma hơn.

“Vậy thì lên đường, chúng ta lại đi đánh một trận lớn.”

“Được.”

Ba người nhanh chóng lên đường và rất nhanh biến mất ở phương xa.

Nửa ngày sau.

Ngoại vực, căn cứ lớn nhất của nhân tộc, núi Vô Giới.

Phủ đệ của Đại soái.

Một nam tử khôi ngô mặc khôi giáp đang đàm luận với một nam tử khác có dáng người cao gầy. Bọn họ vừa nhắc đến tình hình chiến đấu gần đây.

Đối mặt với sự chèn ép hùng hổ của tà ma, bọn họ cảm thấy áp lực mãnh liệt, trong lòng lo lắng rằng nếu cứ tiếp tục, Nhân tộc sẽ không chịu được.

“Lục ca, tình hình của chúng ta càng ngày càng không ổn. Tà ma Nguyên Anh kỳ lại tăng thêm hai con, còn điều động hơn một ngàn Kim kỳ.”

“Ngược lại là Nhân tộc chúng ta, trong thời gian ngắn chúng ta căn bản không thể xuất hiện Nguyên Anh kỳ mới.”

“Chúng ta lại không thể cầu viện. Chiến trường của đại tu sĩ tàn khốc hơn chúng ta, áp lực của bọn họ càng lớn. Ta nghe nói Thiên Vực cũng đang đánh đến điên rồi.”

Nói xong, nam tử khôi ngô mặc khôi giáp nhìn nam tử cao gầy bên cạnh.

“Đúng vậy, không chỉ Thiên Vực, chiến trường cổ cũng càng ngày càng nguy hiểm. Nguyệt phán xử đã không được nghỉ ngơi quá lâu rồi, cứ liên tục chiến đấu như vậy. Tất cả mọi người đều rất khó khăn, bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân.”

Nam tử được gọi là Lục ca thở dài, biểu cảm cũng ngưng trọng.

“Nếu không thì chúng ta chiêu mộ lượng lớn Kim Đan kỳ được không?” Nam tử mặc khải giáp đề nghị.

“Không được, số lượng Kim Đan kỳ của nhân tộc vốn đã rất ít. Chúng ta đã điều động một nhóm, số còn lại phải trấn thủ Trung Châu, Đông Hải, Bắc Cương, Tây Vực và Nam Vực, mỗi địa phương đều cần người.”

“Nếu chúng ta tiếp tục kêu gọi Kim Đan kỳ, tà ma ở thế giới Nhân tộc nhất định sẽ lật trời, đến lúc đó, căn cơ của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” Lục ca lắc đầu từ chối.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Kẻ địch của chúng ta càng ngày càng mạnh, ta sợ chúng ta không chịu nổi.”

Nam tử mặc khôi giáp thở dài thật dài, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

Cũng vào thời điểm này.

Tiếng gõ cửa dồn dập đột nhiên vang lên. Tiếng gõ cửa như vậy cũng khiến sắc mặt của hai người thay đổi, bọn họ vội vàng

nói: “Mời vào.”

“Lục công tử, Thất công tử, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Sau khi xông vào, Quản gia vội vàng trình tình báo khẩn cấp lên.

Lời này khiến sắc mặt của hai người biến đổi mạnh. Bọn họ vội vàng cầm lấy tình báo và đọc, nhưng sau khi đọc qua thấy không vấn đề gì, hai người trực tiếp sửng sốt.

Bọn họ dụi mắt, không nhịn được mà đọc tiếp, kết quả tình báo vẫn như cũ.

Nhìn chữ viết trong chiến báo, vẻ kinh ngạc trong mắt hai người càng ngày càng rõ ràng.

“Cửu muội, vậy mà tiểu đội của Cửa muội lại tiêu diệt ba tà ma Nguyên Anh kỳ, còn giết một trăm linh tám Kim Đan. Chuyện này, sao có thể thế được?” Nam tử mặc khôi giáp không dám tin tưởng.

“Đây là chiến báo hết sức khẩn cấp, tuyệt đối sẽ không có sai lầm. Không ngờ Cửu muội nhà ta lại mang về chiến quả lớn đến như vậy. Quá tốt.”

Lục ca rất hưng phấn. Hắn hoàn toàn không dự đoán được tin chiến báo lại là tin như vậy.

“Ta liên lạc với Cửu muội để hỏi và xác nhận lại một chút.” Nam tử mặc khôi giáp vẫn không dám tin tưởng.

“Đừng hỏi, chúng ta đến thành Nguyên Anh một chuyến, xem xem Cửu muội có bị thương không.”

“Được!”

Hai người vội vàng xuyên qua hư không, đi tới cổng thành

Nguyên Anh, rồi xuyên qua trận pháp dưới ánh mắt cung kính của thủ vệ ở cửa thành, nhanh chóng xông vào trong thành.

Thành Nguyên Anh, phòng hội nghị của Quân khu.

Hơn một trăm vị Nguyên Anh kỳ vây quanh nhóm Tần Bất Hối để hỏi thăm. Bọn họ kinh ngạc nhìn ba người, nhất là nhìn thấy đầu tà ma trên bàn hội nghị, bọn họ cũng cảm thấy hết sức bất ngờ.

Chương 436. Đụng tường (2)

“Tần Bất Hối, ngươi có thể nói cho ta biết ngươi đã làm thế nào không? Nguyên Anh kỳ hiếm khi chết, cho dù thân thể tan vỡ thì Nguyên Anh cũng có thể chạy thoát.”

“Nhưng các ngươi lại tiêu diệt ba Nguyên Anh, quan trọng là vết thương trên người các ngươi rất ít, giống như là các ngươi đã nghiền áp chúng, điều này quá không chân thực.” Một nữ nhân hùng tráng cao ba thước hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng rất khó hiểu. Nguyên Anh kỳ gần như không thể bị giết, trừ phi là đại chiến siêu cấp, nhưng các ngươi chỉ có ba Nguyên Anh kỳ.”

“Kẻ địch của các ngươi mạnh hơn các ngươi nhiều như vậy, nhưng các ngươi lại phản sát thành công, mấu chốt là còn không bị thương gì. Điều này quá không chân thực.” Một tiểu lão đầu gầy gò hỏi.

“Cái này à.”

Tần Bất Hối mỉm cười nhưng không chịu giải thích.

“Này này này, ngươi đừng thần thần bí bí, mau nói cho chúng ta biết chuyện gì xảy ra?” Mọi người tiếp tục truy vấn. Bọn họ rất muốn biết nguyên nhân.

Lúc này, cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, hai người có khí tức mạnh mẽ đi vào.

“Bái kiến Tần lục công tử, Tần thất công tử.”

Mọi người vội vàng hành lễ, kể cả Bàn tu sĩ cũng vội vàng

hành lễ, chỉ có Tần Bất Hối là không để ý, vẫn ngồi trên ghế.

“Cửu muội, nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Các ngươi thật sự giết ba Nguyên Anh kỳ sao?”

Tần lục công tử kinh ngạc hỏi.

Hắn lập tức đi đến bên cạnh Tần Bất Hối.

“Đó là đương nhiên, chỗ bột Nguyên Anh kỳ này đủ để chứng minh.”

Tần Bất Hối lấy một cái bình ngọc và mở ra, lập tức, rất nhiều ánh sáng Nguyên Anh dập dờn.

Bàn tu sĩ và nam tử buộc hai bím tóc đuôi ngựa cũng mở bình ngọc, hai luồng ánh sáng Nguyên Anh cũng lấp lánh như nhau.

“Thế mà thực sự giết ba Nguyên Anh kỳ.”

Tần thất công tử rất kinh ngạc. Hắn mặc khôi giáp đi tới, cẩn thận kiểm tra bột trong bình ngọc.

“Thật sự đúng là bột Nguyên Anh của Nguyên Anh kỳ. Xem ra các ngươi thật sự giết ba Nguyên Anh. Các ngươi đã làm thế nào?” Tần Lục Soái đặt ra nghi vấn.

Những người xung quanh cũng kinh ngạc. Bọn họ đều vểnh tai lẳng lặng lắng nghe.

“Cái này à, khụ khụ.” Tần Bất Hối nhìn Bàn tu sĩ, ra hiệu bảo hắn nói.

Trên đường trở về, bọn họ đã thương lượng xong. Mọi chuyện sẽ giao cho Bàn tu sĩ gánh trách nhiệm, hắn vừa vặn là Trận Pháp Sư ngũ giai, thân phận phù hợp.

“Để ta nói đi.”

Bàn tu sĩ tiến lên một bước, nghiêm túc nói.

“Chúng ta vốn đi cứ điểm số 88 để tu sửa trận pháp, kết quả là trúng mai phục trên đường, bị ba Nguyên Anh và một trăm linh tám Kim Đan vân khốn bằng trận pháp.”

“Trận pháp này là trận pháp thượng cổ. Nó vô cùng phi phàm, hoàn toán khác với trận pháp hiện tại. Ta căn bản không thể giải được trong một khoảng thời gian ngắn. Chúng ta vốn dĩ sắp tuyệt vọng.”

“Nhưng đúng lúc này, ta bất ngờ nhìn thấy được một sơ hở lớn, sau đó dựa vào sơ hở này để thiết lập vài trận pháp, rồi đảo ngược trận pháp.”

“Cuối cùng trận pháp phản ngược lại và khiến kẻ địch bị thương, bọn chúng choáng váng trong hai khí tức và bị chúng ta nhân cơ hội chém giết, đáng tiếc là cơ hội như vậy chỉ có thể dùng một lần.”

Bàn tu sĩ lắc đầu bất đắc dĩ, giả vờ như thật.

“Thì ra là như vậy, không hổ là Trận Pháp Sư ngũ giai, thật sự là rất lợi hại.” Tần Lục Soái khen ngợi.

“Quả thật là lợi hại, lâm nguy không loạn, còn có thể phát hiện chỗ sơ hở lợi hại như vậy. Bàn Tử, tài nghệ trận pháp của ngươi tiến bộ rất nhiều.”

“Còn lợi dụng trận pháp ảnh hưởng ngược lại tà mà, Bàn Tử, ngươi trưởng thành rồi.”

Mọi người bàn luận sôi nổi. Một số Nguyên Anh kỳ lớn tuổi nhìn Bàn Tử với ánh mắt bất ngờ, cảm thấy hắn trưởng thành rất nhiều.

“May mắn, may mắn thôi.”

Bàn Tử vội vàng khiêm tốn, nhưng trong lòng hắn biết, tất cả những điều này đều là công lao của Lý Hiên.

Nếu không phải có Lý Hiên, ba người bọn họ có thể sống sót đã là không tệ, làm sao có thể phản sát kẻ địch được? Vì thế, hắn vô cùng biết ơn Lý Hiên.

“Chờ một chút, đó là trận pháp gì? Một người có thể đảo động loại trận pháp này thì nhất định hiểu trận pháp như lòng bàn tay. Không phải ngươi nói không giải được sao? Làm sao ngươi còn có thể đảo chiều trận pháp?”

Một lão bà bà độc nhãn lên tiếng, nhìn Bàn Tử với ánh mắt nghi hoặc.

Đều là Trận Pháp Sư ngũ giai, lão bà bà độc nhãn biết rõ, đảo động một trận pháp khó khăn như thế nào.

Bàn Tử cái gì cũng không biết, lại có đảo chiều trận pháp, chuyện này khá kỳ quái.

“Cũng là do ta may mắn. Lúc ấy ta rất tuyệt vọng nên liều mạng thử tưởng biến ngựa chết thành ngựa sống, kết quả là hiệu quả tốt ngoài ý muốn.”

Bàn Tử vội vàng kiếm cớ, trong lòng thấy khó thở.

“Như thế à, cũng có thể, thật là mèo mù gặp chuột chết, vận khí quá tốt.”

Lão bà bà độc nhãn nói thầm một câu rồi không nói gì thêm nữa. Nàng chuẩn bị tìm cơ hội đến địa điểm chiến đấu kiểm tra lại một chút, xem rốt cuộc có phải như vậy hay không.

Cứ thế.

Bầu không khí ở hiện trường trở nên sôi động. Mọi người đều

vui mừng vì chiến thắng hiếm có này.

Ngược lại với Nhân tộc.

Bầu không khí ở căn cứ của tà ma âm trầm đáng sợ. Các tà ma trông như đưa đám, sầm mặt lại chờ đợi tình báo.

Đợi khoảng một giờ, bọn chúng mới lấy được một ít tình báo từ gian tế ở chỗ Nhân tộc.

“Bàn tu sĩ? Trận Pháp Sư ngũ giai? Đảo chiều trận pháp? Phái người giết hắn, báo thù cho hậu bối của ta.”

“Vâng!”

Chương 437. Đụng tường (3)

Sau khi tà ma ra lệnh, tên của Bàn tu sĩ bị ghi lại. Trong tương lai, hắn sẽ trở thành mục tiêu tấn công chính của tà ma.

Bên kia.

Thanh Liên Tông, tiểu viện thuộc khu ngự thú.

'Ting! Đệ tử Triệu Thiên của ngài dung hợp thành công huyết mạch Hỏa Xà, thực lực tăng vọt lên Luyện Thể tông sư, phần thưởng của ngài: Linh Trù Sư tam giai thăng lên tứ giai trung kỳ.'

Giọng nói máy móc vang lên trong đầu. Nghe thấy lời nhắc nhở này, Lý Hiên hài lòng gật đầu, cảm thấy cấy ghép huyết mạch cũng là một con đường tốt nên cũng nảy sinh hứng thú.

Tuy nhiên, hắn chuẩn bị rời đi, dẫn phụ mẫu đến bí cảnh Linh Hồn và sắp xếp cho bọn họ bế quan ở nơi đó, dù sao bí cảnh cũng an toàn hơn.

Hắn bước ra khỏi tiểu viện và bay lướt đi xa trong sự nghi hoặc của Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên.

Không lâu sau.

Lý Hiên lại đến cổng tiểu viện, hắn đã đưa phụ mẫu đến bí cảnh Linh Hồn, do Thu Nhi phụ trách chăm sóc.

Cuối cùng hắn vẫn không rời đi. Quả thực là Thanh Liên Tông có ân với hắn, hắn không từ bỏ nơi này được. Cộng thêm việc hắn có lệnh bài bí cảnh, có thể trở về bất kỳ lúc nào, vậy nên hắn tiếp tục ẩn cư ở chỗ này.

“Hiên thiếu gia, ngài đã trở lại.”

Băng Huyên Nhi đứng ở cổng tiểu viện. Thấy Lý Hiên trở về, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi, không biết vì sao, nàng có cảm giác Lý Hiên sắp rời đi, trong phút chốc đó, trái tim nàng đã cảm thấy trống vắng.

Bây giờ, thấy Lý Hiên trở về, khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết của Băng Huyên Nhi nở một nụ cười nhàn nhạt. Có nụ cười này, dung nhan xinh đẹp như thiên tiên ấy càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Bùm!

Một đệ tử ở phía xa đang nhìn chăm chú và trực tiếp đập trán vào cây. Khi phục hồi tinh thần, hắn chỉ thấy Băng Huyên Nhi và Lý Hiên vừa nói vừa cười đi vào tiểu viện.

Nhìn một người xinh đẹp như vậy lại đi theo Lý Hiên, các đệ tử ở đằng xa không khỏi ghen tỵ, hâm mộ muốn chết. Những cảm xúc này ngưng tụ thành một làn sóng.

Thời gian như tuấn mã phi nước đại, chớp mắt đã qua một tháng.

Sự ngã xuống của ba tà ma Nguyên Anh tai Ngoại Vực khiến kẻ thống trị tà ma nổi trận lôi đình, nhiều lần tiến hành tiến công và xâm lược Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc đã có chuẩn bị từ trước, hai bên giao chiến nhiều lần, cuối cùng vẫn rơi vào chìm trong giằng co.

Nhóm tà ma không còn tin tưởng trận pháp, lo lắng cảnh tượng trận pháp đảo ngược sẽ xuất hiện thêm lần nữa.

Không có trận pháp phụ trợ, tà ma và loài người giao chiến sẽ

trả cái giả lớn hơn.

Điều này dẫn đến chiến đấu ở Ngoại Vực vẫn cứ sấm to mưa nhỏ, không có thay đổi gì đặc biệt lớn.

Dù tà ma vẫn có lợi thế, song chúng cũng không còn dám xâm nhập vào sâu để mai phục Nhân tộc như trước đây nữa.

Dĩ nhiên.

Tu sĩ béo tương đối thảm rồi, mỗi lần hai bên đại chiến, tu sĩ béo đều sẽ bị đánh cho tơi tả, khiến hắn rất buồn rầu, nhưng cũng không còn cách nào khác, hắn đạt được quang vinh, chỉ có thể mạo xưng mà làm trang hảo hán.

Nam Vực.

Trưa hôm nay.

Lý Hiên truyền tống từ bí cảnh Linh Hồn trở về, hắn ngồi suy nghĩ trên chiếc giường bạch ngọc dưới tầng hầm.

Trong bí cảnh, hắn đã thấy rất nhiều cố thư, hiểu rõ rất nhiều tin tức, nguy hiểm mà Nhân tộc phải đối mặt cũng làm mới nhận thức của Lý Hiên.

Hóa ra.

Chuyện Nhân tộc bị xâm lược đã xảy ra rất nhiều năm, ngay tại thời kỳ thượng cổ đã diễn ra đại chiến siêu cấp.

Lúc ấy, tình cảnh của Nhân tộc còn tuyệt vọng hơn bây giờ, nhưng trong hoàn cảnh đó, một vị đại năng siêu cấp đột ngột xuất hiện.

Vị đại năng siêu cấp xa lạ vì bảo vệ Nhân tộc mà trả cái giá là hy sinh chính bản thân mình, di chuyển thế giới của Nhân tộc đến một khu vực đặc biệt.

Nơi này, được gọi là Sinh Mệnh Cấm Khu.

Ở chỗ này, nhóm tà ma phải chịu áp chế rất nhiều, thực lực giảm xuống gần 90%, khiến chiến lực của tà ma tổn hại rất nhiều.

Dưới sự chênh lệch về thực lực, rốt cuộc Nhân tôc cũng tiêu diệt được phần lớn tà ma xâm lược, giành được thắng lợi.

Về những tà ma không thể giết chết được, tất cả đều được giam giữ trong trung tâm của mặt đất, lợi dụng tính đặc thù của thế giới địa tâm để không ngừng khiến tà ma suy yếu, từ đó gia tăng khả năng giết chết bọn chúng.

Nói một cách đơn giản, Nhân tộc ở thời kỳ Thượng Cổ đã xây dựng tâm trái đất thành một nhà giam vô cùng lớn, chuyên môn giam giữ những tà ma không thể giết chết được.

Khi Lý Hiên nhìn thấy việc làm vĩ đại này thì vô cùng xúc động, trong lòng cảm thán khi đó loài người đã mạnh đến nhường nào.

Nhưng Nhân tộc hùng mạnh như thế cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Lúc ấy sau khi quét sạch tà ma, cả thế giới thủng trăm ngàn lỗ, vỡ thành mảnh nhỏ, toàn bộ trung tâm đại lục vỡ nát thành bảy khối đại lục.

Bảy khối đại lục theo thứ tự là, đại lục Trung Châu đang là chỗ ở của Tần Nguyệt, đại lục Thần Bí là chỗ ở của Lục Trường Sinh, đại lục Nguyên Tố là nơi ở của Diệp Phàm, đại lục Phật quốc thờ phục Phật giáo…

Bảy mảnh đại lục bị chia cách bởi biển Vô Tận, chỉ có thể lui tới thông qua Truyền Tống Trận.

Nhưng theo dòng chảy thời gian, các đại lục ngày càng ít liên

lạc với nhau, hiện tại thậm chí tu sĩ tầng chót cũng không biết đến những đại lục này.

Cũng may là Nhân tộc sinh sống tại Sinh Mệnh Cấm Khu thành công kéo dài đến lúc này, nhưng theo sự xoay vần của thời gian, đám tà ma lại một lần nữa tìm thấy thế giới Nhân tộc, bắt đầu xâm lược.

Chương 438. Linh Hồn Chi Thủ

Thông qua hắc khí không xác định, bọn chúng không ngừng khiến thế giới này bị ô nhiễm,, khiến nơi này trở thành nơi thích hợp cho tà ma sinh tồn, khiến sự áp chế của tà ma nhỏ lại.

Trải qua nhiều năm ô nhiễm, các nơi trên thế giới sinh ra vô số yêu ma quỷ quái, giết hoài giết mãi không hết.

Như là yêu thú trong biển Vô Tận, vốn cũng không tàn bạo như thế, nhưng dưới sự tác động của hắc khí không xác định, bọn chúng dần trở nên đẫm máu, dần trở nên không có lý trí.

Như là dã thú và yêu thú trong thế giới Nhân tộc, chúng cũng dần hóa thành sinh vật ô nhiễm, tùy ý tấn công loài người.

Ngoại trừ ô nhiễm, còn có các cuộc xâm lược của dị không gian, Ngoại Vực, Thiên Vực và Chiến Trường Cổ, đó là những nơi đứng trước nguy cơ lớn của đại lục Trung Châu.

Tạm thời không biết các đại lục khác gặp nguy hiểm gì, nhưng thông qua tin tức của Lục Trường Sinh và Diệp Phàm, Lý Hiên cảm thấy các đại lục khác cũng nguy cơ chồng chất, chẳng qua không nguy hiểm như Trung Châu mà thôi.

“Đúng là loạn thế hiểm nguy, nếu không có cấp cao của Nhân tộc cố gắng gánh vác thì thế giới này đã đi đời từ lâu rồi.”

“Nhưng dù bọn họ có gắng hết sức thì cũng chỉ có thể bảo vệ được một vài khu vực, có nhiều chỗ chỉ có thể bất lực mà từ bỏ.”

Lý Hiên thở dài, cảm nhận được khó khăn của Nhân tộc, đồng thời nghi ngờ vì sao tà ma lại xâm lược.

“Rốt cuộc tà ma là thứ gì, vì sao chúng lại cố chấp xâm lược đến như thế? Mục đích của chúng là gì? Chẳng lẽ là vì khiến Nhân tộc diệt vong?”

Lý Hiên cau mày, cảm thấy chắc chắn phía sau đang che giấu gì đó, nhưng lại nghĩ không ra, chỉ có thể tạm thời buông chuyện này xuống, trái lại tự hỏi vấn đề tăng thực lực.

Đến Kim Đan kỳ, việc tăng trưởng thực lực của hắn bắt đầu chậm lại, dẫu thể chất hắn có tăng, có linh căn tuyệt phẩm, nhưng không thể tu hành đến Kim Đan kỳ trong thời gian ngắn được.

Dù là thiên tài siêu cấp có thiên phú tuyệt diễm, trừ đạt được kỳ ngộ siêu cấp ra, muốn tăng thực lực trong thời gian ngắn là không thể nào.

Hơn nữa, trong thời gian này, Nam Vực lại nổi lên sóng lớn, lượng tà ma và quỷ dị bắt đầu tăng nhanh, ngay cả mỏ quặng ngoài thành Bạch Vân cũng nổi lên hắc khí khiến lòng người khiếp sợ.

Điều này khiến trái tim Lý Hiên dâng lên cảm giác cấp bách, lo nhóm quỷ dị sẽ một lần nữa xâm lược với quy mô lớn.

“Có lẽ nên thu đồ đệ, thiếu niên mập trong dự đoán tương lai trước đó là đệ tử của mình, nhưng không rõ tại sao vẫn không thể tìm được, trừ khi đoán tương lai lần nữa.”

“Ngoài ra, còn một người nữa có thể thu làm đệ tử, đó là Sở Vãn Thu, chỉ cần vết thương linh hồn của nàng được chữa khỏi là có thể thu nàng làm đệ tử.”

“Nhưng đồ tốt để chữa trị linh hồn giờ chỉ có thể kiếm từ chỗ Tiểu Thứ Vị kia, nhãi con này rất xảo trá, giấu vật báu vô cùng sâu.”

Lý Hiên cau mày, tự hỏi nên làm cái gì bây giờ.

“Sau khi đạt đến Kim Đan, linh hồn của ta cũng tăng cường gấp mười, chắc hẳn tổn thương linh hồn khi sử dụng Thăm Dò Tương Lai sẽ giảm đi nhiều, có nên xem thử tương lai một chút hay không?”

Lý Hiên cau mày suy nghĩ, muốn nhanh chóng tìm được thiếu niên mập.

‘Ting! Đệ tử Nam Hy của ngài nhận được kỳ ngộ, từ Trúc Cơ hậu kỳ đột phá lên Trúc Cơ đại viên mãn, phần thưởng cho ngài: Linh Hồn Chi Thủ!’

Nghe âm thanh máy móc, trong đầu Lý Hiên liền hiện lên một đại mỹ nữ mặc áo giáp màu vàng kim.

Dáng vẻ xinh đẹp, tư thế oai hùng hiên ngang cuồng ngạo không chịu trói buộc kia, cùng với thú cưỡi Liệt Diễm Cuồng Sư, đi đến đâu cũng là tâm điểm của sự chú ý.

“Lâu vậy rồi không có động tĩnh gì, cuối cùng nàng cũng đạt đến Trúc Cơ đại viên mãn, thật sự chúc mừng nàng rồi, có điều Linh Hồn Chi Thủ là cái gì?”

Lý Hiên nghi hoặc nhấn mở giới thiệu của Linh Hồn Chi Thủ, hai mắt thoáng cái sáng lên.

‘Linh Hồn Chi Thủ: Có thể tiêu hao lực lượng linh hồn để ngưng tụ hai bàn tay linh hồn khổng lồ, công kích hoặc phòng ngự, kỹ năng linh hồn đặc biệt, linh hồn mạnh hơn thì uy lực sẽ tăng trưởng.’

Đọc giới thiệu của Linh Hồn Chi Thủ, Lý Hiên khá ngạc nhiên, loại kỹ năng linh hồn này vô cùng hiếm, hắn tu hành lâu vậy mà chỉ mới thu được một cái là Linh Nhận.

Linh Nhận có khả năng công kích linh hồn, giờ đây cuối cùng cũng có kỹ năng phòng ngự linh hồn, hơn nữa còn là công phòng

nhất thể, khá tốt.

“Không biết Linh Hồn Chi Thủ cộng với Lĩnh Vực Linh Hồn có thể phát huy uy lực như thế nào, thật chờ mong mà.”

Ánh mắt Lý Hiên sáng bừng, cảm thấy hôm nay là ngày may mắn nhất của mình, trong lòng không khỏi muốn nhìn xem tương lai một chút, muốn tìm thiếu niên mập.

Im lặng một chút, Lý Hiên vẫn chọn quan sát tương lai. Hai mắt hắn đột nhiên lóe sáng, một cảnh tượng vô cùng máu me xuất hiện giữa không trung.

Trong cảnh tượng ấy.

Một nữ nhân đeo mặt nạ đứng giữa núi xác và biển máu, cô độc vung đôi song đao đẫm máu chiến đấu giữa thủy triều quái vật.

Một thân huyết y ấy vô cùng bắt mắt, dáng vẻ yếu đuối cô độc chiến đấu càng khiến người đau lòng, nhưng dù có trọng thương thì nàng cũng không lùi lại

Bởi vì phía sau nữ tử này là một tòa thành trì của Nhân tộc, nơi đó có hơn trăm vạn dân thường bá tánh, nếu nàng rời đi, những bá tánh đó đều sẽ diệt vong.

Nhưng nàng chỉ có một thân một mình, sao nàng có thể ngăn chặn được kẻ thù đông như thủy triều này?

Chương 439. Rồng của mười hai con giáp quỷ dị

Cuối cùng ý thức nàng dần tan rã, lúc này không gian dập dờn, cánh tay trái đột nhiên xuất hiện, đưa nữ tử mặt nạ đi.

Nhưng trong khoảnh khắc nàng rời đi.

Một tiếng rồng ngâm to lớn vô cùng làm chấn động không gian. Sau đó, máu tươi đổ ra từ hư không, chảy trong đám quái vật.

Sau khi ăn tươi nuốt sống những huyết dịch ấy, con nào trong đàn quái vật cũng bành trướng, khí tức cũng càng thêm phi thường hơn.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, bóng đen to lớn từ xa tập kích đến, sau đó xé toạc không gian, xông vào vết nứt trong không gian.

Cảnh tượng rung lắc kịch liệt, tiêu tan giống như gợn sóng nước, sau đó lại một lần nữa hồi phục.

Vị trí của cảnh tượng mới đã biến thành một khu vực mới, lại còn xuất hiện một tên mập.

Đằng sau tên mập là một tòa thành trì, tên là thành Nam Quảng.

Cảnh tượng dự đoán tương lai biến mất nhưng Lý Hiên lại nghĩ đến nữ tử mặt nạ, người đệ tử xa lạ này.

“Đệ tử Tiểu Muội của ta, nàng lại đơn độc chiến đấu một mình, mãi vẫn đang bảo vệ Nhân tộc.”

Lý Hiên thở dài. Tiểu Muội vô cùng coi trọng bách tính, cho dù nhiều lần bị đồng đội vứt bỏ, nàng vẫn không thù không oán mà bảo vệ Nhân tộc.

So với tất cả Thiên Mệnh Chi Nhân, nàng càng giống người bảo vệ hơn, càng muốn vì Nhân tộc mà đánh đổi, đáng tiếc mệnh của nàng không tốt.

Lúc đầu Lý Hiên nhìn thấy nàng, thăm dò tin tức của nàng thì biết được nàng là Thiên Mệnh Chi Nhân đầu tiên ngã xuống. Để kéo dài Nhân tộc, nàng không hối tiếc mà hy sinh chính bản thân mình.

“Thời điểm tà ma xâm nhập sẽ không còn xa nữa, bắt buộc phải nghĩ ra cách để nàng quay lại, bản thân nàng quá nguy hiểm, tiếng rồng gầm kia cũng quá đáng sợ rồi.”

Lý Hiên nhíu mày, trong lòng dâng lên cảm giác nguy hiểm.

Một tiếng rồng ngâm của đối phương có thể khiến chấn động không gian, thậm chí khiến Lý Hiên ở trong không gian bị thương, đủ để chứng minh sự đáng sợ của đối phương.

“Rồng trong mười hai con giáp quỷ dị sao?”

Lý Hiên tự mình lẩm bẩm, đột nhiên nghĩ thói quen cầm mọi thứ bằng tay phải của bản thân, nhưng vừa rồi trong dự báo tương lai ấy, hắn vậy mà lại dùng tay trái cứu người.

“Không đúng, thời khắc cấp bách như này ta không nên dùng tay trái cứu người mới đúng, trừ phi….Ta đã mất đi cánh tay phải.”

Lý Hiên càng cảm thấy không ổn, các loại dấu hiệu cho thấy rõ, tai nạn lần này nguy hiểm hơn nhiều.

Ngay cả Kim Đan kỳ là hắn cũng bị thương đến mức không thể

tự khép lại. Điều này đủ để suy ra rất nhiều chuyện.

“Vẫn còn thời gian, ta phải nhanh chóng tìm thấy tên mập đó và nhận hắn làm đồ đệ. Thành Nam Quảng ở nơi nào? Sao ta chưa từng nghe nói qua?”

Lý Hiên nhanh chóng đi ra sân tiểu viện, nhìn thấy Băng Huyên Nhi thanh cao thoát tục, nàng đang ngồi dưới bóng cây may trang phục mới cho hắn.

“Huyên Nhi, ngươi biết thành Nam Quảng không?”

“Thành Nam Quảng? Ta biết, chính là điểm cực nam của đại lục Trung Châu, cũng là tòa thành trì đầu tiên chúng ta đi qua khi từ Nam Vực đến Trung Châu.” Băng Huyên Nhi bỏ kim chỉ xuống, đáp lại bằng thanh âm thanh lãnh.

“Thì ra là ở Trung Châu, hèn chi. Đa tạ.”

Lý Hiên nhanh chóng quay lại tầng hầm. Sau khi trốn vào bí cảnh Linh Hồn, rồi lại từ bí cảnh Linh Hồn đi ra, hắn tiến thẳng đến thành Nam Quảng.

Hắn, kẻ có được năng lực không gian, trong thời gian rất ngắn đã đi đến thành Nam Quảng, nhìn thấy tòa thành to lớn đã tồn tại sừng sững năm nghìn năm.

Dưới Góc Nhìn Thượng Đế, hắn nhìn thấy rất nhiều thương đội đi lại trong thành trì. Những thương đội này không phải là những người bình thường, tất cả đều là người tu tiên.

“Tìm thấy rồi. Ồ? Luyện Thể tông sư? Tuổi trẻ như vậy vậy mà đã trở thành Luyện Thể tông sư rồi, quả nhiên không tầm thường.”

Lý Hiên kinh ngạc nhìn tên béo này, rất bất ngờ với chuyện hắn đã trở thành Luyện Thể tông sư rồi.

Chủ yếu dáng vẻ của tên nhóc béo này mới khoảng mười bốn mười lăm tuổi, da dẻ mịn màng, vừa nhìn là đã biết chưa từng chịu khổ.

Người như vậy, có thể đi đến Luyện Thể tông sư ở độ tuổi nhỏ như vậy, đa phần là do gia đình trợ giúp.

Mang theo sự tò mò, Lý Hiên biến mất tại chỗ, khi lần nữa xuất hiện đã đến một phủ đệ rộng lớn, hắn đứng trên nóc nhà.

Phủ đệ rộng lớn này là Chu phủ, phủ đệ chạm rồng khắc phượng, vừa nhìn đã biết là phủ đệ của người quyền thế.

“Kim Đan tu sĩ sao? Chẳng trách.” Lý Hiên nói thầm, lặng lẽ chờ đợi.

Bên trong phủ đệ.

Phòng khách.

Một tu sĩ Kim Đan đầu tóc điểm bạc để chòm râu dê đang căng thẳng nhìn phía đối diện, nhìn vị mỹ nữ đang mặc trang phục y sư.

Vị mỹ nữ này xách theo hộp thuốc và đang bắt mạch cho tên nhóc béo, hàng chân mày của nàng vẫn luôn nhíu lại. Sau khi kiểm tra một lượt, nàng buông tay xuống.

“Thế nào? Có thể chữa trị không?” Tu sĩ để chòm râu dê vội vã hỏi.

“Xin lỗi Chu tiền bối, lệnh tôn trời sinh đã không có linh căn, muốn tu tiên là tuyệt đối không thể. Loại vấn đề này ta lực bất tòng tâm.” Mỹ nữ y sư lắc đầu.

“Thật sự là hết cách rồi sao? Nhưng ngươi là Diệu thủ hồi xuân Cố Trúc Quân mà, ngay cả ngươi cũng không có cách nào sao?” Tu sĩ để chòm râu dê không muốn tin, nói.

“Trừ phi tìm được thiên tài địa bảo tăng thêm linh căn, nếu không vĩnh viễn không có cách nào tu tiên. Ngươi nên tìm Nguyên Anh đại tu sĩ, có lẽ bọn họ có cách. Ta lực bất tòng tâm, cáo từ.”

Chương 440. Rồng của mười hai con giáp quỷ dị (2)

Mỹ nữ y sư xách hòm thuốc lên và rời đi một cách vô cùng dứt khoát, vòng eo liễu mảnh mai kia vô cùng đẹp. Đáng tiếc không có ai thích thú nhìn một màn này.

Tu sĩ để chòm râu dê trên mặt toàn là vẻ lo lắng, thầm thở dài nhìn thằng nhóc mập.

“Ta đâu phải không biết thiên tài địa bảo mới có tác dụng, nhưng ta lấy đâu ra tư cách có được thứ tốt như vậy chứ, haiz!”

“Gia gia, không sao đâu, không phải chỉ là không thể tu tiên thôi sao? Ta không sao, như ta hiện tại tiêu sái biết bao. Có tiền tiêu không hết, có ngài làm hậu thuẫn của ta, ta còn có bảy tám thê tử mà.”

“Cuộc sống tốt như vậy ta đã rất hài lòng, ngài đừng lo lắng nữa. Được rồi, ta ra ngoài chơi đây.”

Thằng nhóc mập cười hi hi rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, tung tăng rời khỏi Chu phủ.

Có điều sau khi hắn rồi đi, nụ cười trên gương mặt hắn dần dần vụt tắt, lộ ra vẻ trầm muộn vô cùng.

“Đại thiếu gia, đợi ta với.”

Một lão bộ vội chạy theo hắn, còn dẫn theo mười mấy tên hộ vệ thân hình vạm vỡ.

“Cốc gia gia, ngài cũng đừng đi theo nữa, đã nhiều tuổi như

vậy rồi, để bọn họ theo là được rồi.” Thằng nhóc mập nói.

“Không sao, không sao, ta vẫn đi được.”

Lão bộc nở cười hiền hậu, tiếp tục theo phía sau.

Cứ như vậy.

Thằng nhóc mập dẫn theo mười mấy người, cuồn cuộn đi ra khỏi Chu phủ, lang thang khắp các nẻo đường.

Không lâu sau.

Thằng nhóc mập đi đến bên con sông nhỏ ngoài thành, cùng xuống sông bắt cá, bắt ba ba trong bùn, chơi rất vui với đám trẻ bình dân.

Có điều, có thể là do xuất thân của hắn, luôn có thái độ cao cao tại thượng khi nói chuyện với người khác, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Mấy đứa trẻ thường dân không chịu nổi loại thái độ đó, bỏ đi

“Ấy ấy, các ngươi đừng đi, chơi cùng với ta là vinh hạnh của các ngươi, tại sao các ngươi lại bỏ đi?” Thằng nhóc mập mạp chắn trước mặt, nói.

“Xin lỗi, bọn ta đã bắt xong cá rồi, nên đem về nấu cơm cho đệ đệ và muội muội, không thể chơi tiếp nữa.” Có một thiếu niên to gan nói.

“Nấu cơm cái gì, chơi đã rồi tính, chuyện cơm nước để trù nương làm là được rồi, các ngươi thì nấu nướng cái gì, nhanh chơi cùng ta đi, nếu không ta đánh các ngươi đó.”

Thằng nhóc mập mạp không vui nói, cảm thấy mấy thiếu niên này quá không nể mặt hắn.

Phải biết là hôm nay tâm trạng hắn không tốt, khó khăn lắm mới muốn chơi đùa một chút. Kết quả mấy người này muốn đi, hắn đương nhiên là cảm thấy không vui.

“Trù nương? Đó là cái gì?” Có một thiếu niên không biết gì hỏi, nghèo khổ như bọn hắn thì làm sao mà được nghe qua từ ngữ ấy.

“Bớt ra vẻ, còn giả vờ không biết trù nương. Có phải là các ngươi coi thường ta không? Ta nói cho các ngươi biết, ta là Chu Hồng Phúc.” Thằng nhóc mập mạp không vui nói.

“Haizz, hà cớ gì mà không ăn thịt, đại khái là như vậy.”

Giọng nói của Lý Hiên vang lên, vang vọng khu vực này, sau đó hắn từng bước từng bước tiến về phía thằng nhóc mập mạp.

“Cái gì? Ngươi đang nói cái gì?”

Tên nhóc mập quay đầu nhìn về phía Lý Hiên. Nhìn thấy dung mạo tuấn tú kia, thằng nhóc mập không khỏi nảy sinh một chút đố kỵ.

Chủ yếu là vì Lý Hiên trông quá tuấn tú. Đây là lần đầu tiên hắn gặp một người tuấn tú đến như vậy.

“Ta đang nói là nhận thức của ngươi có vấn đề. Cuộc sống của ngươi quá tốt, cần tìm một nơi cực khổ để cẩn thận cảm nhận.” Lý Hiên trầm lặng nói.

“Nhận thức của ngươi mới có vấn đề. Ngươi biết ta là ai không? Ta là Chu Hồng Phúc đó, ông nội ta là Chu Đại Lực.” Tiểu Bàn Tử ngạo mạn nói.

“Chu Hồng Phúc?”

Lý Hiên nhìn thằng vào thằng nhóc mập mạp, một loạt thông

tin dần dần hiện ra.

‘Họ tên’: Chu Hồng Phúc, Luyện Thể tông sư.

‘Tư chất’: Tư chất võ giả hạ phẩm, không có linh căn.

‘Huyết mạch’: Không.

‘Mệnh cách’: Một trong những nhân vật chính của Thiên Mệnh, Hồng Phúc Tinh Vương của tương lai, một khi xoay chuyển, hồng phúc tề thiên.

‘Nhắc nhở 1’: Trong giai đoạn đầu, vì nhận thức có vấn đề nên vừa thiện vừa ác, sau nhìn rõ đau khổ của nhân gian thì dần dần cải tà quy chính, có công lao to lớn trong việc cứu vớt Nhân tộc, cũng là Thiên Mệnh Chi Nhân sống lâu nhất.

‘Nhắc nhở 2’ : Phù hợp tiêu chuẩn nhận làm đồ đệ.

…

“Một khi xoay chuyển, hồng phúc tề thiên? Cái danh này ghê gớm đấy.”

Lý Hiên ngạc nhiên nhìn tên nhóc mập mạp, rất bất ngờ tiểu tử này lại là Thiên Mệnh Chi Nhân loại khí vận, hơn nữa xem ra vận khí rất mạnh.

Chỉ có điều hiện tại thằng nhóc mập này vẫn chưa hoàn toàn chuyển vẫn, vẫn còn ở trạng thái ngủ đông.

Đương nhiên đây là trạng thái thích hợp nhất để thu làm đồ đệ, cũng càng thích hợp để hắn thay đổi bản thân, hối cải làm người. Nghĩ đến điểm này, Lý Hiên càng bước càng nhanh.

“Đứng lại!”

Mấy tên hộ vệ to khỏe mở miệng quát mắng muốn ngăn cản Lý

Hiên, nhưng chẳng mấy chốc bọn họ phát hiện cơ thể đã không thể di chuyển được nữa.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân vang vọng khu vực này, cũng khiến cho mọi người nặng nề.

“Các hạ là thế lực nào? Chủ nhân nhà ta là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, cùng với đại tu sĩ Nguyên Anh của Hắc Tâm Tông là bạn tốt.”

Lão bộc già đứng phía sau thằng nhóc mập mạp tiến lên phía trước một bước, đứng chắn ở giữa, mắt nhìn Lý Hiên.

“Ta hả, cũng coi là đồng hương với các ngươi, người của Nam Vực.” Lý Hiên bình tĩnh đáp.

“Nam Vực?”

Lão bộc nghe thấy lời này liền sững sờ, con ngươi lập tức co lại.

Chương 441. Hồng phúc tề thiên

Vì để đi từ Nam Vực đến thành Nam Quảng, bọn họ đã phải trả một cái giá rất lớn mới mời được đại tu sĩ Nguyên Anh của Hắc Tâm Tông ra tay, dẫn bọn họ đến nơi này.

Nhưng không ngờ rằng, ở nơi này vậy mà lại gặp được người của Nam Vực, hơn nữa khẩu âm quả thực là rất giống.

Điều này đủ để chứng minh quyền thế của đối phương không hề thua kém bọn họ, thậm chí còn đáng sợ hơn bọn họ. Vì vậy lão bộc vội vàng cúi người nói.

“Tiền bối, thiếu gia nhà ta có chỗ nào mạo phạm vẫn mong được thứ lỗi. Ta thay mặt….Hả?”

Lão bộc sững sờ, vì ngay khoảnh khắc nhìn vào đối phương, người nọ đã biến mất, và thiếu gia bên cạnh hắn cũng vậy

Thậm chí ngay cả cơ thể hắn cũng xuất hiện giữa đại dương, cả khung cảnh ấy chỉ có mình hắn.

“Đây là? Huyễn thuật! Hắn phát hiện ra ta lén truyền tin rồi!”

Biểu cảm của lão bộc vô cùng nghiêm trọng, cẩn thận quan sát xung quanh, rất nhanh đã xác nhận là bản thân đang trúng huyễn thuật.

“Phù! Vì không biết bản thân đã trúng phải huyễn thuật nên những người trúng huyễn thuật thường rơi vào huyễn thuật trong thời gian dài.”

“Bây giờ ta đã biết rồi. Điều này đủ để chứng minh rằng uy lực của huyễn thuật không mạnh là bao, cũng dễ dàng phá giải hơn.”

Lão bộc thở nhẹ một hơi, cảm thấy phá giải huyễn thuật này không khó, hơn nữa vì có nghiên cứu nhất định về huyễn thuật nên hắn có lòng tin tuyệt đối rằng sẽ phá được huyễn thuật này.

Mang theo sự tự tin như vậy, hắn bắt đầu nghiên cứu, thử giải trừ huyễn thuật trong sự mong đợi.

Sau nửa giờ.

Biểu cảm của lão bộc bắt đầu tối đi, hắn lau mồ hôi lạnh trên đầu và nói.

“Đây là loại huyễn thuật gì vậy? Sao mà sống chết gì cũng không giải được? Rõ ràng là ta đã xác định được mình đang chìm trong huyễn thuật, sao lại vẫn không mở được? Đáng chết, ta vẫn không tin.”

Lão bộc tiếp tục bận rộn, nỗ lực giải trừ ảo thuật.

Một giờ sau.

Biểu cảm trên gương mặt lão bộc đen đi nhiều hơn, căm hận hét lớn, hắn bay loạn như một con ruồi không đầu, cố gắng tìm kiếm điểm cực hạn của huyễn thuật, nhưng vẫn không tìm được.

Một ngày sau.

Lão bộc đã từ bỏ rồi, trực tiếp ngồi bệt dưới đất thở dài một hơi, đợi Gia chủ đến cứu viện.

“Sớm biết đối phương lợi hại như vậy, ta đây không nên tự ý âm thầm truyền tin. Kết quả, không những không thành công, còn khiến đối phương tức giận. Giờ thì đúng là phiền toái.”

Lão bộc thầm lẩm bẩm, rất hối hận về hành động hấp tấp của

bản thân. Cảm thấy nếu bản thân hắn thành tâm hối lỗi thì nói không chừng đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đáng tiếc thiên hạ không có thuốc hối hận, hắn chỉ có thể chờ đợi.

Bên ngoài huyễn thuật.

Lý Hiên đã xách thằng nhóc mập đi. Trong tiếng hét như giết lợn của nhóc mập, hắn đi đến cửa nhà một nông hộ.

“Ta đã phong tỏa tu vi của ngươi, sau này ngươi sống chung với gia đình này, ăn uống, ngủ nghỉ, làm việc, còn phải kiếm tiền.”

“Tất cả tiền của ngươi tiêu đều phải do chính ngươi kiếm ra, nghe hiểu chưa?” Lý Hiên trầm lặng nói.

“Nghe không hiểu. Tốt hơn hết là ngươi nên thả ta đi, nếu không gia gia ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.” Sắc mặt nhóc béo đỏ bừng nói.

“Vậy sao?”

Lý Hiên mỉm cười rồi tiếp tục nói: “Nếu như ta thật sự là người xấu thì những câu ngươi vừa nói đã đủ để giết ngươi rồi.”

“Ngươi không dám. Gia gia ta là người tu tiên rất mạnh, ngươi dám động vào ta, cẩn thận hắn sẽ đánh chết ngươi.” Tiểu Bàn Tử tức giận nói.

“Quả nhiên là thằng quỷ nhỏ, vẫn nên đánh một trận.”

Linh lực của Lý Hiên bắt đầu dâng lên, hóa thành một cánh tay lớn. Bàn tay bắt lấy thằng nhóc mập máp, thẳng tay đập mạnh xuống mặt đất.

Bộp, bộp, bộp.

Âm thanh nặng nề vọng lại, thằng nhóc mập chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, nỗi đau khó chịu đựng nổi từ cơ thể truyền tới, cuối cùng xuất hiện trên mặt.

“Ái! Đau chết ta rồi, mau buông tay, mau buông tay ra. Bị đánh rồi, đau quá đi.”

Thằng nhóc mập gào khóc thảm thiết, đau đến nhe răng trợn mắt, đặc biệt là mũi cũng bị đánh đến chảy cả máu, hắn đau đến mức hai mắt đẫm lệ.

“Cảm thấy đau chưa? Thế giới chính chính là thế này đấy, ác nhân cầm quyền, bọn chúng tùy ý sát hại người bình thường, bắt nạt kẻ yếu.”

“Mà yêu ma quỷ quái còn ác hơn kẻ ác vô số lần. Gặp phải ác nhân ngươi vẫn còn cơ hội sống, nhưng gặp phải yêu ma quỷ quái thì ngươi chỉ có một con đường duy nhất, đó là chết.”

Lý Hiên âm u nói, đồng thời cũng cảm thấy khá bất ngờ, bởi vì thằng nhóc mập mạp bị thương nhẹ hơn so với tưởng tượng của hắn.

Trong quá trình Lý Hiên đập, thằng nhóc mập mạp rất may mắn mà tránh được mặt đất cứng rắn, trái lại chỉ đập phải chỗ đất xốp mềm.

Nên biết là bản thân Lý Hiên cũng chỉ tùy tiện đập hắn một trận, cũng không để ý xem mặt đất cứng hay mềm, nhưng chính hắn lại bị ảnh hưởng trong vô hình, điều này đúng là khiến hắn bất ngờ.

Hồng phúc tề thiên, bốn chữ này xuất hiện trong đầu Lý Hiên. Dễ thấy, cho dù đang ở trong trạng thái ngủ đông, thằng nhóc mập cũng có được sự tăng cường đặc biệt.

“Được rồi, vào trong sinh sống cùng với người của gia đình

này, đợi ngươi hiểu được sự đau khổ của bách tính ta sẽ đưa ngươi rời đi, đồng thời cũng tặng ngươi một phần đại lễ.” Lý Hiên thâm trầm nói.

“Được, được, được, ta đi, ta đi.”

Thằng nhóc mập bị đánh đến mặt mày bầm dập đâu còn dám kêu la, trong nháy mắt trở nên thật thà nghe lời mà đi vào nhà.

Chương 442. Hồng phúc tề thiên (2)

Hộ gia đình này vô cùng nghèo khổ, chỉ có một bà lão, còn có hai đứa trẻ tầm mười tuổi.

Phụ mẫu của hai đứa nhỏ chết rồi, bị sinh vật ô nhiễm ăn rồi, gia đình này đã không còn trụ cột nữa. Gia đình này khổ đến thế nào, nghĩ cũng biết.

Nhà của bọn họ cũ nát, được làm từ cỏ tranh. Trong nhà không có giường chiếu, không có bàn ghế, không có đồ ăn, chỉ có các loại cỏ dại. Đói rồi thì chỉ có thể ra ngoài đào rau dại để ăn.

Sau một hồi Lý Hiên và bà lão thương lượng, hứa sẽ dạy hai đứa trẻ học chữ, đọc sách. Bà cụ lập tức gật đầu vui mừng khôn xiết đồng ý thu nhận thằng nhóc mập mạp, dạy cho hắn biết kiến thức cơ bản của cuộc sống.

“Thúc thúc, chúng ta thực sự có thể học chữ sao?”

Hai đứa trẻ chạy tới, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt khát vọng.

Bọn chúng, một đứa tên A Hổ, một đứa tên Nhị Nha. Cuộc sống nghèo khổ của như của bọn chúng, nếu có thể học chữ, đó chắc chắn là cơ hội thay đổi vận mệnh.

“Đương nhiên rồi, nhưng các ngươi phải đồng ý với ta, dạy bảo Tiểu Bàn Tử cẩn thận, làm sao để đào rau dại, làm sao trốn tránh sinh vật ô nhiễm, làm sao để sinh sống.”

Lý Hiên lấy ra hai bộ giấy bút, còn có ba cuốn thư tịch nhập môn cơ bản nhất.

“Ừ, ừ, chúng ta nhất định sẽ nỗ lực hoàn thành.”

A Hổ và Nhị Nha vội vàng gật đầu, con ngươi trắng đen rõ ràng nhìn sách vở, trên mặt tràn đầy sự mong đợi.

“Đây, chúng là đồ dùng học tập của các ngươi, trong hai giờ tiếp theo, ta sẽ dạy các ngươi học, cố gắng học hành.” Lý Hiên mỉm cười.

“Dạ vâng, cảm ơn thúc thúc.”

Hai đứa nhỏ vội gật đầu, vô cùng quý trọng mà cầm lấy quyển sách, nhận lấy cơ hội thay đổi số phận này.

Giáo dục tri thức rất nhanh đã bắt đầu.

Hai đứa trẻ cùng khổ nghiêm túc học tập, cố gắng nhớ từng chữ một, quý trọng từng giờ từng khắc.

Hai đứa bé mặc quần áo cũ nát, chân trần đạp trên mặt đất, gió lạnh từ ngoài thổi tới, khiến bọn họ cảm thấy rét lạnh vô cùng, nhưng chúng nó vẫn nghiêm túc học tập.

Khát vọng đối với tri thức trong đôi mắt ấy tưởng chừng như là thực chất.

Trong lòng Lý Hiên cũng có chút xúc động, tuy hắn có một vạn Huyết Phân Thân, đã thành lập hơn một vạn cô nhi viện, thế nhưng chỉ vẻn vẹn bao trùm tại một vài thành trì của Nam Vực.

So với khắp đại lục Trung Châu mà nói, Nam Vực nhỏ như hạt mè, khả năng giúp đỡ người khác của hắn có hạn, huống chi hắn còn cần chiến đấu với quỷ dị và tà ma.

Tất cả những gì hắn có thể làm là giúp đỡ từng người một.

Bên cạnh.

Từ nhỏ nhóc mập đã biết chữ, khịt mũi khinh thường tất cả những thứ này, căn bản không quan tâm, trái lại muốn tìm cơ hội chạy trốn.

Nhưng mỗi lần có dấu hiệu chạy trốn, hắn đều sẽ phát hiện Lý Hiên đang nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt cảnh cáo đó khiến nhóc mập mạp nhớ tới cảnh tượng bị đánh, sợ tới mức không dám chạy trốn nữa.

Thật ra hắn cũng là người không chịu ngồi yên, gan cũng hơi lớn, ý thức được rằng không trốn thì sẽ không bị đánh đau thì hắn dần yên lòng, trái lại còn tò mò quan sát khắp phòng.

Chưa đầy một chốc hắn đã chạy đi chạy lại, nghịch này nghịch kia, cảm thấy mọi thứ đều rất mới mẻ, nhưng thời gian trôi qua, đã đến bữa trưa.

Nhóc mập chạy đã mệt muốn ăn, thế là nhịn không được hỏi.

“Giữa trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

“Ăn cơm? Sao giữa trưa phải ăn cơm? Không phải chỉ ăn sáng với ăn tối thôi sao?”

Nhị Nha ngờ vực nhìn nhóc mập, không rõ tại sao bây giờ hắn lại muốn ăn cơm.

“Giữa trưa các ngươi không ăn cơm sao?” Nhóc mập mờ mịt.

“Không ăn, chỉ ăn sáng và ăn tối thôi, ăn cơm giữa trưa chỉ có nhà giàu mới ăn.” A Hổ giải thích một chút.

“Nhà giàu? Ngươi chắc chắn chứ?”

Nhóc mập không thể tin được rằng chuyện ăn cơm chưa lại thuộc về chuyện mà chỉ có nhà giàu mới làm được.

“Đương nhiên là chắc chắn rồi, bọn ta chỉ là bá tánh bình dân, không có tiền mua đồ ăn, chỉ có thể đào rau dại mà ăn, nhưng rau dại không nhiều lắm, bọn ta chỉ có thể ăn một cách tiết kiệm thôi.”

A Hổ giải thích hai câu rồi vội tiếp tục nghiêm túc học viết chữ với Lý Hiên, quý trọng cơ hội tốt như thế.

“Đây...”

Nhóc mập chau mày, nhưng không ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Cứ thế.

Thời gian đã qua một ngày.

Ngày này, nhóc mập ăn một miếng rau dại liền nhổ ra, nói có đói chết cũng không ăn rau dại, kết quả hắn đói bụng cả đêm.

Một đêm này chẳng những hắn đói bụng mà còn ngủ rất không thoải mái.

Giường đệm làm từ cỏ dại, đâm vào người vô cùng khó chịu, quan trọng là trong cỏ dại còn có côn trùng.

Trong góc nhà có chuột, ngoài phòng có sói tru, cộng thêm thời tiết trở lạnh, gió từ bên ngoài thổi thẳng vào đầu khiến hắn rất khó chịu, dù hắn lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được.

Rất nhiều lần hắn muốn về nhà, trở về ổ chăn ấm áp, nhưng nhìn bóng người khoanh chân ngồi trong tiểu viện, nhóc mập chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Mấy ngày tiếp theo, nhóc mập trưởng thành rất nhiều, cuối cùng cũng nhận ra tầm quan trọng của thức ăn, biết rau dại khó ăn thế nào, biết đời sống của bá tánh nghèo khổ đến nhường nào.

Hắn bắt đầu ăn rau dại, đào rau dại, tìm trái cây, cũng học

được cách làm ruộng, cuốc đất, thậm chí còn học sửa cửa sổ và nấu cơm đơn giản.

Hắn trưởng thành rất nhanh, tính cách thiếu sót dần dần bổ khuyết, nhận thức dần dần được hoàn thiện, nhưng cảnh tượng sau đó khiến hắn không nào thể nào quên được.

Chương 443. Chết cho lão tử!

Sáng ngày hôm ấy, hắn ra ruộng xới đất cùng với A Hổ và Nhị Nha, bận rộn với mảnh ruộng duy nhất trên núi.

“Tiểu Bàn ca ca, sức lực của ngươi lớn thật, tốc độ cuốc đất vượt qua bọn ta luôn rồi.” Nhị Nha bưng một chén nước đưa cho nhóc mập, lanh lảnh nói.

“Ta có tu công pháp Luyện Thể, tuy việc thăng cấp đa phần đều dựa vào đan dược và quản thúc của gia gia, nhưng sức của ta vẫn rất lớn.”

Nhóc mập tự hào ngẩng đầu, nhưng nghĩ đến tu vị bị phong tỏa, hắn lại gục đầu xuống. Bây giờ, ngoài việc có chút sức mạnh ra, tu vi gì đó hắn đều không khai triển được.

Nhưng Nhị Nha không biết điểm này, nàng nghe thấy nhóc mập nói có học công pháp Luyện Thể thì lập tức ngưỡng mộ nói: “Tiểu Bàn ca ca, ngươi lợi hại quá đi.”

“Tạm được thôi, đúng là bạn cùng lứa tuổi không có mấy ai vượt qua ta.”

Nhóc mập mỉm cười, hắn đã dần xem Nhị Nha và A Hổ là bạn tốt, nhất là Nhị Nha, hắn cảm thấy Nhị Nha tựa như muội muội của hắn.

“Tiểu Bàn ca ca, bên kia có táo xanh, ngươi thích ăn táo xanh nhất, ta đi hái giúp ngươi nhé.”

Nhị Nha nhìn đại thụ cách đó không xa, thấy quả táo xanh duy nhất còn sót lại trên cây, vội vàng chạy chậm qua.

“Đa tạ ngươi, Nhị Nha muội muội.”

Nhóc béo mỉm cười, nhìn Nhị Nha chạy đi.

Nhưng vào lúc này, ngay khi Nhị Nha chạy đến dưới tàng cây, hái trái táo xanh duy nhất trên cây.

Rầm!

Một bóng đen từ trên trời giáng xuống, một con cóc to lớn cao năm thước xuất hiện, trong đôi mắt là máu tanh và điên cuồng, nó đứng trước mặt Nhị Nha.

Nhìn con cóc to lớn đột nhiên xuất hiện, Nhị Nha sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, nàng quay đầu lại theo bản năng, hoảng sợ xin nhóc mập giúp đỡ.

“Tiểu Bàn ca ca, cứu ta với.”

Vèo!

Cóc lớn mở cái miệng khổng lồ, nuốt chửng Nhị Nha vào, chỉ để lại quả táo xanh lăn lóc dưới đất.

“Chết đi cho ta!”

Nhóc mập xách cuốc lên, muốn liều mạng xông lên nhưng lại bị A Hồ vội ôm lấy.

“Chạy, chạy mau, đây là sinh vật ô nhiễm, nó vô cùng nguy hiểm, chạy mau, nếu không chúng ta sẽ chết hết đó!”

A Hổ khóc thút thít, kéo nhóc mập chạy về thật xa.

Nhưng sức của nhóc mập quá lớn, A Hổ kéo không được, nhưng vẫn ra sức kéo nhóc mập theo chứ không chạy trốn một mình.

“A Hổ, Nhị Nha, nàng, nàng bị ăn mất rồi, sao ngươi còn định chạy trốn, nàng là muội muội của ngươi mà.” Nhóc mập quát.

“Ta biết chứ, hồi đó, lúc phụ thân ta chết, ta cũng hỏi mẫu thân như vậy, mẫu thân nói, không phải bọn ta sống vì bản thân, bọn ta còn có người nhà.”

“Dù bọn ta có đau buồn, có khổ sở thế nào cũng vẫn phải xóa vết sẹo trong lòng rồi gắng mà sống tiếp, bọn ta phải chăm sóc người nhà, chăm sóc người già, phải chống đỡ cho gia đình này.”

A Hổ đau khổ khóc lóc, giọng trở nên vô cùng khàn.

Nhóc mập nghe được những lời này thì sốc nặng, cả người cứng đờ tại chỗ.

Ầm ầm!

Bóng đen thật lớn rơi xuống, con cóc khổng lồ xuất hiện cạnh bọn họ, đôi mắt cóc thật lớn hiện đầy huyết sắc vặn vẹo.

“Chạy đi!”

A Hổ đột nhiên đẩy nhóc mập ra, cứu hắn như đã dự đoán từ trước.

Ngay lúc đầu lưỡi to lớn tấn công đến, không bắt được nhóc mập, trái lại bắt được A Hổ, sau đó nuốt vào miệng.

Trên đồng ruộng.

Nhóc mập ngây người, nhìn con cóc to như tòa núi nhỏ.

Thấy ngay cả A Hổ cũng bị nuốt vào, nghĩ đến cảnh tượng A Hổ đẩy mình ra, trong nháy mắt cảm xúc nhóc mập bùng nổ.

“Chết cho lão tử!”

Rầm!

Nắm tay nhóc mập hung hăng oanh kích lên thân con cóc to lớn, mang theo tất cả sức mạnh, mang theo tất cả ý chí, hung hăng oanh kích lên lớp da cóc lớn.

Rầm!

Nhóc mập bị hất bay ra sau, quay cuồng ngã vào đồng ruộng.

Trên người cóc có dịch nhầy ăn mòn, khiến tay phải của hắn máy thịt lẫn lộn, chảy cả toàn là máu tươi.

Nhưng trên người con cóc to lớn không có chút thương tích nào, thậm chí một vết lõm cũng không có.

Nhìn một cú đánh bao hàm toàn bộ sức mạnh của mình không có chút tác dụng gì, lại nhìn sự giễu cợt trong mắt cóc lớn, nhóc mập nằm liệt trên mặt đất như bị sét đánh.

Cùng lúc đó, thân hình cóc lớn lại một lần nữa nhảy lên, hung hăng đánh về phía nhóc mập như thiên thạch.

“Có những chuyện, không phải chỉ có nhiệt huyết là đủ, thứ thực sự cần chính là lực lượng.”

Âm thanh quen thuộc từ xa truyền lại. Cùng với âm thanh này, con cóc khổng lồ đang nhảy lên bị đóng băng giữa không trung rồi bị một bàn tay linh khí khổng lồ bắt lấy.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân chầm chậm vang lên, Lý Hiên mặc trang phục màu trắng từ từ đi đến, cuối cùng dừng lại bên cạnh nhóc mập.

“Nhị Nha và A Hổ, bọn họ chết rồi! Bọn họ chết rồi!”

Hai mắt nhóc béo đỏ bừng, nước mắt không ngăn được mà rơi

xuống, đôi mắt nhìn Lý Hiên ánh lên vẻ đau khổ.

“Đau không?”

Lý Hiên đứng dưới ánh nắng mặt trời, bình tĩnh nhìn nhóc mập nằm trên mặt đất.

“Đau! Bọn họ là đồng bọn của ta, là bằng hữu của ta. Mà ta lại giương mắt lên nhìn bọn họ chết, lại lực bất tòng tâm. Tại sao ngươi không xuất hiện sớm hơn?” Tiểu Mập kêu gào khản cổ.

“Bởi vì loại chuyện như thế này mỗi ngày đều xảy ra. Trên thế giới này, mỗi ngày đều có rất nhiều người bị sinh vật ô nhiễm giết hại.”

“Người nhà của bọn họ đều rơi lệ trong đau khổ, khóc nấc trong tuyệt vọng, cũng đau giống như ngươi hiện tại.”

“Trong tương lai, những chuyện như thế này sẽ càng ngày càng nhiều. Ngươi có thể giúp được một người, hai người, nhưng không thể giúp được cả thế giới.” Lý Hiên thở dài giải thích.

Chương 444. Nhân vật chính cuối cùng của Thiên Mệnh

“Càng ngày sẽ càng nhiều?” Tiểu Mập hoang mang.

“Đúng. Hắc khí không xác định đang ảnh hưởng đến thế giới này. Mỗi ngày đều có vô số yêu ma quỷ quái được sinh ra, rất nhiều người đang nỗ lực cứu giúp thế giới.”

“Nhưng những người như vậy quá ít ỏi, lại vẫn còn rất nhiều người cần giúp. Vì vậy ta tìm đến ngươi, định nhận ngươi làm đồ đệ, để ngươi cứu giúp thế giới này.”

Lý Hiên trầm lặng nói, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

“Ngay cả Nhị Nha và A Hổ ta cũng không có cách nào cứu giúp chứ nói gì đến chuyện cứu giúp thế giới này? Ta hoàn toàn không có linh căn, ta là đồ bỏ đi.”

Mập mạp đau khổ cúi đầu, hai tay nắm lấy đầu của mình.

“Vấn đề linh căn, ta sẽ giúp ngươi giải quyết. Còn về Nhị Nha và A Hổ, bọn họ vẫn sống.” Ngón tay Lý Hiên khẽ búng.

“Ngươi nói cái gì? Bọn họ vẫn sống?”

Mập mạp đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt không dám tin, sau đó liền nghe thấy lách tách vỡ tan.

Chỉ thấy, phần bụng con ếch khổng lồ trên không bị cánh tay linh khí to lớn treo giữa không trung đột ngột nứt toác ra, máu tươi có đặc tính ăn mòn cực mạnh cùng với mùi hôi thối từ trong bụng nó chảy ra.

Một giây sau.

Một quả cầu to lớn từ bên trong rơi ra, giống như bong bóng trong suốt.

Mà bên trong bong bóng chính là Nhị Nha và A Hổ bình anh vô sự. Bọn họ đang sợ hãi co rúm lại với nhau, cảnh giác nhìn tứ phía.

Nhìn thấy Nhị Nha và A Hổ còn nguyên vẹn bên trong quả cầu, mập mạp vội vã chạy lại, vây quanh hai người họ nói.

“Nhị Nha, A Hổ, các ngươi vẫn còn sống, tốt quá rồi, thật sự quá tốt rồi!”

Bùm!

Quả cầu trong suốt vỡ tan, Nhị Nha và A Hổ từ bên trong thoát ra ngoài, nhìn thấy mập mạp khóc bù lu bù loa, hai đứa trẻ còn đến an ủi nhóc mập.

“Tiểu Bàn ca ca, chúng ta không sao, đừng lo lắng.”

“Được, được, không sao là tốt, không sao là tốt, dọa chết ta rồi, đúng là dọa chết ta.”

Cảm xúc của nhóc mập mạp dần ổn định trở lại, từ bi thương chuyển thành vui sướng. Nhưng nghĩ đến bản thân vừa rồi còn nói những lời bất kính với Lý Hiên, mà Lý Hiên không những không trách tội hắn, còn cứu Nhị Nha và A Hổ.

Nhóc mập mạp tự trách, chạy đến trước mặt Lý Hiên, quỳ hai gối xuống và cúi người thật sâu, nói.

“Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài cứu bọn họ. Ta xin lỗi, ta vừa rồi không nên giận lây sang ngài. Ta xin lỗi, thật xin lỗi.”

Nhóc mập mạp xin lỗi liên tục, phần trán đập mạnh xuống đất, đến mức đỏ bừng cả lên.

“Không sao, thực ra ta đã có dự liệu từ trước, nhưng ta vẫn có vài điều muốn nói.”

“Chỉ khi ngươi chân chính có được lực lượng thì mới có thể giúp những người bản thân coi trọng. Lần này có ta ở cạnh ngươi nên bọn họ mới sống sót, nhưng lần sau thì sao?”

“Khi quái vật càng ngày càng mạnh mẽ, cả thế giới đều sẽ bị quái vật xâm nhập, đến lúc đó ngay cả gia gia ngươi cũng sẽ phải đối mặt với tuyệt vọng. Đến lúc đó ngươi sẽ làm thế nào?”

“Bái ta làm sư phụ, ta giúp ngươi có được hy vọng sở hữu sức mạnh của ngươi, cũng là phần quà chân chính của ta cho ngươi.” Lý Hiên nhìn nhóc mập bằng ánh mắt sâu lắng.

“Ta…Ngài…Thực sự có thể giúp ta tu hành sao?” Tiểu Mập không dám tin.

“Đương nhiên rồi.”

Lý Hiên lấy một cái hộp lớn từ trong túi Càn Khôn ra, sau khi mở nắp hộp ra.

Trong nháy mắt, ánh sáng mãnh liệt tỏa ra, ánh sáng chỉ thuộc về thiên tài địa bảo bao phủ cả khu vực này.

“Đây là thiên tài địa bảo, nó có thể giúp ngươi có được linh căn. Dù là ta thì cũng chỉ có một phần, nhưng chỉ cần uống vào, ngươi sẽ có linh căn.” Lý Hiên nghiêm túc nói.

“Linh căn, thiên tài địa bảo? Chuyện…Điều…?”

Trái tim mập mạp rung động sâu sắc, nghĩ đến bản thân vừa rồi còn trách móc và giận lây sang Lý Hiên.

Nhưng Lý Hiên không những không trách tội hắn mà còn lấy ra thứ quý giá như vậy để giúp đỡ hắn. Người như thế này thực sự

là quá thiện lương.

Nhưng nghĩ đến bản thân vừa rồi tức giận, hắn lại càng thêm tự trách, nói.

“Ta xứng đáng sao? Ta căn bản không có tư cách lấy thiên tài địa bảo của ngài, lại càng không có tư cách bái ngài làm sư phụ, ta chỉ là một tên vô dụng tồi tệ.”

Mập mạp vô cùng ân hận, căn bản không dám tơ tưởng đến đồ của Lý Hiên.

“Không sao, ta nói ngươi đủ tư cách thì tức là ngươi đủ tư cách. Uống nó đi, sau đó bái sư.” Lý Hiên đặt thiên tài địa bảo vào tay Tiểu Mập.

“Cảm ơn, cảm ơn ngài!”

Mập mạp không uống thiên tài địa bảo ngay lập tức mà là cung kính dập đầu, nói.

“Đồ nhi Chu Hồng Phúc bái kiến sư tôn, chúc sư tôn vạn thọ vô cương.”

‘Ting! Ngài thu nhân vật chính cuối cùng của thiên mệnh. Phần thưởng ngài được nhận sẽ tăng gấp đôi, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Hàn Băng sơ cấp thăng cấp thành trung cấp.’

‘Ting! Tư chất của đệ tử chưa đạt đến tuyệt phẩm, không thể nhận được phần thưởng cộng thêm. Trừ khi tư chất của đệ tử đạt đến tuyệt phẩm, khi đó ngài mới có được giải thưởng cộng thêm.’

Âm thanh hệ thống vang lên trong đầu khiến Lý Hiên nhăn mặt.

“Nhân vật chính cuối cùng của thiên mệnh sao? Cũng tức là chỉ còn lại nhân vật phụ thiên mệnh sao?”

Lý Hiên nói thầm, cẩn thận cảm nhận Chưởng Khống Hàn Băng trung cấp, chỉ trong chốc lát, trái tim hắn đã mừng rỡ hẳn.

Bởi vì hắn thăm dò thấy sự thay đổi to lớn của Chưởng Khống Hàn Băng, cảm nhận sâu sắc việc kiểm soát hàn băng của bản thân đã đạt đến độ cao trước nay chưa từng đạt đến.

Chương 445. Nhân vật chính cuối cùng của Thiên Mệnh (2)

Thậm chí, chỉ với một ý nghĩ trong đầu, hắn đã có thể gọi về hàn băng vô tận, đóng băng vạn dặm.

Trước kia.

Trong Chưởng Khống Hàn Băng sơ cấp bao hàm cả triệu hồi sinh vật Hàn Băng, thực lực chỉ vỏn vẹn là Luyện Thể tông sư. Lý Hiên rất ít khi dùng năng lực này.

Nhưng giờ đây.

Khi Chưởng Khống Hàn Băng thăng cấp lên trung cấp, thực lực của sinh vật Hàn Băng được triệu hồi đã tăng lên đột ngột.

Thực lực của tất cả bọn chúng đều đạt đến Luyện Khí tầng sáu. Thực lực tăng lên như vậy có thể nói là quá biến thái.

Phải biết rằng.

Chỉ cần tinh thần lực của Lý Hiên đầy đủ, hắn có thể triệu hồi sinh vật Hàn Băng không giới hạn, hoàn toàn có thể xưng là một kỹ năng nghịch thiên. Đây là còn chưa tính đến những năng lực khác trong Chưởng Khống Hàn Băng.

Ví dụ: Tuyết rơi bình thường biến thành bão tuyết, những ngày giá lạnh cũng tăng cường thêm sức chiến đấu cho hắn, phạm vi thi triển Đóng Băng Vĩnh Viễn lại một lần nữa mở rộng, phạm vi che phủ gia tăng…

Tóm lại.

Lần thăng cấp này tăng lên tương đối lớn, điều đáng tiếc duy nhất chính là tư chất của nhóc béo không ổn, phần thưởng ít đi một mục.

“Nuốt thiên tài địa bảo vào đi.” Lý Hiên nhìn Chu Hồng Phúc.

“Vâng, cảm tạ sư tôn.”

Nhóc mập kích động nhìn Lý Hiên một cái, cầm thiên tài địa bảo chuẩn bị nuốt xuống.

Đột nhiên hắn nhìn thấy có cái gì đó lấp lánh trên người con ếch khổng lồ kia, hắn nghi hoặc nói.

“Sư tôn, trên người con cóc khổng lồ có ánh sáng đang nhấp nháy.”

“Hả? Ngươi chắc chắn chứ?”

Lý Hiên kinh ngạc quét qua con ếch khổng lồ, cẩn thận thăm dò bằng Góc Nhìn Thượng Đế, nhưng hắn không nhìn ra điều khác thường nào.

“Sư tôn, nơi tia sáng đang nhấp nhảy là ở trong lớp da chân trước của con ếch.” Tiểu Mập chân thực nói.

“Ta xem xem.”

Lý Hiên hoài nghi cắt mở chi trước của con ếch ra. Rất nhanh, hắn nhìn thấy một túi Càn Khôn ở bên trong, một cái túi Càn Khôn vừa cổ xưa vừa thần bí.

Sau khi nhìn thấy túi Càn Khôn này, Lý Hiên không nhịn được liếc nhóc mập mạp thêm một cái, nghĩ đến cái tên Lý Hồng Phúc của hắn, hồng phúc tề thiên.

“Xem ra, bên trong đây sẽ có đồ tốt.”

Lý Hiên lợi dụng pháp thuật hệ thủy xử lý sạch sẽ mặt bên ngoài túi Càn Khôn, sau đó mở nó ra. Từ bên trong, hắn lấy ra một trái cây phát ra ánh sáng chói lóa.

“Vậy mà lại! Vậy mà lại!” Con ngươi Lý Hiên đột nhiên co lại.

“Sư tôn, người rất thích thứ đồ này sao? Sau này ta sẽ giúp người tìm, nhất định sẽ tìm được nhiều hơn.” Tiểu Mập vồi vã nói.

“Cảm ơn. Thứ đó rất quan trọng với ta. Ngươi mau uống thiên tài địa bảo để có được linh căn đi.” Lý Hiên dặn đi dặn lại.

“Vâng, sư tôn.”

Tiểu Mập liền gật đầu, cầm thiên tài địa bảo lên và nuốt xuống.

Chu phủ.

Gia gia của nhóc mập là Chu Đại Lực đang cau mày chờ đợi, nhìn một lão giả mắt đỏ đang giúp Quản gia giải trừ huyễn thuật.

Lúc trước biết được tôn tử của mình bị kẻ khác mang đi, Chu Đại Lực vô cùng lo lắng, hắn tìm kiếm khắp nơi nhưng lại không tìm thấy người.

Cũng may, các hộ vệ có nói, trước khi đi vị cường giả kia có hứa rằng, sẽ không làm Chu Hồng Phúc bị thương, qua mấy ngày nữa sẽ trả hắn về, bảo thân nhân đừng lo lắng, còn để bọn họ mang mười bình đan dược tứ giai về.

Chu Đại Lực không tin mấy, nhưng nghĩ xong lại cảm thấy có thể lắm.

Bởi vì nếu đối phương thật sự có ác ý thì căn bản không cần để lại lời nhắn, dù có để lại lời nhắn cũng là dọa dẫn tống tiền.

Nhưng đối phương đã không dọa dẫm, lại còn không tống tiền,

còn tặng đang dược tứ giai có giá trị rất lớn, điều này rất kỳ lạ.

Chu Đại Lực nghĩ không ra, cuối cùng chỉ có thể dời ánh mắt về phía Quản gia, cũng chính là lão bộc họ Cốc, muốn có được nhiều thông tin hơn từ chỗ Quản gia.

Vị Quản gia này trúng huyễn thuật, sau khi Chu Đại Lực điều tra thì đã đoán là thủ đoạn của tu sĩ Kim Đan sơ kỳ.

Hắn là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, cho rằng huyễn thuật do Kim Đan sơ kỳ thi triển thì không mấy khó khăn, hắn chắc chắn có thể dễ dàng giải trừ.

Kết quả không ngờ rằng.

Hắn đã thử rất nhiều cách nhưng vẫn không thể giải được phong ấn, chuyện này khiến Chu Đại Lực rất u sầu.

Cuối cùng không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể sai người tìm quan hệ, chờ vài ngày mới được một cao thủ huyễn thuật là Kim Đan hậu kỳ.

Vị cao thủ tên là Hồng Nhãn Huyễn Ma, năng lực huyễn thuật cực mạnh. Dựa vào huyễn thuật mạnh mẽ, hắn đã từng chém giết rất nhiều yêu ma, cho nên có được danh hiệu này.

Từ đó cũng chứng minh được rằng vị cao thủ này có hiểu biết về huyễn thuật sâu nhường nào.

Hiện tại.

Nhìn Hồng Nhãn Huyễn Ma đang chữa trị cho quản gia, Chu Đại Lực cũng không khỏi mong chờ, muốn xem xem vị Hồng Nhãn Huyễn Ma này mất bao lâu mới giải trừ được huyễn thuật.

Kết quả một nén nhang trôi qua mà huyễn thuật vẫn chưa được giải trừ, một canh giờ trôi qua huyễn thuật vẫn còn chưa

được cởi bỏ.

Hai canh giờ đã trôi qua, huyễn thuật vẫn chưa được giải trừ, lúc này Chu Đại Lực mới trợn mắt sững người, nhịn không được hỏi.

“Tiền bối, thế nào rồi?”

“Đợi thêm chút nữa, ta còn đang thử giải trừ, nương ơi, lần đầu tiên ta thấy huyễn thuật như vậy, quá khó giải, đáng chết, ta cũng không tin là không giải được.”

Chương 446. Hồng Nhãn Huyễn Ma

Hồng Nhãn Huyễn Ma tiếp tục nghiên cứu, gấp đến độ xoay quanh, nhưng vẫn không thể giải trừ được.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, cuối cùng Hồng Nhãn Huyễn Ma cũng hết bận rộn, hai mắt đỏ hồng bực dọc nói.

“Không giải được, không giải được, tức chết ta rồi, không hiểu.”

Hồng Nhãn Huyễn Ma tức giận không thôi, cảm thấy hết sức hổ thẹn, cuối cùng không nói gì nữa, trực tiếp quay đầu rời đi.

“Tiền bối, tiền bối ơi, đây là thù lao của ngài, không thể để ngài đến không một chuyến được.”

Chu Đại Lực thấy, ngay cả Hồng Nhãn Huyễn Ma cũng không giải được huyễn thuật thì cảm thấy vô cùng cạn lời, nhưng thù lao thì vẫn phải đưa, hắn vội đưa thù lao sang.

“Ta nói không giải được huyễn thuật thì không cần thù lao, lấy đồ về đi, ta không cần, nương ơi, ta tự nhận mình là Kim Đan kỳ có huyễn thuật vô địch. không ngờ vừa trở về từ chiến trường đã bị đả kích, tức chết ta.”

Hồng Nhãn Huyễn Ma hùng hổ rời đi trong tiếng chửi bới, rõ ràng là đã chịu đả kích, định trở về nghiên cứu huyễn thuật, tăng thêm kiến thức về huyễn thuật.

“Đây…”

Chu Đại Lực nhìn cảnh tượng này thì không biết nên nói gì, không đưa đồ cũng không phải, không tiễn cũng không xong, cả người vô cùng mông lung.

Cũng trong khoảng thời gian này, Hồng Nhãn Huyễn Ma đã biến mất phía xa xa.

“Không ngờ, ngay đến cả tiền bối Hồng Nhãn Huyễn Ma cũng thất bại, hồi trước ta còn cảm thấy thủ đoạn huyễn thuật của Kim Đan sơ kỳ này chắc chắn sẽ chẳng ra gì.”

“Kết quả không ngờ rằng, ta giải không được, ngay cả người thi triển huyễn thuật giỏi như tiền bối Hồng Nhãn Huyễn Ma cũng giải không được.”

Chu Đại Lực có cảm giác tôn tử của mình sẽ không sao cả, từ điểm không giết hộ vệ này của đối phương cũng đã lộ ra manh mối.

Bên ngoài Chu phủ.

Hồng Nhãn Huyễn Ma ngưng trọng đi vào một ngõ nhỏ, vuốt đầu nhìn về phía Chu phủ.

“Không ngờ trong huyễn thuật còn ẩn giấu huyễn thuật nhị giai, trực tiếp kéo ta vào trong huyễn thuật, khiến bản thân chìm trong huyễn thuật cả đêm.”

“May mà đến sáng thì huyễn thuật biến mất nên mới không bị Chu Đại Lực phát hiện, không là mất mặt rồi.”

“Nếu để người khác biết, ta chẳng những không giải được huyễn thuật mà còn không biết vì sao lại trúng huyễn thuật, cứ thế đứng đần ra đấy cả đêm thì mất mặt chết mất.”

Hồng Nhãn Huyễn Ma may mắn vỗ ngực, nhớ về cảnh tượng khi nãy mà lòng còn sợ hãi, biểu cảm dần trở nên nghiêm trọng.

“Loại huyễn thuật này quá bá đạo, huyễn thuật nhị giai còn khá tốt, vẫn có cơ hội thoát ra, nhưng huyễn thuật nhất giai trên người tên Quản gia thì đáng sợ hơn.”

“Đến tột cùng thì đây là huyễn thuật gì? Trung Châu đúng là ngọa hổ tàng long, vậy mà lại một cao thủ huyễn thuật như vậy ẩn nấp.”

Biểu cảm của Hồng Nhãn Huyễn Ma rất nghiêm túc, tránh ở một góc lặng lẽ chú ý Chu phủ, muốn xem xem vị cao thủ nào mà lại giỏi đến thế.

Trong Chu phủ.

Phòng khách.

Chu Đại Lực tiếp tục chờ đợi, muốn nhanh nhanh được gặp tôn tử của mình. Kết quả, giây tiếp theo hắn đột nhiên đứng thẳng dậy, ngạc nhiên mừng rỡ nhìn về phía ngoài cửa.

Ngay vừa rồi.

Tôn tử của hắn, Chu Hồng Phúc, vậy mà lại từ con phố phía sau trở về, điều này khiến Chu Đại Lực vui mừng khôn nguôi.

Hắn vội chạy đến cửa đại viện, nhìn thấy Chu Hồng Phúc từ xa đi tới.

“Ngoan tôn của ta, cuối cùng ngươi cũng về rồi, tay của ngươi sao thế? Có phải là người kia làm không? Đáng chết! Thế mà lúc trước ta còn ngu xuẩn tin là hắn sẽ không làm ngươi bị thương!”

Chu Đại Lực nhìn vết thương trên tay nhóc mập, tuy rằng đã xử lý qua, nhưng vẫn có thể thấy đã bị thương không nhẹ, điều này khiến Chu Đại Lực vô cùng tức giận.

“Gia gia, ngài đừng lo, tay ta sẽ lành nhanh thôi, hơn nữa là do

sinh vật ô nhiễm khiến ta bị thương, không phải là sư tôn làm đâu.” Nhóc mập giải thích.

“Sinh vật ô nhiễm? Khoan đã, ngươi gọi hắn là sư tôn?” Chu Đại Lực không dám tin nhìn tôn tử của mình.

“Gia gia, chúng ta về rồi hẵng nói.”

Nhóc mập lôi kéo Chu Đại Lực trở về, khiến Hồng Nhãn Huyễn Ma đang nghe lén ở đằng xa buồn bực không thôi, hắn chỉ có thể nghe được chuyện người thi triển huyễn thuật đó chính là sư tôn của nhóc mập.

Trong Chu phủ.

Hai tôn gia nhóc mập trở về tầng hầm bế quan, mở pháp trận ra rồi mới nói chuyện với nhau.

“Gia gia, ngài có phát hiện ta khác với trước kia không?”

“Có, mặt đen.” Chu Đại Lực ăn ngay nói thật.

Nhóc mập: “...”

“Gia gia, bây giờ ta mới biết rằng trước kia mình đã ngu ngốc nhường nào, đã không hiểu chuyện cỡ nào, hoàn toàn không biết thế giới này vất vả ra sao.”

“Gia gia, chúng ta đột nhiên từ Nam Vực đến Trung Châu, là để tránh nguy hiểm, đúng không?” Nhóc mập nghiêm túc nói.

“Điều…”

Chu Đại Lực im lặng, nhìn ánh mắt nghiêm túc của nhóc mập, Chu Đại Lực thở dài một tiếng rồi nói.

“Ngươi trưởng thành rồi, khiến ta phải nhìn bằng cặp mắt khác. Ngươi nói đúng, ta nhận được tin tức sau này Nam Vực sẽ

gặp rất nhiều tai họa, nên ta mới dẫn ngươi chạy đến Trung Châu."

"So với Nam Vực chồng chất nguy hiểm, Trung Châu đông đúc cao thủ, có thể sống sót lâu hơn, nhưng tương lai của loài người vẫn quá mịt mù."

"Quả nhiên sư tôn không có lừa ta, ôi, ta của quá khứ quá ngu xuẩn, tựa như đứa trẻ không lớn lên." Nhóc mập thở dài thật sâu.

"Ngươi đã trải qua chuyện gì? Sao lại thay đổi lớn như thế?" Chu Đại Lực khó hiểu.

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là sinh hoạt như một người thường trong mấy ngày, tự thân cảm nhận được khó khăn của bá tánh, cũng hiểu thế giới này nguy hiểm cỡ nào, cần phải có người cứu giúp ra sao." Nhóc mập tiếp tục giải thích.

Chương 446: Hồng Nhãn Huyễn Ma

Chương 446: Hồng Nhãn Huyễn Ma

"Quả là rất khó khăn, ngươi có thể hiểu tất cả những điều này là rất tốt, yên tâm, ta sẽ cố hết sức bảo vệ ngươi, không để ngươi chịu bất cứ tổn thương nào." Chu Đại Lực an ủi.

"Không, gia gia, người cứu giúp thế giới là ta, ta là Thiên Mệnh Chi Nhân, thế giới này cần có ta." Nhóc mập trầm giọng nói.

"Ngươi đang nói bậy bạ cái gì đó? Ngay cả linh căn ngươi còn không có, thì sao có thể cứu giúp thế giới? E là ngươi bị người khác lừa rồi." Chu Đại Lực quở trách.

"Ta nói thật, gia gia, ngài không phát hiện ra ta có điểm gì khác sao?" Nhóc mập mỉm cười nói.

"Khác?"

Chu Đại Lực nghi hoặc, sử dụng thần thức nhìn nhóc mập một lượt. Sau đó, Chu Đại Lực bỗng đứng lên, không dám tin nói: “Linh khí? Ngươi đã là Luyện Khí tầng một rồi?”

“Đúng vậy, sư tôn đưa thiên tài địa bảo cho ta dùng, giúp ta có được linh căn, lại còn dạy ta công pháp tu tiên, cho ta rất nhiều đan dược và tài nguyên, ngài xem.”

Nhóc mập lấy ra một cái túi Càn Khôn, dùng linh lực mở nó ra, đổ ra một đống đồ.

“Đây… Cái này…”

Chu Đại Lực hoàn toàn chấn động, không nói tới đống đan dược và tài nguyên có giá trị xa xỉ này, chỉ riêng thiên tài địa bảo giúp người ta có được linh căn kia thôi cũng là thứ có giá trị liên thành rồi.

Nhưng hiện tại, cảm nhận được linh khí từ trên người tôn tử tỏa ra, Chu Đại Lực hoàn toàn không bình tĩnh nổi nữa.

Hắn lấy Kiểm Trắc thạch ra, kiểm tra tư chất của tôn tử, ngạc nhiên nói: “Lôi linh căn thượng phẩm? Vậy mà lại là lôi linh căn thượng phẩm!”

“Đúng vậy, sư tôn nói linh căn vẫn còn có cơ hội thăng cấp, bảo ta rèn luyện lịch lãm nhiều hơn, tương lai chắc chắn có thể khiến linh căn thăng cấp đến tuyệt phẩm.” Nhóc mập nói chắc nịch.

“Đây… Chuyện…”

Chu Đại Lực cảm thấy đầu óc mình ong ong, hoài nghi có phải bản thân đã xuất hiện ảo giác hay không.

Thật sự quá khó tin,vậy mà lại có người bỏ vốn liếng ra đầu tư cho tôn tử của mình như vậy.

Sự hy sinh này quả thật là không thể tin được, vậy nên mãi lâu sau Chu Đại Lực vẫn không bình tĩnh lại được.

Bên kia.

Thanh Liên Tông, tiểu viện khu ngự thú.

Lý Hiên ngồi dưới tầng hầm. Hắn cầm một loại trái cây tỏa sáng rực rỡ lên và kiểm tra, trong đầu vang lên lời nhắc nhở của hệ thống.

'Ting! Ngài trợ giúp đệ tử Chu Hồng Phúc đột phá từ Luyện Thể tông sư lên Luyện Khí tầng một, phần thưởng của ngài: Thủy linh căn thăng cấp lên tuyệt phẩm.'

"Thủy linh căn tuyệt phẩm, lại thêm một linh căn tuyệt phẩm. Kỳ quái, dựa vào việc tu tiên của kiếp trước, ta còn một linh căn nữa là kim linh căn mới đúng. Tại sao ta vẫn chưa lấy được?"

"Chẳng lẽ vận khí của ta không tốt nên không có cơ hội có được, hay là thế giới này không có?" Lý Hiên thầm lẩm bẩm.

Tất cả linh căn của hắn gồm Mộc linh căn, Hỏa linh căn, Thổ linh căn, Thủy linh căn, Phong linh căn, Băng linh căn và Lôi linh căn đều đạt tới tuyệt phẩm, hắn đạt tới cập bậc chưa từng có trong lịch sử.

Lý Hiên tất nhiên rất hài lòng với trình độ như vậy, nhưng hắn luôn cảm thấy thiếu điều gì đó, chưa toàn vẹn như ý.

"Cứ ăn quả tiến hóa siêu cấp này trước đã, vận khí của Chu Hồng Phúc thật sự là phi thường tốt."

Lý Hiên nhìn trái cây trong tay, nhìn ánh sáng rực rỡ đó, hắn bắt đầu ăn với sự mong đợi lớn lao.

Rắc rắc, rắc rắc.

Cùng với tiếng rắc rắc, một quả tiến hóa siêu cấp trân quý bị Lý Hiên ăn vào bụng. Một dòng nước ấm áp chảy trong huyết mạch, đi tới khắp cơ thể.

'Ting! Năng lực Huyết Mạch Đề Thủ của ngài nhận được tiến hóa siêu cấp, thời gian chờ từ một năm giảm xuống ba tháng và ngài có thể sử dụng ngay bây giờ.'

Tiếng nhắc nhở máy móc vang lên trong đầu.

Nghe thấy lời nhắc nhở này, chẳng chút ngập ngừng, Lý Hiên lấy một bình ngọc nhỏ từ trong túi Càn Khôn ra luôn.

Trong chiếc bình này chứa máu của Tần Nguyệt, số lượng khá nhiều, đủ để Lý Hiên sử dụng.

Với sự chờ mong sâu sắc, Lý Hiên kích hoạt năng lực Huyết Mạch Đề Thủ, lực lượng thần bí lập tức bao phủ phần máu trong bình ngọc nhỏ và dần dần ngưng tụ ra một tia máu nhỏ trong hư không.

Tia máu vô cùng nhỏ, người bình thường rất khó phát hiện, chỉ có tu sĩ như Lý Hiên mới có thể dễ dàng nhìn thấy.

Với sự mừng rỡ, Lý Hiên dung nhập tia máu nhỏ này vào mạch máu của mình.

Vù!

Ngọn lửa dập dờn xung quanh hắn, sự thiêu đốt của Phượng Hoàng Chi Hỏa vượt xa ngọn lửa bình thường, thiêu đến mức trận pháp dưới tầng hầm lập lòe và rung chuyển không ngừng, giống như ngọn nến trước gió.

Lý Hiên nhanh chóng thu lại ngọn lửa và cẩn thận cảm thụ huyết mạch trên người.

“Còn chưa đủ, còn tám lần nữa thì ta mới có thể chính thức có được huyết mạch Phượng Hoàng. Đến lúc đó, ta cũng là người có huyết mạch.”

Lý Hiên rất mong chờ. Hắn cảm thấy khả năng kiểm soát ngọn lửa của mình đã tự nhiên hơn.

Như bây giờ.

Tay phải của hắn xòe ra, một ngọn lửa xinh đẹp bốc lên trong lòng bàn tay, tỏa ra lực lượng đáng sợ.

“Ngọn lửa nhỏ thôi mà đã có uy thế đáng sợ như vậy. Nếu sử dụng trong chiến đấu, sức chiến đấu của ta nhất định sẽ tăng lên dữ dội, đáng tiếc là huyết mạch của ta quá ít.”

Lý Hiên khẽ khàng lắc đầu, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, đôi mắt hắn sáng lên.

“Thứ ta am hiểu nhất là triệu hồi sinh vật, chẳng hạn như người đá và sinh vật Hà Băng. Thật ra thì thứ cốt lõi của chúng là một phần lực lượng của ta.”

Chương 447. Đánh chết cũng không dạy Lý Hiên

“Nếu ta sử dụng ngọn lửa này làm cốt lõi, ngọn lửa bình thường làm phụ trợ, tạo thành cự nhân nguyên tố hóa, vậy ta có thể nắm giữ một loại thủ đoạn mạnh mẽ.”

Khả năng kiểm soát hỏa diễm của Lý Hiên vô cùng chuẩn xác, cộng thêm kinh nghiệm triệu hồi trong quá khứ, nói không chừng hắn thật sự có thể thành công nghiên cứu ra cự nhân nguyên tố hỏa.

Nghĩ tới đây, Lý Hiên bắt đầu nghiên cứu cách triệu hồi cự nhân nguyên tố hỏa.

Để tăng cường khả năng lĩnh ngộ về huyết mạch và nhanh chóng nâng cao sức chiến đấu, hắn mở công đức, tiến hành nghiên cứu bằng cách điên cuồng tiêu hao công đức.

Bảy ngày sau.

Sau khi tiêu hao một lượng lớn công đức, hắn đã tiến triển hết sức nhanh chóng.

Có điều, đến cuối cùng cự nhân nguyên tố hỏa vẫn luôn không thể thành hình, có điều gì không đúng, khiến Lý Hiên hết sức nghi hoặc.

“Ta vẫn còn thiếu sót không ít kiến thức về huyết mạch, cần phải chịu khó học tập thêm.”

“Có công đức, tốc độ học tập của ta rất kinh khủng, nhưng tìm ai để học tập đây?”

Lý Hiên suy xét cẩn thận rồi nghĩ tới một người, một người giỏi về cấy ghép huyết mạch.

Người này không phải ai khác, chính là Tả Thủ Tà Y, cũng là người hộ đạo của Triệu Thiên.

Triệu Thiên là đệ tử mà Lý Hiên mới thu không lâu trước đây. Có tầng quan hệ này, về mặt học tập, hắn không hề lo lắng sẽ bị từ chối.

"Vậy quyết định là ngươi rồi!"

Lý Hiên không do dự, lập tức dùng ngọc phù truyền tin liên lạc với Triệu Thiên.

Động phủ thuộc núi Nam Lĩnh.

Triệu Thiên đang chuẩn bị ra cửa lịch luyện. Thấy ngọc phù lóe sáng, hắn cầm lên kiểm tra rồi vội vàng nói.

"Tà Y đại thúc, sư tôn của ta truyền tin tới, hắn nói muốn học tập một chút kiến thức về huyết mạch từ ngươi."

"Sư tôn của ngươi? Lý Hiên tiên sinh?" Tả Thủ Tà Y kinh ngạc.

"Đúng vậy. Bây giờ sư tôn rất tò mò về huyết mạch, đúng lúc ngươi cũng am hiểu cái này, cho nên hắn muốn học tập một chút từ ngươi." Triệu Thiên nhanh chóng giải thích.

"Không thành vấn đề, sư tôn của ngươi là đại sư y thuật. Có thể dạy sư tôn của ngươi kiến thức về huyết mạch cũng là vinh hạnh của ta."

"Nhưng kiến thức về huyết mạch quá thâm ảo, không dễ dàng học xong trong thời gian ngắn." Tà y Tả Thu nghiêm túc giải thích, lo rằng Lý Hiên không học được.

"Chuyện này… Đúng thật là rất khó. Ta đã học lâu như vậy mà

vẫn chưa phân biệt rõ huyết mạch cơ bản, nhưng sư tôn biết y thuật, chắc hẳn là sẽ học nhanh hơn chứ?" Triệu Thiên hỏi.

"Y thuật đúng là có một chút quan hệ với huyết mạch, nhưng cũng chỉ là một chút quan hệ cơ bản thôi. Khó khăn chân chính là huyết mạch và y thuật lại là hai cực trái ngược."

"Ta cũng làm việc và học tập chăm chỉ nhiều năm, cộng thêm tư chất bất phàm và thiên phú đặc thù của mình, sau này còn cả thể chất đặc thù của ngươi nên ta mới có thể giúp ngươi cấy ghép huyết mạch."

"Nếu sư tôn của ngươi học tập với ta, kể cả học hết tất cả của ta, hắn cũng rất khó để giúp người khác cấy ghép huyết mạch."

"Vậy… Vậy làm sao bây giờ? Khó khăn lắm sư tôn mới đến một chuyến. Nếu chúng ta không giúp được gì, vậy thì thật quá đáng tiếc." Triệu Thiên lo lắng nói.

"Cứ nói thật đi, sư tôn của ngươi chắc hẳn là có thể hiểu."

"Được, ngươi rót linh lực vào giúp ta. Ta sẽ nói với sư tôn." Triệu Thiên đưa ngọc phù truyền tin cho Tả Thủ Tà Y.

"Được."

…

Truyền tin kết thúc rất nhanh. Sau khi nghe thấy Lý Hiên không để ý đến điều này, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Hôm nay sư tôn sẽ tới đây, nhưng hắn bảo ta đi lịch luyện, tăng cường thực lực. Ta không thể chờ sư tôn được. Tà y đại thúc, vậy sư tôn nhờ cậy cả vào ngươi." Triệu Thiên nghiêm túc nói.

"Không thành vấn đề. Sư tôn của ngươi chỉ học một tháng. Trong một tháng này, ta nhất định sẽ tận lực dạy dỗ, nhưng có thể

học được bao nhiêu thì phải xem sư tôn của ngươi.” Tả Thủ Tà Y nói.

“Vâng, vậy ta đi trước.”

“Đi đi.”

…

Triệu Thiên rời đi, vẫn đi lịch luyện theo yêu cầu của Lý Hiên.

Không lâu sau.

Lý Hiên chạy đến, tốc độ nhanh hơn dự kiến.

Cứ như vậy, Lý Hiên bắt đầu học tập cùng Tả Thủ Tà Y. Với sự tiêu hao công đức điên cuồng và đắm chìm hăng say học tập.

Hai mươi sáu ngày sau.

Trong động phủ ở Nam Lĩnh.

Lý Hiên vẫy tay tạm biệt với Tả Thủ Tà Y, dẫm lên phi kiếm, vội vã rời đi.

Trong hai mươi sáu ngày qua, Lý Hiên đã thu hoạch được rất nhiều. Hắn vốn định học trong một tháng, nhưng Tả Thủ Tà Y không chịu dạy nốt quãng thời gian còn lại, hết sức keo kiệt.

Không biết phải làm sao, Lý Hiên đành lựa chọn rời đi.

Thấy Lý Hiên đi xa.

Tả Thủ Tà Y lau mồ hôi trên trán, hơi buồn bực nói: “Cuối cùng hắn cũng đi. Hắn còn không đi thì ta sẽ phát điên mất.”

Tả Thủ Tà Y mang tâm trạng phiền não trở về động phủ chờ đợi và hồi tưởng những việc trải qua trong hơn hai mươi này qua,

nhớ lại là hắn lại cảm thấy bực bội.

Nửa ngày sau.

Triệu Thiên chạy về. Hắn không thấy sư tôn đâu, chỉ thấy Tả Thủ Tà Y buồn bực không vui ngồi trên băng ghế.

“Sư tôn đâu? Không phải hắn bảo học tập một tháng sao? Ta chạy về trước thời hạn là để gặp sư tôn. Tại sao người lại không có mặt ở đây thế?”

“Tà y đại thúc, ngươi sao thế? Tâm trạng không tốt sao? Chờ một chút, chẳng lẽ sư tôn học quá chậm khiến ngươi tức giận? Ngươi đuổi sư tôn đi à?” Triệu Thiên cau mày.

“Học chậm? Trời ơi, hắn mà học chậm sao? Có mà sắp bay lên trời thì có. Ta học nhiều năm như vậy mới nắm giữ những kiến thức này.”

Chương 448. Đánh chết cũng không dạy Lý Hiên (2)

“Kết quả là Lý Hiên đến, mới hơn hai mươi ngày mà hắn đã học xong hết kiến thức của ta, còn có thể học một suy ba, từ vấn đề đơn giản diễn sinh ra rất nhiều ý nghĩ phức tạp và hỏi một đống vấn đề có độ khó rất cao.”

“Lúc mới bắt đầu, ta còn có thể trả lời được, nhưng càng về sau những vấn đề của hắn càng nghe càng thấy giống thiên thư, ta hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ có thể không trả lời.”

“Nhưng không ngờ sư tôn của ngươi tự mình nghiên cứu một phen liền tìm ra, sau đó lại hỏi ta vấn đề càng khó hơn.”

“Ta vốn đã nghe không hiểu, kết quả hắn lại hỏi vấn đề càng khó hơn. Đây không phải là bắt nạt người khác sao? Mấu chốt là bản thân sư tôn của ngươi không phát hiện ra, còn muốn học tập cùng ta.”

“Không còn cách nào nữa, ta đành giả vờ keo kiệt, không dạy cái gì hết, bây giờ khó khăn lắm ta mới đuổi được sư tôn ngươi đi mà không mất thể diện.”

Tả Thủ Tà Y giận dữ bất bình nói rõ. Hắn cảm thấy buồn phiền tới cực điểm.

“Sư tôn học nhanh như vậy sao?” Triệu Thiên kinh ngạc.

“Không chỉ nhanh đâu, nếu mà hắn không đi thì chuyện ta không bằng hắn sẽ bại lộ. Ta sống nhiều năm như vậy mới hiểu được, sự chênh lệch giữa thiên tài và người bình thường là hàng

trăm, hàng nghìn lần.”

“Ta mất mấy năm mới nghiên cứu ra một vấn đề, nhưng hắn nghiên cứu một hai lần đã biết, còn thuận tiện lĩnh ngộ thêm rất nhiều kiến thức mới. Sự chênh lệch như vậy thật sự tức chết người khác.”

Tả Thủ Tà Y buồn bực khôn nguôi. Hắn quyết định, sau này có đánh chết hắn cũng không dạy Lý Hiên nữa. Đúng là quá đả kích người khác.

“Chuyện…”

Triệu Thiên nghe vậy, lại nhìn dáng vẻ buồn bực đó của Tả Thủ Tà Y, trong lòng không khỏi càng kính sợ Lý Hiên hơn, cảm thán sư tôn quả nhiên không phải người bình thường.

“Đúng rồi, Triệu Thiên. Lúc sắp đi, sư tôn của ngươi để lại một ít đan dược cho ngươi dùng. Hắn nói tốc độ tu hành của ngươi quá chậm, bây giờ mới Luyện Thể tông sư, bảo ngươi cố gắng đột phá lên Luyện Khí tầng một.”

Tả Thủ Tà Y lấy mấy chục bình đan dược ra và đưa cho Triệu Thiên, thúc giục hắn sử dụng.

“Nhiều thế?”

Thấy nhiều đan dược như vậy, Triệu Thiên không nhịn được gãi đầu, đồng thời nhỏ giọng nói.

“Thật ra thì thực lực của ta đã tăng lên rất nhanh, mới có mấy ngày, ta đã là Luyện Thể tông sư rồi.”

“Tốc độ thăng cấp của ngươi quả thật là rất nhanh, nhưng sư tôn của ngươi quá lợi hại, yêu cầu nhất định cũng cao hơn, cho nên ngươi cố gắng lên, mau chóng đạt đến tiêu chuẩn của sư tôn ngươi.”

“Vâng.”

…

Thanh Liên Tông.

Tiểu viện khu ngự thú.

Lý Hiên ngồi xếp bằng dưới tầng hầm, một con quạ lửa dần hình thành trong lòng bàn tay hắn, một con quạ lửa nhỏ xinh đẹp đang vỗ cánh.

“Cố gắng cả một tháng, tiêu hao lượng công đức lớn, cuối cùng ta vẫn thất bại, không thể ngưng tụ ra cự nhân hỏa nguyên tố, chỉ có thể ngưng tụ ra một con quạ lửa nhỏ.”

Lý Hiên thở dài, rất không hài lòng với nghiên cứu của mình. Thật sự là huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể hắn quá ít, kìm hãm nghiêm trọng đến sự phát triển của hắn.

Tuy nhiên, còn hai tháng nữa là hắn lại có thể chiết tách huyết mạch tiếp. Đến lúc đó, uy lực của quạ lửa nhỏ cũng sẽ mạnh hơn.

Lý Hiên khẽ búng ngón trỏ, quạ lửa vỗ cánh, kêu oa oa và bay lượn vòng quanh Lý Hiên.

Nhiệt độ nóng bỏng hơ nóng mọi thứ trong tầng hầm, cuối cùng hóa thành ngọn lửa và hòa tan trong tay Lý Hiên.

Dị tượng biến mất, Lý Hiên bắt đầu suy tính phương hướng tiếp theo. Đầu tiên là kiếm thêm các loại cảm xúc.

Ngoài ra là kiếm thêm công đức. Mỗi ngày Huyết Phân Thân của hắn đều đang cứu người, kiếm công đức, nhưng hắn sẽ không bao giờ chê công đức nhiều.

Công đức thật sự quá ngon lành, mỗi lần tiêu hao công đức, tốc độ thăng cấp của cái gì cũng rất nhanh, thu hoạch rất phong

phú.

“Tiếp tục bế quan, tăng cường thực lực, lĩnh ngộ Thanh Liên Thể, tăng cường phạm vi của lĩnh vực, còn phải lấy lòng Tiểu Thứ Vị, lấy được quả linh hồn mà nó cất giấu.”

Lý Hiên lẩm bẩm và nhắm mắt lại, tiếp tục tăng thực lực trong quá trình tiêu hao công đức.

Bên ngoài.

Hồ sen của Thanh Liên Tông.

Kiếm Si đứng ngạo nghễ trên lá sen, lấy hắn làm trung tâm, nồng đậm kiếm ý nhanh chóng khuếch tán, dần dần ngưng tụ thành kết giới kiếm ý, thực lực tiến bộ nhiều.

“Phù! Sau lần thua trong tay Lý Hiên trước dó, ta chẳng những không sa sút, mà còn càng đánh càng hăng, thậm chí còn ngưng tụ thành kết giới kiếm ý.”

Kiếm Si nở nụ cười, phóng ra thực lực Trúc Cơ sơ kỳ, bóng người phiêu nhiêu rơi xuống, trông vô cùng phiêu dật.

“Chúc mừng thực lực của Kiếm Si sư huynh lại tăng mạnh.” Hai đệ tử nhanh chóng tiến lên và hành lễ chúc mừng.

“Ừ.” Kiếm Si gật đầu, trong mắt lóe lên vẻ kiêu ngạo.

“Kiếm Si sư huynh, lần này ngươi còn khiêu chiến Lý Hiên sư huynh không?” Một đệ tử cao gầy hỏi.

“Đương nhiên, lần trước ta đi khiêu chiến Lý Hiên, kết quả còn chưa vào cửa đã thất bại, bị trận pháp vây bên ngoài, còn cười ngây ngô.”

“Ta vĩnh viễn không thể quên được thất bại khắc cốt ghi tâm đó. Lần này, ta muốn rửa sạch nỗi nhục trước kia, lấy lại vinh dự

cho mình.” Ý chí chiến đấu của Kiếm Si sôi sục.

“Nhưng cổng nhà Lý Hiên có trận pháp bảo vệ, nếu đi, ngài nhất định sẽ lại trúng chiêu.” Đệ tử cao gầy tiếp tục nói.

“Đúng vậy, trận pháp đó rất đặc biệt lợi hại. Mấy ngày trước, Lý Hiên sư huynh không ở nhà. Triệu chấp sự cảm thấy mình đã hiểu thấu triệt về trận pháp, không nhịn được mà đến thử một phen.

Chương 449. Kiếm Si lại tới khiêu chiến nữa

Kết quả là chẳng những Triệu chấp sự không giải được, hắn còn bị nhốt trong trận pháp mấy ngày, vẫn là do Băng Huyên Nhi nhờ Lý Hiên giúp đỡ mới cứu được Triệu chấp sự.

“Giờ đã qua mấy ngồi mà Triệu chấp sự vẫn không dám ra ngoài, trong lòng có ám ảnh luôn.” Một đệ tử khác nói.

“Chuyện…”

Kiếm Si nghe thấy thế thì cũng thấy sợ hãi trong lòng, không dám tùy tiện bước đến gần nhà Lý Hiên.

Nhưng hắn muốn khiêu chiến Lý Hiên, chỉ có như vậy thì hắn mới có thể cảm nhận được sự tiến bộ của mình, cho nên hắn thử thăm dò.

“Nếu ta dùng thủ đoạn bạo lực, có thể phá vỡ trận pháp không?”

“Đừng, tuyệt đối không được dùng thủ đoạn bạo lực.”

Đệ tử cao gầy vội vàng lắc đầu rồi nói tiếp: “Kiếm Si sư huynh, ngươi biết tại sao những sinh vật được nuôi dưỡng trong khu ngự thú đều trở nên thành thật hay không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn chúng đều bị trận pháp dọa sợ. Những sinh vật này cảm thấy thể chất của mình mạnh mẽ, muốn tiến vào bằng cách dùng thể chất của mình để phá hỏng trận pháp.”

“Kết quả là móng vuốt vừa duỗi ra, chúng nó đã bị kéo vào trong trung tâm trận pháp, sau đó chính là các loại tự phản kích của trận pháp như là sấm sét, mưa đá, lửa đốt…”

“Tóm lại, nếu dùng thủ đoạn bạo lực thì ngươi sẽ kích hoạt uy lực mạnh nhất của trận pháp, hậu quả không thể tưởng tượng được. Vì vậy, sư huynh, ngươi tuyệt đối đừng làm chuyện điên rồ.” Đệ tử cao gầy nói.

“Vậy ta phải làm sao bây giờ?”

Nghe vậy, Kiếm Si vội vàng gạt bỏ suy nghĩ này trong lòng và quay lại hỏi làm thế nào.

“Theo suy đoán của chúng ta, trận pháp chỉ có hiệu lực trong bán kính năm trăm thước từ nhà của Lý Hiên, sư huynh, ngươi chỉ cần đứng cách đó năm trăm thước rồi.” Đệ tử cao gầy giải thích.

“Cách năm trăm thước à?”

Kiếm Si nghĩ đến cảnh mình đi khiêu chiến người khác, nhưng lại không dám đến quá gần, phải trốn cách xa năm trăm thước để khiêu chiến, hắn cảm thấy rất mất mặt.

“Như vậy có phải là quá mất mặt rồi không? Khiêu chiến vẫn luôn là cuộc cạnh tranh giữa các cường giả. Kết quả là ta còn chưa khiêu chiến mà đã yếu hơn một bậc. Làm thế không ổn lắm đâu?”

“Kiếm Si sư huynh, ngươi biết không? Trận pháp của Lý Hiên vô cùng lợi hại, ngay cả Thái thượng trưởng lão của Tam Kiếm Tông cũng muốn mời Lý Hiên rời núi bố trí trận pháp để đối phó quỷ dị.”

“Đáng tiếc là Lý Hiên từ chối. Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của Lý Hiên. Bọn họ đều cảm thấy hắn nhát gan, sợ phiền phức, thậm chí có người nói sẽ cưỡng ép chiêu mộ Lý Hiên chinh chiến.”

“Vẫn là Tông chủ và các trưởng lão ra sức dẹp yên nghị luận của mọi người, toàn lực bảo vệ Lý Hiên, lúc này mới không có ai quấy rầy Lý Hiên. Khụ, đi xa rồi, tóm lại, trận pháp của Lý Hiên vô cùng lợi hại.”

“Khiêu chiến trong trận pháp quá không công bằng với ngươi, tỷ thí chân chính hẳn phải công bằng. Ta đề nghị ngươi chỉ khiêu chiến kiếm ý của Lý Hiên.”

“Chỉ khiêu chiến kiếm ý của Lý Hiên à? Như thế có được không?”

Kiếm Si vẫn cảm thấy khiêu chiến thực lực tổng hợp mới là điều mà một cường giả nên làm.

“Có gì không tốt chứ? Ngươi không muốn biết Đoạn Chi Kiếm Ý của ngươi mạnh hay Thủ Hộ Kiếm Ý của Lý Hiên lợi hại hơn sao?” Đệ tử cao gầy vội vàng nói.

“Chuyện…”

Kiếm Si hơi động lòng, hắn thật sự muốn tỷ thí một trận với Lý Hiên.

Nhưng vừa nghĩ đến cảnh bản thân không dám đến gần nhà của Lý Hiên, chỉ có thể đứng cách đó năm trước thước mà gào thét là hắn đã cảm thấy hơi mất mặt.

Nhưng hắn vẫn quyết định khiêu chiến, bởi vì hắn phát hiện ra sau mỗi lần khiêu chiến Lý Hiên, hắn đều tiến bộ thần tốc. Vì thực lực, hắn có thể chấp nhận việc mất chút thể diện.

Vì vậy, hắn rời đi, sải bước đi nhanh về phía tiểu viện của Lý Hiên.

Việc hắn chuẩn bị khiêu chiến Lý Hiên cũng được lưu truyền giữa các đệ tử thông qua ngọc phù truyền tin.

Cổng sơn môn.

Nam Hy vác trường thương hoàng kim, mặc khôi giáp màu vàng, dẫn theo Liệt Diễm Cuồng Sư mệt mỏi đi từng bước lên núi, tốc độ rất chậm.

“Cuồng Sư, ngươi vất vả rồi. Ngươi đã chạy liên tục mười vạn cây số, lại tham gia nhiều trận chiến như vậy. Lần này trở về, ngươi nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Nam Hy đau lòng vuốt ve Liệt Diễm Cuồng Sư, thậm chí nàng cũng không cưỡi nó, mà âm thầm đi cạnh để bầu bạn với nó.

Lần lịch luyện này, các nàng đã trải qua quá nhiều chuyện, chỉ riêng tuyệt cảnh đã xuất hiện hai lần.

May mắn là Cuồng Sư làm bạn với nàng, còn có linh phù Lý Hiên để lại cứu nàng, khiến nàng hết sức cảm động.

“Uy lực linh phù của sư tôn thật đáng sợ. Trong tuyệt cảnh như vậy mà vẫn có thể giúp ta siết ra một con đường sống. Lần này trở về, ta nhất định phải nán lại bên sư tôn lâu một chút.”

Giọng nói của Nam Hy dễ nghe, mái tóc đen tung bay trong gió, đôi môi đỏ thắm hơi mím lại.

Nghĩ đến dung nhan tuấn mỹ của Lý Hiên, nghĩ đến tính cách dịu dàng của sư tôn, nàng không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Lúc này, nàng thấy vài đệ tử phi hành vội vã nên nhanh chóng hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi biết Kiếm Si muốn đến khiêu chiến Lý Hiên, đôi mắt xinh đẹp của Nam Hy lướt qua vẻ mong chờ.

“Kiếm Si dám khiêu chiến sư tôn, nhất định hắn có tuyệt chiêu gì đó, ta phải đi xem một chút. Hơn nữa lâu rồi không thấy sư tôn,

ta rất nhớ hắn.”

Nam Hi thầm lẩm bẩm, lúc này mới nhìn sang Cuồng Sư đang mệt mỏi bên cạnh và nói: “Cuồng Sư, chúng ta đi gặp sư tôn và ăn thịt nướng nào.”

Rống!

Chương 450. Đoạn Chi Kiếm Ý và Liên Hoa Kiếm Ý

Liệt Diễn Cuồng Sư vừa nghe thấy tên Lý Hiên, hơn nữa còn nghe nói rằng có thể ăn thịt nướng, nó lập tức đầy máu sống lại, một phát lao đi thật xa, nhảy mấy phát đã biến mất trong tầm mắt nàng.

“Cuồng Sư khốn khiếp, vừa rồi còn ỉu xìu, vừa nghe thấy sắp gặp Lý Hiên, nó liền vui vẻ như vậy, ngay cả chủ nhân cũng không cần. Thật là tức chết ta. Trở lại cho ta.”

Nam Hi giận dữ, chân nhỏ đạp vào hư không, nhanh chóng lao đến chỗ ở của Lý Hiên.

Bên ngoài tiểu viện khu ngự thú.

Kiếm Si đứng cách trận pháp năm trăm thước, hung ác trợn mắt nhìn hai sư đệ bên cạnh, trách cứ bọn họ truyền bá sự việc ra ngoài.

Không có biện pháp.

Xung quanh có quá nhiều người, rất nhiều người cũng chạy tới xem cuộc vui.

Trước mặt nhiều người như vậy, bản thân lại không dám đến quá gần trận pháp, chỉ dám đứng cách xa năm trăm thước để khiêu chiến, quả thật là mất mặt quá độ.

Nhưng vì thực lực, nghĩ đến sự theo đuổi với kiếm ý, Kiếm Si hít sâu một hơi, kiên trì nói lớn.

“Lý Hiên sư đệ, gần đây sư huynh có lĩnh ngộ mới về Đoạn Chi Kiếm Ý, không biết có thể giao lưu cùng Lý Hiên sư đệ một trận không.”

“Ồ?”

Một giọng nói thanh lãnh vang lên. Cùng với giọng nói này, cổng tiểu viện từ từ mở ra.

Sau đó.

Băng Huyên Nhi mặc bộ đồ màu trắng, xinh đẹp như thiên tiên chậm ra đi ra, nàng giống như một mỹ nhân thanh lãnh bước ra từ trong tranh.

Nàng chớp đôi mắt to xinh đẹp quan sát bên ngoài, đôi môi đỏ thắm nhếch lên, sau đó thân thể mềm mại quay trở lại tiểu viện.

Không lâu sau.

Lý Hiên mặc bộ trang phục màu xanh nhạt, phong thái hiên ngang bước ra khỏi tiểu viện, sau lưng hắn là Băng Huyên Nhi nghiêng nước nghiêng thành.

Sự xuất hiện của bọn họ mang đến cho người ta cảm giác trai tài gái sắc, không, hẳn là cảm giác ông trời tác hợp.

Cảm giác đó khiến đám đông ở hiện trường cảm thấy tan nát cõi lòng. Những đệ tử thầm mến Băng Huyên Nhi càng khó chịu đến mức muốn đâm tường.

Trong tâm trạng như vậy của mọi người.

Lý Hiên dẫn Băng Huyên Nhi chậm rãi bước ra khỏi trận pháp, nhìn về phía Kiếm Si đang ôm trường kiếm.

“Lý Hiên sư đệ, trông ngươi càng ngày càng phiêu dật. Không biết ngươi có thể giao lưu kiếm ý với sư huynh không?”

Kiếm Si thấy Lý Hiên ngày càng tản ra khí độ bất phàm thì trong lòng thoáng kinh ngạc, nhưng hắn vẫn đề nghị giao lưu kiếm ý.

“Có thể, ta cũng muốn cảm thụ một chút đặc tính của Đoạn Chi Kiếm Ý.”

Lý Hiên gật đầu. Mặc dù Thủ Hộ Kiếm Ý của hắn lợi hại, nhưng nếu có thể lĩnh ngộ thêm một loại kiếm ý khác, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội.

Hơn nữa, hắn còn có thể hấp thu cảm xúc từ xung quanh và ngưng tụ Tình Tự Chi Thủy, tất nhiên hắn sẽ không từ chối.

“Vậy ta bắt đầu đây. Mời sư đệ cẩn thận cảm nhận.”

Nói đến kiếm ý, trong mắt Kiếm Si lóe lên sự ngạo nghễ. Ngay sau đó, một kết giới kiếm ý mạnh mẽ lấy hắn làm trung tâm lan ra, bao phủ khu vực bán kính trăm thước quanh đó.

Kiếm ý vừa xuất hiện, bội kiếm trên người các đệ tử xung quanh run rẩy, giống như đang đáp lại.

Điều này khiến cho các đệ tử xung quanh rất kinh ngạc và nhìn Kiếm Si với ánh mắt thán phục.

“Kiếm ý thật mạnh. Kiếm ý của Kiếm Si sư huynh lại lợi hại hơn rồi. Lần trước bội kiếm của ta run rẩy là lúc Lý Hiên sư huynh thi triển kiếm ý.”

“Không biết bây giờ ai trong hai người bọn họ mạnh hơn? Ta rất muốn xem bọn họ giao chiến một trận.”

“Ta cảm thấy Lý Hiên sư huynh mạnh hơn. Hắn lĩnh ngộ kiếm ý sớm nhất.”

“Vậy cũng chưa chắc. Lĩnh ngộ về kiếm của Kiếm Si sư huynh

đã đạt đến trình độ si mê, hơn nữa kiếm ý lần này khác với lần trước, nó đã hình thành nên kết giới nào đó."

"Quả thật, lần đầu thi triển kiếm ý Lý Hiên sư huynh không hề tạp nên kết giới nào. Đây chính là chênh lệch."

…

Mọi người bàn luận sôi nổi. Tất cả đều đang suy đoán xem ai lợi hại hơn, ai ưu tú hơn.

Phần lớn nữ đệ tử cảm thấy Lý Hiên mạnh hơn, ai cũng nhìn Lý Hiên như đang nhìn người trong lòng.

Các nam đệ tử lại cảm thấy Kiếm Si lợi hại hơn, cũng hy vọng Kiếm Si lợi hại hơn để đả kích sự kiêu ngạo của Lý Hiên.

Điều này cũng khiến cho cảm xúc ở hiện trường rất rõ ràng và sáng tỏ, tất cả đều dung nhập vào trong cơ thể của Lý Hiên.

Lý Hiên không quá chú ý đến cảm xúc, bởi vì kiếm cảm xúc chỉ là nhân tiện, mục đích thực sự của hắn là lĩnh ngộ Đoạn Chi Kiếm Ý.

Giống như bây giờ.

Hắn đã mở khóa công đức từ trước. Với ngộ tính siêu cấp, hắn quan sát Đoạn Chi Kiếm Ý của Kiếm Si và thử lĩnh ngộ cùng học tập.

Có kinh nghiệm lĩnh ngộ Thủ Hộ Kiếm Ý, tốc độ thu hoạch của hắn cực nhanh. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn đã lĩnh ngộ được phần lớn Đoạn Chi Kiếm Ý.

Thậm chí hắn còn phát hiện trong kết giới kiếm ý của Kiếm Si tồn tại rất nhiều vấn đề, chắc chắn là hắn vừa mới ngưng tụ thành kết giới kiếm ý chưa lâu nên kết giới ngập tràn sơ hở.

Vì vậy.

Hắn vừa lĩnh ngộ, vừa nói.

“Kiếm Si, khi ngươi thi triển kiếm ý, ngươi không cảm thấy không thuận lợi sao? Nhất là khi mở rộng ra phía sau bên phải.”

“Hả?”

Nghe vậy, Kiếm Si hơn sững sờ. Hắn ngạc nhiên khi Lý Hiên biết đến điều này.

Phải biết rằng đây là bí mật mà hắn luôn che giấu, không để cho bất kỳ ai biết. Bây giờ điều đó đã bị Lý Hiên nhìn ra nên tất nhiên hắn cảm thấy rất kinh ngạc.

Chương 451. Đoạn Chi Kiếm Ý và Liên Hoa Kiếm Ý (2)

Với sự tò mò, Kiếm Si gật đầu nói: “Đúng vậy, quả thật là ta cảm thấy rất không lưu loát, mỗi lần sử dụng đều hơi chậm chạp.”

“Phương hướng lĩnh ngộ kiếm ý của ngươi hơi lệch. Ngươi nên lĩnh ngộ kiếm ý trong chiến đấu, lấy mục tiêu chém đứt tất cả, tăng cường kiếm ý, đây mới là tinh túy của Đoạn Chi Kiếm Ý.”

“Đương nhiên, bây giờ cũng có biện pháp khắc phục. Ngươi thử thi triển kiếm ý thành hình hoa sen, kiếm ý như vậy sẽ nối liền, liên kết lớp này với lớp khác, phạm vi rộng hơn, uy lực cũng mạnh hơn.”

Lý Hiên vừa cảm ngộ vừa nói. Hắn muốn xem thử suy đoán của mình cuối cùng có hiệu quả không.

“Vậy ta thử xem.”

Kiếm Si thử thu hồi kết giới kiếm ý, rồi chậm rãi thi triển trạng thái hoa sen.

Là một đệ tử của Thanh Liên Tông, Kiếm Si tu hành Thanh Liên Kiếm Điển và đã hiểu vô cùng thấu triệt về hoa sen từ lâu.

Điều này cũng giúp hắn rất dễ dàng thi triển ra một kết giới kiếm ý trong phạm vi năm mét, đồng thời hắn cũng cảm thấy kiếm ý tăng cường hơn một chút.

Biến hóa đó khiến Kiếm Si rất mừng rỡ, vội vàng tiếp tục thi triển.

Nhưng khi tiếp tục thi triển, hắn lại gặp vấn đề. Bởi vì quá phức tạp, hắn không thể đồng thời mở ra nhiều cánh hoa sen cùng một lúc.

“Kiếm Si, ngươi sử dụng phương pháp sợi tơ thử xem, Ty tuyến bố trí pháp của trận pháp tam giai, chắc hẳn là ngươi hiểu rõ đúng không?” Lý Hiên đề nghị.

“Chuyện… Ta không hiểu lắm. Ta không có hiểu biết nhiều về trận pháp.” Kiếm Si hơi lúng túng.

“Linh phù thì sao? Tục tiếp họa pháp của linh phù nhị giai, dùng phương pháp này cũng có thể thi triển kiếm ý.” Lý Hiên lại đề nghị.

“Chuyện… Ngươi có thể nói gì đơn giản không? Đề nghị của ngươi quá cao cấp.” Kiếm Si không nói nên lời. Hắn cảm thấy điều Lý Hiên nói quá khó.

“Đơn giản à.”

Lý Hiên cau mày suy nghĩ và nhanh chóng nghĩ đến một phương pháp khác. Hắn lập tức nói: “Trong kết giới nhất giai có một loại cung pháp hình thoi. Ngươi có thể thử xem.”

“Chuyện đó, chúng ta có thể nói về điều gì đơn giản hơn nữa được không? Ta chưa từng tiếp xúc với những thứ mà ngươi nói.” Kiếm Si hơi bị đả kích, khuôn mặt tối đi.

“Thiểm Điện Bộ thì sao, ta nhớ ngươi biết Thiểm Điện Bộ, thiểm điện liên tiếp thức ẩn chứa bên trong cũng có tác dụng hỗ trợ.” Lý Hiên lại đề nghị.

“Có thể không?”

Đầu óc của Kiếm Si trống rỗng. Hắn hoàn toàn không nghĩ ra Thiểm Điện Bộ sẽ phụ trợ kiếm ý thế nào.

“Vậy đi, ngươi làm theo ta, thật ra rất đơn giản.”

Bóng dáng của Lý Hiên nhanh chóng lóe lên, từng vòng kiếm ý trạng thái hoa sen lấy hắn làm trung tâm và lan ra bốn phương tám hướng, toàn bộ cảnh tượng xinh đẹp như hoa sen nở rộ.

Cảnh tượng này khiến đông đảo nữ đệ tử sáng rực mắt, kể cả Băng Huyên Nhi cũng nhìn Lý Hiên với đôi mắt sáng quắc, sau đó nàng mím môi mỉm cười, lẳng lặng nhìn Lý Hiên đứng trong gió nhẹ.

Lúc này.

Nam Hy và Liệt Diễm Cuồng Sư bay tới. Nàng vốn định đến chào hỏi, nhưng nhìn thấy bông hoa sen xinh đẹp kia, Nam Hy và cuồng sư đều bình tĩnh lại, nhìn bông hoa sen kia bằng đôi mắt sáng ngời.

Khu vực trung tâm.

Kiếm Si mơ hồ lĩnh ngộ được một chút, nhưng vẫn chưa nắm bắt được, đành cười khổ và nói.

“Lý Hiên sư đệ, ngươi có thể biểu diễn một lần nữa không? Ta cảm thấy hơi khó.”

“Không thành vấn đề, ngươi bước theo ta, cùng nhau thực hiện.”

Lý Hiên cũng không có ý định giấu giếm, ngược lại, nhờ cuộc giao lưu với Kiếm Si, một tia sáng lóe lên trong đầu hắn, Thủ Hộ Kiếm Ý của hắn cũng được cải thiện.

Thậm chí hắn đều có lĩnh ngộ về Đoạn Chi Kiếm Ý và Liên Hoa Kiếm Ý chân chính, thu hoạch cực lớn.

Vì thế, hắn không ngại phiền phức mà chỉ dạy Kiếm Si hết lần

này đến lần khác. Trong quá trình này, các đệ tử xung quanh cũng có thu hoạch, mỗi người đều tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe.

Một giờ sau.

Lý Hiên trở về tiểu viện, chọn bế quan để sửa sang lại những thu hoạch vừa rồi.

Bên ngoài tiểu viện.

Kiếm Si vui vẻ rời đi, hắn cảm thấy thu hoạch lần này rất lớn.

Nhưng đi được nửa đường, hắn đột nhiên dừng lại, vẻ mặt trở nên cổ quái.

Bởi vì hắn đến để khiêu chiến Lý Hiên, kết quả là trận khiêu chiến còn chưa bắt đầu thì hắn đã học tập kiếm ý với Lý Hiên cả giờ.

Trong suốt quá trình, hắn giống như một tiểu học sinh, kết quả như vậy khiến đầu óc của Kiếm Si trở nên hồ đồ.

“Rõ ràng là ta đến khiêu chiến. Tại sao ta lại học theo Lý Hiên cả một giờ? Vấn đề là Lý Hiên còn dạy tốt như vậy.”

Kiếm Si không nói nên lời. Hắn cảm thấy đau đầu, cũng cảm nhận được sự chênh lệch giữa mình và Lý Hiên.

“Haiz, ta luôn muốn tỷ thí với Lý Hiên, nhưng còn chưa bắt đầu tỷ thí thì ta đã thua rồi.”

“Rõ ràng là Lý Hiên còn trẻ nhưng đã dễ dàng vượt qua ta. Người so với người, thật tức chết người mà.”

Kiếm Si thở dài đầy cảm thán. Hắn cảm thấy chênh lệch giữa mình và Lý Hiên càng ngày càng lớn.

“Không biết kiếm ý của Lý Hiên đã đạt đến trình độ nào? Hôm nay hắn không ngưng tụ kết giới, nhưng phạm vi kiếm ý mà hắn tiện tay phóng ra còn rộng hơn kết giới của ta. Đây chính là chênh lệch.”

Kiếm Si bất lực lắc đầu. Hắn cảm thấy mình thua về mọi mặt, từ trận pháp, linh phù, kiếm ý đến tướng mạo, hắn đều thua.

Chương 452. Tai họa ở Nam Vực lại xuất hiện

“Khát khao chiến thắng của ta không cho phép ta thất bại. Ta phải vượt qua Lý Hiên ở một mặt nào đó. Chờ đã, ta nghĩ ra rồi.”

Kiếm Si nghĩ tới Thanh Liên Chi Thể của mình và ngay lập tức, một đóa thanh liên hư ảo ngưng tụ ở sau lưng hắn. Nó chậm rãi xoay tròn trong không trung, hấp thu linh khí trời đất xung quanh.

“Thanh Liên Chi Thể nhất giai, đây là đột phá mà ta có được nhờ kỳ ngộ, người bình thường phải mất nhiều năm để lĩnh ngộ, Lý Hiên hẳn là vẫn chưa nắm giữ nó. Đợi một khoảng thời gian nữa, ta lại khiêu chiến Lý Hiên. Ta nhất định phải thắng Lý Hiên một lần.”

Kiếm Si rất mong chờ, trong lòng cảm thấy được an ủi đôi chút, thấy mình chưa đến mức thất bại hoàn toàn.

Với tâm trạng như vậy, Kiếm Si trở lại động phủ và bắt đầu bế quan tu hành.

Tiểu viện thuộc khu ngự thú.

Nam Hy và Băng Huyên Nhi đang nhìn chằm chằm đối phương, ánh mắt cả hai đều hơi bất thiện, hiện trường tràn ngập mùi thuốc súng.

Liệt Diễm Cuồng Sư đang nằm trong góc, chảy nước miếng nhìn cửa phòng, yên lặng đợi Lý Hiên.

Một con hươu sao đi từ ngoài vào, vùi người vào trong góc. Nó nhìn Nam Hy trước rồi nhìn chằm chằm Liệt Diễm Cuồng Sư với

sự cảnh cáo.

Toàn bộ hiện trường không có ai lên tiếng, nhưng luôn tồn tại bầu không khí muốn đánh nhau.

Tầng hầm.

Sáu đóa thanh liên chậm rãi xoay tròn sau lưng Lý Hiên. Trong quá trình xoay tròn, đóa thanh liên thứ bảy ngưng tụ và hiện ra, sau đó kiếm ý dâng trào, Đoạn Chi Kiếm Ý dần dần thành hình.

“Phù! Rốt cuộc ta cũng lĩnh ngộ được Đoạn Chi Kiếm Ý. Đáng tiếc là tiến bộ quá nhỏ, chỉ ngưng tụ kết giới kiếm ý, chưa thể tạo thành lĩnh vực.”

Lý Hiên hơi thất vọng, may mắn là Thanh Liên Chi Thể lục giai đã thăng cấp lên thất giai, đây cũng có thể coi là thu hoạch không nhỏ, đồng thời, hắn cũng có lĩnh ngộ cấp độ sâu hơn về Thanh Liên Kiếm Ý.

“Với tốc độ tiến bộ này, ta nhất định có thể lĩnh ngộ Thanh Liên Kiếm Ý trong vòng nửa tháng. Như vậy, ta sẽ có năm loại kiếm ý. Công đức thật sự là thứ tốt.”

Lý Hiên nhìn lên đỉnh đầu, đáng tiếc là hắn không thể thấy kim quang công đức.

Kim quang thần bí xuất hiện khi hắn bị cố định xương bả vai lần trước, bình thường không thể nhìn thấy được, chỉ có thể nhìn thấy vào thời điểm đặc biệt, khiến Lý Hiên không thể biết được công đức của mình còn lại bao nhiêu.

“Ơ? Tại sao hai người các nàng lại đánh nhau?”

Góc Nhìn Thượng Đế của Lý Hiên nhìn ra phía ngoài tiểu viện, thấy Băng Huyên Nhi và Nam Hy lại đánh nhau, đánh từ tiểu viện đến ngọn đồi bên ngoài, rồi đến tận sau núi.

Trong tiểu viện chỉ còn hương sao nhỏ và Liệt Diễm Cuồng Sư đang nuốt nước miếng yên lặng chờ đợi.

“Hai người này lần nào ở cạnh nhau cũng đánh nhau, đơn giản là băng hỏa tương khắc.”

Lý Hiên lắc đầu, chuẩn bị tiếp tục cảm ngộ tăng lên thực lực.

‘Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài tốn rất nhiều thời gian và thành công tìm thấy mảnh vỡ tiên kiếm cuối cùng, tu sửa tiên kiếm, thực lực đột phá Trúc Cơ hậu kỳ.’

‘Ting! Phần thưởng của ngài: Linh Phù Sư thăng cấp lên tứ giai trung phẩm.’

“Tu sửa tiên kiếm à? Chẳng trách thực lực tăng lên chậm, hóa ra là hắn đi tìm mảng tiên khí còn lại.”

Lý Hiên thầm lẩm bẩm, nhanh chóng hấp thu kiến thức về linh phù trong đầu. Với sự trợ giúp của công đức, hắn hiểu thấu đáo và thông suốt rất nhanh.

Lặng lặng uống một ly Tình Tự Chi Thủy, Lý Hiên lại chìm trong tu hành, cố gắng lĩnh ngộ kiếm ý và các năng lực phụ trợ, nhất là trận pháp.

Trận pháp của hắn đã đến tứ giai thượng phẩm. Nếu hắn có thể đạt tới trình độ trận pháp sư ngũ giai thì uy lực của trận pháp sẽ tăng mạnh.

Dung nhập loại trận pháp như vậy vào trong Hỏa Nha và thủ đoạn tấn công linh hồn, Lý Hiên có lòng tin rằng nó sẽ tiêu diệt được con quỷ dị trong mỏ quặng ở thành Bạch Vân.

Kể cả khi không thể diệt được căn nguyên của nó, trận pháp vẫn có thể phá hủy cơ thể giáng xuống thành Bạch Vân, nhổ ra cây đinh có thể khôi phục nguy hiểm bất kỳ lúc nào.

Suy xét đến đây.

Lý Hiên lại một lần nữa chìm vào tu hành, toàn tâm toàn ý tu hành để cố gắng tiến bộ.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua một tháng.

Tu vi của Lý Hiên tiến triển đâu vào đấy, tổng thể tất cả các năng lực đều tiến bộ.

Nhưng trong một tháng này.

Nam Vực lại dần trở nên hỗn loạn, các loại quỷ dị nhiều vô số.

Quỷ dị hình rắn, hình chuột, hình bò, hình khỉ, hình chó và hình heo lần lượt xuất hiện xung quanh Nam Vực, thử thăm dò tấn công con người.

Những kẻ này có thực lực quá mạnh hoặc số lượng quá nhiều.

Ví dụ như quỷ dị hình chuột, số lượng nhiều đến đáng sợ, chúng thường xuyên xuất hiện với phương thức tràn lan khắp nơi, gây ra phiền phức to lớn cho Nam Vực.

Đông đảo tu sĩ Kim Đan kỳ ở khắp nơi trong Nam Vực đã ra quân, lần lượt cứu lấy những nơi bị xâm chiếm.

Nhưng đối mặt với kẻ địch có số lượng kinh khủng, các tu sĩ Kim Đan kỳ cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Về phần tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Luyện Khí kỳ, bọn họ cũng vô cùng bận rộn, mỗi ngày đều phải ra ngoài làm nhiệm vụ chém giết, tiêu diệt các loại quỷ dị.

May mắn là có những người đội đấu lạp vô danh rong ruổi khắp các quốc gia Nam Vực, lần nào bọn họ cũng có thể ra tay kịp thời và cứu rất nhiều nhân loại.

Nhưng quỷ dị quá đông đảo và cũng càng ngày càng mạnh.

Người đội đấu lạp liên tục tử vong. Trong vòng một tháng chiến đấu, chín nghìn người đội đấu lạp bảo vệ Nam Vực giảm đi nhanh chóng, chỉ còn lại mấy trăm người.

Chương 453. Tai họa ở Nam Vực lại xuất hiện

Số lượng người đội đấu lạp giảm nhanh như vậy càng khiến đám quỷ dị tỏ ra hưng phấn. Bọn chúng điên cuồng tìm kiếm người đội đấu lạp khắp nơi, tấn công rồi giết hại.

Trong tầng hầm.

Lý Hiên đang tu hành thì mở mắt ra, lại thêm một đóa thanh liên nở rộ sau lưng hắn.Tám đóa thanh liên hắn ngưng tụ ra nhanh chóng chuyển động.

Nhưng Lý Hiên không hề tỏ ra vui mừng, thay vào đó, hắn cau mày.

“Sao Huyết Phân Thân lại tử trận nhiều như vậy.”

Lý Hiên mở Góc Nhìn Thượng Đế ra, nhìn vào những địa điểm nguy hiểm trong chu vi vạn dặm xung quanh.

Thấy quỷ dị trong phạm vi vạn dặm hồi phục, nhìn Huyết Phân Thân cố gắng ngăn cản quỷ dị, trong mắt Lý Hiên lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

“Ta mới bế quan trong thời gian ngắn thôi, không ngờ quỷ dị đã ngông cuồng đến mức độ này. May mà thế giới nhân loại chịu ảnh hưởng không lớn, nhưng nếu cứ kéo dài thì chưa chắc.”

Lý Hiên cắt lòng bàn tay của mình, rất nhiều máu chảy ra theo suy nghĩ của hắn và ngưng tụ trên không trung.

Bởi vì máu chảy ra quá nhiều, máu trong cơ thể hắn nhanh

chóng chảy khô, nhưng dưới hiệu quả của Vạn Thọ Chiến Thể, máu tươi của hắn lại nhanh chóng ngưng tụ thêm.

Không lâu sau.

Những giọt máu này ngưng tụ ra một trăm Huyết Phân Thân, trong cơ thể của bọn chúng cũng hàm chứa rất nhiều máu.

“Chia thành tám ngàn Huyết Phân Thân, thủ vững Nam Vực. Nơi này là hậu hoa viên của ta. Ta không muốn nhìn thấy nơi này xảy ra chuyện.”

Lý Hiên vung cánh tay phải, tám cánh cổng không gian đột nhiên xuất hiện, tương ứng với tám hướng.

“Vâng!”

Một trăm Huyết Phân Thân đồng loạt gật đầu, lao thật nhanh vào trong các cánh Cổng Không Gian khác nhau, nhanh chóng phân tách.

Thấy Huyết Phân Thân chia thành các nhóm nhỏ và tản ra, đi đến thủ hộ những khu vực khác nhau của Nam Vực, lúc này Lý Hiên mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

“Lần này, trong thời gian ngắn mất nhiều máu như vậy nhưng tại sao ta cảm thấy thân thể vẫn rất thoải mái nhỉ?”

Lý Hiên cẩn thận cảm nhận tình trạng khí lực và phát hiện ra rằng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thể chất của hắn đã khôi phục như ban đầu, dường như không chịu ảnh hưởng gì.

“Thực lực của Kim Đan kỳ cộng thêm Siêu Thoát Bảo Điển đều tăng phúc mọi thứ của ta. Ta càng có nhiều nắm chắc hơn trong nguy cơ đang đến.”

Đôi mắt của Lý Hiên lóe lên, hắn suy tính nên đối mặt với tai

họa sắp đến thế nào, cũng như con quỷ dị rồng kia.

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài thành công đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn, phần thưởng của ngài: thiên phú phòng ngự linh hồn - Linh Khải.'

'Ting! Đệ tử Triệu Thiên của ngài dung hợp huyết mạch Hỏa Tích Dịch, thực lực tăng vọt, thành công đạt tới Luyện Khí tầng năm, phần thưởng của ngài: Linh Khúc Sư thăng cấp lên tứ giai thượng phẩm'

'Ting! Đệ tử Chu Hồng Phúc của ngài bùng nổ khí vận, bất ngờ nhặt được một quả dung hợp siêu cấp, đã nhờ người đưa đến tay Băng Huyên Nhi.'

Nhìn nhắc nhở của hệ thống.

Trong lòng Lý Hiên vui vẻ, đặc biệt là đối với Linh Khải và quả dung hợp siêu cấp, hắn càng chờ mong không thôi.

Hắn nhìn về phía ngọc phù truyền tin, quả nhiên trên ngọc phù có tin nhắn của Băng Huyên Nhi.

Lý Hiên mở trận pháp của tầng hầm, gửi tin qua cho Băng Huyên Nhi.

Trên quảng trường của Thanh Liên Tông.

Lúc này cảm xúc ở nơi đây hơi nặng nề.

Đông đảo đệ tử và cao tầng của tông môn nhìn đại sư huynh Nhạc Tử Quân của Thanh Liên Tông với vẻ mặt phức tạp.

Nhạc Tử Quân vốn có được kỳ ngộ ở bên ngoài, thực lực đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, đây vốn là chuyện tốt.

Nhưng không nghĩ đến vừa trở về chưa tới nửa tháng, Thanh Liên Tông nhận được chiêu mộ của Tam Kiếm Tông, buộc phải cử

ra một nhóm đệ tử tinh anh xuất trận để chiến đấu với tà dị.

Chủ yếu là nguy cơ mà Nhân tộc đối mặt quá lớn, Tam Kiếm Tông đã không gánh nổi, chỉ có thể đưa ra chỉ lệnh cho các đại tông môn, yêu cầu điều động tinh anh chi viện.

Lần này Thanh Liên Tông vốn nên do Lý Hiên đi, nhưng cao tầng lo lắng cho an nguy của Lý Hiên, cuối cùng bọn họ chọn Nhạc Tử Quân.

"Tử Quân, lần này là Tông môn có lỗi với ngươi." Tông chủ thở dài.

"Sư phụ, ta không sao đâu, là Đại sư huynh của tông môn, ta có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ các sư đệ sư muội."

"Lý Hiên là tương lai của Tông môn chúng ta, nhất định không được có sai sót, cho nên phần trách nhiệm này để ta gánh lấy là được."

"Ngài đừng lo lắng, với thực lực của ta tự bảo vệ vẫn không thành vấn đề." Nhạc Tử Quân tự tin nở nụ cười.

"Phải không."

Nụ cười của Tông chủ hơi gượng gạo, bởi vì tà dị vô cùng nguy hiểm, trước đây đã từng chôn vùi rất nhiều tinh anh Trúc Cơ hậu kỳ của Nhân tộc.

Cũng nhờ rất nhiều người đội đấu lạp thần bí xuất hiện trong hai năm qua, bọn họ chuyên đi đến những nơi nguy hiểm, tiêu diệt rất nhiều cứ điểm của tà dị lớn mạnh, nhưng cho dù như vậy, tà dị vẫn rất nguy hiểm.

Lần này Nhạc Tử Quân đi, có thể trở về hay không đã khó nói, cho nên các cao tầng đều rất áy náy.

"Được rồi, ta nên đi rồi, sư phụ bảo trọng, các vị trưởng lão bảo trọng, các vị sư đệ sư muội bảo trọng."

Nhạc Tử Quân khom người từ biệt, sau đó giẫm lên phi kiếm, dẫn theo một nhóm tu sĩ tóc bạc phơ của tông môn rời đi.

Chương 454. Thiếu niên, ngài là tiên nhân chuyển thế sao?

Sở dĩ là tu sĩ tóc bạc phơ, vì bọn họ đã chuẩn bị tốt tinh thần không về được, cũng vì tranh thủ nhiều thời gian tu hành hơn cho hậu bối của tông môn.

Góc tây nam của quảng trường.

Băng Huyên Nhi nhìn cảnh này thì âm thầm thở dài, cảm nhận rõ rệt tình hình của Nhân tộc càng ngày càng không ổn, trong lòng không khỏi lo lắng cho Lý Hiên.

"Hiên thiếu gia đã tránh tham chiến hai lần rồi, nhưng sớm muộn cũng phải tham chiến. Đến lúc đó, lỡ hắn xảy ra chuyện gì..."

Băng Huyên Nhi không dám nghĩ tiếp nữa, trong lòng càng lo cho Lý Hiên, lo hắn gặp chuyện.

Trong lúc nàng lo lắng, người trên quảng trường dần dần tan đi, chỉ có Bát trưởng lão đi tới.

"Băng Huyên Nhi, ta muốn hỏi một chút, hiện tại thực lực của Lý Hiên là gì? Trên người hắn có bí bảo ẩn giấu thực lực, ta nhìn không ra."

"Chuyện.. Ta không biết." Băng Huyên Nhi lắc đầu.

"Không biết sao? Xem ra chỉ có thể đoán, căn cứ vào thời gian Lý Hiên Trúc Cơ hoàn mỹ, thực lực của Lý Hiên có lẽ là Trúc Cơ trung kỳ hoặc Trúc Cơ hậu kỳ."

“Thực lực như vậy, sau này khi đối mặt với tà thú sẽ vô cùng nguy hiểm, ta hy vọng hắn trở nên mạnh hơn, ít nhất cũng phải đạt đến Trúc Cơ đại viên mãn.”

“Đây là tài nguyên tông môn cho hắn, nói hắn nỗ lực tu hành cho tốt là được, còn lại đều giao cho bọn ta, lần chiêu mộ tiếp theo để đám lão già bọn ta xuất chiến ra trận."

Sau khi đưa đồ cho Băng Huyên Nhi xong, Bát trưởng lão xoay người rời đi, có điều là bóng dáng lại vô cùng tiêu điều.

"Đa tạ Bát trưởng lão."

Tâm trạng Băng Huyên Nhi cũng rất nặng nề, rất lo sợ tương lai Lý Hiên sẽ bị phái đi, cuối cùng bởi vì thực lực không đủ mà gặp chuyện.

"Không tin, ta nhất định phải bảo vệ Hiên thiếu gia, quyển công pháp bá đạo kia, có lẽ ta nên tu hành."

Băng Huyên Nhi nghĩ đến quyển công pháp cấm kỵ của gia tộc, nghĩ đến uy lực đáng sợ kia, nàng cực kỳ động lòng, mong muốn sau khi học tập nó có thể đề cao thực lực, bảo vệ Lý Hiên.

Nhưng nghĩ tới tác dụng phụ đáng sợ của công pháp, hậu quả sau khi tu hành là kết quả đáng sợ không thể ngăn lại được.

Nàng hiểu rõ, bản thân nàng không thể gánh vác được hậu quả như vậy, rất có thể nàng sẽ chết sớm vì tác dụng phụ.

Nhưng nàng không muốn nhìn Lý Hiên xảy ra chuyện, quyết tâm tu hành dần hình thành một cách kiên định trong lòng.

Lúc này, ngọc phù truyền tin sáng lên, thấy là tin nhắn của Lý Hiên, Băng Huyên Nhi vội vàng giẫm lên phi kiếm bay đi, giống như tiên nữ hạ phàm.

Vùng hẻo lánh phía đông.

Kiếm Si ngạo nghễ đứng trong góc, thấy đám đông rời đi, hắn cũng xoay người đi về phía động phủ.

Nhưng nghĩ đến lời Đại trưởng lão nói với hắn lúc trước, Kiếm Si hơi buồn bực.

Trước đây hắn cảm thấy mình là Thanh Liên Thể nhất giai, có thể ngưng tụ ra một đóa thanh liên sau lưng mà đã cho rằng mình rất lợi hại.

Hắn định khiêu chiến với Lý Hiên, thắng Lý Hiên một lần, lấy lại một phần vinh quang.

Cuối cùng không nghĩ tới.

Ngay cả đám Đại trưởng lão đều phải theo Lý Hiên học tập tri thức về Thanh Liên Thể.

Thậm chí vì theo Lý Hiên học tập mà Thanh Liên Thể của đám Đại trưởng lão đều đột phá đến nhị giai.

Kết quả như vậy khiến Kiếm Si nghe nói mà đầu óc mơ hồ, mãi vẫn không tỉnh táo lại được.

Bởi vì căn cứ vào suy đoán của đám Đại trưởng lão, Thanh Liên Thể của Lý Hiên chắc chắn đã cao hơn nhị giai, phỏng chừng đã đến Thanh Liên Thể tam giai.

Cấp bậc cao như vậy, nhìn lại Thanh Liên Thể nhất giai của mình, hắn còn muốn đi khiêu chiến, thế chẳng phải là tự tìm mất mặt sao?

Vì vậy Kiếm Si rất buồn bực, đồng thời cũng thấy may vì mình không đi khiêu chiến, nếu không thì mất mặt chết mất.

"Nương nó, Lý Hiên là tên quái vật, tu hành các loại năng lực

siêu nhanh, sau này không so sánh với hắn nữa, quá đả kích người khác."

Kiếm Si lẩm bẩm rời đi, trở về tu hành trong phiền muộn.

Một bên khác.

Tầng hầm tiểu viện khu ngự thú.

Băng Huyên Nhi mang theo làn gió thơm bay đến tầng hầm, nhìn Lý Hiên anh tuấn, nàng vội vàng nói.

"Hiên thiếu gia, ngài rốt cuộc cũng tỉnh rồi, gần đây Nam Vực đã xảy ra rất nhiều chuyện."

"Chuyện về tà ma ta biết rồi, còn có gì khác không?" Lý Hiên hỏi.

"Có, Đại sư huynh tiếp nhận chiêu mộ của Tam Kiếm Tông, xuất chiến đối phó tà ma, phải rồi, đệ tử Chu Hồng Lục lần trước ngài nói, hắn có nhờ gia tộc ta chuyển một cái hộp cho ngài."

Bàn tay nhỏ trắng nõn của Băng Huyên Nhi lấy ra một cái hộp, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay Lý Hiên, chớp đôi mắt tò mò.

"Ừ."

Lý Hiên gật gật đầu, tháo gỡ phong ấn trên hộp.

Tức khắc.

Cái hộp toả ra ánh sáng chói loá, một quả dung hợp siêu cấp xuất hiện trong tầm nhìn.

"Đây là!"

Băng Huyên Nhi kinh ngạc nhìn trái cây này, nàng cảm nhận được sự quý giá của quả, vô cùng quý giá, cũng có tác dụng lớn

đối với nàng.

"Đây là quả dung hợp siêu cấp, là một thứ đồ rất tốt."

Lý Hiên mỉm cười giải thích một câu, sau đó không hề do dự nuốt trái cây xuống, điều động linh lực trong cơ thể, cố gắng hấp thụ.

Do điều động linh lực không chút kiêng kị, dao động linh lực của hắn hiện ra ngoài, lộ ra một tia khí tức thuộc về Kim Đan kỳ.

Băng Huyên Nhi cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ này, nàng kinh sợ đứng bật dậy, tay nhỏ trắng nõn che miệng, không dám tin nhìn Lý Hiên.

"Hiên... Hiên thiếu gia, ngài... Ngài đã Kim Đan kỳ rồi?"

Chương 455. Thiếu niên, ngài là tiên nhân chuyển thế sao? (2)

"Ừ, làm thị nữ của tu sĩ Kim Đan kỳ, sẽ không có ai nói này nói nọ nữa." Lý Hiên ngẩng đầu nhìn Băng Huyên Nhi.

Hắn cũng biết một vài lời đồn, là lời đồn thế giới bên ngoài nói về Băng Huyên Nhi, nói Băng Huyên Nhi tu hành tu đến ngu người, lại làm thị nữ cho người cùng cấp bậc.

Rất nhiều người đều mắng Băng Huyên Nhi ngu, mắng nàng không nên làm như vậy.

Nhưng Băng Huyên Nhi không nói gì cả, cũng không oán hận gì, ngược lại còn tận tâm tận lực chăm sóc Lý Hiên, những điều này Lý Hiên đều thấy được.

Bây giờ Băng Huyên Nhi thấy được thực lực của hắn, nhưng Lý Hiên không hề hối hận, bởi vì nàng có tư cách được biết.

Đối diện.

Băng Huyên Nhi mở lớn đôi mắt to tròn, miệng hơi há ra nhìn Lý Hiên, cả người như con thỏ ngốc nghếch dễ thương, ngây ngốc đứng thẳng người.

Nàng vẫn không thể tin được, không dám tin Lý Hiên đã mạnh như vậy.

Phải biết rằng, lúc trước nàng còn lo lắng cho Lý Hiên, còn sợ thực lực của Lý Hiên không đủ, sẽ xảy ra chuyện trong lúc đối phó

với tà ma trong tương tai.

Cuối cùng, ai có thể ngờ tới.

Chớp mắt thiếu gia đã là cường giả Kim Đan kỳ, trở thành người mạnh nhất Thanh Liên Tông, thuộc tầng lớp cường giả mạnh nhất Nam Vực.

Kết quả như thế này khiến Băng Huyên Nhi cảm thấy mình như đang nằm mơ, nàng nhịn không được hỏi.

"Hiên thiếu gia, thực lực của ngài tăng lên quá nhanh, lúc ta Trúc Cơ sơ kỳ ngài mới Luyện Khí kỳ, hiện tại ta là Trúc Cơ trung kỳ, ngài đã là Kim Đan kỳ rồi, ngài là tiên nhân chuyển thế sao?"

Băng Huyên Nhi sùng bái nhìn Lý Hiên, cảm thấy Lý Hiên nhất định là tiên nhân chuyển thế, nếu không thì hắn không thể phát triển nhanh như vậy.

"Khụ khụ, ngươi cứ coi như là tiên nhân chuyển thế đi, chuyện này tạm thời giữ bí mật, về phần những nguy hiểm mà Nam Vực gặp phải, ta đều rõ, ta sẽ xử lý." Lý Hiên căn dặn.

"Ừ, ừ, Hiên thiếu gia, ngài yên tâm, ta hiểu." Băng Huyên Nhi nghiêm túc gật đầu, suy nghĩ lại hơi lệch đi.

Nàng cho rằng Lý Hiên dự định ra tay vào thời khắc mấu chốt, dùng tư thế xoay chuyển cục diện cứu vớt Nam Vực.

Nàng nào biết rằng, Lý Hiên đã sớm trả giá quá nhiều cho Nam Vực, đã mấy lần cứu Nam Vực ra khỏi cảnh nguy ngập.

Đương nhiên chuyện này không thể nói với người khác, Lý Hiên không muốn trở thành mục tiêu ám sát của tà ma.

'Ting! Vạn Thọ Chiến Thể của ngài dung hợp với Linh Yêu Tự Nhiên Thể, Nham Tương Chi Thể, phong linh căn tuyệt phẩm, thuỷ

linh căn tuyệt phẩm, Thiên Biến Vạn Hoá, cuối cùng ngưng tụ thành thể chất mới: Vạn Năng Chiến Thể.'

'Vạn Năng Chiến Thể: Thể chất của ngài được tăng cường trên diện rộng, hiệu quả tự phục hồi tăng mạnh, có thể sử dụng trong mọi hoàn cảnh. Ghi chú: Máu thịt của ngài cực kỳ trân quý, xin hãy bảo vệ thoả đáng.'

Vạn Năng Chiến Thể?

Lý Hiên cảm thụ cẩn thận sự thay đổi của bản thân và phát hiện ra thay đổi lớn nhất chính là tính thích ứng của thế chất. Hắn có thể sinh tồn và chiến đấu ở bất kỳ hoàn cảnh khắc nghiệt nào.

Ngoài ra, hiệu quả tự phục hồi cũng được cải thiện khủng khiếp, Lý Hiên cảm thấy chính mình là một con gián đánh mãi không chết, bị chém mấy vạn nhát cũng vẫn không có vấn đề gì.

“Vẫn chưa đủ, con quỷ dị rồng kia cho ta cảm giác quá nguy hiểm. Nhiêu đây thực lực này còn chưa đủ.”

Lý Hiên không dám khinh thường. Hắn chuẩn bị thăng cấp trận pháp lên ngũ giai, chỉ có vậy thì hắn mới có thể bảo vệ Nhân tộc tốt hơn trong nguy cơ tiếp theo.

Vì thế, Lý Hiên chỉ trò chuyện vài câu với Băng Huyên Nhi rồi một lần nữa khép hai mắt lại, chìm vào trong tu hành, dốc hết sức nâng cao thực lực.

Băng Huyên Nhi thấy cảnh tượng này thì lờ mờ cảm nhận được sự khẩn trương của Lý Hiên, trong lòng cũng không khỏi lo lắng.

Ngay cả tu sĩ Kim Đan kỳ như Lý Hiên cũng lo lắng và thận trọng như vậy, tại Nam Vực nhất định đang tồn tại một nguy cơ lớn vô cùng đáng sợ.

Cuối cùng, Băng Huyên Nhi lựa chọn tu hành quyển công pháp bá đạo đến cực hạn kia, nâng cao thực lực để bảo vệ gia tộc và Lý Hiên.

Cứ như vậy.

Băng Huyên Nhi rời đi, hiếm khi mới trở về gia tộc một chuyến, rồi lại quay về Thanh Liên Tông và chìm vào tu hành.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua một tháng.

Lý Hiên đang tu hành thì đột ngột thức tỉnh, đôi mắt sắc bén quét qua bốn phía.

'Ting! Trong sự cảm ngộ của công đức, Phong Ấn Trận Pháp Sư tứ giai thượng phẩm của ngài đã thăng cấp lên tứ giai đại viên mãn.'

'Ting! Trong sự cảm ngộ của công đức, kết giới Đoạn Chi Kiếm Ý của ngài tiếp hóa thành Đoạn Chi Kiếm Vực.'

'Ting! Trong sự cảm ngộ của công đức, ngài thành công lĩnh ngộ Thanh Liên Kiếm Ý, và kiếm ý thăng cấp thành Thanh Liên Kiếm Vực.'

Ba âm thanh nhắc nhở máy móc vang lên, nhưng Lý Hiên lại không hề vui mừng, mà cảnh giác nhìn bốn phía.

"Sống lưng ta lạnh ớn, cảm giác như tai họa đang ở ngay trước mắt."

Lý Hiên vươn tay phải, một quyển sách thần bí toát ra khí tức đầy nét cổ xưa xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Vận Mệnh Chi Thư."

Một quyển sách ghi lại vận mệnh của nhân vật chính, cũng là quyển sách ghi lại sự phát triển của Thiên Mệnh Chi Nhân.

Quyển sách nhẹ nhàng bay lên, từng trang giấy được mở ra, từng đoạn chữ viết cổ xưa nặng nề xuất hiện, cuối cùng hình ảnh dừng lại ở câu cuối cùng.

‘Nam Vực: Khu vực triệu hoán của tai họa, tuyệt vọng mới.’

“Hử?”

Chương 456. Tiểu Ô Nha là kỹ năng huyết mạch

Nhìn những chữ này, sống lưng Lý Hiên càng thêm lạnh lẽo. Hắn cảm thấy nguy cơ lần này sẽ đáng sợ hơn rất nhiều.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Từ Góc Nhìn Thượng Đế, hắc khí cuồn cuộn đang tụ lại và lao về phía rừng rậm Hắc Mã, giống như thứ gì đó đang trỗi dậy.

Thấy hắc khí dày đặc đến cực điểm kia, biểu cảm của Lý Hiên càng thêm nghiêm trọng, cảm giác tai họa sắp ập đến càng lúc càng rõ ràng.

“Chuyện gì nên tới cuối cùng cũng tới!”

Lý Hiên thở dài, cảm thấy loài người thật khó khăn.

Trong khi cường giả của Nhân tộc đang chém giết khắp nơi, yêu ma quỷ quái vẫn mọc lên như măng mùa xuân sau cơn mưa, không ngừng toát ra, giết mãi không hết.

Dù là Nam Vực hay Trung Châu, Ngoại Vực hay Thiên Vực, thậm chí là Chiến trường cổ, vô số kẻ địch đang kéo đến.

Bọn họ đã không còn đủ lực lượng để bảo vệ nhiều Nhân tộc hơn nữa, tiếng chuông tử vong đã vang lên ở Nam Vực, thảm họa lại sắp ập tới.

Lý Hiên không biết Nam Vực sắp phải đối mặt với tai họa gì, những gì hắn có thể làm là có thể cứu được càng nhiều người càng tốt.

“Cứ rút lấy huyết mạch trước đi, thời gian chờ đã hết.”

Lý Hiên lấy máu của Tần Nguyệt ra, lập tức kích hoạt năng lực Huyết Mạch Đề Thủ.

Một tia máu nóng rực và thần bí xuất hiện, từ từ dung nhập vào mạch máu của Lý Hiên.

Cảm thụ nhiệt lượng cuồn cuộn trong cơ thể, Lý Hiên khẽ nói: “Còn bảy lần nữa, còn bảy lần nữa là ta sẽ có huyết mạch Phượng Hoàng.”

Lý Hiên khẽ búng tay một cái, hai con quạ nhỏ đỏ rực như lửa cùng được ngưng tụ, trông chúng càng thêm sống động và giống nhau như đúc.

“Quả nhiên, phương hướng của ta là đúng. Chỉ cần huyết mạch của ta ngày càng nhiều, uy lực của quạ nhỏ sẽ càng mạnh.”

“Chờ đã, ta có thể dạy cho Tiểu Nguyệt. Huyết mạch của nàng nồng đậm như vậy, lại đã được tinh luyện, có lẽ năng lực này có thể phát huy uy lực mạnh hơn trong tay nàng.”

Nghĩ tới điều này, bóng dáng Lý Hiên đột nhiên biến mất, hắn tiến vào bí cảnh Linh Hồn.

Vũ Tiên Tông.

Đỉnh Phượng Hoàng thuộc về Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt mặc bộ đồ đỏ rực, hoa văn phượng hoàng lấp lánh ở mi tâm, nàng lặng lẽ đứng trên không trung.

Xung quanh cơ thể mềm mại của nàng là mấy trăm quả cầu lửa nóng bỏng được ngưng tụ, chúng đang đánh phá bia đá đối diện như những quả đạn đại bác.

Uy lực của những quả cầu rực lửa này cực kỳ mạnh mẽ.

Chúng lao vùn vụt và dễ dàng nổ tung bia đá, toàn bộ hiện trường trông hết sức chấn động.

“Lại thất bại.”

Bóng dáng của Tần Nguyệt từ từ đáp xuống. Nàng đứng trên một tảng đá lớn và thở dài, khuôn mặt nhỏ trắng mịn như tuyết ngập tràn chán nản.

“Đừng nản chí. Kỹ năng huyết mạch là kỹ năng khó lĩnh ngộ nhất. Ngươi có thể nghiên cứu ra quả cầu lửa lợi hại như vậy đã rất giỏi rồi.”

Phân thân của Tần Bất Hối đứng cách đó không xa an ủi, trong mắt lóe lên sự tán thưởng.

“Nhưng ta vẫn cảm thấy uy lực không đủ, cầu lửa căn bản không hề hình thành thành kỹ năng huyết mạch.” Tần Nguyệt quay đầu nhìn về phía Tần Bất Hối.

“Không sao, cứ từ từ, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ nắm giữ kỹ năng huyết mạch của riêng mình.” Tần Bất Hối tiếp tục an ủi.

“Tần trưởng lão, ngài có thể cho ta thêm lời khuyên được không? Ta muốn lĩnh ngộ kỹ năng huyết mạch nhanh hơn nữa, trở nên mạnh hơn nữa.” Khuôn mặt nhỏ của Tần Nguyệt đầy nghiêm túc.

“Chuyện… Kiến nghị trước kia của ta đã là tốt nhất rồi, phần còn lại ta không giúp được gì cho ngươi, bởi vì huyết mạch là của riêng ngươi, chỉ ngươi mới hiểu rõ nhất huyết mạch của mình.”

“Những kiến nghị mà ta có thể nói đã là tốt nhất rồi, các tông môn khác căn bản không thể đưa ra được đề nghị hữu ích nào.” Tần Bất Hối giải thích.

“Vậy à, Rông chủ thì sao? Tông chủ cũng không có kiến nghị gì

sao?" Tần Nguyệt vẫn chưa bỏ cuộc, vẫn muốn trở nên mạnh hơn.

"Kiến nghị trước đó là những gì ta và Tông chủ nói cho ngươi sau khi thương lượng xong. Đây đã là tốt nhất, không có gì tốt hơn nữa." Tần Bất Hối lắc đầu.

"Được rồi, vậy cứ thế đã, ta đến đế quốc Phượng Hoàng bên bờ Đông Hải bảo vệ thành trì. Tần trưởng lão, ngươi ở Ngoại Vực chú ý an toàn."

"Ngươi cũng vậy."

"Vâng."

Tần Nguyệt gật đầu, dẫm lên phi kiếm rời khỏi Vũ Tiên Tông, đến bờ Đông Hải tiêu diệt hải thú, bảo vệ đế quốc Phượng Hoàng.

Tuy nhiên.

Vừa mới bay ra ngoài không lâu, nàng liền nhận được tin nhắn của Lý Hiên, rồi vui mừng đi đường vòng đến bí cảnh Linh Hồn.

Tầng thứ nhất của bí cảnh.

Tần Nguyệt thấy Lý Hiên phong thần anh tuấn, khí vũ hiên ngang thì không nhịn được nhào tới.

"Được rồi, được rồi."

Lý Hiên ôm lấy thân thể mềm mại và vỗ nhẹ vào vai nàng, nghiêm túc nói.

"Gần đây tà ma xâm phạm tương đối thường xuyên, ta dạy ngươi một kỹ năng nhỏ, có lẽ nó có thể phát huy uy lực mạnh hơn trong tay ngươi."

"Vâng, vâng, cảm ơn sư tôn."

Tần Nguyệt không chịu rời khỏi vòng tay của Lý Hiên, nàng cuộn tròn như một chú mèo con, hưởng thụ cái ôm ấm áp.

Còn về kỹ năng nhỏ mà Lý Hiên nói, Tần Nguyệt thật sự cho rằng nó là kỹ năng nhỏ.

Đến khi Lý Hiên đặt ngón trỏ vào mi tâm của nàng và rất nhiều kiến thức tràn vào trong đầu, Tần Nguyệt hoảng hốt.

Bởi vì những kiến thức này quá quan trọng đối với nàng, cứ như được nghiên cứu cho chính nàng vậy.

Mấu chốt là, nhờ có những kiến thức này, thông qua huyết mạch nàng lập tức thành công ngưng tụ ra hàng ngàn hàng vạn Tiểu Ô Nha, chi chít dày đặc.

“Đây… Đây là kỹ năng huyết mạch? Sư tôn, vậy mà ngài lại nghiên cứu kỹ năng huyết mạch giúp ta!”

Chương 457. Tiểu Ô Nha là kỹ năng huyết mạch (2)

Tần Nguyệt nhìn Lý Hiên với ánh mắt khó tin. Nàng cảm thấy mình đang nằm mơ.

Bởi vì một đại tu sĩ như Tần Bất Hối, thậm chí cả Tông chủ Tiểu Khả Ái của Vũ Tiên Tông cũng chỉ có thể đưa ra một vài kiến nghị đơn giản, không giúp được nhiều cho nàng.

Kết quả, không ngờ tới.

Lý Hiên đã nghiên cứu ra kỹ năng huyết mạch một cách dễ dàng, mấu chốt là Lý Hiên còn nói đó là kỹ năng nhỏ, điều này khiến cái đầu nhỏ của Tần Nguyệt trở nên ngây ngốc.

Sau khi sững sờ một hồi, Tần Nguyệt hỏi lại: “Sư tôn, ngài vừa mới nói đây là kỹ năng nhỏ?”

“Đúng vậy, ban đầu ta định khai phá kỹ năng Nguyên Tố Cự Nhân, đáng tiếc là nó thất bại, ta chỉ khai phá ra kỹ năng nhỏ này thôi.” Lý Hiên bất lực than thở.

“Chuyện…”

Tần Nguyệt nhìn dáng vẻ thở dài của Lý Hiên mà thấy hơi bị đả kích.

Người khác hoàn toàn không thể khai phá ra kỹ năng huyết mạch lợi hại như vậy, sư tôn lại dễ dàng làm được, nhưng mấu chốt là hắn còn chưa hài lòng.

Điều này khiến Tần Nguyệt khẽ vuốt tóc trong vô thức, cảm

thấy hơi nghi ngờ nhân sinh.

Một lúc lâu sau, Tần Nguyệt nghiêm mặt rồi lên tiếng.

“Sư tôn, ngài đã rất lợi hại, cao tầng của Vũ Tiên Tông cũng không có cách nào giúp ta khai phá ra kỹ năng huyết mạch, nhưng ngài lại làm được. Ngài thật sự rất lợi hại.”

“Có thể là vận khí của ta tốt thôi.” Lý Hiên không cảm thấy mình thật sự lợi hại.

Thứ nhất là hắn có huyết mạch giống với Tần Nguyệt nên hiểu rõ huyết mạch này hơn người của Vũ Tiên Tông. Đây cũng là điều cơ bản nhất, người ngoài không biết nên không thể đưa ra một kiến nghị hay.

Thứ hai là công đức thật sự rất lợi hại. Trong phụ trợ mạnh mẽ của công đức, cộng thêm thiên phú của mình và kinh nghiệm của Tả Thủ Tà Y, lúc này hắn mới khai phá ra một kỹ năng nhỏ.

Trong quá trình này, hắn đã mất không ít thời gian. Chỉ riêng việc học tập với Tả Thủ Tà Y đã mất gần một tháng. Trong khoảng thời gian đó, hắn vẫn luôn tiêu hao công đức.

Kết hợp nhiều nguyên nhân như vậy, hắn mới khai phá ra một kỹ năng nhỏ, nên hắn tự nhiên cảm thấy không hài lòng.

Nhưng Tần Nguyệt không nghĩ vậy.

Nàng cảm thấy yêu cầu của Lý Hiên quá cao, rõ ràng đã hắn khai phá ra kỹ năng lợi như thế mà lại vẫn chưa hài lòng.

Phải biết rằng, cùng với sự trợ giúp từ đại tu sĩ, nàng đã nghiên cứu rất lâu nhưng vẫn không thể nghiên cứu ra được, kết quả là Lý Hiên lại làm được dễ dàng như trở bàn tay.

Điều này cũng khiến Tần Nguyệt sùng bái Lý Hiên hơn, nàng

cảm thấy sư tôn lợi hại hơn cả đại tu sĩ.

“Được rồi, ngươi mau đi làm nhiệm vụ đi. Ngươi cầm lấy chỗ linh phù và đan dược này, cả một chai máu nữa.”

Lý Hiên biết Tần Nguyệt còn có nhiệm vụ nên hắn lấy ra một túi trữ vật và đưa sang.

“Cảm ơn sư tôn.”

Tần Nguyệt gật đầu, nhìn Lý Hiên với ánh mắt không nỡ rời đi.

“Mau đi đi.”

“Vâng, vâng.”

Dưới sự thúc giục liên tục của Lý Hiên, Tần Nguyệt mới miễn cưỡng rời đi, đi một bước quay đầu ba lần, rồi đi thật xa.

Trong bí cảnh.

Bóng dáng của Tiểu Thứ Vị xuất hiện, đứng bên cạnh Lý Hiên.

“Nàng sắp Kim Đan hoàn mỹ rồi. Sau khi lột xác, huyết mạch của nàng vẫn luôn giúp nàng trưởng thành.”

“Ừ, ta đã cảm nhận được. Nàng càng mạnh thì ta mới có thể càng yên tâm.”

Lý Hiên nhìn Tiểu Thứ Vị và đột nhiên hỏi: “Tiểu Thứ Vị, quả táo chữa trị linh hồn thật sự không còn à?”

“Chuyện đó, khụ, ta đi chơi đây.”

Tiểu Thứ Vị lập tức biến mất, không biết trốn ở chỗ nào.

“Haiz.”

Lý Hiên bất lực lắc đầu, rời khỏi bí cảnh với lệnh bài, trở lại

Thanh Liên Tông.

Sau khi Lý Hiên rời đi.

Tiểu Thứ Vị lại xuất hiện lần nữa, đôi tay nhỏ bé ôm một cái la bàn nho nhỏ, giữa la bàn có viết một chữ 'Nguy'.

Thấy chữ này, Tiểu Thứ Vị nhìn nơi Lý Hiên rời đi với ánh mắt phức tạp.

"Ngươi là chuyển thế của chủ nhân, tính tình tốt như vậy, không thường xuyên đánh ta như trước kia, ngươi là chủ nhân hoàn mỹ nhất."

"Mặc dù ta không biết ngươi đang làm gì, nhưng nếu ngươi gặp phải nguy cơ sinh tử, ta sẽ ra tay, bằng mọi giá."

"Về phần quả táo linh hồn thứ hai, đương nhiên là ta để lại cho ngươi, để phòng trường hợp linh hồn của ngươi bị thương nặng."

Tiểu Thứ Vị thầm lẩm bẩm. Phát hiện chữ 'Nguy' trở nên đỏ như máu, nó mơ hồ cảm nhận được nguy hiểm mà Lý Hiên gặp phải lần này là rất đáng sợ.

"Hy vọng sẽ không xuất hiện tuyệt cảnh như vậy." Tiểu Thứ Vị thở dài và từ từ biến mất.

Thanh Liên Tông.

Tiểu viện khu ngự thú, tầng hầm của gian nhà phía tây.

Băng Huyên Nhi từ từ mở mắt, đôi mắt xinh đẹp thanh lãnh hiện lên sương lạnh, khí chất quanh người trở nên thanh lãnh vô song hơn nhiều.

"Không ngờ ta thành công thuận lợi như vậy, hơn nữa ta cũng đến Trúc Cơ hậu kỳ. Ta đã đạt tới điều kiện mở ra Băng Thần Điếu

Trụy.”

Băng Huyên Nhi lấy ra ngọc phù truyền tin và liên lạc với gia tộc, kiên quyết bày tỏ thái độ, rồi nhắm mắt lại.

Hoàng thành nước Đại Hạ, thư phòng của Băng gia.

Băng Lôi Vân, gia gia của Băng Huyên Nhi, tức giận đập bàn, nổi giận đùng đùng, trợn mắt nhìn Băng Hải, phụ thân của Băng Huyên Nhi.

“Ngươi dạy khuê nữ tốt đấy, thế mà Huyên Nhi lại đòi ta Băng Thần Điếu Trụy. Đó là bảo vật gia truyền của chúng ta, cũng là hy vọng trở về Trung Châu của chúng ta.”

Chương 458. Đế quốc Phượng Hoàng

“Ngài từ chối là được rồi, nhưng ngài lại đồng ý khi thấy thái độ kiên quyết của nàng.” Băng Hải bất đắc dĩ.

“Ngươi biết cái gì, đó là tôn nữ nhà ta, là cục thịt bảo bối của ta. Sao ta nỡ lòng từ chối nàng được?” Băng Lôi Vân tức giận nói.

“Nhưng ngài cũng không thể trách ta, là ngài đồng ý mà.” Băng Hải bực bội.

“Không trách ngươi thì trách ai, đều tại ngươi, ngươi là phụ thân của Huyên Nhi, đều do ngươi dạy dỗ không tốt.” Băng Lôi Vân thổi râu trợn mắt.

“Vậy để ta bác bỏ nàng, ta sẽ từ chối nàng.” Băng Lôi cầm ngọc phù truyền tin bên hông lên.

“Ngươi dám! Đó là tôn nữ của ta. Ngươi từ chối nàng, nhỡ nàng tức giận thì sao? Ta tuyệt đối không cho phép ngươi chọc giận tôn nữ của ta.”

Băng Lôi Vân đá bay Băng Hải và trực tiếp giật lấy ngọc phù truyền tin.

“Ta…”

Bị đá lên cột nhà, Băng Hải rất bất đắc dĩ, nhưng lại không dám đắc tội với phụ thân của mình, chỉ có thể buồn bực trở về chỗ cũ: “Vậy ngài định làm thế nào?”

“Còn làm gì nữa, ta chỉ có thể đưa cho nàng thôi. Ta hy vọng

sẽ không có ngày nàng phải sử dụng Băng Thần Điếu Trụy.” Băng Lôi Vân thở dài, khuôn mặt tràn đầy lo lắng.

“Phụ thân, Băng Thần Điếu Trụy là bảo vật truyền thừa của gia tộc, bên trong ẩn chứa đại chiêu siêu cấp. Nó cũng là gốc rễ bảo cho sự sinh tồn của chúng ta đến tận lúc này. Ngài thật sự đưa nó cho Huyên Nhi sao?” Băng Hải cau mày.

“Đúng vậy, để kích hoạt Băng Thần Điếu Trụy thì phải tu hành quyển công pháp bá đạo kia, Huyên Nhi hẳn là đã tu hành thành công. Ta cũng không đau lòng khi đưa Băng Thần Điếu Trụy cho nàng.”

“Nhưng điều khiến ta lo lắng là nàng sẽ sử dụng bản thân để phát động đại chiêu siêu cấp của điếu trụy. Đến lúc đó, có thể nàng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.” Băng Lôi Vân run rẩy nói.

“Vậy ngài đừng đưa cho nàng. Không thể đứng yên nhìn Băng Nhi làm chuyện điên rồ được.”

“Vô dụng thôi, tính cách của đứa bé Huyên Nhi này cố chấp, nàng đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Hơn nữa, nhất định là có nguyên nhân nên nàng mới hành động như vậy, thân là gia gia, ta chỉ có thể ủng hộ.”

Băng Lôi Vân thở dài, rất lo lắng tôn nữ của mình sẽ làm chuyện điên rồ.

Băng Hải ở bên cạnh cũng nhíu mày, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Đông Hải.

Đế quốc Phượng Hoàng, thành Phượng Hoàng.

Tần Nguyệt dẫn một đội tu sĩ Vũ Tiên Tông xinh đẹp yểu điệu tiến vào tòa thành.

Các nàng trẻ trung xinh đẹp, trên y phục có thêu chữ Tiên, lập tức thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Tần Nguyệt không hề luống cuống, ngược lại, trong chúng tinh phủng nguyệt, nàng đi đầu, hận được nhiều sự chú ý nhất.

Nàng thật sự tò mò về thành thị này, bởi vì những người lui tới đều là người tu hành, nàng cảm thấy đây là một đất nước thịnh hành phong trào võ thuật.

Ví dụ, dọc đường đi, các nàng nhìn thấy rất nhiều võ giả Luyện Thể, có cả tu sĩ Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ. Các nàng còn có thể mơ hồ cảm nhận được khí tức của Kim Đan kỳ toát ra ở phương xa.

Có ít nhất ba mươi khí tức Kim Đan kỳ như vậy, số lượng nhiều tu sĩ Kim Đan kỳ nhiều như thế cũng khiến Tần Nguyệt hết sức bất ngờ.

Với sự tò mò, nhóm Tần Nguyệt cuối cùng đi tới địa điểm đóng quân của Vũ Tiên Tông, nghênh đón các nàng là một lão bà bà lớn tuổi chống gậy đầu rồng.

“Tần Nguyệt, rốt cuộc ngươi cũng đã tới. Lão bà tử ta cuối cùng cũng yên tâm.” Bà bà chống gậy đầu rồng nói.

“Long chấp sự, ta khiến ngài lo lắng rồi.” Tần Nguyệt hơi hành lễ.

“Chỉ cần ngươi an toàn là tốt rồi. Nào, ta dẫn ngươi đi làm quen với tu sĩ Kim Đan ở đây một chút. Những lão gia hỏa này có rất nhiều bảo vật, nhất định sẽ cho ngươi một vài thứ tốt.”

Bà bà chống gậy đầu rồng kéo tay Tần Nguyệt rời đi, lải nhải dẫn Tần Nguyệt đến Hoàng cung của đế quốc Phượng Hoàng.

Các đệ tử còn lại chỉ có thể nhìn theo với ánh mắt hâm mộ.

Các nàng cũng rất muốn quen biết với nhiều tu sĩ Kim Đan kỳ, đáng tiếc là không có tư cách.

Hai ngày sau.

Hải thú xuất hiện dày đặc ở bờ Đông Hải của đế quốc Phượng Hoàng, tiếng báo động vang lên, cuộc chiến giữa Nhân tộc và Hải thú rốt cuộc cũng bắt đầu.

Không chỉ ở Đông Hải.

Bắc Cương, Tây Vực, Ngoại Vực và Thiên Vực lần lượt xuất hiện quái vật xâm phạm. Quái vật tràn lan khắp nơi bắt đầu điên cuồng giết chóc, Nhân tộc lại một lần nữa chìm trong nguy cơ.

Nam Vực.

Quỷ dị ở các quốc gia càng ngày càng phát triển tràn lan, vô số quỷ dị kỳ quái đều ngoi lên, bắt đầu xâm lược các quốc gia lớn, tiêu diệt sinh linh của ba mươi sáu quốc gia ở Nam Vực.

Trong số đó, Táng Nguyệt Tông và thành Hắc Mã là trọng điểm bị xâm lược. Vô số sinh vật quỷ dị điên cuồng và khát máu ùa đến tấn công hai khu vực này.

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài được hắc khí nuôi dưỡng, thực lực đột phá Trúc Cơ trung kỳ, phần thưởng của ngài: Luyện Khí Sư tứ giai trung phẩm.'

'Ting! Nguy cơ buông xuống, đệ tử Tiêu Kiếm của ngài chịu sự ảnh hưởng của thiên mệnh, thực lực đột phá Trúc Cơ hậu kỳ, phần thưởng của ngài: Siêu Huyết Nhân Ngẫu tiến hóa thành Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu.'

'Ting! Nguy cơ buông xuống, đệ tử Tiểu Muội của ngài chịu sự ảnh hưởng của thiên mệnh, thực lực đột phá Trúc Cơ hậu kỳ, phần thưởng của ngài: Linh Hồn Chi Thủ tiến hóa thành Siêu Linh Hồn

Chi Thủ.’

‘Ting! Siêu Linh Hồn Chi Thủ: Uy lực tăng cường. Bàn tay linh hồn có được đặc tính tấn công căn nguyên.’

Chương 459. Chúng tới rồi

“Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu? Siêu Linh Hồn Chi Thủ?”

Lý Hiên kinh ngạc đánh giá giới thiệu liên quan, trong lòng lóe lên sự vui mừng.

Trong tình huống bình thường, sau khi linh hồn của hắn giáng lâm lên cơ thể Huyết Phân Thân, hắn chỉ có thể sử dụng một phần năng lực, hơn nữa, uy lực cũng không đủ mạnh.

Sau đó, khi sử dụng Huyết Nhân Ngẫu, nó có thể phát huy 90% lực lượng của Lý Hiên, phần lớn năng lực cũng có thể sử dụng.

Nhưng bây giờ.

Sau khi tiến hóa, Huyết Nhân Ngẫu càng lợi hại hơn, cho phép hắn phát huy 99% năng lực.

Chỉ có Thời Gian Đảo Ngược và năng lực máu thịt không thể sử dụng được.

Dù vậy, Lý Hiên vẫn rất vui vẻ, nhất là khi thấy Siêu Linh Hồn Chi Thủ có thể tấn công căn nguyên, hắn càng vui vẻ hơn.

Cho tới bây giờ, quỷ dị vẫn vô cùng khó giết chết, cho dù bị giết, đó cũng chỉ là một phần năng lượng mà thôi.

Các quỷ dị còn có thể giáng xuống và tạo thành tai họa lần nữa, có thể nói là giết không hết.

Bây giờ.

Hắn có Siêu Linh Hồn Chi Thủ, rốt cuộc cũng có được lực

lượng tiêu trừ quỷ dị một cách triệt để, trong lòng tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Với tâm trạng kích động, hắn cắt một miếng thịt nhỏ trên tay trái, chậm rãi ngưng tụ một Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu từ máu thịt của mình.

Sau khi đặt nhẹ nhàng Huyết Nhân Ngẫu xuống tầng hầm, bóng dáng Lý Hiên biến mất, hắn đi tới bí cảnh Linh Hồn.

Bí cảnh là nơi an toàn nhất. Khi đến đây, Lý Hiên mới thả lỏng. Hắn lấy ra giường bạch ngọc và nằm xuống, linh hồn giáng lâm lên Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu.

Ca ca ca!

Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu dần dần lớn lên, cuối cùng hình thành một Lý Hiên mới. Hắn hoạt động thân thể một phen, cuối cùng gật đầu hài lòng.

“Thật thần kỳ, một chút máu thịt của ta lại có thể phát huy nhiều lực lượng của ta như vậy. Sau này ta cũng thăng cấp cả Huyết Nhân Ngẫu của Tần Nguyệt.”

Lẩm bẩm xong, Lý Hiên quan sát Nam Vực thông qua Huyết Phân Thân, thấy các quốc gia lớn ở đây đều bị xâm lược, số lượng quỷ dị cũng càng ngày càng nhiều, và đã có bách tính chết đi trong tuyệt vọng.

Lý Hiên cau mày, linh hồn giáng lâm đến Huyết Phân Thân số hiệu 1, cuối cùng nhìn thấy một căn cứ khổng lồ dưới núi.

Trong căn cứ.

Một số lượng lớn Huyết Phân Thân đang bố trí cổng không gian, sử dụng đá không gian vơ vét từ khắp nơi để xây dựng nên một cánh cổng không gian dẫn đến Trung Châu.

Ban đầu, vì để có thể thấy Tần Nguyệt bất kỳ lúc nào nên Lý Hiên đã xây dựng cổng không gian ở đây, tiến triển vẫn luôn rất thuận lợi.

Bây giờ ở đây đã bố trí được 99%, bên phía Trung Châu cũng sắp hoàn thiện.

Lý Hiên chuẩn bị đưa một ít bách tính của Nam Vực về Trung Châu thông qua cổng không gian.

Thật sự là kẻ địch quá nhiều, Lý Hiên không thể chăm lo cho tất cả mọi người, nên hắn chỉ có thể dùng hạ sách này.

Quyết định xong.

Lý Hiên triệu tập Huyết Phân Thân số hiệu 50 đang làm việc trong góc, cũng chính là Vũ Thạch, để hắn đi đến Táng Nguyệt Tông. Và Táng Nguyệt Tông sẽ truyền tống bách tính đến Trung Châu.

Sau khi xử lý xong mọi việc.

Linh hồn của Lý Hiên bắt đầu giáng lâm xuống khắp nơi. Với Linh Hồn Chi Thủ, hắn bắt đầu âm thầm tiêu diệt quỷ dị, cứu lời người đang gặp nguy hiểm.

…

Trong không gian quỷ dị không rõ.

Quỷ dị mười hai cầm tinh còn sống đang ngồi xung quanh bàn dài và nhìn quỷ dị rồng, trong mắt lóe lên sự kiêng kỵ và ghen tị.

Quỷ dị chuột trong góc im lặng một lúc, rồi không nhịn được hỏi.

“Long thủ lĩnh, ta nghe nói ngài lấy được một tia thần tính của Bán Thần, có thật không?”

“Đúng vậy, chủ thượng rất coi trọng trận chiến ở Nam Vực lần này. Ba ngày trước, ngài ban cho ta một tia thần tính của Bán Thần. Ngàn năm sau, ta sẽ trở thành Bán Thần.”

“Không, từ nay về sau, các ngươi có thể gọi ta là Bán Thần. Danh xưng hô này quá hay, ta rất thích.”

Quỷ dị rồng hưng phấn nói, khí tức hủy diệt vô tận tỏa ra xung quanh cơ thể.

Các quỷ dị nghe thấy thế thì tất cả đều kính sợ, đồng thời chúng cũng vô cùng ghen tị, cảm thấy chênh lệch giữa mình và quỷ dị rồng càng ngày càng lớn.

Cho dù bây giờ quỷ dị rồng còn chưa đặc biệt mạnh, thực lực chỉ mới Kim Đan đại viên mãn, nhưng ngàn năm sau, quỷ dị rồng chắc chắn có thể trở thành Bán Thần, một Bán Thần mạnh mẽ đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Điều này cũng khiến tất cả càng thêm kính sợ quỷ dị rồng, ngay cả quỷ dị rắn vốn luôn không chịu phục cũng trở nên cung kính.

Nó hạ thấp tư thái, giọng điệu khàn khàn kính sợ cất lời.

“Long thủ lĩnh, trong lần xâm lược Nam Vực lần này, tại sao chúng ta không đoàn kết với nhau để cùng tiến công? Nhân tộc không có Văn Tự Thần Bí, căn bản không ngăn cản được chúng ta.”

“Bởi vì ta muốn tìm thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp và dụ hắn ra ngoài. Theo tin tức từ chủ thượng, thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp căn bản không phải thuộc hạ của Tà Thần, mà do nhân loại điều khiển.”

“Đáng tiếc là ngay cả chủ thượng cũng không tra được cụ thể là ai. Một trong những mục đích xâm lược Nam Vực lần này của

chúng ta là tìm ra thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp và giết chết hắn.”

Quỷ dị rồng âm u nói, sát khí dày đặc lóe lên trong mắt nó.

Các quỷ dị khác nghe thấy thế thì đều bừng tỉnh hiểu ra, cuối cùng cũng hiểu vì sao phải chia quân làm hai.

“Chuyện… Ta có lời muốn nói.”

Chương 460. Chúng tới rồi (2)

Dê trắng yếu ớt trong góc khẽ cất lời, địa vị của nó thấp nhất ở đây.

“Nói cái gì thì nói đi.” Quỷ dị rồng nói.

“Ta cảm thấy thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp thật sự rất không đơn giản. Chúng ta có thể không trêu chọc thì tốt nhất đừng trêu chọc. Ta luôn cảm thấy đối phương quỷ dị hơn cả chúng ta.” Quỷ dị dê trắng nói khẽ.

“Ngươi bị dọa sợ rồi sao?” Quỷ dị chó chế giễu.

Các quỷ dị xung quanh cũng cười khẩy, tất cả đều nhìn dê trắng bằng ánh mắt khinh bỉ, cho rằng nó bị dọa sợ.

“Ngươi đang băn khoăn điều gì?” Quỷ dị rắn hỏi.

“Ta cũng không biết. Ban đầu, khi quỷ dị Thiên Tai ập xuống, ngay cả chúng ta cũng không dám đến gần con quỷ dị Thiên Tai kia, nhưng đám người đội đấu lạp lại dám tùy tiện ra tay.”

“Cuối cùng, chúng ngăn cản sự dung hợp của giày và quỷ dị Thiên Tai, cứu vô số nhân loại. Khi đó, khí tức của đối phương rất nhỏ yếu, nhưng hắn dám chọc quỷ dị Thiên Tai.”

“Bây giờ người đội đấu lạp đã trở nên mạnh hơn, chúng ta còn không dám chọc quỷ dị Thiên Tai, nhưng lại muốn đối đầu với thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp này, thế e rằng không ổn.” Dê trắng lo lắng.

“Bởi vì không tìm được giày, quỷ dị Thiên Tai không thể rời khỏi sơn cốc, khiến cho đám người đội đấu lạp thành công.”

“Chuyện nhỏ nhặt này lại dọa ngươi sợ, thật là nực cười.” Quỷ dị trâu phun ra khí trắng từ lỗ mũi.

“Đúng thế, đừng quan tâm đến nó, dù sao nó cũng vô dụng.”

“Quả thật, chúng ta thương lượng xem nên xâm lược thế nào, đừng để ý đến đồ rác rưởi bị dọa sợ này.”

“Được.”

Các quỷ dị bắt đầu thương lượng kế hoạch xâm lược, không ngừng bày mưu tính kế. Chúng phớt lờ dê trắng, gạt dê trắng sang một bên.

Trong số các quỷ dị này, chỉ có quỷ dị rắn quay đầu nhìn lại, dường như nó ghi nhớ việc này.

Sau khi thương lượng xong, bọn chúng tản ra và bắt đầu xâm lược, dẫn đội quân quỷ dị mênh mông cuồn cuộn tấn công hai khu vực lớn của loài người.

Táng Nguyệt Tông.

Ánh sáng ngũ sắc tỏa sáng lấp lánh, bảo vệ toàn bộ tông môn ở trung tâm.

Các cao tầng của tông môn đang đứng trong trận pháp, tất cả đều võ trang đầy đủ và nhìn ra bên ngoài.

Trong tông môn, rất nhiều dân chúng được bảo vệ trên núi, tất cả đều co ro vì khẩn trương và lo lắng, khẩn cầu các tiên nhân có thể ngăn chặn tai họa.

Bên ngoài tông môn.

Tràn lan khắp vùng đất.

Vô số hoạt tử nhân, người thịt bướu khổng lồ, cự xà vặn vẹo,

cuồng ngưu hung tợn, lợn lòi cuồng nộ, hung khuyển lâm giáp đang lao đến như thủy triều dâng, vọt thẳng đến Táng Nguyệt Tông, nơi đang được trận pháp bảo vệ.

Số lượng của đám quái vật này quá nhiều, chúng dày đặc, lao nhanh đến như biển dâng.

Với số lượng như vậy, ngay cả các cao tầng của Táng Nguyệt Tông cũng thấy da đầu tê dại, trái tim hoảng sợ.

“Số lượng của bọn chúng quá nhiều, chúng ta gặp phiền phức lớn rồi.” Ngũ trưởng lão của tông môn lo lắng nói.

“Nếu Vũ Thạch ở đây thì tốt. Đang yên đang lành thì hắn đột nhiên mất tích. Có hắn ở đây, hắn nhất định có thể trợ giúp chúng ta.”

Mỹ phụ nhân mặc bộ đồ màu xanh lên tiếng. Nàng là Lục trưởng lão của tông môn, cũng là người tin tưởng Huyết Phân Thân số hiệu 50 nhất.

“Đúng vậy, ta thật sự hy vọng hắn bình an vô sợ, tông môn vốn đã thiếu nợ hắn, bây giờ hắn mất tích lâu như vậy, thật sự khiến người khác lo lắng.” Tứ trưởng lão cũng lắc đầu, lo lắng cho Vũ Thạch.

“Các ngươi nhìn đội quân quỷ dị đi, bọn chúng dừng lại rồi kìa, hơn nữa có rất nhiều quỷ dị bị thương. Có lẽ bọn chúng đã trải qua một trận đại chiến.” Ngũ trưởng lão nói.

“Có thể, chẳng lẽ trong nước Táng Nguyệt chúng ta vẫn còn có Kim Đan kỳ du đãng sao?”

“Ta không biết.”

Mọi người nghi hoặc khó hiểu, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Có người nghĩ tới người đội đấu lạp, bởi vì thường xuyên nghe thấy hành động cứu người vĩ đại của người đội đấu lạp. Nhưng căn cứ vào lời đồn, người đội đấu lạp không phải cấp Kim Đan, chắc hẳn không thể tạo ra nhiều thương vong như vậy.

Điều này khiến người của Táng Nguyệt Tông hết sức nghi hoặc, không nghĩ ra tình huống thế nào, càng không nghĩ ra vì sao đội quân quỷ dị lại dừng lại.

Trong sự nghi vấn nan giải, bọn họ chỉ có thể võ trang đầy đủ và chờ đợi, chuẩn bị giao chiến với đội quân quỷ dị bất kỳ lúc nào.

Trong trận doanh của đội quân quỷ dị.

Quỷ dị trâu và quỷ dị heo ngồi trong bóng tối, nhìn quân đoàn quỷ dị dần dần tập trung bằng biểu cảm khó coi. Bọn chúng đều có cảm giác nghẹn ứ khó chịu.

Bởi vì, trên đường di chuyển bọn chúng gặp phải quá nhiều tập kích, giẫm phải vô số cạm bẫy và cả người đội đấu lạp khiến da đầu tê dại kia nữa.

“Đám người đội đấu lạp chết tiệt. Từ khi xuất phát, chúng ta đã bị ngăn trở bằng đủ mọi cách, không để chúng ta làm tổn thương bất cứ ai.”

“Khó khăn lắm chúng ta mới bao vây được một đám thường dân đang rút lui, nhưng không ngờ đám người đội đấu lạp lại hành động như bị điên.”

“Cả đám điên cuồng chiến đấu với chúng ta, các loại hiến tế trận pháp ngưng tụ và muôn kiểu tự bạo khiến chúng ta thương vong nặng nề.”

Quỷ dị heo tức run người. Nó cảm thấy lũ người đội đấu lạp đều có bệnh, vậy mà lại hy sinh tính mạng bảo vệ loài người.

“Đúng vậy, nhất là người đội đấu lạp cuối cùng, tưởng sắp chết rồi thì đột nhiên lại trở nên mạnh hơn, vung tay triệu hồi sấm sét dày đặc.”

“Sấm sét thật đáng sợ, đánh chết rất nhiều thuộc hạ của ta. Ngưu Đầu Quân tinh nhuệ nhất của ta chết một đống, tức chết ta.” Quỷ dị trâu nghiến răng nghiến lợi hét lên.

Chương 461. Ngu xuẩn

“Quả thật quá khinh người. người đội đấu lạp cuối cùng giết nhiều thuộc hạ của chúng ta như vậy, mấu chốt là còn sử dụng năng lực không gian, dẫn bách tính loài người chạy trốn.”

“Chúng ta đánh nửa ngày, một miếng thịt người cũng không được ăn, đã thế còn tổn thất nặng nề, thật sự quá đáng chết.”

Quỷ dị heo tức đỏ cả mắt, nhất là nghĩ đến đội quân quỷ bị sấm sét đánh tan, bây giờ còn cần tập trung lại, nó liền uất ức khôn nguôi.

“Cứ chờ một chút trước đã, để tập trung thêm càng nhiều thuộc hạ. Táng Nguyệt Tông cũng là một khối xương cứng, không dễ gặm đâu.”

“Đúng thế, nhưng lực lượng của chúng ta đã đủ để tiêu diệt nó, chỉ cần người đội đấu lạp không xuất hiện là được. Người đội đấu lạp thật sự không dễ chọc.”

“Quả thật.”

Quỷ dị heo và quỷ dị trâu đều rất kiêng dè, nhưng nghĩ đến thủ đoạn ẩn núp của mình, bọn chúng mới yên tâm, yên lặng chờ đội đội quân quỷ dị tập trung lại.

Thanh Liên Tông, trong tầng hầm.

Lý Hiên từ từ mở mắt ra, đôi mắt lóe lên vẻ mệt mỏi, thị giác của mắt phải càng mờ.

“Những bách tính có thể cứu được thì ta đã cứu, thương vong nhỏ hơn dự tính rất nhiều. Đáng tiếc là Huyết Phân Thân của ta

quá ít, tạm thời chỉ ngăn cản được một đội quân quỷ dị."

"Một đội quân quỷ dị khác sắp đến sơn cốc Hàn Băng rồi. Số lượng của bọn chúng nhiều hơn, quỷ dị mạnh hơn, càng khó đối phó hơn, ta chỉ có thể thử ngăn cản."

Lý Hiên lấy tám bình ngọc không gian từ trong túi trữ vật ra, sau đó tám cánh cổng không gian xuất hiện xung quanh.

"Đi đi, tiếp tục cứu giúp bách tính, ngăn cản đội quân quỷ dị." Lý Hiên ném tám bình ngọc vào trong cổng không gian và chúng trực tiếp vỡ vụn.

Bang bang bang!

Rất nhiều người đội đấu lạp xuất hiện trong khói bụi, đám đông lần lượt lao nhanh về bốn phương tám hướng, đi cứu giúp bách tính đang trong tình cảnh nguy hiểm.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, Lý Hiên lại nhắm mắt lại, lựa chọn linh hồn xuất khiếu.

Sơn cốc Hàn Băng.

Đây là con đường phải đi qua để đến thành Hắc Mã, chỉ cách thành Hắc Mã một ngàn cây số.

Vào giờ phút này.

Trong sơn cốc Hàn Băng.

Hai nghìn Huyết Phân Thân lẳng lặng đứng nghiêm, do Huyết Phân Thân số hiệu 1 dẫn đầu. Bọn chúng đang thi triển thuật hàng tuyết, kêu gió gọi tuyết, đồng thời chờ đợi đàn quỷ dị tới.

Lúc này, linh hồn của Lý Hiên giáng lâm, nắm quyền kiểm soát Huyết Phân Thân số hiệu 1. Sau đó, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào quỷ dị khỉ trong đội quân quỷ dị.

Khu vực cách sơn cốc mười cây số.

Quỷ dị chó, quỷ dị khỉ và quỷ dị chuột đang dẫn đội quân quỷ dị vô tận tiến về sơn cốc Hàn Băng, nhanh chóng tập hợp trong hắc khí cuồn cuộn.

Khu vực trung tâm của đội quân quỷ dị.

Quỷ dị khỉ ôm đầu của một đứa trẻ con người, vừa gặm vừa chép miệng.

“Vẫn là não của nhân loại ăn ngon, đáng tiếc là hơi ít.” Quỷ dị khỉ nheo mắt.

“Có cái ăn là tốt rồi, ít nhất chúng ta còn bắt được vài người để ăn, được hưởng lộc.”

“Quỷ dị trâu và quỷ dị heo thảm nhất, không bắt được người nào, mà còn bị người đội đấu lạp giết đến tổn thất nặng nề.” Quỷ dị chuột nói.

“Quả thật, hình như đám người đội đấu lạp biết phương hướng tấn công của chúng ta, cũng đã di chuyển loài người dọc hành trình đi trước đó.”

“May mắn là chúng ta xâm chiếm nhanh chóng, bắt được một ít nhân loại không kịp chạy trốn.” Quỷ dị chó gật đầu đồng ý.

“Ta cảm thấy người đội đấu lạp cũng chẳng mạnh bao nhiêu mà? Trên đường gặp phải mấy người đội đấu lạp, một chưởng của ta là đã đập chết, ta cảm thấy chúng rất yếu.”

Quỷ dị khỉ nói với vẻ khinh thường. Nó cảm thấy chính là di quỷ dị trâu và quỷ dị heo ngu nên mới khiến đội quân quỷ dị bị tổn thất thảm trọng.

“Khỉ, tốt hơn hết là ngươi đừng coi thường đám người đội đấu

lạp. Bọn chúng quả thật không thể đối mặt với ngươi, nhưng ở Trúc Cơ kỳ, có thể nói là bọn chúng ở trạng thái vô địch, vô cùng khó chọc.” Quỷ dị chuột trịnh trọng nhắc nhở.

“Được rồi, được rồi, người đội đấu lạp lợi hại, được chưa.”

Quỷ dị khỉ cười khinh bỉ. Nó bóp nát đầu người trong tay rồi nhìn về phía sơn cốc.

“Chậc, chậc, chậc, ta thấy rồi, có hai nghìn người đội đấu lạp thú vị lắm, để ta xem bọn chúng lợi hại cỡ nào.”

Nói xong, quỷ dị khỉ đột nhiên nhảy lên bầu trời.

Ầm ầm!

Một con khỉ khổng lồ như một ngọn núi đột nhiên xuất hiện, hung hăng lao vào sơn cốc như một thiên thạch và đập vào vị trí của hai nghìn người đội đấu lạp.

“U ha! người đội đấu lạp, đến chơi với ta nào, ha ha ha ha.” Cự hầu cười như điên, đôi mắt chứa bạo ngược, nó hung hăng lao xuống.

“Thật là một kẻ phiền phức.”

Lý Hiên đứng trong sơn cốc, mắt phải hiện lên một chữ ‘Địa’.

Mặt đất khẽ rung chuyển, một bàn tay đá khổng lồ đột nhiên duỗi ra, một quyền đánh vào cự hầu.

Rầm!

Tiếng nổ quét qua bốn phía, khói bụi mịt mù ngập tràn khoảng không.

Giữa tiếng ầm ầm, cự hầu to như núi bị đánh bay ra ngoài, đập vào ngọn núi phía xa như một thiên thạch.

Ầm ầm!

Khói bụi cuồn cuộn, mặt đất rung chuyển, cả ngọn núi đều lay động.

Sau khi khói bụi bay hết, trên ngọn đồi, con cự hầu nóng nảy đã giang tay giang chân nằm đó, cơ thể khảm sâu vào ngọn đồi.

Trên mặt nó có một vết đấm rất to, trông hết sức buồn cười.

“Người đội đấu lạp chết tiệt, chết cho ta!”

Chương 462. Ngu xuẩn (2)

Cự hầu tức điên. Nhất là khi phát hiện các đồng bạn đang nhìn nó bằng ánh mắt như đang nhìn xiếc khỉ, cự hầu tức giận đến mức gân xanh nảy lên, không ngừng gầm thét.

Thân thể của nó lại phình ra, xung quanh thân thể xuất hiện khôi giáp bằng huyết thạch dày nặng, rồi nó hung hăng giẫm chân lên mặt đất, để lại dấu chân rất sâu trên đại địa.

Ầm!

Cự hầu lại lao tới lần nữa, xông về phía Lý Hiên như một ngọn núi.

Thân thể cao lớn và vóc dáng khổng lồ kia mang theo áp lực cực kỳ kinh khủng, người bình thường chỉ cần liếc mắt thôi cũng sợ đến nứt gan.

Nhưng vào lúc này.

Một bàn tay đá khổng lồ lại đột ngột từ trong lòng đất vươn cao, tóm lấy chân phải của cự hầu, rồi hung hăng kéo mạnh.

Rầm!

Cự hầu đang chạy như điên bịch một cái ngã ra đất, ngã sấp trên mặt đất một cách chật vật bằng phương thương úp mặt vào đất.

Cú ngã sấp mặt đến quá bất ngờ, trực tiếp khiến cự hầu choáng váng, như bị ngã ngu, khựng lại hai giây.

Hai giây sau.

“Chết cho ta!”

Cự hầu tức giận điên cuồng đấm xuống đất. Sau khi đập nát bàn tay khổng lồ bằng một trận loạn quyền, nó đứng dậy với sắc mặt tái mét, cảm thấy mất thể diện đến cực điểm.

Vừa rồi nó còn coi thường người đội đấu lạp, cảm thấy người đội đấu lạp rác rưởi.

Kết quả là nó tự mình ra trận, muốn tiêu diệt người đội đấu lạp.

Nhưng còn chưa đánh, nó đã mất mặt hai lần, mấu chốt là còn ngã sấp mặt.

Cảnh tượng mất thể diện như vậy khiến cự hầu nóng nảy tức giận đến cực điểm.

Nó quay đầu qua chỗ khác, nhìn về phía thuộc hạ quỷ dị của mình, rống giận.

"Các ngươi còn ngây ra đó làm gì, giết cho ta! Giết chết hết đám người đội đấu lạp này!"

Gào gào gào.

Theo sau tiếng gầm thét của cự hầu, đám quỷ dị hình dáng như khỉ trong đại quân quỷ dị nhìn trời tru lên, con nào con nấy điên cuồng xông tới sơn cốc.

Quỷ dị chó và quỷ dị chuột vốn đang xem trò hay cũng bay ra ngoài, cơ thể đồng loạt trở nên to lớn, xuất hiện ở xung quanh sơn cốc giống như ngọn núi, bao vây người đội đấu lạp.

Ba bóng dáng khổng lồ, còn có đại quân quỷ dị tràn tới như thuỷ triều, cũng khiến bầu không khí ở nơi này trở nên ngột ngạt.

Nhất là hắc khí cuồn cuộn kia, còn có mùi vị máu tanh nồng

nặc, biến nơi này thang địa điểm giống với Tu La tràng, làm người ta nhìn đến da dầu tê dại.

Nhưng Lý Hiên không hề sợ hãi chút nào, ngược lại hắn còn nở nụ cười thản nhiên.

Sau lưng của hắn hiện ra lượng lớn hàn băng, từng mảnh lớn hàn băng giống như sóng biển trào dâng, hội tụ sau lưng Lý Hiên, cũng ngưng tụ ở dưới chân hắn.

Hàn băng càng ngày càng nhiều, nâng cơ thể Lý Hiên lên cao, hắn đứng trên một ngọn núi băng, bắt đầu tập hợp hàn băng vô biên vô hạn.

Gió tuyết trên không bỗng nhiên tăng tốc, gần như biến thành bão tuyết trong nháy mắt, tiếng rít gào thổi quét ngàn dặm.

Trên mặt đất, trong hàn băng.

Từng sinh vật Hàn Băng ngưng tụ và thành hình, cự nhân hàn băng, chiến sĩ hàn băng, liệp báo hàn băng, chiến tượng hàn băng,...

Sinh vật Hàn Băng dày đặc hội tụ, hình thành đại quân hàn băng, gào thét đánh về phía đại quân quỷ dị.

Cùng lúc đó.

Một Dung Nham Cự Nhân cấp Kim Đan chui ra từ trong đất lên, nhìn về phía con cự hầu nọ và gào thét.

Ầm ầm ầm!

Hàn băng cuồn cuộn, giống như bão cát bị khống chế cuốn ra xung quanh, cuốn về phía đại quân quỷ dị.

Đám Huyết Phân Thân cũng ngay lập tức triệu hồi Dung Nham Cự Nhân của mình, trong sự bảo vệ của trận pháp, mỗi một Huyết

Phân Thân đều bắt đầu ấp ủ đại chiêu của mình.

"Mau giết hắn!"

Chuột trong vóc dáng khổng lồ vội vàng gào lớn, từng sợi lông phía sau dựng thẳng lên, giây tiếp theo, những sợi lông này lao về phía Lý Hiên giống như sao băng.

"Chết!"

Khỉ trong hình dạng khổng lồ vung nắm đấm hung hăng nện xuống, đập về phía Lý Hiên như một con vượn khổng lồ.

Con chó khổng lồ bên cạnh cũng không chịu yếu thế, trên đầu lại mọc ra hai cái đầu khác, biến thành hình dạng một con chó ba đầu, đôi mắt đỏ như máu đánh về phía Lý Hiên.

Ầm!

Vượn khổng lồ và Dung Nham Cự Nhân va vào nhau, hai con vật to lớn tiến hành trận chiến sinh tử tại sơn cốc Hàn Băng, liều mạng đánh với nhau trong tiếng gầm giận dữ.

Chiến đấu khốc liệt bắt đầu.

Hai bên bắt đầu chém giết đẫm máu. Trong chiến trường, chỉ có một người, người này phát động trận chiến vì vận mệnh của Nam Vực tại sơn cốc Hàn Băng lạnh lẽo.

Mây đen cuồn cuộn trên trời.

Gió lạnh không ngừng rít gào, bão tuyết điên cuồng càng tàn phá bừa bãi hơn, phạm vi càng ngày càng lớn, càng ngày càng rộng.

Bên ngoài ngàn dặm.

Trong thành Hắc Mã.

Tam Kiếm Tông dẫn theo đông đảo cao thủ Nhân tộc canh giữ ở nơi này, nôn nóng bố trí trận pháp, đợi quỷ dị tiến đến.

Đám cao thủ Nhân tộc này rất nhiều, thậm chí còn có những người từng xin đan dược từ chỗ Lý Hiên như Tống lão, Răng Cưa, tu sĩ Đại Nhĩ, Hắc Sắc Loan Đao, Tiếu Diện Hổ, Hồ Phong...

Ngoài những tu sĩ Kim Đan kỳ này ra, còn có đông đảo tu sĩ Trúc Cơ kỳ, ví dụ như rất nhiều cao tầng của Thanh Liên Tông.

"Mau, mau, mau, quá ít trận pháp sư, nhanh chóng triệu tập nhiều trận pháp sư hơn, đặc biệt là trận pháp sư tam giai tứ giai. Nếu không, chỉ dựa vào chúng ta thì hoàn toàn không ngăn nổi đại quân quỷ dị."

Thái thượng trưởng lão của Tam Kiếm Tông là một lão thái thái mập, giờ phút này nàng sốt ruột nói lớn, thúc giục các đại tông môn mau chóng triệu tập trận pháp sư.

"Người có thể triệu tập bọn ta đều đã triệu tập rồi, bây giờ đã tìm không được ai nữa." Tông chủ của Lăng Chí Tông lắc đầu nói.

"Đúng thế, bọn ta cũng tìm không được người nào nữa."

Chương 463: Hắn là ai? (2)

Chương 463: Hắn là ai? (2)

"Trận pháp sư của tông môn bọn ta đều tới rồi, bọn ta đánh cược mọi thứ."

...

Các đại tông môn lắc đầu bất đắc dĩ, bọn họ đã đã cược hết thảy, đã không thể lấy ra nhiều hơn nữa.

Nhưng bọn họ đều biết, trận pháp của Lý Hiên ở Thanh Liên Tông rất lợi hại, nhưng ở đây, lại không hề có bóng dáng Lý Hiên.

Lão thái thái mập của Tam Kiếm Tông cũng nghĩ tới điểm này, ngoảnh đầu nhìn về phía Tông chủ Chu Chính của Thanh Liên Tông.

"Chu Chính, trận pháp của Lý Hiên trong tông môn các ngươi rất lợi hại, tại sao không chịu để hắn tới giúp? Nhân tộc đã đến đường cùng, chúng ta vốn không còn đường nào chạy thoát, trốn cũng vô ích!"

"Cái này... Ta..."

Tông chủ Chu Chính không biết nên trả lời thế nào, hắn chỉ muốn bảo vệ Lý Hiên thật tốt, không muốn Lý Hiên tới chỗ nguy hiểm như này.

Nhưng hắn đã quên, ba mươi sáu nước Nam Vực ở trên một đảo nhỏ, được Thập Vạn Đại Sơn bao quanh, nếu như nơi đây thất thủ, Nhân tộc đều phải chết.

Đến lúc đó, không có ai có thể chạy thoát, cho dù trốn trong tông môn cũng không được, vì vậy Chu Chính không biết nên trả lời thế nào.

"Đưa hắn tới đi, Nhân tộc cần hắn, vào thời khắc tuyệt vọng như thế này, chúng ta chỉ có thể tập hợp tất cả sức mạnh, mới có thể tranh thủ một chút cơ hội sống cho Nhân tộc." Lão thái thái mập nói lời thấm thía.

"Cái này... Ta..."

Chu Chính vẫn muốn bảo vệ Lý Hiên, lại không biết nên từ chối thế nào, nói lắp một lúc lâu cũng không nói được gì.

"Thái thượng trưởng lão, hay là đừng bảo Lý Hiên đến, có một nhóm trận bàn của Băng gia chúng ta đang được vận chuyển đến, có lẽ có thể có hỗ trợ phần nào."

Gia gia của Băng Huyên Nhi là Băng Lôi Vân lên tiếng, cũng nói đỡ cho Lý Hiên.

"Nhưng cấp bậc của trận bàn quá thấp, không tạo ra được tác dụng gì, mà trận pháp của Lý Hiên vô cùng lợi hại, chúng ta thật sự cần hắn." Lão thái thái mập thở dài.

"Bỏ đi, đừng bảo Lý Hiên đến nữa, đứa trẻ đó rất đặc biệt, có lẽ hắn có thể sống sót."

Ở hiện trường, lão đầu duy nhất dám ngồi lên tiếng, cũng nói giúp cho Lý Hiên.

Hắn là Tống lão, từng nhận ân huệ đan dược của Lý Hiên, cực kỳ xem trọng Lý Hiên, hắn cho rằng tiềm lực của Lý Hiên là vô hạn trong tương lai.

"Chuyện này... Được thôi."

Lão thái thái mập hít sâu, cả người dường như già thêm chục tuổi, là một người lãnh đạo, nàng có chút không chịu được áp lực mà đội quân quỷ dị mang đến.

Lúc này.

Trên không, từ từ có băng tuyết rơi xuống, hơn nữa càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh.

"Chuyện gì thế? Lúc này sao lại có tuyết rơi? Bây giờ vẫn là mùa thu."

"Đúng vậy, ta dùng thần thức quét xem rồi, trong phạm vi mười mấy cây số đều có tuyết, tuyết này thoạt nhìn rất lớn."

"Tuyết này không đúng lắm, ẩn chứa dao động linh lực, hình như là do người tạo ra." Tống lão nghiêm nghị nói.

"Người tạo thành? Không phải chứ, ta cũng dùng thần thức dò

xét tứ phương, phát hiện phạm vi thật sự của trận tuyết này quả thực rất lớn. Tuyết lớn như vậy, cho dù là mấy Kim Đan kỳ chúng ta liên hợp lại cũng không làm được." Có một Kim Đan kỳ ngờ vực nói.

"Quả thực không đúng lắm, mau phái người tra xét." Lão thái thái mập phát hiện gì đó, lập tức hạ lệnh.

"Vâng!"

...

Bên ngoài thành Hắc Mã.

Một nữ nhân xinh đẹp mặc hắc bào, trên lưng đeo Tử Thần Liêm Đao cực lớn, nàng đang lẳng lặng dựa vào đại thụ, đợi đại quân quỷ dị kéo tới.

Nàng là Sở Vãn Thu, là kẻ mạnh chân chính ở Nam Vực, là Hội chủ của Hội Thiên Mệnh Cứu Thế.

Nàng ở chỗ này là để đấu một trận sống còn với quỷ dị, bảo vệ Nhân tộc.

Nhưng mà hiện tại.

Nhìn tuyết từ trên trời rơi xuống, giọng nói mềm mại của nàng vang lên: "Trong tuyết này ẩn chứa sát khí, ẩn chứa mùi máu tanh, xảy ra chuyện!"

Vèo!

Sở Vãn Thu trốn vào hư không biến mất không thấy, sau một phen tìm kiếm, cuối cùng nàng đến được khu vực sơn cốc Hàn Băng, dừng tại góc hẻo lánh ở chiến trường.

Sau đó, con ngươi của nàng co lại, trong mắt toàn là chấn động.

Bởi vì, ở trong sơn cốc Hàn Băng.

Một người đội đấu lạp khắp người bê bết máu đang một mình chiến đấu với ba tên trong đám con giáp quỷ dị, ở trong đại quân quỷ dị vô biên vô hạn, một mình ngăn cản đại quân quỷ dị.

Trên người hắn phủ chằng chịt vết thương, cánh tay phải không biết đã mất từ lúc nào, huyết dịch trên người gần như chảy khô.

Bị thương nghiêm trọng như vậy nhưng hắn vẫn cố gắng khống chế gió tuyết chiến đấu với quỷ dị, một mình tử chiến không lùi với đại quân quỷ dị như thuỷ triều.

Ngoài sơn cốc, lít nha lít nhít quỷ dị bị đông thành tượng băng, không thể tạo thành thương tổn đối với nhân loại được nữa.

Trong sơn cốc.

Trong thi thể quỷ dị dày đặc, rải rác rất nhiều mảnh vỡ của người đội đấu lạp.

Hình như, nơi này còn có sự tồn tại của những người đội đấu lạp khác, đáng tiếc hiện tại chỉ còn lại một người, một người đội đấu lạp ngay cả cơ thể cũng phủ đầy vết đứt, cứ như sắp sụp đổ.

Ầm!

Quỷ dị chó ba đầu đột ngột xuất hiện sau lưng người đội đấu lạp, hung ác cắn vào người hắn, trực tiếp cắn không nhả ra, điều này làm ảnh hưởng tới động tác của người đội đấu lạp.

Vào giờ khắc này, một thanh đại đao màu đen từ trên trời giáng xuống, hung tàn chém xuống bả vai của người đội đấu lạp.

Răng rắc!

Đấu lạp vỡ nát mất một nửa, lộ ra nửa bên dung mạo nhuốm

máu, còn có một con mắt phải đã mất đi ánh sáng, không có một chút màu sắc.

Chương 463. Hắn là ai?

Nhìn máu tươi nhỏ xuống từ con mắt phải kia, nhìn vị anh hùng một mình bảo vệ Nhân tộc, dù đã bị thương nặng như vậy mà vẫn còn chiến đấu.

Sở Vãn Thu hoàn toàn cảm động, con ngươi xinh đẹp nháy mắt bị nước mắt che phủ.

Giây sau, sát ý vô tận tỏa ra từ trên người nàng, nàng phẫn nộ nói.

"Quỷ dị đều đáng chết!"

Tử Thần Liêm Đao khổng lồ xẹt qua hư không, mang theo hàn mang, hung hăng chém về phía quỷ dị chuột, thề phải chém chết nó.

Bởi vì quỷ dị cầm hắc đao chính là chuột, là nó đã chém một đao lên cơ thể anh hùng.

"Ngươi đã đến rồi."

Giọng nói của Lý Hiên khàn khàn, nhưng lại mang theo một chút vui mừng.

"Ngươi là? Ở Nam Vực, vậy mà vẫn còn anh hùng như ngươi đây tồn tại." Sở Vãn Thu điên cuồng vung Tử Thần Liêm Đao chiến đấu với Chuột.

"Còn nhớ câu nói đó không? Ngươi thoa quá nhiều son phấn." Lý Hiên yếu ớt nói.

"Đợi đã, ngươi là!" Con ngươi Sở Vãn Thu bỗng co lại.

Chương 282: Ngươi thoa quá nhiều son phấn

Chương 282: Ngươi thoa quá nhiều son phấn

Nàng quá quen với câu nói này, hoặc là câu nói ấy đã in sâu trong tâm trí nàng.

Trước đây, Mặc Bắc gặp phải nạn hạn hán, vô số người không có nguồn nước để sống, bạt ngàn hoa màu không có nước để tưới.

Nàng được Đường Khả Nhi mời đến đó giải quyết vấn đề lớn của Mặc Bắc.

Nhưng sau một hồi thăm dò, cuối cùng nàng không có biện pháp nào cả, chỉ có thể giương mắt nhìn các bách tính chờ đợi nguồn nước trong tuyệt vọng.

Là người mạnh nhất Nam Vực, ngay cả nàng cũng không có cách giải quyết. Điều này cũng báo trước việc các bách tính của Mặc Bắc sẽ phải đối mặt với kết cục tuyệt vọng.

Vào lúc này, một người xuất hiện, một người thần bí.

Dựa vào trận pháp, người này cưỡng ép nghịch thiên cải mệnh trợ giúp Mặc Bắc, đưa nước mưa dồi dào đến với Mạc Bắc, cứu được vô số bách tính.

Vào thời điểm đó, Sở Vãn Thu đã rung động, không thể tin tưởng được. Trong lòng nàng vô cùng cảm kích người thần bí này.

Nhưng, lúc đó, khi lần theo manh mối và tìm đến nơi, nàng chỉ nhìn thấy cơ thể khô quắt của một người, một người sắp tử vong.

Khi đó, đối phương đã nói với nàng một câu nói, ký ức của nàng vẫn còn nguyên như mới, đó là câu: “Ngươi thoa quá nhiều son phấn.”

Cho dù chuyện này đã qua đi lâu như vậy rồi nhưng nàng vẫn

còn nhớ rõ, vĩnh viễn không thể nào quên được.

Nàng vốn cho rằng đối phương đã chết, vĩnh viễn không xuất hiện nữa. Nhưng giờ đây, nghe thấy câu nói quen thuộc này, nhìn đối phương lại đang cô đơn bảo vệ Nhân tộc.

Sở Văn Thu vừa cảm động lại vừa đau lòng, nàng nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn ngươi, ngươi không chết, thật là tốt!"

"Yên tâm, còn chưa nhận ngươi làm đồ đệ, sao ta có thể chết được?"

Máu tươi từ mắt phải của Lý Hiên chảy xuôi xuống má, nụ cười ôn hòa hiện lên trên gương mặt hắn.

Nhìn những vết thương chồng chất của Lý Hiên, nhìn đối phương nỗ lực ngăn cản đại quân quỷ dị đầy khắp núi đồng, nàng cảm động nói.

"Đừng nói nữa, ta đưa ngươi đi, ta không thể lại nhìn ngươi xảy ra chuyện một lần nữa. Căn bản không thể giết chết những quỷ dị này!"

Sở Văn Thu cố gắng xông đến cứu Lý Hiên nhưng lại bị chuột quỷ dị cố tình ngăn cản.

"Không sao, ta nên đi rồi, ngươi cũng đi đi."

Lý Hiên mỉm cười, chợt hắn mạnh mẽ tóm lấy chó ba đầu ở phía sau. Sau đó, không gian dao động, khoảng không gian này đột nhiên bị khóa lại.

Một giây sau.

Gió lốc không gian cuốn qua khu vực này. Lý Hiên nhìn chó ba đầu bằng ánh mắt châm biếm và nói: "Ngươi khó đối phó nhất, vì thế mời ngươi đi chết."

Rầm!

Không gian nổ tung, khiến khoảng không này chấn động.

Cũng đánh bay quỷ dị chuột và quỷ dị khỉ, ngay cả Sở Văn Thu cũng bị hất bay ra xa hơn nghìn thước.

Sau đó.

Khoảng không này chỉ còn lại không gian loạn lưu, Lý Hiên đã biến mất. Biến mất cùng với hắn còn có cả chó ba đầu.

“Đồ ngu. Cho là dựa vào nhiễu loạn không gian là có thể giết được quỷ dị chó sao? Ngươi nghĩ nhiều rồi, quỷ dị bọn ta giết không chết.”

“Chỉ cần căn nguyên vẫn còn, chúng ta sẽ lại một lần nữa xuất hiện, ngươi nhiều nhất cũng chỉ giết được một giáng lâm thể của chúng ta mà thôi, ha ha ha.”

Vượn khổng lồ điên cuồng cười nhạo, trong mắt toàn là liều lĩnh và hưng phấn, con chuột kia cũng cười như vậy.

Duy chỉ có Sở Văn Thu là nhíu mày, trong lòng vừa lo cho Lý Hiên, lại đồng thời cảm thấy có lẽ Lý Hiên có được loại năng lực nào đó, hắn sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Nghĩ đến điều này, nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ tới dáng vẻ chồng chất vết sẹo, dáng vẻ khiến người ta lo lắng không yên ấy của Lý Hiên.

Nàng tức giận nhìn về phía hai con quỷ dị, giương cao Tử Thần Liêm Đao trong tay.

“Các ngươi trở nên yếu ớt rồi, xem ra hắn cũng mang đến áp lực rất lớn cho các ngươi. Tiếp theo đây, đến lượt ta ngăn cản các ngươi.”

“Dựa vào ngươi, giết!”

Rầm!

Cuộc chiến bắt đầu.

Dựa vào đặc tính không sợ chết, còn có loại năng lực quỷ dị nào đó, đám quỷ dị đuổi đánh Sở Vãn Thu cả một đường. Lực lượng lớn mạnh khiến biểu cảm của Sở Vãn Thu nghiêm trọng hẳn đi.

Nàng không thể tưởng tượng được, làm sao một mình Lý Hiên có thể mạnh mẽ chống lại nhiều kẻ địch như vậy, hơn nữa còn giết được lượng lớn kẻ địch.

“Rác rưởi, đúng là rác rưởi. Ngươi còn kém xa so với tên tiểu tử kia!”

Chương 464. Hắn là ai? (2)

Vượn quỷ dị khổng lồ điên cuồng vung nắm đấm ra, điên cuồng đập về hướng Sở Văn Thu, khiến Sở Văn Thu chỉ có thể lợi dụng không gian để né tránh.

Có điều nàng cũng đem lại cho đối phương không ít rắc rối, tuy nhiên nàng am hiểu ám sát giống như một thích khác hơn, không thể cứng rắn đối mặt với quỷ dị.

Quỷ dị nhằm vào điểm này nên điên cuồng dẫn đại quân tiến công, một đường xông thẳng về phía thành Hắc Mã.

Sở Văn Thu chỉ có thể vừa chiến đấu vừa rút lui, không ngừng ám sát các loại quỷ dị khó đối phó, nhưng không thể giết chết chuột và vượn khổng lồ.

…

Trong vết nứt hư không nào đó.

Phía sau Lý Hiên xuất hiện đôi bàn tay linh hồn đen như mực, siết chặt lấy thân thể của chó ba đầu. Trong ánh mắt hoảng sợ của nó, bàn tay đó kéo căn nguyên của nó ra.

“Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy? Ngươi lại đang lôi kéo căn nguyên của ta, ngươi lại hủy diệt căn nguyên của ta, không thể nào. Không ngờ ngươi còn có năng lực này!”

Chó ba đầu hoàn toàn sợ hãi, sức chiến đấu của nó không được coi là quá mạnh nhưng lại nắm trong tay năng lực không gian, còn có sức khôi phục đáng sợ tột đỉnh.

Vừa rồi bị chém thành hai nửa mà nó vẫn có thể khôi phục lại

như chưa từng bị chém trong thời gian ngắn ngủi, hoàn toàn không bị ảnh hưởng, càng không ảnh hưởng đến căn nguyên.

Nhưng mà giờ đây.

Giáng lâm thể của nó bị khống chế gắt gao, căn nguyên lại bị cưỡng ép lôi ra, dần dần bóp nát.

Kết quả như vậy khiến chó ba đầu hoảng sợ đến tột cùng. Nó điên cuồng cắn, giãy giụa chống cự muốn thoát khỏi sự khống chế của Lý Hiên.

Nhưng, bất luận nó giãy giụa như thế nào cũng không có tác dụng, bởi vì năm lĩnh vực đã ghìm chặt nó ở trung tâm, nó sống chết giãy giụa cũng không thoát được.

“Không ngờ ngươi còn mạnh đến vậy, vừa rồi chiến đấu đến thế mà vẫn còn ẩn dấu thực lực.” Chó ba đầu khiếp sợ nói.

“Đúng đấy, nếu không như vậy lỡ các ngươi tự bạo hoặc chạy trốn thì khó cho ta lắm.”

“Giờ đây danh chính ngôn thuận giết rất nhiều thuộc hạ của các ngươi, lại đem ngươi giải quyết nốt, Nhân tộc sẽ gàng thêm an toàn.”

Lý Hiên nghiêng đầu cười, mắt phải tối tăm vẫn đang chảy máu.

“Không! Tha cho ta, cầu xin ngươi tha cho ta, ta không muốn chết, ta thực sự không muốn chết. Cầu xin ngươi!”

Chó ba đầu cảm nhận được căn nguyên càng ngày càng yếu ớt, nó đau đớn gào thét, tuyệt vọng gào xin tha thứ.

“Tha cho ngươi? Khi các ngươi giết con người có từng nghĩ đến chuyện tha cho bọn họ không? Khi ngươi ăn đầu của con

người có từng nghĩ sẽ tha cho bọn họ không?”

“Bây giờ đến lượt ngươi, vậy mà lại muốn ta bỏ qua cho ngươi? Ngươi có tư cách gì để ta tha cho ngươi?”

Lý Hiên sát ý hừng hực nói, bàn tay linh hồn to lớn càng thêm điên cuồng cắn xé căn nguyên của chó ba đầu.

“Nhân loại là thức ăn của bọn ta, mục đích chúng ta sinh ra là hủy diệt Nhân tộc, đây là bản năng của chúng ta, chúng ta không sai.”

“Sau khi được sáng tạo ra thì chúng ta đã là như vậy rồi, đây là bản năng, ta chỉ đang ăn đồ ăn mà thôi. Tha cho ta, tha cho ta đi!”

Chó ba đầu khàn giọng cầu xin, cơ thể càng ngày càng nhỏ, âm thanh cũng ngày càng yếu ớt.

“Bản năng sao? Tà Thần tạo ra các ngươi sao?” Lý Hiên hỏi.

“Đúng vậy, nhưng bản năng của Tà Thần cũng như vậy. Chúng ta không hề sai, người sai là các ngươi, sự tồn tại của các ngươi là sai lầm, là sai lầm!”

Chó ba đầu kêu gào trong tuyệt vọng, cuối cùng bụp một tiếng vỡ tan, hoàn toàn tan thành mây khói, hoàn toàn chết đi.

“Sự tồn tại của nhân loại là sai lầm sao?”

Lý Hiên nghi hoặc thu lại đôi tay linh hồn khổng lồ, cau mày, không hiểu sao cứ cảm thấy câu nói đó có chút gì đó không đúng.”

Nhưng Lý Hiên nghĩ trái nghĩ phải, cảm thấy câu nói này thật là vô nghĩa. Dựa vào cái gì mà nhân loại không có tư cách tồn tại? Dựa vào cái gì mà tà dị có tư cách tồn tại?

Lý Hiên cười lạnh một tiếng, không nghĩ về câu nói ấy nữa mà

nhìn về cơ thể chồng chất vết thương.

“Huyết Phân Thân này không chống đỡ nổi nữa rồi, quay về đi.”

Linh hồn của Lý Hiên rời khỏi cơ thể, xuyên thẳng qua không gian rời đi, chỉ để lại cơ thể Huyết Phân Thân vỡ ra, hoàn toàn tan thành mây khói.

Thanh Liên Tông, tầng hầm.

Linh hồn của Lý Hiên không đi vào bí cảnh mà là đi đến chỗ Siêu Huyết Ngân Ngẫu ở Thanh Liên Tông, mục đích là để bảo vệ bản thân tốt hơn.

Sau khi quay về.

Lý Hiên nhìn bên ngoài cửa phòng, dưới Góc Nhìn Thượng Đế, hắn phát hiện Băng Huyên Nhi đẹp như thiên tiên đang đứng ở cửa giống như có chuyện muốn nói.

“Vào đi.”

Lý Hiên mở trận pháp ra, gọi Băng Huyên Nhi thanh cao thoát tục vào.

“Hiên thiếu gia, ta có một món đồ muốn tặng cho ngươi.”

Sau khi Băng Huyên Nhi đi vào tầng hầm, thấy mắt phải của Lý Hiên đang nhắm lại, nàng vội vàng nói: “Hiên thiếu gia, mắt phải của ngài.”

“Không sao, chỉ là ta đang muốn thử xem, cảm giác ngắm nhìn mỹ nữ bằng một con mắt là cảm giác thế nào?’ Lý Hiên nở nụ cười.

“Như vậy à.”

Băng Huyên Nhi thông minh biết bao đương nhiên sẽ không tin lời này, huống hồ sau khi nàng tu hành được quyển công pháp bá đạo kia, càng ngày nàng càng cảm nhận rõ chuyện Lý Hiên đang bận rộn gì đó.

Nàng đưa tay bàn tay nhỏ trắng nõn lấy ra một mặt dây chuyền bằng bạch ngọc, nhẹ giọng nói: “Hiên thiếu gia, đây là thứ tặng cho ngài, để ta đeo lên cho ngài nhé.”

“Không cần, để ta tự đeo là được.” Lý Hiên lắc đầu từ chối.

“Không sao, ta là thị nữ của ngài, đây là việc ta nên làm.”

Chương 465. Đóa hoa của Ma Vực

Băng Huyên Nhi lắc đầu, thái độ kiên quyết đi thẳng đến phía sau Lý Hiên, đeo mặt dây chuyền bằng bạch ngọc lên cho Lý Hiên, lúc này mới thở nhẹ một hơi.

“Đúng rồi, A Ngốc về chưa?” Lý Hiên hỏi.

Hiện tại nguy hiểm sắp giáng lâm, hắn đã gửi tin tức cho rất nhiều đệ tử, bảo bọn họ bảo vệ tốt bản thân.

Cũng gửi tin cho A Ngốc bảo hắn quay về, tránh hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Quay về rồi, đã đi thăm Thu Nhi rồi. Có điều Thu Nhi có quan hệ rất thân với một nữ đệ tử, rất ít khi tiếp xúc với A Ngốc.” Giọng nói lạnh băng Băng Huyên Nhi vang lên.

“Ừ, ta biết rồi, gọi A Ngốc đến đây.”

“Vâng, Hiên thiếu gia.” Băng Huyên Nhi gật đầu, rời đi cùng làn gió thơm.

Không lâu sau, A Ngốc hấp tấp chạy đến, cung kính hành lễ nói: “Sư tôn, người tìm ta.”

“Gần đây thực lực của ngươi tăng lên rất tốt, chăm chỉ nỗ lực.” Lý Hiên nở nụ cười tán thưởng.

“Vâng, vâng, may mà có sự trợ giúp của sư tôn ngài. Lần này ra ngoài ta gặp phải một nguy hiểm, là linh phù của ngài đã cứu mạng ta, nếu không ta không thể quay về được nữa.”

Nhớ đến nguy hiểm phải đối mặt lần này, A Ngốc nghĩ đến mà vẫn còn sợ, may mà có linh phù sư tôn cho.

“Chỗ ta có chút linh phù tốt hơn, có cả đan dược và trận bàn, cầm lấy đi, bảo vệ bản thân cho tốt, ta không mong ngươi gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.”

Lý Hiên vỗ nhẹ bả vai của A Ngốc. dặn dò cẩn thận.

“Vâng, sư tôn, cảm ơn sư tôn.”

Trong lòng A Ngốc cảm động. Từ sau khi Thu Nhi có nữ hài tử kia thì rất ít khi liên hệ với hắn.

Giờ đây, trên thế giới này, người sẵn lòng quan tâm và chăm sóc cho mình chỉ còn lại mỗi một người là sư tôn.

Vì thế, hắn cảm kích sư tôn từ tận đáy lòng, coi sư tôn là người quan trọng nhất trên trần đời.

“A Ngốc, gần đây đừng rời khỏi tông môn, bên ngoài không an toàn, ở tông môn sẽ tốt hơn rất nhiều.” Lý Hiên suy nghĩ một chút, rồi lại dặn dò lần nữa.

“Vâng, sư tôn.”

A Ngốc gần đây cũng nghe tin đồn về chuyện quỷ dị tấn công, nghe thấy những lời quan tâm của sư tôn, hắn càng ngày càng rung động.

“Chăm chỉ nỗ lực, phải học cách khống chế cảm xúc của bản thân, dù có chuyện động trời lớn đến đâu xảy ra thì cũng có người gánh vác cho ngươi, đừng để tà ma làm ảnh hưởng……”

Lý Hiên vỗ lên bả vai của A Ngốc, lại dặn dò thêm vài câu thấm thía, rồi mới để hắn rời đi.

Cho đến lúc chỉ còn một mình hắn dưới tầng hầm Lý Hiên mới

bắt đầu thăm dò tình hình thành Hắc Mã và Táng Nguyệt tông.

Hắn phát hiện tình hình của Táng Nguyệt tông không mấy lạc quan, đại quân quỷ dị đã chính thức xâm nhập vào Táng Nguyệt tông, chúng điên cuồng tấn công với số lượng quỷ dị đông đảo.

“Thành Hắc Mã còn có thể đợi thêm, cứu táng Nguyệt tông trước, không thể để bất cứ nơi nào xảy ra chuyện được.”

Linh hồn của Lý Hiên lại một lần nữa biến mất không thấy, bắt đầu buông xuống Huyết Phân Thân số hiệu 50.

Bên ngoài.

Sau khi A Ngốc rời khỏi tiểu viện, giọng nói của Thôn Thiên Ma đột nhiên vang lên, âm u nói.

“Sư tôn ngươi bị thương rồi.”

“Sư tôn bị thương sao?”

A Ngốc sững sờ, nhớ đến hình ảnh sư tôn nhắm mắt, hắn vội vã nói: “Là mắt phải sao?”

“Đúng, hơn nữa còn là vết thương rất bá đạo, loại thương thế này gần như không có cách nào chữa khỏi, thiên tài địa bảo có thể chữa khỏi vết thương này, e là…”

“E là chỉ có đóa hoa trân quý nhất bên trong Ma Vực mới có thể chữa khỏi, nếu không con mắt hắn sẽ vĩnh viễn không thể chữa trị được.”

Thôn Thiên Ma nói một cách nghiêm túc, trong giọng nói có chút nghi vấn.

“Ngươi chắc chắn chứ? Sư tôn rất ít khi ra ngoài, gần đây ngài cũng không hề ra ngoài, trong lần gặp trước sư tôn vẫn rất khỏe mạnh mà, có phải ngươi lại đang lừa ta hay không?” A Ngốc chất

vấn.

“Không hề, sư tôn ngươi đích thực là bị thương con mắt bên phải, kỳ quái, kẻ nào đã gây nên vết thương nghiêm trọng như vậy? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy loại vết thương như thế.”

Thôn Thiên Ma nghĩ mãi không thông, nó chìm trong suy tư. Còn A Ngốc, hắn bán tín bán nghi, không biết có nên tin Thôn Thiên Ma hay không.

A Ngốc muốn hỏi sư tôn, nhưng thấy trận pháp đã mở ra, hắn biết sư tôn lại bế quan rồi.

Cuối cùng hắn dự định một thời gian nữa sẽ đến hỏi lại, xác định rõ ràng xem rốt cuộc sư tôn có bị thương hay không

Ở một nơi khác.

Táng Nguyệt tông.

Lúc này, Táng Nguyệt tông đang đánh một trận lớn với đội quân quỷ dị. Dưới sự bảo vệ của trận pháp, Táng Nguyệt Tông chiến đấu sống còn với kẻ địch vô cùng vô tận.

Trận pháp của Táng Nguyệt tông đã được cải thiện, uy lực mạnh mẽ vô cùng, mạnh mẽ chống chọi lại đại quân quỷ dị đông như thủy triều.

Lúc này.

Huyết Phân Thân số hiệu 50 đã đến, đang chủ trì trận pháp, tấn công kẻ địch.

Nhưng biểu hiện của hắn lại là rất tầm thường, hoàn toàn không ngoạn mục giống như trước kia.

Thú thủ hộ của Táng Nguyệt tông cũng đã xuất hiện. Nó là Sư Giáp Thú Kim Đan đỉnh phong, có một chút huyết mạch Kỳ Lân.

Sau khi xuất hiện, nó trước hết nhìn Võ Thạch bằng ánh mắt nghi vấn, cũng không thân thiết giống như lần trước, mà là lao ra khỏi trận pháp, đánh một trận sống mái mới đám quỷ dị.

Mười mấy tu sĩ Kim Đan kỳ lơ lửng trên không trung, ngăn cản quái vật bay chi chít trên bầu trời, và cả quỷ dị trâu và quỷ dị heo.

Chương 466. Đóa hoa của Ma Vực (2)

Nhưng đối mặt với quỷ dị giết không chết, bọn họ rơi vào thế giằng co, hai bên tiến hành cuộc chiến tiêu hao.

Cuộc chiến tiêu hao như vậy là điều Nhân tộc không muốn nhìn thấy nhất, bởi vì Nhân tộc tiêu hao nhiều hơn quỷ dị rất nhiều.

“Làm sao đây, làm sao đây? Tình hình càng ngày càng không ổn, cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta chết chắc.” Đệ tử tông môn lo lắng nói.

“Võ Thạch sư huynh, ngươi có cách nào không? Giúp chúng ta được không?” Có một nữ đệ tử khẩn cầu nói.

“Võ Thạch sư huynh, lần trước ngươi có thể ngăn cơn sóng dữ, lần này ngươi vẫn có thể làm được như thế, đúng không? Cầu xin ngươi đấy.”

…

“Chuyện….”

Võ Thạch im lặng.

Trước đó, quả thực là bản thể đã ra lệnh cho bọn họ bố trí một vài thủ đoạn, nhưng khi nào sử dụng thì nó không chắc chắn, chỉ có thể xin sự giúp đỡ từ bản thể.

Cũng vào lúc này, Lý Hiên buông xuống, mắt trái trở nên linh động trong phút chốc, nhưng mắt phải thì nhắn lại.

“Võ Thạch?”

Mỹ phụ nhân áo lam phát hiện điều này, không nhịn được mà bước về phía trước một bước, trong đôi mắt đẹp đẽ ánh lên sự nghi ngờ.

“Ừ, chỗ này giao cho ta là được rồi.”

Lý Hiên cẩn thận quan sát chiến trường, phân tích tình hình chiến đấu hiện tại, thăm dò Kim Đan của Nhân tộc bị đám quỷ dị bao vây trên không trung.

Gào!

Tiếng gào thét vang dội chấn động bầu trời, Sư Giáp Thú cảm nhận được điều gì đó, sau khi đập bay mười mấy con quỷ dị thì lập tức quay đầu nhìn về phía Lý Hiên.

Trong nháy mắt, sự thơ ơ của nó trước đây biến thành hòa nhã, nó thậm chí còn muốn đến làm thân với Lý Hiên.

Đáng tiếc có quá nhiều quỷ dị trên không trung, nó chỉ có thể tiếp tục chiến đấu.

Mỹ phụ nhân áo lam quan sát cảnh tượng này, sự nghi hoặc trong đôi mắt nàng càng ngày càng mãnh liệt.

“Không ổn, trận pháp xuất hiện vết nứt.” Có đệ tử kinh hoàng kêu lên.

“Chết tiệt, sự tấn công của đội quân quỷ dị đột nhiên mạnh lên gấp đôi, lại có quỷ dị mới tiến đến.”

“Chết rồi, xong rồi. Không có sự bảo vệ của trận pháp, chúng ta chết chắc rồi!”

Ánh mắt đệ tự trong tông lộ ra sự tuyệt vọng, một số người yếu nhược bị dọa đến liên tục lùi bước về phía sau, hoảng sợ nhìn

quái vật tràn đến như thủy triều.

“Tất cả đừng sợ, nơi này để lại cho ta!”

Hai tay của Lý Hiên đột nhiên mạnh mẽ chắp lại thành chữ thập, trong nháy mắt, hắn kích nổ hậu chiêu đã chôn sẵn bên ngoài Táng Nguyệt Tông.

Đó là vô số Bạo Tạc phù không rõ nằm rải rác khắp núi, là Bạo Tạc phù mà Huyết Phân Thân của hắn đêm ngày khẩn trương chế tác, chính là vì thời khắc này.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ động trời vang tận mây xanh, chấn động vùng trời này.

Vô số ánh lửa cao ngất nổ tung trong ánh mắt kinh hoàng của đám quỷ dị, hình thành những khu vực nổ tung liên tiếp không ngừng, giống như lửa đạn nổ liên tục.

Tình thế đột nhiên chuyển biến khiến tất cả đệ tử của Táng Nguyệt Tông hai mắt trợn tròn, ngay cả đám quỷ dị đang xâm nhập cũng dừng bước, hoảng hốt nhìn về phía ánh lửa cao ngất trời kia.

Phạm vi của vụ nổ quá lớn, nó quét sạch cả một khu vực rộng lớn bên ngoài Táng Nguyệt Tông.

Vô số quỷ dị cứ thế chôn vùi tại nơi này, chết một cách vô cùng đau đớn, thậm chí thi thể cũng bị nổ tan tành.

Khung cảnh lớn lao của vụ nổ cũng khiến cả chiến trường dừng lại trong phút chốc.

Cao tầng đang đánh chiến trên không trung cũng đồng loạt lùi về sau, kinh ngạc nhìn cảnh tượng này.

“Mạnh… Quá mạnh! Bên ngoài Táng Nguyệt Tông gần như đã trống rỗng, trong một thoáng đã nổ banh xác nhiều quỷ dị đến vậy.”

“Ngươi nhìn gã người thịt bướu khổng lồ đó kìa, nổ chỉ còn lại cái bím tóc.”

“Sau khi bùng nổ, Võ Thạch sư huynh quá khủng khiếp, vừa rồi ta còn cảm thấy hắn bình thường không có gì nổi bật, không ngờ chuyển tay đã đảo ngược tình thế.”

“Còn không phải sao, quả là quá ghê gớm.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn Lý Hiên, vẻ ngưỡng mộ trên gương mặt các đệ tử trẻ tuổi lại càng rõ rệt.

Mỹ phụ nhân áo lam liên tục quan sát Lý Hiên bằng ánh mắt khác thường, cảm thấy đây mới là anh hùng chân chính.

“Còn sững sờ gì nữa, nhanh chóng sửa chữa trận pháp đi.”

Lý Hiên làm gì có thời gian để ý kẻ khác nịnh nợ hắn, hắn còn muốn cứu trợ thành Hắc Mã, còn muốn cứu trợ những chiến trường nhỏ ở ba mươi sáu nước.

Hiện tại thấy mọi người đứng lặng ở đó, hắn vội thúc giục, tiếp đó giơ tay phải lên cao, từng luồng hàn băng bao phủ lòng bàn tay hắn.

Trên bầu trời, mây đen cuồn cuộn tập trung, nhanh chóng giăng đầy và phủ kín khoảng không này như sóng biển.

Rất nhanh, cuồng phong bão táp quét tới, phủ lên vùng đất này.

Điều khiến người ta ngạc nhiên là trong mưa to gió giật lại còn kèm theo bão tuyết, cái giá rét đó lạnh thấu xương.

Ầm ầm ầm!

Sấm chớp lập lòe trên hư không, Dẫn Lôi Thiên Hàng rầm rầm đánh xuống tựa ma chú, giáng mạnh vào đội quân quỷ dị.

“Là ngươi! Thủ lĩnh người đội đấu lạp, nhất định là ngươi, quỷ tha ma bắt ngươi đi. Trước đây ngươi giết nhiều thuộc hạ của chúng ta như vậy, lần này ta nhất định phải giết chết ngươi, giết chết ngươi!”

Trên không trung.

Quỷ dị trâu lớn tiếng gầm thét, từng luồng khí trắng từ trong lỗ mũi nó tuôn ra, vẻ mặt căm giận đến tột cùng.

Mà những lời nó nói cũng khiến những người có mặt tại nơi này ngạc nhiên, sau đó con ngươi bọn họ co rụt lại.

Chương 467. Hắn vậy mà là thủ lĩnh người đội đấu lạp.

Thân hình mềm mại của mỹ phụ nhân đứng cạnh Lý Hiên thì khẽ run rẩy, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt khó tin.

Vì người đội đấu lạp đã cứu giúp rất nhiều người, vô số Nhân tộc tồn tại nhờ sự bảo vệ của người đội đấu lạp, bao nhiêu tai họa cũng được tiêu diệt nhờ sự cố gắng và nỗ lực của người đội đấu lạp.

Tai họa ở thành Bạch Vân, tai họa tại thành Hắc Mã, quỷ dị Thiên Tai, tai họa tà thú…

Trong mỗi lần tai họa gần như đều có bóng dáng của người đội đấu lạp, bọn họ vẫn luôn lặng lẽ trả giá vì Nhân tộc.

Hiện tại.

Những lời nói của quỷ dị trâu trên không trung càng minh chứng rõ ràng thêm cho điều này, cũng chứng minh người đội đấu lạp đã chiến đấu một trận với quỷ dị trâu.

Người trả giá vì Nhân tộc đang ở ngay trước mắt, lại đang tiếp tục cứu giúp Nhân tộc, mọi người đều chấn động, bọn họ đều nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt không thể tưởng tượng được.

“Ngươi… Ngươi thật sự là thủ lĩnh của người đội đấu lạp sao?”

Mỹ phụ nhân áo lam run rẩy hỏi, nàng không nói ra cái tên Võ Thạch, bởi vì nàng cảm thấy Võ Thạch không phải là thủ lĩnh của người đội đấu lạp.

“Đúng vậy, không ngờ cuối cùng vẫn bị lộ, quả nhiên không thể coi quỷ dị là đồ đần được, chúng nó vẫn có chút đầu óc.” Lý Hiên âm u nói.

“Có chút đầu óc? Ngươi đang sỉ nhục ta đó hả? Não ta lớn hơn não heo nhiều!” Quỷ dị trâu phẫn nộ nói.

“Trâu đần chết tiệt, lúc ngươi nói chuyện có thể đừng có kéo tên ta vào được không?” Quỷ dị heo xông ra, khó chịu đáp trả một câu.

“Những gì ta nói là sự thật.” Thái độ của quỷ dị trâu rất kiên định.

“Ta sẽ ăn nhiều não người, ăn nhiều não người thì đầu óc ta sẽ vượt qua ngươi!” Hai mắt quỷ dị heo đỏ bừng màu máu, thân hình thật lớn cũng lơ lửng như núi cao trên không trung.

“Đúng, ta ăn não người, ta muốn ăn hết não của tất cả các ngươi!”

Thân hình quỷ dị trâu cũng đồng thời bành trướng, hai tay nâng cây cự phủ lên cao, trên lưỡi rìu nhấp nháy hàn quang lạnh lẽo.

“Nhân tộc là đồ ăn của chúng ta, dâng não lên cho ta mau!” Quỷ dị trâu rống lên.

“Các ngươi đang tự mình đường chết!”

Ánh mắt Lý Hiên lạnh băng, cơ thể chậm rãi lơ lửng, thực lực thuộc về Kim đan kỳ tùy ý phóng ra, bao phủ khu vực này.

Cùng với khí tức này, từng đường sấm sét hội tụ trên không trung, lập lòe xung quanh cơ thể Lý Hiên, khiến hắn chói mắt như Lôi Thần giáng thế.

Như đây chỉ mới là bắt đầu.

Hàn băng vô tận bắt đầu hội tụ, dâng lên như biển cả cuồn cuộn, cuối cùng dừng lại dưới chân Lý Hiên, như binh lính đang đợi lệnh của quân vương.

Biến hóa đột ngột này lại một lần nữa khiến mọi người chấn động, những đệ tử đứng xung quanh Lý Hiên vừa rồi càng thêm không thể tin được.

Bọn họ cho rằng Lý Hiên chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng lại không ngờ rằng Lý Hiên đã là tu sĩ Kim Đan rồi.

Điều quan trọng là sức mạnh mà Lý Hiên thể hiện lúc này quá chấn động, hàn băng vô biên kia khiến Lý Hiên chấn động như Băng Thần.

“Chết đi!”

Lý Hiên vung bàn tay phải, hàn băng cuồn cuộn gào thét bay đi, mang theo sức mạnh vạn quân xông thẳng vào đám quỷ dị chi chít trong không trung.

Ầm ầm ầm!

Hàng băng đáng sợ tụ thành ngọn núi băng to lớn, hung hăng đánh về phía quỷ dị, ầm ầm rơi xuống trong sự sợ hãi của chúng.

Bàn tay hàn băng khổng lồ xuất hiện ngay sau đó, sau khi tóm được quỷ dị thì siết chặt bàn tay, bóp chết quỷ dị.

Toàn bộ chân trời như bị núi băng bao phủ, ầm ầm rơi xuống, đánh về hướng đội quân quỷ dị.

“Cản hắn lại!”

Ầm ầm ầm!

Quỷ dị trâu vung cự phủ, với nhát chém nhanh như tia chớp, nó chém nát bàn tay hàn băng.

Nhưng nó còn chưa kịp vui mừng, hàng ngàn hàng vạn Hàn Băng Chi Thủ lại xuất hiện.

Với số lượng dày đặc đó, ngay cả quỷ dị trâu, nó nhìn mà da đầu cũng thấy tê tái.

“Lần trước ngươi vậy mà lại ẩn giấu thực lực! Không đúng, là vì cứu đám dân chúng kia, ngươi sợ liên lụy đến người vô tội!”

Quỷ dị trâu gào lớn, trên cự phủ lập lòe tia máu, giống như một cơn lốc nóng nảy màu máu, thổi bay toàn bộ những cánh tay hàn băng.

Ầm ầm, ầm ầm, ầm ầm!

Lượng lớn mảnh vụn hàn băng rơi xuống như đá rơi xuống núi khi động đất, đánh lên thân thể quỷ dị trên mặt đất, điều này khiến gương mặt quỷ dị trâu tối đi.

Nhưng khiến quỷ dị trâu không thể tin được chính là, nó vừa tiêu diệt được một lượng lớn Hàn Băng Chi Thủ thì đã có thêm đông đảo Hàn Băng Chi Thủ giáng lâm xuống, chi chít dày đặc, không rõ số lượng.

Mấu chốt là khi những mảnh vỡ của Hàn Băng Chi Thủ bị chặt nát, chúng rơi xuống đất vậy thì lại biến thành sinh vật hàn băng, gầm gừ lao vào tàn sát đội quân quỷ dị trên mặt đất.

Với nhiều thủ đoạn như vậy, đội quân quỷ dị lập tức bị kiềm chế, nhất là sau khi hàn băng rơi xuống dưới chân Lý Hiên và lan rộng như dòng nước chảy, trực tiếp đóng băng những quỷ dị thành từng đám.

Đừng nói là đệ tử bình thường, ngay cả cao tầng của Táng

Nguyệt Tông đang chiến đấu trên không trung cũng nghiêm mặt trước những hàn băng đáng sợ này.

“Hàn băng thật đáng sợ, chất lượng của hàn băng này rất cao, không ngờ Võ Thạch lại mạnh như vậy.”

“Ta cảm thấy, chỉ cần hắn muốn, một ngón tay thôi là đủ bóp chết ta.” Có một tu sĩ Kim Đan kỳ nói.

Chương 468. Hắn vậy mà là thủ lĩnh người đội đấu lạp. (2)

“Cảm giác của ngươi không sai, năng lực của hắn quá đáng sợ, dường như hàn băng này có một tia đóng băng vĩnh viễn.” Đại trưởng lão nghiêm trọng nói.

“Mới rồi thôi, chúng ta vẫn còn đang chìm trong nguy cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào tuyệt cảnh, nhưng Võ Thạch vừa ra tay đã ngăn cơn sóng dữ, kiềm chế đội quân.”

“Giờ đây chúng ta không sao, đội quân quỷ dị lại lâm vào hoàn cảnh nguy cơ chồng chất, hắn mạnh thật đó.” Tứ trưởng lão thán phục.

“Lạ thật, sao lúc trước Võ Thạch không ra tay? Kỳ quặc.”

“Đừng nghĩ nhiều vậy, nhân lúc hắn kiềm chế quỷ dị, chúng ta mau chóng đánh chiến, giúp hắn gánh vác chút áp lực đi.”

“Được!”

Nhóm cao tầng hét lên rồi gia nhập cuộc chiến, điên cuồng chém giết quỷ dị.

Nhưng quỷ dị cấp thấp thì còn được, bọn họ chém thêm vài lần thì vẫn có thể giết được vài con.

Nhưng thuộc hạ tinh anh đi theo quỷ dị trâu và quỷ dị heo, cùng một vài quỷ dị Kim Đan kỳ.

Đối phó với những quỷ dị này cực kỳ phiền phức, chém thành đôi ba nửa thì chúng vẫn có thể từ từ phục hồi.

Quan trọng là dù có chém chết thì cũng chỉ là chém giết một giáng lâm thể, mai sau những quỷ dị này vẫn còn có thể giáng xuống tiếp.

“Đồ ngu! Các ngươi không giết bọn ta được đâu, quỷ dị là tồn tại bất tử, ha ha ha.” Quỷ dị heo điên cuồng rống lên, vọt tới chỗ Lý Hiên như ngọn núi.

Ầm ầm ầm!

Hàn Băng Chi Thủ to lớn xuất hiện, hung hăng đánh lên người quỷ dị heo, khiến nó lảo đảo, đánh nó liên tục bay ra ngoài.

“Vô dụng thôi, ngươi căn bản không thể giết được ta, dù ngươi có mạnh, nhưng chỉ cần linh lực ngươi hết sạch, ta đây có thể bóp nát ngươi!”

Quỷ dị heo nở nụ cười dữ tợn, huyết quang trong ánh mắt chợt lóe.

Phụt!

Trên trời.

Bụng của Lý Hiên đột nhiên xuất hiện một cái lỗ máu, cơn đau thấu tim ập đến.

“Cảm nhận được rồi chứ, công kích của ta bá đạo như vậy đó, ta có thể ngồi vững trong quỷ dị mười hai cầm tinh, sao có thể không có chiêu thức sở trường chứ?”

Quỷ dị heo cười nhạo, đôi mắt lại một lần nữa ánh lên huyết quang, phóng về phía Lý Hiên.

Rầm rầm, rầm rầm!

Mấy ngàn nắm đấm hàn băng hung hăng đấm về phía quỷ dị heo, phản chiếu trong mắt nó là những cú đấm liên hoàn, đấm đến

mức quỷ dị heo đến nổi đom đóm mắt, đập nó liên tiếp lui về phía sau.

Thậm chí những Hàn Băng Chi Thủ kia còn nắm lấy thân thể quỷ dị heo mà nhào xé, mạnh mẽ xé nát tứ chi nó.

“Đáng chết, đau chết đi được, buông ta ra, á á á!”

Quỷ dị heo ngửa mặt lên trời gào rú, điên cuồng giãy dụa muốn thoát ra, lại bị Hàn Băng Chi Thủ khổng lồ kia bắt lại, tiếp đến lại là một trận đập loạn điên cuồng.

Đập đến nỗi gân xanh sau ót quỷ dị heo không ngừng nảy lên, đánh nó mặt mũi sưng vù, đánh đến nó hoài nghi heo sinh.

Nó muốn phóng thích hồng quang trong mắt, nhưng sau khi bị đánh bay, nó không thể kích phát được, chỉ có thể xông về phía Lý Hiên hết lần này đến lần khác, dường như hồng quang này có hạn chế về khoảng cách.

Chẳng qua là.

Quỷ dị heo đã trưởng thành đến thể trọn vẹn, không giống quỷ dị Bạch Dương. Vừa mới xuất hiện, vẫn còn trong kỳ ấu sinh mà nó đã bị Lý Hiên đập cho một trận, đến bây giờ quỷ dị Bạch Dương vẫn còn chưa dám ra ngoài.

Quỷ dị heo trong trạng thái thể trọn vẹn cùng lợi hại, nó vẫn có thể hồi phục lại dù cho tứ chi bị tháo rời, nó điên cuồng đánh về phía Lý Hiên, có thể nói dai như đỉa đói.

“Thì ra công kích của ngươi có hạn chế về phạm vi tấn công, ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh này mà thôi.”

Lý Hiên cười nhạo nó, sau đó khống bàn tay hàn băng, trực tiếp bóp chặt quỷ dị heo, hứng khởi xách nó lên rồi đập điên cuồng, tiếp theo Lý Hiên nhìn quỷ dị trâu.

Lý Hiên có thể cảm nhận được, quỷ dị trâu còn đáng sợ hơn quỷ dị heo, nó tuyệt đối vẫn còn cất dấu chiêu thức cực kỳ đáng sợ.

Trước đó, khi hắn giao thủ với quỷ dị khỉ, chiến đấu hồi lâu, hy sinh một con mắt phải mới giết được quỷ dị chó, nhiêu đó đã đủ để chứng minh sự bất phàm của quỷ dị.

Dù hiện tại chỉ có quỷ dị trâu và quỷ dị heo, nhưng Lý Hiên cũng không dám khinh địch, hắn muốn tìm cơ hội bắt lấy một con, kéo vào kẽ hở không gian và giết chết nó.

“Loài người, ngươi thật sự rất cảnh giác, thôi được rồi, ta cũng không kéo dài thời gian nữa, ngươi chuẩn bị chịu chết đi.”

Quỷ dị trâu đột nhiên ngừng trên hư không, đặt hai thanh cự phủ ở phía sau, trên sừng trâu khổng lồ phát ra ánh sáng chói lọi, khí tức đáng sợ dần dần buông xuống.

“Chạy mau!”

Thấy cảnh tượng này, quỷ dị heo sợ đến mức chạy như điên, lao về phương như như một con thỏ.

Dường như những quỷ dị còn lại cũng nghĩ đến điều gì đó, con nào con nấy đều gấp gáp chạy trốn, không dám chậm lại dù chỉ một giây.

Cả chiến trường chỉ còn lại loài người đang hoang mang.

“Cơ hội tốt!”

Ánh mắt Lý Hiên sáng lên, đột ngột xuất hiện bên cạnh quỷ dị trâu, bắt được thân thể to lớn của nó.

“Sau đây, hãy hưởng thụ lễ tang mà ta đã chuẩn bị cho ngươi!” Lý Hiên nở nụ cười lạnh lùng.

“Ngươi lại dám đến gần lão ngưu ngay lúc này, ngươi chết chắc rồi, chết chắc rồi, ha ha ha.”

Tiếng cười cuồng nhiệt vang lên cách đó năm mươi trượng, đó là tiếng cười của quỷ dị heo đã chạy đi xa.

Còn quỷ dị trâu, nó cũng nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt giễu cợt, vốn chẳng quan tâm đến chuyện Lý Hiên bắt được nó.

“Cẩn thận!”

Chương 469. Hãy hưởng thụ lễ tang ta đã chuẩn bị cho ngươi!

Bên trong trận pháp, phụ nhân xinh đẹp mặc lam y vội vàng nhắc nhở, lo lắng nhìn Lý Hiên.

“Không cần lo lắng.”

Tiếng nói nhẹ nhàng vang vọng hư không, ngay sau đó, từng gợn sóng không gian dâng lên xung quanh Lý Hiên.

Đùng đùng đùng!

Gió lốc không gian đột nhiên xuất hiện, lấy Lý Hiên làm trung tâm, chúng nhanh chóng mở rộng, trong nháy mắt đã bao phủ hắn và quỷ dị trâu, rồi cả hai trực tiếp biến mất trong gió lốc không gian.

“Chết tiệt, lại là gió lốc không gian, trở lại đây cho ta!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, móng heo của quỷ dị heo bỗng nhiên dài ra, chúng cuốn lấy gió lốc không gian như sợi dây thừng, dường như muốn lôi người bên trong ra ngoài.

“Táng Nguyệt!”

Ánh trăng tròn khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh xuống đỉnh đầu quỷ dị heo.

“Đáng chết!”

Đôi mắt quỷ dị heo đỏ bừng nhìn đám người Táng Nguyệt Tông, nó chỉ có thể thu hồi móng heo, ứng phó với vầng trăng lớn

này trước, trơ mắt nhìn gió lốc không gian dần tan biến.

“Đáng lẽ ngươi nên đánh lén sớm hơn chút nữa, ngu xuẩn.”

Quỷ dị heo chửi hư không quanh quanh một tiếng, sau đó nó tiếp tục chiến đấu với Nhân tộc.

Bên trong gió lốc không gian.

Năm lĩnh vực của Lý Hiên gắt gao giam cầm quỷ dị trâu, bàn tay hàn băng chằng chịt quấn lấy nó, chặt chẽ ấn xuống.

Nhưng, có thể do thời gian chiến đấu lần này quá ngắn không thể tiêu hao nhiều lực lượng của quỷ dị, dẫn đến sức phản kháng của quỷ dị trâu cực kỳ mạnh mẽ.

“Ngu ngốc, chỉ với chút lực lượng này của ngươi mà cũng muốn giam cầm ta, một nén nhang, không, chỉ nửa nén nhang thôi là ta có thể thoát khỏi đây.”

Trong mắt quỷ dị trâu hiện lên huyết quang, thân thể kịch liệt bành trướng, kịch độc đen kịt cuồn cuộn bao phủ.

Xẹt xẹt.

Bàn tay hàn băng khổng lồ dần bị nhuộm đen, xuất hiện tiếng nứt vỡ, từng chút từng chút vỡ nát, năm lĩnh vực cũng rung động kịch liệt, dường như không thể chịu đựng được nữa.

“Lần sau, khi chiến đấu, nhất định phải tiêu hao nhiều lực lượng của bọn chúng hơn nữa, phải hiểu rõ chiêu thức của bọn chúng rồi mới hành động, nếu không quá mạo hiểm.”

Lý Hiên than thở, Huyết Phân Thân không thể phát huy quá nhiều lực lượng, điều này ảnh hưởng nghiêm trọng đến thực lực của hắn, khiến cho sức chiến đấu của hắn giảm đi quá nhiều.

“Ngươi không bắt được ta, ta sẽ nhanh chóng thoát ra được,

sau đó sẽ cho ngươi nếm mùi đại chiêu chân chính của ta, ngươi cứ chờ chết đi, ha ha ha." Quỷ dị trâu điên cuồng cười to, bạo ngược trong mắt càng nồng đậm.

Nhưng vào lúc này.

Hai tay Lý Hiên đè lên bả vai của quỷ dị trâu, Siêu Cấp Quái Lực ấn chặt quỷ dị trâu đang giãy dụa chỉ trong phút chốc.

"Gì?"

Quỷ dị trâu sửng sốt, tiếp tục dùng sức giãy giụa.

Kết quả nó phát hiện, dường như có hai ngọn núi lớn đè trên người nó, muốn động một cái cũng phải cố hết sức.

"Lực lượng của ngươi sao lại mạnh như vậy? Ngươi là loài người, sao có thể có được lực lượng mạnh đến vậy?"

Quỷ dị trâu trợn mắt không dám tin, nó nhiều lần liều mạng giãy giụa, nhưng giãy mãi vẫn không thoát ra được.

"Bởi vì ta bẩm sinh đã có sức mạnh to lớn."

Lý Hiên cười nhạt, hai bàn tay linh hồn ngưng tụ thành hình phía sau lưng, chúng nhanh chóng vươn về phía quỷ dị trâu, trực tiếp nắm lấy căn nguyên của nó.

Cũng trong nháy mắt này, quỷ dị trâu sững sờ, con ngươi co mạnh.

"Ngươi…Ngươi lại công kích căn nguyên của ta?"

"Đúng, cho tới nay, các ngươi vẫn luôn kiêu ngạo do đặc thù bất tử của các ngươi, điên cuồng tổn thương Nhân tộc chúng ta, lấn áp Nhân tộc, coi chúng ta là thức ăn."

"Vậy hôm nay ta sẽ đánh nát thủ đoạn mà các ngươi vẫn lấy

làm kiêu ngạo, cho ngươi thưởng thức mùi vị của tử vong.”

Lý Hiên cười nhẹ, hai bàn tay linh hồn điên cuồng xé nát căn nguyên của quỷ dị trâu, cứng rắn kéo căn nguyên của nó vào thế giới này.

“Không… Không, ta không thể chết được, cút ngay cho ta!”

Ầm ầm!

Quỷ dị trâu điên cuồng giãy giụa, chống cự mãnh liệt như trời long đất lở, vùng vẫy thoát khỏi từng cái tay Hàn Băng.

“Vô dụng thôi, ngươi chỉ có một kết cuộc duy nhất, đó chính là chết!”

Mắt trái của Lý Hiên sáng lên, một chữ ‘Thiên’ bắt đầu tỏa sáng.

Giây tiếp theo, một cánh tay khổng lồ từ trong hư không hạ xuống, mang theo sức mạnh to lớn, hung hăng đè quỷ dị trâu xuống, gắt gao giam cầm nó tại chỗ.

Sau đó, bàn tay linh hồn của Lý Hiên điên cuồng cấu xé, trong sự giãy giụa quyết liệt và tiếng rống giận tuyệt vọng của quỷ dị trâu, bàn tay linh hồn bóp toàn bộ căn nguyên của nó xuống, xóa đi phần lớn.

Dường như cảm nhận được cái chết đang đến gần, quỷ dị trâu không vùng vẫy nữa, nó nhìn chằm chằm vào Lý Hiên bằng đôi mắt đỏ như máu.

“Cứ chờ đó, chủ thượng sẽ báo thù cho ta, uy năng của chủ thượng vô cùng mạnh mẽ, nó sẽ tìm thấy ngươi, ngươi sẽ chết, Nhân tộc sẽ chết hết, nổ tung đi!”

Đùng đùng!

Vụ nổ kinh khủng quét qua khoảng không này.

Quỷ dị trâu tuyệt vọng tự bạo căn nguyên, lực lượng bá đạo kia trực tiếp nhấn chìm Lý Hiên.

Táng Nguyệt Tông.

Cuộc chiến giữa Nhân tộc và quỷ dị vẫn đang tiếp diễn.

Không có sự trợ giúp của Lý Hiên, đại quân quỷ dị lại bắt đầu tấn công, điên cuồng công kích phía bên ngoài trận pháp.

May mắn là thiếu vắng một quỷ dị trâu mạnh mẽ, Nhân tộc rốt cuộc cũng cầm cự được, thậm chí còn hơi chiếm ưu thế.

Có thể tất cả mọi người đều đang lo lắng cho Lý Hiên, không biết hắn ra sao, tất cả đều đang đợi hắn quay về.

Chương 470. Công đức vô lượng

Đúng lúc này.

Không gian dao động, một người chồng chất vết thương xuất hiện, hắn đã mất đi chân trái và hai tay, khí tức của hắn suy yếu cực độ.

Thậm chí thân thể của hắn còn nghiêng ngả lảo đảo trong gió, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Trên thân thể kia chằng chịt vết nứt, đã nói rõ người này đang bên bờ vực tan vỡ.

Hắn bị thương nhiều như vậy nhưng sau khi xuất hiện lại không nhanh chóng chữa trị thương thế trước mà lại điều động hàn băng vô hạn đánh về phía đại quân của quỷ dị trước.

Cảnh tượng này, in vào ánh mắt mọi người một cách rõ ràng.

Nhìn Lý Hiên chồng chất vết thương, nhìn thân thể lay động trong hư không kia, tất cả mọi người đều lộ vẻ xúc động, một vài nữ tử lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Các nam tu sĩ thì đỡ hơn một chút, bọn họ nhìn Lý Hiên đứng cũng không vững trên bầu trời, nhìn hắn, dù thân thể đã sắp tan vỡ nhưng vẫn điều động lực lượng, cứu Táng Nguyệt Tông.

Lúc này đây.

Các nam tu sĩ cũng kiềm lòng không đặng, đôi mắt bắt đầu đỏ lên, đau khổ và thương tiếc bao phủ trong lòng.

Vèo!

Đôi mắt mỹ phụ nhân áo lam ngấn nước, nàng đạp lên phi kiếm bay khỏi trận pháp, nàng định đến bảo vệ Lý Hiên yếu ớt.

Những tu sĩ Kim Đan kỳ khác cũng muốn đến gần, muốn bảo vệ và trợ giúp Lý Hiên, không để hắn chịu tổn thương thêm nữa.

Phụt!

Ánh sáng màu đen xoẹt qua hư không.

Lý Hiên đột nhiên bất động, trên mi tâm xuất hiện một lỗ máu, kịch độc đen nhánh từ mi tâm trào ra từng chút một.

“Khặc, khặc, khặc, ẩn núp lâu như vậy, rốt cuộc cũng đến lúc ta ra sân.”

Trong hư không.

Một bóng dáng vặn vẹo xuất hiện, khí tức tanh hôi nồng nặc lan tỏa.

Là một con rắn, một con rắn độc màu đen giống như Trúc Diệp Thanh, hàn quang trong đôi mắt nó lóe lên, trong miệng tràn ra nọc độc đáng sợ.

“A!”

Tiếng hét chói tai của nữ tử phá tan hư không, mỹ phụ nhân áo lam đang phi hành điên cuồng khống chế phi kiếm, mạnh mẽ chém con rắn đen kia.

“Nữ nhân ngu ngốc.”

Rắn đen dần biến mất không thấy, trốn vào hư không, khoảng chân trời này chỉ còn lại một mình Lý Hiên vẫn đứng bất động.

“Cuối cùng vẫn không chịu nổi.”

Lý Hiên thở ra một hơi dài, trên mặt xuất hiện vết nứt chằng chịt, hắn tựa như búp bê sứ sắp vỡ tan.

Nhưng hắn không hề để ý đến chuyện này, mà thừa dịp vẫn còn chút sức lực cuối cùng, trốn vào hư không.

Đến khi hắn xuất hiện lần nữa, hắn đã đứng ở trung tâm đại quân quỷ dị, hai tay đột ngột chắp lại thành chữ thập.

“Đánh đổi bằng thân thể không toàn vẹn của ta – Đóng Băng Vĩnh Viễn!”

Ầm, ầm, ầm!

Hàn băng vô biên vô tận bùng nổ, lấy Lý Hiên làm trung tâm, hàn ý thấu xương dày đặc lan khắp bốn phương, giống như sóng biển cuồn cuộn bao phủ ngàn dặm xung quanh.

Hàn băng đáng sợ kia đóng băng ngàn dặm xung quanh trong nháy mắt, đóng băng cả đám quỷ dị ở trong khu vực này.

Và thân thể của Lý Hiên cũng dần dần tiêu tán, biến thành bột bay trong gió, tan thành mây khói.

Táng Nguyệt Tông.

Các đệ tử Táng Nguyệt Tông đang chiến đấu nhìn đại quân quỷ dị đóng thành băng, cảm nhận cái giá rét thấy xương, thấy Lý Hiên tan thành mây khói, tất cả mọi người đều xúc động khôn nguôi.

Nhất là đại quân quỷ dị bởi vì lần đóng băng này lại bắt đầu đại bại, các đệ tử của Táng Nguyệt Tông càng thêm xúc động.

“Hắn…Hắn vẫn còn sống, đúng không? Có đúng hay không?” Có một nữ đệ tử run rẩy nói.

“Đúng vậy, ta tin hắn, hắn chắc chắn vẫn còn sống.”

“Một người tốt như vậy vĩnh viễn sẽ không chết!” Có người thút thít hô to.

Cao tầng của Táng Nguyệt Tông im lặng, bọn họ bay đến khu vực đóng băng với tâm trạng nặng nề, nhìn nơi cuối cùng Lý Hiên đứng khi tiêu tán.

Nơi đó đã trống rỗng, một chút tro cốt cũng không còn, chỉ còn lại chiến trường đã đóng băng ngàn dặm kia.

Quỷ dị lui quân.

Đại chiêu đáng sợ dọa quỷ dị cấp thấp sinh lòng sợ hãi, không dám tùy tiện đến gần nữa, cho dù quỷ dị heo và quỷ dị rắn có la hét cũng vẫn không cách nào ngăn cản.

Cuối cùng.

Quỷ dị heo và quỷ dị rắn để lại lời hăm dọa, chuẩn bị lần sau sẽ diệt sạch Táng Nguyệt Tông.

“Muốn đi à? Đệ tử Táng Nguyệt Tông nghe lệnh, hãy báo thù cho sư huynh kính yêu của các ngươi, nợ máu phải trả bằng máu, chúng ta phải bắt quỷ dị trả lại gấp vạn lần, giết!”

Vèo vèo, vèo vèo, vèo vèo!

Các đệ tử Táng Nguyệt Tông liều chết điên cuồng lao ra, trong băng tuyết trắng xóa đánh về phía quỷ dị, phát động một cuộc truy đuổi trong đội ngũ chạy toán loạn của quỷ dị.

Cuộc đuổi giết này kéo dài hồi lâu, cuối cùng bọn họ lê thân thể mỏi mệt trở về, dừng lại ở trung tâm khu vực đóng băng.

Ở đây.

Mỹ phụ nhân áo lam đang cẩn thận thu gom di vật của Lý Hiên, đó là một cây sáo bạch ngọc, một cây sáo bạch ngọc trơn bóng sáng lóng lánh.

“Lục sư muội, đừng quá đau khổ, Võ Thạch sẽ không chết vô ích, chúng ta sẽ báo thù cho hắn, nhất định!” Ngũ trưởng lão an ủi nàng.

“Không, hắn không chết đâu, tên của hắn không phải là Võ Thạch, hắn nhất định vẫn còn sống, nhất định!”

Giọng nói mỹ phụ nhân run rẩy, nàng nhìn Ngũ trưởng lão bằng ánh mắt mong đợi, nàng muốn nghe được sự khẳng định của hắn.

“Đúng, hắn chắc chắn còn sống.”

Các vị trưởng lão gật đầu, ánh mắt ai nấy đều nhuộm hồng, đôi mắt già nua ứa lệ.

Mây đen trên trời dần dần biến mất, ánh mặt trời chiếu sáng khắp mặt đất, khiến khu vực đóng băng chiếu sáng rực rỡ hơn nữa.

Chương 471. Công đức vô lượng (2)

Cho dù là ánh mặt trời sáng ngời như thế cũng không cách nào hóa giải tâm trạng nặng nề của mọi người.

Dưới tầng hầm ở Thanh Liên Tông.

Lý Hiên mệt mỏi ngồi trong tầng hầm, hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh bằng con mắt trái còn lại.

“Mệt quá, chiến đấu bằng linh hồn trong thời gian dài khiến ta tiêu hao quá nhiều, may mắn là cuộc chiến của Táng Nguyệt Tông đã kết thúc.”

Thông qua Huyết Phân Thân, Lý Hiên dò xét tình huống của Táng Nguyệt Tông, hài lòng gật đầu một cái.

‘Ting! Ngài cứu giúp vô số bách tính, nhận được lượng lớn công đức.’

‘Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài gặp được kỳ ngộ ở Nguyên Tố Đại Lục, thực lực đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, phần thưởng của ngài: Đoạn Chi Tái Sinh.’

‘Ting! Ngài có công đức vô lượng, ngài sản sinh ra cảm ứng với cõi u minh, trời cao càng quan tâm đến ngài, phụ mẫu của ngài sẽ càng thêm an toàn.’

Âm thanh nhắc nhở máy móc vang lên trong đầu.

Lượng công đức vô biên kia khiến Lý Hiên mỉm cười, cộng thêm Đoạn Chi Tái Sinh, tâm trạng Lý Hiên tốt hơn gấp bội lần.

“Tốt quá!”

Lý Hiên hứng khởi vì lần thu hoạch này của mình, cũng vui vẻ vì cứu được trăm họ bách tính.

Chẳng qua là.

Bên phía thành Hắc Mã còn cần phải xử lý, hắn phải nhanh chóng đến đó.

Bởi vì đội quân mà quỷ dị khỉ và quỷ dị chuột dẫn dầu càng ngày càng đến gần thành Hắc Mã, cho dù Sở Văn Thu có toàn lực ngăn cản thì cũng chỉ có thể chống đỡ đến hiện tại.

Nhìn nhìn Đoạn Chi Tái Sinh mới nhận được, Lý Hiên cảm nhận sự mệt mỏi truyền đến từ linh hồn, hắn thở dài một tiếng, chuẩn bị dùng giáng lâm linh hồn đến thành Hắc Mã.

Thành Hắc Mã.

Lão thái thái mập của Tam Kiếm Tông và Tống lão dẫn theo đông đảo cao thủ Nhân tộc lao nhanh về phía ngoài, toàn lực xông về hướng thành Hắc Mã.

Bởi vì dưới thần thức của bọn họ nhìn thấy một mỹ nữ áo đen cả người nhuốm máu.

Dung nhan của vị mỹ nữ này, tuyệt đối thuộc cấp bậc họa quốc ương dân, cực kỳ xinh đẹp.

Cộng thêm da thịt trắng như tuyết, thân thể đường cong lả lướt mềm mại, đôi mắt câu hồn đoạt phách, trong đôi mắt kia còn chứa đựng một tia yếu đuối,

Mỹ nhân như vậy bị thương khiến mọi người ở thành Hắc Mã đau lòng không thôi, đồng thời cũng nảy sinh sự tức giận tột cùng dành cho quỷ dị.

Bởi vì vị siêu cấp đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành này đang xách lưỡi liềm tử thần giao chiến với đại quân quỷ dị, hai bên đánh đến trời đất u ám, đánh đến thây phơi đầy đất.

Nhìn mỹ nữ thành thục ngay cả hắc bào cũng đã rách nát, ngắm dung nhan xinh đẹp đến nỗi khiến kẻ khác hít thở khó khăn kia, nhìn thân thể mềm mại của nàng, nàng một thân một mình ngăn cản đại quân quỷ dị.

Đông đảo cao thủ của thành Hắc Mã đâu thể nào ngồi yên được nữa, từng người gào lên xông ra ngoài thành, đánh về phía đại quân quỷ dị.

Trong đại quân quỷ dị.

Quỷ dị khỉ đang vung nắm đấm to lớn, đùng đùng đùng đánh về phía Sở Vãn Thu, thực lực mạnh mẽ gần như là nghiền ép Sở Vãn Thu.

Mấu chốt là quỷ dị chuột sau lưng quỷ dị khi lại dùng thủ đoạn âm hiểm, chiếc lông màu đen bén nhọn và lạnh lẽo chém ngang hư không giống như tia chớp màu đen.

Hai con cầm tinh quỷ dị này thật sự không dễ đối phó, nhất là trong hoàn cảnh có sự phủ trợ của đại quân quỷ dị như thủy triều, chúng đánh Sở Vãn Thu máu tươi đầm đìa, ngay cả mái tóc dài đen nhánh kia cũng bị chặt đứt một đoạn.

Đúng lúc này.

Quỷ dị khỉ bỗng trông thấy một cường giả Nhân tộc từ phương xa vọt đến, nhìn thực lực yếu ớt của những kẻ này, quỷ dị khỉ giễu cợt cười nhạo, nó chuẩn bị xông đến xé xác những nhân loại này.

Nhưng mà.

Quỷ dị chuột đột nhiên lên tiếng, truyền âm cho nó.

“Xảy ra chuyện lớn rồi, mới vừa nhận được tin tức của Long thủ lĩnh, cả lão Ngưu và lão Cẩu đều chết rồi, là chết thật đấy, căn nguyên bể nát.”

“Ngươi nói cái gì?”

Quỷ dị khỉ vội vàng nghiêng đầu qua, không dám tin nhìn quỷ dị chuột.

“Long thủ lĩnh nói, người động thủ là thủ lĩnh của người đội đấu lạp, kẻ chết tiếp theo sẽ là chúng ta.” Quỷ dị chuột lo lắng truyền âm.

“Vậy…vậy…”

Quỷ dị khỉ nghĩ lại khó khăn lúc chiến đấu với Lý Hiên, nghĩ đến chuyện ba con cầm tinh quỷ dị như bọn họ mà cũng không cản nổi Lý Hiên, còn bị Lý Hiên bắt đi một con rồi giết chết.

Bây giờ chỉ còn lại hai con bọn chúng, nếu như lúc này lại gặp được thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp nữa bọn họ khẳng định xong đời luôn.

Vừa nghĩ đến việc thật sự phải chết đi, quỷ dị khỉ sợ hãi, không dám tiến lên.

"Làm sao đây? Chúng ta có tiến công nữa không? Thủ lĩnh của người đội đấu lạp sẽ lại tới nữa đúng không?" Quỷ dị khỉ hoang mang nói.

"Tỷ lệ hắn sẽ đến là rất lớn, sau khi giết lão Cẩu ở chỗ chúng ta, hắn lại đi đến Táng Nguyệt Tông giết lão Ngưu.”

“Tuy Rắn Đen đã đánh lén đối phương, nhưng Long thủ lĩnh nói thủ lĩnh của người đội đấu lạp chưa chết, khả năng lớn là sẽ

đến chỗ chúng ta.”

“Long thủ lĩnh còn nói, nếu như nhìn thấy người đội đấu lạp mù một mắt thì nhất định phải nhanh chóng rút lui." Quỷ dị chuột nói rõ thêm lần nữa.

"Người đội đấu lạp mù một mắt! Đáng ghét, ta thế mà lại bị dọa sợ."

Quỷ dị khỉ hoảng sợ trong lòng, nhưng nhìn loài người nhỏ bé yếu đuối từ xa xông tới, sự hung bạo trong lòng nó nổi lên.

Nó định sau khi tàn sát một phen thì nhanh chóng rút lui, đề phòng gặp phải thủ lĩnh của người đội đấu lạp.

Chương 472. Trận chiến lớn ở Đông Hải

Cũng vào ngay lúc này.

Quỷ dị khỉ bỗng nhìn thấy một người đội đấu lạp dừng ở phía sau cùng trong đám người xông tới.

Người này đang mở một mắt nhìn qua đây, trong con mắt đó loé lên hàn quang lạnh lẽo.

"Hắn... Là hắn... Hắn thật sự đến rồi!" Khỉ bị doạ chết khiếp, vội vàng truyền âm cho Chuột.

"Tử Vong Thu Hoạch!"

Giọng nói chín chắn của ngự tỷ bỗng nhiên vang lên, Tử Thần Liêm Đao hoá thành vầng trăng lưỡi liềm cực lớn, hung hăng chém về phía đại quân quỷ dị, mang theo sức mạnh hùng dũng cuồn cuộn đánh vào giữa đại quân.

Ầm ầm ầm!

Nhưng, khoảnh khắc Tử Thần Liêm Đao chém giết lượng lớn quỷ dị, dọn sạch toàn bộ quỷ dị ở khu vực này cũng khiến cho đám Nhân tộc xông tới nhịn không được mà lớn tiếng hô hào.

Mà người đánh Tử Vong Thu Hoạch ra, nghiễm nhiên chính là Sở Văn Thu, Sở Văn Thu mỏi mệt và suy yếu.

Nàng nhìn loài người xông đến, thầm mắng bọn họ không nên xông đến đây nộp mạng, nàng chỉ đành phóng ra đại chiêu trì hoãn trước, định cảnh cáo mọi người, bảo bọn họ nhanh chóng lùi về

phía sau.

Bởi vì đại quân quỷ dị quá mạnh, bọn họ hoàn toàn không ngăn cản nổi.

Nhưng vào lúc này.

Ngay khi Sở Văn Thu chuẩn bị cảnh cáo loài người đang lao đến.

Đại quân quỷ dị bỗng nhiên dừng lại, bọn chúng chạy trốn giống như nhìn thấy quỷ, vắt chân lên cổ chạy thục mạng, bộ dạng đó giống như liều mạng chạy như điên.

Mà quỷ dị khỉ và quỷ dị chuột, hai con giáp quỷ dị mạnh nhất này, vậy mà lại dẫn đầu chạy trốn, đứa chạy trước chính là hai đứa bọn chúng.

Cảnh tượng như thế.

Không chỉ Nhân tộc mơ hồ, ngay cả một bộ phận quỷ dị cũng ngơ ngác.

Nhưng thủ lĩnh đã chạy rồi, đám quỷ dị còn lại cũng vội vàng chạy trốn, sau đó hình thành nên cảnh tượng như hiện tại.

Tất cả quỷ dị đều tan tác, chạy trốn đi giống như thỏ.

"Đây..."

Sở Văn Thu hơi mông lung, không hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Nàng cảm thấy đại chiêu của mình không có khả năng chấn nhiếp mạnh đến vậy, bởi vì từ đầu đến cuối nàng đều bị đè ra đánh, lúc trước cũng đánh ra đại chiêu mấy lần, nhưng quỷ dị hoàn toàn không để tâm.

Nhưng hiện tại, quỷ dị lại trốn đi, điều này khiến đầu óc Sở Văn Thu nhất thời chưa phản ứng kịp.

"Oh yeah! Chúng ta thắng rồi, oh yeah!"

"Ha ha ha, nhìn thấy chi viện của Nhân tộc chúng ta đến, quỷ dị liền bị dọa chạy, đúng là một bọn hèn nhát."

"Là công lao của vị đại mỹ nữ kia, nàng một mình ngăn cản quỷ dị, Tử Vong Thu Hoạch lúc nãy quá mạnh, nháy mắt đã giết chết nhiều quỷ dị như vậy, đây đều là công lao của nàng."

"Đúng vậy, đúng vậy."

...

Nhân loại xông tới đã dừng lại, ai nấy cũng sùng bái nhìn Sỡ Văn Thu.

Trong mắt mỗi người đều mang theo sự cảm kích sâu sắc.

Cho dù là lão thái thái mập của Tam Kiếm Tông, hay đám người Tống lão, ai nấy đều kính nể nhìn Sỡ Văn Thu.

Quả thực đại chiêu lúc nãy quá mạnh, dù có là bọn họ thì cũng không làm được.

Bọn họ cảm thấy Sở Văn Thu mạnh hơn bọn họ rất nhiều, chắc chắn là cường giả siêu cấp ẩn mình.

"Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp Nhân tộc, chúng ta sẽ vĩnh viễn không quên chiến công của ngài." Lão thái thái mập dẫn đầu cúi người hành lễ.

"Ngài... Lẽ nào ngài là người của bộ tộc Thủ Hộ Giả ẩn mình sao?" Tống lão hình như biết gì đó, kích động không thôi hỏi.

"Ừ, ta là Sở Văn Thu, nguy cơ của Nhân tộc vẫn chưa kết thúc,

chúng ta còn phải tiếp tục cảnh giác."

Sở Văn Thu không hiểu tại sao quỷ dị lại bỏ chạy, nàng cảm thấy nhất định là có âm mưu, cho nên nàng dự định xuất thế, tập hợp cường giả Nhân tộc, chuẩn bị cho cuộc chiến trong tương lai.

"Họ Sở, quả nhiên là bộ tộc Thủ Hộ Giả." Tống lão bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng thở phào một hơi.

Bộ tộc Thủ Hộ Giả đã tồn tại qua rất nhiều năm tháng, mỗi lần xuất hiện, bọn họ đều giúp Nhân tộc vượt qua một lần đại kiếp nạn.

Hiện tại bộ tộc Thủ Hộ Giả xuất thế, Nhân tộc càng được bảo đảm, bọn họ cuối cùng có thể yên tâm hơn chút.

Lão thái thái mập bên cạnh cũng nở nụ cười, trước đây áp lực sắp làm nàng sụp đổ, bây giờ nàng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm đi không ít.

Đám người lão thái thái mập được giảm bớt áp lực vội vàng mời Sỡ Văn Thu tiến vào thành Hắc Mã, nhường phủ thành chủ xa hoa nhất của thành Hắc Mã làm nơi ở cho Sở Văn Thu.

Thanh Liên Tông.

Tầng hầm.

Lý Hiên đã trở lại, sau khi nhìn thấy quỷ dị rút đi, hắn lập tức quay về, bởi vì hắn cần nghỉ ngơi cho tốt.

Chiến đấu trong thời gian dài, linh hồn của hắn tiêu hao cực lớn, cần phải nhanh chóng nghỉ ngơi, nếu không có thể sẽ tạo thành nội thương cho linh hồn, đến lúc đó mất nhiều hơn được.

Vì vậy hắn đi ngủ thật sớm, một mình ngủ say trên chiếc giường bạch ngọc.

'Ting! Đệ tử Chu Hồng Phúc của ngài bất ngờ đào được khoai lang thần bí, sau khi ăn vào thì thực lực đột phá đến tầng bốn.'

'Ting! Thưởng cho ngài: Cấp bậc linh trù sư, tăng đến Linh Trù Sư tứ giai đại viên mãn.'

Âm thanh nhắc nhở của máy móc vang lên trong đầu, đáng tiếc Lý Hiên không nghe thấy, hắn đã say giấc ngủ thiếp đi rồi.

Đế quốc Phượng Hoàng.

Bờ Đông Hải.

Cuộc chiến của Nhân tộc và hải thú vẫn đang tiếp diễn.

Hải thú vô biên vô hạn điên cuồng tiến công, đánh về phía Nhân tộc như bị khống chế.

Hơn một trăm cường giả Kim Đan kỳ của Nhân tộc kịch liệt chiến đấu trong không trung, đối đầu với hải thú, chém giết điên cuồng.

Trên tường thành thành Phượng Hoàng dưới mặt đất.

Chương 473. Trận chiến lớn ở Đông Hải (2)

Mười lăm vạn tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Nhân tộc cũng đang chiến đấu với hải thú, hai bên đại chiến hồi lâu tại bờ Đông Hải, cũng bất ngờ xuất hiện rất nhiều thiên tài lóa mắt.

Một người nổi lên chói lòa nhất trong số đó, là Tần Nguyệt.

Lúc này, chân nàng đạp hư không, tóc đen tung bay, hoả diễm vô tận lập loè quanh người nàng, khiến nàng trông giống như Hỏa Thần giáng thế.

Ở quanh cơ thể nàng, vô số Ô Nha màu đỏ đang từ trên bầu trời rơi xuống, như thể vô số thiên thạch đập bào đàn hải thú bên dưới.

Ầm ầm, ầm ầm!

Trong tiếng nổ vang, lượng lớn hải thú bị giết, chết đi trong sự hoảng sợ, bị đốt thành tro tàn.

Hoả diễm bá đạo kia thậm chí còn dọn sạch cả một khu vực rộng lớn, cũng làm cho hải thú Kim Đan kỳ trên trời nhịn không được mà xông về phía Tần Nguyệt.

"Nhân loại đáng chết, chết cho ta!"

Một con cá mập khổng lồ từ trên trời giáng xuống, răng cưa sắc nhọn của nó hung hăng cắn về hướng Tần Nguyệt.

"Đường đường là cá mập Kim Đan kỳ, vậy mà lại đánh lén tiểu bối Trúc Cơ kỳ, các ngươi càng sống càng thụt lùi."

Một tráng hán đầu trọc to con đột ngột từ trên trời giáng xuống, ầm một tiếng đạp bay cá mập răng cưa, sau đó đánh nhau với cá mập trên không trung, đánh vô cùng khốc liệt.

"Biểu hiện của oa nhi không tệ, giết quái cho tốt, Kim Đan kỳ ta cản cho ngươi!" Tráng hán đầu trọc vừa chiến đấu vừa hét lớn.

"Cảm tạ!"

Giọng điệu Tần Nguyệt điềm đạm, thái độ hơi lạnh nhạt, hoàn toàn không dịu dàng đáng yêu giống như lúc ở cùng Lý Hiên.

"Hả?"

Tần Nguyệt bỗng nhiên nhìn về phía Nam Vực, không biết tại sao, nàng cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, hơi lo lắng cho sư tôn.

Hàng lông mày xinh đẹp của nàng khẽ nhíu lại, nhanh chóng dùng ngọc phù truyền tin liên lạc với sư tôn, tiếc là không có ai nhận, nàng lập tức sốt ruột.

"Gào!

Một con cá mập Trúc Cơ đại viên mãn nhào tới, mang theo mùi hôi thối cắn về phía Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt đang lo lắng, trong hai mắt lóe lên sát ý mãnh liệt, một nhóm lớn Ô Nha hoả diễm ngưng tụ thành bàn tay hỏa diễm, tức khắc xé nát cá mập.

Cảnh tượng bùng nổ như thế này khiến đám cá mập muốn đánh lén ở xung quanh không nhịn được mà lùi bước, con nào con nấy sợ hãi nhìn Tần Nguyệt.

“Hả?”

Tráng hán đầu trọc ở xa nhìn Tần Nguyệt bằng ánh mắt nghi ngờ, mới ngay lúc nãy, sức mạnh Tần Nguyệt thể hiện ra vậy mà

đã đạt đến Kim Đan kỳ.

Bước nhảy vọt như này làm tráng hán đầu trọc kinh ngạc, không dám tin Tần Nguyệt lại có thể phát huy sức mạnh ở cấp bậc này.

Những tu sĩ Kim Đan kỳ khác cũng vô cùng kinh ngạc, cảm thấy không thể tin được.

Biểu hiện của Tần Nguyệt trước kia mặc dù rất ngoạn mục, nhưng từ đầu đến cuối không lực lượng của nàng vẫn không hề vượt khỏi Trúc Cơ kỳ.

Nhưng giờ đây, cũng không biết điều gì đã kích thích Tần Nguyệt, khiến nàng phát huy sức mạnh của Kim Đan kỳ.

Chuyện này khiến cho rất nhiều người thắc mắc, ngay đến đám hải thú cũng cảm thấy hoảng sợ.

Có điều.

Thiếu nữ Nhân tộc bất phàm như vậy ắt sẽ trở thành cường giả siêu cấp trong tương lai, tạo ra uy hiếp to lớn đối với hải thú.

Vì thế ánh mắt của những hải thú biến hung ác, bắt đầu cuồn cuộn trong nước biển, đồng thời âm thanh kêu gào đáng sợ truyền khắp tứ phương.

Giây tiếp theo.

Chi chít dày đặc hải thú từ trong biển cả lũ lượt kéo đến, đánh thẳng về phía Nhân tộc trong cơn sóng mãnh liệt.

Số lượng hải thú trong đợt sóng này quá nhiều, mênh mông cuồn cuộn, đông đến bất tận, bên trong còn có rất nhiều hải thú cường đại núp.

Sự xuất hiện của bọn chúng như đã giá lạnh còn mưa tuyết,

khiến cuộc chiến vốn đã cam go càng thêm khốn đốn, Nhân tộc cảm nhận được áp lực lớn hơn.

“Ngăn lại, nhất định phải ngăn lại. Nếu không cản được đế quốc Phượng Hoàng sẽ diệt vong, hàng trăm vạn bách tính sẽ chết đi trong tuyệt vọng. Đây là quê hương của chúng ta, nhất định phải ngăn chúng lại!”

Những tu sĩ đến từ đế quốc Phượng Hoàng la lớn. Cùng với âm thanh này, mười vạn tu sĩ của đế quốc Phượng Hoàng gào lên. Chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã hình thành nên đội hình chiến đấu phượng hoàng, lao thẳng vào hải thú.

Trên không trung.

Năm mươi tu sĩ Kim Đan kỳ cũng đang kịch liệt chiến đấu, ba mươi tu sĩ đến từ đế quốc Phượng Hoàng liên hợp với nhau, đứng trong đội hình, kịch liệt và ác liệt đối đầu với hải thú.

Nhưng dù có chiến trận, Nhân tộc vẫn càng ngày càng gian nan như thường, càng ngày càng khó mà kiên trì được. Trên gương mặt bọn họ lộ ra biểu cảm lo lắng đậm sâu.

Gào gào gào!

Chi chít hàng vạn Hổ Kình từ xa lao cực nhanh đến, lao về phía Tần Nguyệt với sát ý cuồng bạo, thề phải giết chết nàng.

Lúc này.

Vì không liên hệ được với Lý Hiên nên Tần Nguyệt đang vô cùng nôn nóng, kết quả lại một đám Hổ Kình lại xông đến gây rối.

Tần Nguyệt trong cơn tức giận thoáng cái thả ra hàng vạn luồng hỏa diễm, trong sự nóng rực của quang huy đỏ rực lửa, với tư thái nghiền áp, diệt tẫn làn sóng Hổ Kình này.

Uy thế nghiêng về một phía này mang đến hiệu quả quá chấn động, khiến mỗi một tu sĩ Nhân tộc đều phải chấn động. Có người thậm chí còn nảy sinh sự sùng bái, đặc biệt là tu sĩ của đế quốc Phượng Hoàng.

Quốc gia này thích ngọn lửa vô cùng, người bọn họ sùng bái nhất là tổ thần Phượng Hoàng, biểu tượng của cả quốc gia cũng là phượng hoàng.

Giờ đây, thấy Tần Nguyệt khống chế ngọn lửa cuồn cuộn giết chết hải thú, các tu sĩ của đế quốc Phượng Hoàng sùng bái khôn nguôi.

“Gào!”

Chương 474. Tần Nguyệt Kim Đan rồi

Tiếng gầm gừ gào thét một lần nữa chấn động tứ phương, khuấy động sóng lớn của biển cả bùng lên.

Cùng với âm thanh gầm thét này, vài nhóm hải thú đông không đếm xuể bay đến, một lần nữa lao thẳng về phía Tần Nguyệt.

“Cút!”

Lại một lần nữa bị làm phiền, không thể liên hệ được với Lý Hiên, Tần Nguyệt hoàn toàn bùng nổ.

Nàng như thể hóa thành Hỏa Thần, thân thể yêu kiều bao trùm trong ánh lửa dày đặc, tỏa ra uy áp đáng sợ như ngọn núi cao, cả người như biến thành một đống lửa, giết ngược giết xuôi trong đám hải thú.

Sau khi bảy con hải thú liên tục bị giết, đám hải thú cuối cùng cũng sợ hãi, không dám tiến lên phía trước, hãi hùng nhìn Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt lúc này giống sắp điên rồi, bàn tay nhỏ bé siết chặt ngọc phù truyền tin kia, nhiều lần liên lạc với Lý Hiên, đáng tiếc đầu đến cuối vẫn không có người trả lời.

Tần Nguyệt lo lắng không thôi khôi phục chút lý trí, nàng vội vàng liên hệ với Băng Huyên Nhi. Kết quả, bên chỗ Băng Huyên Nhi cũng không liên lạc được.

“Sao lại thế này? Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó!”

Nỗi lo nồng đậm hiện lên sâu trong ánh mắt Tần Nguyệt.

Đang chuẩn bị thử liên lạc với Lý Hiên một lần nữa thì có một con rắn biển Kim Đan kỳ xuất hiện, lực lượng Kim Đan đáng sợ đánh về phía Tần Nguyệt trong phút chốc.

Rầm!!

Trong tiếng nổ vang, Tần Nguyệt bay ngược ra ngoài, lăn liên tục hàng nghìn thước trong máu tươi giàn dụa.

“Cảm giác chém giết thiên tài của Nhân tộc thật đã.” Rắn biển cười lạnh, trong ánh mắt tràn ngập sự liều lĩnh.

“Vậy sao?”

Trên không trung.

Tần Nguyệt chao đảo, hỏa diệm chi lực đáng sợ một lần nữa ngưng tụ. Một cột ánh sáng vô cùng nóng lấy nàng làm trung tâm trực tiếp xông lên tận trời xanh.

Sức mạnh kinh khủng đó khiến cho rắn biển nhìn mà bay hết hồn hết vía, nghiêm nghị vô cùng.

“Kim Đan…Ngươi đạt đến Kim Đan kỳ rồi sao? Không…Ngươi đang lột xác thành Kim Đan kỳ. Chết đi.”

Rắn biển hung mãnh xông về phía Tần Nguyệt, thề phải nhân cơ hội này giết chết Tần Nguyệt.

Nhưng vào lúc này, một đại hán đầu trọc cao to kịp thời xuất hiện, hắn ngăn cản rắn biển, tranh thủ thời gian. Đôi bên bắt đầu kịch liệt chiến đấu.

Từ đầu đến cuối, Tần Nguyệt, người được bao trùm bởi hỏa diễm thông thiên, nàng vẫn luôn nắm chặt ngọc phù truyền tin chờ đợi sư tôn của nàng trả lời, đáng tiếc vẫn luôn không nhận được

hồi âm.

Ngọn lửa cuồn cuộn thiêu đốt, chiếu cả vùng trời và mảnh đất này thành màu đỏ rực.

Trong sức mạnh như vậy, Tần Nguyệt cuối cùng cũng từ Trúc Cơ đại viên mãn đạt đến Kim Đan kỳ, hơn nữa còn là Kim Đan hoàn mỹ, không có chút tạp chất nào.

“Chết tiệt.”

Rắn biển cuối cùng cũng phá vỡ phong tỏa và lao thẳng về hướng Tần Nguyệt, lực lượng mạnh mẽ của Kim Đan kỳ đánh thẳng lên đỉnh đầu Tần Nguyệt.

Phụt!

Huyết dịch màu xanh từ trên trời rơi xuống, thân thể của rắn biển bị chặt thành hai nửa.

Và bên cạnh rắn biển là Tần Nguyệt thanh thuần đáng yêu, đôi tay trắng nõn mảnh khảnh kia đang cầm một viên kim đan, từ từ bóp nát.

Cảnh tượng như vậy, khung cảnh như vậy khiến đôi bên dù đang đánh ác liệt cũng phải hơi ngừng lại.

Bởi vì rắn biển Kim Đan kỳ đã chết, mà người giết nó là Tần Nguyệt, chỉ trong một chiêu.

Pha nghịch chuyển này dọa đến tất cả mọi người, ngay đến cả Kim Đan kỳ của hải thú cũng có chút kinh sợ.

“Không ai có thể ngăn cả ta liên hệ với sư tôn, ai cũng không thể!”

Tần Nguyệt nhìn ngọc phù truyền tin, chuẩn bị liên lạc với Lý Hiên lần nữa. Nếu như vẫn không liên lạc được, nàng sẽ rời khỏi

chiến trường, đến Nam Vực tìm Lý Hiên.

Cũng vào lúc này.

Ngọc phù truyền tin sáng lên, đó là nhắc nhở sau khi kết nối được.

“Sư tôn, là ngươi sao?” Trên khuôn mặt trắng nõn của Tần Nguyệt xuất hiện biểu cảm xao động.

“Ừ.”

Giọng nói ôn hòa từ ngọc phù truyền ra, có chút cảm giác khàn khàn, giống như trạng thái sau khi vừa tỉnh ngủ.

“Sư tôn, ngài vẫn ổn chứ?” Tần Nguyệt vẫn quan tâm hỏi thăm như trước, không hề cho rằng Lý Hiên vừa thức giấc.

“Rất tốt, ngươi thì sao? Ngươi cũng đang ở trên chiến trường sao?”

“Đúng vậy, ta đang ở chiến trường Đông Hải thuộc đế quốc Phượng Hoàng. Hải thú nơi đây vẫn luôn tập kích Nhân tộc.” Tần Nguyệt nhỏ nhẹ nói, vô cùng muốn nói chuyện lâu hơn với Lý Hiên.

“Bảo vệ tốt bản thân, nếu như có thể thì giúp đỡ Nhân tộc một chút, trong cái thời loạn thế này, Nhân tộc đã quá vất vả rồi.” Âm thanh thở dài của Lý Hiên từ trong ngọc phù truyền ra.

“Ta biết rồi, người đừng ngắt liên lạc vội, chuyện... Có thể dạy ta một chút kiến thức về phương diện hoả diễm không?”

Tần Nguyệt vẫn còn muốn nói chuyện với Lý Hiên, không muốn ngắt liên hệ, càng muốn thông qua nói chuyện để xác nhận tình hình sức khỏe của Lý Hiên.

“Được, vậy ta sẽ giải thích một chút kiến thức về Hỏa Diễm

Cự Nhân. Đây là bản nâng cấp của Hỏa Diễm Ô Nha, cốt lõi của nó vẫn là hỏa diễm của ngươi, chỉ là thay đổi về hình thái."

"Thực ra chỉ cần hỏa diễm chi lực được tăng cường là có thể thành công ngưng tụ Hỏa Diễm Cự Nhân, phương pháp là..."

"Vâng, vâng."

Tần Nguyệt nghiêm túc lắng nghe, ngọn lửa xung quanh dần dần hóa thành những Hỏa Diễm Cự Nhân, cự nhân nào cũng tỏa ra lực lượng dồi dào.

Những Hỏa Diễm Cự Nhân này có đôi cánh hỏa diễm khổng lồ, cơ thể cường tráng như ngọn núi, số lượng cũng càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã đạt đến số lượng hàng vạn cự nhân.

Dưới ý niệm của Tần Nguyệt, Hỏa Diễm Cự Nhân vung cú nắm tay đấm về hướng hải thú, phát động cuộc đại phản kích trong sự giết chóc cuồng bạo.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Chương 475. Tần Nguyệt Kim Đan rồi (2)

Hỏa Diễm Cự Nhân đã tàn sát rất nhiều hải thú, thế cục nguy hiểm của Nhân tộc xoay chuyển trong nháy mắt, Nhân tộc dần dần chiếm ưu thế.

“Được rồi, đại khái là những thứ này, bảo vệ tốt bản thân.”

Giọng nói ôn hòa của Lý Hiên trong ngọc phù truyền tin vọng lại, trong lời nói vẫn đầy sự quan tâm.

“Sư tôn, ngoại trừ Hỏa Diễm Cự Nhân ra, có còn cái gì khác nữa không? Ta muốn học nhiều hơn một chút.”

Tần Nguyệt vẫn muốn nói chuyện với Lý Hiên, bức thiết muốn tiếp tục lắng nghe giọng nói của hắn.

“Đương nhiên là vẫn còn. Thực ra ta cũng có nghiên cứu qua về phương diện này. Huyết mạch của ngươi thích hợp ngưng tụ ra hình thái bản thể nhất, cũng chính là hình thái Phượng Hoàng.”

“Theo ta thấy, đây mới là nguồn gốc của ngươi, cũng có thể khiến ngươi phát huy được sức mạnh đáng sợ hơn. Nguyên lý của hình thái Phượng Hoàng và Hỏa Diễm Cự Nhân là giống nhau.”

“Chỉ có điều, cách thức kích hoạt là do huyết mạch của ngươi kích phát, phương thức là...”

Trong ngọc phù truyền tin một lần nữa truyền đến âm thanh chỉ dạy của Lý Hiên, đều là những kiến thức đã được kiểm chứng nhiều lần, vô cùng quan trọng.

Tần Nguyệt dỏng tai lên nghiêm túc lắng nghe, đôi lông mày xinh đẹp từ trạng thái nhíu chặt dần giãn ra.

Vì dẫu chỉ nghe được giọng nói của Lý Hiên nhưng nàng đã cảm thấy rất hạnh phúc, rất vui.

Theo sự chỉ dạy của Lý Hiên.

Một con Hỏa Diễm Phượng Hoàng khổng lồ và to lớn dần được ngưng tụ phía sau lưng Tần Nguyệt, đó là một con phượng hoàng che khuất bầu trời và đáng sợ như một vị thần.

Hỏa Diễm Phượng Hoàng này quấn quanh Tần Nguyệt, khiến Tần Nguyệt giống như một vị thần linh, tỏa ra thiên uy cuồn cuộn, khiến lòng người chấn động, hoảng hốt khôn nguôi.

Trong đó.

Các tu sĩ của đế quốc Phượng Hoàng là chấn động nhất, đặc biệt là khi nhìn thấy Hỏa Diễm Phượng Hoàng khổng lồ kia, bọn họ đều bị dọa sợ.

Một vài tu sĩ thực lực yếu kém vội vã quỳ xuống bái lạy, đến chiến đấu cũng chẳng để tâm đến nữa, hô lớn.

“Tổ Thần! Bái kiến Tổ Thần!”

“Tổ Thần, cuối cùng ngài cũng đã chú ý đến con dân của người rồi sao?”

“Tổ Thần đến rồi, đế quốc Phượng Hoàng được cứu rồi.”

...

Hàng loạt tu sĩ của đế quốc Phượng Hoàng quỳ xuống lễ bái, giống như tín đồ cuồng tín nhìn thấy đức tin nơi đất Thánh, liên tục dập đầu vái lạy.

Lúc đầu chỉ là vài tu sĩ cấp bậc không cao, nhưng sau đó, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ của đế quốc Phượng Hoàng cũng quỳ xuống, cúi đầu thật sâu.

Cảnh tượng này khiến tu sĩ của các thế lực khác hai mặt nhìn nhau, không thể tin được rằng đức tin của những người này lại thâm hậu như vậy, cuồng nhiệt như vậy.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang trên không trung.

Tu sĩ Kim Đan của đế quốc Phượng Hoàng đang chiến đấu trên không trung cũng vọt về phía Tần Nguyệt. Mặc dù không quỳ xuống nhưng bọn họ lại đứng xung quanh Tần Nguyệt, thủ hộ nàng như chúng tinh phủng nguyệt.

Vì sự xuất hiện của Hỏa Diễm Phượng Hoàng mà không khí của chiến trường hoàn toàn thay đổi, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Tần Nguyệt.

“Tổ Thần đại nhân, cuối cùng ngài cũng giáng lâm rồi.” Đại trưởng lão của đế quốc Phượng Hoàng cúi người thật sâu, trong giọng nói ngập tràn rung động.

“Ta không phải là tổ thần của các ngươi.”

Tần Nguyệt lắc đầu, điều khiển Hỏa Diễm Phượng Hoàng bay về phía trung tâm của hải thú. Dưới sức mạnh vô biên của Phượng Hoàng, nước biển bị đun sôi, ngay lập tức giết chết mười mấy vạn hải thú.

Hải thú Luyện Khí kỳ ngã xuống, hải thú Trúc Cơ kỳ ngã xuống, ngay cả hải thú Kim Đan kỳ cũng bắt đầu ngã xuống. Từ vùng biển rực cháy, mép nước biển lùi về phía sau ba mươi cây số.

U u u u!

Tiếng gào thét rút lui từ trong biển hải thú truyền đến, vô số hải thú chạy trốn xuống biến trong sự sợ hãi, diệt vong dưới sự truy sát của Hỏa Diễm Phượng Hoàng khổng lồ.

Trận chiến cuối cùng cũng dừng lại.

Đám hải thú bỏ chạy để lại vô số thi thể, hàng vạn dặm hải vực bị đun sôi, hơi nước trắng xóa bốc lên không trung, tạo nên khung cảnh hùng tráng và mỹ lệ.

Nhìn cảnh tượng đáng sợ này, nhìn uy năng của Hỏa Diễm Phượng Hoàng và nhìn cảnh tượng thê thảm của đám hải thú.

Đại trưởng lão, cùng tất cả tu sĩ Kim Đan kỳ của đế quốc Phượng Hoàng đều quỳ xuống, cúi đầu hành lễ.

“Bái kiến Tổ Thần, vinh quang của ngài chiến sáng nhân gian, xin ngài chăm lo cho con dân của ngài, đế quốc Phượng Hoàng cần có ngài.”

Vù!

Tần Nguyệt trở lại, hình thái Phượng Hoàng cũng dần thu lại, hóa thành đồ án Hỏa Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh nơi ấn đường của Tần Nguyệt, đồng thời tỏa ra hỏa diễm nóng rực.

Thời khắc này.

Tần Nguyệt đã khác với trước kia, cho dù là vừa đạt đến Kim Đan sơ kỳ nhưng nàng đã có được thực lực bất khả chiến bại của Kim Đan kỳ.

“Tổ Thần đại nhân, uy năng của ngài vô song trên thế gian, hỏa diễm của ngài mang đến hy vọng cho trần thế.”

Đám người Đại trưởng lão lẩm bẩm, nhìn Tần Nguyệt bằng ánh mắt vừa sùng bái lại cuồng nhiệt.

“Ta đã nói rồi, ta….”

Tần Nguyệt đang định nói nàng không phải là Tổ Thần. Bỗng lúc này nàng lại nghĩ đến đông đảo cao thủ của đế quốc Phượng Hoàng, chỉ riêng trên chiến trường Đông Hải đã có đến ba mươi tu sĩ Kim Đan kỳ, mà tu sĩ Trúc Cơ kỳ phổ thông ở Đông Hải cũng có đến mười vạn.

Nơi đây được mệnh danh là đế quốc của người tu tiên, tinh thông các loại chiến trận và chiến pháp liên hợp.

Đất nước này vẫn luôn phụ trách trấn thủ Đông Hải, đóng góp to lớn cho Nhân tộc, là một trong những trận doanh quan trọng trong việc bảo vệ Nhân tộc.

Chương 476. Nữ Đế

Đế quốc cường thịnh như vậy, nếu có thể nắm trong tay, vậy nàng có thể tìm kiếm tài nguyên cho sư tôn, Tần Nguyệt biết rõ sư tôn rất thích các loại trái cây.

Quả tiến hóa, quả dung hợp, quả siêu tiến hóa, còn có các loại thiên tài địa bảo.

Nếu như có thể mang đến thứ tốt cho sư tôn, Tần Nguyệt bằng lòng nắm giữ đế quốc này trong tay mình.

Vì thế nàng ngoảnh đầu nhìn Đại trưởng lão của đế quốc Phượng Hoàng, nàng hỏi: "Đế quốc của các ngươi có Đế Hoàng không?"

"Thưa Tổ Thần đại nhân, đế quốc hiện tại do Trưởng Lão Viện quản lý, chưa một ai có đủ tư cách ngồi vào vị trí Đế Hoàng tôn quý nhất, ngoại trừ ngài."

"Ngài là Tổ Thần, chỉ có ngài mới đủ tư cách ngồi lên vị trí Đế Hoàng, xin ngài hãy chiếu cố con dân của ngài, xin người quản lý đất nước của ngài, đế quốc Phượng Hoàng cần có ngài."

Đại trưởng lão lại dập đầu bái lạy một lần nữa, hắn dẫn một đám cấp cao khẩn cầu Tần Nguyệt tiếp nhận đế quốc Phượng Hoàng, dù có phải giải tán Trưởng Lão Viện cũng bằng lòng.

Dưới sự cầu xin của đông đảo tu sĩ đế quốc Phượng Hoàng.

Tần Nguyệt cuối cùng cũng tiếp quản đất nước này, trở thành Nữ Đế của đế quốc Phượng Hoàng, danh tiếng nhất thời nổi lên.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, sau khi tiếp nhận đế quốc

Phượng Hoàng, Tần Nguyệt không tiếp quản quyền lực, không tổ chức nghi lễ xa hoa, trái lại nàng đi vơ vét các loại trái cây đầu tiên.

Điều này khiến rất nhiều người cảm thấy khó hiểu, ngay cả người dân của đế quốc Phượng Hoàng cũng có chút hoang mang.

Nhưng lời của Nữ Đến chính là thánh chỉ, cộng thêm thân phận Tổ Thần của Tần Nguyệt, không có ai từ chối nàng, trái lại còn tích cực tìm các loại trái cây cho nàng.

Một nơi khác.

Dưới tầng hầm ở Thanh Liên tông.

Lý Hiên lặng lẽ lắng nghe âm thanh trong đầu.

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài đột phá đến Kim Đan sơ kỳ, phần thưởng của ngài: Thực lực từ Kim Đan sơ kỳ thăng cấp lên Kim Đan trung kỳ.'

'Ting! Nhắc nhở, thân thể của ngài hiện tại là Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu, hãy nhanh chóng quay về bản thể, nâng cao thực lực.'

'Ting! Tần Nguyệt trở thành Nữ Đến của đế quốc Phượng Hoàng, chưởng khống trong tay một đất nước, được quốc vận tăng cường.'

"Tần Nguyệt cũng đạt đến Kim Đan kỳ rồi, hơn nữa còn trở thành Nữ Đế của một nước."

Lý Hiên nhớ đến hình ảnh Tiểu Tần Nguyệt yếu ớt lại đáng thương trong thành Bạch Dương trước kia, nàng của khi đó bẩn thỉu vô cùng, dựa vào việc đào rau dại, bán rau dại mà miễn cưỡng sinh tồn.

Nhưng giờ đây, nàng đã là Nữ Đế của một quốc gia, hiệu lệnh thiên hạ, nắm trong tay sự sống và cái chết của hàng nghìn hàng tỷ bách tính, còn trở thành tu sĩ Kim Đan kỳ. Khoảng cách chênh lệch như vậy khiến Lý Hiên muôn phần cảm thán.

Nhẹ nhàng lắc đầu, linh hồn của Lý Hiên rời khỏi cơ thể, từ trên người Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu rời đi, trở về bí cảnh Linh Hồn, trở lại bản thể.

Rầm!

Lực lượng Kim Đan nhộn nhạo, thực lực của hắn liên tiếp tăng trưởng, từ Kim Đan sơ kỳ tăng lên đến Kim Đan trung kỳ.

"Ồ?"

Bóng dáng của Tiểu Thứ Vị xuất hiện, nó kinh ngạc nhìn Lý Hiên đang đột phá, không thể tin được nói.

"Thiên phú của ngươi quả là phi thường, nhưng cho dù có phi thường đến đâu cũng không nên đột quá Kim Đan trung kỳ nhanh như vậy chứ? Tại sao lại như vậy? Ngươi đâu phải Thiên Mệnh Chi Tử."

"Có lẽ khí vận của ta khá tốt. Tiểu Thứ Vị, có thể cho ta một quả linh hồn không." Lý Hiên quay đầu nhìn Tiểu Thứ Vị.

"Chuyện…."

Tiểu Thứ Vị do dự chứ không lập tức từ chối.

Đột phá Kim Đan trung kỳ, linh hồn của Lý Hiên lại một lần nữa được tăng cường, nhu cầu đối với quả linh hồn đã giảm nên Tiểu Thứ Vị không cần thiết giữ toàn bộ những trái cây đó lại nữa.

Dẫu sao nó cũng có hai quả, nếu như cho Lý Hiên một quả thì cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều, vì thế nó gật đầu nói.

“Được, cho ngươi. Bên trong hộp ngọc đặc biệt này có một quả, hộp ngọc đặc biệt này rất quan trọng, có thể bảo quản trái cây, đừng làm mất.”

Tiểu Thứ Vị đưa cho Lý Hiên một hộp ngọc, khẽ dặn.

“Được, cảm ơn. Ta mời ngươi ăn thịt nướng.” Lý Hiên nở nụ cười.

“Yaa, lại có thể ăn thịt nướng rồi.”

Tiểu Thứ Vị vui vẻ nhảy nhót. Lần trước, khi Lý Hiên đưa phụ mẫu đến đây cũng đã cho nó ăn một chút thịt nướng, mỹ vị của thịt nướng nó vẫn nhớ như in trong đầu.

Bây giờ lại có thể ăn, nó tất nhiên là nhảy nhót vui vẻ, chân nhỏ cũng rời khỏi mặt đất.

Nhìn Tiểu Thứ Vị vui vẻ, Lý Hiên cũng có chút vui vẻ, đặc biệt khi nghĩ đến cuối cùng cũng có thể nhận Sở Vãn Thu làm đồ đệ, hắn lại càng vui hơn.

Trong tâm trạng kích động, Lý Hiên nhanh chóng dẫn Tiểu Thứ Vị đi nướng một bữa thịt nướng, sau đó vội vàng rời đi, đến tìm Sở Vãn Thu.

Thành Hắc Mã.

Phủ thành chủ.

Người thuộc các đại thế lực ở Nam Vực đều đem quà đến trước cổng đợi, muốn bái kiến Sở Vãn Thu, để lại ấn tượng tốt.

Nhưng đáng tiếc bọn họ đã chờ rất lâu nhưng vẫn không thể gặp được Sở Vãn Thu. Cho dù là vậy, bọn họ vẫn không có chút khó chịu nào, vẫn lẳng lặng chờ đợi.

Bởi vì bọn họ đều biết thân phận của Sở Vãn Thu, biết nàng là

thành viên của bộ tộc Thủ Hộ Giả, biết nàng là cường giả đứng đầu Nam Vực.

Đối mặt với nhân vật lớn như vậy, cho dù Sở Văn Thu không gặp bọn họ thì bọn họ cũng nguyện ý chờ đợi.

Trong phủ thành chủ.

Sở Văn Thu, Tống Lão, lão thái thái mập của Tam Kiếm tông, còn có đặc sứ do Táng Nguyệt Tông phái đến, cả đám bọn họ đang mở họp, đang nhắc đến tin tức của Táng Nguyệt Tông.

Chương 477. Cả Nam Vực đều nợ hắn

“Chắc chắn chưa? Các ngươi thực sự đã xây dựng được Cổng Không Gian từ Nam Vực đến Trung Châu sao? Thật sự có thể đưa người của Nam Vực qua đó sao?” Sở Vãn Thu kinh ngạc.

“Đúng vậy. Chúng ta đã đưa một nhóm người đến thành Nam Quảng của Trung Châu, nhờ sự giúp sức của thành chủ thành Nam Quảng, đã sắp xếp ổn thỏa cho bách tính.” Đặc sứ của Táng Nguyệt Tông nghiêm túc nói.

“Thì ra là như vậy! Vị đại sư đó lợi hại như thế, thậm chí đã xây dựng nên cả Cổng Không Gian sao?” Lão thái thái mập không nhịn được hỏi.

“Ta nhớ dao động không gian ở biển Vô Tận rất lớn, trận pháp không gian bình thường hoàn toàn không thể vượt qua, trước đây đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không thể thành công, vậy mà các ngươi lại thành công.”

“Hơn nữa, các ngươi còn đưa một nhóm người đi qua, điều này chứng tỏ Cổng Không Gian rất lớn. Người phi phàm như thế là ai, ai đã làm được cả việc mà ngay cả Nguyên Anh kỳ cũng không làm được?”

Sở Vãn Thu ngạc nhiên hỏi. Nàng rất muốn biết ai là người phi thường như vậy.

“Chuyện…”

Đặc sứ của Táng Nguyệt Tông trầm mặc, khuôn mặt lộ vẻ đau

khổ.

“Làm sao thế?” Tống lão trở nên nghiêm túc.

“Đó là đại sư huynh Võ Thạch của tông môn chúng ta. Hắn là kỳ tài ngút trời, trong lần xâm lược trước đây của tà thú, Đại sư huynh đã ngăn cơn sóng dữ, cứu trợ Nam Vực.”

“Lần này, Đại sư huynh âm thầm bố trí Cổng Không Gian và chuẩn bị đầy đủ để cứu trợ Nam Vực, nhưng cuộc xâm lược của quỷ dị lần này quá mạnh mẽ.”

“Cuối cùng Đại sư huynh hiến tế thân mình, vẫn lạc trong đội quân quỷ dị, đồng thời vĩnh viễn đóng băng quỷ dị trong bán kính ngàn dặm.” Đặc sứ thở dài.

“Ra như vậy!” Tống lão tỏ vẻ xúc động.

“Ai, thật ra, khi quỷ dị Thiên Tai xuất hiện lần trước, ta đã cảm thấy Nhân tộc ở Nam Vực sắp diệt vong, nhưng vẫn luôn có một vài người âm thầm bảo vệ Nhân tộc, cứu Nam Vực hết lần này đến lần khác.”

Sở Vãn Thu nghĩ tới vị anh hùng ấy mà mình từng gặp gỡ, một anh hùng dám chế giễu nàng.

Bây giờ.

Nàng rất muốn bị người anh hùng này chế giễu đôi câu, ít nhất như vậy cũng chứng minh rằng người này còn sống.

Nhưng cho đến bây giờ, nàng vẫn không có tin tức liên quan đến hắn, thậm chí nàng cũng không biết tên của đối phương là gì, càng không xác định được anh hùng có còn sống hay không.

“Việc di chuyển dân chúng giao cho các ngươi. Ta mệt mỏi rồi, để những người bên ngoài trở về đi thôi.”

Sở Văn Thu không muốn bất cứ kẻ nào nữa. Nàng chỉ muốn nghỉ ngơi cho tốt, bởi vì mỗi lần nghĩ tới vị anh hùng ấy, nàng đều lo lắng không yên.

“Vâng!”

Lão thái thái mập và Tống lão vội vàng gật đầu, dẫn đặc sứ rời đi và truyền đạt mệnh lệnh của Sở Văn Thu.

Nhưng.

Những người bên ngoài vẫn không chịu đi. Bọn họ vẫn muốn bái kiến Sở Văn Thu, cho dù chỉ để lại ấn tượng ở ngoài cổng cũng được.

Cứ như vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Một nam tử nhắm mắt phải, bên hông treo một cây sáo bằng bạch ngọc, xuất hiện.

Tóc mai của hắn có một lọn tóc dài màu bạc phất phơ theo gió, khiến cho vẻ tuấn mỹ của hắn tăng thêm một chút cảm giác tiêu sái và phóng khoáng.

Sự xuất hiện của một người đặc biệt như vậy ngay lập tức thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Người của các thế lực lớn bắt đầu âm thầm nghị luận.

“Lại thêm một người nữa đến bái kiến Sở tiền bối, người bây giờ, ai ai cũng thấy người sang bắt quàng làm họ.” Một tráng hán mặt đen lắc đầu nói.

“Không phải ngươi cũng muốn tạo quan hệ sao? Không cần phải nói mát.” Có người phản bác.

“Ngươi thì biết cái gì, ít nhất ta cũng đại diện cho một thế lực,

tất cả mọi người ở nơi này đều đại biểu cho một thế lực, bây giờ lại xuất hiện một người chưa từng gặp qua, vừa nhìn đã biết là người của thế lực nhỏ."

"Những người như vậy rõ ràng là muốn trèo cao, không giống chúng ta, chúng ta là vì hợp tác." Tráng hán mặt đen phản bác.

"Ngươi nói cũng có chút lý lẽ. Ta quả thật chưa từng gặp tiểu tử này, nhưng gương mặt hắn quả thật rất tuấn tú."

"Quả thật là tuấn tú. Nương ơi, không phải tiểu tử này định dựa mỹ nam kế mà trèo cành cao đấy chứ?"

"Có thể lắm, tiểu tử này tuấn tú như vậy, nói không chừng hắn có thể thành công."

"Đánh rắm, Sở tiền bối là người của bộ tộc Thủ Hộ Giả, ngay cả Tống lão cũng nói tự thẹn không bằng. Nhân vật như vậy sao có thể trúng mỹ nam kế được?" Đại hắn mặt đen đầy vẻ không tin.

"Nói có lý, có lẽ ngay cả cổng tiểu tử này cũng không vào được. Chúng ta đại biểu cho các thế lực lớn còn không vào được. Tiểu tử này, gương mặt hơi chút tuấn tú, muốn dựa mặt tiến vào thì cứ nằm mơ cho xong."

"Đúng, đúng, đúng, chờ xem cuộc vui thôi."

…

Trong khi mọi người đang nhỏ giọng nghị luận và lén lút quan sát, bóng người này chầm chậm đi tới cổng phủ thành chủ.

Cổng chính phủ thành chủ.

Lý Hiên nhìn trận pháp được bố trí xung quanh phủ thành chủ thì cảm thán sự lợi hại của Sở Vãn Thu, nàng thậm chí có thể bố trí trận pháp ảnh hưởng đến không gian, khiến hắn không thể trực

tiếp dịch chuyển vào bên trong.

Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, cùng lắm thì cứ coi như đi bộ giải sầu.

Vì vậy, hắn rất bình tĩnh gõ cửa một cái.

Két!

Cổng phủ thành chủ mở ra, một vị quản gia mập mạp đi ra. Hắn là quản gia của thành chủ, bây giờ vẫn phụ trách các việc vặt trong phủ thành chủ.

“Xin lỗi, đại nhân nhà ta nói không tiếp khách, ai cũng không gặp.”

Chương 478. Cả Nam Vực đều nợ hắn (2)

“Không sao, ngươi nói với nàng một câu, cứ nói với nàng là ngươi thoa quá nhiều son phấn là được.” Lý Hiên bình tĩnh nói.

“Ngươi nói gì?”

Quản gia cau mày. Hắn cảm thấy tiểu tử này đang tự tìm đường chết, dám chế giễu cường giả đứng đầu Nam Vực, đặc biệt còn là mỹ nữ đứng đầu Nam Vực.

Ngoài ra, hắn phát hiện mắt phải của Lý Hiên nhắm nghiền, có vẻ như bị mù, điều này khiến quản gia hoài nghi Lý Hiên là kẻ điên, muốn đuổi Lý Hiên đi.

Nhưng xung quanh có người của các thế lực lớn đang nhìn, hắn không thể đuổi người đi, dù sao bây giờ hắn cũng đại biểu cho Sở Văn Thu.

Vì vậy, hắn cau mày nói: “Chờ một chút, ta đi bẩm báo.”

“Có thể.”

Lý Hiên gật đầu, ánh mắt quan sát trận pháp xung quanh. Hắn cảm thấy trận pháp này rất đặc sắc, khác hoàn toàn với trận pháp chính thống.

Hắn rất tò mò, không nhịn được mà bắt đầu nghiên cứu.

Trong phủ thành chủ.

Sau khi đóng cổng chính lại, quản gia cau mày trở về, trong

lòng thầm nhủ người bây giờ thật không biết xấu hổ, ai cũng tới đây kéo quan hệ, khiếm người ta phiền vô cùng.

Mấu chốt là hắn còn gặp phải một kẻ điên dám chế giễu mỹ nhân đứng đầu Nam Vực.

“Một tên tiểu bạch kiểm mà thôi, còn là một tên tiểu bạch kiểm chột mắt, không rõ ai đã cho tiểu tử này dũng khí, dám mò đến phủ đệ của cường giả đứng đầu Nam Vực.”

Quản gia thầm lẩm bẩm, khó chịu chạy tới phòng khách và thấy Sở Vãn Thu đang ngồi suy ngẫm.

Thấy dáng vẻ mỹ diễm vô song, phong hoa tuyệt đại của mỹ nữ đứng đầu Nam Vực, quản gia vội vàng cúi đầu, không dám nhìn lâu, rồi cung kính hành lễ, nói.

“Đại nhân, có một tên chột mắt muốn gặp ngài, còn nói ngài bôi quá nhiều son phấn.”

“Không gặp! Đợi đã, ngươi nói gì?” Sở Vãn Thu bật dậy.

“Không phải ta nói, có tên chột một mắt nói, hắn chế giễu ngài, nói ngài bôi quá nhiều son phấn.”

Quản gia sợ hãi, vội vàng giải thích. Hắn cho rằng Sở Vãn Thu tức giận vì câu chế giễu này.

Ba!

Một cái tát vang dội vọng lại khắp phòng khách.

Quản gia trực tiếp bị tát bay ra ngoài, lăn trên mặt đất mấy vòng mới dừng lại, nhổ ra mấy cái răng.

“Ngươi không có tư cách nói hắn là kẻ chột mắt, thế gian này không ai có tư cách. Cả Nam Vực này đều nợ hắn! Ngươi cút cho ta!”

Sở Văn Thu rất tức giận, nhìn quản gia với ánh mắt chán ghét, rồi nhanh chóng lao đến cổng.

Chỉ còn lại quản gia ngơ ngác tại chỗ, đờ đẫn bất động như kẻ ngu. Hắn còn không biết vì sao mình bị đánh, nhưng hắn biết mình xong rồi, hoàn toàn không giữ được chức quản gia nữa.

“Ta hối hận, sớm biết như vậy, ta tuyệt đối không nói hắn là chột mắt, hu hu hu!”

…

Bên ngoài phủ thành chủ.

Lý Hiên vẫn đang nghiên cứu trận pháp. Hắn cảm thấy trận pháp này giống như là trận pháp đặc thù do huyết mạch kích phát, rất có giá trị nghiên cứu.

Cách đó không xa.

Những người đang xem trò vui cũng chờ đợi, khẽ nghị luận.

“Tiểu tử này dám chế giễu Sở tiền bối. Các ngươi nói xem, bao lâu nữa quản gia sẽ đi ra đuổi người?”

“Chắc sẽ nhanh thôi, nói không chừng hắn còn đánh tiểu tử này một trận.”

“Có khả năng, nói không chừng ngay cả Sở tiền bối cũng sẽ xuất hiện và đánh tiểu tử này tơi bời một trận. Dám chế giễu Sở tiền bối, thế chẳng phải muốn chết sao?”

“Đúng, đúng, đúng, xem trò vui, xem trò vui.”

…

Đám người này tiếp tục lén lút quan sát. Bọn họ rất muốn nhìn cảnh quản gia đánh Lý Hiên.

Trong số đó, tráng hán mặt đen càng hy vọng Sở Văn Thu sẽ tự mình ra tay, đánh Lý Hiên một trận tơi bời, vì thật sự là dáng vẻ của Lý Hiên quá tuấn tú, khiến người khác không khỏi ghen tị.

Trong khi những người này trông mong chờ đợi.

Cổng phủ thành chủ đột nhiên mở ra, sau đó, một vị đại mỹ nữ siêu cấp hại nước hại dân xuất hiện.

Vị đại mỹ nữ này có làn da trắng nõn nà như tuyết, dung nhan tuyệt mỹ kiều diễm quyến rũ, dáng vẻ yểu điệu thướt tha, mỗi cái nhíu mày, mỗi tiếng cười đều toát ra mị lực đặc biệt.

Nàng không phải ai khác, nàng chính là Sở Văn Thu. Sự xuất hiện của nàng ngay lập tức trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Hầu hết những người muốn đến bái phỏng Sở Văn Thu đều như trúng huyễn thuật, mê luyến nhìn Sở Văn Thu, cảm thấy Sở Văn Thu chính là nữ thần cao cao tại thượng.

Trong sự chú ý của những người này, Sở Văn Thu lập tức đứng bên cạnh Lý Hiên, giọng run run cất lời: “Ngươi… Ngươi…”

“Xin chào, để ta tự giới thiệu, ta tên là Lý Hiên.” Lý hiên đưa tay phải ra.

“Lý… Lý Hiên?” Sở Văn Thu hơi sửng sốt, cũng đưa tay phải ra theo bản năng.

“Đúng vậy, Lý Hiên.”

Lý Hiên nắm bàn tay nhỏ của Sở Văn Thu. Cảm nhận bàn tay mỏng manh và mềm mại như không xương, lúc này hắn mới nhận ra đây không phải kiếp trước, không cần phải bắt tay.

Nhẹ nhàng buông bàn tay nhỏ của Sở Văn Thu, Lý Hiên dùng

năng lực dò xét để nhìn dữ liệu của Sở Vãn Thu.

“Lý Hiên, mắt phải của ngươi…”

Giọng nói dịu dàng vang lên, khiến người nghe cảm thấy cơ thể thoải mái.

Sở Vãn Thu quốc sắc thiên hương nhìn mắt phải nhắm chặt của Lý Hiên, lo lắng hỏi.

“Mù. Ngươi có thể chữa khỏi giúp ta không? Cần thiên tài địa bảo hết sức trân quý.” Lý Hiên mỉm cười.

“Không thành vấn đề, giao cho ta. Cho dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng sẽ chữa khỏi cho ngươi.” Sở Vãn Thu nói chắc như đinh đóng cột.

“Ta cũng không có tiền trả cho ngươi, một viên linh thạch cũng không có.” Lý Hiên tiếp tục mỉm cười.

Chương 479. Thu đại mỹ nữ làm đồ đệ

“Ta có, tiền của ta đều là của ngươi, tất cả linh thạch của ta đều là của ngươi, ngươi muốn cái gì cũng được.” Sở Vãn Thu lại kiên định nói.

“Vậy bái ta làm sư phụ thì sao?”

“Đi, vào nhà, làm lễ bái sư.” Sở Vãn Thu làm động tác mời.

“Được.”

…

Hai người cùng nhau đi vào phủ thành chủ, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng đám người ở bên ngoài lại trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn cổng phủ thành chủ.

Đầu óc của bọn họ hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ, đầu dưa ong ong như bị đập một phát.

Lúc trước bọn họ còn cho rằng Lý Hiên chế giễu Sở Vãn Thu thì hắn nhất định sẽ không được vào được phủ thành chủ, sẽ bị xua đuổi hoặc bị đánh một trận tơi bời.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng Lý Hiên không chỉ tiến vào phủ thành chủ, mà còn được Sở Vãn Thu mời vào.

Mấu chốt là Lý Hiên còn nắm bàn tay nhỏ của Sở Vãn Thu. Đây chính là bàn tay nhỏ của cường giả đứng đầu Nam Vực, là bàn

tay của đại mỹ nhân Sở Vãn Thu nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng không chỉ đã nắm lấy, Lý Hiên thậm chí còn xin linh thạch của Sở Vãn Thu, còn bảo Sở Vãn Thu tìm thiên tài địa bảo cho hắn, mấu chốt là Sở Vãn Thu cũng đồng ý.

Kết quả như vậy khiến đầu óc mọi người rối bời, có cảm giác như nằm mơ.

“Ta nghe thấy ảo thanh sao? Thế mà tiểu tử kia lại bảo Sở tiền bối bái hắn làm sư tôn?”

“Không phải ảo thanh, là sự thật, hắn còn bảo Sở tiền bối tìm thiên tài địa bảo cho hắn, còn đòi tiền giống như một tên tiểu bạch kiểm.”

“Đáng ghét, tiểu tử này quá khinh người, đòi tiền hay muốn thiên tài địa bảo thì ta đều có thể nhẫn, nhưng tiểu tử này còn sờ bàn tay nhỏ của Sở tiền bối, còn sờ những hai lần, thật là quá đáng.”

“Đúng vậy, không phải dáng dấp trông hơi tuấn tú thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người, tức chết mà.”

Mọi người giận dữ bất bình, cảm thấy trong lòng rất mất cân bằng.

Bọn họ đợi lâu như vậy mà vẫn không có tư cách gặp mặt Sở Vãn Thu. Kết quả là Lý Hiên đến, hắn không chỉ gặp được Sở Vãn Thu, mà còn chế giễu Sở Vãn Thu, thậm chí còn lợi dụng Sở Vãn Thu.

Kết quả như vậy làm người khác tức điên, khiến bọn họ hâm mộ, ghen tị đến mức muốn mắng chửi.

“Tiểu bạch kiểm đáng giận. Nghĩ tới việc chúng ta đợi lâu như vậy cũng không vào được, tiểu tử này là kẻ đầu tiên tiến vào, ta đã

thấy tức giận.”

“Đúng vậy, ta cũng tức giận. Dựa vào cái gì mà hắn có thể đi vào trong khi chúng ta phải chờ lâu như vậy. Thật là không có thiên lý.”

“Tiểu bạch kiểm thật sự tốt như vậy sao? Ngay cả đại mỹ nữ như Sở tiền bối cũng đối xử khác biệt.” Tráng hán mặt đen không nhịn được hỏi.

“Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng tiểu tử này quá tuấn tú, nhất định là thu hút Sở tiền bối. Đáng ghét, tại sao vẻ ngoài của ta không tốt hơn một chút.”

“Đúng thế, đúng thế, ta cũng không kém, tại sao lúc trước vẫn bị quản gia xua đuổi? Tiểu tử này cũng chỉ đẹp hơn ta một chút, sao lại được đối xử khác biệt, tức chết đi được.”

Mọi người đều nghiến răng nghiến lợi, hâm mộ, ghen tị, cảm thấy không có thiên lý.

Chỉ có tráng hán mặt đen dường như có điều suy ngẫm. Hắn chuẩn bị trở về nghiên cứu làm sao để trở nên đẹp hơn và phát minh một vài thuật pháp chỉnh sửa dung nhan.

Về điều này.

Lý Hiên không biết và cũng không thèm để ý. Bây giờ hắn đang đứng trong phòng lẳng lặng nhìn Sở Vãn Thu vưu vật trời sinh.

“Ngươi ăn cái này, rồi bái ta làm thầy.” Lý Hiên lấy một chiếc hộp đặc thù ra và đưa cho Sở Vãn Thu.

“Đây là cái gì?”

Sở Vãn Thu nhận lấy cái hộp với sự nghi hoặc. Nàng từ từ mở hộp ra, rồi đồng tử co rút.

“Đây là!”

“Đúng vậy, quả linh hồn, có thể chữa trị vết thương của ngươi. Nếu ăn nó, chắc hẳn có thể đạt tới cấp bậc Bán Bộ Nguyên Anh.” Lý Hiên mỉm cười.

“Đây… Thứ này quá trân quý, ta không có tư cách nhận đồ của ngươi, hơn nữa nếu không có ngươi, Nam Vực đã diệt vong từ lâu.”

Sở Vãn Thu lắc đầu, vội vàng từ chối.

“Cầm lấy đi, sau khi dùng, ngươi bái ta làm sư phụ là được.” Lý Hiên xua tay.

“Ngươi… Ngươi thích ta phải không? Ngươi muốn ta làm đạo lữ của ngươi sao?”

Đôi mắt to tròn long lanh của Sở Vãn Thu nhìn Lý Hiên với một tia câu hồn đoạt phách. Đôi mắt như làn nước mùa thu thật sự có thể làm tan chảy trái tim người khác.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, Tiểu Tần Nguyệt và tiểu thị nữ nhà ta đều không kém ngươi là mấy. Ngươi cứ ngoan ngoãn làm đệ tử của ta đi.”

Lý Hiên quay đầu sang một bên, không nhìn vào đôi mắt Sở Vãn Thu nữa.

“Vậy sao?”

Sở Vãn Thu mím môi cười, từng cái nhăn mày, từng tiếng cười đều toát ra mị lực thành thục của ngự tỷ, nhất là đôi mắt xinh đẹp kia, nó thật sự quá quyến rũ.

“Mau lên, sau khi thực lực tăng lên, ngươi dẫn dắt Nhân tộc đối chiến với quỷ dị. Bọn chúng vẫn còn đang nhìn chằm chằm

đấy.” Lý Hiên cau mày.

“Ngươi…”

Nghe Lý Hiên nói thế, Sở Văn Thu không nhịn được liếc Lý Hiên một cái, lần đầu tiên nàng cảm thấy mị lực của mình mất tác dụng, thế mà có người lại nói chuyện với nàng như vậy.

Nhưng nàng thật sự không thể tức giận, thay vào đó, nàng dịu dàng hỏi: “Ngươi thật sự cho ta ăn sao?”

“Ừ, ăn xong lập tức bái sư.” Lý Hiên gật đầu.

“Được, nếu ngươi muốn ta làm đạo lữ của ngươi thì theo đuổi cho tốt, nói không chừng ta sẽ đồng ý.”

Sở Văn Thu tiếp tục mỉm cười, mùi hương cơ thể nồng đậm khiến căn phòng thơm ngát.

“Ngươi lại thoa nhiều phấn son rồi.”

Chương 480. Thu đại mỹ nữ làm đồ đệ (2)

Lý Hiên ngồi trên ghế thái sư, biếng nhác lấy hồ lô rượu ra, uống linh tửu bên trong.

“Chao ôi, chao ôi! Ta không phải nhân loại thuần túy. Đây là mùi hương cơ thể tự tỏa ra, không phải phấn son.”

Sở Văn Thu mỉm cười giải thích, đôi mắt to cuốn hút nhìn Lý Hiên hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Ta nên dùng nó như thế nào? Có vẻ ta không thể cầm nó lên được.”

“Ừ, ngươi đưa môi lại gần là được, nó sẽ tự động hòa tan, xuyên qua khí lực của ngươi và dung nhập vào linh hồn.” Lý Hiên nói.

“Được.”

Sở Văn Thu làm theo. Ngay lập tức, một lực lượng dao động mãnh liệt dung nhập vào linh hồn của nàng, chữa khỏi ám thương của nàng.

Vào giờ phút này, ám thương tồn tại vô số năm tháng dần khôi phục lại, vết thương linh hồn phủ đầy vết nứt hoàn toàn khép lại, rốt cuộc nàng cũng bình phục.

Thực lực của nàng bắt đầu ổn định tăng trưởng, một đường thẳng tiến đến Bán Bộ Nguyên Anh.

“Cảm ơn, cảm ơn ngươi!”

Cảm thụ thực lực tăng lên một cách điên cuồng, cảm nhận

được vết thương khôi phục, Sở Văn Thu rất cảm kích.

Với tâm trạng kích động, Sở Văn Thu dịu dàng hỏi: “Ngươi thật sự muốn ta bái ngươi làm sư phụ sao? Thật ra, đạo lữ gì đó cũng có hy vọng nha.”

“Bái sư đi.” Lý Hiên quả quyết nói.

“Ai, quả nhiên người có thể cứu Nam Vực thật sự không bình thường, ngay cả mị lực của ta cũng không thể ảnh hưởng đến ngươi.”

Sở Văn Thu nhìn Lý Hiên thật sâu, rồi yêu kiều quỳ xuống.

“Đồ nhi Sở Văn Thu, bái kiến sư tôn!”

‘Ting! Chúc mừng ngài đã thu nhận Thiên Mệnh Chi Tử - Sở Văn Thu, phần thưởng của ngài là thiên phú hết sức đặc thù, thiên phú Thế Mạng.’

‘Thiên phú Thế Mạng: Với bất cứ năng lực nào khiến ngài tử vong, thiên phú này đều cho phép ngài tránh thoát như ve sầu thoát xác, thời gian chờ là một tháng.’

‘Tác dụng phụ: Sẽ hôn mê trong một giờ. Có thể thăng cấp bằng quả siêu tiến hóa.’

Nhìn năng lực vừa nhận được, tâm trạng của Lý Hiên hết sức kích động.

Bởi vì năng lực này quá quan trọng đối với hắn, quả thực chính là thần kỹ bảo mệnh.

Suy nghĩ mà xem.

Người khác hao tổn tâm sức, rất vất vả mới giết chết Lý Hiên, kết quả là Lý Hiên căn bản không chết. Nếu kẻ địch biết, chúng chắc chắn sẽ tức chết.

Mấu chốt là thời gian chờ của thiên phú này chỉ có một tháng.

Nói cách khác, cho dù Lý Hiên đã sử dụng thiên phú Thế Mạng rồi, hắn chỉ cần chờ một tháng là có thể lại sử dụng năng lực này.

Hơn nữa, năng lực này còn có thể thăng cấp. Đến lúc đó, có lẽ ngay cả thời gian chờ cũng sẽ giảm xuống, điều này sẽ mang đến nhiều trợ giúp hơn.

Với tâm trạng không tệ, Lý Hiên lập tức dùng linh lực đỡ Sở Văn Thu dậy, mỉm cười nói.

“Rốt tốt, túi trữ vật này cho ngươi, bên trong có một ít linh phù, trận bàn và cả đan dược do ta luyện chế.”

“Không cần, ngươi đã giúp đỡ ta rất nhiều, ta không thể nhận thêm đồ của ngươi được. Thay vào đó, ta còn muốn tặng đồ cho ngươi.”

Sở Văn Thu cởi túi trữ vật bên hông xuống và đưa cho Lý Hiên: “Đây, ta đưa túi trữ vật này cho ngươi, bên trong có một chút thứ tốt.”

“Không cần, bình thường ta chỉ cần quả tiến hóa và quả dung hợp, nhu cầu khác không lớn.” Lý Hiên lắc đầu.

“Quả tiến hóa? Tiểu sư tôn của ta, ngươi nhìn đồ trong túi trữ vật sẽ hiểu.” Sở Văn Thu che miệng cười trộm.

“Ồ?”

Lý Hiên thấy hứng thú. Hắn vươn tay nhận lấy túi trữ vật, phát hiện nó đã trong trạng thái mở ra.

Hắn nhìn vào bên trong và ánh mắt lập tức sáng lên.

“Quả dung hợp và quả tiến hóa, nhiều thế sao?” Lý Hiên kinh ngạc.

“Ừ, có vui không?” Sở Văn Thu nở nụ cười xinh đẹp rồi hỏi.

“Tất nhiên, vậy thì ta không khách khí nữa.” Lý Hiên động lòng.

“Đều là của ngươi. Cho ngươi.”

Sở Văn Thu không hề tiếc nuối, thay vào đó, nàng càng muốn tặng nó cho Lý Hiên, bởi vì Lý Hiên đã cho nàng quả ;inh hồn, trái cây đó quá trân quý.

Lúc trước, linh hồn của nàng bị thương, tuổi thọ không dài, nhiều năm vẫn không thể giải quyết. Lúc này, Lý Hiên chữa khỏi cho nàng, đây tuyệt đối là ân tái tạo với nàng.

Vì vậy, nàng vô cùng cảm kích Lý Hiên, muốn nhanh chóng hồi báo Lý Hiên.

“Ừ, cảm ơn!”

Lý Hiên lấy ra một đống trái cây từ trong túi trữ vật. Quả tiến hóa, quả dung hợp và cả thứ trái cây màu lam thần bí, nhiều thứ tốt như vậy khiến Lý Hiên muốn dùng ngay lập tức.

Vì thế, hắn chuẩn bị rời đi: “Trận pháp của phủ thành chủ do ngươi bố trí sao? Đây Là trận pháp huyết mạch à?”

“Đúng vậy, là kỹ năng thiên phú của ta, không có huyết mạch thì không thể nắm giữ nó, tuy nhiên, kiến thức liên quan rất hữu dụng, có lẽ nó sẽ hữu ích với ngươi.”

Sở Văn Thu nhanh chóng lấy ra một cái ngọc giản trốn, ghi rất nhiều kiến thức vào ngọc giản, rồi đưa cho Lý Hiên.

“Cảm ơn, ngươi cứ cải thiện thực lực cho tốt. Ta đi đây.” Lý Hiên vừa nói vừa chuẩn bị rời đi.

“Ngươi cầm túi trữ vật đi, nó không có tác dụng gì lớn với ta,

ba tháng nữa là ta có thể đột phá Nguyên Anh kỳ.” Sở Văn Thu mỉm cười nói.

“Ba tháng sao? Đúng là rất nhanh, chúc mừng ngươi trước.”

“Nhờ có ngươi mà, đây.”

Sở Văn Thu dọn tất cả trái cây vào trong túi trữ vật và đặt vào tay Lý Hiên.

“Ừ.”

Lý Hiên gật đầu, buộc túi trữ vật bên hông rồi bay khỏi phủ thành chủ, lướt đi xa trong sự đưa tiễn của Sở Văn Thu.

Chỉ còn lại Sở Văn Thu đứng ở cổng phủ thành chủ và lẳng lặng nhìn hướng Lý Hiên rời đi hồi lâu.

Chương 481. Sâm La Vạn Tượng Chiến Thể

Bên ngoài.

Người của các thế lực lớn ngắm dáng vẻ ngơ ngác nhìn Lý Hiên bay lướt đi của Sở Vãn Thu.

Những người này cảm thấy trái tim bị đâm một phát, bởi vì ánh mắt đó của Sở Vãn Thu giống như thê tử nhìn tướng công rời đi.

Mấu chốt là khi rời đi, Lý Hiên còn mang theo túi trữ vật của Sở Vãn Thu. Cảnh tượng đó khiến càng nhiều người cảm thấy sốt ruột, khó chịu đến cực điểm.

Tráng hán mặt đen nói mát lúc trước càng kiên định hơn về việc nghiên cứu thuật pháp biến đẹp của mình.

Còn phải nói, tương lai hắn thật sự nghiên cứu, nhưng nghiên cứu thất bại, hắn biến thành mặt heo.

Đương nhiên, những chuyện này để nói sau, chuyển sự chú ý về Lý Hiên.

Trong bí cảnh Linh Hồn.

Lý Hiên nhìn một đống trái cây khác nhau trước mặt, hắn bắt đầu ngấu nghiến trong sự mong đợi, dường như là đã nuốt nguyên cả quả, rồi bắt đầu chờ đợi thực lực tăng lên.

‘Ting! Năng lực Đoạn Chi Trọng Sinh đạt được tiến hóa liên tiếp, thăng cấp thành Siêu Cấp Tái Sinh.’

‘Ting! Năng lực Hô Phong Hoán Vũ của ngài đạt được tiến hóa, uy lực tăng cường, phạm vi tăng đến bán kính vạn dặm.’

‘Ting! Năng lực Huyết Phân Thân của ngài đạt được tiến hóa liên tiếp, từ Trúc Cơ hậu kỳ tăng lên Trúc Cơ đại viên mãn.’

‘Ting! Vạn Năng Chiến Thể của ngài dung hợp với Siêu Cấp Tái Sinh, Linh Khải, Ngũ Giác Huyễn Thuật và Ngao Du Hư Không, thăng cấp thành Sâm La Vạn Tượng Chiến Thể.’

…

Một loạt âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu.

Cùng với âm thanh này, Lý Hiên cảm thấy toàn bộ cơ thể đang biến hóa, không ngừng lột xác từ trong ra ngoài, xương tủy, máu thịt, làn da, vân vân.

Loại lột xác này không chỉ tăng lên một chút như lần trước, mà là kiểu biến chất nhảy vọt.

Kiểu nhảy vọt này giống như từ một cái bát gốm dễ vỡ tiến hóa thành một cái bát bạc rắn chắc, tất nhiêu đây là chỉ ví dụ.

Tóm lại, Lý Hiên rất hài lòng với sự thăng cấp lần này, hơn nữa, hắn còn phát hiện tốc độ chữa lành của thể chất đã nhanh đến không thể tưởng tượng được, chỉ cần không chém đứt đầu, về cơ bản hắn sẽ không chết.

Tăng cấp như thế này, đúng là con gián đánh mãi không chết, khiến Lý Hiên vô cùng hài lòng.

“Lần này thu hoạch quá lớn, thể chất siêu cường cộng thêm thực lực Kim Đan trung kỳ. Ta càng có thể yên tâm trong lần đối mặt với quỷ dị tiếp theo.”

Lý Hiên khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại và tiêu hao công đức

nhanh chóng, chìm trong tu hành.

Bên kia.

Trong không gian quỷ dị thần bí.

Các quỷ dị cầm tinh may mắn sống sót lẳng lặng ngồi chung một chỗ, chờ đợi quỷ dị rồng trên chủ tọa lên tiếng trong bầu không khí nặng nề.

Đáng tiếc là chúng đợi hồi lâu nhưng không thấy quỷ dị rồng lên tiếng.

“Long thủ lĩnh, chúng ta diễn hai vở kịch lớn nhằm dụ ra thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp, bây giờ đã dụ ra hai lần, ngào đã xác định được vị trí bản thể của hắn chưa?”

Quỷ dị rắn không nhịn được hỏi, trong mắt lấp lánh huyết quang.

“Thất bại.” Quỷ dị rồng trầm giọng nói.

“Thất bại? Chúng ta đã chôn vùi nhiều thuộc hạ như vậy, tổn thất cả lão Ngưu và lão Cẩu, bây giờ ngài lại bảo ta là thất bại sao?” Quỷ dị rắn khó chịu, con ngươi dựng đứng, nó nhìn chằm chằm quỷ dị rồng.

Bùm!

Một lực lượng đáng sợ dao động, quỷ dị rắn trực tiếp nổ tung, cái đầu biến thành tro ngay tại chỗ.

Cảnh tượng như vậy khiến sắc mặt của mọi người thay đổi rõ rệt, tất cả hoảng sợ nhìn quỷ dị rồng.

Một lát sau.

Quỷ dị rắn lại xuất hiện, một lần nữa giáng lâm vào không

gian, nhưng lần này nó không dám ầm ĩ nữa, thay vào đó, nó không nhịn được nói: “Ngài… Ngài đã dung hợp huyết mạch thành công rồi sao?”

“Đúng vậy, ta… Không, bản thần và Bán Thần Chi huyết rất phù hợp. Hôm qua ta đã dung hợp thành công.”

“Theo cách nói của Nhân tộc, thực lực của ta bây giờ đã ngang với Bán Bộ Nguyên Anh.”

“Không bao lâu nữa, ta có thể tiến hóa lên Nguyên Anh.” Quỷ dị rồng ngạo nghễ nói, xung quanh cơ thể toát ra uy áp khiến trái tim quỷ dị khác hoảng sợ.

“Chuyện...”

Quỷ dị rắn nghe thấy thế thì sắc mặt khó coi. Nó vô cùng không mong muốn quỷ dị rồng dung hợp thành công nhanh như vậy, nhưng không có cách nào, nó chỉ có thể nói sang chuyện khác.

“Nhưng ngài đã mạnh như vậy rồi, tại sao vẫn không tìm được thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp đó?”

“Việc này không thể trách ta được. Thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp đó thật sự quá phi phàm,hắn thậm chí còn có loại năng lực ngăn cản thăm dò nào đó.”

“Ta sử dụng sinh mạng của mười vạn thuộc hạ để kích hoạt pháp trận hiến tế thăm dò, nhưng vẫn không tìm được đối phương, thật sự khiến ta tức chết mà.” Quỷ dị rồng buồn bực nói.

“Mười vạn cũng không được sao? Trong tình huống thông thường, năm đến sáu vạn là đủ rồi, không ngờ thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp lại bất phàm như vậy.” Quỷ dị chuột vẫy đuôi nói.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu không tìm được thủ

lĩnh của đám người đội đấu lạp, tất cả nỗ lực trước đó của chúng ta đều uổng phí.” Quỷ dị rắn lại hỏi.

“Chỉ có thể gia tăng mức độ hiến tế. Ta chuẩn bị hiến tế một nghìn vạn quỷ dị để tìm thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp.” Quỷ dị rồng lãnh khốc nói.

“Hiến tế một nghìn vạn quỷ dị? Có phải quá nhiều hay không? Sau khi hiến tế, chúng sẽ vĩnh viễn không thể tồn tại, ngay cả căn nguyên cũng sẽ tiêu tán.”

“Lúc trước chúng ta đã mất rất nhiều thuộc hạ, nhưng căn nguyên của phần lớn bọn chúng vẫn còn đây, tương lai còn có thể giáng lâm, tổn thất thực tế không quá lớn.”

Chương 482. Lý Hiên nhát gan

Quỷ dị rắn đưa ra ý kiến khác. Nó cảm thấy tổn thất quá lớn.

“Có chút hy sinh là cần thiết. Nếu ai băn khoăn thì có thể thay thế những quỷ dị này làm tế phẩm.” Quỷ dị rồng lạnh nhạt nhìn quỷ dị rắn.

Ánh mắt này dọa quỷ dị rắn cúi đầu, không dám có dị nghị nữa.

“Tốt lắm, chuyện này cứ quyết định như vậy. Mỗi người các ngươi đưa cho ta một trăm vạn quỷ dị, ta sẽ giải quyết phần còn thiếu.”

Nói xong, quỷ dị rồng biến mất.

Các quỷ dị còn lại cũng lần lượt biến mất, chỉ có quỷ dị Bạch Dương trong góc không rời đi.

“Ta luôn cảm thấy thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp không dễ chọc. Haiz, không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.”

Dê trắng lắc đầu rồi biến mất, không gian quỷ dị thần bí cũng tiêu tán theo.

Thời gian trôi qua từng ngày, các quốc gia ở Nam Vực dần khôi phục sự ổn định, các quỷ dị hiếm khi xuất hiện tràn lan, toàn bộ Nam Vực cũng trở nên yên tĩnh và thanh bình.

Táng Nguyệt Tông, Tam Kiếm Tông, Thanh Liên Tông… cùng nhiều môn phái khác đều cảm thấy hơi kỳ quái.

Thậm chí, trong mười mấy ngày kế tiếp, sự kiện quỷ dị tập

kích người dường như cũng rất ít khi xảy ra.

Kết quả như vậy khiến tất cả mọi người đều cho rằng đội quân quỷ dị đã bị đánh bại, biết khó mà lui.

Chỉ có Lý Hiên và các Thiên Mệnh Chi Nhân như Sở Văn Thu vẫn không dám buông lỏng cảnh giác. Họ vẫn tích cực chuẩn bị chiến đấu và tiếp tục di chuyển người từ Nam Vực đến Trung Châu.

'Ting! Ngài tiêu hao công đức và thăng cấp thành công Thanh Liên Chi Thể bát giai lên Thanh Liên Chi Thể cửu giai.'

'Ting! Ngài tiêu hao công đức và cường hóa thành công uy lực của Thủ Hộ Kiếm Vực, đồng thời gia tăng phạm vi lên bán kính ba cây số.'

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài gặp phải Viễn Cổ Cự Ngạc, chém chết cự ngạc trong tuyệt vọng, đạt được trân bảo trong bụng cự ngạc. Sau khi sử dụng, thực lực đột phá Trúc Cơ đại viên mãn, đồng thời đặt nền móng vững chắc cho Kim Đan hoàn mỹ.'

'Phần thưởng của ngài: Pháp Trang Phối Hợp thăng cấp lên tứ giai thượng phẩm, sức phòng ngự và khả năng tấn công tương đương với Kim Đan hậu kỳ.'

"Tứ giai thượng phẩm? Tiện tay ngưng tụ ra pháp khí Kim Đan hậu kỳ. cũng khá tốt."

Lý Hiên tự nhủ. Hắn cúi đầu nhìn tiên khí khôi giáp trên người và khẽ lắc đầu.

Có tiên khí, khả năng phòng ngự của hắn có thể nói là vô địch, hơn nữa hắn còn có thiên phú Thế Mạng, bây giờ hắn muốn chết cũng khó.

“Ừ?

Lý Hiên đột nhiên có cảm giác tim đập nhanh, hơn nữa, nó dần dần trở nên mãnh liệt, loại cảm giác này khiến Lý Hiên rất khó chịu.

Không do dự.

Lý Hiên lập tức xuất khiếu linh hồn, giáng lâm lên người Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu ở trong Thanh Liên Tông.

Huyết Nhân Ngẫu này là máu thịt của hắn, tương đương với sinh mệnh thứ hai của hắn, cho dù chết, hắn vẫn có thể một lần nữa chế tạo ra Huyết Nhân Ngẫu, không sợ hao tổn.

Sau khi linh hồn đi đến tầng hầm trong Thanh Liên Tông.

Cảm giác tim đập nhanh biến mất, thay thế bằng cái lạnh ớn sống lưng, cảm giác mưa gió sắp tới.

“Kỳ quái, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Lý Hiên chau mày, sống lưng ngày càng lạnh, cảm giác mưa gió sắp tới cũng biến thành cảm giác tai họa ập lên đầu.

Cũng vào thời điểm này, không gian trước mặt hắn xuất hiện gợn sóng, một con rồng khổng lồ hiện ra trong dao động, nó xuất hiện trước mặt Lý Hiên.

“Tìm thấy ngươi rồi, thì ra ngươi chính là bản thể. Rốt cuộc ta cũng tìm thấy ngươi, thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp.”

Gợn sóng phát ra tiếng rồng ngâm, Lý Hiên cảm thấy mình giống như đã bị phong tỏa, vĩnh viễn không thể che giấu vị trí của bản thân.

Hắn vừa mới chuẩn bị ra tay thì gợn sóng trước mặt tiêu tán, tất cả yên lặng trở lại.

Nhưng tâm trạng của Lý Hiên rất không bình tĩnh, sắc mặt cũng dị thường nghiêm túc.

“Rốt cuộc bọn chúng tìm thấy ta bằng cách nào? Thủ đoạn của quỷ dị đáng sợ như vậy sao?”

Lý Hiên kiểm tra bản thân cẩn thận và phát hiện cơ thể mình đã bị lực lượng nào đó phong tỏa, may mắn thay, linh hồn của hắn không bị phong tỏa, không hề chịu ảnh hưởng.

“Diện mạo của ta đã bị nhìn thấy, không có cách nào che giấu nữa.”

Lý Hiên cau mày suy ngẫm, tuy thể phách này là Huyết Nhân Ngẫu, không sợ chết, nhưng tướng mạo vẫn bị nhìn thấy, tiếp tục che giấu chẳng khác gì chuyện vô nghĩa.

“Giấu không được thì ta hiện thân, rồi kim kiềm thoát xác, chết trước mặt quỷ dị!”

Lý Hiên nhanh chóng gửi tin nhắn cho Băng Huyên Nhi và A Ngốc, sắp xếp cho mỗi người bọn họ một nhiệm vụ đi xa, mục đích chính là để bọn họ mau chóng rời khỏi Thanh Liên Tông.

Làm xong tất cả những việc này, Lý Hiên bước ra khỏi tiểu viện, bước ra ngoài.

Hắn chuẩn bị rời khỏi Thanh Liên Tông trong ánh mắt của mọi người, để quỷ dị âm thầm dòm ngó biết, hắn không còn có mặt ở Thanh Liên Tông, như vậy Thanh Liên Tông sẽ an toàn hơn.

Bên ngoài.

Trên sơn đạo dẫn lên Thanh Liên Tông, Nhạc Tử Quân với sắc mặt tái nhợt đang đi về phía đại điện, xung quanh hắn là rất nhiều đệ tử với ánh mắt cung kính.

Lần này Tam Kiếm Tông chinh chiêu đệ tử, Nhạc Tử Quân xuất chiến thay Lý Hiên. Trong trận chạm trán này, hắn bị trọng thương.

Mặc dù tính mạng đã được cứu lại, nhưng cánh tay phải của hắn đã mất đi vĩnh viễn, không trở về được.

Nhưng điều làm mọi người không nghĩ tới là, dù Nhạc Tử Quan bị thương nặng như vậy nhưng hắn vẫn không oán trách, không hối hận, cũng không trách tội ai.

Chương 483. Lý Hiên nhát gan (2)

Điều này khiến cho nhiều đệ tử rất kính trọng Nhạc Tử Quân, đồng thời rất có ý kiến với Lý Hiên.

“Quá đáng tiếc cho Nhạc Tử Quân sư huynh, hắn bị mất cánh tay phải, e là giới hạn trưởng thành của hắn sẽ giảm xuống rất nhiều.” Có đệ tử tông môn nói.

“Đúng vậy, ta thật sự cảm thấy không đáng cho đại sư huynh. Lần này vốn nên do Lý Hiên tham chiến, nhưng Nhạc Tử Quân sư huynh quá tốt bụng, hắn thay Lý Hiên xuất chiến nên mới bị thương nặng như vậy.”

“Mấu chốt là Lý Hiên vẫn luôn ở trong tông môn, căn bản không dám đối mặt với quỷ dị. Tông chủ cứ chiếu cố Lý Hiên như vậy mới khiến Nhạc Tử Quân sư huynh bị thương nặng, thật sự quá không công bằng.”

“Không có cách nào, Tông chủ quá thiên vị, bọn họ luôn cảm thấy Lý Hiên có thể dẫn tông môn đi đến huy hoàng, nhưng theo ta thấy, hắn căn bản là một kẻ nhát gan.”

……

Tiếng bàn tán xì xào chậm rãi vang lên, nhiều đệ tử cảm thấy bất bình thay cho Nhạc Tư Quân và khinh bỉ Lý Hiên cứ mãi lẩn trốn trong tông môn.

Tiếng nghị luận đó lớn đến mức ngay cả Nhạc Tử Quân cũng nghe thấy.

Hắn cau mày nói: “Không được nói linh tinh, Lý sư đệ kỳ tài ngút trời, có lẽ hắn thật sự có thể dẫn chúng ta đi đến huy hoàng.”

“Phải, phải, Lý Hiên sư huynh quả thật kỳ tài ngút trời.”

Các đệ tử xung quanh liền vội vàng gật đầu, nhưng trong lòng lại không đồng ý.

Một đệ tử mỗi ngày trốn trong tông môn và một đệ tử không dám ra ngoài săn giết quỷ dị, hắn có tư cách gì để dẫn tông môn đi đến huy hoàng?

Điều này cũng khiến càng ngày càng có nhiều đệ tử không tin tưởng, thậm chí một vài chấp sự cũng có ý kiến.

Nhất là khi thấy Nhạc Tử Quân mất đi cánh tay phải, bọn họ càng cảm thấy tiếc nuối.

Cũng vào thời điểm này.

Lý Hiên chậm rãi đi từ đằng xa tới. Trong cái nhìn soi mói của mọi người, hắn từng bước tiến về phía con đường dẫn xuống núi.

Cảnh tượng như vậy khiến rất nhiều người cau mày, một vài đệ tử không nhịn được lắc đầu.

“Cuộc xâm lược của quỷ dị đã kết thúc, hắn đi ra ngoài để làm gì? Ra vẻ à?”

“Người ta có thiên phú tốt, lại là đệ tử nòng cốt của tông môn, trận pháp và đan dược cũng rất lợi hại, còn được cao tầng chiếu cố, lại được đại mỹ nữ như Băng Huyên Nhi và gia tộc của nàng ủng hộ.”

“Bây giờ người ta ra vẻ chút thì làm sao? Kể cả hắn có ra vẻ thì cũng có một đám người a dua nịnh hót, đâu có bi thảm như Nhạc Tử Quân sư huynh phải thay người xuất chiến.”

Có người xúc động nói, cảm thấy không đáng thay Nhạc Tử Quân.

Đáng tiếc lời nói của những người này không ảnh hưởng đến tốc độ của Lý Hiên.

Hắn sải bước dài đi xuống núi. Dưới con mắt của mọi người, hắn đi dọc đường núi và rời khỏi Thanh Liên Tông, đi đến Kim Thiền Cốc cách tông môn một ngàn cây số.

Hắn chuẩn bị biến Kim Thiền Cốc thành một cái bẫy khổng lồ, biến nơi này thành mồ chôn quỷ dị, tạo nên tổn thất thảm trọng cho quỷ dị, khiến quỷ dị không còn lực lượng để xâm chiếm Nam Vực.

Sau khi đưa ra quyết định này, Lý Hiên bay đến Kim Thiền Cốc.

Không lâu sau khi Lý Hiên bay đi.

Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên cũng bay ra ngoài. Nàng nôn nóng tìm kiếm và bay đến Kim Thiền Cốc.

“A Ngốc, bên này, bên này, đi theo con đường này. Mau lên, sư tôn của ngươi nhất định là đã đi con đường này.” Giọng nói của Thôn Thiên Ma vang vọng.

“Thôn Thiên Ma, tại sao sư tôn lại đột nhiên rời đi? Trong lòng ta luôn có dự cảm xấu.” A Ngốc vừa lao đi vừa lo lắng hỏi.

“Ngươi cũng cảm nhận được sao? Vừa rồi ta cảm nhận được lực lượng của đại trận hiến tế theo dõi. Lực lượng này vô cùng ngang ngược.”

“Đây là thủ đoạn tìm kiếm kẻ địch ẩn núp của quỷ dị thông qua hiến tế. Mấu chốt là các quỷ dị hiến tế hơn ngàn vạn quỷ dị để tìm sư tôn của ngươi.”

“Hơn ngàn vạn, đây là thủ đoạn để đối phó với đại tu sĩ siêu cấp, nhưng chúng lại dùng lên người sư tôn của ngươi.”

“Sư tôn của ngươi nhất định đã làm chuyện gì đó khiến đám quỷ dị căm ghét hắn. Nếu không, quỷ dị tuyệt đối sẽ không sử dụng hạ sách này.”

“Bây giờ sư tôn của ngươi rất nguy hiểm. Nguyên nhân hắn rời đi rất có thể là không muốn liên lụy đến Thanh Liên Tông, thật là một Nhân tộc làm người ta kính nể, haiz!”

Thôn Thiên Ma cũng hơi chấn động. Nó cảm thấy, nếu mình có vị sư tôn như vậy, nó cũng sẽ không thê thảm như này, bị phong ấn hết lần này đến lần khác.

Điều này cũng khiến Thôn Thiên Ma hâm mộ A Ngốc vô cùng. Nó cảm thấy vận khí của A Ngốc tốt đến không bình thường, vậy nên mới gặp được một vị sư tôn nhân nghĩa như vậy.

A Ngốc nghe Thôn Thiên Ma nói thì sắc mặt ngưng trọng, trong lòng càng cảm thấy bất an, cảm giác sắp có chuyện xảy ra.

Với tâm trạng hoảng hốt, A Ngốc nhanh chóng tiến lên, nhưng xung quanh thường xuyên có sinh vật ô nhiễm đi qua, ảnh hưởng đến tốc độ tiến tới của hắn.

“Ta dạy ngươi một loại thuật pháp ẩn nấp siêu cấp, ngay cả cấp Nguyên Anh cũng không thể nhìn thấu loại thuật pháp ẩn nấp này.”

“Học xong, ngươi sẽ không cần lo lắng về việc bị sinh vật ô nhiễm cản đường nữa.” Thôn Thiên Ma vội vàng nói.

“Có phải ngươi lại đang có ý định gì không?”

Trong lòng A Ngốc cảnh giác, hắn không dám tùy ý tu hành thuật pháp của Thôn Thiên Ma.

“Ngươi nghĩ nhiều, ta chỉ muốn ngươi mau chóng chạy tới để nhìn xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra, xem tại sao quỷ dị lại căm ghét sư tôn của ngươi như vậy.”

“Đám quỷ dị này đúng là điên rồ, thế mà tình nguyện tổn thất hơn ngàn vạn quỷ dị vì sư tôn của ngươi.”

Chương 484. Huyễn thuật ở Kim Thiền Cốc

Thôn Thiên Ma lớn tiếng nói, trông có vẻ thật sự tò mò.

“Chuyện…”

Nhắc tới sư tôn, A Ngốc vô cùng lo lắng, nhưng dọc đường luôn có sinh vật ô nhiễm ngăn cản, hắn chỉ có thể cau mày nói.

“Ngươi truyền thuật pháp cho ta trước, ta xem qua đã.”

“Được.” Thôn Thiên Ma lập tức truyền thuật pháp qua, rồi nói tiếp.

“thuật pháp này rất thích hợp với ngươi, cũng rất đơn giản. Ngươi mau học đi, sau đó đi tìm sư tôn của ngươi.”

“Ta rất muốn biết, vì sao một tiểu tu sĩ như sư tôn của ngươi lại bị quỷ dị căm ghét như vậy, quá kỳ quái.”

“Được.”

A Ngốc kiểm tra thuật pháp ẩn nấp một lượt, không pháp hiện ra trong thuật pháp có trộn lẫn thứ gì không tốt, lúc này hắn mới yên tâm bắt đầu tu hành.

Điều khiến A Ngốc bất ngờ là thuật pháp này giống như được thiết kế riêng cho hắn. Hắn nắm giữ nó một cách rất dễ dàng, hơn nữa, hiệu quả che giấu thật sự rất mạnh.

Dưới tác dụng của thuật pháp ẩn nấp này, hắn không còn bị sinh vật ô nhiễm tập kích nữa, kể cả khi khoảng cách giữa hắn và

sinh vật ô nhiễm có ngay sát nhau, sinh vật ô nhiễm cũng không phát hiện ra vị trí của hắn.

“Thuật pháp tốt, cảm ơn.”

A Ngốc cảm tạ, rồi chanh chân tiến về phía trước, tìm kiếm bóng dáng của Lý Hiên.

Kim Thiền Cốc.

Lý Hiên đang đứng trước cửa vào sơn cốc, nhìn tảng đá lớn ngay cửa sơn cốc và ba chữ rồng bay phượng múa được viết trên đó, Lý Hiên thở dài.

“Hai tên ngốc này, các ngươi đuổi theo làm gì? Haiz.”

Lý Hiên phất tay, tăng cường Ngũ Giác Huyễn Thuật lên tảng đá, rồi hắn bước từng bước vào trong sơn cốc.

Không lâu sau.

Băng Huyên Nhi vội vã chạy tới. Nàng nhìn thấy tảng đá lớn ở cửa Kim Thiền Cốc và cũng thấy ba chữ ‘Kim Thiền Cốc’ rồng bay phượng múa đó.

Nhưng ngay khi nhìn thấy ba chữ này, cơ thể nàng chấn động mạnh, rồi đôi mắt trở nên đờ đẫn.

Sau đó, nàng rời khỏi Kim Thiền Cốc trong mê mang và bay về phía nam an toàn..

“Ơ?”

Sau khi Băng Huyên Nhi rời đi không lâu, A Ngốc cũng chạy tới, nhưng nhìn thấy Băng Huyên Nhi đột nhiên rời đi, A Ngốc hết sức nghi hoặc.

“Thôn Thiên Ma, có chuyện gì vậy? Tại sao thị nữ của sư tôn

lại đột nhiên rời đi?" A Ngốc nghi hoặc.

"Ta cũng không biết, quá kỳ quái."

Thôn Thiên Ma cũng khá khó hiểu. Nó cẩn thận quan sát Băng Huyên Nhi và phát hiện trạng thái của nàng có chút không đúng, không giống trạng thái lý trí bình thường.

"A Ngốc, ngươi chú ý một chút, có thể sư tôn của ngươi dùng huyễn thuật nào đó đuổi Băng Huyên Nhi đi, có lẽ hắn sợ quỷ dị sẽ tổn thương nàng." Thôn Thiên Ma nói.

"Huyễn thuật sao? Ta sẽ chú ý." A Ngốc trịnh trọng gật đầu.

"Ngươi cũng không cần quá lo lắng, thuật pháp che giấu mà ta dạy ngươi vô cùng lợi hại, sư tôn của ngươi căn bản không phát hiện ra ngươi, huyễn thuật đương nhiên cũng không được kích hoạt."

"Chỉ cần ngươi ẩn núp và không đi ra, ngươi sẽ không trúng huyễn thuật. Kể cả ngươi có trúng huyễn thuật thì cũng có ta hỗ trợ giải trừ huyễn thuật, yên tâm đi."

Thôn Thiên Ma an ủi, giọng nói tràn đầy sự tự tin.

"Được, cảm ơn."

A Ngốc gật đầu, trong lòng cảm thấy tự tin hơn.

Với sự tự tin như vậy, A Ngốc từ từ tiến đến gần sơn cốc, chẳng mấy chốc, hắn đã nhìn thấy tảng đá lớn có viết Kim Thiền Cốc.

Sau khi nhìn thấy ba chữ này, A Ngốc cũng bị chấn động mạnh.

Sau đó.

Dưới sự ảnh hưởng của huyễn thuật, hắn cũng rời đi trong mê mang, chạy về phía xa.

Mười phút sau.

A Ngốc đang chạy thì dừng lại, một âm thanh to lớn gào rống bên tai hắn, dần dần kéo hắn trở lại.

“Ta đang ở đâu?” A Ngốc ngơ ngác nhìn cỏ cây xanh tốt xung quanh, đầu óc hơi choáng váng.

“Đồ ngốc, ngươi trúng huyễn thuật, chạy một mạch đến bên này, đồ ngốc.” Thôn Thiên Ma mắng.

“Huyễn thuật? Tại sao ta lại trúng huyễn thuật? Rõ ràng là ta đang ở trạng thái ẩn giấu, sao ta trúng huyễn thuật được? Sư tôn phát hiện ra ta sao?” A Ngốc khó hiểu.

“Hắn không phát hiện ra ngươi, nhưng hắn căn bản không cần phát hiện ra ngươi mà đã kéo ngươi vào trong huyễn cảnh, dẫn ngươi chạy đến chỗ này.” Thôn Thiên Ma buồn bực nói.

“Không phát hiện ra ta cũng có thể kéo ta vào huyễn cảnh à? Sao có thể?” A Ngốc không dám tin.

“Là thật, sau khi suy tính, ta phát hiện sư tôn của ngươi chắc hẳn đã đặt huyễn thuật lên tảng đá lớn ở cửa Kim Thiền Cốc, tất cả những người nhìn vào tảng đá đều sẽ trúng chiêu.”

“Lúc trước, nữ hài tên Băng Huyên Nhi cũng vì thế mà trúng huyễn thuật.” Thôn Thiên Ma giải thích.

“Ra là như vậy, huyễn thuật thật sự bá đạo.” A Ngốc vẫn còn thấy sợ hãi.

“Có chút bá đạo thôi, mấu chốt là bây giờ ta mới biết, sư tôn của ngươi thậm chí còn biết huyễn thuật, hắn thật sự là đa tài đa

nghệ.” Thôn Thiên Ma hiếm khi khen ngợi người khác.

“Sư tôn đương nhiên là lợi hại nhất. Chờ đã, tại sao lúc nãy ngươi không gọi ta tỉnh lại?” A Ngốc đột nhiên nhận ra vấn đề này.

“Chuyện…”

Thôn Thiên Ma chìm trong im lặng. Nó không biết trả lời vấn đề này thế nào.

“Sao thế? Tại sao ngươi không nói gì?” A Ngốc vừa chạy về, vừa nghi hoặc hỏi.

“Thật ra… Thật ra thì ta cũng trúng huyễn thuật!” Thôn Thiên Ma yếu ớt nói.

“Ngươi cũng trúng huyễn thuật? Không phải ngươi là Thôn Thiên Ma sao? Không phải ngươi đã từng càn quét thiên hạ sao? Tại sao ngươi cũng trúng huyễn thuật của sư tôn?” A Ngốc khó tin.

Chương 485. Huyễn thuật ở Kim Thiền Cốc (2)

“Ngươi biết cái gì? Linh hồn của ta và ngươi đã hoàn toàn dung hợp, thực lực của ngươi tương đương với thực lực của ta, nhiều nhất là ta nắm giữ nhiều năng lực đặc thù hơn ngươi.”

“Cho dù ngươi có giải phong ấn cho ta thì đó cũng chỉ là thủ đoạn tăng trưởng thực lực để nhanh chóng mạnh hơn mà thôi. Ta đã vĩnh viễn không thể tổn thương ngươi, mà ngươi cũng vĩnh viễn không thể tổn thương ta.”

“Mấu chốt là ngươi bị ảnh hưởng bởi huyễn thuật, ta cũng sẽ bị ảnh hưởng theo, vô hình trung, ta có thêm một nhược điểm, thật là tức chết ta.”

Thôn Thiên Ma căm phẫn nói. Nó cảm thấy buồn bực đến cực điểm.

“Thì ra là vậy, không đúng, ta nhớ trước đây khi thăm dò bí cảnh ta cũng trúng huyễn thuật, là ngươi đánh thức ta.” A Ngốc cau mày nói.

“Khi đó độ dung hợp linh hồn của hai chúng ta mới 99%, còn kém 1%, hơn nữa huyễn thuật của sư tôn ngươi khá bá đạo, nên ta mới vô ý trúng chiêu.” Thôn Thiên càng thấy buồn bực hơn.

“Thì ra là thế.”

Gương mặt của A Ngốc có chút cổ quái. Hắn cảm thấy linh hồn là một phần nhỏ của nguyên nhân, phần lớn nguyên nhân là huyễn thuật của sư tôn tương đối mạnh, nên khiến cho Thôn Thiên

Ma trúng chiêu.

“Vẻ mặt đấy của ngươi là sao? Nếu không phải vì ngươi, bản ma căn bản sẽ không trúng chiêu, đồ ngốc.” Thôn Thiên Ma giận dữ.

“Ta có thể hiểu được tâm trạng của ngươi. Đường đường là Thôn Thiên Ma mà lại bị sư tôn ta tiện tay giải quyết bằng một huyễn thuật, nhất định trong lòng ngươi thấy rất không cân bằng.” A Ngốc an ủi.

“Đừng an ủi, ngươi có an ủi đâu, ngươi đang đâm vào tim ta. Nương ơi, thế mà ta lại bị một huyễn thuật nho nhỏ ảnh hưởng, vẫn là huyễn thuật mà Lý Hiên tùy tiện thi triển trên tảng đá, quá mất mặt.”

Thôn Thiên Ma căm phẫn. Nó cảm thấy nhảy có vào hồ cũng không rửa sạch, quá mất mặt.

Nhưng đây cũng là sự thật. Nó chỉ có thể giận dữ, chỉ có thể buồn rầu bực bội đè chuyện này xuống đáy lòng.

Trong tâm trạng như vậy, bọn họ tiếp tục trở về.

Khi còn cách Kim Thiền Cốc mười cây số, A Ngốc bị Thôn Thiên Ma gọi lại.

“Sao thế? Tại sao ngươi đột nhiên bảo ta dừng lại?” A Ngốc cau mày.

“A Ngốc, trong sơn cốc có thể vẫn còn che giấu huyễn thuật khác, tốt hơn hết là ngươi đừng đến quá gần, nếu không thì có thể sẽ trúng chiêu lần nữa.” Thôn Thiên Ma nói.

“Chuyện…”

Lông mày của A Ngốc ngày càng nhíu chặt, bởi vì hắn lo lắng

cho sự an toàn của sư tôn, nhưng nếu trúng huyễn thuật lần nữa, hắn sẽ lại chạy thật xa.

“Đừng lo lắng, ngươi cứ ẩn núp ở chỗ này, ta giúp ngươi thăm dò Kim Thiền Cốc, nhìn xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra.” Thôn Thiên Ma bắt đầu đưa ra biện pháp.

“Được thì được thoi, nhưng nếu ngươi lừa gạt ta thì sao?” A Ngốc cảnh giác.

“Ta sẽ trực tiếp chiếu lại hình ảnh, như vậy thì ta sẽ không lừa được ngươi.” Thôn Thiên Ma nói.

“Được.”

A Ngốc gật đầu, đồng ý với phương pháp này.

“Vậy ta bắt đầu đây, để ta xem tại sao Lý Hiên lại đến Kim Thiền Cốc, và tại sao hắn lại bị quỷ dị căm ghét như vậy.”

Thôn Thiên Ma tò mò khôn nguôi. Nó bắt đầu điều tra tình huống trong Kim Thiền Cốc thông qua thủ đoạn, đồng thời ngưng tụ ra một hình ảnh hư ảo trên không trung.

Nhưng vừa mới bắt đầu nhìn vào, hình ảnh hư ảo đa hơi rung lên rồi tiêu tán, sau đó Thôn Thiên Ma cũng chìm trong im lặng

“Sao thế? Mau chiếu hình ảnh đi chứ.” A Ngốc vội vàng nói.

“Ngươi… Sư tôn của ngươi vậy mà lại là tu sĩ Kim Đan trung kỳ.” Thôn Thiên Ma khó tin nói.

“Kim Đan trung kỳ? Ngươi chắc không?”

A Ngốc kinh ngạc, không dám tin sư tôn lại là tu sĩ Kim Đan trung kỳ.

Phải biết rằng, ngay cả người mạnh nhất Thanh Liên Tông

cũng chỉ mới Trúc Cơ đại viên mãn mà thôi.

Nếu sư tôn là tu sĩ Kim Đan trung kỳ vậy hắn đã là người mạnh nhất tông môn.

Mấu chốt là sư tôn chưa bao giờ rời tông môn săn giết quỷ dị, điều này cũng khiến hắn bị rất nhiều người lên án, nói rằng sư tôn nhát gan sợ phiền phức, không dám đối chiến với quỷ dị.

Nếu sư tôn đã là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, dù không thể ngăn cản đội quân quỷ dị, tự vệ tuyệt đối không thành vấn đề, điều này cũng khiến A Ngốc không dám tin.

“Ta chắc chắn, vô cùng chắc chắn, khí tức bực này chắc chắn là Kim Đan trung kỳ. Sư tôn của ngươi che giấu quá sâu, hơn nữa…” Thôn Thiên Ma lại rơi vào im lặng lần nữa.

“Gì nữa? Nói mau.” A Ngốc lại thúc giục.

“Ngươi tự xem đi.”

Hình ảnh trên không trung dao động, người trong hình ảnh từ từ hiện ra.

Chỉ thấy trong hình ảnh.

Một nam tử tuấn mỹ mặc khôi giáp đứng trong hư không, đưa mắt nhìn xuống chúng sinh, nhìn xuống tất cả như một vị quân vương.

Mái tóc đen của hắn tung bay theo gió, khuôn mặt tuấn mỹ được khôi giáp làm nổi bật, càng lộ ra vẻ anh tuấn bất phàm.

Người này không phải ai khác, hắn chính là Lý Hiên, một Lý Hiên đang mặc một bộ khôi giáp dữ tợn.

Bộ khôi giáp này vô cùng đáng sợ, trên khôi giáp xuất hiện những chiếc gai nhọn, đồng thời tăng thêm rất nhiều lợi nhận có

thể tổn thương người khác.

Phong cách này tuyệt đối là khôi giáp được thiết kế đặc biệt để chiến đấu, nó vô cùng thích hợp để chiến đấu.

Nhưng đây không phải điểm chính.

Điểm chính là trong hình ảnh, Lý Hiên đang giương cao cánh tay phải, linh lực cuồn cuộn từ hư hóa thực, nhanh chóng ảnh hưởng lên mảnh thiên địa này.

Rất nhanh.

Mưa rền gió dữ, sấm sét mưa gió bắt đầu rơi xuống, bão tuyết đáng sợ cũng ập đến, không ngừng lan rộng trong Kim Thiền Cốc.

Chương 486. Gió bảo tai họa nổi lên

Nhưng đây vẫn chưa phải điểm chính.

Điểm chính là Lý Hiên tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ, một loạt phù văn trận pháp thần bí được hắn bắn ra, rơi vào trong sơn cốc, tạo thành những trận pháp mạnh mẽ.

Và xung quanh sơn cốc.

Đông đảo người đội đấu lạp đang bận rộn, bọn họ nhanh chóng bố trí cạm bẫy, bố trí trận pháp, bố trí các loại cơ quan trong và xung quanh sơn cốc.

Khí tức của những người đội đấu lạp này chỉ có Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng số lượng của bọn họ quá nhiều, có khoảng hơn một vạn.

Hơn nữa, lần này, những người đội đấu lạp có chút khác biệt, trên người bọn họ cũng có mặc khải giáp.

Những bộ khải giáp này đều hết sức dữ tợn, có rất nhiều gai, trông dị thường sắc bén, rõ ràng cũng được thiết kế để chiến đấu.

“Nhìn thấy không? Hình ảnh như vậy đủ để chứng minh sư tôn của ngươi là thủ lĩnh của người đội đấu lạp.”

“Nói cách khác, người âm thầm cứu Nam Vực nhiều lần, người vẫn luôn một lòng bảo vệ Nam Vực là sư tôn của ngươi.”

“Chẳng trách quỷ dị lại căm ghét sư tôn ngươi như vậy, tình nguyện hiến tế hơn ngàn vạn quỷ dị để tìm ra sư tôn của ngươi.”

“Bây giờ nhìn lại, quỷ dị thật sự là bị sư tôn của ngươi đánh đau.”

“Nên chúng mới hận sư tôn ngươi thấu xương.”

“Nhưng ở Thanh Liên Tông, ta nghe thấy không ít người nói sư tôn của ngươi là nhát gan sợ phiền, không dám đối chiến với quỷ dị.”

“Bây giờ, nhìn hình ảnh này, ta thật sự cảm thấy trong giá lạnh và nghẹn lòng thay sư tôn ngươi.”

“A Ngốc, giải phong ấn đi, chúng ta đi giết sạch lũ rác rưởi Thanh Liên Tông. Bọn chúng không có tư cách hạ thấp sư tôn của ngươi.” Thôn Thiên Ma u ám nói.

Đáng tiếc là A Ngốc không trả lời, hắn chỉ ngơ ngác nhìn hình ảnh trên không trung. Một lúc lâu sau, giọng nói run rẩy của hắn mới cất lên.

“Ra là sư tôn, thì ra là sư tôn, thì ra người vẫn cứ lẳng lặng bảo vệ Nam Vực là sư tôn, ta nên nghĩ đến từ trước mới phải.”

“Người tốt bụng như vậy, nguyện ý bảo vệ Nhân tộc, còn ai khác ngoài sư tôn.”

“Hơn nữa, trước kia có một lần ta gặp nguy hiểm đến tính mạng, sắp không chịu được nữa thì một người đội đấu lạp xuất hiện và cứu ta.”

“Nói cách khác, sư tôn vẫn luôn âm thầm giúp đỡ ta, luôn âm thầm chiếu cố ta, còn bảo vệ vô số bách tính Nam Vực.”

“Đúng vậy, sư tôn của ngươi là người tốt nhất trên đời này, nhưng người của Thanh Liên Tông lại ngấm ngầm chặc lưỡi, nói sư tôn ngươi không tốt, bài xích sư tôn ngươi.”

“Những kẻ nói mát này phải bị giết. A Ngốc, giải phong ấn đi, chúng ta trở về giết sạch đám người của Thanh Liên Tông.” Thôn Thiên Ma dụ dỗ.

“Những người đó quả thật đáng chết, nhưng sư tôn càng hy vọng ta không bị ngươi ảnh hưởng. Ta không thể để hắn tiếp tục lo lắng cho ta, trên lưng hắn đã vác quá nhiều gánh nặng.”

A Ngốc thở dài, cảm thấy không đáng thay sư tôn và cũng đau lòng cho sự trả giá của sư tôn.

“Ngươi yên tâm, chúng ta đã dung hợp thành một rồi. Ta vĩnh viễn không thể tổn thương ngươi. Ngươi chắc hẳn cũng cảm thụ được đúng không?” Thôn Thiên Ma nói.

“Chuyện…”

A Ngốc không biết trả lời thế nào, bởi vì thời gian trôi qua, hắn phát hiện quả thật là bản thân đã dần dung hợp với Thôn Thiên Ma, linh hồn của hai bên đã dung hợp với nhau.

Thậm chí linh hồn của hắn còn chủ động dung nhập vào trong phong ấn và bắt đầu dung hợp, nhưng sự dung hợp này còn chưa đạt tới trăm phần trăm, vẫn có nguy hiểm tiềm ẩn.

Vì thế A Ngốc không nói gì thêm nữa, hắn chỉ yên lặng nhìn, kính sợ nhìn hình ảnh hư ảo.

Đế quốc Phượng Hoàng.

Tần Nguyệt mặc đế bào sang quý, cao ngạo lãnh diễm ngồi trên ngai vàng, đôi mắt đen nhánh quét qua thần tử phía dưới.

“Nữ Đế bệ hạ, chúng ta đã tìm được tổng cộng chín mươi bảy quả tiến hóa và quả dung hợp, hơn nữa cũng tìm thấy hơn sáu mươi quả ở các quốc gia xung quanh, có thể vận chuyển tới đây trong một ngày.”

“Ngoài ra, còn có một trái cây thần bí đang được vận chuyển đến, nó có thể đến trong nửa ngày.” Đại trưởng lão của Trưởng Lão Viện cung kính báo cáo.

“Trái cây thần bí? Không biết công hiệu của nó ra sao?” Tần Nguyệt ngồi trên ngai vàng hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, công hiệu của loại trái cây đó đến nay vẫn còn là điều bí ẩn, nhưng ta bảo đảm nó vô cùng trân quý, vô cùng vô cùng trân quý, chỉ không biết công hiệu cụ thể.”

“Ừ, mau mau vận chuyển tới đây đi.” Tần Nguyệt nói xong, đôi mắt xinh đẹp chợt lóe tia sáng đỏ. Nàng quay đầu nhìn về hướng Nam Vực.

Không biết tại sao, nàng luôn có cảm giác sắp có chuyện xảy ra, điều này khiến nàng cứ lo lắng cho sư tôn, rất muốn trở về xem một chút.

Nhưng Tần Bất Hối đang chiến đấu ở Ngoại Vực, không có biện pháp đưa nàng trở về. Nếu đi Nam Vực, Tần Nguyệt phải vượt qua biển Vô Tận, việc này sẽ tiêu tốn rất nhiều thời gian.

“Đại trưởng lão, đế quốc Phượng Hoàng chúng ta có mấy vị đại tu sĩ Nguyên Anh?”

“Hồi bẩm bệ hạ, chúng ta có tổng cộng bốn vị đại tu sĩ Nguyên Anh, đều đang chiến đấu ở Ngoại Vực. Bọn họ là người thủ hộ của đế quốc, cũng biết chuyện của ngài.”

“Bốn người thủ hộ đều đã gửi tin về, bọn họ đều nhất trí tán thành đế vị của ngài, bảo chúng ta toàn lực giúp đỡ ngài.” Đại trưởng lão vội vàng trả lời.

“Ừ, có đường tắt nào có thể nhanh chóng đến Nam Vực không?” Tần Nguyệt tiếp tục hỏi.

Chương 487. Gió bảo tai họa nổi lên (2)

“Có, chúng ta nhận được tin tức, nghe nói có một vị thiên tài có tên là Võ Thạch, hắn đã nối liền Nam Vực và Trung Châu thông qua liên kết không gian.”

“Hắn là một thiên tài phi thường giỏi, đáng tiếc đã bỏ mình.” Đại trưởng lão lắc đầu.

“Cổng Không Gian!”

Đôi mắt của Tần Nguyệt chớp chớp, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Bên kia.

Trong Thập Vạn Đại Sơn.

Tống Tiểu Mỹ ở trạng thái Miêu Nhĩ Nương đang ngâm mình trong huyết trì, hấp thu năng lượng từ huyết trì, khí tức cũng nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, cố gắng Kim Đan hoàn mỹ.

Xung quanh huyết trì.

Chín nữ nhân mặc hắc bào đứng lẳng lặng như con rối, yên lặng bảo vệ như những hộ vệ trung thành.

Lúc này.

Người hộ đạo Lam bà bà vội vàng lao từ bên ngoài vào, trong tay cầm một quyển sách cổ xưa.

“Xảy ra chuyện lớn rồi, vừa rồi Sinh Mệnh Chi Thư đưa ra nhắc nhở, đội quân quỷ dị sắp xâm chiếm Thanh Liên Tông ở nước Đại Hạ.”

“Hơn nữa, lần này là một cuộc xâm lược có quy mô siêu lớn, cực kỳ nguy hiểm, liên quan đến vận mệnh của Nam Vực.”

“Cái gì? Thanh Liên Tông? Đó không phải tông môn của sư tôn sao?”

Tống Tiểu Mỹ bật dậy, da thịt trắng muốt và đường cong lả lướt hiện ra.

Đôi tai mèo đáng yêu dựng lên, giống như xù lông.

“Đúng vậy, sự tình rất phiền phức, có thể có quỷ dị siêu cấp ẩn nấp bên trong.” Lam bà bà lo lắng nói.

“Sư tôn không thể xảy ra chuyện. Đi thôi, chúng ta đến nước Đại Hạ.”

Tống Tiểu Mỹ nhanh chóng phủ chiến y thần bí lên người, trên hai tay ngưng tụ ra miêu trảo sắc bén, trường kiếm huyết sắc xuất hiện dưới chân, dẫn nàng bay nhanh về phương xa.

Vù vù, vù vù!

Chín con rối mặc hắc bào nhanh chóng đi theo, giống như người hầu trung thành nhất, âm thầm bảo vệ nàng.

Bên kia.

Thành Hắc Mã.

Sở Văn Thu cau mày nhìn Sinh Mệnh Chi Thư, trong đầu nàng hiện lên bóng dáng yếu ớt của Lý Hiên.

“Bại lộ rồi sao? Hắn đã bảo vệ Nam Vực nhiều lần, cứng rắn

kéo Nam Vực bên bờ tuyệt vọng trở lại, bây giờ hắn lại trở thành mục tiêu của quỷ dị."

"Không, hắn tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, ta cũng không cho phép hắn xảy ra chuyện! Ai dám đả thương hắn, ta giết kẻ đó!"

Xung quanh Sở Vãn Thu dâng lên khí tức đáng sợ. Lực lượng của Bán Bộ Nguyên Anh khiến tất cả mọi người trong thành Hắc Mã cảm thấy khó thở.

Biển hoa mẫu đơn.

Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên vẫn đang bay đi trong mơ hồ. Dưới sự ảnh hưởng từ huyễn thuật của Lý Hiên, nàng dần dần bay đến khu vực trung tâm của biển hoa mẫu đơn.

Lúc này.

Một con hươu sao nhỏ bay tới, trên người nó tỏa ra kinh quang, rồi Băng Huyên Nhi tỉnh lại từ trong mê mang.

Nhìn biển hoa xinh đẹp xung quanh, Băng Huyên Nhi ngay lập tức nghĩ tới Lý Hiên, vội vàng muốn đi tìm Lý Hiên nhưng lại bị hươu sao nhỏ chặn lại.

"Tiểu Mai, Hiên thiếu gia nhất định có chuyện quan trọng, ta phải ở bên cạnh hắn, nhất định!" Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Băng Huyên Nhi lộ ra nét nóng nảy.

Nhưng.

Hươu sao nhỏ vẫn không đồng ý mà tiếp tục lắc đầu, thậm chí nó còn dùng linh quang cố định Băng Huyên Nhi ở đó.

"Tiểu Mai, là Hiên thiếu gia bảo ngươi tới đây sao?"

Băng Huyên Nhi vội vàng hỏi, đôi mắt thanh lãnh nhìn chằm

chằm hươu sao nhỏ. Thấy hươu sao nhỏ gật đầu, Băng Huyên Nhi càng chắc chắn Lý Hiên đang gặp nguy hiểm.

“Xem ra ta không vượt qua được rồi, vậy ta đành dùng phương pháp của mình.”

Băng Huyên Nhi nghĩ đến Băng Thần Điếu Trụy. Nàng nghiêng người quỳ xuống, điều động lực lượng trong cơ thể giữa biển hoa.

…

Kim Thiền Cốc.

Thông qua Liên Hoàn Trận và cạm bẫy, Lý Hiên dẫn hơn một vạn Huyết Phân Thân bận rộn bố trí nơi này thành một tuyệt địa cực kỳ nguy hiểm.

Ở nơi đây.

Trừ phi hắn đồng ý, nếu không bất cứ kẻ nào cũng phải đối mặt với công kích mạnh mẽ nhất.

Kể cả đội quân quỷ dị vô tận, Lý Hiên cũng có lòng tin rằng mình sẽ khiến bọn chúng tổn thất rất lớn.

Nhưng ngần ấy còn chưa đủ, hắn còn phải tiếp tục bố trí, dọn ra tất cả bản lĩnh để đối phó với nguy cơ này.

“Bạo Tạc phù, Huyết Độc đan, Cấm Linh Pháp Trận, Pháp Khí Chiến Trận, Huyễn Linh Mê Cung… Lần này, ta nhất định dạy cho lũ quỷ dị một bài học thật lớn.”

Lý Hiên nhanh chóng bố trí mọi thứ, dồn toàn bộ tinh thần biến Kim Thiền Cốc thành cứ điểm chiến tranh, thậm chí trải dài mười cây số, khiến nơi này trở nên vô cùng kiên cố.

Không lâu sau.

Đội quân quỷ dị mênh mông cuồn cuộn xuất hiện, lúc nha lúc nhúc, không thể đếm hết được.

Cả bầu trời tối đen, như thể mây đen áp đảo.

Trên mặt đất, đất đai màu xanh bị nhuộm thành màu máu, các loại quái vật vặn vẹo dữ tợn mở đôi mắt đẫm máu và chen chúc đi tới.

Cảnh tượng đó thật sự giống như diệt thế, khiến người ta chỉ cần liếc mắt đã cảm thấy da đầu tê dại.

“Tới thật nhanh. Nếu cho ta thêm ba ngày…” Lý Hiên hơi tiếc nuối, cảm thấy thời gian quá vội vàng.

Nhưng hắn không mất mát, cũng không hề sợ hãi chút nào, thay vào đó, hắn bay lên bầu trời, lẳng lặng chờ đợi đội quân quỷ dị tới.

“Rống!”

Tiếng gầm rung trời vang tận mây xanh.

Một con rồng đen khổng lồ ngưng tụ thành hình phía chân trời. Nó giống như một ngọn núi cao bay trên không trung, tỏa ra lực lượng làm người ta sợ hãi.

Sau khi xuất hiện, rồng đen nhìn chằm chằm Lý Hiên với ánh mắt lạnh như băng trước, sát khí vô tận dao động trên mảnh trời này.

Chương 488. Băng Huyên Nhi trong biển hoa

“Không ngờ thủ lĩnh của đám người đội đấu lạp lại là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, còn làm đệ tử của một tiểu tông môn Trúc Cơ kỳ để ẩn núp.”

“Chẳng trách ngươi có thể tiêu diệt rất nhiều thuộc hạ của ta. Lý Hiên, ngươi rất bất phàm, nhưng hôm nay ngươi phải chết, ai cũng không cứu được ngươi. Giết!”

Rống rống rống!

Tiếng gầm giận dữ rung trời.

Thân thể của quỷ dị khỉ, quỷ dị chuột, quỷ dị heo và quỷ dị rắn phồng lên kịch liệt, ngưng tụ ra thân hình khổng lồ cao như núi trên bầu trời.

Trong mắt bọn chúng tràn đầy tà khí, tùy ý quét qua Lý Hiên, dẫn theo đội quân quỷ dị như thủy triều đánh tới.

Trong lũ quỷ dị này, kẻ yếu nhất là hoạt tử nhân, người bướu thịt khổng lồ. Mạnh hơn một chút là cự xà vặn vẹo, tham lam tà khuyển, cự ngạc bốn đầu, cuồng hổ sáu mắt.

Lũ quỷ dị này chỉ là một phần của lực lượng, còn chưa tính đến đội quân trực thuộc của các quỷ dị cầm tinh, chẳng hạn như thuộc hạ của quỷ dị chuột, chúng là chuột đen vô tận, số lượng đông như thủy triều.

Lại ví dụ như đội quân trực thuộc quỷ dị rắn, đó là một bầy rắn xanh xanh đỏ đỏ, đủ màu sắc, đủ chủng loại, số lượng và kích

thước đó làm da đầu người ta tê dại.

Lý Hiên không sợ hãi những thứ này, thậm chí hắn còn trực tiếp lựa chọn coi thường. Điều duy nhất khiến Lý Hiên cau mày là.

Khu vực bên cạnh đám quỷ dị này.

Vẫn còn có nhiều nhân loại.

Những nhân loại này có thực lực không đồng nhất, phần lớn là Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ, trên y phục thêu một chữ Tà.

Trong đội ngũ của bọn chúng, một lá cờ khổng lồ màu máu nhẹ nhàng bay phấp phới, trên đó viết ba chữ to Tà Thần Giáo.

Rõ ràng, những kẻ này là kẻ phản bội nhân loại, lựa chọn thờ phụng Tà Thần.

“Thật đáng buồn, đáng thương, và đáng hận!”

Đôi mắt của Lý Hiên rũ xuống, tay phải giương cao, bão tuyết gào thét đột nhiên tăng tốc, trở nên dữ dội hơn.

Cùng với bão tuyết cuồng táo, tất cả sinh vật hàn băng ngưng tụ thành hình, chúng điên cuồng gào thét và lao vào đội quân quỷ dị.

Ầm ầm!

Tất cả Dung Nham Cự Nhân nhô lên khỏi mặt đất trong sự triệu hoán của hàng vạn Huyết Phân Thân trên trời cao, chúng gầm thét và lao vào đội quân quỷ dị.

Thực lực của các Dung Nham Cự Nhân giống hệt thực lực của Huyết Phân Thân, đều là Trúc Cơ đại viên mãn.

Mặc dù thực lực không được coi là quá mạnh mẽ, nhưng bọn họ giết không chết, chỉ cần thế gian này còn nguyên tố Thổ, bọn

họ vẫn có thể sống lại một cách vô tận.

Ầm ầm!

Một Dung Nham Cự Nhân khổng lồ hơn cả, đỉnh thiên lập địa xuất hiện, nó tỏa ra uy áp của Kim Đan trung kỳ, đồng thời thu hút rất nhiều ánh mắt.

Sau khi xuất hiện, Dung Nham Cự Nhân này trung thành đứng sau lưng Lý Hiên, bảo vệ hắn giống như một hộ vệ.

“Đi đi, lần trước ngươi và quỷ dị khỉ chưa phân thắng bại. Lần này ta hy vọng ngươi có đè nó ra đánh.” Lý Hiên hạ lệnh.

“Vâng! Chủ nhân!”

Dung Nham Cự Nhân cao ngạo cúi đầu, khom người thật sâu trước Lý Hiên, rồi nhìn quỷ dị khỉ bằng ánh mắt bạo ngược.

“Chết!”

Bang bang, bang bang, bang bang!

Dung Nham Cự Nhân như một ngọn núi xông thẳng vào quỷ dị khỉ, không ngừng xung phong trong làn sóng tai họa quỷ dị, dù thân thể bị vô số quỷ dị bao phủ và gặm nuốt.

Nó không hề sợ hãi, vẫn tiếp tục điên cuồng lao tới phía trước, thậm chí giết chết một đám quỷ dị cấp thấp trên đường đi.

Thành viên của Tà Thần Giáo xung quanh đội quân quỷ dị thấy cảnh này thì đôi mắt lộ vẻ hoảng sợ, không dám tin rằng kẻ địch lần này lại đáng sợ như vậy.

Rầm!

Trận chiến khốc liệt bắt đầu.

Dung Nham Cự Nhân và quỷ dị khỉ chiến đấu với nhau. Hai con quái vật khổng lồ điên cuồng gầm lên với đối phương, tàn sát bừa bãi trong đội quân thiên tai.

Bởi vì thực lực của Lý Hiên tăng lên tới Kim Đan trung kỳ nên thực lực của Dung Nham Cự Nhân cũng tăng lên, khi hai bên giao chiến, quỷ dị khỉ rơi vào thế bất lợi.

Sau đó, nó hơi sơ ý.

Dung Nham Cự Nhân tóm lấy cái đuôi khỉ, trực tiếp xách nó lên và bắt đầu điên cuồng nện lên mặt đất, điên cuồng đập loạn giống như đập chuột chũi.

“Đáng chết, khốn khiếp! Ngươi dám đập ta, a a a. Đi chết cho ta!”

Thân thể của quỷ dị khỉ phồng lên kịch liệt. Nó trở nên to lớn hơn, dữ tợn và tàn bạo hơn. Thân thể khổng lồ đó dường như lớn gấp đôi Dung Nham Cự Nhân.

“Ngu xuẩn!”

Thân thể của Dung Nham Cự Nhân cũng phồng lên, điên cuồng hấp thu tất cả nguyên tố Thổ xung quanh.

Thân thể của nó ngày càng lớn, càng ngày càng vạm vỡ cường tráng, thậm chí vượt qua cả quỷ dị rồng đen khổng lồ.

Thân thể hùng tráng đó giống như một ngọn núi thật sự đang chiến đấu. Thân hình đáng sợ đó dọa sợ các giáo đồ của Tà Thần Giáo, da đầu của tất cả bọn chúng tê dại, liên tục lui về phía sau.

“Lão Trư, mau tới giúp ta!” Quỷ dị khỉ kêu to.

“Lão Trư ta tới đây!”

Quỷ dị heo đĩnh cái bụng khổng lồ bắt đầu xung phong, mang

theo lực lượng trước nay chưa từng có, hung hãn đánh vào Dung Nhan Cự Nhân.

Rầm!

Dung Nham Cự Nhân hung hăng đá một phát, bàn chân đá dày nặng đá vào bụng của quỷ dị heo, trực tiếp đá quỷ dị heo bay ra ngoài.

“Đáng chết!”

Quỷ dị heo rất giận dữ. Trong đôi mắt màu đỏ, nó lao vào Dung Nham Cự Nhân một lần nữa.

Rất nhanh.

Trận chiến nhiệt huyết sôi trào bắt đầu. Ba con quái vật bất tử khổng lồ điên cuồng giao chiến, chém giết lẫn nhau bên ngoài Kim Thiền Cốc, vô cùng điên cuồng.

Trong khi bọn chúng đang đại chiến.

Chương 489. Khởi đầu của sự tuyệt vọng

Bên chỗ Lý Hiên cũng bắt đầu giao chiến, hơn một vạn Dung Nham Cự Nhân nhỏ xông ra khỏi trận pháp, huy động nắm đấm làm bằng đá của mình chống lại đại quân quỷ dị, một đập là một mảnh.

Các loại sinh vật Hàn Băng xuất hiện ngay sau đó. Hàng vạn Cự Xà Hàn Băng dài hơn năm thước xông ra ngoài, chín cái đầu không ngừng phun ra băng tuyết, đóng băng đại quân quỷ dị.

Ngoài Cự Xà Hàn Băng, còn có Hàn Băng Cự Nhân, Hàn Băng Tuyết Nhân, liệp báo hàn băng, đại bàng hàn băng….

Hai bên chiến đấu trong đại chiến thăm dò lẫn nhau như vậy, tìm cơ hội giết đối phương.

Quỷ dị rồng trong đội quân quỷ dị là phi phàm nhất, vừa nhìn đã biết không phải là nhân vật dễ đối phó, hơn nữa xác suất nó đang che dấu thủ đoạn nào đó là rất lớn.

Lý Hiên không hành động lỗ mãng, hắn cảnh giác muôn phần quan sát kẻ địch, không ngừng triệu hồi sinh vật Hàn Băng tiêu hao kẻ địch.

Quỷ dị rồng cũng biết Lý Hiên có bản lĩnh hủy diệt căn nguyên, nó cũng đang quan sát và chờ đợi, đến mức đại quân quỷ dị đi mà quỷ dị rồng cũng không thèm để ý.

Quỷ dị cấp thấp chết thì chết thôi, hắc khí sẽ sinh ra quỷ dị cấp thấp mới, quỷ dị trung cấp đã có căn nguyên, nếu chết đi thì

qua một thời gian vẫn có thể sống lại.

Vì vậy quỷ dị rồng không hề gấp gáp, ngược lại nó còn muốn làm cho linh lực của Lý Hiên mất dần đi, khiến Lý Hiên suy yếu, đồng thời tìm cơ hội giết chết Lý Hiên.

Cứ như vậy.

Hai bên đại chiến liên tục, giao đấu với nhau, chiến đấu mãi đến tận trưa.

Chiến đấu nhiều giờ đối với Lý Hiên mà nói cũng có sự tiêu hao nhất định. Linh lực của hắn hạ xuống ba phần trăm.

Trái lại bên phía quỷ dị rồng, đa số những con giáp quỷ dị này đều ở trong trại thái cực kỳ mạnh mẽ, không có chút tổn thương hay tiêu hao nào, chúng đều thờ ơ nhìn Lý Hiên.

“Đúng là cẩn thận.”

Lý Hiên cười lạnh, phía sau xuất hiện chín đóa thanh liên mỹ lệ.

Thanh liên xuất hiện, trong nháy mắt bắt đầu xoay tròn, điên cuồng hấp thụ linh khí giữa đất trời, bổ sung linh lực cho Lý Hiên.

Biến chuyển như vậy khiến đám quỷ dị sắc mặt tối đen, trong mắt lóe lên sự độc ác.

“Dám chơi bọn ta, giết hắn!”

Cùng với mệnh lệnh của quỷ dị rồng đen, trận đấu chính thức bắt đầu.

Tất cả quỷ dị bắt đầu xông lên dưới sự lãnh đạo của con giáp quỷ dị, đánh về phía Lý Hiên.

“Cuối cùng cũng đến, ta đợi các ngươi lâu lắm rồi.”

Lý Hiên từ trên không trung bay xuống vùng đất rộng lớn của Kim Thiền Cốc, đợi đại quân quỷ dị đến gần Kim Thiền Cốc, Trong nháy mắt, khi đại quân quỷ dị tiến vào, hai tay Lý Hiên đột nhiên đập về hướng đại quân.

Ầm ầm ầm!

Tiếng động đinh tai vang dội cả trời cao, cũng vang khắp cả mảnh đất này.

Ánh lửa mạnh mẽ bừng lên trong Kim Thiền Cốc và trong tiếng la hét của đội quân quỷ dị.

Vụ nổ này quá bất ngờ, đại quân quỷ dị xung phong căn bản không kịp trốn, toàn bộ đều chìm trong tiếng nổ vang trời.

Tử vong, chẳng mấy chốc đã buông xuống.

Vô số quỷ dị bị nổ chết trong Bạo Tạc phù tứ giai.

Linh phù do Kim Đan kỳ sử dụng, đừng nói là quỷ dị bình thường, cho dù là con giáp quỷ dị cũng cần ứng phó cẩn thận.

Giờ đây, mấy chục vạn Bạo Tạc phù bùng nổ, thiệt hại do nó gây ra không cần nói cũng biết. Quỷ dị chìm trong vụ nổ đều chết hết, ngay cả thi thể cũng không còn.

“Đáng tiếc.”

Lý Hiên cảm thấy có chút đáng tiếc, con giáp quỷ dị quá cẩn thận, thế mà tất cả đều tránh né được vụ nổ này, chỉ nổ chết lượng lớn quỷ dị cấp thấp.

“Ngươi cho rằng bọn ta rất ngu sao? Lần trước ở Táng Nguyệt tông ngươi cũng đã dùng chiêu này, sao chúng ta có thể không đề phòng cơ chứ?”

“Vừa rồi ngươi cố ý thu hút chúng ta bàng thanh liên, ngươi

thực sự coi chúng ta là đồ ngốc sao?”

Chuột quỷ dị đứng ở trên không cười lạnh, điều động đội quân của nó tiếp tục tấn công.

“Đúng thế mà, vì vậy ta cũng bố trí Không Lôi Trận, dùng linh phù Kim Đan đỉnh phong do đích thân ta tạo ra.”

Lý Hiên nở nụ cười, hai tay nhanh chóng chắp lại thành chữ thập.

Rầm!

Càng có thêm nhiều tiếng nổ vang vọng tận chân trời, trực tiếp nổ tung vị trí trong không trung của quỷ dị chuột, nhấn chìm nó trong sự ngạc nhiên của quỷ dị chuột.

Chỉ là.

Sau khi ánh lửa tiêu tan, một chiếc móng rồng xuất hiện bên cạnh chuột quỷ dị, bảo vệ nó ở trung tâm. Trên chiếc móng rồng này vậy mà lại xuất hiện một chút cháy đen.

“Bán Bộ Nguyên Anh sao.” Lý Hiên nheo mắt lại.

“Nếu như chỉ có chút thực lực này, đây sẽ là nơi chôn thân của ngươi.” Quỷ dị rồng đen cười lạnh.

“Ta cũng không định sống sót rời khỏi nơi này, trước khi chết ta tuyệt đối có thể kéo hai con giáp quỷ dị đi cùng.” Lý Hiên âm u nói.

“Vậy sao?”

Trong mắt của quỷ dị rồng đen sát khí trùng trùng, nhưng nó cũng tin lời Lý Hiên nói, bởi vì đây là sự thật, hơn nữa nó vẫn luôn cảm thấy Lý Hiên còn cất giấu thủ đoạn chưa dùng.

“Ừ?”

Quỷ dị rồng đen đột nhiên quay đầu nhìn về phía ngoài, nơi cách đó năm mươi trượng, long trảo màu đen khổng lồ của nó xuyên qua hư không, đập về hướng một bụi cây ở trong rừng.

Có một người đang nấp ở đó, người này chính là A Ngốc.

“Thôn Thiên Ma đáng chết, vậy mà ngươi lại quấy nhiễu ẩn nấp của ta!” A Ngốc vội vã chạy trốn, dùng toàn lực để chạy trốn.

Nhưng.

Tốc độ của long trảo quá nhanh, A Ngốc căn bản không chạy thoát được, mắt thấy hắn sắp bị đập chết rồi.

Chương 490. Khởi đầu của sự tuyệt vọng (2)

Vào lúc này.

Không gian nhộn nhạo, một cánh tay phải bọc giáp từ trên không trung duỗi ra, hung hăng đối mặt với chiếc vuốt rồng kia.

Bụp!

Một âm thánh nặng nề vọng lại, âm thanh này quá lớn, A Ngốc bị sốc đến nỗi đôi tai chảy máu.

Hắn hoảng hốt nhìn về phía chân trời, sau đó hắn đã nhìn thấy một lượng lớn mảnh giáp vỡ nát rơi xuống, nhìn thấy một cánh tay phải thon dài đang nắm chặt vuốt rồng.

Máu từ trên cánh tay phải này chảy xuống, rất dễ thấy rằng cánh tay này đã bị thương rồi, nhưng điều khiến người ta khó tin là cánh tay nhỏ như thế lại vẫn cứng rắn ngăn cản vuốt rồng trên không trung.

“Sức lực quá mạnh!”

Quỷ dị rồng đen kinh ngạc nhìn về phía Lý Hiên, không dám tin sức mạnh của Lý Hiên lại mạnh mẽ như vậy.

“Đây chính là lá bài tẩy của ngươi sao?” Quỷ dị rồng đen duỗi cả hai móng ra, đồng thời đập về hướng của A Ngốc trên mặt đất.

Rầm rầm!

Lại là hai tâm thanh chấn động. Hai tay của Lý Hiên đồng thời

xuyên qua hư không, giao chiến với hai chiếc móng rồng, bắn phá lẫn nhau.

Sức mạnh to lớn của nắm đấm đánh vào da thịt, đừng nói là quỷ dị thông thường, cho dù là quỷ dị rồng đen cũng cảm thấy khó mà tin được.

Nó là quỷ dị nổi tiếng về thể lực, còn là cường giả Bán Bộ Nguyên Anh, giờ đây nó lại bị đôi tay của Lý Hiên ngăn cản.

“Thể lực thật mạnh! Nhưng thể lực của quỷ dị rồng đen ta đây còn mạnh hơn!”

Cơ thể quỷ dị rồng xuyên qua hư không, bóng dáng to lớn của nó xuất hiện trên không, ngay trên vị trí của A Ngốc. Nó điều động sức mạnh toàn thân, hung dữ lao về hướng A Ngốc, dường như muốn giết chết A Ngốc tại đây.

“Không!”

A Ngốc trong mắt lóe lên sự sợ hãi, cả người ngồi liệt trên mặt đất, trong đầu xoẹt qua một đời ngắn ngủi của mình. Hắn phát hiện người duy nhất bản thân có thể dựa dẫm chỉ có sư tôn.

Cũng vào lúc này.

Lý Hiên xuất hiện, hắn mặc áo giáp dữ tợn, cơ thể chắn trước người A Ngốc giống như pháo đài kiên cố nhất, bảo vệ hắn phía sau.

Cơ thể của nhân loại một lần nữa đối đầu với con rồng đen khổng lồ kia, phát động chiến đấu dưới lực lượng cuồng bạo.

Gào gào gào!

Những con giáp quỷ dị còn lại cũng tiến đến đánh chiến, nhân cơ hội này bao vây Lý Hiên, trong sức mạnh điên cuồng, chúng

cuồng bạo tấn công Lý Hiên.

Máu tươi từ trên trời rơi xuống, trên người Lý Hiên bắt đầu xuất hiện chi chít vết thương. Đối diện với sự vây đánh của nhiều kẻ địch như vậy, Lý Hiên rất nhanh đã thương tích chất chồng.

Phía dưới.

Trong bụi cỏ.

Đôi mắt A Ngốc run rẩy nhìn không trung, nhìn Lý Hiên vì bảo vệ hắn mà giao chiến với rồng đen khổng lồ, chiến đấu với rất nhiều quỷ dị.

Nhìn máu tươi không ngừng tuôn ra từ cơ thể Lý Hiên, nhìn Lý Hiên một lần rồi lại một lần chịu công kích nhưng lại không thể lùi bước mà vẫn nỗ lực bảo vệ hắn.

Trong mắt A Ngốc xuất hiện nước mắt, lần đầu tiên không kìm được mà rơi xuống.

“Sư tôn! Lại là sư tôn. Mỗi lần ta gặp phải nguy hiểm đều là sư tôn bảo vệ ta, mà Thôn Thiên Ma ngươi, trong khi ta đang ẩn nấp thì ngươi lại cố ý để lộ tung tích của ta.”

“Ngươi cố ý kéo quỷ dị đến, ngươi giống với những quỷ dị kia, đều đáng chết, đều đáng chết!”

A Ngốc đau khổ nói, hai mắt đỏ ngầu căm ghét, cả người hận đến cực điểm.

“Căm ghét hả. Ngươi càng căm ghét ta càng vui, ngươi có biết không? Những người ở Thanh Liên Tông kia sở dĩ châm biếm sư tôn ngươi là do ta dụ dỗ đó.”

“Sư tôn ngươi đã phát hiện ra điểm này rồi, nhưng hắn không nói gì cả là vì ta ở trong cơ thể ngươi, nếu như điều tra sẽ điều tra

đến chỗ ngươi.”

“Sư tôn ngươi không muốn ngươi day dứt, vì chú ý đến trạng thái của ngươi, hắn đã một mình gánh chịu tất cả. Giờ đây sư tôn ngươi lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm, hắn chết chắc rồi.”

“Chỉ có ngươi có thể cứu hắn, nhanh chóng mở phong ấn ra, chỉ cần ngươi mở phong ấn thả căn nguyên của ta ra, ngươi sẽ có sức mạnh vô địch.”

“Đến lúc đó ngươi có thể cứu sư tôn của ngươi, cho dù là ngươi sẽ chìm vào bóng tối. Chọn đi, nhìn sư tôn ngươi chết hay là bản thân chìm vào bóng tối.”

Thôn Thiên Ma hưng phấn nói, nó thúc giục, kính động không thôi.

Sau khi Thôn Thiên Ma nói ra, một luồng khí đen hung ác bịt kín hai mắt của A Ngốc, tâm trạng của hắn trở nên điên cuồng.

Nhưng vào dúng lúc này.

A Ngốc nghĩ đến lời khuyên bảo của sư tôn, nghĩ đến lời dặn dò và dạy bảo trước kia của sư tôn, hắn run rẩy ôm chặt hai cánh tay.

“Ta không thể... Ta không thể làm như vậy! Sư tôn sẽ không tha thứ cho ta.”

A Ngốc rất muốn có được sức mạnh lớn lao để cứu sư tôn, nhưng hắn biết nếu như bản thân lựa chọn như vậy sư tôn mãi mãi sẽ không tha thứ cho mình.

“Ngươi còn đang do dự cái gì? Sư tôn ngươi đã bị thương thành như thế rồi? Nếu cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ chết, sẽ chết!” Thôn Thiên Ma lớn tiếng thúc dục.

“Sư... Sư tôn sẽ không đồng ý đâu, hắn sẽ rất đau lòng, ta không thể nhìn hắn đau lòng.” A Ngốc nắm tóc đau lòng nói.

“Đồ ngu! Chẳng mấy chốc sư tôn của ngươi sẽ chết, so với việc bị thương thì cái chết càng đáng sợ hơn, ngươi muốn thấy sư tôn ngươi chết sao?” Thôn Thiên Ma lại một lần nữa gào lên.

Răng rắc!

Vết nứt không gian đột ngột xuất hiện ở phía sau A Ngốc, một cái móng khổng lồ màu đen xuyên qua không gian, hung dữ đánh về hướng đầu hắn.

Chương 491. Sự bảo vệ của Băng Huyên Nhi

Vù vù vù!

Bóng dáng của Lý Hiên lại một lần nữa xuất hiện, dưới sự tăng phúc của năm lĩnh vực, chi chít quang kiếm chém về phía cái vuốt rồng kia.

“Tên tiểu tử này là điểm yếu của Lý Hiên, giết hắn!”

Quỷ dị rồng đen lớn tiếng ra lệnh, những quỷ dị còn lại đều xông về phía A Ngốc.

“Thiên Không Chi Thủ!”

Ầm ầm ầm!

Bàn tay khổng lồ giống như trụ trời từ trên trời giáng xuống, mang theo thiên uy cuồn cuộn hung dữ giáng xuống.

Trong Thiên Không Chi Thủ kia có sức lực mạnh mẽ khiến đám quỷ dị khỉ biến sắc.

Rầm!

Quỷ dị rồng đen huy động vuốt đen khổng lồ đánh về phía bầu trời, mang theo khí thế trước nay chưa từng có, ngăn cản Thiên Không Chi Thủ. Một giây sau nó bị nện vào bên trong lòng đất.

“Đây chính là át chủ bài của ngươi? Ha ha ha, với chút sức lực này, ngươi chết chắc rồi!”

Quỷ dị rồng xông ra khỏi mặt đất, hoàn hảo không chút tổn hại mà tấn công phía A Ngốc, không ngừng đánh lén A Ngốc để phân tán sự chú ý của Lý Hiên, ép Lý Hiên phải bảo vệ A Ngốc.

Mà ở trên không trung.

Chuột quỷ dị ngừng công kích, một thanh loan đao màu đen thần bí đột ngột ngưng tụ trước mặt nó, một thanh loan đao tỏa ra uy thế khiến lòng người hoảng sợ.

Thanh đao màu đen đó vẫn đang ngưng tụ, khí tức nó tỏa ra càng ngày càng đáng sợ, và trong khoảng thời gian này.

Rất nhiều quỷ dị vẫn luôn đồng thời tấn công A Ngốc, không ngừng đánh lén A Ngốc, thông qua A Ngốc để giam chân Lý Hiên khiến Lý Hiên bị thương ngày càng nghiêm trọng.

Những quỷ dị này, gương mặt dữ tợn, sát ý lăng nhiên, và bóng lưng của sư tôn vẫn luôn chắn ở phía trước khiến A Ngốc không bao giờ quên.

Ầm ầm ầm!

Lý Hiên ngã ở trên đất, toàn thân đều là máu. Từng mảnh từng mảnh áo giáp nứt vỡ, khuôn mặt khôi ngô xuất hiện những vết sẹo, trông vô cùng thảm hại.

Nhưng cho dù là dưới tình trạng bị thương nặng như vậy, hắn vẫn kịp thời bảo vệ bên cạnh A Ngốc hết lần này đến lần khác, ngăn cản tất cả công kích.

Vù!

Thanh loan đao màu đen đột ngột biến mất. Khi nó xuất hiện một lần nữa thì đã chém về phía đầu của A Ngốc, cách A Ngốc chỉ một chút.

A Ngốc thậm chí còn cảm nhận được, lông mi của mình đã hóa thành hư ảo sau khi chạm vào Loan Đao màu đen kia.

“Phải chết sao? Cũng tốt, như vậy sẽ không liên lụy đến sư tôn nữa.” A Ngốc nhắm mắt lại, thực lực yếu ớt như hắn cũng chỉ có thể chờ chết thôi.

Phụt!

Âm thanh nặng nề vang lên.

A Ngốc chỉ cảm thấy như có máu tươi tưới trên cơ thể mình, trong chốc lát, mùi tanh của máu bao phủ.

A Ngốc hoài nghi mở mắt ra, không nhìn thì không sao, nhưng cái liếc mắt này khiến con ngươi của hắn co rụt lại.

Chỉ thấy, ngay phía trước hắn.

Một người bị mất đi cánh tay trái, cơ thể thấm đẫm máu tươi đang đứng phía trước hắn, người này lại một lần nữa bảo vệ hắn.

Máu tươi chảy xuống, thanh loan đao mày đen kia tiêu tán, bóng dáng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn khiến A Ngốc cả người sững sờ.

“Sư tôn!”

Hai mắt A Ngốc hiện lên hung quang, toàn thân bị bao trùm bởi mùi tanh nồng đượm của máu. Lân giáp chi chiết lan ra trên cơ thể hắn, dần dần lột xác thành ma.

Khí tức tà ác đến cực điểm này quá bá đạo, dọa đám quỷ dị cấp thấp sợ đến mức không dám tiến về phía trước, mà hai mắt của A Ngốc cũng dần dần biến thành mắt thú, đang bước vào giai đoạn lột xác không dự đoán được.

“A Ngốc, giữ vững nội tâm.”

Giọng nói của Lý Hiên cắt ngang sự biến hóa của A Ngốc, khiến hai mắt của A Ngốc một lần nữa khôi phục lại sự tỉnh táo.

Nhưng nhìn thấy sư tôn lại rơi vào vòng vây, bị đám quỷ dị đánh đến mức bị thương đến máu tươi thấm đẫm.

A Ngốc tinh thần kiệt quệ, đau khổ không thôi.

“Sư tôn, ta không muốn ngài xảy ra chuyện, thực sự không muốn. Những quỷ dị này đều đáng chết, đều đáng chết!”

Lân giáp trên gương mặt A Ngốc không hề lặn đi, ngược lại còn có xu hướng tăng lên.

“Đừng lo lắng, ta sẽ không sao đâu, ta vĩnh viễn không bao giờ chết!”

Giọng nói của Lý Hiên vọng lại, cánh tay phải bị đứt dần dần dài ra, vết sẹo chồng chất trên thân thể cũng hồi phục, ngay cả áo giáp đã nứt toang cũng không ngừng lành lại.

“Đáng chết!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, quỷ dị rồng đen phẫn nộ không thôi, từng luồng lực lượng đáng sợ hơn nhộn nhạo.

Lý Hiên cảm nhận được phần sức mạnh này, vội vàng bảo vệ A Ngốc, tính toán kéo hắn xông vào trong trận pháp ở Kim Thiền Cốc.

Nhưng đúng vào lúc này.

Móng hắc long đập đến, hung dữ đập về phía đầu Lý Hiên.

Thời khắc này, không gian đột nhiên ngừng lại.

Lý Hiên cảm thấy được bản thân đã rơi vào trong vũng bùn, tốc độ di chuyển giảm đáng kể, chỉ có thể giương mắt nhìn móng

của hắc long đập xuống.

Sau móng của hắc long, những quỷ dị còn lại cũng nhân thời khắc then chốt lấy ra thủ đoạn mạnh nhất, tấn công Lý Hiên.

Có thể nói, vào thời điểm này Lý Hiên đã rơi vào trong tình cảnh tuyệt vọng.

Mắt trái của Lý Hiên nhấp nháy, Thiên Không Chi Thủ lại một lần nữa xuất hiện.

Thiên Không Chi Thủ chi chít dày đặc chắn ở phía trước, mạnh mẽ cản lại công kích của đám quỷ dị trong thời khắc tuyệt vọng.

Nhưng, đúng vào lúc này.

Khi Lý Hiên vừa mới phóng ra Thiên Không Chi Thủ.

Một cành cây màu đen sắc nhọn vô cùng đột nhiên xuất hiện ở ấn đường của Lý Hiên, đâm rách da trên đầu hắn, đâm về phía đại não.

Răng rắc!

Chương 492. Sự bảo vệ của Băng Huyên Nhi (2)

Băng Thần Điếu Trụy mà Lý Hiên đeo trên người đột nhiên nổ tung.

Băng Huyên Nhi xinh đẹp như tiên nữ đột nhiên xuất hiện. Nàng của hư ảo duỗi đôi tay mảnh khảnh ra, trực tiếp bắt lấy cành cây màu đen.

Tiếp đó, Băng Huyên Nhi nhẹ nhàng điểm nhẹ, trong nháy mắt, quỷ dị xung quanh Lý Hiên bị đông lại, bán kính trăm dặm xung quanh biến thành thế giới hàn băng.

Băng này vô cùng kỳ lạ, vậy mà có được lực lượng diệt trừ căn nguyên. Quỷ dị trong vòng trăm dặm bị đóng băng lập tức đã chết rất nhiều, ngay cả căn nguyên cũng nát vụn.

Chỉ có con giáp quỷ dị không bị ảnh hưởng, nhiều nhất là bị đóng băng tạm thời. Băng Huyên Nhi hư ảo biến mất, hóa thành tinh thể băng tan biến trong gió.

“Chết!”

Lý Hiên thấy được thời gian đóng băng rất ngắn, kẻ địch rất nhanh sẽ thoát khỏi.

Nhân thời khắc then chốt này, Lý Hiên kéo hai con giáp quỷ dị vào khe nứt không gian, lợi dụng bàn tay linh hồn điên cuồng xé nát căn nguyên của đối phương.

Tất nhiên, hắn cũng không quên A Ngốc, cũng kéo cả A Ngốc vào trong nết vứt không gian với hắn.

Răng rắc!

Đóng băng rất nhanh đã bị phá vỡ, quỷ dị chuột và quỷ dị heo từ đột ngột tỉnh tảo lại từ khoảnh khắc bị đóng băng, định công kích Lý Hiên.

Nhưng điều khiến bọn nó kinh sợ là, lĩnh vực của Lý Hiên, cộng thêm sức mạnh thể lực quá lớn của hắn, cho dù bọn chúng có giãy dụa như thế nào thì cũng vô ích.

Lại cộng thêm Thiên Không Chi Thủ của hắn xuất hiện, hai con quỷ dị chỉ có thể tuyệt vọng, bị xé nát trong điên cuồng.

Rất nhanh.

Căn nguyên của bọn chúng toàn bộ bị lôi vào thế giới này, phần lớn đã bị Lý Hiên xé rách.

“Cùng chết đi!”

Hai con quỷ dị đồng thời lựa chọn tự bạo, trong sức mạnh cuồn cuộn, chúng đánh ra một chiêu cuối cùng trong sự tuyệt vọng.

Ầm ầm ầm!

Lý Hiên bảo vệ cho A Ngốc khỏi vụ nổ, đồng thời hai chiếc móng rồng cũng xé toạc không gian, trong năng lượng tự nổ cuồn cuộn, chúng đánh về phía Lý Hiên.

Biển hoa mẫu đơn.

Băng Huyên Nhi chầm chậm ngã xuống với gương mặt nhỏ bé tái nhợt, nang cô độc hôn mê trong biển hoa.

Chỉ có Trúc Cơ kỳ như nàng, ở khoảng cách xa như vậy, lấy ra sức mạnh bên trong mặt Băng Thần Điếu Trụy giúp Lý Hiên một lần cũng đã không dễ dàng gì.

Nếu như ở bên cạnh Lý Hiên, uy lực của Băng Thần Điếu Trụy có lẽ còn có thể tăng lên gấp đôi, nhưng phản phệ tạo ra cũng sẽ mạnh gấp đôi.

May mắn nàng ở đây, phản phệ mặc dù đáng sợ, nhưng cũng không đến nỗi ngọc nát hương tan, nàng vẫn còn sống.

Chỉ có điều không hoàn toàn cứu được Lý Hiên. Khi ngất đi, nàng vẫn đang áy náy, vẫn còn đang lo lắng cho Lý Hiên.

Kim Thiền Cốc.

Cuộc chiến khốc liệt vẫn đang tiếp diễn.

Lý Hiên đánh với quỷ dị rồng đen từ trong khe nứt không gian ra đến tận bên ngoài.

Khả năng phòng ngự của quỷ dị rồng đen rất mạnh, đến cả Lý Hiên cũng phải liên tiếp nhíu mày, cộng thêm sức mạnh không rõ vẫn đang được che đấu của rồng đen, luôn khiến Lý Hiên cảm thấy tim đập nhanh.

Hiện giờ Lý Hiên chỉ muốn đưa A Ngốc ra ngoài, tự mình dẫn sức mạnh mà rồng đen vẫn che dấu ra, cho dù Huyết Nhân Ngẫu này chết đi, hắn cũng rất thoả mãn.

Dù sao giết chết hai quỷ dị cầm tinh, nhưng quỷ dị còn lại muốn huỷ diệt Nam Vực thì đã không còn dễ dàng nữa rồi, biến số duy nhất là quỷ dị rồng đen.

Cho nên sau khi cùng bước ra khỏi không gian với rồng đen, Lý Hiên vẫn luôn thử đưa A Ngốc rời đi, nhưng nhiều lần bị ngăn cản, bị đông đảo quỷ dị vây đánh.

Quan trọng là nhành cây chưa biết kia đã biến mất, ẩn nấp trong tối, khiến Lý Hiên cực kỳ kiêng kỵ, chuyện này cũng khiến thương tích của hắn càng ngày càng nặng.

"Sư tôn, không cần bảo vệ ta nữa, xin ngài hãy bảo vệ chính mình đi!"

Nhìn Lý Hiên ngay cả mắt trái cũng từ từ mờ đi, dần dần mất đi ánh sáng, A Ngốc đau khổ đến cực điểm.

May mắn là, nhờ sự bảo vệ không ngừng của Lý Hiên, lân giáp trên người A Ngốc dần dần biến mất, hắn một lần nữa khôi phục lại hình người.

"Đừng lo lắng, nhớ kỹ lời ta nói, ta vĩnh viễn sẽ không chết! Ta không hy vọng ngươi biến thành Thôn Thiên Ma, vĩnh viễn không muốn thấy điều đó."

Lý Hiên lại dặn dò thêm lần nữa, sau lần cuối cùng của Thiên Không Chi Thủ cuối cùng, mắt trái hoàn toàn tối đi, hắn mất đi ánh sáng.

"Chết đi!"

Rồng đen dẫn đám quỷ dị đồng thời thả công kích, tấn công vào thời khắc Lý Hiên gian nan nhất.

Nhành cây màu đen thần bí kia cũng giáng lâm ngay lúc này, đột ngột đâm về phía ấn đường của Lý Hiên.

"Ai dám tổn thương hắn!"

Lưỡi hái màu đen khổng lồ từ trên trời chém xuống, mang theo sức mạnh vô biên, chém toạc khoảng không màu đen, chặt nhánh cây màu đen ra làm đôi.

Tiếp đó, Sở Vãn Thu phong thái thanh nhã, xinh đẹp vô song xuất hiện. Trong dao động không gian, nàng đứng chắn trước mặt Lý Hiên, mạnh mẽ hoá giải lần tấn công này.

"Đáng chết!"

Thấy Sở Văn Thu đột ngột xuất hiện, quỷ dị rồng đen tức giận không kiềm chế được, sức mạnh thần bí trong cơ thể nó khẽ dao động, cuối cùng bị nó kiềm chế lại.

"Bán Bộ Nguyên Anh, thế thì đã sao? Tiểu tử này còn khó chơi hơn cả Bán Bộ Nguyên Anh, không phải là hắn cũng sắp chết rồi sao!"

Rồng đen không hề lo sợ Sở Văn Thu, người nó không yên tâm nhất vẫn là Lý Hiên. Nó cảm thấy Lý Hiên chắc chắn sẽ không bị giết chết một cách đơn giản và dễ dàng như vậy, nhất định vẫn còn che giấu gì đó.

"Vậy sao? Nếu như ta không đủ, vậy bọn họ thì sao?"

Chương 493. Cảnh tượng cả đời khó quên

Sở Văn Thu chỉ tay về phía thành Bạch Vân, ở nơi đó, đại quân Nhân tộc trùng trùng điệp điệp đang lũ lượt kéo đến, ai nấy đều sát khí ngút trời xông tới Kim Thiền Cốc.

Trong đám người này bao gồm cả Thiên Mệnh Chi Tử. Tiểu Muội, Tống Tiểu Mỹ, Tiêu Kiếm, Nam Hy, ngay cả Triệu Thiên nhỏ yếu cũng đến, bọn họ đều là đệ tử của Lý Hiên.

Ngoài bọn họ ra, còn có Táng Nguyệt Tông, Phong Vân Tông, Chiến Linh Tông, Tam Kiếm Tống, Thanh Liên Tông, Băng gia, Tiêu gia...

Thành viên của đại tông môn rồi tiểu tông môn, bọn họ trùng trùng điệp điệp xông tới Kim Thiền Cốc.

Nhìn thấy nhiều người kéo đến như vậy, sắc mặt của rồng đen tối đi nhiều, nó gào lên trong ánh mắt ngập tràn sự điên cuồng vô tận.

"Vô dụng thôi, dù toàn bộ những người này có lao đến cũng vô dụng, ngươi thật sự cho rằng bọn ta không ẩn giấu thủ đoạn sao? Lý Hiên, lấy ra bản lĩnh thật sự của ngươi."

“Để ta xem thứ ngươi ẩn giấu sâu nhất là thứ gì, nếu không cho dù bọn họ có tới cứu ngươi, ngươi cũng chắc chắn phải chết."

Rồng đen gào thét, mười mấy vòng xoáy màu đen khổng lồ ngưng tụ phía sau lưng nó, theo sau sự xuất hiện của vòng xoáy này.

Từng con quỷ dị rồng đen cỡ nhỏ chui ra, gào rống lao về phía Lý Hiên.

"Táng Nguyệt!"

Mặt trăng rằm khổng lồ chiếu rọi trên bầu trời, cùng với sự chiếu sáng của vầng trăng đó.

Quỷ dị trong một khu vực lớn rơi vào trạng thái trì trệ, chúng bị mạt sát, bị giết chết trong sự bao phủ của trăng sáng khủng bố.

Đông đảo rồng đen nhỏ vừa xông tới lúc nãy trực tiếp biến mất, quỷ dị rồng đen tức đến mức sắc mặt càng ngày càng đen.

"Ngươi còn chờ gì nữa, ra tay đi!"

Cạch cạch, cạch cạch!

Vô số nhành cây chui lên từ lòng đất, chỉ trong phút chốc đã diễn sinh đến cao hơn vạn thước, hình thành một thụ nhân khổng lồ với cái đầu dữ tợn khủng bố.

Thụ nhân này vươn dài nhành cây nhọn hoắt.

Không gian cũng theo đó mà dao động, hình thành khe hở không gian.

Rất nhanh.

Đông đảo tiểu thụ nhân xông ra từ trong khe hở không gian, ngay lập tức đánh về phía Lý Hiên.

Đám quỷ dị còn lại cũng theo đó mà tiến hành triệu hồi, gọi về đại quân quỷ dị cuồn cuộn.

Không rõ đã biến mất từ lúc nào, khi lần nữa xuất hiện, quỷ dị rắn đã xẹt qua khoảng không như thể tia sét, bắn thẳng về phía ấn đường của Lý Hiên.

Gào!

Một con vật khổng lồ ẩn chứa huyết mạch Kỳ Lân xuất hiện, cuồng bạo xông đến, một móng vuốt đánh bay quỷ dị rắn.

Con quái vật khổng lồ này là Sư Giáp Thủ Hộ Thú của Táng Nguyệt Tông, cũng là thần thủ hộ vô cùng thân cận với Lý Hiên.

"Gào!"

Sư Giáp Thú khẽ cọ cánh tay của Lý Hiên, gầm thét đánh về phía quỷ dị rắn.

Từng tu sĩ Kim Đan kỳ xuất hiện, sư lấn lướt của sức mạnh Kim Đan cũng kéo đến.

Sau khi những người này xuất hiện, nhìn Lý Hiên chồng chất vết thương, nhìn thi thể quỷ dị đầy đất, nhìn không gian vẫn đang khép lại, bọn họ cực kỳ xúc động.

Bởi vì hết thảy những thứ này đều biểu thị rằng Lý Hiên đang ngăn cản quỷ dị, ngăn cản đại quân quỷ dị đông nghẹt như biển.

Kẻ địch nhiều như vậy, con giáp quỷ dị đáng sợ như vậy, cho dù mười Kim Đan kỳ hợp sức cũng không dám đối phó nhiều kẻ địch như vậy.

Nhưng hiện tại.

Lý Hiên một mình ngăn cản hết thảy, một mình bảo vệ Nam Vực, sao có thể không khiến người khác xúc động.

Trong số những tu sĩ Kim Đan kỳ này, lão thái thái mập của Tam Kiếm Tông là người chấn động nhất, bởi vì nàng từng thấy chân dung của Lý Hiên, đó là do hậu bối Đường Khả Nhi của nàng lén lút vẽ.

Đối với người mà Đường Khả Nhi vẫn luôn nhớ mãi không

quên, lão thái thái mập đương nhiên từng âm thầm điều tra, ấn tượng đối với Lý Hiên rất sâu sắc.

Sau này Lý Hiên nhiều lần không nhận lời chiêu mộ, không đi chiến đấu với quỷ dị, khiến ấn tượng của lão thái thái mập về Lý Hiên rất kém, cho rằng hắn không có trách nhiệm, ngay cả nữ nhân cũng không bằng.

Nhưng mà hiện tại.

Nhìn thương tích của Lý Hiên, cảm nhận khí tức Lý Hiên tỏa ra, còn có thi thể quỷ dị bị giết khắp mọi nơi, lão thái thái mập cuối cùng hiểu ra, mình trước đây vô tri biết bao.

Người thật sự đang lặng lẽ bảo vệ Nam Vực hoàn toàn không phải các đại môn phái bọn họ, mà là Lý Hiên, là nam nhân bị nàng cho là kẻ không có trách nhiệm, không bằng nữ nhân.

Trong tâm trạng nặng nề, lão thái thái mập rất muốn nói lời xin lỗi, đáng tiếc bây giờ không phải lúc, nàng chỉ đành huy động pháp kiếm tấn công quỷ dị.

Phía sau, trong đại quân của Nhân tộc.

Tu sĩ của Thanh Liên Tông đang bay đến.

Bọn họ còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, không biết kẻ địch là ai, càng không biết kẻ địch phải đối mặt lần này đáng sợ đến nhường nào.

Bọn họ chỉ phi hành trong sự lo lắng, bay đi dưới sự dẫn đầu của cấp tầng Thanh Liên Tông.

"Đại sư huynh, ngươi không nên tiếp tục xuất chiến, ngươi đã mất đi một cánh tay rồi." Có một đệ tử bụng bự nói.

"Không sao, lần chiêu mộ này rõ ràng là đặc biệt, e rằng kẻ

địch vô cùng mạnh mẽ, ta cần phải tận lực bảo vệ Nhân tộc, bảo vệ mọi người." Nhạc Tử Quân không để tâm nói.

"Đại sư huynh, ngươi thật sự là quá tốt, ta cảm thấy không ai trong tông môn có thể sánh bằng ngươi, bọn họ đều nói Lý Hiên tốt nhất, nhưng mỗi lần quỷ dị xâm lược, đều không nhìn thấy bóng dáng Lý Hiên đâu."

"Trước đó là vậy, bây giờ cũng thế, lần nào cũng không biết hắn đi đâu, ta thấy hắn thua xa ngươi." Đệ tử bụng bự nói.

Chương 494. Cảnh tượng cả đời khó quên (2)

"Đỗ sư đệ, ngươi không thể nói như vậy, Lý Hiên là tương lai của tông môn, chúng ta nên chiếu cố hắn." Nhạc Tử Quân giải thích giúp.

"Không, người mà ngay cả quỷ dị cũng không dám giết, hoàn toàn không thể là tương lai, ta thấy đại sư huynh ngươi mới là tương lai." Đệ tử bụng bự không muốn tin tưởng.

"Phải đấy, đại sư huynh đã mất đi một cánh tay còn bằng lòng xuất chiến bảo vệ Nhân tộc, nhưng Lý Hiên thì sao? Bọn ta hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của hắn."

"Đúng vậy, trước đây Lý Hiên đột ngột rời đi, chỉ chuyển cho Tông chủ một tin, nói có chuyện ra ngoài một lát. Kết quả đến bây giờ hắn cũng chưa trở lại, không một ai biết hắn đã đi đâu, thật khiến người khác thất vọng."

...

Đám đệ tử xì xào bàn tán, càng ngày càng không công nhận Lý Hiên, cảm thấy Nhạc Tử Quân tốt hơn Lý Hiên rất nhiều.

Rất nhiều người nghe thấy những lời như vậy, khiến cho những cái nhíu mày ngày càng nhiều.

Các trưởng lão muốn nói đỡ cho Lý Hiên, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể thở dài thật sâu.

Trong cảm xúc bất mãn như này.

Đám đệ tử của Thanh Liên Tông theo sau đại quân, trùng trùng điệp điệp chạy đến phụ cận Kim Thiền Cốc, nhìn thấy đại quân quỷ dị vô biên vô hạn giống như thuỷ triều.

Mà ở phía trên đại quân quỷ dị, đông đảo tu sĩ Kim Đan kỳ đang chiến đấu với con giáp quỷ dị. Sở Văn Thu. người thủ hộ mạnh nhất Nhân tộc đang đánh một trận ác liệt với thụ nhân khủng bố.

Cảnh tượng như thế bọn họ còn có thể tiếp thu, nhưng sau khi nhìn thấy Lý Hiên, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng suốt đời khó quên.

Chỉ thấy, phía trên bầu trời.

Một con rồng đen như ngọn núi khổng lồ đang gầm thét, thậm chí bóng dáng của nó còn khe khuất một phần chân trời.

Rồng đen vung cái vuốt sắc nhọn lên cũng có thể khiến cuồng phong rít gào, uy năng đáng sợ chấn động vô cùng, khiến sắc mặt của các Kim Đan kỳ xung quanh biến đổi.

Rồng đen lớn mạnh như vậy, đừng nói tu sĩ Kim Đan bình thường, cho dù là người mạnh nhất Nam Vực như Sở Văn Thu cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Nhưng mà hiện tại.

Lại có một người đang ngăn cản rồng đen, bằng sức mạnh của một cá nhân chiến đấu với rồng đen ở trên không trung, chiến đấu một cách điên cuồng.

Người này không hề cường tráng, cùng lắm là dáng người mảnh khảnh, quan trọng là nhân loại dáng người mảnh khảnh này lại đánh với rồng đen khổng lồ bằng phương thức vung nắm đấm, mỗi đòn thấy máu.

Cách thức chiến đấu bạo liệt kia, cảnh tượng chiến đấu điên cuồng kia, mọi người đều nhìn đến há mồm trợn mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng chấn động này, có người nhịn không được hét lớn.

"Đó... Đó là Lý Hiên sư huynh sao?"

"Đúng là hắn, Lý Hiên sư huynh lại có thể mạnh mẽ ngăn cản một con rồng, còn là quỷ dị rồng đen mạnh nhất trong các con giáp quỷ dị, quá mạnh."

"Các ngươi nhìn chín đóa thanh liên phía sau Lý Hiên đi, đó là dấu hiệu của Thanh Liên Thể cửu giai." Có một lão chấp sự nói.

"Thanh Liên Thể cửu giai!"

Kiếm Si nhìn Lý Hiên trên bầu trời, nhìn chín đóa thanh liên đang điên cuồng vận chuyển và hấp thụ linh khí.

Nhớ tới lúc mình mới Thanh Liên Thể nhất giai vậy mà đã muốn khiêu chiến Lý Hiên, Kiếm Si cảm thấy rất may vì chưa khiêu chiến, nếu như đã khiêu chiến, vậy chắc hắn sẽ bị đả kích đến nghi ngờ nhân sinh.

"Chẳng trách Lý Hiên có thể chỉ dạy Thanh Liên Thể cho Tông chủ, thì ra Lý Hiên đã là Thanh Liên Thể cửu giai rồi, toàn Thanh Liên Tông, chỉ có tổ sư gia khai tông là từng đạt đến cửu giai." Lão chấp sự tiếp tục nói.

"Thật mạnh! Từ đã, hắn có thể giao chiến với rồng đen, vậy thực lực của hắn phải mạnh bao nhiêu?" Có người hỏi.

"Kim Đan trung kỳ, Lý Hiên là Kim Đan trung kỳ!"

Đại trưởng lão lên tiếng, mặc dù cố hết sức để duy trì sự bình tĩnh, nhưng giọng nói của hắn vẫn hơi run rẩy.

"Kim Đan trung kỳ?"

Mọi người nghe thấy câu này thì đều hoảng hốt, bởi vì người mạnh nhất Thanh Liên Tông cũng mới Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng không ngờ được rằng Lý Hiên đã Kim Đan trung kỳ.

Thực lực như thế đủ để trở thành Thái thượng trưởng lão của Thanh Liên Tông, kết quả này hơi dọa người, cho dù là Kiếm Si và Nhạc Tử Quân cũng bị dọa đến mức đầu óc mông lung.

"Thì ra Lý Hiên sư huynh mạnh như vậy, trước đây ta còn cảm thấy hắn không dám giết quỷ dị, hoá ra kẻ nực cười là chính ta."

"Đúng thế, trước đây ta còn muốn thách đấu với hắn, ta quả thực quá nực cười, nực cười mà!"

Kiếm Si thở dài thật sâu. Hơn nữa, khi nhìn thấy năm lĩnh vực loé sáng quanh người Lý Hiên, Kiếm Si càng cảm thấy mình bị đâm một đao, trái tim tan nát.

"Các ngươi không chú ý tới sao? Trên người Lý Hiên máu tươi đầm đìa, nhưng có chỗ đã khô, điều đó cho thấy hắn đã chiến đấu rất lâu rồi." Lão chấp sự lại nói tiếp.

"Ngươi nói cái gì?"

Mọi người ngây ra, mơ hồ đoán được gì đó, một suy nghĩ khó tin nảy lên trong lòng.

Lúc này, Đại trưởng lão lên tiếng, nói với giọng điệu trầm trọng.

"Trước kia chúng ta nhận được mệnh lệnh của Sở Văn Thu tiền bối, tiến đến Kim Thiền Cốc cứu người, lúc ấy các đại tông môn đều tới, nhưng chúng ta không biết đi Kim Thiền Cốc để cứu ai."

“Bây giờ ta hiểu rồi, chúng ta đến nơi đây là để cứu Lý Hiên,

bởi vì hắn đang một mình bảo vệ Nhân tộc, bảo vệ Nam Vực."

"Các ngươi nhìn thi thể đầy đất kia xem, hãy nhìn những trận pháp lấp lòa lưu quang kia đi, chắc chắn hắn đã chiến đấu trong thời gian rất dài."

Chương 495. Chân tướng sáng tỏ

“Trước đó hắn rời khỏi tông môn, nhất định là vì để ngăn cản đại quân quỷ dị, bảo vệ Nhân tộc, còn các ngươi thì đang bài xích và trách cứ hắn."

"Chuyện..."

Mọi người nghe thấy lời này thì càng xúc động hơn, trong lòng mỗi người trong số đám đệ tử lúc trước bài xích Lý Hiên đều chấn động.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn theo Lý Hiên, nhìn huyết dịch chảy ra từ ấn đường của Lý Hiên, nhìn hắn đang gào thét chiến đấu với rồng đen, nhìn hắn điều động hàn băng vô biên vô hạn để tiêu diệt quỷ dị.

Giờ khắc này.

Mọi người hoàn toàn chấn động, cảm thấy tự trách và hổ thẹn từ tận đáy lòng.

"Ta sai rồi, xin lỗi, xin lỗi."

"Chúng ta đi giết kẻ địch, dùng hành động thực tế để xin lỗi."

"Được! Giết!"

Trong tâm trạng kích động, đám đệ tử của Thanh Liên Tông không tiếp tục do dự, bọn họ cầm pháp kiếm lên và xông về hướng đại quân quỷ dị.

Một nơi khác.

Trong trận doanh của Táng Nguyệt Tông.

Mỹ phụ nhân áo lam cũng đang ngơ ngác nhìn Lý Hiên, nhìn sinh vật hàn băng được triệu hồi trên mặt đất, cảm nhận được phong cách hành sự quen thuộc.

Mỹ phụ nhân áo lam nhớ tới Võ Thạch, nhớ tới người đã cứu Táng Nguyệt Tông hai lần, nhớ tới những lời Lý Hiên từng nói.

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra, người cứu Táng Nguyệt Tông, cứu cả Nam Vực là ai, hắn là nam tử tên Lý Hiên trước mặt này.

"Nhất định là ngươi, đa tạ! Ngươi vẫn còn sống, thật tốt."

Mỹ phụ nhân áo lam vung trường kiếm xông ra ngoài, dẫn dắt đệ tử Táng Nguyệt Tông giao chiến với đại quân quỷ dị.\

…

Trận doanh của Tam Kiếm Tông.

Đường Khả Nhi nhìn Lý Hiên anh tuấn trên bầu trời, nhớ tới thiếu niên anh tuấn nàng từng thấy ở thành Bạch Vân, nàng thờ dài thật sâu.

"Biết ngay hắn là tốt nhất, hối hận thật, trước đây nên khiêng hắn về trực tiếp thành hôn."

Đường Khả Nhi nở nụ cười cay đắng, nàng biết mình không còn cơ hội nữa, chỉ có thể dẫn đông đảo đệ tử xông về hướng quỷ dị.

Sau sự chi viện của các đại tông môn, phần thắng của cuộc chiến dần nghiêng về phía Nhân tộc.

Đừng nói là tu sĩ Kim Đan, ngay cả tu sĩ bình thường cũng thấy

được điểm này, người nào người nấy đều hăng hái hẳn, điên cuồng tiêu diệt quỷ dị.

Ngay cả A Ngốc cũng tìm thấy cơ hội, cầm trường đao giết kẻ địch cùng cấp bậc.

Trước đây hắn vô cùng căm hận sự vô dụng của bản thân, hận bản thân yếu đuối, cảm thấy không giúp được gì cho sư tôn, chỉ có thể gây cản trở.

Hiện tại, cuối cùng có được cơ hội, hắn xông vào đại quân quỷ dị không chút do dự, điên cuồng chém giết những phản đồ Quỷ Thần Giáo kia.

Bàn cân cuộc chiến càng ngày càng nghiêng về phía nhân loại, nhưng sắc mặt Lý Hiên và Sở Văn Thu lại nghiêm trọng.

Bởi vì quỷ dị rồng đen và quỷ dị thụ nhân quá khó đối phó, sức chiến đấu của chúng mạnh đến khó tin.

Dù cho các cao thủ Nhân tộc cũng gia nhập vòng chiến, hỗ trợ Sở Văn Thu và Lý Hiên chiến đấu với thụ nhân và rồng đen, nhưng cuộc chiến vẫn nằm trong trạng thái không rõ ràng.

Ví dụ như thụ nhân kia.

Cơ thể của nó vô cùng to lớn, cành cây nhiều đếm không hết, chỉ có Kim Đan kỳ toàn lực tấn công mới có thể chặt đứt một cành cây, nhưng vừa chặt đứt thì đã mọc ra một đống cành cây khác.

Chỉ một thụ nhân này đã đủ để giam chân Sở Văn Thu và lượng lớn tu sĩ Kim Đan kỳ, càng không cần nói đến bên chỗ Lý Hiên.

Lý Hiên đang vây đánh rồng đen Tông chủ Táng Nguyệt Tông, nhưng đánh một lúc lâu, từ đầu đến cuối vẫn không tạo ra được thương tích gì trên cơ thể rồng đen.

Thậm chí rồng đen vẫn chưa sử dụng sức mạnh thần bí ẩn nấp trong cơ thể, điều này khiến biểu cảm của Lý Hiên cực kỳ nghiêm trọng.

"Đây là toàn bộ thực lực của ngươi sao? Thủ lĩnh của người đội đấu lạp chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?"

Rồng đen lạnh lùng lên tiếng, hai mắt loé lên huyết quang, cảm thấy Lý Hiên vẫn còn thủ đoạn mạnh mẽ.

"Ngươi có thể cho là như vậy."

Bóng dáng của Lý Hiên chợt lóe, hàn băng mênh mông ngưng tụ trên bầu trời, hoá thành từng ngọn núi, băng đập về phía rồng đen.

Ầm ầm ầm!

Núi băng bị rồng đen đánh nát, hoá thành khối băng lớn rơi xuống, đập xuống quỷ dị cấp thấp bên dưới, khiến quỷ dị cấp thấp thương vong nặng nề.

Đông đảo Huyết Phân Thân không ngừng chém giết, điên cuồng tự bạo, khiến số lượng quỷ dị cấp thấp càng ngày càng ít, đã rơi vào trạng thái thua cuộc.

Két két két!

Không gian xung quanh thụ nhân dao động, chi chít khe hở không gian lại một lần nữa xuất hiện.

Giây sau, thụ nhân nhiều như nước chui ra từ trong khe hở không gian, xông về phía Nhân tộc như thể thuỷ triều.

"Đáng chết!"

Sắc mặt của đông đảo cường giả Nhân tộc thay đổi, căm hận nhìn thụ nhân.

Thật sự là có quá nhiều thụ nhân trào ra, còn nhiều hơn cả đại quân quỷ dị lúc trước, đối với Nhân tộc mà nói, số lượng đó có thể coi là thảm họa.

"Chậc, chậc, chậc, đây mới chỉ là bắt đầu, đại quân của bọn ta vô cùng vô tận, Nhân tộc nhất định sẽ diệt vong."

Rồng đen càn rỡ cười lớn, nó cũng ngưng tụ ra từng khe hở không gian, triệu hồi rồng đen cỡ nhỏ nhiều như thuỷ triều.

Ở trong những tiểu rồng đen này còn ẩn giấu rất nhiều quỷ dị Kim Đan kỳ, sự xuất hiện của bọn chúng khiến cán cân của cuộc chiến lệch về phía quỷ dị chỉ trong phút chốc.

Nhân tộc một lần nữa rơi vào nguy cơ.

Hơn nữa, cùng với sự gia tăng của khe hở không gian, theo sau sự gia tăng không ngừng của quỷ dị, Nhân tộc càng ngày càng nguy hiểm, đến cả Sở Vãn Thu cũng hơi sốt ruột.

"Chỗ này giao cho ta!"

Lý Hiên nhìn về phía Tông chủ Táng Nguyệt Tông, trịnh trọng nói.

"Được, hãy cẩn thận!"

Chương 496. Nói cho ta biết, Thần sẽ đổ máu sao?

Tông chủ Táng Nguyệt Tông không dám sơ suất, vội vàng xông vào lượng lớn đại quân quỷ dị, không có sự trợ giúp của bọn họ, tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Luyện Khí kỳ hoàn toàn không thể cản được đại quân quỷ dị.

Tông chủ Táng Nguyệt Tông chỉ có thể tiến đến hỗ trợ trước, không chỉ hắn đi giúp, rất nhiều tu sĩ Kim Đan kỳ đều phải hỗ trợ, nếu không chắc chắn sẽ không cản nổi.

Chuyện này dẫn đến việc một mình Lý Hiên phải ứng chiến với quỷ dị rồng đen, một mình Sở Văn Thu phải ứng chiến quỷ dị thụ nhân.

Lý Hiên vẫn còn tốt, mặc dù hắn không thể tạo ra thương tích cho quỷ dị rồng đen nhưng tạm thời quỷ dị rồng đen cũng không thể làm gì được hắn, hai bên kiềm chế lẫn nhau.

Thế nhưng bên phía Sở Văn Thu lại rắc rối hơn, vừa rồi có đến bảy tám Kim Đan hỗ trợ mà vẫn không làm gì được thụ nhân.

Bây giờ chỉ còn lại một mình nàng, dẫn đến việc nàng rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Vẫn là Lý Hiên không ngừng xuất thủ kiềm chế, lúc này mới tạm thời ổn định thế cục.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều quỷ dị rồng đen lao ra ngoài, dần dần bao vây Lý Hiên, khiến hắn một lần nữa chìm trong tuyệt cảnh.

Lúc này, Lý Hiên đột nhiên lùi lại phía sau, linh lực hóa thành cự chưởng vỗ vào trận pháp.

Ầm ầm!

Quang mang của trận pháp lập lòe, cơn gió như thể cơn lốc dần ngưng tụ thành hình bên trong trận pháp, dần dần nối liền trời và đất.

Trong khoảnh khắc dị tượng xuất hiện, mây đen cuồn cuộn tập trung trên không trung.

Một giây sau.

Sấm sét vô tận từ trên bầu trời giáng xuống, bao phủ khoảng trời này như sấm sét diệt thế.

Dẫn Lôi Thiên Hàng!

Đây là con át chủ bài của Lý Hiên.

Sau nhiều lần thăng cấp, cong sự tăng cường của vài trăm Liên Hoàn Trận, Dẫn Lôi Thiên Hàng thể hiện uy năng đáng sợ, biến khu vực này thành biển sấm sét.

Đùng đùng đùng!

Tiếng sấm cuồn cuộn, ánh sét lập lòe, vô số quỷ dị bỏ mạng trong tiếng kêu rên, còn có tiếng hoan hô truyền đến từ bên trong Nhân tộc.

Mọi người đều rung động quan sát cảnh tượng này, thấy Lý Hiên đứng trong sấm sét giống như Lôi Thần, trong mắt bọn họ thể hiện vẻ sùng bái rõ rệt.

Ngược lại thì ở một nơi khác, sắc mặt của quỷ dị rồng đen cực kỳ khó coi.

Có quá nhiều thuộc hạ của nó đã chết, ngay cả quỷ dị khỉ cũng được sấm sét quan tâm một cách đặc biệt, bị đánh vô cùng thê thảm.

Nhân lúc này.

Lý Hiên đột nhiên xuất hiện bên người quỷ dị khỉ, gió lốc không gian đột nhiên phát động và bao trùm quỷ dị khỉ.

"Muốn chết!"

Móng vuốt rồng đen hóa thành hư ảo, đột ngột xuyên thấu hư không và đánh vào lồng ngực Lý Hiên.

Phụt!

Máu tươi phun ra, Lý Hiên bay ngược ra ngoài, hai bàn tay màu đen khổng lồ thừa cơ xé rách hai phần căn nguyên của quỷ dị khỉ, khiến cho sức chiến đấu của nó giảm xuống.

"Trái tim vỡ nát cũng không chết, thì ra lá bài tẩy của ngươi là tự lành."

Khí tức trên người rồng đen thay đổi, trở nên càng mạnh hơn lúc trước, cũng càng thêm dữ tợn.

"Lực lượng mà ngươi đang che giấu, hẳn là huyết mạch."

Lý Hiên che phần ngực trống rỗng đang đổ máu, vừa tự lạnh vừa lạnh giọng nói.

"Không hổ là thủ lĩnh của người đội đấu lạp, ngay cả chuyện này mà cũng nhìn ra được.”

“Thế nhưng ta nói cho ngươi biết, vừa rồi ta chỉ mới kích hoạt một phần huyết mạch, nếu ta hoàn toàn kích hoạt huyết mạch, vậy thì ta chính là Thần, Thần!"

Trên cơ thể rồng đen tỏa ra hắc khí vô cùng khủng bố, uy áp khiến người khác sợ hãi bao phủ toàn bộ khu vực này, khiến mọi người cảm thấy tê cả da đầu.

Nhìn thấy rồng đen không ngừng mạnh lên, ngay cả Lý Hiên cũng cảm thấy nguy cơ và áp lực mãnh liệt.

Huyết Phân Thân này có thể chết, nhưng sau khi hắn chết, Nhân tộc sẽ gặp tai họa ngập đầu, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Rầm!

Quang trụ màu đỏ từ khổng lồ từ trên trời giáng xuống, giống như cột sáng thông thiên, hung hăng đánh lên cơ thể rồng đen, trong chớp mắt đã thiêu đốt lân phiến của rồng đen, máu chảy đầm đìa.

"Kẻ nào? Ai dám mạo phạm uy nghiêm của Thần! Ngươi làm như thế là đang tự tìm đường chết!" Đau đớn kịch liệt khiến rồng đen gào thét, nó đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bắc.

Ở nơi đó, một con phượng hoàng khổng lồ tỏa ra ngọn lửa cuồn cuộn đang bay đến.

"Sư tôn, ta đến rồi!"

Giọng nói dễ nghe quanh quẩn ở chân trời.

Cùng với âm thanh này, Tần Nguyệt biến thành phượng hoàng thả ra những ngọn lửa vô biên vô tận, chúng thiêu đốt tất cả quỷ dị dọc đường, khiến chúng nó hóa thành hư không trong lúc đang sợ hãi.

Ngay trong khoảnh khắc con phượng hoàng này xuất hiện, nó đã tạo thành tổn thất khổng lồ cho đại quân quỷ dị, gần như trở thành khắc tinh của quỷ dị.

Càng làm cho mọi người phấn chấn đó là, ở phía sau Hỏa Diễm Phượng Hoàng là mấy chục vạn tu sĩ Nhân tộc, đang cuồn cuộn xông tới.

Mỗi người đều đằng đằng sát khí, thề phải tiêu diệt đại quân quỷ dị.

Rầm rầm rầm!

Mấy chục vạn người tộc tu sĩ tiến đến, đặt cơ sở thắng lợi vững chắc cho cuộc chiến này.

Sau khi bọn họ xuất hiện thì điên cuồng công kích,

Giống như hỏa lực tiêu diệt sạch sẽ, bọn họ diệt trừ toàn bộ quỷ dị khắp dọc đường.

Từng tiểu rồng đen được triệu hoán tới bị tiêu diệt trong tiếng kêu gào thảm thiết, vô số thụ nhân bị thiêu đốt đến mức kêu rên không dứt trong ngọn lửa của phượng hoàng, rồi hóa thành hư không.

Chương 497. Nói cho ta biết, Thần sẽ đổ máu sao? (2)

Viện quân nhường này một lần nữa khiến nhân tộc xôn xao, mọi người ngạc nhiên nhìn phượng hoàng khổng lồ, nhìn mấy chục vạn tu sĩ Nhân tộc.

"Sư tôn! Rất nhớ ngươi!"

Bên trong Hỏa Diễm Phượng Hoàng lại truyền đến âm thanh dễ nghe, đồng thời nó dần bay đến gần Lý Hiên.

"Trước tiên hãy tiêu diệt kẻ địch, cẩn thận, huyết mạch của con rồng đen này thật sự rất không đơn giản." Lý Hiên nghiêm nghị nhắc nhở.

"Được, sư tôn!"

Tần Nguyệt gật đầu, lấy tư thái Phượng Hoàng lao thẳng vào quỷ dị rồng đen, trong hỏa diễm nóng rực của phượng hoàng, giúp đỡ Lý Hiên tấn công rồng đen.

"Cút!"

Rồng đen gào thét, nó kích hoạt huyết mạch trong cơ thể một cách điên cuồng hơn, nhưng mà viện quân của Nhân tộc thật sự rất nhiều.

Lại còn có cả phượng hoàng đáng sợ là Tần Nguyệt nữa, điều này dẫn đến việc trên người rồng đen chồng chất vết thương.

"Đáng chết, đáng chết, đáng chết!"

Cơn tức của rồng đen ngút trời, thế nhưng nó lại không có cách nào ngăn cản sự liên thủ của Lý Hiên và Tần Nguyệt, chỉ có thể bị đánh đến mức máu tươi đầm đìa trong đau đớn.

Không chỉ có rồng đen.

Quỷ dị khỉ và quỷ dị rắn cũng rất thê thảm, thuộc hạ của bọn nó cũng chồng chất vết thương, bị người đá và liên quân nhân tộc áp chế, đánh cho không ngẩng đầu lên được.

Duy chỉ có thụ nhân là cực kỳ hung hăng, lợi dụng nhánh cây kiềm chế phần lớn tu sĩ Nhân tộc.

Rầm!

Quỷ dị khỉ bay ngược ra ngoài, bị đạp bay đến giữa không trung trong lúc khí tức yếu ớt, trước ngực bị Táng Nguyệt chém ra một vết thương rất sâu.

"Long thủ lĩnh, rút lui thôi, chúng ta không cầm cự được nữa rồi!" Quỷ dị khỉ lớn tiếng nói.

"Không, tuyệt đối không thể rút lui, nếu chúng ta rút lui thì chỉ có một kết cục, đó là nhất định phải chết!"

Hai mắt rồng đen tỏa ra kim quang, bóng dáng nó đột ngột biến mất không thấy. Khi xuất hiện lần nữa, nó đã xông tới bên người quỷ dị rắn, sau đó nuốt quỷ dị rắn vào bụng.

Sau đó rồng đen lại đến bên cạnh quỷ dị khỉ, tóm lấy cổ nó trong lúc nó đang hoảng sợ.

"Nếu các ngươi nhất định phải chết, vậy thì hãy trở thành lực lượng của ta đi."

Phụt!

Sau khi rồng đen quỷ dị nuốt quỷ dị khỉ, giống như đã nuốt

chửng cả thiên hạ, nó điên cuồng nuốt hết tất cả quỷ dị Kim Đan kỳ xung quanh.

Trong chớp mắt.

Tất cả quỷ dị Kim Đan kỳ có mặt trên chiến trường đều bị rồng đen nuốt sạch, toàn bộ nơi này chỉ còn lại rồng đen và thụ nhân, cùng với đại quân quỷ dị lít nha lít nhít.

Giờ khắc này.

Rồng đen đã khác với trước đây, kim quang nồng đậm lóe lên trong đôi mắt nó, một luồng thần uy uy nghiêm bao phủ cả vùng trời này.

"Cuối cùng thì ta cũng triệt để kích hoạt huyết mạch rồi, ha ha ha ha, đây chính là lực lượng của Bán Thần, thật mạnh, thật mạnh!"

Rồng đen điên cuồng hô hào, Nhân tộc không chịu được mà lùi lại, đến cả quỷ dị hạ cấp cũng phải lùi lại, chỉ có thụ nhân là vẫn đứng sừng sững bất động, nhìn vẫn không dễ đối phó như trước.

"Nữ nhân nhân tộc, đi chết đi!"

Vút!

Rồng đen hóa thành quang mang màu vàng, xẹt qua hư không như thể tia chớp, biến mất không còn bóng dáng.

Kẹt kẹt kẹt!

Vô số băng sơn xuất hiện trước mặt Tần Nguyệt, bảo vệ nàng ở trung tâm, đồng thời bóng dáng Lý Hiên cũng xuất hiện trước người Tần Nguyệt, điều động tất cả lực lượng, định ngăn cản.

Phụt!

Kim quang lập lòe giữa trời.

Thân thể Lý Hiên đột nhiên chấn động, sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Tần Nguyệt, muốn nói gì đó, cuối cùng lại không thể phát ra âm thanh nào, thân thể hóa thành hư ảo.

"Sư tôn!"

Tiếng hét chói tai tê tâm liệt phế của Tần Nguyệt vang vọng chân trời, con ngươi nàng co lại, lực lượng khổng lồ ngưng tụ trên người nàng, lực lượng này quá khủng bố, cho dù là thiên địa cũng phải đổi sắc.

Xẹt xẹt xẹt!

Quang huy của khải giáp tiên khí quay xung quanh Tần Nguyệt chớp lóe, tăng cường ẩn chứa bên trong bị nàng kích hoạt, mái tóc đen dài của nàng cũng dần dần biến thành màu đỏ và tung bay trong gió.

Thiên phú Phượng Hoàng Biến độc nhất cũng bị nàng kích hoạt, cộng thêm kỹ năng tăng cường trong khải giáp tiên khí.

Giờ khắc này, lực lượng của Tần Nguyệt đạt tới cực hạn, lực lượng mạnh đến nỗi, nó khiến rồng đen vô cùng hoảng sợ.

"Đáng chết, thế mà ta lại sợ hãi, ta là Thần, làm sao ta có thể sợ, ta vĩnh viễn không chết, ta là Thần!" Rồng đen run rẩy nói.

"Thần? Nói cho ta biết, Thần sẽ đổ máu sao?"

Tần Nguyệt kìm nén nước mắt trong đôi mắt xinh đẹp, sát ý ngập trời nhìn rồng đen.

Một giây sau.

Thân thể mảnh mai mềm mại của Tần Nguyệt biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, bên trong bàn tay nhỏ nhắn của nàng đã cầm

một cái móng vuốt, là vuốt rồng đang đổ máu.

Đó là móng vuốt nàng mạnh mẽ xé xuống từ trên người rồng đen.

Nhìn vuốt rồng đang chảy máu, nhìn rồng đen gầm gừ thảm thiết.

Tần Nguyệt nói với giọng nói lạnh như băng: “Thì ra, Thần cũng sẽ chảy máu!”

Ầm!

Tần Nguyệt lại biến mất một lần nữa. Khi nàng xuất hiện trở lại, một cái vuốt rồng khác cũng đã bị xé xuống và tan nát trong bàn tay nhỏ bé của Tần Nguyệt.

Lúc này Tần Nguyệt như một Ma Thần, sức mạnh phượng hoàng ẩn chứa trong cơ thể bị kích phát, lực lượng mênh mông khiến không gian chấn động kịch liệt.

Lực lượng như vậy làm rồng đen vô cùng hoảng sợ, nó định chạy trốn thì rất nhanh đã bị hỏa diễm bao phủ.

Ầm ầm ầm!

Chương 498. Quái vật? Đó là cách các ngươi gọi ta sao?

Tần Nguyệt không ngừng biến mất rồi lại xuất hiện, toàn bộ bầu trời tràn ngập hỏa diễm. Trong hỏa diễm, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thê thảm của rồng đen, cùng rất nhiều vảy rồng và mảnh vụn cơ thể rơi xuống.

Cảnh tượng đáng sợ này khiến tất cả mọi người bộc lộ biểu cảm chấn động, ngay cả Nguyệt phán xử đang chiến đấu ở chiến trường cổ cũng không khỏi quay đầu nhìn về phía này.

“Thiên phú đại đạo, vậy mà nàng lại có Thiên phú đại đạo!”

Đôi mắt các Tà Thần ở chiến trường cổ đỏ như máu, hướng cái nhìn đầy sát khí vào Tần Nguyệt ở Nam Vực.

“Muốn giết nàng? Các ngươi vĩnh viễn không có cơ hội đó.”

Giọng nói dịu dàng vang lên, Nguyệt phán xử vóc dáng mềm mại đeo khăn che mặt màu trắng lao thẳng vào Tà Thần trong quang huy thần bí.

Kim Thiền Cốc.

Bầu trời bị hỏa diễm thiêu đến đỏ rực.

Trong hỏa diễm đáng sợ, cái đuôi gãy lìa của rồng đen từ trên trời rơi xuống, rơi đến một nửa thì bị hỏa diễm thiêu thành tro bụi.

Bầu trời vẫn vang vọng tiếng kêu thảm thiết của rồng đen, mơ hồ xen lẫn tuyệt vọng, rõ ràng là rồng đen cũng không chịu nổi

nữa.

Lúc này.

Thân cây to lớn của thụ nhân lay động, ánh sáng trị liệu bao phủ thân thể rồng đen.

Nhờ được trị liệu, vết thương chồng chất của rồng đen lại nhanh chóng hồi phục, tứ chi một lần nữa mọc ra.

Ầm!

Bóng dáng của Tần Nguyệt lướt qua, ngay lập tức, đại thụ đã bị xẻ ra làm đôi, trực tiếp bị bàn tay nhỏ trắng nõn của Tần Nguyệt xẻ ra làm hai nửa.

Tần Nguyệt như Ma Thần lại một lần nữa biến mất, đám ra một quyền đánh thủng phần lưng của rồng đen.

Rì rào!

Đại thụ nhanh chóng khép lại, rất nhanh trốn vào lòng đất và biến mất. Đến khi rồng đen sắp chết vì thương nặng, đại thụ lại vội vàng xông tới chữa trị, rồi bị hỏa diễm của phượng hoàng đốt thành tro bụi.

Nhưng không bao lâu sau, một cành cây lại chui ra từ trong lòng đất để chữa trị cho rồng đen, mức độ khó đối phó có thể nói là biến thái.

“Ngươi không giết được ta. Đến khi lực lượng của ngươi cạn kiệt, đó chính là ngày giỗ của ngươi! Giống như Lý Hiên bị ta giết chết vậy, ha ha ha!”

Rồng đen điên cuồng hét lên vì hưng phấn, cố gắng bảo vệ thân mình không để bị đánh nát.

“Lý Hiên chắc hẳn không chết, người vừa chết lúc nãy có thể

là thế thân của hắn. Hắn sẽ không chết!”

Mỹ phụ nhân áo lam của Táng Nguyệt Tông vội vàng kêu lên, nói ra suy đoán của mình.

“Nữ nhân ngu xuẩn, đòn tấn công vừa nãy của ta ẩn chứa cả công kích linh hồn, có thể truy ngược đến linh hồn của hắn và trực tiếp tiêu diệt hắn.”

“Trừ phi linh hồn của hắn đạt tới Nguyên Anh kỳ, nếu không hắn tuyệt đối không trốn thoát, kể cả hắn có dùng thế thân, hắn cũng nhất định phải chết, ha ha ha!”

Rồng đen tiếp tục điên cuồng gào thét trong hưng phấn. Cho dù đầu bị đánh lõm xuống, rồng đen vẫn không ngừng gầm thét.

Tiếng gầm thét khiến cửa nó khiến sắc mặt của tất cả nhân loại trở nên khó coi, cũng khiến thụ nhân đang lẩn trốn lộ tiếng cười the thé.

Lúc này, tiếng tim đập không rõ vang vọng khắp khu vực này, vang vọng ở ranh giới chiến trường.

Tiếng tim đập này đến từ một người, đó chính là A Ngốc.

Lúc này.

A Ngốc đang ngây ngốc nhìn Dung Nham Cự Nhân đã vỡ tan trước mặt, ngơ ngác nhìn.

Vừa rồi, khi chiến đấu, Dung Nham Cự Nhân vẫn luôn toàn lực thủ hộ hắn, bảo hộ hắn, nhưng đó là vừa rồi.

Ngay khi thân thể của Lý Hiên tan vỡ, thân thể của Dung Nham Cự Nhân cũng vỡ nát, biến thành hư ảo.

Nhìn những mảnh đá vỡ vụn, nhìn khoảng không trên bầu trời, nơi sư tôn bị đánh tan, trái tim của A Ngốc đập thình thịch, từng

giọt nước mắt chảy xuống như đứt tuyến.

“Ha ha ha, ha ha ha ha, tại sao lại phải như thế? Tại sao lại như thế? Sư tôn tốt như vậy, tại sao tất cả mọi người đều muốn hắn chết!”

A Ngốc đau khổ kéo tóc, trong đầu hiện lên quá khứ sống cùng với Lý Hiên.

Khi hắn cô độc không có nơi nương tựa, khi hắn bị người ta bắt nạt, sư tôn đã xuất hiện bên cạnh hắn, thu hắn làm đồ đệ, chăm sóc hắn, dẫn hắn tới Thanh Liên Tông.

Dạy dỗ hắn tu tiên để trở nên mạnh hơn.

Khi hắn gặp nguy hiểm, đan dược, linh phù và trận pháp của sư tôn đã giúp hắn vượt qua nguy hiểm.

Khi hắn rơi vào tuyệt cảnh, sư tôn hết lần này đến lần khác giúp hắn vượt qua.

Kể cả là vừa rồi.

Hắn liên lụy đến sư tôn. Dù bị lũ quỷ dị điên cuồng vây công, sư tôn vẫn không từ bỏ hắn, bảo vệ hắn hết lần này đến lần khác.

Thậm chí khi hắn đến khu vực giáp ranh chiến trường, Dung Nham Cự Nhân của sư tôn vẫn theo sau, luôn luôn bảo vệ hắn.

Nhưng bây giờ.

Sư tôn đã chết, bị con rồng đen kia hại chết. Con rồng đen kia cướp đi sư tôn duy nhất của hắn.

“Ha ha ha, ha ha. ha ha!”

A Ngốc cất tiếng cười điên cuồng mà thảm thiết, hắc quang tĩnh mạch hiện lên trong đôi mắt, sát ý ngập trời tưởng như đã

biến thành thực chất.

Rắc rắc, rắc rắc!

Những chiếc vảy màu đen tượng trưng cho tuyệt vọng xuất hiện trên cánh tay phải của A Ngốc, kéo dài lên trên và dọc theo cánh tay, kéo dài đến tận gương mặt hắn, dần dần bao trùm toàn bộ khuôn mặt hắn.

Thân thể của hắn thay đổi kịch liệt, từ nhân loại hoàn toàn hóa thành một con ma đầu, một ma đầu chứa đựng ma khí ngút trời.

“Ngươi… Quái vật, quái vật!”

Trong Quỷ Thần Giáo bên phía đối diện, có một giáo chúng trông hơi nhát gan đang hoảng sợ nhìn dáng vẻ khủng khiếp của A Ngốc.

“Quái vật? Đó là cách các ngươi gọi ta sao?”

Chương 499. Quái vật? Đó là cách các ngươi gọi ta sao? (2)

A Ngốc nhếch môi, lộ ra hàm răng dữ tợn, một lực lương tà ác đến cực điểm bao phủ lấy khoảng trời này.

Ầm!

Bóng dáng của A Ngốc biến mất. Hắn lướt đi như hắc quang trong Tà Thần Giáo, hắn đi qua chỗ nào là thành viên của Tà Thần Giáo ở nơi đó hóa thành xác khô, thân thể tan vỡ.

Khí tức của A Ngốc cũng trở nên dị thường mạnh mẽ. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn từ Trúc Cơ kỳ đạt tới Kim Đan kỳ.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu.

A Ngốc vặn cái đầu dữ tợn qua, nhìn về phía đội quân quỷ dị, nhìn lũ quỷ dị này giống như nhìn thi thể.

“Chơi vui không? Hủy hoại sư tôn quan trọng và tôn quý mà ta kính yêu nhất, các ngươi có cảm thấy vui không?”

Lợi trảo của A Ngốc lóe sáng kịch độc, trong đôi mắt màu máu lập lòe ánh nước.

Hắn lại biến mất, lướt qua như hắc quang trong đội quân quỷ dị.

Tất cả quỷ dị chết đi một cách khó hiểu, kể cả căn nguyên cũng vỡ nát, có thể nói rằng hắc quang đi đến chỗ nào thì nơi đó chìm vào tĩnh mịch.

Rốt cuộc, hắc quang dừng lại.

A Ngốc tóm một quỷ dị dài mười mét và gặm, máu tươi chảy trên hàm răng lởm chởm.

Sau khi gặm mấy cái, hắn vặn cái đầu dữ tợn qua, nhìn về phía thụ nhân ở trong lòng đất.

“Tiếp theo, đến lượt ngươi.”

A Ngốc lại biến mất lần nữa, biến mất trong tiếng kêu gào sợ hãi thảm thiết của thụ nhân.

Trên bầu trời.

Rồng đen không còn được tiếp viện, không còn được chữa trị nữa. Nó chỉ có thể kêu gào trong kinh hoàng, gầm thét trong tuyệt vọng.

Cuối cùng.

Cơn mưa máu rơi xuống khoảng trời này.

Cuộc chiến dừng lại.

Trong lòng bàn tay nhỏ bé của Tần Nguyệt cầm một chiếc đầu rồng và đi từ từ đến khu vực Lý Hiên tử vong.

Phía dưới khu vực đó có một cây sáo bạch ngọc do Lý Hiên lưu lại.

Lúc này.

Bóng dáng của A Ngốc xuất hiện, cướp lấy cây sáo bạch ngọc kia.

Sau đó.

Hắn lẳng lặng quay đầu rời đi. Một khe hở không gian đen như mực xuất hiện phía trước hắn, nơi đó bốc lên hắc khí cuồn cuộn, tựa như nối thẳng đến ma quật.

Đến lúc này, hắn lưu luyến nhìn lại thế giới khiến hắn thương tâm một lần nữa, sau đó cầm cây sáo bạch ngọc của Lý Hiên và bước nhanh vào khe hở không gian.

Khe hở không gian đóng lại.

Cuộc chiến ở đây cũng dừng lại.

Toàn bộ hiện trường chỉ còn lại mọi người với sự chấn động, cùng với Tần Nguyệt đang xách cái đầu đầu rồng và đứng bất động.

Bùm!

Đầu rồng bị Tần Nguyệt bóp nát, thân thể mềm mại của nàng từ từ ngã xuống, mái tóc đen dần biến thành màu trắng của tuyết, khí tức cả người yếu ớt đến cực điểm.

Vút!

Sở Văn Thu ôm lấy Tần Nguyệt, rồi dẫn nàng biến mất trong hư không, không biết đi nơi nào.

Nhưng tất cả mọi người đều biết tình hình của Tần Nguyệt rất không ổn.

Cưỡng ép sử dụng loại năng lực không rõ để tăng phúc cho bản thân tất nhiên sẽ dẫn đến phản phệ nghiêm trọng.

Mái tóc bạc kia chính là ví dụ tốt nhất.

Cuộc chiến ở Nam Vực đã hoàn toàn kết thúc, có thể nói là Nhân tộc đã xuất hiện trận thắng đậm mà trước nay chưa từng có.

Nhưng tâm trạng của tất cả mọi người đều không dễ chịu, nhất là các đệ tử của Lý Hiên, tất cả đều đau khổ đến cực điểm.

Trong loại tuyệt vọng đó, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Hiên chết đi mà bản thân không giúp được gì.

Bọn họ vô cùng thống hận sự vô năng của mình, thống hận sự yếu đuối của mình, giống như A Ngốc khi đó.

Còn đông đảo đệ tử của Thanh Liên Tông và Táng Nguyệt Tông đều cảm động, tất cả khó chịu xiết chặt nắm tay, thân thể run rẩy.

Nam Hy của Thanh Liên Tông và mỹ phụ nhân áo lam của Táng Nguyệt Tông đều khóc như mưa.

Không có ai cười nhạo các nàng đã trở thành người tu tiên mà còn khóc thút thít, bởi vì tất cả mọi người đều muốn khóc, đều cảm thấy đau buồn sâu sắc.

Bí cảnh Linh Hồn.

Lý Hiên nằm lặng yên bất động, thiên phú Chết Thay vừa được tự động kích hoạt, ngăn cản đòn tấn công linh hồn kia, nhưng tác dụng phụ khiến Lý Hiên rơi vào hôn mê, thời gian là một giờ.

'Ting! Ngài đã cứu Nam Vực, cứu vô số dân chúng. Ngài đạt được công đức vô lượng.'

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài bất chấp tính an toàn của tai họa ngầm, cưỡng ép hấp thu lực lượng của Thôn Thiên Ma, đồng thời thôn phệ lượng lớn sinh linh để liên tục đột phá, thực lực từ Trúc Cơ trung kỳ đột phá tới Kim Đan hậu kỳ, phần thưởng của ngài: Thực lực đột phá tới Kim Đan hậu kỳ.'

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài vì thống hận sự vô năng của mình, thực lực đột phá tới Trúc Cơ đại viên mãn, phần thưởng của ngài: Luyện Đan Sư tứ giai trung phẩm thăng cấp lên tứ giai đại

viên mãn.’

‘Ting! Đệ tử Tiểu Mạt của ngài vì thống hận sự vô năng của mình, thực lực đột phá tới Trúc Cơ đại viên mãn, phần thưởng của ngài: Linh Phù Sư thăng cấp lên ngũ giai hạ phẩm.’

‘Ting! Sau khi sử dụng thủ đoạn cấm kỵ, Tần Nguyệt tự mình chịu phản phệ nghiêm trọng, thực lực bất ngờ đạt tới Kim Đan trung kỳ. Phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Lôi Điện sơ cấp thăng cấp lên Chưởng Khống Lôi Điện trung cấp.’

…

Âm thanh nhắc nhở liên tục không ngừng vang lên trong đầu Lý Hiên.

Nhưng hắn không nghe thấy, vì hắn đã chìm vào hôn mê, nằm yên không nhúc nhích trên giường bạch ngọc.

Mãi lâu sau.

Lý Hiên từ từ mở mắt ra, con ngươi ảm đạm không một chút ánh sáng.

Hắn vừa đứng dậy vừa hấp thu tin tức được Huyết Phân Thân gửi về.

Rất lâu sau đó.

Lý Hiên thở dài, chuẩn bị đi chữa trị cho Tần Nguyệt thì lại bị Tiểu Thứ Vị ngăn cản.

Chương 500. Thực lực lại tăng lên

“Tốt hơn hết là ngươi không nên tùy tiện lộ mặt. Tà Thần đã chú ý đến ngươi. Bây giờ bọn chúng cho rằng ngươi đã chết nên ngươi tạm thời an toàn.”

“Nhưng nếu ngươi xuất hiện, bọn chúng tuyệt đối sẽ bất chấp tất cả để xóa sổ ngươi, uy hiếp của ngươi đối với quỷ dị quá lớn.” Tiểu Thứ Vị trịnh trọng nói.

“Tình trạng của Tần Nguyệt rất không ổn, ta phải đi chữa trị cho nàng, hơn nữa ta có thủ đoạn bí mật, khả năng không bị phát hiện là rất cao.” Lý Hiên nói.

“Không được, ngươi như vậy sẽ hại chết Tần Nguyệt. Ngươi phải biết rằng, trong mắt Tà Thần, ngươi tuyệt đối là một phiền phức lớn, mà mặc dù Tần Nguyệt cũng bị chú ý.”

“Nhưng nàng bị phản phệ nghiêm trọng. Lúc này trong mắt Tà Thần, Tần Nguyệt đã bị coi như là phế nhân, thay vào đó, ngươi càng dễ khiến Tà Thần giáng lâm hơn. Chẳng lẽ ngươi muốn hại chết Tần Nguyệt sao?” Tiểu Thứ Vị nghiêm túc nói.

“Chuyện…”

Lý Hiên cau mày.

Thông qua tin tức được Huyết Phân Thân ẩn núp bên cạnh Tần Nguyệt gửi về, Lý Hiên nhìn thấy hình ảnh điên cuồng của Tần Nguyệt, thấy được uy năng như Hỏa Thần diệt thế của nàng.

Thiên Mệnh Chi Tử như vậy quả thật sẽ thu hút sự chú ý của

tà thần, nhưng Tần Nguyệt gặp phản phệ nghiêm trọng, nên cách bảo vệ nàng là giảm bớt uy hiếp của nàng trong mắt Tà Thần.

Nhưng tình trạng của Tần Nguyệt vô cùng hiểm nguy, phải cứu viện càng sớm càng tốt, hơn nữa hắn không thể vĩnh viễn ở lại trong bí cảnh, vì thế, Lý Hiên nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Đừng lo, Tà Thần không thể vĩnh viễn chỉ chú ý đến Nam Vực. Đợi thêm vài hôm nữa hãy đi ra, khi đó thì mọi chuyện không còn lớn lắm nữa.”

“Đương nhiên, Huyết Phân Thân của ngươi cũng đừng xuất hiện nữa, nhỡ Tà Thần phát hiện ra Huyết Phân Thân của ngươi, bọn chúng có thể xóa sổ ngươi thông qua Huyết Phân Thân.”

Tiểu Thứ Vị tiếp tục dặn dò. Nó rất lo lắng cho sự an toàn của Lý Hiên.

“Thông qua Huyết Phân Thân sao? Ta biết rồi.”

Lý Hiên không dám coi thường, lập tức tiêu hủy hai Huyết Phân Thân còn lại, lúc này hắn mới cảm thấy trên người nhẹ nhõm hơn nhiều, cảm giác nguy cơ giảm mạnh.

Nhưng hắn phải chữa trị cho Tần Nguyệt, vì thế dung mạo của hắn nhanh chóng thay đổi, từ soái ca tuấn mỹ biến thành một vị tráng hán khôi ngô.

“Khuôn mặt của ta biến thành như này có được không?”

“Ơ? Năng lực biến hóa của ngươi thật đúng là bất phàm, thậm chí ngay cả ta cũng không nhìn ra được. Xem ra khả năng Tà Thần phát hiện ra ngươi là rất thấp.”

“Nhưng vẫn chưa hoàn toàn an toàn, trừ phi ngươi biến thành nữ tử, như vậy sẽ an toàn hơn.” Tiểu Thứ Vị đề nghị.

“Biến thành nữ tử?” Lý Hiên không nói nên lời. Hắn không muốn biến thành nữ nhân.

“Đây chính là biện pháp tốt. Tà Thần tuyệt đối không nghĩ tới ngươi sẽ biến thành nữ nhân. Độ an toàn của ngươi sẽ tăng lên rất nhiều.” Tiểu Thứ Vị lại đề nghị.

“Chuyện…”

Lý Hiên cau mày. Hắn vẫn không muốn biến thành nữ nhân, chỉ có thể cau mày và tiếp tục nói: “Có biện pháp nào khác không?”

“Có sử dụng thân phận chủ nhân bí cảnh Linh Hồn của ngươi, viễn trình đưa Tần Nguyệt vào trong bí cảnh thông qua lực lượng của bí cảnh, như vậy thì Tà Thần cũng không phát hiện được.”

“Nhưng việc này sẽ tiêu tốn rất nhiều năng lượng của bí cảnh. Hơn nữa, sau này ngươi rời khỏi bí cảnh, ngươi vẫn có thể bị phát hiện, trừ phi ngươi biến thành nữ nhân.” Tiểu Thứ Vị nghiêm túc nói.

“Chuyện sau này thì để sau hãy bàn, cứu Tiểu Nguyệt trước đã.”

Dung mạo của Lý Hiên khôi phục lại, đồng thời hắn lấy ra lệnh bài của bí cảnh, không chút do dự cảm thụ lực lượng trong lệnh bài.

Sau khi cảm thụ một phen.

Cuối cùng hắn cũng biết được phương pháp. Hắn lập tức điều động năng lượng của bí cảnh Linh Hồn, vươn tới nơi Tần Nguyệt đang ở.

Y Thánh Cư.

Nơi này là khu vực có y thuật mạnh nhất Nam Vực, được xưng là Y Thánh Cư.

Y Thánh từng giải quyết rất nhiều vấn đề y học khó, ngay cả Kim Đan kỳ cũng đối lễ kính có thừa với Y Thánh.

Vào giờ phút này.

Sở Văn Thu đang đứng bên cạnh lo lắng, nóng lòng chờ đợi Y Thánh bắt mạch cho Tần Nguyệt, kiểm tra tình huống của nàng.

Tình huống của Tần Nguyệt quá tệ, mái tóc đen của nàng đã biến thành màu trắng, thân thể yếu ớt như ngọn nến trước gió, thậm chí nàng còn không có ý thức và chìm trong mê man.

Tần Nguyệt như vậy khiến Sở Văn Thu hết sức sốt ruột, trong mắt mang đậm vẻ lo âu.

Rốt cuộc.

Y Thánh dừng bắt mạch. Sở Văn Thu vội vàng hỏi: "Hân di, Tần Nguyệt thế nào rồi? Có thể chữa khỏi không?"

"Tình huống rất xấu, nàng đã tiêu hao gần hết thọ mệnh, huyết mạch cũng bị tổn thương nghiêm trọng. Mặc dù thực lực vẫn còn, nhưng trên người nàng có quá nhiều ám thương."

"Điều này vô cùng nguy hiểm. Mấu chốt là nàng không có ý chí cầu sinh, lựa chọn phương thức này để chôn vùi bản thân." Giọng nói của Y Thánh nhẹ nhàng, trong đôi mắt hạnh là sự bất đắc dĩ sâu sắc.

"Không có ý chí cầu sinh? Chôn vùi bản thân?" Sở Văn Thu nghe vậy thì hơi sững sờ, vẻ mặt càng thêm nôn nóng.

"Nàng rơi vào hôn mê, một phần là do phản phệ, một phần còn lại là do nàng tự nguyện. Nàng lựa chọn dùng phương thức này để

từ bỏ sinh mệnh, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại, haiz!”

Y Thánh thở dài. Đối với kết quả như vậy, nàng cũng cảm thấy rất khó xử lý.

“Không được, ngươi phải chữa khỏi cho nàng. Nàng là hy vọng của Nhân tộc. Hân di, cầu xin ngươi.” Sở Vãn Thu cầu xin.

Chương 501. Thực lực lại tăng lên (2)

“Quá khó, chỉ riêng việc khiến nàng tỉnh lại đã rất khó, sau này giúp nàng khôi phục lại thọ mệnh đã khó lại càng khó hơn.”

“Hơn nữa, về vết thương huyết mạch của nàng, ta cũng không thể làm được gì. Điều duy nhất ta có thể làm là khi nàng có ý chí cầu sinh, ta sẽ sử dụng dược vật giúp nàng sống thêm vài năm.” Y Thánh bất đắc dĩ nói.

“Khó vậy sao? Vậy chẳng phải nói nàng chết chắc sao?” Sở Văn Thu lo lắng nói.

“Không có biện pháp, thương tích của nàng quá nặng. Ta còn phải suy nghĩ thật kỹ về phương pháp giải quyết.” Y Thánh lắc đầu, bước nhỏ rời đi, đến thư phòng.

Chỉ còn lại Sở Văn Thu lo lắng đi tới đi lui tại chỗ. Nàng không có cách nào cả. Nhất là khi nhìn khuôn mặt nhỏ bé tiều tụy của Tần Nguyệt, Sở Văn Thu lại càng cảm thấy bất lực.

Nhưng ngay lúc này.

Lực lượng thần bí bao phủ thân thể của Tần Nguyệt, nàng đột nhiên biến mất, biến biến mất ngay trước mắt Sở Văn Thu.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt của Sở Văn Thu biến đổi, Tử Thần Liêm Đao lập tức xuất hiện trong bàn tay mảnh khảnh trắng như tuyết của nàng.

Nhưng ngay sau đó, thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên, cơ thể căng cứng siết chặt lưỡi hái, thậm chí nàng còn cố gắng kìm

chế tâm trạng kích động của mình, ổn định bản thân.

Bởi vì nàng nghe thấy một câu nói, một câu nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy, hơn nữa chỉ có nàng có thể nghe thấy câu nói này.

Câu nói này là: "Ngươi thoa quá nhiều son phấn."

Câu nói này khiến cảm xúc của nàng dao động kịch liệt, trong đầu nàng có ngàn vạn suy nghĩ, đồng thời nàng cũng cảm nhận được việc Lý Hiên muốn che giấu bản thân, nên nàng quyết định giữ kín như bưng, không nói cho bất kỳ ai về chuyện này.

…

Bí cảnh Linh Hồn.

Dùng hình thức bế công chúa, Lý Hiên nhẹ nhàng đặt Tần Nguyệt mềm mại lên giường bạch ngọc, dịu dàng nhìn nàng.

Tần Nguyệt vẫn đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt không có một chút huyết sắc, dáng vẻ yếu ớt khiến người ta nhìn mà đau lòng.

"Yên tâm, ta sẽ chữa khỏi cho ngươi, rất nhanh là có thể chữa khỏi."

Nói xong câu này, Lý Hiên quay đầu nhìn cánh tay của mình.

Máu thịt của hắn có thể chữa trị hầu hết các vết thương, còn có thể mang lại cho người dùng nó rất nhiều tuổi thọ.

Bây giờ.

Mặc dù vết thương của Tần Nguyệt rất nặng, nhưng hắn có thể bù đắp cả thọ mệnh và chữa khỏi ám thương trong cơ thể nàng

Trước kia, Lý Hiên từng đưa cho Tần Nguyệt một khối máu

thịt, nhưng khi nhìn thấy Lý Hiên chết, nàng đã lựa chọn phương thức này để đi theo Lý Hiên, khối máu thịt kia vẫn đặt trong túi trữ vật.

Lý Hiên không dùng khối máu thịt kia, hắn lại một lần nữa cắt một miếng mới từ cánh tay mình.

Sau đó, Lý Hiên lấy máu thịt xuống và hòa tan chúng thành năng lượng tinh khiết, từ từ dung nhập vào miệng nàng.

Trong nháy mắt.

Năng lượng sinh mệnh ẩn chứa trong máu thịt bắt đầu chữa trị vết thương của Tần Nguyệt, bù đắp thọ mệnh của nàng và trả lại tất cả cho nàng.

Mái tóc trắng như tuyết của nàng nhanh chóng thay đổi, từ mái tóc trắng dần dần chuyển thành đen nhánh, thậm chí nó còn mượt mà và trơn bóng hơn trước kia.

Dưới sự chữa trị của Lý Hiên, khuôn mặt nhỏ tái nhợt cũng hồi phục nhanh chóng, dần dần trở nên trắng hồng, rất dễ thương.

Thấy vết thương của Tần Nguyệt bình phục, nhìn nàng khôi phục lại trạng thái khỏe mạnh, Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ ôm nàng vào lòng.

“Tiểu Nguyệt, ngươi biết không? Trước kia, lần đầu tiên gặp ngươi ở thành Bạch Dương, ta đã bị đôi mắt trong trẻo của ngươi thu hút.”

“Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy một đôi mắt trong trẻo như vậy, bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, vì vậy, đến bây giờ ta vẫn không thể quên được.”

“Sau đó ngươi ở lại bên cạnh ta. Mỗi lần nhìn thấy đôi mắt ngươi, ta đều cảm thấy rất nhẹ nhõm, rất thoải mái, và rất hưởng

thụ.”

“Lần đó, vì giúp ta lấy quả tiến hóa, ngươi bị người của Quỷ Thần Giáo đuổi giết. Ngươi tình nguyện bị trọng thương cũng phải bảo vệ quả tiến hóa.”

“Đến khi ta chạy tới, thấy dáng vẻ tiều tụy của ngươi, ta hoàn toàn tức giận, lửa giận ngút trời đến mức giết sạch tất cả kẻ địch, không chừa một ai.”

“Lần đầu tiên, ta vì một nữ hài mà tức giận đến tóc dựng ngược, vì một nữ hài mà giết người...”

Lý Hiên nhẹ nhàng nói, kể chi tiết những chuyện đã xảy ra từ khi hai người quen biết đến nay, kể lại quá khứ và cũng kể ra tình cảm trong lòng.

Nhưng Tần Nguyệt chìm trong hôn mê vẫn không có phản ứng, vẫn cứ ngủ say như người đẹp ngủ trong rừng, dường như nàng đang đắm chìm trong một thế giới ảo tưởng chỉ có Lý Hiên tồn tại.

Lý Hiên không bỏ cuộc, tiếp tục nói về những thứ của hai người, từ khi quen biết, đến hiểu nhau, đến gắn bỏ, và bảo vệ lẫn nhau.

Dần dần.

Tần Nguyệt đang ngủ mê rốt cuộc có phản ứng. Bàn tay nhỏ trắng muốt của nàng nhẹ nhàng di chuyển.

Sau đó, hàng mi dài của nàng khẽ nhúc nhích, rồi từ từ mở ra.

Đôi mắt trong trẻo lại một lần nữa xuất hiện trên thế giới này. Đó là đôi mắt xinh đẹp mà mỗi lần thấy Lý Hiên đều không nhịn được nhìn lâu mấy lần.

Giống như hiện tại.

Ngay cả khi đôi mắt Lý Hiên đã mất đi ánh sáng, Góc Nhìn Thượng Đế của hắn vẫn nhìn vào đôi mắt đen xinh đẹp này.

“Sư tôn... Là ngài sao?”

Giọng nói của Tần Nguyệt run rẩy, đôi mắt to đen láy ánh lên nước mắt, giống như những viên trân châu bị đứt dây.

“Là ta, ta còn sống, đang ở bên cạnh ngươi.” Lý Hiên ôm lấy thân thể mềm mại ôn hương nhuyễn ngọc của Tần Nguyệt, nhẹ nhàng an ủi.

Chương 502. Người cõng quan tài đại biểu cho tử vong

“Sư tôn còn sống, quá tốt, thật sự quá tốt. Sư tôn, ngài còn sống, thật sự quá tốt, hu hu hu.”

Nước mắt Tần Nguyệt rơi lã chã, ôm Lý Hiên khóc như mưa. Đôi tay trắng như tuyết ôm chặt lấy Lý Hiên, giống như nàng lo lắng sau khi mình buông tay thì Lý Hiên sẽ biến mất.

“Không sao, không sao, ta sẽ không bao giờ chết. Tin tưởng ta, ta vĩnh viễn không tử vong.” Lý Hiên tiếp tục an ủi tâm trạng của nàng với giọng ấm áp.

“Vâng, vâng, sư tôn sẽ vĩnh viễn không, sẽ vĩnh viễn không chết.”

Cái đầu nhỏ của Tần Nguyệt vội vàng gật, thân thể mềm mại rúc trong lòng Lý Hiên, như một con mèo con cô độc không nơi nương tựa tìm thấy ngôi nhà duy nhất của mình.

Lý Hiên tiếp tục ôm nàng, dịu dàng an ủi nàng, cho đến khi nàng thiếp đi trong lòng, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Một cách nhẹ nhàng, Lý Hiên muốn đặt nàng nằm lên giường bạch ngọc, nhưng lại phát hiện Tần Nguyệt vẫn đang túm lấy quần áo của hắn không chịu thả tay, vì vậy, hắn không còn cách nào khác ngoài việc tiếp tục ôm nàng.

Sau nửa giờ.

Trạng thái của Tần Nguyệt rốt cuộc cũng khá hơn nhiều, nàng dần dần khôi phục tư thái của tiểu nữ nhi gia, ngồi bên cạnh Lý

Hiên với khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Tuy nhiên, nàng vẫn luôn nắm tay Lý Hiên, sống chết không chịu buông ra.

“Tiểu Nguyệt, chúng ta đi cứu một người đi, là Huyên Nhi. Lần này, nàng cũng giúp ta.” Lý Hiên nghĩ tới Băng Huyên Nhi, trong lòng khẽ thở dài một hơi.

“Vâng.”

Tần Nguyệt gật đầu, bàn tay nhỏ vẫn nắm tay Lý Hiên, chỉ là lực lượng hơi tăng thêm một ít.

“Đi thôi.”

Lý Hiên khống chế lệnh bài bí cảnh, hướng về phía biển hoa ở Nam Vực. Rất nhanh, Băng Huyên Nhi và hươu sao nhỏ đang ngủ say trong biển hoa được bao phủ và đưa vào trong bí cảnh.

Lý Hiên đặt Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên lên giường bạch ngọc. Thấy nàng vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, Lý Hiên cau mày kiểm tra tình huống của nàng.

Trên người nàng không có bất kỳ vết thương nào, nhưng khí tức rất không thích hợp, có cảm giác lơ lửng, hơn nữa nàng vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Vết thương linh hồn!”

Lý Hiên cau mày, nếu vết thương tương tự Tần Nguyệt thì hắn vẫn có thể chữa khỏi.

Nhưng vết thương linh hồn tương đối phiền toái, hắn cũng không hiểu cách chữa trị.

“Tiểu Thứ Vị, đi ra ngoài một chút.” Lý Hiên nhìn vào khu vực cung điện ở tầng mười hai.

Vèo!

Tiểu Thứ Vị đột nhiên chui ra, sải bốn cái chân ngắn nhỏ chạy đến bên cạnh Lý Hiên, đứng trên vai hắn.

“Tình huống của nàng thật sự rất không ổn. Ta chỉ có một quả linh hồn, nhưng một quả này không đủ để nàng bình phục.”

“Nó tối đa chỉ có thể chữa trị được một phần thương thế, giúp vết thương linh hồn của nàng ổn định.” Tiểu Thứ Vị nghiêm túc nói.

“Ngươi cho nàng dùng đi.” Lý Hiên thở dài.

“Ngươi chắc chứ? Đây là quả linh hồn duy nhất.” Tiểu Thứ Vị nhìn Lý Hiên.

“Ngươi cho nàng dùng đi. Ta không muốn lại thiếu nợ thêm nhân tình.” Lý Hiên siết chặt bàn tay nhỏ của Tần Nguyệt rồi nói.

“Được.”

Tiểu Thứ Vị lấy ra quả linh hồn duy nhất còn sót lại, đặt lên trên đôi môi đỏ thắm của Băng Huyên Nhi.

Trong nháy mắt, quả linh hồn hóa thành năng lượng tinh thuần và dung nhập vào trong miệng của Băng Huyên Nhi, bị nàng hấp thu nhanh chóng.

Linh hồn của nàng bắt đầu dao động, thực lực cũng tăng lên đến một trình độ nhất định, trạng thái có vẻ tốt hơn rất nhiều.

Nhưng nàng vẫn đang ngủ say, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

“Chỉ có thể vậy thôi, tình huống của nàng sẽ không trở nên xấu đi, nhưng để nàng tỉnh lại, còn cần ít nhất một quả linh hồn nữa.” Tiểu Thứ Vị nghiêm túc giải thích.

“Ta biết rồi.”

Lý Hiên gật đầu, suy tính xem nơi nào có quả linh hồn.

Lúc này, hắn nghĩ tới hai đại bí cảnh còn lại thuộc ba đại bí cảnh, cũng chính là bí cảnh có đẳng cấp tương đồng với bí cảnh Linh Hồn.

“Tiểu Thứ Vị, trừ bí cảnh Linh Hồn, còn có hai đại bí cảnh khác đúng không? Có cách nào lấy quả linh hồn từ nơi đó không?”

“Ba đại bí cảnh, bí cảnh Linh Hồn là bí cảnh Trúc Cơ kỳ, bí cảnh Hàn Băng ở Bắc Vực là bí cảnh Kim Đan kỳ, bên trong chắc hẳn không có quả linh hồn.”

“Hình như ở đó chỉ có công pháp luyện thể mạnh mẽ. Nếu ngươi muốn đi, tốt nhất Kim Đan đại viên mãn rồi hãy đi, nếu không sẽ rất nguy hiểm.” Tiểu Thứ Vị giải thích.

“Không có sao? Vậy sau này lại đi.” Lý Hiên cau mày suy nghĩ, muốn tìm biện pháp giải quyết.

“Sư tôn, ngài đừng lo lắng. Sau đó ta sẽ nhờ Tần Bất Hối trưởng lão giúp đỡ, có lẽ nàng sẽ có tin tức về quả linh hồn ở Ngoại Vực.” Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

“Sắp tới ngươi cứ ở bí cảnh Linh Hồn. Mặc dù thân thể của ngươi đã bình phục, nhưng huyết mạch bị tổn thương, phải chữa trị mới được.”

Lý Hiên nghĩ tới năng lực Huyết Mạch Đề Thủ, tiếp theo đây hắn dự định sẽ tu bổ huyết mạch của Tần Nguyệt cho tốt.

“Vâng, vâng, ta nghe sư tôn.”

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, bàn tay nhỏ mảnh khảnh trắng nõn nắm lấy bàn tay của Lý Hiên, nhẹ nhàng dựa vào hắn.

“Ta đi đây.”

Thấy cảnh này, Tiểu Thứ Vị có cảm giác bị rải thức ăn cho chó. Nó chịu không nổi nên vội vàng nhảy lên và biến mất.

‘Ting! Đệ tử Triệu Thiên của ngài thành công cấy ghép huyết mạch Dung Nham Tích Dịch, thực lực từ Luyện Khí tầng năm tăng vọt lên Luyện Khí tầng mười.’

‘Ting! Đệ tử Lý Hồng Phúc của ngài bất ngờ nhặt được quả thần bí, sau khi dùng, từ Luyện Khí tầng ba tăng vọt lên Luyện Khí tầng tám.’

‘Ting! Phần thưởng của ngài cộng dồn lại: Chưởng Khống Phong Bạo sơ cấp. Ngài có thể tùy ý điều khiển lực lượng của thuộc tính phong trong trời đất.’

...

Chương 503. Người cõng quan tài đại biểu cho tử vong (2)

Âm thanh nhắc nhở máy móc vang lên trong đầu, nhưng cảm xúc của Lý Hiên không thay đổi quá nhiều.

Điều mong mỏi nhất của hắn lúc này là chữa khỏi cho Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi, sau đó tìm được A Ngốc, xem hắn thế nào.

Trên bảng số liệu, tin tức của A Ngốc vẫn ở chỗ cũ, điều này cho thấy hắn vẫn còn tồn tại, hơn nữa thực lực đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng Lý Hiên vẫn không yên tâm, vẫn muốn tìm về người đệ tử số khổ này.

“Sư tôn, ngài sao thế?”

Tần Nguyệt khẽ chớp đôi mắt xinh đẹp, nghiêng đầu nhỏ nhìn Lý Hiên.

“Ta không sao. Bây giờ Nam Vực rất an toàn, các quỷ dị đã rút lui. Tiếp theo, chúng ta bế quan tu hành ở bí cảnh. Đợi bên ngoài không còn nguy hiểm, chúng ta suy xét đến việc đi ra ngoài.”

“Vâng, sư tôn.”

Thương lượng xong, hai người ngồi xếp bằng, bắt đầu bế quan tu hành.

Bên ngoài.

Bầu không khí trong các đại môn phái ở Nam Vực rất trầm trọng, vì nhân tộc mất đi một vị thiên tài siêu cấp mà bi ai.

Trong đó, Thanh Liên Tông và Táng Nguyệt Tông khổ sở nhất, đặc biệt là Thanh Liên Tông.

Tất cả mọi người đều nói Lý Hiên đã chết, nhưng cao tầng của Thanh Liên Tông sống chết không chịu làm tang lễ, còn hạ lệnh bảo vệ tốt tất cả mọi thứ của Lý Hiên, không cho phép bất kỳ ai đụng vào.

Thậm chí mỗi ngày cao tầng của tông môn thay phiên nhau canh giữ ở cổng tông môn, hy vọng có thể thấy Lý Hiên trở về.

Kim Thiền Cốc.

Trong thi thể chồng chất.

Một người cõng quan tài với sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù đang loạng choạng bước đi giữa vô số thi thể.

Quanh người hắn xuất hiện một vòng sáng đen như mực. Nơi vòng sáng đi qua, thực vật khô héo, cây cối đổ gãy, thi thể hóa thành cát bụi và tiêu tán.

Tất cả sinh cơ tràn ngập ở đây, tất cả nguồn sống ở đây đều bị hủy diệt, ngay cả mặt đất cũng trở nên xám trắng, vĩnh viễn không có thực vật sống lại, chỉ còn lại tứ khí vô tận.

Phía sau.

Thụ đồng có ba con mắt sợ hãi nhìn cảnh này. Nhìn Quân Hí Mệnh vác quan tài càng ngày càng đáng sợ, khí tức càng ngày càng bị dồn nén, trong con mắt thụ đồng chỉ còn lại kinh hoàng.

“Ngay cả sinh cơ của đất đai cũng bị quét sạch. Sau khi hấp thu xong những thi thể này, hắn sẽ trở nên đáng sợ hơn nữa.

Người cõng quan tài quả nhiên là đại biểu cho tử vong."

Thụ Đồng có chút không dám đi theo, nhưng nó lại không dám rời đi.

Bởi vì nó nhận được mệnh lệnh phải phụ tá Quân Hí Mệnh, dẫn dắt nó tiến lên theo phương hướng của người cõng quan tài.

"Hắn không dám giết ta, mặc dù hắn rất mạnh, nhưng so với Tế Hiến Thần Giáo bọn ta," hắn vẫn chưa đủ.

"Hơn nữa hắn muốn hồi sinh thể tử của hắn, hắn còn cần phải nhờ vào sức mạnh của bọn ta, ví dụ như phương pháp hồi sinh. Chỉ có thực lực thì chưa đủ."

Thụ Đồng thầm thì, nhẫn nhịn sự sợ hãi trong lòng mà tiếp tục đi theo.

"Đợi đã, có lẽ Quân Hí Mệnh sớm đã biết điều này. Trước kia hắn nhiều lần để lộ sát ý với ta, nhưng lại không hành động."

"Dễ thấy hắn không muốn vì một chút chuyện nhỏ mà ảnh hưởng tới việc hắn hồi sinh thê tử của mình."

Đôi mắt Thụ Đồng chợt tỉnh ngộ, cuối cùng đã hiểu rõ nguyên do, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn thực lực của Quân Hí Mệnh nhanh chóng tăng trưởng bên trong trận pháp hiến tế, Thụ Đồng cảm thấy sởn cả da gà.

Xoạt!

Lực lượng màu đen tỏa ra như ánh hào quang từ trên cơ thể Quân Hí Mệnh tỏa ra, phạm vi mở rộng hơn gấp đôi so với trước đây.

Vầng sáng này xuất hiện quá nhanh chóng, dù chỉ nhiễm phải

một chút nhưng Thụ Đồng đã cảm thấy sinh cơ của nó nhanh chóng tan biến, nó sợ đến mức vội vã chạy trốn khỏi phạm vi vầng sáng.

“Quá mạnh, hắn lại mạnh hơn rồi. Mặc Quỷ, ngươi vẫn nên tự cầu phúc nhiều vào.”

Thụ Đồng nhớ đến nguyên nhân cái chết của thê tử Quân Hí Mệnh, trong lòng thầm mặc niệm cho số mệnh của Mặc Quỷ.

Sở dĩ thê tử Quân Hí Mệnh chết là vì Mặc Quỷ đóng giả người đội đấu lạp ra tay giết hại. Mặc dù giả dạng rất hoàn hảo, ngay cả diện mạo bên ngoài cũng giống hệt, nhưng Thụ Đồng có một loại cảm giác rằng có lẽ Quân Hí Mệnh sớm đã đoán ra tất cả.

Đây có lẽ cũng là nguyên nhân Quân Hí Mệnh từ đầu đến cuối không làm hại đến nhân loại.

Cách đó một trăm trượng.

Một vài thôn dân dẫn một tu sĩ Luyện Khí kỳ bước quan ruộng đồng, tiến về phía trước. Sau khi đi hết cánh đồng nhìn, bọn họ thấy một bãi cỏ xanh khô héo, cây cối khô héo, màu trắng xám khắp nơi.

“Chu tiên trưởng, đây chính là nơi xảy ra hiện tượng quái dị, không biết nguyên nhân gì từ phía nam hướng về phía bắc, khắp cả đoạn đường này đều là một màu trắng xám, vô cùng đáng sợ.”

Một nông dân khiêng cuốc nói rõ, cung kính nhìn vị Chu tiên trưởng kia.

“Sinh cơ nở này thế mà đã bị cướp đi rồi, thủ đoạn thật là đáng sợ.”

Chu tiên trưởng nghiêm túc kiểm tra tình hình hiện trường, phát hiện mặt đất khu vực này cũng chứa tử khí rất nồng, cũng dự

hiệu rằng nơi đây đã trở thành vùng đất chết.

Những tử khí này, nếu con người nhiễm phải, nhẹ thì bệnh nặng một trận, nặng thì sẽ dẫn tới tử vong. Loại thủ đoạn đáng sợ này khiến cho biểu cảm của Chu tiên trưởng vô cùng nghiêm trọng.

“Kỳ lạ, những luồng tử khí này tại sao không phân tán ra bên ngoài? Hình như có nguồn sức mạnh nào đó cưỡng chết hắc khí không tản ra, lẽ nào có âm mưu quỷ kế nào đó?”

Chu tiên trưởng nghĩ không thông, hắn cần điều tra cẩn thận thêm.

“Nói cho tất cả mọi người, không cho phép ai đến gần khu vực này, nếu không ắt phải chết.”

Chương 504. Minh Vực thời kỳ đầu

Chu tiên trưởng cảnh cáo người dân xung quanh, rồi dùng ngọc phù truyền âm báo chuyện này cho sư huynh đệ đồng môn.

Tiếp đó hắn cẩn thận lần theo dấu vết, đi về phía Kim Thiền Cốc.

Qua một khoảng thời gian tìm kiếm.

Chu tiên trưởng dần đến được Kim Thiền Cốc, hắn nhìn thấy thi thể chất chồng trong cốc, cũng nhìn thấy một tên lùn có ba mắt, dáng vẻ đáng sợ.

“Đó là!”

Chu tiên trưởng nhìn về phía trung tâm sơn cốc, ở đó có một nam tử đang cõng quan tài, hai tay hắn đập xuống đất, quang huy màu máu rực rỡ bao trùm sơn cốc, bao trùm lên lượng lớn thi thể.

Cùng với quang huy huyết sắc, nam tử nhợt nhạt cõng quan tài càng trở nên mạnh mẽ. Phần khí tức đáng sợ kia khiến sống lưng Chu tiên trưởng ứa mồ hôi lạnh.

Vù!

Thụ Đồng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Chu tiên trưởng, nó nhìn Chu tiên trưởng bằng ánh mắt lạnh như băng, tiếp đó nó nghiêng đầu để lộ ra bộ răng sắc nhọn.

“Đã lâu không ăn thịt người rồi, hôm nay có thể ăn ngon một bữa rồi, ha ha ha!”

Con mắt thứ ba ở ấn đường của Thụ Đồng lóe lên tia máu, sát khi chết người điên cuồng dâng trào.

“Xong…Xong đời rồi!”

Trong lòng Chu tiên trưởng biết bản thân chết chắc rồi, vội vàng gửi lời cầu cứu đến các sư huynh đệ, đồng thời nắm chặt trường kiếm muốn phản kháng.

Nhưng hắn ngay cả động đậy cũng không làm được, chỉ có thể hoảng sợ nhìn Thụ Đồng tiến lại gần.

Rầm!

Chu tiên trưởng bay ngược ra ngoài, đâm vào cây đại thụ ở cách đó vài trượng và ngất đi.

Tiếp đó.

Quân Hí Mệnh cõng quan tài bước từng bước về phía xa, quầng đen chết chóc quanh người hắn lại càng đen hơn.

Thụ Đồng quay đầu nhìn Quân Hí Mệnh một cái, lại nhìn Chu tiên trưởng một cái, cuối cùng ngoảnh đầu đi theo Quân Hí Mệnh.

Vừa rồi.

Khi Thụ Đồng chuẩn bị ra tay giết người thì Quân Hí Mệnh đã ra tay trước, trực tiếp đánh bay Chu Tiên Trưởng. Nhìn uy thế thì có vẻ rất lớn, nhưng Chu tiên trưởng căn bản không hề bị thương.

Thụ Đồng cũng nhìn ra điểm này nhưng nó sợ Quân Hí Mệnh, cuối cùng chỉ có thể cắn răng rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi.

Một cây đại thụ tươi tốt ở ngoài Kim Thiền Cốc nổi lên màu mực, những màu mực này càng ngưng tụ càng nhiều, cuối cùng

hóa thành dáng vẻ một con Mặc Quỷ.

“Quân Hí Mệnh quả nhiên vẫn giúp đỡ nhân loại, nực cười. Rõ ràng bản thân đi trong bóng tối vậy mà vẫn còn muốn giúp đỡ nhân loại.”

Mặc Quỷ cười lạnh, đợi đến khi nhìn thấy vòng tròn đen xung quanh Quân Hí Mệnh đậm hơn thì thần sắc của nó càng nghiêm trọng.

“Thời kỳ đầu của Tử Vong Minh Vực, phạm vị của nó sẽ càng ngày càng lớn, không có ai có thể khống chế, ngay cả bản thân Quân Hí Mệnh cũng không có cách nào khống chế được, quả nhiên là sức mạnh đáng sợ.”

Mặc Quỷ sợ hãi không thôi. Có điều nó vẫn có chuyện cần làm, vì thế nó ngoảnh đầu nhìn về hướng Chu Tiên Trưởng.

“Chủ thượng từng nói, chỉ cần ta có thể nhanh chóng đưa Quân Hí Mệnh đi trên con đường chính xác của người cõng quan tài. Cho dù tương lai ta có bị Quân Hí Mệnh giết chết thì chủ thượng cũng sẽ hồi sinh ta, vậy thì….”

Thân hình của Mặc Quỷ nhanh chóng thay đổi, cuối cùng biến thành dáng vẻ của Quân Hí Mệnh, cõng một cái quan tài rất dài.

Sau khi biến đổi xong.

Mặc Quỷ cười lạnh đi về hướng Chu tiên trưởng, dùng cách thức độc ác, tàn bạo giàu vò hắn đến chết, cuối cùng rời đi với sự hung ác.

Không lâu sau.

Mười mấy tên đệ tử của Dã Ngưu Tông bay đến, từ xa đã ngửi thấy mùi máu tanh.

“Đến muộn rồi sao?”

Mọi người thuận theo mùi máu tanh đến bên cạnh cây đại thụ, nhìn thấy Chu tiên trưởng chỉ còn lại cái đầu, hắn chết đi trong tuyệt vọng và hoảng sợ.

Nhìn thấy máu ở khắp nơi, lại nhìn thấy nỗi tuyệt vọng trong ánh mắt của Chu tiên trưởng, mọi người sợ hãi la lớn.

“Chu sư huynh! Chu sư huynh!”

“Là ai, là ai đã giết Chu sư huynh.”

“Quá thảm, quá thảm. Chu sư huynh nhất định đã phải chịu sự giày vò ác độc nhất.” Có người sắc mặt trắng bệch nói.

“Các ngươi nhìn ở chỗ này, đây là lưu ảnh thạch, có lẽ trong lưu ảnh thạch có tình báo.”

“Mau mở ra xem xem.”

Mấy tên tu sĩ vội vã đem linh lực truyền vào trên lưu ảnh thạch, sau đó một hình ảnh độc ác và bạo lực đẫm máu xuất hiện trước mắt.

Tình cảnh đáng sợ đó, khung cảnh bi thảm đó khiến mọi người hoảng sợ. Sắc mặt tất cả mọi người đều tái nhợt, có người không nhịn được mà nôn ra.

“Chết tiệt! Vậy mà lại giày vò hành hạ Chu sư huynh như vậy. Thật là đáng hận.”

“Chúng ta nhất định phải báo thù cho Chu sư huynh, nhất định!”

Đám tu sĩ đau khổ hét hớn, sâu trong mắt lóe lên sự thù hận.

Nhưng bọn họ biết năng lực của bản thân thấp kém, không

dám đối đầu với kẻ địch mạnh như vậy, bọn họ chỉ báo tin lên trên cùng với bằng chứng.

Nhân tộc vừa mới đánh bại quỷ dị, đang trong thời khắc vui vẻ nhất, đột nhiên xuất hiện một vụ hành hạ tàn độc như vậy. Chỉ trong nháy mắt, chuyện đó đã khiến nhiều môn phái phẫn nộ không thôi.

Lệnh truy nã rất nhanh đã dán khắp các nước lớn, các thành trì lớn. Rất nhiều người về biết diện mạo và tên của Quân Hí Mệnh, còn có cả sự độc ác của hắn.

Rất nhiều các tu sĩ rời khỏi tông môn, bắt đầu tìm kiến Quân Hí Mệnh khắp Nam Vực để báo thù cho Chu tiên trưởng.

Chiến đấu xuất hiện trong vô thức, chẳng mấy chốc đã có rất đông tu sĩ tìm được Quân Hí Mệnh, triển khai báo thù.

Đối mặt với sự truy sát đột ngột như vậy, Quân Hí Mệnh cũng rất nghi hoặc, nhưng hắn vẫn nghe theo lòng mình, từ đầu đến cuối không hề ra tay với những người đó, chỉ là đánh bay bọn họ.

Chương 505. Minh Vực thời kỳ đầu (2)

Nhưng.

Thời gian trôi đi, càng ngày càng có nhiều người xuất hiện, từng người từng người nghiến răng nghiến lợi tìm Quân Hí Mệnh báo thù, thề phải giết chết Quân Hí Mệnh.

Vì có rất nhiều tu sĩ bị giết hại một cách tàn ác, tình cờ là bóng dáng xuất hiện trên lưu ảnh thạch lại là Quân Hí Mệnh.

Điều này cũng khiến rất nhiều người càng ngày càng hận Quân Hí Mệnh và truy sát hắn, ngay cả tu sĩ Kim Đan kỳ cũng giật mình, đành tự mình ra tay truy sát.

Con đường truy sát bắt đầu từ ấy.

Quân Hí Mệnh cũng theo quan tài đi trên con đường nâng cao thực lực trong sự truy sát ấy, nỗ lực hoàn thành nguyện vọng hồi sinh thê tử.

Trong bí cảnh Linh Hồn.

Lý Hiên và Tần Nguyệt khoanh chân ngồi cùng một chỗ, lặng lẽ hấp thụ linh khí giữa đất trời.

Lúc này, Tần Nguyệt mở to đôi mắt, lén lút quan sát gương mặt Lý Hiên.

“Sao vậy?” Lý Hiên lên tiếng hỏi, trong giọng nói ngập tràn cưng chiều.

“Không…Không sao.”

Bị phát hiện nhìn lén, Tần Nguyệt có chút ngại ngùng, khuôn mặt trở nên đỏ bừng. Lúc này, nàng nhớ đến việc bản thân đã vơ vét lượng lớn trái cây thông qua đế quốc Phượng Hoàng.

Nàng vội vã đưa đôi tay nhỏ trắng nõn vào trong túi Càn Khôn, lấy ra một cái hộp lớn, bên trong để đầy trái cây.

“Sư tôn, ta tìm được rất nhiều quả tiến hóa và quả dung hợp, còn có mười quả siêu tiến hóa và một loại quả thần bí.”

“Ta không rõ lắm về tác dụng của loại trái cây thần kỳ này.”

Tần Nguyệt lấy ra một cái hộp vừa cổ xưa vừa dày, bên ngoài khắc họa những hoa văn thần bí, chầm chậm mở nó ra.

Vù!

Bóng dáng Tiểu Thứ Vị xuất hiện, nó kinh ngạc nhìn thứ quả kia, vội vã nói: “Lý Hiên, mau nuốt, nuốt vào đi.”

“Đây là loại quả gì? Sao ngươi lại sốt ruột đến vậy?” Lý Hiên kinh ngạc.

“Ngươi có nhớ loại quả ta từng nói với ngươi hay không?” Tiểu Thứ Vị trịnh trọng nói.

“Quả đại dạo?” Lý Hiên dò xét hỏi.

“Đúng vậy, chính là quả đại đạo, chỉ có thể gặp không thể cầu, ta đã tìm mấy nghìn năm cũng không tìm được một quả.”

“Tần Nguyệt không hổ là Thiên Mệnh Chi Tử, trên thế giới này e là chỉ có Thiên Mệnh Chi Tử mới có thể dễ dàng có được quả đại đạo.”

Tiểu Thứ Vị ngưỡng mộ nhìn Tần Nguyệt, cảm thấy Thiên

Mệnh Chi Tử quả đúng là sủng nhi của trời đất, có đồ gì tốt cũng đều cho Thiên Mệnh Chi Tử.

Tuy thực lực của nó rất mạnh, nhưng tiêu tốn bao nhiêu năm cũng không tìm ra được một quả đại đạo, đây chính là chỗ khác biệt giữa nó và Thiên Mệnh Chi Tử.

Cho nên nó vô cùng ghen tị với Tần Nguyệt, rất mong bản thân cũng nhận được sự ưu ái của trời cao.

“Không ngờ là quả đại đạo.”

Ánh mắt Lý Hiên phức tạp, hắn không dám tin, chi đơn giản như vậy mà đã lấy được đồ tốt thế này.

Nhưng nó quá quý trọng, cũng quá trân quý, lần đầu tiên Lý Hiên cảm thấy do dự, hắn lại ngẩng đầu nhìn Tần Nguyệt: “Nó chắc chắn rất quan trọng với ngươi, ngươi dùng đi!”

“Sư tôn, quả đại đạo không hề có tác dụng gì với ta cả, ta không dùng đâu, sư tôn, ngài dùng đi.”

Cái đầu nhỏ của Tần Nguyệt khẽ lắc và nói rằng quả đại đạo không có tác dụng với mình, nhưng thực tế, quả đại đạo có tác dụng to lớn với nàng, chỉ là nàng muốn đưa món đồ tốt nhất cho sư tôn.

“Haiz.”

Lý Hiên nắm lấy bàn tay nhỏ của Tần Nguyệt, biểu cảm vô cùng phức tạp, hắn tất nhiên biết điều này, cũng hiểu Tần Nguyệt muốn quan tâm đến sư tôn là hắn đây.

“Sư tôn, để ta đút cho ngài.”

Từ trong chiếc hộp, Tần Nguyệt lấy ra loại trái cây trông có vẻ bình thường, vẻ ngoài trong như là quả nho, sau đó nhanh chóng

đút cho Lý Hiên.

Trong chốc lát.

Một luồng nước ấm cuồn cuộn chảy trong cơ thể Lý Hiên, luồng sức mạnh xộc thẳng vào linh hồn khiến cả người hắn chấn động.

Không lâu sau.

Lực lượng trong người Lý Hiên biến mất, tất cả yên ổn trở lại, nhưng trong lòng Lý Hiên vẫn không thể nào bình tĩnh lại.

Bởi vì hắn cảm nhận được, thiên phú đại đạo Thời Quang Đảo Lưu của hắn, thời gian chờ của thiên phú này từ mười năm giảm còn tám năm.

Mấu chốt là Thời Quang Đảo Lưu được đặt lại, khoảng ba tháng nữa hắn có thể sử dụng Thời Quang Đảo Lưu một lần nữa.

Nghĩ đến thủ đoạn bảo mệnh sắp được dùng, trong lòng Lý Hiên vô cùng kích động, không nhịn được mà ôm lấy cơ thể mềm mại của Tần Nguyệt vào lòng.

“Cảm ơn, cảm ơn ngươi, Tần Nguyệt.”

“Không... Không có gì.”

Gương mặt Tần Nguyệt đỏ bừng, trong lòng vô cùng vui vẻ, thậm chí còn nhắm mắt và thu mình trong lồng ngực của Lý Hiên, tận hưởng vòng ôm ấm áp của Lý Hiên.

Cảnh tượng rải thức ăn cho chó này khiến Tiểu Thứ Vị nhìn mà bực bội.

Làm chó độc thân bao nhiêu năm, nó tỏ ra là mình không thể chịu nổi cảnh tượng này, lập tức biến mất tăm trong nháy mắt.

“Sư tôn, ở đây vẫn còn trái cây, ta đút cho ngài.”

Cánh tay mảnh khảnh trắng ngần của Tần Nguyệt lấy từng trái cây trong hộp lớn ra, nhẹ nhàng cho vào miệng Lý Hiên, giúp Lý Hiên nâng cao thực lực.

“Ừm.”

Lần này Lý Hiên không từ chối, bởi vì số quả còn hầu như không có tác dụng gì với Tần Nguyệt, nhưng ngược lại, chúng lại có tác dụng rất lớn với hắn, hắn tất nhiên là tận hưởng khoảnh khắc êm ả này.

Cùng với việc số lượng trái cây ăn vào tăng lên, thực lực của Lý Hiên cũng theo đó mà tăng mạnh, các mục năng lực đều tăng lên.

‘Ting! Ngài dùng lượng lớn quả tiến hóa và quả dung hợp, các mục năng lực được tăng lên, lấp đầy nhiều năng lực còn thiếu sót.’

Chương 506. Thực lực tiến hóa lớn

‘Ting! Huyết Mạch Đề Thủ của ngài tiến hóa thành Siêu Huyết Mạch Đề Thủ, bỏ đi thời gian chờ, mỗi lần sử dụng tiêu hao linh hồn của bản thân, xin hãy sử dụng cẩn thận.’

‘Ting! Thiên phú chết thay của ngài tiến hóa với biên độ lớn, thời gian chờ giảm còn một ngày, tác dụng phụ là hôn mê nửa canh giờ.’

Tiếng nhắc nhở của máy móc vang lên trong đầu.

Lý Hiên nghe tiếng nhắc nhở này thì vui mừng khôn xiết, cảm thấy các phương thức bảo mệnh của bản thân càng ngày càng mạnh.

Nghĩ thử xem, thiên phú Thế Mạng mỗi tháng một lần biến thành mỗi ngày một lần, thế thì quả là quá ăn gian, hắn gần như là đã biến thành con gián đánh mãi không chết.

Nếu đợi đến ba tháng sau, Thời Quang Đảo Lưu kết thúc, vậy hắn hầu như không thể chết được, điều này cũng khiến tâm trạng của Lý Hiên ngày càng tốt hơn.

“Sư tôn, ở đây vẫn còn nhiều quả dung hợp lắm.”

Cánh tay trắng nõn của Tần Nguyệt cầm quả dung hợp cho vào miệng Lý Hiên, chớp chớp đôi mắt to thuần khiết nhìn Lý Hiên.

“Ừ, tiếp tục ăn.”

Lý Hiên không do dự, tiếp tục nhấm nháp quả dung hợp, nuốt

từng quả một xuống bụng để nâng cao thực lực.

‘Ting! Ngài sử dụng lượng lớn quả dung hợp, Sâm La Vạn Tượng Chiến Thể của ngài đã dung hợp với Hô Phong Hoán Vũ, Pháp Trang Phối Hợp, Thần Tiễn Thủ, Ngự Kiếm Thuật, Thanh Liên Thể cửu giai, Siêu Huyết Mạch Đề Thủ.’

‘Thăng cấp lên Sâm La Vạn Tượng Tối Thượng Thể: Miễn dịch với tất cả các đòn tấn công dưới Nguyên Anh, ngộ tính tăng mạnh, tốc độ tu luyện bất cứu công pháp thể tu nào cũng được tăng năm lần.”

Sau khi ăn hết quả cuối cùng, Lý Hiên cảm thấy trong người có một luồng sức mạnh đáng sợ dâng trào, áp lực trên người hắn giảm đi đáng kể.

Sinh tồn trong thời loạn thế như vậy, đối diện với quỷ dị đếm không xuể, Lý Hiên vẫn luôn không có cảm giác an toàn, cứ cảm thấy trên vai như đang bị một ngọn núi đè lên.

Bây giờ.

Chỉ riêng công kích thể lực của hắn đã ngang với cấp bậc Bán Bộ Nguyên Anh, sức phòng ngự còn miễn dịch tất cả công kích dưới Nguyên Anh, thể chất mạnh mẽ như vậy khiến Lý Hiên vô cùng vui mừng.

Có điều.

Hắn thiếu một công pháp thể tu mạnh mẽ, nếu có một công pháp thể tu mạnh, vậy thì sức chiến đấu của hắn sẽ còn tiếp tục tăng lên, phương thức chiến đấu cũng sẽ ngày càng lớn mạnh hơn.

Nghĩ đến công pháp thể tu, Lý Hiên nhìn Tần Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, Trung Châu có môn phái thể tu nào mạnh không? Ta thiếu một công pháp thể tu thích hợp.”

“Môn phái thể tu sao? Có thì có, nhưng ta cảm thấy những môn phái đó không phù hợp với ngài.”

Tần Nguyệt nghĩ đến môn phái thể tu mạnh ở Trung Châu, Hắc Hùng Tông.

Những tu tiên giả của môn phái này, ai nấy đều béo tốt săn chắc, trông như gấu đen, vô cùng hung hãn.

Nhưng để Lý Hiên tuấn mỹ biến thành như vậy, vậy quá là ảnh hưởng đến hình tượng của sư tôn, cho nên Tần Nguyệt không muốn để Lý Hiên tu luyện loại công pháp như vậy, càng không muốn sư tôn biến thành gấu đen.

Lúc này, Tần Nguyệt nghĩ đến một tông môn nhỏ, một tông môn nhỏ vô cùng lâu đời.

Tông môn nhỏ này có cái tên Tinh Thần Tông, có thể hấp thụ lực lượng của tinh tú để luyện thể, là một phương pháp luyện thể vô cùng hiếm gặp.

Có điều độ khó khi tu luyện công pháp của Tinh Thần Tông rất cao, yêu cầu đối với thiên phú có thể nói là biến thái, chuyện này khiến đệ tử của tông môn thưa thớt, nên có vẻ lụi tàn.

Sở dĩ Tinh Thần Tông còn tồn tại đến tận bây giờ là bởi, nhiều năm trước đây, có một vị cao thủ siêu cấp đã đơn giản hóa công pháp của Tinh Thần Tông, độ khó giảm xuống gấp mười lần, nhờ vậy mới khiến Tinh Thần Tông tồn tại đến nay.

Nhưng cho dù là vậy, độ khó của công pháp Tinh Thần bản đơn giản vẫn còn rất cao, hơn nữa sức chiến đấu hoàn toàn không thể sánh với bản đầy đủ.

Tuy mỗi năm người của Tinh Thần Tông đều có gắng tu luyện bản đầy đủ, nhưng không có một ai thành công, chỉ có thể tiếp tục tu luyện công pháp Tinh Thần bản đơn giản hóa.

Mấy năm trước, một vị tu sĩ Nguyên Anh cuối cùng của Tinh Thần Tông vẫn lạc ở Ngoại Vực, khiến cho Tinh Thần Tông biến thành tông môn nhị lưu ở Trung Châu, uy thế ngày càng yếu, sinh tồn cũng ngày một gian nan hơn.

Tần Nguyệt cảm thấy công pháp của tông môn này rất hợp với sư tôn, trong lòng nàng, cho dù công pháp có khó hơn nữa thì sư tôn cũng có thể học được, cho nên nàng nói tất cả với Lý Hiên.

“Tinh Thần Tông sao, đợi ba tháng sau ta sẽ đến thăm, thử xem liệu có thể học được không.” Lý Hiên đưa ra quyết định, chuẩn bị ba tháng nữa đi xem thử.

“Sư tôn nhất định làm được.”

Đôi mắt to tròn của Tần Nguyệt tràn ngập tự tin, cảm thấy không có chuyện gì mà sư tôn làm không được.

“Ừ, về phương diện thể tu, thiên phú của ta đúng thực là không tệ.”

Lý Hiên mỉm cười vân vê gương mặt nhỏ của Tần Nguyệt, lần nữa dẫn nàng chìm vào tu hành.

Ở một nơi khác.

Bên ngoài thành Bạch Vân, trong mỏ quặng Bạch Vân.

Đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện trong hầm mỏ, đó là đôi mắt của quỷ dị Bạch Dương, nó nhìn bên ngoài một lúc rồi thở dài nói.

“Đều chết cả rồi, đến căn nguyên cũng vỡ nát, chỉ còn lại một mình ta, quả nhiên, chúng ta không nên giết thủ lĩnh người đội đấu lạp, quá nguy hiểm.”

“Ta phải đi thôi, sau này không bao giờ đến Nam Vực nữa, đánh chết cũng không đến.”

Dê trắng từ bỏ giáng lâm thể trong quặng mỏ, căn nguyên trực tiếp quay về thế giới Quỷ Dị.

Chương 507. Lĩnh vực trung phẩm

Một tháng sau.

Thế giới Quỷ Dị.

Trong không gian mười hai con giáp hư ảo.

Mười hai con giáp quỷ dị mới sinh ngồi cùng một chỗ, dùng đôi mắt non nớt nhìn Bạch Dương ngồi trên chủ tọa.

Thực lực của những quỷ dị mới ra đời này rất yếu, quỷ dị rồng mạnh nhất cũng chỉ mới là Trúc Cơ đại viên mãn, còn lại thậm chí có con là Luyện Khí kỳ.

Chỉ duy dê trắng là toát ra thực lực của Kim Đan kỳ, khiến cho chúng quỷ dị vô cùng kính nể.

“Bạch Dương thủ lĩnh, có thể kể cho chúng ta nghe vì sao quỷ dị mười hai con giáp chỉ còn lại một mình ngươi không? Chúng ta vừa mới ra đời, rất nhiều thứ không biết, chúng ta rất hiếu kỳ.” Một con ngựa đen nhỏ dùng giọng nói non nớt hỏi.

“Bởi vì những quỷ dị con giáp lúc trước không nghe lời khuyên của ta, đi đến một nơi, cuối cùng toàn bộ chết hết, đến căn nguyên cũng bị hủy.” Bạch Dương ủ rũ nói.

“Đi đến một nơi? Bị hủy diệt sao? Nơi nào mà lại đáng sợ đến vậy, đến cả quỷ dị Kim Đan như ngươi cũng bị giết chết?” Quỷ dị chuột nhỏ kinh ngạc nói.

“Đó là một hòn đảo nhỏ có tên là Nam Vực, là một nơi trông

rất nhỏ yếu.”

Dê trắng từ tốn mở miệng, nghĩ đến thời điểm mình vừa mới giáng xuống, còn chưa kịp phát triển đã bị phong ấn, bị sét đánh, bị người đội đấu lạp đánh tơi bời.

Tao ngộ bi thảm đó khiến dê trắng suýt bật khóc, những nghĩ đến tình trạng thê thảm của các cầm tinh khác, dê trắng lại rất vui mừng, vui mừng vì mình còn sống.

“ Bạch Dương thủ lĩnh, sau đó thì sao. Ngài nói tiếp đi.” Ngựa đen nhỏ tò mò hỏi.

“Sau đó, hòn đảo nhỏ đó trông thì có vẻ rất nhỏ yếu, nhưng trong hòn đảo nhỏ này ẩn giấu một con quái vật siêu cấp đáng sợ.”

“Con quái vật này có rất nhiều phân thân. Các phân thân vô cùng thích đội đấu lạp, thích giả vờ nhỏ yếu.”

“Mấu chốt là bọn chúng sẽ luôn xuất hiện khi ngươi lơ đãng, và bóp vỡ căn nguyên của các ngươi.”

“Bọn chúng căn bản không thể giết chết. Mỗi lần bị giết, bọn chúng sẽ mạnh mẽ hơn trong lần xuất hiện tiếp theo.”

“Các quỷ dị cầm tinh khác cảm thấy mình có thể chiến thắng, xông vào đảo nhỏ với khí thế hung hăng, và sau đó bọn chúng không trở lại, chỉ có mình ta còn sống.”

Dê trắng ngưng trọng kể, nó cảm thấy mỗi lần người đội đấu lạp xuất hiện đều trở nên mạnh hơn so với trước.

“Đáng… Đáng sợ như vậy sao?”

Quỷ dị khỉ nhỏ nghe lời giải thích như vậy thì sợ hãi lùi về phía sau một bước.

“Đâu chỉ đáng sợ, mà chính là tai họa, ta nói cho các ngươi

biết, sau này nhất định không được chạy tới Nam Vực, nơi đó quá nguy hiểm."

"Sau này nhất định phải cẩn thận người đội đấu lạp, vừa nhìn thấy thì chạy luôn, nếu không các ngươi tuyệt đối chết không toàn thây." Dê trắng trịnh trọng dặn dò.

"Ngài yên tâm. Chúng ta nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối sẽ không chạy đến Nam Vực."

Các quỷ dị cầm tinh mới vội vàng gật đầu, thề rằng có chết cũng không chạy đến Nam Vực, nếu vô tình gặp phải người đội đấu lạp, chúng cũng sẽ chạy trốn trước, có thể chạy càng nhanh càng tốt.

Giờ khắc này, các quỷ dị cầm tinh mới sinh đã coi Nam Vực thành tuyệt địa, sẽ vĩnh viễn không lại gần một bước.

Một nơi khác.

Trong Thập Vạn Đại Sơn.

Quân Hí Mệnh cõng quan tài, khuôn mặt tang thương đang bước từng bước. Dưới chân hắn hiện lên một vòng sáng đen kịt, quầng sáng đi qua đâu, tất cả sinh cơ đều biến mất đến đó.

Cỏ xanh, cây xanh, hoa đỏ, động vật, thậm chí cả dòng sông ở đây đều khô cạn. Hắn đi qua đâu, tất cả nơi đó đều biến thành tử địa, tuyệt địa.

Quân Hí Mệnh muốn khống chế vòng sáng, muốn thu nó lại, nhưng hắn căn bản không thể kiểm soát được quầng sáng, cho dù hắn có cố gắng thế nào cũng không được.

Hắn chỉ có thể đi đến Thập Vạn Đại Sơn rất hiếm dấu chân người, cô độc tiến về phía trước.

“Tà ma, nhận lấy cái chết!”

Ầm!

Một chuôi pháp kiếm khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh về phía Quân Hí Mệnh ở Thập Vạn Đại Sơn.

Cùng chuôi pháp kiếm này, một người tu tiên tóc bạc trắng, vóc người khôi ngô cường tráng xuất hiện, phát ra uy năng của Kim Đan kỳ.

“Ngươi cho rằng chạy tới Thập Vạn Đại Sơn là có thể thoát tội sao? Nực cười, kết quả của ngươi chỉ có một, đó chính là chết!”

“Ta không tổn thương một ai. Tại sao lại đối xử với ta như vậy!” Quân Hí Mệnh bi thương nói.

“Nói năng bậy bạ, tà ma nhận lấy cái chết!”

Ầm ầm ầm

Một loạt tiếng nổ vang khắp khu vực này.

Giữa tiếng ầm ầm như vậy, Quân Hí Mệnh đi vào Thập Vạn Đại Sơn, ánh mắt bi thương tìm kiếm con đường đi đến tương lai.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã trôi qua hai tháng.

Trong bí cảnh Linh Hồn.

Lý Hiên cầm bình ngọc không gian, sử dụng năng lực Huyết Mạch Đề Thủ, lấy ra một tia huyết mạch trong bình ngọc và từ từ rót vào cơ thể của Tần Nguyệt để bù đắp cho phần huyết mạch thiếu hụt của nàng.

Trước đó Tần Nguyệt cưỡng ép kích hoạt huyết mạch, để lại ám thương trên huyết mạch, điều này ảnh hưởng to lớn đến tương lai của nàng.

Bây giờ, thông qua nhiều lần tinh lọc, rốt cuộc hắn cũng đã bù đủ ám thương trong cơ thể của Tần Nguyệt, thậm chí tăng lên cho nàng không ít tiềm lực, khiến nàng phát triển càng tốt hơn trong tương lai.

Kết quả như vậy cũng khiến Lý Hiên yên tâm trở lại, rốt cuộc hắn cũng yên tâm để Tần Nguyệt rời đi.

Trong khoảng thời gian này, Tần Bất Hối liên lạc với Tần Nguyệt rất nhiều lần, muốn giúp nàng chữa trị vết thương.

Chương 508. Lĩnh vực trung phẩm (2)

Hơn nữa, Tần Nguyệt đã cảm nhận được không chỉ một lần, rằng Thiên Mệnh Chi Tử cần tìm lối thoát cho thế giới này, nàng không thể luôn trốn trong bí cảnh Linh Hồn.

Nếu tiếp tục trốn tránh, thế giới này sẽ không còn hy vọng.

Bây giờ Tần Nguyệt đã khôi phục hoàn toàn, thực lực cũng đã tăng lên, cộng thêm thiên phú Thời Quang Đảo Lưu đã hết thời gian chờ.

Lý Hiên cũng yên tâm để Tần Nguyệt rời đi.

Hắn nhẹ nhàng siết chặt bàn tay nhỏ của Tần Nguyệt, nói với giọng nói dịu dàng: “Sau này ngươi phải sử dụng thiên phí đại đạo một cách cẩn thận. Ta không mong thấy ngươi xảy ra chuyện.”

“Vâng, ta biết.” Tần Nguyệt gật đầu, khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết đầy nghiêm túc.

“Sau khi rời khỏi đây, ngươi đừng quá cao điệu, đám Tà Thần đang để mắt đến thế giới này. Nếu bọn chúng biết ngươi vẫn có thể sử dụng thiên phú đại đạo, e rằng chúng sẽ ra tay.” Lý Hiên tiếp tục dặn dò.

“Vâng, sư tôn. Ta sẽ chú ý.”

“Đây, mang theo những thứ này, chúng có thể bảo mệnh vào thời khắc mấu chốt.”

Lý Hiên đưa cho Tần Nguyệt một Huyết Nhân Ngẫu mới, đan

dược, linh phù, trận bàn, cả máu và thịt của hắn. Hắn cứ dặn dò nàng mãi là cẩn thận một chút.

“Vâng, vâng, ta biết rồi. Sư tôn, cái này cho ngài.”

Tần Nguyệt lấy ra một bình ngọc và nhanh chóng đặt vào tay Lý Hiên, rồi ôm Lý Hiên một cái thật mạnh.

Sau đó, nàng rời đi, đi một bước quay đầu ba lần. Đôi mắt thuần khiết ấy tràn ngập lưu luyến và nuối tiếc.

Sau khi tiễn Tần Nguyệt đi, Lý Hiên im lặng hồi lâu, rồi mở bản ghi chép số liệu ra, kiểm tra phần thưởng và thăng cấp mình nhận được trong khoảng thời gian này.

‘Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài đột phá Trúc Cơ đại viên mãn, phần thưởng của ngài: Cấp bậc Luyện Khí Sư thăng cấp lên tứ giai đại viên mãn.’

‘Ting! Ngài tiêu hao lượng lớn công đức, uy lực của năm lĩnh vực lớn được tăng cường, phạm vi phát triển đến bán kính mười cây số, thăng cấp thành lĩnh vực trung phẩm.’

‘Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài đạt được kỳ ngộ, trở thần tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Hỏa Diễm sơ cấp.’

‘Ting! Ngài tiêu hao lượng lớn công đức, các năng lực phụ trợ được thăng cấp, linh lực càng trở nên ngưng thực.’

…

Một loạt âm thanh máy móc vang lên trong đầu.

Lý Hiên nhìn vào bảng số liệu, cảm thụ lực lượng đáng sợ dâng trào trong cơ thể, áp lực trên vai càng ngày càng nhẹ.

Nhưng nhìn Băng Huyên Nhi yếu ớt nằm trên giường bạch

ngọc, Lý Hiên thở dài một hơi.

Bước tới bên cạnh Băng Huyên Nhi, nhìn nàng xinh đẹp như thiên tiên và cảm thụ khí tức của nàng, Lý Hiên suy tính xem nên tìm quả linh hồn ở chỗ nào.

Chỉ cần thêm một trái nữa là có thể khiến nàng tỉnh lại, nhưng cụ thể là tìm ở chỗ nào thì Lý Hiên cũng không có manh mối, chỉ có thể ra ngoài xem trước.

“Ta nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi, nhất định!”

Lý Hiên trịnh trọng đảm bảo, đưa nàng đến động phủ của mình, thiết trí xong trận pháp bảo vệ, rồi hắn mới yên tâm cầm lệnh bài rời đi.

Nam Vực.

Lý Hiên đứng ngoài Thanh Liên Tông.

Bóng dáng Lý Hiên xuất hiện trên bầu trời, hắn bay tới và nhìn tòa phủ đệ này.

Bây giờ hắn không xuất hiện bằng hình thái con người mà biến thành một con chim ưng, một con chim ưng uy phong lẫm liệt.

Dưới Góc Nhìn Thượng Đế, hắn xác nhận người của Thanh Liên Tông đều ở đây, đều rất an toàn. Lúc này, Lý Hiên mới yên lòng và bay đi.

Hắn chuẩn bị đến thăm các đệ tử của mình, chẳng hạn như Tống Tiểu Mỹ, chẳng hạn như Tiêu Kiếm, chẳng hạn như Triệu Thiên, chẳng hạn như Tiểu Mạt, chẳng hạn như Nam Hy.

Sau đó, hắn lại đi Trung Châu, tìm kiếm quả linh hồn và công pháp luyện thể.

“Ơ? Thế mà bọn họ đều đang ở sơn trang Tị Thế.”

Dưới Góc Nhìn Thượng Đế, hắn nhìn thấy trong sơn trang Tị Thế có Tống Tiểu Mỹ và Lam bà bà, Tiêu Kiếm và người hộ đạo Cổ Phong của hắn, bọn họ đang bi thương và ngồi trong tiểu viện.

“Đi xem một chút.”

Lý Hiên bay xuống, hướng về sơn trang Tị Thế.

Trong sơn trang Tị Thế.

Tống Tiểu Mỹ im lặng cầm bức tranh sư tôn đưa tặng nàng, bàn tay nhỏ siết chặt, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy đau thương và thù hận.

“Chúng ta phải mau chóng trở nên mạnh mẽ, báo thù cho sư tôn, giết sạch tất cả quỷ dị, để cho đám quỷ dị này biết thế nào là tuyệt vọng.”

Tống Tiểu Mỹ kiến định nói, đôi mắt dâng trào sát ý.

“Đúng vậy, chúng ta phải báo thù, hủy diệt toàn bộ thế giới Quỷ Dị, nhưng ta là huyết mạch nhân, huyết mạch đẩy nhanh tốc độ tu luyện của ta.”

“Nhưng nó cũng hạn chế nghiêm trọng sự phát triển của ta. Ta cảm nhận được huyết mạch của ta đã tới tận cùng, thực lực của e rằng vĩnh viễn không thể tăng lên.”

Tiêu Kiếm đau khổ nói, nhìn người hộ đạo Cổ Phong với ánh mắt cầu xin giúp đỡ.

“Xin lỗi, ta cũng không có biện pháp nào tốt hơn, trừ phi gặp được kỳ ngộ kinh thiên, đạt được huyết mạch mạnh hơn. Nếu không, thực lực của ngươi chỉ có thể dừng lại ở Trúc Cơ đại viên mãn.”

Cổ Phong bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn cảm thấy, trong tương lai,

Tiêu Kiếm tuyệt đối sẽ có kỳ ngộ kinh thiên, nhưng không biết cụ thể khi nào gặp phải.

“Thì ra ngươi cũng gặp phải xiềng xích huyết mạch. Ta cũng vậy, thực lực của ta đã ngừng tăng trưởng.”

Tống Tiểu Mỹ thở dài. Lúc trước, sở dĩ nàng ngâm mình trong huyết trì chính là để lột xác huyết mạch.

Chương 509. Giải quyết xiềng xiếc huyết mạch

Đáng tiếc là hiệu quả lột xác rất kém cỏi. Với tiến độ như vậy, có lẽ nàng phải mất mười năm mới có thể đạt tới Kim Đan kỳ.

Mười năm quá dài, Tống Tiểu Mỹ không muốn đợi lâu như vậy. Nàng cũng nhìn về phía người hộ đạo Lam bà bà, xin giúp đỡ.

“Xin lỗi, ta cũng không giúp được ngươi. Ta không có phương pháp tốt nào về phương diện huyết mạch, huyết mạch quá thâm ảo.”

“Trừ khi là các đại tu sĩ có huyết mạch ở Trung Châu, nếu không thì không ai có thể giúp được.” Lam bà bà lắc đầu, nàng cũng không có cách nào.

“Nếu sư tôn ở đây thì tốt. Sư tôn là người lợi hại nhất, nhất định có thể giúp ta.” Tống Tiểu Mỹ khẽ nói, trong lòng nàng, sư tôn không gì là không thể.

“Đúng vậy, sư tôn mạnh nhất.” Tiêu Kiếm gật đầu, cũng đồng ý quan điểm này.

Nhưng.

Cổ Phong và Lam bà bà ở bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng là không đồng ý với quan điểm này.

Theo cái nhìn của bọn họ, kiến thức về phương diện huyết mạch quá thâm ảo. Các đại tu sĩ nghiên cứu mấy trăm năm mới hiểu phần bên ngoài, tuổi tác của Lý Hiên còn quá trẻ, hắn căn bản không thể hiểu quá nhiều.

Cổ Phong và Lam bà bà cảm thấy, kể cả có Lý Hiên ở chỗ này, hắn cũng không giải quyết được vấn đề này.

Nhưng hai người không nói ra, dù sao Lý Hiên cũng đã tử trận vì Nhân tộc, bọn họ phải dành sự tôn trọng nhất định cho Lý Hiên.

Vù!

Trận pháp trong sơn trang Tị Thế bắt đầu dao động và nhanh chóng mở ra hoàn toàn, bao phủ mọi người trong trận pháp.

Thấy trận pháp đột nhiên dâng trào, nhóm Tống Tiểu Mỹ hơi sửng sốt, lập tức đứng lên.

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao trận pháp lại khởi động? Lúc trước chúng ta điều chỉnh thế nào cũng không thể khởi động được. Tại sao bây giờ nó lại đột nhiên khởi động?”

Lam bà bà khó hiểu, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bộp!

Một bóng dáng đột ngột xuất hiện trong trận pháp, xuất hiện trước mặt nhóm Tống Tiểu Mỹ và Tiêu Kiếm, dọa bọn họ giật mình.

Sau khi thấy rõ người đó xuất hiện, Tống Tiểu Mỹ và Tiêu Kiếm giật mình, ngay sau đó là mừng rỡ.

“Sư tôn, là ngài sao?” Tống Tiểu Mỹ rất kích động nhìn Lý Hiên.

“Là ta, ta còn sống, hơn nữa sẽ vĩnh viễn không chết.” Lý Hiên mỉm cười.

“Sư tôn!”

Tống Tiểu Mỹ lao về phía Lý Hiên, nhào tới như một con linh

miêu.

Nhưng.

Khi nàng sắp nhào vào ngực Lý Hiên thì lại Lý Hiên nắm bả vai và ấn nàng ngay trước mặt.

“Sư tôn!”

Tống Tiểu Mỹ u oán nhìn Lý Hiên, cái miệng nhỏ cũng cong lên.

Không có cách nào.

Quá kích động nên nàng cho rằng mình có thể nhào vào ngực Lý Hiên, nhưng ai ngờ nàng lại trực tiếp bị ấn xuống, điều này khiến Tống Tiểu Mỹ rất buồn phiền

“Được rồi, ta biết ngươi vui vẻ. Vừa rồi ta nghe thấy các ngươi nói về xiềng xiếc huyết mạch. Các ngươi gặp phải sao?” Lý Hiên nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, sư tôn, thực lực của chúng ta đình trệ, không tiến thêm được nữa. Chúng ta đang tìm biện pháp giải quyết.” Tống Tiểu Mỹ và Tiêu Kiếm cùng nói.

“Các ngươi đi vào trong, ta kiểm tra tình huống của các ngươi.”

Lý Hiên dẫn Tống Tiểu Mỹ và Tiêu Kiếm vào trong nhà, để bọn họ chia ra nằm ở hai chiếc giường bạch ngọc. Hắn bắt đầu lấy máu và kiểm tra tình huống của bọn họ.

Nhìn cảnh này, Cổ Phong và Lam bà bà rất nghi hoặc.

Thấy Lý Hiên còn sống, bọn họ thật sự rất vui vẻ, nhưng bọn họ không cảm thấy Lý Hiên có thể giúp Tống Tiểu Mỹ và Tiêu Kiếm.

“Hơi phiền phức.”

Sau khi Lý Hiên rút máu của Tống Tiểu Mỹ và Tiêu Kiếm, chân mày hắn dần nhíu lại.

Lam bà bà thấy Lý Hiên cau mày, cho rằng Lý Hiên không giải quyết được vấn đề này, nên vội vàng an ủi.

“Không có việc gì, xiềng xích huyết mạch là vấn đề phi thường khó giải quyết, chẳng mấy ai có thể giải quyết được vấn đề này. Lý tiên sinh không thể giải quyết được, chúng ta cũng có thể hiểu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Lý tiên sinh đừng có áp lực trong lòng, chúng ta có thể hiểu cho ngươi, bởi vì chúng ta cũng không giải quyết được.” Cổ Phong cũng vội vàng mở miệng, an ủi tâm trạng của Lý Hiên.

“Không, không phải là vấn đề không giải được, ta phát hiện hắn có hai loại huyết mạch viễn cổ, nhưng lựa chọn cái nào thì cần phải cân nhắc thật kỹ.” Lý Hiên cau mày.

“Chao?”

Lam bà bà và Cổ Phong hơi sững sờ, không biết Lý Hiên có ý gì.

Lý Hiên cũng không giải thích, hắn nhìn Tiêu Kiếm.

“Tiêu Kiếm, huyết mạch Ma Lang Vương của ngươi là đậm nhất, nhưng giới hạn cao nhất lại thấp.”

“Ta phát hiện trong cơ thể ngươi còn có hai loại huyết mạch rất tốt.”

“Một loại là huyết mạch Tam Đầu Ma Lang Vương. Nồng độ của loại huyết mạch này tạm được, giới hạn trên có thể đạt tới Nguyên Anh kỳ.”

“Một loại khác là huyết mạch Hắc Ám Lang Vương. Loại huyết mạch này có sức chiến đấu mạnh nhất, giới hạn trên cao nhất, trong bóng tối, sức chiến đấu sẽ tăng vọt”.

“Nhưng nó quá loãng. Nếu lựa chọn loại huyết mạch này, ngươi sẽ phải tiêu tốn rất nhiều máu và kéo dài nhiều này. Quá trình này sẽ vô cùng đau đớn, nguy hiểm rất lớn.”

“Huyết mạch Tam Đầu Ma Lang Vương? Huyết mạch Hắc Ám Lang Vương? Ngài nói ngài có thể giúp ta có được huyết mạch mạnh mẽ hơn sao?” Tiêu Kiếm nhìn Lý Hiên với ánh mắt khó tin.

“Đúng, nhưng ngươi cần quyết định xem bản thân sẽ chọn loại huyết mạch nào.” Lý Hiên nghiêm túc hỏi.

“Ta muốn huyết mạch Hắc Ám Lang Vương có giới hạn trên cao nhất và sức chiến đấu mạnh nhất. Dù nó nguy hiểm nhất, ta vẫn muốn có huyết mạch mạnh như vậy.” Tiêu Kiếm nói chắc như đinh đóng cột.

Chương 510. Giải quyết xiềng xiếc huyết mạch (2)

“Được, nằm xuống đi, ta sẽ rút lấy một phần huyết mạch và máu của ngươi để thử trước.”

Phong nhận sắc bén xuất hiện trên đầu ngón tay Lý Hiên. Hắn dễ dàng cắt cổ tay của Tiêu Kiếm, một lượng máu lớn bay ra từ chỗ cổ tay và trôi lơ lửng trên không trung.

Máu tụ lại càng lúc càng nhiều, dần hình thành một quả cầu màu máu.

Khi quả cầu to lên, máu trong cơ thể của Tiêu Kiếm ngày càng ít, sắc mặt hắn ngày càng tái nhợt.

Cảm giác yếu ớt, khủng hoảng và không thoải mái đó khiến Tiêu Kiếm hết sức khó chịu, nhất là việc rút huyết mạch khiến hắn có cảm giác tử vong.

Nhưng hắn không nói gì mà tin tưởng Lý Hiên vô điều kiện.

Bên cạnh.

Người hộ đạo Cổ Phong lo lắng quan sát, nhất là khi thấy Tiêu Kiếm bị rút lấy phần lớn lượng máu trong người, Cổ Phong đứng ngồi không yên, muốn ngăn cản, hắn sợ Tiêu Kiếm xảy ra chuyện.

Vù!

Lực lượng thần bí dao động trong không trung, quả cầu máu phồng lên kịch liệt. Nó quay cuồng giống như bị đun sôi, không ngừng nổi lên bọt máu.

Trong quá trình quay cuồng như vậy, rất nhiều cục máu lớn rơi xuống, bị vứt bỏ giống như rác rưởi.

Rất nhanh.

Quang cầu màu máu thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một sợi máu tinh thuần trôi lơ lửng trên không trung.

Tia máu này giống như một sợi tóc, thật sự rất nhỏ, nhưng nó tỏa ra lực lượng làm người ta cảm thấy kinh hãi.

"Đây… Đây là cái gì?"

Cổ Phong kinh ngạc nhìn cảnh tượng này. Hắn nhạy bén cảm nhận được, tia máu này vô cùng phi phàm.

Lam bà bà bên cạnh cũng trợn tròn mắt. Lúc trước thấy quang cầu màu máu kia, nàng còn cảm thấy Lý Hiên đang mù quáng làm liều.

Nhưng sau khi sợi máu này xuất hiện, lực lượng tinh thuần ấy, vận luật huyết mạch không hề bình thường kia, khiến đầu óc của Lam bà bà trở nên mông lung.

"Đây là huyết mạch Hắc Ám Lang Vương. Tình huống bây giờ của Tiêu Kiếm chỉ có thể lấy ra một sợi, cứ dung hợp trước đi."

Lý Hiên khống chế sợi máu dung nhập vào cánh tay phải của Tiêu Kiếm, chảy ra xương tủy của hắn.

Bang!

Tiêu Kiếm chấn động dữ dội, lực lượng trong cơ thể nhanh chóng tăng vọt, sắc mặt tái nhợt nhanh chóng trở nên hồng hào, khí tức toàn thân cũng trở nên mạnh mẽ.

Loại mạnh mẽ không phải là linh lực trở nên mạnh mẽ mà là bản chất trở nên mạnh mẽ, tương đương với tiến hóa, Tiêu Kiếm

đã trở nên hoàn toàn khác biệt.

“Lực lượng mạnh quá. Ta cảm giác lực lượng của mình tăng gấp mấy lần, hơn nữa còn am hiểu chiến đấu hơn. Quan trọng nhất là xiềng xích huyết mạch của ta đã biến mất.”

“Sau này cho dù ta không thể có được huyết mạch Hắc Ám Lang Vương, ta vẫn có thể tiếp tục mạnh mẽ hơn.”

Tiêu Kiếm kích động nói, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt sùng bái.

Câu nói của hắn cũng khiến Lam bà bà và Cổ Phong kinh ngạc nhìn Lý Hiên. Bọn họ không dám tin Lý Hiên lại có thể giúp Tiêu Kiếm giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ như vậy.

Phải biết rằng, xiềng xích huyết mạch được coi là một vấn đề khó của thế kỷ, rất nhiều đại tu sĩ nghiên cứu mấy trăm năm cũng chưa giải quyết được, kết quả là đến chỗ Lý Hiên, hắn lại dễ dàng giải quyết như vậy.

Kết quả đó khiến Lam bà bà và Cổ Phong đều sững sờ, đầu óc mông muội mà nhìn Lý Hiên. Bọn họ cảm thấy hình như mình đang nằm mơ.

“Hôm nay ta chỉ có thể rút lấy của ngươi một lần, ngươi đi nghỉ ngơi đi. Ngày mai ta sẽ tiếp tục rút lấy cho ngươi. Khôi phục cho tốt.” Lý Hiên dặn dò.

“Vâng, sư tôn. Cảm ơn sư tôn.”

Sau khi đứng lên, Tiêu Kiếm vội vàng cúi lạy Lý Hiên, cung kính dập đầu liên tục, thậm chí trán hắn va bình bịch vào mặt đất, nhưng Tiêu Kiếm không quan tâm.

“Đi đi.”

Lý Hiên phất tay, đỡ Tiêu Kiếm dậy, dặn dò hắn đi nghỉ ngơi.

“Vâng, sư tôn.”

Tiêu Kiếm cũng cảm thấy hết sức buồn ngủ, cần phải khôi phục cho tốt, vì thế hắn nghe lời Lý Hiên, vội vàng đến sương phòng để nghỉ ngơi.

Trong gian nhà chỉ còn lại Lý Hiên, Tống Tiểu Mỹ và Lam bà bà.

“Sư tôn quả nhiên là lợi nhất nhất.”

Tống Tiểu Mỹ giơ bàn tay nhỏ trắng như tuyết lên, tròn mắt mong đợi nhìn Lý Hiên, chờ đợi Lý Hiên rút lấy máu của nàng.

“Huyết mạch của ngươi thì không cần rút lấy.” Lý Hiên vừa nói, vừa lấy một bình sứ không gian nhỏ từ túi trữ vật ra.

“Ơ? Tại sao chứ?”

Tống Tiểu Mỹ chớp hàng mi dài, mờ mịt nhìn Lý Hiên.

“Bởi vì trước kia ta đã có được một loại huyết mạch đặc thù, tên gọi huyết mạch Thánh Linh Miêu. Loại huyết mạch này trời sinh thương thích với không gian, có thể tùy ý xuyên qua không gian.”

“Nhưng điểm lợi hại chân chính là huyết mạch Thánh Linh Miêu có thể tiêu hao hồn lực và dò xét linh hồn của người khác.”

“Chỉ cần chịu tiêu hao linh hồn lực, bất kỳ thủ đoạn ẩn nấp hay thế thân nào đều có thể bị huyết mạch Thánh Linh Miêu nhìn ra.”

Lý Hiên mỉm cười, mở bình sứ nhỏ ra. Ngay lập tức, năm mươi sợi huyết mạch Thánh Linh Miêu bay ra từ trong bình sứ nhỏ, trôi lơ lửng trên không trung dưới sự hỗ trợ của linh lực.

Cảm thụ lực lượng ẩn chứa trong huyết mạch Thánh Linh

Miêu, cảm thụ lực áp bách của huyết mạch cao đẳng, Tống Tiểu Mỹ kinh ngạc nhìn Lý Hiên.

“Sư tôn, đây là ngài chuẩn bị cho ta sao?”

“Đương nhiên, trừ ngươi ra, còn ai có thể sử dụng huyết mạch Thánh Linh Miêu, dù sao ngươi có huyết mạch loài mèo.”

Lý Hiên giơ tay lên vuốt ve đôi tai mèo của Tống Tiểu Mỹ. Cảm giác lông xù tương đối không tệ, hết sức mềm mại và mịn màng.

“Vâng vâng, cảm ơn sư tôn.”

Chương 511. Thực lực lại tăng lên

Tống Tiểu Mỹ rất mong đợi. Nàng cảm thấy huyết mạch Thánh Linh Miêu quá quan trọng đối với nàng. Chỉ cần nàng hấp thu huyết mạch này, nàng tuyệt đối có thể thăng cấp lên Kim Đan kỳ.

Bên cạnh.

Lam bà bà hâm mộ nhìn theo. Thân là tiền bối của tộc Huyết Miêu, nàng cũng cảm nhận được sự trân quý của huyết mạch Thánh Linh Miêu.

Lực áp bách của huyết mạch cao đẳng khiến nàng có chút cảm giác muốn quỳ xuống.

Lý Hiên có thể kiếm được huyết mạch trân quý như vậy thì ắt hẳn hắn đã phải trả cái giá rất đắt.

Nghĩ đến những hy sinh thầm lặng của Lý Hiên, Lam bà bà cảm thấy Lý Hiên thật sự quá tốt, nàng cũng muốn có một sư tôn như vậy. Nàng rất muốn nói: Lý Hiên, ngươi còn thu đệ tử không?

Đương nhiên, nàng chưa mặt dày đến mức này, nên chỉ có thể hâm mộ nhìn theo.

“Tiểu Mỹ, ta sắp bắt đầu.”

Giọng nói của Lý Hiên vang lên, hắn nắm lấy cánh tay trắng như tuyết của Tống Tiểu Mỹ.

“Vâng, vâng.” Tống Tiểu Mỹ vội vàng gật đầu, rất mong chờ.

Vù!

Một phong nhận nho nhỏ vạch qua, cổ tay của Tống Tiểu Mỹ xuất hiện một vết máu nhỏ, lộ ra mạch máu mảnh mai.

Máu trong mạch máu còn chưa kịp chảy ra, huyết mạch Thánh Linh Miêu lơ lửng trong không trung đã lập tức bay về phía cổ tay.

Dưới sự khống chế linh lực của Lý Hiên, những tia máu lần lượt chảy vào cổ tay Tống Tiểu Mỹ, hòa vào máu thịt và xương tủy của nàng.

Trong quá trình này, khí tức của Tống Tiểu Mỹ bắt đầu tăng trưởng ổn định, nhanh chóng tăng lên.

Uy áp trên người nàng cũng trở nên khác biệt, bản chất toàn bộ cơ thể bắt đầu diễn ra sự thay đổi, trở nên mạnh mẽ.

Lực áp bách quá mạnh mẽ, Lam bà bà bên cạnh bị ép lùi hai bước, chỉ có Lý Hiên là không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn lẳng lặng đứng đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tống Tiểu Mỹ càng ngày càng khác biệt.

Bộ lông trên đôi tai nhỏ của nàng từ hỗn độn biến thành trắng muốt, dáng người vốn không tệ cũng trở nên nóng bỏng hơn, đường cong lả lướt, có lồi có lõm.

Làn da căng mọng càng thêm trắng sáng, cảm giác như bóp nhẹ một cái là có thể bóp ra nước.

Đây chỉ là thay đổi về ngoại hình, thay đổi chân chính là sự thăng tiến của thực lực.

Nàng vốn đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn, lại từng ngâm mình trong huyết trì, nên cách Kim Đan kỳ chỉ một bước xa.

Bây giờ có thêm huyết mạch Thánh Linh Miêu, nàng giống như hổ mọc thêm cánh. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thực lực của nàng đột phá đến Kim Đan kỳ, chính thức trở thành một trong những người mạnh nhất Nam Vực.

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài đột phá Kim Đan sơ kỳ, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Phong Bạo sơ cấp thăng cấp lên trung cấp.'

"Sư tôn, ta là Kim Đan kỳ, rốt cuộc ta cũng là Kim Đan kỳ. Quá tốt, thật sự quá tốt, cảm ơn sư tôn."

Tống Tiểu Mỹ rất vui vẻ, mang theo làn gió thơm bay về phía Lý Hiên.

Lần này tốc độ của nàng nhanh hơn, thực lực mạnh hơn, nàng cảm thấy mình nhất định có thể nhào vào ngực Lý Hiên.

Sau đó Lý Hiên giơ tay phải lên, một tay ấn Tống Tiểu Mỹ lại, đè lại trước mặt mình.

"Sư tôn."

Tống Tiểu Mỹ chu cái miệng nhỏ, u oán nhìn Lý Hiên.

"Được rồi, ta biết ngươi vui vẻ, như vậy được chưa." Lý Hiên xoa đầu Tống Tiểu Mỹ, nhẹ nhàng an ủi.

"Được thôi."

Tống Tiểu Mỹ bất lực, trong lòng vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng muốn ôm Lý Hiên một cái.

Nàng lén lút sử dụng một tia lực lượng mị hoặc trong huyết mạch Thánh Linh Miêu, kết quả là nó không có chút hiệu quả nào với Lý Hiên.

Thay vào đó, Lam bà bà lộ ra vẻ mê luyến, khiến Tống Tiểu Mỹ

sợ hãi và vội vàng giải trừ lực lượng mị hoặc.

“Trở về đi thôi, củng cố tu vi cho tốt, mau chóng quen thuộc với huyết mạch.”

Lý Hiên nhéo đôi tai mèo của Tống Tiểu Mỹ, cảm giác vẫn mềm mượt như vậy.

“Vâng, vâng.”

Tống Tiểu Mỹ thoải mái nheo mắt. Nàng rất hưởng thụ cảm giác được vuốt ve như hiện tại, giống như mèo con thực sự.

Cứ như vậy.

Trong thời gian sau đó.

Lý Hiên trợ giúp Tống Tiểu Mỹ củng cố thực lực, trợ giúp Tiêu Kiếm rút lấy và tinh lọc huyết mạch Hắc Ám Lang Vương.

Mấy ngày sau.

Một luồng lực lượng mạnh mẽ dao động, Tiêu Kiếm rốt cuộc cũng đạt tới Kim Đan sơ kỳ, trở thành một trong những người mạnh nhất Nam Vực.

“Cảm ơn sư tôn bồi dưỡng. Ân tình của ngài, đệ tử vĩnh viễn không dám quên.”

Tiêu Kiếm với mái tóc đen, trông ngạo nghễ hơn rất nhiều, hắn cúi lạy thật sâu, ánh mắt nhìn Lý Hiên tràn ngập sùng bái.

“Đứng lên đi, cố gắng cho tốt. Thế giới này vẫn còn trong nguy cấp, chỉ có thể dựa vào các ngươi.” Lý Hiên dịu dàng nói.

“Sư tôn, ngài yên tâm. Chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó.” Tiêu Kiếm trịnh trọng gật đầu.

“Vậy thì tốt. Ta cũng nên đi rồi. Cầm lấy những thứ này.”

Lý Hiên để lại một lô vật tư, sau đó biến mất trong dao động không gian, chỉ lại Tống Tiểu Mỹ và Tiêu Kiếm không nỡ nhìn theo.

Trong bí cảnh Linh Hồn.

Lý Hiên trở về từ không gian, ngồi trong động phủ của mình và trông nom mỹ nhân ngủ say Băng Huyên Nhi.

Nhìn dáng vẻ tiều tụy của Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên, Lý Hiên khẽ thở dài một hơi.

“Tiếp theo, ta nên đi tìm quả linh hồn thôi.”

‘Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài đạt tới Kim Đan sơ kỳ, phần thưởng của ngài: Luyện Khí Sư thăng cấp lên ngũ giai hạ phẩm, tương đương với pháp khí của Nguyên Anh kỳ.’

Lý Hiên không quá chú ý tới âm thanh nhắc nhở của hệ thống, mà đang suy tính xem tìm quả linh hồn ở đâu.

Chương 512. Thực lực lại tăng lên (2)

Loại trái cây này vô cùng hiếm thấy. Tiểu Thứ Vị sống nhiều năm tháng như vậy mới tìm được hai quả. Lý Hiên muốn lấy được thì tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

“Lúc trước Tiểu Thứ Vị nói, Trung Châu và Ngoại Vực có tỷ lệ tồn tại, nhưng Ngoại Vực quá nguy hiểm, Nguyên Anh kỳ cũng có thể ngã xuống, ta qua đó, với chút thực lực này chỉ có thể làm bia đỡ đạn mà thôi.”

“Vậy ta đi Trung Châu trước, có thể tìm luôn cả công pháp luyện thể.” Lý Hiên âm thầm nói. Hắn lấy một viên đan dược ra và đặt vào cái miệng nhỏ của Băng Huyên Nhi, bổ sung năng lượng đã tiêu hao của nàng.

Xác nhận tình huống của nàng sẽ không trở nên xấu đi một lần nữa, Lý Hiên mới rời khỏi động phủ, đi tới thư phòng ở tầng mười hai, lật xem lượng sách lớn bên trong.

“Lý Hiên, ngươi phải đi Trung Châu sao?” Bóng dáng của Tiểu Thứ Vị xuất hiện. Thấy Lý Hiên cầm sách giới thiệu về Trung Châu nên hỏi.

“Ừ, ta chuẩn bị tìm quả linh hồn. Trung Châu tồn tại rất nhiều môn phái cổ xưa, nói không chừng sẽ có quả linh hồn.” Lý Hiên vừa lật sách vừa nói.

“Quả thật là có khả năng tồn tại, nhưng sự chú ý của Tà Thần đối với Trung Châu cao gấp mười lần so với Nam Vực. Nếu đi, ngươi sẽ thể sẽ bại lộ.” Tiểu Thứ Vị lo lắng.

“Bại lộ à.”

Lý Hiên nhíu mày, cuối cùng thân thể biến thành một vị thiếu niên mười lăm tuổi tuấn tú, hắn hỏi: “Tốt hơn không?”

“Quả thật là tốt hơn một chút, nhưng vẫn có nguy cơ bại lộ, bởi vì ở khoảng cách gần, ta vẫn có thể điều tra được sự dị thường của ngươi.”

“Đương nhiên, chỉ cần thủ đoạn của ngươi có thể lừa gạt ta, ngươi ở Trung Châu sẽ an toàn, nhưng điều này thật sự rất khó.”

“Ngươi đừng thấy thực lực của ta không mạnh, nhưng năng lực dò xét của ta không hề yếu chút nào, nói không chừng có thể sáng ngang với Tà Thần cấp thấp.” Trong mắt của Tiểu Thứ Vị lóe lên ánh sáng dò xét.

“Như này thì sao?”

Lý Hiên phát huy thủ đoạn che giấu của mình đến cực điểm, che giấu hoàn toàn mọi thứ về bản thân, đồng thời rút ra một cây đao đeo sau lưng, quanh thân phát ra cảm giác sắc bén như lưỡi đao.

Bộ dạng này trông giống như một thiếu niên mười lăm tuổi có thiên phú đao thuật không tệ.

“Ơ? Thủ đoạn che giấu thật sự lợi hại.”

Tiểu Thứ Vị kinh ngạc quan sát, ánh sáng dò xét không ngừng lập lòe, điều tra tất cả về Lý Hiên ở khoảng cách gần, kết quả là nó lại không phát hiện ra điều gì.

“Không tệ, không tê, thủ đoạn che giấu của ngươi tăng lên nhiều như vậy, rất tốt.” Tiểu Thứ Vị khen ngợi.

“Có ổn không?”

Lý Hiên sẽ không nói cho Tiểu Thứ Vị biết rằng thể chất của hắn đã thăng cấp lên Sâm La Vạn Tượng Cứu Cực Thể, đã bất phàm hơn nhiều.

Hơn nữa, sau khi thăng cấp, thủ đoạn che giấu của hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

“Nói như vậy, ngươi có thể tùy ý hoạt động ở Trung Châu. Mặc dù lực chú ý của các Tà Thần đối với Trung Châu rất lớn, nhưng bọn chúng đang đại chiến với Nguyệt phán xử.”

“Các Tà Thần không thể tập trung toàn bộ sự chú ý tại Trung Châu, kể cả có toàn lực chú ý thì cũng rất khó phát hiện ra sự dị thường của ngươi. Chỉ cần duy trì thủ đoạn che giấu hiện giờ, ngươi sẽ rất an toàn.”

Tiểu Thứ Vị gật đầu công nhận, cuối cùng cũng yên tâm để Lý Hiên rời đi.

“Vậy ta đi đây, nơi này giao cho ngươi.” Lý Hiên nghiêm túc nói.

“Yên tâm đi đi.”

“Ừ.”

Sau lưng Lý Hiên hiện lên những rung động như gợn nước, cả người hắn biến mất trong gợn sóng.

Trung Châu.

Diện tích nơi này hết sức rộng lớn. So sánh Nam Vực và Trung Châu, thì đó giống như sự chênh lệch giữa một hòn đá và một ngọn núi.

Tại Trung Vực rộng lớn như vậy, cũng xuất hiện đông đảo thiên kiêu, hội tụ những thế lực cường giả đứng đầu của Nhân

tộc, cũng là trung tâm của Nhân tộc.

Gia tộc và môn phái ở nơi này nhiều không đếm xuể, mỗi thế lực đều nắm giữ lượng diện tích đất đai và nhân khẩu.

Ở đây, tông môn Kim Đan kỳ chỉ là thế lực nhỏ, chỉ có tông môn Nguyên Anh kỳ mới thực sự là bá chủ một phương.

Còn tông môn Hóa Thần kỳ, đây tuyệt đối là tông môn siêu cấp, cũng lực lượng thủ vệ quan trọng hàng đầu của Nhân tộc.

Hôm nay.

Bên ngoài thành Tinh Thần thuộc phạm vi thế lực của Tinh Thần Tông, một thiếu niên cõng trường đao xuất hiện.

Thiếu niên mặc một bộ trang phục màu trắng, tóc đen tung bay, dung mạo tuấn tú, nhưng khí chất lại cho người ta cảm giác sắc bén như lưỡi đao.

Đôi mắt của thiếu niên được che bởi mảnh lụa màu đen, có vẻ đôi mắt của thiếu niên có vấn đề, nhưng không ai coi thường thiếu niên này.

Thật sự là vì khí chất của thiếu niên rất bất phàm. Cảm giác bén nhọn vô cùng rõ ràng, trông như một thiên tài đao pháp tuyệt xảo.

“Hử?”

Trong khi tiến về phía trước, Lý Hiên nhìn sàng hướng khu ổ chuột của thành Tinh Thần, quan sát không trung nơi đó.

Khoảng không ấy hội tụ rất nhiều hắc khí, rõ ràng là có thứ gì núp trong khu dân nghèo.

Lý Hiên sử dụng Góc Nhìn Thượng Đế để nhanh chóng dò xét. Rất nhanh, hắn nhìn thấy một vài kẻ dị thường trong xóm nghèo.

Những người này trông bình thường như dân chúng bình thường, nhưng bên trong bọn họ lại là tà ma, một loại tà ma mà hắn chưa từng gặp qua.

“Ta ngẫm lại, cái thứ này hình như gọi là Hư Ma, là một loại tà ma có năng lực che giấu vô cùng biến thái.”

Chương 513. Hư Ma

Lý Hiên nghĩ về tư liệu đã đọc được ở thư viện của bí cảnh Linh hồn, nơi đó có rất nhiều sách ghi chép về tà ma. Bây giờ, so sánh một chút là hắn đã xác định được đó là loại Hư Ma.

“Tám mươi mốt con, vị trí của bọn chúng có chút đặc biệt, trông giống hình dạng của một trận pháp. Chờ đã, là Triệu Hoán Pháp Trận, ra là như vậy.”

Lý Hiên nhìn thấu điểm dị thường, biết rõ lũ Hư Ma này rõ ràng đang chuẩn bị làm gì. Chúng đang định thiết lập Triệu Hoán Pháp Trận trong thời gian thiết yếu, đáng tiếc là bị Lý Hiên nhìn thấy.

“Chém đi.”

Lý Hiên không do dự, cõng trường đao rảo bước tới khu dân nghèo.

Khu ổ chuột, trong một trạch viện nhỏ cũ nát.

Hai con Hư Ma đang ngồi cùng nhau, truyền âm thông qua phương thức đặc biệt của Hư Ma, cười lạnh nhìn đội tuần tra rời đi.

“Đám nhân loại này tìm mấy chục lần vẫn không phát hiện ra chúng ta. Nhân loại quả nhiên đều là rác rưởi.” Nam Hư Ma trong đó nói.

“Năng lực ẩn núp của chúng ta hết sức kinh khủng. Nhân tộc muốn phát hiện ra chúng ta thì đúng là nằm mơ.” Nữ Hư Ma bên cạnh khinh thường nói.

“Nhưng tại sao tin tức về chúng ta lại bị tiết lộ? Chẳng lẽ Đại sư đoán mệnh của Nhân tộc phát hiện ra điểm dị thường?”

“Chính là hắn. Hắn tính ra nơi này xuất hiện nguy hiểm, nên báo cáo chuyện này cho Tinh Thần Tông.”

“Ta vốn định giết hắn, nhưng cường giả Trúc Cơ trú đóng của Tinh Thần Tông xuất hiện, ta không đối phó được, chỉ có thể ẩn núp.”

“Đại sư đoán mệnh của Nhân tộc quả thật có chút đạo hạnh, nhưng giới hạn cũng chỉ đến đây thôi. Chờ đi.”

“Còn một tháng nữa, chúng ta có thể tiến hành triệu hồi, tiêu diệt nhân loại ở đây.”

Hai con Hư Ma liên tục cười lạnh, căn bản không lo lắng Nhân tộc tìm được bọn chúng.

Cũng tại lúc này.

Tiếng bước chân vang lên từ bên ngoài.

Cổng trạch viện ở đây bị đẩy ra, một thiếu niên tóc đen cõng trường đao, trên gương mặt đeo mặt nạ màu đen đi vào.

“Tiểu ca, xin hỏi có chuyện gì không?” Nam quỷ dị mỉm cười hỏi, trông có vẻ hòa ái và gần gũi.

“Có, ta có thể chém các ngươi không? Ta muốn xem thử, Hư Ma bị chém ra làm đôi sẽ trông như thế nào.” Thiếu niên mặt nạ nở nụ cười.

“Tự tìm cái chết!”

Hai con Hư Ma biết mình bại lộ. Trong nháy mắt, chúng hóa thành Hư Ma màu đen cao hai mét, đằng đằng sát khí xông về phía Lý Hiên.

Phụt phụt!

Ánh đao lóe sáng, hai con Hư Ma bị chém làm đôi, cứ thế chết đi trong hoang mang.

“Quá yếu, ta mới chỉ thể hiện thực lực Luyện Khí tầng mười mà thôi.”

Lý Hiên không nói nên lời. Hắn cảm thấy Hư Ma quá yếu, hắn còn chưa dùng lực thì Hư Ma đã chết.

“Triệu Hoán Pháp Trận này ngược lại không tệ, hẳn là có thể triệu hoán tà ma Kim Đan kỳ. Không đúng!”

Lý Hiên đột nhiên nghĩ đến một sự kiện được ghi chép lại trong thư viện. Trong ghi chép, thứ tà ma triệu hoán không phải là cường giả, mà là dung nham, dung nham như hồng thủy.

Nếu đống dung nham này chảy vào thành Tinh Thần, tòa thành chứa ngàn vạn người sẽ biến thành biển dung nham, bách tính bên trong đều sẽ chết.

“Quả đúng là Hư Ma độc ác. Những kẻ này phải bị diệt trừ toàn bộ, nhưng bây giờ ta không thể sử dụng Huyết Phân Thân, cần phải tiếp cận lực lượng của tông môn.”

“Tìm cơ hội luyện chế một loạt pháp khí dò xét rồi phát cho các đại tông môn, như vậy bọn họ có thể tìm ra Hư Ma một cách tốt hơn.”

Lý Hiên vừa suy nghĩ, vừa tiếp tục săn giết đám Hư Ma còn lại.

Dò xét Hư Ma cũng không dễ dàng. Lý Hiên có Góc Nhìn Thượng Đế nên mới có thể dễ dàng nhìn thấy chúng. Nếu chỉ dựa vào pháp khí, điều này sẽ vô cùng khó khăn.

Lý Hiên đã là Luyện Khí Sư ngũ giai hạ phẩm, tương đương

với Luyện Khí Sư Nguyên Anh kỳ, nhưng kể cả như vậy, hắn vẫn cảm thấy rất khó.

“Ta phải nghiên cứu cho cẩn thận, tìm một phòng luyện khí, mở tiêu hao công đức để thí nghiệm, chắc hẳn là ta vẫn có hy vọng luyện chế ra được pháp khí đó.”

Lý Hiên thầm đưa ra quyết định, hắn cầm trường đao bước từng bước về phía đám Hư Ma còn lại.

Bên kia.

Trong phủ thành chủ.

Ngưu thành chủ nhìn đội tuần tra với sắc mặt khó coi. Hắn khó chịu nói: “Thật sự không tra ra được nguy hiểm nào sao?”

“Đúng vậy, thành chủ đại nhân. Chúng ta đã tuần tra mấy chục lần, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì, cũng không tìm thấy chút dị thường nào.” Đội trưởng đội tuần tra bất đắc dĩ nói.

“Tiếp tục tuần tra, phải tìm ra kẻ địch đang ẩn núp. Nếu Tống đại sư nói trong thành có nguy hiểm thì tuyệt đối có cất giấu nguy hiểm, phải tìm cho ra.” Thành chủ lớn tiếng nói.

“Vâng, thành chủ đại nhân. Chúng ta tiếp tục tuần tra.”

Đội trưởng đội tuần tra vội vàng nói.

“Không cần, các ngươi đi cũng vô dụng. Vừa rồi Tống đại sư tiêu hao sinh mệnh và suy tính lại một lần nữa, đã phát hiện ra thứ ẩn núp trong thành là Hư Ma.”

Một người tu tiên cầm cự kiếm bay vào, nói với vẻ mặt ngưng trọng.

“Hư Ma? Thế mà lại là Hư Ma!”

Sắc mặt của thành chủ thay đổi, hắn lập tức đứng lên.

Lính tuần tra xung quanh cũng lộ ra vẻ mặt khó tin, tất cả đều hoảng sợ.

Bởi vì thủ đoạn che giấu của Hư Ma quá đáng sợ, đừng nói đến đám người có thực lực thấp kém như bọn họ, ngay cả Nguyên Anh kỳ cũng không phát hiện được.

Bây giờ Hư Ma ẩn núp trong thành, dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra thì cũng có thể tạo thành tổn thương rất lớn đối với tòa thành này.

Chương 514. Chương 514: Hư Ma (2)

Nếu Hư Ma triệu hoán ra tà ma mạnh mẽ, tòa thành này sẽ trở thành chiến trường, bách tính ở đấy tất nhiên sẽ chết rất thảm trọng.

Nghĩ tới việc nơi này sẽ trở thành chiến trường, thành chủ và tất cả mọi người đều luống cuống, lo lắng Hư Ma sẽ tiến hành triệu hoán.

“Đừng lo lắng, tà ma bố trí trận pháp cũng cần có thời gian và địa hình, còn cần thời gian đặc định. Chúng ta đã gửi thỉnh cầu chi viện tới Tinh Thần Tông.”

“Đến lúc đó, sẽ có tông sư trận pháp tứ giai xuất hiện, tìm kiếm tà ma thông qua Trận Pháp Ngân Tích.” Người tu tiên cự kiếm nghiêm túc nói.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Hy vọng tông sư trận pháp đến mau một chút, nhanh chóng tìm ra toàn bộ tà ma và tiêu diệt bọn chúng.” Ngưu thành chủ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không quá lo lắng nữa.

“Ngưu thành chủ, đừng quá lạc quan. Mặc dù trận pháp lợi hại nhưng trận pháp tông sư cũng không chắc chắn là sẽ tìm được Hư Ma đang ẩn nấp, nhiều nhất là phá hỏng trận pháp.”

“Nếu Hư Ma từ bỏ trận pháp thì đợi tông sư trận pháp rời đi, chúng sẽ lại một lần nữa bố trí, đó quả thực là một vấn đề nan giải không hề nhỏ chút nào.” Người tu tiên cầm cự kiếm cau mày nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Thành Tinh Thần có rất nhiều bách tính. Nếu nơi này xuất hiện chiến đấu, chỉ e dân chúng sẽ xong đời. Nửa năm trước, thành Hòe Thụ cũng đã bị hủy diệt như vậy.” Ngưu thành chủ lo lắng nói.

“Không có biện pháp nào tốt hơn, chỉ có thể thử vận khí.” Tu sĩ cầm cự kiếm bất lực lắc đầu. Hắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Thành chủ thấy cảnh này thì càng cảm thấy hốt hoảng. Hắn vội vàng hạ lệnh: “Tiếp tục đi tuần tra, không được bỏ qua một tia dấu vết nào. Triệu tập quân đội, tiến hành tuần tra trong thành.”

“Vâng, thưa thành chủ đại nhân.”

Đội trưởng đội tuần tra vội vàng gật đầu. Hắn lập tức triệu tập quân đội và bắt đầu tuần tra khắp thành.

Khu dân nghèo.

Lý Hiên lau chùi sạch sẽ vết máu trên trường đao. Hắn quay đầu đi ra ngoài khu dân nghèo, chuẩn bị thuê một phòng luyện khí để thử luyện chế pháp khí dò xét.

Kết quả là vừa đi ra khỏi khu dân nghèo, hắn đã nhìn thấy một đội lính tuần tra cuồn cuộn đi tới.

“Đứng lại? Ngươi đang làm gì? Lấy chứng minh hộ tịch ra cho ta xem.”

Một tên tiểu đội trưởng mặt đen của tiểu đội tuần tra nhìn Lý Hiên, cau mày hỏi.

Hắn ngửi thấy mùi máu tanh rất nồng đậm trên người Lý Hiên, giống như vừa mới giết người xong.

“Chứng minh hộ tịch à, ta quả thực là không có thứ này.” Lý

Hiên mỉm cười, bóng dáng phiêu nhiên rời đi.

Tiểu đội trưởng muốn ngăn cản, lại bị một lão binh ngăn lại: “Người này không đơn giản, đừng tùy tiện trêu chọc, kẻo khó giữ tính mạng.”

"Chuyện này..."

Tiểu đội trưởng có chút không cam lòng, nhưng ở cái thế giới người tu tiên đông đảo cao thủ, hắn thật sự không dám kiên quyết ngăn cản.

"Đừng lo lắng, ta đã nhớ rõ dung mạo của hắn, nếu như phát hiện hắn giết người, chỉ cần báo cáo chuyện này lên, nhất định sẽ có người tu tiên mạnh mẽ ra tay truy bắt.”

“Bây giờ trọng điểm của chúng ta là điều tra Hư Ma, Hư Ma ẩn nấp ở trong thành, đối với chúng ta mà nói đây mới là nguy cơ lớn." Lão binh trịnh trọng dặn dò.

"Nhưng mà Hắc ca, bản lĩnh ẩn nấp của Hư Ma quá lợi hại, chúng ta hoàn toàn không phát hiện ra chúng được." Tiểu đội trưởng bất đắc dĩ nói.

"Hết cách rồi, phát hiện không nổi cũng phải tìm, hơn nữa buộc phải tìm cho ra, nếu không, nói không chừng thành của chúng ta sẽ giống như thành Hoè Thụ, cả thành trì đều bị huỷ."

Lão binh Hắc ca nghiêm túc nói, khi nhắc đến cảnh tượng thành Hoè Thụ bị huỷ diệt, trong mắt hắn lộ nét sợ hãi.

Người ở xung quanh nghe thấy lời này cũng bị dọa đến hốt hoảng, vội vàng bắt đầu đi dọc đường phố cẩn thận tuần tra và tìm kiếm dấu vết sót lại.

Nhưng đi cả đoạn đường mà bọn họ vẫn không phát hiện ra điều gì, chuyện này khiến bọn họ càng lo lắng.

Nhưng lúc này.

Sau khi bọn họ đi đến gần một tiểu viện trong khu ổ chuột.

Lão binh Hắc ca trong đội đột ngột dừng lại, sau đó giật giật lỗ mũi.

"Sao vậy Hắc ca?" Tiểu đội trưởng ngờ vực hỏi.

"Không đúng lắm, có mùi máu tanh." Hắc ca hít hít cái mũi với vẻ mặt nghiêm túc, thuận theo mùi máu tanh mà tiến về phía trước.

"Mùi máu tanh? Từ đã, lẽ nào thiếu niên mặt nạ lúc nãy thật sự đã giết người sao?" Tiểu đội trưởng lập tức nắm chặt trường đao.

"Không đúng, mùi máu tanh này có gì đó không bình thường."

Lúc Hắc ca đi theo mùi máu tanh, hắn đến được cửa tiểu trạch viện, phát hiện mùi máu tanh hoàn toàn thay đổi, có điểm khác với nhân loại.

"Đi, vào trong."

Rầm!

Cửa tiểu viện bị Hắc ca một cước đạp văng, sau đó cảnh tượng máu me xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Nhìn thảm cảnh trong tiểu viện, ngửi thấy mùi máu tanh càng nồng nặc hơn, sắc mặt mọi người biến đổi, tiếp đó vội vàng nói: "Mau... Mau đi bẩm báo với thành chủ!"

Vèo!

Tiểu đội trưởng vèo một cái lao đi, ngay lập tức chạy về phía phủ thành chủ.

Phủ thành chủ.

Ngưu thành chủ và một vị tu sĩ cầm cự kiếm, đang cung kính tiếp đãi một lão tu sĩ tiên phong đạo cốt.

Vị tu sĩ này có mái tóc bạc phơ, hắn mặc đạo bào tinh thần, bên hông đeo bát quái pháp bàn, quanh người toả ra khí tức của Kim Đan kỳ, là cường giả tương đối lợi hại.

Đối mặt với cường giả mạnh như vậy, Ngưu thành chủ lấy đãi ngộ cao nhất để tiếp đón, cung kính nghênh đón vị tu sĩ Kim Đan kỳ này.

Chương 515. Tư Đồ trưởng lão

"Tư Đồ trưởng lão, tình hình là như vậy, mặc dù chúng ta đã toàn lực tìm kiếm Hư Ma, nhưng đến nay vẫn không có chút manh mối nào." Tu sĩ cầm cự kiếm cung kính nói.

"Đúng vậy, Hư Ma ẩn nấp quá sâu, chúng ta hoàn toàn không phát hiện ra chúng." Thành chủ vội vàng gật đầu, nhìn tu sĩ Kim Đan kỳ tóc bạc phơ bằng ánh mắt nịnh nọt.

"Chuyện này không thể trách các ngươi, Hư Ma quả thực vô cùng khó tìm, cho dù là ta, cũng chỉ có thể thông qua trận pháp để tìm kiếm bọn chúng, nếu như bọn chúng không bố trí trận pháp, vậy càng phiền toái."

Tư Đồ trưởng lão thở dài, cảm thấy chuyện này cực kỳ nan giải, lo rằng Hư Ma ẩn nấp không xuất hiện, như thế hắn cũng không tìm được.

"Chuyện này..."

Ngưu thành chủ và tu sĩ cầm cự kiếm thấy ngay cả Tư Đồ trưởng lão cũng nghiêm túc như thế, lập tức cảm thấy chuyện này khó khăn hơn so với tưởng tượng nhiều, bọn họ càng thêm lo lắng.

Cũng vào lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào, giống như là gác cổng đang cãi vã với người nào đó.

Âm thanh như này khiến sắc mặt Ngưu thành chủ bắt đầu trở nên khó coi.

Vừa nãy hắn đã thông báo cho bên ngoài, không cho phép bất cứ ai làm phiền, nhưng bây giờ lại có người cãi nhau ở bên ngoài,

điều này khiến Ngưu thành chủ cực kỳ khó chịu.

"Có chuyện thì để bọn họ vào trong đi." Trái lại Tư Đồ trưởng lão rất rộng lượng, không để tâm chuyện bị quấy rầy.

"Vâng, Tư Đồ trưởng lão."

Ngưu thành chủ vội vàng khom người, tiếp đó nói với bên ngoài: "Vào đi."

Kẹt kẹt!

Cửa phòng bị mở ra, tiểu đội trưởng của đội tuần tra xông vào với biểu cảm lo lắng, hắn cung kính nói: "Bái kiến thành chủ, bái kiến hai vị tiên trưởng."

"Nói đi, chuyện gì mà gấp như vậy, nếu như đáp án làm ta không hài lòng, ngươi trực tiếp cút ngay cho ta." Thành chủ đen mặt nói.

"Thành chủ đại nhân, bọn ta phát hiện ra Hư Ma rồi, thực sự là Hư Ma!" Tiểu đội trưởng vội vàng bẩm báo.

"Ngươi nói cái gì? Ngươi phát hiện Hư Ma sao?" Thành chủ nắm lấy cổ áo của tiểu đội trưởng, hỏi.

"Đúng... Đúng vậy, bọn ta nhìn thấy ở khu ổ chuột, bọn Hắc ca đang canh giữ ở chỗ đó." Tiểu đội trưởng lập tức trả lời.

"Không thể nào, các ngươi yếu như vậy, làm sao các ngươi có thể phát hiện Hư Ma? Ngay cả ta cũng không phát hiện ra, chỉ dựa vào các ngươi làm sao có thể phát hiện ra?"

Tu sĩ cầm cự kiếm bên cạnh không hề tin, nhìn tiểu đội trưởng bằng ánh mắt nghi ngờ.

Trên chủ toạ.

Tư Đồ trưởng lão tóc bạc phơ cũng không tin, nhưng hắn vẫn mở rộng thần thức quét về phía khu ổ chuột, sau đó hắn đứng phắt dậy, hai mắt trợn thật lớn.

"Tư Đồ trưởng lão, sao rồi?" Tu sĩ cầm cự kiếm mông lung.

"Là Hư Ma, vậy mà lại thật sự là Hư Ma, tám mươi mốt con, thế mà ẩn nấp nhiều như vậy, vậy mà có người đã giết sạch Hư Ma rồi!"

Dưới thần thức của Tư Đồ trưởng lão, nhìn thấy có tám mươi mốt con Hư Ma đã chết ở khu ổ chuột, hắn cảm thấy khó mà tin được.

"Tám mươi mốt con?"

Ngưu thành chủ bị dọa đến cả người run lên.

Trước đây, sở dĩ thành Hoè Thụ diệt vong, là do có mười mấy con Hư Ma triệu hồi cường giả chiến đấu với Nhân tộc, dẫn đến thành Hoè Thụ bị huỷ diệt.

Hiện tại thành Tinh Thần có tám mươi mốt con, nếu như những Hư Ma này thành công triệu hồi cường giả, vậy không chỉ là thành Tinh Thần diệt vong, vạn dặm xung quanh cũng sẽ biến thành vùng đất khô cằn.

Vì vậy Ngưu thành chủ bị doạ chết khiếp, sống ưng ứa khí lạnh.

"Đi!"

Vù!

Tư Đồ trưởng lão là người đầu tiên bay đi, cấp tốc di chuyển về phía khu ổ chuột.

Tu sĩ cầm cự kiếm và Ngưu thành chủ cũng không chịu rớt lại

sau, vội vàng bay đến khu dân nghèo.

Không lâu sau.

Nhìn tám mươi mốt con Hư Ma được thu gom lại, nhìn thi thể bị chém lìa kia, mọi người hoàn toàn chấn động.

"Thế mà thật sự có tám mươi mốt con Hư Ma, rốt cuộc thì chuyện này là sao? Là ai đã giết bọn chúng?" Ngưu thành chủ vội vàng hỏi.

"Không biết, lúc chúng ta đến chỗ này, Hư Ma đã bị giết rồi, không nhìn thấy người ra tay là ai, có điều..."

Hắc ca trình bày, trong đầu hắn nghĩ tới Lý Hiên.

"Có điều cái gì, mau nói!" Tư Đồ trưởng lão lập tức thúc giục.

Hiện tại hắn vô cùng muốn biết, là ai lợi hại như vậy, thế mà lại phát hiện ra Hư Ma, phải biết rằng đến cả hắn cũng không phát hiện ra chúng, chỉ có thể tìm kiếm dựa theo vết tích của trận pháp.

Kết quả hiện tại lại có người cứ đơn giản như vậy mà tìm ra Hư Ma, còn giết sạch toàn bộ, chuyện này khiến Tư Đồ trưởng lão cực kỳ tò mò.

"Chúng ta đụng độ với một thiếu niên với dải lụa bịt mắt màu đen ở trên đường, ta ngửi thấy mùi máu tanh tỏa ra từ trên người hắn, khi đó ta chưa kịp nhận ra."

"Bây giờ cẩn thận nghĩ lại, mùi máu tanh trên người đối phương rất giống với của Hư Ma, ta cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan đến thiếu niên bịt mắt." Hắc ca vội vàng giải thích.

"Thiếu niên bịt mắt? Có nhớ được dung mạo của hắn không?" Tư Đồ trưởng lão tức khắc truy hỏi.

"Nhớ, ta lập tức vẽ cho ngài."

Hắc ca đa tài đa nghệ, lập tức lấy công cụ hội hoạ ra và nhanh chóng vẽ. Đừng nói chứ, bản lĩnh của tiểu tử này thật sự không tệ, vậy mà vẽ ra vô cùng giống.

"Thật trẻ, dáng vẻ thoạt nhìn mới mười lăm tuổi, trẻ thế mà đã có thể giết nhiều yêu ma như vậy sao?"

Chương 516. Tư Đồ trưởng lão (2)

Tư Đồ trưởng lão nhìn bức chân dung, trong lòng hơi nghi ngờ, nhưng vẫn thả ra thần thức mạnh mẽ, tìm kiếm bóng dáng Lý Hiên trong thành.

Rất nhanh.

Thần thức của hắn nhìn thấy bóng dáng Lý Hiên ở trước nơi đóng quân của Tinh Thần Tông.

"Luyện Khí tầng mười? Tuổi còn nhỏ thế mà lại có thực lực Luyện Khí tầng mười, hả? Luồng cảm giác sắc bén này, e rằng đã lĩnh ngộ đao pháp đến cực hạn, cách sinh ra đao ý cũng không còn xa nữa, thiên tài."

Tư Đồ trưởng lão nổi lên lòng yêu cái tài, thiên tài trẻ tuổi như thế, nếu nhận làm đồ đệ, vậy nói không chừng có thể bồi dưỡng thành một thiên kiêu, trở thành chủ tể một phương.

Nghĩ tới điểm này, Tư Đồ trưởng lão ngồi không yên nữa, hắn chuẩn bị đích thân đến đó nhận đồ đệ.

Trước cửa đồn trú Tinh Thần Tông.

Đội trưởng đội thủ vệ hiền hoà nhìn Lý Hiên.

"Thật ngại quá tiểu ca, về chuyện ngươi gia nhập Tinh Thần Tông, ta thật sự không làm chủ được."

“Chủ yếu là hiện tại đã quá thời gian thu nhận đệ tử, Trương chấp sự phụ trách chuyện này không ở đây, cần đợi hắn trở về

quyết định, tiểu ca ngươi tới đây vào ngày mai được không?"

"Ừ, cũng được, vậy ngày mai ta tới."

Lý Hiên gật gật đầu quay người rời đi, đi đến một phòng luyện khí gần đó, chuẩn bị luyện chế pháp khí thăm dò.

Sau khi Lý Hiên đi.

Một vị tu sĩ trong đồn trú đi đến, dò hỏi đội trưởng đội thủ vệ.

"Đội trưởng, ngươi sao lại khách khí với thiếu niên này như thế? Trước đây cũng không thấy ngươi khách khí với ai như vậy?"

Chương 517. Hư Ma

Chương 518. Hư Ma (2)

Chương 519. Tư Đồ trưởng lão

Chương 520. Quá mất mặt

Lý Hiên gật gật đầu quay người rời đi, đi đến một phòng luyện khí gần đó, chuẩn bị luyện chế pháp khí thăm dò.

Sau khi Lý Hiên đi.

Một vị tu sĩ trong đồn trú đi đến, dò hỏi đội trưởng đội thủ vệ.

"Đội trưởng, ngươi sao lại khách khí với thiếu niên này như thế? Trước đây cũng không thấy ngươi khách khí với ai như vậy?"

“Ngươi hiểu cái rắm, ngươi không cảm thấy thiếu niên này rất bất phàm sao? Cảm giác sắc bén này, mai sau thiếu niên nọ chắc chắn có thể trở thành cường giả một phương.” Đội trưởng đội thủ vệ nghiêm túc nói.

“Thì ra là thế, có điều ta vẫn cảm thấy thực lực bản thân quan trọng hơn.” Tên tu sĩ kia lắc đầu.

“Đường tu tiên cực kỳ trắc trở, có chút giúp đỡ mới có thể tiến về phía trước được.”

Đội trưởng đội thủ vệ khẽ cười nói rõ thêm, rồi mới trở về đợi lệnh tại nơi đóng quân.

Không lâu sau đó.

Trương chấp sự phụ trách tuyển nhận đệ tử trở về, đội trưởng đội thủ vệ vội bẩm báo chuyện Lý Hiên.

“Muốn gia nhập tông môn? Bây giờ đã qua thời gian tuyển nhận đệ tử rồi, không thể nào tuyển nhận lần nữa đâu, sang năm đi, bảo hắn sang năm lại đến.” Trương chấp sự nói với dáng vẻ uể

oải.

“Nhưng thiếu niên kia rất bất phàm, vừa nhìn đã thấy là thiên tài, nếu hắn gia nhập tông môn, cũng sẽ mang đến chỗ tốt cho tông môn chúng ta.” Đội trưởng đội thủ vệ không cam lòng nói.

“Ta đã từng gặp rất nhiều thiên tài của ngoại giới, đến tông môn còn không phải là tầm thường vô vi, thiên tài thật sự là đời sau trực hệ của tông môn, bọn họ mới chính là thiên tài thật sự.”

Trương chấp sự lắc đầu, cũng không tin lời đội trưởng đội thủ vệ nói.

“Nhưng vị thiếu niên này thật sự rất bất phàm, đây là lần đầu ta thấy khí chất như thế, ngài phá lệ một lần, cho hắn vào tông môn đi.” Đội trưởng thủ vệ tiếp tục khuyên.

“Không được, tuyển nhận đệ tử tiến hành theo quy tắc tông môn, bây giờ đã qua thời gian, sao có thể vì một người mà phá lệ được?”

“Nếu cho hắn phá lệ, vậy lại có một người nữa đến nói mình là thiên tài, vậy có phá lên thêm nữa hay không?”

“Nếu mỗi ngày đều có người đến, có phải ngày nào cũng phá lệ không? Pháp quy tông môn cao hơn hết thảy, chuyện gì cũng phải tiến hành theo pháp quy.”

“Nếu ai đến cũng phá lệ thì còn ai tuân thủ pháp quy của tông môn? Tuyệt đối không thảo luận chuyện này nữa.” Giọng điệu Trương chấp sự nặng nề, hắn nói.

“Nhưng thiếu niên kia thật sự rất bất phàm.”

Đội trưởng đội thủ vệ vẫn không cam lòng, vẫn muốn phá lệ.

Thái độ như thế đã chọc giận chấp sự. Cảm thấy đội trưởng

thủ vệ rất không biết biến báo, nên Trương chấp sự khó chịu nói.

“Ta nói không được là không được, ta nói cho ngươi biết, đừng nói là ngươi tới cầu tình, dù có là gia gia ông trời tới cũng không được.”

“Chuyện… Được thôi.”

Đội trưởng đội thủ vệ bất đắc dĩ, chỉ có thể cáo từ rồi rời đi, trong phòng chỉ còn lại Trương chấp sự bực dọc uống trà.

Lúc này.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trong phòng, đứng trước mặt Trương chấp sự, người này không phải ai khác, hắn chính là Tư Đồ trưởng lão tóc trắng xóa.

“Bái kiến Tư Đồ trưởng lão.” Sau khi Trương chấp sự nhìn thấy người tới thì hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống hành lễ, thái độ vô cùng cung kính.

“Các ngươi nói gì ta đều nghe cả rồi, nhận thiếu niên kia vào tông môn đi, tìm cách xếp người vào Trận Pháp phong, ta định thu hắn làm đệ tử.” Tư Đồ trưởng lão cao ngạo nói.

“Gì cơ?”

Trương chấp sự ngây người, đầu óc có hơi choáng váng.

“Có vấn đề gì?” Tư đồ trưởng lão lạnh nhạt nhìn Trương chấp sự.

“Không… Không có vấn đề gì, không thành vấn đề.” Trương chấp sự vội vàng gật đầu, âm thầm lau mồ hôi lạnh trên đầu.

“Vậy cứ thế đi.”

Tư Đồ trưởng lão biến mất, chỉ để lại Trương chấp sự còn

đang sững sờ.

“Chuyện gì thế này? Sao nhân vật lớn như Tư Đồ trưởng lão cũng đến đây? Xem ra tiểu tử kia thật sự không đơn giản.”

Trương chấp sự ý thức được Lý Hiên phi phàm, vội chạy ra ngoài gọi đội trưởng đội thủ vệ.

“Trương chấp sự.”

Sau khi đội trưởng đội thủ vệ đến thì hãnh lễ, thái độ cũng không quá hòa hảo.

“Chuyện… Khụ, khụ, khụ.”

Trương chấp sự hơi không biết nên mở miệng thế nào.

Đúng thực hắn vừa nói, nói dù gia gia ông trời có tới cũng không được, kết quả bây giờ lại đổi giọng, cảm thấy trên mặt bỏng rát.

Nhưng hắn lại không thể không nói, chỉ có thể buồn bực nói.

“Ta suy nghĩ lại một chút, những lời ngươi vừa nói cũng rất có lý, để thiếu niên đó gia nhập tông môn đi.”

Trương chấp sự nói xong thì vội vàng bỏ đi, một giây cũng không dám dừng lại.

Không còn cách nào khác, thật sự quá mất mặt, hắn hận không thể tìm cái khe nào đó rồi chui vào.

“Chuyện…”

Đội trưởng đội thủ vệ cũng sững sờ, nhìn Trương quản sự bằng biểu cảm quái dị.

Chân trước Trương quản sự vừa chém đinh chặt sắt từ chối,

chân sau đã thay đổi dáng vẻ, trước sau đối lập, khiến đầu óc đội trưởng đội thủ vệ mơ hồ, nghĩ mãi không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Chỉ e bên trong có chuyện mà ta không biết, có lẽ thiếu niên này còn bất phàm hơn so với tưởng tượng của ta, sau này chú ý chút mới được.”

Đội trưởng đội thủ vệ âm thầm ghi nhớ Lý Hiên, đị tương lai sẽ đối xử thật tốt với hắn.

Bên kia.

Phường Luyện Khí.

Lý Hiên thuê một gian phòng luyện khí chuẩn bị luyện khí, nhưng trận pháp trên cửa phòng luyện khí có cấp bậc quá thấp, rất dễ bị người khác quấy rầy.

Chương 521. Quá mất mặt (2)

Hơn nữa, chỉ cần thần thức cao hơn chút thì rất dễ tra xét tin tức trong phòng luyện khí, Lý Hiên không muốn quá trình mình luyện khí bị phát hiện, nên hắn một lần nữa bố trí lại trận pháp trên cửa.

Cân nhắc đến chuyện chính hắn phải duy trì thân phận Luyện Khí kỳ, Lý Hiên chỉ bố trí một trận pháp Luyện Khí kỳ đơn giản.

Làm Phong Ấn Trận Pháp Sư tứ giai đại viên mãn, lại còn là Trận Pháp Sư thông thạo tất cả các trận pháp viễn cổ và hiện đại, trình độ trận pháp của Lý Hiên có thể nói là biến thái.

Dẫu hắn chỉ bố trí trận pháp Luyện Khí kỳ thì uy lực của trận pháp vẫn tăng đột biến, thậm chí bên trong còn có thủ pháp bày trận viễn cổ, đoán chừng người thời nay đến cả nhận thức cũng không có chút nhận thức nào.

Điều này cũng khiến Lý Hiên yên tâm đi vào phòng luyện khí, bắt đầu bận rộn luyện chế.

Bên ngoài.

Tư Đồ trưởng lão tóc trắng xóa cũng lắc mình đi tới, hắn nhìn thấy bảng hiệu của phường luyện khí.

“Không ngờ thằng nhãi này còn có thể luyện khí, thật là đa tài đa nghệ mà, chuyện này càng củng cố ý nghĩ nhận đồ đệ của ta.”

Tư Đồ trưởng lão khẽ lẩm bẩm, bước một bước vào phường Luyện Khí, dừng lại ngoài phòng Lý Hiên.

“Để ta xem ngươi đang luyện chế thứ gì, là người mới hay đã

trở thành Luyện Khí Sư nhất giai."

Tư Đồ trưởng lão chuẩn bị tra xét, nhưng chẳng mấy chốc hàng lông mày hắn đã nhíu lại, ánh mắt hắn quan sát thật kỹ trận pháp bên ngoài cửa phòng luyện khí.

"Trận pháp này có gì đó không đúng, khoan đã, đây là trận pháp gì? Lạ quá?"

Tư Đồ trưởng lão ngờ vực nhìn ngó, kiểm tra trận pháp này một chút, thậm chí còn thử phá giải trận pháp.

Nhưng khiến hắn cạn lời chính là, là một tông sư trận pháp tứ giai sơ cấp, hắn lại không phá giải được trận pháp này, chuyện này khiến hắn khá sững sờ.

"Chết tiệt, sao trước giờ ta chưa từng thấy loại này? Cái loại thể kết hợp này là sao? Khoan đã."

"Nơi này có Tam Vận Bố Trận Pháp của thời kỳ viễn cổ, cách thức bố trí tinh diệu, từ từ, chỗ này lại là nguyên lý gì đây? Tại sao phải bố trí khôn vị như thế?"

Tư Đồ trưởng lão nhìn đến choáng váng, càng xem càng sững sờ.

Bởi vì hắn phát hiện đây là trận pháp cấp thấp nhất, nhưng dù sử dụng phương thức nào thì hắn cũng không thể phá giải được, cũng không thể hiểu được nguyên lý mấu chốt nhất của trận pháp.

Thậm chí các loại tiết điểm của trận pháp hắn cũng không thể hiểu được, kết quả như vậy khiến Tư Đồ trưởng lão càng thêm sững sờ.

Với niềm tin không chấp nhận kết quả đó, hắn bắt đầu bận bịu, thử phá giải trận pháp.

Một lát sau.

Sắc mặt Tư Đồ trưởng lão trở nên vô cùng khó coi, bởi vì hắn phát hiện ra rằng, ngoại trừ cách phá hủy trận pháp bằng bạo lực ra thì hắn thực sự không còn cách phá giải trận pháp nào khác.

Kết quả như thế là nỗi nhục lớn với một tông sư trận pháp tư giai sơ cấp như hắn.

“Ta vẫn không tin, ta chính là tông sư trận pháp, tông sư!”

Tư Đồ trưởng lão tiếp tục phá giải, ước chừng mất khoảng hai giờ nhưng hắn vẫn không thể phá giải được, trái lại còn gấp đến độ quay mòng mòng.

Lúc này Lý Hiên xuất hiện, đứng bên cạnh cau mày nhìn hắn.

Nhìn dáng vẻ vụng về của Tư Đồ trưởng lão, Lý Hiên bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Sự lựa chọn của ngươi đi nhầm phương hướng rồi, cách thức vòng lặp có hơn một vạn loại, sau khi cẩn thận phân tích và tìm kiếm thì ngươi mới có thể xác định được phương hướng phá trận.”

Lý Hiên đi tới, chỉ ra phương hướng của Tư Đồ trưởng lão.

“Nhầm hướng rồi? Chỗ nào? Không phải phương pháp vòng lặp hình bát quái sao?” Tư Đồ trưởng lão mờ mịt.

“Không phải, là Liên Hoàn Khiêu Tuyến Pháp của thể tụ hợp, ngươi xem chỗ này…”

Lý Hiên bắt đầu giảng giải từng chút một, chỉ ra các tiết điểm và cách vận hành, giải thích rất nhiều kiến thức bên trong.

Tư Đồ trưởng lão nghiêm túc lắng nghe, học tập từng chút theo chỉ dẫn của Lý Hiên, sau khi học xong toàn bộ trận pháp thì

hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Hóa ra là thế, vậy ra là thế này.”

Cuối cùng Tư Đồ trưởng lão cũng hiểu rõ trận pháp mạnh kín, tâm trạng không tệ mỉm cười, nhưng rất nhanh nụ cười của hắn đã cứng lại.

Bởi vì hắn đột nhiên nghĩ tới, mình đến để nhận Lý Hiên làm đệ tử, trái lại kết quả thì hay rồi, mình lại đi theo học tập với Lý Hiên.

Kết quả như thế khiến Tư Đồ trưởng lão sững sờ trong nháy mắt, đầu kêu ong ong.

“Lão tiên sinh, ngươi không sao chứ?” Lý Hiên hỏi thăm.

“Không… Không sao.” Tư Đồ trưởng lão vội lắc đầu, đầu vẫn có hơi sững sờ.

“Không sao thì tốt, không hiểu thì có thể hỏi ta, trước ngày mai ta vẫn sẽ ở đây.” Lý Hiên nói xong thì mua chút vật liệu ở phường Luyện Khí, rồi một lần nữa đi vào phòng luyện khí.

Chỉ để lại Tư Đồ trưởng lão sững sờ tại chỗ, hắn cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp người nữa, rõ ràng muốn thu Lý Hiên làm đồ đệ, trái lại lại bị Lý Hiên dạy bảo.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì hắn sẽ vô cùng mất mặt.

Nhưng hắn lại học được kiến thức từ Lý Hiên, vẫn không cách nào giải thích được chuyện này, điều này khiến Tư Đồ trưởng lão càng thêm u sầu, u sầu đến mức muốn đập đầu vào tường.

Không nhắc đến Tư Đồ trưởng lão đang u sầu, tầm mắt chuyển sang Lý Hiên.

Lúc này Lý Hiên đang ở trong phòng luyện khí, thử luyện chế

pháp khí thăm dò.

Chương 522. Không có thiên lý

Là luyện khí sư ngũ giai sơ kỳ, dù Lý Hiên có luyện chế pháp khí Nguyên Anh kỳ cũng không có vấn đề gì, nhưng bây giờ hắn đang gặp phiền phức.

Vì độ khó của luyện chế pháp khí thăm dò quá cao, hắn đã thử rất nhiều phương pháp nhưng đều không thể thành công, thậm chí mạch suy nghĩ cũng không đúng, điều này khiến Lý Hiên dần cau mày.

“Không ngờ rằng ngay cả ngũ giai sơ cấp như ta cũng tìm không ra mạch suy nghĩ, xem ra chỉ có thể tiêu hao công đức thôi.”

Lý Hiên hít một hơi thật sâu, bắt đầu tiêu hao công đức tìm kiếm mạch suy nghĩ.

Thời gian trôi qua trong sự tiêu hao của công đức, đại não Lý Hiên như đi vào chế độ thần sầu, đủ loại linh cảm lóe lên.

Cả người hắn như chìm vào biển tri thức, cố gắng tìm kiếm phương pháp luyện chế.

Nhưng điều khiến Lý Hiên ngạc nhiên chính là, dù cho công đức có tiêu hao mãnh liệt và trong đông đảo linh cảm, hắn vẫn không tìm được phương hướng.

Tình huống này kéo dài đến nửa giờ sau, cuối cùng trong đầu Lý Hiên hiện lên một loại vật liệu tổng hợp đặc thù.

Một loại vật liệu tổng hợp đặc thù hắn nhìn thấy ở thư viện của bí cảnh Linh Hồn.

Loại vật liệu tổng hợp tên là Tử Linh Kim, là một loại kim loại

đặc biệt rất sắc bén, mà sự xuất hiện của nó cuối cùng cũng khiến Lý Hiên dần có phương hướng.

Mạch suy nghĩ của hắn bắt đầu sáng tỏ, kế tiếp phương pháp luyện chế dần dần rõ ràng, càng ngày càng hoàn thiện, cuối cùng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Thì ra là thế, vậy mà lại do vật liệu, có Tử Linh Kim, dù có là luyện khí sư nhất giai cũng có thể luyện chế ra pháp khí thăm dò.”

Cuối cùng Lý Hiên cũng tìm được phương hướng, tìm ra phương hướng luyện chế pháp khí thăm dò.

Trước đó, hắn đã đọc qua không ít thư tịch trong thư viện ở bí cảnh Linh Hồn, thậm chí bây giờ cũng có Huyến Phân Thân đang đọc sách trong bí cảnh.

Hầu hết những kiến thức này đều được ghi nhớ trong đầu hắn, chẳng qua hắn mãi vẫn chưa vận dụng chúng.

Mà bây giờ, trong nháy mắt Tử Linh Kim xuất hiện, Lý Hiên hoàn toàn rõ ràng hết thảy.

“Phương pháp luyện chế Tử Linh Kim thuộc về phương pháp luyện chế viễn cổ, Nhân tộc sớm đã thất truyền mấy ngàn năm, vả lại phương pháp luyện chế vô cùng khó khăn.”

“Dù là ta, e rằng cũng phải tiêu hao công đức mới có thể tổng hợp ra.”

Lý Hiên biết rõ nguyên nhân, lập tức dựa theo phương pháp được ghi chép lại trong quyển sách kia, bắt đầu lấy các loại vật liệu từ trong Không Gian Tùy Thân ra ngoài.

Mặc dù phương pháp luyện chế loại vật liệu này gian khổ, nhưng nếu có thể luyện chế ra, vậy tuyệt đối có thể mang đến lợi ích khổng lồ cho Nhân tộc.

Mọi người có thể cầm pháp bảo thăm dò và tìm kiếm Hư Ma ẩn nấp trên diện tích lớn, đến lúc Trung Châu sẽ càng thêm vững chắc.

Nghĩ tới đây.

Một dòng ý thức của Lý Hiên lấy ra rất nhiều vật liệu, bắt đầu bận rộn luyện chế không biết ngày đêm.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong lúc Lý Hiên bận rộn, rất nhanh ba ngày đã trôi qua.

Hư Ma trong thành Tinh Thần bị chém giết cũng khiến đám người thành chủ thở phào nhẹ nhõm, cao tầng Tinh Thần Tông ở xa biết chuyện này cũng vui mừng vô cùng.

Trong sự vui mừng, sau khi bọn họ biết đó là công lao của Lý Hiên thì một lần nữa phái hai vị trưởng lão tới gặp Lý Hiên, dự định ban thưởng cho Lý Hiên.

Sau khi biết Lý Hiên đang ở phòng luyện khí, bọn họ không quấy rầy, mà lựa chọn chờ đợi bên ngoài.

Thậm chí còn vì bảo vệ Lý Hiên mà bao toàn bộ phường luyện khí, không cho phép bất kỳ kẻ nào vào đây.

Một nơi khác.

Sơn động ngầm dưới bóng ngọn núi nào đó.

Hơn mười bóng dáng đen kịt xuất hiện trong sơn động, bắt đầu báo cáo tình hình gần đây.

“Ngươi nói cái gì? Hư Ma trong thành Tinh Thần đều chết cả rồi? Bọn chúng ẩn nấp hơn nửa năm không bị phát hiện, sao đột nhiên lại chết cả đám?”

Hoàng tử Hư Ma nổi giận tra hỏi, vô cùng đau lòng đối với

chuyện tám mươi mốt tên Hư Ma đã chết.

Vì Hư Ma là tồn tại vô cùng thưa thớt, ngay cả ở trong thế giới tà ma, Hư Ma cũng thuộc về chủng tộc quý hiếm.

Việc xâm lược Nhân tộc lần này rất không thuận lợi, vậy nên bọn chúng mới được Tà Ma Vương phái đến làm nội ứng.

Để tránh tộc nhân phải chịu thương vong nặng nề, hoàng tử Hư Ma đã điều động mười tộc nhân thử ẩn nấp và triệu hồi ở thành Hòe Thụ trước, kết quả là việc hủy diệt tòa thành này rất thuận lợi.

Chiến đấu thuận lợi như vậy khiến hoàng tử Hư Ma vô cùng vui vẻ, vội dẫn tộc nhân bắt đầu nằm vùng ở các thành trì lớn.

Nhưng ai mà ngờ rằng Hư Ma ẩn nấp sâu nhất ở thành Tinh Thần vậy mà đã chết cả rồi, điều này khiến hoàng tử Hư Ma tức giận không thôi.

“Là ai? Là kẻ nào đã ra tay với tộc nhân, nói!” Hoàng tử Hư Ma phẫn nộ nói.

“Cái này…”

Hư Ma đầu trọc phụ trách chuyện này cau mày, có chút không biết giải thích thế nào.

Bởi vì tình báo mà nó nghe ngóng được quá ly kỳ, nó xem có hơi không hiểu.

“Thất thần cái gì, nói mau.” Hoàng tử Hư Ma khiển trách.

“Vâng, vâng, vâng! Hoàng tử điện hạ, chuyện này rất kỳ lạ, trải qua điều tra, ta phát hiện người chém giết Hư Ma là một loài người nhỏ yếu.”

“Loài người này chỉ mới Luyện Khí tầng mười mà thôi, thực

lực như vậy thì căn bản không thể nào phát hiện ra chúng ta.”

“Thủ đoạn ẩn nấp của chúng ta quá cường đại, dù là loài người Nguyên Anh kỳ cũng không phát hiện ra được.”

Chương 523. Không có thiên lý (2)

“Nhưng bây giờ một tên Luyện Khí kỳ mà phát hiện ra, chuyện này quá vô lý.” Hư Ma đầu trọc mờ mịt nói.

“Luyện Khí tầng mười? Yếu như vậy? Có phải nhầm lẫn gì rồi không?” Hoàng tử Hư Ma cau mày.

“Tình báo mà ta điều tra được chính là như vậy, thậm chí còn có nội ứng nhìn thấy hắn cầm trường đao ra khỏi tiểu viện chỗ Hư Ma đang ở.”

“Tất cả chứng cứ đều cho thấy là người này gây ra, nhưng ta vẫn có hơi khó tin, người này quá yếu, chắc hẳn là không cách nào phát hiện ra mới đúng.” Hư Ma đầu trọc tiếp tục mờ mịt.

“Quả là kỳ lạ, ngươi phái người âm thầm điều tra người này, xem rốt cuộc là có vấn đề gì từ chỗ hắn.” Hoàng tử Hư Ma nói.

“Vâng thưa hoàng tử điện hạ, vậy kế hoạch tiếp theo phải làm sao bây giờ? Chúng ta đã mai phục tám thành trì, khoảng cách đến nhiệm vụ một trăm thành trì còn xa lắm.”

“Trước cứ chờ đã, biết rõ đến cùng là đã xảy ra chuyện gì rồi hành động, số lượng bộ tộc Hư Ma chúng ta quá ít, thực sự không chịu nổi dằn vặt như vậy.” Hoàng tử Hư Ma cẩn thận nói.

“Vâng, điện hạ!”

Chúng Hư Ma liền vội vàng hành lễ xác nhận, chờ sau khi hoàng tử Hư Ma rời đi, các đại Hư Ma cũng lần lượt biến mất, chỉ còn lại duy nhất Hư Ma đầu trọc.

Vốn dĩ nó có hoài bão chí lớn muốn biểu hiện tốt một chút, muốn lập công, sau cùng được Tà Ma Vương coi trọng.

Kết quả hiện tại thì hay rồi.

Kế hoạch mới tiến hành được có chút xíu đã gặp phải cản trở, không thể không dừng kế hoạch lại, điều này khiến Hư Ma đầu trọc rất phiền muộn.

“Một tên tu sĩ Luyện Khí tầng mười nho nhỏ mà khiến bộ tộc Hư Ma tiếng tăm lẫy lừng bọn ta không dám thực hiện kế hoạch, thật không có thiên lý.”

Hư Ma đầu trọc buồn bực cũng biến mất, điều động nội ứng bí mật đi quan sát Lý Hiên.

Một nơi khác.

Phường Luyện Khí.

Tư Đồ trưởng lão còn đang không ngừng nghiên cứu cạnh trận pháp, ngẫu nhiên bố trí thử, nhìn trông có vẻ vô cùng chăm chú.

Hậu phương.

Bát trưởng lão và cửu trưởng lão của Tinh Thần Tông cùng ngồi một chỗ uống linh trà, lặng lẽ chờ đợi, thấy bộ dáng như thế của Tư Đồ trưởng lão thì không nhịn được mà hỏi.

“Tư Đồ? Từ lúc bọn ta tới đây ngươi cứ mãi bố trí trận pháp kia, ngươi thế là đang nghiên cứu trận pháp mới sao?” Cửu trưởng lão vác Loan Đao hỏi thăm.

Bọn họ vừa tới không lâu, căn bản không biết trận pháp này lợi hại đến mức nào.

“Xuỵt!”

Tư Đồ trưởng lão động tác im lặng, sau đó tiếp tục nghiên cứu trận pháp, cố gắng học tập.

“Lão gia hỏa này, nghiên cứu trận pháp mỗi ngày đến choáng váng rồi, không phải chỉ là một trận pháp nhất giai thôi à, có cần phải nghiên cứu nhập tâm đến thế không?” Bát trưởng lão phần ngực trần trụi khẽ lắc đầu nói.

“Ngươi thì biết cái gì, một tên cơ bắp chỉ biết luyện thể như ngươi sao có thể hiểu được sự huyền diệu của trận pháp cơ chứ? Ngoại trừ dùng bạo lực để giải quyết ra thì ngươi có còn cái gì đâu.”

Tư Đồ trưởng lão quay đầu lại hung hăng mắng một câu rồi mới tiếp tục nghiên cứu trận pháp.

“Ngươi mới không còn cái gì ấy, tuy rằng ta luyện thể, nhưng cũng có hiểu biết khá nhiều các trận pháp nhất giai, dù ta không dùng bạo lực cũng có thể nhẹ nhàng phá giải.”

Bát trưởng lão không phục phản bác lại, rõ ràng là có chút bực dọc.

“Ngươi? Ngươi biết đây là trận pháp gì không? Ngay cả xuất xứ của trận pháp này ngươi còn nhìn không ra mà còn muốn phá giải, ngươi nằm mơ à.” Tư Đồ trưởng lão khinh thường nói.

“Câm miệng! Cái tính nóng nảy của ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy dù là tu sĩ luyện thể thì cũng có thế phá giải trận pháp.”

Bát trưởng lão không phục đứng lên, sải bước lớn đi về phía trận pháp.

Cửu trưởng lão vác đao bên cạnh cũng có hơi tò mò, nhưng hắn không nhích lại gần mà lười biếng tiếp tục uống trà, không coi chuyện này là chuyện đáng để tâm.

Bởi vì đối với cấp bậc của bọn họ, trận pháp nhất giai chỉ là một thứ đồ chơi, có thể phá giải một cách nhẹ nhàng.

Dù thoạt nhìn trận pháp này có hơi kỳ lạ nhưng cũng không cản được Kim Đan kỳ, nên cửu trưởng lão tiếp tục chờ đợi, vừa uống trà vừa chờ đợi.

Bên cạnh trận pháp.

Bát trưởng lão hùng tráng bắt đầu nghiên cứu, thử phá giải cửa trận pháp này.

Thật ra hắn có một bí mật nhỏ, một bí mật mà không phải ai cũng biết.

Đó là khi còn trẻ hắn từng đi vào một cái động phủ, học được rất nhiều kiến thức về trận pháp bên trong, tuy rằng chỉ là kiến thức trận pháp nhất giai, nhưng hắn vẫn được lợi khá nhiều.

Có những kiến thức tỉ mỉ này, hắn hoàn toàn tự tin về việc phá giải bất kỳ trận pháp nhất giai nào, dù trận pháp trước mắt chưa từng thấy qua nhưng hắn vẫn có thể phá giải.

Mang theo sự tự tin như thế, hắn bắt đầu nghiên cứu, nghiên cứu hết lần này đến lần khác, rất nhanh hắn đã phát hiện tiết điểm của trận pháp này, nở nụ cười bắt đầu phá giải.

Một khắc sau, nụ cười của bát trưởng lão hùng tráng tắt lịm.

Hai khắc sau, khuôn mặt của bát trưởng lão hùng tráng trở nên nghiêm trọng.

Một giờ sau, bát trưởng lão hùng tráng khẽ vuốt mồ hôi lạnh trên trán.

Hai giờ sau, bát trưởng lão hùng tránh không nghiên cứu nổi nữa, trực tiếp giận dữ hét.

“Đây là trận pháp quỷ quái gì thế, sao kỳ lạ quá vậy, rõ ràng là ta đã tìm được tiết điểm rồi, xoay sao mà ta hoa mắt chóng mặt luôn vậy?”

Chương 524. Là do ai bố trí?

“Hơn nữa sao lại đặt những tiết điểm này cùng chỗ cả thế? Thế không phải là xung đột hả? Chết tiệt, nhất định là cái trận pháp này lừa người, còn phá giải cái rắm.”

Bát trưởng lão hùng tráng tức đến đỏ mặt tía tai, thẹn quá hóa giận suýt chút nữa bùng nổ.

“Biết lợi hại chưa, sau này đừng có thấy mình là Kim Đan kỳ mà khinh thường trận pháp nhất giai nữa nhé.” Tư Đồ trưởng lão cười trên nỗi đau của người khác.

“Đáng ghét! Tức chết ta rồi, a a a a a!”

Vốn dĩ bát trưởng lão đang phẫn nộ, bị Tư đồ trưởng lão kích thích như thế thì suýt chút nữa là nổ tung cả người.

Phía sau.

Cửu trưởng lão thoải mái nhàn nhã uống trà nhìn thấy cảnh này thì ngạc nhiên nói: “Lão Bát, vậy mà ngươi không giải được à?”

“Câm miệng, đây không phải là vấn đề của ta, là do trận pháp này quá kỳ lạ, rõ ràng là tiết điểm đều sai cả, sao có thể vận hành được? Hoàn toàn không thể hiểu được.” Bát trưởng lão hùng tráng buồn bực nói.

“Ồ? Để ta xem, xem thử trận pháp này ra sao mà làm khó được cả Kim đan kỳ.”

Cửu trưởng lão đứng lên, vác loan đao bước đến từng bước, gương mặt hờ hững, trong mắt tràn đầy tự tin.

Là luyện khí sư, lúc hắn luyện chế pháp khí cũng liên quan tới trận pháp, nên trình độ trận pháp của hắn cũng rất cao, đứng sau Tư Đồ trưởng lão.

Đây cũng là lý do vì sao hắn coi trận pháp nhất giai là một chuyện cỏn con không đáng kể.

Với theo tự tin như vậy, cửu trưởng lão đi tới trước trận pháp, ánh mắt sắc bén bắt đầu liếc nhìn, bắt đầu nghiên cứu từng chút một.

Hai khắc sau.

Nụ cười của cửu trưởng lão vác đao cũng tắt lịm, sắc mặt rũ xuống, bắt đầu lau mồ hôi lạnh nghiên cứu.

Một giờ sau.

Cửu trưởng lão dừng nghiên cứu, nụ cười tự tin một lần nữa hiện lên trên gương mặt hắn..

Nhìn thấy nụ cười này, bát trưởng lão hùng tráng vui mừng nói: “Lão Cửu, ngươi giải được rồi sao?”

“Không.” Cửu trưởng lão quyết đoán nói.

“Không thì ngươi cười cái gì?” Bát trưởng lão hùng tráng cạn lời nói.

“Bởi vì ta biết, trận pháp này dùng thủ đoạn bố trí trận pháp viễn cổ, người thời nay căn bản xem không hiểu, đừng nói ta không giải được, dù có là Tư Đồ cũng giải không được.”

Cửu trưởng lão vác đao bình tĩnh mở miệng, ngoài mặt không có chút thất vọng nào chứ trong lòng đang thầm mắng, là ai bố trí trận pháp lừa người như vậy, thật là tức chết đi được.

“Thủ đoạn bố trí trận pháp viễn cổ? Thật sao?” Bát trưởng lão

hùng tráng ngạc nhiên nói.

“Đúng, ngươi nhìn những vòng lặp này, những trận pháp thể kết hợp, những phương thức đóng đai của các tiết điểm mà xem, rõ ràng là khác với thời nay.”

“Mà cách thức bố trí trung tâm của trận pháp rõ ràng cũng không thuộc về cách thức thời nay, mà là thủ đoạn của trận pháp cổ đại.”

“Dạng trận pháp này căn bản không thể giải trong thời gian ngắn được.” Cửu trưởng lão vác đao tiếp tục giảng giải.

“Ra là thế, bảo sao ta xem không hiểu, không ngờ lại là trận pháp viễn cổ.” Bát trưởng lão hùng tráng thở dài một hơi.

“Xem không hiểu cũng là bình thường, đừng xem trận pháp này chỉ là trận pháp nhất giai, nhưng nếu ba người chúng ta không dùng bạo lực thì không thể giải trận pháp này trong thời gian ngắn được.” Cửu trưởng lão vác đao tiếp tục nói.

“Ai nói ta không giải được? Ta và các ngươi không giống nhau, gần đây trình độ trận pháp của ta đã tăng lên rất lớn, hoàn toàn có lòng tin rằng bản thân giải được trận pháp này.” Tư Đồ trưởng lão cao ngạo nói.

“Ồ? Ngươi chắc chứ?”

Cửu trưởng lão vác đao cũng không tin, cảm thấy Tư đồ trưởng lão đang khoác lác.

“Không tin? Vậy ta tự mình chứng minh một chút cho các ngươi xem, để các ngươi nhìn xem gần đây ta đã mạnh lên bao nhiêu.”

Tư Đồ trưởng lão bắt đầu chăm chú phá giải, dựa theo chỉ dẫn của Lý Hiên mà phá giải từng bước, rất nhanh trận pháp đã có

phản ứng, vậy mà hắn đã phá giải một phần ba trận pháp.

“A? Ngươi vậy mà có thể phá giải thật, trình độ trận pháp của ngươi tăng cao vậy sao?” Cửu trưởng lão vác đao ngạc nhiên.

“Đó là đương nhiên, ngươi cho rằng mỗi ngày ta nghiên cứu cái gì? Ta đầu tắt mặt tối nghiên cứu học tập, chính là vì đề cao bản thân, bây giờ đã biết rõ cố gắng của ta rồi chứ.”

Tư Đồ trưởng lão ngạo nghễ nói, nhưng trong lòng lại định tìm Lý Hiên học tập thêm, tiếp tục tăng cao trình độ trận pháp để chén ép những sư huynh đệ đồng môn này một chút.

“Thật là ngoài ý muốn, không ngờ đến cả trận pháp viễn cổ ngươi cũng biết.”

Bát trưởng lão hùng tráng cũng rất ngạc nhiên, hắn nhìn Tư Đồ trưởng lão bằng ánh mắt ngoài ý muốn, cảm thấy quả thực Tư Đồ trưởng lão có chút khiến người ta nhìn bằng con mắt khác.

“Được rồi, ngồi xuống cả đi, ta không phá giải trận pháp nữa đâu, phá giải nữa sẽ làm phiền người khác mất.”

Tư Đồ trưởng lão cao ngạo mở miệng, nhưng thật ra là hắn không phá giải được, chỉ có thể phá giải một phần ba.

“Được thôi. Tư Đồ, ngươi nói đường lối phá giải vừa rồi cho ta biết với, ta xem có hơi không hiểu, cứ cảm thấy trận pháp này khá kỳ lạ.” Bát trưởng lão hùng tráng nói.

“Được, để ta giảng giải cho ngươi nghe.”

Ba trưởng lão của Tinh thần Tông ngồi cùng một chỗ nói chuyện, vừa bàn về trận pháp vừa chờ Lý Hiên xuất hiện.

Có điều cửu trưởng lão lại hơi ngờ vực một chút, hắn cứ cảm thấy, với tính cách của Tư Đồ, nếu trình độ trận pháp giỏi như vậy

thì sớm đã khoe khoang khắp nơi, sao có thể giấu đến tận giờ.

Chương 525. Tranh giành thu đồ đệ

Cửu trưởng lão thầm suy nghĩ với nghi vấn trong lòng, chợt hắn nghĩ tới gì đó, lập tức truy hỏi: “Trận pháp nhất giai lợi hại như vậy là do ai bố trí?”

"Chuyện..."

Tư Đồ trưởng lão nghe hỏi vậy thì trợn tròn đôi mắt, hắn còn định khoe khoang thêm chút nữa, kết quả là cửu trưởng lão trực tiếp hỏi luôn vấn đề sắc bén này, hắn đúng thật là không biết nên trả lời thế nào.

"Sao lại không nói gì? Rốt cuộc là do ai bố trí?" Cửu trưởng lão tiếp tục hỏi.

"Cái..."

Tư Đồ trưởng lão không biết nên nói gì, tâm trạng càng lúc càng nặng nề.

"Có phải là do thiếu niên bịt mắt đó không? Trận pháp của ngươi có phải là học với hắn hay không?" Cửu trưởng lão không định bỏ qua vấn đề này, tiếp tục hỏi dồn.

"Ta..."

Biết là không thể che giấu, Tư Đồ trưởng lão chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, kể rõ mọi chuyện.

"Được rồi, ta thú thật, đúng thực là ta học trận pháp từ hắn, hắn tinh thông trận pháp viễn cổ nhất giai, hơn nữa vô cùng thông

thạo, ta chỉ theo hắn học trong một thời gian ngắn là đã thu được rất nhiều lợi ích."

"Ra là vậy! Đúng là đa tài đa nghệ, quan trọng là ta còn không thể phá giải được trận pháp do hắn bố trí." Bát trưởng lão hùng tráng gãi đầu nói.

"Đúng là phi phàm, Tư Đồ, hắn tên là gì?" Cửu trưởng lão tiếp tục hỏi.

"Ta vẫn chưa tiếp xúc với hắn, có điều thuê phòng luyện khí cần ký tên, ta đến quầy nhìn lạc khoản mới biết tên của hắn, các ngươi đoán xem hắn tên là gì?" Tư Đồ trưởng lão úp úp mở mở.

"Gọi là gì?" Bát trưởng lão và cửu trưởng lão đồng thanh hỏi.

"Tên hắn là Lý Thế Dân." Tư Đồ trưởng lão trả lời.

"Lý Thế Dân?"

"Đúng, nghe thôi cũng thấy cái tên phi phàm, sau này ta nhất định phải thu Lý Thế Dân làm đệ tử." Tư Đồ trưởng lão kiên định nói.

"Không được, ta thu hắn làm đồ đệ thích hợp hơn nhiều, ngươi nên từ bỏ thì hơn." Cửu trưởng lão lập tức bác bỏ.

"Ngươi nói gì? Lão Cửu, ngươi dám tranh đệ tử với ta sao? Có phải muốn đánh một trận hay không?" Tư Đồ trưởng lão không vui nói.

"Đánh thì đánh! Ai sợ ai."

"Tự tìm cái chết!"

Ầm ầm, ầm ầm, ầm ầm, ầm ầm!

Hai người lao thẳng vào nhau, đánh từ trong nhà đánh ra

ngoài đường.

Bên ngoài phường thị.

Một đám đệ tử phú gia trong thành đứng bên ngoài phường thị, biểu hiện phong thái ưu tú nhất của mình và lẳng lặng chờ đợi.

Bọn họ nhận được tin tức ba trưởng lão cường đại của Tinh Thần Tông đến, ai cũng là loại nhân vật có bối cảnh thông thiên.

Nếu được những người này nhận làm đệ tử, vậy bọn họ chắc chắn sẽ nhất phi trùng thiên.

Vì vậy, đệ tử của các phú gia trong thành rất mong đợi, cả đám tay cầm chiết phiến cố ý ra vẻ nho nhã phóng khoáng, khí vũ hiên ngang, muốn được các trưởng lão coi trọng.

Cũng vào lúc này.

Hai bóng dáng lao ra từ bên trong phường thị, vừa chiến đấu vừa lao lên không trung, sau đó tạo thành dư ảnh trên bầu trời.

Khí tức vô hình tỏa ra ấy dồn các đệ tử phú gia đứng xung quanh đến gương mặt tái nhợt, có người thậm chí còn không đứng được, liên tục lùi lại mấy chục bước mới miễn cưỡng đứng vững.

"Uy áp quá đáng sợ, khoảng cách xa như vậy ta vẫn toàn thân run rẩy, Kim Đan kỳ quá mạnh." Có một đệ tử phú gia nói.

"Đúng vậy, hơn nữa chắc chắn là hai vị trưởng lão đã kìm lực lượng lại, nếu không cho dù chúng ta có đứng ngoài thành cũng không chịu được sức mạnh của Kim Đan."

"Trưởng lão của Tinh Thần Tông thực sự quá lợi hại, nếu như được những trưởng lão này nhận làm đệ tử thì tốt biết bao."

"Đúng vậy, thật mong được trở thành đệ tử của các trưởng

lão."

Đám đệ tử huân quý sôi nổi bàn luận, ai cũng mong được trở thành đệ tử của trưởng lão Tinh Thần Tông.

Cũng vào thời điểm này.

Một thiếu niên mặc trang phục màu trắng, trên gương mặt đội chiếc mặt nạ màu đen bước từ trong phường thị ra, trông có vẻ không được vui vẻ.

Vù vù vù!

Tư Đồ trưởng lão và cửu trưởng lão đang vung tay lập tức dừng lại, nhanh chóng bay đến trước mặt thiếu niên.

"Lý Thế Dân, cuối cùng ngươi cũng đi ra, có phải là chúng ta đánh nhau đã làm phiền ngươi không, ngại quá, chúng ta nhất thời nóng nảy, quên mất."

"Đúng thế, đúng thế, ngại quá."

Hai trưởng lão đều hiểu việc mình vung tay đánh nhau đã làm ảnh hưởng đến Lý Thế Dân, bọn họ nhanh chóng nói xin lỗi một cách thành khẩn.

Cảnh tượng này đúng lúc lọt vào tầm mắt các đệ tử huân quý xung quanh.

Bọn họ nhìn hai trưởng lão đang nhận lỗi, lại nhìn Lý Thế Dân đang không được vui vẻ cho lắm, đầu óc cả đám quay vòng vòng.

"Chuyện gì vậy, tiểu tử này là ai? Ngay cả trưởng lão của Tinh Thần Tông cũng phải nhận lỗi với hắn?"

"Không biết, ta chưa từng gặp người này."

"Ta biết, trưởng lão Tinh Thần Tông đến đây là để thu người

này làm đệ tử, các trưởng lão vô cùng coi trọng người này."

...

Các đệ tử huân quý xung quanh lén lút trao đổi, nhìn Lý Thế Dân bằng ánh mắt kinh ngạc.

Trong tầm mắt của mọi người.

Nghe người khác gọi mình là Lý Thế Dân thì cảm thấy không quen cho lắm.

Nhưng vì để che dấu thân phận hắn chỉ có thể tiếp nhận, có điều hai người này đánh nhau làm ảnh hưởng đến quá trình luyện khí của hắn, khiến hắn hơi tức giận.

Thấy hai người thành khẩn nhận lỗi như vậy, Lý Thế Dân khẽ gật đầu nói: "Không sao, chuyện này cứ vậy đi."

"Được, được, được. Lý Thế Dân, ta nghe nói ngươi muốn gia nhập Tinh Thần Tông, ta là Tư Đồ trưởng lão của Tinh Thần Tông, thực lực là Kim Đan kỳ."

Chương 526. Tranh giành thu đồ đệ (2)

"Nếu ngươi bái ta làm sư tôn, ta có thể dẫn ngươi gian nhập Tinh Thần tông ngay lập tức, nhận được bồi dưỡng trọng điểm." Tư Đồ trưởng lão vội vàng nói.

"Đừng nghe hắn nói, ta là cửu trưởng lão của Tinh Thần Tông, thực lực mạnh hơn hắn, nếu ngươi bái ta làm sư tôn, ngươi sẽ là đệ tử hạch tâm của tông môn, tông môn sẽ dồn toàn bộ sức mạnh bồi dưỡng ngươi."

Cửu trưởng lão cầm loan đao nhanh chóng mở lời. Hơn nữa, cảm nhận khí tức sắc bén mà Lý Thế Dân tỏa ra kia, hắn càng muốn thu Lý Thế Dân làm đệ tử.

"Khụ khụ, Lý Thế Dân đúng không, ngươi cũng có thể bái ta làm sư tôn, ta tu hành hai loại công pháp luyện thể, hơn nữa ta là một trong mười cao thủ của Tinh Thần Tông, hai người bọn họ cũng không thể thắng được ta, khà khà khà."

Bát trưởng lão cao lớn bước ra, mỉm cười và nói cũng muốn thu Lý Thế Dân làm đệ tử.

Hành động thu đệ tử như thế khiến cửu trưởng lão và Tư Đồ trưởng lão đều vô cùng tức giận, cảm thấy bát trưởng lão quá âm hiểm, vậy mà lại đào tường.

"Lý Thế Dân, thiên phú trận pháp của ngươi rất cao, ta có thể dạy ngươi trận pháp mạnh hơn, ta là Trận Pháp Sư mạnh nhất tông môn, thu ngươi làm đệ tử là thích hợp nhất." Tư Đồ trưởng lão nhanh chóng nói.

"Lý Thế Dân, ta là tông sư đao pháp mạnh nhất tông môn, có được Thiết Cát Đao Ý, ngươi là thiên tài đao pháp, nếu ngươi bái ta làm sư tôn, ta sẽ tận lực giúp ngươi lĩnh ngộ đao ý."

Xung quanh cơ thể cửu trưởng lão tỏa ra đao ý, hắn nóng lòng nhận Lý Thế Dân làm đồ đệ.

"Chuyện..."

"Lão Bát câm miệng."

Bát trưởng lão cao lớn định lên tiếng nói chuyện, nhưng hành động này đã bị Tư Đồ trưởng lão và cửu trưởng lão đồng thời ngăn cả, chuyện này khiến bát trưởng lão rất phiền muộn.

Cách cư xử của ba vị ngày khiến đám người xung quanh phải kinh ngạc.

Đám đệ tử huân quý muốn bái sư kia cũng quan sát bằng ánh mắt kinh hoàng.

"Ta hoa mắt đúng không? Có đến ba trưởng lão Kim Đan kỳ muốn nhận người này làm đồ đệ, chuyện này vừa lòng đẹp ý quá đi."

"Ghen tị chết mất, ta muốn bái một cường giả Kim Đan kỳ làm sư tôn, gia tộc tặng lễ khắp nơi giúp ta, tìm rất nhiều mối quan hệ, nhưng không có ai muốn nhận ra. Hiện tại thì hay rồi, có đến ba Kim Đan kỳ muốn nhận người này làm đồ đệ, ta hâm mộ quá đi mất."

"Ta cũng hâm mộ, ta bái Trúc Cơ kỳ làm sư tôn cũng không ai muốn nhận, người này lại có đến ba Kim Đan kỳ tranh giành thu đồ đệ, đúng là người so với người tức chết người mà."

...

Các đệ tử phú gia nhốn nháo bàn luận, ai nấy cũng nhìn Lý Thế Dân bằng ánh mắt ghen tị, rất muốn được thay thế Lý Thế Dân và bái ba trưởng lão có bối cảnh thông thiên này làm sư tôn.

Nhưng, ngay sau đó.

Câu nói đầu tiên của Lý Thế Dân đã khiến tất cả mọi người đứng đó chết lặng, đám đệ tử huân quý lại càng chết lặng.

"Thật có lỗi, ta không muốn bái kẻ khác làm sư tôn cho lắm." Lý Thế Dân từ chối thẳng thừng, thái độ vô cùng kiên quyết.

Câu nói của hắn khiến toàn bộ hiện trường rơi vào trạng thái im lặng hoàn toàn, tĩnh lặng đến có thể nghe thấy tiếng kim châm.

Mọi người, bao gồm cả ba trưởng lão đều nhìn Lý Thế Dân bằng ánh mắt kinh ngạc, không thể tin được rằng hắn sẽ từ chối.

"Ngươi suy nghĩ kỹ lại đi, có một sư tôn dẫn đường, con đường tu tiên sau này sẽ càng thêm thênh thang bằng phẳng." Tư Đồ trưởng lão không khỏi khuyên giải.

"Cảm tạ ý tốt, nhưng ta thật sự không hề nghĩ đến chuyện bái sư, gia nhập Tinh Thần Tông là đã đủ rồi." Lý Thế Dân lại một lần nữa kiên quyết từ chối.

"Đây..."

Tư Đồ trưởng lão và hai trưởng lão khác vẫn không muốn từ bỏ, nhưng thấy thái độ của Lý Thế Dân kiên quyết như vậy, bọn họ cũng không biết phải làm gì.

Bọn họ ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, ngươi gia nhập Tinh Thần Tông trước, đợi vào tông môn rồi suy ngẫm lại về chuyện bái sư sau, có được không?"

"Ừ, cũng được." Lý Thế Dân gật đầu, định gia nhập tông môn

trước.

"Vậy tốt quá, đi, chúng ta trở về tông môn."

Tư Đồ trưởng lão cầm gương bát quái bên hông lên, ngay khi bay vào không trung, gương bát quái lập tức trở nên to lớn.

Sau đó, Tư Đồ trưởng lão dẫn theo Lý Thế Dân, cả hai ngồi trên gương bát quái và bay về phía Tinh Thần Tông.

Chỉ để lại một đám đệ tử phú gia hâm mộ ngóng trông theo, trong lòng một vài người cảm thấy rất mất cân bằng.

"Nương ơi, thiếu niên này kiêu ngạo quá đi thôi, ba Kim Đan kỳ thu hắn làm đồ đệ mà hắn cũng từ chối, đúng là tùy hứng."

"Đúng vậy, nếu là ta, việc đầu tiên ta làm chắc chắn là bái sư."

"Ta cũng thế, chắc chắn là bái sư, nhưng tiếc là không ai thu nhận, tặng nhiều lễ như thế cũng vô ích, đúng là tức chết đi được."

"Ta bái Trúc Cơ kỳ mà còn không ai muốn nhận, giờ có ba Kim Đan kỳ muốn thu người này làm đồ đệ, kết quả người này lại từ chối, đúng là ông trời không có mắt."

...

Cả đám đệ tử phú gia ồn ào bàn luận, ai nấy đều cảm thấy vô cùng phiền muộn, vô cùng hâm mộ chuyện Lý Thế Dân nhận được cơ may tốt đến vậy.

Nhưng bọn họ chỉ có thể ghen tị và đố kỵ, không còn cách nào khác, thậm chí còn cung cấp lượng lớn cảm xúc cho Lý Thế Dân.

Tinh Thần Tông.

Là tông môn cổ xưa của Trung Châu, truyền thừa của Tinh Thần Tông đã mấy vạn năm, tuy rằng trải qua muôn vàn gian khổ

và di chuyển tông môn.

Chương 527. Tức chết người

Nhưng, cho dù là hiện tại, Tinh Thần Tông vẫn là một tông môn đại khí, môn đình khí phái, còn có rất nhiều linh mạch cao cấp.

Mấu chốt là, Tinh Thần Tông có năm vị đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Năm đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ này giống như Định Hải thần châm vậy, ổn định Tinh Thần Tông, khiến tông môn này trở thành thế lực nhất lưu của Trung Châu.

Đáng tiếc năm đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ đều là chiến đấu ở ngoại vực, rất ít trở về, chỉ có tông chủ và các trưởng lão Kim Đan kỳ xử lý các loại sự tình, quản lý sự phát triển của tông môn.

Tiếc là.

Trong giai đoạn này, tông môn gặp phải rất nhiều khó khăn.

Một là, trong phạm vi thế lực thuộc quyền quản lý của Tinh Thần Tông xuất hiện rất nhiều tà ma, đệ tử tông môn bận đến xoay vòng, thường xuyên có đệ tử ngã xuống.

Hai là, Ngoại Đạo Tông bên cạnh ngày càng cường thịnh, ngày càng có nhiều đệ tử thiên tài, thậm chí còn có lời đồn đãi Ngoại Đạo Tông sẽ khiêu chiến Tinh Thần Tông, trở thành tông môn mạnh nhất khu vực này.

Ba là, số lượng đệ tử tài giỏi Tinh Thần Tông thu nhận được càng ngày càng ít, đã nhiều năm trôi qua vẫn chưa tìm được đệ tử nào có thể tu luyện Tinh Thần Bảo Điển.

Ngay cả phiên bản đơn giản là Tinh Thần Công cũng càng ngày càng có ít người tu hành được.

Chuyện này khiến cao tầng tông môn vô cùng nôn nóng. Hơn hết, nhìn Ngoại Đạo Tông ngày một lớn mạnh, càng lúc càng toát ra khí độ phồn thịnh quanh vinh.

Lại nhìn Tinh Thần Tông không khí trầm lặng, cao tầng tông môn vô cùng khó chịu.

Đại điện tông môn.

Tông chủ và các vị trưởng lão ngồi lại cùng bàn bạc, trao đổi về vấn đề của tông môn.

"Haiz, trong số các đệ tử thu nhận năm nay, chỉ có ba người có thể học tập Tinh Thần Công, mất đến hai tháng mới cảm nhận được sức mạnh tinh thần, các đệ tử còn lại căn bản không cảm nhận được tinh thần chi lực." Tứ trưởng lão thờ dài, nói.

"Tinh Thần Công là bản đơn giản của Tinh Thần Bảo Điển, hai tháng mới cảm nhận được tinh thần chi lực, tư chất như vậy quá kém, căn bản không thể học tập được Tinh Thần Bảo Điển."

Ngũ trưởng lão lắc đầu, cảm thấy Tinh Thần Tông càng ngày càng sa sút, nếu như còn tiếp tục thì sẽ không nhìn thấy hy vọng nữa.

"Mọi người đừng nản lòng, tu luyện công pháp luyện thể vốn khó khăn, huống chi công pháp của Tinh Thần Tông chúng ta là khó khăn nhất, người bình thường thật sự rất khó học."

Lục trưởng lão mở miệng khuyên giải mọi người, muốn an ủi mọi người nhưng tiếc là hiệu quả rất kém.

"Bây giờ không giống với trước đây, trước đây tiền bối của chúng ta cũng gặp phải tình huống như vậy, thế nhưng lúc đó

không có quỷ dị, không có tà ma, không có xâm lược, tông môn có thể yên tâm phát triển."

"Hiện giờ, khắp nơi đều là nguy hiểm, đệ tử trong tông thường có hiện tượng tử vong, đây cũng là một đả kích nặng nề đối với môn phái của chúng ta, ta rất lo Tinh Thần Tông sẽ bị diệt vong."

Trong giọng nói của nhị trưởng lão để lộ sự bi quan, cảm giác không thấy được hy vọng.

Những trưởng lão còn lại nghe được lời này cũng vô cùng phiền muộn, cảm thấy Tinh Thần Tông càng ngày càng xuống dốc.

Ngay lúc này.

Tư Đồ trưởng lão, bát trưởng lão và cửu trưởng lão bay đến đại điện, vừa đáp xuống đại điện vừa ngứa mắt liếc nhau.

"Các ngươi đã trở lại, đã tìm được thiếu niên chém giết Hư Ma đó chưa?" Nhị trưởng lão hỏi.

"Tìm thấy rồi, chúng ta sắp xếp hắn đến khu đệ tử ngoại môn." Giọng điệu của Tư Đồ trưởng lão có chút cứng ngắc.

"Ừ? Ba người các ngươi sao vậy? Trông không được vui vẻ mấy." Nhị trưởng lão hỏi.

"Còn không phải do hai người bọn họ sao, ta vốn định nhận Lý Thế Dân làm đồ đệ, nhưng mà lão Bát và lão Cửu lại cướp đồ đệ của ta. Cuối cùng thì hắn không bái ai làm sư tôn hết, tức chết đi được." Tư Đồ trưởng lão tức tối nói.

"Là ngươi tranh giành với ta đấy, không hiểu sao? Lý Thế Dân vừa nhìn đã biết là thiên tài đao tu, tại sao có thể bái mấy người các ngươi làm sư tôn được." Cửu trưởng lão phản bác.

"Thiên phú trận pháp của hắn còn cao hơn, đến ngươi cũng

không phá giải được trận pháp do hắn bố trí, có thiên phú như vậy mà không học tập với ta, thật là lãng phí."

Tư Đồ trưởng lão to tiếng thuật lại, đôi mắt đỏ bừng nhìn cửu trưởng lão chằm chằm.

Chẳng mấy chốc, hai trưởng lão đã cãi nhau, thậm chí cả bát trưởng lão cao lớn cũng tham gia cãi nhau.

Trong đại điện.

Các trưởng lão nghe thấy thế thì hai mắt nhìn nhau, căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra, đều cảm thấy như lọt vào sương mù.

"Giải thích xem chuyện gì đã xảy ra trước đi." Đại trưởng lão lên tiếng, giọng điệu không tốt.

"Rõ!"

Đám Tư Đồ trưởng lão vội trình bày, kể lại khái quát tình hình, bao gồm cả việc Lý Thế Dân tên là Lý Thế Dân.

"Ra là thế, không nghĩ tới lần này lại nhặt về một thiên tài, cuối cùng tông môn cũng có được chút hy vọng." Nhị trưởng lão chợt ngộ ra.

"Không biết thiếu niên này có thể cảm nhận được tinh thần chi lực hay không, nếu có thể cảm nhận được tinh thần chi lực thì tốt, tông môn quá thiết thiên tài thể tu."

"Đúng thế, đúng thế."

Đông đảo trưởng lão lên tiếng bàn luận, chủ đề bàn luận đã chệch hướng.

Tư Đồ trưởng lão không nhịn được nữa, trực tiếp nói: "Vấn đề bây giờ là thu đồ đệ. Lý Thế Dân quá kiêu ngạo, căn bản không muốn bái chúng ta làm sư phụ."

Chương 528. Tức chết người (2)

"Đúng thế, thái độ kiên quyết của hắn rõ ràng là thật sự không muốn bái sư, chuyện này đúng là khiến kẻ khác đau đầu." Cửu trưởng lão chán nản nói.

"Chuyện này đơn giản, để hắn gặp chút trắc trở, khi không giải quyết được thì hắn sẽ hiểu có sư tôn là chuyện quan trọng đến mức nào." Nhị trưởng lão mở miệng, trong mắt ánh lên nét tự tin.

"Phương pháp như thế rất hay."

Tư Đồ trưởng lão sửng sốt một chút, sau đó nghĩ tới điều gì, hai mắt sáng lên.

Cửu trưởng lão bên cạnh cũng hai mắt sáng ngời, nghĩ cách làm Lý Thế Dân gặp chút khó khăn.

"Ta có việc, đi trước."

Vù!

Bóng dáng cửu trưởng lão đột nhiên biến mất, trực tiếp rời khỏi đại điện.

"Lão già này, ta cũng đi."

Tư Đồ trưởng lão cũng bay ra ngoài, lo lắng rằng đệ tử của mình sẽ bị kẻ khác cướp mất.

"Khà khà khà, ta cũng đi xem một chút, người thanh niên kia thể chất rất cường tráng, lại là hạt giống luyện thể, ta đi kiểm tra

một chút."

Bát trưởng lão cao lớn rời đi, hiển nhiên cũng có ý thu đồ đệ.

Ba trưởng lão tích cực khiến mọi người ngạc nhiên, nhưng bọn họ càng tò mò về chuyện Lý Thế Dân đã phát hiện Hư Ma như thế nào, vậy nên nhị trưởng lão lên tiếng.

"Ta cũng đi xem sao, thật muốn biết tiểu tử này đã phát hiện ra Hư Ma như thế nào."

"Đi đi, thuận tiện để tiểu tử này học Tinh Thần Công, để hắn cảm nhận công pháp luyện thể khó khăn đến nhường nào, bị đả kích một chút."

"Được."

Nơi khác.

Khu vực của đệ tử ngoại môn.

Sau khi mấy người Tư Đồ trưởng lão đến gần đó, bọn họ không đến gặp Lý Thế Dân ngay lập tức mà là bàn bạc xem làm sao khiến Lý Thế Dân vấp phải khó khăn.

"Ta phát hiện ra Lý Thế Dân trước, vậy nên ta trước." Thái độ của Tư Đồ trưởng lão rất cứng rắn.

"Được thôi, ta là người tiếp theo." Cửu trưởng lão vác đao gật đầu.

"Vậy sau đó đến ta." Bát trưởng lão cao lớn cũng không từ bỏ.

"Cứ như vậy đi, để ta nghĩ xem làm sao khiến Lý Thế Dân gặp khó khăn và cảm nhận được lợi ích của việc có sư tôn."

Tư Đồ trưởng lão cau mày suy ngẫm, hắn đột nhiên nghĩ tới Trận Pháp Tinh Thần nhất giai, Đăng Thiên Lộ.

Đăng Thiên Lộ là con đường dẫn từ dưới chân núi lên Tinh Thần Tông, được bố trí rất nhiều trận pháp.

Trận pháp ngoài cùng chính là Trận Pháp Tinh Thần nhất giai, càng lên cao thì uy lực của trận pháp càng mạnh, hơn nữa chúng đều là trận pháp đặc biệt của Tinh Thần Tông.

Trận Pháp Tinh Thần một trong những trận pháp khó khăn nhất, cho dù là Trận Pháp Tinh Thần nhất giai phía ngoài cùng nhất cũng không phải là thứ các Trận Pháp Sư nhất giai bình thường có thể phá giải.

Như bọn họ, dưới sự dạy dỗ của tông môn, học đến ba năm mới hiểu được Trận Pháp Tinh Thần nhất giai.

Tu sĩ bình thường nếu không được dạy dỗ, học cả đời cũng khó phá giải được.

Tư Đồ trưởng lão cảm thấy, khảo nghiệm Lý Thế Dân bằng Trận Pháp Tinh Thần nhất giai và khiến Lý Thế Dân cảm nhận được sự khó khăn là thích hợp nhất.

Đợi đến khi Lý Thế Dân không thể giải quyết được, hắn sẽ lại xuất hiện chỉ đạo Lý Thế Dân, sau đó hắn có thể thu Lý Thế Dân làm đồ đệ.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

"Ý kiến hay, nhưng Trận Pháp Tinh Thần có khó khăn quá hay không? Trận Pháp Tinh Thần là một trong những trận pháp khó khăn nhất, chỉ thuộc về môn phái chúng ta, người ngoài dù muốn học cũng không học được."

"Mặc dù Lý Thế Dân tinh thông trận pháp viễn cổ, nhưng Trận Pháp Tinh Thần của chúng ta khó hơn nhiều, làm thế có bắt nạt kẻ khác quá không?" Bát trưởng lão cao lớn cau mày nói.

"Sao lại là bắt nạt kẻ khác? Ta chỉ là muốn thu hắn làm đồ đệ, đợi đến khi hắn không phá hải được thì ta sẽ xuất hiện và dạy hắn phương pháp phá giải, hắn có thể học hỏi thêm nhiều thứ." Tư Đồ trưởng lão nghiêm túc nói.

"Ta vẫn cảm thấy làm khó người khác quá, năm đó Tư Đồ ngươi học mất ba năm, lão Cửu tốn ba năm rưỡi, còn ta, ừ, đến tận lúc này vẫn chưa học xong."

Bát trưởng lão cao lớn đau đầu, hắn cảm thấy độ khó của Trận Pháp Tinh Thần quá cao, quá khó để con người có thể làm được.

"Được rồi, được rồi, chuyện này cứ quyết định vậy đi, cử người đưa danh sách nhiệm vụ cho Lý Thế Dân, tăng thêm phần thưởng." Cửu trưởng lão thúc giục.

"Được, cứ làm vậy đi."

Các trưởng lão thương lượng xong thì lập tức đi đến phía ngoài cùng nhất của tông môn, xáo trộn các bậc thang trên Đăng Thiên Lộ của Trận Pháp Tinh Thần nhất giai thành trạng thái hư tổn.

Sau khi chuẩn bị xong trận pháp.

Các trưởng lão ra lệnh cho Chấp sự sắp xếp nhiệm vụ cho Lý Thế Dân, còn bọn họ thì trở về đại điện mở họp, định ngày mai quay lại tìm Lý Thế Dân.

Độ khó của Trận Pháp Tinh Thần quá cao, bọn họ không hề nghĩ rằng Lý Thế Dân có thể chữa trị xong trong vòng một ngày, bởi vì khi còn niên thiếu bọn họ đã phải mất rất nhiều ngày mới có thể chữa trị được.

Vì vậy bọn họ yên tâm quay trở về đại điện, tiếp tục bàn bạc.

Sau khi nhận được danh sách nhiệm vụ, Lý Thế Dân cau mày

khi nhìn thấy số lượng linh thạch của phần thưởng nhiệm vụ,

"Chữa trị trận pháp nhất giai, tại sao phần thưởng lại là một nghìn viên linh thạch? Phần thưởng tương đối nhiều, chắc hẳn là khảo nghiệm ta."

Ngẫm nghĩ một lúc, Lý Thế Dân vẫn nhận nhiệm vụ này, hắn không quan tâm đến linh thạch, học tập công pháp luyện thể mới là mục tiêu của hắn, vì vậy hắn cầm lệnh bài rồi đi xuống Tinh Thần Tông.

Chương 529. Khiêu chiến của Ngoại Đạo Tông

Chẳng mấy chốc.

Dọc theo Đăng Thiên Lộ, hắn đi đến chân núi Tinh Thần Tông, nhìn thấy địa điểm của nhiệm vụ.

Quan sát trận pháp bị hao tổn, nhìn Trận Pháp Tinh Thần nhất giai đơn giản, Lý Thế Dân cau mày.

"Nhiệm vụ quá đơn giản, chẳng mấy chốc là sửa xong, bỏ đi, ta sửa chậm một chút, biểu hiện lộ liễu quá cũng không tốt."

Lý Thế Dân bắt đầu chữa trị, vì kiềm chế biểu hiện của mình, hắn cố tình chữa trị một cách chậm rãi.

Trận pháp có thể chữa trị xong trong vòng hơi thở, hắn kéo dài nó đến tận lúc mặt trời chiều ngả về phía tây.

"Có người đến, chắc hẳn những người này đang quan sát ta chữa trị trận pháp, hừ, vậy ta chậm thêm một chút nữa." Lý Thế Dân thấy bốn người từ trong tông môn bước ra ngoài.

Đây là bốn thanh niên tuổi chừng hai mươi, mặc quần áo của người bình thường, có thủ đoạn che giấu khí tức, thoạt trong bọn họ không khác gì người bình thường.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không thể che dấu được trước mặt Lý Thế Dân, hắn nhìn thấy rõ tu vi Trúc Cơ kỳ của bốn người này.

"Tiểu ca, xin chào, xin hỏi Tinh Thần Tông còn thu nhận đệ tử nữa không?"

Bốn người bọn họ bước đến gần Lý Thế Dân, mỉm cười hỏi thăm, ánh mắt đánh giá trận pháp mà Lý Thế Dân đang bố trí một cách cẩn thận.

"Chắc vẫn thu."

Lý Thế Dân nghĩ đến chuyện hôm nay mình mới gia nhập tông môn, hắn cảm thấy tông môn vẫn còn thu nhận đệ tử.

"Tiểu ca, ngươi đang bố trí trận pháp sao? Đây là trận pháp gì? Trông có vẻ rất thâm ảo." Người cao lớn trong đám người nghiêm túc nói.

"Là Trận Pháp Tinh Thần nhất giai, việc bố trí đúng là có chút khó khăn."

Lý Thế Dân gật đầu, cố gắng biểu hiện hơi kém, không quá phô trương.

"Thực lực của tiểu ca thì sao? Là đệ tử hạch tâm trong tông môn sao?" Thiên niên cao lớn không khỏi hỏi.

"Không phải, ta là Luyện Khí tầng mười, thuộc về đệ tử ngoại môn." Lý Thế Dân nghĩ đến sắp xếp của tông môn với mình, nói thẳng.

"Đệ tử ngoại môn, thật sao?" Thiên niên cao lớn nhìn Lý Thế Dân một cách nghi ngờ.

"Đây là lệnh bài của ta." Lý Thế Dân lấy lệnh bài của đệ tử ngoại môn ra và vung vẩy.

"Vậy mà lại là đệ tử ngoại môn."

Đám thanh niên nhìn nhau, trong ánh mắt lóe lên hoảng hốt.

Thanh niên mập trong số đó hỏi: "Tiểu ca, có phải ngươi chỉ hiểu biết trận pháp, đã nghiên cứu trận pháp nhiều năm rồi

không?"

"Không phải, những thứ khác cũng hiểu đôi chút." Lý Thế Dân cau mày trả lời, cảm thấy câu hỏi của những người này hơi khác thường.

"Hiểu cả những thứ khác sao? Có hiểu luyện đan không? Tiểu ca nhìn viên đan dược bị tổn hại này xem, ta đã nghiên cứu rất lâu mà vẫn không nhận ra đây là đan dược gì."

"Tiểu ca có thể giúp ta phân biệt nó hay không? Nếu có thể giúp ta chỉ ra tên của nó, ta sẽ tặng ngươi mười viên linh thạch." Thanh niên mập chìa ra một viên đan dược.

"Chỉ mười viên linh thạch thôi sao, ta không có hứng thú." Lý Thế Dân thẳng thừng từ chối.

Đùa chứ, phần thưởng một nghìn viên linh thạch của nhiệm vụ chữa trị Trận Pháp Tinh Thần nhất giai mà Lý Thế Dân còn chẳng thèm để ý, những người này lại còn đưa ra con số mười viên linh thạch, thế có khác nào đuổi mấy người ăn xin không.

"Tiểu ca, mười viên linh thạch đã là nhiều rồi."

Nhìn điệu bộ ghét bỏ của Lý Thế Dân, thanh niên mập đột nhiên hơi bị đả kích, cảm thấy mình giống như một kẻ ăn xin.

"Vậy thì thôi."

Lý Thế Dân ý thức được rằng mười viên linh thạch cũng khá có giá trị đối với Luyện Khí kỳ nên không nói thêm gì nữa, hắn chữa trị hoàn toàn sửa chữa bước cuối cùng của trận pháp.

Vù!

Lưu quang của trận pháp lóe sáng, Lý Thế Dân thấy trận pháp đã được sửa chữa thì chuẩn bị rời đi.

"Tiểu ca, xin chờ một chút, xin nhờ ngươi, viên đan dược này thật sự rất quan trọng đối với ta, xin ngươi giúp ta một chút." Thanh niên mập vội vàng khẩn cầu, khẩn cầu Lý Thế Dân bằng ánh mắt đỏ hoe.

Lý Thế Dân: "..."

Nhìn thấy kỹ năng diễn xuất khoa trương của thanh niên mập, Lý Thế Dân có chút cạn lời.

Tuy nhiên, trên đầu những người này không có hắc khí, cảm xúc tỏa ra cũng tương đối tích cực, mọi người đều là Nhân tộc, vì vậy Lý Thế Dân cũng không che giấu, nói thẳng.

"Đây là Linh Nguyên đan nhất giai, tác dụng là tinh luyện linh lực, thời nay đã không còn Linh Nguyên đan nữa, ngươi có được nó trong động phủ viễn cổ sao, dược hiệu không còn, vứt nó đi thôi."

Lý Thế Dân nói một cách bình tĩnh, thậm chí không thèm nhìn vào viên đan dược đó.

Nhưng những gì hắn nói ra khiến thanh niên mập mạp đột nhiên giật mình, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Biểu cảm của ba thanh niên xung quanh cũng nghiêm trọng hẳn đi, ánh mắt nhìn Lý Thế Dân hoàn toàn thay đổi.

"Tiểu ca thực sự rất lợi hại, tiểu ca còn biết những thứ khác sao? Ví dụ như luyện khí hay chế tác phù chú gì đó." Thanh niên mập yếu ớt hỏi.

"Biết tương đối, mạnh hơn một chút so với luyện đan, được rồi cứ thế đi, ta phải trở về trả nhiệm vụ."

Lý Thế Dân không thèm nói gì thêm, giẫm lên phi kiếm và trở về tông môn.

Chỉ còn lại bốn thanh niên vẻ mặt nghiêm túc đứng tại chỗ, sau khi chạy hơn mười cây số, bọn họ tụ tập lại và nhắc lại chuyện vừa nãy.

"Quá mạnh, vị tiểu ca khi nãy quá lợi hại. Không ngờ một đệ tử ngoại môn nào đó của Tinh Thần Tông cũng lợi hại như vậy, chúng ta còn muốn khiêu chiến Tinh Thần Tông, thế thì làm sao mà khiêu chiến đây?"

Chương 530. Khiêu chiến của Ngoại Đạo Tông (2)

"Đúng là quá mạnh, các ngươi nhìn trận pháp hắn bố trí mà xem, Trận Pháp Tinh Thần vô cùng thâm ảo và rất khó bố trí, nhưng tiểu ca này, tốc độ bố trí trận pháp vô cùng nhanh, chỉ trong chốc lát đã xong xuôi."

"Đúng vậy, lưu quang của trận pháp kia rất bất phàm,hiển nhiên là do mỗi một tiết điểm liên kết cực kỳ hài hòa tạo thành, không ai trong Ngoại Đạo Tông chúng ta có thủ đoạn bố trí trận pháp hoàn mỹ đến nhường ấy."

"Không chỉ trận pháp, không mấy ai nhận ra ta có được viên Linh Nguyên đan từ động phủ viễn cổ, ngay cả tông chủ và trưởng lão của chúng ta cũng không nhận ra. Chỉ sau khi tìm kiếm sự giúp đỡ từ Thái thượng trưởng lão mới biết tên và tác dụng của viên đan dược này."

"Thật không ngờ, một đệ tử ngoại môn bất kỳ của Tinh Thần Tông lại đáng sợ như vậy, thoáng cái đã nhận ra."

"Mấu chốt là tiểu ca khi nãy vừa nói linh phù và luyện khí của hắn khá hơn, điều này chứng tỏ trình độ linh phù và luyện khí của hắn cao hơn, thế cũng quá đáng sợ rồi."

"Nương ơi, Ngoại Đạo Tông chúng ta còn muốn khiêu chiến Tinh Thần Tông, thế này thì so thế nào được?"

"Một đệ tử ngoại môn của người ta đã đủ để nghiền ép đám tinh anh siêu cấp chúng ta, tiếp tục khiêu chiến có khác nào tự tìm đánh không?"

"Đúng vậy, thân là sư huynh đời thứ ba của Ngoại Đạo Tông, trận pháp của ta siêu phàm, nhưng vừa rồi nhìn tiểu cả đó bày trận ta mới ý thức được rằng bản thân rác rưởi đến mức nào."

"Ta cũng vậy, là nhị sư huynh, nổi bật về đan dược, nhưng vẫn bị ngược như thường, tiểu ca này quá mạnh, Tinh Thần Tông quả đúng là tàng long ngọa hổ."

Bốn người này choáng ngợp trước thủ đoạn của Lý Thế Dân, đặc biệt là nghĩ đến việc Lý Thế Dân chỉ là một đệ tử ngoại môn, nghĩ đến chuyện Tinh Thần Tông còn nhiều và nhiều cao thủ lợi hại hơn nữa.

Bốn người khá hoang mang, thanh niên cao lớn đi đầu vội vàng nói.

"Chúng ta trở về tông môn bẩm báo chuyện này, nói cho mấy người tông chủ, bảo bọn họ ngàn vạn lần đừng khiêu chiến Tinh Thần Tông, thật sự không chọc nổi."

"Đúng thế, chỉ một đệ tử ngoại môn cũng đã có thể đánh bại chúng ta, vậy chắc chắn bên trong Tinh Thần Tông vẫn che giấu không ít cường giả, húng ta tiếp tục khiêu chiến thì đúng là tự tìm đường chết."

"Đúng, đúng, đúng, nhanh chóng trở về bẩm báo, mong là vẫn còn kịp."

Bốn thanh niên bị Lý Thế Dân dọa sợ, cả đám cấp tốc bay trở về, thậm chí còn gửi tin tức qua ngọc phù truyền tin cho tông môn trước, mong là vẫn còn kịp.

Nhưng điều bọn họ lo lắng nhất đã xảy ra, ngay vừa rồi, Ngoại Đạo Tông chính thức gửi lời khiêu chiến đến Tinh Thần Tông, đã thông báo đến Tinh Thần Tông.

Kết quả này khiến bốn người hoảng sợ, tốc độ phi hành của

bọn họ nhanh hơn nữa.

...

Đại điện của Tinh Thần Tông.

Các cao tầng Tinh Thần Tông ngồi lại một chỗ với biểu cảm nghiêm túc, nhìn lá thư khiêu chiến mà bọn họ vừa nhận được, khuôn mặt ai nấy cũng tối sầm, vô cùng lo lắng.

Hiện tại Ngoại Đạo Tông cao thủ nhiều như mây, thiên tài xuất hiện đông đảo, tinh thông các loại thủ đoạn như binh khí, luyện đan, bùa chú, trận pháp,... Hơn nữa, bọn họ cũng có năm vị cao thủ Nguyên Anh kỳ.

Xét về Kim Đan kỳ, thực lực của Ngoại Đạo Tông và Tinh Thần Tông gần như ngang nhau, nhưng Trúc Cơ kỳ và Luyện Khí kỳ của Ngoại Đạo Tông lại nhỉnh hơn, nhiều hơn gấp mười lần so với Tinh Thần Tông.

Nội dung của cuộc khiêu chiến lần này là một trận chiến giữa Kim Đan kỳ, bốn trận chiến Trúc Cơ kỳ và bốn trận Luyện Khí kỳ, hai bên mỗi bên đưa ra bốn nội dung so đấu.

Đối mặt với Ngoại Đạo Tông thiên tài như mây, cao tầng Tinh Thần Tông căn bản không thể đề ra biện pháp đối phó hữu hiệu nào, cho nên sắc mặt của bọn họ rất khó coi.

"Chuyện gì nên đến cũng phải đến, Ngoại Đạo Tông cuối cùng cũng vẫn gửi lời khiêu chiến, muốn đánh bại chúng ra, trở thành tông môn mạnh nhất khu vực này."

Đại trưởng lão thờ dài thật sâu, thoạt nhìn đã già đi rất nhiều.

"Ngoại Đạo Tông nhất định sẽ khiêu chiến các nghề nghiệp phụ trợ là trận pháp, luyện đan, chế bùa, luyện khí. Chuyện này rất bất lợi với chúng ta." Tam trưởng lão vô cùng lo lắng.

"Đúng thế, chúng ta cũng chỉ có thể thắng trong trận chiến giữa Kim Đan kỳ, những tiểu bối còn lại muốn thắng được quá khó khăn." Nhị trưởng lão siết chặt nắm đấm.

"Bọn họ đúng là khinh người quá đáng."

Ngũ trưởng lão vô cùng tức giận, muốn tông chủ từ chối lời khiêu chiến.

Nhưng trong khoảng thời gian này, khắp nơi đều có tin đồn về việc khiêu chiến của Ngoại Đạo Tông, hiển nhiên là Ngoại Đạo Tông đã có mưu đồ từ lâu.

Nếu từ chối, Ngoại Đạo Tông nhất định sẽ tuyên truyền khắp nơi, nói rằng Tinh Thần Tông không dám nhận lời thách đấu.

Kết quả như vậy khiến bọn họ rất tức giận, nhưng cũng không nắm chắc phần thắng, chỉ có thể cuồng nộ trong sự bất lực.

"Các vị, về trận pháp thì không cần lo lắng, chúng ta còn có Lý Thế Dân, nền tảng trận pháp của hắn rất vững, chỉ cần trải qua sự huấn luyện của ta, hắn nhất định sẽ thắng trong cuộc tỉ thí." Tư Đồ trưởng lão nghĩ đến Lý Thế Dân, ngay lập tức đề nghị.

"Chỉ một trận thắng là không đủ, ta nghe nói Ngoại Đạo Tông có hai thiên tài với sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, cộng thêm nghề nghiệp phụ trợ của bọn họ, dù có thua trận pháp, bọn họ vẫn có thể giành được hơn năm trận thắng, chúng ta vẫn sẽ thua trận." Tam trưởng lão cau mày.

Chương 531. Dọa Ngoại Đạo Tông lùi bước

"Vậy phải làm sao bây giờ? Tiểu bối của chúng ta quá yếu, muốn giành chiến thắng là vô cùng khó khăn, kết cục của chúng ta là gần như thua hoàn toàn."

"Haiz! Tinh Thần Tông tàn lụi thật rồi."

Bầu không khí trong đại điện trở nên nghẹn lại, mọi người đều cảm nhận được sự cô độc của tông môn, nhận thấy được sự trỗi dậy của Ngoại Đạo Tông.

Nhưng không còn cách nào, bọn họ không thể làm gì được.

Cũng trong thời khắc này.

Ngọc phù truyền tin của tông chủ đột ngột sáng lên.

Thấy cảnh tượng này, tông chủ cau mày, giơ tay cầm ngọc phù lên kiểm tra, giây tiếp theo đã sững sờ tại chỗ.

"Tông chủ, sao thế? Có phải Ngoại Đạo Tông được voi đòi tiên hay không?" Đại trưởng lão lo lắng nói.

"Không... Không phải thế, tình huống có gì đó không ổn." Tông chủ có chút ngỡ ngàng nói.

"Có chuyện gì không ổn thế? Tông chủ, ngài nhanh nói đi." Tư Đồ trưởng lão vội vàng thúc giục.

"Ngoại Đạo Tông... Ngoại Đạo Tông hủy bỏ lời thách đấu, nói rằng gần đây xuất hiện quá nhiều tà ma, bọn họ phải đi giết tà

ma." Tông chủ mù tịt nói.

"Thu hồi lời khiêu chiến? Sao có thể? Đây là lời thách đấu liên quan đến danh tiếng, sao có thể rút lại một cách đột ngột như trò đùa thế được?" Đại trưởng lão không thể tin, hỏi.

"Thực sự đã thu hồi, các ngươi xem."

Tông chủ đưa ngọc phù ra cho mọi người xem, sau khi nhìn thấy kết quả, mọi người đều có chút hoang mang.

"Kỳ quái, đám người Ngoại Đạo Tông chẳng lẽ điên hết rồi sao? Làm thế nào có thể kết thúc việc khiêu chiến như một trò đùa thế được? Đây là một vấn đề lớn, tại sao lại từ bỏ?"

"Đúng thế, nói gì mà nhiều tà ma, chỉ là cái cớ mà thôi. Dù có nhiều tà ma hơn nữa, khiêu chiến thì vẫn phải đánh, huống chi còn là lời khiêu chiến tất thắng." Đại trưởng lão cau mày cau mày.

"Có lẽ, có đệ tử thiên tài nào đó của Ngoại Đạo Tông ngã xuống, bọn họ không nắm chắc phần thắng nên mới chọn từ bỏ thì sao?"

"Cũng có khả năng này, ta cử người điều tra xem sao."

"Được!"

Mệnh lệnh nhanh chóng được ban ra, một số đệ tử rời khỏi tông môn, đi điều tra nguyên nhân.

Nhưng các cao tầng nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được, luôn có cảm giác như lạc trong sương mù, như thể đang nằm mộng.

"Ta đi trước, đến xem Lý Thế Dân thế bài, hắn vẫn đang chữa trị Trận Pháp Tinh Thần, đoán chừng hắn sẽ nghiên cứu với biểu cảm ủ dột, rất cần sự trợ giúp."

"Lúc này ta đến dạy hắn, rồi thu hắn làm đồ đệ, hắn nhất định

sẽ bằng lòng bái ta làm sư tôn." Tư Đồ trưởng lão định rời đi.

"Đi đi, đừng tạo áp lực quá lớn cho Lý Thế Dân, dẫu sao hắn vẫn còn nhỏ tuổi, nếu hắn không học được ngươi cũng đừng tùy tiện nổi giận."

Cửu trưởng lão lo Tư Đồ trưởng lão sẽ tùy tiện nổi giận, vì vậy không nhịn được nhắc nhở hắn.

"Ta biết, ta còn định thu hắn làm đồ đệ mà, sao có thể tùy tiện nổi nóng chứ."

"Hơn nữa, Trận Pháp Tinh Thần khó như vậy, năm đó ta mất ba năm mới học được, hắn không chữa trị được Trận Pháp Tinh Thần cùng là bình thường, ta nhất định sẽ không mất bình tĩnh."

Tư Đồ trưởng lão vỗ ngực hứa hẹn, nhanh chóng bay đi, để lại các cao tầng tiếp tục trao đổi về Ngoại Đạo Tông.

Không lâu sau.

Ngọc phù truyền tin của tông chủ lại sáng lên.

"Hử?"

Thấy là do Tư Đồ trưởng lão gửi đến, tông chủ cảm thấy ngờ vực, dứt khoát mở tiếng lên.

"Tông chủ, có chuyện lớn rồi, mau dẫn mọi người đến chân núi, nương ơi, chúng ta nhặt được một món hời lớn rồi."

Giọng nói vui mừng của Tư Đồ trưởng lão từ trong ngọc phù truyền ra, âm thanh ấy khiến mọi người vô cùng bối rối.

"Đi, xuống dưới chân núi xem sao!"

Không do dự, mọi người nhanh chóng bay đến chân núi, đứng bên cạnh Tư Đồ trưởng lão, tất cả đều nhìn thấy Trận Pháp Tinh

Thần tỏa sáng rực rỡ.

Nhìn trận pháp sáng ngời lưu quang, nhìn chằm chằm trận pháp đã được sửa chữa hoàn mỹ, lại nghĩ đến thời gian từ khi trận pháp bị phá hỏng cho đến khi được sửa chữa, mọi người thất thần nhìn nhau.

"Tư Đồ, chắc không phải là do Lý Thế Dân chữa trị đâu đúng không? Từ khi chúng ta làm hỏng trận pháp cho đến hiện tại nó đã được sửa chữa, mới qua vài giờ mà thôi." Cửu trưởng lão khẽ nuốt nước miếng.

"Là hắn, hắn thật sự sửa chữa trận pháp, sửa chữa hoàn mỹ, uy lực so với trước khi chúng ta hủy diệt còn mạnh hơn."

"Các ngươi nhìn tiết điểm này đi, nhìn vào phương pháp sửa chữa này, chúng ta có món hời lớn rồi." Tư Đồ trưởng lão vui mừng nói, cả người có phần khùng điên.

"Chữa trị hoàn mỹ? Uy lực mạnh hơn cả trước lúc bị phá hủy?"

Mọi người đều giật mình khi nghe điều này, tông chủ và đại trưởng lão ngay lập tức bước tới, kiểm tra một cách cẩn thận.

Sau đó, càng quan sát biểu cảm của bọn họ càng trở nên nghiêm túc, thậm chí bọn họ còn học được một ít kiến thức khi quan sát các tiết điểm.

"Thủ đoạn bày trận quá tinh diệu, đúng thật là do Lý Thế Dân chữa trị sao?" Tông chủ không dám tin, hắn hỏi.

"Đúng thực là hắn, ta còn hỏi Nhiệm Vụ Đường, bên đó nói đã bàn giao xong nhiệm vụ." Tư Đồ trưởng lão nói một cách chắc chắn.

"Không ngờ được rằng thằng nhóc đó lại lợi hại như vậy, đúng

thực là món hời lớn."

"Đúng thế, đúng thế, thủ đoạn trận pháp lợi hại như thế, hắn về sau nhất định sẽ nhất phi trùng thiên."

"Hiện tại đã nhất phi trùng thiên rồi, có hiểu không? Đến tận lúc này ta chưa học xong Trận Pháp Tinh Thần nhất giai đâu."

Chương 532. Dọa Ngoại Đạo Tông lùi bước (2)

Bát trưởng lão cao lớn mở miệng, biểu cả hơi ngượng ngùng, cũng đành chịu, hắn đã học tập nhiều năm rồi, do đầu óc không được linh hoạt nên đến tận lúc này vẫn chưa học xong.

Kết quả là vừa đến một ngày, một thanh niên không có người dạy bảo đã chữa trị trận pháp, chuyện này quá đả kích người khác.

"Đúng là một tiểu thiên tài, ta quyết định, phải tập trung bồi dưỡng hắn, thu hắn làm đồ đệ." Tông chủ mở miệng, trong mắt lóe lên sự kiên quyết.

"Không được!"

Tất cả các trưởng lão đều đồng thanh từ chối, trong lòng mỗi người đều đã có ý nghĩ thu Lý Thế Dân làm đồ đệ.

Cùng với lời từ chối của tập thể trưởng lão, hiện trường tràn ngập thuốc súng, mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không ai chịu nhường ai.

Thiên tài trận pháp lợi hại như thế, tương lai kém cỏi nhất cũng có thể trở thành một tông sư trận pháp.

Không ai trong số bọn họ muốn buông tha cho một thiên tài như vậy, đều muốn thu là đệ tử, nhưng Lý Thế Dân chỉ có một, hắn không thể bái tất cả mọi người làm sư tôn được.

Vì vậy, xung đột nảy sinh và mọi người đều muốn cướp được Lý Thế Dân.

Vù!

Bát trưởng lão cao lớn là người đầu tiên phi đi, vượt lên dẫn đầu trong việc đến thu Lý Thế Dân làm đồ đệ.

"Lão Bát chết tiệt, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Cửu trưởng lão và Tư Đồ trưởng lão cao giọng quát tháo, nhanh chóng đuổi theo.

Nơi khác.

Trong tiểu viện Cự Thạch của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân đang dọn dẹp nơi ở mới thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Với sự nghi ngờ, Lý Thế Dân mở cánh cửa của tiểu viện, hắn nhìn thấy hai người mặc phục sức đệ tử ngoại môn, một nam một nữ.

Hai người này, nam tử vóc dáng cao lớn, nữ tử dáng người thon thả, có điều nữ tử nhìn qua có chút kiêu ngạo, tựa hồ xuất thân phi phàm.

"Xin chào, ta tên là Tiền Hổ, là đệ tử mới năm nay, đây là Triệu Yến tỷ, nàng là thiên tài đầu tiên lĩnh ngộ tinh thần chi lực trong số các đệ tử mới nhập tông chúng ta."

"Hiện tại, Yến tỷ đang chuẩn bị thành lập hội Đồng Minh, muốn mời ngươi gia nhập hội, chỉ cần gia nhập là ngươi sẽ nhận được sự che chở của Yến tỷ, sau này có chỗ này không hiểu cũng có thể thỉnh giáo Yến tỷ."

"Ngươi có muốn tham gia không? Yêu cầu gia nhập hội Đồng Minh rất đơn giản, chỉ cần nộp mười viên linh thạch là được." Tiền Hổ xoa tay và nói.

"Không cần, ta quen một mình, không muốn gia nhập bất cứ tổ chức nào." Lý Thế Dân lắc đầu từ chối, định đóng cửa lại.

"Đợi chút đã, ngươi không biết con đường tu tiên lắm gian nan trắc trở sao? Có một thiên tài chỉ đường, sự phát triển của ngươi sẽ thuận lợi hơn, đừng nghĩ đến việc tự mình tu hành, một người quá khó khăn."

"Nếu như ngươi không tin thì có thể đến hỏi thăm các đệ tử nhập tông từ năm trước, bọn họ đều đang dốc sức làm nhiệm vụ kiếm linh thạch, thực lực tăng trưởng rất chậm."

"Thiên tài đứng đầu của năm trước đã bái một vị chấp sự làm sư tôn, nhận được rất nhiều tài nguyên, thực lực tăng trưởng rất nhanh."

"Nếu như ngươi đi theo Yến tỷ, sau này ngươi cũng có thể trở nên mạnh hơn, bởi vì chưa biết chừng Yến tỷ cùng có thể bái một chấp sự làm sư tôn, dù sao nàng cũng là thiên tài đứng đầu của năm nay."

Tiền Hổ tiếp tục trình bày những khó khăn và gian khổ khi tu hành.

"Không cần, ta đã quen sinh hoạt một mình, không muốn có nhiều ràng buộc." Lý Thế Dân lại lắc đầu lần nữa, hắn thực sự không có hứng thú gia nhập bất cứ tổ chức nhỏ nào.

"Sao ngươi lại cứng đầu như vậy, Yến tỷ là thiên tài đứng đầu năm nay, chỉ mất hai tháng đã cảm nhận được tinh thần chi lực, thiên phú rất mạnh, ngay cả chấp sự cũng lên tiếng ngợi khen."

Tiền Hổ nói tiếp, lông mày cau lại.

Bên cạnh.

Yến tỷ kiêu hãnh đứng đó, nàng khá có ý kiến về việc Lý Thế

Dân không gia nhập hội Đồng Minh,

"Ta thích tu hành một mình, cứ vậy đi."

Lý Thế Dân trực tiếp đóng cửa và quay trở lại tiểu viện tu hành.

Việc từ chối như vậy khiến Tiền Hổ và Yến tỷ rất buồn bực.

Nhất là Yến tỷ, lần đầu tiên nàng chủ động mời một người nào đó tham gia hội Đồng Minh, kết quả lại bị từ chối.

Yến tỷ rất phiền muộn, nhưng lại không biết nên khuyên giải thế nào, chỉ có thể tức tối giậm chân.

"Yến tỷ đừng đau lòng, tiểu tử này không gia nhập hội Đồng Minh chính là tổn thất của hắn, chờ hội Đồng Minh chúng ta có nhiều người hơn, tiểu tử này sẽ biết lựa chọn này của hắn là sai làm lớn cỡ nào."

Tiền Hổ vội vàng an ủi, thể hiện bản thân nhiều nhất có thể.

"Không sai, sau này khi ta nhất phi trùng thiên, tiểu suất ca này nhất định sẽ nguyện ý gia nhập." Yến tỷ ngẩng cao đầu nói.

Cũng tại thời điểm này.

Ngay khi Yến tỷ nói xong câu đó, bát trưởng lão cao lớn bay đến, bụp một tiếng đã đứng trước cửa tiểu viện.

Cốc cốc cốc!

"Lý Thế Dân, ta có thể vào không? Bát phong của ta có rất nhiều công pháp luyện thể, chỉ cần ngươi bái ta làm sư tôn, ta sẽ tận lực giúp ngươi luyện thể."

"Lý Thế Dân, ngươi đừng nghe những gì lão Bát nói, Cửu phong của có lượng lớn bí tịch đao pháp, chỉ cần ngươi bái ta làm

sư tôn, ta sẽ trợ giúp ngươi lĩnh ngộ đao ý."

"Không được, Lý Thế Dân, thiên phú trận pháp của ngươi siêu tuyệt, ngươi nên bái ta làm sư tôn, Tư Đồ phong của ta có đông đảo cổ thư về trận pháp, có thể nâng cao trình độ trận pháp của ngươi trên diện rộng."

Chương 533. Vì thu đồ đệ mà vung nắm đấm

Tư Đồ trưởng lão và cửu trưởng lão bay đến, thẳng chân đá bay bát trưởng lão.

Sau đó ba trưởng lão lao vào đấu đá nhau, từ dưới đất bay lên không trung, cảnh tượng này đúng lúc bị Yến tỷ và Tiền Hổ trông thấy.

Bọn họ nhìn ba trưởng lão kịch liệt đánh chiến trong không trung chỉ vì thu Lý Thế Dân làm đồ đệ, ngẫm lại đám người bọn họ, có thể bái một chấp sự Trúc Cơ Kỳ làm sư tôn thì đã vô cùng vui sướng.

So sánh như vậy khiến đầu óc Yến tỷ và Tiền Hổ choáng váng, cơ thể cũng đứng ngơ ra ở đó.

Kết quả là không lâu sau.

Lại có vài vị trưởng lão nữa đến, ngay cả tông chủ cũng đến.

Toàn bộ cao tầng của Tinh Thần Tông đều đứng trước của tiểu viện của Lý Thế Dân, muốn thu Lý Thế Dân làm đồ đệ.

Cảnh tượng lớn như vậy khiến Yến tỷ và Tiền Hổ sợ hãi chôn chân tại chỗ như thể hóa đá.

Sau khi hoàn hồn, cả hai sợ hãi vội vàng bỏ đi, chăm chú quan sát từ xa.

"Khó trách hắn không muốn gia nhập hội Đồng Minh của chúng ta, hóa ra là đến cả trưởng lão cũng tranh nhau thu hắn làm

đồ đệ, rất lợi hại." Trái tim vẫn còn chấn động, Tiền Hổ nói.

"Đúng thế, mấu chốt là vừa rồi hắn từ chối chúng ta cũng không có ý tỏ vẻ cao siêu, rõ ràng hắn có năng lực lớn đến như vậy nhưng lại không đi khoe khoang khắp nơi."

"Người như vậy thực sự rất tốt, hơn nữa còn trông tuấn tú như vậy." Ánh mắt Yến tỷ sáng ngời nhìn tiểu viện của Lý Thế Dân, từ tận đáy lòng cảm thấy Lý Thế Dân là một người tốt.

Trong khi hai người đang bàn luận.

Đại trưởng lão ngăn đám người đánh nhau lại, dường như cảm thấy đám cao tầng quá coi thường hình tượng nên dẫn bọn họ trở lại đại điện.

Đại điện Tinh Thần Tông.

Đại trưởng lão sắc mặt âm trầm nói.

"Các ngươi nhìn bản thân xem, vì chuyện thu đồ đệ mà đánh nhau ra thành thế này, còn ra thể thống gì nữa, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì người ta cười đến rụng hết hàm răng mất."

"Khụ khụ, vừa rồi đúng là chúng ta quá nóng vội."

Tông chủ cũng ý thức được khi nãy đám người bọn họ quá không để tâm đến hình tượng, rất dễ trở thành trò cười.

"Thế này đi, chuyện thu đồ để cứ gác lại đó đã, trước sắp xếp cho Lý Thế Dân học tập Tinh Thần Công, nếu hắn không học được, sau đó mới tính đến vấn đề đồ đệ." Đại trưởng lão nói.

"Tại sao? Không có xung đột giữa việc thu đồ đệ và học tập Tinh Thần Công mà." Tư Đồ trưởng lão cau mày.

"Đại trưởng lão, chẳng lẽ ngươi cho rằng Lý Thế Dân có thể học được Tinh Thần Bảo Điển sao?" Tông chủ nghĩ tới điều gì đó,

lập tức hỏi.

"Tinh Thần Bảo Điển!"

Tất cả trưởng lão cũng trở nên nghiêm túc, nhìn đại trưởng lão bằng ánh mắt kinh ngạc.

"Đúng, theo quy định của tông môn, đệ tử có thể tu thành Tinh Thần Bảo Điển sau này sẽ là Thái thượng trưởng lão của tông môn, chúng ta không đủ tư cách nhận người như vậy làm đồ đệ."

"Ta dự định để Lý Thế Dân thử trước một chút, đương nhiên, bắt đầu tu hành từ Tinh Thần Công trước, nếu có thể cảm nhận được tinh thần chi lực thì sẽ tiếp tục để hắn tu hành Tinh Thần Bảo Điển." Đại trưởng lão trịnh trọng nói.

"Ra là vậy, nhưng ta cảm thấy không có khả năng lắm, độ khó của Tinh Thần Bảo Điển quá lớn, dù là bản giản lược là Tinh Thần Công cũng rất khó tu hành."

"Thiên phú trận pháp của Lý Thế Dân bất phàm cũng không có nghĩa thiên phú thể tu của hắn cũng bất phàm, ta cảm thấy để Lý Thế Dân học tập trận pháp vẫn là thích hợp nhất." Tư Đồ trưởng lão lắc đầu nói.

"Khó khăn thì cũng phải thử, ta cũng biết việc tu hành khó khăn, nhưng khó khăn lắm mới tìm được một thiên tài, dù thế nào cũng phải thử xem sao."

"Lại nói cũng không mất quá nhiều thời gian, nếu trong vòng hai tháng không cảm nhận được tinh thần chi lực vậy thì không thích hợp tu hành Tinh Thần Bảo Điển." Đại trưởng lão nói.

"Được rồi, vậy thì thử một chút trước đi, nếu không được thì nhanh chóng bái ta làm sư tôn." Tư Đồ trưởng lão chỉ có thể gật đầu.

"Ừ, lão Bát, ngươi đã đưa Tinh Thần Công qua cho Lý Thế Dân chưa, bảo hắn nhanh chóng tu hành."

"Được."

Bát trưởng lão cao lớn bay đi. Khi màn đêm sắp buông xuống, hắn lại bay đến trước cửa tiểu viện của Lý Thế Dân, giao Tinh Thần Công cho Lý Thế Dân.

"Lý Thế Dân, hãy học tập chăm chỉ, nhất định phải học xong trong vòng một tháng."

Trước khi đi, bát trưởng lão nhiều lần dặn dò Lý Thế Dân, mong rằng Lý Thế Dân có thể học xong trong một tháng. Bởi vì nếu học xong trong vòng một tháng, vậy sau này bét nhất hắn cũng có thể trở thành trưởng lão.

Đợi đến khi Bát trưởng lão rời đi.

Sau đó Lý Thế Dân trở về tiểu viện, ngồi khoanh chân trên tảng đá lớn.

Tảng đá lớn này là Tinh Thần Thạch, có thể hỗ trợ hắn tốt hơn trong việc thu hút sức mạnh của tinh quang, Lý Thế Dân vừa đến đã phát hiện ra nó, đương nhiên sẽ chọn ngồi xếp bằng tu luyện trên tảng đá này.

Từ từ lật qua nội dung của Tinh Thần Công, Lý Thế Dân phát hiện ra rằng bản công pháp này rất huyền diệu, nó có thể dẫn dắt sức mạnh của ngôi sao trên bầu trời để tăng cường thể phách.

Quan trọng là phương thức tu hành này gần như không có điểm cuối, có thể đề cao không giới hạn, cũng có thể trở thành trường sinh bất tử.

Nhìn thấy phần giới thiệu như vậy, Lý Thế Dân vô cùng mong đợi, nhanh chóng đọc qua công pháp một lượt, nhắm mắt nhớ lại

lần nữa.

Chương 534. Gây chấn động

Chờ cho đến khi màn đêm buông xuống hoàn toàn và khoảnh khắc những ngôi sao xuất hiện trên bầu trời.

Dao động linh lực bắt đầu khởi động xung quanh cơ thể Lý Thế Dân, một luồng cảm giác huyền diệu tràn vào đầu óc, hắn cảm nhận được tinh thần chi lực, hơn nữa còn cảm nhận được vô cùng vô cùng nhiều.

Với cảm giác này, trên người Lý Thế Dân tỏa ra một luồng lực lượng xé toạc bầu trời, bao trùm chân trời, nối liền đông đảo tinh quang trên không trung.

Đại điện Tinh Thần.

Sau khi bát trưởng lão vội vàng trở về thì tiếp tục thảo luận với các trưởng lão, thảo luận về tình hình tu hành của Lý Thế Dân.

"Các ngươi nói xem, Lý Thế Dân tu hành bao lâu thì có thể cảm nhận được tinh thần chi lực?" Cửu trưởng lão hỏi.

"Ta cảm thấy là khoảng một tháng, trước đây ta cũng mất một tháng mới cảm nhận được tinh thần chi lực." Bát trưởng lão kiêu ngạo ngẩng đầu nói.

"Hừ. đừng khoe khoang nữa được không, mỗi lần nói đến chuyện này là ngươi lại khoe khoang." Tư Đồ trưởng lão tức giận.

"Không phải là khoe khoang, ta chỉ đang nói sự thật thôi, ta khác với các ngươi."

"Ngươi và lão Cửu mất đến hai tháng cũng không cảm nhận được tinh thần chi lực, chỉ có thể chuyển sang tu hành công pháp

khác, haiz, nói thật là ta thấy rất tiếc cho các ngươi." Bát trưởng lão cố ý nói.

"Câm miệng!"

Cửu trưởng lão và Tư Đồ trưởng lão vô cùng tức giận, phẫn nộ nhìn bát trưởng lão, nhưng nghĩ đến độ khó khi tu hành Tinh Thần Công, bọn họ cũng đành bất lực thở dài.

Bởi vì Tinh Thần Công quá khó, đừng nói là hai người bọn họ, trong số những cao tầng đang ngồi đây, cũng chỉ có tông chủ, đại trưởng lão, nhị trưởng lão và bát trưởng lão là học được Tinh Thần Công.

Hơn nữa đều phải mất khoảng một tháng mới cảm nhận được tinh thần chi lực, quá trình này rất khó khăn.

Điều này cũng khiến bọn họ luôn có một sự tiếc nuối trong lòng khi nghĩ về Tinh Thần Công.

"Tinh Thần Công quá khó, về phần Tinh Thần Bảo Điển, nó còn khó hơn. Đã nhiều năm chưa có ai học được bảo điển, cho dù là chúng ta cũng không học được."

"Đúng thực là quá khó, cả tông môn chỉ có Thái thượng đại trưởng lão là học được một phần của Tinh Thần Bảo Điển, đáng tiếc tốc độ học tập rất chậm, rất khó tiến cảnh."

"Rất mong Lý Thế Dân có thể học được Tinh Thần Công, nếu hắn có thể học được Tinh Thần Công trong vòng mười ngày thì càng tốt hơn."

"Vẫn quá mơ mộng, trong vòng mười ngày sao? Thái thượng trưởng lão cũng mất đến mười một ngày."

...

Đông đảo cao tầng sôi nổi đưa ra ý kiến, cảm thán độ khó quá cao khi tu hành của Tinh Thần Bảo Điển.

Chính giờ phút này.

Ngay khi bọn họ vừa nói xong những lời này.

Tinh quang vô tận tỏa sáng khắp hư không.

Tinh quang dày đặc từ trên trời rơi xuống như mưa sao băng, quét về phía Tinh Thần Tông như một tấm lưới trời, đổ về phía tiểu viện của Lý Thế Dân.

Trông thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đều đứng dậy, thậm chí còn có trưởng lão kinh ngạc trợn tròn đôi mắt.

"Vậy mà... Vậy mà lại hấp dẫn tinh quang từ trên trời rơi xuống, đây là cảnh tượng xuất hiện trong truyền thuyết, quá rung động, là ai?" Tam trưởng lão kinh ngạc nói.

"Đừng nói với tôi điều này là do Lý Thế Dân làm, ta không tin, quá đáng sợ."

Tư Đồ trưởng lão hoảng hốt ngắm nhìn khoảng không, cả người cứng đờ tại chỗ như bị chấn động mạnh.

"Đúng... Là hắn, ta nhìn thấy, là Lý Thế Dân!"

Đại trưởng lão thẫn thờ nhìn bầu trời, thần thức quét qua phương hướng nơi Lý Thế Dân cư trú, thấy được Lý Thế Dân đắm chìm trong ánh sao, đại trưởng lão hoàn toàn sửng sốt.

Dáng vẻ của các cao tầng xung quanh cũng giống như vậy, hư thể bị hóa đá, quan sát cảnh tượng nghịch thiên này.

Còn về các đệ tử đang ở khu vực ngoại môn, lúc này Yến tỷ và Tiền Hổ đã từng đưa ra lời mời với Lý Thế Dân đã chết lặng tại chỗ.

Hai người đứng ngây như ngỗng, đầu óc cứng lại không vận chuyển được như bị nhét đầy bùn đất.

Khoảng chừng đã hơn một khắc trôi qua Tiền Hổ mới có phản ứng, hắn nuốt nước bọt một cách điên cuồng và nói.

"Quá đáng sợ, thảo nào cao tầng cũng tranh nhau thu hắn làm đồ đệ, cảnh tượng ngợp trời này quả là quá đáng sợ, thật sự là thần tích!"

"Đúng thế, vậy mà trước đây chúng ta còn muốn hắn gia nhập thế lực nhỏ của chúng ta, giờ nghĩ lại, chúng ta quả thực quá nực cười. Chẳng khác nào những chú hề, lúc này ta chỉ hận không có khe hở nào để chui vào."

Yến tỷ bị đả kích quá lớn, cảm thấy quá mất thể diện.

"Yến tỷ đừng lo lắng, ít nhất là chúng ta đã nói chuyện được với Lý Thế Dân, sau này gặp phiền toái, cứ nói là chúng ta quen Lý Thế Dân, sau đó sẽ không ai dám gây rối với chúng ta." Tiền Hổ lập tức nói.

"Ồ? Những gì ngươi nói rất có lý, nhưng phải có sự đồng ý của Lý Thế Dân mới được, thế này đi, chúng ta đến tìm Lý Thế Dân, nhận hắn làm lão đại, ôm bắp đùi của hắn." Yến tỷ lập tức nói.

"Được, đây là cơ hội ngàn năm có một, có thể trở thành tiểu đệ của Lý Thế Dân, đời này chúng ta sẽ không bao giờ sợ bị người khác bắt nạt."

"Đi!"

Cả hai vội vã đến gần cửa tiểu viện của Lý Thế Dân, chuẩn bị nhận Lý Thế Dân làm lão đại.

Có điều Yến tỷ mới nhận ra rằng trước đó nàng còn muốn thu Lý Thế Dân làm tiểu đệ.

Chương 535. Gây chấn động (2)

Kết quả là trong nháy mắt, chính nàng đã lại nóng vội chạy đến nhận Lý Thế Dân làm lão đại, sự đảo ngược như vậy khiến Yến tỷ rất buồn bực.

Nhưng dù có lúng túng hơn đi nữa, nàng cũng không muốn rời đi mà là khoanh chân ngồi xuống và bắt đầu yên lặng tu luyện.

Không lâu sau đó.

Một nhóm cao tầng xuất hiện, đến gần tiểu viện của Lý Thế Dân, nhìn Lý Thế Dân lẳng lặng chìm trong tinh quang tu hành, các vị trưởng lão đều khoanh chân ngồi xuống, hấp thu lực lượng tinh quang phân tán xung quanh.

Càng ngày càng có nhiều đệ tử xuất hiện, kinh ngạc nhìn cảnh tượng thần tích này, rồi đều chạy đến kiếm chút tinh quang rơi rớt.

Lần này bầu trời tinh quang quá lớn, Lý Thế Dân căn bản không thể hấp thụ hết, điều này cũng khiến rất tinh quang ơi xuống từ phía và bị lãng phí.

Đông đảo tu sĩ xung quanh cố gắng tu hành, nhưng vẫn có rất nhiều tinh quang bị lãng phí, các cao tầng vô cùng đau lòng.

Sau nửa giờ.

Tinh quang chi lực tiên tán, lần đầu tiên tu hành của Lý Thế Dân cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc này, ánh sao chiếu khắp người Lý Thế Dân, trong máu thịt của hắn tràn ngập tinh quang chi lực, rèn luyện thể phách của hắn

từng chút một, khiến hắn càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Hắn có thể cảm giác được thể chất của mình tăng lên, trở nên cường hãn hơn, thích hợp chiến đấu hơn, thậm chí có thể điều động tinh quang chi lực, chém đầu địch nhân ở cách xa vạn dặm.

"Đây mới chỉ là lần đầu tiên tu hành, nếu cứ tiếp tục tu hành, thể phách của ta sẽ mạnh đến nhường nào?"

Lý Thế Dân vui mừng khôn nguôi, cảm thấy Sâm La Vạn Tượng Tối Thượng Thể rất thích hợp để tu hành luyện thể, nó như được sinh ra để dành riêng cho việc luyện thể.

"Lý Thế Dân, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi, cảm giác sao rồi?" Tông chủ từ bên ngoài bước vào, ánh mắt hào hứng nhìn Lý Thế Dân.

"Cảm giác rất tốt, thực lực tăng trưởng rất nhiều." Lý Thế Dân trả lời.

"Rất tốt, Lý Thế Dân, sau này ngươi chăm chỉ tu hành, không cần quan tâm đến bất cứ chuyện gì, cần tài nguyên gì thì cứ nói, tông môn sẽ toàn lực tương trợ ngươi." Tông chủ chân thành nói.

"Cảm tạ, chuyện ngày hôm nay có thể che giấu không? Ta chỉ tập trung tu hành, nhưng không ngờ lại thu hút nhiều tinh quang đến như vậy. Động tĩnh lớn như vậy thì quá thu hút sự chú ý." Lý Thế Dân cau mày nói.

"Yên tâm, ta đã khởi động trận pháp, người bên ngoài căn bản không nhìn thấy được cảnh tượng xảy ra bên trong tông môn."

"Còn chuyện hôm nay rất dễ xử lý, ta sẽ để các đệ tử dùng tâm ma thề rằng không truyền chuyện này ra ngoài." Tông chủ mỉm cười nói.

"Vậy thì cảm tạ, lần sau tu hành ta sẽ chú ý, cố gắng thu hút

càng ít tinh quang càng tốt." Lý Thế Dân cảm kích nói.

"Đừng khách khí, đừng khách khí."

Tông chủ vội vàng lắc đầu, nhưng hắn vẫn bị đả kích rất nhiều bởi những lời Lý Thế Dân nói ra.

Vì là tông chủ, hắn cố gắng rất lâu mới có thể thu hút được một tia tinh quang, thế mà Lý Thế Dân lại nói cố gắng thu hút ít tinh quang hơn.

Những lời như vậy khiến tông chủ vô cùng đả kích, ngay cả các trưởng lão bên cạnh cũng rất muộn phiền, vô cớ nhận một đòn chí mạng.

"Khụ, khụ, khụ, Lý Thế Dân, ta đã sắp xếp cho ngươi một động phủ mới, để bát trưởng lão dẫn ngươi đến đó."

"Hiện nay ngươi mới tu hành Tinh Thần Công giai đoạn đầu, giai đoạn thứ hai tương đối khó, có gì không hiểu ngươi có thể hỏi bát trưởng lão."

Tông chủ chuyển chủ đề, đồng thời định quay lại liên lạc với Thái thượng trưởng lão bằng ngọc phù, muốn xin Tinh Thần Bảo Điển cho Lý Thế Dân tu hành.

"Được."

Lý Thế Dân gật đầu, rời đi với tất cả đồ đạc của mình, theo bát trưởng lão đến một động phủ tinh xảo có tên là Thự Quang.

Việt

"Lý Thế Dân, thiên phú thể tu Tinh Thần của ngươi rất kinh khủng, thiên phú tốt như vậy nhất định phải cố gắng tu hành."

"Ngoài ra, nếu có điều gì không hiểu về công pháp, cứ thoải mái hỏi ta, ta đã nghiên cứu hơn một trăm năm và hoàn toàn hiểu

thấu Tinh Thần Công."

Bát trưởng lão cao lớn nghiêm túc nói, từ tận đáy lòng hâm mộ thiên phú của Lý Thế Dân.

"Cảm tạ, tạm thời không có gì không hiểu." Lý Thế Dân nói sự thật.

Độ khó của Tinh Thần Công cũng không quá cao, trong tiêu hao công đức, hắn có thể dễ dàng lĩnh hội triệt để, tạm thời không có gì không hiểu.

"Không có gì không hiểu sao? Giai đoạn thứ hai của công pháp cũng đã hiểu rõ rồi sao?" Bát trưởng lão nghi ngờ hỏi, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bởi vì hấp dẫn lực lượng của các vì sao, thắp sáng ánh sáng của ngôi sao chỉ là giai đoạn thứ nhất, ngưng tụ thể Tinh Thần là điều quan trọng nhất trong giai đoạn thứ hai, điều này khó khăn hơn gấp mười lần so với giai đoạn đầu tiên.

Công pháp khó như vậy, dù là trưởng lão như hắn cũng phải nghiên cứu nhiều năm dưới sự hướng dẫn của tiền bối mới hiểu được.

Bây giờ Lý Thế Dân lại nói rằng hắn đã hiểu, bát trưởng lão nhất định sẽ hoài nghi.

"Đã hiểu rõ giai đoạn thứ hai, mạch ngưng tụ thể Tinh Thần ta cũng đã ghi nhớ trong đầu." Lý Thế Dân tiếp tục nói đúng sự thật.

"Chuyện..."

Hai mắt bát trưởng lão trợn trừng, vẫn còn có chút hoài nghi, chủ yếu là bởi vì tốc độ lĩnh ngộ của Lý Thế Dân quá nhanh.

Bát trưởng lão có chút nghi hoặc hỏi.

"Một trăm linh tám mạch ngưng tụ thể Tinh Thần, ngươi đều đã hiểu rõ sao? Phương pháp chuyển vận của các Thương mạch cũng đã hiểu rồi sao?"

Chương 536. Tương lai là thời đại của hắn

"Một trăm linh tám mạch? Là một trăm linh chín mạch, còn về Thương mạch, căn bản không cần chuyển vận, đi linh vận mới đúng." Lý Thế Dân cau mày.

"Ngươi thực sự đã nhớ."

Bát trưởng lão ngạc nhiên, vừa rồi khi nói hắn đã cố ý tạo bẫy bằng ngôn từ, người không nhớ rõ rất có thể sẽ gật đầu theo lời hắn nói.

Kết quả là Lý Thế Dân dễ dàng chỉ ra sai lầm, thậm chí còn biết phương thức chuyển vận, điều này thực sự khiến bát trưởng lão kinh ngạc.

Để xác minh xem Lý Thế Dân có nhớ đầy đủ hay không, bát trưởng lão tiếp tục đưa ra câu hỏi, hỏi liên tiếp hơn chục câu hỏi, tất cả đều được Lý Thế Dân giải đáp.

Điều này khiến bát trưởng lão càng thêm giật mình, cách hắn nhìn Lý Thế Dân đã thay đổi hoàn toàn, cảm thấy Lý Thế Dân được sinh ra là vì Tinh Thần Công.

"Bát trưởng lão, về vấn đế cuối cùng của ngươi, kỳ thực ta có một chút ý kiến, ta cảm thấy Hồi Toàn Pháp không được thích hợp cho lắm." Lý Thế Dân cau mày.

"Không thích hợp sao? Đây là công pháp do tổ tiên đời thứ sáu phát triển, sao có thể không phù hợp?" Bát trưởng lão cau mày.

"Trong tình huống bình thường thì đúng thật là không có vấn

đề, nhưng thể chất của mọi người là khác nhau, cứ dùng Hồi Toàn Pháp mãi có chút cẩu thả."

"Ta nghĩ đến một loại phương thức chuyển tiếp càng tinh tế hơn, có thể tăng hiệu quả luyện thể khi kết hợp với Hồi Toàn Pháp, đặc biệt là đối với nữ tu sĩ mới bắt đầu học tập, hiệu quả phụ trợ càng mạnh."

Lý Thế Dân nghĩ về những ý tưởng có được khi linh cảm phun trào trong điều kiện tiêu hao công đức, cảm thấy rằng Dược Thiên Pháp thực sự phù hợp với các nữ tu sĩ.

"Chuyện... Không thể chứ"

Bát trưởng lão không thể tin được, nhưng âm thanh tương đối nhỏ, đối mặt với Lý Thế Dân, bát trưởng lão không được tự tin cho lắm.

"Ta có thể chứng minh một chút."

"Ngươi gọi một nữ tu sĩ mới nhập môn đến đây thử một lần, tốt nhất là một nữ tu sĩ đã cảm nhận được tinh thần chi lực." Lý Thế Dân nói.

"Được, ta lập tức đi tìm."

Bát trưởng lão lập tức sử dụng ngọc phù truyền âm, rất nhanh sau đó một nữ tu sĩ vội vàng bay tới, được dẫn vào trong động phủ.

"Bái kiến bát trưởng lão, xin chào, Lý Thế Dân sư đệ."

Sau khi vào động phủ, nữ tu sĩ cung kính hành lễ với Lý Thế Dân, rồi mỉm cười nhìn Lý Thế Dân, nữ tu sĩ này không ai khác chính Yến tỷ, người đã tìm đến Lý Thế Dân trước đó.

Nàng đột ngột nhận được tin bát trưởng lão truyền đến, hoàn

toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không hiểu vì sao đột nhiên bị gọi tới.

Nhưng xem hoàn cảnh lúc này, có khả năng cao là bát trưởng lão đang chỉ đạo Lý Thế Dân nên nhân tiện dạy cho nàng một chút, Yến tỷ rất vui khi nghĩ rằng mình có thể nghe lời dạy của bát trưởng lão.

"Tiểu Yến, lát nữa ngươi hãy làm theo những gì Lý Thế Dân nó, hắn bảo ngươi làm gì thì ngươi làm như vậy." Bát trưởng lão đột nhiên nói.

"Sao cơ?"

Yến tỷ nghe vậy thì sửng sốt vô cùng, gương mặt nhỏ nhắn thoáng cái đỏ bừng, cả người cũng bối rối.

"Đừng lo lắng, chỉ là vấn đề về mặt tu hành, ngươi ngồi xuống đi, đưa tay phải ra." Lý Thế Dân mở lời an ủi nàng.

"Được... Được."

Yến tỷ nhanh chóng ngồi khoanh chân, duỗi tay phải đến trước mặt Lý Thế Dân, nhìn hắn một cách nghi vấn.

"Dẫn các vì sao hạ xuống, phần còn lại giao cho ta." Lý Thế Dân dặn dò.

"Được."

Yến tỷ ngay lập tức vận chuyển công pháp, cố gắng chỉ dẫn tinh thần chi lực.

Nhưng thiên phú của nàng quá kém, mất vài giờ mới dẫn được một tia, chuyện này cũng khiến nàng ngồi khoanh chân gần một khắc mà các vì sao vẫn không hề có dấu hiệu giáng lâm.

Nhìn cảnh này, bát trưởng lão cảm thấy đương nhiên là thế,

bởi vì trước đây hắn cũng thu hút từng chút tinh thần chi lực như vậy.

Nhưng Lý Thế Dân lại cau mày, chủ yếu là quá khó khăn, hắn không muốn đợi quá lâu, vì vậy cánh tay phải của hắn giương lên, nhanh chóng vận chuyển công pháp,

Xoạt!

Ánh sao dày đặc từ trên trời rơi xuống, lại một lần nữa đổ xuống như cơn mưa, rơi thẳng vào lòng bàn tay của Lý Thế Dân.

"Lại dẫn xuống nhiều rồi, lần sau giảm thêm."

Lý Thế Dân cau mày, truyền thần chi lực chảy vào trong cơ thể Yến tỷ, để nàng hấp thu.

Bát trưởng lão nhìn những vì sao như mưa, khi nghe Lý Thế Dân nói lần sau sẽ tiếp tục giảm bớt, mí mắt bát trưởng lão giật nhẹ hai lần, vô cớ nhận một đòn chí mạng.

Người khác tu hành chỉ cảm thấy tinh thần chi lực không đủ, chỉ mong dẫn dắt thêm được càng nhiều, hấp thụ nhiều tinh thần chi lực để luyện thể.

Kết quả là đến chỗ Lý Thế Dân thì hắn lại chê tinh thần chi lực quá nhiều, điều này khiến bát trưởng lão vô cùng khó chịu.

Người cũng cảm thấy phiền muộn còn có cả Yến tỷ, mặc dù nàng là đệ tử mới lĩnh ngộ công pháp đầu tiên, nhưng có thể thu hút một chút tinh thần chi lực trong một ngày là đã không tệ rồi.

Kết quả Lý Thế Dân tùy tiện là thu hút được nhiều tinh thần chi lực đến vậy, khiến Yến tỷ cảm nhận một cách sâu sắc chênh lệch giữa đôi bên, nàng càng muốn ôm đùi Lý Thế Dân.

Đặc biệt là thời điểm tinh thần chi lực được Lý Thế Dân đẩy

vào trong cơ thể nàng, Yến tỷ thậm chí còn cảm thấy như một giấc mơ khi cảm nhận được lượng tinh thần chi lực khổng lồ.

"Đừng phân tâm, vận chuyển công pháp, nhớ kỹ Dược Thiên Pháp và Hồi Toàn Pháp ta đã sử dụng, nếu như ngươi có thể nhớ kỹ, sau này nhất định sẽ nhất phi trùng thiên."

Chương 537. Tương lai là thời đại của hắn (2)

Lý Thế Dân nghiêm túc căn dặn, theo phân tích của chính mình, hắn vận chuyển Dược Thiên Pháp và Hồi Toàn Pháp, thử cải thiện thực lực của Yến tỷ trong mạch.

Loại thử này vô cùng táo bạo, nếu không cẩn thận có thể làm tổn thương kinh mạch của người khác, nhưng Lý Thế Dân vô cùng tự tin, đặc biệt là dưới sự tiêu hao công đức, tốc độ tiến bộ của hắn vô cùng nhanh.

Không lâu sau.

Một vòng tiểu chu thiên đã kết thúc, ngay lúc này, một tia tinh thần chi quang lập lòe xung quanh Yến tỷ.

"Vậy mà còn ngưng tụ được tinh thần chi quang!" Nhìn thấy tinh thần chi quang, đôi mắt của bát trưởng lão trợn tròn vì ngạc nhiên.

Bởi vì trong hoàn cảnh bình thường, Yến tỷ cần ít nhất một tháng mới có thể ngưng tụ được tinh thần chi quang, nhưng bây giờ nàng đã ngưng tụ được.

Một phần dĩ nhiên là do Lý Thế Dân đã thu hút được nhiều tinh thần chi lực, nhưng hiệu quả tổng hợp của hai phương pháp cũng đã xuất hiện, chứng tỏ rằng ý tưởng của Lý Thế Dân là chính xác,

Nói cách khác, một ý tưởng của Lý Thế Dân đã thay đổi Tinh Thần Công, giúp tăng đáng kể tốc độ tu hành công pháp.

Nghĩ đến chuyện nếu công pháp này được phổ biến khắp tông môn, vận mệnh dần suy tàn của tông môn chắc chắn có thể nhanh chóng được đảo ngược, toàn bộ tông môn có thể hưng thịnh giống như Ngoại Đạo Tông.

Trong lòng bát trưởng lão vui mừng, hắn không kìm được nói.

"Lý Thế Dân, ngươi thực sự rất lợi hại, ngươi có biết không, phương pháp ngươi nghiên cứu ra có thể thay đổi vận mệnh của tông môn không."

"Ừ, đúng thật là sẽ thay đổi vận mệnh của tông môn, chỉ cần sử dụng Dược Thiên Pháp phụ trợ việc tu hành, tốc độ tu hành của nữ tu sĩ ít nhất có thể tăng mười lăm phần trăm, nam tu sĩ cũng có thể tăng hơn mười phần trăm." Lý Thế Dân nói.

"Tăng được nhiều đến vậy, tốt, tốt, tốt, quá tốt rồi. Lý Thế Dân, ngươi là công thần của tông môn, đúng rồi, có thể dạy phương pháp cho ta không? Ta cũng muốn tăng tốc độ tu hành lên."

Bát trưởng lão hưng phấn hỏi, cảm thấy mình có thêm một phương hướng nâng cao thực lực.

"Tình huống của ngươi khá rắc rối, ngươi đã tu hành theo phương thức quy hồi quá lâu rồi, gân mạch đã hình thành đường vòng."

"Cho dù sử dụng Dược Thiên Pháp thì tốc độ cũng chỉ tăng lên một phần trăm." Lý Thế Dân nói rõ điểm khó khăn.

"Ta chỉ tăng một phần trăm sao? Nữ tu sĩ lại tăng được mười lăm phần trăm?" Bát trưởng lão bị đả kích, hỏi.

"Đúng, tạm thời không có biện pháp tốt, trừ khi cải tạo kinh mạch bằng thiên tài địa bảo." Lý Thế Dân lắc đầu thở dài.

"Chuyện.. Chuyện..."

Bát trưởng lão lại một lần nữa bị đả kích, đặc biệt là khi chứng kiến Yến tỷ hấp thu tinh thần chi lực do Lý Thế Dân dẫn đường và lần lượt thắp sáng ánh sáng của từng vì sao, hắn vô cùng hâm mộ.

"Haiz, già rồi, dù sao cũng già rồi."

Bát trưởng lão thở dài thật sâu, sau khi học được Dược Thiên Pháp từ chỗ Lý Thế Dân, hắn tạm biệt rời đi với biểu cảm u ám.

Hắn cảm thấy thời đại của mình sắp kết thúc, tương lai sẽ là thời đại của Lý Thế Dân.

Bên cạnh.

Mặc dù đang hấp thu tinh thần chi lực nhưng Yến tỷ đã nghe thấy cuộc thảo luận giữa bát trưởng lão và Lý Thế Dân.

Nghe được rằng ý tưởng của Lý Thế Dân sẽ thay đổi tông môn, nghe thấy bát trưởng lão muốn học hỏi từ Lý Thế Dân, Yến tỷ giật mình hoảng hốt.

Trước đó nàng cho rằng là bát trưởng lão chỉ dạy cho Lý Thế Dân, nhưng kết quả không ngờ được lại là Lý Thế Dân chỉ dạy cho bát trưởng lão, lại còn có thể thay đổi tương lai của tông môn.

Cảnh tượng như vậy khiến tâm trí của người nghe được là Yến tỷ trống rỗng, gần như chết lặng tại chỗ.

May mà nàng biết rằng đây là thời điểm quan trọng nhất của mình, vì vậy lập tức ngưng thần tĩnh khí hấp thu tinh thần chi lực.

Sau khi quá trình hấp thụ hoàn tất, bát trưởng lão đã biến mất, chỉ còn lại Lý Thế Dân đang bố trí trận pháp.

Cảm nhận được lực lượng của bản thân tăng lên nhanh chóng,

Yến tỷ cảm kích nói.

"Cảm ơn ngươi, Lý Thế Dân. Ta.. Ta có thể làm thị nữ của ngươi được không?"

"Xin lỗi, ta đã có thị nữ rồi."

Lý Thế Dân nhớ đến Băng Huyên Nhi xinh đẹp như thiên tiên, nhớ đến mỹ nhân xinh đẹp đang chìm trong giấc ngủ sâu kia, tâm trạng của Lý Thế Dân trở nên rất phức tạp.

Đối diện.

Sau khi bị cự tuyệt, Yến tỷ âm thầm thở dài, trong lòng nàng rất không cam tâm, nhưng nhìn vẻ mặt của Lý Thế Dân, nàng biết mình không có cơ hội, chỉ có thể cúi đầu thật sâu và nói: "Cảm ơn."

"Đừng khách khí, rời đi đi thôi."

"Được." Yến tỷ rời đi, bay về phương xa trong làn gió.

Trong động phủ.

Lý Thế Dân đã hoàn tất việc bố trí trận pháp quanh động phủ, thiết lập rất nhiều thủ đoạn ẩn giấu, lúc này mới chiếc giường bạch ngọc ra và lẳng lặng bắt đầu tu hành.

Một nơi khác.

Bát trưởng lão vừa phi hành vừa nghĩ đến Dược Thiên Pháp do Lý Thế Dân nghiên cứu ra, hắn cảm thấy Dược Thiên Pháp vô cùng mạnh, lại vô cùng phù hợp với Hồi Toàn Pháp.

Nhưng vừa nghĩ tới chỉ có thể tăng lên một phần trăm tốc độ tu luyện là hắn đã cảm thấy chán nản muốn đập đầu vào tường.

Bát trưởng lão không tin vào chuyện đó dừng lại trên một tảng đá lớn, hắn thử vận chuyển công pháp bằng Dược Thiên Pháp, kết

quả đúng thực là chỉ có thể tăng lên một phần trăm.

Chương 538. Ba loại bảo vật

Nghĩ đến người khác ít nhất có thể tăng được mười phần trăm, còn mình thì mới một phần trăm, bát trưởng lão cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

"Lão Bát, sao ngươi lại ngồi ở đây? Không phải đã bảo ngươi đến chỉ dạy Lý Thế Dân sao? Sao ngươi lại trốn trên tảng đá lớn ngồi ngắm phong cảnh một mình như vậy?" Cửu trưởng lão và Tư Đồ trưởng lão bay tới hỏi.

"Ngắm phong cảnh cái gì, chỉ là tâm trạng ta không được tốt." Bát trưởng lão phiền muộn nói.

"Tâm trạng không tốt? Sao vậy? Chẳng lẽ việc chỉ dạy Lý Thế Dân không được thuận lợi sao?" Tư Đồ trưởng lão nghi ngờ.

"Không thận lợi? Thế mà là không suôn sẻ sao? Đó là vô cùng không suôn sẻ luôn có hiểu không." Bát trưởng lão vô cùng buồn phiền.

Nghĩ về thiên phú đáng sợ của Lý Thế Dân, nghĩ đến ngay cả tư cách dạy bảo hắn cũng không có, ngược lại còn được Lý Hiên chỉ dạy, bát trưởng lão cảm thấy phiền lòng.

Những lời bát trưởng lão nói khiến Tư Đồ trưởng lão và cửu trưởng lão rất bất ngờ.

Bởi vì cả hai vị trưởng lão đều cho rằng Lý Thế Dân thiên phú tốt, tốc độ học tập rất nhanh, nhưng bát trưởng lão lại nói rằng việc giảng dạy không suôn sẻ.

Ý nghĩ của không thuận lợi cơ bản là khác nhau, điều này dẫn

đến việc hai trưởng lão hiểu không đúng, cho rằng Lý Thế Dân chỉ có thiên phú tốt, nhưng năng lực lại tương đối kém.

"Lão Bát, đừng lo lắng, lúc chúng ta mới học tập cũng rất chậm, mất rất nhiều năm mới hiểu được, Lý Thế Dân vừa mới tiếp xúc với công pháp tu luyện thể Tinh Thần, lại vẫn còn là đứa trẻ, hắn không hiểu được giai đoạn thứ hai là vô cùng bình thường."

"Ngươi phải kiên nhẫn hơn, chỉ dạy cho Lý Thế Dân nhiều hơn, đừng vì hắn học tập chậm mà chạy ra ngoài như thế, ngươi phải có dáng vẻ làm gương sáng cho người khác."

"Đúng thế, cho dù tốc độ học hỏi của Lý Thế Dân có chậm, chỉ cần chúng ta kiên nhẫn chỉ dạy và tỉ mỉ giao tiếp, vẫn có thể bồi dưỡng Lý Thế Dân thành tài." Cửu trưởng lão gật đầu đồng ý.

"Gì? Các ngươi nói nhăng nói cuội gì vậy. Ai bảo tốc độ học tập của Lý Thế Dân chậm?" Bát trưởng lão cao lớn cau mày nói.

"Chẳng phải ngươi vừa bảo việc chỉ dạy không thuận lợi sao?" Tư Đồ trưởng lão khó hiểu.

"Không suôn sẻ thì đúng đâu có sai, Lý Thế Dân đã học tập xong toàn bộ công pháp, ta buồn phiền là vì không còn kiến thức để chỉ dạy cho hắn." Bát trưởng lão cao lớn lập tức giải thích.

"Đã học xong rồi? Không còn gì để dạy? Ngươi chắc chắn không?" Tư Đồ trưởng lão kinh ngạc vì trước đây hắn đã mất nhiều năm để học.

"Chắc chắn, vô cùng chắc chắn. Lý Thế Dân chẳng những đã học xong hết mà hắn còn dạy cho ta một phương pháp có tên là Dược Thiên Pháp, phương pháp này có thể tăng tốc độ tu hành thể tu, đi nào, chúng ta đến tìm tông chủ, cùng bàn về vấn đề này."

Bát trưởng lão cao lớn dẫn hai người Tư Đồ trưởng lão nhanh chóng trở lại đại điện, chia sẻ Dược Thiên Pháp cho mọi người,

đồng thời triệu vài đệ tử thể tu đến kiểm nghiệm.

Sau một vòng khảo nghiệm, cao tầng Tinh Thần Tông vô cùng ngạc nhiên, tất cả bọn họ đều nhìn vào kết quả kiểm tra một cách hoảng hốt.

"Quá mạnh, không ngờ được rằng một phương pháp tu hành lại mang đến hiệu quả tăng tốc độ tu hành đáng kinh ngạc như vậy." Tư Đồ trưởng lão kinh ngạc.

"Quả thực là không thể ngờ được, trước đó ta còn nghĩ Lý Thế Dân mới nhập môn sẽ không thể học được giai đoạn thứ hai của Tinh Thần Công, kết quả hắn chẳng những học được mà còn có thể hoàn thiện nó."

Cửu trưởng lão cũng chấn động, cảm thấy Lý Thế Dân ưu tú quá mức cho phép.

"Quan trọng là Lý Thế Dân còn hoàn thiện công pháp, trong khi ta, rõ ràng là đến chỉ dạy Lý Thế Dân, nhưng cuối cùng lại được Lý Thế Dân dạy bảo, bản thân ta lại biến thành một học sinh."

Bát trưởng lão cao lớn bất lực than thở, lần đầu tiên cảm thấy mình mất khí thế của tiền bối trước mặt một thiếu niên.

Các trưởng lão còn lại đều vô cùng kinh ngạc, ngay cả tông chủ cũng chấn động, nói lớn.

"Ta tiếp tục liên hệ với Thái thượng đại trưởng lão, vừa rồi liên hệ với Thái thượng đại trưởng lão, trình bày việc chỉ dạy Tinh Thần Bảo Điển cho Lý Thế Dân."

"Nhưng Thái thượng Đại trưởng lão lại lo rằng có tà ma lẻn vào tông môn, bảo ta tạm dừng việc chỉ dạy, đợi bọn họ trở về sẽ dạy cho Lý Thế Dân sau."

"Nhưng hiện tại Lý Thế Dân đã nghiên cứu ra Dược Thiên

Pháp đủ để thay đổi tông môn, ta phải ban thưởng cho Lý Thế Dân."

Tông chủ lập tức lấy ngọc phù truyền tin viễn trình ra, liên lạc với Thái thượng đại trưởng lão ở ngoại vực.

"Không phải ta đã nói, không có chuyện gì khẩn cấp thì đừng liên hệ với ta sao, mới bao lâu mà ngươi đã tìm đến ta lần thứ hai rồi." Giọng nói già nua vang lên từ ngọc phù truyền tin, có điều âm thanh này bao hàm sự không hài lòng.

"Thái thượng đại trưởng lão, ngài hãy nghe ta nói, vẫn là chuyện về Lý Thế Dân, là chuyện về Tinh Thần Bảo Điển mà ta đề cập ban nãy, ta muốn để Lý Thế Dân tu hành..."

Tông chủ vội vàng trả lời, nhưng nói được một nửa đã bị giọng nói già nua cắt đứt.

"Không phải ta đã nói rồi sao, hiện tại tà ma hoành hành, tỷ lệ chúng lẻn vào tông môn là rất lớn, Tinh Thần Bảo Điển là chí bảo của tông môn, phải vô cùng cẩn trọng, đợi nửa năm sau ta trở về rồi đưa ra quyết định."

Chương 539. Ba loại bảo vật (2)

"Thái thượng đại trưởng lão, Lý Thế Dân không phải là tà ma, hắn còn giết tám mươi mốt Hư Ma, công lao rõ ràng, hơn nữa thiên phú rất tốt..."

Tông chủ cố gắng nói đỡ cho Lý Thế Dân, nhưng đang nói dở dang lại bị giọng nói già nua cắt đứt.

"Hư Ma khó tìm như vậy, một Luyện Khí tầng mười sao có thể dễ dàng tìm được? Trong chuyện này có thể có điều mờ ám gì đó, chuyện bảo điển cứ như vậy đi, đợi ta trở về rồi bàn sau."

"Thái thượng đại trưởng lão, ngài hãy nghe ta nói, Lý Thế Dân hoàn thiện Tinh Thần Công, tăng tốc độ tu hành Tinh Thần Công lên mười phần trăm."

"Lần hoàn thiện này đủ để tông môn phồn thịnh đi về phía vinh quang, phát triển không ngừng, ta cảm thấy hắn có tư cách tu hành Tinh Thần Bảo Điển." Tông chủ nói bằng giọng điệu vô cùng kiên định.

"Hoàn thiện Tinh Thần Công? Ngươi cảm thấy có khả năng sao? Ngươi biết Tinh Thần Công do ai phát triển sao? Ngươi biết Tinh Thần Công đã tồn tại bao nhiêu năm rồi không?"

"Một thiếu niên Luyện Khí tầng mươi sao có thể dễ dàng hoàn thiện Tinh Thần Công như vậy được? Ta thấy đầu óc ngươi úng nước thì có, bị kẻ khác lừa gạt đến như vậy."

Trong giọng nói già nua có sự tức giận, rõ ràng đã có ý muốn

bóp chết tông chủ.

"Thái thượng đại trưởng lão, ngài không tin thì hiện tại ta nói luôn cho ngài, ngài cứ thử qua thì biết."

Tông chủ lập tức giảng giải Dược Thiên Pháp, nói hết tất cả mọi điều.

"Chỉ một phương thức vận hành mà có thể tăng tốc độ tu hành sao? Chuyện này có khả năng sao?"

Giọng nói già nua một lần nữa từ trong ngọc phù truyền ra, trong giọng nói ấy chứa đầy hoài nghi và không tin, sau đó dần dần lặng tiếng.

Sau một lúc.

Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên, trong âm thanh ngập tràn sự khó tin.

"Vậy mà thực sự có hiệu quả, chuyện gì đang xảy ra thế này? Thực sự do một thiếu niên Luyện Khí tầng mười hoàn thiện sao?"

"Đúng, thực sự là do Lý Thế Dân hoàn thiện, chắc chắn vô cùng." Tông chủ lập tức nói.

"Không ngờ một thiếu niên nhỏ bé lại có bản lĩnh nhường này, là ta nhầm rồi." Giọng nói già nua trầm trầm, lần đầu tiên không còn cao cao tại thượng.

"Thái thượng đại trưởng lão, Lý Thế Dân chắc chắn là thiên tài, hơn nữa còn là kiểu thiên tài vô cùng mạnh mẽ."

"Nếu có thể bồi dưỡng hắn thật tốt, có lẽ Tinh Thần Tông chúng ta sẽ một lần nữa vực dậy." Tông chủ tiếp tục nói.

"Có lý, vậy để Lý Thế Dân đọc Tinh Thần Bảo Điển, thuận tiện dẫn hắn đến bảo khố của tông môn, để hắn chọn ba bảo vật, coi

như là bồi thường cho hắn." Giọng nói già nua cất lời.

"Vâng! Ta thay mặt Lý Thế Dân biểu đạt lòng cảm tạ với ngài." Tông chủ vội vàng cảm tạ.

"Bảo vệ hắn cẩn thận, nửa năm sau ta trở về nhất định phải trông thấy hắn, nhìn xem hắn là thiên tài cỡ nào mà lại có bản lĩnh đến nhường này." Trong giọng nói già nua có sự tò mò.

"Ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức bảo vệ hắn, tuyệt đối sẽ không để hắn chịu bất kỳ tổn hại nào." Tông chủ bảo đảm.

"Được, cứ như vậy đi."

Ngọc phù truyền tin cắt đứt, tông chủ rốt cục thở phào nhẹ nhõm: "Đi, chúng ta dẫn Lý Thế Dân tiến vào bảo khố của tông môn, để hắn chọn ba bảo vật."

"Vừa hay Tinh Thần Bảo Điển cũng đang ở trong bảo khố, để Lý Thế Dân học tập một thể." Đại trưởng lão gật đầu.

"Ta cũng nghĩ như vậy, có điều thư linh vừa mới ngủ say, giờ làm phiền thư linh thì có thể nó sẽ tức giận." Nhị trưởng lão bất đắc dĩ nói.

Tinh Thần Bảo Điển do tổ sư gia của Tinh Thần Tông luyện chế bằng bảo vật đặc biệt, có thể bảo tồn mãi mãi.

Trong quá trình luyện chế may mắn sinh ra một tia linh trí yếu ớt, trải qua tháng năm vô tận cuối cùng cũng hóa thành thư linh.

Thư linh có ơn rất lớn với Tinh Thần Tông, trong quá khứ, Tinh Thần Tông nhiều lần gặp gỡ tai họa lớn, đều do thư linh dẫn hy vọng cuối cùng của tông môn trốn thoát vào giây phút cuối cùng.

Vì vậy, mọi người trong tông môn đều rất kính trọng thư linh, trong lòng coi thư linh như là người thân, tự nhiên không muốn quấy rầy thư linh nghỉ ngơi.

Dựa theo thời gian ngủ bình thường, thư linh sẽ thức giấc sau năm năm ngủ say, sau đó hỏi xem có đệ tử nào có thiên phú bất phàm hay không, nếu có sẽ chỉ dạy, nếu không sẽ lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ say.

Lần này Lý Thế Dân đến không đúng lúc, bởi vì thư linh mới chìm vào giấc ngủ sâu chưa đầy hai tháng, nếu lúc này đánh thức thư linh sẽ rất dễ khiến thư linh tức giận.

Nhưng tông chủ và các trưởng lão không muốn chờ, năm năm quá lâu, bọn họ muốn Lý Thế Dân nhanh chóng học tập Tinh Thần Bảo Điển.

"Đi thôi, thư linh là đứa bé nhiều tuổi, lúc thức giấc nhiều nhất là nổi giận, sẽ không quá trách móc chúng ta, cho dù có trách thì cũng đã có ta gánh vác."

Tông chủ nghiêm túc nói, dẫn đầu bay về phía động phủ của Lý Thế Dân.

Những trưởng lão còn lại cũng đi theo, bởi vì càng nhiều người mở bảo khố thì tốc độ càng nhanh, các cao tầng đương nhiên cũng đi.

Bọn họ đến tìm Lý Thế Dân trước, trình bày rõ lý do tiến đến, sau đó dẫn Lý Thế Dân khu cất giấu bảo khố phía sau núi, sử dụng linh lực mở bảo khố.

Trải qua quá trình linh lực tiêu hao mạnh mẽ, cánh cửa bảo khố cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Chương 540. Năng lực lại lần nữa tiến hóa

"Lý Thế Dân, đeo lệnh bài này trên người và tiến về phía trước theo dấu chân của ta, tuyệt đối không được bước sai." Tông chủ đưa cho Lý Thế Dân một chiếc lệnh bài bảo khố và nói.

"Được."

Lý Thế Dân gật đầu, bước theo tông chủ tiến vào trong lối đi, sau hàng chục lần rẽ và vượt qua lượng lớn bẫy rập, cuối cùng cũng vào đến bên trong bảo khố.

Nhìn những lưu quang đủ loại màu sắc tràn ngập trong bảo khố, ngửi mùi đan hương lan tỏa khắp nơi, cảm nhận được sự dao động mạnh mẽ của linh lực, trong lòng Lý Thế Dân cũng có sự mong đợi.

Góc Nhìn Thượng Đế của hắn nhanh chóng lướt qua, nhanh chóng tập trung vào bốn vật phẩm dưới góc nhìn mạnh mẽ.

Trong bốn món này, món đặc biệt nhất là Tinh Thần Bảo Điển, bởi vì cuốn sách này đang hô hấp thư thể sinh vật sống, bìa sách phồng lên và xẹp xuống, giống như một con người.

Khí tức mà cuốn bảo điển tỏa ra rất đặc biệt, khá giống với Siêu Thoát Bảo Điển mà hắn đã từng tu hành, nhưng cường độ kí tức thì kém hơn, khoảng một phần mười so với Siêu Thoát Bảo Điển.

Nhưng Siêu Thoát Bảo Điển là vật chết, còn quyển Tinh Thần Bảo Điển này lại là vật chết, điều này khiến Lý Thế Dân thấy tò

mò.

Ngoài Tinh Thần Bảo Điển ra, còn có hai loại quả siêu tiến hóa cũng rất quan trọng đối với Lý Thế Dân, cuối cùng là một viên đá đen.

Trên viên đá này có một vết đao, toát ra đao ý nồng đậm, Lý Thế Dân cũng bị lay động bởi lực lượng đáng sợ đó.

Trên thực tế, trong bảo khố này vẫn còn nhiều thứ tốt khác, chẳng hạn như đan dược, trận bàn, pháp bảo, phù triện, con rối, thiên tài địa bảo,... vô cùng nhiều.

Nhưng Lý Thế Dân không có nhu cầu cao đối với những thứ đồ đó, hắn thích các loại trái cây hơn.

"Lý Thế Dân, ngươi chọn lựa bảo vật trước đi, ta đi mời thư linh."

Tông chủ mỉm cười ra hiệu, trong lòng thấp thỏm bước về phía khu vực đặt Tinh Thần Bảo Điển.

"Thư linh!"

Lý Thế Dân thầm thốt lên, Góc Nhìn Thượng Đế âm thầm quan sát Tinh Thần Bảo Điển.

Nhìn thấy tông chủ bước đến đánh thức thư linh, kết quả sau khi thức giấc thì thư linh bắt đầu ở đó nổi giận, hoàn toàn tràn ngập dáng vẻ tức giận khi thức giấc.

Cuối cùng, tông chủ nói cả đống lời hay một lúc lâu, sau đó thư linh mới miễn cưỡng bay ra ngoài và lơ lửng trước mặt Lý Thế Dân.

"Ngươi là Lý Thế Dân sao? Thoạt nhìn vô cùng bình thường, có lợi hại vậy không?" Thư linh lơ lửng trong không trung, nhìn chằm

chằm vào Lý Thế Dân với vẻ dò xét.

"Lý Thế Dân lợi hại lắm, ngay cả Thái thượng đại trưởng lão cũng công nhận Lý Thế Dân." Tông chủ vội vàng nói đỡ.

"Vậy sao?"

Thư linh vẫn còn có chút nghi ngờ, tiếp tục hỏi:"

"Lý Thế Dân, nếu ngươi đã mạnh như thế vậy ngươi dẫn một chút tinh thần chi lực đến cho ta xem. Nếu số lượng ngươi dẫn đến đủ khiến ta hài lòng, ta sẽ dạy Tinh Thần Bảo Điển cho ngươi, hơn nữa còn hỗ trợ ngươi tu hành."

"Ở đây sao? Sức cản của các trận pháp xung quanh rất mạnh." Lý Thế Dân cau mày.

"Không sao cả, chỉ cần lực tương tác của ngươi đủ mạnh, cho dù có trận pháp ngăn cản, cũng có thể hấp dẫn tinh thần chi lực." Thư linh bình tĩnh nói.

"Được."

Lý Thế Dân giơ cánh tay phải lên, linh lực bắt đầu dẫn dắt tinh thần chi lực, xem xét đến sự ngăn cách của trận pháp, hắn thu hút nhiều tinh thần chi lực hơn một chút.

Trong phút chốc.

Đông đảo tinh thần chi lực tỏa sáng rực rỡ, từ trên trời rơi xuống như cơn mưa, nhanh chóng lao vào trong bảo khố.

Tinh thần chi lực rơi xuống dày đặc như vậy, thư linh thấy thế thì trợn tròn đôi mắt: "Chuyện... Nhiều như thế sao?"

Thư linh chấn động, không thể tin được nhìn tinh thần chi lực trong bảo khố càng lúc càng dày đặc, nhìn Lý Thế Dân lấp lánh quang huy.

Làm thư linh biết bao năm tháng, nó đã thấy quá nhiều cảnh tượng thiên tài dẫn dắt lực lượng tinh tú.

Cũng vì đã thấy nhiều, nó hiểu rất rõ về tinh thần chi lực, cũng hiểu rõ lực lượng của các vì tinh tú đáng sợ đến mức nào.

Dựa theo trí nhớ của nó, ngoại trừ người sáng lập Tinh Thần Tông, không ai có thể thu hút được nhiều tinh thần chi lực như vậy.

Ngay cả lão tổ đời thứ sáu kinh tài tuyệt diễm của Tinh Thần Tông cũng không thể thu hút được nhiều đến thế.

Phải biết rằng lão tổ đời thứ sáu đã cải tiến và đơn giản hóa Tinh Thần Bảo Điển, sự giúp đỡ của ngài với Tinh Thần Tông chỉ đứng sau tổ sư gia khai tông.

Nhưng bây giờ.

Một thiếu niên còn trẻ tuổi lại thu hút được số lượng tinh thần chi lực nhiều nhường này, đó đúng thực là thiên tài cùng cấp bậc với lão tổ khai sơn.

Thư linh chấn động, có chút lắp bắp hỏi: "Ngươi... Ngươi là chủ nhân chuyển thế sao?"

"Chủ nhân chuyển thế? Không, ta là chính ta." Lý Thế Dân cau mày nói.

"Không phải ư!"

Thư linh có vẻ hơi thất vọng, nhưng nghĩ đến thiên tư của Lý Thế Dân, nó nhìn Lý Thế Dân bằng ánh mắt phức tạp và nói.

"Thiên phú của ngươi đúng là đáng sợ, khủng khiếp gần ngang với thiên phú của chủ nhân, tương lai có lẽ ngươi có thể đạt tới trình độ như chủ nhân."

Bên cạnh.

Nghe những lời thư linh nói, trong mắt tông chủ ngập tràn kinh ngạc.

Trước đó hắn đã đánh giá Lý Thế Dân rất cao, nhưng không ngờ những đánh giá đó vẫn còn thấp, bởi vì căn cứ vào những lời thư linh nói, thiên phú của Lý Thế Dân đã có thể so sánh với tổ sư gia khai tông.

Chương 541. Năng lực lại lần nữa tiến hóa (2)

Lão tổ khai tông là đại nhân vật siêu cấp sáng lập tông môn, là mục tiêu theo đuổi cả đời của các tông đồ trong tông.

Nhưng bây giờ.

Thiếu niên trước mắt sẽ đi theo con đường này trong tương lai, điều này khiến ánh mắt của tông chủ vô cùng phức tạp, hắn vô cùng ghen tị với Lý Thế Dân, đồng thời càng thêm coi trọng Lý Thế Dân, chuẩn bị bảo vệ sự an toàn của Lý Thế Dân sau này, giúp Lý Thế Dân khỏe mạnh trưởng thành.

Trong khi tông chủ đang hạ quyết tâm, thư linh bên cạnh đã bắt đầu truyền Tinh Thần Bảo Điển cho Lý Thế Dân.

Tinh Thần Bảo Điển khó gấp mười lần cũng như những lời giải thích cặn kẽ và vướng mắc khác nhau đều được truyền cho Lý Thế Dân thông qua phương thức truyền tải bằng ý thức.

Lượng kiến thức này rất lớn, tu sĩ bình thường có lẽ phải mất mấy ngày sắp xếp thông tin mới có thể lĩnh hội được.

Nhưng Lý Thế Dân đã thông thạo nó một cách vô cùng dễ dàng, đặc biệt là dưới sự tiêu hao công đức, hắn lại còn thử luyện thể bằng Tinh Thần Bảo Điển.

"Ồ?"

Thấy ánh sáng tinh tú xung quanh Lý Thế Dân sáng ngời hơn, thư linh kinh ngạc nói.

"Lý Thế Dân, ngươi đã nắm vững Tinh Thần Bảo Điển nhanh như vậy sao?"

"Ừ, đơn giản hơn so với suy nghĩ của ta một chút."

Lý Thế Dân gật đầu. Hắn đã cho rằng rất khó, nhưng hóa ra khi tu hành lại đơn giản một cách bất ngờ, độ phù hợp với chiến thể của hắn là rất cao, hắn đã tu luyện thành công một cách dễ dàng.

"Đơn giản hơn tưởng tượng của ngươi sao?"

Nghe hắn nói thế, thư linh và tông chủ đã khá là sốc, nhất là tông chủ.

Hắn đã đọc qua Tinh Thần Bảo Điển từ lâu, nhưng kết quả là không thể học được nội dung bên trong, hắn cảm thấy công pháp này là thiên thư, cả đời cũng không có hy vọng học được.

Nhưng Lý Thế Dân thì hay rồi, chỉ trong phút chốc đã học xong, còn nói là đơn giản hơn dự kiến của hắn, chênh lệch như vậy đúng là quá đả kích người khác.

Mặc dù tông chủ rất vui khi thiên phú của Lý Thế Dân tốt, nhưng hắn cũng cảm thấy chua xót cho thiên phú kém cỏi của mình, có cảm giác bi thương và khổ sở.

Trong sự buồn phiền, hắn tìm một góc ngồi xuống với biểu cảm cay đắng, thầm an ủi trái tim nhỏ bé bị tổn thương của mình.

Bên cạnh.

Lý Thế Dân vừa tu hành vừa đưa tay ra cầm ba món bảo vật, hai quả siêu tiến hóa trong số chúng hắn ăn luôn tại chỗ.

'Ting! Triệu Hồi Dung Nham Cự Nhân của ngài tiến hóa siêu cấp, thăng cấp thành Song Dung Nham Cự Nhân, có thể triệu hồi

hai cự nhân dung nham để chiến đấu cùng một lúc.'

'Ting! Thiên phú Thế Mạng của ngài được tiến hóa, tính bí mật được tăng cường, thời gian chờ giảm xuống còn một giờ, tác dụng phụ hôn là hôn mê nửa giờ.'

Tiếng nhắc nhở máy móc vang lên, cũng khiến lòng Lý Thế Dân vui mừng.

Dung nham cự nhân được triệu hồi biến thành hai, đó là trợ giúp rất lớn cho Lý Thế Dân, có thể tăng cường sức chiến đấu của hắn.

Thiên phú Thế Mạng tiến hóa càng khiến Lý Thế Dân cảm thấy vui vẻ, thời gian chờ ngắn như vậy, đúng thực là thần kỹ bảo mệnh, đặc biệt là nâng cao khả năng che giấu, điều này càng củng cố điểm này.

Lý Thế Dân thậm chí còn có suy nghĩ triệu hồi Huyết Phân Thân của mình ra, đi săn lùng và giết ác linh khắp nơi để kiếm công đức.

"Đợi chút nữa, thêm chút nữa thôi, thiên phú Thế Mạng thăng cấp thêm một lần nữa, hẳn là không thành vấn đề."

Lý Thế Dân thầm lẩm nhẩm, quay đầu nhìn viên đá màu đen.

Trên viên đá đó có đao ý phức tạp, không phải là không ổn, mà ngược lại là quá ổn, bởi vì bên trong ẩn chứa ít nhất năm loại đao ý, rất mạnh.

Lý Thế Dân, người tò mò trong lòng, muốn nhanh chóng nghiên cứu nó, vì vậy hắn dứt khoát cáo từ, mang hòn đá trở về động phủ của mình, bắt đầu bế quan tu hành.

Thời gian trôi đi, ba tháng trôi qua trong nháy mắt.

Ba tháng qua, Nam Vực vẫn rất yên tĩnh, tựa hồ Nam Vực đã bị quỷ dị từ bỏ một cách triệt để.

Ngược lại, Trung Châu có chút hỗn loạn, các loại yêu ma quỷ quái thỉnh thoảng lại xuất hiện.

Ngoại vực thì càng thêm hỗn loạn, lũ tà ma xâm chiếm như phát rồ, điều này đã mang đến áp lực rất lớn cho đám người Tần Bất Hối.

Tinh Thần Tông.

Trong động phủ của Lý Thế Dân.

Sau khi kết thúc việc tu hành, Lý Thế Dân chậm rãi mở mắt ra, để lộ đôi đồng tử đờ đẫn và không có ánh sáng.

'Ting! Ngài cảm ngộ viên đá thần bí, cảm ngộ thành công Trảm Chi Đao Ý.'

'Ting! Ngài tu hành Tinh Thần Bảo Điển, ngưng tụ thành công thể Tinh Thần nhất giai, khả năng phòng ngự tăng cường, lực lượng tăng mạnh, có thể huy động lực lượng của tinh tú để chiến đấu.'

Những thông báo máy móc vang lên trong đầu, Lý Thế Dân lại nhíu mày.

"Trên viên đá đó có quá nhiều đao ý, mỗi lần đều sẽ cản trở ta lĩnh ngộ. May mắn là cuối cùng ta cũng lĩnh ngộ được một loại đao ý, những đao ý còn lại chắc hẳn sẽ dễ dàng hơn một chút."

Lý Thế Dân thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tốc độ lĩnh ngộ của mình sau này sẽ nhanh hơn.

Nếu hắn có thể lĩnh ngộ toàn bộ đao ý trên viên đá đó, vậy thì sức chiến đấu của hắn sẽ tăng gấp đôi.

Lý Thế Dân, người đang có tâm trạng khá tốt, mở trợ lý nhỏ ra xem, kiểm tra tình hình mới nhất của các đệ tử.

'Ting! Đệ tử Chu Hồng Phúc của ngài có được kỳ ngộ, thành công Trúc Cơ hoàn mỹ, phần thưởng của ngài: Linh Họa Sư từ tứ giai thượng phẩm thăng cấp lên tứ giai đại viên mãn.'

Chương 542. Tà tính

'Ting! Dựa vào huyết mạch, đệ tử Triệu Thiên của ngài thành công Trúc Cơ hoàn mỹ, phần thưởng của ngài: Linh Khúc Sư từ tứ giai thượng phẩm thăng cấp lên tứ giai đại viên mãn.'

'Ting! Đệ tử Nam Hy của ngài chịu kích thích vì cái chết của ngài nên đã một mình tiến vào biển Vô Tận, khám phá mê cung tuyệt mệnh.'

'Sau trải nghiệm cửu tử nhất sinh, Nam Hy thành công vượt qua mê cung, tạc thành Kim Đan hoàn mỹ, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Hỏa Diễm sơ cấp thăng cấp thành trung cấp.'

"Cửu tử nhất sinh sao, haiz!"

Lý Thế Dân có chút không đành lòng, nhưng thấy Nam Hy thành công đúc thành Kim Đan hoàn mỹ, từ tận đáy lòng mình, hắn cảm thấy vui thay cho nàng.

Nhưng nghĩ đến Băng Huyên Nhi đang chìm trong giấc ngủ sâu và A Ngốc biến mất không còn tung tích, Lý Thế Dân lại cảm thấy lo lắng.

Tuy nhiên, trong ba tháng qua, Huyết Phân Thân ở lại đọc sách trong bí cảnh Linh Hồn của hắn đã thấy được một vài tin tức quan trọng.

Đó là, A Ngốc rất có thể đã đến Ma giới, cũng là nơi thích hợp nhất đối với Thôn Thiên Ma.

Ở nơi đó, Nhân tộc gần như không thể sinh tồn được, nhưng ma thì có thể như cá gặp nước, sống vô cùng dễ chịu.

Theo tính toán này, chắc hẳn A Ngốc sẽ không sao, nhưng Lý Thế Dân vẫn cứ không yên lòng, muốn đến Ma giới tìm A Ngốc, xem hắn ra sao.

Đáng tiếc là thực lực của Lý Thế Dân không đủ, thậm chí cả lối đi đến Ma giới cũng không tìm được, chứ đừng nói đến việc tùy ý mở cánh cửa không gian đến Ma giới như Thôn Thiên Ma.

"Đợi một thời gian nữa, đợi thực lực cửa ta đạt đến Nguyên Anh kỳ, dù là Ma giới thì ta cũng dám mạo hiểm xông vào."

Lý Thế Dân lại nhắm mắt lại một lần nữa, cố gắng dẫn dắt tinh thần chi lực, tăng cường sức mạnh của thân thể thân thể, nâng cao thực lực của bản thân.

Một nơi khác.

Đế quốc Phượng Hoàng, trong cấm địa.

Tần Nguyệt lăng lặng ngâm mình trong Phượng Hoàng Trì, hấp thụ sức mạnh của ngọn lửa trong nước hồ, ngọn lửa cuồn cuộn bao trùm cả khu vực như biển lửa.

Vèo!

Tiếng xé gió vang lên.

Hình bóng người hộ đạo Hạnh Nhi xuất hiện, thực lực của nàng khá yếu, chỉ khoảng Trúc Cơ đại viên mãn, đã hoàn toàn không thể theo kịp bước chân của Tần Nguyệt.

"Nguyệt điện hạ, vừa rời đại trưởng lão truyền tin tức đến, đại tu sĩ Nguyên Anh của đế quốc ở ngoại vựa tặng cho ngài vài món bảo vật, trong đó có một cái là thiên tài địa bảo chữa thương."

"Ồ?"

Tần Nguyệt mở mắt phượng ra, nhiệt độ của toàn bộ nơi này

đột nhiên tăng cao, áp lực nặng nề khiến Hạnh Nhi có chút không chịu nổi.

"Đại trưởng lão đang trên đường tới, ước chừng một nén nhang nữa có thể đưa đồ đến." Hạnh Nhi vội vàng trả lời.

"Ừ."

Tần Nguyệt gật đầu, trên làn da trắng như tuyết của nàng xuất hiện những gợn nước, khải giáp tiên khí bao phủ toàn thân, cuối cùng biến thành chiếc áo bào xinh đẹp của Nữ Đế, sau đó nàng bay vào bờ.

"Đi, đến xem xem là thiên tài địa bảo như thế nào."

Với sự mong đợi trong mắt, Tần Nguyệt nóng lòng muốn biết hiệu quả của thiên tài địa bảo mạnh đến mức nào, để xem liệu chúng có thể chữa lành đôi mắt của sư tôn hay không.

Về đôi mắt của Lý Thế Dân, Tần Nguyệt vô cùng để tâm, nàng tuyệt đối không cho phép vết thương xuất hiện trên cơ thể Lý Thế Dân, nàng phải chữa lành vết thương cho Lý Thế Dân.

Vậy nên, cho dù ở lại trong cấm địa có thể nhanh chóng tăng cường thực lực, nàng vẫn lựa chọn rời đi để lấy thiên tài địa bảo chữa thương.

...

Một nơi khác.

Thế giới của quỷ dị rồng.

Đây là một thế giới bạo loạn đen tối, vặn vẹo, và bẩn thỉu.

Tại đây, có đủ loại rồng với hình thù kỳ lạ, chúng tàn sát lẫn nhau, nuốt chửng lẫn nhau và trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi sức mạnh của chúng đạt đến một mức độ nhất định, chúng có thể được chủ thượng chọn và được hợp thành các loại quỷ dị rồng mạnh mẽ thông qua bảo vật đặc biệt.

Ngay cả khi không được chọn, lũ quỷ dị cũng có thể tiếp tục thôn tính nhau, tiến hóa thành quỷ dị Kim Đan kỳ, quỷ dị Nguyên Anh kỳ, thậm chí là tiến hóa theo hướng quỷ dị cấp Thiên Tai.

Giờ đây, không gian của thế giới quỷ dị rồng dao động, một con quái vật phủ đầy vảy đột nhiên xuất hiện.

Con quái vật này tỏa ra khí tức vô cùng tà tính, thoạt nhìn đã biết là nhân vật không dễ đối phó, nhưng khí tức của con quái vật này lên xuống thất thường, dường như ẩn chứa một mối nguy hiểm nào đó.

"Đây là thế giới căn nguyên của quỷ dị rồng sao?" Giọng nói của A Ngốc trầm khàn, lớp vảy trên người tỏa ra ánh sáng màu đen.

"Đúng thế, ngươi thật sự muốn thôn phệ để trở nên mạnh mẽ ở nơi này sao? Nơi đây có số lượng quỷ dị đông đảo, hơn nữa còn có chủ thượng của mười hai cầm tinh quỷ dị trông coi."

"Nếu bọn chúng phát hiện ra ngươi, vậy kết quả của ngươi sẽ rất thê thảm, vô cùng thê thảm."

Thôn Thiên Ma lo lắng nói, có chút không muốn để A Ngốc gây náo loạn ở chỗ này.

"Sợ? Không phải ngươi là Thôn Thiên Ma sao, ngay cả chỗ này cũng không dám động thủ à?" A Ngốc cười lạnh.

"Ta mà sợ sao? Chỉ là ta không xác định rõ mục đích đến đây của ngươi, quỷ dị rồng đã chết, ngươi còn đến nơi này làm gì?" Thôn Thiên Ma hỏi.

"Làm gì sao? Ha ha ha, ha ha ha."

Trên gương mặt tà tính của A Ngốc lộ ra nụ cười lạnh lùng, cái miệng xấu xí đó ngoác ra lộ ra những chiếc răng cưa sắc nhọn, đồng thời sát ý vô tận cũng bao trùm cả khu vực này.

Chương 543. Tà tính (2)

"Quỷ dị rồng giết sư tôn duy nhất của ta, vậy thì ta sẽ phá hủy thế giới của nó! Ha ha ha, ha ha ha!"

A Ngốc cười điên cuồng, lao về phía khu vực sinh sống gần nhất trong hắc quang của tà tính.

Tinh Thần Tông.

Lý Thế Dân đang tu luyện từ từ mở mắt ra, nhìn ngọc phù truyền tin sáng lên trên thắt lưng mình, sau đó mở ngọc phù bằng linh lực.

"Sư tôn, ta có được một loại thiên tài địa bảo tên là Thánh Tuyết Liên, hiệu quả trị liệu của loại bảo vật này rất đáng kinh ngạc, ta nghĩ nó có thể giúp ích cho đôi mắt của ngài."

Giọng nói mềm mại êm ái phát ra từ trong ngọc phù truyền tin, nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lý Thế Dân mỉm cười và nói một cách ấm áp.

"Cảm tạ Tiểu Nguyệt, nhưng Thánh Tuyết Liên không chữa trị được đôi mắt của ta, trừ khi là bảo vật cấp nghịch thiên nếu không sẽ không có bất kỳ tác dụng gì."

"Bảo vật cấp nghịch thiên ư?"

"Ừ, chuyện này ta sẽ xử lý, ngươi yên tâm, chăm chỉ tu hành." Lý Thế Dân an ủi nàng.

"Ừ, ta rõ rồi, sư tôn."

...

Đôi bên trò chuyện trong một quãng thời gian khá dài, cuối cùng Lý Thế Dân đã ngắt ngọc phù truyền tin trong sự nuối tiếc khôn nguôi của Tần Nguyệt.

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài tiến vào thế giới của quỷ dị rồng, thực lực tăng lên nhanh chóng.'

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài đi tới Huyết Mạch Đại Lục thông qua thông đại viễn cổ dưới đáy biển.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài vô tình rơi vào vòng xoáy không gian và đến Phật Quốc Đại Lục.'

...

"Hử?"

Nghe âm thanh thông báo liên tục, Lý Thế Dân mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Trước đây Lục Trường Sinh đi đến đại lục thần bí, Diệp Phàm đi tới Nguyên Tố Đại Lục, Tần Nguyệt đến Trung Châu Đại Lục, chuyện này vốn đã khiến Lý Hiên có một vài suy đoán.

Hiện tại ba người đệ tử còn lại lần lượt đi đến các đại lục khác, chuyện này càng khẳng định suy đoán của Lý Thế Dân

"Nếu phỏng đoán của ta là chính xác, vậy Nam Vực có thể coi là khởi nguyên của Thiên Mệnh Chi Tử."

"Khi sức mạnh của bọn họ tiến giai đến một mức độ nhất định, bọn họ sẽ tiến về các khu vực mình phụ trách và cứu giúp đại lục của riêng mình."

Lý Thế Dân lấy Mệnh Vận Chi Thư ra, muốn kiểm tra thêm thông tin về Mệnh Vận Chi Tử từ trong cuốn sách.

Nhưng sau khi mở sách ra, chữ trên đó đã thay đổi, xuất hiện

một trang giấy với những đường nét rực rỡ màu sắc.

'Vì những lý do không rõ, vận mệnh của Thiên Mệnh Chi Tử thay đổi, thực lực của bọn họ vượt xa quỹ tích sinh mệnh ban đầu.'

'Tương lai của Nam Vực đã được mạnh mẽ viết lại, Nhân tộc có thêm một chút hy vọng và Mệnh Vận Chi Thư đang được khởi động lại.'

"Loài người có thêm một chút hy vọng sao? Tốt, quá tốt."

Lý Thế Dân mỉm cười, áp lực trong lòng giảm đi đôi chút, không còn quá nặng nề nữa.

Có điều, hắn vẫn muốn biết tương lai sẽ thay đổi ra sao.

Lặng lẽ chờ đợi trong ba ngày, cuối cùng Mệnh Vận Chi Thư cũng khởi động lại.

"Rốt cuộc cũng đã có thông tin mới."

Trong sự mong đợi, Lý Thế Dân cẩn thận nhìn chằm chằm vào thông tin mới xuất hiện bằng Góc Nhìn Thượng Đế.

'Trận chiến Kim Thiền Cốc ở Nam Vực được biết đến là trận chiến khởi nguyên thay đổi vận mệnh của Nhân tộc, từng hành động địa nghĩa âm thần giải cứu Nam Vực của anh hùng Nhân tộc Lý Hiên đã được phát hiện.'

'Nhưng hắn cũng ngã xuống, đồng thời kích thích sâu sắc các Thiên Mệnh Chi Tử, vì báo thù, các Thiên Mệnh Chi Tử chính thức bắt đầu con đường trỗi dậy.'

'Quỷ dị Thiên Tai chính thức từ bỏ việc xâm chiếm Nam Vực, chọn liên minh với Ma tộc, chuẩn bị xâm chiếm Trung Châu. Tai họa đầu tiên sẽ ập đến Bắc Cương của Trung Châu trong tương lai

gần, nơi đó sẽ trở thành khu vực bị tà ma xâm chiếm.'

"Bắc Cương của Trung Châu?

Lý Thế Dân chìm trong căng thẳng.

Bắc Cương là vùng đất giá lạnh khủng khiếp ở biên cương, quanh năm bao phủ bởi tuyết, băng tuyết dày đặc, lại có quái tuyết hoành hành, lực lượng thủ hộ của Nhân tộc rất yếu.

Nếu tai họa tà ma đổ xuống Bắc Cương, sử dụng nơi đó làm bàn đạp để xâm chiếm loài người, nó chắc chắn sẽ trở thành rắc rối lớn cho Nhân tộc.

"Phải báo chuyện này cho cao tầng của Nhân tộc, nếu không sẽ rất phiền phức."

Lý Thế Dân suy ngẫm về cách công khai tin tức ra bên ngoài, nên thông qua Tần Nguyệt hay là tông môn.

'Ting! Đệ tử Sở Văn Thu của ngài đột phá thành công, đúc thành Nguyên Anh hoàn mỹ, trở thành đại tu sĩ của một phương.'

'Phần thưởng của ngài: Tùy chọn một năng lực, có thể nhận được sự tiến hóa điên cuồng.'

"Tùy chọn một năng lực sao? Điên cuồng tiến hóa ư?"

Thấy vậy, tâm trạng của Lý Thế Dân lập tức chuyển từ nặng nề sang vui mừng, trong đầu ngay lập tức nghĩ đến Huyết Phân Thân.

Cấp bậc của Huyết Phân Thân đã kẹt lại Trúc Cơ đại viên mãn quá lâu rồi, cho đến nay vẫn không có tiến hóa nào.

Thậm chí Lý Thế Dân còn hoài nghi rằng quả siêu tiến hóa đã không còn tác dụng với Huyết Phân Thân nữa.

Hiện tại có thể tùy chọn một năng lực để tiến hóa, hắn đương nhiên muốn đề cao Huyết Phân Thân.

Nhưng.

Thủ đoạn của Tà Thần vô cùng ngang tàng, Lý Thế Dân rất lo Tà Thần sẽ dựa vào Huyết Phân Thân để tìm ra và mạt sát hắn, vì vậy phương thức bảo mệnh quan trọng hơn.

Trong số các thủ đoạn bảo mệnh, Thời Quang Đảo Lưu và thiên phú Thế Mạng là những phương pháp phù hợp để thăng cấp nhất.

Chương 544. Năng lực cấp Thiên Đạo

Lý Thế Dân mở giao diện dữ liệu ra, nhìn các loại năng lực của mình, nhưng trên giao diện chỉ có thiên phú Thế Mạng, Thời Quang Đảo Lưu thuộc loại thiên phú đại đạo thì hoàn toàn không được hiển thị.

Lý Thế Dân cẩn thận cảm nhận một chút, phát hiện ra rằng phần thưởng của hệ thống hoàn toàn không thể thăng cấp Thời Quang Đảo Lưu. hắn chỉ có thể nhìn vào thiên phú Thế Mạng.

"Thăng cấp thiên phú Thế Mạng."

Lý Thế Dân không ngần ngại lựa chọn nâng cấp thiên phú Thế Mạng, hắn muốn xem thiên phú Thế Mạng sẽ mạnh đến mức nào sau quá trình tiến hóa điên cuồng.

'Ting! Thăng cấp thành công, thiên phú Thế Mạng của ngài tiến hóa thành cấp Thiên Đạo, bỏ qua thời gian chờ, tác dụng phụ là hôn mê nửa giờ.'

'Bất kỳ năng lực nào có thể giết chết ngài, chỉ cần công kích không vượt qua cấp Thiên Đạo, đều sẽ bị thiên phú Thế Mạng của ngài thay thế, ngài gần như trở thành tồn tại bất tử.'

'Lưu ý: Do tác dụng phụ, nếu ngài thường xuyên bị trúng kỹ năng tử vong, thời gian hôn mê sẽ được cộng dồn và ngài có thể chìm vào giấc ngủ sâu trong một thời gian dài.'

Ting!

Lý Hiên: Kim Đan hậu kỳ.

Đệ tử: Chu Hồng Phúc, Triệu Thiên, Sở Văn Thu, Tiểu Muội, Nam Hy, A Ngốc, Tiêu Kiếm, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

Khống chế: Chưởng Khống Hàn Băng trung cấp, Chưởng Khống Lôi Điện trung cấp, Chưởng Khống Phong Bạo trung cấp, Chưởng Khống Hỏa Diễm trung cấp, Chưởng Khống Không Gian sơ cấp.

Đặc thù: Thể Siêu Thoát nhất giai, thể Tinh Thần nhất giai, thiên phú Thế Mạng cấp Thiên Đạo, Sâm La Vạn Tượng Tối Thượng Thể, Siêu Linh Hồn Chi Thủ, Song Dung Nham Cự Nhân, Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu, Thăm Dò Tương Lai.

Thiên phú: Thiên Địa Chi Thủ (phạm vi một ngàn cây số), Góc Nhìn Thượng Đế (phạm vi một vạn cây số), Huyết Phân Thân (Trúc Cơ đại viên mãn).

Phụ trợ: Lược bớt…

…

"Thiên phú Thế Mạng cấp Thiên Đạo! Phương pháp bảo mệnh biến thái như vậy, hầu như không chết, nhưng tác dụng phụ quá rõ ràng, xem ra năng lực thiên đạo không bằng năng lực đại đạo."

Suy nghĩ của Lý Hiên bắt đầu khởi động, hắn hiểu rõ về năng lực cấp đối thiên đạo, đồng thời cũng có tự tin ra ngoài hoạt động hơn.

Thiên phú bảo mệnh mạnh như thế, Lý Hiên không còn lo lắng về việc bị Tà Thần tấn công, bởi vì để giết được hắn cần nhưng chiêu thức mạnh quá cấp thiên đạo.

Nói cách khác, chắc hẳn phải là công kích ở tầm cấp đại đạo, yêu cầu cao như vậy, phỏng chừng Nguyệt phán xử cũng không đáp ứng được.

Mà Nguyệt phán xử chiến đấu một mình trong chiến trường cổ, khiến đám Tà Thần hoàn toàn không thể vào được.

Từ đó có thể thấy rằng, xác suất Tà Thần không có công kích cấp đại đạo là rất lớn, Lý Hiên vẫn an toàn, cộng thêm Thời Quang Đảo Lưu, hắn càng an toàn hơn.

"Cuối cùng cũng yên tâm để Huyết Phân Thân xuất động, vì nhằm cẩn thận, lần này Huyết Phân Thân không đội đấu lạp nữa mà là hóa thành các loại sinh linh."

Lý Hiên dự định biến đổi hình thái của các Huyết Phân Thân, chẳng hạn như nam, nữ, già và trẻ, chim và thú, thậm chí cả linh thú và yêu thú.

Biến hóa như vậy ít có khả năng liên tưởng đến toàn bộ, cũng không liên quan gì đến Lý Hiên, hắn sẽ an toàn hơn.

Nghĩ đến đây, Lý Hiên sắp xếp một Huyết Phân Thân thay thế mình ở Tinh Thần Tông, còn chính hắn thì biến mất không còn dấu vết, trong những gợn sóng không gian, hắn đi đến một khu rừng núi cách xa hàng ngàn dặm.

Xoẹt xoẹt!

Máu đỏ rơi trên mặt đất và biến thành những sinh vật có hình dạng khác nhau, tất cả đều được ngưng tụ dựa theo trí tưởng tượng về các sinh vật của Lý Hiên, trong đó còn có chủng tộc kỳ quái như thụ nhân.

Sau khi để lại một nhóm Huyết Phân Thân ở nơi này, Lý Hiên tiếp tục biến mất, để lại Huyết Phân Thân ở khắp Trung Châu để đối phó với các loại tà ma quỷ dị.

Sau đó, hắn đi tới Bắc Cương, nơi sẽ xuất hiện thảm họa của ma tộc đầu tiên. Lý Hiên phải sắp xếp thêm các Huyết Phân Thân ở địa điểm này để chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo.

Với lượng máu tiêu hao ồ ạt, chẳng mấy chốc số lượng Huyết Phân Thân đã cạn kiệt, nhưng hắn cũng đã tạo ra một lượng lớn sinh vật kỳ quái.

"Đi đi, bố trí trận pháp chung quanh, lợi dụng trận pháp Kim Đan đỉnh phong để ngăn cản tà ma xâm chiếm, lần này, nhất định phải khiến lũ tà ma nếm mùi thảm khốc."

Sau khi hạ lệnh, Lý Hiên mới biến mất trong những gợn nước hư ảo và trở về bí cảnh Linh Hồn.

Trong ngọn núi tuyết hàng ngàn dặm của Bắc Cương.

Trong một hang động tối tăm dưới lòng đất.

Năm tà ma có gương mặt hung dữ và khắp người tỏa ra hắc khí chậm rãi đi đến bàn đá ở trung tâm sơn động, ngồi vào xung quanh bàn đá theo thứ tự phân chia thực lực cá nhân.

Năm tà ma này đến từ các chủng tộc khác nhau, trong đó có Hoàng tử Ấn Thú đã từng công chiếm Nam Vực, còn có cả hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim.

Hai con tà ma này đã tổn thất nặng nề tại Nam Vực, không dám đến Nam Vực nữa, như vì để lập chiến công, bọn chúng đành đến Bắc Cương thử lập công.

"Tà thú Ngũ Nhãn, ta nghe nói ngươi thiệt hại nặng nề ở Nam Vực, là thật sao?" Một Hoàng tử Hùng Thú nghi vấn hỏi.

"Đúng vậy, Nam vực không đơn giản, nước rất sâu, chuyến đi Nam Vực lần này suýt chút nữa là không về được, sau này đánh chết cũng không đến Nam Vực nữa, quá đáng sợ."

Chương 545. Có đánh chết cũng không đến Nam Vực

Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim nghĩ lại vẫn còn sợ hãi trả lời, nghĩ đến cột sáng thông thiên nọ, nó đã hoảng sợ đến toàn thân run rẩy.

"Nhìn cái bộ dạng nhát gan sợ hãi của ngươi kìa, một Nam Vực nho nhỏ đã sợ thành như vậy, nếu cuồng thú chúng ta xâm chiến Nam Vực, đã sớm san bằng Nam Vực lâu rồi." Trong mắt ngập tràn khinh thường, Hoàng tử Cuồng Thú nói.

"Ngươi thì biết cái gì, ngươi có biết Nam Vực nguy hiểm cỡ nào không? Ngươi có biết bao nhiêu tộc đàn đã tổn thất nặng nề ở đó không?"

"Xa không nói, hãy nói về bộ tộc Huyết Thú, bọn họ cũng đã chịu tổn thất lớn ở Nam Vực, và cả Hoàng tử Ấn Thú cũng phải chịu thiệt ngầm ở nơi đó."

"Còn có quỷ dị mười hai con giáp, bây giờ chỉ còn lại Bạch Dương sống sót, những quỷ dị khác đều chôn thây ở đó, mười hai quỷ dị cầm tinh chỉ còn tồn tại tại trên danh nghĩa."

"Hiện tại ngay cả quỷ dị bỏ qua Nam Vực, một cuồng thú như ngươi mà nghĩ san bằng Nam Vực, ngươi nằm mơ sao." Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim phản bác.

"Ngươi mới ngủ mơ đấy, bộ tộc Cuồng Thú bọn ta trăm trận trăm thắng, chiến dịch các ngươi không đánh được đó còn không phải do bọn ta đánh thắng sao? Bộ tộc Cuồng Thú của ta không sợ kẻ nào."

Hoàng tử Cuồng Thú gầm lên, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo và tự tin.

"Dốt nát, cái gì cũng không biết mà dám ở đây kêu gào, đồ ngu không có não."

Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim lớn tiếng mắng, cho rằng cuồng thú là cái đám ngu xuẩn không có não chỉ biết đánh nhau.

"Biến! Đầu óc ta chỉ nhỏ thôi, không phải không có não, cái đồ rác rưởi nhà ngươi." Hoàng tử Cuồng Thú điên tiết quát lớn như sấm, các đường gân xanh trên cánh tay nổi lên.

"Ta rác rưởi sao? Ngươi thì hay lắm, ngươi cứ thử đi. Đối mặt với Văn Tự Thần Bí của Nguyệt phán xử, để ta xem ngươi ngăn cản thế nào, đến lúc đó ngươi kêu gào thử xem." Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim cười lạnh.

"Ta!"

Sau khi nghe thấy Văn Tự Thần Bí, Hoàng tử Cuồng Thú lập tức ỉu xìu, sợ hãi đến mức không dám phát ra âm thanh.

Không còn cách nào, Văn Tự Thần Bí quá biến thái, ngay cả Hoàng tử Cuồng Thú dũng mãnh thiện chiến cũng không kham được.

"Được rồi, được rồi, đừng cãi nhau nữa, có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì ở Nam Vực không? Tại sao lại nguy hiểm như vậy? Chúng ta vừa mới đến thế giới này, có rất nhiều điều không rõ ràng." Hoàng tử Hùng Thú làm người hòa giải.

"Có thể, môn phái ở Nam Vực cũng không mạnh, thực lực tổng thể còn không bằng tà thú Ngũ Nhãn chúng ta, nhưng có rất nhiều người đội đấu lạp thần bí ở Nam Vực. Những người đội đấu lạp này rất mạnh mẽ, chiến đấu vô cùng điên cuồng, cứ hở ra là tự

bạo."

"Sau đó, qua điều tra, những người đội đấu lạp này có liên quan đến một nhân vật thần bí tên là "Lý Hiên", rất có thể đám đó là phân thân của hắn." Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim nói rõ.

"Sau đó thì sao? Có chuyện gì với Văn Tự Thần Bí mà ngươi đề cập đến vậy? Lẽ nào Lý Hiên có thể thả nó ra?" Hoàng tử Cuồng Thú hỏi dồn.

"Đúng vậy, hắn có ba cơ hội sử dụng Văn Tự Thần Bí, ta suýt chút nữa đã chết ở lần sử dụng Văn Tự Thần Bí thứ ba, uy năng khủng bố giống như thiên uy."

"Nhưng những thứ này đều có thể chấp nhận được, kẻ thực sự đáng sợ là Lý Hiên, người này rất quái dị, cho dù không sử dụng Văn Tự Thần Bí mà vẫn đánh quỷ dị trọng thương."

"Các ngươi nên hiểu rằng, quỷ dị có căn nguyên, bọn chúng gần như bất tử, cho dù thể giáng lâm bị hủy hoại, chúng nó vẫn an toàn."

"Nhưng Lý Hiên lại có thể thể tấn công trực tiếp vào căn nguyên, gần như hủy diệt toàn bộ tất cả quỷ dị cầm tinh." Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim tiếp tục kể lại.

"Lại có thể tấn công căn nguyên, thủ đoạn quá mạnh, sau đó thì sao? Chuyện gì đã xảy ra sau đó?"

Hoàng tử Ma Nghĩ ở bên kia vội vàng hỏi, háo hức muốn biết tin tức tiếp theo.

"Sau đó Lý Hiên bị quỷ dị rồng giết chết, lúc ấy quỷ dị rồng dung hợp huyết mạch của Bán Thần, lực lực mạnh mẽ vô cùng."

"Để giết Lý Hiên, quỷ dị rồng đã thiêu đốt huyết mạch, lợi

dụng sức mạnh tăng đột ngột và nhân cơ hội giết chết Lý Hiên."

"Nhưng làm sao một người đáng sợ như Lý Hiên lại có thể chết dễ dàng như vậy, ta hoài nghi rằng hắn căn bản không hề chết." Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim trịnh trọng nói.

"Điều..."

Các tà ma nghe nói thế thì cau mày, Hoàng tử Ma Nghĩ không kìm được, nó nói.

"Có thể là ngươi đã đoán sai hay không? Ngươi lại không am hiểu cảm nhận, sao ngươi lại cho là Lý Hiên chưa chết?"

"Ta có bằng chứng, các ngươi biết không? Sau cuộc chiến Kim Thiền Cốc, bộ tộc Thâu Thiên Thử chuẩn bị xâm chiếm Nam Vực."

"Nhưng lão tổ của bọn chúng tiêu hao sinh mệnh, tính được rằng xâm chiếm Nam Vực là điềm báo của đại hung, cuối cùng Thâu Thiên Thử từ bỏ xâm lược."

"Sau khi tin tức lan truyền, không ai dám xâm chiếm nơi đó, bắt đầu bí mật điều tra Lý Hiên, lo rằng hắn vẫn còn sống." Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn Hoàng Kim nói rõ lần nữa.

"Thì ra là thế, xem ra Nam Vực thật sự nguy hiểm, chúng ta cẩn thận một chút, đừng khiêu khích hắn." Hoàng tử Ma Nghĩ trịnh trọng nói.

"Đúng, về sau tuyệt đối không thể đi Nam Vực, ta không muốn thuộc hạ lại bị ngấm ngầm giết chết lần nữa." Hoàng tử Ấn Thú buồn bực nói.

Chương 546. Có đánh chết cũng không đến Nam Vực (2)

"Vậy chúng ta ở lại Bắc Cương, giành lấy nơi này, lập chiến công và lấy được khen thưởng."

"Đúng, đúng, đúng, lập chiến công mới là trọng điểm, trong lần tấn công Bắc Cương này, bộ tộc Cuồng Thú bọn ta nhất định sẽ giương danh vạn tộc." Hoàng tử Cuồng Thú vỗ ngực tru lên.

"Xí..."

Các hoàng tử tà ma còn lại cười khinh, đều cho rằng Hoàng tử Cuồng Thú không có đầu óc, nhưng bọn họ rất thích những đồng đội như vậy, có thể làm kẻ thế mạng.

"Ồ?"

Hoàng tử Ma Nghĩ đột nhiên thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc, ngạc nhiên nhìn lên trên.

"Sao thế?" Hoàng tử Hùng Thú nghi ngờ.

"Là con người, một nhóm tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Nhân tộc đi tới phụ cận, sát khí trên người bọn họ hung mãnh vô cùng, như thể đã giết rất nhiều sinh linh."

Hoàng tử Mã Nghĩ nói rõ, trong lòng có chút nghi hoặc, bởi vì nó cảm thấy vô cùng kỳ quặc khi phát hiện ra rằng ánh mắt những kẻ này không có chút cảm xúc nào.

"Tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà thôi, ta đi xử lý bọn họ."

Hoàng tử Cuồng Thú vung tay chẳng mấy để tâm, đôi bàn chân to lớn nhanh chóng lao ra khỏi sơn động.

"Cẩn thận một chút, đừng ồn ào quá, thuộc hạ của chúng ta còn chưa có tập hợp xong, không thể bị Nhân tộc phát hiện." Hoàng tử Hùng Thú lớn tiếng nhắc nhở.

"Yên tâm đi, chỉ là một tiểu đội Trúc Cơ kỳ thôi." Hoàng tử Cuồng Thú tự tin nói.

"Cẩn thận một chút vẫn hơn, hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn, ngươi cũng đi cùng một chút đi." Hoàng tử Hùng Thú đề nghị.

"Được, đúng lúc ta nên vận động xương cốt một chút, đợi chút nữa ta sẽ tự mình nghiền nát những người này, chậc chậc, chậc chậc."

Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn nở nụ cười lạnh lùng, thân hình nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Những hoàng tử tà ma còn lại ngỗi xuống, lặng lẽ chờ đợi hai hoàng tử khải hoàn trở về.

Là cường giả Kim Đan đỉnh phong, hai tà ma cường đại hợp sức với nhau, giết một nhóm tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể nói là dễ dàng như trở bàn tay.

Vì vậy, không ai lo lắng nữa, và tất cả đều lười biếng đợi chờ.

Bên ngoài sơn động.

Trong núi tuyết nghìn vạn dặm của Bắc Cương.

Hoàng tử Cuồng Thú cuồn cuộn cơ bắp và hung tàn táo bạo từ trong sơn động phi ra, đứng trên đỉnh tuyết sơn, thần thức mạnh mẽ quét qua mọi hướng.

"Trong phạm vi quan sát của thần thức lại không có đội tu sĩ

Trúc Cơ kỳ kia." Hoàng tử Cuồng Thú kinh ngạc.

"Điều này là đương nhiên, thủ đoạn điều tra của tên Hoàng tử Ma Nghĩ kia không đơn giản, kiến ma trên khắp thế gian đều có thể trở thành phương tiện quan sát của nó."

Sau khi bay ra ngoài, hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn cũng sử dụng thần thức quan sát xung quanh.

Sau khi xác nhận không có tu sĩ loài người, trong mắt nó hiện lên vẻ kiêng kỵ, cảm thấy phương pháp dò xét của Hoàng tử Ma Nghĩ thật phi phàm.

"Đi thôi, chắc hẳn là ở hướng nam."

"Được!"

Chân phải của Hoàng tử Cuồng Thú giẫm lên mặt tuyết, bóng dáng vèo một tiếng đã lao về phía xa, hướng về phía khu vực con người ở Bắc Cương.

Bên kia.

Một nhóm Huyết Phân Thân đang tiến về phía trước, tìm kiếm bóng dáng của tà ma trong gió tuyết gào thét.

Làm Huyết Phân Thân, bọn chúng chỉ kế thừa một phần năng lực của bản thể, phạm vi quan sát của Góc Nhìn Thượng Đế cũng bị ảnh hưởng, phạm vi quan sát chỉ lớn hơn một chút so với Kim Đan đỉnh phong.

Tất nhiên, đối với Trúc Cơ kỳ mà nói, phạm vi quan sát đó đã đủ rộng rồi.

Như lúc này.

Huyết Phân Thân nhanh chóng phát hiện ra hai hoàng tử tà ma đang bay về phía mình, ngay lập tức chuyển tin tức cho Lý Hiên.

Trong bí cảnh Linh Hồn.

Lý Hiên đang trông nom bên cạnh Băng Huyên Nhi đẹp như thiên tiên, nhỏ máu của chính mình vào cái miệng hồng hào của nàng.

Trong máu của hắn ẩn chứa sinh cơ mạnh mẽ, giữ cho thân thể mềm yếu của Băng Huyên Nhi luôn ở trạng thái khỏe mạnh nhất, sẽ không bởi vì ngủ say mà ảnh hưởng đến thân thể của nàng.

Sau khi nhận được tin tức Huyết Phân Thân gửi về, Lý Hiên nhanh chóng ngồi khoanh chân, sẵn sàng buông linh hồn xuống.

"Lần trước đã để tà thú Ngũ Nhãn chạy thoát, lần này nhất định phải giết chết nó."

Linh hồn Lý Hiên xuất khiếu, ngay lập tức rơi trên cơ thể Huyết Phân Thân số hiệu 9, hắn nhìn về phía bắc, chờ đợi sự xuất hiện của tà ma.

"Khà khà khà, chào nhé loài người, có muốn chơi một trò chơi với ta không?"

Một tiếng cười khẩy từ xa truyền đến, sau đó hai tà ma tỏa ra khí tức đáng sợ bay đến, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống đám người Lý Hiên.

"Chơi một trò chơi sao? Được, các ngươi muốn chơi cái gì?" Giọng điệu của Lý Hiên bình tĩnh.

"Ừ?"

Nhìn Lý Hiên vô cùng dửng dưng, nhìn tu sĩ Trúc Cơ kỳ không hề sợ hãi, đầu óc hao con tà ma có chút bối rối và không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong quá khứ, khi giết người, chúng nó luôn chơi trò mèo vờn chuột vờn con người đến chết thì thôi, con người rất sợ hãi và hoảng sợ trong quá trình này.

Nhưng bây giờ.

Đám tu sĩ này không hề sợ sệt, thậm chí người đứng đầu còn hỏi chơi trò gì khiến đầu óc hai con tà ma không kịp phản ứng.

"Giả thần giả quỷ, hãy xem ta nghiền nát ngươi!"

Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn gầm lên một tiếng, với uy áp của Kim Đan đỉnh phong, hắn nhanh chóng lao về phía Lý Hiên, nắm đấm thô to lại hung hăng đập mạnh vào đầu Lý Hiên,

Lực lượng cuồn cuộn đó, dù là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong của Nhân tộc cũng phải cố gắng hết sức để tránh, tạm thời tránh xa.

Nhưng hiện tại.

Chương 547. Thể phách tăng mạnh

Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn phát hiện nhân loại đối diện lại không hề sợ sệt, cũng không hề có ý định né tránh, cứ thế lẳng lặng nhìn nó.

"Chết!"

Cái nhìn như thế, ánh mắt đó khiến hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn vô cùng tức giận, nó huy động toàn bộ lực lượng, tung một đòn mạnh nhất ra.

Ầm!

Âm thanh nặng nề vang vọng bốn phương.

Cánh tay phải to lớn của Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn đột nhiên dừng lại.

Bị cánh tay nhân loại tóm lấy, cánh tay của nó bị giam cầm trong không trung.

"Hử?"

Nhìn cánh tay phải đã bị cố định, Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn ngơ ngác, đầu óc gần như không thể vận chuyển, Hoàng tử Cuồng Thú bên cạnh càng thêm mù mờ, hai mắt trợn tròn.

Thân là cường giả cùng cấp, Hoàng tử Cuồng Thú biết rõ đồng đội của mình lợi hại cỡ nào.

Thế nhưng, một người đồng đội mạnh đến như vậy lại bị một

Nhân tộc cản lại, mấu chốt là con người này mới chỉ Trúc Cơ kỳ mà thôi.

Hoàng tử Cuồng Thú nhìn cảnh tượng này đến đần độn, Hoàng tử Ma Nghĩ đang âm thầm quan sát chiến trường thông qua kiến ma cũng chết lặng.

"Sao lại thế được? Sao ngươi có thể cản được đòn tấn công của ta, chết cho ta!"

Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn bất ngờ giơ chân phải lên và đá mạnh vào đầu Lý Hiên.

Nhưng chỉ sau tích tắc, Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn cảm thấy trời đất quay cuồng.

Rầm rầm, rầm rầm!

Tiếng ầm ầm chói tai vang vọng khắp khu vực này.

Lý Hiên tóm lấy Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn và điên cuồng nện xuống đất, dộng thẳng xuống mặt băng tuyết bao phủ đại địa.

Đánh đến mức lớp băng tuyết rung chuyển, đập đến độ đất đá vỡ nát bay ngang, đánh cho Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn kêu gào liên tục, máu tươi đầm đìa.

Sau khi nện một lúc.

Cuối cùng Lý Hiên cũng dừng lại, giọng nói lạnh như băng vang lên: "Tiếp theo, ta sẽ an táng cho ngươi!"

Rầm!

Máu tươi phun trào, bàn tay Lý Hiên đâm xuyên qua trái tim Hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn, hắn bóp nát nó trong ánh mắt kinh hoàng của Hoàng tử Cuồng Thú.

"Ngươi... Ngươi là quái vật gì vậy!"

Hoàng tử Cuồng Thú đã vô cùng sợ hãi trước cảnh tượng này, nó cắn ngón trở và đạp mạnh xuống đất.

"Triệu hồi, quân đoàn cuồng thú!"

Ầm!

Sương trắng tràn ngập không gian, quân đoàn cuồng thú mười vạn con đột nhiên xuất hiện ở khu vực này, tản ra khí tức cuồng bạo màu đen giống như mộng viễn cổ ăn thịt người.

"Giết hắn, giết con người này!"

Hoàng tử Cuồng Thú hô lớn, nhưng bước chân của hắn lại lùi về phía sau, tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

"Muốn trốn sao?" Lý Hiên nở nụ cười lạnh lùng, những gợn sóng xuất hiện trước mặt hắn.

"Thiêu đốt huyết mạch!"

Hoàng tử Cuồng Thú cảm nhận được cảm giác nguy cơ cảm giác nguy cơ mãnh liệt, nó lập tức rống to một tiếng, thân thể kịch liệt phồng lên.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cơ thể của nó phình to thành một con quái vật khổng lồ, vóc dáng cơ thể như một ngọn núi và khí tức đáng sợ của nó càng làm rung chuyển vùng trời này.

"Chết đi cho lão tử!"

Hoàng tử Cuồng Thú vung nắm đấm khổng lồ, giáng thật mạnh vào Lý Hiên, đánh về hướng vị trí đó, thề phải đập Lý Hiên thành từng mảnh ngay tại chỗ.

Đùng!

Tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang vọng khắp bầu trời, một cánh tay to lớn cường tráng nổ tung tại chỗ, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, rơi vãi xuống giữa tiếng gào thét của Hoàng tử Cuồng Thú.

"Ngươi... Ngươi... Sao có thể thế được? Ngươi lại đánh vỡ cánh tay của ta chỉ bằng một chiêu, ta thuộc về bộ tộc Cuồng Thú, thể chất siêu cường. Vậy mà ngươi lại vượt qua ta về phương diện thể chất!"

Hoàng tử Cuồng Thú hoảng sợ lùi lại phía sau, kinh hoàng nhìn Lý Hiên đang lơ lửng trong không trung.

"Nói xong chưa? Nói xong thì ngươi có thể xuống địa ngục được rồi!" Giọng nói của Lý Hiên lạnh như băng, bóng dáng hắn đột ngột biến mất.

"Không! Ngươi không được đến đây!"

Ầm!

Máu tuôn như mưa, từ trên trời rơi xuống dưới con mắt khiếp sợ của quân đoàn mười vạn cuồng thú.

Hoàng tử Cuồng Thú sừng sững như núi đã hoàn toàn tan tành, chỉ còn lại bóng dáng ngạo nghễ đứng trong không trung của Lý Hiên.

"Chạy!"

Âm thanh hoảng sợ vang lên trong trong quân đoàn cuồng thú, ngay sau đó lũ cuồng thú bỏ chạy tứ tán, chạy về bốn phương tám hướng trong tuyệt vọng.

"Đưa ma!"

Tay phải của Lý Hiên hạ xuống, hàn băng vô biên vô hạn biến

thành cơn sóng khổng lồ, cuốn theo luồng khí lạnh cuộn trào tứ phía, đóng băng tất cả cuồng thú trong khu vực này chỉ bằng một đòn.

"Xong rồi, bước tiếp theo là xử lý đám tà ma còn dư lại."

Lý Hiên nhìn vào một con kiến bị đóng băng trong đống tượng băng, đó là một con kiến ma, một con kiến ma đã bị khống chế.

Nhìn con kiến này, Lý Hiên cất tiếng cười lạnh băng, hình bóng của hắn biến mất trong những gợn sóng.

Cách đó hơn ngàn dặm.

Trong thành Hàn Sơn nơi cực bắc của Bắc Cương.

Một đám tu sĩ Kim Đan kỳ vội vàng đi tới phủ thành chủ, nghiêm túc nhìn tiểu nữ hài phấn điêu ngọc mài ngồi trên chủ tọa.

"Hàn minh chủ, ngài gọi chúng ta đến gấp như vậy, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Một Kim Đan kỳ với bộ ria mép trên gương mặt hỏi.

"Chúng ta phiền phức lớn rồi, tà ma đã đến núi Đại Tuyết của Bắc Cương và chuẩn bị xâm chiếm Bắc Cương, sử dụng nơi này làm bàn đạp để tấn công Trung Châu!"

Hàn minh chủ da trắng nõn nà chỉ cao một thước nghiêm nghị nói, trên gương mặt nhỏ bé tràn ngập lo lắng.

Chương 548. Một chiêu đóng băng mười vạn cuồng thú

"Có thật không? Bắc Cương chúng ta là vùng đất giá lạnh khủng khiếp, không có thứ gì, tại sao tà ma lại chọn nơi này?" Kim Đan có bộ râu quai nón không thể tin hỏi.

"Đây là tin tức do đại tu sĩ Nguyên Anh ở ngoại vực gửi về, đám quỷ dị gặp phải tổn thất lớn tại Nam Vực, không dám tùy tiện bước vào Nam Vực nữa, đổi thành tiến công Bắc Cương."

"Bây giờ tà ma đã có mặt trong núi Đại Tuyết, đang âm thầm tăng cường quân số." Hàn minh chủ nghiêm túc nói.

"Thì ra là như vậy, hiện tại thật sự phiền toái rồi, Bắc Cương chúng ta có ít cường giả, Kim Đan kỳ không khác nhiều so với Nam Vực, điểm khác duy nhất là chúng ta có Nguyên Anh kỳ."

"Nhưng tu sĩ Nguyên Anh đều đến ngoại vực hỗ trợ, số cường giả chúng ta có thể huy động được rất ít, nếu như tà ma tấn công, chuyện này chắc chắn là thảm họa với chúng ta."

Kim Đan có bộ râu gương mặt lo lắng, lo lắng đi tới đi lui.

Một tiểu lão đầu khiêng trọng chùy tiến lên một bước, cau mày nói: "Hàn minh chủ, tà ma có bao nhiêu Kim Đan kỳ?"

"Không rõ chính xác có bao nhiêu, nhưng theo tình báo, ít nhất có năm hoàng tử tà ma đã đến Bắc Cương."

"Bọn chúng đều dẫn theo hộ vệ Kim Đan kỳ, và đại quân tà ma đông không đếm xuể."

Hàn minh chủ vóc người nhỏ nhắn tiếp tục giải thích, biểu cảm trên gương mặt càng thêm nghiêm túc.

"Thì ra là do hoàng tử tà ma dẫn đội, đám này sợ chết như vậy, nhất định sẽ dẫn theo không ít hộ vệ Kim Đan, nếu cộng thêm đại quân tà ma đông đảo."

"Chết tiệt, lần này chúng ta thật sự gặp nạn lớn, phải xin sự giúp đỡ của Trung Châu, nếu không ngay cả đợt công kích đầu tiên chúng ta cũng không cản được."

Kim Đan có ria nôn nóng nói, lo lắng rằng Bắc Cương sẽ bị xóa sổ.

"Trước tiên hãy tìm hiểu tình hình của kẻ địch rồi bàn tiếp, Trung Châu hiện tại cũng rất khó khăn, không cách nào điều động được nhiều chiến lực."

"Nơi duy nhất chúng ta có thể cầu viện là Nam Vực vừa trải qua chiến tranh."

Hàn minh chủ nói xong, trong đầu nghĩ đến những môn phái lớn ở Nam Vực như Tam Kiếm Tông và Táng Nguyệt Tông, cả Lý Hiên đã chết.

"Đúng thực là có thể mượn lực lượng của Nam Vực, nhưng có thêm bọn họ cũng không an toàn."

"Nếu Lý Hiên còn sống thì tốt, người này quá dũng mãnh, đã nhiều lần âm thầm cứu vớt Nam Vực như vậy."

"Đúng thế, sau khi nhận được tin tức, ta cũng không thể tin vào hai mắt mình, không thể tin được người cứu Nam Vực lại là một người xa lạ chưa từng nghe nói qua."

"Đừng coi thường con người này, ta đã cử người điều tra cặn kẽ chuyện của Nam Vực, từ sự xuất hiện của quỷ dị bên ngoài

thành Bạch Vân đến quỷ dị Thiên Tai, rồi đến trận chiến quyết định ở Kim Thiền Cốc."

"Tất cả chúng đều có bóng dáng của người đội đấu lạp, bên phía tà ma truyền rằng người đội đấu lạp là phân thân của Lý Hiên, điều đó có nghĩa tất cả những chuyện đó đều do Lý Hiên thực hiện."

"Đúng thế, người ta cử đi nằm vùng ở Quỷ Thần Giáo cũng gửi tình báo như vậy về, tà ma đều cho rằng người đội đấu lạp là phân thân của Lý Hiên, đều vô cùng kiêng kỵ Lý Hiên." Lão đầu vác trọng chùy gật đầu.

"Người này thật phi phàm, có thể ngưng tụ nhiều phân thân như vậy, đã rất tuyệt nếu chúng ta có thể ngưng tụ ra được một phân thân, nhưng người này lại có đến mấy nghìn phân thân." Kim Đan có bộ râu nói.

"Đáng tiếc là hắn đã chết, nếu hắn có thể trưởng thành, chắc chắn sẽ là bá chủ một phương, thật đáng tiếc."

"Hiện tại không phải lúc nói những thứ này thời điểm, trọng điểm là điều tra số lượng tà ma." Hàn minh chủ kéo đề tài trở lại.

Ầm!

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, một tu sĩ có dáng vẻ như quản gia xông vào, lo lắng kêu lên.

"Đã xảy ra chuyện rồi, lượng lớn hàn khí đột ngột xuất hiện bên ngoài thành, hàn khí này vô cùng lạnh, chỉ e ngay cả tu sĩ cũng cảm thấy lạnh thấu xương."

"Hàn khí sao? Chẳng lẽ là tà ma tấn công ư?"

Sắc mặt tu sĩ Kim Đan tại đây biến đổi, lập tức thả thần thức ra và quét về phía xa.

Sau đó, họ nhìn thấy một lượng lớn hàn khí từ xa bay đến, đóng băng một vùng rộng lớn.

Trong hàn khí này có chứa linh lực, thoạt nhìn không phải hàn băng bình thường, đều khiến biểu cảm của các Kim Đan kỳ tại đây nghiêm túc.

"Đi, đi xem chuyện gì xảy ra!"

Tất cả các Kim Đan kỳ vàng vội vàng bay lên và lao về hướng hàn khí.

Sau khi bay được một quãng, bọn họ đột ngột ngừng lại trên không trung, vẻ kinh ngạc hiện lên trong ánh mắt.

Bởi vì, dưới thần thức của bọn họ, trong băng tuyết ở phương xa lại xuất hiện chi chít những bức tượng bằng băng.

Gương mặt của những bức tượng băng này dữ tợn, vóc dáng cao lớn, có nhiều loại sừng và vảy khác nhau, trông giống như chủng tộc tà ma.

Nhưng ánh mắt của những chủng tộc tà ma này lại lộ ra vẻ hoảng sợ, chúng đang thực hiện động tác chạy trốn trong nhiều tư thế khác nhau.

Cuối cùng, tất cả bọn chúng đều bị đóng băng, bị đóng băng ngay tại nơi đó bởi hàn băng khủng khiếp không rõ.

Nhìn thoáng qua những bức tượng băng dày đặc, cảm nhận được khí tức còn sót lại của bọn chúng, đông đảo tu sĩ càng thêm nghiêm nghị.

"Có tà ma Kim Đan kỳ bị đóng băng!" Lão đầu vác trọng chùy vội vàng nói.

"Đúng vậy, ta cảm nhận được, đến đó xem qua một chút."

"Đi!"

Chương 549. Thể phách tăng mạnh

Các tu sĩ tiếp tục bay tới, cuối cùng đã đến khu vực tượng băng, cảm nhận được cái giá lạnh thấu xương.

"Mười vạn, đây là mười vạn con tà ma cuồng thú, thế mà đều bị đóng băng cả, bọn chúng chết hết rồi đúng không?" Có tu sĩ hỏi.

"Để ta thử xem sao."

Tu sĩ Kim Đan có râu đưa tay lên, nhẹ nhàng chạm vào một trong những bức tượng băng.

Rắc rắc!

Tượng băng xuất hiện rất nhiều vết nứt, giây tiếp theo bức tượng vỡ vụn thành từng mảnh, rải rác khắp nơi.

Con tà ma bên trong tảng băng cũng vỡ vụn theo những mảnh vỡ, chết không thể chết thêm được nữa.

"Chúng chết cả rồi, mười vạn tà ma cuồng thú cứ thế bị kẻ khác đóng băng tiêu diệt, loại thủ đoạn nhường này quá đáng sợ, ai mạnh đến mức có thể giết chết mười vạn tà ma Cuồng Thú đây?"

Rầm!

Một tiếng động lớn từ phía bắc truyền đến, lực lượng cuồn cuộn thổi quét đến trong phút chốc, đập nát toàn bộ tượng băng tại nơi này.

Làn sóng khủng khiếp này, ngay cả tu sĩ Kim Đan kỳ cũng phải lùi bước.

"Sao lại thế này? Chuyện gì đã xảy ra?" Có người vội vàng hỏi.

"Phía bắc, phía bắc có chiến đấu, nhanh!"

Vèo vèo vèo!

Các tu sĩ vội vàng lao ra ngoài, dùng hết sức bình sinh bay về phía bắc.

Chương 329: Thể Công Đức nhất giai

Chương 329: Thể Công Đức nhất giai

Thời gian quay trở lại một lúc trước.

Trong sơn động dưới lòng đất núi Đại Tuyết.

Quan sát mọi chuyện thông qua con kiến, biểu cảm của Hoàng tử Ma Nghĩ biến đổi kịch liệt, vội vàng hét lên.

"Có chuyện lớn rồi, mau cùng ta mở Cổng Không Gian, chúng ta phải nhanh chóng chạy trốn!"

"Có chuyện gì thế? Tại sao phải chạy?" Hoàng tử Hùng Thú vội vàng hỏi.

"Đám Cuồng Thú gặp phải kẻ địch hung mãnh, đối phương vô cùng lớn mạnh, Cuồng Thú thiêu đốt huyết mạch vẫn bị đập nát."

"May mà nó có thủ đoạn bảo mệnh của lão tổ nhà mình, kim thiền thoát xác vẫn còn sống, đã trở về địa điểm hồi sinh."

"Nhưng hoàng tử tà thú Ngũ Nhãn thì thảm rồi, thủ đoạn bảo mệnh của nó đã dùng hết ở Nam Vực, vậy nên nó đã chết, sẽ không bao giờ sống lại được."

Hoàng tử Ma Nghĩ vội vàng kể rõ, cố gắng hết sức để mở Cổng Không Gian dẫn đến thế giới kiến ma.

"Là kẻ địch mạnh đến mức nào? Lại còn giết chết đám Cuồng Thú nhanh như vậy!"

Hoàng tử Hùng Thú vội vàng mở Cổng Không Gian, đồng thời cũng không quên hỏi rõ nguyên do.

"Không biết, ta chỉ biết là thể phách của đối phương cực kỳ cường hãn, về mặt thể chất, Hoàng tử Cuồng Thú Kim Đan đỉnh phong mà lại bị đối phương đánh bại trong một chiêu."

"Lực lượng mạnh đến vậy, đối phương rất có thể là cường giả Nguyên Anh kỳ, phải nhanh chóng chạy trốn." Hoàng tử Ma Nghĩ vừa nói vừa đồn thêm sức mở Cổng Không Gian.

"Nguyên Anh kỳ ư? Chết tiệt! Nguyên Anh kỳ của Nhân tộc ở ngoại vực sắp bị chúng ta áp đảo rồi vậy mà vẫn còn Nguyên Anh kỳ ẩn nấp, loài người quá quỷ quyệt."

"Đợi chút đã, ta cảm nhận được cảm giác nguy cơ, đối phương, đối phương đến rồi, trốn!"

Rầm!

"Trốn? Các ngươi có trốn được không?"

Hình bóng của Lý Hiên đột ngột xuất hiện, một phát tóm được đầu của Hoàng tử Ma Nghĩ, bóp nát cái đầu trong sự hoảng loạn của nó.

Vút vút!

Hoàng tử Hùng Thú và Hoàng tử Ấn Thú còn lại đều thể hiện thần thông của riêng mình, thể hiện lá bài tẩy mạnh nhất của mình để trốn thoát, nhưng ngay sau đó bọn họ đã nhận ra mình bị

tóm, bị ấn trên mặt đất.

"Lần gặp tiếp theo sẽ là ngày chết của các ngươi."

Giọng nói của Lý Hiên lạnh như băng, bóp nát đầu của hai con tàm thú ngay tại chỗ.

Ba hoàng tử tà ma này đều chưa chết, bọn chúng cũng giống như Hoàng tử Cuồng Thú khi nãy, đều có lá bài tẩy tương tự.

Hiện tại bọn chúng đã phục sinh trong thế giới của mình, nhưng sau cuộc chạm trán này, bọn chúng đều không dám tùy tiện bén mảng đến Bắc Cương nữa.

"Loại thủ đoạn chạy trốn này có chút tương tự với thiên phú Thế Mạng của ta, nhưng của ta mạnh hơn."

Lý Hiên cảm nhận được lực lượng bắt đầu khởi động trong cơ thể, phát hiện ra bản thân đã mạnh nhường ấy mà không hề hay biết.

Không nói đến lực lượng và khả năng phòng ngự thể Tinh Thần nhất giai mang đến, càng không nói đến đặc tính tăng cường thể chất và che giấu do thể Siêu Thoát nhất giai cung cấp.

Chỉ riêng Sâm La Vạn Tượng Tối Thượng Thể đã mang lại cho Lý Hiên sức chiến đấu đáng sợ, miễn nhiễm với mọi đòn tấn công dưới Nguyên Anh, sức tấn công đạt đến cấp độ Bán Bộ Nguyên Anh.

Với đòn tấn công mạnh đến vậy, có thể nói giết sạch Kim Đan đỉnh phong là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nếu cộng thêm thể Tinh Thần nhất giai và thể Siêu Thoát nhất giai, có sự kết hợp của ba loại thể chất, thể phách của Lý Hiên khi chiến đấu sẽ đạt đến cực hạn.

"Nếu sau này thăng cấp ba loại thể chất này đến cửu giai, sau đó dung hợp lại trong tương lai, vậy chiến lực của ta sẽ đạt đến cấp độ nào? Thực sự mong đợi."

Lý Hiên háo hức muốn thử, mong muốn cải thiện các hạng mục thể chất của mình một cách bức thiết, có điều vẫn còn một việc phải làm, đó chính là tiêu diệt vô số tà ma ẩn náu trong sơn động ngầm dưới lòng đất.

Máy con hoàng tử tà ma đã chạy nhưng những tà ma từ thế giới tà ma tràn vào vẫn còn sống, ẩn náu trong căn cứ dưới lòng đất ở khu vực này.

Những kẻ này rất thông minh, bọn chúng che dấu bằng trận pháp, nhưng điều đó là vô ích với Lý Hiên, Góc Nhìn Thượng Đế của hắn sớm đã thấy rõ mọi thứ.

"Hãy để nơi này biến thành nấm mồ chôn các ngươi."

Chương 550. Thể phách tăng mạnh (2)

Lòng bàn tay Lý Hiên ngưng tụ ra những quả cầu tuyết cỡ nhỏ, quả cầu tuyết này khéo léo đẹp đẽ và trắng muốt hoàn mỹ, trông giống như một món đồ chơi nhỏ.

Nó cứ vậy mà chuyển động trong lòng bàn tay Lý Hiên, mỗi một lần quay tròn, sức mạnh của nó lại tăng lên một cách điên cuồng, hàn khí càng ngày càng mạnh.

Cuối cùng, một luồng lực lượng khiến lòng người chấn động hình thành bên trong quả cầu tuyết: "Đi!"

Lý Hiên vung cánh tay, quả cầu tuyết bé nhỏ đột ngột xuyên qua không gian và biến mất.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang vọng khắp vùng trời này, hàn băng vô tận nổ tung trong đại quân tà ma, càn quét hàng ngàn dặm xung quanh.

Và Lý Hiên.

Hắn đã biến mất không còn vết tích trước khi hàn băng ập đến, chỉ để lại ngàn dặm hàn băng vài năm không tan.

Tiếng ồn lớn ở đây đã thu hút sự chú ý của Nhân tộc ở Bắc Cương.

Dân theo đông đảo tu sĩ Kim Đan kỳ, Hàn minh chủ cấp tốc bay về hướng này.

Nhưng uy lực của hàn băng quá mạnh mẽ, đến cả tu sĩ Kim Đan kỳ cũng chịu ảnh hưởng từ cái giá lạnh thấu xương đó, cảm thấy có chút không thoải mái.

Hơn nữa, càng tiếp cận trung tâm nơi này, bọn họ càng cảm thấy lạnh buốt tận xương tủy.

Khó khăn lắm mới bay được đến trung tâm của nơi này, bọn họ nhìn thấy vô số bức tượng băng, vô biên vô hạn.

Những tác phẩm điêu khắc bằng băng này đều là sinh vật tà ma, trong mắt mỗi con tà ma đều có vẻ hoảng sợ, thậm chí có tà ma vẫn còn sống trong một vài bức tượng.

Chỉ có điều là sinh cơ của chúng nó cũng nhanh chóng tiêu tán, chứng tỏ bọn chúng chẳng mấy chốc sẽ chết.

Nhìn những bức tượng băng dày đặc, quan sát đông đảo tà ma không thấy điểm cuối bị chôn vùi ở đây, các tu sĩ lại lại một lần nữa có biểu cảm rung động.

"Uy năng thật là đáng sợ, là ai? Là tu sĩ Nguyên Anh kỳ nào đã giáng xuống?" Kim Đan kỳ có râu hoảng hốt thốt lên.

"Không rõ, nhưng ta biết Bắc Cương an toàn rồi, trong thời gian ngắn lũ tà mà sẽ không dám bén mảng đến nơi đây."

"Đúng thế, có tu sĩ mạnh đến vậy bảo vệ Bắc Cương, kẻ nào dám xâm phạm?"

...

Tất cả tu sĩ Kim Đan kỳ dồn dập bàn luận, đều cảm thán về thực lực lớn mạnh của tu sĩ Nguyên Anh kỳ, chỉ có Hàn minh chủ cao một thước là cau mày, nàng cảm thấy đây không giống như là Nguyên Anh kỳ xuống dưới.

Bởi vì cuộc chiến ở ngoại vực quá điên cuồng, sau khi tà ma và quỷ dị hợp sức, Nhân tộc ở ngoại vực không ngừng rút lui, có vài tu sĩ Nguyên Anh đã tử trận.

Trong lúc khó khăn như vậy, Nhân tộc sao có thể xuống dưới hỗ trợ, không nhờ hỗ trợ là đã tốt rồi.

Nhưng, hiện tại, hàn băng đáng sợ như vậy là do ai thả xuống nơi này?

Hàn minh chủ đột nhiên nghĩ đến một người, đó là Lý Hiên, người đã chết trong lời đồn.

Trước đây nàng cũng đã từng điều tra Lý Hiên, phát hiện Lý Hiên đặc biệt thích chiến đấu bằng hàn băng, hơn thế uy lực hàn băng của hắn vô cùng mạnh.

Cộng thêm Lý Hiên luân âm thầm bảo hộ Nhân tộc, điều này càng khiến Hàn minh chủ nghi ngờ.

Như lúc này.

Có người bảo vệ Bắc Cương, nhưng không để lại câu nào đã biến mất, phong cách hành xử này rất giống với Lý Hiên.

Vì vậy, Hàn minh chủ hỏi.

"Các ngươi nói, có phải Lý Hiên đã giết hết lũ tà ma này và cứu trợ Bắc Cương không?"

"Chuyện... Chắc hẳn là không, mặc dù Lý Hiên cũng sở hữu năng lực hàn băng, nhưng sức chiến đấu của hắn không mạnh như vậy, uy năng đáng sợ như vậy, cảm giác gần giống như Nguyên Anh kỳ."

"Ta cũng cho rằng không phải là Lý Hiên, nếu hắn mạnh đến vậy, trước đây đã không bị quỷ dị rồng giết chết trong một chiêu,

chắc chắn là tu sĩ Nguyên Anh kỳ xuống dưới."

"Đúng, rất có khả năng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ."

...

Các tu sĩ bàn luận rất nhiều, ai cũng cho rằng là do tu sĩ Nguyên Anh kỳ ra tay, chỉ có mình Hàn minh chủ vẫn cảm thấy chuyện này có liên quan đến Lý Hiên.

Nơi khác.

Trong bí cảnh Linh Hồn.

Lý Hiên ngồi bên cạnh Băng Huyên Nhi, ngắm nhìn nàng ngủ say, thầm nghĩ xem nên tìm quả linh hồn ở nơi nào.

'Ting! Ngài đã tiêu diệt thảm họa đầu tiên và cứu Bắc Cương, ngài nhận được lượng lớn công đức.'

'Ting! Ngài nhận được quá nhiều công đức, thể chất của ngài lột xác dưới sự ảnh hưởng của công đức, thành công ngưng tụ thể Công Đức nhất giai.'

'Thể Công Đức: May mắn tăng lên, lĩnh ngộ tăng lên, tất cả bệnh hoạn đều có thể từ từ chữa khỏi, kể cả bệnh tật liên quan đến linh hồn cũng có thể dần dần cải thiện.'

'Lưu ý: Đôi mắt của ngài cũng được trị liệu dần dần, nhưng quá trình sẽ vô cùng chậm.'

"Ồ?"

Lý Hiên vui mừng dựng người ngồi dậy, nhìn thông báo vừa xuất hiện với vẻ hoài nghi.

Cho đến tận lúc này, việc kiếm công đức luôn là nhân tiện, nhưng thật không ngờ, công đức lại mang đến cho hắn kinh ngạc

lớn như vậy.

Phải biết rằng, ngay cả Tiểu Thứ Vị cũng không thể làm gì với chính đôi mắt của mình.

Nhưng, lúc này, Lý Hiên nhìn thấy hy vọng hồi phục, ngay cả khi tốc độ điều trị rất chậm, hắn cũng tràn đầy kỳ vọng.

Và không chỉ đôi mắt của hắn, vết thương linh hồn của Băng Huyên Nhi cũng có hy vọng, hắn có thể dùng máu của chính mình để điều trị cho Băng Huyên Nhi.

Nghĩ đến điều này, Lý Hiên nhanh chóng cắt vỡ cổ tay mình, nhỏ những giọt máu ấm nóng lên đôi môi hồng nhuận của Băng Huyên Nhi.

Tí tách! Tí tách!

Chương 551. Gặp nạn

Huyết dịch chứa đựng sinh cơ rơi xuống, lăn qua đôi môi đỏ mọng mềm mại của Băng Huyên Nhi, chảy vào trong khoang miệng, xuyên qua thân thể và điều trị linh hồn bị thương của nàng.

Lý Hiên có thể cảm nhận được, trong máu chứa ặc tính chữa bệnh sâu sắc, nhưng cấp độ của thể Công Đức nhất giai tương đối thấp, hiệu quả trị liệu không mạnh như tưởng tượng.

Khi máu của hắn chảy vào trong miệng Băng Huyên Nhi, Băng Huyên Nhi đẹp như thiên tiên vẫn chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt càng thêm hồng hào, vẫn chìm trong giấc ngủ sâu như trước.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hiên cau mày.

"Hiệu quả trị liệu còn chưa đủ, ta phải tiếp tục tích cóp công đức và thăng cấp thể Công Đức. Chỉ có như vậy, hiệu quả trị liệu mới có thể mạnh hơn, hơn nữa đôi mắt ta cũng cần điều trị."

Lý Hiên chạm nhẹ lên mảnh lụa bịt mắt, hắn thực sự mong mình có thể thấy được ánh sáng, có thể nhìn thấy những điều tươi đẹp.

"Đã thế, vậy thì bố trí Huyết Phân Thân đi khắp nơi săn giết quỷ dị và tà ma, nhanh chóng thăng cấp thể Công Đức nhị giai."

Lý Hiên đưa ra mệnh lệnh, hạ lệnh cho Huyết Phân Thân liệp sát khắp nơi, còn hắn thì ở trong bí cảnh Linh Hồn chỉ hủy, đồng thời nâng cao thực lực.

Thời gian trôi đi, ba tháng trôi qua trong nháy mắt.

Ba tháng này, thế giới trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Sau khi trải qua tai họa đầu tiên của tà ma, không có tà ma mới xâm chiếm Bắc Cương, thậm chí cả Tây Vực và Đông Hải cũng trở nên ổn định hơn rất nhiều.

Nhưng Lý Hiên không hề thiếu cảnh giác, trái lại hắn càng che giấu bản thân một cách nghiêm túc hơn.

Bởi vì hắn phát hiện ra rằng có rất nhiều côn trùng bay nhỏ kỳ lạ xuất hiện ở Bắc Cương.

Những con côn trùng có cánh loại nhỏ này bay rất nhanh, rải rác khắp Bắc Cương, âm thầm theo dõi nhiều khu vực ở Bắc Cương, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Những phi trùng nhỏ này trông vô hại với con người và động vật, nhưng trong mắt Lý Hiên, hắc khí bốc lên bên ngoài cơ thể chúng, rõ ràng là thuộc về phe tà ma.

Hiển nhiên.

Sau khi trải qua sự kiện ma họa, lũ tà ma trở nên kiêng kỵ Lý Hiên, bắt đầu âm thầm điều tra ở Bắc Cương và tìm kiếm hình bóng Lý Hiên.

"Cũng tốt, cứ để chúng nó tìm, nhân khoảng thời gian này ta sẽ đề cao thực lực lên."

Lý Hiên chẳng quan tâm, hắn kiểm tra thu hoạch của mình trong ba tháng nay.

'Ting! Ngài lĩnh ngộ viên đá thần bí, lĩnh ngộ thành công Hủy Diệt Đao Ý.'

'Ting! Sau ba tháng khổ tu, thể Tinh Thần nhất giai của ngài thành công tiếp cấp lên nhị giai, khả năng phòng ngự và sức mạnh tăng lên nhiều.'

'Ting! Trải qua quá trình trị liệu chậm rãi của thể Công Đức, đôi mắt của ngài dần nhìn thấy ánh sáng, có thể lại sử dụng Thiên Địa Chi Thủ.'

...

Nhìn thông báo của hệ thống, Lý Hiên nở nụ cười.

Sau ba tháng tu hành, hắn tiến triển thần tốc, cái này không tính đến lượng lớn công đức đã kiếm được, không tính các mục tiến bộ khác.

Điểm quan trọng nhất là sự dung hợp không ngừng của huyết mạch.

Nghĩ đến huyết mạch, Lý Hiên lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, đây là lọ huyết dịch thứ ba mươi sáu Tần Nguyệt đưa cho hắn.

Những huyết dịch nàng đưa trước đó đã bị năng lực Huyết Mạch Đề Thủ của Lý Hiên chiết xuất thành Huyết Mạch Chi Lực và dung nhập vào cơ thể sau đó.

Cũng bởi vì dung hợp nhiều Huyết Mạch Chi Lực như vậy nên khả năng kiểm soát hỏa diễm của hắn đã được tăng cường rất lớn.

Bây giờ hắn điều khiển hỏa diễm giống hệt như điều khiển tay chân của chính mình, việc ngưng tụ ngọn lửa ngợp trời chỉ là chuyện một cái vẩy tay.

Chỉ là điều khiến Lý Hiên khó hiểu là, mặc dù hắn đã ngưng tụ nhiều Huyết Mạch Chi Lực như vậy nhưng hắn vẫn không thể ngưng tụ huyết mạch, đây là điều mà Lý Hiên vẫn luôn thắc mắc.

Nhưng không sao cả, chỉ cần dung nhập huyết mạch là hắn có thể trở nên mạnh mẽ, mỗi ngày đều có thể cảm nhận được sự tiến bộ của bản thân.

Giống như trong ba tháng qua, thực lực của hắn phát triển nhanh chóng, tất cả năng lực đều tăng vọt, thậm chí đệ tử của hắn cũng nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn.

Lặng lẽ rút ra sức mạnh của lọ huyết dịch này, sau đó dung nhập vào trong huyết mạch của mình.

Lý Hiên cẩn thận cảm nhận những thay đổi của bản thân, đợi đến khi huyết mạch hoàn toàn ổn định, hắn mở mắt ra.

"Rất nhanh, ta có thể cảm nhận được mình sắp đạt đến bình cảnh nào đó, chẳng bao lâu nữa ta sẽ có thể sở hữu huyết mạch của mình."

Lý Hiên lẩm bẩm và mở giao diện dữ liệu, kiểm tra tiến độ của các đệ tử trong ba tháng qua.

Ngài đệ tử Chu Hồng Phúc của ngài ngoài ý muốn uống thạch nhũ thần bí, thực lực đột phá đến Trúc Cơ tầng bốn, phần thưởng của ngài: Luyện Đan Sư tứ giai đại viên mãn thăng cấp lên ngũ giai hạ phẩm.'

'Ting! Đệ tử Triệu Thiên của ngài dung hợp thành công huyết mạch Dung Nhan Thú, thực lực tăng vọt đến Trúc Cơ tầng năm, phần thưởng của ngài: Phong Ấn Trận Pháp Sư tứ giai đại viên mãn thăng cấp lên ngũ giai hạ phẩm.'

'Ting! Đệ tử Tiểu Muội của ngài nhận được kỳ ngộ trong bí cảnh thượng cổ thần bí, thành công Kim Đan hoàn mỹ.'

'Bước vào Kim Đan kỳ, nàng bất ngờ đi đến Mạc Bắc, bắt đầu trảm yêu trừ ma, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Không Gian sơ cấp thăng cấp đến trung cấp.'

...

"Ngay của Tiểu Muội cũng Kim Đan kỳ rồi, ngoài hai đệ tử mới

là Chu Hồng Phúc và Triệu Thiên ra, chỉ còn Diệp Phàm vẫn chưa bước vào Kim Đan kỳ."

Chương 552. Gặp nạn (2)

"Kỳ lạ, thời gian gần đây tin tức của Diệp Phàm rất ít, chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện gì sao? Đến đó xem sao."

Lý Hiên có chút lo lắng cho Diệp Phàm, dứt khoát nhắm mắt lại, chọn buông linh hồn xuống.

Nguyên Tố Đại Lục.

Trừ Ma Tông.

Diệp Phàm và Huyết Phân Thân cương thi lặng lẽ ngồi trong phòng giam, ngồi giữa trận pháp phong bế và lặng lặng tu hành trong phòng giam.

Bên ngoài phòng giam.

Hơn mười tu sĩ Trừ Ma Tông canh chừng phòng giam, đề phòng Diệp Phàm trốn thoát khỏi Trừ Ma Tông.

Là một trong ba đại tông môn của Nguyên Tố Đại Lục, Trừ Ma Tông là tông môn đại diện cho chính đạo của Nguyên Tố Đại Lục, gần đây đã xảy ra một sự kiện lớn khiến tất cả các môn đồ của tông môn phẫn nộ.

Đó là mười ba quả phụ trong tông môn bị cương thi cắn chết, bị hút thành thây khô.

Phải biết rằng, những quả phụ này đều là cô nhi quả mẫu, người nhà các nàng kiên quyết hy sinh mạng sống của mình để tiêu diệt tà ma và cứu lấy Nhân tộc.

Những người cô độc như các nàng vẫn luôn được Trừ Ma Tông

bảo vệ, bọn họ cũng nên được chăm sóc.

Nhưng bây giờ, ấy vậy mà lại có cương thi giết chết mười ba góa phụ, điều này khiến toàn bộ Trừ Ma Tông tức giận.

Trong sự tức giận, tông chủ trực tiếp kích hoạt hộ sơn đại trận, hắn phát hiện Huyết Phân Thân cương thi thông qua trận pháp tìm kiếm.

Đối mặt với cương thi bị kiểm tra ra được, các tu sĩ tính khí táo bạo trong tông môn suýt chút nữa đã giết chết Huyết Phân Thân cương thi.

May mà có Diệp Phàm cố gắng hết sức để bảo vệ, kiên quyết khẳng định nó không giết người, thậm chí bảo đảm bằng tính mạng.

Trừ Ma Tông không có bằng chứng, vì để tìm kiếm bằng chứng, bọn họ tạm thời nhốt Diệp Phàm và Huyết Phân Thân cương thi lại.

Cộp cộp cộp!

Rất nhiều tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, sau đó mấy vị trưởng lão của Trừ Ma Tông bước vào, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Huyết Phân Thân cương thi.

"Đưa cương thi này đi, giải đến Trấn Ma Ty thụ hình." Đại trưởng lão lạnh lùng nói.

"Dừng lại! Nó là đại sư huynh của ta, nó hoàn toàn không làm hại bất cứ kẻ nào, tại sao các ngươi lại áp giải hắn đến Trấn Ma Ty hành hình!" Diệp Phàm vội vàng ngăn cản.

"Bằng chứng? Cương thi vốn là tà vật trên thế gian, chúng nó thích hút máu con người, trời sinh đã là tội ác, chúng ta không cần bất kỳ bằng chứng nào để bắt chúng."

"Huống chi, trong những ngày giam giữ các ngươi, căn bản không có ai khác bị tập kích, đây rõ ràng là do con tang thi này gây ra, hôm nay nhất định phải giải nó vào Trấn Ma Ty!"

Đại trưởng lão lạnh giọng nói, hắn nhìn chằm chằm Huyết Phân Thân cương thi bằng ánh mắt ngập tràn hận ý.

"Đây là loại bằng chứng gì? Nếu những lời ngươi nói được coi là bằng chứng thì các ngươi giải thích thế nào về chuyện đại sư huynh của ta có thể đi lại dưới ánh mặt trời?" Diệp Phàm vội vàng cản lại.

"Hừ, nhất định là nó đã tu hành ma công nào đó, đừng nghĩ đến chuyện giải vây cho nó, còn ngươi nữa, ngươi nuôi dưỡng cương thi, chuyện này ngươi cũng đừng hòng trốn tránh trách nhiệm."

"Nếu không phải thấy mấy tháng nay ngươi giết được rất nhiều tà ma, tông môn sớm đã giải ngươi vào Khốc Hình Điện tra hỏi rồi." Đại trưởng lão nghiêm túc nói.

"Ha ha, thật nực cười, tùy tiện vô cớ oan uổng người khác, Trừ Ma Tông cũng không hơn gì." Diệp Phàm tức giận nói.

"Câm miệng, dám sỉ nhục Trừ Ma Tông, ta thấy ngươi ngại mình quá dài!"

Đại trưởng lão vô cùng tức giận, lực lượng mạnh mẽ của Kim Đan trùm toàn bộ ngục giam, tu sĩ xung quanh căn bản không chịu nổi uy áp, quỳ rạp trên nền đất.

Áp lực mà Diệp Phạm phải chịu còn mạnh hơn những người này, nhưng Diệp Phạm vẫn kiên quyết chống cự, mặc dù xương cốt của hắn bị ép đến kêu răng rắc, hắn cũng không nhượng bộ.

Hắn cứ thế chống lại, mặc dù miệng ứa máu cũng không quỳ xuống.

Đại trưởng lão nhìn Diệp Phạm cứng rắn không khuất phục, lửa giận trong lòng giảm bớt, hắn vô cùng thưởng thức những đệ tử có tâm tích bền bỉ, Diệp Phạm hoàn toàn phù hợp với điều này.

Nhưng nghĩ đến những nữ quyến bị cắn chết trong tông môn, nghĩ đến việc các nàng chết không nhắm mắt, đại trưởng lão tăng cường uy áp, đè xuống như một ngọn núi.

Uy áp đáng sợ như vậy không phải là điều mà Diệp Phàm có thể thừa nhận, nhưng hắn vẫn cứng rắn chịu đựng, bảo vệ Huyết Phân Thân cương thi tất cả sức mạnh của mình.

Phụt!"

Máu tươi trào ra từ miệng Diệp Phàm, máu tràn ra từ lỗ tai của hắn, ngay cả đôi mắt của hắn cũng bị ép đến sung huyết.

Nhưng Diệp Phạm vẫn không hề chùn bước, hắn chỉ lo lắng, bởi vì ý thức của hắn đã dần mơ hồ, sắp không kiên trì được nữa.

Hắn rất lo sau khi bản thân hôn mê thì Trừ Ma Tông sẽ bắt đại sư huynh đi và nhốt vào Trấn Ma Ty thụ hình.

Vào thời điểm này.

Khi Diệp Phàm cố gắng hết sức chống cự, không để bản thân bất tỉnh.

Đôi mắt vô cảm của Huyết Phân Thân cương thi dao động một chút, đó là sự xuất hiện của Lý Hiên.

Khẽ dịch chuyển cơ thể, Lý Hiên nhìn Diệp Phàm đang cố gắng kiên trì trước mặt, quan sát đại trưởng lão Kim Đan đỉnh phong một chút, hắn khẽ búng ngón tay.

Đùng!

Uy áp của cấp Kim Đan đột ngột vỡ tan, giống như thủy tinh

rơi xuống đất và vỡ tan.

Trong ngục giam không còn chút áp bách nào và Diệp Phàm cũng đã khỏi sự áp bức.

Chương 553. Một cái búng tay

Chẳng qua.

Đại trưởng lão của Trừ Ma Tông lại kinh ngạc nhìn Lý Hiên, nhìn chằm chằm với vẻ không chắc chắn.

Thân là đại trưởng lão Kim Đan đỉnh phong, ngay cả tông chủ cũng không thể dễ dàng phá giải uy áp của hắn như thế, toàn bộ trưởng lão và chấp sự của tông môn cũng không làm được như vậy.

Nhưng lúc này.

Cương thi chỉ có Trúc Cơ đại viên mãn trước mắt lại có thể phái giải uy áp, chuyện này khiến đầu óc của đại trưởng lão Kim Đan kỳ mơ màng.

"Chuyện... Chuyện gì thế này?"

Đại trưởng lão sửng sốt hai giây, tự hỏi mình có phải cảm nhận sai rồi hay không, thậm chí còn hoài nghi tối hôm qua mình ngủ không ngon, cho nên uy áp mình thả ra mới không ổn định.

Nhưng hắn đã phản ứng lại rất nhanh, hắn là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, cho dù không ngủ một năm cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nhưng uy áp quả thực đã bị phá vỡ.

Điều này khiến đại trưởng lão càng thêm nghi hoặc, cảm thấy cương thi trước mặt quá kỳ lạ.

"Ngươi... Sao ngươi làm được như vậy?" Đại trưởng lão bối rối nhìn Lý Hiên, chờ đáp án của hắn.

"Đại trưởng lão, cương thi Trúc Cơ kỳ không biết nói."

Tu sĩ bên cạnh không khỏi nhắc nhở, cảm thấy Đại trưởng lão hơi khác thường.

"Đúng thế, ta quên mất, ta bối rối quá."

Đầu óc đại trưởng lão vẫn không thể vận chuyển được, nghi ngờ liếc nhìn Lý Hiên vài lần rồi mới quay sang Diệp Phàm, muốn có được tin tức từ chỗ Diệp Phàm.

"Diệp Phàm, vừa rồi ngươi nói cương thi là đại sư huynh của ngươi, tại sao lại như vậy?"

"Đại sư huynh là sư huynh trước đây trong võ quán, sau này vì cứu ta, vì cứu người dân của một thôn làng nên đã chiến đấu với lũ giặc Hoàng Cân, cuối cùng cứu được cả thôn làng và ta."

"Nhưng đại sư huynh lại tử trận, ngay cả máu cũng chảy khô, thậm chí khi chết nó cũng chết đứng, cảnh tượng đó cả đời ta cũng sẽ không quên được."

"Sau đó chúng ta mai táng đại sư huynh, còn nhiều lần đến thăm đại sư huynh, nhưng đột nhiên có một ngày mộ phần của đại sư huynh bị đào lên, thi thể không cánh mà bay."

"Ta rất đau đớn và đã tìm kiếm khắp nơi. Cuối cùng, trong một lần ta lầm vào cảnh hiểm nghèo thì đại sư huynh xuất hiện và cứu ta khỏi tình thế tuyệt vọng."

"Kể từ đó, đại sư huynh vẫn luôn trợ giúp ta và bảo vệ Nhân tộc. Cho dù đã biến thành cương thi, đại sư huynh vẫn không làm tổn thương bất cứ ai, trái lại vẫn bảo vệ Nhân tộc."

"Có lẽ chiến công của đại sư huynh khiến trời xanh cảm động, nó có thể di chuyển dưới ánh mặt trời, thậm chí không cần hút máu, chỉ cần hấp thu linh khí là có thể tồn tại."

"Đại sư huynh từ đầu đến cuối chưa từng làm hại ai, cho nên khi có người trong tông môn bị hút khô thì ta vẫn luôn truy tìm hung thủ khắp nơi, sau đó thì chúng ta bị tông môn giam giữ ở nơi này."

Diệp Phàm thuật lại một cách khái quát những chuyện đã từng trải qua, cho dù huyết dịch vẫn luôn tràn ra từ lỗ mũi, hắn cũng kể rõ mọi chuyện trong quá khứ rồi mới có thời gian lau vết máu.

"Thì ra là thế!"

Đại trưởng lão nghe vậy thì nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt kinh ngạc, mặc dù trong lòng vẫn còn nghi hoặc, nhưng không biết vì sao, hắn cảm thấy Diệp Phạm không hề nói dối.

Chủ yếu là do khi nãy Lý Hiên phá vỡ uy áp của Kim Đan chỉ bằng một cú búng tay, khiến đại trưởng lão cảm nhận được sự phi phàm của Huyết Phân Thân cương thi.

Cương thi phi phàm như vậy, sau khi gây án xong chắc chắn đã chạy trốn từ lâu, căn bản không cần chịu đựng thống khổ bị giam giữ, cho nên đại trưởng lão có chút không biết làm sao.

Cũng tại thời điểm này.

Tông chủ của Trừ Ma Tông dẫn đông đảo cao tầng cuồn cuộn đi tới, ánh mắt lạnh lùng hướng về phía Lý Hiên.

"Tại sao vẫn chưa giải vào Trấn Ma Ty?"

Sau khi bước vào, tông chu cau mày nhìn đại trưởng lão, như đang trách hắn làm việc quá chậm.

Câu nói của tông chủ khiến đại trưởng lão trầm mặc một chút, hắn nhớ đến cảnh tượng khi nãy, cùng với lời thuật lại của Diệp Phàm, đại trưởng lão nghiêm túc nói.

"Tông chủ, ta cảm thấy trong chuyện này vẫn còn tình tiết ẩn giấu gì đó, hơn nữa chúng ta cũng không có chứng cứ xác thực chứng minh là cương thi này giết người."

"Nếu có nhầm lẫn gì đó, vậy là do chúng ta thất trách."

"Chứng cứ chính xác ư?"

Sau khi nghe những lời này, tông chủ cau mày. Bởi vì hắn thật sự không có chứng cứ, cũng không ai nhìn thấy cương thi hại người.

Nhưng nỗi giận của đệ tử tông môn bị khơi lên, đều muốn báo thù cho cô nhi quả mẫu, vì vậy chuyện này phải được giải quyết càng sớm càng tốt.

"Trong kiểm tra của tông môn, trong tông môn chỉ có con cương thi này. Hơn nữa, sau khi giam cầm nó thì không có người nào bị công kích nữa."

"Thế không phải là bằng chứng sao? Hơn nữa, ngay cả khi không có bằng chứng, cương thi cũng là tà vật, nên bị xử tử!" Tông chủ lạnh lùng nói.

"Tông chủ nói đúng, cương thi vốn là ma vật chí âm chí tà, vẫn luôn làm hại con người, phải giải nó vào Trấn Ma Ty, để nó chịu hình phạt thiêu đốt."

"Trời sinh cương thi đã hút máu người, sinh vật tối tăm như vậy không đáng tồn tại trên đời, cho dù không có chứng cứ cũng nên giết!"

Các trưởng lão của tông môn ồn ào lên tiếng, nhìn chằm chằm Lý Hiên bằng ánh mắt căm thù, cảm đám hô đánh hô chém, muốn giết chết cương thi.

Chương 554. Công Đức Bát Quái Bàn

"Mọi người yên lặng một chút,ta nghĩ chuyện này chúng ta nên chờ đợi thêm. Chủ yếu là chúng ta thật sự không có chứng cứ, hơn nữa Diệp Phàm là là tiểu thiên tài của tông môn, hắn đã giết rất nhiều tà vật, công lao không nhỏ, hơn nữa lại có quan hệ tốt với cương thi."

"Nếu cứ như vậy mà giết cương thi, Diệp Phàm nhất định sẽ không hài lòng với tông môn, ta nghĩ tìm chứng cứ để Diệp Phàm tâm phục khẩu phục mới là mấu chốt." Đại trưởng lão cẩn trọng nói.

Những lời đại trưởng lão nói khiến mọi người ở đây cau mày.

Bởi vì khó mà tìm được bằng chứng trong thời gian ngắn, trừ phi không cần chứng cứ, trực tiếp giết cương thi.

Nhưng biểu hiện của Diệp Phạm sau khi vào môn phái rất tốt, hắn là một thiên tài, nếu cương thi này thực sự bị oan, thật sự sẽ khiến Diệp Phàm lạnh lòng.

Chỉ là nhất thời, bọn họ thật sự không biết tìm chứng cứ ở đâu.

Lúc này.

Một nữ trưởng lão xinh đẹp lặng lẽ đứng trong góc bước ra, vẻ dịu dàng khiến người ta có cảm giác quý phái.

"Thế này đi, ta sẽ hỏi phụ thân ta xem có thể mời Công Đức Bát Quái Bàn của tông môn đến để kiểm tra xem trên người Diệp

Phàm và cương thi có chút ánh sáng công đức nào không."

"Nếu bọn họ có Công Đức Chi Quang, vậy bọn họ không phải kẻ ác, nếu không có thì nhất định là ác nhân." Nữ trưởng lão xinh đẹp nói.

"Phương pháp này cũng tốt, nhưng Công Đức Bát Quái Bàn là chí bảo của tông môn, Thái thượng đại trưởng lão sẽ đồng ý sao?" Ngũ trưởng lão hỏi.

"Sẽ, phụ thân thương ta nhất, hiện tại ta hỏi hắn."

Cửu trưởng lão dịu dàng xinh đẹp lấy ra một miếng ngọc phù truyền tin, gửi tin tức cho bên kia.

Rất nhanh.

Ngọc phù truyền tin lóe sáng, một giọng nói già nua từ đầu bên kia của ngọc phù truyền đến.

"Được rồi, được rồi, nếu muốn dùng thì dùng, không được làm mất, Công Đức Bát Quái Bàn rất quan trọng đối với tông môn."

"Ừ, ta sẽ chú ý, cảm ơn phụ thân."

Đôi mắt to của cửu trưởng lão cong thành vầng trăng khuyết, giọng nói dịu dàng như thể có thể khiến lòng người tan chảy.

Những người còn lại của Trừ Ma Tông đều tỏ ra kính sợ khi nghe những lời vang ra từ ngọc phù truyền tin.

Bởi vì Thái thượng đại trưởng lão là người mạnh nhất Trừ Ma Tông, từng nhiều lần chém giết cường địch, bảo vệ Trừ Ma Tông.

Đương nhiên, những cao tầng có mặt đều kính trọng Thái thượng đại trưởng lão đã có cống hiến xuất sắc này, hiện tại nhận được sự cho phép của hắn, các cao tầng đều vô cùng mong đợi.

Bởi vì Công Đức Bát Quái Bàn đã lâu rồi không xuất hiện, lần xuất hiện trước là hơn hai trăm năm trước, rất nhiều trưởng lão chưa từng nhìn thấy.

Và tác dụng của Công Đức Bát Quái Bàn là kiểm tra công đức của người khác, nhìn Công Đức Chi Quang trên người đối phương.

Trong hoàn cảnh bình thường, con người sẽ có mười sợi Công Đức Chi Quang, càng làm nhiều việc thiện thì Công Đức Chi Quang càng nhiều.

Tông chủ, đại trưởng lão, nhị trưởng lão và tam trưởng lão từng được Công Đức Bát Quái Bàn soi chiếu, khi đó bọn họ còn trẻ, trên người từng có một trăm sợi.

Số lượng công đức như vậy rất tốt, đây cũng là một trong những nguyên nhân Trừ Ma Tông bồi dưỡng nguyên nhân của bọn họ, bởi vì tu sĩ bình thường không thể có nhiều công đức như vậy.

Bây giờ.

Thông qua việc soi chiếu của Công Đức Bát Quái Bàn, có thể nhìn thấy liệu trên người cương thi có Công Đức Chi Quang hay không, nếu không có, vậy nhất định nó đã làm hết việc ác, ngay cả Công Đức Chi Quang cũng đã tiêu tán.

“Hơn hai trăm năm rồi chưa từng nhìn thấy Công Đức Bát Quái Bàn, hiện tại ta có chút chờ mong." Tam trưởng lão mong đợi nói.

"Đúng vậy, năm đó chúng ta đều là tu sĩ trẻ tuổi có một trăm sợi công đức, đến nay ta còn nhớ rõ biểu cảm vui vẻ của Thái thượng trưởng lão khi nhìn cảnh ấy."

"Ta cũng nhớ rõ, đáng tiếc các đệ tử đời sau có quá ít Công Đức Chi Quang, có hai mươi sợi là đã nhiều rồi, hơn nữa Công Đức Bát Quái Bàn xảy ra vấn đề, cuối cùng uẩn dưỡng đến bây giờ."

"Không biết trên người cương thi này có Công Đức Chi Quang hay không, ta không đòi hỏi nhiều đến thế nào, dù chỉ có một sợi thôi ta cũng sẽ không giết nó, bởi vì một sợi thôi cũng chứng minh lòng nó thiện."

"Một sợi? Đừng có nằm mơ, nó là một con cương thi tà ác, sao có thể có được một sợi công đức, hiện tại mời Công Đức Bát Quái Bàn đến chỉ để chứng minh nó có tội mà thôi."

...

Các cao tầng của Trừ Ma Tông bàn luận rôm rả, chỉ có đại trưởng lão ít nói, ánh mắt âm thầm quan sát Lý Hiên.

Còn về Lý Hiên.

Hắn vốn định rời đi, nhưng sau khi nghe thấy mấy từ Công Đức Bát Quái Bàn, hắn cũng có chút tò mò.

Hơn thế, khi nghe được có thể kiểm tra công đức, hắn thực sự muốn xem thử mình có bao nhiêu công đức.

Sau khi ngưng tụ thể Công Đức nhất giai lâu như vậy, hắn vẫn luôn không thể ngưng tụ được thể Công Đức nhị giai, cộng thêm tu hành cũng tiêu hao công đức, vậy nên Lý Hiên thực sự không rõ cụ thể còn dư lại bao nhiêu.

Nếu hắn nhân cơ hội này biết được số lượng công đức của mình, vậy hắn có thể sắp xếp việc tu hành của mình tốt hơn.

Nghĩ đến đây.

Lý Hiên không vội vàng rời đi, cứ thế lẳng lặng đứng im, chờ đợi bước tiếp theo.

"Đi, đến quảng trường công đức mời Công Đức Bát Quái Bàn."

Theo lệnh của tông chủ, đông đảo cao tầng cuồn cuộn hướng

về phía quảng trường công đức, đương nhiên là dẫn theo cả Diệp Phàm và Lý Hiên.

Trên đường di chuyển.

Chương 555. Công Đức Bát Quái Bàn (5)

Các cao tầng truyền bá tin tức kia ra ngoài, khiến các tu sĩ trong tông môn vội vàng bay tới và tập trung tại quảng trường công đức, muốn xem diện mạo của Công Đức Bát Quái Bàn.

Đồng thời.

Bọn họ cũng muốn xem kẻ đầu sỏ gây nên chuyện sát hại quả phụ của tông môn có phải là cương thi hay không, nếu là do cương thi làm, bọn họ nhất định sẽ giết cương thi ngay tại chỗ.

Điều này cũng khiến người đến quảng trường công đức ngày càng nhiều, mọi người xúm lại một chỗ, chờ cao tầng mời Công Đức Bát Quái Bàn xuất hiện.

Trong sự chú ý của mọi người.

Các cao tầng của Trừ Ma Tông đứng trên đài cao ở quảng trường, đứng vào tám phương vị khác nhau theo hình Bát Quái, điều động linh lực của mình và cố gắng mời Công Đức Bát Quái Bàn xuất hiện.

Trong hoàn cảnh bình thường, Công Đức Bát Quái Bàn phải mất một thời gian dài để tỉnh lại, sau đó triệu hồi nó từ mặt đất lên.

Nhưng hôm nay.

Chẳng biết vì sao vừa triệu hồi mà Công Đức Bát Quái Bàn đã vèo một cái chui ra, lơ lửng giữa không trung và quay tròn như đĩa bay.

Và vị trí lơ lửng của nó cách phương hướng Lý Hiên đứng rất gần, như thể bị Lý Hiên thu hút.

"Ồ? Sao có thể triệu hoán một cách dễ dàng như vậy? Ta nhớ, hai trăm năm trước, mấy người Thái thượng trưởng lão đã mất rất lâu mới có thể mời được Công Đức Bát Quái Bàn." Nhị trưởng lão ngờ vực.

"Đúng là kỳ quái, trong tình huống bình thường, sau khi ra ngoài nó sẽ đáp xuống dưới, để người kiểm tra đứng trên mặt. Tại sao hôm nay nó lại lơ lửng giữa không trung? Lại còn sao lơ lửng tại khoảng không trên đầu Diệp Phàm?"

"Các ngươi nói xem, có phải Diệp Phàm tương đối đặc biệt hay không? Vì vậy nên mới thu hút Công Đức Bát Quái Bàn, dẫu sao Công Đức Bát Quái Bàn cũng là chí bảo, có chút linh tính."

"Không rõ lắm, khó mà nói được."

Tất cả mọi người đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra, đều đang quan sát bằng ánh nhìn ngờ vực.

Ngược lại, những đệ tử phía dưới đều nóng lòng muốn thử, những đệ tử đời thứ ba càng muốn được kiểm tra.

Trong đó, đại sư huynh đời thứ ba là người đứng ra đầu tiên.

"Tông chủ, các vị trưởng lão, chúng ta cũng có thể tiếp nhận kiểm tra được không? Thông qua đó, chúng ta có thể kiểm tra xem có gián điệp trong tông môn hay không."

"Đồng thời, chúng ta cũng biết rõ thêm về tình trạng của bản thân, sẽ thật đáng tiếc nếu bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một như vậy."

"Các ngươi nói có lý, vậy đều đứng trên, xem các ngươi có bao nhiêu công đức."

Tông chủ gật đầu, gọi Công Đức Bát Quái Bàn rơi trên mặt đất.

Chiều dài và chiều rộng của Công Đức Bát Quái Bàn bằng nhau, gần bằng chiều dài của một chiếc xe buýt, có thể chứa nhiều người cùng một lúc.

Cùng với mệnh lệnh của tông chủ, đám người đệ tử đời thứ ba kích động chạy đến trên Công Đức Bát Quái Bàn, lẳng lặng đợi kiểm tra bắt đầu.

Vù!

Công Đức Bát Quái Bàn bắt đầu chuyển động, lực lượng thần bí khẽ lăn tăn, cùng với lực lượng này, kim quang nổi lên trên đỉnh đầu các đệ tử đứng trên đó.

Khoảnh khắc kim quang xuất hiện, trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy thoải mái, có cảm giác tâm linh được gột rửa.

"Không tồi, trên đầu đại đa số đệ tử đều có hơn mười sợi kim quang, cũng không tệ."

"Thủ tịch đệ tử đời thứ ba là tốt hơn hết, thậm chí có hơn tám mươi sợi, về sau cần bồi dưỡng đứa trẻ này nhiều hơn."

"Tên mập bên kia cũng không tệ, có năm mươi sợi, tương lai sẽ là một tu sĩ trừ ma vệ đạo."

...

Cao tầng Trừ Ma Tông sôi nổi thảo luận, nhìn chằm chằm vào các đệ tử đứng trên Công Đức Bát Quái Bàn, rất hài lòng với biểu hiện của các đệ tử.

Những lời cao tầng nói đều khiến các để tự đứng trên Công Đức Bát Quái Bàn mỉm cười.

Trong đó, nam tử mập có năm mươi sợi Công Đức Chi Quang

còn lớn tiếng cười.

"Sự kiên trì của tiểu gia không hề sai, con đường diệt ác khuyến thiện ta đi không hề sai."

"Sư đệ Tiểu Bàn rất tốt, hơn năm mươi sợi kim quang, về sau chúng ta có thể hợp tác săn giết tà ma."

Đại đệ tử thủ tịch đời thứ ba mỉm cười chào hỏi nhóc béo, hiển nhiên là rất tán thành hắn.

"Đại sư huynh mới là người lợi hại nhất, tám mươi sợi kim quang, ta sợ là đuổi không kịp."

Mập mạp khiêm tốn nói, nhưng khóe miệng vẫn luôn nhếch lên, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Các đệ tử ít kim quang hơn xung quanh đều nhìn hai người với ánh mắt hâm mộ, trong lòng thề rằng sẽ thường xuyên ra ngoài trừ yêu diệt ma hơn.

"Được rồi, được rồi, nhóm tiếp theo."

Tông chủ mỉm cười khoát tay, cũng rất hài lòng với đám đệ tử này.

Theo lệnh của tông chủ, một đám đệ tử mới tiến lên với sự tò mò sâu sắc, bay lên trên trận bàn, bọn họ đứng đó chờ đợi kiểm tra bắt đầu.

Công Đức Bát Quái Bàn tiếp tục chuyển động, lực lượng thần bí lại một lần nữa dao động, bao phủ nhóm đệ tử mới này.

Rất nhanh.

Kim quang ở trên đầu những đệ tử này lóe lên, đáng tiếc biểu hiện của đám đệ tử này kém một chút, người khá nhất chỉ có mười lăm sợi kim quang, tên kém nhất cũng chỉ có ba sợi kim quang.

Loại biểu hiện này tự nhiên khiến cao tầng không hài lòng, thậm chí bọn họ còn thầm nhớ kỹ gương mặt các đệ tử có ít kim quang này.

May mà, theo từng đợt kiểm tra, biểu hiện của các đệ tử đã khôi phục bình thường, phần lớn đều có từ mười sợi kim quang trở lên, thậm chí có không ít đệ tử đạt hơn ba mươi sợi kim quang.

Chương 556. Công Đức Chi Quang của Lý Hiên

Cuối cùng.

Khi nhóm đệ tử cuối cùng được kiểm tra, mọi người đều nhìn về phía Diệp Phàm và Lý Hiên, đợi phần kiểm tra của bọn họ.

"Diệp Phàm, ngươi bước lên trước đi." Đại trưởng lão đột nhiên lên tiếng, không để cương thi mà Lý Hiên đang nhập thân cùng tiến lên.

"Được."

Diệp Phàm liếc nhìn Lý Hiên, sau khi thấy Lý Hiên không phản đối Diệp Phàm mới sải bước đến đứng trên Công Đức Bát Quái Bàn, lẳng lặng chờ đợi kiểm tra bắt đầu.

Công Đức Bát Quái Bàn lại một lần nữa chuyển động, nhưng lần này tốc độ quay chậm hơn.

Cùng với chuyển động của Công Đức Bát Quái Bàn, ánh sáng màu vàng chiếu rọi trên quảng trường, Công Đức Chi Quang chói lọi như tia nắng mặt trời lập tức khiến mọi người trợn tròn mắt.

"Một... Một ngàn sợi ư?"

Nhị trưởng lão kinh ngạc đứng lên, không thể tin nhìn kim quang lơ lửng giữa không trung, kim quang sáng chói khiến nhị trưởng lão hoài nghi mình bị chói mắt.

"Có nhiều như vậy, Diệp Phàm đã làm bao nhiêu việc thiện, vậy mà lại ngưng tụ bấy nhiêu công đức!" Ngũ trưởng lão cũng

không bình tĩnh được, hoảng hốt nhìn cảnh tượng này.

"Không thể tin được, thật sự là không thể tin được, số lượng công đức như vậy, nhiều hơn gấp bội so với chúng ta khi còn trẻ, đứa bé này thật phi phàm."

Những cao tầng khác cũng trợn mắt, kinh ngạc và khó tin nhìn kim quang trên đỉnh đầu Diệp Phàm, rõ ràng đều chấn động.

Chỉ có đại trưởng lão cau mày, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Lý Hiên.

"Đại trưởng lão, có phải ngươi đã sớm phát hiện ra từ trước hay không?" Tông chủ khẽ hỏi, câu hỏi này cũng khiến cao tầng quanh đó vểnh tai lên nghe lén.

"Đúng vậy, cương thi này vô cùng phi phàm, trước đó một cái búng tay của nó đã đánh nát uy áp Kim Đan của ta, chỉ trong tích tắc." Đại trưởng lão nghiêm túc nói.

"Ngươi nói gì cơ? Chỉ thoáng cái ư?" Tông chủ nghe nói thế thì sững sờ, nói bằng giọng điệu không thể tin được.

"Không thể nào. Ngay cả ta cũng phải dốc toàn lực mới có thể phá vỡ uy áp của ngươi, dù có hợp sức với toàn bộ các trưởng lão còn lại ta cũng không làm được trong một cái búng tay."

"Những gì ta nói là sự thật, cương thi này mạnh hơn tưởng tượng rất nhiều, nó rất thần bí và có sức mạnh phi thường."

"Quan trọng là nó mạnh như vậy nhưng bị giam giữ trong lao ngục cũng không hề chạy trốn, trái lại âm thầm đi theo Diệp Phạm, bảo vệ Diệp Phàm giống như hộ vệ."

"Điều này khiến ta nghi ngờ, lúc này thấy Diệp Phạm có nhiều công đức như vậy, ta đoán."

"Đây rất có thể là công lao của cương thi, rằng nó đang giúp Diệp Phàm, cương thi tuyệt đối không phải là kẻ ác." Đại trưởng lão nhắc lại lần nữa.

"Ngươi chắc chắn sao? Cương thi thực sự sẽ giúp người ta tích đức sao?" Nhị trưởng lão hoài nghi hỏi, rõ ràng là không thể tin được.

"Không chỉ là giúp đỡ, ta hoài nghi công đức của cương thi còn nhiều hơn, hơn nữa có thể có hơn một ngàn sợi, thậm chí là một ngàn năm trăm sợi." Đại trưởng lão lại nói.

"Một ngàn năm trăm sợi? Không thể nào, con số này quá nhiều."

"Đúng thế, cương thi là tà ma trời sinh, có được công đức đã là tốt lắm rồi, làm sao mà có được một ngàn năm trăm sợ công đức chứ?"

"Dù sao ta cũng không tin, có đánh chết ta cũng không tin cương thi có được nhiều công đức như vậy." Ngũ trưởng lão liên tục lắc đầu, sống chết không tin.

"Xem một chút là biết, Diệp Phàm, tiếp theo dẫn cương thi lên kiểm tra." Đại trưởng lão chờ mong nói.

"Được."

Diệp Phàm bước xuống khỏi Công Đức Bát Quái Bàn, đi đến bên cạnh Lý Hiên, đang định nói điều gì đó.

Vào thời điểm này.

Lý Hiên bước thẳng đến Công Đức Bát Quái Bàn và bước lên bên trên trong sự chú ý của tất cả mọi người.

Huyết Phân Thân tiến hóa không ngừng khiến cơ thể của

Huyết Phân Thân cương thi gần tương tự với con người, không còn cứng ngắc, có thể đi lại linh hoạt.

Cứ như vậy.

Lý Hiên bước từng bước đến gần trận bàn, trong khoảnh khắc bàn chân phải của hắn giẫm lên trên trận bàn, Công Đức Bát Quái Bàn khẽ rung lên, như thể nó có linh tính.

Cuối cùng.

Công Đức Bát Quái Bàn bắt đầu vận chuyển, tốc độ lần này chậm hơn, chậm hơn trước hơn mười lần, giống như đang đẩy mổ chiếc cối xay đá nặng nề.

Và với vòng chuyển động của trận bàn, lực lượng thần bí nhộn nhạo, xuất hiện giữa trời và đất.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang vọng cả bầu trời.

Một giây sau.

Cột sáng màu vàng kim đột ngột xuất hiện bên trên Lý Hiên, từ dưới lên trên, xông thẳng lên bầu trời,

Cột sáng chói lọi kia như hóa thành thực thể, trong nháy mắt nối liền trời đất, Công Đức Chi Quang mênh mông kia sừng sững giữa trời như cột trụ trời.

Công Đức Chi Quang khủng khiếp này chói lọi như mặt trời, thậm chí Công Đức Bát Quái Bàn cũng rung chuyển dữ dội.

Công Đức Chi Quang quả thực quá nhiều, số lượng đã vượt quá giới hạn hiển thị cao nhất của trận bàn, còn nhiều công đức hơn không thể thấy được.

Nhìn cột sáng thông thiên màu vàng kim ấy, cảm nhận lực lượng gột rửa linh hồn ẩn chứa bên trong Công Đức Chi Quang, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Các cao tầng càng thêm giật mình, trợn to hai mắt, kinh ngạc nhìn cột sáng màu vàng.

Cửu trưởng lão xinh đẹp dịu dàng kinh ngạc khẽ mở miệng, cả người ngây ra như con mèo ngốc nghếch.

Về phần Diệp Phạm, hắn cũng hoảng hốt đến sững người, hai mắt đang nhìn chằm chằm đờ ra như hóa đá.

"Thượng thiên ơi, Công Đức Chi Quang này đã hóa thành thực chất, quá nhiều rồi." Có có đệ tử sợ hãi nói.

"Đúng vậy, thực sự là quá nhiều, rốt cuộc là có bao nhiêu sợi? Nó gần như đã hóa thực chất, hoàn toàn không thể tính được bằng sợi."

Chương 557. Tác dụng phụ của Thời Quang Đảo Lưu

"Một con cương thi mà có nhiều công đức như vậy, ta hoa mắt rồi sao?"

"Không hề mờ mắt, quả thực là có nhiều công đức đến vậy, công đức vô lượng, một trăm sợi công đức hay một ngàn sợi công đức cũng chẳng là gì trước số công đức này."

"Quá mạnh, thật sự quá mạnh, cảnh tượng này, cả đời ta sẽ không quên."

Đông đảo đệ tử sôi nổi bàn luận, lần này hoàn toàn mở rộng tầm mắt, cảm giác mình được chứng kiến một cảnh tượng để đời.

Không chỉ các đệ tử, đến các trưởng lão cũng trợn mắt há mồm như thể chưa thiệp thế.

Phải mất một lúc lâu sau những trưởng lão này mới tỉnh táo lại, từng người bắt đầu ngơ ngác nói.

"Thật không thể tin được, ta vừa mới nói cương thi có một ngàn năm trăm sợi kim quang, hiện tại xem ra, ta còn đánh giá thấp cương thi."

"Chắc hẳn nó đã làm vô số điều tốt trong âm thầm." Ánh mắt đại trưởng lão phức tạp, mãi hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

"Ít nhất ngươi tin cương thi có một nghìn năm trăm sợi công đức, trước đó ngay cả một nghìn năm trăm ta cũng không tin."

"Kết quả ai mà ngờ được rằng, cương thi không chỉ có nhiều

kim quang như vậy, mà còn ngưng tụ thành cột sáng thông thiên, thực sự làm ta sợ chết khiếp."

Ngũ trưởng lão rung động nói, ánh mắt dán chặt vào cột sáng ngất trời kia.

Các trưởng lão còn lại cũng gật đầu lia lịa, mặc dù Công Đức Bát Quái Bàn đã ngừng chuyển đồng, Lý Hiên cũng đã bước xuống, nhưng các trưởng lão vẫn không thể khiến trái tim đang phấn khích của mình bình tĩnh lại.

Sau cùng.

Cột sáng thông thiên tan đi, lúc này các trưởng lão mới điều chỉnh lại tâm tình, nhìn về phía Huyết Phân Thân cương thi đứng bên cạnh Diệp Phàm.

"Bây giờ ta tuyên bố, cương thi tiên sinh sẽ là khách nhân tôn quý nhất của Trừ Ma Tông chúng ta, cũng là vị khách quan trọng nhất." Tông chủ cao giọng tuyên bố.

"Hoan nghênh!"

Các trưởng lão nhiệt liệt chào đón, các đệ tử đang xem cũng vội vàng làm theo.

Trước đó bọn họ đều đã chuẩn bị xong xuôi, đợi sau khi kiểm tra Công Đức Chi Quang xong thì sẽ chém chết cương thi tà ác.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, cột sáng thông thiên xuất hiện, tất cả mọi thứ đã thay đổi, thái độ của mọi người chuyển biến rất lớn, đang reo hò vì Lý Hiên.

Chỉ là trong lòng bọn họ có một nghi vấn, đó là tại sao cương thi có thể ngưng tụ được nhiều Công Đức Chi Quang như vậy.

Đáng tiếc là không có ai giải thích điều đó cho bọn họ, bởi vì

Lý Hiên đã rời đi, sau khi làm rõ lượng Công Đức Chi Quang của mình, hắn đã một lần nữa quay trở lại bí cảnh Linh Hồn.

"Ta cảm thấy bản thân sắp đột phá, Kim Đan đại viên mãn, sau khi đột phá xong ta sẽ đến bí cảnh đó."

Lý Hiên nghĩ về ba đại bí cảnh mà Tiểu Thứ Vị nhắc đến, trong đó hắn đã sở hữu bí cảnh Linh Hồn của Trúc Cơ kỳ, hắn vẫn chưa thăm dò bí cảnh của Kim Đan kỳ.

Bí cảnh đó chắc chắn tuyệt hơn bí cảnh của Trúc Cơ kỳ, có nhiều bảo vật và thiên tài địa bảo hơn.

Cho dù Tiểu Thứ Vị đã nói rằng bí cảnh đó không có bảo vật linh hồn thì nó vẫn đáng để thăm dò.

Chỉ riêng thiên tài địa bảo thôi cũng đã đủ, Lý Hiên rất cần. Vậy nên, hắn nhắm đôi mắt lại, bắt đầu thử đột phá Kim Đan hậu kỳ.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua một tháng.

Sáng nay nắng chói chang, chim hót véo von, hoa thơm ngát.

Lý Hiên đang trong quá trình tu hành, quần áo của hắn không gió mà bay, uy áp thuộc về Kim Đan đỉnh phong của chính hắn bắt đầu lan tỏa.

Vút!

Khe nứt không gian xuất hiện, Tiểu Thứ Vị ngạc nhiên bước từ bên trong ta, không thể tin được.

"Ngươi... Tốc độ đột phá của ngươi quá nhanh, mới một thời gian ngắn mà ngươi đã đạt đến Kim Đan đỉnh phong."

"Thiên phú của ta, tương đối ổn một chút." Lý Hiên bình tĩnh nói.

"Cái này mà gọi là tốt một chút sao? Tốc độ này thực sự là biến thái đó hiểu không, ngay cả Thiên Mệnh Chi Tử cũng không thể so sánh với ngươi."

Đôi mắt to tròn đen láy của Tiểu Thứ Vị nhìn Lý Hiên, nó cảm thấy tốc độ tu hành của Lý Hiên cứ như thể quái vật.

"Ta là sư tôn của Thiên Mệnh Chi Tử, tu luyện nhanh chóng là bình thường, chuyện này không nói nữa, nói qua về bí cảnh Kim Đan kỳ đi, hãy nói cho ta biết tình huống cụ thể của nó."

Lý Hiên nghiêm túc hỏi, hắn đang thiếu rất nhiều các loại trái cây, vô cùng muốn kiếm được một mẻ.

"Được, bí cảnh Kim Đan kỳ tên là bí cảnh Hàn Băng, bên trong có một cuốn công pháp hệ hàn băng vô cùng lợi hại, cùng một cấp bậc với Siêu Thoát Bảo Điển ngươi tu hành."

"Phần lớn còn lại đa phần đều đã bị tiêu hao hết, lúc đó chủ nhân lấy đi rất nhiều đồ vật trong bí cảnh Hàn Băng, chỉ còn lại một vài thiên tài địa bảo, còn không giá trị bằng bí cảnh Linh Hồn." Tiểu Thứ Vị nói.

"Có quả siêu tiến hóa không? Quả siêu dung hợp cũng được." Lý Hiên nhanh chóng hỏi, hắn quan tâm đến các loại trái cây nhiều hơn.

"Đương nhiên là có, hơn nữa số lượng khá là nhiều, nếu như ngài quả thực thông qua bí cảnh Hàn Băng, thu hoạch lớn nhất chính là các loại trái cây."

"Bởi vì trong bí cảnh có nhiều thứ đó nhất, còn về viên đá nền tảng đại đạo, ta không chắc chắn, chủ nhân chưa từng đề cập đến." Tiểu Thứ Vị tiếp tục nói.

"Ra là thế, vậy ta đi bí cảnh Hàn Băng một chuyến xem sao, ta rất cần các loại trái cây." Lý Hiên háo hức muốn thử.

"Hiện tại thì không được, vẫn chưa đến thời điểm bí cảnh mở ra, ước chừng nửa năm nữa mới chính thức mở ra."

Chương 558. Tác dụng phụ của Thời Quang Đảo Lưu (2)

"Đây, cho ngài lệnh bài thông hành này, người có lệnh bài mới có tư cách thăm dò bí cảnh Hàn Băng."

Tiểu Thứ Vị ném một lệnh bài cho Lý Hiên, sau khi nhìn thấy Băng Huyên Nhi, nó ngạc nhiên nói.

"Linh hồn của nàng khôi phục nhiều như vậy, xem ra nàng sắp tỉnh lại, ngươi rất lợi hại, vậy mà có được một quả linh hồn để chữa trị cho nàng."

"Nàng sắp tỉnh lại rồi sao? Ngươi chắc chắn chứ?" Lý Hiên lập tức hỏi.

"Đúng, linh hồn của nàng đã khôi phục một chút, hẳn là có thể động đậy đầu, nhưng thân thể tạm thời không thể động đậy, cần có thêm quả linh hồn."

Tiểu Thứ Vị nói, bước đến bên cạnh Băng Huyên Nhi, muốn kiểm tra nàng cẩn thận.

"Ra là vậy."

Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm, trị khỏi cho Băng Huyên Nhi thì hắn mới có thể yên lòng, không còn cách nào khác, hắn nợ nàng quá nhiều.

Thứ khó hưởng thụ nhất là ân tình của người đẹp, đúng như tình hình hiện tại của Lý Hiên, vậy nên hắn thực sự không muốn nợ thêm ân tình nữa.

"Ngươi đang làm gì thế?"

Thấy Tiểu Thứ Vị ngó trước ngó sau khu vực cánh tay Băng Huyên Nhi, Lý Hiên nghi vấn hỏi.

"Sao? Sợ ta lợi dụng nàng? Xin người, ta là giống cái, thay vì nói lợi dụng nàng, ta có hứng thú với ngài hơn."

Tiểu Thứ Vị chớp đôi mắt đen sáng ngời và nhìn thẳng vào Lý Hiên.

"Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta chỉ có hứng thú với người." Lý Hiên cảnh giác lùi lại một bước.

"Vậy sao? Kỳ thực ta cảm thấy ngươi có chút kỳ quái, cảm xúc của ngươi dường như đã bị cưỡng chế làm giảm đi, rất kỳ quái." Tiểu Thứ Vị đột nhiên nói.

"Ừ? Bị cưỡng chế làm giảm đi?"

Lý Hiên sửng sốt, hắn cẩn thận nhớ lại trạng thái của mình, hắn phát hiện ra rằng thực sự đã có một vài thay đổi giữa hắn của trước khi thăm dò bí cảnh Linh Hồn và sau đó.

Trước đây thỉnh thoảng hắn vẫn chú ý đến mỹ nhân gì đó, ví dụ như trước đây khi mới có Góc Nhìn Thượng Đế hắn đã từng liếc nhìn người đẹp nhiều lần.

Nhưng hiện tại, đã lâu rồi hắn không quan sát mỹ nhân, một mực chuyên tâm đề cao thực lực, nỗ lực trở nên mạnh mẽ hơn, bảo vệ người mình coi trọng, và cả thế gian này.

"Có lẽ nào Thời Quang Đảo Lưu lại làm chai sạn cảm xúc của ta?"

Lý Hiên âm thầm suy ngẫm về kiếp trước và kiếp này, một loạt thay đổi của bản thân, kết quả hắn phát hiện ra cảm xúc của mình

đã thực sự thay đổi.

Giống như lần trước ở bí cảnh Linh Hồn, hắn và Tần Nguyệt cùng tự sát rồi sống lại, cảnh tượng này nhất định khung cảnh cả đời khó quên với kiếp trước của hắn, một người sống trên Trái Đất.

Thông thường, hắn chắc hẳn là nên tiếp nhận Tần Nguyệt, nhưng sau khi sống lại hắn không hề đáp lại Tần Nguyệt, hoặc là lời đáp lại của hắn quá hàm súc, quá mờ mịt.

Hiện tại bị Tiểu Thứ Vị chỉ ra, Lý Hiên mới ý thức được điều này, phát hiện ra cảm xúc của mình thực sự bị ảnh hưởng.

Và thứ ảnh hưởng đến cảm xúc của hắn chính là thiên phú Thời Quang Đảo Lưu.

"Tác dụng phụ không tốt!"

Lý Hiên cau mày, cố gắng đánh thức cảm xúc của mình, đến lúc cảm thấy cảm xúc của mình dần có dấu hiệu hồi phục, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không sao, không sao, có thể khôi phục."

Lý Hiên yên tâm, nhìn Tiểu Thứ Vị và nói: "Cảm tạ, nếu ngươi không nói thì ta cũng không hề phát hiện ra điểm này."

"Đừng khách khí, được rồi, ta phải đi rồi, ngài chăm tiểu thị nữ cho tốt, tiểu nha đầu tốt như vậy đương nhiên phải vĩnh viễn giữ lại bên cạnh."

Nói xong, Tiểu Thứ Vị liền chui vào trong hư không, trở về với cái ổ nhỏ của nó.

Chỉ còn lại Lý Hiên ở đó, cùng với Băng Huyên Nhi da thịt tuyết trắng đẹp như thiên tiên.

"Mau chữa trị thôi, mong rằng ngươi sớm tỉnh lại."

Lý Hiên đi đến bên cạnh Băng Huyên Nhi, nhẹ nhàng cắt cổ tay mình, tiếp tục dùng máu của chính mình để giúp Băng Huyên Nhi đang ngủ say.

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài thành công đột phá Kim Đan trung kỳ, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Hàn Băng thăng cấp đến cao cấp.'

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài nhận được Ma Thần Chi Huyết trong bảo khố của Trừ Ma Tông, sau khi dung hợp, hắn đạt được Kim Đan hoàn mỹ, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Sa Thổ sơ cấp.'

Nghe thấy lời nhắc đột ngột xuất hiện, Lý Hiên hài lòng gật đầu.

Lục Trường Sinh và Diệp Phàm gần đây phát triển rất chậm, đặc biệt là Lục Trường Sinh, trước đây hắn là người mạnh nhất nhưng sau đó lại dần dần bị Tần Nguyệt bỏ xa.

Sau khi thu nhận Sở Vãn Thu, nàng trở thành đệ tử mạnh nhất của Lý Hiên, thực lực Nguyên Anh sơ kỳ, không ai có thể vượt xa nàng trong thời gian ngắn.

"Không biết Sở Vãn Thu thế nào, kiểm tra thông tin của nàng thôi."

Lý Hiên mở bảng thông tin để kiểm tra tin tức thăng cấp gần đây.

'Ting! Huyết Phân Thân số hiệu 800 của ngài dụng đao chém chết sinh vật ô nhiễm là cá sấu, cứu thôn Đại Nhã, được thôn dân cảm kích.'

'Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài được cường giả của Huyết

Mạch Đại Lục coi trọng, chuẩn bị bồi dưỡng.'

'Ting! Đệ tử Sở Văn Thu của ngài dẫn dắt một nhóm thiên tài Nam Vực đi tới Trung Châu gia nhập các môn phái lớn, bản thân nàng được mời đến ngoại vực chống lại tà ma.'

...

"Thế mà Sở Văn Thu lại đi ngoại vực, đó không phải là một điểm đến tốt."

Lý Hiên cau mày, có chút lo lắng cho Sở Văn Thu, bởi vì cuộc chiến ở ngoại vực vô cùng tàn khốc, không cẩn thận một chút là có thể chôn thây tại đó.

Chương 559. Nàng thật đẹp

Trước đó Nhân tộc xuất hiện sự kiện Nguyên Anh ngã xuống, lại còn không chỉ một lần.

Sở Văn Thu mới là Nguyên Anh sơ kỳ, vẫn chưa học tập được thuật pháp của Nguyên Anh kỳ, thực lực như vậy tuyệt đối là tồn tại dưới đáy ở ngoại vực.

Lý Hiên lo lắng, hắn lấy ngọc phù truyền tin ra, gửi tin cho Sở Văn Thu, dặn nàng nếu gặp phải nguy hiểm thì hãy tìm hắn.

Nơi khác.

Ngoại vực.

Sở Văn Thu quốc sắc thiên hương quyến rũ vô song đang nắm Tử Thần Liêm Đao chiến đấu với một con hoang thú của ngoại vực, đôi bên chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Nhưng cuối cùng.

Sau khi đánh bay Sở Văn Thu, hoang thú chạy vào rừng núi và biến mất không con tung tích chỉ trong vài giây.

"Lại thất bại, không ngờ được rằng, ta, người mạnh nhất Nam Vực lại không thể giết chết một hoang thú, ngay cả hoang thú cấp thấp nhất của ngoại vực cũng không thể."

Tâm tình của Sở Văn Thu có chút mất mát, ánh mắt của nàng có phần ảm đạm.

"Văn Thu, yên tâm đi, ngươi vừa mới đến ngoại vực, còn chưa quen với việc chiến đấu ở ngoại vực, một khi nắm vững tiết tấu

chiến đấu là ngươi có thể giết được hoang thú thôi."

Một giọng nói ôn hòa vang lên từ cách đó không xa, ngay sau đó một nam tử thư sinh anh tuấn bước đến, mỉm cười an ủi.

"Tống Thanh Dương, đừng gọi ta là Văn Thu, ta không quen biết ngươi." Sở Văn Thu cau mày, cảm thấy chán ghét đối phương từ tận đáy lòng.

"Được rồi, được rồi, vậy ta gọi ngươi là Sở tiên tử, ta cũng là có ý tốt, chúng ta còn là đồng đội."

"Cộng thêm ngươi vừa đến ngoại vực, thực lực vẫn còn yếu kém, có ta quan tâm thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt hơn, có được chiến công."

Tống Thanh Dương vung chiết phiến và mỉm cười, cố tình thể hiện thực lực Nguyên Anh trung kỳ.

"Không cần, tự ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Sở Văn Thu nhíu mày, đi thẳng vào hư không và biến mất, chỉ để lại Tống Thanh Dương đứng đó đầy si mê.

"Thật đẹp, ngay cả tức giận cũng đẹp như vậy, không được, ta phải có được nàng, ngay cả Trung Châu cũng không có mỹ nhân đẹp như vậy."

Thần thức của Tống Thanh Dương tìm khắp nơi, cấp tốc bay về phương xa.

Lạc Phong Cốc.

Sở Văn Thu da thịt trắng nõn bước ra từ trong hư không, dự định tìm kiếm một hoang thú mới, hoàn thành nhiệm vụ săn thú.

Kết quả Tống Thanh Dương lại đi theo, nhìn thấy Tống Thanh Dương như chó ghẻ đi theo mình, Sở Văn Thu rất khó chịu, lạnh

giọng nói.

"Có thể đừng đi theo ta nữa được không? Ngươi rất phiền."

"Sở tiên tử đừng nóng giận, ta sẽ không cản trở ngươi làm nhiệm vụ, chỉ là ta lo lắng cho ngươi, một mình ngươi ở bên ngoài rất nguy hiểm."

"Không cần sự quan tâm của ngươi, cách ta xa một chút."

Sở Văn Thu thực sự có chút tức giận, cảm thấy tên này quá không biết xấu hổ, càng ngày càng khiến người ta ghê tởm.

Khuôn mặt của Sở Văn Thu tức giận căng thẳng, lộ ra dáng vẻ không cho ai vào, nhưng biểu cảm đó của Sở Văn Thu vẫn khiến người ta kinh tâm động phách.

Tống Thanh Dương cảm thấy bản thân đã đắm chìm, vội vàng nói như liếm chó: "Đừng tức giận, tức giận sẽ ảnh hưởng đến da thịt, cười lên mới trông trẻ hơn."

"Câm miệng, biến!" Sở Văn Thu nổi giận, cầm liêm đao muốn phát điên.

Đúng lúc này.

Ngọc phù truyền tin treo trên vòng eo nhỏ nhắn của nàng sáng lên, Sở Văn Thu nhìn xuống.

Nhanh chóng dùng ý thức nhận tin.

Sau đó.

Giọng nói của Lý Hiên truyền vào trong đầu nàng, nghe những lời quan tâm của Lý Hiên, Sở Văn Thu bất giác mỉm cười, nàng vốn đã xinh đẹp vô song, giờ phút này lại càng xinh đẹp đến nghẹt thở.

Tống Thanh Dương hoàn toàn bị cảnh này mê hoặc, nhưng đột

nhiên phản ứng lại, sắc mặt tái nhợt.

Bởi vì sau khi nhận được tin của ai đó Sở Văn Thu mới nở nụ cười xinh đẹp như vậy.

Điều này cho thấy người đã gửi tin rất quan trọng với Sở Văn Thu, thậm chí có thể là đạo lữ của nàng.

Nghĩ đến việc Sở Văn Thu đã có đạo lữ, trong tim Tống Thanh Dương cảm thấy đau nhói, vô cùng khó chịu.

Hắn thăm dò, hỏi: "Là ai truyền tin cho ngươi? Là nam hay là nữ?"

"Nam, từ đã, ngươi hỏi cái này làm gì?"

Nụ cười trên gương mặt Sở Văn Thu biến mất, trái lại nàng lạnh lùng đưa mắt nhìn Tống Thanh Dương.

"Đệch!"

Thấy được sự thay đổi biểu cảm của Sở Văn Thu, nhìn vào đôi mắt thờ ơ đó, Tống Thanh Dương cảm thấy mình lại bị đâm một nhát nữa.

Đặc biệt là từ 'nam', chẳng khác nào đâm thêm một nhát, khiến Tống Thanh Dương đau muốn đập vào tường.

Nhưng hắn không thể hiện ra ngoài, cố hết sức lấy lòng bằng một nụ cười: “Không… Không có gì, ta chỉ hỏi, hỏi chút thôi."

"Chẳng hiểu thế nào!"

Hàng lông mày của Sở Văn Thu khẽ cau lại, sau đó chân giẫm xuống mặt đất, thân hình quyến rũ đột ngột biến mất, hoàn toàn rời khỏi khu vực này.

Chỉ còn lại Tống Thanh Dương ngơ ngác đứng đó, cảm thấy cả

thế giới đều tràn ngập u ám.

"Không ngờ Sở tiên tử đã có đạo lữ, haiz, tình yêu của ta còn chưa bắt đầu đã tan vỡ, dễ dàng bị một tin tức đánh nát tan, thật khó chịu."

Tống Thanh Dương ngột ngạt khôn nguôi, hắn muốn tìm một cái cây rồi đập đầu hai lần để an ủi trái tim nhỏ bé đang đau đớn của mình.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy Sở Văn Thu thật đẹp, giống như tiên nữ giáng trần nên hắn lại một lần nữa đi theo nàng như con chó.

Ngoại vực, trụ sở ở núi Thanh Phong.

Căn cứ này là một căn cứ nhỏ, không thể so sánh với các căn cứ lớn của con người như núi Vô Giới và thành Nguyên Anh.

Chương 560. Nàng thật đẹp (2)

Trụ sở nhỏ này không có nhiều cao thủ, đại đa số là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ và Nguyên Anh trung kỳ, Nguyên Anh đại viên mãn đã là cao thủ hàng đầu ở nơi này.

Cường giả ít, độ khó nhiệm vụ cũng thấp.

Căn cứ này chủ yếu xử lý một số nhiệm vụ cấp thấp, tỷ như theo dõi tà ma và quỷ dị, sửa chữa các cứ điểm trận pháp, cung cấp vật liệu, dọn dẹp hoang thú và các nhiệm vụ khác.

Vào thời khắc này.

Ở cửa căn cứ, Sở Văn Thu yểu điệu duyên dáng đột ngột đột ngột, đôi chân thon dài bước vào trong Nhiệm Vụ Đường của trụ sở, đệ trình việc nhiệm vụ thất bại.

"Lại thất bại sao?"

Đàm chủ quản phụ trách nhiệm vụ cau mày, có chút thất vọng nhìn Sở Văn Thu.

"Thật xin lỗi, là do ta sơ suất."

Sở Văn Thu thất vọng, cảm thán rằng sức chiến đấu của mình quá kém, không thể so sánh với những tu sĩ cùng cấp ở Trung Châu.

"Cố gắng lên, dẫu sao ngươi cũng đến từ Nam Vực, cấp bậc công pháp tu hành và thuật pháp chiến đấu tương đối thấp, sức chiến đấu không cao ta cũng có thể hiểu được, chỉ hy vọng lần sau ngươi đừng làm ta thất vọng."

Đàm chủ quản không khấu trừ chiến công của Sở Văn Thu, trái lại còn an ủi đôi lời.

Nhưng tâm trạng của Sở Văn Thu vẫn rất tệ, cảm nhận được khoảng cách giữa mình và tu sĩ Trung Châu, nhưng ở ngoại vực nàng không có ai để nương tựa, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nàng không kể việc thất bại của bản thân cho Lý Hiên, cũng không xin sự giúp đỡ của Lý Hiên, bởi vì nàng không muốn làm khó Lý Hiên.

Sau khi đột phá đến Nguyên Anh kỳ, nàng biết rõ ràng giữa Nguyên Anh kỳ và Kim Đan kỳ chênh lệch rất lớn, là loại khoảng cách lớn như một cái khe hở.

Nếu nàng xin sự giúp đỡ của Lý Hiên trái lại còn làm khó Lý Hiên, đây là lý do tại sao Sở Văn Thu thà tự mình chịu áp lực cũng không cậy nhờ sự giúp đỡ của Lý Hiên.

Chỉ vì Lý Hiên đã giúp đỡ nàng quá nhiều, nàng thực sự không muốn Lý Hiên phải lo lắng thêm cho nàng.

Vì vậy, sau khi trở lại động phủ nàng chỉ kể về những chuyện tốt ở ngoại vực cho Lý Hiên nghe, nói rằng không cần lo lắng.

Bên trong bí cảnh Linh Hồn.

Sau khi nhận được tin tức của Sở Văn Thu, trong lòng có chút hoài nghi, tiếp đó Lý Hiên lấy Mệnh Vận Chi Thư ra kiểm tra.

Ngay sau đó, thông tin về biểu hiện của Sở Văn Thu ở ngoại vực hiện ra.

'Sau khi đến ngoại vực, Sở Văn Thu trải qua một đoạn thời gian khốn cùng, đây là thời điểm khó khăn nhất của nàng, cũng là thời gian cô độc nhất.'

'Để đạt được chiến công, nàng đã nhiều lần bị thương trong chiến đấu, mỗi lần đều chồng chất vết thương, đồng thời cũng không thấy được hy vọng.'

'Dựa vào những trận chiến hết lần này đến lần khác, nàng khổ cực tích lũy đủ quân công, đổi lấy được thuật pháp Nguyên Anh kỳ, lúc này mới dần bộc lộ tài năng, thể hiện chiến lực khủng khiếp trong tương lai.'

"Không ngờ Sở Vãn Thu ở ngoại vực lại khó khăn đến như vậy, nàng che giấu rất tốt."

Lý Hiên thở dài một hơi, cân nhắc xem nên giúp đỡ nàng thế nào, dẫu sao cũng là đệ tử của mình, hắn không thể đứng nhìn nàng giãy dụa trong khó khăn.

"Đúng rồi, Tiểu Nguyệt từng nói, ngoại vực có lượng lớn trận pháp cấp bốn và cấp năm, chúng được sử dụng để chống lại tà ma."

"Sau khi các trận pháp này bị phá hỏng thì cần được chữa trị, những nhiệm vụ này cũng có phần thưởng là chiến công, ta vô cùng am hiểu trận pháp, hoàn toàn có thể thông qua điểm này để giúp Sở Vãn Thu."

Lý Hiên nghĩ đến trận pháp, với tư cách là Trận Pháp Sư ngũ giai sơ cấp, trận pháp của hắn tương đối mạnh, nếu kẻ địch không hiểu trận pháp rơi vào trong trận, dù là Nguyên Anh kỳ cũng sẽ trọng thương.

Dù sao trận pháp ngũ giai thuộc về trận pháp Nguyên Anh kỳ, sức mạnh của nó vượt xa trận pháp tứ giai của Kim Đan kỳ.

"Nếu tăng cường thêm Liên Hoàn Trận bên trong trận pháp, vậy chắc chắn uy lực sẽ tăng mạnh, lại thêm trận pháp che giấu, chắc chắn sẽ là bẫy rập cho kẻ khác."

Những dòng suy nghĩ lóe lên trong đầu Lý Hiên, hắn nghĩ đến đông đảo trận pháp hãm hại kẻ địch, hắn nóng lòng thử sức, vì vậy hắn cầm ngọc phù truyền tin lên và liên lạc với Sở Văn Thu.

Ngoại vực.

Sở Văn Thu thất vọng ngồi trong động phủ, lật qua danh sách nhiệm vụ, tìm kiếm những nhiệm vụ mà nàng có thể nhận, không có thuật pháp Nguyên Anh kỳ nên khả năng chiến đấu của nàng bị suy giảm nghiêm trọng.

Lúc này, nhận được tin của Lý Hiên, nàng vội vàng duỗi bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết của mình ra và nhận thông tin, nghe thấy những lời Lý Hiên nói.

"Trận pháp ư? Tiểu sư tôn, ngươi muốn ta nhận nhiệm vụ trận pháp sao? Nhưng trình độ trận pháp của ta rất thấp, mới tam giai thôi, ở ngoại vực căn bản chẳng đáng kể."

Sở Văn Thu thất vọng đáp, cảm thấy bản thân hiện tại ngoại trừ sắc đẹp ra thì không còn gì khác.

"Không sao, ta dạy ngươi, đã có cơ sở là tam giai, ta dạy ngươi trận pháp tứ giai."

"Trước tiên ngươi nhận một nhiệm vụ về trận pháp, truyền hình ảnh của trận pháp về, ta dạy ngươi từng bước."

Giọng nói của Lý Hiên phát ra từ ngọc phù truyền tin, giọng nói tràn đầy tự tin, điều này cũng an ủi phần nào tâm trạng khó chịu của Sở Văn Thu.

"Cảm tạ ngươi."

Sóng mắt Sở Văn Thu lưu chuyển, cảm kích gật đầu, đồng thời nhận một nhiệm vụ ít phần thưởng nhất.

Ít phần thưởng hơn cho thấy cấp độ của trận pháp không cao, ơ hội hoàn thành nhiệm vụ của nàng sẽ gia tăng.

Chương 561. Sở Vãn Thu quốc sắc thiên hương

Không có cách nào, nàng thật sự lo rằng mình không học được trận pháp, không thể hoàn thành nhiệm vụ.

"Tiểu sư tôn, đã nhận nhiệm vụ, ta truyền lại thông tin về trận pháp cho ngươi." Sở Vãn Thu nghiêm túc nói.

"Được."

Rất nhanh.

Thông tin về trận pháp được gửi tới, sau đó bên phía Lý Hiên chìm trong im lặng.

"Tiểu sư tôn, sao thế? Có phải là độ khó của trận pháp quá cao hay không? Nếu không thì ta từ bỏ." Sở Vãn Thu vội vàng nói.

"Không phải quá cao mà là quá thấp, tại sao ngươi lại nhận một trận pháp đơn giản như vậy? Thôi bỏ đi, đơn giản thì đơn giản, ta dạy ngươi cách bố trí."

Giọng nói của Lý Hiên lại một lần nữa vang trong động phủ, giảng giải từng bước, dạy Sở Vãn Thu.

Nơi khác.

Nhiệm Vụ Đường.

Tống Thanh Dương bước vào với chiết phiến trên tay, đôi mắt liếc nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Đàm chủ quản phụ trách nhiệm vụ lập tức hỏi ngay khi nhìn thấy Tống Thanh Dương.

"Tống Thanh Dương, không phải ngươi đã trở thành đồng đội với Sở Vãn Thu sao? Tại sao nhiệm vụ của nàng lại thất bại?"

"Nàng từ chối sự trợ giúp của ta, vô cùng bài xích ta." Tống Thanh Dương bất đắc dĩ nói.

"Chuyện này quá không ổn, ngoại vực tràn ngập nguy hiểm, sự trợ giúp của đồng đội là vô cùng quan trọng, tại sao nàng có thể từ chối sự hỗ trợ của đồng đội? Để sau này ta nói chuyện với nàng."

Đàm chủ quản không hài lòng, cảm thấy Sở Vãn Thu tính khí cao ngạo, cần phải dạy bảo.

"Không phải do nàng, là do ta biểu hiện quá vồn vã khiến nàng không vui, ta cũng không còn cách nào, nàng quá đẹp, đây là lần đầu tiên ta động lòng với một nữ tử."

Tống Thanh Dương lắc đầu bất đắc dĩ, hắn tu luyện nhiều năm nên không có nhiều kinh nghiệm, mỗi lần bế quan là vài năm trôi qua, thậm chí còn không có nhiều kinh nghiệm bằng người thời này.

"Ngươi là thiên tài mạnh nhất Thanh Sơn Tông, thiên phú siêu phàm, tốc độ tu hành nhanh chóng, dung mạo tuấn tú, tại sao Sở Vãn Thu lại bài xích ngươi?" Đàm chủ quản nghi vấn hỏi.

"Nàng đã có đạo lữ rồi, ta cũng vừa mới hay." Gương mặt Tống Thanh Dương như trái khổ qua.

"Ra là thế, đừng nản chí, ta đoán thực lực đạo lữ của nàng không mạnh, nếu không nàng đã không đơn độc chiến đấu ở ngoại vực."

"Sau đó ngươi chỉ cần thể hiện cho tốt, đối xử chân thành với

nàng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ cảm động." Đàm chủ quản an ủi.

"Thật sao? Có thực là ta vẫn còn cơ hội không?" Tống Thanh Dương vội vàng hỏi.

"Đương nhiên, hiện tại nàng một mình phát triển ở ngoại vực, nhất định rất khó khăn. Nếu ngươi luôn chân thành giúp đỡ nàng, sớm muộn gì cũng khiến nàng động lòng." Đàm chủ quản tiếp tục nói.

"Tốt quá, tốt quá rồi. Đàm chủ quản, ngài yên tâm, nếu sau này ta có thể thành công theo đuổi được Sở Vãn Thu, ta nhất định sẽ tặng ngài chút lễ mọn." Tống Thanh Dương rất phấn khích.

"Được, được, được. Ta rất mong chờ phần đại lễ của Thanh Sơn Tông các ngươi, đi đi, biểu hiện cho tốt." Đàm chủ quản cười ha ha thúc giục."

"Được rồi."

Tống Thanh Dương phấn khích bay ra ngoài, hướng thẳng đến động phủ của Sở Vãn Thu.

Đáng tiếc là hắn đến muộn, Sở Vãn Thu đã rời đi, tiến đến cứ điểm số 98 và chữa trị trận pháp tứ giai sơ cấp ở đó.

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt đã ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày qua, Tống Thanh Dương luôn lo lắng, vẫn không thể tìm thấy Sở Vãn Thu. Sau khi thấy Sở Vãn Thu phong trần nhanh chóng trở lại, hắn vội vàng nói.

"Cuối cùng ngươi cũng trở lại rồi Sở tiên tử, ngươi đã đi đâu, sao ngươi lại ra ngoài lâu như vậy, bên ngoài vô cùng nguy hiểm, ngươi nên dẫn ta theo, ta là Nguyên Anh trung kỳ, ta có thể bảo đảm sự an toàn của ngươi."

"Không cần."

Sở Văn Thu lạnh lùng từ chối, sải bước đến Nhiệm Vụ Đường, bắt đầu giao nộp nhiệm vụ.

"Ồ? Là ngươi nhận nhiệm vụ ở cứ điểm số 98, không ngờ ngươi lại hiểu trận pháp." Đàm chủ quản nhìn thấy nhiệm vụ Sở Văn Thu giao nộp, ngạc nhiên nhìn nàng.

"Ừ, vừa vặn là ta biết cách sửa chữa trận pháp phòng ngự ở cứ điểm số 98, còn về những trận pháp khác, ta cũng không biết nhiều lắm."

Sở Văn Thu có chút thiếu tự tin, bởi vì ba ngày này đều là do Lý Hiên giảng giải, nàng bố trí theo sự chỉ dẫn của Lý Hiên.

Kết quả là sau ba ngày bố trí, nàng càng quan sát càng không thể hiểu, chỉ máy móc bố trí rất nhiều trận pháp theo những lời Lý Hiên nói.

Những trận pháp này quá phức tạp, thậm chí nàng còn không biết chúng là trận pháp gì, trận pháp liên tiếp đó, nàng nhìn thôi đã chóng mặt.

Đặc biệt là trận pháp ẩn giấu cuối cùng, nó thực sự che giấu tất cả các trận pháp, nhìn từ bên ngoài, nó giống như một trận pháp phòng ngự tứ giai sơ cấp.

Điều này cũng khiến Sở Văn Thu càng khâm phục Lý Hiên, cảm thấy rằng Lý Hiên là một thiên tài về trận pháp.

"Ngươi trở về trước đi, ngày mai sẽ có người kiểm tra đến xác nhận tình hình nhiệm vụ, nếu thực sự trận pháp phòng hộ đã được chữa trị, ta sẽ phát chiến công cho ngươi." Đàm chủ quản nói.

"Được."

Sở Văn Thu gật đầu, đôi chân thon dài chuyển bước, nhanh chóng trở về động phủ của mình.

Nhìn thấy cảnh này, Tống Thanh Dương muốn đi theo. nhưng nhớ đến biểu cảm lạnh lùng đó của Sở Văn Thu, bước chân Tống Thanh Dương khựng lại.

Sau khi Sở Văn Thu hoàn toàn rời đi, Tống Thanh Dương thở dài, nói.

"Không ngờ rằng nàng còn am hiểu trận pháp, sau này nàng vẫn có thể luôn nhận nhiệm vụ trận pháp, thế thì ta căn bản không có cách thể hiện bản thân."

Chương 562. Sở Vãn Thu quốc sắc thiên hương (2)

"Đừng lo lắng, chỉ là trận pháp tứ giai sơ cấp mà thôi, đây là nhiệm vụ của người mới, không có gì khó, sau này ngươi cố gắng biểu hiện hơn, cơ hội vẫn còn nhiều."

Đàm chủ quản an ủi hắn, chẳng mấy để tâm đến trận pháp tứ giai Sở Vãn Thu bố trí.

"Ngài nói cũng đúng, trận pháp tứ giai quả thật là khá thấp, chỉ trong vài khí tức là ta đã có thể phá hủy trận pháp tứ giai sơ cấp."

Tống Thanh Dương nghe đến đây thì thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

"Yên tâm, cho dù Sở Vãn Thu nàng biết một chút trận pháp cấp thấp cũng không có tác dụng gì nhiều. Nàng sẽ cần một thời gian dài rất lâu mới có thể tích lũy đủ quân công để đổi lấy thuật pháp."

"Không ai có thể giúp cô ấy trong khoảng thời gian này, nếu ngươi giúp đỡ nàng, nhất định sẽ được nàng cảm kích, nói không chừng nàng sẽ thích ngươi." Đàm chủ quản tiếp tục nói.

"Được, được, được, ta nhất định sẽ thể hiện thật tốt."

Tống Thanh Dương rất vui vẻ, mong được xuất hiện trong lúc Sở Vãn Thu gặp khó khăn và giúp đỡ nàng như một anh hùng.

"Ngày mai ngươi đến đây sớm một chút, ta sửa nhiệm vụ thành chỉ có thể đến đây để nhận, ngày mai Sở Vãn Thu sẽ đến đây nhận nhiệm vụ, đến lúc đó ngươi đi cùng nàng." Đàm chủ quản

nói.

"Được, vậy thì làm phiền Đàm chủ quản rồi."

Tống Thanh Dương vui vẻ rời đi, bước chân đi trong sự mong đợi.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chiếu rọi xuống trần gian, mang lại sức sống cho vạn vật.

Sở Văn Thu đến Nhiệm Vụ Đường từ sớm, cau mày chuẩn bị nhận nhiệm vụ.

"Sở tiên tử, ngươi cũng đến nhận nhiệm vụ à, ta nhận cùng ngươi, ta nhận một nhiệm vụ chữa trị trận pháp tứ giai trung cấp, phần thưởng tương đối nhiều."

"Ngươi đi cùng với ta đi, ta hiểu khá nhiều về trận pháp, ngươi không hiểu gì có thể hỏi ta." Tống Thanh Dương vội vàng nhảy ra ngoài, nói.

"Không cần."

Sở Văn Thu thẳng thừng từ chối, bởi vì Lý Hiên chê cấp bậc của trận pháp quá thấp, yêu cầu nàng nhận một số nhiệm vụ về trận pháp cao cấp hơn.

Lúc này.

Ba tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong cả người đẫm máu xông vào, trên người tràn ngập sát khí nhìn về phía Nhiệm Vụ Đường.

Sự xuất hiện của bọn họ khiến biểu cảm của tất cả mọi người thay đổi, Đàm chủ quản càng thêm gấp gáp nói.

"Đội trưởng Thiết Sơn, ngài sao thế? Sao lại bị thương đến mức này!"

"Ngươi không cần để tâm đến, trận pháp ở cứ điểm số 98 là do ai bố trí?" Đội trưởng Thiết Sơn Nguyên Anh đỉnh phong cao giọng nói.

"Cứ điểm số 98 sao?"

Nghe vậy, Đàm chủ quản lập tức nhìn về phía Sở Văn Thu, Tống Thanh Dương bên cạnh cũng đưa mắt nhìn sang.

Bởi vì trận pháp là do Sở Văn Thu bố trí, hơn nữa mất đến tận ba ngày.

Ánh mắt của bọn họ đã thu hút sự chú ý của ba tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, đội trưởng Thiết Sơn dẫn đầu bước đến trước mặt Sở Văn Thu, đôi mắt đăm đăm, hắn hỏi.

"Trận pháp do ngươi bố trí sao?"

"Đúng, trận pháp quả thực do ta bố trí? Nếu như xảy ra vấn đề gì, ta bằng lòng gánh chịu mọi trách nhiệm." Sở Văn Thu bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng lại hơi lo lắng.

Vì trình độ trận pháp của nàng tương đối thấp, ngay cả khi Lý Hiên đã giảng giải cặn kẽ thì nàng vẫn thường xuyên mắc lỗi.

Nếu có chuyện gì xảy ra do nhầm lẫn, hoặc nếu ai đó chết, chắc chắn nàng sẽ cảm thấy tội lỗi cả đời.

Sau khi Sở Văn Thu nói xong, bầu không khí tại hiện trường trở nên căng thẳng.

Bởi vì đám đội trưởng Thiết Sơn khắp người toàn là máu, những vết thương chằng chịt không được xử lý kịp thời, chưa biết chừng là có cường giả đã ngã xuống.

Nếu quả thực là có cường giả vẫn lạc vậy thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, trách nhiệm như vậy không ai có thể gánh nổi.

Cho nên lúc này Đàm chủ quản không lên tiếng, những người vây xem xung quanh cũng không dám phát ra âm thanh.

Ngay cả Tống Thanh Dương cũng vật lộn trong vài giây, suy nghĩ xem có nên giúp Sở Văn Thu hay không, và vài giây này đã trở thành khoảnh khắc mà hắn hối hận suốt đời.

Bởi vì đội trưởng Thiết Sơn và hai người đồng đội hắn dẫn theo trịnh trọng đứng trước mặt Sở Văn Thu và cúi đầu thật sâu.

"Cảm ơn, vô cùng cảm tạ sự giúp đỡ của ngươi!"

"Sao? Vô cùng cảm tạ là sao?"

Sở Văn Thu sững người khi nghe thấy những lời này, ngơ ngác nhìn các cường giả Nguyên Anh đỉnh phong.

Trước đó nàng còn tưởng rằng bọn họ đến kiếm chuyện, nhưng mọi chuyện đột nhiên chuyển hướng khiến nàng mất cảnh giác, đầu óc nàng không kịp xoay chuyển.

Những người xung quanh cũng bối rối trước sự thay đổi thái độ một cách đột ngột này.

Bọn họ vốn tưởng đội trưởng Thiết Sơn đến kiếm chuyện, ai ngờ kết quả lại đột nhiên nghiêng mình cúi chào, chuyện gì đã xảy ra?

Hơn nữa, trong thế giới mà kẻ mạnh được tôn trọng, sao có chuyện cường giả cúi đầu trước kẻ yếu? Mấu chốt là ba người bọn họ đồng thời cúi đầu thật sâu.

Mọi người đều sững sờ trước cảnh tượng này, Tống Thanh Dương càng là ngây ngốc tại chỗ, hắn có linh cảm không tốt.

Một lúc sau, mọi người hoàn hồn.

Bọn họ nghi hoặc quan sát, muốn biết đến cùng là đã xảy ra

chuyện gì.

Sở Văn Thu cũng tỉnh táo lại, vội vàng vận dụng linh lực của mình đỡ ba cường giả Nguyên Anh đỉnh phong lên, hỏi.

"Đội trưởng Thiết Sơn, xin hỏi tại sao ngài lại cảm tạ ta? Có phải là do trận pháp không?"

Chương 563. Hại thảm

"Đúng vậy! Nếu không có trận pháp của ngươi, mấy người chúng ta đã chết trong tay tà ma rồi, trận pháp của ngươi đã cứu chúng ta, cảm tạ ngươi."

"Xin hãy nhận phần quà này, hơn nữa là phải nhận nó. Thiết Sơn ta có oán phải trả có ơn phải báo, ngươi đã cứu mạng chúng ta, ngươi nhất định phải nhận phần quà này!"

Đội trưởng Thiết Sơn nghiêm túc lấy ra một chiếc hộp gỗ đỏ và đưa nó cho Sở Văn Thu bằng thái độ vô cùng kiên quyết, như thể nếu Sở Văn Thu không nhận quà thì hắn sẽ lên cơn.

Không còn lựa chọn.

Sở Văn Thu chỉ có thể nhận món quà, sau đó tò mò hỏi: "Ngài có thể cho ta biết là chuyện gì đang xảy ra không? Hiện tại ta có chút mông lung."

"Không thành vấn đề, ân nhân, mời ngồi trước." Đội trưởng Thiết Sơn vội vàng gật đầu, sau đó nhìn Đàm chủ quản và nói: "Còn đứng đực ra đó làm gì, nhanh chóng thiết đãi."

"Vâng, vâng, vâng!"

Đàm chủ quản vội vàng giục mọi người làm việc và mời Sở Văn Thu di chuyển đến khu khách quý.

Sau khi ngồi xuống, đội trưởng Thiết Sơn có chút xấu hổ nói.

"Kể ra thì đúng là có hơi xấu hổ, ba người chúng ta vốn là tiếp nhận nhiệm vụ săn giết tà ma, nhưng do tham chiến công nên chúng ta trì hoãn quá lâu, cuối cùng bị hai mươi cao thủ tà ma hợp

lực truy sát."

"Đối đầu với kẻ thù hùng mạnh, chúng ta liều mình chiến đấu để mở ra lối thoát, chạy khỏi vòng vây và đến được vùng lân cận trận pháp số 98. Lúc này, linh lực của chúng ta gần như đã cạn kiệt."

"Thấy không thể cầm cự được nữa, chúng ta chỉ còn cách chạy vào bên trong trận pháp số 98, mong tìm được cơ hội tạm nghỉ qua trận pháp."

"Kết quả thật bất ngờ, hành động này đã cứu mạng chúng ta."

Nói tới đây, cảm xúc của đội trưởng Thiết Sơn trở nên kích động, sau đó cao giọng kể.

"Vào thời điểm đó, lú tà ma lớn lối xông vào trận pháp, tấn công chúng ta. Sau đó, trận pháp ngươi bố trí đã khởi động, thoáng cái đã nhốt lũ tà ma đó bên trong."

"Tiếp đó, công kích của trận pháp từ trên trời giáng xuống, ngọn lửa cuồn cuộn thiêu cả lũ đó thành hòn than, khói trắng bay ra từ miệng, trực tiếp đánh đám tà ma ngớ người."

"Trong sự tức giận, chúng nó điên cuồng phá hoại, từng bước phá hủy trận pháp với lực lượng mạnh nhất.

"Kết quả không ngờ được rằng sau khi trận pháp bị phá hủy thì sẽ nổ tung, ầm ầm nổ đám tà ma đến choáng váng, mặt mũi đám đó cũng xanh lét."

"Cho đến khi bọn chúng thoát khỏi trận pháp sau bao vất vả thì chúng nó lại mắc phải trận pháp bên cạnh. Sau đó lại là ngọn lửa và nổ mạnh liên tiếp."

"Lũ tà ma vô cùng tức giận, chúng nó lại hợp tác xung phong lần nữa, kết quả lại trúng một trận pháp khác, răng của chúng bị

vụ nổ thổi bay."

"Cuối cùng, không dám tiến về phía trước, chúng nó đứng bên ngoài gào vài câu, nói lần sau nhất định sẽ dẫn trận pháp sư đến."

"Rồi chúng nó xám xịt bỏ chạy, toàn thân cháy đen vì vụ nổ, chạy trốn, không dám truy sát nữa."

Đội trưởng Thiết Sơn nói một cách hào hứng, thậm chí còn khua tay múa chân khi nhắc đến cao trào.

Khi nghe thấy những lời này, mọi người đều quay ra nhìn Sở Văn Thu bằng ánh mắt kinh ngạc, không thể tin rằng nàng lợi hại như thế, trình độ trận pháp lại mạnh đến vậy.

Nhưng nhìn dáng vẻ hưng phấn của đội trưởng Thiết Sơn, mọi người đều biết đây là sự thật, Sở Văn Thu thực sự có bản lĩnh.

Nghĩ đến chuyện Sở Văn Thu lợi hại như vậy, mọi người đều cảm thấy hơi hối hận, cho rằng lẽ ra bản thân nên thiết lập mối quan hệ tốt với Sở Văn Thu sớm hơn.

Một pháp sư trận pháp lợi hại như vậy sau này nhất định sẽ nhất phi trùng thiên, tạo quan hệ được thì sau này cũng có thể nhờ cậy, vậy nên mọi người vô cùng tiếc nuối.

Nhưng mà người hối hận nhất chính là Tống Thanh Dương, hiện tại hắn chỉ muốn tự tát mình vài cái.

Chỉ vì vài giây do dự vừa rồi mà hắn đã đánh mất cơ hội tốt nhất, cũng là một cơ hội tuyệt hảo vô cùng.

Cho dù sau này có cố gắng hết sức để bù đắp thì cũng khó có lại cơ hội như vậy, vì vậy Tống Thanh Dương cảm thấy bứt rứt khôn nguôi, cảm thấy bản thân quả thực ngu chết đi được.

Trong khi Tống Thanh Dương hối hận thì Sở Văn Thu đang

trong trạng thái bàng hoàng.

Bởi vì trình độ trận pháp của nàng không hề cao, chỉ mới tam giai, sở dĩ nàng bố trí được trận pháp thì hoàn toàn là do Lý Hiên chỉ dạy từng bước.

Trong quá trình này nàng đã sai rất nhiều lần, bản thân nàng không phát hiện ra, là Lý Hiên phát hiện ra điều đó thông qua mẫu đồ án trong ngọc phù.

Trong toàn bộ quá trình, nàng giống như một người gỗ, không hiểu gì cả, chỉ làm theo hướng dẫn của Lý Hiên một cách máy móc.

Sau khi bố trí xong trận pháp, nàng cảm nhận được trình độ trận pháp của Lý Hiên rất cao, có thể nói là thiên tài.

Không ngờ được rằng, trình độ trận pháp của Lý Hiên chẳng những cao mà còn cao một cách thái quá, thậm chí còn đẩy lùi cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong.

Mấu chốt là Lý Hiên không hề xuất hiện, hắn chỉ huy nàng thực hiện là xong, trình độ trận pháp như vậy quả thực là nghịch thiên.

Vì vậy, Sở Vãn Thu vẫn còn ngây người, giống như một con mèo nhỏ ngốc nghếch.

Mãi lâu sau.

Nàng mới phản ứng lại, chịu đựng nỗi bàng hoàng về Lý Hiên trong lòng, nói: "Chuyện... Đây không phải là công lao của ta..."

Chương 564. Hại thảm (2)

"Tại sao lại không phải là công lao của ngươi, ngươi đã cứu tính mạng chúng ta! Trận pháp sư cường đại như ngươi nên đến căn cứ lớn như núi Vô Kỵ và thành Nguyên Anh, tại sao lại được sắp xếp ở nơi này?"

Đội trưởng Thiết Sơn nghi ngờ hỏi, không hiểu tại sao một trận pháp sư có thực lực mạnh như Sở Văn Thu lại được sắp xếp tại cứ điểm nhỏ này.

"Ta đi ra từ Nam Vực, sức chiến đấu rất yếu, lúc nhận ta bọn họ cũng không nghĩ ta yếu đến vậy, chỉ có thể sắp xếp vào một căn cứ nhỏ..."

Sở Văn Thu chán nản trả lời, trong đầu suy tư xem có nên nói chuyện của Lý Hiên ra không, suy cho cùng Lý Hiên mới thực sự là người đã cứu những người này.

Nhưng không có sự cho phép của Lý Hiên, nàng không dám nói ra. Suy nghĩ một lúc, nàng quyết định trở về hỏi Lý Hiên rồi mới đưa ra quyết định.

"Nam Vực? Đó là nơi nào?" Đội trưởng Thiết Sơn nghi vấn.

"Hở?"

Sở Văn Thu sửng sốt, sau đó ngơ ngác nhìn đội trưởng Thiết Sơn.

"Để ta giới thiệu một chút, đội trưởng Thiết Sơn và đồng đội của hắn không đến từ Trung Châu, bọn họ đến từ Nguyên Tố Đại Lục. Trước đó không lâu, bọn họ phát hiện ra một lối vào ngoại

vực nên tiến đến hỗ trợ."

"Trước đó tà ma và quỷ dị hợp tác, chúng ta gần như đã không cản được nữa, may mà có sự xuất hiện kịp thời của các cao thủ đến từ Nguyên Tố Đại Lục nên chúng ta mới có thể chặn được kẻ thù, thậm chí còn khiến tà ma ngầm ăn thiệt."

Đàm chủ quản vội vàng giải thích, thái độ của hắn đối với Sở Văn Thu đã thay đổi rất nhiều.

"Nguyên Tố Đại Lục? Vậy mà mọi người lại đến từ một đại lục khác."

Sở Văn Thu kinh ngạc, sau khi quan sát kỹ lưỡng, nàng phát hiện trên áo bào của những người này có thêu ba chữ Trừ Ma Tông.

"Ha ha, việc chúng ta có thể đến ngoại vực cũng là ngoài ý muốn, nói đến đây, ta cũng muốn cảm tạ một cương thi của tông môn chúng ta, một con cương thi tốt bụng." Đội trưởng Thiết Sơn mỉm cười.

"Cương thi tốt bụng ư?" Sở Văn Thu ngờ vực, tò mò nhìn ba người Thiết Sơn.

Các tu sĩ chung quanh cũng vểnh tai lên nghe. muốn biết tại sao lại nói cương thi thiện lương.

Bởi vì cương thi là vật chí âm chí tà, chúng sẽ bị tiêu diệt ngay khi xuất hiện.

Nhưng đội trưởng Thiết Sơn lại nói là cương thi tốt bụng, điều này khiến mọi người cảm thấy khó hiểu.

"Nếu là người khác hỏi chuyện này, ta đây lười kể, nhưng nếu ân công ngươi muốn biết thì ta đã sẽ kể."

"Thật ra thì Trừ Ma Tông chúng ta đã gặp phải sự kiện cương thi hút máu người, sau đó, sau khi dùng trận pháp kiểm tra, chúng ta phát hiện ra con cương thi đó."

"Khi ấy chúng ta muốn giết cương thi, nhưng một đệ tử thiên tài của tông môn đã liều mạng bảo vệ và nói rằng cương thi không hề hại ai."

"Đương nhiên là chúng ta không hề tin, sau đó nữ nhi của ta liên hệ với ta, muốn mời Công Đức Bát Quái Bàn của tông môn chúng ta ra, đây là bảo vật có thể kiểm tra công đức của người khác."

"Kết quả rất bất ngờ, khi kiểm tra cương thi, trên người nó lại có Công Đức Chi Quang nghịch thiên."

"Kim quang kia thậm chí đã hiện thực hóa, tạo thành một cột sáng chiếu thẳng lên trời, lúc đó tất cả mọi người trong tông đều hoảng hốt, đều chấn động trước cương thi."

"Ngay cả ta và lão Nhị, lão Tam cũng chấn động, cảm thấy vô cũng khiếp sợ, nhưng chỉ sau một ngày, chúng ta nhanh chóng phát hiện ra vùng trời bị Công Đức Chi Quang chọc thủng có sự bất thường."

"Chúng ta bay lên kiểm tra thì phát hiện ta ngoại vực, thấy hình ảnh Nhân tộc bị tà ma và quỷ dị truy sát."

"Chúng ta vội vàng triệu tập cao thủ của Nguyên Tố Đại Lục đến đây hỗ trợ, đẩy lùi kẻ địch."

"Đáng tiếc là đại tu sĩ Hóa Thần kỳ không vào được cũng không giúp được gì, cuối cùng dẫn đến cục diện bế tắc như hiện tại."

Đội trưởng Thiết Sơn nói một cách nghiêm túc, khi nhắc đến cương thi, trên gương mặt hắn có nét tự hào.

"Thì ra là như vậy, trên thế gian còn có một cương thi có nhiều công đức đến vậy, thật không thể tin được."

Sở Văn Thu vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không thể tưởng tượng được việc một con cương thi lại có nhiều Công Đức Chi Quang đến vậy, cứ như kể chuyện vậy.

Các tu sĩ xung quanh đều có chút sững sờ, cảm thấy bản thân được mở rộng kiến thức,thế giới quan cũng khai sáng hơn.

"Đúng thực là không thể tin được, hiện tại nghĩ lại ta vẫn cảm thấy không thể tin được, nhưng nó thực sự tồn tại và cũng là đồng bọn của chúng ta." Đội trưởng Thiết Sơn cười nhẹ và nói, hắn tán thành cương thi từ tận đáy lòng.

Tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong bên cạnh hắn cũng gật đầu và mỉm cười nói.

"Cương thi là ngôi sao may mắn của chúng ta, sau khi nó xuất hiện thì chúng ta trước hết tìm được ngoại vực, còn cứu được đông đảo tu sĩ Nhân tộc, còn có thể trở về Trung Châu thông qua ngoại vực."

"Hơn nữa chúng ta lại được ngươi cứu, có lẽ cũng là vận may mà cương thi mang đến tăng thêm vào, nếu không thì nhiều trận pháp như vậy, tại sao cố tình chúng ta lại tiến vào trận pháp do ngươi bố trí?"

"Đúng thế, cương thi nhất định là đại phúc tinh của chúng ta, chúng ta nhất định phải cho nó đãi ngộ tốt nhất." Đội trưởng Thiết Sơn gật đầu lia lịa.

Đề cập đến chuyện này, mấy người đội trưởng Thiết Sơn lại còn thảo luận về chuyện sắp xếp chức vị cho cương thi thế nào, cần cung cấp tài nguyên gì.

Chương 565. Lại mạnh mẽ hơn

Thậm chí còn định đặt tên cho cương thi, dáng vẻ nghiễm nhiên như thể đang tổ chức họp bàn tại đây.

Có điều những người đang có mặt ở đây không hề tức giận, bởi vì nếu không có cương thi thì Nhân tộc ở ngoại vực đã thiệt hại nặng nề từ lâu, ở đâu ra cái chuyện ra ngoài đánh lén tà ma như hiện tại.

Vì vậy mọi người đều rất vui vẻ, nhưng Tống Thanh Dương lại rất buồn, bởi vì từ đầu đến cuối Sở Văn Thu đều không thèm nhìn hắn, một cái liếc mắt cũng không.

Điều này đã cho thấy rõ mọi chuyện, Tống Thanh Dương vô cùng hối hận, nhưng hắn chỉ có thể hối hận, không thể nói được câu giải thích nào.

Cuối cùng.

Mọi thứ đã hoàn tất.

Sở Văn Thu có công cứu người, nhận được chiến công hậu hĩnh, nàng không ngần ngại đổi lấy thuật pháp Nguyên Anh kỳ.

Sau đó rời đi cùng phần quà hậu hĩnh mà đội trưởng Thiết Sơn tặng, trở về tu hành.

Lúc gần đi, đội trưởng Thiết Sơn còn cao giọng tuyên bố, ai dám bắt nạt Sở Văn Thu sẽ là kẻ thù của toàn bộ Trừ Ma Tông.

Chuyện này cũng khiến Sở Văn Thu hoàn toàn đứng vững gót chân ở nơi này, không ai dám khiêu khích nàng. Sau khi trở lại động phủ, nàng vẫn cảm thấy như giấc mộng ảo.

Hít một hơi thật sâu, một nụ cười nở trên khuôn mặt trắng nõn như tuyết của Sở Vãn Thu, sau đó nàng lấy ngọc phù truyền tin ra.

"Tiểu sư tôn của ta thật phi phàm, vốn dĩ ta chỉ bái hắn làm sư phụ chỉ vì cảm kích."

"Thật không ngờ, hắn không cần xuất hiện ở ngoại vực cũng có thể ảnh hưởng đến cuộc chiến ở nơi này."

"Ở cách xa hàng ngàn hàng vạn dặm cứu người, đúng là khiến kẻ khác say mê."

Sở Vãn Thu mỉm cười tự nói, dùng ngọc bội liên lạc với Lý Hiên, sau khi nghe thấy giọng nói của Lý Hiên trong ngọc phù, đôi môi hồng hào của nàng hơi cong lên.

"Tiểu sư tôn, ngươi đoán xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói của Lý Hiên phát ra từ ngọc phù.

"Tiểu sư tôn, trận pháp ngươi dạy ta bố trí đã phát huy tác dụng, đánh bay một đám tà ma, đánh cho bọn chúng chật vật chạy trốn."

"Đồng thời còn cứu được ba tiền bối Nguyên Anh đỉnh phong, có được sự cảm kích của bọn họ, ngươi thực sự lợi hại."

"Ồ."

Giọng nói của truyền đến từ ngọc phù truyền tin, giọng nói không dao động chút nào.

"Chỉ ồ thôi sao?" Sở Vãn Thu sững người một lúc rồi nói.

"Đúng, còn phải nói gì nữa sao?"

Sở Vãn Thu: "..."

"Ngươi đúng là bình tĩnh thật đấy, nhưng ngươi đã lập công lớn, chỉ cần ta kể chuyện này ra, ngươi sẽ nhận được lượng lớn chiến công." Sở Vãn Thu lại nói thêm.

"Đừng kể ra, ta vẫn muốn sống yên ổn bình lặng." Lý Hiên lắc đầu, không quan tâm đến điều này chút nào.

"Quả nhiên, được rồi, vậy ta sẽ không kể ra, nhưng ta có quà tặng ngươi, ngươi phải nhận."

Sở Vãn Thu lấy món quà hậu hĩnh được nhận ra, chuẩn bị gửi về cho Lý Hiên.

"Được, học tập trận pháp với ta trước, trình độ trận pháp của ngươi quá thấp, sau này mỗi ngày đều học tập với ta." Lý Hiên lại nói.

"A, chuyện... Được rồi, ngươi đừng chê ta ngu ngốc là tốt rồi."

Sở Vãn Thu có hơi không đủ tự tin, đối mặt với một thiên tài như Lý Hiên khiến nàng cảm thấy tầm thường, lo lắng rằng Lý Hiên sẽ chê nàng ngu.

Chủ yếu là thông qua một loạt các sự kiện, địa vị của Lý Hiên trong lòng nàng đã cao lên nhiều, đã là vị trí của thiên kiêu.

"Yên tâm, ta sẽ không chê bai ngươi, thực ra thì ngươi cũng rất ưu tú." Lý Hiên nói đúng sự thật, với tuổi tác của Sở Vãn Thu, thật ra nàng đã vượt qua rất nhiều thiên tài ở Trung Châu.

Nếu tính theo tuổi tác, nàng còn mạnh hơn Tần Bất Hối của Vũ Tiên Tông. Hơn nữa Sở Vãn Thu vẫn chưa đến giai đoạn đỉnh cao, khi cơ hội đến, nàng nhất định sẽ nhất phi trùng thiên.

"Ừ, cảm tạ Tiểu sư tôn."

Sở Văn Thu rất vui khi nghe hắn nói như vậy, ánh nước lấp loáng trong đôi mắt long lanh của nàng.

Sau đó việc giảng dạy bắt đầu. Thông qua ngọc phù, hai người, một người giảng giải một người lắng nghe. Đồng thời Sở Văn Thu cũng chia sẻ thuật pháp Nguyên Anh kỳ mình đổi được với Lý Hiên, lắng nghe đề nghị của hắn.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua một tháng.

Sáng nay.

Từ trong tu hành, đôi mắt Lý Hiên dần mở ra. Đôi mắt ảm đạm của hắn lấp loáng tia sáng, hiển nhiên là thể Công Đức đã giúp ích cho đôi mắt của hắn rất nhiều.

'Ting! Ngài lĩnh ngộ viên đá màu đen thần bí, thành công nắm giữ Phá Phôi Đao Ý.'

'Ting! Ngài lĩnh ngộ viên đá màu đen thần bí, thành công nắm giữ Phá Ma Đao Ý.'

'Ting! Thể Siêu Thoát của ngài đã thăng cấp từ nhất giai lên thể Siêu Thoát nhị giai, năng lực ẩn giấu đã được cải thiện."

...

"Phù, cuối cùng thể Siêu Thoát cũng thăng cấp, tu hành thể Siêu Thoát mỗi ngày nhưng tốc độ iến độ rất chậm, lần này rốt cục cũng thăng cấp."

Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm, có thể Siêu Thoát thì hắn càng an toàn, cho dù chạy ra ngoài rong chơi cũng rất khó bị tìm thấy.

Dù sao đây cũng là một quyển bảo điển vượt khỏi tam giới, không thuộc ngũ hành và vô cùng mạnh.

Tâm trạng không tệ, Lý Hiên lấy một chiếc hộp bằng gỗ màu

đỏ từ trong túi Càn Khôn ra.

Cái này được Sở Văn Thu tranh thủ thời gian gửi về, trận pháp phong ấn trên đó không hề bị động vào, hiển nhiên nàng cũng chưa mở chiếc hộp ra, điều này cũng khiến Lý Hiên cảm thấy ấm lòng.

Nhẹ nhàng giải trừ trận pháp phong ấn, chiếc hộp gỗ màu đỏ nhanh chóng được mở ra, ánh sáng nhiều màu rực rỡ tỏa sáng bên trong chiếc hộp.

"Thứ tốt, đều là đồ tốt!"

Chương 566. Bị Băng Tuyên Nhi hiểu lầm

Lý Hiên vui mừng nhìn chiếc hộp, trái siêu tiến hóa và trái siêu dung hợp bên trong vô cùng hấp dẫn kẻ khác.

Tất nhiên, ngoài trái cây, còn có những thứ tốt khác, giá trị không thấp.

Những thứ tốt này là tài liệu luyện khí, nguyên liệu luyện đan, đều là nguyên liệu Nguyên Anh kỳ, chúng rất quý giá, và chúng cũng là những thứ tốt mà Lý Hiên rát thiếu.

Là một Luyện Khí Sư và Luyện Đan Sư ngũ giai, hắn có thể tùy tiện luyện chế pháp khí và đan dược Nguyên Anh kỳ.

Nhưng vì thiếu nguyên liệu nên chưa luyện được, bây giờ có nguyên liệu, Lý Hiên cũng có thể thể hiện bản lĩnh của mình.

Đương nhiên, chuyện này phải đợi một chút, dùng quả siêu tiến hóa và quả siêu dung hợp mới là chuyện chính.

Vì vậy, hắn nhặt trái cây trong hộp gỗ màu đỏ lên, bắt đầu nuốt nhanh chóng.

'Ting! Thiên Địa Chi Thủ của ngài đã được siêu tiến hóa, uy lực tăng mạnh, phạm vi sử dụng được tăng lên đến bánh kính một vạn cây số.'

'Ting! Thủ Hộ Kiếm Vực của ngài dung hợp với Lĩnh Vực Thanh Liên, Lĩnh Vực Linh Hồn, Lĩnh Vực Sát Khí, và Lĩnh Vực Đoạn Chi, tiến giai thành Thủ Hộ Kiếm Vực thượng phẩm, sức mạnh được tăng cường.'

...

Thủ Hộ Kiếm Vực thượng phẩm ư? Không tệ, không tệ."

Lý Hiên cảm nhận được sự biến đổi của lĩnh vực, cảm nhận được lực lượng nặng nề ẩn chứa bên trong lĩnh vực, trong lòng vô cùng vui mừng.

Sau khi dung hợp, lĩnh vực trở nên mạnh mẽ hơn, phạm vi tấn công cũng rộng hơn, sau này hắn không còn sợ vị bao vây tấn công nữa.

Ngay cả khi số lượng kẻ thù có nhiều gấp trăm lần, ngay cả khi không sử dụng Huyết Phân Thân, hắn vẫn có thể chém giết đông đảo kẻ địch một cách dễ dàng bằng lĩnh vực.

Đây chỉ là thứ yếu, đặc điểm lớn nhất cả Thủ Hộ Kiếm Vực là khi ở trong trạng thái bảo vệ, sẽ bùng phát giống như Thiên Mệnh Chi Tử, sức chiến đấu sẽ tăng lên rõ rệt.

Ngoài Thủ Hộ Kiếm Vực, điều khiến Lý Hiên vui vẻ là Thiên Địa Chi Thủ.

Cùng với sự điều trị của thể Công Đức, ánh mắt của hắn càng ngày càng rõ ràng, tuy rằng còn cách hoàn toàn khôi phục rất xa, nhưng thả ra vào lần tấn công thì vẫn không thành vấn đề.

Hơn nữa, Thiên Địa Chi Thủ vốn đã mạnh mẽ, sau lần nâng cấp này, sức mạnh của nó lại tăng lên.

Với phạm vi tấn công một vạn cây số, càng khiến Lý Hiên cảm thấy như thể bản thân đã mở ra bản đồ pháo, dễ dàng giết được những kẻ cách xa hàng ngàn dặm.

"Thật tốt, ta cần có thêm nhiều trái cây hơn, đáng tiếc."

Lý Hiên nhìn chiếc hộp không còn trái cây, khẽ lắc đầu, trái lại

bắt đầu kiểm tra tình trạng huyết mạch của mình.

Huyết Mạch Đề Thủ đạt tới bình cảnh, huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể hắn đã rất nhiều, nhưng chúng đều trong hình thức sợi nhỏ, không thể cùng nhau ngưng tụ lại và hình thành huyết mạch chân chính.

Điều này khiến Lý Hiên rất phiền muộn, không hiểu tại sao.

"Bỏ đi, tiếp tục tách, lượng khiến chất thay đổi, ta không tin vĩnh viễn không thể ngưng tụ được."

Lý Hiên không còn rối rắm nữa, thay vào đó, hắn lấy một bình huyết dịch của TầN Nguyệt ra, một lần nữa tiến hành Huyết Mạch Đề Thủ, chiết xuất huyết mạch và dung nhập vào cơ thể.

Cảm nhận được cơ thể ấm áp, Lý Hiên gật đầu hài lòng và quay lại nhìn Băng Huyên Nhi đang ngủ say trên giường bạch ngọc.

"Chắc là sắp tỉnh."

Lý Hiên ngồi bên mép giường, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Băng Huyên Nhi và tiến hành kiểm tra, xác nhận nàng đang dần hồi phục thì mở thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Lý Hiên tự cắt cổ tay của mình và nhỏ máu vào cái miệng hồng hào của Băng Huyên Nhi.

Cùng với việc máu được nhỏ vào và sự hấp thụ của Băng Huyên Nhi, sự thay đổi về lượng cuối cùng đã dẫn đến thay đổi về chất.

Cơ thể mảnh mai của nàng khẽ rung lên, sau đó lông mi khẽ động, đôi mắt nàng dần mở ra.

Một đôi mắt đẹp có chút ngơ ngác xuất hiện, bề ngoài trong

trẻo lạnh lùng kết hợp với khí chất thanh tao, nàng giống như tiên tử không nhiễm pháo hoa bụi trần, thu hút sự chú ý của người khác.

"Ừ?"

Một giọng nữ mềm mại vang lên, trong giọng nói lộ vẻ nghi hoặc.

Cùng với âm thanh này, con ngươi đen nhánh của Băng Huyên Nhi nhìn về phía Lý Hiên, cũng nhìn thấy máu chảy ra từ cổ tay của Lý Hiên.

Cảm nhận được sự ấm áp mang hương vị của máu trên đôi môi, cùng với sinh cơ trào dâng trong cơ thể mình, trong nháy mắt Băng Huyên Nhi đã hiểu ra điều gì đó, nơi mềm yếu nhất trong lòng xúc động.

"Tình trạng của ngươi vừa mới tốt lên, tạm thời thân thể không thể động đậy, yên tâm, ngươi có thể dần hồi phục qua việc điều trị, tin tưởng ra." Giọng nói ôn hòa của Lý Hiên vang lên.

"Ừ."

Băng Huyên Nhi khẽ gật đầu, ngoan ngoãn đáp lại, nhưng đôi mắt mở to của nàng vẫn nhìn Lý Hiên đầy ngạc nhiên.

Giờ phút này tâm tình nàng rất tốt, cảm thấy rất vui vẻ, hi vọng có thể tiếp tục như vậy, cho dù vĩnh viễn không thể động đậy, nàng cũng nguyện ý.

Chẳng qua.

Bị Lý Hiên nhìn chăm chú một lúc lâu khiến nàng thấu có chút bối rối, nhanh chóng ổn định lại cảm xúc, nhẹ giọng hỏi.

"Ta... Đã ngủ say bao lâu rồi?"

"Mấy tháng rồi, lần sau đừng như vậy, thực sự khiến người khác lo lắng."

Lý Hiên nhớ đến hình ảnh nữ thần Băng Tuyết mà Băng Huyên Nhi ngưng tụ nên, không khỏi khẽ thở dài.

"Ta biết rồi."

Băng Huyên Nhi nhẹ nhàng đáp lại, nhưng nếu Lý Hiên lại gặp nguy hiểm trong tương lai thì nàng vẫn sẽ chọn cố gắng quên mình trợ giúp Lý Hiên, bởi vì nàng là tiểu thị nữ của Lý Hiên.

Chương 567. Bị Băng Tuyên Nhi hiểu lầm (2)

"Muốn ăn gì không? Ngươi hôn mê lâu như vậy, ăn gì đó sẽ dễ chịu hơn." Lý Hiên hỏi.

"Ừm, cám ơn Hiên thiếu gia."

"Không có việc gì, ta đi nấu chút cháo kê cho ngươi."

Lý Hiên lấy dụng cụ nhà bếp ra và nấu một bát cháo kê chứa đầy linh khí.

Sau khi thuật pháp phong hệ làm cháo kê bớt nóng, hắn bưng bát bước đến bên cạnh Băng Huyên Nhi.

"Ngươi hiện tại động không được, để ta đút cho ngươi."

"Cảm ơn Hiên thiếu gia." Băng Huyên Nhi nhẹ nhàng đáp lại.

"Không có gì."

Lý Hiên lắc đầu chẳng để tâm. lấy thìa nhỏ đút từng miếng cho Băng Huyên Nhi, hắn đang trả nợ.

Ở trong quá trình này, Băng Huyên Nhi vẫn hành xử vô cùng ngoan ngoãn và khéo léo, lặng lẽ nếm cháo kê mềm mại, cả người nàng trông vô cùng ngọt ngào.

Sau khi ăn uống xong, nàng chợt phát hiện quần áo của mình đã bị thay.

Chuyện này khiến nàng hơi ngập ngừng, gương mặt trắng như

tuyết đỏ bừng, xấu hổ không dám nhìn Lý Hiên.

"Sao thế?"

Lý Hiên ngờ vực, tự hỏi tại sao đột nhiên Băng Huyên Nhi lại qua đầu qua một bên.

"Không.. Không có gì." Băng Huyên Nhi vùi đầu trở về.

"Được rồi."

Lý Hiên nghĩ không ra lý do, vậy nên hắn cũng không hỏi thêm nữa, thay vào đó, hắn an ủi đôi lời rồi bước vào phòng luyện khí, đi luyện chế pháp khí ngũ giai.

Nơi đó chỉ còn lại Băng Huyên Nhi cắn chặt cái miệng nhỏ nhắn của mình, lén đánh giá Lý Hiên đang ở trong phòng luyện khí.

Nàng không biết rằng trang phục của nàng không phải do Lý Hiên thay, mà là Lý Hiên mời mẫu thân hắn thay giúp Băng Huyên Nhi, kết quả là tạo ra hiểu lầm.

Lý Hiên có quá nhiều việc phải làm, phải cứu dân thường, phải bồi dưỡng đệ tử, phải điều khiển Huyết Phân Thân giết tà ma quỷ dị, còn phải tăng cường thực lực, luyện chế pháp khí, luyện chế đan dược, lĩnh ngộ đao ý.

Nói tóm lại, hắn có quá nhiều việc phải làm, lại ngoài ý muốn quên mất, khiến Băng Huyền Nhi hiểu lầm hắn.

Sau khi Lý Hiên dành ba ngày để luyện chế pháp khí ngũ giai và đan dược ngũ giai thì Băng Huyên Nhi vẫn không dám nhìn thẳng vào Lý Hiên, vô cùng xấu hổ.

"Huyên Nhi, thanh phi kiếm này giao cho ngươi, sau này uẩn dưỡng bằng linh lực nhiều hơn, tiềm lực phát triển về sau rất lớn."

Lý Hiên đặt một thanh trường kiếm trắng như tuyết vào bàn tay nhỏ bé của Băng Huyên Nhi, dùng linh lực ghim một chút trên đầu ngón tay nàng, giúp nàng huyết khế nhận chủ.

"Thanh pháp kiếm này rất tốt, có vẻ như cấp bậc rất cao, chẳng lẽ là pháp kiếm Kim Đan kỳ đỉnh phong?"

"Không, nó là pháp kiếm ngũ giai, pháp kiếm Nguyên Anh kỳ." Lý Hiên mỉm cười.

"Nguyên Anh kỳ pháp kiếm ư?"

Băng Huyên Nhi sửng sốt, đôi môi khẽ hé mở ra mà nhìn Lý Hiên, bộ dạng ngơ ngác đó của nàng giống như một chú mèo con đáng yêu.

"Được rồi, vận dụng linh lực của ngươi và thu pháp kiếm lại đi, uẩn dưỡng cho tốt." Lý Hiên an ủi.

"Được... Được, Hiên thiếu gia, ngài đã trưởng thành đến trình độ này rồi sao?"

Băng Huyên Nhi lo lắng hỏi, thực lực của nàng rất yếu, nàng sợ sau này không còn tư cách đi theo Lý Hiên.

"Yên tâm đi, thực lực của ngươi về sau sẽ dần dần đuổi kịp, máu của ta có chút khác biệt."

Lý Hiên xoa dịu nàng, khi sức mạnh của hắn càng ngày càng mạnh, ngay cả máu của hắn cũng không thể chứa đựng được lực lượng đáng kinh ngạc đó.

Tỷ như bây giờ, thọ mệnh của Băng Huyên Nhi đã tăng lên mấy chục năm, nàng thoạt nhìn trẻ hơn một chút, nhưng nàng vẫn chưa phát hiện ra điều đó.

"Ừ."

Băng Huyên Nhi vội vàng gật đầu khi nghe những lời Lý Hiên nói, nếu người khác nói những lời như vậy, nàng chắc chắn sẽ không tin, nhưng nàng nhất định sẽ vô điều kiện tin những gì Lý Hiên nói.

"Được rồi, nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài một lát."

Trấn an Băng Huyên Nhi mấy câu, Lý Hiên cầm lệnh bài bước đến cửa bí cảnh Linh Hồn. Sau khi giao hai thanh pháp khí ngũ giai cho Huyết Phân Thân, hắn rời đi.

Hai vũ khí này, một chiếc là pháp kiếm ngũ giai màu đỏ, tất nhiên là được chuẩn bị cho Tần Nguyệt, uy lực phi phàm.

Một món khác là lưỡi hái màu đen, thứ này được chuẩn bị cho Sở Vãn Thu, cũng là pháp khí ngũ giai, có thể tăng cường chiến lực cho Sở Vãn Thu.

Việc nàng có hiểu hiện không tốt ở ngoại vực, thực ra có nhiều nguyên nhân.

Điểm thứ nhất, vũ khí của nàng quá kém, sức sát thương kém, còn thiếu thuật pháp Nguyên Anh kỳ.

Hơn nữa nàng không am hiểu chiến đấu trực diện, nàng thuộc loại hình thích khách một đòn giết chết kẻ địch, nàng căn bản không thể thể hiện sức chiến đấu của mình trước một đối thủ da dày thịt béo như hung thú.

Hiện tại Sở Vãn Thu đã nắm vững thuật pháp Nguyên Anh kỳ, đã có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ đi săn hung thú.

Nếu có thêm liêm đao này, nàng chắc chắn sẽ có thể ngay lập tức giết chết hung thú, đó là ưu thể của loại hình thích khách.

Làm xong những chuyện này.

Lý Hiên nhớ đến Thanh Liên Tông ở Nam Vực, tiểu tông môn này đã giúp đỡ hắn rất nhiều, bây giờ là lúc để báo đáp các loại quan tâm dành cho hắn trong quá khứ.

Lặng lẽ lấy ra hai chiếc túi trữ vật từ trong Không Gian Tùy Thân, nhìn ba viên đan dược ngũ giai và vài pháp khí tứ giai. Lý Hiên gật đầu.

Đan dược ngũ giai vô cùng quý giá, hắn dùng rất nhiều nguyên liệu trân quý, thêm vào rất nhiều Tình Tự Chi Thủy, cuối cùng luyện chế ra ba viên.

Có được sự tăng cường của Tình Tự Chi Thủy, cấp bậc của ba viên đan dược này đã đạt tới ngũ giai thượng phẩm, dược hiệu tăng lên rất nhiều, thậm chí tác dụng phụ cũng giảm đi rất nhiều.

Chương 568. Trả ơn

Có ba viên đan dược này, cộng thêm pháp khí, cũng đủ để báo đáp một phần ân tình.

Vì vậy, Lý Hiên một lần nữa biến mất, đến khi xuất hiện thì hắn đã đi đến Nam Vực thông qua lệnh bài.

Hắn đặt ba viên đan dược vào trong hai chiếc túi trữ vật, một giọt máu tươi nhỏ ra từ đầu ngón tay, ngưng tụ nên một Huyết Phân Thân.

"Đưa túi Càn Khôn số một đến Thanh Liên Tông, gửi túi Càn Khôn số hai đến Băng gia, cũng chính là gia tộc của Băng Huyên Nhi, nói với bọn họ là Băng Huyên Nhi đưa về." Lý Hiên xa xăm nói.

"Vâng!"

Huyết Phân Thân số hiện một vạn lắc mình rời đi, biến mất trong cơ gió mạnh ở nơi xa.

"Đã đến lúc ta trở về, sau khi bí cảnh Hàn Băng mở ra, ta sẽ đi đến bí cảnh Hàn Băng, cố gắng kiếm được một đợt trái cây siêu cấp."

Nói xong, cơ thể Lý Hiên biến mất vào khoảng không.

Thanh Liên Tông.

Hiện tại diện mạo của Thanh Liên Tông đã thay đổi, vì Lý Hiên, nơi này trở thành nơi quan trọng nhất ở Nam Vực.

Tất cả những nơi Lý Hiên từng sống đều được giữ gìn, không

một ai dám đụng chạm vào mảy may.

Thanh Liên Tông vốn là môn phái bất nhập lưu, nhưng vì Lý Hiên, Thanh Liên Tông được Trung Châu thăng cấp thành tông môn bát phẩm, được hưởng đãi ngộ của tông môn bát phẩm.

Dưới tình huống bình thường, yêu cầu tối thiểu của tông môn bát phẩm là phải có ba tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên thì mới có thể thăng cấp lên tông môn bát phẩm, nhận được tài nguyên phân bổ cho tông môn bát phẩm.

Yêu cầu này rất nghiêm khắc, tông môn bình thường căn bản không thể đáp ứng được, tông môn nhỏ như Thanh Liên Tông hoàn toàn không có tư cách.

Nhưng vì Lý Hiên, Thanh Liên Tông nhận được danh hiệu này, cho dù Lý Hiên đã chết, Trung Châu vẫn ban danh hiệu và phân bổ rất nhiều tài nguyên cho Thanh Liên Tông.

Đối với danh hiệu này, tất cả các đại phái ở Nam Vực đều không có ý kiến, đều cho rằng Thanh Liên Tông có tư cách trở thành tông môn bát phẩm.

Thực sự là chiến công của Lý Hiên quá lớn, các đại môn phái vô cùng kính nể Lý Hiên, đều sẵn sàng chăm sóc Thanh Liên Tông nhỏ yếu.

Điều duy nhất không tốt là bên ngoài có một số tin đồn rằng Thanh Liên Tông không có tư cách trở thành tông môn bát phẩm, càng không có tư cách nhận được nhiều tài nguyên như vậy.

May mà những đồn đại này không có quá nhiều ảnh hưởng, không thể ảnh hưởng đến sự thật được là nó đã được Trung Châu và các đại môn phái thừa nhận.

Thanh Liên Tông.

Cửu trưởng lão mũi khoằm đứng trên một tảng đá lớn phụ cận đại môn Thanh Liên Tông, vừa uống rượu vừa quan sát khu vực quang sơn môn, trên gương mặt vốn già mua của hắn có thêm mấy phần tiêu điều.

Kể từ sau khi chứng kiến cái chết của Lý Hiên, không khí trong Thanh Liên Tông vẫn luôn rất áp lực, ngay cả khi tông môn được tấn thăng đến bát phẩm thì bọn họ vẫn không thể vui vẻ được.

Bọn họ thà không nhận được danh hiệu tông môn bát phẩm, muốn Lý Hiên còn sống, nhưng Lý Hiên đã chết, bất lực ngã xuống trước mặt bọn họ.

Trong lòng buồn thương, bọn họ thường ngồi gần sơn môn, mong mỏi Lý Hiên trở về.

"Lão Cửu, sao ngươi lại chạy đến đây ngồi uống rượu, ngươi là trưởng lão của Chấp Pháp Đường đấy, sao ngay cả Chấp Pháp Đường cũng không quan tâm vậy?" Nhị trưởng lão tóc trắng xóa bay tới nói.

"Đã giao cho Nhạc Tử Quân rồi, hiện tại hắn được xưng là Huyền Âm Chân Quân, kế thừa nguyện vọng của Lý Hiên, dẫn dắt Thanh Liên Tông đến vinh quang."

"Hắn có động lực lớn đến vậy, vừa lúc giao Chấp Pháp Đường cho hắn, mấy lão gia hỏa chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt." Cửu trưởng lão uống một ngụm rượu, nói.

"Được rồi, có phải ngươi đang đợi Lý Hiên không? Haiz! Nếu như Lý Hiên vẫn còn ở đây thì thật tốt biết bao." Nhị trưởng lão lắc đầu thở dài.

"Đúng vậy, nhớ lại hồi đó, chính ta là người chủ trì đại điển thu đồ đệ, dẫn dắt Lý Hiên đi tới Thanh Liên Tông." Trong ánh mắt cửu trưởng lão tràn đầy hồi ức.

"Cái lão gia hỏa nhà ngươi còn có mặt mũi kể ra à, đáng lẽ là do lão Thất chủ trì, vì tạo dựng quan hệ tốt đẹp với Lý Hiên mà ngươi vèo một cái đã chạy đến thu đồ đệ, láo Thất đã nổi giận đùng đùng."

Nhị trưởng lão khó chịu nói, thuận tiện còn nện cho cửu trưởng lão một đấm.

"Dừng! Ta còn không biết ngươi, nếu không sớm tới đây, chỉ sợ vị trí này sẽ bị ngươi chiếm trước." Cửu trưởng lão lé mắt nhìn.

"Nói nhảm, ta sẽ không làm như vậy, ta là nhị trưởng lão của Thanh Liên Tông, với thân phận và địa vị của ta, làm sao có thể làm chuyện như vậy?" Nhị trưởng lão quay đầu sang một bên kiêu ngạo nói.

"Người từ bên kia đi tới, dáng vẻ trông giống như Lý Hiên!" Cửu trưởng lão đột nhiên nói.

"Ở đâu, ở đâu?"

Nhị trưởng lão vội vàng chạy ra ngoài tìm, dáng vẻ nôn nóng.

Nhìn thấy điệu bộ của nhị trưởng lão, cửu trưởng lão không nói nên lời, cảm thấy nhị trưởng lão kiêu đến quá đáng.

"Ồ? Thực sự có người đang tới."

Cửu trưởng lão vừa rồi chỉ là lừa gạt, nhưng rất nhanh đã nhìn thấy một bóng người bay về phía mình, đáng tiếc người tới không phải Lý Hiên mà là một tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong.

Khí tức của tu sĩ này rất mạnh, sát khí quẩn quanh cơ thể, thoạt nhìn không phải là tu sĩ bình thường.

Tu sĩ mạnh đến thế, cửu trưởng lão và nhị trưởng lão không dám khinh thường, vội vàng bay qua cản trước mặt đối phương,

định hỏi han vài câu.

Chương 569. Trả ơn (2)

Nhưng, một giây sau.

Bóng người kia đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, tốc độ cực nhanh khiến cho đôi mắt bọn họ co lại.

"Tặng các ngươi chiếc túi Càn Khôn này, có người nhờ ta đưa tới, vậy đi."

Huyết Phân Thân số hiệu một vạn cũng không nhiều lời, bỏ túi Càn Khôn lại rồi quay người đi, bay vài lần đã biến mất ở phương xa.

Sau khi Huyết Phân Thân số hiệu một vạn rời đi, cửu trưởng lão mới nghiêm nghị nói.

"Thực lực thật mạnh, nếu đối phương muốn giết chúng ta, chỉ cần đối mặt thì chúng ta sẽ chết, cường giả này từ đâu chui ra vậy?"

"Không biết! Đối phương phát ra sát khí quá nồng đậm, có thể không phải tu sĩ của Nam Vực chúng ta."

Nhị trưởng lão cũng lên tiếng với giọng điệu nghiêm trọng, ước tính thực lực của đôi bên, hắn phát hiện ra cho dù hắn và cửu trưởng lão liên thủ cũng không đánh lại đối phương, trái lại còn bị đối phương giải quyết một cách dễ dàng.

Chênh lệch nhường này khiến nhị trưởng lão có chút bận lòng, nhất là nghĩ đến những phần thưởng kia, hắn càng lo lắng hơn.

Nếu thực sự có người muốn cướp phần thưởng của bọn họ, vậy bọn họ quả thực không ngăn nổi.

Mang theo sự thấp thỏm, hai người bọn họ chầm chậm mở túi Càn Khôn ra và quan sát đồ vật bên trong. Kết quả không nhìn thì không sao, vừa nhìn liếc mắt là đồng tử của bọn họ đã co lại.

"Giả... Giả Kim Đan?"

Cửu trưởng lão quan sát đan dược trong túi trữ vật, lập tức hoảng hốt, tay cũng run rẩy.

"Tại sao có thể là Giả Kim Đan được, lại còn là hai viên, đây đều là đan dược ngũ giai, chỉ có tông sư luyện đan ngũ giai mới có thể luyện chế, hơn nữa cực kỳ khó luyện chế, cho nên phi thường trân quý."

Nhị trưởng lão cũng hoảng hốt, bàn tay đang cầm túi Càn Khôn cũng run rẩy.

"Là ai? Là tiền bối nào ra tay hào phóng đến thế, lại đưa Giả Kim Đan đến, đó là một loại đan dược trân quý có thể khiến người ta thăng lên Kim Đan."

"Đúng vậy, sau khi tu sĩ sử dụng Giả Kim Đan, mặc dù sức chiến đấu thuộc tầng chót của Kim Đan kỳ, về sau vĩnh viễn không cách nào tăng lên, tỷ lệ tử vong khi sử dụng Giả Kim Đan cũng rất cao."

"Nhưng những tu sĩ vĩnh viễn không thể kết đan như chúng ta, nuốt Giả Kim Đan trong thời khắc thọ mệnh sắp tận thì vẫn còn chút cơ hội trở thành một tu sĩ Kim Đan."

"Loại đan dược này vô cùng quý giá, chắc chắn là món quà quý giá nhất đối với chúng ta, hiện tại lại có người gửi Giả Kim Đan đến, chuyện này thực không thể tin được."

Hai vị trưởng lão hốt hoảng, nhìn món đồ trong túi trữ vật mãi không bình tĩnh được.

Lúc này bọn họ mới phát hiện hai viên Giả Kim Đan có gì đó không đúng, bởi vì đan hương của hai viên Giả Kim Đan này quá nồng, vượt xa loại bọn họ từng thấy trước đó.

"Hình như, hình như là Giả Kim Đan trung phẩm." Cửu trưởng lão vội vàng nói.

"Không thể nào, Giả Kim Đan trung phẩm giá trị càng cao, càng dễ dàng ngưng tụ Kim Đan."

"Cực kỳ khó để luyện chế được loại đan dược này, người bình thường căn bản không cách nào luyện chế được."

Nhị trưởng lão cũng chấn động, bởi vì đan hương của Kim Đan thật sự quá nồng, phẩm chất rõ ràng cũng tốt.

"Chúng ta... Chúng ta nhanh chóng trở lại tìm tông chủ, hai viên Giả Kim Đan quá quan trọng, là thiên tài địa bảo kéo dài tánh mạng." Cửu trưởng lão đề nghị.

"Đúng, ồ? Bên dưới cùng còn có một quyển sách, hình như là bút ký! Ta lấy nó ra xem một chút."

Nhị trưởng lão thấy trong túi Càn Khôn còn những vật khác thì lập tức tò mò muốn lấy ra xem.

"Đến đại điện tìm đám người tông chủ rồi cùng xem, bên trong chiếc túi trữ vật này có khá nhiều đồ, vài pháp bảo đó thoạt nhìn cũng có gì đó không đúng."

"Được, đi!"

Hai vị trưởng lão vội vàng bay tới đại điện của tông môn, triệu tập tất cả cao tầng tông môn đến.

"Lão Nhị, lão Cửu, các ngươi đột nhiên gửi tin cho chúng ta bảo họp bàn, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Đại

trưởng lão ngờ vực hỏi.

"Đúng, là chuyện rất lớn, các ngươi nhìn hai viên đan dược này đi."

Cửu trưởng lão lấy hai viên Giả Kim Đan ra và đặt trên mặt chiếc bàn trước mặt, ra hiệu cho mọi người quan sát nó.

"Đây là?"

Tông chủ và các trưởng lão ngờ vực đánh giá, một giây sau đồng tử của bọn họ co lại.

"Giả... Giả Kim Đan ư? Đây là Giả Kim Đan đúng không?" Ngũ trưởng lão không thể tin hỏi.

"Đúng vậy, đó là một viên Giả Kim Đan, do một Trúc Cơ đỉnh phong xa lạ đưa đến." Cửu trưởng lão trịnh trọng nói.

"Trúc Cơ đỉnh phong xa lạ ư? Làm sao sẽ? Giả Kim Đan là đan dược ngũ giai, loại đan dược này đã được coi là đan dược Nguyên Anh kỳ, đan dược quý giá như vậy, sao một người lạ lại đưa nó đến?"

Ngũ trưởng lão không dám tin, trong đôi mắt toàn là nghi vấn.

Các cao tầng xung quanh cũng đều không thể hiểu được, thậm chí còn hoài nghi đây không phải là Giả Kim Đan.

Nhưng sau khi cẩn thận kiểm tra, bọn họ phát hiện nó thực sự là Giả Kim Đan, phẩm chất có lẽ đã đạt đến ngũ giai trung phẩm, độ tinh khiết của đan dược càng cao thì càng dễ dàng đúc thành Kim Đan.

"Vậy mà lại là Giả Kim Đan thực sự, hơn nữa phẩm chất phi thường như vậy, cuối cùng thì sao lại thế này? Kẻ nào đã tặng Giả Kim Đan trân quý như thế cho chúng ta?" Tông chủ kinh ngạc.

"Có thể có độc hay không? Có thể nào đó là âm mưu của quỷ dị và tà ma để giết chúng ta không?" Tam trưởng lão ngập ngừng đưa ra giả thiết.

Chương 570. Giả Kim Đan

"Ngươi cho rằng chúng ta có tư cách được thăm dò bằng Giả Kim Đan sao? Đan dược ngũ giai trung phẩm quý giá như vậy, cần rất nhiều tài liệu, đồng thời cũng cần rất nhiều thời gian mới có thể luyện chế thành công."

"Hơn nữa thuật luyện đan của tà ma và quỷ dị đều là rác rưởi, có thể luyện chế đan dược tam giai là đã tốt rồi, sao bọn chúng có thể dùng Giả Kim Đan để hại chúng ta được? Chúng ta có xứng không?"

Nhị trưởng lão khinh bỉ liếc tam trưởng lão một cái, cảm thấy tên này đầu óc chập mạch.

"Đây..."

Tam trưởng lão nghe vậy lập tức cảm thấy có lý, nhưng mà bị người khinh thường nên hắn vô cùng ngột ngạt, chỉ có thể lầu bầu nói.

"Vậy ngươi nói xem chuyện gì đang xảy ra? Tông môn rác rưởi như chúng ta cũng chẳng xứng để được người khác tặng hai viên Giả Kim Đan, chúng ta lấy đâu ra tư cách nhận vật quý như vậy?"

"Ta cũng không biết, nhưng ở đây có một quyển bút ký, trong đó có thể giúp ích cho chúng ta."

Nhị trưởng lão lấy những món đồ còn lại trong túi Càn Khôn ra, mười pháp khí tứ giai, mười vò linh tửu, mười phần đan dược tứ giai, và một quyển bút ký có khắc phong ấn.

Thấy nhiều đồ vật như vậy, cộng thêm những pháp khí tứ giai

lập lòe quang huy đó, hô hấp của mọi người dần dồn dập.

"Tứ giai... Pháp khí tứ giai, đây là pháp khí Kim Đan kỳ, thậm chí còn có đến mười chiếc, nhiều như vậy." Tam trưởng lão kinh ngạc quan sát pháp khí.

"Đợi chút đã, sao thuộc tính của thanh pháp kiếm này lại phù hợp với ta như vậy? Đều là thuộc tính phong."

"Ồ? Chiếc quyền sáo này cũng rất hợp với ta, nó rất phù hợp với thể tu như ta."

"Thanh đao hồ điệp này cũng rất hợp với ta, vừa vặn ta cũng tu hành Hồ Điệp Chiến Pháp."

...

Các cao tầng đều phát hiện ra pháp khí phù hợp với mình, ai nấy đều ngạc nhiên cầm pháp khí lên quan sát, sau đó hai mặt nhìn nhau, cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì những pháp khí này rõ ràng là được làm riêng cho bọn họ, nhưng bọn họ lấy đâu ra tư cách nhận pháp khí tứ giai trân quý như vậy?

"Chẳng lẽ là đợt phong thưởng thứ hai Trung Châu gửi cho chúng ta?"

Tam trưởng lão ngập ngừng, có điều giọng nói khá nhỏ, hình như không được tự tin lắm.

Mọi người im lặng không nói, chỉ dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc liếc tam trưởng lão, cũng khiến tam trưởng lão muốn tìm khe hở chui vào.

"Các ngươi đến xem những vò linh tửu này đi, đây là linh tửu tứ giai, cực kỳ quý giá, ta mơ hồ ngửi được hương rượu quen

thuộc." Bát trưởng lão mở miệng, giọng điệu chắc nịch.

Khi nghe thấy thế, trong đầu mọi người ngay lập tức nghĩ đến Lý Hiên. Sau đó, niềm vui khôn xiết ánh lên trong mắt từng người, đại trưởng lão kích động đến mức bộ râu trắng cũng run run.

"Nhanh, nhanh mở bút ký ra xem, nhanh." Tông chủ vội vàng nói.

"Được!"

Cửu trưởng lão nhẹ nhàng phá giải trận pháp nhỏ bên ngoài quyển bút ký.

Từ từ mở nó ra, sau đó một bút ký cảm ngộ vô cùng cặn kẽ xuất hiện ngay trước mắt mọi người.

Bút ký này là cảm ngộ về Thanh Liên Bảo Điển, toàn bộ cảm ngộ từ ngưng tụ Thanh Liên Thể nhất giai đến Thanh Liên Thể cửu giai.

Thanh Liên Bảo Điển là công pháp trân quý nhất của Thanh Liên Tông, độ khó khi tu hành rất cao, dẫn đến rất ít người trong tông có thể lĩnh ngộ được.

Có được bản bút ký này, bọn họ có thể từng bước lĩnh ngộ Thanh Liên Thể thông qua những ghi chép tỉ mỉ bên trong, có thể lĩnh ngộ từ nhất giai đến trình độ Thanh Liên Thể cửu giai.

Bút ký như vậy vô cùng quý trọng, ở một mức độ nào đó mà nói, đây mới là thứ quý giá nhất, có thể khiến Thanh Liên Tông lưu truyền dài lâu.

Nhưng bây giờ.

Lại có người tặng cho bọn họ, những cảm ngộ cặn kẽ này khiến bọn họ dâng trào linh cảm, cũng đồng thời khiến trái tim

bọn họ vỡ òa sung sướng.

"Là hắn, nhất định là hắn, trừ hắn ra, không ai sẽ để đến đám lão gia hỏa chúng ta như thế, ha ha, ha ha." Bát trưởng lão cười lớn.

"Lĩnh ngộ Thanh Liên Thể đến cửu giai, ngoài hắn ra thì không còn ai khác, tốt quá rồi, hắn không chết, hắt thực sự không chết, ha ha, ha ha."

Đại trưởng lão cũng hưng phấn nhảy cẫng lên, nhảy nhót như một con khỉ.

Nhưng hiện trường không ai cười nhạo hắn, bởi vì tất cả mọi người đều rất hưng phấn, tứ trưởng lão hình như đang vui đến ngã ngửa.

Chỉ có nhị trưởng lão duy trì tư thế ổn định, thậm chí còn nhìn mọi người bằng ánh mắt khinh thường.

"Một đám lão gia hỏa không có kiến thức, không giống ta, đến lúc này tư thái của ta vẫn luôn vững vàng." Nhị trưởng lão cao ngạo nói.

"Lão Nhị, thọ mệnh của ngươi và đại trưởng lão không còn nhiều, hai viên Giả Kim Đan này để lại cho các ngươi dùng đấy." Tông chủ nghiêm túc nói.

"Để chúng ta sử dụng sao?" Nhị trưởng lão đột ngột quay đầu lại.

"Đúng, cả hai người đều sắp chết, không để các ngươi dùng thì để cho ai." Tông chủ tiếc nuối nói.

"Ây da, tốt quá! Ây da."

Nhị trưởng lão vèo cái nhảy dựng lên, chạy vài vòng quanh đại

điện, dáng vẻ kích động mạnh hơn mọi người rất nhiều.

Mọi người: "..."

Thật ra thì.

Mọi người, đều vô cùng tiếc nuối hai viên Giả Kim Đan này.

Không, người không muốn từ bỏ nhất chính là tông chủ, tuổi thọ của hắn chỉ ít hơn đại trưởng lão và nhị trưởng lão một chút, là người có thọ nguyên sắp tận thứ ba.

Nếu đại trưởng lão và nhị trưởng lão ăn Giả Kim Đan, vậy tông chủ sẽ trở thành người cận kề cái chết nhất, cho nên hắn là người tiếc nuối nhất.

Chương 571. Giả Kim Đan (2)

Nhưng cũng chính vì vậy, khi hắn đưa ra đề nghị này, tất cả mọi người có mặt đều không phản đối, ngược lại đều nhìn tông chủ bằng ánh mắt kính nể, cảm thán sự quyết đoán của hắn.

"Đừng nhảy nữa, cảm phiền ngươi dùng nó nhanh đi, còn nhảy nữa ta sợ ta sẽ cướp Giả Kim Đan mất."

Tông chủ kìm nén sự tiếc nuối trong lòng, quay đầu sang một bên, không muốn nhìn Giả Kim Đan.

"Tông chủ, cảm tạ."

Đại trưởng lão và nhị trưởng lão cầm Giả Kim Đan rồi vèo cái bay đi, biến mất ở chân trời.

Chỉ còn lại đám người ngồi đó thầm thở dài, vô cùng luyến lưu.

Sau một ngày.

Hai luồng uy áp của Kim Đan kỳ lóe lên trong Thanh Liên Tông, đều khiến tông chủ và các trưởng lão mở to mắt.

Rất nhanh.

Những uy áp này biến mất, đại trưởng lão và nhị trưởng lão tiên phong đạo cốt, trên người tỏa ra uy áp của Kim Đan kỳ xuất hiện, đứng trước mặt mọi người.

"Chúng ta thành công rồi, hai viên Giả Kim Đan này không phải là ngũ giai trung phẩm, chúng là đan dược ngũ giai thượng phẩm quý giá." Đại trưởng lão trịnh trọng nói.

"Ngũ giai thượng phẩm ư? Vậy mà là ngũ giai thượng phẩm."

Tất cả mọi người đều sửng sốt, dựa vào đan hương, bọn họ đều cho là linh đan ngũ giai trung phẩm, không nghĩ tới lại là ngũ giai thượng phẩm.

Đan dược giá trị cao như vậy nhất định sẽ tăng tỷ lệ kết đan lên rất cao, điều này đủ để giải thích vì sao đại trưởng lão và nhị trưởng lão có thể đồng thời thành công kết đan.

Mặc dù là tu sĩ giả đan, là Kim Đan kỳ yếu nhất, nhưng vẫn là trình độ ngoài tầm với của vô số người, cho nên những cao tầng khác ở đây đều hâm mộ.

"Chúng ta ẩn giấu thực lực của mình, chuyện này không thể để cho người khác biết, chờ sau này Nam Vực lại có nguy cơ, chúng ta cũng có thể trở thành lực lượng ẩn giấu." Đại trưởng lão đề nghị.

"Ta đồng ý, làm vậy có thể bảo vệ Lý Hiên tốt hơn, chúng ta không thể để hắn rơi vào nguy hiểm một lần nữa." Tông chủ gật đầu.

"Nói đúng lắm, chúng ta đều đồng ý."

Các trưởng lão lần lượt gật đầu, nhất trí với quan điểm này, đều muốn bảo vệ Lý Hiên nhiều hơn.

Lúc này, bọn họ đã không còn dáng vẻ già cỗi nặng nề của trước đó, chỉ còn sự hướng về tương lai, bởi vì Lý Hiên không chết, Thanh Liên Tông vẫn còn tương lai.

Một nơi khác.

Hoàng thành Nước Đại Hạ, Băng gia.

Băng lão gia tử, tộc trưởng Băng gia đang đứng trên sân huấn luyện ở phía sau núi, yên lặng nhìn từng khí tài huấn luyện.

Đây từng là nơi Băng Huyên Nhi tu hành trước kia, tất cả khí tài ở đây đều là của Băng Huyên Nhi, chúng đều do Băng lão gia tử tự mình chế tạo cho nàng.

Nhưng kể từ trận chiến Kim Thiền Cốc trước đó, Băng Huyên Nhi đã biệt tăm mất tung tích, như thể đã bốc hơi khỏi nhân gian, không còn tin tức gì nữa.

Điều này khiến Băng lão gia tử rất lo lắng, sợ tôn nữ của mình xảy ra chuyện gì, nhất là nghĩ đến chuyện Băng Huyên Nhi đã lấy Băng Thần Điếu Trụy đi, hắn càng thêm lo lắng.

"Phụ thân, người của Lôi gia đến, muốn gặp ngài." Băng Hải bước đến, nhìn về phía Băng lão gia tử. Băng Hải và phụ thân của Băng Huyên Nhi, cũng là một người vô cùng bao che khuyết điểm.

"Lôi gia ư? Có phải đến khoe khoang tôn tử của hắn đạt đến Trúc Cơ kỳ không?" Băng lão gia tử cũng không quay đầu lại, hắn nói.

"Dựa vào cái tính nóng nảy của bọn họ, rất có khả năng là bọn họ tới đây khoe khoang." Băng Hải gật đầu.

"Một thằng bỏ đi dựa vào đan dược mà đạt đến Trúc Cơ kỳ thôi, nếu như Huyên Nhi vẫn còn ở đây, ai dám tới nhà chúng ta khoe khoang? Huyên Nhi mới là thiên tài đứng đầu Hoàng thành."

Băng lão gia tử thở dài, vô cùng tưởng niệm tôn nữ.

"Đúng vậy, nhưng rốt cuộc Huyên Nhi đi nơi nào, nàng vẫn không trở về thật khiến người khác lo lắng."

Băng Hải lo lắng không yên, sợ Băng Huyên Nhi cũng sẽ ngã xuống như Lý Hiên.

Cũng vào lúc này.

Một thân ảnh vạm vỡ từ xa bay tới, tản ra khí tức sấm sét.

"Băng lão, lão bằng hữu tới thăm ngươi, ngươi cũng không gặp mặt sao?"

Theo tiếng hô to, tộc trưởng vạm vỡ của Lôi gia bay tới, sau lưng là một thanh niên mỏ nhọn, khí tức Trúc Cơ sơ kỳ.

"Lão bằng hữu, ta không nghĩ như vậy." Băng lão gia tử thản nhiên đáp, hiển nhiên không có hứng thú nói chuyện với đối phương.

"Xem ngươi nói kìa, chúng ta là hai gia tộc lớn của Hoàng thành, quan hệ vẫn luôn rất tốt."

"Tất cả chúng ta đều quen biết từ nhỏ, sao có thể nói không coi là bạn bè cơ chứ?" Lôi gia gia chủ cười ha ha nói.

"Đúng vậy, chính là kiểu đánh nhau từ nhỏ, sứt đầu mẻ trán..." Băng lão gia tử lạnh lùng nói.

"Chúng ta như thế gọi là không đánh nhau thì không quen biết, chúng ta vẫn là bạn tốt, hiện tại tôn tử của ta đạt đến Trúc Cơ kỳ, nên ta dẫn nó đến bái phỏng lão bằng hữu, dù sao đứa nhỏ này còn nhỏ, không hiểu chuyện lắm."

"Chủ yếu là hắn dành thời gian tu luyện, cho nên mới có thể dễ dàng đạt đến Trúc Cơ kỳ khi còn trẻ, có triển vọng bước vào Kim Đan trong tương lai." Lôi gia gia chủ ngẩng đầu lên và mỉm cười.

"Ngươi không có việc gì thì đi đi. Ta còn muốn ngắm phong cảnh." Băng lão gia tử ra lệnh đuổi khách.

"Đừng nôn nóng thế, bạn bè cũ gặp mặt phải trò chuyện một chút mới có thể gia tăng tình cảm, lại nói tôn tử của ra còn muốn thỉnh giáo kiến thức Trúc Cơ kỳ, muốn hỏi cao thủ Trúc Cơ đại

viên mãn ngươi đây."

Chương 572. Bực bội

Da mặt của Lôi gia gia chủ rất dày, không có ý định rời đi, ngược lại còn thi thoảng đề cập đến tôn tử của bản thân, lại còn nhấn mạnh hơn khi nhắc đến Trúc Cơ kỳ.

Cũng tại thời điểm này.

Ngay khi Lôi gia gia chủ nói xong câu đó.

Một bóng dáng tỏa ra khí tức mạnh mẽ đột ngột đứng bên cạnh bọn họ, tốc độ đáng sợ đó khiến sắc mặt mọi người biến đổi.

"Ngươi là ai?"

Băng lão gia tử trịnh trọng đứng lên, cảnh giác nhìn chằm chằm người lạ mặt.

Tốc độ xuất hiện của đối phương quá nhanh, gần như có thể giết chết tất cả bọn họ trong nháy mắt vớt tốc độ như thế, vậy nên gương mặt Băng lão gia tử nghiêm nghị hẳn đi.

Lôi gia gia chủ bên cạnh cũng hoảng, vội vàng lui về phía sau một bước, cảnh giác không lên tiếng.

"Ta được Băng Huyên Nhi cử đến, mang đồ đến cho ngươi, dùng nhanh đi, ta sẽ hộ pháp cho ngươi."

Huyết Phân Thân số hiệu một vạn lạnh lùng nói.

Ném túi trữ vật qua.

"Huyên Nhi ư? Là Huyên Nhi cử ngươi đến sao?" Băng lão gia tử và Băng Hải ngạc nhiên nói.

"Đúng vậy, nàng ở Trung Châu, được cao thủ bảo vệ, sau này khi trở về nàng sẽ là đại tu sĩ, đừng lo lắng cho sự an toàn của nàng, nàng càng lo lắng cho ngươi đấy."

"Trong đó có một viên Giả Kim Đan, ngươi nhanh chóng thăng cấp đến Kim Đan kỳ, khi trở về Băng Huyên Nhi cũng không muốn gia gia của nàng không còn nữa."

Huyết Phân Thân số hiệu một vạn nghiêm túc nói, nhưng ánh mắt lại không hề lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, đây chính là đặc tính của Huyết Phân Thân.

"Giả... Giả Kim Đan sao? Ngươi đang nói đến Giả Kim Đan sao?"

Nghe thấy điều này, Băng lão gia tử giật mình, tức khắc ngây người.

Mấy người bên cạnh cũng khiếp sợ không thôi, Lôi gia gia chủ nọ còn rùng mình một cái.

"Đúng vậy, ngươi tự mình kiểm tra đi, còn có cả pháp khí tứ giai, linh tửu tứ giai, đan dược tứ giai." Huyết Phân Thân số hiệu một vạn nói như thể đương nhiên.

Trong mắt Huyết Phân Thân, ngoài Giả Kim Đan ra, những thứ còn lại đều không đáng giá, vậy nên nó trực tiếp nói ra.

"Pháp khí tứ giai ư? Linh tửu tứ giai sao? Đan dược tứ giai à? Băng Huyên Nhi đã có kỳ ngộ gì, lại có được nhiều đồ tốt như vậy."

Băng lão gia tử vội vàng mở túi Càn Khôn ra, nhìn đồ vật bên trong, thật sự có chút hoảng sợ.

"Không thể nói, ngươi cứ việc đề cao thực lực, ngay tại chỗ này, ta bố trí một trận pháp cho ngươi."

Huyết Phân Thân số hiệu một vạn nhanh chóng bố trí, với trình độ trận pháp mạnh mẽ, nó dễ dàng bố trí được trận pháp Kim Đan kỳ.

Bởi vì dao động của trận pháp quá mạnh, ép đám người Lôi gia tục lui về phía sau, thậm chí cũng không dám tới gần trận pháp.

"Bắt đầu đi, ta hộ pháp cho ngươi." Huyết Phân Thân số hiệu một vạn thúc giục.

"Được... Được."

Băng lão gia tử nhìn trận pháp Kim Đan kỳ đã bố trí xong, nhìn túi Càn Khôn trong tay, đầu óc hắn mơ hồ, cảm giác như mình đang nằm mơ.

Cố gắng kìm nén nỗi kinh hoàng trong lòng, Băng lão gia tử đi đến và ngồi khoanh chân trong trung tâm của trận pháp, bắt đầu điều chỉnh khí tức, trấn tĩnh tâm trí.

Phía ngoài.

Ánh mắt lạnh như băng của Huyết Phân Thân số hiệu một vạn liếc những người còn lại,chẳng hạn như Lôi gia gia chủ và tôn tử của hắn, và cả Băng Hải.

"Rời khỏi nơi này, trong bán kính một trượng, không ai được phép tới gần."

"Ta cũng phải rời đi sao?" Băng Hải khẽ nói.

"Rời đi!"

Huyết Phân Thân số hiệu một vạn vô cùng quyết đoán, tiềm thức nói với nó rằng Băng Huyên Nhi có địa vị cao trong trái tim của bản thể, vì vậy nó phải đảm bảo an toàn cho Băng lão gia tử.

"Được... Ta đi."

Băng Hải hơi lo lắng, sau khi thấy Băng lão gia tử tiến vào trạng thái thì thở phào nhẹ nhõm. Sau đó hắn đứng cách đó một trượng, lẳng lặng quan sát bằng thần thức.

Còn về Lôi gia gia chủ và tôn tử của hắn, bọn họ đứng quan sát từ xa, vừa xem vừa hét trong lòng.

"Vạn lần đừng thành công kết đan, vạn lần đừng thành công kết đan."

Chỉ là âm thanh hò hét của hắn không có tác dụng gì, bởi vì mới đi qua nửa ngày, nơi này đã xuất hiện một luồng uy áp mạnh mẽ của Kim Đan, cũng khiến Lôi gia gia chủ trợn to hai mắt sợ hãi.

"Thế mà người này lại thành công, chết tiệt, sau này Lôi gia ta không thể khiêu khích Băng gia nữa, chết tiệt!"

Lôi gia gia chủ điên cuồng gào thét trong lòng, nhưng lại không dám kêu to thành tiếng, đối mặt với tu sĩ Kim Đan kỳ, bọn họ không còn tự tin ngông cuồng của khi nãy, trái lại còn phải ưỡn mặt nói lời chúc mừng.

Lôi gia gia chủ trong lòng bực bội cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, khiến mình thể hiện sự vui vẻ, dự định lát nữa qua đó chúc mừng.

Nhưng hắn càng nghĩ càng ngột ngạt, càng nghĩ càng tức giận.

Rõ ràng là bọn họ đến khe khoang, không ngờ cuối cùng lại bị kẻ khác khoe khoang ngược lại, quan trọng là sau này bọn họ không còn cơ hội trở mình nữa.

Điều này khiến Lôi gia gia chủ ứ nghẹn trong lòng, cuộn trào như sóng biển, hắn muốn đập đầu vào tường cho bõ tức, nhưng hắn chí có thể nói ra những lời khiến lòng đau nhói.

"Một viên đan dược đã thay đổi vận mệnh của một gia tộc, vẫn

là kẻ tử thù truyền kiếp Băng gia này, tức chết đi được."

"Băng Huyên Nhi căn bản không có tư cách hưởng thứ tốt như vậy, nhất định là đi theo đời sau của tiên gia nào đó, ôm đùi người ta."

Chương 573. Ôm mỹ nhân lên đường

"Đám tiên nhị đại đáng chết, nếu có thừa tài nguyên cũng không thể lãng phí như vậy, cho ta thì tốt biết bao, tức chết ta."

Lôi gia gia chủ uất hận nghĩ, có điều trên mặt vẫn nở nụ cười, tương phản như vậy nghĩ lại, hắn cảm thấy rất xấu hổ khi ngẫm lại, nhất định là trường hợp điển hình của bị tát vỡ hàm mà vẫn phải nuốt vào bụng.

Đương nhiên, hắn cũng đang suy nghĩ về tiên nhị đại lợi hại nọ, lại có thể cam lòng lấy ra Giả Kim Đan, cho nên hắn cũng định ôm đùi.

Lý Hiên không hề hay biết về quyết định ôm đùi mình của người khác, ngay cả khi biết hắn cũng sẽ không để ý, hắn quan tâm nhiều hơn đến việc cải thiện sức mạnh của chính mình.

Vì vậy hắn cầm viên đá thần bí lên, một lần nữa chìm vào tu hành, thông qua việc tiêu hao công đức để cải thiện thực lực.

Thời gian trôi đi, ba tháng trôi qua trong nháy mắt.

Sáng sớm hôm nay, Lý Hiên mở mắt từ trong tu hành, một luồng đao ý mạnh mẽ nhanh chóng xẹt quanh cơ thể hắn.

'Ting! Ngài cảm ngộ viên đá thần bí, lĩnh ngộ thành công Trảm Tà Đao Ý.'

'Ting! Trảm Chi Đao Ý, Hủy Diệt Đao Ý và Phá Phôi Đao Ý của ngài thành công thăng cấp thành lĩnh vực."

'Ting! Thể Tinh Thần nhị giai của ngài thành công đạt đến tam giai, phòng ngự thể chất lại một lần nữa tăng mạnh, thực lực tăng vọt.'

...

"Thể Tinh Thần tam giai, sức chiến đấu của ta lại tăng lên."

Lý Hiên cảm nhận lực lượng mạnh mẽ bắt đầu khởi động trong cơ thể, cũng như sức phòng thủ đáng sợ hơn nữa đó, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Khả năng phòng ngự của hắn trước đó đã đạt đến Nguyên Anh kỳ, sức tấn công là Bán Bộ Nguyên Anh kỳ, một chiêu của hắn khi đó đủ đế giết chết một Kim Đan đỉnh phong.

Trải qua quãng thời gian tăng cường này, chỉ riêng sức tấn công của thể Tinh Thần Sâm La Vạn Tượng Chiến Thể đã mạnh ngang Nguyên Anh kỳ, đây là còn chưa tính những thiên phú khác và linh lực.

Nên biết, sau khoảng thời gian ngắn tìm hiểu, hắn phát hiện tà ma và quỷ dị đột nhập vào Nam Vực và Trung Châu cơ bản đều dưới Nguyên Anh kỳ.

Ngoại trừ con quỷ dị rồng kia ra, chưa có một quỷ dị và tà ma nào có sức chiến đấu đạt đến Nguyên Anh kỳ.

Điều này cho thấy, chỉ cần hắn không đi đến những nơi nguy hiểm như ngoại vực và thiên vực thì hắn tuyệt đối an toàn.

Ngay cả khi Tà Thần thực sự ra tay, hắn vẫn có nhiều thủ đoạn giữ mạng, không cần lo rằng sẽ chết.

Vì vậy, Lý Hiên mở tin tức của hệ thống ra với tâm trạng vui vẻ, kiểm tra trạng thái thăng cấp của các đệ tử trong quãng thời gian này.

'Ting! Đệ tử Chu Hồng Phúc của ngài bùng nổ khí vận, đạt được ba loại thiên tài địa bảo, thực lực đột phá đến Trúc Cơ tầng tám, phần thưởng của ngài: Linh Phù Sư thăng cấp đến ngũ giai trung phẩm.'

'Ting! Đệ tử Nam Hy của ngài theo đuổi và bắt được một thiên tài địa bảo có thể bơi lội ở trong biển Vô Tận, thành công phục dụng.'

'Cũng vì vậy, thực lực của nàng đột phá đến Kim Đan trung kỳ, bị vòng xoáy mang đến Ngự Thú Đại Lục, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Sa Thổ tăng lên trung cấp.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài lấy được một di tích trong động phủ cổ xưa ở Phật Quốc Đại Lục, nhận được một xá lợi tử, rơi vào vòng tranh cướp của các tu sĩ Phật quốc.'

Tống Tiểu Mỹ không còn cách nào khác ngoài việc nuốt nó ngay tại chỗ, thực lực của nàng tăng vọt đến Kim Đan trung kỳ, thành công thoát khỏi sự truy đuổi, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Phong Bạo thăng cấp lên cao cấp.'

'Ting! Nhờ sự phụ trợ của Huyết Phân Thân cương thi, đệ tử Diệp Phàm của ngài xông qua Tiên Kiếm Các, thành công nhận được một thanh tiên kiếm, thực lực đột phá đến Kim Đan trung kỳ.'

'Phần thưởng của ngài: Phong Ấn Trận Pháp Sư thăng cấp lên ngũ giai trung phẩm.'

...

Một loạt tiếng thông báo vang lên.

Thấy thực lực của các đệ tử được cải thiện, Lý Hiên cảm thấy rất nhẹ nhõm và vui mừng vì bọn họ đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Các đệ tử tiến vào các lục địa khác theo nhiều cách bất ngờ khác nhau, hướng đi này dường như đã được lên kế hoạch, điều này cũng khiến Lý Hiên hiểu ra gì đó.

"Có điều, tốc độ thăng cấp của tiểu tử này Chu Hồng Phúc này quá nhanh, những đệ tử khác một lần đoạt được một thiên tài địa bảo, nhưng tiểu tử này lại một lần đoạt được ba cái."

"Tiểu tử này đúng thực là hồng phúc tề thiên, may mắn bùng nổ vô hạn." Lý Hiên có chút ghen tị và cảm thán về may mắn của Chu Hồng Phúc.

"May là ta cũng cải thiện được khá nhiều, ví dụ như Chưởng Khống Phong Bạo."

Lý Hiên khẽ búng ngón tay, một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt, tàn sát bừa bãi mọi thứ như điên cuồng, càn quét mọi hướng dưới sự kiểm soát bằng ý niệm của Lý Hiên.

Lý Hiên có thể cảm thấy khả năng kiểm soát đã tăng lên đáng kể, miễn là hắn muốn, hắn có thể điều khiển nguyên tố phong và tạo ra các loại hình thái, và tấn công kẻ thù theo nhiều cách khác nhau.

Vấn đề là đây chỉ mới là Chưởng Khống Phong Bạo cao cấp, Lý Hiên không biết nó sẽ thế nào nếu được thăng cấp thêm nữa, nhưng chắc chắn là rất mạnh.

"Lý Hiên, mau dừng lại, còn tiếp tục nữa thì bí cảnh của ta sẽ bị ngươi phá hủy mất."

Tiểu Thứ Vị chui ra từ trong không gian, hai chiếc móng vuốt vung vẩy vội vàng ngăn lại, đồng thời cũng rất kinh ngạc vì Lý Hiên lại am hiểu cảm khống chế nguyên tố phong.

"Yên tâm, không hỏng được."

Chương 574. Ôm mỹ nhân lên đường (2)

Với một chút chuyển động trong suy nghĩ của Lý Hiên, cơn lốc xoáy khổng lồ nhanh chóng co lại và cuối cùng biến mất, khả năng kiểm soát tùy tâm sở dục kia một lần nữa khiến Tiểu Thứ Vị chấn động.

"Tiểu Thứ Vị, ngày mai ta sẽ đi đến bí cảnh Hàn Băng, ngươi có muốn thứ gì không?" Lý Hiên nhìn về phía Tiểu Thứ Vị.

"Độ nguy hiểm của bí cảnh Hàn Băng không cao, hơn nữa một lệnh bài có hai danh ngạch, ngươi có thể đưa Băng Huyên Nhi theo."

"Bí cảnh Hàn Băng rất phù hợp cho nàng, nếu có thể nhận được kỳ ngộ bên trong, vậy cũng có lợi cho ngươi." Tiểu Thứ Vị nói, như thể nó biết điều gì đó.

"Ngươi có chắc là độ nguy hiểm thấp không?" Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Với thực lực của ngươi thì chắc chắn không có vấn đề gì, sau khi thất bại thì bí cảnh Hàn Băng sẽ tự động truyền tống mọi người ra ngoài, sẽ không quá nguy hiểm."

"Hơn nữa khi vào cũng là trực tiếp truyền tống vào, sẽ không xuất hiện bên ngoài." Tiểu Thứ Vị nói.

"Được, vậy thì dẫn Băng Huyên Nhi theo cùng, nàng là hệ hàn băng, có thể thực sự có ích với nàng." Lý Hiên gật đầu.

"Ừ, khi vượt bí cảnh thì chú ý đến những người thí luyện khác

một chút là được, tổng cộng có năm cái lệnh bài, trong đó có một cái đã bị vỡ nát, một chiếc do ta bảo tồn mấy ngàn năm."

"Thế giới bên ngoài luôn nghĩ rằng chỉ có ba lệnh bài, vậy nên người sẽ có ba nhóm đối thủ cạnh tranh, bọn họ có thể là Nhân tộc, cũng có thể là Ma tộc hoặc quỷ dị."

"Các ngươi ở trong mối quan hệ cạnh tranh, say khi tiến vào thì cẩn thận đừng để bị đánh lén là được." Tiểu Thứ Vị lại nhắc nhở.

"Ta biết rồi."

Lý Hiên gật đầu, sải bước đi đến khu vực luyện chế, chuẩn bị luyện chế trận bàn, Phong Ấn Phù và các loại phù triện công kích ở bên trong.

Với tư cách là Linh Phù Sư, Trận Pháp Sư và Phong Ấn Sư ngũ giai trung phẩm, năng lực phụ trợ của hắn cực kỳ lợi hại, nếu sử dụng nhất định có thể giáng cho địch nhân một đòn nặng nề.

Hơn nữa hắn cũng đã luyện cho mình một thanh chiến đao màu đen khi luyện chế pháp khí ngũ giai trước đó, là một thanh chiến đao ngũ giai hạ phẩm.

Thanh đao này phù hợp với đao ý của hắn, có thể thể hiện sức mạnh chiến đấu đáng sợ trong hoàn cảnh cùng đường, vì vậy Lý Hiên đã bận rộn cả đêm trong sự mong đợi.

Cho đến khi trời sáng.

Lý Hiên thu hoạch tràn đầy bước đến trước mặt Băng Huyên Nhi, ngắm nhìn nữ tử xinh đẹp như tiên tử.

"Hiên thiếu gia, sao thế?"

Băng Huyên Nhi cảm nhận được điều gì đó, từ từ mở mắt ra

và thấy Lý Hiên đang chăm chú quan sát mình, nàng hơi ngại ngùng.

"Ta dự định dẫn ngươi đến một nơi, ngươi có muốn đi không?" Lý Hiên hỏi.

"Ừ."

Băng Huyên Nhi ngoan ngoãn gật đầu, cản bản không hề hỏi là đi đâu, bởi vì trong lòng nàng nghĩ, chỉ cần là đi theo Lý Hiên thì đi đến bất cứ nơi nào cũng được.

Cô nương dễ thương ngoan ngoãn như vậy đúng là khiến người khác thương xót.

Lý Hiên không nói gì thêm, hắn bước đến bên cạnh Băng Huyên Nhi, đưa tay ra và nhẹ nhàng ôm cơ thể mềm mại của nàng vào lòng.

Thân thể mềm mại mảnh mai ấy vô cùng mềm mại khi ôm trong lòng, như thể là ôm ôn hương nhuyễn ngọc.

"Hiện tại ngươi không tiện hành động, chỉ có thể vậy." Lý Hiên ôm Băng Huyên Nhi theo hình thức bồng công chúa, hắn nói.

"Ừ."

Khuôn mặt tuyết trắng của Băng Huyên Nhi đỏ bừng, tim đập loạn xạ, giống như hươu chạy loạn.

Vào thời điểm này.

Lệnh bài mà Lý Hiên đeo nổi lên một vầng hào quang, một cánh cửa không gian hư ảo xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn cánh cửa không gian không ngừng xoay tròn, Lý Hiên ôm chặt Băng Huyên Nhi trong ngực và nói: "Chúng ta đi."

"Ừ."

Theo giọng nói lạnh lùng của Băng Huyên Nhi, Lý Hiên chậm rãi bước vào cánh cổng không gian, dọc theo lối đi không gian bên trong và đi đến cuối cánh cửa không gian.

Bắc Cương.

Điểm cực bắc của núi tuyết nghìn vạn dặm.

Ở điểm cực bắc của lớp băng vĩnh cửu phủ đầy tuyết có một hồ nước bí ẩn.

Có một tháp băng cổ ở trung tâm của hồ nước, cũng vì thế mà nơi này được xưng là hồ tháp Hàn Băng.

Lúc này, bên trong tháp băng, một cánh cửa không gian hư ảo đang chậm rãi mở ra, xoay tròn theo chiều kim đồng hồ.

Hai phía bên trong tháp băng.

Hai cô nương mỹ miều lẳng lặng đứng đó, các nàng là người của bộ tộc Tuyết Nữ, cũng là chủng tộc duy nhất sinh sống gần hồ tháp Hàn Băng. Lúc này, hai cô nương đang nhìn cánh cổng thời gian bằng ánh mắt mong đợi.

"Tuyết Nhu tỷ tỷ, ngươi nói xem đối thủ cạnh tranh lần này sẽ là những chủng tộc nào?" Một trong những Tuyết Nữ nói.

"Chắc hẳn là có Nhân tộc, trước đây Nhân tộc có hai chiếc lệnh bài, năm nay kém nhất bọn họ cũng có được một chiếc lệnh bài." Tuyết Nhu tỷ tỷ nghiêm túc giải thích.

"Vậy thì tốt, như vậy chúng ta có thể hợp tác với Nhân tộc, chỉ có như vậy thì thực lực của chúng ta mới càng mạnh, nhưng mà chúng ta thực sự có thể vượt qua cửa ải thứ mười sao? Ta rất lo lắng."

"Tuyết Kỳ muội muội, ngươi phải nhớ kỹ, bộ tộc Tuyết Nữ chúng ta đã ở bên ngoài quá lâu rồi, phải nhanh chóng trở về Thánh Địa Băng Sương bên trong bí cảnh."

"Chỉ có như vậy mới có thể ổn định huyết mạch của bộ tộc Tuyết Nữ chúng ta, chúng ta phải thành công." Tuyết Nhu tỷ tỷ nghiêm nghị nói.

"Ta biết rồi, ta sẽ cố gắng." Tuyết Kỳ muội muội gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm túc.

"Cửa đã mở, chúng ta tiến vào thôi."

"Được."

Chương 575. Bộ tộc Tuyết Nữ

Hai cô nương xinh đẹp của bộ tộc Tuyết Nữ bước từng bước nhỏ, tiến vào Cổng Không Gian.

Nhưng ngay khoảnh khắc bước vào các nàng đã nhìn thấy hai nhóm đối thủ cạnh tranh cách đó không xa.

Trong hai nhóm đối thủ này, một nhóm là tổ hợp của quỷ dị mèo và quỷ dị hồ ly, nhóm còn lại là sự kết hợp giữa hùng ma và sư ma.

Hiển nhiên, quỷ dị và tà ma đã trở thành đối thủ của bọn họ, suy nghĩ hợp tác với Nhân tộc của bọn họ đã thất bại.

"Vậy mà lại là quỷ dị và tà ma, thế mà lần này lại không có Nhân tộc." Tuyết Nhu tỷ tỷ chau mày nói.

"Chuyện này là thế nào? Lần trước còn có hai nhóm Nhân tộc, tại sao lần này lại không có?" Tuyết Kỳ muội muội cũng cau mày.

"Nhân tộc sao? Đương nhiên là đã bị chúng ta giết chết, giết bọn họ rồi thì lệnh bài là của chúng ta." Sư ma cười phá lên, bộ lông màu vàng kim tung bay, huyết quang lấp loáng quanh người.

"Ra là thế, quả nhiên lại bị tà ma và quỷ dị đều đáng chết."

Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ siết chặt nắm tay nhỏ, cơ thể căng thẳng chuẩn bị chiến đấu, đề phòng bị đánh lén.

"Ngươi nói ai đáng chết?"

Hùng ma vặn cổ, phát ra tiếng răng rắc chói tai, thân hình cao năm thước giống như một ngọn núi.

"Đương nhiên là ngươi,đừng cho rằng bởi vì nhân số đông mà nghĩ mình cường đại, muốn giết chúng ta, ở đây ngươi không có tư cách."

Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ tiếp tục đáp lại, nhưng lại lùi về phía sau một bước theo bản năng.

Bởi vì khí tức của tà ma và quỷ dị phát ra quá mạnh, nếu bọn chúng đã dám xông vào bí cảnh của loài người thì chắc hẳn là có ẩn giấu lá bài tẩy cất giấu, nói không chừng còn có cả huyết mạch của Bán Thần.

Vì vậy Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ rất lo lắng, luôn đề phòng hành động của đối phương.

"Trước đây ta đã từng ăn khá nhiều thịt Nhân tộc, nhưng chưa bao giờ ăn thịt của bộ tộc Tuyết Nữ, không biết hương vị của bộ tộc Tuyết Nữ như thế nào nhỉ?" Sư ma há to cái miệng đầy máu, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập không khí.

Những lời như vậy khiến Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ vội vàng vung cánh tay nhỏ bé, hàn băng ở nơi này ngay lập tức bao xung quanh bọn họ, đồng thời băng cũng cuồn cuộn tràn ngập khu vực này.

Thân là thành viên của bộ tộc Tuyết Nữ, có thể nói là các nàng được trời phú cho khả năng điều khiển hàn băng, vì vậy sau khi ra tay, bọn họ cũng cho thấy mình không dễ đối phó.

"Chậc, chậc, chậc. Quả đúng là có chút thực lực, có điều..."

Sự tàn bạo lóe lên trong ánh mắt hùng ma, ánh sáng màu đỏ lóe sáng, cơ thể căng lại, tiến vào trạng thái tấn công.

"Chờ một chút, vượt ải rồi kiếm điểm tích lũy trước rồi bàn, giết các nàng quá lãng phí thời gian, không đáng."

Sư ma cản hùng ma lại, sau đó bàn vuốt to lớn bước về phía sâu trong bí cảnh.

"Coi như các ngươi gặp may."

Hùng ma cũng vội vàng đi theo, rất nhanh đã biến mất ở phương xa.

Hai quỷ dị cũng biến mất, tiến sâu vào trong bí cảnh.

Sau khi quỷ dị và tà ma đều biến mất, hai mỹ nữ của bộ tộc Tuyết Nữ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Quả nhiên, bọn hắn đều ẩn giấu át chủ bài, đoán chừng có thể phát huy thực lực Bán Bộ Nguyên Anh, thật khó đối phó." Tuyết Nhu tỷ tỷ nặng nề nói.

"Ánh sáng màu đỏ khi nãy rõ ràng đã thể hiện huyết mạch Bán Thần, hơn nữa rất nồng đậm, chỉ sợ thân phận của hai kẻ đó không đơn giản."

"Đúng vậy, hiện tại rắc rối rồi, không có ai hợp sức với chúng ta, e rằng chúng ta khó mà vượt qua cửa ải thứ mười."

Hai Tuyết Nữ vô cùng nôn nóng.

Nhưng không còn cách nào khác, bọn họ chỉ có thể cầm lệnh bài và tiến về phía trước, chuẩn bị vượt ải săn quái, tích điểm tích lũy.

Cũng vào thời điểm này.

Không gian khẽ dao động, một mỹ nam tử tuấn mặc trang phục màu trắng, vác thanh chiến đao màu đen, trong lồng ngực có ôm một tiểu cô nương xinh đẹp xuất hiện, từ trong thông đạo không gian bước ra.

Nhìn mỹ nam tử tuấn mỹ này, trước hết là choáng ngợp về

dung mạo của đối phương, sau đó hai Tuyết Nưc đột nhiên mở to đôi mắt.

"Sao có thể, không phải chỉ có ba chiếc lệnh bài thôi sao? Tại sao đột nhiên lại có Nhân tộc xuất hiện? Lại còn là nhóm thí luyện giả thứ tư!"

"Mấy nghìn năm nay đều là ba chiếc, hiện tại xuất hiện nhóm thí luyện giả tư, thật sự là khó có thể tin."

Hai Tuyết Nữ đều có chút kinh ngạc, sững sờ nhìn Lý Hiên.

"Ồ? Thế mà lại là bộ tộc Tuyết Nữ, đẹp hơn nhiều so với miêu tả trong sách."

Lý Hiên có chút tò mò khi nhìn thấy bộ tộc Tuyết Nữ, hắn thực sự thực sự muốn nghiên cứu và tìm hiểu xem tại sao chủng tộc hiếm thấy này trời sinh đã có thể điều khiển băng tuyết.

"Xin... Xin chào, tên ta là Tuyết Nhu, đây là muội muội của ta, Tuyết Kỳ, xin hỏi ngươi tên là gì? Ngươi là nhóm thí luyện giả thứ tư đúng không?" Tuyết Nhu tò mò chào Lý Hiên.

"Tên ta là Lý Hiên, đúng là nhóm thí luyện giả thứ tư, các ngươi xem."

Lý Hiên đều cảm nhận được thiện chí từ trên người hai cô nương Tuyết Nữ, hơn nửa cảm xúc cũng đều là tích cực, rõ ràng bọn họ đều là người tốt.

Lý Hiên luôn vô cùng khoan dung với những chủng tộc thiện chí, hắn cũng không ngại trò chuyện với các nàng, thậm chí còn lấy lệnh bài ra và đong đưa nó.

"Thế mà lại là chiếc lệnh bài thứ tư, mặc dù đã đoán được nhưng tận mắt nhìn thấy vãn có chút khó tin."

Chương 576. Bộ tộc Tuyết Nữ (2)

Hai Tuyết Nữ nói một cách nghiêm túc, đôi mắt to của bọn họ vẫn quan sát lệnh bài.

"Được rồi, ta nên tham gia thí luyện, ta đi đây." Lý Hiên định bước vào thí luyện.

"Xin hãy đợi một chút, chúng ta có thể thành lập liên minh được không? Ta có rất nhiều thông tin, cũng biết cách kiểm tra điểm tích lũy, ta nắm rõ tin tức về tám cửa ải đầu của bí cảnh, đều có thể cung cấp cho ngươi." Tuyết Nhu tỷ tỷ vội nói.

"Không cần, những thứ đó ta đều biết."

Lý Hiên khẽ lắc lệnh bài, ngay sau đó một bảng xếp hạng điểm tích lũy xuất hiện trên lệnh bài.

Trên bảng đã xuất hiện tin tức, ví dụ như đứng đầu là là quỷ dị hồ ly, xếp thứ hai là quỷ dị mèo, xếp thứ ba là sư ma, xếp thứ tư là hùng ma.

Hắn, Băng Huyên Nhi và hai Tuyết Nữ đều không có điểm tích lũy, xếp hàng cuối cùng.

"Không ngờ ngay cả điều này mà ngươi cũng biết. Có điều tà ma và quỷ dị vô cùng nguy hiểm, chúng ta phải hợp tác thì mới có thể đối phó được công kích của bọn chúng, chúng nó rất mạnh, là cường giả siêu cấp."

"Căn cứ theo ước tính của ta, thực lực của hùng ma và sư ma có thể là Bán Bộ Nguyên Anh, vô cùng đáng sợ. Ta không nhìn thấu

được thực lực của hai con quỷ dị nọ."

"Nhưng dựa vào thứ hạng số điểm tích lũy của chúng nó, có thể chiếm được vị trí thứ nhất và thứ hai, cũng đủ để chứng minh chúng nó mạnh hơn nhiều so với sư ma và hùng ma, vậy nên hãy kết minh với chúng ta." Tuyết Nhu nghiêm túc đề nghị.

"Bán Bộ Nguyên Anh à?"

Lý Hiên mỉm cười, một quyền của hắn là đủ để giết mấy kẻ có thực lực như vậy ngay lập tức, nhưng hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, một chuyện vô cùng quan trọng.

Lần trước khi hắn qua ải bí cảnh Linh Hồn, kết quả là biểu hiện quá tốt nên bí cảnh Linh Hồn trực tiếp ngưng tụ ra ngũ sắc quang mang, chiếu sáng một vùng rộng lớn của Nhân tộc.

Điều này cũng khiến Lý Hiên rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng, cuối cùng chỉ có thể dựa vào Thời Quang Đảo Lưu để khôi phục lại, bây giờ hắn muốn vượt ải, biết đâu lại lỡ biểu hiện tốt quá khiến ánh sáng ngũ sắc xuất hiện, vậy thì đúng là gay go.

Vì vậy hắn nhanh chóng hỏi vấn đề này, nghiêm túc nhìn hai Tuyết Nữ.

"Quang huy nhiều màu sắc sao? À, ta biết ngươi đang nói đến cái gì, nó sẽ xuất hiện, chỉ cần ngươi hiểu hiện tốt là nó sẽ xuất hiện, nhưng đừng lo, chúng ta biết cách đóng nó lại."

"Hiện tại ta có thể nói cho ngươi phương pháp tắt nó, ngươi hãy nghe ta nói." Tuyết Nhu lập tức nói phương pháp hóa giải cho Lý Hiên, hóa ra là chỉ cần thao tác trên thao tác trên một chút là có thể giải quyết vấn đề.

"Cảm tạ, không phải các ngươi muốn kết minh với ta sao, ta đồng ý." Lý Hiên nói thẳng.

"Tốt quá rồi, yaa!"

Hai Tuyết Nữ rất vui mừng, sau đó bọn họ lấy một tấm bản đồ và nghiêm túc nói.

"Lý Hiên tiên sinh, cảm tạ lời đồng ý kết minh của ngươi, có điều quỷ dị và tà ma rất mạnh, chúng ta nhất định phải cẩn thận đối phó. Ta hiện tại đang hoạch định một con đường an toàn, tận lực vòng qua bọn chúng và vượt ải."

Tuyết Nhu nói một cách nghiêm túc, lấy bản đồ ra và bắt đầu giải thích.

"Thực ra thì không cần lo..."

Lý Hiên vốn định nói là không cần phải lo lắng về tà ma và quỷ dị, bởi vì hắn có thể giải quyết chúng.

Nhưng ánh mắt của Lý Hiên lại và vào đánh dấu của một quả siêu tiến hóa nằm trong góc bản đồ trong khi Tuyết Nhu đang giải thích, đôi mắt lập tức sáng ngời, lập tức rút lại lời từ chối.

Điều khiến Lý Hiên vui mừng hơn thế là hai Tuyết Nữ biết rõ nơi này đến mức bọn họ có thể dễ dàng vạch ra lộ trình di chuyển.

“Có nhiều quả siêu tiến hóa không? Có chỗ nào khác với những địa điểm các ngươi đã đánh dấu không?" Lý Hiên tò mò hỏi.

"Có, nhưng những nơi đó rất nguy hiểm, đều có tuyết thú thủ hộ, thực lực của chúng nó cường đại, không dễ đối phó."

"Nếu cướp đi bằng vũ lực thì chúng sẽ chiến đấu theo cách đồng quy vu tận, thậm chí còn nhân cơ hội phá hủy quả siêu tiến hóa, cho nên không cần thiết đi những nơi đó."

Tuyết Nhu nghiêm túc giải thích, nàng không định đi đến những địa điểm nguy hiểm đó.

"Đi xem đi, đừng lo lắng, ta có biện pháp lấy được trái cây." Lý Hiên nghiêm túc nói.

Khó khăn lắm mới đi đến một khu vực có nhiều trái cây, sao hắn có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy cơ chứ, nhất định phải lấy được toàn bộ quả tiến hóa.

"Nhưng thật sự rất phiền hà, những cao thủ trước đây cũng đã từng thử rồi nhưng đánh một lúc thì tuyết phá đã hủy quả tiến hóa bằng cách tự bạo, cái mất không bằng cái được."

Tuyết Nhu lo lắng nói, cảm thấy dù có đánh thắng được tuyết thú thì bọn họ cũng không lấy được trái cây.

"Yên tâm, trong lòng ta nắm chắc, đi trước dẫn đường." Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Chuyện..."

Nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của Lý Hiên, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ đều rất bất lực, đặc biệt là khi nhìn thấy Lý Hiên còn ôm một nữ tử xinh đẹp, chuyện này càng khiến hai người các nàng lo lắng.

Nhưng bọn họ vừa mới thành lập liên minh, các nàng lo rằng Lý Hiên sẽ rời đi sau khi từ chối, vì vậy các nàng đành nói: "Vậy là chúng ta sẽ đi thật sao?"

"Đi thôi, dù sao tà ma và quỷ dị cũng không thể xông đến tầng thứ mười trong thời gian ngắn, cho dù có phí mất vài ngày cũng không sao." Lý Hiên bình tĩnh nói.

Chương 577. Hòa Hợp Với Hàn Băng của Lý Hiên

"Nói cũng đúng, vậy thì chúng ta đi xem sao."

Tuyết Nhu gật đầu, dẫn mấy người Lý Hiên đi về phía xa.

Dọc đường đi, tuyết rơi dày đặc như lông ngỗng trên trời, khắp nơi bao la trắng xóa, tuyết đọng dưới chân cao hơn một thước.

Tuy nhiên, nơi đám người Lý Hiên bước qua thì ngay cả dấu chân cũng không in lại, thậm chí tuyết đọng trên đất cũng không hề có chút ảnh hưởng nào.

"Lý Hiên tiên sinh, băng tuyết này có hiệu quả che chắn thần thức, tuyết thú thích ẩn nấp trong băng tuyết và tấn công, xin hãy cẩn thận." Tuyết Nhu nghiêm túc giải thích.

"Ừ."

Lý Hiên khẽ liếc nhìn lớp băng dưới chân mình, từ Góc Nhìn Thượng Đế, hắn nhìn thấy một con gấu tuyết đang nấp bên dưới ụ tuyết, nó đang len lét quan sát hắn bằng ánh mắt ngờ vực và mê mang, hoàn toàn không có ý định tập kích.

"Tuyết Nhu, tuyết thú có tấn công các ngươi không?" Lý Hiên hỏi.

"Chúng ta là thành viên của bộ tộc Tuyết Nữ, trời sinh đã thân thiết và hòa hợp với hệ hàn băng cho nên rất ít bị tuyết thú công kích, trừ phi chúng ta cách tuyết thú trong phạm vi ba thước, chúng nó cảm thấy bị uy hiếp thì sẽ tấn công chúng ta."

Tuyết Nữ nhẹ nhàng giải thích, hoàn toàn không phát hiện ra con gấu tuyết đang ẩn nấp dưới chân mình.

"Hòa Hợp Với Hàn Băng à."

Lý Hiên lại quan sát con gấu tuyết dưới chân, trong lòng hiểu ra.

Là một người có năng lực Chưởng Khống Hàn Băng cao cấp, lực tương tác với hàn băng của hắn có thể nói là biến thái, không bị tuyết thú tấn công cũng là chuyện bình thường.

"Những con tuyết thú này dường như không phải là sinh mệnh sống thì phải." Lý Hiên đột nhiên hỏi.

"Ồ? Thậm chí ngay cả chuyện này mà Lý Hiên tiên sinh cũng biết."

Tuyết Nhu kinh ngạc nhìn về phía Lý Hiên, bởi vì rất ít người biết rằng tuyết thú không phải là sinh mệnh sống, các nàng biết là do tổ tiên truyền lại.

"Có phải tuyết thú sinh ra từ những băng tuyết này không?" Lý Hiên lại hỏi.

"Ngươi thật là uyên bác, những băng tuyết này rất đặc thù, mỗi thời mỗi khắc đều đang diễn sinh ra tuyết thú."

"Nếu bị tuyết thú bao vây và tấn công ở đây thì sẽ rất rắc rối, quan trọng là giết tuyết thú ở nơi này không gia tăng điểm tích lũy, giết tiểu tuyết thú còn khiến điểm tích lũy giảm đi, chỉ giết thú bị ô nhiễm mới có thể gia tăng điểm tích lũy."

"Có điều con đường mà ta vạch ra khá an toàn, tương đối ít tuyết thú, vậy nên không cần lo lắng quá nhiều." Tuyết Nhu mỉm cười tự tin.

"Ừ."

Lý Hiên gật đầu, hắn lại nhìn thấy một con rắn tuyết bên dưới lớp băng ở bên trái.

Con vật này cũng trốn trong tuyết, đánh giá hắn bằng ánh mắt ngờ vực, hoàn toàn không có ý định tấn công.

Lý Hiên biết, điều này là do Hòa Hợp Với Hàn Băng của bản thân, nhưng hắn không nói nhiều, chỉ bước từng bước tiến về phía trước dọc theo mặt băng.

Suốt chặng đường.

Bọn họ không đụng độ với bất cứ con tuyết thú nào.

Ngay cả bóng dáng của tuyết thú cũng không nhìn thấy, kết quả như vậy khiến Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ có chút bối rối.

"Tuyết Nhu tỷ tỷ, lộ trình ngươi vạch ra thật là lợi hại, ngay cả một con tuyết thú cũng chưa từng đụng phải." Tuyết Kỳ khen ngợi.

"Thực ra ta cũng không ngờ, có lẽ vận khí của chúng ta đủ tốt." Tuyết Nhu gãi đầu, nghĩ rằng mình đã chọn đúng con đường.

Các nàng không biết rằng đang có hai con tuyết thú im lặng ẩn nấp trong lớp băng tuyết dưới chân mình.

Những con tuyết thú này đều nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt mê mang, không hề có ý định tấn công.

"Ồ? Đằng kia có một cây Băng Quả Thụ, sau khi dung nhập trái băng vào lệnh bài thì có thể gia tăng điểm tích lũy, chúng ta đến hái chúng đi."

Ngón tay út của Tuyết Nhu chĩa về nơi cách đó không xa. Một cây đại thụ tuyết trắng mọc ra từ lớp băng ở nơi đó.

"Được."

Lý Hiên gật đầu, nhìn thấy một con sóc nhỏ trên cây Băng Quả Thụ, bộ lông trắng như tuyết và đôi mắt đen nhỏ, trông rất dễ thương.

"Là một con tiểu tuyết thú, có chút phiền toái."

Tuyết Nhu đi vài bước, nàng cũng nhìn thấy con sóc nhỏ, và cau mày.

"Rắc rối sao?"

Lý Hiên ngờ vực, hắn cảm thấy sức chiến đấu của con sóc nhỏ không cao.

"Không thể giết tiểu tuyết thú, giết xong điểm sẽ giảm điểm tích lũy, mấu chốt là tiểu tuyết thú có thể kêu gọi đại tuyết thú, rất phiền phức."

"Nếu chúng ta muốn có được trái băng, cách tốt nhất là trao đổi thức ăn ngon với sóc con, như vậy mới khiến nó không quấy rầy chúng ta."

Tuyết Nhu nghiêm túc mở miệng, nàng lấy ra mấy món ngon từ trong túi trữ vật, chuẩn bị trao đổi với con sóc nhỏ.

"Tỷ tỷ, con sóc nhỏ sẽ trao đổi với chúng ta chứ?" Tuyết Kỳ lo lắng hỏi, trong lòng thấp thỏm.

"Mặc dù khó khăn, nhưng dù sao chúng ta cũng thuộc bộ tộc Tuyết Nữ, có lực tương tác rất mạnh, có lẽ có thể làm được chuyện mà người khác không làm được."

"Chỉ cần chúng ta thiện chí trao đổi, có lẽ sẽ có cơ hội trao đổi một hoặc hai trái." Tuyết Nhu nghiêm túc nói, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng.

"Vậy thì tỷ tỷ cố lên."

"Ừ, các ngươi ở đây đợi ta một chút, ta qua đó thử xem sao."

Nói xong, bóng dáng Tuyết Nhu chợt lóe, nàng đã bay đến dưới cây đại thụ, bắt đầu nói chuyện với con sóc nhỏ.

Kết quả là cuộc nói chuyện giữa hai bên không suôn sẻ, bất kể Tuyết Nhu lấy ra thứ gì thì con sóc nhỏ vẫn chỉ lắc đầu.

Thậm chí con sóc nhỏ còn nhe răng trợn mắt bảo vệ trái cây, hiển nhiên là không muốn đổi.

Chương 578. Hòa Hợp Với Hàn Băng của Lý Hiên (2)

Cuối cùng.

Tuyết Nhu chỉ có thể bất lực quay trở lại, hồn vía trên mây nói.

"Thất bại, nó nói trái cây là sinh mệnh của nó, không cho bất cứ ai, dù có giết nó cũng đừng mong lấy được trái cây của nó."

"Vậy sao, thế thì thật là đáng tiếc." Sau khi nghe vậy thì Tuyết Kỳ vô cùng thất vọng.

"Để ta qua đó thử xem sao." Để lại một câu, Lý Hiên sải chân bước về phía cây Băng Quả Thụ.

"Không được, ngươi là người, không thân thiết với băng tuyết, tiểu tuyết thú sẽ tấn công ngươi, chưa biết chừng nó sẽ kéo đông đảo tuyết thú lớn đến vây công."

Tuyết Nhu vội vàng mở miệng, lo lắng muốn ngăn cản.

Nhưng Lý Hiên đi quá nhanh, hắn chí còn cách Băng Quả Thụ không xa.

Và lúc này.

Con sóc nhỏ trên cây tuyết quả đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đăm đăm nhìn thẳng vào Lý Hiên.

Ngay sau đó.

Con sóc nhỏ ôm lấy trái băng rồi lao ra, xông thẳng về phía Lý Hiên.

"Xong rồi, tiểu tuyết thú cư nhiên chủ động công kích, hiện tại thì phiền toái thật rồi!"

Tuyết Nhu cảm thấy mọi chuyện sắp trở nên nguy hiểm, nàng lo lắng mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ nên vội vàng chạy đến giải thích với con sóc nhỏ.

Tốc độ của nàng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lao đến bên cạnh Lý Hiên, ngay khi nàng định cất lời giải thích.

Con sóc nhỏ trắng như tuyết cũng đã chạy đến, nó đứng dưới chân Lý Hiên.

Sau đó.

Con sóc nhỏ kêu vài tiếng, hai móng nhỏ giơ cao trái băng lên, hướng về phía Lý Hiên, dáng vẻ đó thể hiện rõ là đang tặng cho Lý Hiên.

Một cảnh như vậy, một khung cảnh như thế, ngay lập tức khiến Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ choáng váng.

Hai cô nương dễ thương nhìn cảnh tượng khó tin này, nhìn đến trợn tròn hai mắt.

"Sao... Sao có thể? Vậy mà nó lại tặng trái cây của mình cho Lý Hiên tiên sinh! Tỷ tỷ, ngươi mau nhìn kìa."

"Nhìn thấy, thật không thể tin được. Vừa rồi ta còn trao đổi đồ ăn ngon với nó, nó sống chết không chịu đổi, còn nói không ai có thể lấy đi trái cây của nó."

"Kết quả thì hay rồi, nó lại chủ động tặng trái cây của mình cho Lý Hiên tiên sinh, ta đang nằm mơ đúng không?"

"Rõ ràng chúng ta là bộ tộc Tuyết Nữ, trời sinh đã có lực tương tác với hàn băng, tại sao nó không cho chúng ta trái cây, trái lại còn tặng trái cây cho Lý Hiên tiên sinh?"

"Mấu chốt là chúng ta trao đổi đồ vật, nhưng Lý Hiên tiên sinh còn chưa cần thể hiện gì, con sóc nhỏ đã chủ động tặng trái cây rồi, thật quá khó tin."

"Đúng vậy, ta cảm thấy cách bước ra cửa của chúng ta ngày hôm nay có chút không đúng, cảnh tượng trước mắt này quả thực là khác thường, đời này ta chưa từng được chứng kiến cảnh tượng thế này."

Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ nhìn đến mông lung, đầu óc ong ong, đầu óc dù thế nào cũng không thể vận chuyển được.

Mà lúc này Băng Huyên Nhi trong lòng Lý Hiên cũng đang chăm chú quan sát Lý Hiên bằng đôi mắt xinh đẹp của mình, sự ngạc nhiên trên khuôn mặt nhỏ bé của nàng hoàn toàn không thể giấu được.

"Chít chít chít!"

Thấy Lý Hiên không muốn trái cây, con sóc nhỏ vội vàng dụi cái đầu nhỏ của nó lên ống quần Lý Hiên, hai cái chân ngắn ngủn của nó muốn nhảy lên, nhưng kết quả là nó loạng choạng té ngã.

"Cảm ơn ngươi, sóc nhỏ."

Lý Hiên nâng con sóc nhỏ lên bằng linh lực, di chuyển nó đến trước mặt mình.

"Chít chít chít!"

Con sóc nhỏ hoạt bát, trước hết là đưa trái cây cho Lý Hiên, sau đó móng vuốt nhỏ chỉ về phía cây Băng Quả Thụ, như thể đang nó đằng đó vẫn còn nhiều.

Cảnh như vậy khiến Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ vừa tỉnh táo lại một lần nữa ngơ ngác đứng yên tại chỗ, bất động như thể đã hóa đá.

Quả lực là sống bao nhiên năm như vậy nhưng bọn họ chưa từng nhìn thấy khung cảnh nào như vậy, bọn họ cảm thấy mình không phải là thành viên của bộ tộc Tuyết Nữ, Lý Hiên mới là người của bộ tộc Tuyết Nữ.

Không còn cách nào, con sóc nhỏ phớt lờ bọn họ. Thay vào đó, nó thân thiết với Lý Hiên, chuyện này quả thực là khiến các nàng hoài nghi cuộc đời.

"Đi, đi hái trái cây, các ngươi hái giúp ta."

Lý Hiên nhìn về phía Tuyết Kỳ và Tuyết Nhu, ra hiệu bảo các nàng giúp đỡ, bởi vì hắn ôm Băng Huyên Nhi, không muốn ảnh hưởng đến nàng.

"Ồ ồ."

Hai cô nương đáng yêu lập tức gật đầu, ngơ ngác đi về phía Băng Quả Thụ.

Sau đó.

Con sóc nhỏ trước đó vẫn luôn từ chối bọn họ lại chủ động bò lên cây và đưa trái cây cho bọn họ, ra hiệu cho bọn họ giao nó cho Lý Hiên.

Một màn như vậy lại khiến hai cô nương đáng yêu ngơ ngác đứng yên, mãi đến khi bị con sóc nhỏ ném hai trái cây vào người mới tỉnh táo.

Cứ như vậy, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ mơ hồ giúp hái trái cây, nhưng sau khi hái được hơn một nửa thì đã bị Lý Hiên bảo ngừng lại.

"Được rồi, cứ thế đi." Lý Hiên ra hiệu, định để lại cho sóc con một chút.

"Chít chít chít!"

Con sóc nhỏ nhảy lên, ý bảo có hái hết toàn bộ trái cây cũng không thành vấn đề.

"Phần còn lại ngươi giữ đi, ta không cần nhiều như vậy."

Sau khi nói xong, Lý Hiên trực tiếp kéo con sóc nhỏ đến chỗ mình bằng linh lực, sau đó dùng tay trái điểm nhẹ lên trán sóc nhỏ.

Rắc!

Tiếng băng tuyết vỡ vụn đột nhiên vang lên, sau đó mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ ngờ vực nhìn cảnh này, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Có điều, đúng lúc này.

Con sóc nhỏ vèo cái chạy đi thật xa, trong phút chốc, nó đã nhảy được vài ngàn thước, nhanh chóng lăn trên tuyết.

Chương 579. Đầu óc ngừng vận chuyển

Mỗi lần lăn, khí tức của nó đều nhanh hơn trước một chút.

Sau đó, nó lao nhanh trở lại, hào hứng chạy vòng quanh Lý Hiên.

Lúc này, trong đôi mắt nó ngập tràn mừng rỡ, nó nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt vô cùng cuồng nhiệt.

Sở dĩ như vậy.

Là vì Lý Hiên đã dung nhập một tia băng giá của Đóng Băng Vĩnh Viễn vào trong cơ thể nó, xem liệu nó có giúp được gì cho nó không.

Kết quả thật bất ngờ, thực lực của con sóc nhỏ lại được tăng cường, thậm chí tốc độ di chuyển của nó cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

"Chít chít chít!"

Con sóc nhỏ điên cuồng ra hiệu, hỏi có thể để đồng bạn của nó đi qua không, bởi vì đồng bạn của nó cũng muốn trở nên mạnh mẽ.

"Được, đi triệu tập đi." Lý Hiên chẳng để tâm nói.

"Chít chít!"

Con sóc nhỏ vội vàng khom người hành lễ, sau đó bay vù một cái đi rất xa, nhảy vài cái là đã biến mất.

"Lý Hiên tiên sinh, chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao con sóc nhỏ đột nhiên nhìn như là đã phát điên vậy?"

Tuyết Nhu ngơ ngác hỏi, vừa rồi bọn họ kinh ngạc mấy lần, căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Chắc hẳn là huyết mạch của các ngươi rất yếu, đúng không?"

Lý Hiên đột nhiên hỏi ngược lại, một tia giá lạnh khi nãy có tác dụng rất lớn đối với các sinh vật hàn băng, mặc dù hai người Tuyết Nhu đứng hơi xa, nhưng lẽ ra bọn họ nên cảm nhận được.

Nhưng các nàng không biết gì hết, điều này chứng tỏ rằng huyết mạch của bọn họ rất yếu.

"Đúng vậy, sao ngươi biết?"

Tuyết Nhu ngày càng ngạc nhiên, nàng hoàn toàn không thể nhìn thấu Lý Hiên, rõ ràng là nàng chỉ muốn tìm một người giúp sức để trợ giúp mình.

Thật bất ngờ, người trợ giúp mà nàng tìm được dường như hơi mạnh, giống như một bí ẩn mà người khác không thể nhìn thấu.

"Mục đích đi đến nơi này của các ngươi là gì? Bên trong bí cảnh có thứ tăng cường huyết mạch đúng không?" Lý Hiên đột ngột hỏi.

"Đúng, bên trong tầng thứ mười của bí cảnh có một thánh tuyền, nếu có thể ngâm mình bên trong thì huyết mạch của chúng ta sẽ được lột xác, thậm chí có được một phần quyền quản lý bí cảnh."

"Đến lúc đó, chúng ta có thể dẫn tộc đàn di chuyển vào bên trong bí cảnh Hàn Băng, cuối cùng không cần lo lắng sợ hãi thế giới bên ngoài nữa."

Tuyết Nhu nhanh chóng nói, đồng thời cũng âm thầm đánh giá Lý Hiên, phát hiện Lý Hiên vừa đẹp trai vừa thần bí.

"Thánh tuyền sao, đến lúc đó đi xem một chút. Chúng nó đến rồi, hơi đông." Lý Hiên nhướn mày.

“Ôi chao! Số lượng hơi nhiều á?"

Tuyết Nhu và Tuyết Nữ nhìn về phía xa, các nàng trông thấy con sóc nhỏ dẫn theo ba con mèo nhỏ, chúng nó đang nhanh chóng lao đến, tốc độ rất nhanh.

"Lý Hiên tiên sinh, số lượng không nhiều." Tuyết Kỳ ngờ vực nói, cảm thấy ba con mèo con thực sự không nhiều.

"Đúng vậy, thực sự không nhiều mà." Tuyết Nhu cũng gật đầu, ánh mắt nhìn Lý Hiên hơi khác thường.

Nhưng, lúc này.

Khi các nàng vừa nói xong.

Băng tuyết rung chuyển, cuộn lên như thể sóng biển.

Toàn bộ mặt băng nứt ra như thể nổ tung, quét qua mọi hướng.

Sau đó.

Hàng trăm ngàn sinh vật Hàn Băng ngoi ra khỏi mặt tuyết, cuồn cuộn kéo đến gần Lý Hiên và dừng lại. Cả đám nhìn Lý Hiên không chớp mắt, lẳng lặng đứng đó.

Nhìn mười vạn sinh vật Hàn Băng trước mặt, nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của chúng, lại nhìn thấy con sóc nhỏ ở phía trước, Tuyết Kỳ và Tuyết Nhu nhìn đến sững người, cái đầu nhỏ không thể vận chuyển được.

Chủ yếu là bọn họ vừa nói số lượng tuyết thú chạy đến không nhiều lắm xong, kết quả là lập tức xuất hiện cả đống, biến hóa như vậy làm bọn họ không kịp đề phòng.

Đặc biệt là dáng vẻ ngoan ngoãn của đám tiểu tuyết thú càng khiến Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ ngạc nhiên hơn, không thể hiểu tại sao tiểu tuyết thú khôn khéo như vậy.

Nhưng vào lúc này.

Người tỷ tỷ là Tuyết Nhu đột nhiên giật mình, hoảng sợ nhìn Lý Hiên.

"Sao thế, tỷ tỷ?"

Tuyết Kỳ ngờ vực, không biết tỷ tỷ bị làm sao.

"Hắn... Vậy mà hắn lại có thể nhìn thấy tuyết thú dưới tuyết, tuyết này rõ ràng có tác dụng ngăn cản thần thức, nhưng hắn lại không hề bị ảnh hưởng."

Tuyết Nhu lập tức nói, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của nàng ngập tràn khó tin.

"Thì ra là thế này!"

Tuyết Kỳ cũng sửng sốt khi nghe điều này, nàng che miệng và nhìn về phía Lý Hiên, cảm thấy người đồng đội ngẫu nhiên tìm đực này thực sự rất mạnh.

Với sự khó tin, nàng khẽ hỏi: "Lý Hiên tiên sinh, ngươi thực sự có thể nhìn thấy tuyết thú bên dưới mặt băng sao?"

"Đúng."

Lý Hiên gật đầu, trong đầu cân nhắc xem phải xử lý đám tiểu tuyết thú này thế nào.

"Ra là thật, lão tổ nhà ta nói tuyết của nơi này rất lợi hại, người có thể nhìn thấu nó đã ít lại càng ít."

"Nhưng ngươi lại có thể nhìn thấu nó, ngươi đã làm điều đó như thế nào vậy? Đây là loại băng tuyết đặc biệt có thể che chắn thần thức đó."

Tuyết Kỳ tò mò hỏi, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Lý Hiên không hề chớp, rõ ràng là đã bị Lý Hiên thu hút.

"Ta có thiên phú đặc thù." Lý Hiên tùy ý đáp trả, không muốn giải thích quá nhiều.

"Thì ra là như vậy, thật là một thiên phú tốt, thiên phú của ngươi nhất định là thần kỹ bảo mệnh trong bí cảnh."

Tuyết Kỳ hâm mộ nói, nàng cũng muốn có loại thiên phú như vậy, nhưng đáng tiếc nàng chỉ có thể nghĩ mà thôi.

"Lý Hiên tiên sinh, làm thế nào mà ngươi thu hút được những con tiểu tuyết thú này đến đây vậy? Đúng rồi, nếu chúng ta có thể nhờ chúng nó hỗ trợ hái trái băng thì có lẽ chúng ta có thể nhận được phần thưởng tốt nhất của tầng đầu tiên."

Chương 580. Tiểu tuyết thú của cả bí cảnh đến giúp đỡ

Nhìn số lượng kinh khủng của tiểu tuyết thú, Tuyết Nhu đưa ra ý tưởng của mình.

"Chít chít chít!"

Nghe thấy lời Tuyết Nhu nói, con sóc nhỏ lập tức vẫy cái móng nhỏ của nó và bắt đầu làm động tác.

Theo các bước chuyển động của nó.

Mười vạn con tiểu tuyết thú đồng thời đào mặt băng, chúng nó nhanh chóng đào ra hết trái băng này đến trái băng khác.

Đây đều là những trái băng ăn ngon, mỗi trái tượng trưng cho một điểm, ở đây có ít nhất hai mươi vạn trái, tương đương với hai mươi vạn điểm tích lũy.

Nhìn thấy số lượng trái băng đáng sợ, giọng nói của Tuyết Nhu run rẩy.

"Lý Hiên tiên sinh, ngươi giàu rồi, đây là hai mươi vạn điểm tích lũy. Nếu hấp thu, nhất định ngươi sẽ đạt được hạng nhất."

"Không đúng, tích lũy được mười vạn điểm là có thể nhận được tất cả phần thưởng, tất cả phần thưởng!"

"Đúng, dưới tình huống bình thường, người xếp thứ nhất đến người đứng thứ ba đều có phần thưởng, nhưng điểm tích lũy của ngươi quá nhiều, cho nên có thể lấy toàn bộ phần thưởng."

Tuyết Kỳ cũng nói, hoàn toàn choáng váng trước cảnh tượng trước mặt.

"Vậy à, thật ra ta thích các loại trái cây hơn." Lý Hiên bình tĩnh nói.

"Chít chít chít!"

Nghe thấy những lời Lý Hiên nói, con sóc nhỏ nhanh chóng kêu lên vài tiếng rõ to.

Nghe thấy tiếng kêu của con sóc nhỏ, hàng lông mày của Lý Hiên khẽ nhướng.

"Ngươi có thể kiếm được cho ta sao? Nếu ngươi thực sự có thể tìm được trái cây siêu cấp, ta sẽ tặng ngươi một món quà lớn."

"Chít chít chít!"

Con sóc nhỏ vội vàng gật đầu, quang huy trong mắt lập lòe, liên tục lóe lên như thể truyền tin tức ra ngoài.

Ầm ầm!

Băng tuyết ở phía xa quay cuồng, toàn bộ đại tuyết thú từ trong lòng băng chui lên, gầm rú xông về phương xa, hiển nhiên là đã đi tìm trái cây.

Nhìn thấy những con tuyết thú vạm vỡ chui ra khỏi mặt băng, nhìn thấy chúng lao như điên về phía xa, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ một lần nữa chấn động, toàn toàn sững sờ.

Nơi khác.

Bên ngoài sơn cốc Tuyết Nguyệt

Quỷ dị và tà ma đang chiến đấu trên không trung, đang chiến đấu với hằng hà tuyết thú, đồng thời hái trái băng của nơi này để

kiếm điểm tích lũy.

Có điều, dù trái băng của nơi này rất nhiều thì số lượng tuyết thú cũng đông đảo không kém, vì có được trái băng, bọn họ đã chiến đấu rất lâu với đám tuyết thú, dần dần chiếm được ưu thế.

Nhưng mà lúc này, song phương chiến đấu càng kịch liệt, những tuyết thú liều mạng công kích, cho dù bị nổ tung thì chúng vẫn nhanh chóng khôi phục lại dưới lớp băng tuyết.

"Damien, đám tuyết thú này quá khó đối phó, khó khăn lắm mới thổi bay cái đầu của tuyết thú, kết quả lại mọc trở lại, tức chết ta." Hùng ma tức giận nói.

"Đừng giết tiểu tuyết thú, sẽ giảm điểm." Sư ma nhắc nhở.

"Giảm điểm tích lũy ư? Chết tiệt, thảo nào ta giết nhiều tuyết thú như vậy mà điểm tích lũy lại xếp thứ tư, tiểu tuyết thú làm giảm điểm tích lũy, đáng chết."

Hùng ma sầu não vô cùng, nhìn 2100 điểm tích lũy của mình, sau đó lại nhìn 8200 điểm tích lũy của người đứng thứ nhất, hùng ma rất tức tối.

"Thông minh hơn đi, nếu có thể không giết đại tuyết thú thì đừng giết, mặc dù đại tuyết thú không giảm điểm tích lũy, nhưng giết chúng nó cũng không giúp tăng điểm tích lũy, chỉ có giết tuyết ô nhiễm mới tăng điểm." Sư ma lần nữa nhắc nhở.

"Đại tuyết thú cũng không tăng điểm tích lũy sao?" Hùng ma bối rối.

"Đúng thể, chỉ có tuyết ô nhiễm là tăng điểm, ngươi đoán không sai, là chúng ta ô nhiễm bí cảnh Hàn Băng bằng hắc khí, sinh ra thú ô nhiễm." Sư ma phiền muộn nói.

"Thì ra là như vậy, bí cảnh này quá lợi hại, khó khăn lắm

chúng ta mới tạo ra tuyết ô nhiễm, vậy mà lại bị chính chúng ta giết chết, chết tiệt."

Hùng ma rất buồn bực, cảm thấy trước đó mình vội một lúc là vô dụng.

“Bí cảnh này tồn tại từ trước đến nay, tất nhiên là có điểm đặc biệt, nhưng không sao, ô nhiễm của chúng ta vẫn có hiệu quả, mấy chục năm nữa bí cảnh này sẽ hoàn toàn ô nhiễm."

"Đến lúc đó, bí cảnh này sẽ là lãnh địa của Tà Thần đại nhân, chúng ta nhất định phải nhanh chóng đề cao thực lực mới có thể đạt được lợi ích, nếu không sau này sẽ không có cơ hội tiến vào đây nữa." Sư ma lại nói.

"Thì ra là thế, nhưng điểm tích lũy của ta quá thấp, đứng thứ tư." Hùng ma rất chán nản.

"Ngươi mạnh hơn nhiều so với hai Tuyết Nữ kia, các nàng còn chưa có điểm tích lũy, nhưng điều khiến ta bất ngờ là lại có chiếc lệnh bài thứ tư, hai Nhân tộc đến."

Sư ma nhìn chữ trên lệnh bài, cột thứ năm viết hai cái tên, lần lượt là Lý - Nhân tộc và Băng - Nhân tộc.

Đây rõ ràng là danh hiệu, nhưng sự xuất hiện của Nhân tộc vẫn khiến sư ma không vui, nó muốn giết chết bọn họ.

"Hai Nhân tộc đó cũng thật là vô dụng, lâu đến vậy mà mới kiếm được mười điểm tích lũy, không giống chúng ta, đã kiếm được mấy ngàn điểm tích lũy rồi." Hùng ma cuối cùng cũng lấy lại được chút tự tin và lộ ra vẻ tự mãn.

"Nói thế cũng đúng, chẳng qua là Nhân tộc rác rưởi mà thôi, đến cả số điểm tích lũy lẻ của chúng ta mà cũng không bằng." Sư ma cũng rất kiêu ngạo, cảm thấy Nhân tộc là một trò cười.

Nhưng, ngay tại thời điểm này.

Ngay khi hùng ma và sư ma đang hả hê.

Điểm tích lũy trên lệnh bài đột ngột thay đổi.

Điểm tích lũy trong cột của Lý - Nhân tộc đột nhiên biến thành một ngàn, thay đổi đột ngột như vậy khiến hai tà ma chết lặng tại chỗ.

Chương 581. Tiểu tuyết thú của cả bí cảnh đến giúp đỡ (2)

"Lại thực sự tăng được một ngàn điểm tích lũy, rốt cuộc Nhân tộc đã làm gì? Tại sao lại đột ngột tăng được một ngàn điểm tích lũy?" Trong ánh mắt hùng ma lập lòe đố kỵ.

"Chắc hẳn là đạt được một ngàn điểm tích lũy từ trái cây, bí cảnh Hàn Băng này thừa thãi các loại trái cây, có lẽ là vận may của Nhân tộc khá tốt, cho nên sử dụng lệnh bài hấp thu trái cây, vận may chết tiệt."

Sư ma cũng rất đố kỵ, cảm thấy bản thân ra sống vào chết đánh mãi mới kiếm được vài ngàn điểm tích lũy, kết quả Nhân tộc đã có được một ngàn điểm tích lũy trong nháy mắt, thật sự là rất tức giận.

"Hừ, chỉ tăng một ngàn điểm tích lũy thôi, trái cây làm sao mà dễ kiếm thế được, có lẽ đợi chúng ta xông lên tầng hai thì đám người này mới tích lũy được tối đa hai ngàn điểm tích lũy."

Hùng ma lạnh giọng nói, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng ghen tị.

"Nói đúng lắm, chẳng qua đám Nhân tộc may mắn mà thôi, chúng ta tiếp tục giết tuyết ô nhiễm, để cho nhân loại cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của chúng ta."

"Được."

Hai con tà ma bàn bạc xong thì chuẩn bị đại khai sát giới.

Kết quả, ngay tại thời điểm này.

Ánh sáng trên lệnh bài lập lòe, cái tên họ Lý, người xếp thứ năm, bất ngờ chạy lên vị trí đầu tiên và trở thành tồn tại đứng đầu danh sách.

Và điểm tích lũy của hắn bỗng nhiên lên đến một vạn.

Sự thay đổi trong khoảnh khắc này.

Khiến hùng ma và sư ma đang chuẩn bị chiến đấu dừng lại tại chỗ, thậm chí ngay cả hai quỷ dị phía xa cũng sững sờ, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm lệnh bài.

"Một vạn điểm tích lũy sao? Sao có thể? Làm thế nào mà loài người đột nhiên nhận được nhiều điểm tích lũy như vậy?" Sư ma gào lên.

"Ăn gian, chắc chắn là ăn gian, nếu không thì là gặp quả lớn, nhặt được một đống trái cây!" Hùng ma đố kỵ và thèm muốn hét lớn.

"Nhặt được một đống trái cây sao? Hình như cũng có khả năng." Nghe vậy, sư ma thoáng sửng sốt, thậm chí cũng có chút tin tưởng.

"Không thể đâu, đúng không? Ta nói bừa thôi." Hùng ma vội vàng nói.

"Không, chuyện như thế này đã từng xảy ra trước đây. Rất nhiều năm trước, bộ tộc Tuyết Nữ đã từng vô tình đạt được một vạn điểm tích lũy ở bên trong bí cảnh."

"Sau đó, sau khi điều tra, người ta xác nhận rằng bọn họ đã giành được mười quả hồng sâm, bọn họ sử dụng lệnh bài và hấp thu những trái cây đó, cuối cùng có được một vạn điểm tích lũy." Sư ma nghiêm túc nói.

"Ra là như thế, loài người chết tiệt, vận may cũng quá tốt rồi

đấy."

Hùng ma phẫn nộ không thôi, nhưng càng nhiều là ghen tị.

Hai con quỷ dị ở phía xa, mặc dù không trao đổi nhưng đôi mắt của bọn chúng đỏ như máu và khí tức trở nên hung bạo, chứng tỏ rằng chúng nó cũng rất tức giận.

"Tiếp tục giết quái vật, tiểu tử này chỉ may mắn thôi, chỉ cần chúng ta giết quái vật với tốc độ nhanh hơn là có thể vượt qua bọn họ, dù sao vận may cũng không thể tốt mãi được."

Sư ma rất khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể khó chịu, vì muốn có được phần thưởng của tầng này, bọn họ chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ giết quái vật và kiếm điểm tích lũy.

"Thật khó chịu, loài người đáng chết, tốt nhất đừng để cho ta nhìn thấy bọn họ, nếu không..."

Sát ý lóe lên trong nhãn cầu của hùng ma, rõ ràng nó muốn giết Lý Hiên để trút giận.

Tuy nhiên, bọn họ không biết Lý Hiên đang ở đâu trong một thời gian ngắn, vả lại chỉ có ba người đứng đầu danh sách mới có phần thưởng nên cả bốn người bọn họ đều là đối thủ cạnh tranh, vì vậy bọn họ chỉ có thể điên cuồng săn quái vật.

Chỉ là vừa hành động, bỗng bọn họ dừng lại.

Bởi vì điểm tích lũy của người đứng đầu đã trở thành mười vạn, tận mười vạn điểm tích lũy, không hơn không kém điểm nào.

Nhìn mười vạn điểm tích lũy, quan sát mấy chữ số chói mắt đó, tà ma và quỷ dị đều phát điên, như có pháo đang nổ trong bụng, suýt nữa thì nổ tung.

"Damien, ta điên lắm, chắc chắn là bọn họ ăn gian, ăn gian

chắc luôn, a a a!"

Hùng ma bùng nổ, vung nắm đấm lớn mạnh đập bừa bãi, bông tuyết tung bay, lớp băng rung chuyển, mặt đất rung chuyển.

Nhưng đã hết cách, bởi vì thông báo phần thưởng đã vang lên.

'Thông báo: Người xếp hạng thứ nhất có được mười vạn điểm tích lũy, phần thưởng đã phát hết, những còn lại mất thưởng xếp hạng, có tiến vào tầng thứ hai không?'

Âm thanh thông báo êm ái vang lên bên tai mọi người, âm thanh vui tai đến nhường ấy, chắc hẳn ai nghe được cũng đều cảm thấy thoải mái và thư thái.

Nhưng sau khi tà ma và quỷ dị nghe được, chúng nó suýt nữa đập đầu xuống đất.

Đành chịu, chăm chỉ lâu như thế, mà lại không nhận được chút phần thưởng nào, đúng thực là tức chết bọn chúng.

Bọn chúng muốn tìm Lý Hiên báo thù và muốn giết Lý Hiên, nhưng lại lo lắng rằng không thể có được vị trí một trong ba người đứng đầu trong tầng tiếp theo nên chỉ có thể uất hận bước vào tầng tiếp theo.

Nơi khác.

Sau khi Lý Hiên hấp thu mười vạn trái cây thì không tiếp tục hấp thu nữa mà lại đón lấy rương báu thần bí từ trên trời rơi xuống bằng linh lực.

Rương báu thần bí có tổng cộng ba màu sắc là màu vàng, màu bạc và màu đồng, thể hiện cho phần thưởng của người xếp hạng thứ nhất, thứ hai và thứ ba.

Lý Hiên nhẹ nhàng mở rương báu màu đồng, bên trong rương

báu là một gốc linh thụ ngũ giai, nó tỏa ra dao động lập lòe.

Chương 582. Cầu được ước thấy

"Thối Linh Quả Thụ à, phần thưởng này thường thôi." Lý Hiên cau mày.

"Lý Hiên tiên sinh, để ta mở giúp ngài, vận may của ta vẫn luôn khá tốt." Tuyết Kỳ nhẹ nhàng nói, háo hức nhìn những rương báu còn lại.

"Ừ, để rương báu màu bạc cho ngươi mở." Lý Hiên chẳng để tâm, thẳng tay ném chiếc rương sang.

"Ai cha!"

Tuyết Kỳ vô cùng vui vẻ, nàng vươn bàn tay nhỏ trắng như tuyết của mình ra và nhẹ nhàng mở rương báu màu bạc ra, sau đó một quả siêu tiến hóa phát ra ánh sáng rực rỡ xuất hiện bên trong rương báu.

"Ôi chao, vận khí không được tốt, chỉ một quả siêu tiến hóa."

Tuyết Kỳ thất vọng đưa đồ cho Lý Hiên, đứng sang một bên há miệng, trông có vẻ không vui.

"Phần thưởng không tệ, ta rất hài lòng." Thật ra thì Lý Hiên rất thích phần thưởng này, không hề cho rằng Tuyết Kỳ kém may mắn.

Nhưng chiếc rương báu màu vàng cuối cùng thì Lý Hiên lại đặt trong tay Băng Huyên Nhi, dịu dàng nói: "Rương báu cuối cùng, ngươi mở giúp ta."

"Ừ."

Băng Huyên Nhi mỉm cười dịu dàng, dùng linh lực giơ bàn tay nhỏ nhắn lên, nhẹ nhàng mở rương báu màu vàng ra.

Trong phút chốc.

Quang huy màu vang lấp lánh, một trái cây chói mắt lao từ bên trong rương báu ra, lưu chuyển lơ lửng trong không trung, toát ra ánh sáng thần bí.

"Quả lột xác huyết mạch!"

Nhìn thấy trái cây này, Lý Hiên ngạc nhiên. Trong đầu hắn nhớ đến trái cây nọ trong bí cảnh Linh Hồn, đồng thời nghĩ đến huyết mạch của mình.

Huyết mạch Phượng Hoàng của hắn đã ngưng tụ thành rất nhiều tia, nhưng vẫn không có cách nào dung hợp thành huyết mạch chân chính.

Nếu nuốt quả lột xác huyết mạch này, vậy thì có lẽ hắn có thể thực sự sở hữu huyết mạch Phượng Hoàng.

Suy nghĩ về điều này.

Hắn nóng lòng nắm lấy trái cây, muốn dùng nó, có điều sao một thời gian suy ngẫm thì hắn vẫn cất nó đi, sau đó quay đầu nhìn con sóc nhỏ cùng những tuyết thú khác.

"Cảm tạ sự giúp đỡ của các ngươi, tiếp theo ta tặng các ngươi một món quà lớn."

Lý Hiên giơ cao cánh tay trái, lấy hắn làm trung tâm, sức mạnh hàn băng của Đóng Băng Vĩnh Viễn tỏa ra và hóa thành cơn bão tuyết, quét qua mấy chục dặm xung quanh.

Sức mạnh băng giá trong cơn bão vô cùng ngang ngược, đến

mức nó thậm chí còn đóng băng tất cả tiểu tuyết thú bên trong.

Tuy vậy, chúng nó không hề có biểu cảm sợ hãi, thay vào đó chúng nó cố gắng hấp thu trong sự mừng rỡ.

Vì sức mạnh hàn băng này không hề có sát ý, trái lại còn có tác dụng hỗ trợ mạnh mẽ, trợ giúp chúng nó hấp thu.

Đám tiểu tuyết thú cũng cảm nhận được, vậy nên chúng nó gắng sức hấp thu, thân thể càng ngày càng lớn, khí tức càng thêm nồng đậm, thậm chí có một vài con còn lột xác thành tuyết thú kích thước lớn.

Ngoài tuyết thú ra.

Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ cũng đang chìm trong thu hoạch, đang khoanh chân ngồi hấp thu trong sự mừng rỡ, cố gắng hấp thụ sức mạnh hàn băng thuần túy.

Đây là lần đầu tiên các nàng thấy sức mạnh băng giá thuần túy như vậy, cho dù lão tổ của các nàng cũng không có được sức mạnh băng giá thuần khiết như vậy khi còn sống.

Một ngày sau.

Sức mạnh hàn băng tiên tán, hầu hết trong số mười vạn tiểu tuyết thú đều đã tiến hóa thành tuyết thú cỡ lớn, chúng nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt kính sợ, giống như nhìn vương của chúng.

Con sóc nhỏ không lớn lên, nó vẫn nhỏ nhắn xinh xắn như trước, nhưng thực lực của nó vẫn mạnh nhất, nó đứng ở trung tâm của đám tuyết thú như trước.

"Lý Hiên tiên sinh, ngài... Ngài cũng là một thành viên của bộ tộc Tuyết Nữ sao?" Tuyết Kỳ mở miệng, nhìn Lý Hiên một cách ngưỡng mộ.

"Muội muội bộ tộc Tuyết Nữ chỉ có nữ tử, sao Lý Hiên tiên sinh có thể là thành viên của bộ tộc Tuyết Nữ được."

Tuyết Nhu véo mặt muội muội mình một cách bất lực, nhưng đôi mắt của nàng lại nhìn Lý Hiên, hiển nhiên là có sự tò mò về thân phận của Lý Hiên.

"Ta là con người, không cần hoài nghi điều này, chúng đến rồi." Nói xong, Lý Hiên quay đầu lại và nhìn về phía tây bắc.

Nơi đó.

Một con sóc kinh khủng toát ra khí tức vương giả, nó đang dẫn theo mấy chục vạn con tuyết thú lao đến nơi này, cuối cùng dừng lại cách đó không xa.

Và đang được con sóc đứng đầu này ôm trong lồng ngực nó là năm trái cây sáng chói, cũng là loại siêu trái cây mà Lý Hiên coi trọng nhất.

Cứ như vậy.

Vua sóc đứng cách đó không xa, nhìn Lý Hiên với ánh mắt ngờ vực, nó không tiến lên cũng không lùi lại, càng không có ý định tấn công, nó chỉ nhìn một cách nghi hoặc.

"Chít chít chít!"

Thấy vua sóc đi đến, con sóc nhỏ lanh lợi chạy đến, nhảy lên móng vuốt của vua sóc, lấy năm trái cây siêu cấp xuống.

Sau đó, đôi chân ngắn ngủn của nó chạy đến trước mặt Lý Hiên, đưa năm trái cây đó cho Lý Hiên, móng vuốt chĩa vào trái cây và kêu liên tục.

"Cảm ơn!"

Lý Hiên xoa đầu con sóc nhỏ, hắn nghe hiểu đại khái, năm trái

cây siêu cấp này là toàn bộ số trái cây của tầng này.

Thu hoạch như thế đã rất nhiều, cộng thêm trái cây siêu cấp mở ra từ rương báu màu bạc thì hắn đã có tổng sáu quả.

Sau khi ăn xong sáu trái cây, thực lực của Lý Hiên chắc chắn tăng lên rất nhiều, vì vậy hắn xao đầu sóc nhỏ với tâm trạng rất tốt.

"Nếu các ngươi đã đối xử với ta một cách chân thành, vậy ta sẽ tặng cho các ngươi một món quà lớn."

Ôm Băng Huyên Nhi trong lòng, Lý Hiên đột ngột bay lên không trung, bước lên khoảng không như thể tiên nhân, lặng lẽ đứng đó.

Chương 583. Huyết Phân Thân Bán Bộ Kim Đan

Một giây sau.

Tay trái của hắn ấn xuống, một luồng lực lượng hàn băng điên cuồng ngưng tụ,

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ cực lớn vang vọng bốn phía, cùng với âm thanh đó, một ngọn núi băng nguy nga được ngưng tụ thành hình, tỏa rá hàn băng chi lực thuần khiết.

Ngọn núi băng này vô cùng khổng lồ, đủ lớn để những con tuyết thú này hấp thụ suốt trăm năm, đây chính là món quà lớn của Lý Hiên.

"Chít chít chít!"

Đám tuyết thú ngóng nhìn ngọn núi băng cao lớn, cảm nhận được sức mạnh hàn băng tinh thuần, chúng nó phấn khích nhảy lên nhảy xuống, thậm chí cả vua sóc cũng vui vẻ chạy vòng quanh.

"Vậy nhé, chúng ta đi đây, gặp sau."

Lý Hiên không lãng phí quá nhiều thời gian, sau khi vẫy tay chào tạm biệt, hắn chọn tiến vào tầng hai của bí cảnh.

"Chít chít chít!"

Con sóc nhỏ vẫy móng vuốt nhỏ tạm biệt, dẫn đầu đông đảo tuyết thú nhìn Lý Hiên dần dần biến mất.

Tầng thứ hai của bí cảnh.

Nơi đây vẫn là vùng đất tuyết phủ trắng xóa, tuyết vẫn rơi dày đặc và trắng xóa.

Chỉ là trên bầu trời ngưng tụ một lượng lớn hắc khí, khiến cho Lý Hiên vừa bước vào đã ngẩng đầu lên và cau mày quan sát không trung.

"Tình huống nơi này có chút không đúng."

"Đúng vậy, Lý Hiên tiên sinh, bí cảnh đã bị ô nhiễm, rất nhiều tuyết thú đã biến thành tuyết thú ô nhiễm, phá hoại khắp nơi."

"Ô nhiễm ở tầng thứ hai vẫn còn khá tốt, tình trạng ô nhiễm ở các tầng tiếp theo của bí cảnh nghiêm trọng hơn, ta cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì toàn bộ bí cảnh sẽ ô nhiễm."

Dưới tác dụng của lệnh bài, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ cũng đi đến bên cạnh Lý Hiên, giọng nói êm ái khẽ giải thích tình hình nơi đây.

"Ta biết rồi."

Lý Hiên cau mày, Góc Nhìn Thượng Đế quét hàng vạn dặm.

Từ Góc Nhìn Thượng Đế, hắn nhìn thấy lượng lớn những con tuyết thú với đôi mắt đỏ như máu đang tàn phá và tấn công khắp nơi, dù chỉ liếc qua cũng nhận thấy không ổn.

"Hắc khí ô nhiễm, đúng là khiến người ta khó chịu vô cùng."

Lý Hiên rất chán ghét những hắc khí này, hơn nữa hắc khí đó quá nhiều, tuyết thú trong phạm vi hơn một vạn cây số đều bị ô nhiễm.

Có rất ít tuyết thú có thể tỉnh táo, nhưng chúng chỉ có thể sống sót một cách khó khăn dưới sự tấn công của những con tuyết thú ô

nhiễm.

Điều này càng khiến Lý Hiên khó chịu hơn, hắn muốn loại bỏ tuyết thú ô nhiễm ở nơi này, nhưng ăn hết trái cây để nâng cao thực lực mới có thể giải quyết chúng nhanh hơn.

Vì vậy, hắn lấy chiếc giường bằng bạch ngọc ra, nhẹ nhàng đặt Băng Huyên Nhi đẹp như thiên tiên nằm lên đó.

Kế tiếp, hắn khoanh chân ngồi xuống, lấy sáu trái cây ra và ăn chúng.

'Ting! Siêu Linh Hồn Chi Thủ của ngài được một trái cây siêu cấp tiến hóa, sức mạnh tăng lên đáng kể.

'Ting! Huyết Phân Thân của ngài được hai trái cây siêu cấp tiến hóa, thực lực của Huyết Phân Thân thành công đạt tới Bán Bộ Kim Đan.'

'Ting! Thiên Địa Chi Thủ của ngài được ba trái cây siêu cấp tiến hóa, uy lực tăng mạnh, tác dụng phụ yếu đi.'

...

Ba âm thanh thông báo máy móc vang lên trong đầu Lý Hiên, nhưng hắn không quá vui mừng, trái lại còn nhìn chằm chằm vào năng lực của Huyết Phân Thân.

Huyết Phân Thân trở nên mạnh hơn, nhưng còn chưa đạt tới Kim Đan kỳ, mấu chốt là tiêu hao hai quả siêu tiến hóa mới thăng cấp đến Bán Bộ Kim Đan, tăng lên không nhiều.

"Có lẽ là bởi vì số lượng Huyết Phân Thân quá nhiều, số lượng một vạn Huyết Phân Thân quả thực là khá lớn."

Lý Hiên thầm lẩm bẩm, và nhìn Thiên Địa Chi Thủ.

Thiên Địa Chi Thủ là một đại chiêu, là một năng lực mà Lý

Hiên vô cùng coi trọng, bây giờ sức mạnh tăng lên đáng kể và tác dụng phụ giảm đi, cuối cùng thì đây cũng là một tin vui với Lý Hiên.

"Ta có thể cảm nhận được, Thiên Địa Chi Thủ đã đạt đến cực hạn nào đó, chỉ cần tiếp tục ăn quả siêu tiến hóa, vậy thì..."

Tia sáng trong đôi mắt Lý Hiên lóe lên, nóng lòng muốn có được nhiều quả tiến hóa hơn, đồng thời hắn còn muốn lấy được phần thưởng của tầng này.

"Tuyết Nhu, tầng này cũng là mười vạn điểm tích lũy thì có được toàn bộ phần thưởng à?" Lý Hiên quay đầu nhìn về phía hai Tuyết Nữ.

"Đúng vậy, nhưng tầng này có rất ít tuyết thú bình thường, chỉ sợ không cách nào giúp ngươi đạt được số điểm tích lũy như ở tầng đầu tiên." Tuyết Nhu kiên nhẫn giải thích.

"Không sao, dù sao giết chết tuyết thú ô nhiễm cũng lấy được điểm tích lũy." Lý Hiên không quan tâm.

"Đúng vậy, bất quá ngươi phải cẩn thận một chút, tuyết thú ô nhiễm rất điên cuồng, số lượng đông đảo, không nên cho chúng nó cơ hội dây dưa với ngươi." Tuyết Nhu nghiêm túc nhắc nhở, trong lòng hơi lo lắng.

"Số lượng đông đảo à? Vậy cái này đi."

Hai tay Lý Hiên vỗ vào mặt băng, băng tuyết vô tận gầm thét, dần dần ngưng tụ thành người băng khổng lồ, số lượng hơn một vạn con.

Với số lượng đáng sợ như vậy, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ nhìn đến sững sờ trong giây lát, đầu óc các nàng lại một lần nữa ngừng chuyển động.

"Đi, giết sạch tuyết thú ô nhiễm." Lý Hiên hạ lệnh.

"Gào gào gào!"

Đám người băng khổng lồ gào rống, chân lớn lao ra ngoài, lưu lại rất nhiều dấu chân trên mặt băng dày đặc.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Lý Hiên ôm Băng Huyên Nhi, đặt chiếc giường bạch ngọc vào trong Không Gian Tùy Thân. Sau đó, hắn bước những bước thong thả và tiến về phía trước, trong sự sững sờ của Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ, từng bước đi xa.

Nơi khác.

Quỷ dị và tà ma vẫn đang chiến đấu, săn lùng và giết những con tuyết thú ô nhiễm, kiếm điểm tích lũy.

Chương 584. Huyết Phân Thân Bán Bộ Kim Đan (2)

Vì để lấy được một trong ba vị trí đầu tiên, hai con quỷ dị và hai con tà ma đều thể hiện sức mạnh, điên cuồng liệp sát, tranh giành ba vị trí đầu tiên.

"Ha ha ha, sướng, quá sung sướng, giết quái vật như thế mới thoải mái!"

Hùng ma vung móng vuốt to lớn xé xác một con tuyết thú ô nhiễm, nó hưng phấn gào lớn khi nhìn thấy điểm tích lũy của mình ở vị trí thứ ba.

"Đừng tự mãn, chẳng mấy chốc ta sẽ vượt qua ngươi."

Sư ma không vui nhìn thứ hạng của mình, vừa rồi nó chỉ chú ý đến tình hình trong bí cảnh nên tốc độ giết quái chậm lại.

Kết quả là vừa không tập trung một chút lại từ vị trí thứ ba rơi xuống vị trí thứ tư, điều này khiến sư ma rất khó chịu.

"Khà khà khà, ta thích cách chiến đấu không bị mất điểm tích lũy, cách chiến đấu hiện tại phù hợp với ta, cứ đợi mà xem, không lâu đâu, ta sẽ giành lấy vị trí thứ hai."

Hùng ma nhìn tám ngàn điểm tích lũy của mình, thấy rằng khoảng cách giữa nó và người thứ hai chỉ còn mấy trăm điểm tích lũy, nó rất phấn khích.

"Đừng chỉ tập trung vào việc giết chóc, chúng ta ở đây cũng là để tìm hiểu rõ tình trạng ô nhiễm, cung cấp thông tin chuẩn xác cho chủ thượng." Sư ma sầu não nói.

"Không có việc gì, tuyết thú ô nhiễm nhiều như vậy, tình hình ô nhiễm chắc chắn là rất tốt, ồ? Con người và Tuyết Nữ đến rồi, ngươi nhìn lệnh bài đi." Hùng ma chỉ vào lệnh bài.

Chỉ thấy, trên lệnh bài xuất hiện thông tin mới, đó là tên của người được xếp ở vị trí thứ năm và số điểm tích lũy đều là số lẻ.

Hiển nhiên.

Điểm tích lũy của tầng này là tính lại từ đầu, bắt đầu từ con số không.

"Lại là loài người, hừ, cửa này hắn đừng mơ vượt qua được chúng ta." Sư ma lạnh lùng nói.

"Ngươi chắc chắn không? Tình huống ăn gian như ở tầng trước đừng có xuất hiện." Hùng ma có chút lo lắng.

"Không thể nào, nơi này ô nhiễm nghiêm trọng như vậy, trái cây đã trở nên cực kỳ hiếm thấy, biện pháp duy nhất có thể nhanh chóng tăng điểm tích lũy là giết chết tuyết thú ô nhiễm."

"Mà nói về tốc độ và độ bền của việc giết quái, chúng ta tốt hơn nhiều so với loài người, ngay cả khi ta trong trạng thái thả lỏng, ta vẫn có thể dễ dàng chèn ép Nhân tộc."

Sư ma vừa lạnh lùng thốt lên xong, miệng nó mở rộng, huyết khí màu đỏ cuồn cuộn bao phủ bốn phía, dễ dàng vây khốn mấy chục con tuyết thú, sau đó thành công giết chết chúng.

Và điểm tích lũy của nó cũng một lần nữa trở về vị trí thứ ba dưới cách thức tàn sát như vậy.

"Chết tiệt!"

Thấy cảnh này, hùng ma nghiến răng tức giận, đồng thời cũng sử dụng các chiêu thức tương tự để săn quái trong phạm vi lớn.

Ngay lập tức, điểm của nó trở lại vị trí thứ ba, thậm chí vượt qua vị trí thứ hai.

Bây giờ tất cả đều bùng nổ, sử dụng đại chiêu của mình để liệp sát, tốc độ thu hoạch điểm tích lũy tăng nhanh.

Với tốc độ này, điểm tích lũy của chúng nó nhanh chóng vượt quá một vạn điểm, mà điểm tích lũy của Nhân tộc và Tuyết Nữ vẫn là số lẻ.

"Thấy chưa, chênh lệch một vạn điểm tích lũy, Nhân tộc muốn vượt qua chúng ta thì nằm mơ đi, ha ha ha." Sư ma cười phá lên, vô cùng điên cuồng.

"Quả thật, không biết Nhân tộc và bộ tộc Tuyết Nữ đang suy nghĩ cái gì, bọn họ tiến vào cũng không giết quái, vô cớ để cho chúng ta kiếm nhiều điểm tích lũy như thế, đúng là nực cười."

Hùng ma cũng đang nở nụ cười lạnh lẽo, cảm thấy Nhân tộc không có biện pháp gian lận, bọn họ cứ như thể không muốn tiến bộ, phảng phất trực tiếp từ bỏ tầng này.

Cũng tại thời điểm này.

Trong khu hùng ma và sư ma đang cười nhạo.

Điểm tích lũy của Lý Hiên thay đổi và bắt đầu tăng nhanh, tăng nhanh từ số lẻ.

"Ồ? Loài người đã bắt đầu giết quái, hiện tại mới bắt đầu, buồn cười, chúng ta nhiều hơn bọn họ những một vạn điểm." Sư ma cười lạnh.

"Đúng thế, ta cũng cảm thấy nực cười, từ từ... Tà Thần tại thượng, tại sao điểm tích lũy lại tăng nhanh như vậy? Trong nháy mắt đã tăng hơn một ngàn." Hùng ma gào to.

"Chết tiệt, điểm tích lũy vẫn còn đang tăng, đúng là nhanh, đã hai ngàn điểm tích lũy, sao có thể thế được!" Sắc mặt sư ma cũng thay đổi, nghiêm túc nhìn chằm chằm lệnh bài.

"Ba ngàn điểm tích lũy, lại đã đạt được ba ngàn điểm tích lũy." Hùng ma tức giận gào thét.

"Bốn ngàn rồi, lẽ nào tên này chỉ huy quân đội giết quái sao? Điểm tích lũy tăng lên nhanh quá vậy."

"Năm... Năm ngàn rồi, điểm tích lũy của Nhân tộc đã năm ngàn."

"Chết tiệt!"

Hùng ma và sư ma đều hoảng sợ, chúng nó sợ hãi trước sự gia tăng nhanh chóng của điểm tích lũy, ánh mắt chúng nó tập trung vào điểm tích lũy.

Quỷ dị ở cách xa rất bình tĩnh, vẫn chăm chỉ đánh quái tích điểm, như thể nó cảm thấy bản thân vẫn có thể chiến thắng.

Năm phút sau.

Sự bình tĩnh của quỷ dị không còn nữa, nó thẫn thờ nhìn điểm tích lũy trên lệnh bài.

Bởi vì thứ hạng của Lý Hiên đã lên đến thứ nhất, dọc đường hắn đã đuổi kịp và vượt qua cả tà ma lẫn quỷ dị, thành công giành được vị trí đầu bảng.

Mấu chốt là điểm tích lũy vẫn còn đang tăng lên, tốc độ như vậy làm đầu óc tà ma và quỷ dị mơ hồ.

"Ăn gian, chắc chắn hắn ăn gian, loài người chết tiệt, tức chết đi được!"

Hùng ma nổi trận lôi đình, muốn tìm Nhân tộc và ra tay giết

chết, nhưng thần thức của nó không thể tìm thấy vị trí của Lý Hiên, trong phạm vi của thần thức chỉ có tuyết thú ô nhiễm và băng tuyết.

Chương 585. Vài hơi thở

"Chúng ta nhất định phải tìm được bọn họ, căn cứ vào tốc độ thu hoạch điểm tích lũy của Nhân tộc, chúng ta nhất định sẽ thua. Nhất định phải giết hắn, có như vậy mới có thể yên tâm vượt ải."

Sát ý lạnh như băng lóe lên trong mắt sư ma, nó định tìm kiếm và giết chết Lý Hiên.

Quỷ dị đứng cách đó không xa cũng quay đầu nhìn sang, hiển nhiên cũng có ý tưởng đó.

"Chia nhau ra hành động, nhất định phải tìm được Nhân tộc."

Vèo vèo vèo, vèo vèo vèo!

Tà ma và quỷ dị tách ra ngay lập tức, đi thẳng về bốn phía khác nhau, chuẩn bị tìm kiếm Lý Hiên trên diện rộng.

Nơi khác.

Lý Hiên đang ngồi trên vai một người tuyết cao lớn, hắn ôm Băng Huyên Nhi và lẳng lặng quan sát trận chiến phía trước, nhìn hàng vạn người băng khổng lồ điên cuồng chiến với tuyết thú ô nhiễm.

Người băng khổng lồ của hắn và tuyết thú ô nhiễm đều có khả năng tự phục hồi mạnh mẽ.

Nhưng Lý Hiên đã sử dụng chiến thuật biển người, hàng vạn người băng khổng lồ chiến đấu với mấy trăm tuyết thú ô nhiễm, chẳng bao lâu đã giết chúng một cách dễ dàng.

Thậm chí, sau một thời gian chiến đấu, Lý Hiên còn triệu hồi

hai dung nham cự nhân ra chiến đấu.

Dưới sự hướng dẫn của Lý Hiên, dung nham cự nhân Kim Đan đỉnh phong được triệu hồi quả thực là bất khả chiến bại và không con tuyết thú ô nhiễm nào có thể cản được.

Dần dần.

Điểm tích lũy của Lý Hiên ngày càng nhiều, khi điểm tích lũy lên đếm năm vạn, hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía tây bắc.

"Ta đi một chút rồi về."

Lý Hiên đột nhiên biến mất trong khoảng không, ôm Băng Huyên Nhi và biến mất.

Thấy Lý Hiên đột nhiên biến mất, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ đều vô cùng thắc mắc, không rõ hắn đi đâu.

"Không đúng, ta cảm nhận được dao động của quỷ dị, ở hướng tây bắc!" Tuyết Kỳ dường như có thiên phú đặc thù, có thể cảm nhận được gì đó từ một khoảng cách rất xa.

"Dao động của quỷ dị sao? Đợi đã nào, chẳng lẽ Lý Hiên tiên sinh chiến đấu với quỷ dị sao?" Sắc mặt Tuyết Nhu thay đổi.

"Có khả năng, vừa rồi Lý Hiên tiên sinh đã nhìn về phía tây bắc rồi rời đi, nói không chừng hắn thực sự đi chiến đấu." Tuyết Kỳ cũng nhận ra điều này.

"Lý Hiên tiên sinh có chút liều lĩnh, hắn nên dẫn những thuộc hạ này theo, hơn nữa hắn không nên ôm tiểu cô nương kia theo, chiến đấu như thế sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng."

"Nguyên nhân chủ yếu là đám quỷ dị quá mạnh, chúng nó mạnh hơn sư ma và hùng ma, có thể thi triển ra thực lực Bán Bộ Nguyên Anh, quá nguy hiểm." Tuyết Nhu lo lắng nói.

"Chúng ta hãy đi giúp đỡ, không thể để Lý Hiên tiên sinh gặp chuyện không may."

"Được, đi!"

Tuyết Kỳ và Tuyết Nhu nhanh chóng bay về phía tây bắc, chuẩn bị hỗ trợ Lý Hiên.

Các nàng biết quỷ dị khó đối phó nhường nào. cộng thêm không thể giết chết quỷ dị, các chiến đấu của chúng nó thuộc loại liều mạng.

Để ngăn Lý Hiên gặp chuyện không may, các nàng chỉ có thể phi hành nhanh hơn.

Nhưng chỉ vừa đi được trong vòng năm hơi thở, các nàng chợt dừng lại.

Bởi vì Lý Hiên bước ra từ gợn sóng không gian, lại một lần nữa ngồi trên vai người băng khổng lồ, nhàn nhã thu thập điểm tích lũy.

Cảnh tượng như vậy khiến Tuyết Kỳ và Tuyết Nhu sững sờ đứng đó, không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Xem ra là chúng ta suy nghĩ nhiều, Lý Hiên tiên sinh hoàn toàn không đi chiến đấu, có lẽ đã rời đi vì chuyện khác." Tuyết Nhu bất đắc dĩ nói.

"Ta còn tưởng rằng Lý Hiên tiên sinh đã đi chiến đấu, kết quả hắn trở lại nhanh như vậy thì chắc chắn không phải là chiến đấu."

Tuyết Kỳ lắc đầu, đột nhiên nàng quay đầu nhìn về phía tây bắc, lông mày hơi cau lại.

"Sao thế?" Tuyết Nhu ngờ vực.

"Kỳ lại. Dao động của quỷ dị đã biến mất, biến mất từng chút

một, nhưng ta không hề cảm nhận được phương hướng dịch chuyển của nó, như thể là biến mất trong hư không." Tuyết Kỳ mờ mịt.

"Ngươi chắc chắn chứ?" Tuyết Nhu cũng kinh ngạc, cảm thấy có gì đó không đúng.

"Chắc chắn, vô cùng chắc chắn, năng lực cảm nhận của ta cảm giác được một cách vô cùng rõ ràng." Tuyết Kỳ nghiêm túc giải thích.

Cùng vào lúc này.

Lệnh bài của các nàng đột ngột nổi lên giữa không trung, cái tên của quỷ dị mèo đứng thứ ba trên lệnh bài xám đi rồi biến mất.

Một cảnh như vậy ngay lập tức khiến đồng tử của bọn họ co lại.

"Đây là dấu hiệu của việc bị giết! Quỷ dị mèo bị giết, lẽ nào Lý Hiên tiên sinh đã giết quỷ dị mèo sao?" Tuyết Kỳ không dám tin, nàng nói.

"Không thể nào, Lý Hiên tiên sinh chỉ rời đi trong chốc lát, làm sao có thể giết chết quỷ dị mèo cường đại trong thời gian ngắn như vậy?"

"Đó chính là tồn tại có thực lực Bán Bộ Nguyên Anh, rất khó bị giết chết, huống chi chỉ là trong vài hơi thở."

Tuyết Nhu cũng chấn động, cảm thấy rằng chuyện này rất có thể là do Lý Hiên làm, nhưng lý trí nói với nàng rằng điều đó hơi khó xảy ra, không có đủ thời gian.

"Chúng ta đến hiện trường xem sao, trong khi vẫn còn thời gian, ta vẫn cảm nhận được khí tức và dao động còn sót lại tại nơi đó." Tuyết Kỳ vội vàng nói.

"Được, để ta nói với Lý Hiên tiên sinh một chút."

Tuyết Nhu nhanh chóng nhìn Lý Hiên, sau đó nàng nhận ra ánh mắt Lý Hiên đang nhìn chằm chằm các nàng.

Dưới ánh mắt này, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ có chút hoảng, Tuyết Nhu, người làm tỷ tỷ khẽ hỏi: "Lý Hiên tiên sinh, là... Ngài là người giết quỷ dị mèo sao?"

Chương 586. Ta là Bán Thần

"Ừ, quỷ dị và tà ma quá nguy hiểm với thế gian, chỉ có giết chết chúng thì mới giải quyết được vấn đề." Lý Hiên bình tĩnh nói.

"Thật sự là do ngài giết."

Nghe nói thế, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ thực sự khiếp sợ, bởi vì tốc độ ra tay quá nhanh, chỉ trong vài hơi thở đã trở lại.

Tốc độ nhanh như thế thực sự là không tưởng đối với các nàng.

Nên biết, nếu con quỷ dị mèo đó nổi giận, nó chắc chắn có thể thi triển thực lực của Bán Bộ Nguyên Anh.

Thực lực như thế, hai người các nàng hợp lực cũng không đánh lại được, nhưng quỷ dị mèo bạo ngược như thế lại bị giết, thậm chí có thể nói là miểu sát.

Chuyện này quả thực dọa đến hai tiểu cô nương, các nàng liếc mắt nhìn nhau, đều nhận thấy được sự hoài nghi trong ánh mắt đối phương.

Trước đó các nàng còn lo lắng rằng quỷ dị mạnh, còn cố tình vạch ra tuyến đường an toàn để di chuyển, muốn đi vòng qua tà ma và quỷ dị, nhưng ai mà ngờ được rằng Lý Hiên lại giết chết quỷ dị mèo trong phút chốc.

Sự đảo ngược như vậy khiến Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ sững sờ tại chỗ, cái đầu quả dưa của các nàng cũng rơi vào trạng thái đờ đẫn.

"Đúng rồi, ta có một câu hỏi, nếu như quỷ dị và tà ma phát

hiện đồng bạn của mình bị giết, bọn chúng sẽ kết nhóm tiếp tục vượt ải hay chạy khỏi bí cảnh?"

Nhận ra điều này, trong mắt Lý Hiên sáng ngời sát ý.

"Chuyện... Thực ra là chúng nó quyết tâm phải đạt được bảo vật trong bí cảnh, dưới tình huống bình thường, khả năng chúng nó kết nhóm tiếp tục thăm dò là rất lớn."

"Nhưng biểu hiện của ngài quá mạnh, cũng có chút khả năng chúng nó bị ngài hù dọa mà chọn chạy trốn." Tuyết Nhu không chắc chắn lắm, nàng nói.

Nghe nàng nói như vậy, Lý Hiên cau mày, sau đó nói.

"Nếu sớm biết như vậy, lúc giết nó hẳn là nên kiềm chế lực lượng lại một chút, cái chính là quỷ dị mèo quá yếu, một chiêu cũng không chịu nổi. Quên đi, chuyện còn lại để ta giải quyết."

Lý Hiên không muốn mọi thứ phức tạp thêm, hắn định trực tiếp đến tìm quỷ dị và tà ma.

Cứ như vậy.

Lý Hiên rời đi trong những vòng tròn gợn sóng, chỉ để lại Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ ngơ ngác ngồi đó.

Các nàng nhớ đến những lời nói vừa rồi, nhận thấy Lý Hiên thực sự không đứng cùng một tầng mây mới các nàng.

Không còn cách nào, quỷ dị mèo rõ ràng mạnh như thế, nhưng Lý Hiên vẫn chê đối phương quá yếu, còn nói là không đỡ nổi một chiêu.

Kết quả như vậy khiến Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ choáng váng, đầu óc như úng nước, không thể vận chuyển.

Nơi khác.

Hai tà mà và con quỷ dị còn lại một lần nữa tụ hợp với nhau, nhìn nhau rồi nhìn lệnh bài bằng ánh mắt nghiêm nghị.

Nhìn quỷ dị mèo đứng đầu hoàn toàn biến mất, trong lòng chúng nó ngập tràn sợ hãi.

"Tại sao quỷ dị mèo lại chết nhanh như thế? Ai đã giết nó? Vừa tách ra không lâu mà nó đã chết, quá nhanh." Sư ma trịnh trọng nói.

"Đúng thế, cái chết đến quà là nhanh, thực lực của nó còn mạnh hơn chúng ta, lại cứ như thế mà chết, trước khi chết nó có gửi tin cầu cứu cho ngươi không?" Hùng ma nhìn quỷ dị hồ ly.

"Có, nhưng chỉ có một chữ, 'trốn'!" Quỷ dị hồ ly khàn giọng nói.

"Trốn ư? Ngươi chắc chắn chứ? Chỉ cần một ý nghĩ trong đầu là chúng ta đã gửi tin tức đi rồi, sao nó chỉ gửi một chữ trốn?" Sư ma hoài nghi.

"Bởi vì cái chết của nó đến quá nhanh, bị miểu sát, chỉ kịp gửi một chữ này đi." Sắc mặt khó coi, quỷ dị hồ ly giải thích.

"Không thể nào! Chẳng lẽ nó không có huyết mạch Bán Thần sao?" Hùng ma có chút khiếp sợ.

"Có, hơn nữa độ tiến hóa của nó còn cao hơn ta, về tốc độ thì nó nhanh hơn ta, sức chiến đấu trực diện không dưới ta."

"Nhưng nó vẫn bị giết, bị miểu sát, ngay cả căn nguyên cũng vỡ nát." Giọng nói của quỷ dị hồ ly ngày càng khàn đi.

"Đến cả căn nguyên cũng vỡ tan sao? Căn nguyên của các ngươi rõ ràng là ở thế giới Quỷ Dị, làm sao mà vỡ được?" Sư ma nghi ngờ.

"Căn nguyên của nó bị cưỡng ép kéo vào thế giới này, cách ra tay này rất giống một người, kẻ đó là Lý Hiên, Lý Hiên đã hủy hoại quỷ dị mười hai cầm tinh!"

Quỷ dị hồ lỳ tiếp tục giải thích, trong đôi mắt bạo ngược mất đi bạo ngược, trái lại nhiều thêm chút lo lắng.

"Lý Hiên u? Ngươi đang nói là Lý Hiên sao?"

Hùng ma và sư ma đều bị dọa, cơ thể căng cứng.

Bởi vì tên tuổi của Lý Hiên được lan truyền rộng rãi trong giới tà ma, vô số tà ma đều biết đến người thiên tài của Nhân tộc đã quật khởi như kỳ tích rồi ngã xuống này.

"Đúng vậy, ngoài Nguyệt phán xử và Nặc Ngôn ở thế giới ngầm, Lý Hiên là người thứ ba có năng lực đặc thù, có khả năng diệt trừ căn nguyên, kẻ này vô cùng nguy hiểm."

"Vốn dĩ người ta đồn rằng hắn đã chết, nhưng trong lòng một phần quỷ dị vẫn cho rằng hắn còn sống. Trước kia ta cũng không thèm để ý, không nghĩ tới người này thật sự còn sống, lại lợi hại như vậy."

Quỷ dị hồ ly nghiêm túc nói, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía đông nam, lo lắng rằng Lý Hiên sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

"Chết tiệt, nếu là Lý Hiên, vậy thì rắc rối to rồi. Với tính cách của hắn, khả năng tiếp tục giết đám chúng ta sẽ rất lớn."

"Chúng ta chạy nhanh thôi, không thể tiếp tục vượt ải nữa, nếu mà đụng độ với Lý Hiên thì chúng ta nhất định sẽ chết."

"Đúng, phải đi thôi, truyền lại tin tức này và yêu cầu chủ thượng ra tay giết Lý Hiên."

Chương 587. Ta là Bán Thần (2)

Hùng ma và sư ma nhất trí đề xuất từ bỏ bí cảnh và rời khỏi nơi này, trở về báo cáo thông tin về Lý Hiên.

"Ta cũng nghĩ như vậy, ở trong bí cảnh chúng ta không thể gửi tin tức đi, chỉ cần có thể chạy thoát nơi này, chúng ta có thể xin chi viện."

Quỷ dị hồ ly gật đầu, đôi mắt âm u quan sát xung quanh.

"Chúng ta đi thôi, chạy về phía lối ra!"

"Được!"

Vèo vèo vèo!

Ba âm thanh xé gió vang lên, chẳng mấy chốc quỷ dị và tà ma đã biến mất, chỉ có điều một cọng lông hồ ly vẫn nằm lại trong tuyết, dần dần bị tuyết chôn vùi.

Vị trí lối vào tầng hai.

Hai tà ma và quỷ dị chạy tới với tốc độ nhanh chóng, sau khi nhìn thấy cửa không gian gần lối vào, chúng nó lộ vẻ vui mừng.

"Tốt quá rồi, chỉ cần có thể trốn đến tầng một, chúng ta sẽ có hy vọng sống sót." Hùng ma vui vẻ nói.

"Đúng vậy. Chỉ cần có thể rời khỏi bí cảnh, chúng ta có thể yêu cầu hỗ trợ và giết chết Lý Hiên!"

"Ồ?"

Một giọng nói thờ ơ đột nhiên vang lên, hình bóng Lý Hiên xuất hiện trong những gợn sóng không gian. Hắn ôm Băng Huyên Nhi đẹp như thiên tiên và đứng giữa hư không, ánh mắt nhìn xuống tà ma và quỷ dị.

"Chết tiệt! Đến thật rồi."

Sắc mặt sư ma biến đổi, sương mù màu máu bắt đầu khởi động xung quanh cơ thể, tựa như sắp nổ tung, toàn thân đỏ như máu.

"Giết hắn!"

Quỷ dị hồ ly gào lớn, ngay lập tức lao về phía Lý Hiên. Tà khí cuồn cuộn dâng trào, biến thành vô số móng vuốt hồ ly bổ về phía Lý Hiên.

Đùng!

Bóng dáng Lý Hiên tan biến và hắn đã đứng bên cạnh hồ ly khi xuất hiện trở lại.

Bàn tay linh hồn khổng lồ của hắn lúc này đã nghiền nát đầu của quỷ dị hồ ly, bóp chết nó.

Đối diện.

Nhìn quỷ dị hồ ly bị miểu sát, đồng tử hùng ma và sư ma đồng thời co lại, chọn bạo chủng.

"Thiêu đốt huyết mạch!"

Đùng!

Huyết khí cuồn cuộn hóa thành khói báo động, bao phủ khoảng không này.

Khí tức cực kỳ tà ác đó, người bình thường chỉ cần nhìn vào là sẽ bệnh nặng, khí huyết hao tổn.

Sau khi thiêu đốt huyết mạch, tà ma lại dung hợp với nhau, tạo thành một con quái vật với đầu sư tử và cơ thể của một con gấu, một con quái vật toát ra khí tức của Bán Thần.

"Lực lượng thật là khủng khiếp, sức mạnh của Bán Thần là đây sao? Ha ha, ha ha, Lý Hiên, ngươi có biết tại sao chúng ta lại là đồng đội hay không? Bởi vì chúng ta có kỹ năng dung hợp."

"Mục đích ban đầu khi chúng ta được truyền huyết mạch Bán Thần là để dung hợp với nhau, càng phát huy được nhiều sức mạnh của Bán Thần."

"Lực lượng này là thứ mà ngươi vĩnh viễn không có cách nào đạt được, bởi vì hôm nay ngươi nhất định phải chết! Ha ha, ha ha!"

Sau khi dung hợp, quái vật hùng sư cười điên cuồng, đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm Lý Hiên, sát ý vô tận tùy ý tràn ngập, huyết khí cuồn cuộn rung chuyển tầng mây.

"Bán Thần sao? Ta thực sự muốn được lĩnh giáo lực lượng của Bán Thần." Lý Hiên âm u nói.

"Vậy thì đi chết đi!"

Ầm!

Con quái vật với đầu sư tử và thân gấu biến thành dư ảnh và bất ngờ xuất hiện trước mặt Lý Hiên, móng vuốt sắc nhọn đáng sợ của nó tát vào đầu Lý Hiên một cách hung hãn.

Tốc độ cực nhanh khiến con ngươi của Băng Huyên Nhi trong ngực Lý Hiên co lại, trong đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy lo lắng cho Lý Hiên.

Đùng!

Lý Hiên giơ cao cánh tay trái, tóm được móng vuốt của con quái vật thân gấu đầu sư tử, trực tiếp ngăn chặn đòn tấn công của nó.

Rồi sau đó.

Lý Hiên nhấc con quái vật có đầu sư tử và thân gấu lên, nện nó xuống đất, ầm ầm đập nó xuống mặt đất quanh đây như đập chuột.

Trong quá trình này, hắn vận dụng lực lượng mạnh mẽ ẩn chứa trong thân thể, thành công đánh tan sức mạnh trên người con quái vật trong mỗi lần nện xuống.

"A a a, ta đau quá, Lý Hiên chết tiệt, ta muốn giết ngươi, ta giết ngươi, ta là thần, ta là thần!"

Đùng!

Tiếng nổ vang, mặt đất nứt ra, mặt băng rộng hàng trăm cây số biến thành hố lớn.

Lý Hiên lẳng lặng đứng trong chiếc hố, tay trái của hắn đâm xuyên qua trái tim của tà ma: "Thần? Một vị thần quá yếu!"

Lý Hiên khẽ vẩy vết máu trên tay, bóng dáng lẫn vào hư không và biến mất.

Chỉ còn lại con quái vật đầu sư tử thân gấu đờ đẫn nằm trên mặt đất, hai mắt ngây dại nhìn khoảng không trên cao, trong miệng phát ra âm thanh ha ha ha.

Nhưng nó không thể nói được nữa, đừng nói đến việc di chuyển, sinh cơ không ngừng trôi đi ấy nói cho nó biết rằng cái chết đang đến.

Rắc!

Trên người bọn họ xuất hiện vết nứt dày đặc, dần phủ kín toàn thân.

Bang.

Ầm một tiếng, quái vật tan thành tro bụi, tiêu tán trong trời đất, hoàn toàn diệt vong, ngay cả thi thể cũng không để lại.

Nơi khác.

Nơi quỷ dị hồ ly giấu đi cọng lông của nó.

Bóng dáng Lý Hiên bước ra từ hư không, Góc Nhìn Thượng Đế nhanh chóng quét qua, cuối cùng nhìn xuống bên dưới mặt băng.

"Cho rằng trốn bên dưới lớp băng là có thể tránh được một kiếp sao? Nực cười." Lý Hiên lạnh giọng nói, ánh mắt ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm phía đó.

Bang!

Mặt băng cuộn trào.

Cọng lông mềm mại của hồ ly bay ra khỏi lớp băng tuyết, nhanh chóng biến thành một con quỷ dị hồ ly rồi nghiêm nghị nhìn Lý Hiên.

"Ngươi tìm được ta, sao ngươi làm được?"

Sắc mặt quỷ dị hồ ly vô cùng nặng nề, thủ đoạn bảo mệnh của nó vô cùng dị thường, cũng là thủ đoạn cứu mạng mạnh nhất giúp nó tồn tại đến hiện tại.

Chương 588. Một vị thần quá yếu

Với thủ đoạn bảo mệnh, cho dù phải trải qua vô số chiến dịch thì nó vẫn có thể thành công sống sót, thậm chí nó đã từng bị đại tu sĩ Hóa Thần kỳ trong lúc vận chuyển tài nguyên ở thiên vực.

Trong lần tập kích đó, toàn bộ đồng bọn cùng vận chuyển tài nguyên đều chết hết, chỉ còn mình nó sống sót, với thủ đoạn ẩn giấu mạnh mẽ của mình, nó đã thoát khỏi sự dò xét của đại tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Thật không ngờ, một thủ đoạn bảo mệnh biến thái như thế, một chiêu thức có thể giúp nó sống sót trong tay đại tu sĩ Hóa Thần kỳ lại bị Lý Hiên phát hiện, hơn nữa là khóa chặt nó chỉ trong một cái liếc mắt.

Điều này khiến con quỷ dị hồ ly rất sợ hãi, lần đầu tiên cảm nhận được sự bất phàm của Lý Hiên.

"Nếu đã đi ra, vậy thì đi chết đi!"

Lý Hiên lạnh lùng tiến về phía trước, bàn tay linh hồn màu đen khổng lồ tụ lại phía sau, tỏa ra lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

"Không... Không... Đừng giết ta, đừng giết ta, ta bằng lòng nhận ngài làm chủ nhân, xin đừng giết ta."

Quỷ dị hồ ly hoảng sợ lùi bước, nhưng thấy Lý Hiên bước tới từng bước, nó tuyệt vọng, và cuối cùng gầm lên với quyết tâm trong mắt: "Cùng chết đi!"

Đùng đùng!

Cuồng phong thét gào, quả cầu lửa nóng rực mở rộng dữ dội, tạo thành cảnh tượng nổ tung khủng khiếp, bao trùm cả Lý Hiên.

Cảnh tượng này khiến Băng Huyên Nhi sợ hãi, nàng căng thẳng nhìn Lý Hiên, sau đó nàng trông thấy một Lý Hiên không hề hoảng hốt.

Nhìn Lý Hiên tuấn tú, nhìn đôi đồng tử điềm tĩnh như làn nước của hắn, Băng Huyên Nhi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi lặng lẽ dựa vào lòng Lý Hiên, không bận tâm đến nguy hiểm nữa.

Rắc rắc rắc!

Bàn tay hàn băng khổng lồ xuất hiện, bao trùm quả cầu lửa và bao bọc mọi nguy hiểm bên trong, chỉ có những âm thanh nghèn nghẹn truyền ra.

Lý Hiên không để tâm đến vụ nổ mà cẩn thận quan sát xung quanh, giây tiếp theo, hắn đột ngột xuất hiện bên cạnh một tảng đá, bàn tay linh hồn khổng lồ thoáng chốc duỗi ra.

"A a a, loài người chết tiệt, đi chết đi!"

Trong bàn tay linh hồn khổng lồ, một con hồ ly nhỏ bé vô cùng yếu ớt điên cuồng gào lên, khuôn mặt vặn vẹo tràn đầy vẻ tuyệt vọng và hung tàn.

"Trò lố bịch!"

Lý Hiên nở nụ cười chế nhạo, bàn tay linh hồn to lớn nhanh chóng hành động, kéo căn nguyên của hồ ly vào thế giới này, rồi xé nó thành từng mảnh.

"Cứ chờ đó, chủ thượng nhất định sẽ báo thù cho bọn ta, nhất định sẽ giết chết ngươi, a a a!"

"Ta đang chờ."

Sau khi xé xác quỷ dị hồ ly, Lý Hiên ngưng tụ nước để cọ rửa tay trái, sau đó ẩn mình vào hư không, một lần nữa quay trở lại trên cơ thể người băng khổng lồ, tiếp tục chỉ huy bọn chúng tích cóp điểm tích lũy.

"Lý Hiên tiên sinh, khi nãy chúng ta nghe thấy tiếng nổ vang, ngài không sao chứ? Có phải tất cả quỷ dị và tà ma đều đã chết rồi không?" Tuyết Kỳ khẽ hỏi.

"Ta không sao, bọn chúng đều đã chết cả rồi, không cần lo lắng về nguy hiểm nữa."

Lý Hiên đáp lại một câu, ôm Băng Huyên Nhi mềm mại, nhìn về phía xa.

"Nhanh như vậy, thực lực của ngài thật là mạnh."

Biểu cảm của Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ phức tạp, hoàn toàn không ngờ người kết minh với mình lại mạnh đến vậy, có thể dễ dàng giải quyết quỷ dị và tà ma, chuyện này khiến bọn họ cảm thấy bản thân như đang nằm mơ.

Băng Huyên Nhi trong ngực Lý Hiên cũng mang dáng vẻ tương tự, mặc dù nàng vẫn luôn đi theo Lý Hiên, nhưng cho đến hiện tại nàng cũng không biết Lý Hiên mạnh mẽ như vậy.

Nghĩ đến việc trước đó bản thân còn muốn bảo vệ Lý Hiên, nhưng cuối cùng lại liên lụy đến Lý Hiên, nàng tự trách nói: "Hiên thiếu gia, thật xin lỗi, là ta liên lụy đến ngươi."

"Không sao, ngươi là thị nữ của ta, có chút vấn đề nhỏ cũng là bình thường, chỉ cần nhớ kỹ, cả đời này ngươi đều là thị nữ của ta."

Lý Hiên lên tiếng như lẽ đương nhiên, đã xảy ra rất nhiều

chuyện, hắn đã không thể để Băng Huyên Nhi rời đi, dù có làm thị nữ cả đời cũng không thể rời đi.

"Ừ."

Nghe những lời này, Băng Huyên Nhi thấy trong lòng ngọt ngào, đôi mắt to không khỏi cong lên thành trăng lưỡi liềm.

Kế đó, bọn họ tiếp tục dọn dẹp tuyết thú ô nhiễm, nhanh chóng tích lũy được mười vạn điểm tích lũy, thu được tất cả phần thưởng của tầng này.

Lý Hiên một lần nữa mở rương máu màu đồng ra, nó vẫn là nguyên liệu ngũ giai, bị hắn nhét vào trong Không Gian Tùy Thân.

"Lý Hiên tiên sinh, ta có thể giúp ngài mở rương báu màu bạc không?" Tuyết Nhu cũng muốn thử.

"Có thể." Lý Hiên ném rương báu màu bạc qua, muốn xem vận may của nàng.

Rất nhanh.

Rương báu màu bạc được mở ra, một trái cây màu đỏ xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ.

"Đây là trái gì?" Lý Hiên ngờ vực, hắn chưa bao giờ nhìn thấy loại trái cây như vậy.

"Đây... Đây là." Sắc mặt Tuyết Nhu ửng đỏ, nàng có chút không dám nói.

"Loại trái cây gì?" Lý Hiên thắc mắc.

"Đó là quả âm dương giao hòa, là loại trái cây song tu, có thể tăng cường thực lực cho người song tu." Tuyết Nhu ngại ngùng giải thích.

"Ra là vậy."

Lý Hiên có chút thất vọng, hắn thích quả siêu tiến hóa hơn, đó là mục tiêu của hắn.

Tiện tay ném trái cây vào Không Gian Tùy Thân, Lý Hiên nhìn rương báu màu vàng cuối cùng.

Suy nghĩ một lúc, hắn vẫn đặt rương báu vào tay Băng Huyên Nhi và dịu giọng nói: "Giao cho ngươi."

"Ừ."

Băng Huyên Nhi ngoan ngoãn gật đầu, vẫn dùng linh lực bao quanh bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng mở ra chiếc rương báu màu vàng.

Chương 589. Một vị thần quá yếu (2)

Rất nhanh.

Quang huy màu vàng chói lòa, huyết dịch thần bí lơ lửng trong không trung, tản ra khí tức cực kỳ lạnh lẽo.

Khoảnh khắc giọt huyết dịch này xuất hiện, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ ở phía xa đồng thời lộ ra vẻ khát vọng, đôi mắt to nhìn chằm chằm vào giọt máu.

Mà Băng Huyên Nhi cũng lộ ra vẻ mặt tương tự, đồng dạng nhìn chằm chằm giọt máu.

"Đây là gì?" Lý Hiên ngờ vực nhìn Tuyết Nhu.

"Ta không biết, nhưng ta có thể khẳng định, nó thuộc về huyết mạch hệ hàn băng, hơn nữa cấp bậc huyết mạch rất cao, nếu như có thể dung hợp với loại huyết mạch này, thực lực nhất định sẽ tăng mạnh."

Tuyết Nhu kiên nhẫn nói, vô cùng khát vọng có được những huyết mạch đó, nhưng nhìn Băng Huyên Nhi, Tuyết Nhu biết huyết mạch này tất nhiên thuộc về Băng Huyên Nhi.

"Huyết mạch hệ hàn băng à, cũng không tệ lắm."

Lý Hiên cẩn thận kiểm tra sức mạnh ẩn chứa bên trong huyết dịch, mơ hồ cảm nhận được sự quý giá của loại huyết dịch này.

Cấp bậc của nó chắc có lẽ không khác với huyết mạch của Tần Nguyệt, nhưng lực lượng hàn băng ẩn chứa trong huyết mạch cực

mạnh.

Nếu có thể dung hợp thành công với huyết mạch hàn băng, thực lực nhất định sẽ tăng vọt trong thời gian ngắn.

Cúi đầu xuống nhìn Băng Huyên Nhi trong ngực, cân nhắc đến việc bản thân đã dung hợp huyết mạch Tần Nguyệt, đã không thể sử dụng huyết mạch hàn băng được nữa, như vậy cho Băng Huyên Nhi là vừa lúc.

Vì vậy, Lý Hiên nói: "Huyên Nhi, ngươi dung hợp huyết mạch hàn băng đi!"

"Thứ đó quá trân quý, ta... Ta không thể nhận." Băng Huyên Nhi khẽ lắc cái đầu nhỏ, cảm thấy mình không xứng có được huyết mạch lợi hại như thế.

"Ta không dùng được huyết mạch này, nó rất thích hợp với ngươi, hơn nữa sau khi nhận được huyết mạch, thực lực của ngươi sẽ lớn mạnh hơn, đến lúc đó ngươi có thể tiếp tục bảo vệ ta."

Lý Hiên mỉm cười và đưa ra một lý do xa vời để khiến Băng Huyên Nhi tiếp nhận huyết mạch.

Câu nói này có tác động rất lớn đến Băng Huyên Nhi, nàng nghiêm túc suy ngẫm trong chốc lát, sau khi xác nhận rằng Lý Hiên thật sự nghĩ như vậy, nàng gật đầu và nói.

"Được, ta sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn, bảo vệ Hiên thiếu gia."

"Ừ, vậy thì dùng ở đây, đợi ta một chút."

Lý Hiên ra lệnh cho hai dung nham cự nhân dẫn đám người băng đi chiến đấu và dọn dẹp sạch tất cả những con tuyết thú nhuộm ở tầng này, ngay cả khi không tăng điểm tích lũy thì Lý

Hiên cũng muốn dọn dẹp sạch sẽ.

Sau khi mệnh lệnh được phát ra, hắn bố trí các lớp trận pháp ở chung quanh, sau đó lấy giường bạch ngọc ra, đặt Băng Huyên Nhi nằm lên trên.

Tiếp đó.

Lý Hiên cẩn thận kiểm tra lại huyết mạch hàn băng, sau khi xác nhận rằng không có nguy hiểm, lúc này hắn mới lấy ra chút ít huyết mạch và rót vào trong mạch máu của Băng Huyên Nhi.

Rất nhanh, khí tức của Băng Huyên Nhi bắt đầu trở nên mạnh mẽ, tính tình vốn trong trẻo lạnh lùng càng lạnh nhạt hơn,sự thay đổi này khiến Lý Hiên do dự, suy nghĩ xem có nên tiếp tục truyền huyết mạch hay không.

"Hiên thiếu gia, ta thấy rất ổn, ta có thể cảm nhận được tầm quan trọng của huyết mạch hàn băng đối với bản thân, đừng lo lắng." Băng Huyên Nhi nghiêm túc nói, đôi mắt đen của nàng chăm chú nhìn Lý Hiên,

"Ừ, vậy thì tiếp tục thử."

Lý Hiên nghĩ đến việc bản thân có thể rút huyết mạch ra nên tiếp tục rót vào rót vào.

Cứ như vậy.

Với sự giúp đỡ của Lý Hiên.

Thực lực của Băng Huyên Nhi càng ngày càng mạnh mẽ, khí tức cũng càng ngày càng lớn mạnh.

Sau khi dung hợp tất cả huyết mạch, thực lực của Băng Huyên Nhi đã tăng vọt đến Kim Đan hậu kỳ, dáng người cũng yểu điệu thướt tha hơn, làn da cũng trở nên trong trẻo như ngọc.

Nếu dùng một thành ngữ để miêu tả, thì đó chính là băng cơ ngọc cốt.

Với làn da đẹp như vậy và chiếc váy dài trắng như tuyết, lúc này nàng thu hút ánh nhìn tựa như tiên tử hạ phàm không dính khói lửa nhân gian.

Có điều, chuyện khiến Lý Hiên cảm thấy ngờ vực là khí chất của nàng vô cùng đặc thù, thậm chính quanh cơ thể còn tỏa ra uy áp, ngay cả Lý Hiên cũng cảm thấy áp chế.

Cảm giác đó giống như đang đứng trước một tiên tử phiên nhiên xuất trần, không thể bị mạo phạm.

"Loại huyết mạch này thật không đơn giản."

"Sức mạnh ẩn chứa bên trong quá nồng đậm, có vẻ như thế giới này che giấu rất nhiều thông tin mà ta không biết."

Với vẻ mặt nghiêm túc, Lý Hiên cẩn thận kiểm tra tình trạng của Băng Huyên Nhi, thấy rằng sức mạnh của nàng vẫn đang tăng trưởng, Lý Hiên thở phào nhẹ nhõm.

Lát sau.

Dao động huyết mạch cuối cùng cũng lắng lại, khí tức của Băng Huyên Nhi ngày càng mạnh, thậm chí nửa thân trên của nàng đã có thể dịch chuyển, chỉ có hai chân vẫn không thể di động.

Hiểu nhiên là vết thương linh hồn của nàng vẫn chưa được chữa khỏi, vẫn còn cần quả linh hồn, nhưng dù vậy, nàng vẫn được hưởng nhiều lợi ích.

Đặc biệt là khí chất thanh tao phiêu nhiên đó, khiến người ta có cảm giác sẽ bay đi bất cứ lúc nào.

Chỉ là đôi mắt đẹp kia càng ngày càng lạnh lùng, thậm chí đẩy

người ra xa vạn dặm.

"Huyên Nhi, ngươi cảm thấy thế nào? Có nơi nào không thỏa đáng hay không?" Lý Hiên nghiêm túc hỏi.

"Hiên thiếu gia đừng lo lắng, ta cảm thấy rất tốt. Huyết mạch hàn băng có lẽ là do tiên nhân lưu lại, bên trong ẩn chứa lực lượng thật đáng sợ, ta chỉ hấp thu một chút đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ."

Chương 590. Huyết Phân Thân tiến hóa lớn

"Trong khoảng thời gian tiếp theo, thực lực của ta sẽ bước vào thời kỳ bùng nổ, càng ngày càng mạnh."

Âm thanh trong trẻo của Băng Huyên Nhi càng lạnh lùng hơn, thậm chí tâm tình cũng không dao động khi nhìn người khác, phảng phất nàng nhìn thấy hết thảy đều giống nhau.

Chỉ khi nhìn Lý Hiên, ánh mắt nàng mới trở nên dịu dàng, không có cảm giác cách xa người khác hàng ngàn dặm.

"Còn tình trạng linh hồn của ngươi thì sao?" Lý Hiên hỏi.

"Linh hồn đã được chữa trị một phần, nhưng vẫn chưa liền lại, vẫn còn ảnh hưởng đến việc hành động."

Băng Huyên Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, trên thực tế, nàng có thể sử dụng linh lực để giúp bản thân bay lên, nhưng nàng không muốn làm như vậy, nàng vẫn muốn Lý Hiên ôm nàng.

"Có dấu hiệu hồi phục là tốt rồi."

Lý Hiên yên lòng, chỉ cần tình trạng của Băng Huyên Nhi không xấu đi, cũng là chuyện tốt.

"Ừ, Hiên thiếu gia, chúng ta lên tầng ba thôi." Băng Huyên Nhi đề nghị.

"Được."

Lý Hiên gật đầu, một lần nữa ôm lấy cơ thể băng cơ ngọc cốt

của Băng Huyên Nhi, dẫn quân đội đã dọn dẹp sạch sẽ tuyết thú ô nhiễm ở tầng thứ hai tiến vào tầng thứ ba.

Tại tầng thứ hai, Lý Hiên không lấy được trái cây siêu cấp, không còn cách nào khác, trái cây đều đã bị tuyết thú ô nhiễm phá hỏng, chỉ có thể tiến vào tầng thứ ba.

Trong quãng thời gian tiếp theo.

Lý Hiên bắt đầu mở chế độ dọn dẹp, thanh tẩy từng tầng một, cho đến khi dọn dẹp xong tầng thứ mười mới dừng lại.

Trong khoảng thời gian này, hắn tìm được rất nhiều quả siêu tiến hóa, thậm chí còn dùng trận pháp phong ấn lỗ hổng của bí cảnh.

Có Liên Hoàn Trận, tình huống trong bí cảnh sẽ cải thiện rất nhiều trong thời gian ngắn, xác suất tuyết thú bị ô nhiễm cũng giảm đi rất nhiều.

Sau khi liên tục càn quét nhiều tầng như vậy, Lý Hiên cũng thu được rất nhiều.

Ví dụ như hắn đã nhận thêm tám rương báu màu vàng, tám rương báu màu bạc và tám rương máu màu đồng.

Tám chiếc rương báu màu đồng đều cho nguyên liệu ngũ giai, được Lý Hiên ném vào Không Gian Tùy Thân.

Tám chiếc rương báu màu bạc cho năm loại nguyên liệu lục giai, ba quả siêu tiến hóa.

Tám chiếc rương báu màu vàng cho ba loại nguyên liệu thất giai, ba quả siêu tiến hóa, một quả siêu dung hợp.

Sau đó, đánh đến tầng thứ mười, Lý Hiên lại có được thêm mười quả siêu tiến hóa.

Tổng cộng, Lý Hiên có mười sáu quả siêu tiến hóa, một quả siêu dung hợp, thu hoạch như vậy có thể nói là tuyệt vời.

Tâm trạng vô cùng tốt đẹp, Lý Hiên dẫn mọi người đi đến điểm cuối cùng, dừng lại trước một con suối có mây bao phủ, nhìn tháng tuyền trong suốt.

Đúng vậy, thánh tuyền.

Đây là thu hoạch tốt nhất tầng thứ mười, chỉ cần tiến vào thánh tuyền, có thể cường hóa huyết mạch của bản thân, thậm chí có thể làm cho huyết mạch tiến hóa.

Ban đầu Lý Hiên cho rằng chỉ có tác dụng với hệ hàn băng, nhưng không ngờ rằng thánh tuyền cũng có tác dụng với huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể hắn.

Vui mừng khôn xiết, hắn không chút do dự bước vào thánh tuyền, đặt Băng Huyên Nhi bên cạnh, bắt đầu tiếp nhận thánh tuyền rửa tội.

Nhân cơ hội này, Lý Hiên đã ăn quả lột xác huyết mạch, muốn khiến huyết mạch của mình dung hợp và được tăng cường sức mạnh thông qua thánh tuyền và trái cây.

Phương pháp này rất triệt để, Lý Hiên không chắc liệu nó có thành công hay không, vì vậy hắn nuốt quả siêu tiến hóa trước.

'Ting! Ngài sử dụng quả siêu tiến hóa, Trảm Tà Đao Ý và Phá Ma Đao Ý của ngài thăng cấp thành Lĩnh Vực Trảm Tà và Lĩnh Vực Phá Ma.'

'Ting! Ngài sử dụng rất nhiều quả siêu tiến hóa, Huyết Phân Thân được siêu cấp tiến hóa, thành công thăng cấp đến Kim Đan trung kỳ.'

"Kim Đan trung kỳ sao? Huyết Phân Thân lại đạt đến Kim Đan

trung kỳ, tốt, quá tốt, thực sự quá tốt rồi." Lý Hiên vô cùng vui vẻ.

Bởi vì Huyết Phân Thân đã mắc kẹt quá lâu rồi, thực lực vẫn mãi không bước vào Kim Đan kỳ.

Tuy rằng lần này tiêu hao rất nhiều quả siêu tiến hóa, nhưng Huyết Phân Thân đạt đến Kim Đan kỳ, tất cả đều đáng giá.

Phải biết rằng, đây có nghĩa là toàn bộ Huyết Phân Thân đều đạt đến Kim Đan kỳ.

Nghĩ thử mà xem.

Một vạn Huyết Phân Thân Kim Đan kỳ, chiến lực như vậy đủ để ổn định Nam Vực, Trung Châu, Bắc Cương và Tây Vực. Quỷ dị và tà ma rất khó tạo nên rắc rối.

Dù sao thì sức chiến đấu của một vạn Huyết Phân Thân Kim Đan kỳ quá kinh khủng như vậy, tuyệt đối có thể đóng vai trò quyết định, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng có thể bị giết chết.

Hết cách.

Huyết Phân Thân là tồn tại cứ hở ra là tự bạo, mặc dù thực lực của Nguyên Anh kỳ cường đại, có thể giết chết mấy, thậm chí mấy chục tu sĩ Kim Đan kỳ.

Nhưng còn hàng trăm, hàng ngàn, thậm chí hàng vạn tu sĩ Kim Đan kỳ thì sao? Nhiều tu sĩ tự bạo như vậy, chỉ e Nguyên Anh kỳ cũng cảm thấy khiếp sợ.

Vì vậy, lần thăng cấp này có thể nói là bước nhảy vọt với Lý Hiên.

Trong lòng thầm vui vẻ, Lý Hiên ăn tất cả quả siêu tiến hóa còn lại, chuẩn bị nâng cao sức mạnh của mình.

'Ting! Ngài dùng lượng lớp quả siêu tiến hóa, Thiên Địa Chi

Thủ của ngài điên cuồng tiến hóa, thăng cấp đến Căn Nguyên Thiên Địa Chi Thủ, uy lực tăng vọt.'

"Căn Nguyên Thiên Địa Chi Thủ sao? Thế mà lại thăng cấp Thiên Địa Chi Thủ."

Trong lòng Lý Hiên càng thêm mừng rỡ, hắn cảm thấy chuyến đi đến bí cảnh Hàn Băng là lựa chọn đúng đắn nhất, thực lực lại được cải thiện nhiều đến như vậy.

Chương 591. Trở nên mạnh mẽ một cách điên cuồng

Phải biết rằng, hai năng lực là Huyết Phân Thân và Thiên Địa Chi Thủ hiếm khi được tăng lên, Lý Hiên rất hài lòng những thành thu hoạch bất ngờ lúc này.

Có lẽ lần này thu hoạch được quá nhiều quả siêu tiến hóa, cuối cùng dẫn đến tích lũy đủ năng lượng để hai năng lực này tăng lên.

Dù thế nào đi chăng nữa, Lý Hiên vẫn rất vui mừng, đặc biệt là khi nghĩ đến chuyện vẫn còn một quả siêu dung hợp, hắn càng vui vẻ nuốt nó và bắt đầu hợp nhất các năng lực của mình.

'Ting! Năm loại đao ý của ngài dung hợp thành công, tiến giai thành Lĩnh Vực Băng Phôi (Băng Phôi Lĩnh Vực) hạ phẩm, sau khi mở ra lĩnh vực, các đòn tấn công của ngài có lực lượng phá hoại mạnh mẽ."

"Lực lượng phá hoại à?"

Lý Hiên ngờ vực, cánh tay gương về phía một hòn đá lớn, khẽ búng ngón trỏ.

Rắc!

Tảng đá vô cùng cứng rắn đột nhiên nứt ra và biến thành cát bụi.

Cảnh tượng này khiến Lý Hiên cực kỳ kinh ngạc, bởi vì hắn dễ dàng nghiền nát một tảng đá mà không cần sử dụng bất kỳ lực nào, dễ đến không thể tưởng tượng được, tương đương với việc công kích của bản thân trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, hắn vội

vàng thu hồi lĩnh vực, tránh ngộ thương Băng Huyên Nhi.

Nhưng chiêu thức này của hắn quá đáng sợ, hai thành viên của bộ tộc Tuyết Nữ đều giật mình, ánh mắt các nàng nhìn Lý Hiên càng thêm kính sợ, như thể đang nhìn tiên nhân.

"Đã đến lúc lột xác huyết mạch Phượng Hoàng."

Lý Hiên âm thầm nói một câu, ăn quả lột xác huyết mạch cuối cùng, bắt đầu quá trình thoái biến hoàn toàn trong tẩy lễ của thánh tuyền.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua một tháng.

Không biết từ lúc nào, một ngọn lửa mạnh mẽ lấp đầy thánh tuyền.

Ngọn lửa đó chứa đầy hư vô, nhưng cũng chứa đầy sức mạnh hủy diệt và niết bàn.

Bởi vì sức mạnh này quá mạnh mẽ, Tuyết Nhu và Tuyết Kỳ đều rời khỏi thánh tuyền, đứng xa.

May mà các nàng đã hoàn thành việc thoái biến, huyết mạch đã được củng cố, nếu không các nàng chỉ có thể đứng ngoài quan sát và không dám đến gần Lý Hiên, không có cách nào, ngọn lửa kia quá hung hãn, các nàng không đối phó được.

Ngược lại thì Băng Huyên Nhi vẫn luôn nhắm mắt thoái biến trong thánh tuyền, mặc dù ngọn lửa rất đáng sợ, nhưng nàng không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Những hỏa diễm đó không hề có ý định tổn thương đến nàng, thậm chí còn trợ giúp nàng thoái biến.

Nguyên nhân có thể là do tiềm thức muốn bảo vệ của Lý Hiên, cũng có thể là do nàng đã nuốt quá nhiều máu của Lý Hiên, huyết

mạch của nàng đã in sâu dấu vết của Lý Hiên.

Nói tóm lại, nàng rất may mắn, thoái biến vô cùng thuận lợi, thậm chí còn trở nên mạnh mẽ hơn trong quá trình thoái biến.

Lý Hiên vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, đôi mắt nhắm nghiền.

'Ting! Đệ tử Triệu Thiên của ngài dung hợp thành công huyết mạch Bát Trảo Dung Nham Thú, thăng cấp đến Trúc Cơ tầng chín, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Hỏa Diễm thăng cấp thành cao cấp.'

'Ting! Đệ tử Chu Hồng Phúc của ngài vận khí nghịch thiên, sử dụng thiên tài địa bảo cải biến tư chất, thành công cường hóa tư chất, thực lực đột phá đến Trúc Cơ tầng chín, phần thưởng của ngài: Linh Họa Sư đạt đến ngũ giai hạ phẩm.'

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài sửa chữa những khiếm khuyết quan trọng của chính mình, ổn định nền tảng của bản thân, thực lực thành công đạt đến Kim Đan đại viên mãn, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Không Gian thăng cấp thành cao cấp.'

Một loạt lời nhắc nhở vang lên, nhưng tiếc là Lý Hiên vẫn chưa thức tỉnh, còn đang lột xác.

Một tháng nữa trôi qua.

Băng Huyên Nhi đã rời khỏi thánh tuyền, thực lực của nàng đã đạt đến Kim Đan đỉnh phong, các loại năng lực hàn băng đã hạ bút thành văn, đóng băng một ngàn dặm chỉ bằng một ý nghĩ là chuyện nhỏ.

Lúc này, nàng đang ngồi trên bờ đối diện với Lý Hiên, chớp đôi mắt to xinh đẹp lén quan sát Lý Hiên, chỉ lặng lẽ quan sát, gương mặt hạnh phúc.

Nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện bàn tay nhỏ bé của nàng

đang cầm vài quả tiến hóa.

Đây là tất cả phần thưởng nàng nhận được khi vượt qua các tầng còn lại khi nhàm chán, thậm chí nàng còn trở thành chủ nhân của bí cảnh này, đúng vậy, chủ nhân.

Sau khi sở hữu huyết mạch tiên nhân lưu lại, nàng dễ dàng dọn dẹp bí cảnh và nhận được toàn bộ phần thưởng.

Thậm chó nàng còn nhận bộ tộc Tuyết Nữ vào và sắp xếp bọn họ sinh sống xung quanh tầng mười, bảo vệ Lý Hiên bằng cách cảnh giới.

"Rất muốn vĩnh viễn sống ở nơi này cùng Hiên thiếu gia, đáng tiếc..."

Băng Huyên Nhi nhìn lực lượng hỏa diễm xung quanh cơ thể Lý Hiên, quan sát Hỏa Diễm Phượng Hoàng hư ảo ngưng tụ sau lưng Lý Hiên, nàng chìm trong im lặng.

Bởi vì phượng hoàng rõ ràng là năng lực thuộc về Tần Nguyệt, bây giờ Lý Hiên lại có nó, điều này khiến Băng Huyên Nhi thầm thở dài, chỉ có thể âm thầm đứng bên cạnh Lý Hiên.

Nơi khác.

Nguyên Tố Đại Lục, bên trong bí cảnh Thông U.

Diệp Phàm khẩn trương nắm chặt tiên kiếm, vừa bảo vệ Huyết Phân Thân cương thi vừa cảnh giác quan sát xung quanh.

Bao quanh hắn là năm tà ma Kim Đan hậu kỳ, lại còn là tà ma có thể vận dụng trận pháp.

Đối mặt với kẻ địch mạnh như thế, người chỉ mới Kim Đan trung kỳ như hắn, dù có tiên kiếm trong tay, hắn cũng rất lo lắng đại sư huynh cương thi sẽ xảy ra chuyện.

Trong trí nhớ của hắn, đại sư huynh vẫn là Trúc Cơ đại viên mãn, thực lực còn rất yếu, ngay cả một đòn của Kim Đan sơ kỳ Kim Đan sơ kỳ cũng không đỡ được, nhưng hiện tại lại có đến năm tà ma Kim Đan hậu kỳ.

Chương 592. Trở nên mạnh mẽ một cách điên cuồng (2)

Mấu chốt là tà ma hống chế bọn họ bằng trận pháp, Diệp Phàm còn đang trong quá trình tìm kiếm phương thức sử dụng tiên kiếm, sức lực phát ra còn ít.

So sánh thực lực như vậy, Diệp Phạm càng ngày càng lo lắng cho đại sư huynh, sợ đại sư huynh sẽ xảy ra chuyện.

"Khà khà khà, Diệp Phàm, ngươi không nghĩ tới chúng ta mai phục ở chỗ này đúng không, muốn biết vì sao chúng ta biết tin tức của các ngươi không? Tại sao có thể chuẩn xác nhốt ngươi trong trận pháp không?"

Tà ma bốn tay đứng đầu cười khẩy, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

"Còn cần phải nghĩ sao, chắc chắn là trong tông có kẻ phản bội, tiết lộ tin tức về bí cảnh cho ta, dụ ta trúng kế." Diệp Phàm chậm rãi nói, định trì hoãn thời gian và tìm cơ hội thoát thân.

"Chậc chậc chậc, có chút bản lĩnh đó."

Tà ma bốn tay tiếp tục cười, âm thầm tăng cường trận pháp, sau đó tiếp tục chậm rãi nói: "Vậy ngươi có biết là ai phản bội ngươi không?"

Ầm!

Huyết Phân Thân cương thi đột nhiên di chuyển, ngay sau khi tà ma bốn tay dứt lời, nó xông thẳng đến góc phía tây bắc của trận pháp, lấy ra một trận bàn và hung hăng cắm nó vào trong trận

pháp.

Đùng!

Trận pháp đang xoay tròn đột ngột đảo ngược, lực lượng mạnh mẽ của trận pháp cũng đảo ngược, vốn đang tấn công bên trong thì chuyển thành đánh về phía tà ma, thậm chí còn nổ lớn.

Năm con tà ma bị vụ nổ hất ngược ra phía sau một cách hiển nhiên, núi đá bị nổ tung không ngừng rơi xuống, đập vào đám tà ma.

“Thằng khốn kiếp! Ngươi đã làm gì?"

Tà ma bốn tay liên tục gầm và từ trong đá vụn ngoi lên, chạm vào vết máu trên mặt, hai mắt điên cuồng nhìn chằm chằm Huyết Phân Thân cương thi.

Những con tà ma còn lại cũng lập tức đứng dậy, hai mắt tóe lửa nhìn chằm chằm vào Huyết Phân Thân cương thi.

Chúng nó hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không hiểu tại sao trận pháp lại nổ tung, tại sao lại khiến toàn thân chúng nó đau nhức, thậm chí lỗ mũi cũng bị nổ đến chảy máu.

Mấu chốt là Diệp Phàm không có việc gì, cương thi cũng không sao cả.

Kết quả như thế, chúng nó không thể ngờ được, đầu óc hoang mang, cùng lúc đó trong lòng cũng tức giận như thùng thuốc súng.

Bên cạnh.

Diệp Phàm cũng có chút nghi hoặc, hắn vốn đang lo lắng cho đại sư huynh, kết quả, chỉ trong nháy mắt, đại sư huynh đã nổ năm Kim Đan hậu kỳ thành vậy, quả thực khó có thể tưởng tượng được.

Mấu chốt là sau khi kích nổ tà ma xong, đại sư huynh vẫn còn ngứa ngáy muốn thử, muốn xông đến giết chết tà ma.

Cảnh tượng như vậy hoàn toàn lật đổ nhận thức của Diệp Phàm.

Trong ký ức của hắn, từ xưa đến giờ đại sư huynh đều thận trọng, chưa từng trương dương như vậy giờ, hơn hết thực lực của đại sư huynh vẫn cứ là Trúc Cơ đại viên mãn.

Nhưng giờ đây.

Đối mặt với năm tên tà ma Kim Đan hậu kỳ, đại sư huynh chẳng những không sợ mà còn có trạng thái muốn xé toạc đối phương ra.

Điều này càng khiến đầu óc Diệp Phàm mơ hồ, cảm thấy chuyện ngày hôm nay có hơi không bình thường.

“Đại… Đại sư huynh, ngài không sao chứ, nhất định phải cẩn thận, những tà ma này là Kim Đan hậu kỳ, mạnh lắm!” Diệp Phàm vội nói.

“Bây giờ mới biết bọn ta là Kim Đan hậu kỳ thì đã chậm rồi, vừa rồi các ngươi nham hiểm dùng trận pháp lừa chúng ta một vố.”

“Bây giờ không có trận pháp, kết quả của các ngươi chỉ có một mà thôi, đó chính là chết, đi chết đi!”

Oành!

Tà ma bốn tay như gấu lớn cuồng bạo điên cuồng đánh Diệp Phàm và cương thi, vung bốn cánh tay to lớn, hung hăng đập từ không trung xuống.

“Cẩn thận!”

Diệp Phàm vội hô to, tiên kiếm trong tay nổi lên ánh sáng chói lọi, chém về phía tà ma bốn tay bằng lực lượng quyết tuyệt.

Có điều.

Thoáng cái là năm con tà ma của đối phương đã lao đến, công kích của Diệp Phàm còn chưa kịp có hiệu quả đã bị tà ma còn lại cản trở, sau đó hắn bắt đầu bị bốn con tà ma vây đánh.

Ầm ầm, ầm ầm!

Tiếng nổ vang liên tục qua đi, Diệp Phàm máu me khắp người bay ra ngoài, trực tiếp đâm sầm lên bề mặt một tảng đá lớn rồi khảm nạm trên đó.

Đau nhức kịch liệt từ tận trong xương tủy khiến hắn sâu sắc cảm nhận được sự hùng mạnh của Kim Đan hậu kỳ.

Nhưng hắn không màng tới đau đớn trên người, bởi vì hắn rất lo cho đại sư huynh của mình, hắn biết rõ tà ma bốn tay mới là mạnh nhất, mới thật sự là kẻ dẫn đầu.

Mà bây giờ.

Tà ma bốn tay đã tiến thẳng về phía đại sư huynh, điều này khiến Diệp Phàm lo lắng vô cùng, kìm nén cơn đau khắp người, Diệp Phàm quay đầu nhìn về phía đại sư huynh.

Kết quả, không nhìn thì không sao, vừa đưa mắt quan sát là con ngươi Diệp Phàm đã co lại, cơ thể hắn cứng ngắc bất động.

Giờ phút này, trên mặt hắn trừ hoảng hốt ra chỉ còn khó mà tin được.

Bốn tà ma vây đánh Diệp Phàm cũng quay đầu lại, sau đó bọn nó cũng biến sắc, cái đầu mông lung mà đứng đực ra đó.

Chỉ thấy, trên mặt đất cách đó không xa.

Tà ma bốn tay ngã chổng vó trên trên mặt đất như chó chết, bốn cánh tay bắp thịt cuồn cuộn đã bị xé xuống.

Hai chân rắn chắc cũng không còn, bị sức lực hùng mạnh cứng rắn xé nát, chỉ còn lại nửa người trên chồng chất vết thương.

Mấu chốt là vị trí trái tim nằm ở nửa người trên của tà ma đang bị một con cương thi giẫm chân lên, đạp vị trí trái tim thành cái hố nhỏ, đi sâu vào máu thịt.

Chương 593. Hỏa Phượng Hoàng và Phượng Hoàng Biến

Tà ma bốn tay hùng mạnh đã không thể nhúc nhích được nữa, hai mắt vô thần nhìn về phía trước, sự khó tin trong mắt còn chưa kịp hoàn toàn tiêu tán, nhưng nó không thể thốt nên lời nữa rồi, sự sống đang không ngừng biến mất, chứng minh nó sẽ nhanh chóng chết đi.

Mà người gây tất cả chuyện này không ai khác mà chính là cương thi, chính là cái con có vẻ mặt lãnh đạm, không nói một lời mà Diệp Phàm cứ mãi lo lắng.

“Sao… Sao có thể? Sao ngươi giết được đội trưởng, nó là Kim Đan hậu kỳ có huyết mạch, ngươi vậy mà có thể giết nó!”

Bên trong tà ma có tiếng kêu lớn, chỉ là giọng nói này mang theo run rẩy.

Cương thi nghe vậy vẫn im lặng, gương mặt không dao động, thay đổi duy nhất là nó nghiêng đầu qua, ánh mắt lạnh buốt nhìn về phía bốn con tà ma còn lại.

“Giết con cương thi này! Báo thù cho đội trưởng, giết!”

Bốn con tà ma đồng loạt gào to, khói mù nhanh chóng ngưng tụ trên không trung.

Một giây sau, ba tà ma lao về phía cương thi như cuồng long, nhưng con tà ma la lên muốn báo thù cho đội trưởng lại chọn chạy trốn.

Oành!

Huyết Phân Thân cương thi cử động.

Xuất hiện trên không trung như là tàn ảnh, thân thể cương thi hùng mạnh phối hợp với sự tăng cường từ bản thể, nó bắt đầu đại chiến với ba tà ma như chốn không người.

Nắm đấm ẩn chứa sức mạnh kỳ lạ và kinh khủng, trong khoảnh khắc đã đánh ba tà ma phun máu tươi tung tóe, đánh bọn chúng kêu thảm thiết không thôi.

Đối mặt với cương thi có thể lực đáng sợ như vậy, rất nhanh ba tà ma đã bị đánh cho nổ hai con, còn lại một con muốn quay đầu chạy trốn.

Nhưng một giây sau.

Nó bị cương thi tóm cổ từ phía sau, sau đó vặn cổ qua bên trái.

Răng rắc!

Con tà ma thứ ba ngã trên mặt đất, chết ở khu vực này trong sự không thể tin tưởng của nó, trong đôi mắt dữ tợn còn mang theo một tia không cam lòng và hối hận.

“Đại sư huynh, ngươi đã trở nên mạnh như vậy rồi!”

Diệp Phàm khó bề tin được mà nhìn Huyết Phân Thân cương thi, không thể được nó đã mạnh như thế.

‘A a a a!’

Huyết Phân Thân cương thi tùy tiện tìm một lý do trả lời, cũng không nói nguyên nhân cụ thể.

Nó cũng không thể nói bản thể mạnh lên, tiếp đó thực lực của nó cũng tăng vọt, lại thêm sự tăng cường của thể xác cương thi, nó có được sức chiến đấu vượt xa Huyết Phân Thân bình thường.

Vì che giấu bản thể nên nó chỉ có thể viện cớ qua loa, mà tà ma bị tiên kiếm ghim lại cách đó không xa vẫn đang chờ nó giải quyết.

Con tà ma này vốn định bỏ chạy lúc trước, lúc đó đột nhiên Diệp Phàm thông suốt, dùng tiên kiếm ẩn chứa sức mạnh ghim tà ma nọ lại.

Giờ phút này tà ma không thể di chuyển được dù chỉ một chút, nó chỉ có thể hoảng sợ nhìn Huyết Phân Thân cương thi đến gần.

"Không được, đừng giết ta, ta là Thập Nhị vương tử, đừng giết ta, xin các ngươi, không được!"

Bùm!

Trái tim của tà ma nổ tung, nó sợ hãi ngã trên đất, trong mắt còn sót lại tuyệt vọng.

"Đại sư huynh, cảm ơn ngươi, ngươi lại cứu ta thêm lần nữa, nếu như không có ngươi thì chắc chắn ta đã bị thương nặng, thậm chí thân tử đạo tiêu, cám ơn ngươi."

Diệp Phàm trịnh trọng cảm ơn, đồng thời cũng càng tò mò về thực lực đã thăng cấp của đại sư huynh.

Có điều hắn không tiếp tục truy hỏi, ngược lại còn cảm thấy mừng cho đại sư huynh, có sức mạnh mạnh như vậy, không còn có ai có thể tùy tiện tổn thương đại sư huynh được nữa.

Một nơi khác.

Tầng thứ mười của bí cảnh Hàn Băng.

Hỏa diễm hư vô quẩn quanh cơ thể Lý Hiên nhanh chóng tụ lại, tràn vào cơ thể hắn.

Da dẻ Lý Hiên trở nên đỏ bừng, nhưng làn da đỏ bừng nhanh

chóng bị tróc ra, bị ngọn lửa thiêu đốt rồi biến mất.

Chờ sau khi toàn bộ làn da hoàn toàn tróc hết, vậy mà để lộ ra nước da còn hoàn hảo hơn.

Làn da, ngoại trừ đẹp hơn, khả năng kháng hỏa diễm cũng tốt hơn.

Thậm chí hỏa diễm hư vô thiêu đốt da thịt kia còn không để lại chút vết tích nào, vô cùng thần kỳ.

Lý Hiên cũng hoàn toàn lột xác xong trong cảnh tượng thần kỳ ấy, thành công ngưng tụ huyết mạch Phượng Hoàng.

'Tinh! Ngài nhận được huyết mạch Phượng Hoàng, năng lực khống chế hỏa diễm tăng lên đáng kể, tiến giai thành Chưởng Khống Căn Nguyên Hỏa Diễm, ngài có quyền khống chế được trời ưu ái đối với hỏa diễm.'

'Ting! Ngài nhận được kỹ năng Phượng Hoàng đặc biệt, Niết Bàn Trùng Sinh, sau khi ngài phải chịu đòn tấn công chắc chắn tử vong, cơ thể vỡ vụn. Nhưng ngài sẽ không bỏ mạng, mà hóa thành một quả trứng Phượng Hoàng ngay tại địa điểm ngài thiết lập.'

'Ting! Ngài nắm giữ năng lực Phượng Hoàng Lửa, ngài học được năng lực Phượng Hoàng Biến, nên uy lực của năng lực cực mạnh, tiêu hao rất nhiều, xin hãy sử dụng cẩn thận.'

'Ting! Triệu hồi Dung Nham Cự Nhân của ngài tiến giai thành Dung Nham Cự Thú, số lượng là hai con.'

… .

Một loạt các âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu, cũng khiến tâm trạng Lý Hiên kích động vô cùng.

Vì cuối cùng hắn cũng có được huyết mạch Phượng Hoàng,

giải quyết được một nhược điểm rất lớn, đồng thời còn có kỹ năng bảo mệnh mạnh mẽ, Niết Bàn trùng sinh.

Có năng lực này rồi, cộng thêm những thủ đoạn bảo mệnh khác, Lý Hiên gần như đã là con gián đánh không chết.

Lại thêm Phượng Hoàng Biến loại bùng nổ, Phượng Hoàng Lửa khủng bố, sức chiến đấu của hắn tuyệt đối mạnh mẽ, về phần cụ thể mạnh cỡ nào thì còn cần nghiệm chứng.

Chương 594. Hỏa Phượng Hoàng và Phượng Hoàng Biến (2)

“Nghiệm chứng không vội, xử lý tà ma và quỷ dị ở Trung Châu, Đông Hải, Nam Vực, Bắc Cương, Tây Mạc trước đã, nếu như có thể xử lý sạch thì ta tin rằng có thể nhận được rất nhiều công đức.”

Lý Hiên định kiếm công đức trên diện rộng, xử lý sạch tà ma và quỷ dị trong thế giới Nhân tộc.

Có hơn một vạn Huyết Phân Thân, lại thêm sức mạnh của chính hắn, Lý Hiên không tin có người có thể cản trở hắn.

Với suy nghĩ như vậy, Lý Hiên bước ra Thánh Tuyền, đồng thời cũng nghĩ đến Tiểu Tần Nguyệt mềm mại đáng yêu.

Trong nháy mắt nghĩ tới nàng, trái tim Lý Hiên điên cuồng đập mạnh, góc nhìn lập tức đi tới bên Tần Nguyệt, linh hồn của hắn lại trực tiếp giáng xuống trên người Tần Nguyệt.

Đông Hải.

Đế quốc Phượng Hoàng, trong tẩm cung của Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt mặc lụa mỏng tựa vào bồn tắm lớn mà tắm rửa, dưới dự tẩm bổ của Linh Khí Chi Thủy ấm áp, nàng dần rửa sạch mệt mỏi trên người.

Hôm nay, hải thú Đông Hải một lần nữa xâm lược, số lượng nhiều gấp đôi so với trước kia, còn xuất hiện rất nhiều hải thú ô

nhiễm cấp cao.

Đối mặt với kẻ địch mạnh, Tần Nguyệt chỉ huy tu sĩ của đế quốc Phượng Hoàng đại chiến với hải thú ròng rã cả một ngày, cuối cùng tạm thời đẩy lùi được sự xâm nhập của hải thú.

Nhưng Tần Nguyệt lại bị tà ma đánh lén trong lúc chiến đấu, bị nội thương không hề nhẹ.

Mặc dù bên ngoài nhìn có vẻ không đáng ngại, nhưng nàng biết sức chiến đấu của bản thân đã chịu ảnh hưởng nghiêm trọng, tối đa chỉ có thể phát huy được một nửa sức chiến đấu.

Nếu như hải thú lại một lần nữa tấn công vào thời điểm này, Tần Nguyệt lo lắng bản thân không chống lại được.

Để trạng thái có thể nhanh chóng hồi phục, nàng đã mở bảo khố của đế quốc Phượng Hoàng và lấy thánh liệu chi thủy ra, nàng định khôi phục thương thế thông qua việc ngân thánh thủy.

Nhưng điều khiến nàng không ngờ tới là hiệu quả chữa trị không hề tốt như trong tưởng tượng, chỉ có thể ổn định vết thương.

Sức chiến đấu của nàng vẫn như cũ, không thể phát huy được mạnh hơn. Đây là điều khiến Tần Nguyệt lo lắng nhất.

“Hy vọng hải thú sẽ không đến xâm lấn, nếu không e là thực sự phiền phức rồi.” Tần Nguyệt thở dài, trong đầu không khỏi nhớ đến sư tôn tao nhã.

Nghĩ đến dáng vẻ sư tôn cưng chiều mình, Tần Nguyệt đã muốn sà vào lòng Lý Hiên, làm một tiểu cô nương ngốc nghếch cái gì cũng không hiểu.

Nàng không hề muốn làm Thiên Mệnh Chi Tử gì đó, không muốn gánh vác trách nhiệm giải cứu thế giới nặng nề, nàng chỉ

muốn mãi mãi ở bên cạnh Lý Hiên.

Cũng vào lúc này.

Trong khi Tần Nguyệt đang nghĩ đến Lý Hiên, trái tim nàng đập thình thịch, sau đó liền cảm nhận được linh hồn của Lý Hiên đột nhiên giáng lâm, tiến vào trong cơ thể nàng.

Nghĩ tới bản thân đang tắm, khuôn mặt trắng như tuyết của Tần Nguyệt lập tức đỏ lên, cái đầu nhỏ lập tức cúi xuống, không dám ngẩng đầu lên nữa.

“Khụ khụ.”

Giọng nói của Lý Hiên truyền vào đầu óc của Tần Nguyệt, chỉ có Tần Nguyệt có thể nghe thấy. Sau đó khải giáp tiên khí xuất hiện trên cơ thể Tần Nguyệt, bao bọc xung quanh cơ thể nàng.

“Sư tôn, ngài…Ngài sao vậy?” Giọng nói của Tần Nguyệt mềm mại, không nghe kỹ có thể sẽ không nghe thấy.

“Có thể là do huyết mạch, ta có thể giáng lâm vào cơ thể của ngươi, khống chế tiên khí của ngươi, thậm chí khống chế cả cơ thể và sức mạnh của ngươi.”

Lý Hiên cố gắng nghiêm túc, nhưng giọng nói không ổn định chứng minh tâm trạng dao động của hắn, chứng minh hắn hình như đã nhìn thấy gì đó.

“Sư tôn, ta không muốn làm đệ tử của ngài nữa, có được không?” Tần Nguyệt đột nhiên nói ra lời kinh người, đưa ra một đề nghị táo bạo.

“Đợi khi giải cứu được thế giới, chúng ta liền giải trừ quan hệ sư đồ. Nếu như chúng ta chết rồi, vậy kiếp sau chúng ta tuyệt đối sẽ không phải là sư đồ.”

Lý Hiên nói ra những lời từ tận đáy lòng, nhưng sau khi nói xong bản thân hắn cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, không hiểu tại sao bản thân lại nói đến cái chết, nói đến kiếp sau. Điều này khiến Lý Hiên vô cùng thắc mắc.

“Sư tôn, ngài sẽ không chết đâu, nhất định sẽ không chết.”

Giọng nói của Tần Nguyệt chắc như đinh đóng cột, nàng không cho phép Lý Hiên chết. Nếu có kẻ dám tổn thương Lý Hiên, nàng tuyệt đối sẽ xé kẻ đó ra thành từng mảnh.

“Ừ, thủ đoạn bảo mệnh của ta rất nhiều, sẽ không chết đâu.”

Lý Hiên ấm áp nói, nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ về những lời bản thân nói vừa rồi, bởi vì những câu ấy phát ra từ tận đáy lòng hắn.

“Sư tôn, ngài sao vậy? Ta cảm nhận được nỗi buồn của ngài.” Tần Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Buồn sao? Thời gian sắp tới chúng ta có thể sẽ gặp phải khó khăn rất lớn, rất khó đối phó.”

Lý Hiên kìm nén nỗi buồn trong lòng xuống, nỗi buồn này đột nhiên xuất hiện khiến Lý Hiên có chút mất cảnh giác.

Linh cảm này có thể là dự đoán tương lai, cũng có thể là cảnh cáo của rất nhiều năng lực thiên phú đem đến, tóm lại không phải là điều tốt lành gì.

“Sư tôn, cho dù là khi nào ta đều sẽ bảo vệ người, nhất định đó.”

Đó có thể là dự cảm về tương lai, cũng có thể là cảnh báo mà đông đảo năng lực thiên phú mang đến, tóm lại là không phải chuyện tốt đẹp.

“Sư tôn, bất cứ lúc nào, ta đều sẽ bảo vệ ngài, nhất định.”

Tần Nguyệt siết chặt nắm đấm nhỏ nghiêm nghị nói, thề cho dù chết nàng cũng phải bảo vệ sư tôn.

“Ừ, cảm ơn ngươi.”

Chương 595. Đại chiến tại Đông Hải

Linh hồn của Lý Hiên xuất hiện trước mặt Tần Nguyệt, đưa tay ra xoa nhẹ cái đầu nhỏ của nàng, rồi sau đó nở nụ cười và biến mất.

Để lại Tần Nguyệt ở đó với biểu cảm nghiêm túc, dáng người thanh tú đó ở trong mây mù của Linh Khí Chi Thủy lại càng xinh đẹp động lòng người.

Có điều, ngay lúc này.

Ngọc phù truyền tin bên cạnh hồ nước sáng lên, sau đó giọng nói sốt ruột của Tống Tiểu Mỹ truyền đến.

“Điện hạ, có chuyện rồi, hải thú lại bắt đầu xâm nhập nữa rồi, số lượng đã tăng lên gấp đôi!”

“Cái gì?”

Tần Nguyệt nghe thấy vậy thì sắc mặt liền thay đổi, nàng vội vã bay lên bờ mặc quần áo, ngưng tụ áo giáp, rồi sau đó mở ra trận pháp bảo hộ, mở cửa lớn của tẩm cung, nhìn ra bên ngoài.

Lúc này.

Ở bên ngoài cửa cung điện.

Một nhóm nữ hộ vệ động đảo đang nghiêm trang đứng thẳng, vừa canh giữ vừa lo lắng tình hình bên ngoài.

Mà đứng ở trung tâm của các hộ vệ, Tống Tiểu Mỹ nôn nóng đi

qua đi lại, sau khi nhìn thấy Tần Nguyệt bước ra thì nàng vội vàng tiến lên.

“Đi, đi chiến đấu!”

“Vâng!”

Cùng với mệnh lệnh của Tần Nguyệt, một bầy chim oanh chim yến bay theo Tần Nguyệt, hướng về phía biển mà bay đi, lại một trận đại chiến sinh tử khác bắt đầu.

Trong bí cảnh Hàn Băng.

Linh hồn của Lý Hiên quay về, rồi sau đó đi đến bên bờ, nhìn Băng Huyên Nhi điềm tĩnh và yên lặng. Nàng của lúc này càng ngày càng xuất trần, đã có thay đổi rất lớn so với trước đây.

“Hiên thiếu gia, đây là thứ ta có được cửa phía sau, cho ngài.”

Băng Huyên Nhi cầm một chiếc hộp làm bằng gỗ đàn hương lên và mở ra, bảo vật bên trong tỏa ra ánh sáng nhiều màu.

Đó là năm quả siêu tiến hóa, hai khối đá nền tảng đại đạo, có hai tiên khí, một bức vẽ trận pháp cổ xưa, một quyển “Cực Hàn Bảo Điển”, còn có một tấm lệnh bài.

Nhìn thấy nhiều bảo vật như vậy, đặc biệt là hai khối đá nền đại đạo và hai chiếc tiên khí kia, chúng càng khiến Lý Hiên lộ vẻ kinh ngạc.

“Xin lỗi Hiên thiếu gia, ta không cẩn thận đã trở thành chủ nhân của bí cảnh, ta chuyeern quyền hạn này sang cho ngài, ngài nhận lấy đi.” Băng Huyên Nhi đặt lệnh bài vào tay Lý Hiên và nói.

“Hiên thiếu gia, đây vốn dĩ nên là của ngài.” Băng Huyên Nhi nghiêm túc nhìn Lý Hiên.

“Cầm lấy đi.”

Lý Hiên không nhận lệnh bài mà cầm lấy một tiên khí, năm quả siêu tiến hóa, bức vẽ trận pháp cổ, còn có một khối đá nền tảng đại đạo.

Những thứ còn lại Lý Hiên không lấy và nghiêm túc nói rằng.

“Quyển Cực Hàn Bảo Điển này cấp bậc rất cao, thuộc loại công pháp có tính duy nhất, rất thích hợp với ngươi, khải giáp tiên khí và đá nền tảng đại đạo còn lại ngươi cũng giữ lấy đi, rất quan trọng với ngươi.”

“Hiên thiếu gia, nhưng….”

“Được rồi, được rồi, cứ sắp xếp như vậy đi, nha.”

Lý Hiên đặt đồ vào trong tay Băng Huyên Nhi, còn hắn thì ngồi khoanh chân, bắt đầu hấp thu quả siêu tiến hóa.

Băng Huyên Nhi nhìn một cảnh này thì cảm thấy ngọt ngào trong lòng, nàng cũng đồng thời ngồi xuống bên cạnh Lý Hiên, bắt đầu hấp thu đá nền tảng đại đạo.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, rất nhanh âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu của Lý Hiên.

‘Ting! Băng Phôi Lĩnh Vực hạ phẩm của ngài nâng cấp thành Băng Phôi Lĩnh Vực trung phẩm.’

‘Ting! Chưởng Khống Sa Thổ của ngài từ trung cấp thành công tiến cấp lên đến Chưởng Khống Sa Thổ cao cấp.’

‘Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài bị đánh lén trong trận đại chiến ở Đông Hải, trên người bị trọng thương.’

“Sao cơ?”

Lý Hiên đột nhiên mở mắt, sau khi thấy nhắc nhở cơ thể Tần Nguyệt bị trọng thương, trong mắt hắn lóe lên sát cơ nồng đậm.

“Đúng là tìm đến cái chết!”

Linh hồn của Lý Hiên đột ngột rời khỏi cơ thể, trong nháy mắt đã biến mất. Mà cơ thể đang dần đổ xuống của hắn được Băng Huyên Nhi đỡ lấy ngay lập tức.

Đông Hải.

Nước biển cuồn cuộn đã nhuộm thành màu đỏ, lượng lớn hải thú và tu sĩ Nhân tộc chết trong nước khiến cho cả khu vực này tràn ngập mùi máu tanh và tĩnh mịch.

Tiếng hét thảm thiết đến tận trời xanh, trong không trung, vài nhóm tu sĩ đông đảo chiến đấu kịch liệt, dưới mặt đất chiến sĩ Nhân tộc thực lực yếu kém cũng đại chiến với hải thú, hai bên chém giết điên cuồng.

Mà ở nơi cao nhất trên không trung.

Tần Nguyệt che phần bụng nhuốm máu đau đớn không thôi, ánh mắt cảnh giác nhìn hư không, một nữ nhân quỷ dị trên đầu mọc ra một con rắn độc dài.

Nữ nhân này là loại tà ma mới, một loại tà ma từ trước đến nay chưa từng xuất hiện, thực lực mạnh mẽ vô cùng, thậm chí còn cầm một ma khí mà ngay cả tiên khí cũng có thể xuyên qua.

Và xung quanh.

Còn có mười mấy tên tà ma ngoại hình khác nhau, chúng nó đều là tà ma chưa từng xuất hiện, cũng đại diện cho sức mạnh của đám tà ma đang không ngừng tăng lên.

“Khặc khặc khặc, quả nhiên đúng như ta dự đoán, sức chiến đấu của nàng chỉ có thể phát huy được một nửa. Đối thủ như vậy chúng ta có thể giết chết nhẹ nhàng, khặc khặc khặc.”

Trong góc, một con quái vật ba đầu cười điên cuồng, bóng dáng lúc ẩn lúc hiện trong không gian.

“Đúng vậy, Nhân tộc yếu đuối như vậy, đám hoàng tử Cuồng Thú thế mà cũng không đánh lại, còn nói tên tiểu tử tên Lý Hiên rất kỳ lạ, vô cùng khó xử lý.”

“Chúng ta ở thế giới Nhân tộc âm thầm giết nhiều người như thế cũng chưa từng gặp qua tên Lý Hiên kia, thậm chí có rất nhiều Nhân tộc chẳng biết cái tên Lý Hiên nọ.”

“Ta đoán là đám hoàng tử Cuồng Thú nhát gan không dám xâm nhập, cố ý tìm lý do.” Một con quái vật thịt bướu khổng lồ lơ lửng trên không trung nói.

Chương 596. Tần Nguyệt xinh đẹp lạnh lùng

“Chỉ là một đám rác rưởi tới từ thế giới cửu phẩm mà thôi, chúng ta là cường giả của thế giới bát phẩm, hoàng tử Cuồng Thú có tư cách gì mà so sánh với chúng ta?” Một con hải thú đầu cá mập lạnh lùng nói.

“Cẩn thận chút vẫn tốt hơn, dù hoàng tử Cuồng Thú đến tử thế giới cửu phẩm nhưng sức chiến đấu cũng không thua chúng ta bao nhiêu, chúng ta chỉ vừa mới đến thế giới này, vẫn nên chú ý một chút.”

Một con hồ ly đường cong lả lướt chăm chú phân tích, cảm thấy chuyện này không đơn giản.

“Hoàng tử Hồ Nữ, ngươi quá coi thường ba thế giới bát phẩm chúng ta rồi, đừng quên rằng lão tổ của chúng ta vừa đả thông thông đạo của thế giới Nhân tộc thì đã đến chiến trường cổ.”

“Sau đó đánh lén Nguyệt phán xử ở đó và khiến sức chiến đấu của nàng giảm mạnh, nếu không phải Văn Tự Thần Bí quá bá đạo thì Nguyệt phán xử đã bị thương nặng rồi.” Quái vật ba đầu lạnh lùng nói.

“Hoàng tử Tam Đầu nói rất đúng, không chỉ có thế giới của ba chúng ta, sau này các đại thế giới sẽ lần lượt mở ra thông đạo đi đến thế giới Trung Châu, tấn công nơi này.”

“Đến lúc đó, Nhân tộc của thế giới chỉ có một kết quả, đó là diệt vong, giống như Phong Vân giới mà chúng ta vừa tiêu diệt!” Quái vật thịt bướu khổng lồ khinh thường nói.

“Đúng, lúc trước chỉ có ba thế giới xâm lược thế giới Trung Châu, kết quả bị đánh đến thiệt hại nặng nề, bây giờ có sáu thế giới xâm lược, ta xem xem bọn họ ngăn cản thế nào.”

Nữ nhân quỷ dị mọc rắn độc trên đầu cười khẩy, giọng nói sắc lẹm.

“Mấy vị hoàng tử nói rất có lý, có thể là ta lo quá rồi.”

Nghĩ đến chuyện các cao thủ sẽ lần lượt giáng xuống thế giới này, Hoàng tử Hồ Nữ yên tâm, không còn quá lo lắng nữa.

“Được rồi, nên giết nữ nhân này đi thôi, chú ý chút đừng để nàng chạy, nàng là Thiên Mệnh Chi Tử của thế giới Trung Châu, gánh vác trọng trách cứu vớt thế giới.”

“Nếu như làm thịt nàng, sức phản kháng của thế giới này sẽ giảm đáng kể, đến lúc đó chúng ta có thể mở ra nhiều thông đạo để xâm lược thế giới này hơn.”

Hoàng tử Sa Ngư há to miệng, ánh mắt chứa đầy sát ý nhìn chằm chằm Tần Nguyệt.

Nhóm tà ma xung quanh cũng cười khẩy không ngừng, từng người duỗi cơ thể và đứng lên, chuẩn bị tiến công.

Khu vực trung tâm.

Tần Nguyệt cảm nhận được sinh cơ đang dần trôi đi, cảm nhận được kịch độc quỷ dị bá đạo đến cực điểm kia, khí tức của nàng ngày càng yếu, rất muốn ngã xuống đất nghỉ ngơi.

Nhưng nàng không thể, nếu nàng ngã xuống, các tu sĩ mà nàng dẫn dắt đều sẽ ngã xuống, tất cả mọi người sẽ chết.

Tần Nguyệt chỉ có thể kiên trì, vả lại nàng cần phải đánh bại những tà ma này.

Hàm răng trắng sáng của nàng khẽ cắn nhẹ vào bờ môi, Tần Nguyệt chuẩn bị trả một cái giá rất lớn để sử dụng Phượng Hoàng Biến, xem liệu có thể đánh lui những tà ma này hay không.

Cũng vào ngay lúc này.

Ngay khi Tần Nguyệt định sử dụng Phượng Hoàng Biến.

Một linh hồn đột ngột xuất hiện trong cơ thể nàng, tiếp quản cơ thể nàng với lực lượng mạnh mẽ.

“Chỗ này giao cho ta.”

Giọng Lý Hiên truyền vào biển ý thức của Tần Nguyệt, giọng nói này tựa như mang theo ma lực trấn an tâm tình lo lắng của Tần Nguyệt, khiến nàng yên tâm mỉm cười.

Nụ cười này cũng khiến bầy tà ma khá là mờ mịt.

Bọn chúng không biết vì sao Tần Nguyệt lại mỉm cười, rõ ràng là đang trong tuyệt cảnh, sao nàng còn nở nụ cười yên tâm như vậy được.

“Ngươi cười cái gì?” Nữ nhân đầu mọc rắn độc lạnh giọng dò hỏi.

“Cười chuyện ngươi sẽ chết ngay đó!”

Lý Hiên lạnh giọng mở miệng, tông giọng vẫn là giọng của Tần Nguyệt, chỉ là âm điệu có hơi lạnh lùng, tựa như có hai nhân cách, không khớp với khí chất trước đó.

“Hửm? Hoàng tử Xà Nữ cẩn thận, tình trạng của Tần Nguyệt không đúng, dường như nàng có hai nhân cách.” Hoàng tử Hồ Nữ vội nhắc nhở.

“Hai nhân cách thì sao? Thân thể là một, cũng đâu thể phát huy sức mạnh vượt quá khả năng chịu đựng của cơ thể được, cái

kết của nàng chỉ có một, đó chính là chết!”

Hoàng tử Xà Nữ lạnh giọng mở miệng, rắn độc trên đầu không ngừng vặn vẹo, phát ra tiếng xì xì.

Bụp!

Tiếng nứt toác đột nhiên vang lên.

Đầu của Hoàng tử Xà Nữ đột nhiên nổ tung, biến thành huyết vụ tung bay trong không trung.

Mà ở trung tâm của huyết vụ.

Lý Hiên điều khiển thân thể Tần Nguyệt, hắn chậm rãi xoay người lại, ánh mắt lạnh băng liếc nhìn xung quanh: “Quá yếu!”

Ùng ục!

Đám tà ma thấy cảnh tượng phát sinh ra một màn như vậy thì đồng loạt nuốt nước bọt, trong lòng hoảng sợ nhìn Lý Hiên, không tin được nàng lại giết chết hoàng tử Xà Nữ chỉ trong tích tắc.

Phải biết rằng, thực lực của hoàng tử Xà Nữ cực kỳ mạnh, nó đã từng giết chết ngàn vạn người ở Phong Vân Giới, loại kịch độc đó cũng là tồn tại khiến kẻ khác khiếp hồn, ngay cả trong thế giới bát phẩm.

Mà bây giờ.

Hoàng tử Xà Nữ cường đại như thế lại bị người ta đánh nát, điều này khiến đám tà ma cảm thấy sợ hãi.

“Trốn!”

Hoàng tử Tam Đầu hét lớn, thân thể đột nhiên hóa thành một tia huyết quang, nó bay về hướng Bắc.

Những tà ma còn lại cũng vội vàng bay về các hướng khác nhau, hy vọng có thể thành công thoát thân.

“Trốn được sao?”

Lý Hiên cười lạnh, Hỏa Diễm Ô Nha vô biên ngưng tụ xung quanh cơ thể, hóa thành sao băng và bay về bốn phương, nhanh chóng đuổi theo như diệt thế.

Ầm ầm ầm!

Chương 597. Tần Nguyệt xinh đẹp lạnh lùng (2)

Pháo hoa xinh đẹp nở rộ trên trời cao, vài con tà ma bị Hỏa Diễm Ô Nha đánh trúng trong hoảng loạn, bị vô số Hỏa Diễm Ô Nha nhấn chìm trong tuyệt vọng.

Uy lực của hỏa diễm quá bá đạo, ngọn lửa phượng hoàng bên trong hoàn toàn không thể dập tắt, chỉ cần dính phải là sẽ thiêu đốt, đốt cháy tất cả mọi thứ.

Trong hỏa diễm đáng sợ này, có vài con tà ma không thể may mắn thoát được, trực tiếp bị thiêu đốt thành tro tàn, chết không thể chết thêm.

Những Hỏa Diễm Ô Nha còn lại cấp tốc đáp xuống, thiêu đốt tất cả hải thú và tà ma cấp thấp ẩn bên trong những ngọn sóng cao lớn.

Cảnh tượng này như thể thiên thạch bay xuống, nháy mắt đã bao phủ phạm vi ngàn dặm, thiêu đốt tất cả kẻ thù trong tầm mắt.

Rất nhanh.

Lũ hải thú biến thành tro bụi, tà ma cấp thấp cũng hóa thành hư không trong những âm thanh kêu gào, toàn bộ hiện trường chỉ còn lại tu sĩ của Nhân tộc đang hoảng hốt.

Bọn họ nhìn Tần Nguyệt ngạo nghễ đứng trên bầu trời.

Nhìn ngọn lửa phượng hoàng lại một lần nữa bay lên không trung, tập hợp về phía Tần Nguyệt.

Tu sĩ Nhân tộc xôn xao, ai nấy đều giương cao cánh tay phải và reo hò, nhìn Tần Nguyệt xinh đẹp lạnh lùng trong không trung bằng ánh mắt kính ngưỡng khôn kể.

Tần Nguyệt lúc này lạnh lùng hơn bình thường một chút, khí chất cũng thay đổi rất nhiều, như thể biến thành một người khác.

Nhưng các tu sĩ phía dưới không nhận thấy điểm này, bọn họ chỉ đang reo mừng vì Tần Nguyệt.

Chỉ có vài đại tu sĩ có chút thực lực và mấy người Tống Tiểu Mỹ ngờ vực nhìn Tần Nguyệt, bọn họ nhận ra một chút khác thường.

Vèo!

Tần Nguyệt bay đi, tiến vào tẩm cung trước bao ánh mắt, dần mất hút trong tầm nhìn của mọi người.

Nhưng mọi người sẽ không bao giờ quên cảnh tượng quét sạch tà ma chấn động khi nãy.

Trong tẩm cung.

Cửa lớn đóng lại, trận pháp mở ra, Tần Nguyệt trở lại bên chiếc giường êm ái và rồi nằm xuống.

“Tiểu Nguyệt, đừng lo lắng, độc của ngươi đã bị ngọn lửa phượng hoàng đốt sạch rồi, tiếp theo chỉ cần tĩnh dưỡng là được.”

Lý Hiên định rời đi, hắn cảm nhận được công đức đã đến, thể Công Đức của hắn đang trên đà thăng cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể thăng cấp.

“Sư tôn, lát nữa hẵng đi được không?” Tần Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Trận chiến hôm nay khiến nàng cảm nhận được sự cô độc

mãnh liệt, Lý Hiên xuất hiện và cứu giúp nàng một lần nữa khiến nàng không muốn rời xa Lý Hiên.

“Được, vừa hay ta dạy ngươi một chút kiến thức về huyết mạch Phượng Hoàng, năng lực ta vừa sử dụng khi nãy, ngươi phải nhớ kỹ.”

Lý Hiên cảm nhận được cảm xúc của Tần Nguyệt, giọng nói ấm áp nhẹ nhàng an ủi, dạy từng lĩnh ngộ về huyết mạch của mình cho Tần Nguyệt.

Một nơi khác.

Căn cứ tà ma số 9.

Hoàng tử Hồ Nữ, hoàng tử Xà Nữ, hoàng tử Sa Ngư, hoàng tử Tam Đầu, hoàng tử Thịt Bướu… bị Lý Hiên chém giết đã tập hợp lại sau khi sống lại.

“Thủ đoạn bảo mệnh duy nhất của ta không còn nữa, sau này nếu ta chết thì sẽ là hoàn toàn chết.”

“Đáng chết, thủ đoạn bảo mệnh của chúng ta chỉ có hiệu quả một lần duy nhất, chuyện này rắc rối rồi! Chết tiệt!”

Hoàng tử Tam Đầu liên tục gào thét.

“Rõ ràng là Tần Nguyệt sắp chết rồi, kết quả là nàng lại còn một nhân cách khác, hơn nữa còn đáng sợ như vậy, về sau còn đánh thế nào đây?!”

“Quan trọng là thuộc hạ của chúng ta đã chết cả rồi, quân đoàn hải thú của ta đến một người cũng chẳng còn.” Hoàng tử Sa Ngư khàn giọng mở miệng, đau lòng cực độ.

“Chúng ta nhất định phải báo thù, phải nghĩ cách giết chết người này, nhất định phải giết chết nàng!”

Hoàng tử Xà Nữ là người phẫn nộ nhất, khi ở Phong Vân Giới, có thể nói là nó đi ngang nơi đó.

Kết quả là vừa đến thế giới này đã bị đánh nát, lại còn bị một người đánh nát đầu chỉ bằng một nắm đấm, trải nghiệm như vậy khiến Xà Nữ hận vô cùng.

Nhưng sau khi nó đề cập đến chữ báo thù.

Hiện trường rơi vào tĩnh lặng, không có bất cứ tà ma nào lên tiếng đáp lại, rõ ràng là bọn chúng đang sợ.

"Đúng rồi, trước đó lão tổ nhà ta có triệu ta trở về tấn công Thú Giới, ta cảm thấy chỗ đó khá hợp với ta, ta đi trước đây, tạm biệt."

Hoàng tử Hồ Nữ nói xong thì vèo một cái biến mất, trực tiếp từ bỏ việc xâm lược thế giới Trung Châu.

Cảnh tượng này khiến đầu óc hoàng tử Xà Nữ mơ hồ, nó vừa định nói gì đó thì lại có giọng nói vang lên.

"Khụ khụ, cái đó, ta có chút cảm ngộ về tu hành, sau này nhiệm vụ xâm lược thế giới này giao cho các ngươi vậy, ta đi trước đây."

Hoàng tử Tam Đầu cũng bay mất, tốc độ phi hành còn nhanh hơn hoàng tử Hồ Nữ, rõ ràng là sợ bị cản lại.

"Các ngươi quay lại cho ta, đáng chết, đám rác rưởi các ngươi!"

Hoàng tử Xà Nữ hô to, nhưng không có hiệu quả, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương bay đi.

"Lũ khốn nạn này, sau này đừng nghĩ đến việc nhờ ta giúp nữa, đừng có mơ." Hoàng tử Xà Nữ phẫn nộ nói.

“Chuyện đó, ta cũng đi đây.”

Vèo

Hoàng tử vai u thịt bắp cũng bay đi, sau khi hoàng tử Xà Nữ nói xong câu đó, trong nháy mắt nó đã mất tăm không còn bóng dáng.

Sau đó những hoàng tử còn lại cũng đều bay đi chỉ để lại hoàng tử Sa Ngư.

“Chết tiệt, chết tiệt!”

Hoàng tử Xà Nữ tức giận rồi, nó còn đang định tiếp tục càn quét thế giới Trung Châu để đoạt lấy chiến công.

Chương 598. Thế giới tà ma đông đảo

Kết quả đồng đội đều chạy hết chỉ để lại hoàng tử Sa Ngư.

“Vẫn là người đáng tin, lũ khốn nạn kia quá nhát gan.”

Hoàng tử Xà Nữ nổi giận xong quay đầu nhìn về phía hoàng tử Sa Ngư, nhìn thấy nó vẫn không có ý định rời đi thì mới gật đầu tán thành.

“Đáng tin sao? Ngươi cho rằng ta không muốn rời đi sao? Nếu như có cơ hội ta sớm đã chạy trốn rồi, còn lâu mới lo lắng hoảng sợ ở lại cái nơi này.”

“Nhưng ta là người chỉ huy của Đông Hải, nếu như ta đi rồi nhất định sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm trọng, ta chỉ có thể ở lại đây tiếp tục chờ đợi, thật ngưỡng mộ đám Hồ Nữ quá.”

Hoàng tử Sa Ngư ghen tị nói, nó rất muốn rời đi nhưng lại không dám.

“Cái đệch.”

Nghe thấy những lời này, hoàng tử Xà Ngữ tức giận, nó điên cuồng chửi hoàng tử Sa Ngư. Sau khi chửi xong, nod bắt đầu nghĩ xem nên đối mặt với nhân cách thứ hai của Tần Nguyệt thế nào.

Sau đó bọn chúng phát hiện, ngoài việc mời Nguyên Anh Kỳ giáng lâm ra thì bọn chúng không còn cách nào, căn bản là đánh không lại.

“Xem ra chỉ có thể mời Nguyên Anh Kỳ giáng lâm rồi.” Hoàng

tử Xà Nữ trầm ngâm nói.

“Ngươi đang nói đến thể giáng lâm sao?” Hoàng tử Sa Ngư nhướn mày.

“Đúng, xác suất thể giáng lâm bị phát hiện là khá thấp, nhưng sức chiến đấu lại vượt xa Kim Đan kỳ. Nếu như thể giáng lâm xuất hiện. nó tuyệt đối có thể giết chết nhân cách thứ hai của Tần Nguyệt.”

“Đúng là một cách hay, giao cho ngươi đó, ta nghĩ cách liên lạc với lão tổ mở và mở thông đạo của thế giới Hải Thú nhị phẩm.” Hoàng tử Sa Ngư nói.

“Cũng liên lạc với thông đạo của thế giới Hải Thú nhất phẩm luôn, lần này chúng ta chơi một trận lớn.”

“Được.”

Hai con tà ma thương lượng xong thì bắt đầu hành động.

Ở một nơi khác.

Sau khi dạy bảo Tần Nguyệt xong, Lý Hiên lại một lần nữa quay về bên trong bí cảnh Hàn Băng, hắn lấy trận pháp đồ cổ xưa ra.

Đây là bản vẽ của một loại Viễn Cổ Truyền Tống Trận, căn cứ vào bản vẽ này, hắn có thể bố trí Truyền Tống Trận với khoảng cách cực xa.

Ví dụ như bố trí Truyền Tống Trận từ thế giới Trung Châu đến Nguyên Tố Đại Lục, hoặc là Truyền Tống Trận đi đến đại lục thần bí.

Có bản vẽ rồi, chỉ cần tích lũy đủ nguyên liệu thì có thể kết nối Nhân tộc khắp các đại lục, khiến sức mạnh của Nhân tộc đoàn

kết lại với nhau.

Viễn Cổ Truyền Tống Trận như vậy có tác dụng khổng lồ với Nhân tộc ở hiện, Lý Hiên tất nhiên là nóng lòng muốn nghiên cứu thấu triệt.

Có điều trước khi nghiên cứu hắn phải kiểm tra đá nền tảng đại đạo trước, thử hấp thu một lần và phát hiện không cách nào hấp thu được, bởi vì một người chỉ có thể hấp thu một cái.

Không còn sự lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể thu đá nền tàng đại đạo lại, chuyển hướng nhìn về phía thanh tiên khí kia.

Hình thức bên ngoài của thanh tiên khí này tương tự như ngọc bội, thuộc loại tiên khí tăng cường, có thể hòa vào trong linh hồn và tăng phúc các loại thiên phú của bản thân, tăng cường rất lớn.

Lý Hiên rất thích miếng ngọc bội này, đương nhiên hắn khế ước không chút do dự, hòa nó vào trong linh hồn của mình.

“Phù! Tiếp theo đây, ta vừa tu hành vừa nghiên cứu Viễn Cổ Truyền Tống Trận, đồng thời cũng sắp xếp Huyết Phân Thân đi giết tà ma và quỷ dị. Đúng rồi, tà ma vừa thấy hôm nay rất lạ.”

“Bọn chúng dường như là đến từ các thế giới khác nhau, đến thư viện xem tài liệu một chút.”

Bóng dáng Lý Hiên biến mất không thấy. Hắn đi đến đồ thư quán ở tầng thứ mười hai của bí cảnh Hàn Băng, bắt đầu lật xem những thông tin liên quan. Kết quả chưa xem được bao lâu thì biểu cảm trên gương mặt hắn đã thay đổi.

Bởi vì lực lượng của tà ma còn đáng sợ hơn định liệu của hắn. Bọn chúng không đến từ cùng một thế giới mà là đến từ rất nhiều thế giới.

Căn cứ vào sức chiến đấu, các thế giới này được chia thành

các phẩm khác nhau, từ nhất phẩm đến cửu phẩm.

Căn cứ vào diện mạo của thế giới tà ma và quỷ dị tấn công Nhân tộc trước đây, có thể đoán được rằng, rất có thể chúng đến từ ba thế giới cửu phẩm.

Nhưng ngoại hình của Xà Nữ, Hồ Nữ, quái vật ba đầu và quái vật thịt bướu hắn đánh giết hôm nay rất giống với sinh linh của thế giới Cuồng Ma và thế giới Tà Thú.

Mà cấp bậc thế giới của bọn chúng thuộc loại bát phẩm, tồn tại mạnh hơn so với cửu phẩm.

"Đến tột cùng là có bao nhiêu thế giới tà ma? Sao lại có nhiều kẻ địch như vậy?"

Sắc mặt Lý Hiên thay đổi, hắn nhanh chóng lật xem nội dung trong sách, rất nhanh, hắn lại phát hiện thêm một thông tin quan trọng khác.

"Có chín thế giới Tà Thú, có chín thế giới Hải Thú, có chín thế giới Cuồng Ma, có chín thế giới Quỷ Dị, có chín thế giới Tử Vong, có chín thế giới Địa Để,.."

Lý Hiên cẩn thận đếm, phát hiện thế giới tà ma nhiều đến mức khó tưởng tượng được, mấu chốt là Lý Hiên còn đọc được hai thông tin quan trọng hơn.

Một trong số chúng là tin tức về thế giới Tế Hiến.

Thế giới này là đặc biệt nhất, bên trong tập trung quái vật của các đại thế giới, cho dù là loài người cũng có thể gia nhập thế giới Tế Hiến.

Chẳng hạn như Hiến Tế Thần Giáo từng xuất hiện ở Nam Vực trước đây, còn có cự nhân trong sương mù hay Mặc Quỷ. Những thứ này đều đến từ Hiến Tế Thần Giáo.

Chương 599. Thế giới tà ma đông đảo (2)

“Một khoảng thời gian ngắn trước đây, Nam Vực xuất hiện một người tên là Quân Hí Mệnh, người này đi đến đâu cũng mang đến sự diệt vong.”

“Căn cứ theo thông tin điều tra được sau này, người này có mối liên quan rất lớn đến Hiến Tế Thần Giáo, rất có khả năng thuộc về thế giới Tế Hiến. Dựa theo tài liệu hiển thị trên sách, thế giới Tế Hiến vô cùng lớn mạnh, vô cùng khó đối phó.”

“Nó thậm chí còn thôn tính rất nhiều thế giới quỷ dị và thế giới tà ma, cũng chỉ có thế giới Hắc Ám mới có thể liều với nó.”

Lý Hiên nghiêm trọng, ngay cả thế giới quỷ dị và thế giới tà ma cũng có thể thôn tính, vậy mức độ nguy hiểm của thế giới Tế Hiến tuyệt đối nằm ngoài tưởng tượng, rất khó đấu lại.

Trong lòng Lý Hiên có cảm giác khác thường, hắn vội vàng nghiêm túc lật xem nội dung trong sách nhưng lại không tìm thấy thông tin gì liên quan.

Nhưng trong lòng hắn vẫn luôn có một loại cảm giác kỳ lạ. Những thế giới này đang chạy trốn, cho dù là thế giới mạnh như thế giới Hắc Ám và thế giới Tế Hiến thì chúng cũng đang chạy trốn.

“Gần đây tình hình của ta có chút không ổn, luôn xuất hiện những sự việc kỳ lạ không thể giải thích được, giống như nỗi bi thương khó hiểu trước kia. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với ta?”

Cảm giác cấp bách trong lòng Lý Hiên ngày càng dữ dội. Nếu như ngay cả những thế giới này cũng đang chạy trốn, vậy nhất định là còn có kẻ địch càng đáng sợ hơn.

“Nhất định phải nhanh chóng nâng cao thực lực, nếu không căn bản không có cách nào đối mặt với nguy hiểm tiếp theo đây. Ơ? Công Đức Chi Quang sắp đột phá.”

Lý Hiên nhanh chóng ngồi khoanh chân, bắt đầu ngưng tụ Công Đức Chi Quang cuối cùng.

‘Ting! Ngài thành công giải cứu dân chúng Đông Hải, công đức thiên thu, ngài nhận được công đức vô lượng.’

‘Ting! Thể Công Đức nhất giai của ngài được tiến hóa, thành công tiến hóa thành thể Công Đức nhị giai.’

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lý Hiên. Lý Hiên cảm nhận được sức mạnh thần bí dâng trào trong cơ thể, trong mắt còn xuất hiện dòng nước ấm, hắn lộ ra một nụ cười.

Bởi vì đôi mắt của hắn càng ngày càng sáng, cộng thêm hiệu quả chữa trị mạnh hơn của thể Công Đức nhị giai, vậy thì hắn càng có thể nhanh chóng chữa khỏi cho Băng Huyên Nhi, khiến đôi chân của nàng có thể đi lại được.

“Vẫn không đủ, tiếp tục cố gắng!”

Lý Hiên cử vài Huyết Phân Thân ở lại đồ thư quán đọc sách, còn hắn thì lại một lần nữa quay về bên cạnh Băng Huyên Nhi, bắt đầu nghiên cứu tu hành và nâng cao thực lực của bản thân.

Chỉ là mỗi một khoảng thời gian ngắn qua đi, trong lòng hắn đều nảy ra những suy nghĩ kỳ lạ, đó là thế giới tà ma và thế giới quỷ dị đang chạy trốn.

Thời gian trôi đi, trong chớp mắt đã qua ba tháng.

Ba tháng này, Lý Hiên đã sắp xếp các Huyết Phân Thân hành động khắp nơi, giết quỷ dị và ta ma.

Do Lý Hiên quá mạnh, cộng thêm sự tăng cường của các loại thiên phú nên thực lực bùng nổ, khiến cho sức chiến đấu của đám Huyết Phân Thân trở nên rất mạnh mẽ.

Thực lực như vậy cũng việc săn giết quái vật của Huyết Phân Thân vô cùng thoải mái, thường lặng yên không tiếng động diệt sạch quỷ dị và tà ma.

Thậm chí còn đã từng xuất hiện gần một tu sĩ Kim Đan kỳ, sau khi ám sát được một con quỷ dị mà tên tu sĩ Kim Đan kỳ kia vẫn không phát hiện ra.

Cứ ám sát như vậy, thế giới trở nên yên ổn hơn, quỷ dị và ta ma bị giết nhiều nên số lượng đã giảm đi rất nhanh.

Đợi sau khi mọi người phản ứng lại thì đều sửng sốt phát hiện rằng Trung Châu đã trở nên yên ổn lạ thường.

Các loại quỷ dị và các loại tà ma trước kia thường xuất hiện ở khu vực bên ngoài thì nay đã mai danh ẩn tích toàn bộ, thậm chí ngay cả sinh vật ô nhiễm cũng rất ít gặp.

Cảnh tượng này khiến rất nhiều người cảm thấy khác thường, bọn họ bắt đầu cử người đi điều tra.

Kết quả điều tra nhìn như không có gì, nhưng bọn họ hoảng hốt phát hiện ra rằng quỷ dị và ta ma đều mai danh ẩn tích rồi.

Thậm chí cả những quỷ dị giấu diếm rất sâu trong khu vực nguy hiểm mà không ai làm gì được, bọn chúng cũng bị dẹp yên.

Trong một thời gian ngắn, các đại tông môn không ngồi yên được nữa, bọn họ vội vã báo cáo sự việc này về ngoại vực.

Ngoại vực.

Tần Bất Hối của Vũ Tiên Tông đang ngồi lại với tông chủ Tiểu Khả Ái, bọn họ cầm mười mấy trang tình báo xem xét, biểu cảm của bọn họ vô cùng nghiêm túc.

“Kỳ lạ, quá kỳ lạ. Những quỷ dị và tà ma ẩn nấp kia đều biến mất, ngay cả quỷ dị khó đối phó và ẩn nấp rất sâu kia cũng đều bị xử lý rồi.”

“Những quỷ dị này, cho dù chúng ta có hành động cũng không tìm ra được, nhưng tất cả bọn chúng đều đã biến mất, ngay cả vết tích tồn tại cũng tiêu tán. Thật không thể tưởng tượng nổi.”

Tiểu Khả Ái kinh ngạc nói, lật tình báo xem mà không dám tin.

“Quan trọng là cả thế giới cũng trở nên vô cùng yên ổn, Trung Châu, Bắc Cương, Nam Vực, Đông Hải, Tây Vực, tất cả quỷ dị và ta ma đều biến mất.”

“Ta nhớ quỷ dị ẩn nấp trong động Tội Tà vô cùng lợi hại, có dùng phương thức gì cũng không tìm ra được.”

“Nhưng bản tình báo này có đặc biệt đề cập đến việc động Tội Tà đã hóa thành tro bụi, cả ngọn núi đều không còn, khí tức của quỷ dị cũng không còn, nơi đó trở nên vô cùng an toàn.”

Chương 600. Ngoại vực càng ngày càng khó khăn

Tần Bất Hối cũng vô cùng kinh ngạc, cảm thấy thế giới bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Phải biết rằng.

Cùng với sự xâm nhập của thế giới bát phẩm, tình hình chiến đấu của chiến trường cổ, thiên vực và ngoại vực đều trở nên vô cùng thảm trọng. Bọn họ rất lo bách tính của Trung Châu sẽ bị tấn công bất ngờ.

Nhưng không ngờ rằng, Trung Châu lại yên ổn ngoài sức tưởng tượng, không có bất kỳ nơi nào bị tập kích.

“Rốt cục là sao lại thế này? Lẽ nào là cường giả nào đó đã giết tà ma xâm nhập sao?” Tông chủ Tiểu Khả Ái nói.

“Rất có khả năng, nhưng là ai chứ? Bây giờ Nguyên Anh kỳ đều tiến đến ngoại vực rồi, Hóa Thần kỳ thì đi thiên vực, Trung Châu Đại Lục căn bản không có tu sĩ nào mạnh.”

“Hơn nữa cho dù là Hóa Thần kỳ cũng không thể giết được tất cả kẻ địch, phải biết rằng, năng lực ẩn nấp của những quỷ dị đó vô cùng khủng bố, Hóa Thần kỳ cũng không tìm được.

“Nhưng giờ đây, lũ quỷ dị đều tan thành mây khói, cả thế giới đều rất yên ổn. Chuyện này quá phi lý.”

Tần Bất Hối nghĩ không thông, trong đầu nàng lóe qua hình dáng của rất nhiều người, thậm chí còn xuất hiện hình dáng của Lý Hiên, nhưng nàng cảm thấy không ai có thể làm được điều này.

Vì thế, Tần Bất Hối cũng rất mơ hồ, cảm thấy giống như nằm mơ.

“Tiếp tục phái người điều tra, xem là rốt cuộc chuyện này là sao, xem là ai đã giết quỷ dị và ta ma.”

“Cường giả nhường này, nếu như có thể đến ngoại vực, người này nhất định có thể giải quyết khó khăn lớn mà chúng ta đang đối mặt.” Tông chủ Tiểu Khả Ái nói.

“Đúng thế, hiện giờ ngoại vực càng ngày càng khó khăn, nếu như vẫn không có cao thủ giúp đỡ, e là chúng ta thực sự không gánh vác nổi nữa!”

Tần Bất Hối gật đầu đồng ý, sau đó lấy ra ngọc phù truyền đạt mệnh lệnh cho cấp dưới, sắp xếp người của tông môn nỗ lực tìm kiếm bóng dáng người đã ra tay.

Thực ra trong đầu Tần Bất Hối đã lóe lên hình dáng của Lý Hiên rất nhiều lần, hơn nữa rất nhiều người đều nói rằng Lý Hiên vẫn còn sống, thậm chí ngay cả tà ma cũng cho rằng Lý Hiên vẫn còn sống.

Điều này cũng khiến Tần Bất Hối cảm thấy xác xuất Lý Hiên chưa chết là rất lớn. Nhưng cho dù là vẫn còn sống thì Lý Hiên cũng không thể nào giết được quỷ dị và tà ma ở khắp các đại lục.

Phải biết rằng, Trung Châu Đại Lục vô cùng rộng, bao gồm cả Đông Hải, Bắc Cương, Tây Vực.

Đại lục rộng lớn như vậy dĩ nhiên là tồn tại rất nhiều yêu ma quỷ quái và tồn tại vô số sinh vật ô nhiễm. Thậm chí, dưới hắc khí, sinh vật ô nhiễm còn điên cuồng hơn, căn bản là không thể giết hết được.

Nhưng hiện giờ thì tốt rồi, yêu ma quỷ quái đều biến mất, sinh vật ô nhiễm gần như không còn bóng dáng.

Việc làm vĩ đại như này, đừng nói là Lý Hiên, cho dù là Nguyên Anh kỳ hay Hóa Thần kỳ cũng không làm được.

Vì vậy, Tần Bất Hối cho rằng nhất định là có người khác, nàng cảm thấy vẫn còn cường giả ẩn nấp ở Trung Châu.

Ở một nơi khác.

Trong cung điện ở tầng thứ mười hai của bí cảnh Hàn Băng.

Lý Hiên chầm chậm mở mắt, từng âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

'Ting! Thể Tinh Thần tam giai của ngài thăng cấp đến thể Tinh Thần tứ giai.'

'Ting! Phong Ấn Trận Pháp Sư trung phẩm ngũ giai của ngài thành công thăng cấp lên thành ngũ giai thượng phẩm.'

'Ting! Lĩnh Vực Băng Phôi trung phẩm của ngài thành công thăng cấp lên thành thượng phẩm.'

…

"Phù! Trận pháp và phong ấn cuối cùng cũng đạt đến thượng phẩm. Tiếp theo đây, ta có thể thử bố trí Viễn Cổ Truyền Tống Trận rồi. Đồng thời ta cũng có thể cử Huyết Nhân Ngẫu đến ngoại vực chi viện."

Biểu cảm của Lý Hiên nghiêm nghị. Hắn cũng nắm rất rõ tình hình ở ngoại vực, biết rằng Nhân tộc đang đứng bên bờ vực nguy hiểm, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Lý Hiên không muốn thấy sinh linh đồ thán, vì vậy trong lúc công đức tiêu hao một lượng lớn, trận pháp và phong ấn của hắn đều thăng cấp đến ngũ giai thượng phẩm, thể Tinh Thần cũng thăng cấp đến tứ giai, tăng cường sức chiến đấu.

Có trận pháp và phong ấn cấp bậc cao như vậy, hắn nhất định có thể lại một lần nữa giết được nhiều kẻ địch hơn, giảm áp lực cho ngoại vực.

“Đúng rồi, qua lâu như vậy rồi, không biết tình hình của các đệ tử thế nào rồi? Để xem nào.”

Lý Hiên nhanh chóng mở nhắc nhở, kiểm tra tình hình của các đệ tử.

‘Ting! Đệ tử Tiểu Muội của ngài nhận kỳ ngộ, thành công đột phá đến Kim Đan trung kỳ. Phần thưởng của ngài: Linh Trù sư thăng cấp lên đến ngũ giai hạ phẩm.’

‘Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài thành công tu hành đến Kim Đan hậu kỳ. Phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Lôi Điện tăng lên thành cao cấp.’

‘Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài thành công tu hành đến Kim Đan hậu kỳ. Phần thưởng của ngài: Linh Phù Sư thăng cấp lên thành ngũ giai thượng phẩm.’

‘Tinh! Đệ tử Nam Hy của ngài có được thiên tài địa bảo ở Ngự Thú Đại Lục, thành công thăng cấp lên thành Kim Đan hậu kỳ. Phần thưởng của ngài: Linh Tửu Sư liên tục thăng cấp lên đến ngũ giai thượng phẩm.’

…

Một loạt âm thanh nhắc nhở vang lên cũng khiến Lý Hiên vô cùng hài lòng, các đệ tử có được sức mạnh, càng mạnh mẽ hơn mới có thể bảo vệ thế giới này.

“Đã đến lúc bố trí Truyền Tống Trận rồi, sau đó cử Huyết Nhân Ngẫu đến ngoại vực.”

Bóng dáng của Lý Hiên biến mất. Mang theo lượng lớn nguyên

liệu, hắn đi đến núi Thanh Phong và chuẩn bị bố trí Viễn Cổ Truyền Tống Trận dẫn đến đại lục thần bí.

Chương 601. Ngoại vực càng ngày càng khó khăn (2)

Một nửa nguyên liệu bày trận là thu hoạch từ bí cảnh, còn có những thứ hắn tĩnh lũy từ trước, một phần nhỏ còn lại là do Tần Nguyệt cung cấp cho hắn.

Để tìm được những nguyên liệu này, Tần Nguyệt đã phát động cả cả đế quốc Phượng Hoàng tìm kiếm, thậm chí còn có được lượng lớn nguyên liệu ở Vũ Tiên Tông.

Cũng vì việc này mà một vài đệ tử của Vũ Tiên Tông có ý kiến, cảm thấy các cao tầng quá coi trọng Tần Nguyệt, cho nàng quá nhiều.

Nhưng dù là Tần Bất Hối hay là tông chủ Tiểu Khả Ái đều toàn lực ủng hộ Tần Nguyệt, ngay cả khi nàng đã trở thành Nữ Đế của đế quốc Phượng Hoàng thì tông chủ Tiểu Khả Ái và Tần Bất Hối vẫn toàn lực ủng hộ nàng như trước.

Giống như hiện tại.

Đợt nguyên liệu cuối cùng đã chuẩn bị xong, chờ đợi Tần Nguyệt phái người đến lấy bất cứ lúc nào.

Sáng sớm hôm nay.

Tần Nguyệt rời khỏi đế quốc Phượng Hoàng từ rất sớm, ngồi trên Tật Phong Ưng bay về hướng Vũ Tiên Tông.

Xung quanh Tần Nguyệt còn có mười mấy tu sĩ Kim Đan bảo vệ dọc đường, từng người đều được trang bị võ trang đầy đủ, bảo vệ sự an toàn của Tần Nguyệt.

Sau trận đại chiến Đông Hải, Đông Hải đã hoàn toàn ổn định, hải thú không còn xuất hiện nữa, cả thế giới đều an toàn hơn.

Tần Nguyệt biết Lý Hiên muốn đến núi Thanh Phong bố trí trận pháp. Nhớ Lý Hiên, nàng lập tức rời khỏi đế quốc Phượng Hoàng, định tiến đến Vũ Tiên Tông lấy nguyên liệu trước, sau đó sẽ đi tìm Lý Hiên.

Có điều.

Hàng ngàn dặm phía sau bọn họ.

Lượng lớn tà ma đang cấp tốc đuổi theo, mắt con nào con nấy đều đỏ ngầu, chúng nó nhanh chóng phi hành.

“Không dễ dàng gì mới mai phục được trong cung điện Phượng Hoàng, tìm được nơi Tần Nguyệt ẩn nấp, không ngờ rằng nàng đột nhiên rời khỏi đế quốc Phượng Hoàng, hại kế hoạch của chúng ta hỏng hết.”

Hoàng tử Xà Nữ phẫn nộ đuổi theo, sắc mặt xanh tái.

“Đúng thế, sớm biết như vậy chúng ta đã chẳng mai phục rồi, Độc Giác Ngưu đại nhân cũng rất tức giận.” Hoàng tử Sa Ngư khẽ thì thầm, ánh mắt nhìn về phía trước.

Ở đó, một quái vật trên đầu mọc một chiếc sừng trâu với khói trắng cuồn cuộn khắp toàn thân đang bay đi với tốc độ nhanh, nhìn thái độ rõ ràng là đang tức giận.

“Đúng thế, thật là hối hận mà.”

Hoàng tử Xà Nữ rất buồn rầu. Trước kia nó cảm thấy phương pháp một đòn giết chết Tần Nguyệt là vô cùng tuyệt.

Vì vậy, nó đã thuyết phục Ngưu đại nhân một sừng đang là một thể giáng lâm Nguyên Anh, biến bản thân thành một nữ hộ vệ.

Sau này, nó từng bước tìm kiếm Tần Nguyệt trong hoàng cung, dự định tìm cơ hội đánh lén khiến Tần Nguyệt trọng thương.

Kết quả là dốc hết tâm tư, không dễ dàng gì mới tìm được Tần Nguyệt.

Vậy mà Tần Nguyệt lại bay đi, dẫn theo một nhóm người và trực tiếp rời khỏi đế quốc Phượng Hoàng.

Chuyện này khiến Xà Nữ tức giận đến mức muốn chửi thề.

Nhưng chẳng còn cách nào, sự việc đã xảy ra rồi, chúng nó chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo.

Cách đó nghìn dặm.

Tần Nguyệt nhíu mày nhìn bóng dáng đang đuổi theo rất nhanh phía sau mình, nàng ngay lập tức dùng ngọc phù truyền tin liên lạc với Lý Hiên.

“Ta biết rồi, việc này giao cho ta, ngươi đến Vũ Tiên Tông đi.” Trong ngọc phù truyền đến tin của Lý Hiên.

“Vâng, thưa sư tôn.”

Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, lập tức dặn dò mọi người và nhanh chóng rời đi.

Hộ vệ cũng phát hiện ra là tà ma đang cấp tốc bám theo phía sau, bọn họ đang nghĩ dừng lại cản thì nghe được mệnh lệnh rời đi của Tần Nguyệt.

Nhưng dựa theo tốc độ truy đuổi của kẻ địch, bọn họ rất khó chạy trốn.

Điều này cũng khiến cho những hộ về rất lo lắng, trong đó có Hạnh Nhi, nàng lại càng không nhịn được mà nói.

“Điện hạ, tà ma đuổi đến rất nhanh, chúng ta….”

“Không sao, tăng tốc độ là được.” Tần Nguyệt nghiêm túc nói.

“Vâng…Vâng.”

Mọi người nghi hoặc không hiểu, nhưng bọn họ chỉ có thể chọn tuân theo mệnh lệnh, nhanh chóng bảo vệ Tần Nguyệt rời đi.

Ở một nơi khác.

Lý Hiên tra bản đồ ở Hải Cốc của Trung Châu, hắn đang trên đường gấp rút tiến đến núi Thanh Phong.

Sau khi nhận được tin tức của Tần Nguyệt, cơ thể hắn nhanh chóng thay đổi, cuối cùng biến thành một con mèo nhỏ, còn là mèo có tác dụng che chắn mạnh mẽ.

Nếu như không có năng lực thăm dò mạnh mẽ, người khác rất khó có thể tra ra được bóng dáng của hắn.

Sau khi biến hóa xong, cơ thể của Lý Hiên biến mất trong hư không. Khi xuất hiện lần nữa, hắn đã đến bên trong một sơn cốc, đến hẻm núi Phong Lôi phía sau Tần Nguyệt.

“Thì ra là thể giáng lâm Nguyên Anh, vừa hay thử uy lực của trận pháp ngũ giai.”

Lý Hiên lấy ra từng trận bàn một, nhanh chóng đặt xung quanh hẻm núi, sử dụng phương thức Tam Hoàn Cụ Phong Trận để bố trí ra trận pháp ngũ giai mạnh mẽ.

Do trình độ trận pháp của Lý Hiên quá cao, lại có thêm phương pháp che chắn mạnh mẽ, hắn đã che dấu dao động của trận pháp một cách vô cùng nhẹ nhàng.

Đợi sau khi bố trí xong xuôi.

Lý Hiên đứng ở trên đỉnh núi chờ đợi, chờ thể giáng lâm Nguyên Anh đi đến.

Ở một nơi khác.

Đám người Tần Nguyệt tiếp tục bay đi.

Nhưng khoảng cách của tà ma càng ngày càng gần, đợi sau khi cảm nhận được khí tức của tà ma kia vượt xa Kim Đan đỉnh phong, sắc mặt của đám người Hạnh Nhi cuối cùng cũng thay đổi.

“Lẽ nào đây là thể giáng lâm Nguyên Anh kỳ?” Hạnh Nhi mở to hai mắt.

“Đúng thế, chúng ta gặp rắc rối lớn rồi, phải toàn lực bảo vệ điện hạ. Tiểu Mỹ, ngươi hộ tống điện hạ đến Vũ Tiên Tông, chỗ này để chúng ta ở lại chặn hậu.” Đội trưởng đội hộ vệ nghiêm túc nói.

Chương 602. Hóa ra là hắn

“Không cần lo lắng, sẽ có cao thủ giải quyết tà ma, chúng ta mau đi thôi, đừng để bị dư âm của trận chiến ảnh hưởng.” Tần Nguyệt dặn đi dặn lại.

“Hả?”

Mọi người nghe thấy lời này thì sững sờ, có chút không kịp phản ứng lại.

Rầm!

Âm thanh to lớn từ phía sau truyền đến. Trong phút chốc, một luồng sức mạnh to lớn ké theo cuồng phong cuồn cuộn quét đến, trực tiếp hất bọn họ bay ra ngoài.

Ầm ầm!

Hạnh Nhi thực lực yếu nhất cũng thê thảm nhất, trực tiếp bị gió thổi đập lên cây sưng u cả đầu.

“Đi mau, không thể dừng lại ở nơi này!”

Tần Nguyệt lớn tiếng nhắc nhở, xách Hạnh Nhi trên cây lên, nhanh chóng bay về phía xa xa.

Những hộ vệ còn lại kìm nén nỗi hoảng hốt trong lòng lại, vội vã bảo vệ Tần Nguyệt bay đi, dùng pháp lực mạnh nhất để chạy xa.

Kết quả luồng khí ở phía sau quá đáng sợ, từng đợt lại từng đợt cuộn đến, đã mấy lần thổi bay bọn họ.

Đợi đến khi bọn họ chạy trốn đến nơi an toàn mới quay đầu lại nhìn, bọn họ phát hiện ra, không biết từ khi nào, một lốc xoáy khổng lồ nhanh chóng cuộn vòng trên bầu trời.

Cái lốc xoáy này quá lớn, giống như vòi rồng khổng lồ nối trời và đất.

Trong cơn lốc xoáy kia chứa sức mạnh kinh khủng, dù đã ở một khoảng cách xa nhưng đám người Hạnh Nhi vẫn cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

“Sức mạnh thật đáng sợ, đây chính là cuộc chiến của thể giáng lâm Nguyên Anh kỳ sao?” Hạnh Nhi che cái mũi đỏ ửng lại, rung động nhìn phía sau.

“Không, đây là sức mạnh ngược sát của thể giáng lâm Nguyên Anh kỳ.” Tần Nguyệt âm u nói.

Từ sau khi Lý Hiên dung hợp với huyết mạch của nàng, giữa bọn họ có loại cảm ứng đặc biệt nào đó, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy được tình hình của bên còn lại.

Cũng giống như bây giờ, Tần Nguyệt nhìn thấy rõ Lý Hiên đang ngược sát thể giáng lâm Nguyên Anh kỳ, hắn chỉ đứng bất động như vậy và cười ha ha nhìn thể giáng lâm Nguyên Anh kỳ bị tiêu diệt.

Loại sức mạnh này thực sự là quá đáng sợ, cũng một lần nữa khiến Tần Nguyệt nhận thức rõ sự đáng sợ của Lý Hiên.

Hạnh Nhi nghe được lời Tần Nguyệt nói, thực sự cảm thấy chấn động.

Vốn dĩ nàng đã cảm thấy thể giáng lâm Nguyên Anh kỳ rất lợi hại, kết quả, không ngờ bên bị hành hạ đến chết lại là thể giáng lâm Nguyên Anh kỳ.

Sức mạnh như vậy làm người ta hoảng hốt, cũng khiến Hạnh Nhi không nhịn được mà hỏi: “Điện hạ, là vị cường giả nào ra tay vậy? Lẽ nào là trưởng lão Tần Bất Hối?”

“Không phải!”

Tần Nguyệt lắc đầu, nhìn Hạnh Nhi bằng ánh mắt thâm sâu.

Bởi vì Tần Nguyệt nghĩ đến cảnh khi được Lý Hiên nhận làm đồ đệ trước đây.

Khi đó, Hạnh Nhi thường nói Lý Hiên thực lực yếu, không thích hợp làm sư tôn gì đó.

Kết quả là giờ đây, người đến cứu nàng hết lần này đến lần khác chỉ có một mình Lý Hiên. Vì vậy, ánh mắt của Tần Nguyệt rất kỳ lạ, còn mang theo sự trách móc.

Ánh mắt này khiến Hạnh Nhi bị nhìn đến sửng sốt, nàng mờ mịt nói: “Sao…Sao vậy? Ta đã làm gì sai sao?”

“Đi thôi.”

Tần Nguyệt không nói thêm gì, nàng ngoảnh đầu tiếp tục đi về hướng Vũ Tiên Tông.

Nhưng Hạnh Nhi không buông chuyện này xuống, nàng cảm thấy ánh mắt của Tần Nguyệt rất kỳ lạ, bình thường Tần Nguyệt tuyệt đối sẽ không nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy.

“Đợi đã, lẽ nào là!”

Hạnh Nhi đột nhiên nghĩ đến một người, một người mà Tần Nguyệt xem trọng nhất.

Người này ảnh hưởng rất lớn đến Tần Nguyệt, có thể nói là thay đổi vận mệnh của Tần Nguyệt, mang ấm áp đến cho Tần Nguyệt.

Người này không phải ai khác mà chính là Lý Hiên. Lúc đầu, người đó có vẻ rất yếu đuối, nhưng hắn luôn âm thầm bảo vệ dân chúng Nam Vực. Hắn là Lý Hiên, người chiến tử tại Kim Thiền Cốc.

Nghĩ đến cái tên này rồi lại nghĩ đến ánh mắt kỳ lạ của Tần Nguyệt, còn có trận chiến đáng sợ phía sau, một ý nghĩ hoang đường xuất hiện trong đầu Hạnh Nhi.

"Điện hạ…Điện hạ, lẽ nào là hắn?" Hạnh Nhi hỏi, giọng nói run rẩy.

"Ừ, ta hy vọng, trong tương lai, nếu có cơ hội thì ngươi hãy xin lỗi hắn." Giọng điệu Tần Nguyệt bình tĩnh, nhưng lại nghiêm túc vô cùng.

"Vâng…Vâng…Ta nhất định sẽ làm vậy!"

Nghe thấy đáp án chắc chắn, Hạnh Nhi lúc này thật sự bị dọa, hoảng hốt đến mức đầu óc ong ong tác hưởng.

Nhớ lại lúc đầu, khi nàng là tu sĩ Luyện Khí kỳ, Lý Hiên vẫn là một tên võ giả Khí Huyết.

Nhưng giờ đây, ngay cả dư âm trận chiến của Lý Hiên mà nàng cũng không chịu được.

Khoảng cách như vậy khiến Hạnh Nhi cùng lúc cảm thấy mông lung và cũng tràn đầy hoảng hốt, đồng thời cũng hối hận vì lựa chọn ban đầu.

"Sớm biết như vậy thì lúc đầu ta nên hành động giống như Băng Huyên Nhi, trở thành thị nữ của hắn, thật là ghen tỵ với Băng Huyên Nhi."

Hạnh Nhi thầm nói, trong lòng càng ngày càng hối hận với lựa chọn ban đầu.

Bên kia.

Địa điểm chiến đấu.

Đôi chân Lý Hiên dẫm chân lên hư không và đứng lẳng lặng đứng đó, đôi mắt đen nhìn chăm chú vào hố to phía dưới, cũng như ánh sáng lập lòe của trận pháp trong hố.

“Giáng lâm thể quá yếu, ngay cả một trận pháp nhỏ cũng không chịu nổi, hơn nữa trận pháp chỉ mới mở ra một nửa!”

Lý Hiên cau mày, cảm thấy giáng lâm thể Nguyên Anh kỳ yếu đến đáng thương, ngay cả tư cách khảo nghiệm trận pháp của hắn cũng không có chứ đừng nói đến việc khảo nghiệm thực lực của Lý Hiên.

“Được rồi, sau này đi ngoại vực khảo sát. Ta bố trí trận pháp trước đã.”

Chương 603. Bị dọa sợ đến mức đóng kín Cổng Không Gian

Lý Hiên biến mất, đến núi Thanh Phong bố trí trận pháp trước, còn Huyết Phân Thân của hắn thì đi khắp nơi tìm kiếm nguyên liệu bày trận.

Nơi khác.

Khu vực phía đông biển sâu.

Dưới đáy biển tối tăm và lạnh như băng.

Một cánh Cổng Không Gian khổng lồ từ từ mở ra trong nước biển.

Một số lượng lớn quái vật khát máu đứng đó, đôi mắt nhìn vào cánh Cổng Không Gian này, giữ sức chờ lệnh xung phong. Chúng muốn tiến vào thế giới nhân loại và giết chóc bừa bãi.

Con Cuồng Sa dẫn đầu lại càng hưng phấn rống to, hàm răng sắc bén lập lòe ánh sáng màu máu.

Oanh!

Cổng Không Gian rốt cuộc cũng hoàn toàn mở ra. Cuồng Sa là kẻ đầu tiên xông ra ngoài, nó lao về phía loài người như một thanh kiếm sắc bén.

Nhưng sau khi xông ra được ba cây số, nó đột nhiên phát hiện các đồng bạn đều dừng lại ở phía sau, sau đó nó nhanh chóng quay trở lại.

“Sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?”

Cuồng Sa khó hiểu, không rõ cảm xúc này là gì.

Nó vội vàng quay lại gần Cổng Không Gian trong nghi hoặc và khó hiểu, hét vào trong Cổng Không Gian.

“Chuyện gì đã xảy ra? Ai bảo các ngươi trở về? Có biết đây là lệnh do hoàng tử Sa Ngư ban hay không!”

“Cuồng Sa, mau trở lại, mau lên! Hoàng tử Sa Ngư đã chết, hoàng tử Xà Nữ cũng đã chết, ngay cả giáng lâm thể Nguyên Anh kỳ cũng xong đời rồi. Bên kia cực kỳ nguy hiểm, ngươi mau trở lại đi!”

Một tiếng thét to vang lên, nhắc nhở Cuồng Sa nhanh chóng trở về.

“Cái gì? Hoàng tử Sa Ngư đã chết? Hoàng tử Xà Nữ cũng đã chết? Ngay cả giáng lâm thể Nguyên Anh kỳ cũng chết rồi?”

Cuồng Sa nghe thấy thế thì ngây ngốc. Nó quay đầu nhìn về thế giới nhân loại.

Mặc dù những gì nó nhìn thấy bây giờ chỉ là nước biển tối tăm, nhưng không hiểu sao, nó cảm thấy có thể có cao thủ siêu cấp đang ẩn núp trong nước biển.

Nghĩ đến một sự tồn tại đáng sợ đang chờ đợi bọn chúng, Cuồng Sa bị dọa sợ, vội vàng chạy trốn. Nó vọt vào trong Cổng Không Gian, không dám tiến vào thế giới nhân loại nữa.

Xẹt xẹt xẹt!

Cổng Không Gian nhanh chóng đóng lại, tốc độ khép lại được tăng lên bằng phương thức bất chấp hao tổn.

Sau khi Cổng Không Gian được đóng lại, lũ tà ma vẫn chưa yên

tâm. Đầu tiên, chúng bố trí trận pháp, cưỡng chế đóng kín Cổng Không Gian để phòng ngừa cao thủ của Nhân tộc xông vào từ bên kia Cổng Không Gian.

Sau khi Cổng Không Gian được đóng kín hoàn toàn, lũ tà ma cuối cùng c thở phào nhẹ nhõm, rồi cẩn thận nói.

“Mọi người cẩn thận một chút, tuyệt đối không được tiến vào thế giới nhân loại lần nữa, quá kinh khủng.”

“Nói nhảm, ngay cả giáng lâm thể Nguyên Anh kỳ cũng xong đời, ai ngu mà đi qua chịu chết, dù sao ta không dám.”

“Ta cũng không dám. May mắn là ta trốn nhanh, nếu không có lẽ ta cũng đã chết rồi.”

Cuồng Sa thật sự sợ hãi. Nó không dám dẫn đầu xông vào thế giới nhân loại lần nữa.

Cứ như thế, một trận hạo kiếp đột ngột dừng lại trong im lặng, ảnh hưởng đến cách cục của thế giới. Vô hình trung, Nhân tộc lại được cứu vớt một lần nữa.

Mà người này chính là Lý Hiên.

‘Ting! Ngài cứu vớt rất nhiều Nhân tộc, phần thưởng: Công đức vô lượng.’

‘Ting! Đệ tử Tiêu Kiếm của ngài thành công thăng cấp lên Kim Đan trung kỳ, phần thưởng của ngài: Luyện Đan Sư thăng cấp lên ngũ giai trung phẩm.’

Núi Thanh Phong.

Lý Hiên đang bố trí trận pháp. Đột nhiên nghe thấy nhắc nhở, hắn hơi nghi hoặc, nhưng bày trận quan trọng hơn, cho nên hắn tiếp tục bố trí.

Loại Truyền Tống Trận khoảng cách rất xa này tốn rất nhiều thời gian. Lý Hiên cần bố trí xong phần cốt lõi, phần còn lại có thể giao cho Huyết Phân Thân.

Không còn cách nào, vì ngay cả Huyết Phân Thân cũng không thể bố trí được phần cốt lõi của trận pháp.

Bởi vì khoảng cách của Truyền Tống Trận rất ca, cho dù Lý Hiên là trận pháp sư ngũ giai thượng phẩm thì cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới khó khăn bố trí nên cốt lõi.

Phải biết rằng, hắn chẳng những tinh thông trận pháp mà còn tinh thông trận pháp viễn cổ, lại còn là phong ấn sư ngũ giai thượng phẩm.

Hai loại kỹ năng này kết hợp với nhau, hắn tuyệt đối có thể bố trí được trận pháp vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng Truyền Tống Trận viễn trình quá khó, dù là Lý Hiên thì cũng phải bố trí cẩn thận.

Thậm chí phải tiêu hao công đức hắn mới có thể bố trí được phần cốt lõi của trận pháp.

Quá trình này hết sức khó khăn. Lý Hiên mất bảy ngày ròng rã, cuối cùng mới bố trí xong một nửa phần cốt lõi của trận pháp.

“Còn bảy ngày nữa ta sẽ làm xong cốt lõi của trận pháp, tiếp tục cố gắng.”

Lý Hiên thầm nhủ, đang chuẩn bị tiếp tục bố trí trận pháp thì ngọc phù truyền tin của hắn vang lên.

“Sư tôn, ngoại vực xảy ra chuyện, trưởng lão Tần Bối Hối trúng kịch độc, sắp không chịu nổi nữa, van cầu ngài mau cứu Tần trưởng lão.” Giọng nói của Tần Nguyệt truyền ra từ ngọc phù, tiếng nức nở chiếm đầy giọng nói của nàng.

“Trúng kịch độc? Kịch độc gì?” Lý Hiên vội vàng hỏi.

“Ta cũng không biết. Đan Dược Sư của tông môn cũng không tra ra được đó là độc gì, thậm chí Liễu trưởng lão của Thần Đan Tông cũng được mời tới chữa trị, nhưng vẫn không phát hiện ra đó là độc gì.”

“Bây giờ Liễu trưởng lão và Đan Dược Sư của tông môn đang cùng nhau nghiên cứu, muốn mau chóng phát hiện ra đó là kịch độc gì.” Tần Nguyệt vội vàng giải thích.

“Ta biết rồi, ngươi ở Vũ Tiên Tông chờ ta.” Lý Hiên dự định tiến đến cứu viện. Hắn không thể nhìn Tần Bất Hối xảy ra chuyện.

Chương 604. Bị dọa sợ đến mức đóng kín Cổng Không Gian (2)

Bởi vì Tần Bất Hối trợ giúp Tần Nguyệt rất nhiều, cung cấp rất nhiều tài nguyên cho nàng, ngay cả nguyên liệu cho Lý Hiên bố trí trận pháp này cũng được Tần Bất Hối hỗ trợ mấy lần.

Cũng vì việc này mà rất nhiều đệ tử của Vũ Tiên Tông có ý kiến, cho rằng Tần Bất Hối quá thiên vị Tần Nguyệt.

Bây giờ Tần Bất Hối trúng kịch độc. Nếu hắn không giúp nàng thì không thể nói nổi, vì vậy, Lý Hiên tiếp tục nói.

“Tiểu Nguyệt, ta sẽ thay đổi dung mạo, biến thành một con mèo. Ngươi nhớ giúp ta che giấu thân phận. Ta không muốn bại lộ trong tầm mắt của Tà Thần quá sớm.”

“Vâng, sư tôn.”

Tần Nguyệt vội vàng gật đầu, nhanh chóng bay đến cổng sơn môn của Vũ Tiên Tông, đứng ở cổng sơn môn chờ bóng dáng của Lý Hiên.

Cũng vào lúc này.

Không gian hơi gợn sóng, một con mèo trắng như tuyết bước ra từ trong hư không, đứng cách Tần Nguyệt không xa.

“Sư tôn!”

Sau khi thấy con mèo nhỏ Tần Nguyệt cảm nhận được đây chính là Lý Hiên ngay lập tức, nàng nhanh chóng chạy tới.

“Đi thôi, đi cứu Tần trưởng lão trước.” Cái miệng mèo nhỏ nhắn của Lý Hiên mấp máy, nói.

Lần này hắn đến đây bằng bản thể. Bởi vì Truyền Tống Trận viễn trình không thể dừng lại, phải để lại Huyết Nhân Ngẫu ở bên kia, nên chuyện bên này chỉ có thể để bản thể ra trận.

“Sư tôn, ngài có nắm chắc không? Độc đó nhìn vô cùng bá đạo.” Tần Nguyệt lo lắng nói.

“Yên tâm, tất cả đã có ta.”

Lý Hiên giơ cái móng vuốt nhỏ lên và vỗ vào đầu Tần Nguyệt, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường.

Tuy nhiên, hắn dùng hình dạng mèo làm động tác như vậy trông có chút kỳ lạ, mà trong mắt Tần Nguyệt, nó có vẻ dễ thương dị thường.

Vũ Tiên Tông.

Phòng trị liệu.

Tần Bất Hối nằm bất động trên giường mềm, trên phần đùi thon thả là một vệt máu, cơ thể mềm mại tỏa ra tử khí, dung nhan vốn tinh xảo hồng hào cũng trở nên tái nhợt không chút huyết sắc.

Mấu chốt là khí tức của nàng hết sức yếu, giống như một lão nhân gia từ từ già đi và sắp chết.

Trước giường nhỏ của Tần Bất Hối.

Tông chủ Tiểu Khả Ái lo lắng đi tới đi lui, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ lo âu.

Có thể là đã chờ đến nóng vội, nàng bước nhanh đến phòng thuốc ở bên cạnh, hỏi mười mấy lão giả rằng: “Thế nào rồi? Đã kiểm tra ra là độc gì chưa?”

“Xin lỗi, chúng ta chưa kiểm tra ra được. Loại độc này quá khác thường và quái dị, chúng ta chưa từng nhìn thấy, cũng chưa bao giờ nghe thấy.” Dược trưởng lão của Vũ Tiên Tông chán nản nói.

“Liễu trưởng lão thì sao? Ngài là Y Thánh của Thần Đan Tông, ngài nhất định có thể tra ra đây là độc gì đúng chứ.” Tông chủ Tiểu Khả Ái vội vàng nhìn một phụ nhân vẫn còn đầy phong vận.

“Haiz! Ta đã kiểm tra bằng bảy mươi hai loại thuật pháp kiểm tra khác nhau nhưng vẫn không thể kiểm tra ra đây là kịch độc gì, chỉ có thể chắc chắn nó là loại kịch độc của bọ cạp.” Liễu trưởng lão vẫn còn phong vận thở dài nói.

“Vậy thì dùng phương pháp chữa trị độc bọ cạp để chữa trị đi, nếu không Tần trưởng lão sẽ xảy ra chuyện. Khí tức của nàng càng ngày càng yếu.” Tông chủ Tiểu Khả Ái vội vàng nói.

“Không được, độc bọ cạp có quá nhiều chủng loại, trong ghi chép của Thần Đan Tông chúng ta, chỉ riêng độc bọ cạp đã có mấy triệu loại, những loại độc này khác nhau rất lớn.”

“Nếu dùng sai thuốc, chẳng những không có biến chuyển tốt mà ngược lại, nó sẽ tăng tốc độ tử vong của Tần trưởng lão.” Liễu trưởng lão nghiêm túc từ chối.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Sinh cơ của Tần trưởng lão càng ngày càng yếu. Cứ đà này, nàng không thể sống quá ba ngày.”

“Nếu nàng xảy ra chuyện, ngoại vực e là cũng sẽ sụp đổ.” Tiểu Khả Ái lo lắng nói.

“Sụp đổ? Tại sao?” Mọi người nghi hoặc.

“Đừng quên rằng hai ca ca của nàng là trụ cột quan trọng của ngoại vực. Nếu Tần Bất Hối chết, bọn họ nhất định sẽ sụp đổ.” Tông chủ Tiểu Khả Ái vội vàng giải thích.

Nàng không dám nói cho hai ca ca của Tần Bất Hối về việc Tần Bất Hối trúng độc, sợ chuyện này sẽ gây ra phiền toái lớn.

Nàng vốn định mau chóng chữa trị cho Tần Bất Hối, nhưng không ngờ kịch độc lại khó giải quyết như vậy, ngay cả Thần Đan Tông cũng không có biện pháp.

“Xin lỗi, thật sự rất khó để kiểm tra ra trong thời gian ngắn, xin cho ta thêm chút thời gian, hai ngày rưỡi, cho ta thêm hai ngày rưỡi.” Liễu trưởng lão nghiêm túc nói.

“Hai ngày rưỡi thật sự có thể kiểm tra ra sao? Hơn nữa, kiểm tra ra chỉ là bắt đầu, luyện chế đan dược chữa trị cho Tần trưởng lão mới là điểm chính.’ Tông chủ Tiểu Khả Ái vội vàng nói.

“Nếu thật sự không được, ta chỉ có thể dùng Thần Hàng Thuật, thỉnh cầu lão tổ Hóa Thần kỳ giáng lâm xuống người ta, phụ trợ ta nghiên cứu kịch độc trong máu Tần trưởng lão, có lẽ trong vòng hai ngày có thể nghiên cứu ra được.” Liễu trưởng lão bất đắc dĩ nói.

“Chuyện này…”

Tông chủ Tiểu Khả Ái yên lặng.

Bởi vì Hóa Thần kỳ đều ở thiên vực, cuộc chiến ở bên kia càng hung hiểm hơn.

Nhất là sau khi tà ma bát phẩm tấn công thế giới, Hòa Thần kỳ hoàn toàn đứng trên bờ vực sụp đổ, nếu không có Nguyệt phán xử thường xuyên giúp đỡ, thiên vực đã sụp đổ từ lâu.

So với thiên vực, cuộc chiến ở ngoại vực còn tốt hơn một chút.

Có tu sĩ Nguyên Anh của Nguyên Tố Đại Lục trợ giúp, mặc dù ở thế yếu, nhưng Nhân tộc tạm thời còn chịu được. Chỉ cần Tần Bất Hối không chết, ngoại vực tạm thời sẽ không sụp đổ.

Chương 605. Không ngờ được rằng độc Minh Nha lại yếu như vậy

Vì vậy, trong tình huống bình thường, các nàng tuyệt đối không thể quấy nhiễu cường giả Hóa Thần kỳ ở thiên vực, nếu không điều đó rất có thể ảnh hưởng đến tình hình chiến đấu ở thiên vực.

“Yên tâm, ta sẽ thỉnh cầu hỗ trợ trong tình huống không ảnh hưởng tới tình hình chiến đấu ở thiên vực.” Liễu trưởng lão nhìn thấu nỗi lo của tông chủ Tiểu Khả Ái, liền vội vàng giải thích.

“Đúng đúng đúng, chúng ta cũng sẽ phụ trợ Liễu trưởng lão, nhất định toàn lực nghiên cứu ra chủng loại của kịch độc.”

Các Đan Dược Sư còn lại vội vàng gật đầu, tất cả đều trịnh trọng và nghiêm túc.

“Được, nhất định phải thành công.” Tông chủ Tiểu Khả Ái gật đầu.

“Chúng ta sẽ cố gắng.”

Sắc mặt của mọi người ngưng trọng, nhanh chóng chuyển máu của Tần Bất Hối tới phòng nghiên cứu cao cấp hoàn toàn phong bế cách đó trăm thước, tập trung toàn bộ sức lực nghiên cứu máu cả Tần Bất Hối.

Nhưng thời gian trôi đi mà bọn họ vẫn không có một chút tin tức nào. Bọn họ vẫn luôn nghiên cứu trong phòng nghiên cứu, nhưng vẫn không tìm ra đáp án.

Kết quả như vậy khiến tông chủ Tiểu Khả Ái càng thấy lo âu, càng nóng nảy. Nàng rất sợ phải nghe đáp án thất bại.

Cũng vào lúc này.

Tần Nguyệt mau chóng bay tới với một con mèo trắng trên tay, sau đó nàng dừng lại bên mép giường của Tần Bất Hối.

“Tông chủ, ta mời cao thủ đến chữa trị cho Tần trưởng lão. Vị này là Miêu tiên sinh, đan y song tuyệt, rất có khả năng chữa khỏi cho Tần trưởng lão.” Tần Nguyệt vừa bước vào đã nói.

“Hả? Miêu tiên sinh?”

Tông chủ Tiểu Khả Ái nghe nói vậy thì hơi sững sờ. Nàng quay đầu nhìn mèo trắng.

Nói thật, sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy mèo chữa bệnh cho người, đó lại còn là một con mèo trắng rất đáng yêu.

Mấu chốt là nàng không phát hiện ra chỗ đặc thù nào trên người con mèo trắng này, trừ việc cảm thấy nó có đôi mắt sáng ngời và vẻ ngoài đáng yêu.

Vì vậy, tông chủ Tiểu Khả Ái hơi mờ mịt, hoài nghi có phải Tần Nguyệt đã nhầm lẫn gì đó hay không.

Các nữ đệ tử chăm sóc Tần Bất Hối ở xung quanh cũng kinh ngạc nhìn Tần Nguyệt, ánh mắt hết sức kỳ quặc.

Bởi vì Thần Đan Tông là một trong ba đại tông môn ở Trung Châu, thực lực mạnh hơn Vũ Tiên Tông, người thủ hộ Nặc Ngôn ở thế giới Địa Để cũng bước ra từ Thần Đan Tông.

Một đại tông môn mạnh như vậy tự nhiên nắm giữ nhiều tài nguyên và sách thuật pháp.

Liễu trưởng lão đến từ Thần Đan Tông có y thuật hết sức cao siêu, được tôn xưng là Thần Y Thứ Ba của Thần Đan Tông.

Trong toàn bộ Thần Đan Tông, không ai có thể vượt qua Liễu trưởng lão, ngoại trừ hai vị thần y Hóa Thần kỳ.

Liễu trưởng lão lợi hại như vậy cũng không giải quyết được, thậm chí không phát hiện được đó là kịch độc gì, nhưng Tần Nguyệt lại nói một con mèo có thể chữa khỏi, điều này khiến các nữ đệ tử cảm thấy quái lạ.

Nhưng lúc này.

Tông chủ Tiểu Khả Ái nghĩ đến chuyện Tần Nguyệt là Thiên Mệnh Chi Tử, được thiên mệnh tăng phúc, hơn nữa Tần Bất Hối càng ngày càng suy nhược, cần phải được chữa trị sớm.

Vì thế, tông chủ Tiểu Khả Ái gật đầu nói: "Được, xin nhờ ngài chữa trị, cần gì thì cứ việc nói."

"Ừ, tất cả các ngươi ra ngoài đi."

Lý Hiên lên tiếng, trực tiếp đuổi người.

Yêu thú biết nói chuyện là việc rất bình thường, mọi người đều có thể hiểu được, nhưng mèo trắng đáng yêu như vậy, các nữ đệ tử không nhịn được mà nhìn thêm mấy lần.

"Đi ra ngoài!"

Lý Hiên giơ móng vuốt nhỏ, kình phong mãnh liệt thổi qua, các nữ đệ tử trong phòng trực tiếp bị thổi bay ra ngoài.

Tông chủ Tiểu Khả Ái không bay ra ngoài, nàng muốn ở lại xem. Nàng hỏi: "Ta cũng cần đi ra ngoài sao?"

"Đi ra ngoài, ngươi cũng không giúp được cái gì, ở lại để làm gì?" Lý Hiên trả lời.

“Ta…”

Tông chủ Tiểu Khả Ái rất buồn phiền. Thân là tông chủ, nàng lại bị ghét bỏ, còn bị một con mèo ghét bỏ. Mấu chốt là nàng không phản bác nổi, chỉ có thể buồn rầu bước ra khỏi phòng.

Rất nhanh.

Trận pháp trong phòng được mở ra.

Sau khi xác nhận không ai có thể dò xét được, Lý Hiên nâng móng vuốt nhỏ lên, rạch một đường trên cổ tay của Tần Bất Hối và rút lấy một ít máu của nàng.

Sau đó, móng vuốt của Lý Hiên điểm nhẹ trong hư không, các thuật pháp kiểm tra lần lượt xuất hiện, cuối cùng Lý Hiên thu hồi linh lực.

“Sư tôn, thế nào rồi?” Tần Nguyệt vẫn luôn ở bên cạnh Lý Hiên. Thấy Lý Hiên dừng lại, nàng vội vàng hỏi.

“Là bọ cạp Minh Nha, một loài bọ cạp hết sức hiếm thấy, không ngờ ngay cả bọ cạp Minh Nha cũng tham chiến.” Lý Hiên cau mày, cảm nhận rõ sự khó khăn ở ngoại vực.

Bọ cạp Minh Nha giống như gấu trúc ở thế giới nhân loại, thậm chí nó còn thưa thớt hơn gấu trúc ngàn lần, thuộc loại tà ma cực kỳ nguy hiểm và bá đạo.

Bởi vì số lượng ít ỏi lại cực kỳ nguy hiểm, về căn bản, người nào gặp phải bọ cạp Minh Nha đều phải chết.

Lý Hiên biết đến bọ cạp Minh Nha còn nhờ vào việc đọc trong sách ở bí cảnh Linh Hồn.

“Bọ cạp Minh Nha? Có phải độc của nó rất lợi hại không? Có thể giải được không?” Tần Nguyệt lo lắng.

“Có thể giải được, ta luyện một lò đan giải độc Minh Nha, ngươi cho nàng uống một bình máu của ta trước.” Lý Hiên vừa lấy ra lò luyện đan vừa nói.

“Vâng.”

Tần Nguyệt lấy ra năm bình máu của Lý Hiên, chuẩn bị chọn lấy một bình.

“Đừng dùng loại này, lấy bình cũ nhất, năm bình này là mới.” Lý Hiên nói.

“Vâng, có phải bình cũ nhất trân quý hơn không? Hiệu quả điều trị mạnh hơn à?”

Chương 606. Không ngờ được rằng độc Minh Nha lại yếu như vậy (2)

Tần Nguyệt lấy ra bình máu cũ nhất, vừa đút cho Tần Bất Hối vừa hỏi.

“Không phải, bình cũ nhất có chất lượng kém nhất, năm bình mới nhất có chất lượng tốt nhất, sau này cho ngươi dùng.” Lý Hiên nói.

“Ơ?”

Tần Nguyệt nghe thấy thế thì hơi sửng sốt. Mặc dù trong lòng cảm động vì sự coi trọng mà Lý Hiên dành cho mình, nhưng nàng vẫn thấy có chút dở khóc dở cười.

“Nếu không thì cho Tần trưởng lão dùng một bình tốt đi, ta sợ nàng không chịu nổi.” Tần Nguyệt nói.

“Không cần, mặc dù độc của bọ cạp Minh Nha hiếm thấy và bá đạo, nhưng máu của ta cũng không đơn giản. Vả lại, đan dược giải độc Minh Nha sắp xong rồi.”

Lý Hiên lắc đầu từ chối. Hắn lấy lò luyện đan ra và nhanh chóng luyện chế đan dược giải độc. Chưa đầy một khắc, một lò Minh Nha đan ngũ giai đã được luyện chế xong.

“Hở?”

Lý Hiên đột nhiên nhìn Tần Bất Hối, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc.

“Sao thế, sư tôn? Có phải độc của Tần trưởng lão trở nên ác liệt hơn hay không?” Tần Nguyệt lo lắng.

“Không phải, độc của nàng đã được giải. Ta không ngờ độc của bọ cạp Minh Nha lại yếu như thế, máu của ta trực tiếp giải độc, ta phí công luyện chế một lò đan dược rồi.” Lý Hiên đành lắc đầu.

“Ơ? Độc giải rồi sao?”

Tần Nguyệt ngây ngốc, bởi vì Lý Hiên nói bình máu cũ nhất kia có chất lượng kém nhất.

Kết quả không ngờ được rằng, bình máu kém nhất đã lập tức chữa khỏi cho Tần trưởng lão, điều này khiến cái đầu nhỏ của Tần Nguyệt không xoay chuyển kịp.

“Đúng vậy, đã độc giải rồi, do ta coi trọng độc Minh Nha quá, không ngờ nó kém cỏi như vậy.”

“Ngươi cầm lấy những đan dược này đi, sau này dùng đan được để giải quyết, dù sao đan dược này cũng có thể giải độc.”

Lý Hiên đưa đan được cho Tần Nguyệt.

“Ngươi chăm sóc nàng đi, ta đi bố trí trận pháp. Ngươi chú ý bảo vệ bản thân cho tốt, cầm lấy đám linh phù và trận bàn này.”

Lý Hiên lại đưa cho Tần Nguyệt một đống đồ và dặn dò mấy câu, rồi mới biến mất trong phòng.

Lúc này Tần Nguyệt vẫn còn hơi mơ màng, ôm một đống đồ và đứng ngẩn ra một chỗ.

Đến khi Tần Bất Hối dần dần tỉnh lại và sinh cơ quanh người toát ra thì Tần Nguyệt mới vội vàng thu hồi đồ vật và quan tâm hỏi.

“Tần trưởng lão, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Ta cảm thấy rất tốt, chưa bao giờ tốt như vậy. Đợi đã, bình cảnh của ta dường như đã nới lỏng rồi, ta muốn đột phá.”

Tần Bất Hối mở mắt ra, đôi mắt xinh đẹp trước hết là mê mang, rồi trong trẻo, cuối cùng biến thành vui mừng.

“Đột phá u? Có thật không?” Tần Nguyệt kinh ngạc.

“Thật sự, kỳ quái, tuổi thọ và sinh cơ của ta tiêu hao quá nhiều, theo lý thuyết thì tỷ lệ đột phá rất thấp, tại sao lại sắp đột phá?” Tần Bất Hối không nghĩ ra, đầu óc rất mông lung.

“Đột phá trước đã, những thứ khác nói sau.” Tần Nguyệt ngăn lại.

“Được!”

…

Bên kia.

Trong phòng nghiên cứu.

Liễu trưởng lão của Thần Đan Tông đang nghiêm túc nghiêm cứu máu, muốn tìm ra kịch độc trong máu là loại độc gì.

Kết quả là dưới sự giúp đỡ của rất nhiều luyện đan sư, các nàng nghiên cứu rất lâu mà vẫn không nghiên cứu ra đó là loại kịch độc gì.

Chán nản, bọn họ đang vội vàng xoay quanh phòng nghiên cứu nhưng không có biện pháp nào.

“Đáng ghét, đây rốt cuộc là độc gì? Quá khó nghiên cứu, ta căn bản không tra ra được.”

“Đúng vậy, tại sao thành phần của độc này lại lạ như vậy? Ta hoàn toàn không rõ đây là loại gì.”

“Mấu chốt là loại độc này quá kỳ quái. Nó không phá hỏng khí quan trong cơ thể, nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm sâu hơn.”

“Đúng thế, ta đã dùng ba mươi hai loại pháp thuật kiểm tra. Mặc dù vẫn không thể chắc chắn nó là độc gì, nhưng cuối cùng ta tra được rằng độc tính của nó là tiêu hao sinh cơ và tuổi thọ.”

“Tiêu hao sinh cơ và tuổi thọ u? Chẳng trách Tần trưởng lão tỏa ra tử khí, thì ra là như vậy.”

…

Một đám trưởng lão bàn luận sôi nổi, thương lượng kết quả kiểm tra.

Nhưng không một ai trong số họ có thể nói ra tên của loại kịch độc này, cuối cùng bọn họ chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía Liễu trưởng lão phong vận hãy còn.

“Liễu trưởng lão, ngài có manh mối gì không?”

“Không, rất phiền toái, loại độc bọ cạp này quá hiếm thấy, ta căn bản không có kiến thức về phương diện này, xem ra chỉ có thể mời lão tổ.” Liễu trưởng lão bất đắc dĩ, nàng lấy ra ngọc phù truyền tin viễn trình ra.

Cân nhắc đến việc không thể ảnh hưởng đến việc chiến đấu của lão tổ, nàng chỉ thăm hỏi một câu, không nhắc đến việc giáng lâm.

Kết quả không ngờ tới.

Ngọc phù truyền tin hồi phục ngay lập tức, một giọng nói già nua hỏi.

“Liễu Nhi, có phải là có chuyện gì hay không? Đừng lo lắng, hôm nay thiên vực không chiến đấu.”

“Làm sao ngài biết? Thiên vực không phải vẫn luôn đánh nhau rất ác liệt hay sao? Lão tổ, ngài đừng để bị ảnh hưởng vì ta.” Liễu trưởng lão vội vàng nói.

“Đừng lo, trước kia quả thật là chúng ta đánh rất ác liệt, nhưng sáng sớm hôm nay, lúc đang chiến đấu, Xà Nữ, tà ma Hóa Thần kỳ mạnh nhất, đột nhiên nhận được tin tức, lửa giận ngút trời hô to muốn báo thù cho tôn nữ của nó.”

“Sau đó, nó bay đi, đám tà ma còn sót lại không rõ chuyện gì xảy ra và cũng đi theo, sau đó thiên vực an tĩnh, chúng ta cuối cùng có thể nghỉ ngơi.”

Giọng nói già nua lộ ra sự vui vẻ, có vẻ tâm trạng không tệ.

“Lại có chuyện như vậy.” Liễu trưởng lão kinh ngạc.

Chương 607. Ngay cả lão tổ Hóa Thần kỳ cũng không giải được

“Đúng vậy, lúc ấy chúng ta cũng thật sự bất ngờ. Thật ra, Xà Nữ hết sức lợi hại, độc rắn trên đầu bá đạo đến cực điểm, nhiều lần đẩy chúng ta vào tuyệt cảnh.”

“Bây giờ tôn nữ của nó bị giết, Xà Nữ đau khổ rời đi, chúng ta thảnh thơi, đồng thời cũng cảm thấy hết sức sảng khoái.”

“Cũng không biết vị anh hùng nào lại dám làm thịt tôn nữ của Xà Nữ, đúng là làm người ta vui vẻ.”

Giọng nói già nua tiếp tục vang lên, trong giọng nói lộ ra vẻ tràn đầy vui sướng.

“Thiên đạo luân hồi, ác nhân tự có ác báo, tà ma tấn công Nhân tộc, bọn chúng đáng bị giết.” Liễu trưởng lão trịnh trọng nói.

“Quả thật, sau khi Xà Nữ đi, chúng ta phái người điều tra được một chút tình báo, phát hiện tôn nữ của Xà Nữ có thiên tư cực cao, đã từng độc chết ngàn vạn Nhân tộc ở Phong Vân Giới.”

“Có thể nói, tôn nữ của Xà Nữ chính là một ma đầu, tương lai tuyệt đối là một uy hiếp lớn đối với Nhân tộc, kết quả là nàng đã chết, thật là trời phù hộ Nhân tộc ta.”

Giọng nói già nua nói tiếp, giọng nói càng vui vẻ.

“Chết thật tốt, ta thật sự muốn tà ma chết hết đi.” Liễu trưởng lão cũng rất vui vẻ, vui vẻ vì Hòa Thần kỳ có thể nghỉ ngơi.

“Đúng rồi, Liễu Nhi, ngươi tìm ta có chuyện gì?”

“Lão tổ, là như này, một vị trưởng lão của Vũ Tiên Tông tên là Tần Bất Hối trúng kịch độc, ta làm thế nào cũng không kiểm tra ra đó là độc gì, cho nên ta muốn mời ngài giáng lâm.”

Liễu trưởng lão nói đại khái tình huống, tập trung vào độ khó của kịch độc.

“Giao cho ta đi.”

“Vâng.”

Liễu trưởng lão vội vàng sử dụng Hàng Thần Thuật. Ngay sau đó, một lực lượng rất mạnh giáng xuống, khống chế thân thể của Liễu trưởng lão.

“Bái kiến Thược Dược lão tổ.”

Vũ Tiên Tông, Thần Đan Tông và cả Bất Diệt Tông của Nguyệt phán xử là ba tông môn thuộc tam thượng tông của Trung Châu, như cây liền cành, từng có minh ước.

Vì vậy, người của Vũ Tiên Tông cũng gọi lão tổ của Liễu trưởng lão là lão tổ.

“Ừ.”

Thược Dược lão tổ gật đầu, đôi mắt sắc bén quét qua giọt máu lơ lửng trước mặt, sau đó khẽ ơ một tiếng.

“Thì ra là độc của bọ cạp Minh Nha, thật đúng là trùng hợp.”

Thược Dược lão tổ mỉm cười, tay phải điểm hai cái ở hư không. Sau khi xác nhận lại lần nữa, nàng nở nụ cười.

Sau đó.

Thược Dược lão tổ rời đi, tiếp tục dùng ngọc phù truyền tin liên lạc với Liễu trưởng lão.

“Liễu Nhi, vận khí của ngươi rất tốt, hoặc nói là vận khí của Tần Bất Hối rất tốt, bởi vì trước kia ta cũng không biết độc bọ cạp Minh Nha trông thế nào.”

“Nhưng cách đây không lâu, ta tình cờ chiến đấu với một con bọ cạp Minh Nha ở thiên vực và biết được trên đời này còn có loại tà ma kịch độc này.”

“Sau ba ngày nghiên cứu, cuối cùng ta đã phân tích được loại kịch độc này. Bây giờ ta nói cho ngươi phương pháp áp chế kịch độc. Ngươi ghi nhớ một chút.”

“Ơ? Áp chế kịch độc? Lão tổ, không có phương pháp giải độc sao?” Liễu trưởng lão vội vàng nói.

“Bây giờ không có, thời gian quá gấp, ta không có nhiều thời gian thí nghiệm giải độc.”

“Hơn nữa, loại độc này lại tương đối bá đạo, thành phần hết sức hiếm thấy và đặc thù, muốn nghiên cứu ra giải dược thì cần rất nhiều thời gian.”

“Vì thế, tạm thời ta chỉ có thể áp chế. Yên tâm, hiệu quả áp chế cũng không tệ lắm, ít nhất có thể áp chế ba năm.”

“Có ba năm này, ngươi hẳn là có thể nghiên cứu ra phương pháp giải độc.” Giọng nói già nua của Thược Dược lão tổ vang lên.

“Vâng, làm phiền lão tổ.”

Liễu trưởng lão nghe những lời Thược Dược lão tổ nói thì càng cảm nhận sâu sắc độ khó của loại kịch độc này.

Bởi vì Thược Dược lão tổ vô cùng lợi hại, nàng đã từng phá

giải rất nhiều loại kịch độc khó giải, nhưng bây giờ, sau khi phân tích kịch độc, lão tổ lại không nghiên cứu ra giải dược mà chỉ có thể áp chế.

Từ đó, có thể thấy, độc của loài bọ cạp Minh Nha quá bá đạo, ngay cả lão tổ Hòa Thần kỳ cũng tạm thời không có biện pháp giải độc.

Cuối cùng.

Liễu trưởng lão nhận được phương pháp áp chế kịch độc. Thấy cách điều chế dược liệu phức tạp, còn dùng các loại nguyên liệu trân quý, Liễu trưởng lão cảm thấy hơi đau đầu.

“Cách điều chế thật sự quá khó, may mắn là ta mời lão tổ giáng lâm sớm, nếu không thì thật đúng là không thể luyện chế ra đan dược trong thời gian ngắn. Đi, chúng ta tìm Khả tông chủ, tìm nàng hỏi một ít nguyên liệu.”

Nói xong, Liễu trưởng lão nhanh chóng cởi bỏ trận pháp và đi ra ngoài.

Các trưởng lão còn lại cũng vội vàng đi theo, nhanh chóng đến gần tông chủ Tiểu Khả Ái.

Giờ phút này, tông chủ Tiểu Khả Ái đang chờ đợi ở ngoài cửa, thỉnh thoảng ánh mắt lại nhìn vào phòng bệnh của Tần Bất Hối.

Do có trận pháp nên nàng không thể dò xét tình huống bên trong, chỉ có thể sốt ruột lo lắng.

Thấy Liễu trưởng lão đi tới, tông chủ Tiểu Khả Ái vội vàng nói.

“Thế nào, thế nào rồi? Có manh mối không?”

“Có, vừa rồi ta mời lão tổ giáng lâm, đúng lúc lão tổ đã từng tiếp xúc với loại độc này trên thiên vực. Loại độc này có tên là độc

bọ cạp Minh Nha, độc tính vô cùng bá đạo."

"Ngay cả lão tổ cũng chỉ phân tích được kịch độc và tìm được phương pháp áp chế, nhưng không có cách giải độc, chỉ có thể áp chế." Liễu trưởng lão nghiêm túc giải thích.

"Độc bọ cạp Minh Nha? Chỉ có thể áp chế? Có thể áp chế bao lâu?" Tông chủ Tiểu Khả Ái tiếp tục truy vấn.

Chương 608. Mèo trắng phi phàm

“Yên tâm, thủ đoạn của lão tổ bất phàm, đan dược có thể áp chế ba năm, nhưng cần tương đối nhiều nguyên liệu, hơn nữa luyện chế cực kỳ khó, cần ít nhất hai ngày.”

“Vì thế, ta hy vọng tông chủ mau chóng lấy được nguyên liệu. Đây là danh sách nguyên liệu.” Liễu trưởng lão đưa danh sách nguyên liệu ra cho tông chủ Tiểu Khả Ái kiểm tra.

Kết quả là vừa nhìn một lượt, sắc mặt của tông chủ Tiểu Khả Ái đã thay đổi.

Bởi vì cần quá nhiều nguyên liệu, mà vì để trợ giúp Tần Nguyệt, tông môn đã đưa cho Tần Nguyệt vài nhóm nguyên liệu, khiến tông môn không còn bao nhiêu nguyên liệu. Vì vậy, nàng hỏi.

“Dùng nguyên liệu thay thế có được không? Tông môn không đủ nguyên liệu.”

“Chuyện này… E là không được.”

Liễu trưởng lão cau mày.

Bởi vì đây là lần đầu tiên nàng luyện chế, cho dù cảm thấy một vài dược liệu có thể thay thế, nàng vẫn không dám tùy tiện thử nghiệm, sợ không có tác dụng, chậm trễ việc cứu người.

Câu nói của nàng cũng khiến bầu không khí nơi này trở nên nặng nề.

Bởi vì việc thu thập những nguyên liệu này là một vấn đề rất khó khăn đối với tông môn.

Nhất là lúc trước tông môn đã đưa cho Tần Nguyệt nhiều nguyên liệu như vậy, nên muốn tông môn thu thập nguyên liệu trong một thời gian ngắn căn bản là chuyện không thể.

“Tông chủ, vừa lúc Tần Nguyệt đang ở trong phòng bệnh, bảo nàng trả lại nguyên liệu, cứu giúp Tần trưởng lão là việc quan trọng.”

Một nữ đệ tử hơi mập lên tiếng. Nàng là đại đệ tử thủ tịch của Vũ Tiên Tông, có thái độ vô cùng thù địch với Tần Nguyệt.

Chủ yếu là vì Tần Nguyệt quá ưu tú, rất được cao tầng coi trọng, địa vị của người đại đệ tử thủ tịch là nàng cũng dần dần bị Tần Nguyệt thay thế.

Bây giờ dùng phương thức hiên ngang lẫm liệt này khiến Tần Nguyệt chịu thiệt và lấy lại nguyên liệu, nàng đương nhiên không hề do dự mà nói ra.

“Tông chủ, đại sư tỷ nói rất đúng. Cứu Tần trưởng lão là việc quan trọng, chúng ta không thể trơ mắt nhìn Tần trưởng lão xảy ra chuyện.”

Nhị đệ tử cũng lên tiếng, dùng lý do đường đường chính chính, định lấy lại nguyên liệu từ chỗ Tần Nguyệt.

Cách nói như vậy cũng không ai bắt lỗi được, dù sao cứu người quan trọng, không ai nỡ nói câu từ chối, cho nên hiện trường lại rơi vào yên lặng lần nữa.

Tông chủ Tiểu Khả Ái thở dài một hơi và nói: “Được rồi, ta đi tìm Tần Nguyệt.”

Vừa dứt lời, tông chủ Tiểu Khả Ái đi đến cạnh trận pháp và

điểm một cái vào trận pháp, tỏ ý muốn đi vào.

Ở phía sau.

Đại đệ tử thủ tịch hơi mập vui sướng nhìn cảnh này, cảm thấy mình cuối cùng thắng về một ván.

Tuy nhiên, điều mà tất cả mọi người không ngờ tới là.

Trận pháp không hề đáp lại, người bên trong căn bản không để ý đến tông chủ Tiểu Khả Ái.

“Hừm?”

Tông chủ Tiểu Khả Ái nghi hoặc, điểm lên trận pháp một lần nữa, vẫn không có ai để ý tới các nàng, điều này làm tông chủ Tiểu Khả Ái phiền muộn.

Nhưng trận pháp này ngăn cách tất cả mọi thứ, ngọc phù truyền tin cũng không thể gửi tin, tông chủ Tiểu Khả Ái chỉ có thể chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng chút một, rất nhanh đã chạng vạng tối.

“Tông chủ, thời gian không còn sớm, chờ đợi thêm nữa thì ta sợ không thể luyện chế ra đan dược.” Liễu trưởng lão lo lắng thúc giục.

“Nhưng Tần Nguyệt không trả lời. Lúc trước nàng mang một con mèo đến chữa trị cho Tần trưởng lão, bây giờ nàng không trả lời, rất có thể việc chữa trị đã đến thời khắc mấu chốt.” Tông chủ Tiểu Khả Ái giải thích.

“Một con mèo? Khả tông chủ, có phải ngươi bị lừa rồi không? Ngươi có biết độc bọ cạp Minh Nha khó giải đến mức nào không? Ngay cả lão tổ Hóa Thần kỳ cũng mới biết loại độc này gần đây.”

“Hơn nữa, lão tổ Hòa Thần kỳ nghiên cứu ba ngày mới phân

tích ra thành phần của độc dược, cuối cùng nghiên cứu ra đan dược áp chế độc tố."

"Một loại độc bá đạo như vậy thì một con mèo làm sao có thể chữa trị được? Chắc chắn ngươi đã bị lừa."

Liễu trưởng lão nói nghiêm túc. Nàng cảm thấy tông chủ Tiểu Khả Ái bị lừa.

"Chuyện này…"

Tông chủ Tiểu Khả Ái nghe thấy vậy thì cũng không nén được tức giận, bắt đầu trở nên xoắn xuýt.

Bây giờ nàng vừa lo lắng cho Tần Bất Hối, vừa sợ ảnh hưởng đến Tần Nguyệt, càng sợ Tần Bất Hối xảy ra chuyện, vì vậy nàng rơi vào xoắn xuýt.

Cũng vào lúc này.

Trong khi tông chủ Tiểu Khả Ái đang xoắn xuýt.

Trận pháp đột nhiên ngừng chuyển động.

Rồi sau đó.

Hai bóng người từ trong đi ra.

Hai người này không phải ai khác, chính là Tần Nguyệt và Tần Bất Hối.

Thấy Tần Bất Hối không có một tia tử khí nào, mọi người đều sửng sốt, ngay sau đó đồng tử co rút.

"Ngươi… Ngươi đã bình phục rồi sao?" Liễu trưởng lão khó tin hỏi.

Bởi vì Tần Bất Hối trông quá khỏe mạnh, không hề có dấu

hiệu trúng độc.

“Đúng vậy, ta đã bình phục, hoàn toàn khỏe mạnh.”

Tần Bất Hối mỉm cười, sinh cơ nồng đậm dao động, khiến mọi người trợn tròn mắt lần nữa.

“Làm sao có thể thế được? Loại kịch độc này bá đạo như vậy, trước đó, ngay cả chúng ta cũng không biết đây là độc gì, ngươi lại bình phục!” Có trưởng lão kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, nếu không phải lão tổ Hòa Thần kỳ giáng lâm, chúng ta căn bản không biết loại độc này có tên là độc Minh Nha. Mấu chốt là ngay cả lão tổ Hòa Thần kỳ cũng không có cách chữa trị thì làm sao ngươi có thể bình phục?”

“Đúng, đúng, đúng, Thược Dược lão tổ nói, đến cả nàng cũng không giải được loại độc này, nàng chỉ có thể áp chế độc tính.”

“Nhưng, nhìn dáng vẻ của ngươi thì đã là trạng thái hoàn toàn bình phục, điều này quá không thể tưởng tượng nổi.”

…

Chương 609. Mèo trắng phi phàm (2)

Các trưởng lão đều trợn tròn mắt, tất cả đều đứng ngây ngốc bất động, Liễu trưởng lão của Thần Đan Tông lại trực tiếp hóa đá, đầu dưa ong ong.

“Ta thật sự bình phục, là người do Tần Nguyệt mời tới chữa khỏi cho ta, cũng chính là con mèo trắng kia. Nó luyện chế đan giải độc cho ta uống. Các ngươi xem, chính là loại đan giải độc này.”

Tần Bất Hối lấy ra một cái bình ngọc, đổ đan dược bên trong ra. Ngay lập tức, đan hương của đan dược ngũ giai tràn ngập, rạo rực cả khu vực.

“Đan dược ngũ giai! Con mèo trắng kia lại còn là Đan Dược Sư ngũ giai, thật là một con mèo phi phàm.”

Tông chủ Tiểu Khả Ái kinh ngạc kiểm tra đan dược. Mặc dù còn chưa biết dược liệu trong đan dược, nhưng chỉ bằng cấp bậc của đan dược thì đã đủ để chứng minh sự bất phàm của mèo trắng.

“Đan dược ngũ giai quả thật phi thường, nhưng nó có thật sự chữa khỏi cho ngươi không? Ngươi phải hiểu rằng, ngay cả lão tổ nhà ta cũng không giải được loại độc này thì một con mèo làm sao có thể giải được?”

Liễu trưởng lão bình tĩnh lại, nhưng sự khiếp sợ trong lòng căn bản không thể áp chế được, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Tần Bất Hối, muốn biết đây rốt cuộc là chuyện gì.

“Đúng là mèo trắng chữa khỏi cho ta, hơn nữa không biết vì nguyên nhân gì, nó còn giúp ta đột phá đến Nguyên Anh đại viên mãn. Các ngươi xem.”

Tần Bất Hối phất tay. Ngay lập tức, lực lượng của Nguyên Anh đại viên mãn tùy ý dao động, bao phủ cả khu vực này.

Sức mạnh Nguyên Anh mạnh mẽ như vậy lập tức khiến biểu cảm của mọi người khẽ biến đổi, đệ tử có thực lực nhỏ yếu chỉ có thể lảo đảo lui về phía sau, cuối cùng ngã xuống đất.

Chỉ có tông chủ Tiểu Khả Ái là không có vấn đề gì, nhưng ngược lại, nàng cũng là người kinh hãi nhất, bởi vì nàng biết rõ, đời này Tần Bất Hối rất khó tăng lên được.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã đảo ngược, Tần Bất Hối lại đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, chuyện đột phá như vậy thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Không đúng, chẳng lẽ độc bọ cạp Minh Nha còn có thể giúp ngươi đột phá sao?” Tông chủ Tiểu Khả Ái khó hiểu nói.

“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, có thể là vận khí của ta tốt, đúng lúc đột phá.” Tần Bất Hối lắc đầu. Nàng cũng có chút bối rối.

Vừa rồi Tần Nguyệt bảo với nàng rằng sau khi ăn đan giải độc thì nàng như vậy, Tần Bất Hối chỉ có thể đổ lỗi cho đan dược.

“Chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi. Một con mèo, chẳng những biết độc của ngươi, còn quỷ thần xui khiến giúp ngươi đột phá. Đây là chuyện thần thoại cổ xưa sao?”

Tông chủ Tiểu Khả Ái gãi đầu, cảm thấy mình không nhìn thấu cái thế gian này. Quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi khiến đầu óc nàng rối bời.

Bên cạnh.

Liễu trưởng lão đang cầm đan dược và kiểm tra. Sau khi điều tra một phen, nàng nói.

“Trình độ luyện đan phi phàm, con mèo này rất lợi hại. Nó còn đáng sợ hơn chúng ta tưởng tưởng nhiều.”

“Ồ?”

Mọi người quay đầu nhìn Liễu trưởng lão, không biết vì sao nàng nói như thế.

“Đầu tiên, luyện chế đan dược cần có thời gian, trưởng lão Tần Bất Hối đột phá cấp bậc cũng cần thời gian, trừ đi những khoảng thời gian này thì thời gian còn lại cho con mèo rất ít, chỉ có một chốc một lát.”

“Khoảng thời gian ngắn như vậy mà mèo trắng lại có thể phân tích ra thành phần của độc tố, thủ đoạn cỡ này quá bất phàm.”

“Phải biết rằng, lão tổ Hóa Thần kỳ phải mất ba ngày mới phân tích ra dược tính của kịch độc, tốn hơn rất nhiều lần so với thời gian mà con mèo sử dụng.” Liễu trưởng lão trịnh trọng giải thích.

Mọi người nghe thấy vậy cũng ý thức được sự đáng sợ của con mèo, tất cả kinh ngạc nhìn Tần Nguyệt.

“Y thuật của Miêu tiên sinh bất phàm như vậy. Nếu lão tổ biết một con mèo còn mạnh hơn mình, lão tổ nhất định sẽ rất buồn rầu.” Liễu trưởng lão nghĩ đến một việc, cứ như một mẩu chuyện cười.

“Đúng vậy, Tiểu Nguyệt, ngươi mời Miêu tiên sinh từ đâu đến? Ơ? Miêu tiên sinh đâu rồi? Tại sao nó không ở bên trong?” Tông chủ Tiểu Khả Ái dùng thần thức nhìn vào bên trong, nhưng không

thấy mèo trắng.

“Tiểu Nguyệt, Miêu tiên sinh lợi hại như vậy. Nếu nó đi ngoại vực, nó tuyệt đối có thể mang đến nhiều hy vọng hơn cho Nhân tộc.” Tần Bất Hối cũng lên tiếng và nghiêm túc nhìn Tần Nguyệt.

“Miêu tiên sinh là bằng hữu của ta. Hắn đi rồi, sau này có lẽ sẽ đi ngoại vực. Ta cũng không rõ tình huống cụ thể cho lắm.” Tần Nguyệt lắc đầu. Nàng không dám nói quá nhiều chuyện của Lý Hiên, sợ bị bại lộ.

“Nếu nó đi ngoại vực thì nhất định phải tới thành Nguyên Anh của chúng ta. Chúng ta rất cần có một đại sư luyện đan như vậy.” Tông chủ Tiểu Khả Ái nghiêm túc nói.

“Vâng, nếu hắn đi, ta sẽ đề nghị hắn đi thành Nguyên Anh, tuy nhiên, bây giờ hắn có chuyện quan trọng. Đúng rồi, tông môn có thể cho ta thêm một ít nguyên liệu không? Ta cần dùng.”

Tần Nguyệt nghĩ đến chuyện Viễn Cổ Truyền Tống Trận, vội vàng nói ra suy nghĩ của mình.

“Không thành vấn đề. Chỉ cần tông môn có, ngươi cứ lấy.” Tông chủ Tiểu Khả Ái vỗ lồng ngực nhỏ, hào sảng nói.

“Dạ, dạ, cảm ơn tông chủ.”

Tần Nguyệt rất vui vẻ. Bây giờ là thời điểm mà Lý Hiên cần nguyên liệu nhất. Có thể cung cấp tài liệu cho Lý Hiên kịp thời, Tần Nguyệt tự nhiên vui mừng hớn hở.

Vì vậy, nàng cầm lệnh bài tông chủ đưa cho, nhanh chân rảo bước đến nguyên liệu Phong để nhận nguyên liệu.

Tất cả những người ở lại nghiêm túc xem xét đan dược giải độc và kiểm tra tình huống của Tần Bất Hối.

Chương 610. Mộ phần chôn quần áo là ngôi mộ không có thi thể

Sau khi kiểm tra một phen, bọn họ phát hiện.

Tần Bất Hối thật sự bình phục, trên người không hề có một chút độc tố nào.

Mấu chốt là thân thể của Tần Bất Hối vô cùng khỏe mạnh, thậm chí toàn bộ ám thương lâu năm trên thân thể cũng đã hoàn toàn bình phục.

Kết quả như vậy khiến mọi người hết sức kinh ngạc. Tông chủ Tiểu Khả Ái nhìn đan dược bằng ánh mắt chăm chú, hỏi.

“Không ngờ hiệu quả của đan dược lại kinh người như vậy, thậm chí có thể chữa khỏi cả ám thương.”

“Đúng vậy, ta muốn hồi báo chuyện này cho lão tổ, đồng thời đưa một viên thuốc giải độc cho lão tổ nghiên cứu. Tần trưởng lão, có được không?” Liễu trưởng lão nhìn Tần Bất Hối chăm chú.

“Ừ, Tiểu Nguyệt đã tặng đan dược cho ta, bảo ta cung cấp cho Nhân tộc sử dụng. Nếu Liễu trưởng lão cần, ta tự nhiên sẽ không keo kiệt.”

Tần Bất Hối vội vàng gật đầu, chỉ là ôm nghi ngờ trong lòng. Nàng cảm thấy ám thương bình phục và thực lực đột phá không giống với hiệu quả của đan dược giải độc.

Nhưng nàng không nghĩ được là chuyện gì xảy ra, chỉ có thể

tạm thời giấu chuyện này trong lòng.

Sau khi lấy được đan dược giải độc, Liễu trưởng lão vội vàng cáo từ và rời đi.

Sau khi rời khỏi Vũ Tiên Tông, nàng liên lạc với Thược Dược lão tổ trước tiên.

Rất nhanh.

Ngọc phù truyền tin sáng lên, giọng nói già nua của nữ tử truyền ra từ ngọc phù.

“Thế nào rồi? Có phải luyện chế đan dược quá khó khăn, ngươi cảm thấy quá tốn sức à? Không có biện pháp, độc của bọ cạp Minh Nha quá bá đạo, chỉ có thể dùng loại đan dược này để áp chế.”

“Không đúng, không đúng. Lão tổ, có loại đan dược nào có thể chỉ tốn nửa giờ đã giải được độc của bọ cạp Minh Nha không?” Liễu trưởng lão hỏi nhỏ.

“Nửa giờ? Nằm mơ đi, ta chỉ phân tích độc của bọ cạp Minh Nha mà đã tốn ba ngày. Hơn nữa, ta vẫn luôn suy nghĩ cách điều chế giải dược trong lúc đang chiến đấu.”

“Nhưng thời gian cộng lại tuyệt đối vượt qua bảy ngày. Đây vẫn chỉ là đan dược áp chế, mà ngươi còn nói chữa khỏi trong nửa giờ. Ngươi cảm thấy có khả năng không?”

Giọng nói của Thược Dược lão tổ có vẻ không tin, bởi vì nàng đã là đan dược sư mạnh nhất Trung Châu, ngay cả nàng còn cần bảy ngày, người khác làm sao có thể giải trong nửa giờ?

Vì thế, Thược Dược lão tổ cho rằng Liễu trưởng lão nói đùa, nói năng bậy bạ.

“Lão tổ, ta phải kể với ngài một chuyện. Mặc dù chuyện này không thể tưởng tượng được, nhưng nó thực sự đã xảy ra, ta tận mắt chứng kiến. Chuyện xảy ra là như thế này…”

Liễu trưởng lão kể lại toàn bộ câu chuyện, bao gồm sự xuất hiện của Miêu tiên sinh và tình trạng sức khỏe sau khi được chữa khỏi của Tần Bất Hối. Nàng nói ra hết không sót một chữ nào.

Sau khi nàng nói xong.

Ngọc phù truyền tin rất lâu không có hồi âm.

“Lão tổ, ngài có nghe thấy không?” Liễu trưởng lão vội vàng hỏi.

“Tiểu Liễu, ngươi nói thật cho ta, có phải ngươi đang kể chuyện chọc lão tổ không?”

“Ngươi có biết giải độc Minh Nha trong nửa giờ cần trình độ chữa trị mạnh mẽ cỡ nào không?” Thược Dược lão tổ hỏi với giọng điệu nặng nề.

“Lão tổ, ta tuyệt đối không chọc ngài. Đây đều là sự thật, thậm chí thời gian mà Miêu tiên sinh dùng cũng chưa tới nửa giờ, vì thế ta mới nói là không thể tưởng tượng nổi.” Liễu trưởng lão bất đắc dĩ nói.

“Câu chuyện đó của ngươi là không thể tưởng tượng được sao? Đó là ngươi đang lừa dối lão tổ, giải được kịch độc trong chưa đầy nửa giờ, đó đúng thực là nghìn lẻ một đêm.”

“Đừng quên, lão tổ ta là Luyện Đan Sư mạnh nhất. Bây giờ con mèo này xuất hiện, có phải ngươi muốn nói nó còn mạnh hơn ta đúng không?”

Giọng nói của Thược Dược lão tổ có chút điên cuồng, nghe có vẻ như tâm thái đang sụp đổ. Không có biện pháp, bất kỳ ai biết

loại độc mình không giải được lại bị người khác giải ra đều sẽ bị đả kích.

Hơn nữa, nàng là người mạnh nhất Trung Châu, mấu chốt lại còn là do một con mèo giải được độc tốt. So sánh theo cách này khiến Thược Dược lão tổ bực bội đến mức muốn đâm tường.

“Ngươi phái người đưa đan dược tới. Thừa dịp lũ Xà Nữ còn chưa tấn công, ta phải biết rõ rốt cuộc đan dược có hiệu quả hay không.” Thược Dược lão tổ nói to.

“Vâng, lão tổ. Ta lập tức trở về.”

Nói xong, Liễu trưởng lão vội vàng lấy một viên đan dược lớn màu trắng tuyết từ túi trữ vật, dẫm lên đan dược và nhanh chóng bay về phía Thần Đan Tông.

Bên kia.

Lý Hiên vẫn đang ở đó bố trí trận pháp, hắn dùng các loại nguyên liệu mà nhóm Huyết Phân Thân vất vả cực nhọc vơ vét về, đặt chúng vào trận pháp.

Truyền Tống Trận viễn trình chắc chắn là thú nuốt vàng. Nhiều Huyết Phân Thân cung cấp nguyên liệu như vậy, cộng thêm số nguyên liệu mà thỉnh thoảng Tần Nguyệt đưa tới, mới miễn cưỡng đủ cho hắn sử dụng.

Hơn nữa, đây mới chỉ là một Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình. Nếu bố trí tất cả Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, ngay cả Lý Hiên cũng cảm thấy đau đầu.

“Quá phiền toái, hơn nữa công đức tiêu hao quá nhiều, ta tạm thời bố trí một Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình thôi. Đợi trình độ trận pháp của ta tăng lên lục giai, ta sẽ bố trí tiếp chỗ còn lại.”

Lý Hiên nhìn thân phận Trận Pháp Sư ngũ giai thượng phẩm

của mình. Hắn cảm thấy, chỉ trong vài tháng là bản thân có thể tiến đến lục giai. Đến lúc đó, việc bày trận chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Điều này cũng hắn gắng sức hơn trong việc bày trận suốt khoảng thời gian sau đó, thậm chí ngay cả Tần Nguyệt cũng đến hỗ trợ.

Chương 611. Mộ phần chôn quần áo là ngôi mộ không có thi thể (2)

Lại mấy ngày trôi qua, Lý Hiên rốt cuộc cũng ngừng bày trận.

“Phù, cuối cùng cũng bố trí xong phần cốt lõi của trận pháp rồi, phần còn lại của trận pháp liền giao cho Huyết Phân Thân là được.” Lý Hiên nhìn cốt lõi của trận pháp thành hình, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Sư tôn, ngươi ăn chút gì đi. Ta làm sườn kho.”

Tần Nguyệt thấy Lý Hiên rốt cuộc dừng lại thì vội vàng chạy tới và kéo Lý Hiên đi tới bàn ăn, thưởng thức món ngon.

Trong những ngày này, Tần Nguyệt đã luôn ở bên cạnh hỗ trợ hắn, đáng tiếc là nàng ngốc nghếch và dễ kéo chân sau nên Lý Hiên sắp xếp cho nàng công việc nấu ăn.

Khoan hãy nói.

Việc nấu nướng thì nàng vẫn khá là có thiên phú, chỉ học hai lần thì đã làm ra ngô ra khoai.

Nhất là sau khi nhận được lời khen ngợi từ Lý Hiên, nàng giống như hăng máu gà, càng thích làm đồ ăn ngon cho Lý Hiên.

“Tiểu Nguyệt nhà ta nấu cơm càng ngày càng ngon.”

Sau khi thưởng thức sườn kho, Lý Hiên hài lòng gật đầu. Cảm thụ hương vị ở môi răng, hắn không tiếc lời khen ngợi.

“Sư tôn thích là được.”

Cái miệng nhỏ của Tần Nguyệt hơi nhếch lên, rõ ràng là nàng cũng rất vui vẻ, đồng thời nàng dùng đũa gắp thức ăn cho Lý Hiên.

‘Ting! Đệ tử Triệu Thiên của ngài đạt được kỳ ngộ kinh thiên, thành công dung hợp huyết mạch Dung Nham Cự Thú, đúc ra Kim Đan hoàn mỹ, phần thưởng của ngài: Luyện Đan Sư tăng lên ngũ giai thượng phẩm.’

‘Ting! Đệ tử Chu Hồng Phúc của ngài hồng phúc tề thiên, đạt được bảo tàng viễn cổ, thành công Kim Đan hoàn mỹ, phần thưởng của ngài: Tinh Thần Thể từ tứ giai thăng cấp lên ngũ giai.’

Âm thanh nhắc nhở máy móc truyền tới, Lý Hiên cảm thụ lực lượng bùng nổ ẩn chứa trong thể phách. Hắn không nói gì mà tiếp tục ăn cơm cùng Tần Nguyệt.

Sau khi hai người ăn uống no nê, Lý Hiên đột nhiên hỏi.

“Tiểu Nguyệt, tình huống của ngoại vực đến mức độ nào rồi? Nhân tộc còn có thể chịu nổi không?”

“Rất hung hiểm, tiếp viện của thế giới bát phẩm cơ bản đã đến đúng lúc, ta sợ rằng tiếp theo sẽ là một trận đánh ác liệt. Ta muốn đi ngoại vực tiếp viện.” Tần Nguyệt nói nhỏ.

“Đợi một chút đã, ta đi ngoại vực dò đường trước xem sao. Đợi ta xác định tình huống xong, ngươi lại đi.” Lý Hiên không yên lòng.

“Nhưng ngoại vực rất nguy hiểm. Sư tôn, ngài không thể mạo hiểm, vẫn nên để ta đi thăm dò thì hơn.” Tần Nguyệt không muốn sư tôn mạo hiểm và muốn tự mình dò đường.

“Ngươi nói mê sảng gì thế. Ta là sư tôn, nhất định là ta đi. Làm gì có chuyện đệ tử dò đường cho sư phụ, đúng không?” Lý Hiên búng trán Tần Nguyệt, nghiêm túc nói.

“Biết… Biết rồi.” Tần Nguyệt lấy tay nhỏ che trán, nhưng nàng vẫn lo lắng, không muốn Lý Hiên mạo hiểm.

Cũng tại lúc này.

Ngọc phù truyền tin của Lý Hiên đột nhiên sáng lên, một giọng nói vội vàng truyền tới từ ngọc phù truyền tin.

Giọng nói đó dịu dàng mềm mại, khiến người khác vừa nghe thôi cảm thấy nhũn xương. Giọng nói có đặc điểm như vậy rõ ràng là của Sở Vãn Thu.

“Tiểu sư tôn, có thể ta không trở về được rồi. Ngươi bảo vệ bản thân cho tốt. Nếu ta chết, nhờ ngươi xây cho ta một ngôi mộ chôn quần áo và di vật, được không?”

“Mộ trống? Ngươi nói mê sảng gì thế. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Lý Hiên trực tiếp hỏi, chuẩn bị đi ngoại vực bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, bây giờ hắn đi qua thì sẽ đến hơi muộn, hắn cần biết rõ rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

“Tiểu sư tôn, lũ tà ma phát động tập kích. Chúng ta bị bao vây trong cứ điểm Lang Nha, may mắn là cứ điểm có trận pháp nên tạm thời chặn được kẻ địch.”

“Nhưng số lượng của bọn chúng đông đảo, trận pháp của cứ điểm có thể tan vỡ bất kỳ lúc nào, mà chúng ta chỉ có ba người.” Ngọc phù truyền tin lại truyền tới giọng nói bất đắc dĩ.

“Đừng lo lắng, không phải bảy ngày trước ta đã đưa cho ngươi tám mươi mốt trận bàn sao? Lấy ra bố trí.” Lý Hiên nói không chút do dự.

“Nhưng số lượng của kẻ địch quá nhiều, trận pháp thật sự có thể ngăn cản sao? Hơn nữa trận bàn quá thâm ảo, ta xem không

hiểu.” Sở Văn Thu bất đắc dĩ nói.

“Đối phương có bao nhiêu người?” Lý Hiên cau mày.

“Rất nhiều, mênh mông cuồn cuộn, bọn chúng chuẩn bị tấn công căn cứ núi Thanh Phong, vừa lúc đi ngang qua cứ điểm Lang Nha nên ba người chúng ta bị bao vây.” Sở Văn Thu giải thích.

“Mênh mông cuồn cuộn à? Quả thật là phiền toái, nhưng ngươi đừng lo lắng, khả năng bọn chúng trì hoãn thời gian để tấn công các ngươi là rất thấp.”

“Chỉ cần có thể chống lại giai đoạn đầu của cuộc tấn công, các ngươi có thể sống sót. Bây giờ ngươi lập tức bố trí trận bàn theo lời ta nói.” Lý Hiên trịnh trọng nói.

“Vâng, tiểu sư tôn.”

Sau đó, Lý Hiên bắt đầu dạy Sở Văn Thu cách bố trí trận bàn và ngưng tụ trận pháp phòng ngự.

Để đảm bảo mục đích an toàn, Lý Hiên còn dạy thêm cho nàng cách bố trí Liên Hoàn Trận, Bạo Liệt Trận, Cụ Phong Trận, Huyễn Mộng Trận…

Trong số những trận pháp này, đáng sợ nhất là Tuyệt Diệt Trận đồng quy vu tận. Trận pháp này có uy lực cực kỳ bá đạo, nhưng mỗi lần khởi động đều phải hy sinh một sinh mạng của một Nguyên Anh kỳ.

Trong tình huống bình thường tuyệt đối không sử dụng nó, nhưng đến tuyệt cảnh, trận pháp này tuyệt đối là trận pháp siêu cấp khiến kẻ địch tổn thương nặng nề.

Bây giờ bố trí Tuyệt Diệt Trận tất nhiên là thể hiện thái độ đồng quy vu tận, răn đe tà ma, dù sao ta ma cũng không muốn chết một cách vô cớ.

Chương 612. Bị làm nhục

Chỉ cần một tà ma do dự, lũ tà ma còn lại sẽ càng do dự, đám Sở Vãn Thu cũng có thể có thêm một chút hy vọng.

Cộng thêm việc Sở Vãn Thu là Thiên Mệnh Chi Nhân, khả năng sống sót chắc hẳn rất lớn.

Vì vậy, Lý Hiên giải thích nghiêm túc, dạy nàng cách bố trí trận pháp cho Sở Vãn Thu một cách chi tiết.

Ngoại vực.

Trong cứ điểm Lang Nha.

Sở Vãn Thu, đội trưởng Thiết Sơn và một tu sĩ tên là Bàn lão đầu đang ngưng trọng đứng trong trận pháp, hai tay rót pháp lực vào trận pháp, cố gắng giữ cho trận pháp không bị vỡ.

Bên ngoài trận pháp.

Chi chít tà ma bao vây lấy cứ điểm, các đòn tấn công đủ loại màu sắc ầm ầm đánh vào trận pháp, khiến cho trận pháp lung lay, chấn động kịch liệt.

Trước cuộc tấn công đáng sợ như vậy, không trận pháp nào có thể chống đỡ được, vì vậy, trận pháp nhanh chóng xuất hiện vết nứt, ba người chỉ có thể càng cố gắng điều động linh lực và rót thêm vào.

Sau khi Sở Vãn Thu sử dụng ý thức và liên lạc với Lý Hiên thông qua ngọc phù, cuối cùng nàng cũng có hy vọng sống sót. Nàng vội vàng nói.

“Đội trưởng Thiết Sơn, việc duy trì trận pháp giao cho các ngươi, ta muốn bố trí trận pháp!”

“Ngươi điên rồi. Ba người chúng ta cố gắng rót linh lực vào mà trận pháp cũng sắp sụp đổ. Bây giờ ngươi bố trí trận pháp cũng đã muộn!”

Bàn lão đầu lên tiếng trước, nhìn Sở Văn Thu với ánh mắt như nhìn một kẻ điên.

“Nghe nàng, ta tin tưởng nàng!”

Đội trưởng Thiết Sơn từng được Sở Văn Thu cứu một lần nên lựa chọn ủng hộ không chút do dự, sau đó hắn không tiếc hao phí tinh hoa Nguyên Anh và dốc toàn lực để rót lực lượng vào trong trận pháp.

Nhân thời gian này.

Sở Văn Thu vội vàng lấy ra trận bàn, nhanh chóng bố trí theo lời của Lý Hiên, lấy ra toàn bộ bản lĩnh để bố trí.

Rắc rắc rắc!

Vết nứt trên trận pháp của cứ điểm càng ngày càng lớn. Khuôn mặt của đội trưởng Thiết Sơn đỏ lên, miệng cũng tràn ra máu tươi, nhưng hắn vẫn cắn răng cố gắng chịu đựng, cố gắng giữ cho trận pháp không bị vỡ.

Bàn lão đầu thấy thế thì tức muốn chửi. Hắn cảm thấy Sở Văn Thu và đội trưởng Thiết Sơn đều điên rồi.

Nhưng Bàn lão đầu không thể nhìn trận pháp vỡ tan. Hắn cũng chỉ có thể tiêu hao tinh hoa Nguyên Anh, dốc toàn lực duy trì trận pháp.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang từ bên ngoài liên tục truyền đến.

Chi chít kẻ địch không ngừng phóng lực lượng, nhìn chằm chằm tình huống trong trận pháp với ánh mắt tàn nhẫn. Chúng chờ đợi trận pháp nổ tung để giết mấy người Sở Văn Thu.

Số lượng của lũ tà ma này quá nhiều, thực lực cũng quá mạnh mẽ, cho dù đội trưởng Thiết Sơn và Bàn lão đầu hao phí tinh hoa Nguyên Anh trân quý cũng không duy trì nổi trận pháp.

Ầm!

Trận pháp hoàn toàn vỡ tan, lá chắn duy nhất của bọn họ biến mất, sau đó bọn họ lập tức trông thấy đông đảo tà ma lao tới với đôi mắt đỏ máu.

“Phải chết thì cùng chết đi!”

Huyết khí nồng đậm bùng lên quanh cơ thể Bàn lão đầu. Hắn dự định tự bạo, chết cùng lũ tà ma.

Bởi vì đã không còn đường để trốn, chết là kết quả duy nhất của bọn họ, trước khi chết, hắn chỉ nghĩ kéo theo càng nhiều ta ma chết cùng càng tốt, tranh thủ thêm hy vọng cho Nhân tộc.

Đội trưởng Thiết Sơn cũng giống như vậy. Đôi mắt tràn đầy nỗi tuyệt vọng mãnh liệt, cả sự quyến luyến thế giới này cùng luyến tiếc người thân và tông môn.

“Ha ha, ha ha, Nhân tộc chết đi, để ta xé xác các ngươi, ha ha, ha ha.”

“Để lại nữ nhân kia cho ta. Hương vị của nữ nhân Nguyên Anh kỳ nhất định rất thơm, ha ha ha.” Một con tà ma chuột ác độc tàn nhẫn nói.

“Để lại đầu của nàng cho ta. Ta phải chế tác thành tác phẩm

nghệ thuật xinh đẹp, cất giữ.” Tru Chi có cái đầu nữ nhân hô to.

…

lũ tà ma cười điên cuồng và tiến vào cứ điểm. Chúng lao về phía mấy người Sở Văn Thu với mùi máu tanh nồng nặc.

Nhưng vào lúc này.

Ngay tại khoảnh khắc bọn chúng tiến vào cứ điểm.

Vù!

Quanh huy thần bí lập lòe, tám mươi mốt trận bàn đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, quét qua bán kính một cây số.

Ánh sáng rực rỡ vô cùng thần bí này đi qua chỗ nào, lũ tà ma ở nơi đó giống tiến vào đầm lầy, động tác đột nhiên trở nên chậm chạp và hết sức không linh hoạt.

Cũng vào lúc này.

Sở Văn Thu đột nhiên biến mất, rồi khi xuất hiện, trong tay nàng đã cầm một Nguyên Anh có hình dạng chuột.

“Muốn ăn ta à?”

Sở Văn Thu cười lạnh, ‘bang’ một tiếng, Nguyên Anh trực tiếp vỡ tan, bị bàn tay nhỏ trắng nõn của Sở Văn Thu bóp vỡ.

Thấy bột Nguyên Anh rơi xuống, Sở Văn Thu không thèm thu thập mà tiếp tục nhanh chóng bố trí trận pháp.

Trong ánh sáng màu trắng.

Trong mắt con chuột vừa rồi còn kiêu ngạo lóe lên vẻ tuyệt vọng, và nổ bụp một tiếng trong sự kinh hoàng, nó triệt để chết.

Trong biến cố đột nhiên này.

Tất cả tà ma bị dọa sợ và vội vàng lui về phía sau. Tất cả đều kinh hoảng nhìn Sở Văn Thu, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đội trưởng Thiết Sơn và Bàn lão đầu chuẩn bị tự bạo cũng mờ mịt, ngơ ngác nhìn bột Nguyên Anh rơi xuống, nhìn lũ tà ma đang nhanh chóng lui về phía sau.

Giờ phút này, đầu óc của cả hai người mông lung, hoàn toàn không rõ rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra.

“Chuyện gì thế này? Sở Văn Thu, ngươi vừa mới giết chết một Nguyên Anh đấy sao?” Đội trưởng Thiết Sơn nói như đang nằm mơ.

Chương 613. Bị làm nhục (2)

“Đúng vậy, may nhờ các ngươi tranh thủ thời gian giúp ta nên ta mới có thể liên kết trận bàn, mở ra trận pháp thứ nhất.”

“Trận pháp này hết sức bá đạo, đồng thời có tác dụng của trận pháp và phong ấn nên mới có thể thừa cơ bọn chúng chưa đề phòng mà tiến hành phong ấn hành động của bọn chúng.”

“Tiếp theo sẽ không may mắn như vậy, ta phải tiếp tục bày trận, các ngươi tiếp tục duy trì trận pháp.”

Sở Vãn Thu vội vàng tiếp tục bố trí, ý thức liên tục không ngừng kết nối với ngọc phù, tiếp thu tin tức từ ngọc phù truyền tới.

“Chết tiệt, nàng giết Chuột, ghê tởm. Thế mà nàng lại giết Chuột, chết tiệt!”

Một giọng nói tức giận đến cực điểm phát ra trong đám tà ma, ngay sau đó, mấy chục con tà ma có hình dạng chuột vọt tới xung quanh trận pháp.

Bọn chúng không liều lĩnh xông vào trận pháp, mà vung vẩy móng vuốt để phóng ra chiêu thức tầm xa, chuẩn bị oanh tạc trận pháp từ xa.

Nhưng vào lúc này.

Ánh sáng màu vàng đất lập lòe, lại có một trận pháp được ngưng tụ ra, hóa thành lá chắn bảo vệ cứ điểm ở chính giữa.

Ầm ầm ầm!

Một loạt móng vuốt màu máu đập vào lá chắn màu vàng đất khiến trận pháp lay động kịch liệt, thậm chí xuất hiện vết nứt.

Nhưng lá chắn màu vàng đất lại chống đỡ được đợt tấn công thứ nhất, hơn nữa, vết nứt trên lá chắn bắt đầu khép lại.

“Chúng ta hỗ trợ!”

Đội trưởng Thiết Sơn và Bàn lão đầu lập tức xông tới, rót pháp lực vào lá chắn để tăng cường uy lực.

Giờ khắc này, ánh mắt nhìn Sở Văn Thu của bọn họ đã thay đổi. Bọn họ không tiếp tục rống ta nữa mà nhìn Sở Văn Thu với ánh mắt kính sợ.

Ầm ầm ầm!

Lại là một loạt móng vuốt màu máu đập tới. Lần này số lượng nhiều hơn, cho dù có đội trưởng Thiết Sơn và Bàn lão đầu rót pháp lực, lá chắn vẫn lung lay sắp đổ.

Nhưng vào lúc này.

Gợn sóng của một vòng phòng hộ mới được ngưng tụ xuất hiện và chồng lên lá chắn màu vàng đất, bảo vệ bọn họ ở trung tâm.

Ầm ầm ầm!

Đòn tấn công càng đáng sợ hơn đang đến.

Càng ngày càng nhiều tà ma bắt đầu tấn công, nhưng lá chắn xuất hiện hết cái này đến cái khác, nhóm Sở Văn Thu thì càng thêm an toàn.

“Chết tiệt, khốn khiếp, sao nữ nhân này lại biến thái như vậy, lại bố trí lắm trận pháp như thế. Huyết Ngưu, tới phá giải trận pháp.” Giọng nói tức giận phát ra trong bầy tà ma.

“Chúng ta không thể trì hoãn quá nhiều thời gian ở chỗ này. Các ngươi ở đây phá giải trận pháp, chúng ta đi tấn công căn cứ núi Thanh Phong. Mau!”

“Dạ!”

lũ tà ma vốn cho rằng nơi này chỉ là món khai vị, thuận tay là diệt.

Nhưng thật vất vả mới đánh nổ được trận pháp thì chúng lại mất một Nguyên Anh kỳ trước, điều này khiến lũ tà ma tức giận đến cực điểm.

Mấu chốt là chúng càng đánh thì trận pháp càng nhiều, phá giải trận pháp lại cần càng nhiều thời gian. Bọn chúng còn chuẩn bị tập kích căn cứ ở núi Thanh Phong, làm gì có thời gian mà hao ở chỗ này.

Vì thế, chúng chỉ có thể để một tiểu đội ở lại, các Nguyên Anh kỳ còn lại thì xông tới căn cứ núi Thanh Phong.

Sau khi bọn chúng rời đi.

Đội trưởng là một con tà ma đầu voi, nó quay đầu nhìn tà ma đầu trâu.

“Huyết Ngưu, ngươi có chắc phá giải được trận pháp hay không?”

“Có, kể cả ta không giải được thì việc tìm thấy nhược điểm vẫn rất dễ dàng. Đến lúc đó, chúng ta tấn công vào nhược điểm bằng thuật pháp mạnh mẽ nhất của mình thì cũng có thể phá giải trận pháp.”

Tà ma đầu trâu tự tin đến gần trận pháp và bắt đầu nghiên cứu nhược điểm của trận pháp.

Lúc trước bọn chúng người đông thế mạnh, căn bản không cần phải tìm nhược điểm, trực tiếp tấn công là được.

Bây giờ có ít cao thủ hơn, bọn chúng chỉ có thể phá giải trận pháp bằng cách tìm nhược điểm.

Chỉ là.

Sắc mặt của tà ma đầu trâu vốn vô cùng tự tin chẳng mấy chốc đã u ám hẳn đi, bởi vì nó nhìn một vòng mà vẫn chưa tìm thấy nhược điểm.

Tà ma đầu trâu buồn bực, trợn mắt trâu và tiếp tục nỗ lực tìm kiếm nhược điểm, nhưng càng tìm, sắc mặt của nó càng đen, càng tìm nó càng cảm thấy buồn phiền.

Sau khoảng nửa giờ, nó vẫn không lên tiếng, nhưng đã liên tục đưa tay lên lau mồ hôi trên đầu.

“Huyết Ngưu, ngươi đã tìm thấy nhược điểm chưa vậy? Nữ nhân bên trong kia đã bố trí thêm mười tám trận pháp. Cứ tiếp tục thì chúng ta căn bản không giết được các nàng.” Đội trưởng tà ma voi thúc giục.

“Chết tiệt, trận pháp mà nữ nhân này bố trí quá biến thái. Ta tìm nửa ngày cũng chưa tìm được nhược điểm nào của trận pháp. Tức chết ta.” Tà ma đầu trâu phẫn hận nói.

“Không tìm được nhược điểm nào sao? Nhưng ngươi là Trận Pháp Sư ngũ giai hạ phẩm, làm sao ngươi có thể không tìm thấy?” lũ tà ma khó hiểu.

“Việc này có thể trách ta sao? Chỉ có thể trách nữ nhân này quá biến thái. Trận pháp nàng bố trí lại là trận pháp ngũ giai thượng phẩm. Ta nhìn hồi lâu mới nhận ra điều này.

Đáng hận, trình độ trận pháp của nữ nhân này mạnh như vậy,

thế mà nàng cố ý làm trận pháp trước của cứ điểm yếu như thế. Đây rõ ràng là nàng đang nhục nhã chúng ta!”

Tà ma đầu trâu tức tối. Nó cảm thấy mình bị đối phương làm nhục, nhất là nghĩ đến việc mình sống chết cũng không tìm thấy nhược điểm của trận pháp, nó đã tức giận đến phát điên.

“Chuyện này…”

Đội trưởng tà ma voi nghe thấy thế thì hơi ngẩn người, nói: “Ý ngươi nói là chúng ta không giết được nàng?”

Chương 614. Trận pháp đánh không vỡ

“Đúng vậy, chẳng những không tìm được nhược điểm của trận pháp này, mấu chốt là trận pháp còn hình thành một loại tác dụng chồng lên nối liền nào đó, uy lực đang gia tăng nhanh chóng.”

“Nếu nữ nhân kia tiếp tục bố trí, đừng nói là giết nàng, ta phỏng đoán nàng sẽ lợi dụng trận pháp để phản công.” Tà ma đầu trâu buồn bực giải thích.

“Chết tiệt, sớm biết như vậy, lúc trước chúng ta nên mạnh mẽ tấn công trận pháp của cứ điểm, mau chóng giết chết bọn chúng.”

Tà ma voi vô cùng hối hận. Lúc trước, khi đại bộ đội phận tà ma bao vây cứ điểm, chúng không hề coi trọng cứ điểm này nên cũng không có nhiều tà ma ra tay tấn công trận pháp.

Mọi người đều cảm thấy đây là ba ba trong rọ, giết chết ba người này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Kết quả, ai có thể ngờ rằng, dưới tác dụng của trận pháp, không ai trong ba người này bị giết chết, bọn họ còn giết chết Chuột, giết nó thông qua trận pháp một cách đáng ghê tởm.

Điều này khiến lũ tà ma hết sức phiền muộn, đôi mắt của đám chúng nó đỏ lên như thể sắp nổ tung.

“Không được, ta phải làm thịt bọn chúng, nếu không khi trở về ta không thể báo cáo lên trên được. Dốc toàn lực, đánh cho ta!”

“Vâng, đội trưởng!”

Bầy tà ma bay lên, tất cả hóa thành hình dáng hung tàn và tàn bạo, chúng nó giương nanh múa vuốt, dốc toàn lực tấn công trận pháp, tính toán đánh nổ hoàn toàn trận pháp.

“Vô ích!”

Trong trận pháp.

Sở Văn Thu chợt rạch cổ tay, tay trái dính máu nhanh chóng đập vào phần cốt lõi của trận pháp.

Ầm!

Một làn sóng khí tức lớn lao cuộn trào khắp bốn phương tám hướng. Lực tấn công của đợt khí tức không được tính là mạnh, nhưng lại có hiệu quả đẩy lùi nhất định, vì thế trực tiếp đánh bay tà ma xung quanh cứ điểm, hất ra ngoài.

“Lôi!”

Thừa dịp tà mà đang lăn lộn.

Sở Văn Thu vội vàng vỗ vào một trận pháp khác. Giây tiếp theo, linh lực của trận pháp xông thẳng lên trời, sấm sét cuồn cuộn đột nhiên giáng xuống, hung hăng đánh vào lũ tà ma.

Ầm ầm, ầm ầm!

Một loạt tiếng nổ vang lên không ngừng. Dưới ánh mắt phẫn nộ của lũ tà ma, sấm sét đánh về phía bọn chúng.

“Damien, lại thực sự tiến hành phản công!”

Tà ma voi vô cùng tức giận khôn kể. Nó vung cánh tay phải đánh tan từng đạo sấm sét, rồi hóa thành một con voi khổng lồ cao trăm thước và hung hăng đánh vào trận pháp.

Nhưng vào lúc này.

Ngay khi tà ma voi sắp đâm vào trận pháp.

Gai đất chằng chịt dày đặc đột nhiên chui ra từ dưới mặt đất. Những cái gai đất này vô cùng sắc bén, tốc độ lại cực nhanh, tất cả đều đâm vào bụng tà ma voi.

Ầm!

Một vòng phòng hộ màu máu xuất hiện xung quanh tà ma vôi, rồi nó vội vàng dừng lại như phanh gấp, quay đầu chạy vọt trở lại.

Sau khi chạy đến một khoảng cách an toàn, tà ma voi nhìn lá chắn màu máu rách nát, trong lòng vẫn còn sợ hãi thốt lên.

“Chết tiệt, thiếu chút nữa thì trúng chiêu. Thật sự là một nữ nhân âm hiểm.”

Tà ma voi vô cùng tức giận, nhưng nó cũng không dám tùy tiện tiến công nữa.

Bởi vì những trận pháp này là ngũ giai thượng phẩm, tương đương với trận pháp của Nguyên Anh hậu kỳ, có thể tạo thành tổn thương không nhỏ cho bọn chúng.

“Tấn công tầm xa cho ta, oanh tạc nó!”

Tà ma voi lửa giận ngút trời, dẫn một đám tà ma bắt đầu tấn công từ khoảng cách xa, tính toán phá hủy trận pháp từ xa.

Kết quả là Sở Vãn Thu ở bên trong trận pháp nở nụ cười, trực tiếp bỏ qua việc phản kích, tiếp tục bố trí trận pháp và liên kết từng trận pháp với nhau dựa theo chỉ dẫn của Lý Hiên.

Thời gian trôi qua từng chút một, rất nhanh đã qua một giờ.

Trận pháp chẳng những không bị oanh tạc đến vỡ tan, ngược lại, nó càng thêm vững chắc, thậm chí phạm vi của trận pháp cũng nhanh chóng mở rộng, trở nên rộng lớn hơn, sức uy hiếp đáng sợ

hơn.

Lũ tà ma chỉ có thể tiếp tục lùi về phía sau và tiếp tục tấn công tầm xa.

Nhưng đối mặt với trận pháp càng ngày càng vững chắc và càng ngày càng khổng lồ, tâm trạng của lũ tà ma như chìm vào đáy cốc.

“Damien, nữ nhân này rốt cuộc là cái loại biến thái nào? Tại sao trận pháp của nàng đáng sợ như vậy? Có bản lĩnh cỡ này thì sao lúc trước nàng không sử dụng? Hiện tại nàng lại đang nhục nhã chúng ta, chết tiệt!”

Lũ tà ma bị chọc tức, tức giận đến mức đầu sắp nổ tung.

Bởi vì bọn chúng đã điều tra rõ ràng lực lượng của Nhân tộc từ trước nên biết đại khái thực lực của Nhân tộc.

Nhưng ai có thể ngờ được rằng nữ nhân này đột nhiên nổi điên, lại có thể cầm chân tiểu đội bọn chúng.

Mấu chốt là, theo suy luận bình thường, trận pháp của nữ nhân này lợi hại như vậy, lẽ ra nàng đã bố trí trận pháp từ trước, hoàn toàn không cần chờ đến thời điểm nguy hiểm mới dùng đến.

Vì vậy, lũ tà ma cho rằng Sở Văn Thu đang nhục nhã bọn chúng, tức giận đến mức muốn mắng chửi.

“Đội trưởng, làm sao bây giờ? Chúng ta căn bản không giết được nàng, nếu không thì chúng ta đến chi viện cho đại quân. Bên kia có vẻ như đang gặp vấn đề khó khăn.” Tà ma đầu trâu dò hỏi.

“Đi, đi tiếp viện đại quân.”

Tà ma voi biết việc này không thể hoàn thành, nên lập tức đi vòng qua cứ điểm rồi lao về phía căn cứ núi Thanh Phong và

nhanh chóng biến mất.

Thấy lũ tà ma rời đi.

Mấy người Sở Vãn Thu rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng các nàng cũng lo lắng cho căn cứ núi Thanh Phong, vội vàng liên lạc với bên kia.

Chương 615. Trận pháp đánh không vỡ (2)

“Hả? Trong căn cứ xuất hiện một nữ hài nhi Kim Đan kỳ kỳ quái ư? Thậm chí nàng còn triệu hồi cường giả viễn cổ và chặn lại đại quân tà ma à? Khiến tà ma tổn thất không nhỏ sao?”

Sau khi nhận được tình báo của căn cứ núi Thanh Phong, Sở Văn Thu hết sức bất ngờ, không dám tin tưởng rằng lúc này lại có người ngăn cơn sóng dữ, cứu lấy căn cứ núi Thanh Phong.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ? Hiện tại tùy tiện trở về, nhỡ đâu gặp phải tà ma bị đẩy lùi, thế thì ba người chúng ta tuyệt đối chết chắc.” Bàn lão đầu lo lắng.

“Nếu không chúng ta mai phục tà ma được không? Sở cô nương có trình độ trận pháp siêu phàm. Nếu bố trí trận pháp trên đoạn đường phải đi qua khi trở về của tà ma, chúng ta nhân cơ hội đánh lén bọn chúng, nói không chừng có thể chém chết ba con tà ma.”

Đội trưởng Thiết Sơn nói nghiêm túc. Hắn muốn dựa vào trận pháp của Sở Văn Thu để thiết trí cạm bẫy.

“Chuyện này…”

Sở Văn Thu nghe thấy thế thì vội vàng dùng ý thức kết nối với ngọc phù và tiến hành liên lạc với Lý Hiên, hỏi xem có thể thiết trí trận pháp mai phục hay không.

“Có thể, làm theo lời ta nói là được. Dao động của trận pháp tuyệt đối sẽ vô cùng kín đáo và không dễ phát hiện.” Lý Hiên ở

phía bên kia nói.

“Vâng.”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lý Hiên, Sở Văn Thu lập tức dẫn hai người tiến tới một khu vực nằm trên đoạn đường mà tà ma phải đi qua, bắt đầu cấp tốc bố trí trận pháp.

Có kinh nghiệm từ trước, lần này tốc độ bố trí trận pháp của Sở Văn Thu nhanh hơn rất nhiều, cộng thêm hai người khác hỗ trợ làm việc, các trận pháp chẳng mấy chốc đã được bố trí xong xuôi.

Thậm chí, cả trận pháp phong ấn trước đó, chính là trận pháp khiến tà ma đứng hình cũng được bố trí.

Lúc trước, tà ma chuột ghê tởm cũng bị đóng băng trong nháy mắt rồi mới bị Sở Văn Thu đánh lén và giết chết. Lần này, Sở Văn Thu tập trung bố trí trận pháp này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã qua ba giờ.

Sở Văn Thu dừng động tác bố trí trận pháp lại, bởi vì nàng phát hiện ra kẻ địch đã tới.

Nhanh chóng che giấu mọi thứ xong xuôi, ba người bắt đầu mai phục.

Bên kia.

Ba con tà ma vô cùng chật vật chạy trở lại, khắp người bê bết máu, có con còn cụt tay cụt chân.

“Chết tiệt, rốt cuộc nữ nhân kia là ai? Vậy mà nàng lại triệu hồi ra nhiều tồn tại mạnh mẽ như vậy, khiến chúng ta tổn thất nặng nề, thất bại để rồi bị đuổi giết.”

“Ta không biết. Nữ nhân kia mới Kim Đan kỳ mà đã có bản lĩnh triệu hồi cường giả, thật là một kẻ quái thai, tuy nhiên, tình

huống của nàng càng tệ.”

“Cưỡng ép triệu hồi nhiều tồn tại mạnh mẽ như vậy, sinh mệnh lực của nàng đã cạn kiệt đến bờ vực, tóc biến thành màu trắng. Nàng chết chắc rồi, không ai có thể cứu nàng.”

“Đáng đời, hại chúng ta tổn thất nhiều như vậy, chết coi như là nàng được lợi. Nếu ta bắt được nàng, ta nhất định sẽ hành hạ nàng một trăm năm, rồi ăn thịt nàng.”

Ba con tà ma vừa chạy về vừa cắn răng nghiến lợi, muốn giết chết nữ nhân Kim Đan kỳ đó.

Nhưng vào lúc này.

Ngay khi bọn chúng đang bay nhanh.

Không gian đột nhiên trở nên đặc quánh, bọn chúng cảm thấy bản thân giống như đi vào đầm lầy, tốc độ di chuyển giảm mạnh.

Phụt phụt phụt!

Sau khi ba âm thanh giòn giã vang lên.

Ba con tà ma bị chém thành hai nửa trong nỗi kinh hoàng, Nguyên Anh cũng bị bóp nát tại chỗ. Chúng chết đi ngay lập tức trong sự tuyệt vọng.

“Ha ha ha, ta giết một con tà ma Nguyên Anh kỳ, ha ha ha, kiếm lớn rồi!”

Trong trận pháp.

Bàn lão đầu hưng phấn hét to. Hắn vừa kêu vừa thu thập bột Nguyên Anh mình chém giết được.

Đội trưởng Thiết Sơn và Sở Vãn Thu cũng rất hưng phấn, đều thu thập bột Nguyên Anh, nhưng các nàng thật sự tò mò về nữ hài

đã cứu căn cứ núi Thanh Phong.

Có thể ngăn cản nhiều tà ma và cứu vớt một căn cứ, không mấy người có thể có được bản lĩnh như thế, ngay cả Nguyên Anh kỳ cũng không làm được.

Nhưng nghĩ đến, bây giờ.

Một nữ hài nhi Kim Đan kỳ lại làm được, điều này tự nhiên làm ba người tò mò.

“Tiếp tục ẩn núp, tà ma chắc hẳn đã bị đánh tan, nhất định sẽ còn tà ma tiến tới.”

“Được!”

…

Trung Châu Đại Lục.

Lý Hiên đang chạy nhanh chóng di chuyển với bản đồ trong tay, hắn tìm kiếm con đường thông với ngoại vực. Vào giờ phút này, hắn có chút bồn chồn.

“Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao ta lại có cảm giác bồn chồn? Chẳng lẽ chuyến đi ngoại vực này sẽ rất nguy hiểm?

“Nhưng bây giờ ta là Huyết Nhân Ngẫu, bản thể vẫn còn ở bí cảnh Hàn Băng, nhiều thủ đoạn bảo mệnh như vậy thì ta không nên xảy ra chuyện mới đúng?”

Lý Hiên nghi hoặc khó hiểu. Hắn nhanh chóng đi tới gần thông đạo không gian nối liền với ngoại vực và nhìn thấy rất nhiều tu sĩ thủ hộ ở đó.

Lý Hiên lấy ra một chiếc lệnh bài, rồi thân hình biến hóa nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã biến thành một con mèo trắng.

Lệnh bài là do Tần Nguyệt lấy giúp hắn. Lúc trước hắn dùng thân phận Miêu tiên sinh cứu Tần Bất Hối, lập công lớn.

Lần này hắn dùng thân phận Miêu tiên sinh đi ngoại vực để điều tra hoàn cảnh, mà lệnh bài chính là lệnh bài của Miêu tiên sinh.

Đeo lệnh bài lên người.

Lý Hiên bay đến quảng trường của thông đạo không gian và bị rất nhiều tu sĩ chặn đường.

“Yêu tộc sao?”

Chương 616. Nữ hài nhi thần bí

Đội trưởng đứng đầu đội thủ hộ nắm chặt pháp khí, cảnh giác nhìn Lý Hiên, tuy nhiên, đôi mắt của vị đội trưởng này hơi đục, có vẻ tuổi thọ của hắn không còn nhiều.

“Đây là lệnh bài thông hành.” Lý Hiên đưa lệnh bài qua.

“Miêu tiên sinh?”

Sau khi thấy lệnh bài, lúc đầu đội trưởng đội thủ hộ hơi sửng sốt, sau đó lập tức nói: “Ngài chính là Miêu tiên sinh đã cứu trợ đại tiểu thư Tần Bất Hối sao? Là vị tiền bối đã giải độc Minh Nha sao?”

“Tiền bối à?”

Nhìn đầu tóc bạc trắng của đội trưởng đội thủ hộ, nhìn dáng vẻ mấy trăm tuổi của hắn, Lý Hiên cảm thấy không còn lời nào để nói.

“Là ta, Nhân tộc ở ngoại vực gặp khó khăn. Lần này ta đi hỗ trợ luyện chế một ít đan dược.” Lý Hiên nói.

“Đa tạ tiền bối. Có một vị luyện đan sư mạnh mẽ như ngài đi ngoại vực, chuyện này chắc chắn có thể mang đến hy vọng cho Nhân tộc. Ta thay mặt Tần gia cảm ơn ngài.”

Đội trưởng đội thủ hộ cúi người thật sâu, trông có vẻ như hắn là người của gia tộc Tần Bất Hối.

“Ừ, cứ thế đi.”

Lý Hiên thu hồi lệnh bài và chuẩn bị tiến vào thông đạo không gian, đúng lúc này lại bị đội trưởng đội thủ hộ ngăn cản.

“Miêu tiền bối.”

“Đây là một ít nguyên liệu tứ giai mà ta thu thập được. Ta đưa cho ngài, cảm ơn ngài đã cứu đại tiểu thư.” Đội trưởng đội thủ vệ lấy ra một đống nguyên liệu và đưa cho Lý Hiên.

“Cảm ơn, cho ngươi viên đan dược tam giai này.”

Lý Hiên ném một viên đan dược cho đối phương, rồi vọt vào thông đạo không gian và biến mất.

Sau khi Lý Hiên rời đi.

Các tu sĩ xung quanh tụm lại bàn luận sôi nổi.

“Đội trưởng, ngươi thật hào phóng, tặng nhiều nguyên liệu tứ giai như vậy. Những nguyên liệu này rất trân quý.” Đội phó lắc đầu nói.

“Tuổi thọ của ta đã đến cực hạn, tối đa chỉ sống được thêm nửa năm. Ta giữ lại những nguyên liệu đó cũng vô dụng, còn không bằng đưa cho Miêu tiền bối.”

“Tần gia có đại ân đối với ta. Miêu tiên sinh lại cứu đại tiểu thư, ta nên hồi báo Miêu tiên sinh. Hơn nữa, Miêu tiên sinh có nguyên liệu thì cũng có thể cứu trợ càng nhiều người hơn.”

Đội trưởng đội thủ hộ nói nghiêm túc, trên người tỏa ra tử khí nhàn nhạt, rõ ràng là tuổi thọ không còn nhiều.

“Đội trưởng, tinh thần của ngươi thật sự làm người ta kính nể, đáng tiếc là Miêu tiên sinh quá keo kiệt. Ngươi tặng nhiều nguyên liệu tứ giai như vậy, nó mới cho ngươi một viên đan dược tam giai.”

Đội phó khẽ gật đầu, trong lòng kính nể đội trưởng, cũng cảm thấy không đáng thay đội trưởng.

“Đúng vậy, đội trưởng. Nhiều nguyên liệu tứ giai như vậy đủ để đổi đan dược ngũ giai, mà ngươi chỉ nhận được một viên đan dược tam giai, quả thật là không đáng.” Lại có người nói.

“Không có gì đáng hay không đáng, ta căn bản không đòi hỏi gì, tuy nhiên, Miêu tiên sinh rời đi quá nhanh, ta cũng không kịp nói chuyện.”

Đội trưởng đội thủ hộ lắc đầu, căn bản không cảm thấy có gì đáng hay không đáng. Hắn chỉ đơn thuần muốn cảm ơn Miêu tiên sinh.

Lúc này.

Một vị Luyện Đan Sư đứng bên cạnh đi tới và cẩn thận kiểm tra viên đan dược tam giai kia, kết quả là càng xem sắc mặt càng ngưng trọng.

“Cát Tường, ngươi sao thế?” Mọi người nhìn về phía Luyện Đan Sư nọ, không biết vì sao biểu cảm của hắn càng ngày càng ngưng trọng.

Luyện Đan Sư tên là Cát Tường lại cẩn thận kiểm tra đan dược một phen, rồi ngưng trọng nói.

“Đây không phải đan dược tam giai bình thường, mà là Tăng Thọ đan tam giai cực phẩm. Đan dược như vậy không có đan độc, còn có thể gia tăng rất nhiều năm tuổi thọ.”

“Theo ta suy đoán, viên đan dược này có thể tăng thọ ít nhất mười năm, giá trị liên thành.”

“Cái gì? Tăng Thọ đan tam giai cực phẩm? Tăng mười năm tuổi thọ? Ngươi chắc chứ?” Mọi người ngẩn ra, khó tin nhìn Luyện

Đan Sư nọ.

“Đương nhiên là chắc chắn. Mười năm ta nói còn là suy tính ít đi. Ta phỏng đoán đan dược này có thể tăng thêm nhiều năm tuổi thọ hơn, nói không chừng có thể đạt tới mười hai năm.” Luyện Đan Sư trịnh trọng nói.

“Mười hai năm ư? Nhiều thế sao?”

Mọi người sợ hết hồi, đội phó thậm chí còn trợn to mắt, sau đó nói lắp bắp.

“Đội trưởng, ngươi mau uống thử xem sao.”

“Được.”

Đội trưởng đội thủ hộ cũng bị dọa, hắn run run rẩy rẩy ăn đan dược, rồi nhanh chóng ngồi xếp bằng, hấp thu dược lực trong đan dược.

Khi dược lực được hấp thu.

Tử khí trên người hắn dần dần tiêu tán, khuôn mặt già nua khôi phục vẻ hồng hào, tinh khí thần của cả cơ thể được đề cao rất nhiều.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra, đôi mắt đục ngầu trở nên sáng trong vô cùng, cả người cũng có vẻ hồng hào khỏe mạnh.

“Thế nào, thế nào? Tuổi thọ tăng lên bao nhiêu? Thật sự là mười năm sao?” Đội phó vội vàng truy hỏi.

“Được mười năm, hơn nữa còn nhiều hơn. Tuổi thọ của ta tăng lên ít nhất mười lăm năm.” Đội trưởng đội thủ hộ hồng quang mãn diện nói.

“Mười… Mười lăm năm sao? Nhiều thế sao?”

Lần này mọi người thật sự kinh ngạc, khó tin nhìn đội trưởng.

“Đúng thế, ta thật sự cảm nhận được, hơn nữa nói không chừng ta còn có thể lại đột phá thêm, tranh thủ một chút trên con đường tu đạo xa xôi.” Đội trưởng đội thủ hộ nghiêm túc gật đầu.

“Cái thứ này quá mạnh! Đan dược tam giai lại tăng mười lăm năm tuổi thọ. Trình độ luyện đan của Miêu tiên sinh cũng quá kinh khủng. Ta thật sự vô cùng hối hận, sớm biết như vậy, ta cũng nên đưa nguyên liệu.”

Đội phó vô cùng hối hận, trong lòng thề lần sau nhất định phải tặng đồ trước.

Chương 617. Lý Hiên đến ngoại vực

“Ta cũng hối hận. Nếu biết trước như này, ta cũng tặng nguyên liệu tứ giai, bây giờ thật sự là đã bỏ lỡ một cơ hội lớn lao.”

“Đúng vậy, đan dược tăng mười lăm năm tuổi thọ, đối với chúng ta mà nói, nó tuyệt đối là cực kỳ trân quý, dù sao tuổi thọ của chúng ta cũng không còn nhiều.”

Các đội viên xung quanh cũng vô cùng hâm mộ. Bọn họ rất hối hận vì mình không giành việc tặng nguyên liệu và không nịnh nọt Lý Hiên trước.

Kỳ thuật, bọn họ đều là lão tu sĩ của các đại tông môn. Bởi vì không nhìn thấy hy vọng đột phá nên bọn họ mới trấn thủ thông đạo không gian, muốn cống hiện một chút sức lực vì Nhân tộc ở thời khắc cuối cùng.

Nhưng nếu có thể sống tiếp, ai lại nguyện ý chết chứ? Bây giờ bọn họ bỏ lỡ Tăng Thọ đan, trong lòng tự nhiên hối hận vì không tặng đồ.

“Thật sự hâm mộ ngươi, có thể nhận được Tăng Thọ đan. Lần sau gặp được Miêu tiên sinh, ta nhất định sẽ là người đầu tiên xông lên tặng nguyên liệu tứ giai. Chờ đã, ta quá nghèo, không có nguyên liệu tứ giai, ta không có.”

Một tu sĩ đứng ngơ ngác đó, biểu cảm của hắn như sắp khóc.

Mọi người: “…”

…

Ngoại vực.

Lý Hiên không biết hành động tùy ý của mình đã khiến tâm trạng của các tu sĩ thay đổi như thế nào. Bây giờ hắn đang đứng ở ngoại vực, cảm thụ sự khác nhau giữa nơi này và thế giới Trung Châu.

“Trọng lực mạnh hơn thế giới Trung Châu gấp mười lần, thành lũy không gian cũng hết sức vững chắc. Sử dụng thủ đoạn không gian ở chỗ này sẽ hao phí rất nhiều pháp lực.”

Lý Hiên phân tích cẩn thận. Hắn mở Góc Nhìn Thượng Đế và phát hiện bình thường Góc Nhìn Thượng Đế quan sát được hơn một vạn cây số, giờ phút này lại bị áp chế còn trong bán kinh hơn một ngàn cây số.

Mặc dù phạm vi bán kính một ngàn cây số vẫn rất lớn, nhưng nó cũng chứng minh không gian nơi đây đặc biệt hơn.

“Thật là một không gian kỳ quái. Rốt cuộc là nó đã được hình thành như thế nào? Ngay cả uy lực của thuật pháp cũng bị suy yếu, may mà khí lực không chịu nhiều ảnh hưởng.”

Lý Hiên cảm thụ tình huống của bản thân và phát hiện khí lực vẫn mạnh mẽ như trước, dù không gian ở ngoại vực đặc thù, khí lực vẫn không bị ảnh hưởng nhiều.

“Trước tiên thí nghiệm sức chiến đấu của ta, xem ta có thể ngăn cản được chiêu thức tấn công của quái vật Nguyên Anh kỳ không, dù sao ta vẫn là Kim Đan đỉnh phong.”

Lý Hiên ngắm nhìn xung quanh và rất nhanh chọn được một con hoang thú ngoại vực cách đó năm mươi cây số.

“Hình như đó Chiến Long thú.”

Lý Hiên nhìn con hoang thú Nguyên Anh kỳ của ngoại vực kia,

thầm nhủ trong lòng.

Hoang thú có vẻ bề ngoài giống với Khủng Long Bạo Chúa, còn có cái sừng dữ tợn, con này rất giống với Chiến Long thú trong tư liệu của bí cảnh.

Nhưng, để nó một cách tương đối thì con hoang thú trước mặt ngang ngược hơn một chút. Nó có thêm hai cái sừng, thân hình cũng to lớn hơn một chút.

Hơn nữa, căn cứ vào nội dung của tư liệu, năng lực pháp thuật của hoang thú ngoại vực không mạnh, nhưng lực lượng của thế phách lại hết sức mạnh mẽ, da dày thịt béo, khả năng khôi phục cực mạnh, thật sự không dễ đối phó.

Có lẽ bởi vì năng lực pháp thuật yếu nên khi đối mặt với hoang thú, kể cả Nhân tộc đánh không lại thì cũng rất dễ dàng chạy trốn.

Vì vậy, khi mới đến ngoại vực, rất nhiều người sẽ dùng hoang thú làm đá mài đao.

“Ta cũng dùng con Chiến Long thú này để thí nghiệm đi, xem thực lực của ta đã tới trình độ nào.”

Lý Hiên bước từng bước về phía hoang thú và từ từ dừng lại cách hoang thú không xa. Trong sự mong đợi, đôi mắt mèo lẳng lặng nhìn đối phương chăm chú.

“Rống!”

Tiếng gầm rung trời vang vọng bốn phía, hoang thú vặn vẹo thân thể to lớn, từ từ đứng dậy, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lý Hiên.

“Nguyên Anh trung kỳ? Có vẻ ta đã chọn mục tiêu hơi mạnh, nhưng ta không có cảm giác nguy cơ, chắc hẳn là ta có thể giải

quyết.”

Lý Hiên hoạt động móng mèo một chút, đi từng bước về phía hoang thú.

Bên kia.

Cứ điểm Phong Hành Giả.

Cứ điểm này thuộc cứ điểm của thành Nguyên Anh, giờ phút này có hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ đang đóng quân ở đây.

Hai tu sĩ này đều biết Tần Bất Hối, họ lần lượt là Bàn đội trưởng và một nam nhân tóc hai bím cõng đao giết heo.

“Bàn đội trưởng, Tần Bất Hối thật sự đã bình phục sao?” Nam tử tóc hai bím hỏi.

“Ừ, căn cứ vừa mới truyền tới tin tức, nói rằng nàng quả thật đã bình phục, nhưng cụ thể thế nào thì ta vẫn cần phải trở về xem và tự mình xác nhận, nếu không ta vẫn không yên tâm.”

Bàn đội trưởng lắc đầu, rõ ràng là hắn rất lo lắng cho Tần Bất Hối.

“Chờ một chút đi, chỉ cần con Chiến Long Thú Vương ở bên ngoài rời đi là chúng ta có thể trở về.”

Chiến Long Thú Vương đáng chết, hoang thú mạnh mẽ như vậy sao lại đến phá hủy cứ điểm.

“Thật là kỳ quái.”

Nam tử tóc hai bím nghi hoặc khó hiểu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cũng vào lúc này.

Tiếng rống rung trời vang vọng bốn phía, âm thanh này cũng khiến sắc mặt của hai người thay đổi.

“Đáng chết, Chiến Long Thú Vương đột nhiên gầm lên. Chẳng lẽ nó lại muốn phá hủy cứ điểm à?” Bàn đội trưởng lo lắng nói.

“Không biết, hy vọng nó đừng tới đây gây sự, nếu không hai ta lại bị đánh. Chúng ta đánh không lại cái thứ này.” Nam tử tóc hai bím nói.

Chương 618. Lý Hiên đến ngoại vực (2)

“Đúng vậy, cái con này da dày thịt béo, mạnh quá mức, căn bản đánh không chết. Nó còn có thể hấp thu lực lượng của đất để tấn công, phòng ngự và chữa thương.”

“Một con quái vật khó chơi như vậy, ta thật sự hy vọng nó chỉ tùy tiện kêu hai tiếng, đừng có đến phá hủy cứ điểm. Ta thật sự không chịu nổi.” Bàn đội trưởng lo lắng nói.

“Đều tại ngươi. Nếu không bởi vì ngươi biết trận pháp, chúng ta cũng không cần nhận nhiệm vụ này. Tức chết đi được.” Ngón tay nam tử tóc hai bím làm Lan Hoa Chỉ và hờn dỗi.

“Cút! Cái đồ ẻo lả này, việc này có thể trách ta sao? Là Chiến Long Thú Vương cứ phá hỏng trận pháp. Trận pháp cứ được người tới sửa xong thì rất nhanh lại bị nó phá hỏng, bọn họ cũng không có cách nào.”

“Kết quả là bởi vì lần trước chúng ta tiêu diệt tà ma Nguyên Anh kỳ, người ở căn cứ cho rằng trình độ trận pháp của ta siêu phàm, nên phái ta tới bố trí trận pháp.”

“Nhưng tiêu diệt tà ma Nguyên Anh kỳ đó là công lao của ta sao? Đó là công lao của tiểu bối mà Tần Bất Hối quen, nhưng vị tiểu bối tên Lý Hiên kia đã chết.”

“Bây giờ, ta căn bản không thể bố trí trận pháp mạnh như vậy, kết quả là người ở căn cứ vẫn phái ta tới, thậm chí còn vô cùng tin tưởng ta.”

“Mẹ nó, đến bản thân ta còn không có lòng tin vào chính mình. Nếu tiểu bối kia còn sống thì tốt biết bao, haiz.” Bàn đội trưởng buồn bực nói, trong lòng hỏng bét tột độ.

Nam tử tóc hai bím nghe thấy vậy thì càng buồn rầu, bởi vì đây là chủ ý của hắn và Tần Bất Hối, kết quả là thông minh quá bị thông minh hại.

Hơn nữa, Chiến Long Thú Vương cứ phá hỏng trận pháp nên bọn họ căn bản không có cách nào để trở về báo cáo, chỉ có thể buồn bực và tức giận ở lại cứ điểm.

Trong khoảng thời gian này.

Xa xa luôn truyền tới tiếng rống giận, âm thanh vô cùng dày nặng và đè nén, khiến người ta cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Mấu chốt là tiếng rống giận này lại xen lẫn với đau đớn, làm hai người trố mắt nhìn nhau.

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Chiến Long Thú Vương đang đánh nhau sao?” Bàn đội trưởng hoài nghi.

“Có thể, nhưng sẽ là ai? Khu vực này hình như chỉ có hai chúng ta là Nhân tộc thôi chứ? Chẳng lẽ là tà ma?” Nam tử tóc hai bím hoài nghi.

“Có lẽ, tà ma thích nhất là cải tạo hoang thú thành quái vật. Có lẽ tà ma lại có kế hoạch gì đó.”

“Xem ra chúng ta phải cẩn thận. Ta bố trí mấy trận pháp trước, phòng ngừa tà ma đánh bất ngờ.”

“Được.”

Hai người nhanh chóng bận rộn, nhưng trong khoảng thời gian này, tiếng rống giận ở xa xa càng ngày càng lớn, càng ngày càng

điên cuồng, căn bản không có dấu hiệu dừng lại.

“Âm thanh này cũng đã duy trì trong khoảng thời gian khá dài rồi đúng không? Trong hoàn cảnh bình thường, hai bên sẽ không đánh nhau lâu như vậy, phải có một phe lựa chọn chạy trốn mới đúng.” Bàn đội trưởng nghi hoặc.

“Chẳng lẽ tà ma muốn thuần phục hoang thú? Ta nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết của hoang thú.” Nam tử tóc hai bím suy đoán.

“Không thể nào, hoang thú không thể bị thuần phục, đây là thiết luật, ngay cả Tà Thần ra tay cũng không thể thuần phục được. Đó là tồn tại đáng sợ có thể xâm lấn một thế giới.”

Bàn đội trưởng trực tiếp lắc đầu, căn bản không cho rằng hoang thú có thể bị thuần phục.

“Nói cũng đúng, chỉ là âm thanh của Chiến Long Thú Vương càng ngày càng tràn ngập đau đớn, cảm giác giống như nó đang bị đánh.” Nam tử tóc hai bím nghi hoặc khó hiểu.

“Vô dụng thôi, hoang thú đều có ý chí bất khuất. Cho dù bị đánh chết, nó cũng không khuất phục. Hơn nữa, một tồn tại như Chiến Long Thú Vương, với lòng cao ngạo của mình, bọn chúng sẽ vĩnh viễn không khuất phục.”

Bàn đội trưởng tiếp tục lắc đầu, căn bản không tin có người có thể thuần phục Chiến Long Thú Vương.

Tuy nhiên.

Không lâu sau khi Bàn đội trưởng dứt lời, tiếng gào rống của thú dữ nơi xa dần lắng lại, không gian một lần nữa tĩnh lặng lại.

Bàn đội trưởng và nam tử tóc hai bím đều rất nghi hoặc. Âm thầm để ý bằng thần thức, nhưng đáng tiếc là khoảng cách quá xa,

bọn họ không nhìn thấy gì.

Tuy nhiên.

Không lâu sau đó, hai người cương cứng tại chỗ như bị đả kích nặng nề, hai mắt hoảng sợ nhìn về phía Chiến Long Thú Vương.

Chỉ thấy, ở hướng đó.

Một con Chiến Long Thú Vương bẩn thỉu đang ngoan ngoãn chạy về phía trước. Nó chạy trên mặt đất như một con tọa kỵ.

Và trên đầu Chiến Long Thú Vương.

Là một con mèo trắng muốt, con mèo đang lẳng lặng đứng thẳng, giẫm lên đầu và chỉ huy Chiến Long Thú Vương, lệnh Chiến Long Thú Vương chạy lăng xăng khắp nơi và tiến lên.

Nhìn Chiến Long Thú Vương ngang ngược trở thành tọa kỵ của một con mèo, nhìn vẻ mặt lấy lòng và nịnh nọt của Chiến Long Thú Vương.

Bàn đội trưởng và nam tử tóc hai bím như bị sét đánh, cứng đờ tại chỗ, bất động như đã hóa đá.

Mãi cho đến khi mèo trắng nọ khống chế Chiến Long Thú Vương đi xa một quãng thời gian khá lâu, lúc này Bàn đội trưởng và nam tử tóc hai bím mới chợt bừng tỉnh, sau đó kinh hãi nói.

"Nương ơi, ta nhìn thấy cái gì thế này? Hoang thú lại bị thuần phục, lại còn bị một con mèo thuần phục."

"Không chỉ như vậy, nó là hoang thú bất khuất nhất trong các loài hoang thú rồng, còn là Chiến Long Thú Vương, thế mà lại bị thuần phục, chuyện này quá khó tưởng."

"Đúng vậy, mấu chốt là dáng vẻ nịnh nọt của con hoang thú

kia thật sự khiến người ta không tưởng nổi, quá vớ vẩn.”

Chương 619. Đệ tử gặp chuyện

"Không ngờ được rằng, chúng ta lại được chứng kiến một sự kiện lịch sử, lịch sử về chuyện con hoang thú đầu tiên bị thuần phục, còn là bị mèo thuần phục. Nương ơi, ta cứ cảm thấy mình đang nằm mơ."

. . .

Bàn đội trưởng và nam tử tóc hai bím vô cùng chấn động với cảnh tượng vừa rồi.

Thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Tà Thần cũng không thể thuần phục hoang thú, thế mà nó lại bị một con mèo thuần phục, chuyện này rất khác thường.

Bọn họ không hiểu được, chỉ có thể âm thầm ghi nhớ con mèo trắng kia.

Bên kia.

Lý Hiên khống chế Chiến Long Thú Vương và nhanh chóng tiến lên. Khi nãy hắn vừa thử kiểm tra sức chiến đấu của mình, hắn phát hiện con hoang thú này hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, dễ dàng bị hắn hành cho một trận.

Kết quả khiến Lý Hiên ngoài ý muốn chính là, con hoang thú này thật sự rất giỏi chịu đánh, cho dù đã bị đánh vô cùng thê thảm, nó vẫn khôi phục nhanh chóng và tiếp tục chiến đấu với hắn.

Trải qua trận hành hung của Lý Hiên, con hoang thú này cũng muốn chạy trốn, nhưng Lý Hiên đã có ý định thu phục nó, tiếp nối

phía sau là một trận hành hung nữa.

Đáng tiếc là không thể thành công, cuối cùng Lý Hiên lấy ra rất nhiều thứ để dụ dỗ, cho đến khi hắn lấy Tình Tự Chi Thủy ra.

Vừa nhìn thấy Tình Tự Chi Thủy.

Chiến Long Thú Vương dừng lại ngay tức khắc, hai mắt nó nhìn chằm chằm Tình Tự Chi Thủy, và sau khi Lý Hiên đút cho nó một ít.

Ngay lập tức, Chiến Long Thú Vương khuất phục, xoay quanh Lý Hiên lấy lòng hắn, không ngừng dập đầu, giống như bái lão đại, lộ ra dáng điệu nịnh nọt.

Cứ như vậy.

Lý Hiên thành công thuần phục con hoang thú này, khống chế lấy nó tiến về khu vực khác, định thuần phục một ít hoang thú nữa để chuẩn bị chiến đấu cho Nhân tộc.

Cũng tại lúc này.

Một âm thanh nhắc nhở máy móc vang lên trong đầu.

‘Ting! Vì lực lượng Thiên Mệnh, đệ tử Tiểu Muội của ngài tiến vào ngoại vực, dùng thực lực Kim Đan kỳ hiến tế bản thân, triệu hoán cường giả đã chết.’

‘Nàng thành công trợ giúp căn cứ núi Thanh Phong đánh lui đại quân tà ma, bảo vệ căn cứ quan trọng ở ngoại vực.’

'Ting! Đệ tử Tiểu Muội của ngài tiêu hao phần lớn tuổi thọ, huyết mạch khô kiệt, hôn mê bất tỉnh, thân phận Thiên Mệnh Chi Tử chỉ còn lại 50%, độ chú ý của Thiên Mệnh giảm xuống.’

"Hửm?"

Nhìn nhắc nhở đột nhiên xuất hiện, tâm trạng của Lý Hiên trầm xuống.

"Cứu vớt căn cứ núi Thanh Phong Sơn, huyết mạch khô kiệt, độ chú ý của Thiên Mệnh giảm xuống, Thiên Mệnh quả là tàn nhẫn."

Trong đầu Lý Hiên xuất hiện bóng dáng một nữ hài đeo mặt nạ, một nữ hài xinh đẹp từng bị loài người từ bỏ nhiều lần, nhưng vẫn cố gắng cứu lấy thế gian.

Trước kia, lúc gặp được nữ hài này, Lý Hiên đã phát hiện vận mệnh của nàng phi thường lận đận.

Sau này Lý Hiên cố gắng xoay chuyển tình thế, Nam Vực được cứu vớt, nhiều tai nạn lớn bị ngăn cản, vận mệnh của rất nhiều người bị thay đổi.

Dần dần, hệ thống không thể phán đoán được vận mệnh của người khác.

Lúc ấy, biểu hiện vận mệnh của Tiểu Muội đã biến mất.

Lý Hiên cho rằng tình huống của nàng thay đổi, vận mệnh trở nên tốt đẹp.

Không nghĩ tới, tình huống xấu hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

"Nàng là đệ tử của ta, ta nhất định phải cứu nàng."

Lý Hiên thở dài. Hắn lấy ra một tấm bản đồ và cẩn thận xem xét vị trí, sau đó ném Chiến Long Thú Vương vào không gian tùy thân, còn hắn thì ẩn vào hư không và biến mất.

Mặc dù xuyên qua không gian tiêu hao rất nhiều năng lượng, nhưng cứu người quan trọng hơn, Lý Hiên không có khả năng nhìn

Tiểu Muội xảy ra chuyện.

Vì thế, hắn chạy tới căn cứ núi Thanh Phong trước tiên.

Nơi khác.

Thần Đan Tông.

Liễu trưởng lão lúc trước chữa trị độc tố cho Tần Bất Hối đang nghiên cứu đan dược giải độc, nàng muốn phân tích rõ ràng thành phần của nó, tại sao nó có thể giải độc Minh Nha nhanh chóng như vậy.

Loại độc này thật sự quá bá đạo. Nàng dùng rất nhiều phương pháp mà cũng không tìm ra cách giải, nhưng đan dược giải độc mà Miêu tiên sinh luyện chế lại có thể giải độc tố một cách dễ dàng.

Mặc dù quá trình này khó có thể tin, nhưng Liễu trưởng lão đã tiếp nhận. Hiện tại nàng nóng lòng muốn biết rõ ràng thành phần của đan dược giải độc, muốn luyện chế nhiều thêm một chút.

Cũng tại lúc này, ngọc phù truyền tin của nàng đột nhiên sáng lên, sau đó giọng nói của Thược Dược lão tổ đột nhiên vang lên.

"Liễu Nhi, đan giải độc mà ngươi đưa cho ta có còn không?"

"Có, lão tổ, sao vậy? Lúc trước ta đã đưa cho ngài một viên đan dược giải độc, ngài nhận được chưa?" Liễu trưởng lão khó hiểu.

"Nhận được, may mắn là ngươi đưa cho ta một viên, nếu không chỉ sợ là ta đã chết." Thược Dược lão tổ nói, nàng nghĩ lại vẫn còn rùng mình.

"Cái gì? Lão tổ, ngài không sao chứ? Có phải thiên vực lại phát sinh đại sự gì không?" Liễu trưởng lão vội vàng hỏi.

"Đúng thế." Thược Dược lão tổ gật đầu, nói tiếp.

"Ban đầu, chúng ta đang ngưng chiến, kết quả là Xà Nữ đột nhiên đánh tới, điên cuồng tấn công chúng ta, còn nói người Trung Châu giết tôn nữ của nàng, nàng muốn báo thù rửa hận."

"Vì đề phòng Xà Nữ liều mạng tấn công, ta đã trọng thương, nhưng điều này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là bọ cạp Minh Nha thừa cơ đánh lén ta nhiều lần."

"Cuối cùng chúng ta đánh lui tà ma, nhưng ta trúng độc cực sâu, đã xâm nhập đến cốt tủy, mà độc tính còn đang khuếch tán, vô cùng hung hiểm, đan dược mà ta luyện chế đều không có hiệu quả."

Chương 620. Đệ tử gặp chuyện (2)

“Lũ tà ma cũng nhận ra điều này, hiện tại bọn chúng đình chỉ xâm lấn, chờ đợi kịch độc tạo thành tổn thương lớn hơn cho ta.”

“May mắn là ngươi kịp thời đưa tới một viên đan dược, chữa khỏi độc tố của ta. Lũ tà ma căn bản không biết điều này, còn đang ngây ngốc chờ đợi.”

“Hiện tại thương thế của ta đã khỏi bảy tám phần. Lần sau, nếu tà ma xâm lấn, ta tuyệt đối có thể cho bọn chúng một bất ngờ lớn, nói không chừng còn có thể làm một hai con trọng thương. Đây đều là công lao của viên đan dược này."

Thược Dược lão tổ nói nhanh, kể lại tình hình chiến đấu ở thiên vực.

Liễu trưởng lão nghe thấy thế thì hết sức kinh ngạc, vội vàng nói.

"Không nghĩ được rằng Giải Độc đan lại có ảnh hưởng đến cuộc chiến ở thiên vực, vậy ta đưa cho ngài thêm mấy viên, sau đó ta sẽ nghĩ cách mời vị Miêu tiên sinh kia tiếp tục luyện chế."

"Ừ, vị Miêu tiên sinh này rất bất phàm, lại đã cứu mệnh của ta, nhất định phải đối đãi cho tốt, không thể chậm trễ Miêu tiên sinh, thuật luyện đan của nó có khả năng cao hơn ta." Thược Dược lão tổ dặn dò.

"Ngài yên tâm, ta hiểu rõ."

Liễu trưởng lão liền vội vàng gật đầu, chỉ là trong lòng càng

thấy kinh ngạc về vị Miêu tiên sinh này, dù sao Thược Dược lão tổ cũng là một trong những Luyện Đan Sư đương thời mạnh nhất.

Ngay cả Thược Dược lão tổ cũng cho rằng Miêu tiên sinh ở trên nàng thì thuật luyện đan của Miêu tiên sinh rốt cuộc khủng bố đến mức nào? Liễu trưởng lão không dám nghĩ tới.

Tâm tình Liễu trưởng lão chấn động, nàng lập tức lấy ngọc phù truyền tin ra và liên lạc với Tần Nguyệt, muốn gặp lại Miêu tiên sinh một lần nữa.

Tiếc là đáp án mà nàng nhận được không phải là đồng ý, mà là sẽ chuyển lời.

Liễu trưởng lão cũng hiểu, Luyện Đan Sư mạnh mẽ như Miêu tiên sinh chắc chắn có rất nhiều chuyện, không thể nào dễ gặp mặt được.

Cho nên nàng chỉ uyển chuyển thể hiện tình thế của thiên vực cần Giải Độc đan, hy vọng Miêu tiên sinh có thể giúp hỗ trợ luyện chế một ít đan dược, thù lao và tài liệu đều sẽ được chuẩn bị.

Làm xong hết thảy.

Liễu trưởng lão phái người đưa Giải Độc đan trong tay mình đến thiên vực, đề phòng thiên vực nảy sinh việc lớn, khiến cả thế giới Nhân tộc sụp đổ.

Bên kia.

Trụ sở núi Thanh Phong ở ngoại vực.

Tiểu Muội bạc trắng mái đầu lẳng lặng nằm trên giường bệnh, yếu ớt nhắm mắt trầm miên, một nàng, người mà lẽ ra phải có tinh thần hăng hái và mạnh mẽ, giờ phút này lại lộ ra tử khí và dần dần già đi.

Cạnh giường bệnh.

Một nữ hán tử cường tráng nghiêm túc canh giữ, sốt ruột đi tới đi lui.

Lúc này.

Vài y sư trong căn cứ đi đến, biểu cảm của ai cũng đều nặng nề.

“Sao rồi? Thế nào rồi? Tìm ra cách cứu Tiểu Muội chưa?” Nữ hán tử cường tráng vội hỏi.

“Vũ tỷ, bọn ta thua rồi, bọn ta đã tra tất cả sách cổ, đã tìm rất nhiều cách, nhưng đều không tìm ra cách trị liệu cho nàng.”

“Chuyện sinh cơ của nàng xói mòn chỉ là thứ yếu, phiền toái thực sự là huyết mạch của nàng đã cạn khô, đây mới là vấn đề lớn nhất.”

Huyết mạch quá thần bí, một khi xảy ra vấn đề thì rất khó chữa trị, bọn ta đã suy nghĩ rất nhiều cách nhưng đều không dùng được.”

Các y sư thở dài thật sâu, trên mặt đều lộ ra thần sắc bất lực.

“Thọ tiên sinh thì sao? Ngay cả ngươi cũng không có cách nào ư? Không phải ngươi thích nghiên cứu huyết mạch sao?” Vũ tỷ cường tráng nhìn về phía lão đầu gầy đét.

“Haiz, vấn đề của nàng của khó nói lắm, nói đơn giản thì cũng đơn giản, chỉ cần bổ sung huyết mạch đang khô cạn là sẽ có chuyển biến tốt đẹp rồi, nhưng mà.”

“Bổ sung huyết mạch mới là vấn đề khó khăn nhất, căn bản là bọn ra không biết đây là huyết mạch gì, cũng không biết ở nơi nào có loại huyết mạch này, càng không biết cách bổ sung huyết

mạch.”

“Đối với chúng ta, đây là vấn đề khó giải vô cùng, đừng nói là bọn ta, dù là ba Luyện Đan Sư đứng đầu của Thần Đan Tông cũng không có cách giải quyết.”

Thọ tiên sinh gầy đét bất lực lắc đầu, dù hắn bức thiết muốn cứu Tiểu Muội, nhưng đối với nan đề huyết mạch, hắn thật sự bất lực.

“Sao có thể như vậy được? Sao có thể như vậy cơ chứ? Tiểu Muội cứu được toàn bộ căn cứ núi Thanh Phong, nếu không có nàng, chúng ta sẽ bị tà ma tiêu diệt.”

“Sau khi nàng xuất hiện, nàng đã ngăn sóng dữ và đánh lui tà ma, đã cứu chúng ta, vậy mà bây giờ chúng ta muốn cứu nàng nhưng lại rơi vào đường cùng,”

“Mà chúng ta chỉ có thể nhìn chứ không còn cách nào khác, đúng là khiến người ghê lòng mà.” Vũ tỷ cường tráng lớn tiếng hô, đôi mắt có hơi phiếm hồng.

“Chuyện…”

Chúng y sư nghe thế thì đều hổ thẹn cúi đầu, căm giận sự bất lực của chính mình, căm giận bản thân mình vụng về, căm giận chính mình không cách nào giúp đỡ ân nhân cứu mạng.

Nhưng bọn họ thật sự không còn cách nào, bọn họ đã nghĩ rất nhiều cách, thậm chí ngay cả tư liệu của tổ tiên cũng đã tra mấy lần, nhưng vẫn không tìm ra cách giải quyết.

Kết quả như vậy khiến bọn họ không cam lòng, đồng thời cũng ngập tràn bất lực.

“Thần Đan Tông thì sao? Thần Đan Tông cũng không có cách nào ư?” Vũ tỷ cường tráng hỏi lại lần nữa.

“Không có, các nàng cũng không am hiểu về phương diện trị liệu huyết mạch, có điều các nàng có nói một tin, rằng có một con mèo trắng rất giỏi, có thể có thể cứu được ân nhân Tiểu Muội.”

“Mèo màu trắng ư?” Vũ tỷ ngờ vực.

Chương 621. Phá giải trận pháp của bản thân mất bao nhiêu thời gian

“Đúng vậy, người của Thần Đan Tông nói, Tần Bất Hối trúng độc của bọ cạp Minh Nha, các nàng không thể giải được độc tố đó.”

“Kết quả, một con mèo trắng xuất hiện và cứu Tần Bất Hối, nghe nói thuật luyện đan của con mèo này rất lợi hại…”

“Vậy mà có chuyện như thế, nhanh nghĩ cách liên hệ vị Miêu tiên sinh đó đi, nó ở đâu? Ta tự mình đi mời.” Vũ tỷ vội nói.

“Không biết, người của Thần Đan Tông đã giúp chúng ta chuyển lời cho Liễu trưởng lão, bên kia nói sẽ hỗ trợ liên lạc với Miêu tiên sinh, nhưng cần chờ một chút, bởi vì không nhất định có thể mời người đến được.”

“Chuyện này không thể được, nhất định phải cứu được Tiểu Muội, ta liên lạc với Thần Đan Tông.”

Dường như Vũ tỷ có chút thân phận, nàng lập tức lấy ngọc phù truyền tin ra.

Bên ngoài căn cứ.

Lý Hiên biến thành mèo trắng bước ra từ hư không, hắn trôi nổi giữa không trung và quan sát căn cứ núi Thanh Phong trước mặt.

Giờ phút này, căn cứ đang bị một trận pháp hình tròn vây

quanh, năng lượng hùng mạnh của trận pháp ngăn trở hết thảy.

“Ngươi là ai!”

Trong trận pháp, bốn tên tu sĩ cảnh giác nhìn Lý Hiên, từng người siết chặt vũ khí và sẵn sàng chiến đấu.

“Ta là bằng hữu của Tiểu Muội, tới để cứu nàng.”

Lý Hiên không xông vào, dù sao nơi này cũng là căn cứ bảo vệ Nhân tộc, vẫn phải cho Nhân tộc chút mặt mũi.

“Bằng hữu của Tiểu Muội ân nhân?” Bên trong có tu sĩ hỏi.

“Đúng vậy, đây là lệnh bài tiến vào ngoại vực của ta.” Lý Hiên lấy lệnh bài chứng minh thân phận ra.

“Lệnh bài là thật, có điều địa chỉ là thành Nguyên Anh, nếu ngươi đi vào căn cứ của bọn ta thì cần dùng ma bàn kiểm tra một chút, xác nhận ngươi không có khí tức của tà ma.”

Tu sĩ thủ hộ trong trận pháp thoáng quan sát Lý Hiên, nghiêm túc nói.

“Có thể.” Lý Hiên sảng khoái gật đầu.

“Được, ta ra ngoài kiểm tra cho ngươi.”

Tu sĩ thủ hộ liếc nhìn xung quanh, sau khi xác nhận không có tà ma nào ẩn nấp, bọn họ định ra trận pháp xác nhận tình huống của Lý Hiên.

Có điều lúc này, có một giọng nói ngăn hắn lại.

“Chờ chút đã, cẩn thận chút, ân nhân Tiểu Muội vừa mới bị thương không lâu, con mèo trắng này đã tới căn cứ của chúng ta, có phải tốc độ của nó nhanh quá rồi không?”

“Mà địa chỉ trên lệnh bài lại không đúng, con mèo này rất khả nghi, tốt nhất là đừng cho vào.”

“Lỡ đâu con mèo này là tà ma phái tới, muốn lừa qua cửa, tập kích giết Tiểu Muội thì phiền lắm.”

Theo giọng nói này, một nam tử cầm quạt xếp xuất hiện.

Nom dáng dấp của nam tử cũng tạm được, diện mạo hiên ngang, khí chất nho nhã, chỉ là trên mặt có vài dấu vuốt mèo, dường như là bị mèo tát.

Người này là Tống Thanh Dương, lúc trước từng theo đuổi Sở Văn Thu, cuối cùng bị đánh rồi không dám theo đuổi Sở Văn Thu nữa, chỉ là trong lòng vẫn cứ bén lửa.

Trong lần tập kích lần này của tà ma, hắn bị một con mèo đánh vô cùng thê thảm, bị mèo tát bay nhiều lần, trên mặt đều là dấu vuốt mèo.

Điều này cũng khiến hắn hận mèo đến tận xương tủy, bây giờ thấy hình thái của Lý Hiên, đương nhiên mang theo tâm thế gây khó dễ, dù cho Lý Hiên có không phát ra khí tức tà ma.

Thì lời nói của hắn có ảnh hưởng.

Các tu sĩ trước đó chuẩn bị mở cửa do dự một chút, không dám tùy tiện mở cửa.

“Đây là mặt nạ của Tiểu Muội, có thể chứng minh thân phận của ta và nàng.” Lý Hiên có chút nóng nảy.

Bây giờ hắn vội cứu Tiểu Muội, đã không còn kiên nhẫn hao phí thời gian ở chỗ này.

“Đúng là giống với mặt nạ của ân nhân Tiểu Muội như đúc.”

Thủ vệ nhìn thấy mặt nạ, dần tin tưởng, muốn thử đo xem Lý

Hiên có khí tức yêu ma hay không, nếu như không có thì cho vào.

“Chờ chút đã, tà ma xâm lược lần này đều nhìn thấy mặt nạ của Tiểu Muội, tà ma hoàn toàn có thể làm giả một cái để lừa người, ngươi vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Tống Thanh dương lại một lần nữa mở miệng, nói đạo lý rõ ràng, cũng khiến tu sĩ thủ vệ càng thêm không dám tùy tiện mở cửa.

“Thật lãng phí thời gian.”

Lý Hiên cau mày, không muốn để lỡ thời gian tốt nhất, nhất là trận pháp trước mặt, hắn có thể dễ dàng giải trừ.

Cho nên, hắn đột ngột xuất hiện trong góc trận pháp, vuốt mèo nhanh chóng thoăn thoắt, bắt đầu giải trận pháp chung quanh căn cứ.

“Thế mà lại muốn phá giải trận pháp, vô dụng thôi, đây chính là trận pháp do chính Sở Vãn Thu tiên tử bố trí, trận pháp của nàng cực kỳ bá đạo, đã từng giết chết ba tên tu sĩ Nguyên Anh.”

“Lần này, tà ma đến xâm lược, may là có trận pháp ở đây, bọn ta mới chống đỡ càng lâu, sau đó ân nhân Tiểu Muội xuất hiện ngăn sóng dữ lại, cứu giúp bọn ta.”

Tống Thanh Dương bình tĩnh nói, không ngừng lắc quạt xếp, tỏ ra rất bình thản, hoàn toàn không coi mèo trắng ra gì.

Chủ yếu là trước khi tà ma xâm lấn, trận pháp cũng trụ được thời gian một nén nhang.

Bây giờ một con mèo muốn phá giải trận pháp, vậy chắc chắn là người say nói mộng.

Đừng nói là trong thời gian một nén nhang, cho dù một tháng

cũng không thể nào tiến vào được, bởi vậy Tống Thanh Dương rất tự tin.

Nhưng mà, ngay lúc Tống Thanh Dương nói xong câu này.

Ngay lúc Tống Thanh Dương tràn đầy tự tin.

Trận pháp bỗng nhiên lạch cạch một tiếng.

Sau đó.

Trên trận pháp to lớn xuất hiện một cánh cửa, một cánh cửa nối vào bên trong căn cứ.

Chương 622. Suýt nữa tức chết

Giây sau, mèo trắng đi vào trong cửa, tiến vào bên trong căn cứ.

Nhìn thấy mèo trắng tiến vào căn cứ, nhìn cánh cửa dần dần khép lại, Tống Thanh Dương sững sờ, đầu óc sững sờ quan sát hết thảy chuyện này.

Đám tu sĩ xung quanh cũng trợn tròn mắt, người nào người nấy ngây ra như phỗng nhìn lên trời.

Không còn cách nào.

Ngay cả khi đại quân tà ma xâm lấn mà trận pháp cũng có thể trụ được một nén nhang, bây giờ vậy mà lại bị mèo trắng phá giải, còn là trong giây lát đã phá giải.

Cảnh tượng này quả thực là không thể tưởng tượng, cũng chấn động đến mức đầu óc mọi người giống như bị chết máy, triệt để ngây ra tại chỗ.

Có điều.

Nhìn thấy Lý Hiên chuẩn bị bay đi, Tống Thanh Dương lập tức tỉnh táo lại, vội vàng chắn trước mặt nói.

"Đứng lại, dám xông vào căn cứ núi Thanh Phong, lập tức đưa tay chịu trói cho ta."

"Cút!"

Móng vuốt mèo của Lý Hiên nháy mắt biến thành móng vuốt to lớn, ầm một tiếng đập Tống Thanh Dương xuống đất, trực tiếp đập

vào trong đất.

Hết thảy chuyện này xảy ra quá nhanh, cũng quá đột ngột.

Đợi sau khi Tống Thanh Dương tỉnh táo lại, hắn đã bị vùi vào trong đất, tay chân giang rộng, toàn thân vô cùng đau đớn nằm trong hố.

"A a a, đáng chết, thế mà ta lại bị mèo đánh bay, còn nện vào trong đất, đáng chết!"

Tống Thanh Dương tức chết mất, lần trước tà ma tập kích hắn bị đánh rất thảm, bị một con tà ma mèo tuỳ ý chơi đùa, kết quả chiến tranh vừa kết thúc, lại có một con mèo trắng kỳ lạ tiến đến.

Mèo trắng này không những phá giải trận pháp mà còn có thể đánh bay hắn, thậm chí vùi hắn vào trong đất.

Tống Thanh Dương tức chết, trong lòng uất ức vô cùng.

Có điều lúc này.

Lượng lớn tu sĩ trong căn cứ nhanh chóng bay tới, trong đó còn có thủ lĩnh Vũ tỷ của căn cứ.

Nhìn cơ thể cường tráng kia của Vũ tỷ, nghĩ tới cảnh tượng chiến đấu đáng sợ lúc Vũ tỷ đánh nhau, Tống Thanh Dương một lần nữa đầy máu sống lại.

Hắn nhanh chóng chui ra từ trong đất, nói lớn.

"Ha ha ha, thủ lĩnh của bọn ta đến rồi, dám gây chuyện ở căn cứ núi Thanh Phong, ngươi xong đời rồi, cứ đợi bị bắt đi."

Tống Thanh Dương cười lớn, mong chờ nhìn đám người Vũ tỷ đi đến, chờ đợi trận chiến nổ ra.

"Ai đang gây chuyện!"

Tiếng quát lớn từ xa truyền tới.

Đông đảo tu sĩ trong căn cứ bay tới, đứng trong không trung nheo mắt dò xét Lý Hiên.

Vũ tỷ là thủ lĩnh của căn cứ cũng bước nhanh tới, nhưng nàng không có nói gì, mà là nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt không dám tin.

Bởi vì vừa nãy nàng liên lạc với Thần Đan Tông, thông tin nhận được vậy mà lại giống y như đúc với mèo trắng trước mặt, điều này làm Vũ tỷ nghi ngờ mèo trắng trước mặt chính là Miêu tiên sinh.

Đợi sau khi nhìn thấy lệnh bài trên móng vuốt của mèo trắng, sau khi nhìn thấy ba chữ Miêu tiên sinh trên lệnh bài, Vũ tỷ cuối cùng xác định được thân phận của Lý Hiên.

"Vũ tỷ, con mèo trắng này lấy cớ cứu Tiểu Muội mạnh mẽ xông vào căn cứ, còn đánh ta một đòn, nhất định nó có quan hệ với tà ma." Tống Thanh Dương ngay lập tức hét lên.

"Cái gì? Bị đánh cho một trận sao?"

Vũ tỷ nghe thấy lời này thì sửng sốt, vội vàng bay đến bên người Lý Hiên nói: "Ngươi không sao chứ? Có bị thương không?"

Gì!

Tống Thanh Dương nghe thấy lời xin lỗi của Vũ tỷ thì tức khắc trợn tròn mắt, đầu óc giống như bị hỏng, kẹt lại không hoạt động.

Tu sĩ thủ hộ xung quanh cũng mông lung, nghi ngờ bản thân nghe nhầm, đám tu sĩ từ xung quanh bay tới cũng hơi ngây người, nghi ngờ bản thân nghe không rõ.

Bởi vì người bị đánh là Tống Thanh Dương, kết quả Vũ tỷ thế mà lại đi quan tâm mèo trắng, cách làm như vậy khiến đầu óc mọi

người quay mòng mòng.

Tu sĩ phụ trách canh cửa nhịn không được nói: "Vũ tỷ, không phải mèo trắng bị đánh, là mèo trắng đánh Tống Thanh Dương."

"Câm miệng, nói hươu nói vượn gì đó? Sao Miêu tiên sinh có thể đánh người? Chắc chắn là các ngươi kiếm chuyện, mau chóng cút cho ta." Vũ tỷ lớn tiếng trách mắng đám người xung quanh.

Trách mắng như thế này, một lần nữa khiến mọi người mông lung.

Tống Thanh Dương vừa mới tỉnh táo lại nghe thấy lời này thì một lần nữa rơi vào trong ngây dại, cả người bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

"Miêu tiên sinh, thật ngại quá, thuộc hạ của ta không hiểu chuyện, xin nhận lỗi với ngươi." Vũ tỷ vội vàng xin lỗi Lý Hiên.

"Đi cứu Tiểu Muội trước đã." Lý Hiên nóng nóng cứu Tiểu Muội, chuyện khác đều có thể bỏ qua.

"Được, Miêu tiên sinh, mời đi theo ta."

Vũ tỷ vội vàng dẫn đường bay đi, đồng thời lo lắng trong lòng cũng bớt một chút.

Bởi vì Liễu trưởng lão của Thần Đan Tông nói, chỉ cần Miêu tiên sinh ra tay, khả năng cứu chữa được cho Tiểu Muội là vô cùng lớn.

Vì vậy Vũ tỷ vô cùng mong chờ, ngay cả vẻ u sầu trên mặt cũng biến mất một ít.

Đợi sau khi đám người Lý Hiên bay đi.

Mọi người ở hiện trường lần lượt khôi phục lại.

Sau khi Tống Thanh Dương hồi phục lại thì chậm chạp không nhúc nhích, bởi vì hắn cảm thấy đầu óc của mình hơi không đủ dùng.

Đợi một lúc lâu, hắn mới dần dần sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, sau đó tức tối nói.

"Tại sao lại như thế này? Rõ ràng người bị đánh là ta, trái lại tại sao đi quan tâm mèo trắng? Ta mới là người của căn cứ mà, ta mới là thiên kiêu nỗ lực chinh chiến vì Nhân tộc."

"Vì sao người chịu thiệt hết lần này đến lần khác lại là ta? Tại sao luôn phân biệt đối xử, tức chết ta mất."

Chương 623. Suýt nữa tức chết (2)

Tống Thanh Dương tức điên, tức đến đầu sắp nổ tung, tức đến hai mắt đỏ lên, cáu giận không thôi.

Tống Thanh Dương uất ức trong lòng nhìn trận pháp xung quanh, bỗng nhiên nghĩ tới cánh cửa được mở ra rồi đóng lại kia, hắn lập tức nói.

"Hừ, bây giờ trình độ trận pháp của ta càng ngày càng mạnh, ngươi có thể phá giải trận pháp, ta cũng nhất định có thể, ta cũng làm một cánh cửa xem sao."

Tống Thanh Dương tức giận đứng cạnh trận pháp, bắt đầu nghiên cứu trận pháp, dự định cũng tạo ra một cánh cửa, thể hiện sự phi phàm của mình.

Kết quả, hắn nghiên cứu trọn vẹn một giờ nhưng cũng không nghiên cứu ra cái gì, ngược lại xem đến nỗi đầu váng mắt hoa.

"Đáng chết, sao Sở Văn Thu lại bố trí ra trận pháp biến thái như này, càng nhìn càng đau đầu, càng nhìn càng không hiểu. Chết tiệt, nhưng tại sao con mèo trắng kia lại có thể phá giải được? Tức chết ta, a a a a!"

Tống Thanh Dương tức đến hai mắt đỏ ngầu, hết cách, là một thiên kiêu, hắn là sự tồn tại ,à rất nhiều người kính phục, là thiên tài mà rất nhiều người tôn kính.

Nhưng từ sau khi gặp phải Sở Văn Thu, Tống Thanh Dương chịu thiệt đủ đường, đủ loại phiền muộn, bây giờ ngay cả trận

pháp cũng xem không hiểu.

Tống Thanh Dương ấm ức sắp khóc, nhưng không ai an ủi hắn.

Hắn chỉ đành cắn môi trở về, một mình trốn trong động phủ buồn phiền, kết quả càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng uất ức, tức đến mặt cũng đỏ lên.

Nhưng hắn không có bản lĩnh lấy lại thể diện, chỉ có thể phẫn nộ trong bất lực.

Một nơi khác.

Bên giường bệnh.

Một nhóm y sư trông mong nhìn Lý Hiên, chờ đợi Lý Hiên chữa trị cho Tiểu Muội.

Còn về tình trạng của Tiểu Muội, bọn họ không có biện pháp nào, chỉ muốn nhìn xem Lý Hiên có cách gì hay không.

"Huyết mạch khô kiệt, tình huống hơi phiền toái." Lý Hiên hơi cau mày.

"Không thể chữa trị sao?" Vũ tỷ lo lắng hỏi.

"Có thể trị, chỉ là tốn hơi nhiều thời gian." Lý Hiên một lần nữa nhíu mày.

"Không sao, không sao, chỉ cần có thể chữa khỏi là được, đại khái cần thời gian bao lâu vậy? Mấy năm?" Vũ tỷ vội vàng nói.

"Không tốn lâu như thế, mấy ngày là ổn rồi." Lý Hiên nói.

"Mấy ngày? Nhanh như vậy sao?"

Vũ tỷ ngây người, nàng cho rằng cần mấy năm, kết quả mấy

ngày là xong, cái này đã là siêu nhanh rồi có được không.

"Thời gian mấy ngày không phải ngắn, ta còn có rất nhiều chuyện cần làm, bỏ đi, mấy ngày thì mấy ngày vậy."

Lý Hiên bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy mấy ngày quá hao phí thời gian.

Mọi người: "..."

Đám y sư rất muốn nói: "Chúng mình có thể đừng làm nhau tức chết như vậy không? Bọn ta hoàn toàn không có năng lực chữa trị, kết quả ngươi chỉ dùng thời gian mấy ngày là trị khỏi, thế mà còn ghét bỏ là tiêu tốn thời gian, có còn để cho người khác sống nữa không vậy?"

Các y sư bị đả kích không hề nhẹ, bọn họ muốn nói gì đó nhưng lại lo sẽ quấy rầy Lý Hiên nên cuối cùng chỉ có thể chìm vào im lặng.

Lý Hiên không để ý bọn họ đang nghĩ gì, trái lại đuổi họ ra ngoài, lúc này mới tiến hành trị liệu cho Tiểu Muội.

Tình huống của Tiểu Muội quả là rất tệ, người bình thường quả thực là không thể chữa trị được, nhưng đối với Lý Hiên mà nói thì đây không phải là vấn đề lớn, chỉ là tốn chút thời gian mà thôi.

Vì vậy.

Lý Hiên lấy ra một bình máu của mình và rót vào vào miệng Tiểu Muội, sau đó cắt cổ tay nàng, bắt đầu rút huyết mạch ra.

Huyết mạch của nàng đã cạn khô, vậy nên bổ sung lần nữa là được, chỉ cần rút huyết mạch trong máu của Tiểu Muội ra rồi bổ sung lần nữa vào là có thể khôi phục rồi.

Dù mỗi lần chỉ có thể lấy ra chút xíu huyết mạch trong máu, nhưng lại cần hao phí lượng lớn máu.

Có điều Lý Hiên có thể giúp nàng nhanh chóng bổ khuyết máu, giúp nàng mau chóng khôi phục, sau đó tiếp tục rút ra.

Cứ như vậy mấy ngày, tuyệt đối có thể hoàn toàn bổ khuyết huyết mạch đã cạn khô của Tiểu Muội.

Đây cũng là điều mà Lý Hiên tự tin, bởi vậy hắn bắt đầu bận rộn, cố gắng trị liệu, đồng thời cũng chú ý tình huống của ngoại vực.

Diện tích của ngoại vực cũng vô cùng rộng lớn, tồn tại rất nhiều nguyên liệu mà thế giới Trung Châu không có, ví dụ như quả siêu tiến hóa.

Loại quả này rất hiếm thấy, phần nhiều đều đến từ ngoại vực, mà nơi này có nồng độ linh khí cao hơn Trung Châu, nếu như không có tà ma và quỷ dị thì nơi đây chính là đạo trường tu hành rất tốt.

Tiếc là tà ma và quỷ dị ở nơi này vẫn cứ luôn tăng lên, từ vừa mới bắt đầu đã bị loài người đè đánh, đến giờ tà ma đè đánh loài người, thậm chí loài người còn nhanh chóng tan rã.

Nếu lần trước không có Tiểu Muội ngăn sóng dữ lại thì căn cứ núi Thanh Phong đã bị tiêu diệt, đến lúc đó các căn cứ còn lại cũng sẽ lần lượt bị tiêu diệt.

Dù cho bây giờ có bảo vệ căn cứ núi Thanh Phong, nhưng nếu tà ma cứ tiếp tục tăng lên, Nhân tộc có thể chống đỡ được bao lâu?

Lý Hiên rất lo lắng, nên sau khi hắn giúp Tiểu Muội bổ sung ba mươi tia huyết mạch, hắn đã rời khỏi căn cứ một chuyến.

Hắn tìm một nơi không người, đưa một nhóm lớn Huyết Phân Thân ra ngoài, sắp xếp bọn chúng đi điều tra tình hình của tà ma.

Có thiên phú Ẩn Nấp và thiên phú Biến Hóa, Huyết Phân Thân có thể biến thành đủ loại sinh vật, hoàn toàn có thể giả làm sinh vật nhỏ yếu, bí mật chú ý tà ma.

Chương 624. Hi vọng ở đâu?

Mà hắn còn có thể sắp xếp Huyết Phân Thân bố trí các loại trận pháp, ngầm lừa giết tà ma và quỷ dị, làm suy yếu sức chiến đấu của bọn nó, đây là cách rất tốt.

Làm xong tất cả những chuyện này, Lý Hiên trở lại căn cứ trị liệu cho Tiểu Muội, gắng hết sức giúp nàng khôi phục trong quá trình rút huyết mạch.

Không lâu sau đó.

Từ bên ngoài căn cứ, Sở Văn Thu trở về với bột Nguyên Anh của bảy tà ma.

Người của căn cứ thấy cảnh tượng này thì khiếp sợ nhìn Sở Văn Thu.

“Các ngươi vậy mà l;ai có thể chém giết bảy tà ma Nguyên Anh kỳ, sao các ngươi làm được? Thật không thể tưởng tượng nổi.” Đàm chủ quản của căn cứ ngạc nhiên nói.

“Đương nhiên là trận pháp rồi, trận pháp của Sở Văn Thu tiên tử cực kỳ lợi hại, ngấm ngầm giết chết bảy tà ma Nguyên Anh kỳ, dạo cho tà ma không dám đi qua con đường chúng ta ẩn nấp.”

Thiết Sơn đội trưởng lập tức mở miệng nói, kính phục Sở Văn Thu từ tận đáy lòng.

“Đúng đó, đúng thế đó, lúc trước ta còn trách Sở Văn Thu tiên tử, nhưng ai có thể ngờ trận pháp của nàng cao minh như thế, ngấm ngầm giết bảy tên tà ma, nếu như không có nàng thì bọn ta đã chết cả rồi.”

Tu sĩ béo lớn tuổi cũng vội mở miệng, kính phục nhìn Sở Văn Thu.

Đám người nghe nói thế thì ngạc nhiên nhìn Sở Văn Thu, không thể tin Sở Văn Thu lại lợi hại như thế.

“Chỉ là vận may khá tốt mà thôi.”

Sở Văn Thu khẽ cười, không tự cho là mình có công, vì đây đều là công lao của Lý Hiên, nàng chỉ bố trí theo lời dạy bảo của Lý Hiên mà thôi.

Nhưng những người xung quanh lại không cảm thấy như vậy, trái lại đều Sở Văn Thu bằng ánh mắt kinh ngạc.

Lúc này.

Giọng nói của Tống Thanh Dương vang lên.

“Trận pháp lợi hại thì sao? Còn không là phải bị một con mèo phá giải, mà còn phá giải chỉ trong nháy mắt nữa.”

“Hả? Một con mèo sao?” Ba người Sở Văn Thu và Thiết Sơn đội trưởng hơi sững sờ.

“Đúng thế, có một con mèo rất kiêu ngạo đến căn cứ, đánh người một chút thì không sao, còn người bị đánh thì lại bị răn dạy.”

Tống Thanh Dương sờ sờ sau lưng, trong mắt lộ ra căm phẫn tột độ.

Lần này hắn bị đánh rất thảm, nện thẳng vào mặt đất, sau khi bò ra ngoài thì eo vẫn cứ đau, cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Không ai chú ý tới tình huống của hắn, trái lại đều cảm thấy rất hứng thú với con mèo kia, nhất là Sở Văn Thu.

Nàng vội hỏi thăm tình hình của mọi người, biết con mèo này tên là Miêu tiên sinh và đến đây để cứu người thì nàng hết sức ngạc nhiên, không nhịn được mà đi đến phòng điều trị, muốn được gặp Lý Hiên.

Lúc này, Lý Hiên đang quan sát một phần bản đồ ngoại vực, làm quen với tình hình địa lý của ngoại vực.

Thấy Sở Vãn Thu đi vào, mũi hắn ngửi ngửi rồi nói: "Ngươi trát nhiều son phấn quá."

"Hửm?"

Sở Vãn Thu vừa vào đã nghe nói thế, thân thể mềm mại với đường cong lả lướt có hơi cứng lại, sau đó trong mắt hiện lên ngạc nhiên và mừng rỡ nồng đậm.

Hít một hơi thật sâu, sau khi Sở Vãn Thu xác nhận phía sau không có ai thì nhanh chóng đi đến cạnh Lý Hiên, giọng nói tê tái tận xương vang lên.

"Ta biết ngay mà, người có thể dễ dàng phá giải trận pháp sao có thể bình thường được, hóa ra là tiểu sư tôn nè."

Sở Vãn Thu nói xong, trực tiếp ngồi cạnh Lý Hiên, duỗi bàn tay nhỏ mảnh khảnh trắng như tuyết ra, muốn xoa lông của Lý Hiên.

Nhưng.

Lý Hiên né tránh, đồng thời tức giận nói: "Gọi sư tôn là được rồi, không cần chữ tiểu đâu."

"Được, được, được, tiểu… sư tôn."

Sở Vãn Thu mỉm cười cố ý kéo dài âm, con ngươi như làn nước mùa thu chăm chú quan sát Lý Hiên.

"Kệ ngươi, đến gặp sư muội Tiểu Muội của ngươi chút đi,

nàng cứu được căn cứ núi Thanh Phong, công lao rất cao.” Lý Hiên nhìn Tiểu Muội trên giường bệnh.

“Được thôi.”

Sở Văn Thu lập tức đứng dậy, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Nàng cũng biết đến nữ hài thần bí đã cứu căn cứ núi Thanh Phong.

Trong lúc căn cứ tuyệt vọng, Tiểu Muội đột nhiên xuất hiện, lấy bản thân làm cái giá và cưỡng ép triệu hồi cường giả, cứu vớt Nhân tộc.

Hy sinh như vậy, công huân như thế, dù là ai cũng đều đáng được tôn trọng.

Huống chi Tiểu Muội còn bị thương nặng như vậy, đương nhiên Sở Văn Thu không dám khinh nhờn, nàng vội vàng đi đến.

Bên ngoài, phòng họp.

Vũ tỷ, thủ lĩnh căn cứ, đang nghiêm túc tiến hành liên lạc với căn cứ núi Vô Giới và căn cứ thành Nguyên Anh.

Chờ sao khi liên lạc xong, nàng vội triệu tập tu sĩ ở căn cứ, bắt đầu hội nghị.

“Gì cơ? Núi Vô Giới và thành Nguyên Anh cũng bị tập kích?” Đàm chủ quản nghe Vũ tỷ nói thế thì bật dậy.

“Đúng vậy, thành Nguyên Anh bên kia còn đỡ, chỉ bị huyết thú tấn công, nhưng bên núi Vô Giới thì khá điên cuồng, rất nhiều quỷ dị xâm lược.”

“Dù cuối cùng quỷ dị bị đánh lui, nhưng núi Vô Giới tổn thất nặng nề, rất nhiều tu sĩ trọng thương, còn có ngã xuống nữa.” Sắc

mặt Vũ tỷ nặng nề giải thích.

“Đây… Chuyện… Không ngờ bọn chúng lại đồng thời tiến công cả ba căn cứ, số lượng của bọn chúng ngày càng đông đảo.” Đội trưởng Thiết Sơn nghiêm túc.

“Đúng vậy, dựa theo tình báo mà hai căn cứ cung cấp, trong lần xâm lược này của kẻ địch xuất hiện rất nhiều chủng tộc lạ lẫm, thực lực của mỗi con đều vô cùng mạnh.”

“May mà có Nguyên Tố Đại Lục các ngươi hỗ trợ, nếu không đại lục Trung Châu đã bị đồ diệt từ lâu.” Vũ tỷ nhìn đội trưởng Thiết Sơn.

Chương 625. Hi vọng ở đâu? (2)

“Chuyện này thì may mà có đệ tử của tông môn chúng ta, con cương thi kia quá thần kỳ.”

Đội trưởng Thiết Sơn nghĩ tới Diệp Phàm và cương thi, trong lòng cũng có hơi vui mừng, nhưng nghĩ tới nguy cơ của ngoại vực, hắn lại trở nên nghiêm túc.

“Tình hình hiện tại rất không lạc quan, dù đã tạm thời đẩy lùi tà ma, nhưng số lượng bọn nó ngày càng nhiều, có thể phản công bất cứ lúc nào.”

“Mà theo phân tích của Tần Lục Soái ở căn cứ núi Vô Giải, tại một chiến trường khác, cũng chính là thiên vực, tình hình sẽ ngày càng nguy hiểm, áp chế của thế giới chúng ta đối với thiên vực ngày càng nhỏ.”

“Đến khi đó, tà ma và quỷ dị Hóa Thần kỳ có thể tùy ý tiến vào thiên vực, đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, với chút ít tu sĩ Hóa Thần kỳ của chúng ta căn bản là không thể cản lại được.”

“Dù Nguyệt phán xử thường xuyên ra tay giúp đỡ nhưng ta rất lo, vô cùng lo lắng.” Biểu cảm của Vũ tỷ nghiêm trọng, cảm thấy loài người đang trên bờ vực sụp đổ.

“Chuyện… Chuyện…”

Tất cả mọi người đều luống cuống, trong đầu không ngừng tìm cách, muốn tìm cơ hội cứu Nhân tộc.

Lúc này.

Tu sĩ Bàn lão đầu mở miệng, nói với đội trưởng Thiết Sơn.

“Các ngươi tìm được cách đi vào thiên vực hả? Chỉ cần các đại tu sĩ Hóa Thần của các ngươi tiến vào thiên vực thì chúng ta có thể tạm cản được kẻ địch lại.”

“Không, chúng ta căn bản không tìm thấy thông đạo, cũng không cách nào liên lạc với các đại lục khác.”

“Ta cảm thấy, các đại lục mà liên hệ được với nhau thì tuyệt đối có thể hình thành sức mạnh cực lớn, căn bản không đã bị tiêu diệt từng bộ phận như bây giờ.”

“Nhưng chúng ta căn bản không thể liên kết các đại lục lại với nhau, chuyện này quá khó khăn với chúng ta.”

Thần sắc của đội trưởng Thiết Sơn nghiêm nghị, muốn đả thông thông đạo của các lục địa nhưng không có cách nào, chỉ có thể âm thầm thở dài.

Những tu sĩ xung quanh nghe thấy lời này cũng lo lắng không thôi.

Đặc biệt là nghĩ đến đám tà ma sẽ nhanh chóng được tăng viện, sẽ tiến hành tấn công bất cứ lúc nào, bọn họ đã cảm thấy như có gai ở sau lưng.

“Chỉ có thể đi một bước tính một bước, hy vọng chúng ta có thể chống đỡ lâu một chút.” Vũ tỷ thở dài, cảm giác cả thế giới đều là màu đen.

Phòng điều trị.

Sau khi Lý Hiên tiến hành tách huyết mạch cho Tiểu Muội một lần nữa, ý thức của hắn quan sát tình hình bên phía Huyết Phân Thân.

Lúc này, đông đảo Huyết Phân Thân đang bố trí Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình. Căn cứ theo tốc độ hiện tại, khoảng một tháng nữa Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình sẽ hoàn thành.

Thấy trận pháp được bố trí một cách thuận lợi, Lý Hiên âm thầm gật đầu, ý thức lại rơi đến trên người Huyết Phân Thân đang ở ngoại vực.

Lúc này, Huyết Phân Thân số hiệu 1 đang dẫn theo các Huyết Phân Thân đã hóa thành các loại động vật khác nhau tản ra xung quanh, thăm dò địa hình trong khu vực bán kinh mười vạn trượng.

Vì để che giấu bản thân, dao động quanh cơ thể bọn chúng vô cùng thấp, mà hình dáng thì lại vô cùng đa dạng.

Ví dụ như có con biến thành chim, có con biến thành gấu trúc lớn, có con biến thành sư tử, có con còn biến thành thụ nhân lắc lư ở phía trước.

Điều khiến Lý Hiên cạn lời nhất là còn có Huyết Phân Thân biến thành một tảng đá, lộc cộc lộc cộc lăn về phía trước, nhìn đến mí mắt của Lý Hiên co giật.

Được cái thông qua kiểm tra của bọn chúng, phần lớn khu vực của ngoại vực đã in vào trong đầu óc Lý Hiên.

Hơn nữa, dọc đường bọn chúng đã bố trí rất nhiều trận pháp bẫy rập, không hề có ảnh hưởng gì với loài người, nhưng chỉ cần có kí tức của tà ma, hoặc là khí tức của quỷ dị, trận pháp sẽ khởi động và công kích.

Đến lúc đó cho dù không giết chết được tà ma thì cũng có thể nổ chúng thành một mớ hỗn độn.

“Cũng không tồi, hiện nay Trung Châu rất yên tĩnh vậy thì tập trung một tốp Huyết Phân Thân nữa đến ngoại vực, tranh thủ gom đủ ba nghìn Huyết Phân Thân.”

Lý Hiên thầm đưa ra quyết định, hắn định chút nữa rời khỏi căn cứ và thả một nhóm Huyết Phân Thân nữa ra.

Cứ như vậy.

Thời gian trôi đi, rất nhanh đã qua bảy ngày.

Trong bảy ngày này, Lý Hiên đã làm rất nhiều chuyện. Ngoài trị khỏi cho Tiểu Muội, hắn còn âm thầm thả ra rất nhiều Huyết Phân Thân, vả lại, hắn còn đích thân ra tay bố trí chín Liên Hoàn Sát Trận siêu cấp, dùng để giết kẻ địch.

Chín trận pháp này, từng trận pháp một đều chồng thêm chính mươi trận pháp nhỏ khác, vẫn sử dụng phương thức bày trận viễn cổ, bố trí ra bằng cách kết hợp trận pháp và phong ấn với nhau, có thể nói là tác phẩm đỉnh cao của Lý Hiên.

Để bố trí nên chín siêu sát trận này, Lý Hiên đã tiêu hao toàn bộ tài nguyên, thậm chí ngay cả nguyên liệu của đế quốc Phượng Hoàng do Tần Nguyệt cung cấp cũng đã hao hết.

Vẫn là Tần Nguyệt mặt dày, xin được rất nhiều nguyên liệu từ Vũ Tiên Tông và Thần Đan Tông.

Vì chuyện này, Lý Hiên đã đích thân luyện chế ra một lô đan dược chất lượng cao, coi như là trả lại một chút ân huệ.

May sao.

Có chín siêu sát trận này, sau này nếu tà ma và quỷ dị dám tiến công, Lý Hiên tuyệt đối có thể cho bọn chúng một bài học lớn.

‘Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài nhận được kỳ ngộ, thành công đột phá đến Kim Đan đại viên mãn, phần thưởng của ngài: Thể Tinh Thần ngũ giai thăng cấp lên đến lục giai.’

Chương 626. Huyết Phân Thân bắt đầu phản kích

‘Ting! Đệ tử Tiểu Muội của ngài nhân họa đắc phúc, huyết mạch triệu hoán được bổ sung đáng kể, thực lực thành công đột phá đến Kim Đan hậu kỳ , phần thưởng của ngài: Thể Siêu Thoát nhị giai thăng cấp lên đến tam giai.’

…

Âm thanh nhắc nhở của máy móc vang lên trong đầu.

Nghe thấy hai âm thanh thông báo này, ánh sáng trong đôi mắt Lý Hiên lập lời, tâm trạng cũng trở nên tốt lạ thường.

Mấy ngày này kỳ thực hắn rất bận, tốc độ tu hành dĩ nhiên cũng chịu ảnh hưởng nhất định, kết quả hai đệ tử lại lợi hại như vậy, cho hắn hai bất ngờ khá tốt.

Mang tâm trạng rất tốt, Lý Hiên nhìn Tiểu Muội ngồi khoanh chân trên giường bệnh, lặng lẽ chờ nàng tỉnh lại.

Sau một lúc.

Tiểu Muội mở mắt, con mắt mỹ lệ sùng bái nhìn Lý Hiên, sau đó cúi đầu thật sâu nói.

“Cảm ơn sư tôn, lại đem thêm rắc rối cho ngài rồi.”

“Không sao, suy cho cùng ngươi cũng là đệ tử của ta.”

Lý Hiên nở nụ cười rồi khẽ xoa đầu nàng. Bây giờ ở đây chỉ có ba người là hắn, Tiểu Muội và Sở Văn Ngâm, Lý Hiên sẽ sử dụng

hình thái con người.

Chẳng còn cách nào, chỉ cần hắn biến thành mèo thì Sở Văn Thu sẽ muốn ôn hắn khiến Lý Hiên cạn lời vô cùng, dứt khoát biến thành hình người.

“Sư tôn, đây là thứ ta có được khi thăm dò được Trung Châu, ngài nhất định phải nhận, xin ngài.”

Tiểu Muội từ trong túi Càn Khôn lấy ra một cái hộp nhỏ và mở chiếc hộp ra, trong nháy mắt, hai quả siêu tiến hóa xuất hiện trước mắt Lý Hiên.

“Quả siêu tiến hóa sao, được, vậy ta không khách sáo.” Lý Hiên mỉm cười rồi nhận lấy. Món đồ này hắn thật sự rất cần.

“Vâng, vâng, sư tôn nhận ta mới vui đấy.”

Tiểu Muội rất vui khi Lý Hiên nhận quà, đôi mắt to cũng cong thành trăng lưỡi liềm.

“Tiểu Muội, ngươi về Trung Châu đi, ngoại vực quá nguy hiểm rồi, ta không muốn ngươi xảy ra chuyện nữa. Cầm lấy những linh phù và đan dược này, còn cả thanh pháp khí này.”

Một tia ý thức của Lý Hiên trực tiếp lôi ra cả đống thứ trong một lần và nhét chúng thẳng vào trong lòng Tiểu Muội, căn bản không thèm hỏi Tiểu Muội có cần hay không.

Nhiều đồ như vậy khiến cho Tiểu Muội dở khóc dở cười, muốn từ chối nhưng lại không dám, trong lòng vừa không biết làm sao lại vừa vô cùng cảm động.

Sáu đó.

Nàng chưa cảm động được bao lâu thì đã thấy Lý Hiên biến thành mèo, hắn kéo nàng ra ngoài và trực tiếp phái người đưa

nàng về Trung Châu.

Ở một nơi khác.

Núi Tội Nghiệt.

Đây là một trong những căn cứ của tà ma ở ngoại vực, cũng là căn cứ gần với căn cứ của núi Thanh Phong nhất.

Lúc này.

Gần cứ điểm Hắc Sơn ở góc tây bắc của núi Tội Nghiệt.

Ba tên tà ma đầu trâu đang tuần tra cứ điểm, tra xem có dấu vết Nhân tộc tiến vào hay không.

“Ngưu Đại, không cần lo lắng, lần trước mặc dù chúng ta thất bại nhưng Nhân tộc cũng không tốt hơn là mấy.”

“Hiện giờ tăng viện của chúng ta lại đến rất đông, Nhân tộc căn bản không dám đến nơi này chọc giận chúng ta.” Ngưu Nhị không bận tâm nói.

“Đúng thế. Từ khi số lượng của chúng ta vượt qua Nhân tộc, bọn họ đã không dám đến chọc giận chúng ta nữa rồi. Ngưu Đại, ngươi kiểm tra nghiêm túc như vậy thực sự chả có ý nghĩa gì.”

Ngưu Tam lắc đầu, căn bản không lo lắng việc Nhân tộc tiếp cận cứ điểm.

“Vẫn nên cẩn thận chút thì hơn, lần trước chúng ta vốn đã có thể tiêu diệt căn cứ núi Thanh Phong, nhưng mà ngờ được rằng lại xuất hiện một cô nương thần bí, trực tiếp đánh chúng ta mông lung.”

“Còn có Trận Pháp Sư tên Sở Vãn Thu kia, trình độ trận pháp của người này rất mạnh, trực tiếp chôn sống bảy chiến hữu của chúng ta, thật quá đáng sợ.” Đại Ngưu căm phẫn tột độ nói.

“Hai nữ nhân này quả thực là đáng chết, có điều huyết mạch của cô nương thần bí tên Tiểu Muội kia đã cạn khô rồi, không còn là mối đe dọa nữa.”

“Sau này chỉ cần chú ý đến Sở Văn Thu là được. Trận pháp của nữ nhân này quả thật rất lợi hại, có điều sở trưởng của nàng là mai phục và phòng ngự, căn bản không dám xâm nhập vào cứ điểm của chúng ta.”

Ngưu Nhị vác cự phủ nói, khi nhắc đến cái tên Sở Văn Thu, trong mắt nó lóe lên sát ý nồng đậm.

“Nói cũng phải, cho Nhân tộc một vạn lá gan bọn họ cũng không dám đến gần khu vực chúng ta chiếm đóng, chạy đến nơi này, cho dù bọn họ có trận pháp thì cũng phải chết.”

Ngưu Tam gật đầu tán thành, cho dù tập kích núi Thanh Phong thất bại, nó cũng không coi Nhân tộc ra gì.

“Ơ? Đó là cái gì? Gấu sao? Hay là người?”

Ngưu Đại đột nhiên nhìn về hướng xa, ở nơi đó có bóng dáng ba tên vác trường đao đang nhanh chóng đi tới.

Bóng dáng này là ba con gấu kỳ lạ, bộ lông là sự đan xen giữa hai màu đen và trắng, lông xung quanh mắt là màu đen, đầu là màu trắng, cơ thể mập mập, trong có phần đáng yêu.

Tay trái của ba con gấu này cầm một cái cột, sau lưng vác một thanh trường đao, thoạt nhìn vô cùng kỳ lạ.

Nhưng điều khiến à ma nghi hoặc là ba con gấu đầu đều là Kim Đan kỳ, thực lực như vậy mà lại dám hoạt động ở khu vực đóng chiếm của bọn chúng, thế chẳng khác nào tự tìm đến cái chết.

“Các ngươi là cái thứ gì? Là người hay là gấu?”

Ngưu Đại nhanh chóng dẫn Ngưu Nhị và Ngưu Tam bay qua, bao quanh ba con gấu đen trắng lẫn lộn này.

“Bọn ta là bộ tộc Gấu Trúc, tôn sùng chiến đấu, không biết ba vị cao thủ đây có dám đấu với ba huynh đệ bọn ta một trận không!” Một con gấu trúc trong số đó điềm nhiên nói.

Chương 627. Bẫy chết hai con

“Bộ tộc Gấu Trúc à? Tôn sùng chiến đấu sáo?”

Ba con tà ma nghi vấn không hiểu, không rõ chuyện này là sao. Có điều thực lực của ba con này mới chỉ ở Kim Đan kỳ. Mà bọn chúng lại là Nguyên Anh hậu kỳ.

Thực lực như vậy căn bản là không thể đối kháng lại với bọn chúng, hơn nữa đối phương đã đến đây, dựa theo quy tắc thì nhất định phải đánh chết. Vì thế, Ngưu Nhị và Ngưu Tam đồng thời lấy nhấc cự phủ to lớn lên và nói

“Khiêu chiến sao, được, vậy chúng ta đánh một trận xem sao, xem các ngươi có tư cách gì mà dám khiêu chiến Nguyên Anh kỳ bọn ta.”

Bên cạnh.

Ngưu Đại có chút hoang mang nhìn ba con gấu trúc, không rõ vì sao Kim Đan kỳ lại dám khiêu chiến bọn chúng.

Nhưng hai tên đệ đệ đã đồng ý rồi, Ngưu Đại cảm nhận khí tức của đối phương, sau khi xác nhận là rất yếu cũng yên tâm gật đầu nói.

“Được, vậy thì đấu một trận, để ta xem xem tộc gấu trúc có bản lĩnh gì của tôn sùng chiến đấu.”

Cùng với lời của Ngưu Đại.

Bầu không khí của nơi này bắt đầu trở nên căng thẳng.

Ba con gấu vứt bỏ cây trúc, tháo trường đao phía sau lưng

xuống, nhìn ba con tà ma đầu trâu bằng ánh mắt lạnh lùng, trận chiến sắp sửa bắt đầu.

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt. hai bên đã lao vào nhau.

Ba con gấu trúc khua trường đao một cách điên cuồng. Sử dụng phương thức trận hình chiến đấu đặc thù, trực tiếp đánh cho ngưu ma trở tay không kịp.

Là cường giả Nguyên Anh hậu kỳ, ba con ngưu ma căn bản không ngờ được ba tên Kim Đan kỳ lại có thể măng rắc rối đến cho chúng nó, vì vậy công kích trong thời gian ngắn đã khiến bọn họ chịu chút thiệt hại.

Vẫn may, thực lực của bọn chúng mạnh, rất nhanh chúng nó đã từ chuyển từ yếu thế sang có ưu thế và quay ra chèn ép ba con gấu trúc.

“Tinh thông phương thức hợp tác chiến đấu, quả nhiên vô cùng thành thạo với chiến đấu. Có điều, suy cho cùng Kim Đan kỳ vẫn quá yếu, vì thế… Chết đi!”

Rầm rầm rầm!

Trận chiến nối liền diễn ra, đôi bên quyết chiến sinh tử bên ngoài cứ điểm Hắc Sơn, trận chiến kịch liệt diễn ra ước chừng nửa giờ mới dần ngừng lại.

“Phù phù phù, mạnh thật đấy, đám người thuộc bộ tộc Gấu Trúc này đúng là khó đối phó.”

Đại Ngưu đứng trên một tảng đá lớn và thở dốc, nói tập trung quan sát gấu trúc toàn thân đẫm máu đứng đối diện.

Máu của con gấu trúc này đã cạn sạch, cánh tay trái cũng đã

biến mất, ngay cả phần bụng cũng xuất hiện một cái lỗ lớn.

Nhưng cánh tay phải của con gấu cao lớn này vẫn siết chặt vũ khí của nó, vẫn đứng đó với tư thái chiến đấu.

Ngưu Đại lần đầu gặp được đối thủ như vậy, trong lòng nó cảm thấy kiêng dè và sợ sệt.

Đại Ngưu quay đầu nhìn về hướng khác, cách đó không xa, nó nhìn thấy Ngưu Nhị và Ngưu Tam vẫn đang chiến đấu với đối thủ.

Chỉ có điều đối thủ của bọn chúng cũng toàn thân đầy máu, đều chồng chất các loại vết thương, cũng đều như là không còn sinh cơ.

Thứ bọn chúng có chỉ là đôi mắt tĩnh lặng, cơ thể không ngừng khua khoắng trường đao.

“Ngưu Nhị, Ngưu Tam, dừng lại đi, bọn chúng chết rồi.” Ngưu Đại nhắc nhở.

Vù vù!

Ngưu Nhị và Ngưu Tam nhanh chóng lùi lại, dừng bên cạnh Ngưu Đại, sau đó nhìn thấy hai con gấu trúc kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, bất động.

“Vậy mà đều đã chết rồi, bọn chúng chết khi nào vậy? Vì sao chết rồi vẫn còn chiến đấu?” Ngưu Nhị ngạc nhiên hỏi.

“Chết được một lúc rồi, chỉ có điều là cho dù bọn chúng chết rồi nhưng cơ thể vẫn chiến đấu điên cuồng như trước. Quả là một tộc đàn đáng sợ.” Ngưu Đại nghiêm nghị nói.

“Hóa ra là như vậy, chẳng trách bọn chúng nói là tôn sùng chiến đấu. Hiện tại mới thấy chúng nó nói cũng không sai, chết rồi vẫn còn chiến đấu, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy.”

Ngưu Đại nặng nề quan sát phía đối diện, nhìn ba con gấu trúc chết rồi vẫn đứng như cũ. Nhìn dáng vẻ bọn chúng chết mà không ngã, Ngưu Nhị có phần hoảng sợ.

Ngưu Tam bên cạnh cũng tương tự, nó lần đầu cảm nhận được một chủng tộc khiến người ta kiêng sợ hơn cả tà ma, trong lòng nó cũng bắt đầu ngạc nhiên.

“Chúng ta nên về rồi, đi thôi, shh! Kỹ năng chiến đấu của mấy con này quá mạnh, trên người ta bị chém ba đao, đau thật đấy.”

Ngưu Đại khẽ chạm vào vết thương trên người, lần đầu cảm thấy bản thân bất cẩn, không nên coi thường đối phương.

“Đúng là đau thật. Ngươi bị chém ba đao vẫn coi là tốt, ta và lão Tam ít nhất cũng bị chém năm đao, mẹ nó. Gấu trúc thật biến thái, sau này cách xa bọn chúng một chút.”

Lão Nhị che vết đao ở trước ngực và quay đi, chỉ có điều mỗi lần quay lại nhìn ba con gấu đứng đó, lão Nhị kiêng sợ không thôi.

Ba tên ngưu ma rời đi, trên đường bọn chúng gặp phải hai con Thực Thi Ma. Sau khi biết được ở đây có ba cỗ thi thể, hai con Thực Thi Ma nhanh chóng xông đến.

“Khà, khà, khà, quả nhiên là có ba thi thể, đáng tiếc cấp bậc chỉ là Kim Đan kỳ. Ngưu Đại, ba tên ngu kia, vậy mà lại bị ba tên Kim Đan kỳ đánh bị thương, đúng là đồ ngu!”

Một con Thực Thi Ma cười lạnh, ngẫm xem làm sao xé vụn thi thể trước mặt.

“Quả thật, Kim Đan kỳ mà thôi, ta vung tay vài cái là có thể tiêu diệt cả lũ. Bộ tộc Ngưu Ma càng ngày càng tàn tạ, vẫn là Thực Thi Ma chúng ta mạnh, khà khà khà.”

Hai con Thực Thi Ma cười điên cuồng, bọn chúng đi đến trước

mặt mấy cái xác. Nhìn gấu trúc uy phong lẫm liệt vẫn đứng vững không ngã, trong đôi mắt hai con Thực Thi Ma ngập tràn điên cuồng, nói.

Chương 628. Bẫy chết hai con (2)

“Bắt đầu thôi, xé nát bọn chúng, ăn sạch bọn chúng giống như ăn con người vậy.”

“Được, khà khà khà.”

Hai con Thực Thi Ma lao về hướng hai con gấu trúc, lao đến trong sự hưng phấn và hung ác.

Phụt phụt!

Âm thanh nặng nề vang lên, đó là âm thanh của lưỡi đao sắc bén xuyên qua máu thịt.

Cùng với âm thanh đó.

Ánh mắt hoảng sợ của hai con Thực Thi Ma rơi trên người gấu trúc, không dám tin nhìn ngực của mình.

Ở đó, một lưỡi đao sắc bén đâm xuyên qua ngực của bọn chúng, một kích đâm trúng vào chỗ hiểm.

“Sao có thể? Không phải là bọn chúng đã chết rồi hay sao? Vậy mà vẫn đang tấn công.” Thực Thi Ma kinh hoàng nói, trong mắt hiện lên sự hoảng hốt.

Phập phập phập!

Ba con gấu trúc di chuyển, những đòn tấn công xảo trá đến tận cùng liên tục dồn đến. Trong nháy mắt, trên người hai con Thực Thi Ma đã có vô số vết thương, thậm chí đầu của một con Thực

Thi Ma còn bị bổ nát ngay tại chỗ.

Nguyên Anh của nó ngay lập tức chạy trốn, nhưng đúng vào lúc này, một tảng đá lớn bên cạnh đó bỗng nổ tung.

Rầm!

Nguyên Anh vừa bay đi còn chưa kịp chạy trốn thì ngay lập tức bị vụ nổ bao trùm, sau đó trường đao dữ dội xoẹt qua không gian, trực tiếp chém chết Nguyên Anh.

“A a a, đáng chết!”

Nhìn thấy đồng bọn bị tiêu diệt, sát khí trong lòng con Thực Thi Ma còn lại điên cuồng trào dâng, nhưng nó không dám tấn công, ngược lại còn vội vàng chạy trốn.

Vèo vèo vèo!

Ba con gấu trúc cảm nhận được sát ý này, chúng cấp tốc xông về phía Thực Thi Ma, bản năng của cơ thể thôi thúc bọn chúng chiến đấu.

Cũng vào lúc này.

Ba hòn đá bên cạnh đột ngột lao ra, nổ ầm ầm trong sự hoảng sợ của Thực Thi Ma, nó bị nhấn chìm trong lúc vẫn đang cảm thấy khó tin.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Một cái cây lớn bên cạnh đột nhiên nhổ lên khỏi mặt đất, nhanh chóng xông vào trong đám khói bụi và rầm rầm nổ tung.

Đợi sau khi tất cả đã sóng êm gió lặng.

Hiện trường chẳng còn một ai, ngay cả thi thể của gấu trúc cũng không có, thứ vụ nổ để lại chỉ là một cái hố to.

Ở một nơi khác.

Ba con ngưu ma vừa tiến đến gần căn cứ thì đã nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, bọn chúng có hơi mông lung.

Cân nhắc đến việc địa điểm của vụ nổ là từ cứ điểm Hắc Sơn, là địa điểm nhiệm vụ của bọn chúng, bọn chúng lại vội vội vàng vàng đuổi đến đó để kiểm tra tình hình nơi đó.

Kết quả là bọn chúng nhìn thấy cái hố lớn tại hiện trường, Ba con ngưu ma ngơ ngác nhìn phần chân tay còn sót lại của con Thực Thi Ma bị nổ tung kia.

“Chuyện gì thế này? Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Bọn Thực Thi Ma đâu? Chết cả rồi sao?” Ngưu Nhị hoang mang nói.

“Có khả năng là chúng nó xảy ra va chạm với kẻ địch nào đó và đã có một bên chọn tự bạo.” Sau khi quan sát cẩn thận, Ngưu Đại nói ra phân tích của bản thân.

“Là bên nào đã tự bạo? Thực Thi Ma sao? Bọn chúng đã gặp kẻ địch mạnh đến cỡ nào mà lại chọn tự bạo?” Trong đầu Ngưu Nhị có chút bối rối, cảm giác xung quanh không an toàn.

“Không biết, chúng ta mau rút lui, mau trình báo chuyện ở đây lên trên.”

Ngưu Đại cũng không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng nó biết ở đây không an toàn, vì vậy vội vã rời đi, trở về bên trong căn cứ.

Không lâu sau.

Một đại quân tà ma đến đây kiểm tra, nhưng tra cả nửa ngày trời cũng không tìm ra nguyên nhân, chỉ là biết thêm về một bộ tộc Gấu Trúc tôn sùng chiến đấu và thích khiêu chiến với kẻ khác.

Ở một nơi khác.

Lý Hiên đang bố trí trận pháp ở Vân Sơn. Sau khi nhận được tin tức Huyết Phân Thân truyền đến, hắn nở một nụ cười.

“Rất tốt, rất tốt. Mười mấy Huyết Phân Thân vậy mà giải quyết được hai con tà ma, rất tốt.” Lý Hiên khẽ gật đầu thỏa mãn.

Ba con gấu trúc đều do Huyết Phân Thân của hắn biến thành, mục đích tất nhiên là làm yếu đi sức chiến đấu của ba con ngưu ma, định giết chết bọn chúng.

Nhưng không ngờ rằng.

Hắn cảm thấy ba con ngưu ma này có chút thật thà.

Sau khi bọn chúng chiến thắng Huyết Phân Thân thì không hề nghĩ đến việc tiêu hủy thi thể của Huyết Phân Thân, thậm chí còn không có lòng hận thù, cứ vậy xoay người rời đi.

Điều này cũng khiến Huyết Phân Thân không phản kích theo bản năng mà chỉ đứng nguyên tại chỗ.

Điều vui mừng là.

Đúng lúc này lại có hai con Thực Thi Ma đi tới, bọn chúng vừa tới đã nảy sinh thái độ thù địch với Huyết Phân Thân, còn muốn ăn Huyết Phân Thân.

Đối mặt với sinh vật có lòng thù hận, bản năng chiến đấu của Huyết Phân Thân lập tức phản kích, trực tiếp bổ cho bọn chúng một nhát chém nghi ngờ nhân sinh.

Huyết Phân Thân ẩn nấp ở tứ phía cũng nhanh chóng xuất hiện, giết chết hai con Thực Thi Ma ngay tại chỗ, có được chiến tích không nhỏ.

Phải biết rằng, dựa vào chiến lực, trước đó Lý Hiên đã tính toàn rằng cần số lượng Huyết Phân Thân ít nhất là ba chữ số thì

mới có thể giết chết một Nguyên Anh kỳ.

Thật không ngờ rằng hai con Thực Thi Ma này lại bất cẩn như vậy, trực tiếp bẫy chết luôn.

“Xem ra, dưới tình huống bất ngờ, có thể giết được kẻ thù ở mức độ lớn nhất, nếu đã như vậy thì phái Huyết Phân Thân tiếp tục hành động, bẫy chết đám tà ma.”

Lý Hiên lập tức hạ mệnh lệnh, sắp xếp các Huyết Phân Thân tiếp tục gài bẫy, tiếp tục đi khiêu chiến tà ma.

Chương 629. Tà ma bị quấy rối

Rất nhanh.

Từng con Huyết Phân Thân biến thành gấu trúc, tay cầm trường đao xông đến rất nhiều cứ điểm của tà ma.

Đồng thời đông đảo Huyết Phân Thân cũng biến thành đá, các loại sinh linh như động vật và thực vật, rồi lặng lẽ ẩn nấp ở xung quanh các cứ điểm lớn.

Cứ như vậy.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua mười ngày.

Mười ngày này, Huyết Phân Thân của Lý Hiên đã bẫy chết vài nhóm tà ma. Tà ma bị giết đều có chút nghi ngờ nhân sinh.

Cũng vì Lý Hiên không ngừng lừa bọn chúng, làm cho đám tà ma rất ít khi rời khỏi căn cứ, cho dù là ra ngoài thì cũng là một nhóm ít nhất năm con tà ma, chúng không dám đi hai hay ba con nữa.

Tình huống lạ thường này của tà ma cũng khiến cho người của căn cứ Nhân tộc vô cùng hoang mang, nghĩ không ra là đã xảy ra chuyện gì.

Bọn họ chỉ có thể tiếp tục cảnh giới, phòng bị việc tà ma đánh lén.

Núi Tội Nghiệt.

Trong sơn động trị thương số 10.

Hai tên cuồng ma vết thương chồng chất, toàn thân đều là máu nằm ở trên giường bệnh tiếp nhận trị liệu. Trên người chúng lộ ra chi chít những vết thương, nhìn mà giật nảy.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Một tiểu đột thăm dò gồm năm tà ma, ấy vậy mà chỉ có hai ngươi quay về, bọn chúng đâu hết rồi?” Đại tướng quân Hồng Ma của căn cứ gắt gỏng hỏi.

“Báo cáo đại tướng quân, bọn chúng đều chết cả rồi, chết trong tay gấu trúc.” Cuồng ma chịu đựng sự đau đớn trên cơ thể. giải thích.

“Lại là gấu trúc! Đáng chết. Đám gấu trúc này đã giết năm tiểu đội của chúng ta rồi, bọn chúng là lũ điên hay sao?” Đại tướng quân Hồng Ma gầm lên giận dữ.

“Bọn chúng đúng là cái lũ điên, căn bản không quan tâm chênh lực thực lực của hai bên, cứ thế trực tiếp đến khiêu chiến.”

“Chúng ta vừa đi tuần tra cứ điểm xong thì gặp phải ba mươi con gấu đến khiêu chiến.”

“Bọn ta không đồng ý khiêu chiến, nhưng bọn chúng đến là đánh, tấn công một cách liều lĩnh.”

“Kết quả bọn chúng đánh không lại chúng ta thì trực tiếp tự bạo, ba mươi con gấu trúc tập thể tự bạo khiến chúng ta bị nổ đến mông lung.”

“Bọn ta vết thương chồng chất, không dễ gì mới chạy thoát được, kết quả chưa chạy được bao xa thì lại chạm mặt với một đám gấu trúc khác, số lượng còn nhiều hơn.”

“Sau đó.”

“Chúng ta liền gặp phải tình cảnh ân cần tự bạo, ta không muốn trải qua cảnh đó thêm một lần nào nữa.”

Cuồng ma khóc lóc thảm thiết nói, nghĩ đến tình cảnh đáng sợ khi đó, trong mắt nó hiện lên sự sợ hãi.

“Đáng chết! Đám gấu trúc này đang tự tìm đường chết.”

Đại tướng quân Hồng Ma phẫn nộ không thôi, thề nhất định phải giết chết đám gấu trúc này, để bọn chúng cảm nhận được sự sợ hãi của cái chết.

Nhưng nghĩ đến việc gấu trúc đang đùng một cái là tự bạo, đang yên đang lành thì tự sát, đại tướng quân Hồng Ma đột nhiên ý thức được gấu trúc căn bản không sợ cái chết, thậm chí còn mang dáng vẻ hơi mong chờ thích thú với điều đó.

Kết quả như vậy khiến đại tướng quân Hồng Ma càng thêm buồn bực, cảm thấy đầu sắp nổ rồi.

“Không được, nhất định phải xử lý hết đám gấu trúc này, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thuộc hạ của ta đều không dám rời khỏi căn cứ.”

Đại tướng quân Hồng Ma chuẩn bị dẫn dắt tà ma của cả căn cứ thực hiện một cuộc càn quét quy mô lớn, dọn dẹp sạch sẽ gấu trúc và bảo vệ căn cứ an toàn.

Nghĩ là làm.

Đại tướng quân Hồng Ma lập tức phất cờ ra lệnh, triệu tập lượng lớn tà ma xuất phát, tìm kiếm gấu trúc khắp mọi nơi.

Giết chết chúng nó.

Nhưng việc khiến bọn chúng bất ngờ đó là gấu trúc giống như đều đã rời đi hết, tìm một vòng lớn cũng không tìm thấy con nào.

Hết cách.

Đại tướng quân Hồng Ma chỉ có thể dẫn thuộc hạ quay về, sau

đó cảnh giác quan sát, chuẩn bị sau khi phát hiện gấu trúc thì lập tức tấn công.

Kết quả, một ngày trôi qua, gấu trúc không xuất hiện. Thời gian ba ngày trôi qua, gấu trúc vẫn không xuất hiện.

Năm ngày đã trôi qua rồi, bọn chúng vẫn chưa thấy gấu trúc xuất hiện.

Liên tục mấy ngày liền đều bình an vô sự, đám tà ma cũng dần buông lỏng, bắt đầu dần dần rời khỏi căn cứ.

Để đề phòng bất trắc, bọn chúng tính mười con ta ma thành một tiểu đội, bắt đầu xâm nhập cứ điểm của nhân loại để thử giết nhân loại.

Kết quả không ngờ rằng.

Những tà ma này ra ngoài không đến nửa ngày đã vội vội vàng vàng chạy về, con nào con nấy chồng chất vết thương, nhếch nhác không nhìn nổi.

Quan trọng chỉ còn ba con tà ma sống sót, bảy con còn lại đều chết hết.

Đại tướng quân Hồng Ma nhìn thấy cảnh tượng này thì điên tiết hỏi: “Chuyện gì thế này? Tại sao lại chỉ còn ba người các ngươi quay lại? Những tà ma khác đâu?”

“Đại tướng quân, chúng ta bị hoang thú tập kích, thương vong nặng nề. Nếu như không phải ta liều chết thoát khỏi vòng vây thì ba người bọn ta cũng không có cách nào sống sót.” Tà ma chó dẫn đầu giải thích.

“Hoang thú tập kích à? Ngươi coi ta là đồ ngốc sao? Từ trước đến nay đều là chúng ta giết hoang thú, sao chúng ta có thể bị hoang thú giết? Còn giết đến bảy con!” Đại tướng Hồng Ma gào

thét nói.

“Không, không, không, những gì ta nói đều là sự thật, quả thực là hoang thú ra tay, số lượng của chúng nó quả thực là rất lớn, ước chừng ba nghìn con hoang thú đã tập kích chúng ta.”

“Cũng may chúng ta liều mạng chiến đấu, giết được hai nghìn con hoang thú mới thoát được khỏi vòng vây và quay về căn cứ.”Tà ma chó vội vàng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Chương 630. Tà ma bị quấy rối (2)

Hai con tà ma may mắn còn sống sót bên cạnh cũng vội vàng gật đầu, chỉ là trên mặt vẫn còn đeo nỗi sợ hãi.

“Ba nghìn con? Nhiều như thế sao? Là hoang thú gì?” Đại tướng Hồng Ma nghiêm túc hỏi.

“Là một loại hoang thí khỉ kỳ lạ. Trong tay bọn chúng cầm một cây gậy màu vàng, chiến đấu thì vô cùng điên cuồng, cây gậy còn có thể biến to thu nhỏ.”

“Thực lực của những tên này chỉ Kim Đan kỳ, nhưng phương thức chiến đấu thì vô cùng hung dữ, hoàn toàn không sợ áp bức của chúng ta, đến là lập tức tấn công.”

“Cũng may bọn chúng không biết tự bạo, không có cách nào tổn thương chúng ta, nhưng bọn chúng có thể thả ra lốc xoáy hệ phong, lập tức thả ra ba nghìn cái lốc xoáy, trực tiếp nhốt chúng ta bên trong.”

“Cuối cùng, trải qua một trận đại chiến điên cuồng, dưới sự truy sát của một nghìn con quái thú khỉ, chúng ta mới trốn được về.” Tà ma chó nghĩ lại còn phát sợ nói.

“Thì ra là như vậy, hoang thú đáng chết, ta đi giết bọn chúng.” Đại tướng quân Hồng Ma phẫn nộ không thôi, lập tức dẫn đại quân xông ra ngoài.

Lần này bọn chúng rất dễ dàng tìm thấy hoang thú khỉ, chẳng mấy chốc đôi bên đã chiến đấu kịch liệt, cuối cùng hoang thú khỉ

chết hết cả, mà tà ma chỉ có một vài con bị thương.

“Quả thực là có chút hung dữ, rõ ràng là đã bị ta chặt đứt nửa người rồi vậy mà vẫn cầm gậy đánh cho ta một phát.”

Hồng Ma sờ mặt của mình, mặc dù không đau không ngứa nhưng nó vẫn cảm thấy rất mất mặt.

May sao đối phương đã bị diệt toàn bộ, nó cũng có thể yên tâm đưa đám tà ma quay về.

Kết quả chẳng được mấy ngày.

Người của nó đi quấy rối Nhân tộc lại gặp phải hoang thú, một lần nữa, bọn chúng lại tổn thất tám cường giả.

Đợi đến khi đại tướng quân Hồng Ma dẫn thuộc hạ đến tìm đám hoang thú này.

Nó phát hiện ra rằng những hoang thú này cực kỳ xấu xí, thân hình giống người, đầu thì là đầu heo, trong tay còn cầm một cái cào.

“Giết sạch bọn chúng!”

Đại tướng quân Hồng Ma gào thét và bắt đầu tàn sát, điên cuồng giết hết sạch những con hoang thú mang dáng hình con lợn này.

Nửa tháng sau.

Khi lại có thuộc hạ quay về với những vết thương chồng chất, đại tướng quân Hồng Ma tức đến phát điên rồi gào thét nói.

“Lần này lại là ai?”

“Bẩm đại tướng quân, lần này là một đám thỏ bắp thịt cuồn cuộn, chiến đấu vô cùng điên cuồng, đầu rơi mất mà vẫn còn tấn

công.” Thuộc hạ bị thương vội trả lời.

“Thỏ à? Đầu rơi mất mà còn tiến công sao? Chết tiệt! Sao gần đây cứ xuất hiện sinh vật quái lạ thế? Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Đại tướng quân Hồng Ma tức giận không thôi, cảm thấy gần đây đen đủi hết sức, cứ luôn gặp phải mấy đợt tập kích quái lạ.

Căn cứ khó khăn lắm mới được tăng viện một chút, kết quả lại tổn thất thuộc hạ, khiến binh lực của căn cứ mãi không có cách tăng đến trình độ hài lòng.

Trong sự tức giận, nó chỉ có thể tiếp tục dẫn đại quân rời khỏi căn cứ và tấn công kẻ địch bên ngoài.

Một nơi khác.

Bên ngoài căn cứ của quỷ dị.

Lý Hiên đứng tại một vị trí bí ẩn trong rừng cây, âm thầm chú ý tình hình phía trong căn cứ.

Bên phía tà mà có rất nhiều Huyết Phân Thân gây rối, cục diện được ổn định tạm thời, nhưng căn cứ của quỷ dị thì khá là phiền toái.

Số lượng quỷ dị bên này vẫn cứ tăng, sớm muộn gì cũng sẽ thành tai họa, Lý Hiên định điều động một nhóm Huyết Phân Thân đến bên này săn giết các loại quỷ dị.

‘Ting! Huyết Phân Thân của ngài thành công hoàn thành Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, nối liền đại lục Trung Châu với đại lục Thần Bí.’

‘Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài chiến đấu vượt cấp, tập kích thành công, giết chết quỷ dị Nguyên Anh kỳ, thôn phệ tiến hóa, tự

mình tiến giai thành Nguyên Anh sơ kỳ, phần thưởng của ngài: Một cơ hội đúc thành Nguyên Anh hoàn mỹ.'

"Hửm?"

Nghe tiếng nhắc nhở máy móc, hai mắt Lý Hiên sáng lên, nhất là cơ hội đúc thành Nguyên Anh hoàn mỹ, cơ hội này càng khiến Lý Hiên mừng rỡ không thôi.

"Cơ hội đúc thành Nguyên Anh hoàn mỹ, quá tốt rồi, thật quá tốt rồi."

Lý Hiên mừng rỡ không thôi, nếu hắn đạt tới Nguyên Anh kỳ. Nếu vậy, rốt cuộc cũng không cẩn thận dè dặt như bây giờ nữa, hắn chiến đấu ở ngoại vực mà không e dè kiêng sợ gì.

Nghĩ tới đây, hắn búng tay một cái, trong phút chốc, Huyết Phân Thân ở Trung Châu lập tức chết phần lớn.

Sau đó hắn lấy ra một bình sứ, vứt trên mặt đất.

Bụp bụp bụp!

Đông đảo Huyết Phân Thân ngưng tụ thành hình, số lượng nhanh chóng tăng lên, trực tiếp tăng đến mấy ngàn người.

"Cộng thêm với trước đó, tổng cộng có chín nghìn chín trăm Huyết Phân Thân bảo vệ Nhân tộc ở ngoại vực, cũng đủ rồi, nên trở về đúc Nguyên Anh thôi."

Lý Hiên hài lòng gật đầu, sau đó thân thể chui xuống đất cả ngàn mét, hoàn toàn ẩn náu, linh hồn của hắn thì trở về bí cảnh Hàn Băng, bắt đầu đúc Nguyên Anh.

Còn về chuyện Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, hắn truyền tin cho Tần Nguyệt, để nàng báo cáo chuyện này lên, cũng giúp cho Nhân tộc liên lạc với địa lục thần bí nhanh hơn.

. . . . .

Căn cứ núi Thanh Phong.

Thủ lĩnh Vũ tỷ dẫn mọi người đánh giá tình báo gần đây, biết tà ma ở căn cứ Hắc Sơn nhiều lần gặp phải tập kích, các nàng mừng rỡ không thôi.

“Không ngờ tà ma lại bị hoang thú tập kích, còn chết khá nhiều cao thủ, thật là hả lòng hả dạ.” Đội trưởng Thiết Sơn vui mừng nói.

Chương 631. Nguyên Anh kỳ

“Đúng vậy, hiện giờ đúng là lúc chúng ta suy yếu, những hoang thú này xuất hiện đã tháo gỡ khó khăn giúp chúng ta, quả nhiên trời phù hộ Nhân tộc ta.”

Tu sĩ Bàn lão đầu vội gật đầu, mặt mo cũng cười thành hoa cúc.

“Nói chính xác, tà ma làm nhiều chuyện ác, ngay cả ông trời cũng nhìn không được, đáng đời bọn chúng thương vong nặng nề, ha ha ha.”

Các tu sĩ khác nhao nhao nghị luận, đều cảm thấy thoải mái trong lòng.

“Mọi người không nên vui mừng quá sớm, chiến lực của tà ma vẫn còn đang tăng lên, bọn chúng vẫn là kình địch của chúng ta.”

“Cộng thêm căn cứ quỷ dị càng ngày càng hung hiểm, nếu như quỷ dị xâm lược, chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm.” Sở Văn Thu trịnh trọng giải thích.

“Chuyện…”

Mọi người nghe nói vậy thì biểu cảm đều thay đổi, tâm tình có chút vui lập tức chuyển thành nặng nề.

“Văn Thu nói không sai, vả lại không chỉ ngoại vực chúng ta, tình hình của thiên vực càng thêm không mấy lạc quan, đại tu sĩ Hóa Thần kỳ nhiều lần bị thương, tình hình ngày càng tệ.”

Vũ tỷ bất đắc dĩ nói rõ tình hình, cảm thấy tương lai sau này của Nhân tộc là một vùng tăm tối.

Nghe nói vậy, mọi người đều cảm thấy nặng nề trong lòng, có người muốn nói gì đó, nhưng nghĩ tới sự mạnh mẽ của quỷ dị, nghĩ tới tà ma không ngừng tiếp viện, bọn họ chỉ có thể bất lực thở dài.

Lúc này.

Tống Thanh Dương cầm chiết phiến mở miệng, trong giọng nói có sự không hài lòng.

“Miêu tiên sinh đâu rồi? Sao gần đây không thấy bóng dáng đâu thế? Thuật luyện đan của nó giỏi như vậy, sao không luyện chế nhiều đan dược trị thương lên rồi đưa đến thiên vực?”

“Chuyện…”

Mọi người nghe hắn nói thế thì nhướng này, lời này đúng là rất có lý, bọn họ tạm thời không thể nói được câu phản bác nào.

“Miêu tiên sinh trạch tâm nhân hậu, khẳng định là có chuyện quan trọng, ngươi quản bản thân mình cho tốt là được.” Sở Văn Thu phản bác trước, lạnh giọng nhìn chằm chằm Tống Thanh Dương.

“Có chuyện quan trọng sao? Chuyện gì mà quan trọng hơn chuyện giúp các lão tổ luyện đan chứ? Ngươi phải hiểu rằng, các lão tổ đại chiến ở thiên vực, mỗi một trận chiến của bọn họ đều liên quan đến hy vọng của Nhân tộc.”

“Chỉ khi cam đoan sự an toàn của bọn họ, chữa trị thương thế cho họ, bọn họ mới có thể bảo vệ Nhân tộc càng lâu.” Tống Thanh Dương có lý chẳng sợ.

Tống Thanh Dương oai phong lẫm liệt nói, tìm không ra chút khuyết điểm nào, cũng khiến Sở Văn Thu không thể phản bác lại được, chỉ có thể tức giận siết chặt nắm tay.

“Đừng ồn nữa, Miêu tiên sinh cứu Tần Bất Hối, lại cứu Tiểu Muội, đã là trợ giúp to lớn đối với chúng ta rồi.”

“Đừng quên, Tiểu Muội đã cứu căn cứ núi Thanh Phong,

“Nếu không có Tiểu Muội, ngoại vực sớm đã sụp đổ rồi, dù cho có giữ được thiên vực thì cũng coi như là Nhân tộc đã thua, nên dù là chiến trường nào thì cũng đều vô cùng quan trọng.”

Vũ tỷ mở miệng, trong quan niệm của nàng, ngoại vực cũng quan trọng như thiên vực, chỗ nào cũng không không thể bị công phá.

Lời này của nàng, thế mà rất có đạo lý.

Tuy Tống Thanh Dương còn muốn nói gì đó, nhưng thấy tất cả mọi người đều đồng ý, hắn cũng im lặng, có điều hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện Miêu tiên sinh.

Cũng vào lúc này.

Ngọc phù truyền tin của Vũ tỷ sáng lên.

Nàng vội cầm lên xem, sau đó hai mắt sáng người.

“Vũ tỷ, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Có người hỏi.

“Chuyện siêu tốt, chuyện siêu siêu tốt, vừa rồi Tần Bất Hối truyền tin nói có người bố trí Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, nối liền đại lục Trung Châu chúng ta với đại lục thần bí.”

“Cũng tức là, cao thủ của đại lục Thần Bí có thể thông qua truyền tống trận tiến vào Trung Châu, sau đó tăng viện cho ngoại vực và thiên vực, ngăn cản kẻ địch.”

“Gì cơ? Còn có chuyện này sao? Tốt quá rồi, nếu thật sự có được sự tăng viện của một đại lục, vậy chúng ta có thể lập tức chuyển từ yếu thế sang thắng thế rồi.” Bàn Lão đầu vui mừng nói.

“Tốt, quá tốt, ngay lúc không nhìn thấy hy vọng, vậy mà lại có người bố tri Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình và mang đến hy vọng cho Nhân tộc, quả nhiên trời phù hộ Nhân tộc ta.”

“Đúng vậy, đúng vậy, ta nhớ là loại trận pháp này siêu cấp lợi hại, cho đến nay vẫn không có người bố trí được.”

“Vậy thì, là cường giả thần bí nào, thế mà người này lại bố trí được trận pháp khó khăn như thế?” Đội trưởng Thiết Sơn vội hỏi.

“Không biết, nhưng ta biết trình độ của vị cường giả này tuyệt đối đã đạt đến siêu phàm, hoặc có thể nói là người có trình độ trận pháp mạnh nhất đương thời.”

“Lúc trước Nguyệt phán xử dẫn theo đông đảo tông sư trận pháp, nàng muốn xây dựng Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, cuối cùng tất cả đều thất bại, thật không ngờ rằng bây giờ lại có ngờ bố trí được.”

“Thành tựu trận pháp nhường này đúng thực là quá mạnh, vả lại còn là trợ giúp to lớn đối với Nhân tộc, ta nhất định phải cảm tạ hắn mới được.”

…

Đám người nghị luận ầm ĩ, vô cùng vui vẻ nhìn Vũ tỷ, muốn biết là ai lợi hại như vậy, vậy mà lại bố trí được loại truyền tống trận lợi hại như thế.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

Vũ tỷ tiếp tục liên lạc với Tần Bất Hối qua ngọc phù truyền tin, muốn làm rõ ngọn nguồn.

Kết quả không liên lạc thì không sao, vừa liên lạc thì chẳng mấy chốc Vũ tỷ đã trừng to hai mắt, đột nhiên quay đầu lại nhìn Tống Thanh Dương.

“Làm sao? Sao lại tự nhiên nhìn ta? Xảy ra chuyện gì sao?”

Tống Thanh Dương vô duyên vô cớ bị nhìn, mờ mịt dò hỏi nguyên nhân.

“Hít!”

Chương 632. Chỉ là giành lấy hy vọng cho Nhân tộc

Vũ tỷ không trả lời hắn, mà thở ra một hơi thật sâu rồi nói tiếp.

“Tin tức về Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình là do Tần Nguyệt cung cấp, chính là Tần Nguyệt của Vũ Tiên Tông, Nữ Đến của đế quốc Phượng Hoàng, nàng cũng là người mời Miêu tiên sinh đến chữa trị cho Tần Bất Hối.”

“Hả?”

Mọi người nghe nói thế thì có hơi sững sờ, cảm thấy có chút mông lung, nghe không hiểu câu này có nghĩa là gì.

Có điều.

Con ngươi Sở Văn Thu co lại, vội nói: “Ý của ngươi là chuyện này có liên quan đến Tần Nguyệt, hoặc là nói, chuyện này có liên quan đến Miêu tiên sinh sao?”

“Đúng vậy, trong khoảng thời gian này, Tần Nguyệt vay mượn nguyên liệu khắp nơi, lấy một đống vật liệu từ Vũ Tiên Tông, Thần Đan Tông và đế quốc Phượng Hoàng, mà hướng đi của những nguyên liệu này vẫn còn là bí mật.”

Vũ tỷ nghiêm túc gật đầu, nói tiếp.

“Vừa rồi, Tần Nguyệt đã kể lại toàn bộ câu chuyện, nguyên nhân là nguyên liệu nàng mượn được đều đã đưa cho Miêu tiên sinh cả.”

“Mà Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình là do chính tay Miêu tiên sinh bố trí, hao phí rất nhiều tâm huyết mới bố trí thành công.”

“Mục đích của nó, chỉ là giành lấy hy vọng cho Nhân tộc.”

Vũ tỷ nói xong, nàng quay đầu nhìn Tống Thanh Dương.

Trước đó Tống Thanh Dương phát ngôn bừa bãi, trách cứ Miêu tiên sinh, cho rằng Miêu tiên sinh không hiểu cái gọi là đại cục.

Thật không ngờ rằng, chuyện Miêu tiên sinh muốn làm lại là chuyện quan trọng như vậy, vậy mà lại là bố trí Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình.

Kết quả như vậy, dù là Vũ tỷ cũng bắt đầu có chút trách móc Tống Thanh Dương.

Mọi người nghe nói thế cũng giật mình thảng thốt, không thể tin được Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình khó như vậy mà lại là do Miêu tiên sinh bố trí.

Mấu chốt là đồng đội của họ lại quở trách Miêu tiên sinh, điều này cũng khiến cái nhìn của bọn họ đổ dồn về phía Tống Thanh Dương.

Giữa ánh mắt của mọi người.

Tống Thanh dương ngơ ngác đứng đó, đầu óc tắc nghẽn không vận chuyển được, một lát sau hắn lắp bắp nói.

“Thật… Thật ư? Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, thật sự là do Miêu tiên sinh bố trí ư?”

“Là thật, trưởng lão Tần Bất Hối đã điều động Vũ Tiên Tông đi bảo vệ.”

“Trong tương lai không xa, các cường giả của đại lục thần bí

sẽ lần lượt đến đây, chúng ta nghênh đón hy vọng mới.”

“Chuyện… Chuyện…”

Tống Thanh Dương lùi lại mấy bước, hắn bị đả kích rất lớn.

Lúc trước hắn cứ mãi ôm bất mãn về Miêu tiên sinh, thậm chí mới vừa rồi hắn vẫn cố tình tìm cơ hội trách cứ Miêu tiên sinh.

Nhưng thật không thể ngờ được rằng, Miêu tiên sinh mà hắn vẫn luôn xét nét lại không nói không rằng mà cống hiến nhiều cho Nhân tộc như vậy, tìm kiếm hy vọng mới cho Nhân tộc.

Hành động vĩ đại, trả giá như vậy, nháy mắt khiến Tống Thanh Dương tự trách vô cùng.

Dù bụng dạ hắn hẹp hòi, nhưng hắn cũng biết phải trái rõ ràng, nếu không thì đâu thể nào bằng lòng đến đây chiến đấu với tà ma, bảo vệ Nhân tộc.

Trong lòng hắn, Nhân tộc vĩnh viễn đứng thứ nhất, mà Miêu tiên sinh nỗ lực vì Nhân tộc như vậy, đương nhiên là đáng tôn kính nhất.

Nên hắn vội vàng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không biết Miêu tiên sinh nhân nghĩa như thế, sớm biết vậy, ta tuyệt đối sẽ không nói những lời đó, ta thật là đáng chết!”

Tống Thanh Dương hết sức tự trách, áy náy nói câu xin lỗi, thề lần sau gặp được Miêu tiên sinh, hắn nhất định sẽ thành khẩn xin lỗi.

Mọi người không để tâm quá nhiều đến sự ân hận của hắn, bởi vì chấn động mà Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình mang tới quá lớn, rất nhanh mọi người đã hỏi thăm tin tức liên quan.

Một vài tu sĩ càng lo rằng tà ma sẽ phá hư trận pháp, bọn họ

muốn rời khỏi ngoại vực, đi bảo vệ trận pháp.

“Mọi người đừng lo, Khả tông chủ đã tự mình đi bảo vệ nơi đó, với thực lực của Khả tông chủ, trong thời gian ngắn sẽ không có ai có thể phá hỏng trận pháp đâu.”

“Hóa ra là Khả tông chủ đi, vậy thì yên tâm rồi.”

Nghe thấy ba chữ Khả tông chủ, lo âu trong lòng mọi người lập tức buông xuống không ít.

Dù Vũ Tiên Tông đã xuống dốc, nhưng thực lực của Khả tông chủ vẫn không thể coi thường, đặc biệt là nàng còn có tâm thứ nguyên không gian, cũng là nhân vật nổi tiếng có thực lực ở Trung Châu.

Có Khả tông chủ đi bảo vệ, đương nhiên mọi người chẳng phải lo lắng nữa.

Một nơi khác.

Căn cứ Nhân tộc tại núi Vô Giới.

Tần Lục Soái và Tần Thất Soái làm thống lĩnh, vui mừng đến khó tin lắng nghe tình báo trong ngọc phù, không tin được chuyện Nhân tộc lại xây dựng nên Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình trong lúc khó khăn nhất.

Nghĩ tới độ khó cực cao của trận pháp này, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều có cảm giác như đang mơ.

“Lục ca, ngươi nói xem vị Miêu tiên sinh này là ai? Sao có thể bố trí được trận pháp lợi hại như vậy? Rõ ràng mấy tháng trước chúng ta chưa hề nghe nói tới nó mà.” Tần Thất Soái ngạc nhiên hỏi.

“Không biết, nếu như khổng phải Miêu tiên sinh giải độc tố

của muội tử ta thì chúng ta căn bản không biết tới nó. Quan trọng là nó giải độc giỏi thì thôi đi, bày trận còn đáng sợ như thế, vả lại còn không nói không rằng làm ra chuyện lớn như vậy."

Tần Lục Soái vui mừng đến cả người hoảng hốt, vô cùng tò mò về Miêu tiên sinh, không biết tồn tại lợi hại như thế từ đâu nhảy ra.

Bọn họ chỉ có thể tiếp tục liên lạc với Tần Bất Hối, nghe ngóng thêm tin tức về Miêu tiên sinh.

Chương 633. Chỉ là giành lấy hy vọng cho Nhân tộc (2)

Cứ như thế.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh nửa tháng đã trôi qua.

Một đám cường giả đến từ đại lục thần bí đi đến đại lục Trung Châu, tỏa ra khí tức khủng bố đến cực cùng.

Khi biết Nhân tộc đang đối mặt với tuyệt cảnh, căn bản không cần nhiều lời, bọn họ không chút do dự chọn giúp đỡ.

Cũng vì gia nhập của bọn họ mà trận chiến ở thiên vực và ngoại vực đảo ngược trong nháy mắt, nhất là thiên vực, Nhân tộc trực tiếp đánh áp đảo tà ma và quỷ dị.

Vẫn là tà mà và quỷ dị ở ngoại vực điều động phần lớn Nguyên Anh kỳ đi giúp thiên vực thì mới tạm thời chặn Nhân tộc lại được.

Cũng bởi vì điều động nhiều cao thu đi như vậy, Nhân tộc ở ngoại vực cũng đè kẻ địch ra đánh, cục diện của toàn thế giới phát triển theo chiều hướng tốt.

Thời gian phi nhanh như tuấn mã, rất nhanh nửa năm đã trôi qua.

Nửa năm này, áp chế của thế giới đối với thiên vực cũng giảm xuống, thiên vực có thêm vài con đại tà ma, dẫn đến thế lực tà ma lần nữa tăng mạnh.

Nhưng nói chung thì Nhân tộc vẫn ở thế thượng phong, nhất

là sau khi thế giới Quỷ Dị bị A Ngốc đồ sát, ngay cả quỷ dị đến tăng viện cũng giảm mạnh.

Phần lớn quỷ dị Nguyên Anh kỳ đều trở lại thế giới Quỷ Dị và tiến hành truy sát A Ngốc, định giết chết A Ngốc.

Kết quả không ngờ rằng, chẳng những A Ngốc không chết, trái lại thực lực của hắn còn tăng vọt, nhiều lần phản sát cao thủ quỷ dị, khiến nhóm quỷ dị đau đầu không thôi.

Sáng sớm ngày hôm đó.

Trong bí cảnh Hàn Băng.

Lý Hiên lẳng lặng ngồi xếp bằng, cả thân hình bị chiếc kén lớn màu đỏ bọc lại, tỏa ra hỏa diễm cuồn cuộn như đang lột xác.

Cách đó ba trượng.

Băng Huyên Nhi đẹp như tiên nữ mặc một bộ trang phục màu trắng, hai con ngươi tựa mặt nước chăm chú nhìn Lý Hiên, như thê tử đang nhìn phu quân của mình, yên lặng bảo vệ.

Giờ phút này khí tức Băng Huyên Nhi tỏa ra càng mạnh mẽ, huyết mạch đặc thù từng giờ từng phút nâng cao thực của nàng, nhưng dù nàng có cường đại như thế thì vẫn không cách nào đến quá gần Lý Hiên được.

Bởi vì khí tức của Lý Hiên mạnh hơn, dù Băng Huyên Nhi có cố gắng đuổi theo thế nào thì nàng vẫn không đuổi kịp.

“Ta quá yếu, nhất định phải càng cố gắng hơn, nếu không ngay cả tư cách ở cạnh Hiên thiếu gia cũng sẽ không có, ta rất sợ hắn không cần ta nữa.”

Giọng nói của Băng Huyên Nhi lạnh băng, cái miệng nhỏ đỏ hồng mấp máy, trong mắt hiện lên lo lắng.

Cũng vào lúc này.

Hỏa diễm cuồn cuộn bốc hơi, kén lớn không ngừng lắc lư, như là động tĩnh trái tim đập thình thịch.

Ngay sau đó, kén lớn nứt toác, một thiếu niên đầu tóc màu đỏ rực xuất hiện tại vị trí của chiếc kén, tỏa ra khí tức mênh mang.

Ấn đường của thiếu niên xuất hiện một đóa Phượng Hoàng Hỏa Diễm, khí tức cả người bùng nổ và mạnh mẽ.

Áp bức vô hình đó khiến Băng Huyên Nhi liên tục lùi lại nhiều lần mới có thể đứng vững.

Thiếu niên này không phải ai khác mà chính là Lý Hiên, Lý Hiên trở nên trẻ tuổi hơn.

Sở dĩ trẻ tuổi là vì thọ mệnh của hắn đã được tăng cấp, tăng lên không ít hơn mười lần.

Tuổi thọ dài như vậy, đương nhiên sẽ khiến hắn trẻ hơn, làn da trắng nõn của thiếu niên tựa như quý công tử.

Chẳng qua mái đầu đỏ rực khiến khí chất của hắn có chút thay đổi.

Băng Huyên Nhi nhìn Hiên thiếu gia của hiện tại, nàng cảm thấy vô cùng mới lạ, sau đó, khi nhìn thấy lồng ngực trần trụi của Hiên thiếu gia, Băng Huyên Nhi xấu hổ cúi đầu.

Lúc này.

Đôi mắt đang nhắm của Lý Hiên mở ra, lộ ra đôi con ngươi đỏ rực, trong con ngươi hiện lên đồ án Phượng Hoàng thần dị.

Có điều, rất nhanh.

Con ngươi đỏ rực ấy một lần nữa hóa thành màu đen, mái tóc

dài đỏ rực một lần nữa biến thành màu đen, cơ thể hắn khôi phục lại dáng vẻ trước đây, chẳng qua trẻ hơn rất nhiều mà thôi.

Xoẹt!

Vật chất như dòng nước lởn vởn quanh thân thể Lý Hiên, bao bọc cơ thể hắn, hóa thành một bộ pháp bào màu trắng.

Làm xong những việc này.

Lý Hiên chậm rãi đứng dậy, đôi mắt sâu hun hút nhìn Băng Huyên Nhi.

“Huyên Nhi, lại đây.”

“Vâng, Hiên thiếu gia.”

Băng Huyên Nhi ngoan ngoãn bay đến trước mặt Lý Hiên, chớp hàng lông thật dài rồi khẽ nói: “Hiên thiếu gia, ngài trẻ ra rồi.”

“Ừ, ta bế quan bao lâu rồi, tình hình của ngoại vực và thiên vực vẫn ổn chứ?” Lý Hiên nhìn Băng Huyên Nhi đẹp tựa tiên nữ.

“Ngài đã bế quan hơn nửa năm rồi, tình hình của ngoại vực và thiên vực cũng coi như là ổn, đúng rồi, Tiểu Nguyệt có được đại kỳ ngộ, một tháng trước đã tuyên bố bế quan đột phá Nguyên Anh.”

“Bây giờ nàng đang ngâm mình trong Phượng Hoàng Giác Tỉnh Trì ở đế quốc Phượng Hoàng, dường như nơi đó có thể giúp nàng đột phá.” Băng Huyên Nhi vội trả lời, giọng nói lạnh lùng trong trẻo vẫn có chút dịu dàng.

“Ta biết rồi.”

Lý Hiên khẽ gật đầu, quay người đi về phòng nghỉ trong động phủ, bắt đầu thu nhận tin tức trong nửa năm này.

Vì để đột phá một cách tốt hơn, Lý Hiên đã chặn toàn bộ tin

tức của hệ thống và Huyết Phân Thân, chỉ để tránh bị ảnh hưởng.

Bây giờ cũng là lúc nên tiếp nhận tin tức rồi.

Khi Lý Hiên mở tin tức về Huyết Phân Thân ra, lượng lớn ký ức liên quan tới ngoại vực quay về, bao gồm toàn bộ tình hình chiến đấu của Huyết Phân Thân.

Lúc trước Lý Hiên để lại chín nghìn Huyết Phân Thân ở ngoại vực, nhưng bây giờ chỉ còn lại ba con, lại còn sống sót trong hình thái tảng đá, đám còn lại đều đã tử trận.

Chương 634. Nửa năm sau

Mục đích tồn tại của chúng nó, một là dò xét tình báo của kẻ địch, một mục đích khác là phản hồi tin tức cho Lý Hiên.

Lý Hiên nhanh chóng thu nhận tin tức, sau khi tiếp thu một lượng tin tức lớn, Lý Hiên đã đại khái nắm rõ tình hình của ngoại vực.

“Tình hình có hơi rắc rối, tốc độ tăng trưởng số lượng của tà ma và quỷ dị nhanh hơn.”

Lý Hiên cau mày, thoạt nhìn vào tình hình của ngoại vực thì có thể thấy là loài người đang chiếm ưu thế, nhưng tình hình thực tế thì không phải thế.

Mỗi ngày ba Huyết Phân Thân này đều ở ngoài căn cứ tà mà và quỷ dị chú ý chúng nó, phát hiện chúng nó có được rất nhiều cao thủ tăng viện.

Nhưng tà ma không ra đánh, rõ ràng là đang tích lũy lực lượng, điều này chứng tỏ rất có thể kẻ địch đang âm mưu gì đó, không thể không đề phòng.

Cũng may Lý Hiên đã đột phá Nguyên Anh kỳ, thực lực của hắn đã được tăng cường một cách bùng nổ, hắn tuyệt đối tin rằng mình có thể đối phó với sự tấn công xâm lược của tà ma.

“Tiếp theo, nên nhận tin tức phản hồi từ các đệ tử.”

Lý Hiên chọn mở thông báo tin tức của trợ lý nhỏ, trong nháy mắt, một đống tin tức hiện ra trước mắt.

‘Ting! Bằng thực lực Nguyên Anh sơ kỳ, đệ tử A Ngốc của ngài

chém giết hai gã Nguyên Anh trung kỳ, sau đó bị Nguyên Anh hậu kỳ đánh trọng thương, trải qua nửa năm cắn nuốt, thành công đột phá lên Nguyên Anh trung kỳ.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài bị tu sĩ Phật quốc truy sát, trong cơn giận, nàng trộm đi mười mấy viên xá lợi tử, thực lực tăng vọt, đột phá Kim Đan đại viên mãn.'

'Ting! Đệ tử Diệp Phàm của ngài thăm dò bí cảnh Tranh Nanh, thành công đạt được áo giáp Tiên Khí, đột phá Kim Đan đại viên mãn.'

. . .

Lượng lớn tin tức hiện lên trước mắt, trừ Tần Nguyệt và Sở Văn Thu, mỗi một đệ tử đều có thông tin, tất cả đều là nhắc nhở đột phá thực lực.

"Không hổ là Thiên Mệnh Chi Tử, thực lực đột phá rất nhanh, có điều sau khi tới Nguyên Anh kỳ việc tăng trưởng thực lực chậm lại, ví dụ như Sở Văn Thu."

Lý Hiên cau mày, Sở Văn Thu là đệ tử đầu tiên đột phá Nguyên Anh kỳ, nhưng thời gian trôi qua lâu vậy rồi mà nàng vẫn là Nguyên Anh kỳ.

Trái lại, nửa năm trước A Ngốc đột phá Nguyên Anh sơ kỳ, nửa năm sau vậy mà đã đạt tới Nguyên Anh trung kỳ, quả là mở hệ thống bẻ khóa siêu lớn.

"Còn có Tiểu Nguyệt, nàng sớm đã đạt tới Kim Đan đại viên mãn, không ngờ qua lâu vậy rồi mà nàng vẫn chưa đột phá Nguyên Anh kỳ, có lẽ đây mới là tốc độ đột phá chân chính của Thiên Mệnh Chi Tử nhỉ."

Lý Hiên đoán đại khái tốc độ này nhanh hơn tu sĩ bình thường gấp mười lần.

Nhưng thực lực của Thiên Mệnh Chi Tử tăng nhanh như vậy so ra vẫn kém hơn A Ngốc, từ đây có thể thấy A Ngốc biến thái biết bao nhiêu.

Có điều, thực lực của A Ngốc tăng lên, Lý Hiên cũng mừng cho hắn, dù sao cũng là đệ tử của mình, Lý Hiên hy vọng hắn có thực lực để tự bảo vệ mình.

'Ting! Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình của ngài cứu hàng tỷ sinh linh, ngài đạt được công đức vô lượng, thể Công Đức của ngài tăng lên hai cấp, đạt đến tứ giai.'

'Ting! Đệ tử của ngài đột phá quá nhiều, các hạng năng lực của ngài đều được tăng lên, xin tự mình kiểm tra.'

Tinh!

Lý Hiên: Nguyên Anh sơ kỳ 'Lĩnh Vực Băng Phôi cực phẩm, Thủ Hộ Kiếm Vực cực phẩm'.

Đệ tử: Chu Hồng Phúc, Triệu Thiên, Sỡ Văn Thu, Tiểu Muội, Nam Hy, A Ngốc, Tiêu Kiếm, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

Nắm giữ: Chưởng Khống Căn Nguyên Hỏa Diễm, Chưởng Khống Hàn Băng siêu cấp, Chưởng Khống Lôi Điện siêu cấp, Chưởng Khống Phong Bạo siêu cấp, Chưởng Khống Không Gian siêu cấp, Chưởng Khống Sa Thổ siêu cấp.

Đặc thù: Thể Công Đức tứ giai, thể Siêu Thoát lục giai, thể Tinh Thần bát giai, thiên phú Thế Mạng cấp thiên đạo, Sâm La Vạn Tượng Tối Thượng Thể, Căn Nguyên Linh Hồn Chi Thủ, Song Dung Nham Cự Thú, Căn Nguyên Huyết Nhân Ngẫu, Thăm Dò Tương Lai.

Thiên phú: Phượng Hoàng Biến, Lửa Phượng Hoàng, Niết Bàn Trọng Sinh, Căn Nguyên Linh Địa Chi Thủ 'Phạm vi một vạn

trượng', Góc nhìn Thượng Đế 'Phạm vi một vạn trượng', Huyết Phân Thân 'Kim Đan đại viên mãn'.

Phụ trợ: Luyện Đan Sư lục giai hạ phẩm, Linh Phù Sư lục giai hạ phẩm, Phong Ấn Trận Pháp Sư lục giai hạ phẩm, Luyện Khí Sư lục giai hạ phẩm, Linh Tửu Sư lục giai hạ phẩm, Linh Trù Sư lục giai hạ phẩm, Linh Khúc Sư lục giai hạ phẩm, Linh Họa Sư lục giai hạ phẩm.

. . .

"Đúng là thăng cấp không nhỏ, Huyết Phân Thân từ Kim Đan trung kỳ lên Kim Đan đại viên mãn, tất cả các năng lực phụ trợ đều đạt tới lục giai hạ phẩm, thể Tinh Thần và thể Siêu Thoát đều tăng lên hai giai."

"Còn có lĩnh vực và các loại năng lực kiểm soát, quan trọng là ta còn có thể triệu hồi hai con dung nham cự thú Nguyên Anh sơ kỳ, chiến lực được tăng cường trên diện rộng."

Ánh sáng trong đôi mắt Lý Hiên lấp lánh, hắn rất hài lòng chuyện thực lực của mình tăng lên.

Có điều, tiếp theo để tăng thiên phú thì hắn cần phải có quả tiến hóa căn nguyên, tác dụng của quả tiến hóa giảm đi rất nhiều.

Lý Hiên định ra mục tiêu cho mình, tìm thêm nhiều quả tiến hóa căn nguyên, tiếp tục thiết lập Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, đạt được nhiều công đức hơn.

Cấp bậc Trận Pháp Sư của hắn đã đến lục giai, chuyện bố trí trận pháp không còn quá gian nan nữa, không cần tiêu hao công đức cũng có thể bố trí ra.

Chương 635. Nửa năm sau (2)

“Đi củng cố Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình thứ nhất, suy cho cùng nó cũng là trận pháp ngũ giai, tính ổn định kém, dễ bị phá hủy, dù cho ta đã bố trí trận pháp bảo hộ xung quanh.”

Lý Hiên nói một tiếng với Băng Huyên Nhi, trực tiếp biến mất trong bí cảnh.

Trong bí cảnh chỉ còn lại Băng Huyên Nhi cầm kim chỉ, bàn tay tỉ mẩn may trang phục mới cho Lý Hiên.

Lý Hiên trở về dáng vẻ thiếu niên, dáng người cũng thay đổi, đương nhiên trang phục sẽ không vừa người.

Băng Huyên Nhi cho rằng mình là thị nữ của Lý Hiên, nàng cần phải chăm sóc Lý Hiên thật tốt, nên nàng bận rộn trong bí cảnh, từng đường kim mũi chỉ may trang phục mới cho Lý Hiên.

Bên kia.

Xung quanh Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình.

Tông chủ Tiểu Khả Ái cùng hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ, còn có ba mươi tu sĩ Kim Đan kỳ đang yên lặng bảo vệ truyền tống trận, bảo vệ sự an toàn của nơi này.

Tuy rằng cường giả của đại lục thần bí đều ở đây, không cần lo lắng đến tình hình ngoại vực và thiên vực, nhưng nếu tà ma và quỷ dị xâm lược đại lục thần bí, các nàng cần phải đi hỗ trợ.

Mà truyền tống trận này sẽ là hy vọng duy nhất, cần phải bảo vệ thật tốt.

Nhưng hôm nay.

Hắc khí ở khu vực này kỳ lạ hơn rất nhiều, số lượng cũng nhiều hơn, khiến người ta có cảm giác sắp có một trận mưa bão lớn.

Cách đó mười trượng.

Trong bóng đại thụ nào đó, một cái đầu dữ tợn từ khắp mọi nơi trong lòng đất ngoi lên, ánh mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm về hướng Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình.

Cùng với sự xuất hiện của cái đầu này, chín cái đầu khác lần lượt lộ ra, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm về hướng Truyền Tống Trận.

Bọn chúng là bộ bộ tộc Thổ Hành Ma, cực kỳ giỏi trong việc di chuyển xuyên lòng đất, là chủng tộc đặc biệt tương đối hiếm gặp trong các loại tà ma.

Vì để hủy hoại Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình của Nhân tộc mà đám tà ma đã phí không ít tâm tư, tìm kiếm hết nửa năm cuối cùng cũng tìm thấy bộ tộc Thổ Hành Ma, trả một cái giá khá đắt để mời bọn chúng đến.

Mục đích tất nhiên là để hủy hoại Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình của Nhân tộc.

Lúc này.

Ánh mắt của mười con Thổ Hành Ma lạnh tanh nhìn về phía xa, háo hức chuẩn bị hành động.

“Thổ Nhất đại ca, khi nào chúng ta hành động? Bọn họ chỉ có ba Nguyên Anh Kỳ, căn bản không chống lại được chúng ta.” Thổ Nhị hỏi.

“Đừng nóng vội, cứ đợi trước đã.”

Thổ Nhất đại ca không hề hành sự lỗ mãng mà tiếp tục nhìn chằm chằm về phía xa với ánh mắt hung hãn.

“Đại ca, chúng ta đang đợi cái gì vậy? Mười huynh đệ chúng ta đều là Nguyên Anh Kỳ, hành động cùng lúc thì phá hủy trận pháp là việc dễ như trở bàn tay.” Thổ Tam tò mò nói.

“Ta đang phân tích pháp trận phòng hộ quanh Truyền Tống Trận, xem xem là loại trận pháp gì.”

“Tộc nhân của tộc ta khan hiếm, tuyệt đối không được có thương vong, buộc phải hành sự cẩn thận.”

Thổ Nhất thận trọng nhắc nhở, âm thầm quan sát trận pháp ở phía xa.

“Đừng lo lắng, năng lực của chúng ta đặc biệt, trận pháp phòng hộ bình thường căn bản không thể ngăn được chúng ta, hơn nữa chúng ta công kích từ dưới lòng đất, người của Vũ Tiên Tông muốn phát hiện ra chúng ta cũng khó.”

“Vẫn nên chú ý một chút thì tốt hơn, đợi thêm nửa canh giờ nữa.”

“Được thôi.”

Lũ tà ma nghe thấy lời này là biết chỉ có thể nghe lệnh chờ đợi.

Trong khi chờ đợi, bọn họ phân tán đi khắp nơi, cẩn thận dò thám trận pháp phòng hộ xung quanh Truyền Tống Trận.

Thông qua do thám cẩn thận, bọn họ phát hiện ra rằng những trận pháp phòng hộ xung quanh đều là trận pháp ngũ giai khá đơn sơ. Nhờ vào đặc trưng của chủng tộc, bọn chúng có thể dễ dàng đi

xuyên qua.

Sau khi xác định an toàn.

Bọn chúng bắt đầu hành động, tiến hành di chuyển trong lòng đất một cách nhanh chóng, xông về phía Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình.

“Ừ?”

Tông chủ Tiểu Khả Ái đang yên lặng bảo hộ đột nhiên nhìn quanh bốn phía, đôi mắt hạnh nhanh chóng nhìn sơ qua một vòng, tìm kiếm kẻ địch đang ẩn nấp.

Vừa rồi nàng phát hiện ra có chỗ không đúng lắm, nhưng sau khi nhìn quanh một vòng lại không phát hiện ra kẻ địch đâu.

“Khả tông chủ, ngươi sao vậy?” Một tu sĩ hỏi.

“Tình hình có hơi không đúng, mọi người cẩn thận!”

Tông chủ Tiểu Khả Ái lớn tiếng nhắc nhở, mọi người lập tức đứng xung quanh Truyền Tống Trận, đồng thời khởi động trận pháp phòng hộ.

Nhưng cho dù là như vậy.

Nàng nhìn một vòng lớn vẫn không phát hiện ra kẻ địch, điều này khiến nàng có hơi mờ mịt.

“Tông chủ, chúng ta không phát hiện ra kẻ địch.”

Một tu sĩ thủ vệ khác cảnh giác tìm kiếm xung quanh, nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ kẻ địch nào.

“Kỳ lạ, lẽ nào là ta phán đoán sai sao?” Tông chủ Tiểu Khả Ái không hiểu nổi, sau khi dò thám tỉ mỉ cũng không phát hiện kẻ địch.

Cũng vào lúc này.

Trong lòng đất của Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, một bóng dáng vô cùng dữ tợn bỗng nhiên chui ra khỏi mặt đất, bóng người này vừa xuất hiện thì lập tức vung móng vuốt sắc bén hung hăng đánh về phía Truyền Tống Trận.

“Không ổn!”

Thấy tà ma đột ngột xuất hiện, tông chủ Tiểu Khả Ái sợ đến mặt mày tái mét, không thèm lấy vũ khí, mạnh mẽ ngưng tụ thuật pháp, cố gắng ngăn cản tà ma phá hoại Truyền Tống Trận.

Nhưng đòn tấn công của tà ma quá nhanh, thuật pháp của tông chủ Tiểu Khả Ái căn bản không kịp ngăn cản nó, chỉ có thể trở mắt nhìn tà ma đánh vào trận pháp.

Ầm!

Chương 636. Kiểm tra năng lực

Tiếng gió rít gào mãnh liệt.

Toàn bộ hiện trường giống như nổi bão, tà ma hung hăng công kích Truyền Tống Trận trực tiếp bị hất bay ngược ra sau, bị gió mạnh thổi bay như phải hứng chịu một cú đánh.

“Đáng chết! Xung quanh Truyền Tống Trận vậy mà vẫn còn trận pháp!”

Thổ Nhị bị thổi bay tức nổ đom đóm mắt, bọn chúng mới nãy còn do thám cả nửa ngày, căn bản không phát hiện vẫn ra còn trận pháp ẩn sau, kết quả bị thiệt hại nặng nề.

Tông chủ Tiểu Khả Ái nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng vô cùng bất ngờ, bởi vì nàng dẫn theo Vũ Tiên Tông bố trí trận pháp cũng chỉ là bố trí vòng ngoài, chủ yếu là sợ ảnh hưởng đến sự vận hành của Truyền Tống Trận.

Nhưng không ngờ rằng, xung quanh Truyền Tống Trận vẫn còn có trận pháp phòng hộ, hơn nữa có vẻ là từ bên trong Truyền Tống Trận mở rộng ra ngoài.

Cảnh tượng này phút chốc khiến tông chủ Tiểu Khả Ái nghĩ đến Miêu tiên sinh.

“Là Miêu tiên sinh.”

“Nó bố trí trận pháp ẩn, quá tốt rồi.”

Tông chủ Tiểu Khả Ái vui mừng khôn xiết, cánh tay trắng nõn bỗng thò vào ngực, nàng lấy ra một cái búa cầm tay từ trong không gian tâm thứ nguyên, sau đó hung hăng nện lên người tà

ma.

Có điều, giây tiếp theo.

Lại có thêm chín con tà ma khác từ trong lòng đất chui ra, cùng lúc tấn công Truyền Tống Trận từ chín hướng khác nhau.

Tập kích bất ngờ này lần một lần nữa khiến tông chủ Tiểu Khả Ái và những người khác lo lắng vô cùng.

Bởi vì bọn họ không biết trận pháp phòng hộ có hiệu quả phòng vệ bao nhiêu, vậy nên sốt ruột nói.

“Ngăn bọn chúng lại, nhanh!”

Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm!

Cuồng phong rít gào, một cơn lốc xoáy cực lớn xuất hiện, trực tiếp bảo vệ trận pháp, đồng thời hất bay chín tà ma.

Chín tà ma kia vốn tưởng rằng sắp thành công rồi, nhưng cơn lốc xoáy lớn đã đánh bay ảo tưởng của bọn chúng.

Điều khiến bọn chúng phẫn nộ là sau khi cơn lốc xoáy hất bay tất cả, vị trí bọn họ rơi xuống đột nhiên nổi lửa cuồn cuộn, lại thêm một trận pháp ẩn bỗng dưng được kích hoạt.

Ngọn lửa này đến quá mạnh mẽ mà lại đột ngột, mười tà ma trực tiếp rơi vào trong ngọn lửa, bị ngọn lửa thiêu đốt đến tức giận gào thét.

Chỉ là bọn chúng vừa muốn rời khỏi trận pháp thì đột nhiên cảm nhận được khung cảnh trước mắt thay đổi, sau đó bọn chúng rơi vào trong ngọn lửa, không đi ra ngoài nữa, cứ như vậy bị thiêu đốt trong đó.

“Chuyện gì thế này?”

Mọi người nhìn cảnh tượng này đều thấy khó hiểu, nghĩ không ra tại sao tà ma lại tình nguyện bị lửa thiêu cũng không chịu ra ngoài.

“Bọn chúng trúng phải huyễn thuật, ở đây còn có một trận pháp huyễn thuật, thủ đoạn thật lợi hại.” Tông chủ Tiểu Khả Ái trịnh trọng nói.

“Huyễn thuật à? Vậy mà còn có huyễn thuật, chúng ta ở đây nửa năm trời mà không hề biết nơi này còn có nhiều trận pháp như vậy, Miêu tiên sinh thật sự quá mạnh.”

Mọi người kinh ngạc không thôi, hoàn toàn không ngờ được rằng nơi này có nhiều trận pháp như vậy.

Vốn dĩ việc xuất hiện của trận pháp hệ phong và trận pháp hệ hỏa đã đủ làm bọn họ kinh ngạc, vậy mà còn có thêm một huyễn trận, điều này khiến mọi người cảm thấy vô cùng chấn động.

“Tồn tại có thể bố trí Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình sao có thể không có một chút bản lĩnh cho được.”

Tiểu Khả Ái hờ hững mở miệng, cảm thấy vô cùng hiếu kỳ về Miêu tiên sinh.

Có điều nàng không dám trì hoãn quá lâu, nàng lập tức vung búa cầm tay đánh đến.

Ầm ầm ầm!

Trận chiến bắt đầu rồi.

Lão đại Thổ Hành Ma bị Tiểu Khả Ái nện búa lên người trước nhất, thân thể vỡ vụn.

Gã này có mấy cái móng vuốt, chỉ còn lại mỗi Nguyên Anh mà lại có thể tế ra một thanh ma khí siêu cấp, trực tiếp rời khỏi không

gian của Truyền Tống Trận.

Thậm chí, nó còn nhân cơ hội thức tỉnh các Thổ Hành Ma bị ảnh hưởng bởi huyễn thuật.

Thấy Thổ Hành Ma tỉnh táo trở lại, tông chủ Tiểu Khả Ái biết rằng một trận chiến sinh tử sắp bắt đầu.

Bởi vì đối phương cũng rất mạnh, nàng không chắc bản thân có thể giết đối phương mà không bị thương tổn chút nào.

Cũng vào lúc này, không gian dập dờn, một con mèo nhỏ đi ra từ trong hư không.

“Miêu tiên sinh!” Tông chủ Tiểu Khả Ái thấy mèo nhỏ xuất hiện thì vội kinh ngạc nói.

“Chỗ này giao cho ta, vừa hay thử nghiệm năng lực mới của ta một chút.”

Lý Hiên vẫy cái móng vuốt nhỏ, chín cột lửa cao ngất trời đột ngột từ trên trời giáng xuống, giống như trời phạt, hung hăng đánh vào cơ thể chín con Thổ Hành Ma.

Ầm ầm, ầm ầm!

Một loạt tiếng nổ vang vọng trời đất.

Quang trụ hỏa diễm khổng lồ như cột trụ trời, hung hăng oanh kích lên cơ thể của chín con tà ma, trong phút chốc đã bao trùm bọn chúng.

Ngọn lửa này quá hung hăng cũng quá ngang tàng, chỉ riêng làn xung kích phân tán cũng khiến cho các tu sĩ Nguyên Anh kỳ ở xung quanh biến sắc.

Một vài tu sĩ Kim Đan kỳ thực lực yếu ớt còn bị buộc cho lùi mấy bước mới ngừng lại được, sau đó ngạc nhiên nhìn Lý Hiên.

Trước đó bọn họ chỉ cảm thấy Miêu tiên sinh giải độc lợi hại, bố trí trận pháp lợi hại thôi.

Bọn họ chưa từng nghĩ đến thực lực của Miêu tiên sinh lại kinh khủng như thế, hỏa trụ thông trời đó quả thật là giống như thần uy, toát ra uy lực cuồn cuộn.

Sức mạnh như thế, căn bản không phải là Kim Đan kỳ có thể nắm vững được, cho dù là tông chủ Tiểu Khả Ái Nguyên Anh kỳ cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Chương 637. Không ngờ bọn chúng yếu như thế

"Ngọn lửa bá đạo thật, dường như hỏa diễm này còn bá đạo hơn cả ngọn lửa của Tần Nguyệt nữa, không đúng, không đúng, Tần Nguyệt là huyết mạch Phượng Hoàng mà, có ngọn lửa nào có thể vượt qua lửa của Phượng Hoàng cơ chứ?"

Tông chủ Tiểu Khả Ái ngạc nhiên, không dám tin nhìn hỏa trụ chói lòa kia, cảm nhận lực lượng khiến người ta hoảng sợ, nàng càng trở nên nghiêm nghị.

Nhưng tại sao hỏa diễm này lại cho nàng cảm giác khá quen thuộc, hơi giống của Tần Nguyệt, điều này khiến tông chủ Tiểu Khả Ái vô cùng mù mịt, ánh mắt nhìn Miêu tiên sinh trên bầu trời có thêm chút tò mò.

Lúc này Miêu tiên sinh đang đứng trong hư không, từ trên nhìn chúng sinh giống như thần linh, hỏa diễm nóng bỏng lúc sáng lúc tối, phản chiếu ra hình ảnh càng thần bí hơn của Miêu tiên sinh.

Điều khiến người khác khiếp sợ đó chính là.

Cột lửa thông thiên đó vẫn đang nhanh chóng oanh kích mặt đất, bao phủ cả chín con tà ma.

Chín con tà ma tức giận gầm liên hồi, nhưng cho dù bọn chúng có gầm thét thế nào đi nữa thì cũng không thoát khỏi cột lửa, dường như là đã bị giam tại chỗ, chỉ có thể bất lực điên cuồng tức giận.

"Miêu tiên sinh, nó... Bọn nó bị giam lại rồi sao?"

Tông chủ Tiểu Khả Ái vội vàng hỏi, trong lòng chịu chấn động không nhỏ.

Bởi vì, cho dù nàng là tông chủ thì cũng không thể đồng thời giam chân chín con tà ma Nguyên Anh kỳ được, nhưng có vẻ như Miêu tiên sinh trước mắt lại làm được.

"Đúng vậy, ban đầu ta đã nghĩ là một trận đánh ác liệt, không ngờ bọn nó yếu như vậy, ngay cả hỏa trụ cũng không đối phó nổi." Lý Hiên lắc đầu nhẹ.

"Không ngờ bọn nó yếu như vậy?"

Tông chủ Tiểu Khả Ái nghe thấy lời này thì trái tim mơ hồ bị đâm một nhát.

Vừa rồi, ngay cả cản tà ma mà các nàng còn làm không được, mấy lần suýt nữa thì bị tà ma phá hỏng trận pháp.

Kết quả bây giờ thì hay rồi.

Tà ma mạnh mẽ mà các nàng không cản nổi lại bị Lý Hiên chê bai là quá yếu, kết quả như thế khiến cho Tiểu Khả Ái vô cùng đau lòng, dường như bị trúng một nhát vào tim.

Tông chủ Tiểu Khả Ái buồn bực trong lòng, nói: "Bọn nó thật sự yếu sao? Ta cảm thấy bọn nó vẫn có chút thực lực."

"Cảm nhận của ngươi sai rồi, bọn nó còn yếu hơn cả trong tưởng tượng nữa."

Lý Hiên vẫy móng vuốt, cột lửa thông trời tiêu tan, tại chỗ chỉ còn lại một vài nhúm bụi đen.

Chín con tà ma mạnh mẽ vô cùng cứ như vậy mà chết trong cột lửa, hóa thành tro và bay đi.

"Nhìn thấy rồi chứ, ta còn không dùng sức thì bọn nó đã chết

sạch rồi, yếu thật." Lý Hiên nói.

"Cái này..."

Tông chủ Tiểu Khả Ái trầm mặc, bị Lý Hiên đả kích đến trầm cảm.

Là tông chủ của Vũ Tiên Tông, cho đến tận lúc này, nàng luôn là tồn tại được mọi người kính trọng, là cường giả siêu cấp được công nhận.

Nhưng bây giờ.

Tà ma ngang tàng mà nàng không giải quyết được lại bị Lý hiên giết chết một cách dễ dàng, mấu chốt là Lý Hiên còn mang bộ dạng cảm thấy tà ma rất yếu ớt nữa, điều này thật sự là đả kích người khác mà.

Tông chủ Tiểu Khả Ái bị đả kích không nhẹ, gương mặt nhỏ tức đến mức hơi đỏ lên, nhưng rất nhanh nàng đã chuyển chủ đề, nói.

"Đáng tiếc trước đó có một tà ma đã chạy rồi."

"Nó đang âm thầm quan sát chúng ta từ trong bóng rối." Lý Hiên nói.

"Ừm? Ngươi chắc chắn chứ?"

Tông chủ Tiểu Khả Ái ngạc nhiên, thần thức của nàng vẫn luôn khóa chặt bốn phía, hoàn toàn không nhìn thấy Nguyên Anh tà ma nào cả.

"Đúng, ngay ở đây!" Lý Hiên đột ngột quay đầu lại, khóa chặt không gian chưa xác định ở phía Tây Bắc.

Hướng tây bắc, trong góc tối của không gian đặc biệt chưa được xác định.

Lão đại Thổ Hành Ma đã quan sát xong toàn bộ quá trình chiến đấu, nhìn tiểu đệ của mình đến cách phản kháng cùng không có, đã bị Miêu tiên sinh như thần giết chết.

Lão đại Thổ Hành Ma tức giận không thôi,

Nó siết chặt nắm đấm thề rằng phải giết chết Miêu tiên sinh.

Kết quả vào lúc này.

Một đôi mắt mèo đột nhiên nhìn qua, trực tiếp xuyên qua không gian và khóa chặt lấy nó.

"Không hay rồi!"

Con ngươi của lão đại Thổ Hành Ma co rút lại, nó đột ngột biến mất.

Ầm!

Tiếng nổ đáng sợ phát ra từ trong không gian, cả không gian bành trướng mãnh liệt, phồng lên giống như bong bóng khí.

Sau đó.

Không gian tiêu tan.

Một lá chắn ma khí mặt ngoài đầy vết nứt với phần góc bị mẻ một chút xuất hiện trước mặt Lý Hiên.

"Vậy mà chạy thoát rồi, thú vị, ma khí này đã cứu nó."

Linh lực của Lý Hiên kéo ma khí đến, sau khi cẩn thận kiểm tra thì phát hiện con đường luyện chế của ma khí này rất tốt.

Thuộc về con đường luyện chế viễn cổ hiếm gặp, nhưng phương pháp luyện chế của ma khí này hơi thô ráp, có rất nhiều sai sót, không được tính là tinh phẩm.

Nếu như để hắn luyện chế thì chắc chắn có thể khiến cho ma khí thăng lên hai bậc nhỏ.

Lý Hiên nghiên cứu trong giây lát, rất thong thả đã hiểu rõ con đường luyện chế, sau đó đưa ma khí bị hư hại cho tông chủ Tiểu Khả Ái.

"Tặng ngươi, Tiểu Nguyệt mượn ngươi nhiều nguyên liệu như vậy, thứ đồ này có thể hoàn trả lại một chút, phần bị thiếu kia đã bị dòng chảy không gian cuốn đi rồi."

Lý Hiên điềm tĩnh nói, nghĩ đến việc bản thân vẫn cần nhiều nguyên nguyên liệu để bố trí Truyền Tống Trận, hắn bất đắc dĩ nói.

"Ta dự định tiếp tục bố trí Truyền Tống Trận, nối liền các đại lục với nhau, về phương diện nguyên liệu thì vẫn còn cần sự giúp đỡ của các ngươi."

Chương 638. Có thể Miêu tiên sinh là Luyện Khí Sư lục giai

"Nguyên liệu thì để ta nghĩ cách, vì Nhân tộc mà ngài trả giá nhiều như thế, theo lý thì chúng ta nên cung cấp nguyên liệu, giá trị của ma khí này phi phàm, ta không thể nhận."

Tông chủ Tiểu Khả Ái không dám lấy ma khí, định trả lại cho Lý Hiên.

"Không cần đâu, một chiếc ma khí bị hư hại mà thôi, không có tác dụng với ta." Lý Hiên lắc đầu từ chối.

Hắn đã nghiên cứu và hiểu được phương pháp luyện chế của ma khí rồi, là Luyện Khí Sư lục giai, chỉ cần nguyên liệu đầy đủ, hắn có thể luyện chế ra rất nhiều.

Cộng thêm phương pháp luyện chế của ma khí này thô như thế, lại bị hư hại nữa, căn bản là hắn nhìn không nổi, đương nhiên cũng sẽ không cần.

"Cái này..."

Tông chủ Tiểu Khả Ái nhìn thấy Lý Hiên không chịu nhận, trong lòng bắt đầu nghi ngờ cấp bậc của ma khí này.

Trước đó nàng cảm thấy có lẽ cấp bậc của ma khí là lục giai, nhưng Lý Hiên lại thể hiện dáng vẻ coi thường nó, chuyện này khiến tông chủ Tiểu Khả Ái nghi ngờ liệu cấp bậc của ma khí có phải là ngũ giai hay không.

Nghĩ đến người của tông môn nàng cũng có thể luyện chế được pháp khí ngũ giai, giá trị không thể nói rõ là cao bao nhiêu,

nàng cũng không từ chối nữa, nhận lấy ma khí này, định đem về ném cho Luyện Khí Sư.

"Nguyên liệu giao cho ngươi, địa điểm bố trí trận pháp tiếp theo là núi Ngự Thú, đến lúc đó người gửi đến bên đó, ừm, ta sửa chữa lại Truyền Tống Trận ở đây một chút."

Lý Hiên nói xong, sải bước về phía Truyền Tống Trận, bắt đầu nâng cao uy lực của trận pháp.

"Ta biết rồi, ta nhất định sẽ cố hết sức để cung cấp nguyên liệu."

Tông chủ Tiểu Khả Ái gật đầu, ra lệnh cho các thuộc hạ để bọn họ giúp đỡ Lý Hiên hết sức mình, bảo vệ Truyền Tống Trận.

Tiếp theo.

Tông chủ Tiểu Khả Ái vội bay về Vũ Tiên Tông, định sau khi trở về sẽ dốc sức điều động tài nguyên của tông môn, vơ vét nguyên liệu.

Vũ Tiên Tông.

Khu luyện khí.

Tông sư Cổ Nguyệt của Vũ Tiên Tông đang dẫn theo mấy Luyện Khí Sư tiến hành luyện chế pháp khí ngũ giai trung phẩm.

Lúc này.

Không gian dập dờn, một mảnh vỡ đen kịt bay ra từ trong không gian, trong phút chốc đã quấy rầy bọn họ luyện khí.

"Đáng chết!"

Tông sư Cổ Nguyệt vội vàng ngưng quá trình luyện khí lại, nhìn thấy không có tổn hại gì mới thở phào một hơi, sau đó tức

giận nhìn về phía mảnh vỡ đen kịt đó.

"Hử?"

Tông sư Cổ Nguyệt ngạc nhiên, lập tức đưa chiếc kìm ra, kẹp lấy mảnh vỡ bắt và đầu kiểm tra, kết quả càng kiểm tra thì sắc mặt càng nghiêm trọng.

"Tông sư Cổ Nguyệt, ngươi sao thế? Mảnh vỡ này có gì không bình thường sao?" Có một nữ tu sĩ áo tím nói.

"Đúng vậy, đường vân luyện khí trên mảnh vỡ này rất sâu xa, thế mà ta lại không thể hiểu." Tông sư Cổ Nguyệt nghiêm trọng nói.

”Cái gì? Ngay cả ngươi cũng không thể hiểu được sao? Không phải chứ, chẳng lẽ mảnh vỡ này là mảnh vỡ lục giai?"

Nữ tu sĩ áo tím ngạc nhiên, vì lục giai là cấp bậc của Hóa Thần kỳ, thuộc về pháp khí mà chỉ Luyện Khí Sư lục giai mới có thể luyện chế được.

"Rất có khả năng là lục giai, các ngươi nhìn đường vân trên mảnh vỡ đi, đây là khí văn, khí văn tinh xảo nhường nào, ta chưa từng nhìn thấy khí văn nào tinh xảo như vậy cả.”

“Mấu chốt là khí văn này quả sâu xa, cũng quá rườm rà, số lượng khí văn được sử dụng có khoảng hơn một nghìn, nhưng ta không hiểu một cái nào, trong khi ta là Luyện Khí Sư ngũ giai thượng phẩm đó!" Tông sư Cổ Nguyệt bị đả kích lớn, nói.

"Đáng sợ như thế sao? Nhưng ngươi là một trong năm tông sư luyện khí đỉnh nhất Trung Châu mà, thật sự nhìn không hiểu chút nào sao?" Nữ tu sĩ áo tím ngạc nhiên.

"Quả thật là nhìn không hiểu, nó quá thâm ảo rồi, khí văn được sử dụng còn là khí văn viễn cổ nữa, thậm chí đều là các khí

văn hiếm thấy giác các khí văn viễn cổ.”

“Nếu như ta đoán không sai thì đây rất có thể là một mảnh vỡ của ma khí lục giai." Tông sư Cổ Nguyệt nói.

"Mảnh vỡ của ma khí lục giai? Thật sao?" Nữ tu sĩ áo tím tò mò hỏi.

"Xác suất cao là mảnh vỡ của ma khí lục giai, ta cần phải xác nhận lại một chút, xem nguyên liệu cấu thành của nó."

Tông sư Cổ Nguyệt lấy một vài công cụ từ trong túi Càn Khôn ra, còn có một pháp kiếm trung phẩm ngũ giai, hắn định thử thu thập nguyên liệu.

Vốn dĩ hắn định cạo một ít bột để nghiên cứu, nhưng mảnh vỡ này quá kiên cố, cho dù là dùng pháp khí gì cũng không cạo được bột xuống.

Nữ tu sĩ áo tím nhìn thấy cảnh này thì vô cùng ngạc nhiên, không nhịn được mà nói.

"Mảnh vỡ kiên cố thật, ngay cả Kim Xà Kiếm cũng không thể để lại dấu vết, Kim Xà Kiếm là pháp khí ngũ giai trung phẩm."

"Kim Xà Kiếm không có tác dụng, chỉ có thể thể hiện rõ rằng mảnh vỡ này là mảnh vỡ lục giai, cũng là pháp khí của đại năng Hóa Thần kỳ." Tông sư Cổ Nguyệt nghiêm trọng nói.

"Có phải là do thực lực của chúng ta quá yếu nên khiến uy lực của Kim Xà Kiếm không thể phát huy được hay không? Nếu như tông chủ dùng Kim Xà Kiếm thì có lại để dấu vết không?" Có Luyện Khí Sư hỏi.

"Không đâu, ta đã xác nhận nó là mảnh vỡ pháp khí lục giai rồi, cho dù tông chủ đến cũng không có tác dụng gì." Tông sư Cổ Nguyệt khẳng định nói.

"Đã xác định rồi sao? Ta nhìn rất lâu rồi cũng không nhìn ra được gì cả." Nữ tu sĩ áo tím bất lực nói.

Chương 639. Có thể Miêu tiên sinh là Luyện Khí Sư lục giai (2)

"Là ánh sáng của nguyên liệu, ánh sáng của nguyên liệu trên mảnh vỡ có thể chứng minh rằng nó là mảnh vỡ lục giai, các ngươi qua mà coi đi." Tông sư Cổ Nguyệt kêu mọi người.

"Ừm ừm."

Mọi người vội vàng đến gần, trong mắt đều là tò mò.

Pháp khí lục giai thuộc về vũ khí cấp bậc Hóa Thần kỳ, uy lực của nó vô cùng kinh khủng, cả thế giới không ai có thể luyện chế được pháp khí lục giai.

Đến ngay như pháp khí của các lão tổ Hóa Thần cũng là thu hoạch từ trong các di tích cổ lớn, tu sĩ bình thường muốn nhìn thấu pháp khí lục giai một lần cũng khó.

Mà bây giờ.

Mảnh vỡ trước mặt có khả năng là mảnh vỡ lục giai, đương nhiên là khiến bọn họ tò mò.

"Các ngươi xem ánh sáng của nguyên liệu của mảnh vỡ này đi, đây là ánh sáng của Hy Nguyệt Kim, ánh sáng dưới đáy là của Phong Linh Sa, hai loại này đều là nguyên liệu lục giai."

"Hơn nữa, cộng thêm mức độ kiên cố và thần bí của khí văn trên mảnh vỡ, đủ để chứng minh nó là mảnh vỡ của pháp khí lục giai." Tông sư Cổ Nguyệt nghiêm túc giải thích.

"Thì ra là vậy, nếu mà như thế thì Khả tông chủ không đánh vỡ được cũng rất bình thường." Nữ tu sĩ áo tím gật đầu.

"Đúng vậy, nhưng điều khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn là vết lõm trên mảnh vỡ rất mới, dường như mới xuất hiện không lâu." Tông sư Cổ Nguyệt tiếp tục nói.

"Vết lõm rất mới sao? Ý của ngươi là?" Nữ tu sĩ áo tím vội vàng hỏi.

"Đúng vậy, ta nghi ngờ rằng một nơi nào đó của Nhân tộc đã xảy ra chiến đấu kịch liệt, dẫn đến một pháp khí lục giai bị phá vỡ." Tông sư Cổ Nguyệt giải thích.

"Là nơi nào vậy? Trận hiến có thể phá vỡ pháp khí lục giai, chẳng lẽ là cuộc chiến của các lão tổ Hóa Thần sao?" Nữ tu sĩ áo tím vội vàng hỏi.

"Có thể phá vỡ pháp khí lục giai, trừ lão tổ Hóa Thần ra thì tạm thời ta chưa nghĩ ra được kẻ khác." Tông sư Cổ Nguyệt trầm ngâm nói.

"Xem ra, trận chiến của thiên vực rất nguy hiểm, thật lo lắng cho các lão tổ mà."

Sắc mặt nữ tu sĩ áo tím nghiêm trọng, nàng rất sợ những nguy hiểm không thể kiểm soát được sẽ xuất hiện ở thiên vực.

Tu sĩ xung quanh cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, ai ai cũng rất nghiêm túc.

Lúc này.

Đột nhiên, nữ tu sĩ áo tím nói: "Nếu như chúng ta nghiên cứu thấu đáo pháp khí lục giai thì có thể mang lại chút sự giúp đỡ cho các lão tổ Hóa Thần không?"

"Đương nhiên có rồi, pháp khí của lão tổ Hóa Thần cũng không nhiều, hằng năm chiến đấu nên có thể đã có tổn hại, nếu như có pháp khí mới bổ sung thì nhất định có thể tăng cường chiến lực của các lão tổ Hóa Thần."

"Nhưng luyện chế pháp khí lục giai quá khó, đó căn bản không phải thứ chúng ta có thể luyện chế được, cho dù tập trung sức mạnh của cả Trung Châu lại, chúng ta cũng không luyện chế ra được pháp khí lục giai."

Tông sư Cổ Nguyệt thở dài bất lực, tông sư luyện khí ngũ giai như hắn đã cố gắng rất nhiều năm rồi mà vẫn không nhìn thấy hy vọng lục giai.

Mà câu nói của hắn cũng khiến các luyện khí sư đang ở đó trầm mặc.

Trừ tông sư Cổ Nguyệt ra thì cấp bậc của các tu sĩ luyện khí ở đây đều không cao, nữ tu sĩ áo tím mạnh nhất mới là Luyện Khí Sư tứ giai thôi.

Tông sư Cổ Nguyệt ngũ giai cũng không thể luyện chế ra pháp khí lục gia thì đám tứ giai như nàng càng không có cách nào.

Vì vậy, các nàng chỉ có thể thở dài ngao ngán.

Lúc này.

Tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên, âm thanh càng ngày càng rõ ràng.

"Tông sư Cổ Nguyệt, pháp khí này là Tông chủ kêu ta mang đến cho ngươi, nếu như có tác dụng thì giữ lại, nếu không có tác dụng thì cứ hủy đi."

Một nữ tu sĩ cao gầy đi vào, đặt một pháp khí màu đen giống như là lá chắn với bề mặt đầy vết nứt lên trên bàn.

"Cái này!"

Nhìn thấy pháp khí màu đen này, đồng tử của tông sư Cổ Nguyệt co rút lại, vội vàng nói: "Ngươi vừa mới nói gì? Hủy đi?"

"Đúng vậy, tông chủ nói món ma khí ngũ giai này hư rồi, nếu như không có giá trị nghiên cứu thì cứ bỏ đi." Nữ tu sĩ cao gầy vội vàng giải thích.

"Ngũ giai? Đây là ma khí lục giai, bên trong ẩn chứa lượng lớn khí văn, chỉ cần nghiên cứu thấu triệt nó, chắc chắn có thể khiến trình độ luyện khí của chúng ta tăng mạnh." Tông sư Cổ Nguyệt lập tức nói.

"Lục giai? Không phải chứ, đây là thứ mà móng vuốt Miêu tiên sinh làm vỡ đó, thật sự là lục giai sao?" Nữ tu sĩ cao gầy ngạc nhiên.

"Đương nhiên là lục giai, đợi đã, ngươi nói đây là đồ mà móng vuốt của Miêu tiên sinh đạp một vuốt là vỡ sao?" Tông sư Cổ Nguyệt trợn to hai mắt.

"Đúng vậy, tông chủ mới chiến đấu với tà ma ở bên chỗ Truyền Tống Trận, lúc sau Miêu tiên sinh đuổi đến và giết chết tà ma, còn đánh vỡ ma khí này thông qua không gian."

"Sau đó Miêu tiên sinh ném ma khí này cho tông chủ." Nữ tu sĩ cao gầy vội vàng giải thích.

"Thì ra là như vậy, đánh vỡ ma khí lục giai trong một đòn, sao có thể được? Ta phải xác nhận lại cấp bậc của ma khí một chút."

Tông sư Cổ Nguyệt nhận thấy tính nghiêm trọng của chuyện này, nếu như Miêu tiên sinh có thể đánh vỡ ma khí lục giai bằng một móng vuốt, vậy sức công kích của nó đã đạt đến Hóa Thần kỳ rồi.

Chuyện này tương đương với việc tăng thêm một trợ thủ là Hóa Thần kỳ, đối với Nhân tộc thì chắc chắn là một tin tức tốt vô cùng.

Chương 640. Có thể Miêu tiên sinh là Luyện Khí Sư lục giai (3)

Vì vậy hắn nhanh chóng nghiên cứu, sau hơn một giờ nghiên cứu, hắn chính thức xác nhận đây chính là một ma khí lục giai, ma khí lục giai hạ phẩm.

"Chắc chắn là ma khí lục giai, sức chiến đấu của Miêu tiên sinh còn kinh khủng hơn cả trong tưởng tượng, khó trách có thể bố trí Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, hóa ra nó là đại năng Hóa Thần kỳ."

Tông sư Cổ Nguyệt nghiêm trọng không thôi, lập tức cầm ma khí đến tìm tông chủ Tiểu Khả Ái, báo cáo chuyện này.

"Ngươi nói cái gì? Ma khí lục giai? Ngươi xác định chứ?" Tông chủ Tiểu Khả Ái nghiêm túc hỏi.

"Vô cùng chắc chắn, ma khí này chắc chắn là lục giai, ta dùng mạng để bảo đảm." Tông sư Cổ Nguyệt nghiêm nghị nói.

"Vậy mà là lục giai, không thể nào, rõ ràng Miêu tiên sinh chỉ đánh một chiêu vào trong không gian thôi, vậy mà lại phá vỡ ma khí lục giai, nó thế mà lại mạnh như vậy sao." Tông chủ Tiểu Khả Ái nghi ngờ.

"Tông chủ, có phải Miêu tiên sinh là đại năng Hóa Thần kỳ không?"

"Không phải, nó không có Hóa Thần Chi Quang, khí tức chỉ có Nguyên Anh kỳ, điểm này ta vẫn có thể xác nhận được, nhưng

phát huy được sức công kích Hóa Thần kỳ bằng thực lực Nguyên Anh kỳ, tên này thật sự đáng sợ."

Đôi mắt hạnh trên gương mặt tông chủ Tiểu Khả Ái trợn tròn, trên gương mặt nhỏ bé là sự nghiêm túc.

"Quả thật là đáng sợ, thực lực như thế đủ để đi thiên vực rồi, nếu như Miêu tiên sinh có thể đến thiên vực giúp đỡ cho các lão tổ, vậy thì áp lực của lão tổ sẽ giảm đi rất nhiều."

"Không được, Miêu tiên sinh đang chuẩn bị bố trí Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình mới, chuyện bố trí trận pháp quan trọng hơn việc đến thiên vực." Tông chủ Tiểu Khả Ái nói.

"Nói cũng phải, nếu như có thể liên thông các đại lục với nhau, cho dù là nguy hiểm của thiên vực hay của ngoại vực, mọi việc đều có thể lập tức giải quyết." Tông sư Cổ Nguyệt gật đầu.

"Không đúng, không đúng, ta nhớ rõ là lão tổ Hóa Thần rất quý trọng pháp khí lục giai, nhưng Miêu tiên sinh lại ném ma khí này cho ta, nó còn thể hiện cái dáng vẻ khinh thường ra mặt, thật kỳ lạ." Tông chủ Tiểu Khả Ái nghi vấn không hiểu nổi.

"Ném cho ngươi? Bộ dạng khinh thường? Không phải chứ, pháp khí lục giai vô cùng trân quý, mỗi một chiếc đều rất hiếm gặp, sao nó lại trực tiếp ném cho ngươi được?" Tông sư Cổ Nguyệt nghi ngờ.

“Ta cũng không hiểu, trình độ trận pháp của nó cao như vậy, chắc hẳn là cũng có trình độ về luyện khí nhất định, sao nó không để ý mà ném cho ta chứ?" Tông chủ Tiểu Khả Ái nghi ngờ.

"Có khi nào Miêu tiên sinh thật sự không để ý không? Hoặc là nó biết luyện chế pháp khí lục giai?" Nữ tu sĩ áo tím nói, một câu nói làm tất cả mọi người chấn động.

"Không... Không thể nào." Tông sư Cổ Nguyệt khiếp sợ, giọng

nói bắt đầu lắp bắp.

Bởi vì cả Trung Châu không có Luyện Khí Sư lục giai, nếu như Miêu tiên sinh có thể luyện chế pháp khí lục giai, vậy nó chắc chắn là tồn tại nghịch thiên rồi.

Bên cạnh.

Tông chủ Tiểu Khả Ái cũng có chút không dám tin, nhưng kể từ khi Miêu tiên sinh xuất hiện, biểu hiện của nó quá choáng ngợp.

Trước tiên là giải được nọc độc của Bọ Cạp Minh Nha mà không ai giải được, tiếp đó lại bố trí Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, bây giờ còn có thể luyện chế pháp khí lục giai, dường như cũng có thể hiểu được.

Vì vậy, tông chủ Tiểu Khả Ái nuốt nước bọt nói: "Nó có lẽ, thật sự có thể luyện chế."

Ùng ục!

Cả đám người đứng ở nơi này khẽ nuốt nước bọt, tất cả đều khiếp sợ, ai ai cũng trừng to hai mắt.

"Ta đi hỏi thử, Miêu tiên sinh đang ở bên chỗ Truyền Tống Trận." Tông chủ Tiểu Khả Ái nói.

"Ta cũng đi, tông chủ nhất định phải dẫn ta theo." Tông sư Cổ Nguyệt vội vàng nói.

"Còn có ta nữa."

…

Mọi người đều muốn đi, đều vội vàng muốn biết đáp án.

"Vậy thì cùng đi thôi."

Tông chủ Tiểu Khả Ái vẫy tay, một chiếc phi thuyền khổng lồ ẩn nấp trên bầu trời xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Ngay sau đó.

Tông chủ Tiểu Khả Ái dùng pháp lực cuốn mọi người lên và đưa vào trong phi thuyền.

Phi thuyền khởi động và nhanh chóng chở đám người biến mất trong khung.

Không lâu sau.

Bọn họ đã đến gần Truyền Tống Trận, nhìn thấy Miêu tiên sinh đang tăng cường uy lực của trận pháp.

"Miêu tiên sinh, lá chắn màu đen mà ngươi cho ta, hình như là ma khí lục giai."

Tông chủ Tiểu Khả Ái vào thẳng vấn đề, lấy miếng lá chắn bị hư hại đó ra.

"Đúng vậy, có vấn đề gì không?" Lý Hiên vừa bố trí trận pháp vừa nói.

"Cái này..."

Tông chủ Tiểu Khả Ái nghe thấy lời này thì sững sờ, sự ngơ ngác chợt lóe lên trong mắt nàng.

Các Luyện Khí Sư xung quanh cũng mở to mắt, ngạc nhiên mình Lý Hiên.

"Miêu tiên sinh, chẳng lẽ ngươi là Luyện Khí Sư lục giai sao?"

Tông sư Cổ Nguyệt run rẩy hỏi, bởi vì chỉ có Luyện Khí Sư lục giai mới không để ý đến ma khí lục giai.

"Đúng vậy."

Lý Hiên gật đầu, không có ý giấu giếm. Với thực lực Nguyên Anh kỳ, hắn đã có khả năng tự bảo vệ bản thân, đừng nói là ngoại vực, cho dù là thiên vực thì hắn cũng có thể xông vào.

"Vậy mà thật sự là Luyện Khí Sư lục giai."

Mọi người nghe thấy đáp án khẳng định của Lý Hiên thì đều cũng cảm thấy chấn động, toàn bộ đều nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt hoảng sợ.

Bởi vì Luyện Khí Sư lục giai quá hiếm gặp, cả thế giới cũng chẳng nghe thấy được một người, mà bây giờ, trước mắt bọn họ là một Luyện Khí Sư lục giai.

Chương 641. Dùng lực lượng của một người vực dậy cả thế giới

Kết quả như thế khiến bọn họ vô cùng ngạc nhiên, tông sư Cổ Nguyệt càng vội vàng nói.

"Miêu tiên sinh, ngươi có thể luyện chế một lô pháp khí lục giai giúp các lão tổ Hóa Thần ở ngoại vực không? Trận chiến của bọn họ vô cùng gian khó, nếu như có pháp khí lục giai thì có thể ứng phó với kẻ địch tốt hơn."

"Không thể." Lý Hiên lắc đầu, từ chối lời đề nghị của đối phương.

"Tại sao?" Tông sư Cổ Nguyệt vội vàng hỏi, trong mắt là sự thất vọng và khó hiểu.

"Bởi vì nguyên liệu quá ít, nguyên liệu lục giai không phải thứ tùy ý thu thập là có thể có được, cần phải tập hợp sức mạnh của rất nhiều thế lực để thu thập nguyên liệu."

"Quan trọng là những nguyên liệu đó còn phải sử dụng để bố trí Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, có trận pháp rồi thì vấn đề sẽ tự nhiên được giải quyết." Giọng điệu Lý Hiên điềm tĩnh nói.

"Chuyện này..."

Tông sư Cổ Nguyệt hiểu rồi, thở dài nói: "Là ta suy nghĩ viển vông, quả thật Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình quan trọng hơn."

"Đúng vậy, nếu như Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình được

bố trí thành công, có thể liên thông với một đại lục khác về sức chiến đấu, chuyện này có lợi hơn pháp khí lục giai nhiều." Nữ tu sĩ áo tím bừng tỉnh nói.

"Đúng vậy."

Mọi người gật đầu lia lịa, đã hiểu nguyên nhân bên trong, nhưng vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên về việc Miêu tiên sinh có thể luyện chế pháp khí lục giai, vì đây là Luyện Khí Sư lục giai duy nhất trên thế giới.

Nghĩ đến việc bản thân đang nói chuyện với Luyện Khí Sư lục giai ở khoảng cách gần như vậy, mấy Luyện Khí Sư đều kích động không thôi, ví dụ như nữ tu sĩ áo tim, nàng đã nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt mê đắm và ngưỡng mộ.

"Được rồi, nhớ mang nguyên liệu qua núi Ngự Thú nhé."

Sau khi bố trí trận pháp xong, Lý Hiên đi vào trong gợn sóng và biến mất, đi đến ngoại vực để thả các Huyết Phân Thân mới ra.

Cứ như vậy.

Thời gian trôi đi, chớp mắt ba tháng đã qua rồi.

Ba tháng này, dưới sự kêu gọi của tông chủ Tiểu Khả Ái, các đại tông môn đã sưu tầm nguyên liệu khắp mọi nơi, liên tục không ngừng đưa đến cho Lý Hiên.

Trung Châu, Đông Hải, Bắc Cương, Tây Mạc, Nam Vực, Nguyên Tố Đại Lục, và đại lục thần bí.

Nhân tộc của rất nhiều khu vực trở nên sôi nổi, cung cấp một lượng lớn nguyên liệu.

Dưới sự nỗ lực bố trí của Lý Hiên, những nguyên liệu này đã dần dần biến thành từng Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình khổng

lồ, liên thông các đại lục lại.

Phật Quốc Đại Lục, Ngự Thú Đại Lục, Huyết Mạch Đại Lục...

Cùng với sự liên thông của các đại lục, rất nhiều cao thủ xuất hiện.

Khi biết được Nhân tộc đang trong tình huống bên bờ tuyệt cảnh, những đại lục này lập tức lựa chọn đoàn kết, chi viện cho ngoại vực và thiên vực.

Nhưng.

Mặc dù cao thủ của những đại lục này đông đảo, nhưng không có cao thủ nào đạt đến loại cấp bậc như Nguyệt phán xử và người thủ hộ Nặc Ngôn, vì vậy Trung Châu đại lục vẫn là trung tâm của đại lục.

Nhưng cũng vì điểm này mà cuộc chiến của Nguyệt phán xử vẫn vô cùng tàn khốc, không có trợ thủ, thay vào đó, người thủ hộ Nặc Ngôn lại đợi được viện quân.

Bởi vì tu sĩ Hóa Thần kỳ của Nhân tộc ngày càng nhiều, một bộ phận bắt đầu chi viện cho người thủ hộ Nặc Ngôn, bắt đầu áp chế tà ma của thế giới Địa Tâm thông qua trận pháp.

Thế giới Địa Tâm.

Người thủ hộ Nặc Ngôn giống như tháp sắt lặng lẽ đứng đó, nhìn một con mèo dẫn rất nhiều cao thủ bố trí trận pháp, nhìn bọn họ bận rộn, gợn sóng chợt lóe lên trong ánh mắt Nặc Ngôn.

"Bao nhiêu năm rồi, ta vẫn cho rằng cả đời này chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng không ngờ sinh thời ta lại nhận được viện binh."

Nặc Ngôn thầm nghĩ, tầm nhìn rơi trên ngươi con mèo đang

đứng ở trung tâm trận pháp.

Nhìn con mèo này dẫn rất nhiều ngươi bố trí trận pháp, nhìn từng trận pháp lục giai được thành hình dưới sự chỉ huy của con mèo, cảm nhận được uy lực chồng chất của trận pháp lục giai.

Cho dù là người thủ hộ Nặc Ngôn, tảng đá lớn trong lòng cũng được đặt xuống, hắn cảm thấy vô cùng vui mừng và yên tâm.

"Cảm tạ."

Âm thanh của người thủ hộ Nặc Ngôn khàn khàn giống như là đã quá lâu không nói chuyện, giọng nói vô cùng cứng nhắc.

"Không có gì, người nên nói cảm ơn là chúng ta."

Lý Hiên lắc đầu, mặc dù công trạng của hắn không nhỏ, nhưng công trạng của người thủ hộ Nặc Ngôn còn lớn hơn thế.

Nếu như không có người thủ hộ Nặc Ngôn thì sẽ có vô tà ma của thế giới Địa Tâm tràn ra, mọi người hoàn toàn không thể cản được bọn nó, cho dù là cường giả Hóa Thần kỳ cũng không cản nổi.

Vì vậy, trên thế giới này, trừ Nguyệt phán xử ra, người thủ hộ Nặc Ngôn chắc chắn là người có công lao to lớn nhất.

Nghĩ thử mà xem.

Một người vì bảo vệ Nhân tộc mà canh giữ thế giới Địa Tâm qua bao năm tháng, một người áp chế tà ma của thế giới Địa Tâm không cho chúng ngóc đầu dậy.

Người thủ hộ như thế, chẳng lẽ không đáng được kính nể sao?

Đây cũng là nguyên nhân mà sau khi Lý Hiên thiết lập Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình xong thì lập tức dẫn dắt đông đảo tu sĩ Hóa Thần kỳ đến đây tiến hành bố trí Ngũ Hành Điệp Gia Đại

Trận.

Có Ngũ Hành Điệp Gia Đại Trận, có sự phụ trợ của tu sĩ Hóa Thần kỳ, người thủ hộ Nặc Ngôn cũng có thể nghỉ ngơi một lát, thậm chí còn có cơ hội đến chiến trường cổ giúp đỡ Nguyệt phán xử.

Chương 642. Dùng lực lượng của một người vực dậy cả thế giới (2)

Nếu như thế thì toàn bộ ván cờ được cứu rồi, nguy cơ Nhân tộc bị diệt vong cũng sẽ hoàn toàn đảo ngược.

Sự lựa chọn của Lý Hiên là sự lựa chọn vô cùng chính xác.

Giống như bây giờ.

Vô số Công Đức Chi Quang rơi xuống, nhanh chóng hòa vào trong cơ thể hắn, cường hóa thể Công Đức của hắn.

'Ting! Thể Công Đức tứ giai của ngài đã thành công thăng cấp lên thể Công Đức ngũ giai, vẫn đang không ngừng thu được công đức.'

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài đánh nát hạch tâm của thế giới quỷ dị rồng, thế giới quỷ dị rồng thuộc mười hai con giáp sụp đổ, A Ngốc bị thế giới Quỷ Dị truy nã và đuổi giết.'

'Ting! Đệ tử Chu Hồng Phúc của ngài đã đi đến đại lục khác, đạt được đại kỳ ngộ, thành công thăng cấp từ Kim Đan hậu kỳ thành Kim Đan đại viên mãn. Phần thưởng của ngài: Linh Họa Sư từ lục giai hạ phẩm thăng cấp thành lục giai trung phẩm.'

…

Chiến trường cổ.

Dưới tà dương đỏ như màu của máu.

Chín mươi chín con tà ma có khuôn mặt hung tợn và tỏa ra khí tức cuồn cuộn đang cảnh giác đứng trong hư không.

Cơ thể xấu xí của bọn nó căng chặt, nhìn chằm chằm vào phía trước vận sức chờ thời cơ hành động, chăm chú quan sát một nữ nhân mỏng manh.

Nữ tử mềm yếu mặc trường bào màu đỏ, trên gương mặt nàng là dải lụa che mặt màu trắng, mái tóc đen dài mượt mà tung bay trong gió, cộng thêm làn da trắng long lanh như tuyết, trông nàng vô cùng thu hút ánh nhìn của kẻ khác.

Nữ tử này không mang giày, đôi chân trần trắng nõn của nàng cứ đứng lặng và lơ lửng giữa bầu trời.

Nhưng một nữ tử trông có vẻ yếu ớt như thế lại khiến chín mươi chín con tà ma siết chặt binh khí như đang đối mặt với cường địch, không khác nào dám buông lỏng cảnh giác.

Nữ tử này không phải ai khác.

Nàng là Nguyệt phán xử, người ngăn cản sự xâm chiến của Tà Thần bằng sức mạnh của một người, cũng là người thủ hộ Nhân tộc mạnh nhất.

Mà chín mươi chín tà ma này lại là chín mươi chín Tà Thần, là những tà thần ngang tàng từ các đại thế giới liên hợp lại với nhau.

Lúc này.

Bởi vì kế hoạch của Lý Hiên mà tình hình ở ngoại vực và thiên vực đã thay đổi mãnh liệt, các tà ma đã đến bờ vực sụp đổ.

Nếu như lại không đưa ra được biện pháp hiệu quả nào thì sự xâm lược của tà ma sẽ thất bại tại đây.

Các Tà Thần không cam tâm thất bại, dự định tìm cách giải

quyết, vì vậy trận chiến ác liệt đã kéo dài nhiều năm giữa chúng nó và Nguyệt phán xử đã ngừng lại vào thời khắc này.

"Thế giới này nhất định sẽ diệt vong, chúng ta rất nhanh sẽ quay trở lại, đợi đó."

Tà Thần Cuồng Chiến có sức chiến đấu mạnh nhất lạnh lùng để lại một câu, sau đó nó dẫn theo rất nhiều Tà Thần khác, bắt đầu rút lui một cách cẩn trọng.

Bọn nó càng lùi càng xa, cuối cùng rời khỏi chiến trường cổ trong tà dương, trở về thế giới Tà Thần.

Trong không trung của chiến trường cổ.

Nguyệt phán xử đứng lặng lẽ rất lâu.

Cuối cùng.

Trong con mắt đen láy của nàng xuất hiện gợn sóng, sau đó cơ thể lắc lư rơi xuống đất, loạng choạng suýt ngã xuống.

"Chống đỡ qua rồi, cảm ơn ngươi, Lý Hiên."

Nguyệt phán xử lảo đảo bay trở về, đợi sau khi bay vào trong trận pháp của động phủ, cơ thể trọng thương của nàng cũng không thể chống đỡ nổi nữa, trực tiếp ngất đi.

.....

Đại bản doanh của thế giới Tà Thần.

Sau khi chín mươi chín Tà Thần trở về thì lập tức tụ lại với nhau, bàn bạc xem tiếp theo nên làm thế nào.

"Ngoại vực và thiên vực không chống đỡ nổi nữa, nếu tiếp tục kéo dài thì con dân của chúng ta sẽ chết vô ích, làm thế nào bây giờ?" Tà Thần Độc Nhãn lạnh giọng nói, trong mắt đều là mê

mang.

"Dùng nguyền rủa đi, giết chết con mèo đó, sau đó phá hủy trận pháp, chuyển qua tấn công các đại lục khác." Tà Thần Hồ Nữ quay đầu lại nhìn về phía Tà Thần Trớ Chú.

"Ta tán thành." Tà Thần Sa Ngư gật đầu.

"Ta cũng tán thành."

.....

Tập thể các Tà Thần tán thành, chúng nó nhìn về phía Tà Thần Trớ Chú.

Chú thuật của Tà Thần Trớ Chú vô cùng đáng sợ, ngay cả khi cách vào thế giới cũng có thể tiêu diệt kẻ địch.

Đương nhiên, kẻ địch càng mạnh thì xác suất vượt qua nguyền rủa càng lớn.

Nhưng chỉ cần không đạt đến Hóa Thần kỳ thì muốn thoát khỏi nguyền rủa của nó là điều rất khó.

Nhưng cái giá cho một lần sử dụng nguyền rủa quá lớn, trong hoàn cảnh bình thường, Tà Thần Trớ Chú sẽ không đồng ý sử dụng, cho dù là sử dụng thì cũng chỉ dùng những nguyền rủa tương đối yếu hơn.

Nhưng mục tiêu bây giờ bắt buộc phải dùng nguyền rủa đến chết, Tà Thần Trớ Chú chỉ có thể lấy ra thủ đoạn mạnh mẽ và tiến hành nguyền rủa Lý Hiên.

"Sau khi sử dụng nguyền rủa xong, ta sẽ chìm vào giấc ngủ sâu, ít nhất là trăm năm, các ngươi chắc chắn muốn ta sử dụng nguyền rủa chứ?" Tà Thần Trớ Chú cau mày nói.

"Cho dù cái giá có lớn bao nhiêu thì cũng bắt buộc phải dùng,

con mèo đó quá phiền phức, vậy mà lại khôi phục vận mệnh của Nhân tộc, nhất định phải giết chết nó." Tà Thần Bướu Thịt tức giận nói.

"Ta tán thành, chúng ta có thể đối kháng được bên chỗ Nguyệt phán xử, chỉ cần con mèo đó chết đi rồi phá hủy trận pháp Truyền Tống, tất cả sẽ trở lại theo đúng quỹ đạo."

"Nguyệt phán xử mạnh như thế, không có nguyền rủa của ta kiềm chế, các ngươi thật sự có thể chống lại nàng sao? Nếu như nàng tiêu diệt thế giới của chúng ta, vậy thì xong đời."

Chương 643. Nguyền rủa của Tà Thần

Tà Thần Trớ Chú không tin, ngược lại lo lắng cho thế giới của mình.

"Yên tâm, mặc dù Nguyệt phán xử vô cùng mạnh mẽ, nhưng chiến đấu trong thời gian dài nên chắc chắn nàng cũng cần có thời gian khôi phục lại."

"Hơn nữa chúng ta cũng không phải ăn không ngồi rồi, dù có thế nào thì nàng cũng không thể đánh bại toàn bộ chúng ta được."

"Chúng ta giết nàng không được, kiềm hãm nàng trăm năm là chuyện không thành vấn đề." Tà Thần Ẩn Thú nói.

"Bằng không thì chúng ta xin chi viện của thế giới Tế Hiến đi? Bọn nó đã ra tay với thế giới loài người rồi, nếu có được sự trợ giúp của chúng nó, cho dù là Nguyệt phán xử thì cũng không cản nổi." Tà Thần Ẩn Thú đề nghị.

"Không được, thế giới Tế Hiến đang bị xâm lược, bọn nó muốn thoát khỏi vận mệnh bị diệt vong thông qua Bối Quan Nhân, bây giờ căn bản không có thời gian để quan tâm đến chúng ta."

"Hơn nữa, tiếp xúc với thế giới Tế Hiến chưa biết chừng sẽ dẫn hỏa thiêu thân, lỡ bị chủng tộc đó phát hiện thì chúng ta xong đời rồi." Tà Thần Hồ Nữ nhớ đến vẫn rùng mình sợ hãi nói.

"Cũng phải, không thể bị chủng tộc đó phát hiện được, quá đáng sợ."

"Đúng vậy, khó lắm mới chạy thoát đến đây."

Các Tà Thần nghĩ đến chủng tộc đáng sợ đó thì đều biến sắc, không dám nhắc đến chuyện cầu cứu thế giới Tế Hiến nữa.

Cuối cùng.

Sau khi bọn nó trải qua bàn bạc và thống nhất quyết định thì sẽ do Tà Thần Trớ Chú ra tay giết Miêu tiên sinh.

Sau khi quyết định xong.

Chúng nó lập tức hành động, bỏ ra lượng lớn tài nguyên để bắt đầu công tác chuẩn bị, nhằm một kích tất sát.

Thời gian trôi đi, rất nhanh ba ngày đã trôi qua rồi.

Vào chính thời điểm này, Lý Hiên đang ở khu vực Địa Tâm bố trí trận pháp, tiến triển của hắn rất thuận lợi, đã bố trí xong ba mươi hai Điệp Gia Trận.

Nhìn rất nhiều trận pháp được thành hình, Lý Hiên mỉm cười, mơ hồ nhìn thấy hy vọng giành được thắng lợi của Nhân tộc.

Lúc này, đột nhiên hắn cảm thấy ngực đau dữ dội, một luồng sức mạnh quỷ dị buông xuống cơ thể hắn, khiến trái tim hắn nhức nhối.

"Miêu tiên sinh, ngươi sao thế?"

Tông chủ Tiểu Khả Ái vẫn đang giúp đỡ, nhìn thấy Lý Hiên đột nhiên bất động, nàng quan tâm hỏi.

"Không hay rồi!"

Người thủ hộ Nặc Ngôn đến bên cạnh Lý Hiên, xiềng xích xung quanh cơ thể nhanh chóng quấn Lý Hiên lại, hóa thành lá chắn bảo vệ.

Rầm!

Cơ thể Lý Hiên đột nhiên nổ tung, hóa thành những hạt nhỏ nhất rồi biến mất ngay trong phút chốc.

Cảnh tượng đột ngột xuất hiện này khiến đồng tử của tất cả mọi người co lại một cách mãnh liệt, có người hoảng hốt hét lên.

"Là nguyền rủa, nguyền rủa siêu cấp của Tà Thần, cho dù là cách nhau vài thế giới cũng có thể tiêu diệt đối tượng nguyền rủa siêu cấp,"

Lửa giận dâng trào trong mắt của người thủ hộ Nặc Ngôn, sát ý vô biên vô tận từ trên cơ thể hắn bùng nổ.

"Nguyền rủa, vậy mà lại là nguyền rủa của Tà Thần, Miêu tiên sinh hắn... hắn..."

Giọng nói của tông chủ Tiểu Khả Ái run rẩy, không dám tin tưởng rằng Miêu tiên sinh cứ như thế chết đi, nàng cảm thấy cả thế giới đều chìm vào trong bóng tối.

Các tu sĩ xung quanh khiếp sợ trước cảnh tượng này, ai ai cũng đỏ mắt, đau khổ không thôi.

Những trận pháp sư đến phụ trợ bố trí trận pháp đã nước mắt đầy mặt từ lâu.

Khó khăn lắm Miêu tiên sinh mới dẫn dắt Nhân tộc nhìn thấy hi vọng, nhưng ai có thể ngờ được rằng, thứ chờ đón bọn họ lại là cái chết của Miêu tiên sinh, điều này khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy đau lòng.

Trong bí cảnh Hàn Băng.

Băng Huyên Nhi đang tu hành đột nhiên mở mắt ra, nhìn về phía Lý Hiên sắc mặt tái nhợt ở bên cạnh.

“Hiên thiếu gia, ngài sao vậy?"

"Không sao, một Huyết Nhân Ngẫu chết mà thôi." Lý Hiên lắc đầu, trên mặt nở nụ cười.

"Thật sự không sao chứ? Trông ngài có vẻ rất tiều tụy." Băng Huyên Nhi vội vàng lấy đan dược ra, lo lắng đưa cho Lý Hiên.

"Chỉ là sử dụng phương pháp kim thiền thoát xác nên khiến linh hồn hơi tổn thương một chút, hồi phục trong một khoảng thời gian gắn là ổn, hơn nữa ta cũng thu hoạch được khá nhiều."

Sắc mặt của Lý Hiên chẳng mấy chốc đã hồi phục lại bình thường, trông có vẻ vô cùng khỏe mạnh.

"Thu hoạch khá nhiều à?"

Sau khi Băng Huyên Nhi xác nhận rằng trạng thái của Lý Hiên vẫn tốt thì lúc này mới yên tâm, sau đó chớp đôi mắt to, nàng hỏi một cách tò mò.

"Đúng, nói một cách đơn giản là ta chính thức xác nhận được chuyện Tà Thần không thể giết chết ta được, có lớp bảo vệ này, ta có thể tùy ý ra tay rồi." Lý Hiên mỉm cười, trông có vẻ rất vui vẻ.

Băng Huyên Nhi nhìn Lý Hiên vui vẻ, trên gương mặt lạnh lùng của nàng cũng lộ ra nụ cười, vui mừng cho Lý Hiên.

"Ta nói với Tiểu Nguyệt trước để tránh nàng lo lắng."

Lý Hiên lấy ngọc phù truyền tin ra, bắt đầu liên hệ với Tần Nguyệt, Tiểu Muội, Sở Văn Thu. Ba đệ tử này biết thân phận của hắn, không thể để các nàng lo lắng được.

Rất nhanh đã liên lạc xong, Lý Hiên đặt ngọc phù xuống, suy nghĩ con đường sau này.

"Nếu như ta là tà ma, tiếp theo nhất định sẽ phá hủy các Truyền Tống Trận, sau đó xâm lược các đại lục khác, cuối cùng

phản cộng Trung Châu đại lục."

Rất nhanh Lý Hiên đã phân tích ra đường đi đại khái, nhưng hắn không có ý định liên lạc với Vũ Tiên Tông.

Bởi vì, cho dù không có ai canh phòng các Truyền Tống Trận thì Lý Hiên cũng không hề có chút lo lắng nào cả.

Chương 644. Nguyền rủa của Tà Thần (3)

Dựa vào trận pháp lục giai, đừng nói là Nguyên Anh kỳ tập kích, cho dù là tà ma Hóa Thần kỳ đến phá hủy thì cũng khó mà phá hủy thành công.

Mà Hóa Thần kỳ, chúng nó muốn tiến vào thế giới loài người chắc chắn là đã khó càng thêm khó, hoặc có thể nói là hầu như là không có khả năng.

Bởi vì áp chế của thế giới này với Hóa Thần kỳ quá lớn, căn bản không có đất cho bọn nó hoạt động. Bằng không, với thực lực của tà ma, chúng nó đã diệt trừ Nhân tộc từ lâu rồi.

Hơn nữa, không chỉ là thế giới loài người, ngay cả tà mà của thiên vực cũng chịu áp chế cực lớn, đây cũng là nguyên nhân quan trọng trong việc Nhân tộc có chống lại tà ma bằng vào số lượng Hóa Thần kỳ ít ỏi.

"Xem ra là vấn đề không lớn, vậy thì đuổi tà ma ở thiên vực và ngoại vực đi, phong ấn thông đạo nối liền."

“Tiếp theo, các cao thủ Nhân tộc đánh chiếm thế giới Địa Tâm bằng toàn bộ sức mạnh, đến lúc đó, người thủ hộ Nặc Ngôn chi viện Nguyệt phán xử, ừm, cứ làm vậy đi."

Sau khi Lý Hiên đưa ra quyết định thì lập tức phân tách ra một Huyết Nhân Ngẫu mới, sau đó Huyết Nhân Ngẫu này biến thành một con báo và đi đến ngoại vực.

Hắn chuẩn bị một mẻ hốt gọn tà ma thiên vực, chiếm lĩnh

hoàn toàn chiến trường ngoại vực.

Đại bản doanh của thế giới Tà Thần.

Tà Thần Trớ Chú mở mắt ra, dao động trên cơ thể nó rõ ràng có hơi không ổn định, trông có vẻ tiêu hao rất lớn.

"Sao rồi? Giết được con mèo đó chưa?" Tà Thần Cuồng Thú vội vàng hỏi.

"Giết chết rồi, cái tên đó vậy mà lại ở bên cạnh Nặc Ngôn, hại ta tiêu hao một lượng lớn thần lực mới giết chết được con mèo đó, Nặc Ngôn đáng chết."

Tà Thần Trớ Chú tức giận không thôi, rõ ràng là đã chịu thiệt.

"Nặc Ngôn? Quả thật là tên đó có hơi phiền phức, nhưng có thể giết chết được con mèo đó là tốt rồi." Tà Thần Hùng Thú nói.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì? Thật sự từ bỏ ngoại vực và thiên vực sao? Đây là thứ mà khó khăn lắm chúng ta mới chiếm được đó." Tà Thần Bướu Thịt không cam tâm nói.

"Chỉ có thể tạm thời từ bỏ, trước khi từ bỏ thì đi phá hủy Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình của Nhân tộc trước, cắt đứt đường lui của bọn họ, sau đó giết sạch Nhân tộc của các đại lục khác." Tà Thần Hồ Nữ khát máu nói.

"Đến lúc đó, chúng ta có thể bắt đầu kế hoạch thôn tính, nâng cao cấp bậc của thế giới chúng ta, chậc chậc chậc, thật là mong chờ."

Trong khi các Tà Thần đang phấn khích, bóng dáng của Lý Hiên từ từ xuất hiện ở ngoại vực.

Hình thái của hắn lúc này là hình dạng của một con báo, mục đích đương nhiên là vì ẩn giấu thân phận.

Mặc dù nói hắn có thể sống dưới nguyền rủa của Tà Thần, nhưng nếu như tiếp tục dùng thân phận Miêu tiên sinh làm việc thì đã nói rõ ràng nguyền rủa trước đó của Tà Thần không có tác dụng.

Vì lý do an toàn, Lý Hiên đổi một thân phận khác để làm việc, tương đương với việc nói với Tà Thần rằng nguyền rủa của nó rất có tác dụng, lần sau còn có thể dùng chiêu này.

Mà thân phận con báo cũng không ảnh hưởng đến hành động của Lý Hiên, hắn vẫn có thể ngăn cản tà ma, vậy thì sao Lý Hiên không vui vẻ mà làm chứ?

Vì vậy sau khi Lý Hiên đến ngoại vực trong hình thái một con báo, hắn ném ra một đống bình sứ nhỏ, bắt đầu giải phóng thuộc hạ.

Rất nhanh.

Bình sứ nhỏ vỡ ra, từng Huyết Phân Thân xuất hiện trên đất trống, tỏa ra khí tức nặng nề.

"Đi đi, biến đổi hình dạng, diệt trừ quỷ dị và tà ma ở ngoại vực." Lý Hiên hạ lệnh.

Cùng với mệnh lệnh của hắn.

Cơ thể của các Huyết Phân Thân nhanh chóng thay đổi, kết quả toàn bộ đều biến thành gấu trúc mập mạp, tay cầm gây gậy gỗ dài.

"Hơn chín nghìn gấu trúc, thú vị thật, vậy ta cũng biến thành gấu trúc."

Bóng dáng của Lý Hiên thay đổi, sau đó hắn cũng biến thành một con gấu trúc, rồi sắp xếp các gấu trúc bắt đầu đi săn giết tà ma.

Lúc này, thông qua huyết mạch Phượng Hoàng, Lý Hiên đột nhiên cảm nhận được tâm trạng lo lắng của Tần Nguyệt.

"Sao vậy?"

Ý thức của Lý Hiên truyền đến bên đó, hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì.

"Sư tôn, Nguyệt phán xử đại nhân của chiến trường cổ xảy ra chuyện rồi, có lẽ là vết thương cũ tái phát, Thược Dược lão tổ dẫn rất nhiều y sư đến chữa trị."

“Nhưng ta thấy dường như tình hình không được lạc quan, có thể dùng máu của ngài chữa trị cho nàng không? Bây giờ chỉ có ngài mới cứu được nàng.” Tần Nguyệt lo lắng hỏi.

"Đương nhiên là được, không có nàng thì Nhân tộc đã diệt vong từ rồi, bây giờ nàng bị trọng thương, sao chúng ta có thể không cứu chứ? Không những chúng ta phải giúp mà còn phải giúp thật tốt.”

“Ngươi đưa bình sứ nhỏ cho nàng, nghĩ cách tặng miếng thịt khô đó cho nàng, nếu như vẫn không được thì lại liên lạc với ta.”

“Nếu như có thể chữa khỏi, các nàng hỏi nguồn gốc của bình sứ nhỏ thì ngươi nói đây là của Miêu tiên sinh để lại lúc sinh thời." Lý Hiên suy ngẫm rồi nói.

"Ừm, ừm, ta biết rồi." Tần Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu.

...

Hai người vội vàng trao đổi vài câu, rất nhanh liên kết ý thức đã bị ngắt.

Bây giờ hoàn cảnh của Nhân tộc đang chuyển biến tốt đẹp, nếu như Nguyệt phán xử ngã xuống, vậy thì thật sự phiền phức

rồi.

May mà Lý Hiên rất tự tin vào máu của mình, chỉ cần không phải là vết thương linh hồn thì phần lớn thương thế đều có thể chữa khỏi được, trừ khí là loại vết thương tương tự như đôi mắt hắn.

Chương 645. Giao phó hậu sự

Loại vết thương này, đến cả Lý Hiên cũng chỉ đành bất lực, chỉ có thể thông qua thể Công Đức để chữa trị từ từ.

"Xem ra lần này ta nên điên cuồng một chút, giết chết tà ma chia sẻ áp lực cho Nhân tộc."

Trong mắt Lý Hiên lóe lên sự điên cuồng, sau đó hắn ẩn vào hư không rồi biến mất, sau mấy lần chuyển dịch không gian, hắn đã đến căn cứ núi Tội Nghiệt của tà ma.

Ở đây là căn cứ tà ma của đại tướng quân Hồng Ma, cũng là căn cứ tuyến đầu quan trọng, chỉ cần hủy căn cứ này là sẽ có thể tiêu diệt tất cả tà ma.

Như thế thì chiến lực của tà ma sẽ giảm mạnh, dựa vào ưu thế về số lượng của Nhân tộc, tà ma và quỷ dị còn thừa lại hoặc là sẽ chết, hoặc là sẽ rời khỏi ngoại vực.

Đến lúc đó, Lý Hiên chỉ cần phong ấn thông đạo lại, ngoại vực sẽ trở thành hoa viên phía sau của Nhân tộc.

Cân nhắc đến đây.

Dưới tác dụng thiên phú Ẩn Nấp, Lý Hiên bắt đầu bận rộn bố trí Liệt Diễm Đại Trận lục giai ở bên ngoài căn cứ của tà ma, nhằm khiến tà ma thần hình câu diệt.

Chiến trường cổ.

Trong căn phòng nhỏ cổ xưa đầy vết kiếm và vết đao.

Một đám người ngồi xung quanh, ngạc nhiên nhìn Nguyệt

phán xử.

Nhìn thấy Nguyệt phán xử tỉnh lại, nghe thấy âm thanh mềm mại của nàng, Thược Dược lão tổ không nhịn được mà hỏi.

"Đại nhân, cơ thể của ngươi thật sự đã bình phục rồi sao?"

"Đúng vậy, vết thương cũ của cơ thể đã hồi phục rồi, chỉ còn lại vết thương linh hồn thôi, nhưng đừng lo lắng, ngăn cản Tà Thần thì không thành vấn đề." Nguyệt phán xử dịu dàng nói.

"Hóa ra là như vậy, không ngờ hiệu quả của dược dịch trong bình sứ nhỏ lại mạnh mẽ như vậy."

Thược Dược lão tổ ngạc nhiên nhìn bình sứ nhỏ, trước đó nàng đã dùng rất nhiều cách nhưng không thể chữa khỏi cho Nguyệt phán xử, thậm chí đã tìm rất nhiều Đan Sư mạnh nhưng đều vô tác dụng.

Nhưng không ngờ được rằng.

Một lọ dược dịch do Tần Nguyệt cung cấp vậy mà lại trị khỏi cho Nguyệt phán xử, mặc dù vẫn còn vết thương linh hồn, nhưng có thể hồi phục đến hiện tại đã là rất tốt rồi.

Vì vậy Thược Dược lão tổ, vả cả những Đan Sư khác đều ngạc nhiên nhìn về một góc, nhìn Tần Nguyệt đang trầm mặc.

Lúc này.

Tần Nguyệt đang yên lặng ngồi đó, đôi mắt to tròn cẩn thận nhìn Nguyệt phán xử, quan sát vị thần thủ hộ, người bằng sức mạnh của một mình đã bảo vệ Nhân tộc qua vô số năm tháng.

Nhìn thấy mọi người đều đang nhìn mình, Tần Nguyệt vội vàng đứng dậy, nàng nói.

"Đây là đồ Miêu tiên sinh để lại cho ta, là di vật của hắn, ta

còn có mấy bình, đều cho ngài cả."

Tần Nguyệt lấy tất cả bình sứ nhỏ ra, rồi lại lấy một miếng thịt khô ra, sau đó đưa tất cả chúng cho Nguyệt phán xử.

"Di vật của Miêu tiên sinh sao?"

Nghe những lời này, trái tim mọi người cảm thấy đau đớn, bầu không khí của nơi này trở nên nặng nề chỉ trong phút chốc.

Đối với cái chết của Miêu tiên sinh, mọi người đều cảm thấy vô cùng đáng tiếc, bởi vì Miêu tiên sinh đã mang lại hy vọng thực sự cho Nhân tộc, thay đổi kết cục sắp diệt vong của Nhân tộc.

Nhưng Miêu tiên sinh tốt như thế lại chết rồi, chuyện này đương nhiên khiến mọi người đau lòng.

Bây giờ di vật của Miêu tiên sinh còn cứu Nguyệt phán xử nữa, điều này càng khiến cho mọi người cảm thấy xót xa, dẫn đến bầu không khí tại nơi này trở nên nặng nề vô cùng.

Nhưng.

Nguyệt phán xử lại không hề lộ vẻ đau lòng, ngược lại, nàng quay đầu nhìn về phía ngoại vực, sau đó chớp mắt nói.

"Ta không thể nhận không đồ của ngươi được, cho ngươi hai Văn Tự Thần Bí này."

"Văn Tự Thần Bí!"

Tẩn Nguyệt nghe thấy Văn Tự Thần Bí thì trong lòng ngạc nhiên, đôi mắt to trợn tròn.

Nàng biết rõ mức độ quan trọng của Văn Tự Thần Bí, bây giờ Nguyệt phán xử đột nhiên lấy ra hai cái, chuyện này chắc chắn là một bất ngờ lớn đối với Tần Nguyệt.

Bởi vì hai Văn Tự Thần Bí này, mỗi một cái đều có ba lần sử dụng, uy lực siêu cấp lớn mạnh, tuyệt đối là một đại sát khí.

Vốn dĩ Tần Nguyệt không định nhận đồ của Nguyệt phán xử, nhưng nghĩ đến chuyện sư tôn thường xuyên xuất hiện ở nơi nguy hiểm, nếu như mang theo hai Văn Tự Thần Bí thì sự an toàn của hắn sẽ càng được đảm bảo.

Vì vậy Tần Nguyệt do dự một lát, cuối cùng vẫn gật đầu và nói: "Cảm ơn đại nhân."

"Không có gì."

Nguyệt phán xử mỉm cười, giơ tay xoa cái đầu nhỏ của Tần Nguyệt, nàng nói: "Cố gắng nâng cao thực lực, tương lai phải dựa vào các ngươi rồi."

"Ừm, ta sẽ cố gắng."

Tần Nguyệt vội vàng gật đầu, chỉ là nàng cảm thấy lời này giống như là chuẩn bị chuyện hậu sự vậy, khiến Tần Nguyệt có hơi lo lắng.

Nhưng nàng vẫn chưa kịp nói gì thì đột nhiên Nguyệt phán xử đã quay đầu nhìn về phía xa.

"Tà Thần đến rồi, các ngươi trở về đi."

Nguyệt phán xử vẫy tay nhỏ, trong phút chốc tất cả mọi người đã bị đưa về Trung Châu, thể hiện thực lực đáng sợ của nàng một cách rõ nét.

Làm xong tất cả điều này.

Đôi chân trần của nàng bước vào không trung, vẫn trước sau như một mà cản đường tiến của Tà Thần, ánh mắt hời mà trầm lặng.

Thật ra.

Thương thế trên cơ thể Nguyệt phán xử vẫn còn rất nhiều, có một vết thương có tình trạng vô cùng mạnh mẽ nhưng lại không thể trừ tận gốc được, nhưng quả thật là máu của Lý Hiên đã giúp đỡ nàng, đã trị khỏi hầu hết các vết thương trên cơ thể.

Sau khi loại bỏ những vết thương này, chiến lực của nàng đã hồi phục rất nhiều, có thể tiếp tục chiến đấu với tà ma rồi.

Chương 646. Giao phó hậu sự (2)

Điều duy nhất cần lo lắng chính là tuổi thọ, đúng vậy, là tuổi thọ.

Tuổi thọ của nàng không nhiều, sử dụng Văn Tự Thần Bí sẽ không ngừng tiêu hao tuổi thọ của nàng.

Hiện tại nàng đã rất ít sử dụng đến Văn Tự Thần Bí khi chiến đấu, nguyên nhân đương nhiên là tuổi thọ không đủ.

Nàng cũng từng dùng Tăng thọ đan, nhưng càng về sau, Tăng Thọ đan đã hoàn toàn mất tác dụng, ngay cả thiên tài địa bảo cũng không có tác dụng với nàng.

Hôm nay, những lời mà nàng nói cho Tần Nguyệt, thật sự có hơi giống cảm giác sắp xếp chuyện hậu sự, nàng chỉ muốn sau khi mình chết đi thì có người có thể gánh vác hy vọng của Nhân tộc.

"Lý Hiên, sau này chỉ có thể dựa vào ngươi rồi."

Nguyệt phán xử lại liếc nhìn ngoại vực một cái, sau đó lấy chiếc bình sứ nhỏ, còn có thịt khô được tặng cùng.

Lúc này, ánh mắt của nàng nhìn về phía miếng thịt khô, mơ hồ cảm giác thịt khô có hơi kỳ lạ.

Chỉ yếu là miếng thịt khô này khiến nội tâm nàng dậy sóng, giống như là đang thu hút nàng vậy.

Chuyện này có chút lạ thường, là tồn tại mạnh nhất của Nhân tộc, nàng đã ăn qua quá nhiều thiên tài địa bảo, đã không có gì có

thể khiến nàng cảm thấy hứng thú nữa.

Nhưng bây giờ, một miếng thịt khô quắt queo lại khiến lòng nàng dậy sóng.

Với sự nghi ngờ sâu sắc, nàng cầm miếng thịt khô lên ngửi nhẹ, nhất thời cảm thấy sức sống nhảy lên một chút, khát vọng xuất hiện ở đáy lòng.

Ôm trong lòng sự khó tin.

Nàng vén tấm lụa che mặt lên, lộ ra nhan sắc hại nước hại dân, sau đó cái miệng nhỏ hồng hào khẽ nếm thịt khô, hàm răng trắng sứ từng miếng ăn hết thịt khô.

Một lần nữa đeo tấm che mặt lên, Nguyệt phán xử lặng lẽ lơ lửng trong không trung, ngay sau đó, sức sống cuồn cuộn dâng trào trong cơ thể nàng.

Tuổi thọ vẫn không nhiều của nàng, vào giờ phút này, lại nhanh chóng tăng lên, chỉ trong chốc lát thôi mà tuổi thọ của nàng đã tăng lên đến mười năm.

"Tuổi thọ của ta vậy mà lại tăng lên mười năm, đến cấp bậc này của ta mà muốn có được mười năm tuổi thọ thì gần như là không thể rồi, nhưng bây giờ..."

Nguyệt phán xử vui mừng không thôi, tuổi thọ của nàng gần như không còn bao nhiêu nữa, bây giờ có mười năm tuổi thọ, nàng có thể tiếp tục thủ hộ Nhân tộc thêm mười năm nữa.

Nghĩ đến chuyện mười năm sau, mấy người Tần Nguyệt đều đã trưởng thành, Nguyệt phán xử vui mừng không thôi, lập tức truyền âm đến ngoại vực.

"Cảm tạ, rất cảm ơn thịt khô của ngươi, mười năm tiếp theo cứ giao cho ta."

Ngoại vực.

Lý Hiên đang bố trí trận pháp, đột nhiên nghe thấy âm thanh này, hắn dừng lại một chút, nói: "Nếu như ngươi cần thì ta vẫn còn thịt khô."

"Đã không còn tác dụng nữa, đạt đến cấp bậc này như ta, có thể cảm nhận rất nhiều thứ một cách rõ rệt, thịt khô của ngươi chỉ có tác dụng trong lần đầu thôi."

"Đừng lo lắng, thật ra ta rất vui, có được mười năm này là ta đã thỏa mãn rồi, sau mười năm nữa Nhân tộc nhất định sẽ cường thịnh, cảm ơn."

Giọng nói mềm mại biến mất giống như thể chưa từng xuất hiện.

Lời Nguyệt phán xử nói nghe thì có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng Lý Hiên lại cảm thấy nặng nề vô cùng, hắn chỉ có thể tăng tốc độ bố trí trận pháp lên, gánh vác một phần áp lực.

Sau nửa giờ.

Chín Liên Hoàn Trận đã được bố trí xong, nhưng Lý Hiên vẫn không yên tâm, hắn vẫn nỗ lực bố trí, muốn khiến tất cả tà ma của căn cứ này chết hết.

Thời gian trôi đi, chớp mắt ba ngày đã trôi qua rồi.

Ngoại vực, thành Nguyên Anh.

Đông đảo cao thủ Nguyên Anh của Nhân tộc tập trung lại đây, tạo thành hai đội quân, chuẩn bị tập kích vào hai cứ điểm của tà ma, đánh cho tà ma tổn thất nặng nề.

Thật ra thì bọn họ vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ, thậm chí còn có một bộ phận cao thủ đang trên đường đến, nhưng bọn họ không

đợi được nữa rồi, nhất định phải nhanh chóng hành động.

Bởi vì dựa theo tình báo, dường như quỷ dị và tà ma đang có dấu hiệu rút lui, bọn họ nhất định phải ra tay giết chết chúng trước khi chúng toàn toàn rút lui.

Nhưng cũng bởi vì việc chuẩn bị chưa được đầy đủ, chiến đấu lần này nhất định sẽ xuất hiện thương vong, chuyện này khiến những người dẫn đầu là Tần Bất Hối, tông chủ Tiểu Khả Ái, Tần Lục Soái, Tần Thất Soái có chút do dự.

"Lục ca, Thất ca, ngày mai tu sĩ Phật Quốc Đại Lục sẽ đến rồi, thật sự không thể đợi thêm một ngày được sao?" Tần Bất Hối lo lắng nói.

"Không thể đợi được nữa rồi, bây giờ là thời khắc tốt nhất khi kẻ địch suy yếu, nếu như tất cả chúng nó đều rút thì tương lai muốn giết bọn chúng sẽ rất khó."

Tần Lục Soái nghiêm túc nói, không phải là hắn không biết phía mình chuẩn bị chưa đầy đủ.

Vì thế mà bọn họ từ bỏ căn cứ quỷ dị, chỉ chia quân thành hai đường, tiến công vào hai cứ điểm của tà ma, làm vậy là để giảm thiểu thương vong.

Nhưng cho dù là như thế thì thương vong vẫn sẽ xuất hiện, thậm chí sẽ xuất hiện rất nhiều, đây là tình huống không thể tránh khỏi, trừ khi tất cả các cao thủ tập hợp lại thì mới có thể giảm thiểu thương vong.

Nhưng bây giờ bọn họ không đợi được nữa, phải giết chết tà ma, bọn họ chỉ có thể lập tức hành động.

"Xuất phát thôi, nếu đợi tiếp thì tà ma thật sự sẽ rời đi." Tần Thất Soái nói.

"Được, xuất phát!"

Rất nhanh.

Dưới sự lãnh đạo của Tần Lục Soái và Tần Thất Soái, đại quân Nhân tộc xuất phát, lần lượt tiến về căn cứ núi Tội Nghiệt và căn cứ núi Ma Đầu của tà ma.

Chương 647. Gấu trúc dũng mãnh không sợ chết

Tốc độ của Tần Lục Soái khá nhanh nên bọn họ đến bên ngoài căn cứ núi Ma Đầu cách đó hàng trăm trượng trước.

Kết quả là khi bọn họ gần đến nơi thì dần nghe thấy âm thanh nổ ầm ầm từ căn cứ núi Ma Đầu truyền đến, hơn nữa âm thanh ngày càng lớn, tiếng ồn thế khiến mọi người vô cùng hoang mang.

Đợi sau khi bọn họ đến gần căn cứ thì nhìn đông đảo loài gấu với hai màu trắng đen đan xen nhau đang điên cuồng tấn công căn cứ, xông vào tấn công như điên cuồng.

Thực lực của chủng loại sinh vật này đều là Kim Đan đỉnh phong mà thôi, theo lý mà nói thì chúng căn bản không dám tiến công vào căn cứ Nguyên Anh kỳ của tà ma mới đúng.

Nhưng bây giờ, quả thật bọn nó đang tấn công.

Mấu chốt là những sinh vật này vô cùng điên cuồng, khi sắp chết sẽ tự bạo ngay tại chỗ, tạo thành thương vong không nhỏ cho tà ma, chuyện này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

"Các ngươi nhìn trận pháp xung quanh núi Ma Đầu đi, vậy mà lại bị phá giải hết rồi." Có Trận Pháp Đại Sư chỉ vào trận pháp xung quanh và hét lên.

Trước đó, có thể Nhân tộc sẽ xuất hiện thương vong, nguy hiểm lớn nhất chính là trận pháp, các tà ma hoàn toàn có thể tấn công Nhân tộc trong trận pháp, tạo ra thương vong cho Nhân tộc.

Nhưng mà bây giờ.

Nhìn thấy trận pháp tan nát, Nhân tộc trừng to hai mắt, niềm vui mừng không kể xuất hiện trong lòng tất cả mọi người.

Không có trận pháp, thương vọng của bọn họ sẽ giảm đi nhiều, càng chưa kể một đám sinh vật loài gấu đang tấn công vào căn cứ tà ma nữa.

"Các ngươi mau đến xem, những con gấu hai màu trắng đen này lại còn tinh thông chiến thuật đánh hội đồng." Có người vội vàng nói.

"Quả thật là phi thường, nhưng tự bạo của chúng nó còn đáng sợ hơn, tại sao những con gấu hai màu trắng đen này lại điên cuồng tiến công căn cứ của tà ma vậy? Tại sao động bất động là lại tự bạo thế?"

Mọi người sững sờ, không rõ đây là tình huống gì, nhưng bọn họ không dám nán lại quá lâu, vội vàng tranh thủ lao đến tấn công nhân lúc hỗn loạn.

Rất nhanh.

Trận chiến oanh liệt nổ ra, hai bên bắt đầu cuộc chiến sống còn, thường xuyên có sinh vật đột ngột tự bạo, nổ đến mức đám tà ma gào rống liên hồi.

Nhưng có điều số lượng tà ma của núi Ma Đầu quá đông đảo, cho dù bị Nhân tộc và sinh vật gấu hai màu trắng đen liên hợp tấn công thì bọn chúng vẫn thể hiện sức chiến đấu đáng sợ, chiến đấu với Nhân tộc như bị điên.

Cuộc chiến giữa hai bên càng ngày càng điên cuồng, tà ma tự biết sẽ phải chết cũng lựa chọn tự bạo đã mang đến áp lực to lớn cho các cường giả Nhân tộc.

Vì để bảo vệ sinh lực, cường giả Nhân tộc bị thương nặng bắt buộc phải rút lui khỏi trận chiến, điều này cũng khiến thời gian

chiến đấu của hai bên kéo dài, dù cho Nhân tộc vẫn đang chiếm ưu thế.

Cũng vào lúc này.

Đại quân mênh mông của Nhân tộc từ nơi xa cấp tốc vọt đến, xông thẳng vào trận chiến, tham gia chém giết tà ma.

Sự xuất hiện của bọn họ, chỉ trong phút chốc đã lần lượt đẩy lùi tà ma, khiến chúng thương vong nặng nề.

"Thất đệ, tại sao giờ các ngươi lại trở lại? Sao không tấn công căn cứ núi Tội Nghiệt?" Tần Lục Soái nhìn thấy cảnh tượng này thì cau chặt đôi mày, hắn hỏi.

"Lục ca, phía căn cứ núi Tội Nghiệt... bên đó không còn nữa." Tần Bất Hối nói, trả lời thay cho Thất ca.

"Không còn nữa là sao? Ý là gì?"

"Sau này rồi nói, giết địch trước đã!"

Tần Thất Soái lớn tiếng nhắc nhở, cả người đang điên cuồng chém giết trong đám tà ma như một con mãnh hổ, dùng thực lực mạnh mẽ, cứng rắn mà giết khiến cho tà ma chịu tổn thất nặng nề.

Nhưng Tần Thất Soái không quá vui mừng, thay vào đó, hắn ngoái đầu ngước nhìn về phía căn cứ núi Tội Nghiệt với sự hãi hùng khôn kể trong lồng ngực, sau đó tiếp tục chiến đấu.

Các tu sĩ mà hắn dẫn dắt cũng có dáng vẻ tương tự, cả đám trầm mặc không nói giống như là bị kích thích.

Cảnh tượng như thế khiến Tần Lục Soái cảm thấy khó hiểu, trong lòng giống như mèo cào, hắn muốn biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Cứ như thế, chiến đấu vẫn đang tiếp diễn.

Dưới sự giúp đỡ của gấu trắng đen, cuối cùng Nhân tộc đã giành thắng lợi, tà ma của cả căn cứ đều bị diệt sạch.

Đợi sau khi trận chiến dừng lại.

Nhìn thấy những con gấu trắng đen từ từ rời đi, thấy số lượng vốn có hơn chín nghìn con của chúng bây giờ chỉ còn lại không đến hai mươi con, tâm trạng mọi người có chút nặng nề.

"Bọn nó đã cứu mạng chúng ta, nếu như không có bọn nó thì ta đã chết rồi." Cò một tu sĩ của Nguyên Tố Đại Lục ấn vào phần bụng nhuốm máu của mình, trịnh trọng nói.

"Ta nhìn thấy rồi, năng lực quan sát của bọn nó quá nhạy bén, hơn nữa dũng mãnh không sợ chết, đây rốt cuộc là sinh vật gì vậy? Lông hai màu trắng đen, gấu cầm cây gậy trúc sao? Quá kỳ lạ rồi."

“Bất kể thế nào, chúng ta cũng nên nhớ ân tình của bọn nó, sau khi trở về ta sẽ ghi chép lại tất cả những điều này, để người đời sau học hỏi."

“Đại thiện!”

Mọi người đồng loạt gật đầu, hiển nhiên cũng có suy nghĩ tương tự.

Nhưng vào lúc này.

Đội trưởng Thiết Sơn đột nhiên nói: "Hướng đi của những gấu trắng đen này, hình như là hướng về phía căn cứ của quỷ dị."

"Ý của ngươi là? Chẳng lẽ bọn nó muốn tiến công căn cứ của quỷ dị sao?" Đàm chủ quản nói.

"Không phải chứ!"

...

Chương 648. Trời đất quay cuồng

Mọi người lộ vẻ xúc động, mười mấy con gấu trắng đen tiến công căn cứ của quỷ dị, chuyện này có khác gì tìm chết đâu? Nhưng nếu như bọn nó thật sự đi thì sao?

Nghĩ đến những con gấu trắng đen tấn công tà ma điên cuồng như thế, nghĩ đến số lượng của bọn họ chỉ còn không đến hai mươi con, nghĩ đến chuyện cả mười hai con này đều sẽ chết.

Mọi người hoàn toàn không thể bình tĩnh được, Tần Lục Soái hét lớn.

"Người bị thương trở về căn cứ, những người còn lại đi theo ta!"

"Vâng!"

Mọi người vội vàng xuất phát, xông về phía căn cứ của quỷ dị dưới sự lãnh đạo của Tần Lục Soái.

Thật ra quỷ dị khó đối phó hơn tà ma, bởi vì rất khó giết chết quỷ dị, đây cũng là một trong những nguyên nhân bọn họ chọn tấn công căn cứ tà ma trước.

Trong tình huống bình thường, các tà ma dưới Nguyên Anh kỳ, nếu như có thủ đoạn đặc biệt thì cho dù đã chết cũng có thể sống lại.

Nhưng sau khi đến Nguyên Anh kỳ thì tà ma không có cách nào để sống lại.

Bởi vì Nguyên Anh kỳ cần ngưng tụ Nguyên Anh, cho dù tà ma có cách đặc biệt cũng không thể sống lại, chỉ cần Nguyên Anh bị hủy thì nhất định chúng nó sẽ chết.

Nhưng quỷ dị thì không giống, phần lớn quỷ dị là thể giáng lâm, cho dù giết chết thì cũng có thể phục sinh.

Trừ khi bọn nó giáng lâm nhiều, tỉ lệ đạt đến cực hạn, vậy khi bọn nó chết thì sẽ thật sự chết, mãi mãi không thể sống lại.

Thật ra, dưới tình huống thương vong cực ít, hai căn cứ tà ma bị phá hủy, chỉ còn lại căn cứ của quỷ dị, đây đã là chiến quả không tệ với Nhân tộc rồi.

Bây giờ cao thủ Nhân tộc đông đảo, hoàn toàn có thể đánh bại quỷ dị, phá hủy thành quỷ dị, cho dù quỷ dị sẽ sống lại.

Bây giờ bọn họ chỉ muốn bảo vệ mười hai con gấu trắng đen cuối cùng thôi, quét sách hết kẻ địch ở ngoại vực, như thế thôi là bọn họ đã hài lòng rồi, với suy nghĩ như thế, bọn họ vội vàng bay đi.

Nhưng vào lúc này.

Đột nhiên Tần Lục Soái quay đầu nhìn Tần Thất Soái và Tần Bất Hối.

"Thất đệ, Cửu muội, các ngươi đã gặp chuyện gì ở bên căn cứ kia sao? Tại sao lại nói căn cứ núi Tội Nghiệt không còn nữa?"

"Bởi vì núi Tội Nghiệt thật sự không còn nữa, sau khi chúng ta đuổi đến thì thành trì ở núi Tội Nghiệt đã biến thành một cái hố lớn, tất cả tà ma đều đầu và thân tách rời."

“Mà trong cái hố lớn còn có khói đen cuồn cuộn bốc ra, một lượng lớn gái nhất mọc ra từ trong đất, đâm xuyên qua rất nhiều cơ thể của tà ma.”

”Vô số mảnh vỡ của ma khí vỡ vụn rơi trên mặt đất, cả hiện trường tràn ngập sự tĩnh mịch và kinh khủng, quả thật giống như là địa ngục trần gian."

Tần Thất Soái vẫn chưa hết hãi hùng nói, nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, sự hoảng sợ không khỏi xuất hiện trong đôi mắt hắn.

“Thì ra là như vậy! Là ai đã giết hết tà ma của một thành trì? Ta nhớ sau khi vượt qua Nguyên Anh hậu kỳ thì không thể tiến vào ngoại vực được mới đúng!" Tần Lục Soái không thể tin nổi, nói.

"Không biết nữa, nhưng xung quanh núi Tội Nghiệt dày đặc lưu quang của trận pháp, cấp bậc của những trận pháp này vô cùng cao, uy lực của chúng đã đạt đến Hóa Thần kỳ lục giai rồi.”

“Vốn dĩ uy lực của trận pháp lục giai đã vô cùng kinh khủng rồi, bây giờ lại bố trí nhiều như thế, kết hợp lại với nhau thì phá hủy một căn cứ thì cũng không khó.”

“Mà Cửu muội nói, tồn tại có thể bố trí trận pháp lục giai trên thế giới này chỉ có Miêu tiên sinh vừa mới mất cách đây không lâu thôi."

"Miêu tiên sinh?"

Tần Lục Soái sửng sốt, vội vàng quay đầu nhìn về phía Tần Bất Hối nói: "Cửu muội, ý của người Miêu tiên sinh vẫn còn sống sao?"

"Đúng vậy, trận pháp lục giai quá đáng sợ, căn bản không phải là thứ mà chúng ta có thể bố trí được, người duy nhất mà ta có thể nghĩ đến chính là Miêu tiên sinh." Tần Bất Hối giải thích nói.

"Hóa ra là vậy, nếu như thật sự là do Miêu tiên sinh bố trí vậy thì tốt quá rồi, ít nhất thì công thần vẫn còn sống."

Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt Tần Lục Soái, hắn rất mong rằng Miêu tiên sinh vẫn còn sống.

Đương nhiên.

Hắn rất muốn đi qua xem thử cái hố lớn của căn cứ núi Tội Nghiệt, xem thử cái hố như lớn thế nào mà khiến cho nhiều cao thủ ngạc nhiên đến khiếp sợ như thế.

Mang theo tâm trạng như vậy.

Bọn họ nhanh chóng tiến về phía trước, đi rất lâu, cuối cùng bọn họ cũng đã đến gần căn cứ của quỷ dị.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy.

Một đàn gấu trắng đen đang tấn công căn cứ của quỷ dị, còn có hai Dung Nham Cự Thú với ngọn lửa thiêu đốt cơ thể, chúng ngửa mặt lên trời gào lớn, đang điên cuồng chiến đấu với quỷ dị.

Thực lực của quỷ dị vô cùng mạnh mẽ, thường xuyên đập ra một cái lỗ lớn trên cơ thể của Dung Nham Cự Thú.

Nhưng hai con Dung Nham Cự Thú giống như là giết không chết được, vậy mà vết thương của chúng nó lại liền miệng trong một thời gian rất ngắn, sau đó chúng nó tiếp tục chiến đấu.

Khả năng phục hồi như thế thực sự có thể nói là quá biến thái, triệt để là một con gián đập mãi không chết.

Nhưng như thế vẫn chưa là gì cả.

Điều khiến tất cả mọi người chấn động là.

Trong thành trì của căn cứ của quỷ dị, một con gấu trắng đen vô cùng to lớn đang gào thét chiến đấu, điên cuồng lao vào công kích trong chiến đấu anh dũng và đẫm máu.

Chương 649. Trời đất quay cuồng (2)

Trên người con gấu trắng đen này mặc áo giáp tiên khí.

Phía sau đầu có tiên khí Gương Bát Quái, tiên khí dạng phòng hộ, lơ lửng. Hai nắm đấm nặng trịch đang vung vẩy chém giết dưới sự bảo vệ của áo giáp tiên khí.

Con gấu trắng đen này dũng cảm vô cùng, tưởng chừng như đi vào chỗ không người vậy, ra ra vào vào chém giết trong thành trì.

Chém giết đến mức khiến cho quỷ dị la hét thảm thiết, chém giết khiến gan và mật của chúng nó vỡ nát, chém giết quỷ dị khiến chúng nó gầm thét không thôi.

Các quỷ dị rất mạnh, nhưng sau khi đòn tấn công của chúng nó đánh vào áo giáp tiên khí thì không tạo nên quá nhiều tổn thương.

Mà phương pháp tấn công linh hồn của các quỷ dị đều bị gương bát quái phòng hộ ngăn cản, hoàn toàn không thể gây hại đến con gấu trắng đen này, giống như là gãi ngứa.

Càng khiến người ta ngạc nhiên hơn là.

Con gấu trắng đen này vô cùng cường đại, sau khi tóm được quỷ dị thì trực tiếp xé toạc căn nguyên, sau đó ở ngay đó bóp nát căn nguyên, triệt để giết chết quỷ dị.

Kết quả như thế, cảnh tượng như thế, khiến cho đại quân Nhân tộc nhìn đến run sợ vô cùng, ai mấy cũng cứng ngắc tại chỗ như đang nằm mơ.

"Loại phương pháp này, hình như là hắn."

Tần Bất Hối thầm lẩm bẩm, trong đầu nghĩ đến thiên kiêu Lý Hiên đã ngã xuống ở Nam Vực.

Năm đó.

Dựa vào phương pháp xé toạc căn nguyên của quỷ dị, Lý Hiên khiến các quỷ dị vô cùng kiêng dè, cuối cùng quỷ dị rồng có Bán Thần Chi Huyết đã phải thiêu đốt huyết mạch mới có thể giết được Lý Hiên.

Nhưng mà bây giờ.

Con gấu trắng đen trước mắt này lại có năng lực tương tự, chuyện này khiến Tần Bất Hối vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng nàng không màng đến ngạc nhiên mà vội vàng nói: "Lục ca, Thất ca, bây giờ là thời cơ tốt nhất để tấn công quỷ dị, nhanh giúp con gấu trắng đen này đi."

"Đợi chút đã, xung quanh có trận pháp, cẩn thận đừng quấy rầy tiết tấu chiến đấu của con gấu trắng đen này." Đội trưởng mập tinh thông trận pháp trong đội ngũ vội vàng nhắc nhở.

Cùng với âm thanh nhắc nhở này, mọi người cẩn thận nhìn sang, quả nhiên đã phát hiện một vài trận pháp bên ngoài căn cứ của quỷ dị.

Nhưng có thể là do thời gian quá ngắn, chỉ mới bố trí được vài trận pháp, hoàn toàn không có nhiều như ở căn cứ núi Tội Nghiệt.

"Sắp bắt đầu rồi, mọi người cẩn thận." Đội trưởng mập lại nhắc nhở.

Ầm oành oành!

Gió lốc khổng lồ đột nhiên xuất hiện, cùng với đó là sự tăng

cường của Lĩnh Vực Hủy Diệt, trong phút chốc đã càn quét cả căn cứ của quỷ dị.

Gió lốc giống như một con rồng to lớn uốn lượn, nối liền trời và đất, hình thành nên cảnh tượng con rồng to lớn đồ sộ.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, giây tiếp theo, pháp lôi vô tận từ trên trời giáng xuống.

Ầm oành oành!

Từng tia sấm sét xẹt qua khoảng không trên bầu trời, hung hăng giáng xuống cơ thể của các quỷ dị, khiến bọn chúng bị đánh đếm tức giận gầm thét liên hồi, không ngừng kêu gào thảm thiết.

Nhưng nhiêu đây vẫn chưa hết.

Rất nhanh giá lạnh gào thét, từng tảng hàn băng to lớn cuồn cuộn kéo đến như biển, đóng băng quỷ dị trong căn cứ.

Đồng thời, từng bàn tay hàn băng khổng lồ nhe nanh múa vuốt, đập về phía quỷ dị.

Oành oành oành!

"Gấu mập đáng chết, chết cho ta!"

Huyết quang ngút trời xuất hiện trong căn cứ, một nữ tử quỷ dị mặc đồ tân nương màu đỏ xuất hiện trên bầu trời, đôi mắt màu máu xoay chuyển kịch liệt.

Trong phút chốc.

Mọi người cảm thấy trời đất quay cuồng.

Giống như cả trời đất đang không ngừng đảo lộn, không thể phân biệt được phương hướng, không thể nhận biết được vị trí, thậm chí ngay cả điều động linh lực cũng bị ảnh hưởng, đến cả

đứng cũng có chút không vững.

Trong đội quân loài người ở phía xa, rất nhiều người không đứng vững nổi, ngay cả cường giả như tông chủ Tiểu Khả Ái cũng cần phải cố gắng khống chế thân hình của mình.

"Đúng là một năng lực cường đại, nếu đối thủ đột nhiên phóng thích loại năng lực này trong trận chiến, chúng ta có thể bị giết ngay lập tức." Tông chủ Tiểu Khả Ái nặng nề nói.

"Đúng thế, nữ nhân này là ai? Tại sao lại cường đại như thế, chẳng lẽ là con bài tẩy của quỷ dị sao?" Tần Bất Hối nói.

"Rất có thể, một nữ nhân đáng sợ như vậy vẫn luôn ẩn nấp, rõ ràng là để đánh lén chúng ta sau này."

"Cũng may con gấu đen trắng này mạnh mẽ, bức được nữ nhân này ra ngoài, nếu không sau này chúng ta sẽ chịu thiệt thòi."

"Đúng thế, ồ? Con gấu đen trắng lại không hề bị ảnh hưởng, vậy mà nó đang có tiến có lùi với nữ nhân quỷ dị này sao?"

Mọi người kinh ngạc nhìn trận chiến từ xa.

Giờ phút này.

Trời đất quay cuồng mà bọn họ không thể chịu đựng được lại không thể ảnh hưởng đến con gấu đen trắng.

Con gấu này dường như không hề có vấn đề gì cả, điên cuồng đối đầu với nữ nhân quỷ dị, thậm chí gấu đen trắng còn tranh thủ xử lý hai con quỷ dị bên cạnh.

Kết quả như thế, cảnh tượng như vậy, ai nhìn thấy cũng phải kinh ngạc.

Tiểu Khả Ái tinh mắt, rất nhanh đã ý thức được có cái gì không đúng, vội vàng lớn tiếng nói.

"Các ngươi nhìn không gian xung quanh nữ nhân quỷ dị đó đi, không gian hình như chịu sự ảnh hưởng của nó."

"Cái gì?"

Mọi người nghe vậy thì vội vàng cẩn thận quan sát không gian, rất nhanh bọn họ đã nhìn thấy trong không gian xung quanh dày đặc những mao mạch màu máu mơ hồ kết nối với nhau.

Chương 650. Ngươi là ai?

Những mao mạch này nối liền với một khu vực không gian rộng lớn, tạo thành một khu vực không gian đặc biệt, khiến không gian này đập cứ như thể không gian bình thường.

"Chết đi!"

Nữ nhân quỷ dị trong trang phục tân nương màu đỏ đột nhiên hét lên, chi chít những cánh tay của nữ nhân từ cơ thể nó lao ra, đánh về phía gấu đen trắng.

Những cánh tay này trắng nõn nõn nà, rực rỡ sáng bóng, rất giống với bàn tay mịn màng của thiếu nữ xinh đẹp.

Nhưng trên vùng da dưới cánh tay này lại xuất hiện những mạch máu tím đen xấu xí.

Máu từ những mạch máu này ngầm rơi, trong nháy mắt rơi xuống mặt đất, nơi giọt máu rơi xuống bị ăn mòn thành một cái lỗ lớn, thoạt nhìn rất khiếp người.

Xèo xèo xèo!

Cánh tay của nữ nhân có tốc độ rất nhanh, chỉ trong phút chốc đã tóm được gấu đen trắng, sau đó lượng lớn cánh tay quấn lấy con gấu đen trắng, giam cầm nó.

Sau đó, những cánh tay này điên cuồng mút lấy và vặn vẹo như thể đang ngấu nghiến thứ gì đó, giống một thứ ác quỷ xấu xí đang thôn tính gì đó.

"Mau giúp đỡ, con gấu đen trắng bị đóng băng trong không gian, nó không thể di chuyển."

Sau đó nam tử tóc hai bím vội vàng rút thanh đao giết heo ra, chém nhanh như chớp về phía nữ nhân quỷ dị trong trang phục tân nương màu đỏ.

"Bị không gian cố định à? Là những mao mạch đó!"

Mọi người cũng nhận ra điều này, vội vàng xông lên, cố gắng giúp đỡ con gấu đen trắng đó.

Nhưng vào lúc này.

Con gấu đen trắng di chuyển, chân trái của nó tiến về phía trước một bước, nắm đấm bên tay phải đưa về phía sau.

Một giây sau.

Nắm đấm bên phải của con gấu đen trắng mạnh mẽ lao ra, lĩnh vực băng hoại kèm theo nắm đấm bên phải khủng khiếp này, hung dữ đập về phía nữ nhân quỷ dị.

Rầm ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, bầu trời rung chuyển, cả không gian kịch liệt chấn động, từng mảng lớn mao mạch trong không gian nổ tung, máu tươi nhớp nháp màu đỏ đen chảy ra.

Mùi hôi thối khiến người ta vừa buồn nôn lại cảm thấy đầu váng mắt hoa, hiển nhiên là máu này có kịch độc.

Rầm!

Một cú đấm khác xuất hiện.

Bóng dáng của gấu trắng đen đã đến trước mặt nữ nhân quỷ dị, đấm vào mặt nữ nhân một đấm, trực tiếp thổi bay đầu nó ngay tại chỗ.

Sức chiến đấu đáng sợ như vậy lại một lần nữa khiến mọi

người xung quanh chấn động, ngay cả quỷ dị cũng phải lùi lại một bước.

Nhưng sau khi làm tất cả những điều này, con gấu đen trắng không hề lơ là, nó lao thẳng vào không gian ở phía tây.

Ầm ầm ầm!

Chi chít những cánh tay của nữ nhân từ trong không gian lao ra, ngưng tụ lại với nhau và biến thành một con rắn khổng lồ, lao về phía gấu đen trắng một cách hung hãn.

Những cánh ta to lớn này quá nhiều, cuối cùng biến thành thiên la địa võng quấn lấy gấu trên trắng, khiến gấu đen trắng khó mà tiếp cận được đối phương trong một thời gian.

"So tay với ta à?"

Con mắt trái của gấu đen trắng xuất hiện chữ 'Thiên', trong mắt phải xuất hiện chữ 'Địa', máu tươi đồng thời từ hai mắt nhỏ xuống.

Rầm rầm rầm!

Bàn tay khổng lồ như núi Thái Sơn vươn ra, từ trên trời giáng xuống.

Cánh tay này khổng lồ đến mức che mất cả ánh sáng mặt trời, mọi người chỉ cảm thấy trời tối sầm lại, đã thấy cánh tay vô cùng khổng lồ cấp tốc rơi xuống.

Và trên mặt đất phía dưới.

Vô số bàn tay từ khắp mặt đất vươn lên, trực tiếp chộp lấy không gian hư ảo.

Rắc rắc rắc!

Không gian nhanh chóng vỡ vụn như gương, không ngừng kéo dài ra phía xa.

Nữ nhân mặc trang phục tân nương màu đỏ bị bàn tay từ dưới đất túm từ trong không gian ra, siết thật chặt nhưng không thể bóp chết.

“Con gấu chết tiệt, chết đi!"

Nữ nhân quỷ dị gầm lên liên hồi, miệng há ra trong nháy mắt, cơ thể biến to như một căn nhà, hung hăng cắn về phía con gấu đen trắng cách đó không xa.

Rầm rầm rầm!

Gấu đen trắng cũng không ngăn cản nữa, mà là xoay người, từng bước một hướng về phía bên trong căn cứ của quỷ dị.

Phía sau hắn.

Nữ nhân quỷ dị ngoác cái miệng sắc bén của mình ra, phát ra một mùi hôi thối, đồng thời còn xông đến phía sau lưng Lý Hiên với sự điên cuồng và biến dạng, chỉ còn cách hắn một bước.

Và một bước này đã biến thành cái lạch trời mà nó không thể vượt qua được.

Bởi vì Thiên Không Chi Thủ khổng lồ giáng xuống người nữ nhân quỷ dị, ngay tại chỗ tóm lấy nó trong tay, nghiền nát căn nguyên của nó trong tiếng gào thét méo mó.

"Quỷ tân nương đại nhân đã chết, rút lui, mau rút lui!"

Cái chết của nữ nhân quỷ dị giống như giọt nước tràn ly.

Những quỷ dị trong toàn bộ căn cứ quỷ dị biết rằng đại thế đã mất, sự hỗn loạn đã bắt đầu.

Một số chạy trốn, một số tấn công, một số phát điên và muốn trả thù một số đang tàn nhẫn và đẫm máu nuốt chửng đồng đội của mình để tăng cường thực lực.

Chẳng qua, quỷ tân nương đã chết, không ai có thể ngăn cản gấu đen trắng và đại quân của Nhân tộc, trận chiến đang nhanh chóng đi đến thắng lợi.

Rốt cuộc.

Sau một thời gian dài chiến đấu, cuộc chiến dừng lại.

Tất cả gấu trắng đen cỡ nhỏ đều đã tử trận, con duy nhất còn sống là con gấu trắng đen to lớn nhất.

Chỉ là con gấu đen trắng to lớn này phớt lờ lời khuyên can của mọi người, rời đi mới bộ dạng khắp người đẫm máu, từng chút một đi về phía xa.

Chỉ còn Nhân tộc ở nơi này, cũng như căn cứ quỷ dị đổ nát thê lương.

"Đã thắng, chúng ta đã thắng."

Chương 651. Ngươi là ai? (2)

Nam tử tóc hai bím cầm thanh đao giết heo đã gãy lìa hét lên đầy phấn khích, ngay cả khi tím tóc bên trái của hắn đã bị chém đứt, hắn cũng vô cùng phấn khích.

"Đúng vậy, chúng ta thắng rồi, thương vong nhỏ hơn dự kiến, Thật tuyệt, thật tuyệt, hu hu hu."

Đội trưởng mập đang khóc, quỳ trên mặt đất lớn tiếng khóc, vui mừng đến khóc vì chiến thắng của Nhân tộc.

Những người xung quanh cũng cười, cười một hồi nước mặt chực trào.

Và ở trong góc.

Tần Bất Hối đang được tông chủ Tiểu Khả Ái điều trị vết thương cho.

Vết thương của Tần Bất Hối vô cùng nặng, bụng bị đâm thủng một lỗ to, từ phía trước có thể nhìn thấy phần lưng.

Nhưng nàng không hề mảy may buồn bã mà ngược lại, nàng còn nở một nụ cười ngọt ngào.

Vì mọi hành vi của gấu đen trắng hôm nay đều vô cùng giống với ai đó.

Tần Bất Hối đã hơn một lần nhìn về phía gấu đen trắng, nhưng vì mất tập trung nên đã bị quỷ dị đâm trọng thương.

Nàng vốn đã chết chắc rồi nhưng gấu trắng đen đột nhiên xuất hiện và cứu nàng, xé nát quỷ dị đó.

Phong cách hành xử này quá giống với cái người nàng đã gặp ở Nam Vực kia, vì thế nàng đứng dậy nói với gấu đen trắng một câu.

"Ngươi là ai?"

Câu trả lời mà nàng nhận được rất buồn cười, gấu trắng đen chỉ để lại một câu, đó là: "Gấu trúc!"

Mặc dù không nhận được câu trả lời mình muốn, nhưng Tần Bất Hối biết rằng người đó chưa chết, hắn là gấu trúc, và luôn âm thầm bảo vệ thế giới này.

"Gấu trúc, cái tên rất đáng yêu." Tần Bất Hối thầm gọi, ngửa mặt lên trời và nở nụ cười.

Một nơi khác.

Hố to ở căn cứ núi Tội Nghiệt.

Lý Hiên trong dáng vẻ gấu trúc đang bận rộn thi triển phong ấn, hoàn toàn phong tỏa thông đạo không gian ở nơi đây.

Cho đến khi ba thông đạo không gian được phong ấn, ngoại vực sẽ là hậu viên của Nhân tộc, đến lúc đó các ao thủ nhàn rỗi sẽ chống đỡ thiên vực cùng thế giới Địa Tâm.

Chiến trường cổ.

Chín mươi tám Tà Thần khắp người bê bết máu tập trung lại một chỗ, sắc mặt ai nấy đều trông vô cùng khó coi.

Đặc biệt là khi nhìn Nguyệt phán xử đối diện không có chút thương thế nào, các Tà Thần càng cảm thấy da đầu tê tái.

"Sao lại thế được, ngươi chỉ mới nghỉ ngơi trong thời gian ngắn ngủi như vậy, sao lại có thể trở nên mạnh đến thế!" Cánh tay trái của Tà Thần Cuồng Thú chậm rãi mọc dài ra, đôi mắt đỏ ngầu

chất vấn.

"Chẳng lẽ không có sự kiềm chế của nguyền rủa thì chúng ta thực sự không thể cản được nàng sao?"

Lỗ thủng lớn trước ngực Tà Thần Ẩn Thú nhanh chóng vặn vẹo, từ từ trở lại bình thường và một lớp áo giáp phòng hộ thật dày bao phủ cơ thể.

"Chắc chắn là nàng dùng bí pháp nào đó, nếu không thì không thể nào mạnh như vậy được, ta không tin nàng mạnh đến thế."

Tà Thần Hồ Nữ gào thét rống lên, nửa khuôn mặt đẫm máu nhanh chóng khôi phục lại.

Mặc dù đã nhanh chóng lấy lại vẻ ngoài xinh đẹp, nhưn Tà Thần Hồ Nữ vẫn hung hăng trừng mắt nhìn chằm chằm Nguyệt phán xử.

Giờ phút này, Tà Thần Hồ Nữ giống như một thùng thuốc súng, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, nhưng đối mặt với Nguyệt phán xử lẳng lặng lơ lửng, Tà Thần Hồ Nữ rống một hồi lâu, cuối cùng cũng không dám ra tay tấn công.

Hiển nhiên.

Sự mạnh mẽ của Nguyệt phán xử là không có gì để hoài nghi, các Tà Thần có tức giận nhiều đến đâu cũng không dám hành động liều lĩnh.

"Rút lui trước, làm rõ tại sao nàng lại mạnh như thế trước đi rồi tính." Tà Thần Cuồng Thú hạ lệnh.

"Được!"

Tà Thần Xà Nữ bất ngờ ném ra một quả cầu.

Trong nháy mắt.

Không gian vỡ tung, đôi bên bị quả cầu chia thành hai không gian.

Các Tà Thần nhanh chóng hội tụ lại, ngưng tụ ra chín mươi tám tấm khiên bảo hộ, đồng thời thân thể cũng trốn vào không gian và biến mất.

"Trốn được sao?"

Ầm ầm, ầm ầm!

Bàn tay nhỏ bé của Nguyệt phán xử đánh ra, cách nhau hai tầng không gian, mạnh mẽ đánh vào không gian nơi Tà Thần rời đi.

Rất nhanh.

Từng mảng lớn máu tươi phun ra, cùng với máu tươi là bảy tám cánh tay xấu xí dữ tợn.

"Trốn đúng là nhanh."

Giọng nói của Nguyệt phán xử lạnh như băng, nhưng cũng không đuổi theo, bởi vì tình trạng của nàng còn bết bát hơn.

Đợt bộc phát vừa rồi chỉ là để hù dọa Tà Thần, hiệu quả rất rõ rệt, các Tà Thần sợ tới mức lại phía sau, trong thời gian ngắn không dám xâm phạm.

Tranh thủ thời gian này, nàng có thể tiếp tục dưỡng thương, khôi phục thực lực.

Nếu nàng cứ tiếp tục chiến đấu theo phương thức này, việc kiên trì trong vòng mười năm là hoàn toàn không thành vấn đề.

Cân nhắc đến đây.

Nàng nhanh chóng quay trở lại động phủ, lấy một bình sứ nhỏ

và nuốt nó, cố gắng hồi phục vết thương và pháp lực.

Nơi khác.

Đại bản doanh Tà Thần.

Một đám Tà Thần chật vật từ trong không gian chui ra, vội vàng khôi phục thương thế.

"Đồ ngốc, đó là đầu của ta, ấn trên cổ ngươi làm cái gì?" Tà Thần Ba Đầu gầm lên và nhìn Tà Thần Chín Đầu.

"Ngươi nói trước luôn đi, ai thèm đầu của ngươi cơ chứ."

Tà Thần Chín Đầu ném đầu ra ngoài, sau khi phát hiện vẫn là đầu của mình thì vội vàng thu hồi, rồi ném cái đầu khác cho đối phương.

Bây giờ nó bị đánh đến mức hơi mơ hồ, đầu óc mất trật tự nên mới cầm nhầm đầu người khác.

Sắc mặt các Tà Thần còn lại vô cùng khó coi, vừa phục hồi vết thương vừa cân nhắc về lý do tại sao Nguyệt phán xử lại đột ngột trở nên hung bạo như vậy.

Chương 652. Tà Thần bị đánh đến mông lung

"Chúng ta thỉnh đá Dự Ngôn đi, thăm dò tương lai cẩn thận, xem chuyện gì đang xảy ra!" Hai mắt Tà Thần Hồ Nữ đỏ bừng màu máu, nó đề nghị.

"Đá Dự Ngôn sao? Thời gian chờ của nó sang năm mới kết thúc, trừ khi hiến máu tế thịt, chẳng lẽ ngươi muốn hiến tế à?" Tà Thần Cuồng Thú nhìn về phía Tà Thần Hồ Nữ.

"Đúng thế, cũng chỉ còn một năm, hiến tế một chút máu thịt cũng không sao, chút tiêu hao này cũng không tính là gì, tiêu hao này cũng không tính là gì Nguyệt phán xử đột nhiên mạnh như vậy."

"Ngoài ra, chúng ta cũng có thể xem xét khuynh hướng tương lai, để xem liệu Nguyệt phán xử có sử dụng bí pháp nào hay là thực lực tăng lên." Tà Thần Hồ Nữ nói.

"Được, vậy thì hiến tế một chút máu thịt đi." Tà Thần Cuồng Thú gật đầu.

"Nhưng mà phải gom đủ chín mươi chín miếng mới có thể sử dụng đá Dự Ngôn, hiện tại Tà Thần Trớ Chú ngủ say, không có cách nào lấy được mảnh của nó." Tà Thần Chín Đầu lên tiếng phản đối.

"Đồ ngốc, đánh thức nó là được." Tà Thần Ba Đầu khinh thường nói.

"Muốn gọi thì chính ngươi đi mà gọi, hậu quả tự gánh lấy." Tà

Thần Chín Đầu có chút tức giận, nó ghét bị kẻ khác gọi là đồ ngốc.

"Chuyện..."

Các Tà Thần im bặt.

Bởi vì Tà Thần rất ghét bị kẻ khác quấy rầy trong lúc ngủ say, đặc biệt là lúc đang hồi phục vết thương, làm thể chẳng khác nào xát muối vào miệng vết thương.

Nhưng nghĩ về Nguyệt phán xử mãnh vô song, các Tà Thần cân nhắc một lúc cuối cùng vẫn quyết định đánh thức Tà Thần Trớ Chú.

Và nhiệm vụ đánh thức Tà Thần Trớ Chú được giao cho Tà Thần Chín Đầu.

Hết cách rồi, thực lực của nó yếu nhất, chỉ có thể làm bia đỡ đạn.

"Tại sao lại là ta?" Biểu cảm của Tà Thần Chín Đầu như đưa đám, cuối cùng bay đến thế giới của Tà Thần Trớ Chú.

Nó đã thành công, và dễ dàng đánh thức Tà Thần Trớ Chú.

Sau đó Tà Thần Chín Đầu bị Tà Thần Trớ Chú chém thành tám mảnh, phân thây ngay tại chỗ, toàn bộ thi thể được mang về tổng hành dinh của Tà Thần.

Cuối cùng.

Chín cái đầu của Tà Thần Chín Đầu bị chặt ra và đóng đinh vào tường, không thể cử động.

Chín cái đầu của Tà Thần Chín Đầu chỉ có thể rơi nước mắt nhìn xuống, nhìn các Tà Thần an ủi Tà Thần Trớ Chú.

Mau lâu sau.

Tà Thần Trớ Chú được an ủi mới dần tốt lên, chín cái đầu của Tà Thần Chín Đầu cũng được thả xuống và gắn lại một lần nữa.

"Phù, lần này thật may mắn, không có bị chặt thành nhân bánh."

Tà Thần Chín Đầu thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến cảnh tượng bị băm nát rồi ăn luôn, nó nghĩ thôi vẫn còn thấy hãi hùng khẽ liếc nhìn Tà Thần Cuồng Thú.

Lúc này, Tà Thần Hồ Nữ đã trở lại.

Nhân thời gian vừa nãy nó đã ra ngoài chuẩn bị máu thịt để hiến tế, ngưng tụ thành một giọt máu tinh khiết nhất.

"Được rồi, mọi người, lấy mảnh vỡ đá Dự Ngôn của mình ra đi." Tà Thần Hồ Nữ đề nghị.

"Được."

Các Tà Thần hành động ngay lập tức, các loại quang huy lóe sáng, các loại khí tức hắc ám quỷ dị tàn bạo lập lòe.

Chỉ có Tà Thần Chín Đầu là nhìn trái nhìn phải, sau đó từ trong miệng nó phun ra một mảnh vỡ vô cùng bẩn, còn có cả một cọng hành lá dính lên trên.

Các Tà Thần: "..."

"Ngươi lại vừa trộm ăn thức ăn của Nhân tộc đúng không? Ngươi là Tà Thần, nên ăn thịt người, ngày ngày ăn đồ ăn do Nhân tộc làm ra, ngươi là Tà Thần gì thế? Tà Thần Ba Đầu tức giận nói.

"Nhưng mà sủi cảo ăn ngon lắm ấy, hơn nữa ta không thích thịt người, sủi cảo ăn ngon lắm, nhất là nhân rau hẹ trứng gà."Một ánh hào quang lóe lên trong mắt Tà Thần Chín Đầu.

"Không cho phép ai ngăn cản ta, ta phải đánh chết nó!"

Tà Thần Ba Đầu giận dữ gầm lên, nó giương nanh múa vuốt muốn xông đến giết chết Tà Thần Chín Đầu, nhưng lại bị một đám Tà Thần giữ lấy, vô luận như thế nào cũng không thể xông tới.

"Được rồi, tập hợp mảnh vỡ lại với nhau, hợp thành đá Dự Ngôn."

Tà Thần Hồ Nữ mở miệng, lấy ra một tế đàn và đặt một mảnh vỡ lên.

Các Tà Thần cũng hành động nhanh chóng, đặt các mảnh vỡ của đá Dự Ngôn của riêng chúng lên đó theo sức mạnh và trật tự.

Đến cuối cùng, khi Tà Thần Chín Đầu cầm mảnh vỡ của mình lên.

Nó ăn mảnh lá hẹ đi trước, sau đó dư vị một chút rồi mới đặt mảnh vỡ ướt nhẹp dính nhớp vào vị trí cuối cùng.

Khuôn mặt của tất cả các Tà Thần khác đều trở nên đen kịt khi nhìn thấy cảnh này, chúng ước gì mình có thể đá bay Tà Thần Chín Đầu đi.

Nhưng vào lúc này.

Chín mươi chín mảnh vỡ lóe sáng lấp lánh, hắc quang dày đặc bao phủ toàn bộ tế đàn, Tà Thần Hồ Nữ nhanh chóng nhỏ máu của tế phẩm đã ngưng tụ vào trong quang huy.

Ầm!

Dao động của quang huy càng mãnh liệt, giống như vết dầu nhỏ vào nước sôi, ánh sáng càng lúc càng sục sôi.

Khoảng nửa giờ trôi qua, quang huy dần tiêu tan, một viên đá Dự Ngôn hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt các Tà Thần.

"Cuối cùng cũng xong!" Hồ Nữ thở phào nhẹ nhõm, quay đầu

nhìn về phía Tà Thần Cuồng Thú.

"Bắt đầu đi."

Tà Thần Cuồng Thú ngồi ở trên cùng của tế đàn và bắt đầu truyền thần lực vào tế đàn.

Những Tà Thần còn lại cũng ngồi khoanh y theo cấp bậc, đồng thời cũng vây quanh và truyền lực lượng tà thần vào tế đàn.

Rất nhanh.

Một lớp ánh sáng dày đặc phát ra trên đá Dự Ngôn, một ít ký tự giống như thiên bàng ngưng tụ trong không khí, cuối cùng tạo thành một hàng văn tự thần bí.

'Có kích hoạt dự ngôn hay không, thời gian chờ sau khi dự ngôn xong là một trăm năm.'

Chương 653. Dự ngôn của tà ma

"Có!"

Nhìn dòng chữ này, Tà Thần Cuồng Thú lập tức gật đầu.

'Dự ngôn bắt đầu.'

'Các ngươi thuộc trận doanh Tà Thần, các ngươi gặp phải sự kháng cự mạnh mẽ khi xâm chiếm Thần Châu Đại Thế Giới, không thể không tạm thời dừng lại.'

'Bởi vì mệnh lệnh sai lầm của các ngươi, ba căn cứ của các ngươi ở ngoại vực đã bị phá hủy, cấp dưới của các ngươi tổn thất thảm trọng, chỉ có đại tướng quân Hồng Ma và một phần quỷ dị trốn thoát trở về.'

"Ừ? Ngoại vực thế mà lại tiêu diệt rồi, chết tiệt, sao có thể nhanh như vậy?"

"Trong căn cứ quỷ dị của ta có một quỷ tân nương, nó không phải là quỷ dị bình thường, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị tiêu diệt."

Một nữ tử áo đỏ lạnh lùng nói, nó là Tà Thần Hồng Y, là một Tà Thần mạnh mẽ của một thế giới quỷ dị.

"Đá Dự Ngôn không bao giờ sai, căn cứ chắc chắn đã bị phá hủy, trước lúc chúng ta mở đá Dự Ngôn ra chúng ta nên quay lại thế giới của mình để kiểm tra lại mới phải." Tà Thần Xà Nữ lắc đầu.

"Dựa theo tính toán, cho dù Nhân tộc nhận được sự trợ giúp của các đại lục khác thì cũng có khả năng tiêu diệt ba căn cứ của chúng ta trong thời gian ngắn."

"Càng không có khả năng tạo ra thiệt hại như thế cho chúng ta, trừ phi có tình huống bất ngờ xảy ra."

"Ví dụ như có thế giới khác xen vào, hãy xem đá Dự Ngôn có gợi ý gì không." Tà Thần Hồ Nữ sắc mặt âm trầm nói.

"Được!"

Các tà ma lại tiếp tục chờ đợi, vừa rót lực lượng tà thần vào vừa nhìn về phía trên tế đàn

'Trải qua điều tra, các ngươi phát hiện ra là do một tộc đàn mang tên bộ tộc Gấu Trúc, chúng phô trương sức mạnh của mình ở ngoại vực, phá hủy căn cứ của các ngươi và giết chết quỷ tân nương.'

"Chết tiệt, thế mà lại giết quỷ tân nương của ta." Gương mặt Tà Thần Hồng Y hung hăng, huyết tinh và bạo ngược trào dâng một cách bừa bãi.

Cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ này, sắc mặt của tất cả Tà Thần hơi thay đổi, nhất là Tà Thần Chín Đầu, nó nhanh chóng co cổ lại.

Chỉ có Hồ Nữ, Xà Nữ, Cuồng Thú, Ẩn Thú, và Tà Thần Nhân Đầu là sắc mặt như thường.

"Chết thì chết, tìm cách bồi dưỡng một con khác." Tà Thần Cuồng Thú liếc đối phương một cái, lạnh lùng nói.

"Đúng vậy, điều tra ra thân phận của gấu trúc trước đã, rồi nghĩ biện pháp giết chết nó." Tà Thần Hồ Nữ cũng mở miệng, nó quay đầu nhìn Tà Thần Trớ Chú.

Tà Thần Trớ Chú: "..."

Hiện tại nó chỉ muốn nghỉ ngơi, không muốn nguyền rủa nữa, nhưng hết cách, lúc cần ray tay vẫn phải ra tay.

"Tiếp tục đọc thông tin."

"Được."

'Vì báo thù, các ngươi cử người điều tra tin tức về gấu trúc, đồng thời cũng tập kích Truyền Tống Trận Siêu Viễn Trình, nhưng tất cả thuộc hạ của các ngươi đều bị trận pháp diệt trừ.'

'Nhân tộc ở thiên vực đã nhận được tăng viện trên diện rộng, các ngươi chiến bại ở thiên vực, may mà trước đó các ngươi đã rút hầu hết thuộc hạ của bản thân trở về, vượt qua kiếp này một cách an toàn.'

'Các ngươi đã nhiều lần tiến hành hành động phá hoại, cuối cùng đều thất bại, bởi vì Hóa Thần kỳ của Nhân tộc bắt đầu canh giữ trận pháp, những người bị thế giới áp chế như các ngươi chỉ đành từ bỏ.'

'Có Truyện Tống Trận, các ngươi không thể tấn công các đại lục khác, ba tháng sau, các ngươi phát hiện ra rằng áp chế cả thế giới Địa Tâm với Hóa Thần kỳ bị suy yếu rất nhiều, các ngươi nhìn thấy hy vọng.'

"Vậy mà áp chế của thế giới Địa Tâm lại yếu đi, chúng ta có thể xâm nhập từ thế giới Địa Tâm." Tà Thần Ba Đầu vui vẻ nói.

"Xem dự ngôn trước đi." Hồ Nữ cau mày.

"Được."

'Các ngươi mở thông đạo nối liền với thế giới Địa Tâm, tăng viện lượng lớn quân đội.'

'Với thực lực mạnh mẽ, các ngươi phát động cuộc tấn công đầu tiên vào Nhân tộc từ thế giới Địa Tâm, cuối cùng đã bị người thủ hộ Nặc Ngôn đẩy lùi.'

'Nửa năm sau, các ngươi lần thứ hai phát động tiến công Nhân tộc, bị các loại trận pháp đánh đến mông muội, thương vong so lần thứ nhất còn lớn hơn.'

'Các ngươi hiện ra rằng người bố trí trận pháp hóa ra là một con gấu trúc, các ngươi mời Tà Thần Trớ Chú ra tay nguyền nó chết.'

'Gấu trúc nổ tung ngay tại chỗ, nửa năm sau các ngươi lại phát động tấn công, đôi bên đều có thương vong.'

'Các ngươi triển khau cuộc chiến lâu năm với Nhân tộc ở thế giới Địa Tâm và chiến trường cổ, trận chiến giữa hai bên đã diễn ra vô cùng khốc liệt.'

'Một năm sau, các ngươi phát hiện ra một bí mật lớn của Nguyệt phán xử.'

Đùng!

Đá Dự Ngôn vỡ nát, một lần nữa biến thành chín mươi chín mảnh vỡ, tất cả thông tin đều biến mất.

Và cảnh này đã khiến các Tà Thần ở đây vô cùng tức giận, tất cả chúng đều gầm lên như sắp nổ tung.

"Chết tiệt, suýt chút nữa! Chỉ một chút nữa thôi!"

"Chết tiệt, cứ thế mà biến mất trong thời khắc mấu chốt như vậy, biểu thị xong rồi kết thúc cũng được mà, tức chết đi được."

"Damien, lần dự ngôn trước cũng như thế, mỗi khi đến thời khắc mấu chốt thì kết thúc, ta thật muốn đập nát nó!"

Khuôn mặt của các Tà Thần tối sầm đi, đặc biệt là khi màu sắc của các mảnh đá Dự Ngôn chuyển sang màu trắng nhợt. đầu của chúng to như cái đấu, có vẻ rất đau khổ và khó chịu.

"Thời gian chờ của đá Dự Ngôn là một trăm năm, ta không muốn lại đợi thêm một trăm năm nữa, hiến tế máu thịt đi." Tà Thần Nữ Cô sắc mặt xanh mét nói.

"Đúng, phải hiến tế, ta nhất định phải biết đáp án."

"Đúng, đúng thế."

Chương 654. Dự ngôn của tà ma (2)

Các Tà Thần đều vô cùng tức giận, cho dù việc hiến tế có tiêu tốn rất nhiều sinh linh, chúng nó vẫn phải làm để nhanh chóng kết thúc thời gian chờ của Tà Thần.

Chẳng còn cách nào.

Thời khắc mấu chốt không có thông tin gì nữa, lại còn là tin tức quan trọng về Nguyệt phán xử, sao chúng nó có thể cam tâm từ bỏ?

Chúng nó háo hức muốn biết đó là tin tức gì, hiển nhiên lòng ai cũng ngứa ngáy khó chịu.

"Có cần để Tà Thần Trớ Chú nguyền rủa con gấu trúc đó trước không? Tên đó sẽ ảnh hưởng đến kết quả trận chiến của chúng ta." Tà Thần Ba Đầu nói.

"Cũng được, ngoài ra ta cũng gửi tin cho thiên vực, để chúng nó rút lui." Tà Thần Ẩn Thú gật đầu, ngay lập tức gửi tin cho thiên vực.

"Hiện tại không thể nguyền rủa được, nguyền rủa trước đó tiêu hao quá nhiều, nếu như lại nguyền rủa thêm gấu trúc thì ta nhất định phải mau chóng chìm vào giấc ngủ, đến lúc đó sợ là không thể sử dụng đá Dự Ngôn với các ngươi."

Sắc mặt Tà Thần Trớ Chú khó coi, hiện tại nó thật sự không muốn tùy tiện sử dụng nguyền rủa của chính mình, đành chịu thôi, tiêu hao quá nhiều.

"Vậy thì chờ đi, chúng ta còn chưa đánh thông thế giới Địa Tâm, hơn nữa thiên vực cũng đã rút lui, dù gấu trúc còn sống thì cũng tạm thời không ảnh hưởng gì nhiều đến chúng ta." Tà Thần Ẩn Thú nói.

"Đúng vậy, vậy thì chờ đã, điều tra ra bí mật lớn của Nguyệt phán xử quan trọng hơn, đi thôi, húng ta hãy trở lại thế giới của mình hiến tế máu thịt."

"Được."

...

Sau khi thảo luận, các Tà Thần quay trở lại thế giới của bản thân, vơ vét đại lượng con dân từ tầng dưới chót, bắt đầu tiến hành hiến tế huyết nhục, ngưng tụ giọt máu tinh túy.

Lần hiến tế này tiêu hao vô cùng lớn, kỳ thực trong lòng chúng nó vô cùng xót xa, nhưng vì lấy được bí mật của Nguyệt phán xử, chúng nó chỉ có thể tiêu hao.

Cứ như vậy, thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua hai tháng.

Hai tháng này, các Tà Thần mỗi ngày đều bận rộn, đành chịu, thời gian chờ của đá Dự Ngôn là trăm năm, tiêu hao máu thịt cũng rất lớn, đương nhiên là phải bận rồi.

Sau hai tháng bận rộn.

Cuối cùng chúng nó cũng tập trung lại với nhau, nhỏ máu đã được tinh hóa lên tế đền, cung cấp cho đá Dự Ngôn hấp thu.

"Đợi đi, lần hấp thu này cần thời gian một ngày."

Tà Thần Hồ Nữ khuôn mặt tăm tối nói, lý do khiến khuôn mặt nó nặng nề là do việc hiến tế tiêu tốn một lượng con dân rất lớn, tâm trạng của nó không tốt.

Các Tà Thần còn lại cũng có điệu bộ tương tự, cả đám rũ mắt chờ đợi.

Một nơi khác.

Bên trong bí cảnh Hàn Băng.

Lý Hiên mở mắt ra, trong lòng triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Sau một thời gian bận rộn, cuối cùng hắn đã phong ấn thông đạo thời không của ngoại vực và thiên vực lại, còn bố trí rất nhiều trận pháp để phòng ngừa vạn nhất.

Về sau, nếu đám tà ma dám tiến vào thiên vực và ngoại vực, nhất định sẽ tổn thất nặng nề, thương vong thảm trọng.

'Ting! Đệ tử Triệu Thiên của ngài nhận được kỳ ngộ, thực lực thăng cấp lên Kim Đan đại viên mãn, phần thưởng của ngài: Linh Trù Sư lục giai hạ phẩm thăng cấp lên lục giai thượng phẩm."

'Ting! Đệ tử Sở Văn Thu của ngài thăng cấp lên Nguyên Anh trung kỳ, phần thưởng của ngài: Nguyên Anh sơ kỳ thăng cấp lên đến Nguyên Anh trung kỳ."

"Nguyên Anh trung kỳ à? Đáng tiếc, gần đây pháp lực của ta tăng lên rất nhanh, không bao lâu nữa là có thể đột phá Nguyên Anh trung kỳ rồi, cuối cùng lại thăng cấp thông qua phần thưởng."

Lý Hiên cảm giác hơi tiếc, là phần thưởng khác thì sẽ tốt hơn. Lắc đầu, Lý Hiên bắt đầu suy nghĩ về cách giải quyết những vấn đề mà con người phải đối mặt.

"Sắp xếp Huyết Nhân Ngẫu đến thế giới Địa Tâm bố trí trận pháp trước, ngăn cản khu vực nguy hiểm này."

Lý Hiên thầm lẩm nhẩm, bắt đầu sắp xếp để Huyết Nhân Ngẫu hành động nhanh chóng.

Sau một ngày.

Đại bản doanh Tà Thần.

Sau khi viên đá Dự Ngôn hấp thụ hết máu, cuối cùng nó cũng một lần nữa dung hợp lại với nhau, trở thành trạng thái có thể sử dụng.

"Cuối cùng thời gian chờ cũng kết thúc, sau lần sử dụng này, phỏng đoán rằng phải trăm năm sau mới có thể sử dụng lại." Hồ Nữ nghiêm túc nói.

“Tại sao?" Tà Thần Chín Đầu mông lung, không hiểu nguyên nhân bên trong.

"Ngu xuẩn, dùng máu thịt cưỡng ép đẩy nhanh thời gian chờ của đá Dự Ngôn đã tạo thành tổn thương cho viên đá, nếu tiếp tục cưỡng ép rút ngắn thời gian chờ nữa, có thể đá Dự Ngôn sẽ hỏng."

Tà Thần Ba Đầu lạnh lùng nói, hiển nhiên là vô cùng chán ghét Tà Thần Chín Đầu.

"Ra là thế."

Tà Thần Chín Đầu chợt ngộ ra, giơ tay vỗ mạnh vào đầu mình, sau khi vỗ phẳng cái đầu mình, nó vội vàng vo tròn lại.

"Mọi người chú ý, bắt đầu truyền Tà Thần Chi Lực vào, kích hoạt đá Dự Ngôn."

Tà Thần Cuồng Thú cao giọng tuyên bố, rồi bắt đầu truyền lực lượng của Tà Thần vào.

"Được."

Các Tà Thần vội vàng hành động, đồng thời truyền sức mạnh Tà Thần vào.

'Có kích hoạt dự ngôn hay không, thời gian chờ sau khi tiên đoán xong là một trăm năm.'

"Có, lập tức bắt đầu!" Tà Thần Cuồng Thú gật đầu.

'Dự ngôn bắt đầu.'

'Các ngươi thuộc trận doanh Tà Thần, khi xâm lược Thần Châu Đại Thế Giới đã gặp phải sự kháng cự mạnh mẽ, các ngươi chỉ có thể tạm thời dừng tấn công.'

'Vì sự lựa chọn sáng suốt của các ngươi, thiên vực và thế giới Địa Tâm đã không hành động liều lĩnh, thành công giảm thiểu thương vong.'

Chương 655. Bối Quan Nhân mất kiểm soát

'Các ngươi thu thập được rất nhiều thông tin, các ngươi đã vô cùng tức giận khi biết rằng gấu trúc đã phong tỏa thiên vực và ngoại vực thông qua trận pháp và phong ấn.'

'Điều khiến các ngươi tức giận hơn nữa là, gấu trúc lại bố trí rất nhiều trận pháp trong thế giới Địa Tâm, cuối cùng các ngươi vận dụng nguyền rủa, gấu trúc đã nổ tung ngay tại chỗ.'

'Tiếp đó, khi tiến hành trận chiến lâu dài với Nguyệt phán xử tại chiến trường cổ, các ngươi đã phát hiện ra một bí mật to lớn, đó chính là...'

Đến nơi này, thông tin đột ngột ngừng lại, như thể đang tiến dần đến vỡ tan giống như lần trước.

Lúc này, các Tà Thần lập tức cảm thấy không ổn, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt.

Bởi vì bọn chúng rất lo đá Dự Ngôn sẽ dừng lại một lần nữa, nếu mà vậy thì bọn chúng sẽ tức đến nổ tung.

May là.

Đá Dự Ngôn chớp nhoáng vài cái, hình như đã vượt qua tầng này, dự ngôn mới lại xuất hiện.

'Các ngươi phát hiện ra, thọ mệnh của Nguyệt phán xử chỉ còn lại mười năm.'

"Chỉ còn mười năm sao?"

Các Tà Thần nghe vậy thì trong lòng giật mình, sau đó thì vui mừng như điên.

"Ha ha ha, còn có mười năm, tốt, tốt, ha ha ha."

"Không ngờ, tin tức quan trọng lại là thông tin như thế này, đúng là ông trời cũng giúp chúng ta, quá sung sướng, ha ha ha."

"Đúng thực là quá sảng khoái, không ngờ được lại là kinh ngạc lớn đến vậy, vừa nghĩ tới việc mười năm sau chúng ta có thể chiếm cứ Thần Châu Đại Thế Giới là ta đã vô cùng hưng phấn."

Các Tà Thần phấn khích đến mức tất cả đều cười ha ha.

Chỉ cần Nguyệt phán xử chết, không một ai trên thế giới này có thể ngăn cản bọn họ, toàn bộ Thần Châu Đại Thế Giới đều sẽ bị chúng nó chiếm lĩnh.

Đến lúc đó.

Chúng nó có thể điều khiển thế giới của mình và nuốt chửng toàn bộ Thần Châu Đại Thế Giới, từ đó nâng cao cấp bậc thế giới của chúng nó lên.

"Thảo nào Nguyệt phán xử hung hăng như vậy, thì ra là sắp chết, nàng cố tình tạo hiện tượng giả dối cho chúng ta xem, nực cười, thật sự rất buồn cười."

"Chậc chậc chậc, tranh đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng chúng ta cũng nhìn thấy hi vọng, mười năm mà thôi, đối với chúng ta mà nói, chỉ là một cái búng tay, chúng ta có thể chờ đợi."

"Đúng, đúng, đúng, chúng ta đủ khả năng chờ đợi."

...

Lũ Tà Thần kích động như vậy, không còn cảm giác thất bại vì bị Nguyệt phán xử đả kích nữa, trên mặt chỉ còn lại có vẻ vui

mừng.

"Mọi người yên lặng, tiếp tục xem đá Dự Ngôn, nhân lúc vẫn còn thông tin mới xuất hiện."

Trên gương mặt Hồ Nữ cũng nở một nụ cười, nhưng nó vẫn lý trí yêu cầu những kẻ khác, tất cả tiếp tục quan sát đá Dự Ngôn.

Các Tà Thần cũng không dám khinh thường, con nào con nấy đều lẳng lặng quan sát với vẻ nguy hiểm.

'Sau khi biết rằng Nguyệt phán xử chỉ còn mười năm tuổi thọ, để ngăn nàng đồng quy vu tận, các ngươi đã phong tỏa lối vào chiến trường cổ và bảo vệ nó bằng tất cả sức mạnh của mình, đề phòng nàng tiến công.'

'Trong vài năm tiếp theo, các ngươi không còn phát động tấn công Thần Châu Đại Thế Giới, cả thế giới rơi vào hòa bình.'

"Đến năm thứ năm, thế giới Tế Hiến bị tộc Diệt Thế hủy diệt, cùng năm đó, thế giới Hắc Ám bị tộc Diệt Thế tấn công, Hắc Ám Tiên Đế kinh tài tuyệt diễm ngăn chặn cuộc xâm lược, hai bên chiến đấu kịch liệt.'

"Thế giới Tế Hiến lại bị hủy diệt nhanh như vậy sao? Đó là một thế giới ngũ phẩm đấy, ấy vậy mà không thể chống lại tộc Diệt Thế." Biểu cảm của Tà Thần Hùng Thú nghiêm nghị.

"Thế giới ngũ phẩm thì sao chứ?Trong trường hợp tất cả các thế giới từ nhất phẩm đến tứ phẩm đều hủy diệt, không ai có thể ngăn cản bọn họ, cho dù thế giới Hắc Ám cũng là thế giới ngũ phẩm, hoặc có là thế giới ngũ phẩm đặc biệt, thì đều không được."

"Đợi đã, nếu thế giới Tế Hiến bị hủy diệt, vậy Bối Quan Nhân thì sao? Không có người khống chế, Bối Quan Nhân sẽ ra sao?" Tà Thần Hồ Nữ đột nhiên nói.

"Bối Quan Nhân đúng thật là phiền toái, nhưng không sao, tên kia chỉ muốn hồi sinh thê tử của mình, sẽ không có nhiều giao thoa với chúng ta."

"Đúng là thế, tốt hơn hết là chúng ta không nên lợi dụng Bối Quan Nhân, nếu không chúng ta sẽ tự dẫn lửa thiêu thân."

"Đúng, thôn phệ Thần Châu Đại Thế Giới xong chúng ta lập tức chạy tới thôn phệ những thế giới khác."

"Hy vọng Hắc Ám Tiên Đế có thể kiên trì được vài năm, tranh thủ nhiều thời gian hơn cho chúng ta."

"Nhiều nhất năm năm, thế giới của hắn sẽ sụp đổ, không ai có thể ngăn cản tộc Diệt Thế."

"Haiz!"

Trong đầu các Tà Thần hiện lên nỗi kinh hoàng mang tên tộc Diệt Thế, nghĩ đến cảnh tượng quỷ dị khiến kẻ khác hít thở không thông đó, sắc mặt các Tà Thần đều nghiêm nghị.

Sau một lúc, bọn họ đè nén cảm xúc trong lòng, tiếp tục xem dự ngôn.

'Đến năm thứ tám, Thập Nhị Cầm Tinh Tiểu Thế Giới của các ngươi bị A Ngốc hủy diệt toàn bộ, trong cơn tức giận, các ngươi sử dụng nguyền rủa với A Ngốc nhưng nguyền rủa không có hiệu quả, các ngươi đành phải phía người truy sát.'

"A Ngốc? Lại là tên tiểu tứ đó, cái thứ chết tiệt, đúng thực là trơn như cá trạch." Quỷ dị nữ tu giọng điệu lạnh băng, trong mắt hiện lên sự hung tàn.

"Đều là vấn đề nhỏ, đợi Nguyệt phán xử chết, chúng ta không cần đề phòng nàng nữa. Đến lúc đó, sức chiến đấu của chúng ta sẽ được giải phóng, chín mươi chín Tà Thần tùy ý hành động."

"Đến khi đó, A Ngốc chắc chắn phải chết, không cần để tâm đến chuyện đó." Tà Thần Xà Nữ cười khinh khỉnh, không thèm để ý đến A Ngốc chút nào.

Chương 656. Bối Quan Nhân mất kiểm soát (2)

"Nói cũng đúng, để hắn sống thêm vài năm trước đã, nhưng tiểu tử này không sợ nguyền rủa, đúng là khiến người ta đau đầu."

"A Ngốc đúng là không đơn giản, sau này các ngươi sẽ biết thằng nhóc này không dễ đối phó."

Đầu người râu bạc trắng trong góc lên tiếng, có một tia thần bí khó lường, nó là Tà Thần Nhân Đầu, cả ngươi chỉ là một cái đầu.

"Có cái gì mà không dễ đối phó? Nói ra xem nào." Trong mắt Hồ Nữ lóe lên ánh sáng sắc lạnh, nó quay đầu lại nhìn Tà Thần Nhân Đầu.

Đáng tiếc.

Tà Thần Nhân Đầu không trả lời nữa mà chỉ nhắm mắt lại, giống như một ông già cụp mắt xuống và im lặng.

"Tiếp tục đọc dự ngôn."

Tà Thần Cuồng Thú liếc mắt nhìn thoáng qua Tà Thần Nhân Đầu, cuối cùng thay đổi chủ đề.

"Được."

"Năm thứ chín, tộc Diệt Thế tiêu diệt tất cả các thế giới lục phẩm, toàn lực xâm chiếm thế giới Hắc Ám ngũ phẩm, thế giới Hắc Ám lần lượt bị đánh bại, Hắc Ám Tiên Đế trọng thương.'

"Để chống lại tộc Diệt Thế, Hắc Ám Tiên Đế đã tiếp nhận

Phong Bạo Ma Đế, cùng nó chiến đấu chống lại tộc Diệt Thế, đáng tiếc lại một lần nữa chiến bại.'

'Năm thứ mười, thế giới Hắc Ám bị thôn phệ, toàn bộ thế giới Hắc Ám chìm trong tuyệt cảnh. Trong tuyệt vọng, Hắc Ám Tiên Đế lấy ra bí bảo hắc ám, lúc này, ánh mắt Phong Bạo Ma Đế lộ ra tia sáng hung ác...'

Ầm!

Những mảnh vỡ của đá Dự Ngôn lại một lần nữa vỡ ra, biến thành những mảnh nhỏ màu trắng nhạt và rơi xuống đất, rơi vào trong mắt các Tà Thần.

Nhìn đá Dự Ngôn một lần nữa vỡ nát, nhìn dòng chữ đã xuất hiện một nửa, ánh mắt các Tà Thần đỏ lên, khuôn mặt đen lại.

"Lại như thế này, lại như thế này, mỗi khi đến thời khắc mấu chốt là nó sẽ hỏng mất, tức chết ta." Tà Thần Ba Đầu tức giận gào lên.

"Thực sự muốn giẫm nát viên đá rách này, thật khó chịu." Sát cơ trong mắt Tà Thần Bướu Thịt bắt đầu khởi động.

"Tại sao lại thế này? Tại sao nó lại hỏng mỗi khi đến thời điểm quan trọng? Chết tiệt!" Ngọn lửa bùng lên xung quanh cơ thể Tà Thần Hỏa Diễm.

...

Các Tà Thần vô cùng tức giận, ngay cả cuồng thần mạnh nhất cũng siết chặt nắm đấm, chỉ muốn đấm một quyền cho nổ tung nơi này, trút cơn giận một cách tàn bạo.

Có điều không thể phá hủy đá Dự Ngôn, bọn họ chỉ có thể cố gắng dồn nén sự bức bối trong lòng.

"Năng lực dự đoán của đá Dự Ngôn sẽ tiêu tốn năng lượng, sự kiện dự đoán càng lớn thì cần tiêu thụ càng nhiều năng lượng."

"Mà năng lượng tiêu hao nhiều nhất vào thời khắc mấu chốt, vỡ tan là chuyện vô cùng bình thường,"

Tà Thần Nhân Đầu mở miệng, bộ râu trắng khẽ đung đưa, trông nó vẫn bình tĩnh như thường.

Thật đáng tiếc, sau khi các Tà Thần nghe những lời này thì vẫn rất tức giận, bọn chúng muốn đánh người một cách thô bạo.

"Mọi người im lặng, đã hiểu rõ đại khái tình hình tiếp theo, tiếp theo, mọi người cho đôi lời phát biểu, chúng ta có nên tiếp tục tiến công không, hay là đợi mười năm?" Tà Thần Cuồng Thú nói.

"Nguyệt phán xử đúng thực cực kỳ khó nhằn, nếu trong tình huống không còn nhiều thọ mệnh, rất có thể nàng sẽ làm những điều điên rồ, có khả năng cao là nàng sẽ đồng quy vu tận với chúng ta trước khi chết."

"Đúng, bản thân ta có thể tự bảo vệ mạng mình, nhưng không biết các ngươi thế nào." Tà Thần Hắc Huyết trong góc bình tĩnh nói.

"Ta cũng có thể giữ được tánh mạng." Tà Thần Lưu Thủy ngẩng đầu lên.

"Chờ mười năm, trong mười năm này, chúng ta sẽ xây dựng nhiều trận pháp hơn, đề phòng Nguyệt phán xử xông tới và đồng quy vu tận với chúng ta vào thời khắc cuối cùng." Tà Thần Bướu Thịt đề nghị, nó không chắc chắn rằng bản thân có thể sống sót.

"Ta đồng ý, chỉ có mười năm mà thôi, chúng ta có thể tận dụng thời gian mười năm này tiến hành xâm chiếm Man Hùng Giới trước, mười năm gần đủ để hoàn thành việc xâm chiếm."

"Đó là một ý tưởng tốt, ta đồng ý."

"Ta cũng đồng ý."

...

Các Tà Thần gật đầu, cho dù chúng nó cảm thấy thủ đoạn bảo mệnh của mình là mạnh nhất, không chắc sẽ chết trong tay Nguyệt phán xử.

Nhưng nghĩ đến sự cường đại của Nguyệt phán xử, nghĩ đến năng lực không thể tưởng tượng nổi của nàng, các Tà Thần vẫn còn rùng mình khi nghĩ đến, quyết định thừa nhận sự hèn nhát của mình trước.

"Thế cứ vậy trước, chúng ta xâm chiếm Man Hùng Giới trước."

Tà Thần Cuồng Thú xác định phương hướng chiến đấu, vấn đề này đã được giải quyết như thế.

"Còn con gấu trúc đó thì sao? Hay là nguyền rủa nó trước?" Tà Thần Bướu Thịt hỏi.

“Không cần nguyền rủa, nguyền rủa tiêu hao quá nhiều, hoàn toàn không cần thiết, đừng quên mười năm nữa Nguyệt phán xử sẽ chết, còn có ai có thể ngăn cản chúng ta nữa?"

"Đến lúc đó, chúng ta vung cánh tay là có thể giết chết tất cả cường giả của Nhân tộc, loài người cấp thấp còn dư lại sẽ là thức ăn của chúng ta." Tà Thần Trớ Chú lạnh lùng nói.

"Có lý."

Tà Thần Bướu Thịt nghĩ lại cũng thấy có lý, không có Nguyệt phán xử, Thần Châu Đại Thế Giới chỉ là miếng thịt trong bát, muốn ăn gì thì ăn.

Nghĩ đến đây, tất cả ổn định lại chỗ ngồi, bắt đầu thảo luận về

việc bố trí trận pháp.

Chẳng bao lâu sau.

Kế hoạch mới bắt đầu được thực hiện, các Tà Thần lần lượt hành động, phong tỏa hoàn toàn lối đi của chiến trường cổ, thay vào đó là xâm chiếm Man Hùng Giới.

Thần Châu Đại Thế Giới.

Bên trong bí cảnh Hàn Băng.

Chương 657. Tương lai trong dự ngôn

Lý Hiên không biết tình hình của Tà Thần, hắn vẫn đang cố gắng bố trí trận pháp, ngăn chặn kẻ thù từ thế giới Địa Tâm lao ra.

Trải qua một tháng bận rộn, cuối cùng hắn cũng bố trí đủ trận pháp, hoàn toàn hình thành nên chiến lực.

Và trong một tháng này.

Thế giới đã trở nên yên ả hơn, tà ma và quỷ dị dường như đã biến mất, không còn thấy bóng dáng con nào nữa, điều này khiến Lý Hiên cảm thấy rất kỳ quái.

Hắn không hề buông lỏng cảnh giác, hắn vẫn sắp xếp Huyết Phân Thân đi khắp thiên hạ, thậm chí đi đến các đại lục khác, lẳng lặng thủ hộ.

Cứ như vậy.

Hai tháng nữa trôi qua, thế giới vẫn rất ổn định, toàn thế giới quá yên ắng.

'Ting! Thể Tinh Thần của ngài thành công thăng cấp đến cửu giai, đạt đến cực hạn của thể Tinh Thần.'

Đôi mắt Lý Hiên mở ra, hắn quan sát các đại lục thông qua Huyết Phân Thân, sau khi xác nhận rằng thế giới an toàn, hắn cau mày, không biết đám Tà Thần đang giở trò gì.

"Tăng thực lực lên trước đã, chỉ cần ngươi đủ mạnh, ngươi có thể ứng đối được với mọi kẻ địch."

Lý Hiên lấy ra vài quả dung hợp, đây là trái cây Tần Nguyệt đưa cho hắn, nghe nói rằng đã vận dụng sức mạnh của cả một quốc gia mới tìm được.

Rắc rắc, rắc rắc.

Lý Hiên nhanh chóng nhấm nháp, chẳng mấy chốc đã ăn hết quả dung hợp, sau đó hắn lẳng lặng đợi thông báo xuất hiện.

'Ting! Thể Tinh Thần cửu giai của ngài thành công dung hợp với Sâm La Vạn Tượng Tối Thượng Thể, thăng tiến thành Sâm La Vạn Tượng Tinh Thần Thể.'

Cùng với âm thanh nhắc nhở của máy móc, Lý Hiên cảm thấy sức mạnh bùng nổ dâng trào trong cơ thể mình, mạnh đến mức có thể dời núi lấp biển, đuổi theo sao trời, nắm giữ mặt trăng.

Cảm nhận được sức mạnh to lớn này Lý Hiên siết chặt nắm đấm, rồi lấy ra một thanh pháp kiếm lục giai.

"Thử lượng lượng xem sao."

Ngón trỏ và ngón giữa của Lý Hiên kẹp vào phần lưỡi kiếm, rồi nhẹ nhàng bẻ gãy nó.

Rắc.

Pháp khí lục giai mạnh mẽ lập tức vỡ vụn, trực tiếp vỡ thành hai nửa.

"Sức mạnh này, quá tốt rồi!"

Lý Hiên nhìn những ngón tay còn nguyên vẹn của mình, ánh sáng trong đôi mắt lóe lên, rồi sau đó vung lưỡi kiếm chém vào cánh tay mình.

Ầm!

Thanh âm như tiếng gõ trống vang lên.

Theo âm thanh này, thanh pháp kiếm lục giai trực tiếp bị bắn ngược về phía sau.

Cánh tay bị thanh pháp kiếm lục giai chém vào lại nguyên vẹn không một vết tích, ngay cả một cái dấu cũng không có.

"Thực lực tăng vọt, phòng ngự tăng mạnh, tăng trưởng rất nhiều, nhưng thế vẫn chưa đủ, phải tiếp tục mạnh hơn nữa, nỗ lực nhanh chóng đạt tới Hóa Thần kỳ."

Lý Hiên nhắm mắt lại và chìm trong quá trình khổ tu lâu dài.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua nửa năm.

Đối với Nhân tộc mà nói, sáu tháng qua là sáu tháng yên ổn ngoài sức tưởng tượng, không có tà ma, không có quỷ dị, thậm chí rất ít sinh vật ô nhiễm.

Bách tính của các đại lục an cư lạc nghiệp, mọi người một lần nữa có được một thế giới thái bình mừng vui hoan ca.

Và Lý Hiên một lần nữa thức tỉnh trong bầu không khí như vậy, đôi mắt trong veo sáng ngời của hắn lấp lánh.

'Ting! Diệp Phàm đệ tử của ngài đột phá Nguyên Anh kỳ, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Hàn Băng siêu cấp tiến hóa thành cấp căn nguyên.'

'Ting! Đệ tử Tiểu Muội của ngài đột phá Nguyên Anh kỳ, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Lôi Điện siêu cấp tiến hóa thành cấp căn nguyên.'

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài đột phá Nguyên Anh kỳ, phần thưởng của ngài: Chưởng Khống Phong Bạo siêu cấp tiến hóa thành cấp căn nguyên.'

...

Một loạt nhắc nhở vang lên, nghe những âm thanh thông báo này, cảm nhận thực lực tăng vọt, trong lòng Lý Hiên cảm thấy khó hiểu.

Bởi vì tà ma đã yên lặng quá lâu chưa từng xuất hiện, điều này thực sự khó hiểu.

"Có vẻ như ta phải tiên đoán tương lai một chút."

Lý Hiên có chút do dự, cuối cùng vẫn sử dụng năng lực suy đoán tương lai, kiểm tra tương lai.

Trong nháy mắt.

Một lượng lớn thông tin lóe lên trong không khí.

Nhìn vào thông tin và những gì sẽ xảy ra trong tương lai, Lý Hiên mỉm cười.

Trong khung cảnh hiện ra trước mắt hắn là tất cả các sự kiện lớn có thể xảy ra trong tương lai, bao gồm cả hướng đi của tà ma và quỷ dị.

Điều khiến Lý Hiên vui mừng là tiếp theo tà ma và quỷ dị triệt để không tiếp tục tấn công nữa, trái lại còn phong ấn thông đạo từ đầu bên kia, ngay cả thông đạo đến chiến trường cổ cũng bị phong tỏa.

Có thể nói rằng trong thời gian tới, toàn thế giới sẽ hòa bình và ổn định, sẽ không bị xáo trộn nữa.

Đây chắc chắn là một tin tuyệt vời đối với Lý Hiên, bởi vì với khoảng thời gian ấy, hắn có thể trưởng thành một cách tốt đẹp.

Hơn nữa, trong mười năm này, hắn có thể giúp Nguyệt phán xử kéo dài thọ mệnh, thậm chí trợ giúp nàng tăng cao tăng thực

lực, tăng sức chiến đấu của Nhân tộc lên.

Ngoài ra, sức mạnh của Lý Hiên ngày càng được tăng cường, hắn luôn có được các loại năng lực khác nhau, hiệu quả trị liệu của máu thịt hắn chắc chắn sẽ tăng lên.

Trong tương lai, rất có hy vọng sẽ chữa trị hoàn toàn cho Nguyệt phán xử, đây là còn chưa tính đến phương diện luyện đan.

Là Đan Dược Sư lục giai, đan dược của hắn đã có thể chữa trị cho đại đa số bệnh nhân.

Điều gì sẽ xảy ra nếu trình độ Đan Dược Sư thăng cấp lên thất giai, thậm chí là lên đến bát giai?

Và trong thời gian mười năm này, Lý Hiên có niềm tin tuyệt đối rằng sẽ tăng lên, thậm chí còn có cơ hội nhất định có thể tăng lên cửu giai.

Chương 658. Mười năm sau

"Chậc, chậc, chậc, ta thật chờ mong khung cảnh tương lai khi Tà Thần xâm chiếm, đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi một món quà lớn, một món quà mang lên món quà của tuyệt vọng."

Lý Hiên mỉm cười, tảng đá lớn trong lòng hắn hoàn toàn được dỡ xuống, cơ thể và tâm trí trở nên vô cùng thư thái.

Mười năm.

Đủ để sức mạnh của hắn tăng vọt.

Thậm chí không đến một năm là hắn có thể đột phá từ Nguyên Anh kỳ lên Hóa Thần kỳ, trở thành đại tu sĩ Hóa Thần chân chính.

Sau Hóa Thần kỳ là cấp bậc đặc biệt của thế giới này, đó là Tiên Thần kỳ.

Người thủ hộ Nặc Ngôn là cấp bậc này, thực ra đám Tà Thần cũng ở cấp bậc này, có điều bên phía tà ma gọi là Tà Thần mà thôi.

Nói một cách đơn giản, Tiên Thần đồng nghĩa với Tà Thần, Lý Hiên cũng cách cảnh giới này không quá xa.

Và sau Tiên Thần kỳ sẽ là Bán Bộ Tiên Đế, cũng là cấp bậc hiện tại của Nguyệt phán xử.

Đừng thấy chỉ là Bán Bộ Tiên Đế, sau khi đạt đến trình độ này sẽ có được thực lực đáng sợ đến vô cùng.

Việc một mình Nguyệt phán xử có thể chống chọi lại với sự tiến công của chín mươi chín Tà Thần đủ để chứng minh nàng đáng sợ đến mức nào.

Còn về Tiên Đế phía sau, Lý Hiên cũng không chắc chắn là mạnh đến nhường nào, bởi vì ngay cả trong tài liệu của bí cảnh cũng rất ít sách liên quan.

Lý Hiên chỉ có thể đợi cho đến khi sức mạnh của hắn đạt đến Nguyên Anh kỳ đại viên mãn, sau đó tiến đến bí cảnh Hỏa Diễm và thu thập thông tin từ đó.

"Cấp bậc hiện tại của ta là Nguyên Anh hậu kỳ, rất nhanh sẽ đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, sau đó tiến bước vào bí cảnh, rồi lại tiếp tục khổ luyện tu hành."

Lý Hiên nhắm mắt lại, định tiếp tục nâng cao sức mạnh của mình.

'Ting! Đệ tử A Ngốc của ngài đột phá tới Nguyên Anh hậu kỳ, phần thưởng của ngài: Cấp bậc thăng cấp lên đến Nguyên Anh đại viên mãn.'

"Hửm?"

Đột nhiên nghe thấy thông báo, Lý Hiên không nói nên lời, cảm thấy mặt mình như vừa bị tát một cái.

Rõ ràng hắn đã định tu hành thêm một thời gian ngắn nữa, kết quả không ngờ được rằng A Ngốc lại đột phá.

"Nếu đã đạt đến Nguyên Anh đại viên mãn, vậy thì đi bí cảnh Hỏa Diễm, nhìn xem bên trong tin tức, sau đó tìm kiếm một vài món đồ hay ho."

Thông qua ý thức, Lý Hiên truyền âm thông báo cho Tần Nguyệt, để nàng đi cùng hắn, sau đó biến mất trong không gian.

Tần Nguyệt có huyết mạch Phượng Hoàng, bí cảnh Hỏa Diễm này rất phù hợp với nàng. Hơn thế, bên trong bí cảnh có rất nhiều bảo vật, chưa biết chừng Tần Nguyệt có thể có được kỳ ngộ.

Cứ như vậy, sau khi Lý Hiên tìm thấy Tần Nguyệt, cả hai người cùng đồng hành đi đến bí cảnh.

Trong vài ngày sau đó.

Không ai biết những gì bọn họ đã trải qua bên trong bí cảnh, cũng không ai biết bọn họ đã có được những kỳ ngộ như thế nào.

Nhưng khi Lý Hiên rời khỏi bí cảnh, hắn đã đạt đến Hóa Thần sơ kỳ, chính thức trở thành đại tu sĩ của một phương trời.

Về phần Tần Nguyệt, nàng trở thành chủ nhân của bí cảnh Hỏa Diễm, nhận được đông đảo bảo vật bên trong bí cảnh, thực lực được cải thiện trên diện rộng, vẫn đang không ngừng tiến bộ.

Lý Hiên không làm phiền sự thăng tiến của Tần Nguyệt, hắn rời đi với một Tàng Bảo Đồ thần bí, hắn đi đến thế giới Địa Tâm.

Ở nơi đó.

Viên Thiên Đạo Cơ Thạch mà Lý Hiên vô cùng cần, thứ vật phẩm quý giá có thể nâng cao thiên phú.

Hiện tại hắn đã đến Hóa Thần kỳ, sức chiến đấu mạnh mẽ, thậm chí thế giới Địa Tâm cũng có thể tiến vào.

Đề cập đến cấp bậc.

Trên thực tế, từ Hóa Thần kỳ lên đến Tiên Thần kỳ là một quá trình hoàn thành chân ngã, cũng là một cửa ải hoán đổi cái chết vô cùng khó vượt qua, cần trải qua các loại lĩnh ngộ cảm nhận được khắp thế gian.

Chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành chân ngã, mới có thể thành công vũ hóa thành tiên, bước vào Tiên Thần kỳ, trở thành thần tiên chân chính.

Nhưng quá trình này rất nguy hiểm, tỷ lệ tử vong cực cao, chỉ

có tà ma và quỷ dị có cơ hội sống sót sau khi đột phá không thành, ngược lại còn trở thành Bán Thần.

Có điều, thực lực của Bán Thần vĩnh viễn không thể đề cao, hoàn toàn không thể nhìn thấy hy vọng trong tương lai, cho nên chỉ có thể gửi gắm toàn bộ hy vọng lên người hậu bối.

Giống như quái vật trong thế giới Địa Tâm, chúng đa phần đều là Bán Thần, cũng có rất nhiều hậu duệ của Bán Thần.

Sức chiến đầu của những kẻ này rất mạnh, nhưng Lý Hiên không hề sợ hãi, mà ngược lại, hắn háo hức muốn thử, thậm chí còn muốn san bằng thế giới Địa Tâm.

Lan man rồi, trở lại chuyện chính.

Sau khi bước vào Hóa Thần kỳ, Lý Hiên đã sắp xếp các Huyết Phân Thân hành động khắp bốn phía, cảm ngộ mọi thứ trên thế gian, bắt đầu hoàn thiện chân ngã.

Có một vạn Huyết Phân Thân giúp gian lận, tốc độ phát triển của Lý Hiên có thể nói là biến thái, hắn đã hoàn thành chân ngã một cách vô cùng dễ dàng, nhưng thật đáng tiếc khi việc tu hành pháp lực không theo kịp.

Cuối cùng đã tạo nên một hoàn cảnh vô cùng xấu hổ, pháp lực của kẻ khác đều vô cùng đầy đủ nhưng vẫn không thể hoàn thành chân ngã, dẫn đến việc không thể thăng cấp được.

Còn Lý Hiên, hắn đã hoàn thành chân ngã từ trước, không có bình cảnh, kết quả là pháp lực lại không đủ, không thể tiến vào Tiên Thần kỳ trong một thời gian ngắn.

Đành thế.

Lý Hiên chỉ có thể xỉa xói rằng tốc độ tu hành của bản thân quá chậm.

Chương 659. Mười năm sau (2)

Nếu lời xỉa xói này bị các Hóa Thần kỳ khác nghe được, chắc chắn bọn họ sẽ cảm thấy chán nản đến phiền muộn.

Kẻ khác cố gắng mấy thập niên vẫn thất bại trong việc hoàn thành chân ngã, chỉ có thể mắc kẹt trong đau khổ.

Nhưng Lý Hiên thì hay rồi, hắn đã sớm hoàn thiện chân ngã, không có bình cảnh, và chỉ cần có đủ pháp lực thì hắn có thể tiến vào Tiên Thần kỳ bất cứ lúc nào.

Chênh lệch như thế, Hóa Thần kỳ khác thấy chắc chắn sẽ ói ra máu, kết quả là Lý Hiên còn không biết đủ, đúng là đáng hận.

Đương nhiên.

Lý Hiên sẽ không đề cập đến vấn đề này, hắn chỉ vừa tăng thực lực của bản thân vừa tìm kiếm Thiên Đạo Cơ Thạch.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa. chớp mắt đã mấy năm trôi qua.

Thời gian đã đến tháng cuối cùng của năm thứ mười, chỉ còn chưa đầy một tháng nữa là cuộc tấn công của tà ma sẽ ập đến.

Chiến trường cổ.

Cao chót vót, trên đỉnh núi dựng đứng.

Lý Hiên và Nguyệt phán xử ngồi ở hai bên bàn cờ trên đỉnh núi, lẳng lặng chơi cờ vây dưới trời xanh mây trắng.

Bên cạnh Lý Hiên là Băng Huyên Nhi đẹp như thiên tiên, nàng

của hiện tại đã đạt đến Hóa Thần kỳ, cũng trở thành đại tu sĩ của một phương trời, hơn nữa nàng càng ngày càng điềm tĩnh và lạnh lùng.

Đứng ở nơi đó, cả người nàng toát ra khí chất thanh tao giống như tiên nữ giáng trần, khiến người ta thương mến đến không thể nảy sinh cảm giác khinh nhờn, có chăng chỉ là ngưỡng mộ.

Nhưng Băng Huyên Nhi có khí chất nhường ấy lại chỉ lẳng lặng đứng phía sau lưng Lý Hiên giống như một thị nữ.

Trên đôi tay trắng nõn mảnh khảnh của nàng còn bưng một đĩa nho đã được rửa sạch, dáng vẻ của nàng hoàn toàn giống một thị nữ, vô cùng ngoan ngoãn.

Và ở đối diện.

Bên cạnh Nguyệt phán xử là người thủ hộ Nặc Ngôn với xiềng xích quấn quanh người.

Vóc dáng cao lớn đó trông giống như một con gấu có gương mặt loài người, khí tức mãnh liệt hắn tỏa ra càng khiến lòng người sợ hãi.

Nhưng người thủ hộ Nặc Ngôn mạnh mẽ như thế lại không thu hút được sự chú ý của Lý Hiên và Nguyệt phán xử đang đánh cờ, bởi vì bọn họ mạnh hơn!

Cạch!

Một quân cờ màu trắng nằm trên bàn cờ, Nguyệt phán xử thu bàn tay phải mảnh khảnh của mình lại, gương mặt bên dưới lớp khăn lụa nở nụ cười ngọt ngào.

"Đã vượt qua tử kiếp, ta thắng."

"Ừ, chúc mừng ngươi."

Lý Hiên gật đầu, những vòng xoáy thần bí lóe lên trong đôi mắt đen láy.

"Vẫn phải cảm tạ ngươi nhiều, nếu không có ngươi trị liệu, ta nhất định không qua khỏi tử kiếp, đến khi đó, ngày này của năm sau sẽ là ngày giỗ của ta, cảm ơn ngươi đã giúp đỡ." Nguyệt phán xử cảm kích nói.

"Không có gì, không có ngươi ta sẽ không biết Văn Tự Thần Bí, không có ngươi bảo vệ Nhân tộc thì Nhân tộc đã diệt vong từ lâu, nếu thiếu ngươi, bất cứ ai của Nhân tộc cũng không thể tồn tại được."

Lý Hiên khẽ lắc đầu, không hề kể công, trái lại trong giọng nói còn ngập tràn kính nể.

Một người âm thầm thủ hộ thế giới này, đơn độc ngăn cản chín mươi chín con tà ma.

Cho dù trọng thương, cho dù sắp chết, dù thọ mệnh chủ chỉ còn lại mười năm, nàng vẫn chưa từng oán trách bất cứ ai.

Nàng vẫn bảo vệ thế giới mà không phàn nàn hay hối tiếc, bảo vệ loài người cho đến tận bây giờ, một người như vậy đáng được ngưỡng mộ và tôn trọng.

"Lý Hiên, ngươi khách sáo rồi, mặc dù ta đã bảo vệ Nhân tộc nhiều năm, nhưng cũng không thể mang đến hy vọng cho Nhân tộc. Nhưng kể từ khi ngươi xuất hiện, ngươi đã mang ánh bình minh đến với thế giới này."

"Hiện giờ, ngươi lại gánh vác lá cờ vận mệnh của Nhân tộc, đến cả ta cũng không phải là đối thủ của ngươi, ngươi... Thực lực của ngươi đã đạt đến cấp độ nào rồi? Tiên Đế sao?"

Đôi mắt của Nguyệt phán xử rất phức tạp, nàng rất muốn biết Lý Hiên đã đạt đến cấp bậc nào.

Thực sự là lực lượng mà Lý Hiên thể hiện khi học tập Văn Tự Thần Bí với nàng trước đó quá đáng sợ, năng lực giải phóng một cách tùy ý đó, ngay cả nàng cũng phải rùng mình.

Vào khoảnh khắc đó nàng mới hiểu, Lý Hiên đã trưởng thành đến mức độ đó rồi, mạnh mẽ đến mức nàng không thể hiểu được.

Vì vậy, nàng nóng lòng muốn biết cấp bậc của Lý Hiên.

"Ta vẫn chưa phải là Tiên Đế, thực lực của ta ngang với ngươi, đều là Bán Bộ Tiên Đế."

Lý Hiên lắc đầu, nhưng vòng xoáy lấp lánh trong mắt hắn cực kỳ đáng sợ, ngay cả Nguyệt phán xử cũng cảm thấy tim đập nhanh.

"Sao có thể thế được? Rõ ràng ta cảm thấy ngươi rất mạnh, một chiêu đã có thể đánh bại ta, sao có thể ngang hàng với ta được?" Nguyệt phán xử cảm thấy khó hiểu.

"Bởi vì Thần Châu Đại Thế Giới là một thế giới tổn hại, nó không thể chịu được việc người tu hành đột phá Tiên Đế, Bán Bộ Tiên Đế đã là cực hạn."

"Ta mạnh là bởi vì ta có kỳ ngộ khác."

Lý Hiên không giải thích lý do cụ thể, hắn không thể nói rằng thực lực của các đệ tử tăng trưởng rất nhanh trong thời gian mười năm này, ngoài ra hắn còn từng sử dụng Thời Quang Đảo Lưu bốn lần.

Cùng với việc thực lực tăng trưởng và thu thập thiên tài địa bảo, thời gian chờ của Thời Quang Đảo Lưu đã biến mất, hắn không cần phải chờ đợi nữa.

Chỉ cần hắn có đủ linh hồn lực, hắn có thể sống lại vô hạn.

Đáng tiếc là Thời Quang Đảo Lưu quá tiêu hao linh hồn lực,

hơn nữa tác dụng phụ của nó rất mạnh, mỗi lần đều khiến tình cảm của hắn yếu đi.

Chương 660. Thực lực bùng nổ

Trong mười năm qua, dựa theo tình huống của chính mình, tổng cộng hắn sử dụng Thời Quang Đảo Lưu năm lần, nhưng thu hoạch của hắn trong năm lần này là khổng lồ, thực lực tăng vọt một cách điên cuồng.

Hiện tại, đừng nói là Tà Thần nhỏ nhoi, dù là Tiên Đến thì hắn cũng có giết trong một chiêu.

"Hóa ra là thế!"

Sau khi nghe những lời Lý Hiên nói, Nguyệt phán xử chợt ngộ ra, nàng đã đạt đến Bán Bộ Tiên Đế từ lâu nhưng vẫn luôn không nhìn thấy hy vọng về tương lai.

Nàng cho rằng đó là vấn đề của bản thân, không ngờ rằng là do thế giới này.

"Ngươi định làm thế nào? Đi đến thế giới khác sao?" Nguyệt phán xử lập tức hỏi.

"Đợi giải quyết xong Tà Thần, ta sẽ đi đến thế giới Thần Vực, đó là một Đại Thế Giới siêu cấp phi thường cường đại." Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Đại Thế Giới siêu cấp sao? Vậy chắc hẳn sẽ vô cùng nguy hiểm, a nhớ rõ thế giới chia thành chín phẩm từ nhất phẩm đến cửu phẩm, thế giới của chúng ta có lẽ được coi là thế giới lục phẩm vỡ vụn, ngươi có thể đi đến một thế giới ngũ phẩm, chắc sẽ an toàn hơn."

Nguyệt phán xử đề nghị, nàng không mong Lý Hiên đi đến thế

giới quá nguy hiểm.

"Không thể không đi, qua điều tra của ta, các thế giới từ nhất phẩm đến thất phẩm đều đã sụp đổ do sự tấn công của tộc Diệt Thế."

"Những thế giới đó biến thành năng lượng và bị một lỗ đen cực lớn nuốt chửng, hiện tại chỉ còn lại vô số thế giới bát phẩm và thế giới cửu phẩm."

"Những thế giới này không giúp ích gì cho việc đột phá của ta, dần dần sẽ bị tộc Diệt Thế nhắm tới, những thế giới này đang gặp nguy hiểm." Lý Hiên bất đắc dĩ giải thích.

Khó khăn lắm hắn mới đi đến cấp bậc này, kết quả hắn phát hiện ra rằng còn có tộc Diệt Thế đáng sợ và thế giới hắc động chưa rõ.

Những nguy hiểm này khiến Lý Hiên cảm thấy vô cùng áp lực.

"Ta chỉ biết rằng tộc Diệt Thế đang hủy diệt thế giới ở khắp mọi nơi, nhưng ta không ngờ được rằng chúng nó lại hủy diệt nhiều thế giới đến vậy."

Biểu cảm của Nguyệt phán xử nghiêm nghị, đôi vai vừa mới thả lỏng lại trở nên nặng trĩu.

"Đừng lo lắng, bọn chúng sẽ không tấn công Thần Châu Đại Thế Giới của chúng ta trong một quãng thời gian ngắn, có nhiều thế giới bát phẩm và thế giới cửu phẩm hoàn chỉnh như vậy, sao bọn chúng lại chọn một thế giới vỡ vụn cơ chứ."

"Chuyện này cũng giống như trái táo, một quả ngon lành và một quả táo vừa xấu vừa nát, bọn chúng sẽ thích quả táo ngon lành hơn."

Lý Hiên an ủi, không muốn tạo áp lực quá lớn cho Nguyệt

phán xử.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Nguyệt phán xử thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhìn về phía đế quốc Phượng Hoàng ở hướng Đông Hải, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Lại một người đột phá Tiên Thần kỳ, trước đó có sáu thiên tài đột phá đến Tiên Thần kỳ, hiện tại đây là người thứ bảy."

"Đó là các đệ tử của ta." Lý Hiên mỉm cười nói.

"Thì ra là đệ tử của ngươi." Nguyệt phán xử kinh ngạc.

"Đúng, Tiểu Nguyệt vốn nên có điểm đột phá rất nhỏ, đáng tiếc là nàng gặp phải cản trở của huyết mạch, cuối cùng mắc kẹt đến bây giờ."

"Được rồi, ta phải đi, phải đến gặp tiểu đệ tử của mình rồi."

Lý Hiên đột ngột biến mất, cùng biến mất với hắn còn có Băng Huyên Nhi.

Chỉ còn lại Nguyệt phán xử và người thủ hộ Nặc Ngôn với biểu cảm nặng nề ở lại nơi đó.

"Sao thế?" Nguyệt phán xử nghi vấn.

"Không sao, chẳng qua là ta không ngờ rằng Lý Hiên tiên sinh lại trưởng thành nhanh đến thế. Lần trước khi tiến vào thế giới Địa Tâm hắn mới là Hóa Thần kỳ, kết quả lúc bước ra đã là Tiên Thần kỳ rồi."

"Đồng thời, hắn cũng tiêu diệt hết tà ma ở thế giới Địa Tâm, không còn dư lại một con nào, lúc đó ta đã vô cùng chấn động."

"Nhưng hiện tại, ta thậm chí còn không thể thấy rõ hắn đã đi

thế nào, già rồi, già rồi."

Người thủ hộ Nặc Ngôn thở dài nhiều lần, cảm thấy mình thật sự già rồi, không theo kịp thời đại của người trẻ tuổi.

"Thật ra ta cũng không nhìn rõ."

Nguyệt phán xử cười khẽ, chẳng những không chán nản, mà ngược lại, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng tràn ngập hy vọng, bởi vì Lý Hiên càng mạnh thì thế giới này càng an toàn, Nhân tộc càng có hy vọng.

"Ngay cả ngươi cũng không nhìn rõ sao? Đúng thật là đáng sợ."

Ánh mắt người thủ hộ Nặc Ngôn phức tạp, cuối cùng khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu cố gắng tu hành.

Đông Hải.

Đế quốc Phượng Hoàng.

Trong cấm địa hoàng cung.

Tần Nguyệt đang nhắm mắt tu hành chợt mở mắt ra.

Một luồng Tiên Thần Chi Lực mạnh mẽ dập dờn, Hỏa Diễm Phượng Hoàng khổng lồ ngưng tụ xung quanh thân thể nàng, tự như ngọn núi khổng lồ, cả hoàng cung đều run rẩy vì khí tức mạnh mẽ của nàng.

Động tĩnh lớn như vậy hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Đông đảo tu sĩ bay vào không trung, ánh mắt hoảng sợ hướng về phía cấm địa trong hoàng cung, nhìn về phía Hỏa Diễm Phượng Hoàng vô cùng khổng lồ đó.

Cảm nhận được khí tức đáng sợ như ngọn núi lo lớn, nhìn lực

lượng tiên thần cuộn trào kia.

Các tu sĩ trong hoàng thành đều hoảng hốt, da đầu tê dại.

Hết cách rồi, cảnh tượng trước mắt quá chấn động, Hỏa Diễm Phượng Hoàng đó như thể thần tích buông xuống thế gian, khiến tu sĩ vô cùng kinh ngạc.

Nhìn khung cảnh này, một vài dân chúng thực lực nhỏ yếu trực tiếp quỳ xuống, cung kính hành lễ.

Ở đất nước thờ phụng Phượng Hoàng này, Phượng Hoàng là tín ngưỡng của tất cả người dân, và là mục tiêu cuồng tín của họ.

Chương 661. Thực lực bùng nổ (2)

Bây giờ, thấy được Phượng Hoàng như thần tích, bọn họ chọn quỳ xuống một cách đương nhiên.

Một người quỳ xuống, hành động này ngay lập tức nhắc nhở mọi người, tất cả nhanh chóng quỳ xuống và cung kính cúi đầu.

Dân chúng, võ giả, tu sĩ, tu sĩ cấp cao, đông đảo người dân cung kính hành lễ, trong lòng thành kính cầu nguyện.

Trong những tu sĩ này, thậm chí có Kim Đan kỳ, đến cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng quỳ xuống và bái lạy Phượng Hoàng mà mình tín ngưỡng.

Chỉ có ba bị Thái thượng trưởng lão Hóa Thần kỳ là không quỳ xuống, chỉ quan sát bằng ánh mắt rung động.

Nhưng sức mạnh to lớn mà Hỏa Diễm Phượng Hoàng phát ra càng ngày càng khủng khiếp, càng lúc càng phi phàm, đặc biệt là khi Hỏa Diễm Phượng Hoàng quay đầu lại nhìn về phía ba Thái thượng trưởng lão Hóa Thần kỳ.

Một cái nhìn như thể thần linh cao cao tại thượng, từ trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Ba vị Thái thượng trưởng lão Hóa Thần kỳ đều cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng cùng thần lực đáng sợ của ngọn lửa.

Khoảnh khắc.

Ba Thái thượng trưởng lão Hóa Thần kỳ đều quỳ xuống, cung

kính hành lễ, không dám khinh thường.

Ầm!

Hỏa Diễm Phượng Hoàng khổng lồ xòe cánh, ngọn lửa cuồn cuộn bừa bãi bừng lên, lan tỏa trong trời đất.

Ngọn lửa Phượng Hoàng tỏa ra quá mức bao la, cũng quá mức ngông cuồng, thậm chí không gian cũng bắt đầu không chịu nổi, từng vết nứt xuất hiện.

Nhìn thấy lực lượng bá đạo như thế, ba Hóa Thần kỳ càng thêm khiếp sợ, càng cung kính hơn.

Sau cùng.

Sức mạnh ngọn lửa đáng sợ từ từ tập hợp lại, ngưng tụ thành một quả cầu lửa lớn trong không trung, rồi dần dần yếu đi, lộ ra Tần Nguyệt anh tư hiên ngang đang giẫm lên khoảng không trong quả cầu lửa.

Tần Nguyệt của hiện tại mặc áo giáp tiên khí, áo giáp đỏ rực tôn lên vẻ đẹp động lòng người và anh khí của nàng.

Có điều, khí thế đế vương giữa ấn đường khiến nàng càng thêm cao quý, càng thêm cao cao tại thượng.

"Quá đẹp."

Bên trong hoàng thành.

Những người tu hành đến từ các quốc gia khác lặng lẽ trốn trong phòng quan sát.

Nhìn Tần Nguyệt lộng lẫy không gì sánh được trong không trung, nhìn vị Nữ Đế mạnh mẽ và mỹ lệ vô cùng này.

Trong ánh mắt những tu sĩ này ánh lên ái mộ sâu đậm, trong

lòng càng nhiều suy tư, nếu có thể thú được Nữ Đế xinh đẹp như vậy thì đời này đã đủ rồi.

Nhưng bọn họ chỉ có thể nghĩ trong lòng, không dám thể hiện ra ngoài.

Bởi vì Tần Nguyệt quá mạnh mẽ, lực lượng hùng mạnh này khiến người dân trong toàn thành không dám di chuyển.

Ngay cả bầu trời bên trên tòa thành, không ai dám phi hành, vì Tần Nguyệt, không ai dám bay lên trời.

Điều này cũng khiến người tu hành đến từ bên ngoài cảm nhận được sự cường thế của Tần Nguyệt, trong lòng càng ái mộ nàng hơn.

Trong số đó.

Có một vương tử đến từ nước Tây Cống đã bị Tần Nguyệt mê hoặc, là cái kiểu mê như điếu đổ.

Là một vương tử, ngoại hình của hắn cũng khá ổn, cũng được coi là một người vô cùng anh tuấn ở Trung Châu.

Dựa vào sự tự tin về ngoại hình của mình, hắn khẽ mở cánh cửa sổ và nghĩ cách thu hút sự chú ý của Tần Nguyệt.

Nhưng vào lúc này.

Không gian khẽ lăn, một thanh niên có hoa văn Phượng Hoàng Thần Văn nơi ấn đường đột nhiên từ trong không gian bước ra, cứ thế đứng trong không trung.

Đằng sau thiếu niên là một tiên tử đẹp như thiên tiên, khí chất của tiên tử này trong trẻo lạnh lùng, vẻ đẹp điềm tĩnh đến cực điểm kia không hề thua kém Tần Nguyệt, nhất định là mỹ nhân cùng cấp bậc.

Nhìn thấy hai người đẹp tuyệt thế phương hoa trong không trung, tất cả mọi người ngẩn ra trong chốc lát, cả người sững sờ.

Cũng tại thời điểm này.

Tần Nguyệt đang đứng trong hư không nhìn người thiếu niên tuấn tú đứng đối diện mình, nàng đột nhiên nở một nụ cười ngọt ngào, khí chất lập tức chuyển từ nữ đế thành cô nương đáng yêu nhà bên.

Nhìn cảnh tượng này, đồng tử của tất cả mọi người co lại.

Bởi vì từ đầu đến cuối Tần Nguyệt đều biểu hiện vô cùng lạnh lùng, khí chất Nữ Đế cao cao tại thượng và uy nghiêm thần thánh được nàng thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng bây giờ.

Tần Nguyệt cường thế và uy nghiêm như thế lại nở nụ cười dịu dàng như cô nương đáng yêu nhà bên.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người trợn trừng mắt, trong lòng tới tấp suy đoán xem người đột nhiên xuất hiện là ai.

Cũng đúng lúc này.

Trong khi mọi người đang suy đoán.

Trước mắt bao người, trong lúc tất cả mọi người đều cảm thấy khó tin, Tần Nguyệt đang đứng trong không trung đột nhiên nhào về phía trước, ném mình vào vòng tay của người thiếu niên tuấn mỹ.

Rắc!

Vô số người nghe thấy thanh âm trái tim mình nát tan, như bị cảnh tượng trước mắt chém một nhát thật mạnh.

Chàng vương tử nước Tây Cống mê đắm Tần Nguyệt hoàn toàn chết lặng, đông cứng như thể hóa đá.

Hắn chẳng thể ngờ được rằng, hắn lại nhìn thấy khung cảnh như thế.

Nữ Vương nhất thế cao không thể chạm tới, người Nữ Đế cường đại được người kính ngưỡng, được người tôn kính như vậy.

Lại ném mình vào vòng tay của ai đó như cô nương đáng yêu nhà bên, chuyện này thật sự quá khó tin.

Nhưng sự thật ở ngay trước mắt, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn, trong đầu ong ong không ngớt.

Thầm mến trong lòng hắn vừa mới bắt đầu đã bị phá hủy một cách tàn nhẫn như thế.

Không riêng gì hắn, rất nhiều nam tử đều có dáng vẻ như thế, ai ai cũng uất ức muốn đập đầu.

Còn về nữ tử, mặc dù không đau lòng như vậy, nhưng bọn họ cũng ăn một ngụm cơm tình thương mến thương, đều cảm thấy như bị đánh một cú thật mạnh.

...

Chương 662. Mở rộng trái tim

Trên bầu trời.

Lý Hiên ôm Tần Nguyệt vào lòng, trong lòng hơi bất đắc dĩ.

Bởi vì Tần Nguyệt đã duyên dáng yêu kiều từ lâu, hơi thở thanh xuân tràn ngập đó, thân hình thanh mảnh với đường cong cuốn hút kia, đúng là khiến người ta muốn phạm tội.

Mấu chốt là, nàng là Nữ Đế, lại còn là Nữ Đế Tiên Thần kỳ, thực lực cường đại, có được sự tôn kính và ngưỡng mộ của mọi người.

Nhưng một Nữ Đế như thế lại nhào vào vòng tay của mình ngay trước mắt nhiều người như vậy, chuyện như thế thật sự ảnh hưởng đến uy nghiêm của nàng.

Lý Hiên chỉ có thể vỗ nhẹ lên bả vai của Tần Nguyệt, dịu dàng nói.

"Được rồi, được rồi, hiện tại ngươi đã là Nữ Đế rồi, sao mà vẫn giống một đứa bé như vậy."

Nghe nói thế, Tần Nguyệt chẳng những không thả Lý Hiên ra mà còn bĩu đôi môi nhỏ nhắn và tiếp tục ôm Lý Hiên, rõ ràng là không muốn rời khỏi vòng tay của Lý Hiên.

Lúc này, nàng nghĩ đến ước định giữa mình và Lý Hiên, nàng nóng vội nói.

"Ta đột phá Tiên Thần kỳ rồi, ước định của chúng ta đã có thể có hiệu lực chưa?"

"Ước định à."

Lý Hiên bất đắc dĩ, không biết nên trả lời thế nào.

Trước đây khi Tần Nguyệt gặp phải ràng buộc của huyết mạch, mãi không thể thăng cấp, trong khi thực lực của mấy người Tống Tiểu Mỹ và Sở Văn Thu lại tăng lên nhanh chóng, đều lần lượt bước vào Tiên Thần kỳ.

Chuyện này tạo áp lực tâm lý rất lớn cho Tần Nguyệt, tâm trạng của nàng càng lúc càng bất ổn.

Ngay cả khi Lý Hiên cung cấp cho nàng rất nhiều huyết mạch Phượng Hoàng thì nàng vẫn lo rằng mình sẽ chết nếu đột phá thất bại.

Để không phải hối tiếc, nàng đã ước định với Lý Hiên rằng nếu như nàng đột phá đến Tiên Thần kỳ, nàng sẽ không làm đệ tử của Lý Hiên nữa, nàng muốn làm bạn "tốt" của hắn.

Thật ra thì Lý Hiên biết Tần Nguyệt có thể thành công, nhưng nhìn thấy dáng vẻ lo lắng đó của Tần Nguyệt, hắn không còn cách nào khác ngoài việc đồng ý với nàng, muốn cho nàng nhiều tự tin hơn, rồi mọi chuyện trở thành thế này.

Thấy Lý Hiên không nói gì, trong lòng Tần Nguyệt hoảng hốt, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy quần áo của Lý Hiên: "Không được sao?"

"Ừ, đương nhiên, chỉ cần ngươi thích, cái gì cũng có thể." Lý Hiên an ủi một cách bất đắc dĩ.

"Ừ, tốt quá, cuối cùng ta cũng không cần làm đệ tử nữa." Tần Nguyệt vô cùng vui vẻ, đôi mắt to của nàng cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Ừ, chúng ta đi thôi."

Lý Hiên biến mất trong nháy mắt cùng với Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi, chỉ để lại vô số người thẫn thờ nhìn bầu trời, tan nát cõi lòng.

Bên trong bí cảnh Hỏa Diễm.

Lý Hiên dẫn Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi đi đến bên chiếc hồ nhỏ, ba người ngồi trên thảm cỏ xanh mượt.

Tiếp theo Tà Thần sẽ tiến công, Lý Hiên định sẽ đi đến thế giới Thần Vực sau khi giải quyết Tà Thần, vậy nên hắn sẽ không có mặt ở Thần Châu Đại Thế Giới trong một thời gian dài.

Không biết khi nào bản thân mới trở về nên hắn dự định sẽ đồng hành cùng các nàng trong thời gian này, giúp các nàng tăng cường thực lực.

"Tiểu Nguyệt, ngươi vừa mới đột phá, ổn định tu vi trước đi."

Nhìn Tần Nguyệt nóng bỏng bên cạnh, ngọn lửa chớp nhoáng xung quanh cơ thể nàng, Lý Hiên thấy rõ ràng là cần được ổn định.

"Được!"

Tần Nguyệt lập tức ngoan ngoãn gật đầu, đồng thời liếc nhìn Băng Huyên Nhi một cách bí ẩn không để lại dấu vết, sau đó khoanh chân ngồi xuống, ổn định tu vi.

Trong nháy mắt.

Sức mạnh của ngọn lửa mạnh mẽ trào dâng.

Sức mạnh này bá đạo đến cực điểm, ngọn lửa nhanh chóng tràn ngập bầu trời, ngưng tụ thành nhiều lại hỏa điểu khác nhau trên bầu trời và bay xung quanh Tần Nguyệt.

Lực lượng này càng ngày càng bá đạo, ngay cả không gia trong bí cảnh cũng phải rung chuyển.

Băng Huyên Nhi kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, nhìn vô số con chim lửa, đôi mắt đẹp của nàng để lộ sự ghen tị sâu sắc.

Nàng đạt được đến Hóa Thần kỳ là nhờ vào sự trợ giúp của Lý Hiên, lúc đó nàng rất vui vẻ.

Nhưng đối mặt với Tần Nguyệt ở Tiên Thần kỳ, ngay cả khi đứng ở bên cạnh, nàng cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Điều này khiến ánh mắt Băng Huyên Nhi trở nên phức tạp, trong đôi mắt lạnh lùng hiện lên vẻ buồn bã, thậm chí còn nảy sinh chút tự ti.

Lúc này.

Ngón trỏ thon dài của Lý Hiên khẽ điểm nhẹ vào hư không.

Không gian rung động do bị ngọn lửa ảnh hưởng lập tức trở nên yên tĩnh, thế mà mọi thứ lại khôi phục sự bình tĩnh.

Ngọn lửa cuồn cuộn một lần nữa bay trở về bên cạnh Tần Nguyệt như một con mèo ngoan ngoãn.

Rồi sau đó.

Ngọn lửa nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành thần văn tinh xảo rơi trên ấn đường Tần Nguyệt, mọi thứ lại trở nên tĩnh lặng.

Từ từ.

Tần Nguyệt mở mắt ra, đồng tử màu đỏ rực chiếu sáng rạng rỡ, tô điểm thêm cho dung nhan vốn xinh đẹp của nàng vài phần tươi sáng.

Nếu nói rằng trước đây giá trị nhan sắc của Sở Vãn Thu đứng thứ nhất, Băng Huyên Nhi đứng thứ hai, còn Tần Nguyệt đứng thứ ba, vậy thì hiện tại giá trị nhan sắc của Tần Nguyệt đã ngang bằng

với Băng Huyên Nhi.

Nàng của hiện tại đã triệt để trở thành một Nữ Đế kiệt xuất vô song, thực lực mạnh vượt trội, khí chất mạnh hơn những bậc đế vương khác.

"Hiên, cảm ơn ngươi, ta vốn cho rằng phải mất một tháng mới có thể ổn định tu vi, không ngờ chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành, phiền ngươi rồi." Tần Nguyệt nhìn về phía Lý Hiên với nụ cười ngọt ngào trên đôi môi.

Chương 663. Mở rộng trái tim (2)

"Ngươi vẫn cứ gọi ta là sư tôn đi, gọi Hiên ta thấy không quen." Lý Hiên bất đắc dĩ lắc đầu.

"Nhưng ta không muốn gọi ngươi là sư tôn, nếu không, gọi là Hiên ca ca thì sao?"

Tần Nguyệt được voi đòi tiên, đồng thời cũng dịch sát vào Lý Hiên, cách Lý Hiên ngày càng gần.

"Vậy cứ gọi Hiên đi."

Lý Hiên thấy gọi là Hiên ca ca còn kỳ quái hơn, hắn chỉ có thể bất lực đồng ý, nhưng tâm trạng của hắn lại hơi phức tạp.

Hắn có thể đoán được ý nghĩ của Tần Nguyệt, sau khi thực lực đạt tới Bán Bộ Tiên Đế, Lý Hiên đã định mở rộng cánh cửa trái tim, không trốn tránh nữa.

Hơn nữa, hắn dự định giải quyết mối quan hệ giữa ba người bọn họ trước khi rời đi.

Thở ra một hơi thật dài.

Lý Hiên nhìn về phía Băng Huyên Nhi đẹp như thiên tiên, nghĩ đến những thứ bọn họ đã cùng trải qua, Lý Hiên chỉ về phía bên trái.

"Huyên Nhi, ngồi bên cạnh ta."

"Ừ." Băng Huyên Nhi khẽ gật đầu, ngoan ngoãn ngồi bên trái

Lý Hiên.

Bên còn lại.

Nhìn cảnh tượng này, tia sáng màu đỏ trong ánh mắt Tần Nguyệt lóe lên, nhưng nàng không nói gì.

Lúc này.

Lý Hiên vỗ nhẹ vào phần lưng mềm mại của Tần Nguyệt, giọng nói dịu dàng.

"Đợi giải quyết Tà Thần xong ta sẽ đi, trong khoảng thời gian này các ngươi phải chăm sóc cho nhau, cố gắng nâng cao thực lực."

"Hiên! Ngươi định đi sao?"

Tần Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Lý Hiên, bàn tay nhỏ bé kéo trang phục của hắn, nhìn hắn đầy luyến tiếc.

Băng Huyên Nhi ngồi bên trái mặc dù không nói gì nhưng cũng chăm chú nhìn Lý Hiên bằng đôi mắt trong trẻo lạnh lùng.

"Đúng vậy, khi nào trở về ta cũng không rõ lắm." Lý Hiên nhẹ nhàng lắc đầu.

"Ta đi với ngươi."

Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi đồng thời cất lời, đều muốn đi theo.

"Không được, nơi ta định đi vô cùng nguy hiểm, các ngươi không thể đi theo."

Lý Hiên từ chối bằng những từ ngữ nghiêm khắc, thế giới Thần Vực là Đại Thế Giới siêu cấp, ngay cả thế giới Hắn Động đáng sợ cũng không thể nuốt chửng nó, tối đa là đôi bên công phạt

lẫn nhau.

Từ đó, có thể thấy rõ sự đáng sợ của thế giới Thần Vực, thế giới nguy hiểm như vậy Lý Hiên sẽ không bao giờ cho phép bọn họ tiến đến.

"Nhưng mà..."

Tần Nguyệt muốn nói điều gì đó, nhưng bị Lý Hiên ngăn lại.

Bởi vì một bàn tay đã đặt lên hông nàng, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của nàng, kéo nàng vào lòng.

Thân thể mềm mại của Tần Nguyệt đột nhiên rung lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức đỏ bừng, cái đầu nhỏ cúi xuống, nàng biến thành con mèo ngoan ngoãn.

Băng Huyền Nhi bên cạnh nàng cũng có tư thế tương tự, một cánh tay khác vắt ngang qua eo nàng, bàn tay đặt trên bụng nàng.

Cứ như vậy, ba người bọn họ lặng lẽ tận hưởng khoảng thời gian của mình bên chiếc hồ nhỏ trong veo.

Nơi khác.

Đại bản doanh Tà Thần.

Các Tà Thần trang bị đầy đủ, hiện tại đang đứng trước phong ấn của chiến trường cổ, bọn chúng đằng đằng sát khí và sẵn sàng xâm chiến Thần Châu Đại Thế Giới.

Để chờ đợi cái chết của Nguyệt phán xử, một kẻ địch là cường giả siêu cấp, các Tà Thần đã chờ đợi mười năm.

Vì ngày hôm nay, sau khi quét sạch Man Hùng Giới xong thì bọn chúng đã tu chỉnh cả một năm trời, chỉ là để tấn công Thần Châu Đại Thế Giới bằng tư thái mạnh nhất của bản thân.

Bây giờ cơ hội cuối cùng đã đến.

Chúng nó háo hức muốn thử, sẵn sàng phá vỡ phong ấn và tiến vào chiến trường cổ, quét sạch Nhân tộc.

"Không biết Nguyệt phán xử đã chết hay chưa, mong rằng được nhìn thấy hình ảnh thi thể của nàng, chậc chậc chậc." Tà Thần Ẩn Thú háp hức nói.

"Đúng vậy, trước đây bị nàng đánh ác liệt như vậy, hiện tại cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng của nàng sau khi chết rồi."

"Không có Nguyệt phán xử, chỉ một mình người thủ hộ Nặc Ngôn căn bản không thể ngăn cản chúng ta, nhân loại nhất định diệt vong."

"Đúng thế, ta muốn giết toàn bộ Nhân tộc ở Thần Châu Đại Thế Giới, trữ làm thịt. Muốn ăn lúc nào thì lấy ra, chậc chậc chậc." Tà Thần Bướu Thịt cười lạnh nói.

"Tiểu nữ hài của Nhân tộc là ăn ngon nhất, ta thích nhất là nhấm nháp khi các nàng đang hoảng sợ, khi các nàng đang trong hoàn cảnh đau khổ."

"Ta cũng thế, mỹ nữ Nhân tộc rất thích hợp hưởng dụng như một món ngon."

"Đừng thế, thức ăn do con người làm ngon như vậy, giết hết đi, sau này ta làm sao ăn sủi cảo đây? Ta thích ăn sủi cảo nhất, rau hẹ với trứng gà là được rồi. Nết không thì đưa hết Nhân tộc cho ta đi, người thì nuôi trong thế giới của ta, thế giới Nhân tộc thì thuộc về các ngươi."

Tà Thần Chín Đầu lên tiếng phản đối, nó thích ăn đồ ngon nên không muốn Nhân tộc bị diệt vong.

"Thằng ngu, ngươi chỉ biết đến ăn thôi, không biết nghĩ đến thế giới của ngươi sao? Thế giới của ngươi đã yếu đến mức này rồi mà ngươi còn không nghĩ cách tăng cấp bậc thế giới lên đi." Tà Thần Ba Đầu cười khỉnh.

"Tăng cấp bậc thế giới tuy quan trọng, nhưng sủi cảo còn quan trọng hơn."

Tà Thần Chín Đầu lắc đầu, so với tăng thực lực của bản thân lên, nó càng thích ăn sủi cảo nhân trứng hẹ của loài người hơn.

"Tốt hơn hết là ngươi đừng có giở trò bịp bợm gì ở đây, nếu không ta giết chết ngươi." Ánh mắt Tà Thần Hùng Thú lạnh như băng lia qua, trong giọng nói có ý cảnh cáo.

"Ta chỉ muốn ăn sủi cảo."

Tà Thần Chín Đầu yếu ớt nói, quyết tâm bảo vệ tính mạng của một vài người, cho dù chỉ cứu được một tỷ người cũng được.

"Được rồi, bắt đầu mở phong ấn."

Chương 664. Dọa ngu Tà Thần

Tà Thần Cuồng Thú lên tiếng, chiến lực của nó mạnh nhất, lập tức khiến đám còn lại hoảng hốt không dám nói tiếp nữa.

Rắc!

Tầng phong ấn đầu tiên được mở ra, âm thanh răng rắc vang lên.

Âm thanh này cũng khiến Tà Thần Nhân Đầu đứng trong góc cau mày đầy nghi vấn.

Rắc rắc!

Tầng phong ấn thứ hai và thứ ba lần lượt được mở ra, hết tầng này đến tầng khác được Tà Thần tháo ra.

Trong quá trình này.

Biểu cảm của Tà Thần Nhân Đầu ngày càng trở nên kỳ lạ, sau khi tầng phong ấn thứ chín mươi được mở ra, Tà Thần Nhân Đầu chợt bắt đầu run rẩy.

"Lão Đầu, ngươi sao thế?" Tà Thần Hồ Nữ nhìn sang, cảm thấy kỳ lạ.

"Nhanh dừng lại, đừng mở phong ấn nữa, ta có cảm giác nguy cơ vô cùng mạnh, mau dừng đi." Tà Thần Nhân Đầu đột nhiên nói.

"Sao cơ?"

Các Tà Thần sửng sốt, không hiểu Tà Thần Nhân Đầu định nói gì.

"Lão Đầu, ngươi thật sự có cảm giác nguy cơ sao?"

Sắc mặt Tà Thần Cuồng Thú nghiêm trọng, nó biết năng lực báo động trước của Tà Thần Nhân Đầu cực mạnh, nếu nó đã nói có nguy hiểm vậy tức là chắc chắn có nguy hiểm.

Vì vậy Tà Thần Cuồng Thú nói: "Dừng lại trước đã."

"Lập tức khôi phục phong ấn, nhanh." Tà Thần Nhân Đầu càng lúc càng run mạnh.

"Chuyện... Được."

Các Tà Thần không nói nên lời, vừa rồi vì nhanh chóng nên mạnh mẽ xé nát trận pháp, dẫn đến lúc này trận pháp không thể khôi phục được, chỉ có thể bố trí lại.

Nhưng một lần nữa tiêu hao thời gian để bố trí lại, bọn họ chỉ có thể bố trí trận pháp trong sự bức bối.

Không lâu sau.

Trận pháp một lần nữa được tu sửa, lúc này trạng thái của Tà Thần Nhân Đầu mới khá hơn một chút, nhưng nó vẫn nói một cách nghiêm nghị.

"Không được, vẫn còn cảm giác nguy cơ, sợ rằng Thần Châu Đại Thế Giới đã xảy ra biến cố lớn nào đó mà chúng ta không hề biết, ngàn vạn lần không nên tùy tiện tiến vào Thần Châu Đại Thế Giới." Tà Thần Nhân Đầu trịnh trọng nói.

"Ngươi chắc chắn chứ?" Tà Thần Ba Đầu cau mày nói.

"Chắc chắn, vô cùng chắc chắn, bên đó rất nguy hiểm." Trong lòng Tà Thần Nhân Đầu hoảng loạn, luôn cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra.

“Có nguy hiểm nhiều không? Lẽ nào Hắc Ám Tiên Đế đi Thần

Châu Đại Thế Giới? Hoặc là Phong Bạo Ma Đế đến Thần Châu Đại Thế Giới?" Tà Thần Hùng Thú suy đoán.

"Cũng có thể, sau khi thế giới Hắc Ám sụp đổ, Hắc Ám Tiên Đế và Phong Bạo Ma Đế đều biến mất, nhất định là đã trốn vào một thế giới nào đó, có thể là trốn tại Thần Châu Đại Thế Giới."

Tà Thần Hồ Nữ nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy có khả năng là như vậy.

"Tại sao không sử dụng đá Dự Ngôn, đó là cách chính xác nhất để nhìn thấy tương lai." Tà Thần Nhân Đầu đề nghị, nó vẫn còn lo lắng không yên.

"Không phải lần trước đã dùng rồi hay sao? Trong vòng trăm năm không thể sử dụng được nữa, dù có hiến tế cũng không dùng được, lỡ hư hỏng thì sao?" Tà Thần Chín Đầu lớn tiếng nói.

"Không sao, còn một viên nữa." Tà Thần Nhân Đầu nhìn về phía Tà Thần Hồ Nữ.

Các Tà Thần xung quanh đồng loạt gật đầu, cùng nhau nhìn qua, cảnh tượng này khiến đầu óc Tà Thần Chín Đầu mông lung.

"Chuyện này là sao? Có phải các ngươi đang che giấu chuyện gì hay không?" Tà Thần Chín Đầu khó chịu nói.

"Là Man Hùng Giới, ngươi không xâm chiến Man Hùng Giới. Trong lúc tấn công nơi đó, chúng ta bất ngờ lấy được một viên đá Dự Ngôn cỡ nhỏ, đúng lúc lấy ra sử dụng."

Tà Thần Hồ Nữ vừa nói vừa lấy một viên đá Dự Ngôn nhỏ bé và tinh xảo từ trong túi áo ra.

Nhìn cảnh này.

Tà Thần Chín Đầu không nói nữa mà chỉ đưa mắt nhìn xung

quanh.

Phát hiện rằng tất cả các Tà Thần điều biết chuyện này, chỉ có mình nó là không biết gì, chuyện này khiến nó khó chịu.

"Được rồi, chúng ta bắt đầu tiên đoán đi, mọi người đổ lực lượng tà thần vào." Tà Thần Hồ Nữ đặt đá Dự Ngôn trên tế đàn, bắt đầu rót lực lượng tà thần vào.

Các Tà Thần xung quanh cũng bắt đầu hành động, chỉ có Tà Thần Chín Đầu là vẫn im lặng bất động.

Những Tà Thần khác nhìn thấy cảnh này thì đều không nói gì, bởi vì viên đá Dự Ngôn nhỏ chỉ cần năm Tà Thần truyền lực lượng vào là được, các Tà Thần rót vào nhiều nhất có thể tăng tốc độ.

'Có kích hoạt dự ngôn hay không, thời gian chờ sau khi dự ngôn là một trăm năm.'

"Đương nhiên, bắt đầu đi!" Tà Thần Hồ Nữ đồng ý không chút do dự.

'Dự ngôn bắt đầu.'

'Các ngươi thuộc trận doanh Tà Thần, trong lúc tấn công Thần Châu Đại Thế Giới thì gặp phải chống cự mạnh mẽ, các ngươi đã chờ đợi mười năm.'

'Khi các ngươi đang chuẩn bị xâm chiếm một lần nữa thì cảm thấy nguy cơ mãnh liệt, các ngươi cảm thấy khó hiểu, bắt đầu bí mật điều tra.'

'Các ngươi phát rất đông thuộc hạ tiến vào Thần Châu Đại Thế Giới tìm kiếm manh mối, kết quả phát hiện ra rằng thế giới Địa Tâm đã bị san phẳng.'

"Thế giới Địa Tâm đã bị san phẳng rồi sao? Tại sao lại như

thế?"

Sắc mặt Tà Thần Chiến Thú khó coi, bởi vì trong thế giới Địa Tâm có khá nhiều thuộc hạ của nó, nếu chết, nhất định là xẻo thịt nó.

Các Tà Thần khác cũng rất khó chịu, nhưng bọn chúng vẫn muốn tiếp tục quan sát.

'Sau quá trình điều tra, thuộc hạ của các ngươi đã phát hiện ra một chuyện khác thường, nhiều thiên tài của Nhân tộc đã đột phá đến Tiên Thần kỳ với tốc độ siêu nhanh.'

"Có người đột phá đến Tiên Thần kỳ, sao có thể nhanh như vậy được? Chúng ta xâm lược nhiều năm như vậy, đến một Tiên Thần kỳ cũng không có tăng lên."

Chương 665. Dọa ngu Tà Thần (2)

"Kết quả vừa mới mười năm đã xuất hiện nhiều Tiên Thần kỳ như vậy, đùa giỡn ta sao?" Tà Thần Bướu Thịt gân cổ gào lên, trông táo bạo vô cùng.

Sắc mặt của các Tà Thần còn lại cũng rất khó coi, bọn chúng không rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể tiếp tục đọc tiếp.

'Thuộc hạ của các ngươi tiếp tục điều tra, phát hiện rằng Nguyệt phán xử căn bản không hề chết, nàng vẫn yên lặng canh giữ chiến trường cổ.'

"Cái gì? Nàng không chết sao? Không thể nào, đá Dự Ngôn rõ ràng đã tiên đoán rằng nàng sẽ chết, lẽ nào vẫn chưa đến mười năm sao?"

"Rất có thể, nhưng cũng có khả năng là có người khác giúp nàng kéo dài thọ mệnh, Dù sao thì đá Dự Ngôn cũng dựa trên tình hình lúc đó mà tiên đoán."

"Chết tiệt, nhất định không phải kéo dài tuổi thọ, không thể được, chúng ta đã chờ đợi mười năm rồi, nếu tuổi thọ của nàng tăng thêm, vậy chúng ta chờ đợi phí công vô ích rồi sao?"

"Mọi người yên tâm đi, cho dù kéo dài tuổi thọ thì cũng không được bao lâu, với cấp bậc đó của nàng, muốn kéo dài thọ mệnh là đã khó càng thêm khó."

"Đúng, đúng, đúng."

Các Tà Thần nghe vậy thì đều thở phào nhẹ nhõm, chúng nó

cuối cùng cũng không quá lo lắng nữa, ngược lại vẫn rất quan tâm chuyện này.

'Thuộc hạ của các ngươi xuất hiện tại Thần Châu Đại Thế Giới thu hút sự chú ý của tồn tại không rõ, thuộc hạ của các ngươi bị diệt trừ.'

'Các ngươi vô cùng tức giận, tiếp tục cử thêm đông đảo thuộc hạ tiến vào điều tra tình báo, nhưng những thuộc hạ này đều bị diệt trừ trước khi đi đến Thần Châu Đại Thế Giới.'

'Đại bản doanh Tà Thần các ngươi đang đứng trước nguy cơ bị tấn công, các ngươi chuẩn bị nghênh chiến.'

'Các ngươi nhìn thấy kiếm quang không rõ, tất cả các ngươi đều đã chết, chỉ có Tà Thần Chín Đầu đầu thai chuyển kiếp nhờ vào thiên phú, sống lại ở một thế giới nhỏ.'

?

Nhìn dòng thông tin cuối cùng, các Tà Thần lập tức im bặt, hai mắt mở to.

Tà Thần Cuồng Chiến mạnh nhất kia lại còn đóng băng tại chỗ như thể hóa đá.

"Chết... Chết sao? Sao lại thế được? Chúng ta thế mà lại bị giết!"

"Mà chỉ là vừa thấy kiếm quang, thế chẳng phải đang nói chúng ta bị miểu sát sao? Một đòn giết chín mươi chín Tà Thần sao?"

"Chúng ta bị ảo giác sao? Nhưng lời của đá Dự Ngôn này có phải là sự thật không? Không phải đang lừa gạt đấy chứ?"

"Chắc chắn là đang lừa gạt, chúng ta là Tà Thần đấy, sao có

thể đồng thời bị tiêu diệt trong chốc lát được?"

Các Tà Thần đều hoảng loạn, rõ ràng là không thể chấp nhận kết quả của đá Dự Ngôn.

Chúng nó hoảng sợ trong lòng, vội vàng nhìn chằm chằm viên đá Dự Ngôn, muốn nhìn xem là ai đáng sợ đến mức lập tức giết chết bọn họ.

Nhưng ngay thời điểm này.

Ngay khi chúng nó đang nóng lòng chờ đợi.

Ầm!

Đá Dự Ngôn nứt toác, biến thành năm mảnh vụn tinh xảo, rơi rải rác trước mặt bọn chúng, màu sắc cũng biến thành màu trắng xám.

Nhìn cảnh tượng này.

Nhìn viên đá Dự Ngôn vỡ tan ngay thời khắc quan trọng.

Các Tà Thần tức điên, gầm lên với đôi mắt đỏ ngầu, hung bạo như một con trâu điên.

"Cái đệch, lại là như thế, lại là như thế, cứ mỗi lần đến điểm quan trọng là lại hỏng, tức chết mất."

"Chết tiệt, để ta đập vỡ viên đá này, để ta đập nát nó!"

"Quá ác, không thể chấp nhận được, ta không nhịn nổi nữa, ta muốn bóp nát nó."

...

Các Tà Thần vô cùng tức giận, ngay cả Tà Thần Nhân Đầu ít lên tiếng nhất cũng rất phẫn nộ, hai mắt như bùng cháy.

"Được rồi, tất cả im lặng, ta đã chuẩn bị xong tế phẩm giảm thời gian chờ trước từ đó rồi."

Tà Thần Hồ Nữ mở miệng, móng vuốt lông xù xòe ra, để lộ một giọt máu năng lượng tinh thuần màu xanh được ngưng tụ thành.

"Đây là sinh vật của thế giới Man Thú, ta luyện hóa bọn chúng thành một giọt máu, đủ để dùng đá Dự Ngôn thêm hai lần nữa."

Vừa nói xong Hồ Nữ đã đặt những mảnh vỡ lên tế đàn, sau đó nhỏ máu lên đó, chờ máu được hấp thụ.

Khi nhìn cảnh này, cảm xúc phẫn nộ của tất cả mới dần lắng xuống, tiếp tục háo hức chờ đợi.

Tuy nhiên, các Tà Thần khác vô cùng khó chịu về việc Tà Thần Chín Đầu có thể thoát chết và đầu thai chuyển kiếp nhờ vào thiên phú của nó.

Tà Thần Chín Đầu chẳng thấy sao cả, nó chưa từng thể hiện thiên phú đầu thai chuyển kiếp, lúc này bộc lộ ra cũng không sao, cùng lắm là bị giết.

Dù sao nó cũng có thể đầu thai chuyển kiếp để sống lại, căn bản không sợ những uy hiếp của các Tà Thần này, điều này cũng khiến Tà Thần Chín Đầu bộc lộ dáng vẻ thối nát một cách triệt để, nó ngồi đó rung đùi đắc ý, thậm chí còn ngâm nga một đoạn nhạc.

Thấy cảnh này, các Tà Thần càng thêm tức giận, Tà Thần Ba Đầu nọ muốn xông ra đánh Tà Thần Chín Đầu.

Nhưng dự ngôn quan trọng hơn.

Vì thế các Tà Thần tiếp tục chờ đợi, quan sát các mảnh vỡ hấp thụ máu.

Thời gian từng chút một trôi qua, rất nhanh đã đến sáng hôm sau.

Các Tà Thần đã chờ đợi một đêm thở phào nhẹ nhõm, vì cuối cùng cũng có thông tin xuất hiện trên đá Dự Ngôn.

"Dự ngôn bắt đầu.'

'Các ngươi thuộc trận doanh Tà Thần, thay vì xâm lược thế giới Trung Châu một lần nữa, các ngươi gia cố thêm trận pháp của chiến trường cổ, đề phòng cường giả thần bí bất ngờ tập kích và giết các ngươi.'

'Tuy nhiên, chẳng mấy chốc các ngươi đã gặp phải sự truy đuổi của cường giả thần bí, rơi vào tình trạng hiểm nghèo.'

Chương 666. Hóa ra cường giả thần bí là Lý Hiên

'Ba ngày sau, một Văn Tự Thần Bí khổng lồ, chữ 'Hủy' rơi xuống thế giới Ẩn Thú, thế giới Ẩn Thú mạnh mẽ sụp đổ.'

'Trong cùng ngày, chữ 'Hủy' rơi xuống Đại Thế Giới Quỷ Dị và thế giới của các Tà Thần, chín mươi chín thế giới lần lượt bị hủy hoại, các ngươi sẽ mất đi nơi khởi nguyên của lực lượng.'

'Trong tuyệt vọng, các ngươi trốn trong thành lũy ở đại bản doanh, cố gắng trốn thoát thông qua Lâu đài Hư Không, nhưng lại bị phát hiện.'

'Chữ 'Diệt' khổng lồ lồ nổ tung trên Lâu đài Hư Không, các ngươi bị miểu sát, chỉ có Tà Thần Chín Đầu sống lại ở thế giới vô danh thông qua đầu thai chuyển kiếp.'

'Trước khi chết, ngươi tuyệt vọng phát hiện ra rằng, ngay cả gương mặt của kẻ địch cũng không nhìn thấy, đáng tiếc chỉ có thể chết trong đau khổ.'

'Dự ngôn kết thúc.'

...

Im lặng.

Toàn bộ Tà Thần ở đại bản doanh đều chìm trong yên lặng, tất cả Tà Thần đều không nói gì, ngay cả Tà Thần Cuồng Thú mạnh nhất cũng biểu cảm âm u không nói câu gì.

Hiển nhiên là bọn họ không thể chấp nhận sự thật rằng mình

sẽ bị giết, càng không thể tiếp nhận sự thật chính mình còn chưa trông thấy mặt mũi kẻ địch.

Mãi lâu sau.

Tà Thần Hồ Nữ chấp nhận tất cả những chuyện này trước, giọng nói khàn khàn.

"Cường giả thần bí tiêu diệt chúng ta sử dụng Văn Tự Thần Bí, kẻ này chắc chắn không phải là Hắc Ám Tiên Đế và Phpng Bạo Ma Đế."

"Có lý, Văn Tự Thần Bí đáng sợ như vậy có thể là của ai? Nguyệt phán xử sao? Chẳng lẽ nàng đột phá Tiên Đế?"

"Không thể nào. Thần Châu Đại Thế Giới căn bản không thể gánh chịu được việc người tu hành xưng đế, hơn nữa phong cách chiến đấu của Nguyệt phán xử không phải như vậy."

"Nếu như nàng muốn giết chúng ta, nhất định nàng sẽ xuất hiện trước mặt chúng ta, tuyệt đối không thể âm thầm diệt trừ chúng ta giống như lúc này."

"Vậy thì có thể là ai? Ta không thể nghĩ ra được người nào khủng khiếp như vậy. "

"Ta cũng không biết, chỉ có thể suy đoán chuyện này có quan hệ sâu sắc với Nguyệt phán xử, hơn hết là kết quả của đá Dự Ngôn cần được xác nhận thêm một lần nữa, ta vẫn không thể chấp nhận được chuyện bị người khác giết trong phút giây."

"Ta cũng không thể chấp nhận được, ta đề nghị tiếp tục dùng đá Dự Ngôn tìm kiếm tin tức, nếu là thật, vậy chúng ta nhất định phải tìm con đường trốn chạy."

"Đúng."

Các Tà Thần gật đầu, trong lòng không thể chấp nhận được chuyện bị giết, nhưng chúng nó dần tin tưởng chuyện này.

Vì vậy bọn chúng muốn xác nhận lại một lần nữa, đồng thời tìm kiếm một lối thoát.

"Vậy ta bắt đầu lại đây, sau khi sử dụng xong, viên đá Dự Ngôn này sẽ hoàn toàn vỡ nát."

Hồ Nữ lại đặt những mảnh vỡ lên tế đàn, nhỏ giọt máu lên và bắt đầu chờ đợi.

Lần này tốc độ nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã có thông tin mới xuất hiện.

'Dự ngôn bắt đầu.'

'Các ngươi thuộc trận doanh Tà Thần, vì tìm ra thân phận của cường giả thần bí, các ngươi đã toàn lực xâm lược Thần Châu Đại Thế Giới, toàn bộ con dân của các ngươi, và cả chín mươi Tà Thần khác, đồng thời tiến công.'

'Tám vị Tà Thần còn lại không tiến công mà tìm kiếm hy vọng chạy trốn ở khắp nẻo muôn phương, chỉ có Tà Thần Chín Đầu không có tim không có phổi ngủ ở nhà.'

'Ngày đầu tiên tấn công, các ngươi gặp phải phản kích mạnh mẽ, một vạn người đội đấu lạp Hóa Thần kỳ xuất hiện, giết chết thuộc hạ của các ngươi như bước vào nơi không người.'

'Đồng thời, các ngươi bị chữ 'Định' đột nhiên xuất hiện giam chân, sau đó một người người đội đấu lạp mặc trang phục màu trắng xuất hiện, ánh mắt lạnh như băng giết chết các ngươi ngay lập tức, ngay cả linh hồn cũng bị xóa đi.'

"Chuyện... Người đội đấu lạp sao?"

Thấy được thông tin này, các Tà Thần chợt nghĩ đến một sự kiện từng xảy ra ở Nam Vực, khi đó hơn một vạn người đội đấu lạp đã giao chiến với thuộc hạ của chúng nó.

Và những người đội đấu lạp ít ỏi đó thuộc về một người, người này là Lý Hiên, một nhân vật ẩn giấu rất sâu.

Nhưng người này đã chết rồi, sau này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, tất cả đều cho rằng hắn thật sự đã chết.

Thật bất ngờ, không ngờ hắn vẫn còn sống, lại còn dẫn dắt hơn một vạn người đội đấu lạp đến ngăn cản, quan trọng là cấp bậc của những người đội đấu lạp này đạt đến Hóa Thần kỳ đỉnh phong.

Nói cách khác.

Thực lực của mỗi một người đội đấu lạp đều vô cùng đáng sợ, dù là Tiên Thần kỳ như chúng nó cũng không thể đồng thời đối mặt với hơn một vạn người đội đấu lạp.

Kết quả như vậy khiến các Tà Thần trợn trừng đôi mắt.

Các Tà Thần chấn động trong lòng, chúng nó định nói gì đó, nhưng lúc này thông tin mới lại hiện lên.

'Trước khi chết, các ngươi nghe thấy giọng nói của Nguyệt phán xử, nàng bước tới trước mặt người người đội đấu lạp mặc trang phục màu trắng, gọi người này là Lý Hiên.'

'Vào thời khắc này các ngươi mới biết, thì ra cường giả thần bí đó là Lý Hiên, một cường giả siêu cấp ẩn trong thế giới loài người.'

"Đó thực sự là Lý Hiên!" Tà Thần Lôi Thú tức giận nói.

"Người này che giấu quá tốt, nhiệm vụ Nam Vực thất bại là do kẻ này gây nên, khó khăn lắm chúng ta mới tra ra thân phận của

hắn và giết chết hắn, không ngờ được rằng hắn giả chết."

"Chết tiệt, hóa ra toàn bộ chuyện này đều do hắn bày ra, tên này che giấu giỏi như vậy, lúc trước còn tưởng hắn đã chết rồi."

Chương 667. Thời khắc báo thù

"Ta cũng vậy. Dẫu sao huyết mạch Bán Thần quỷ dị rồng có đươjcw cũng vô cùng mạnh, một khi bùng nổ, nó có thể phát huy lực lượng mà Nguyên Anh kỳ cũng không cản được, nhưng Lý Hiên lại lợi dụng điều này để giả chết."

"Chết tiệt, chết tiệt mà!"

Các Tà Thần tức không kiềm được, vô cùng muốn giết chết Lý Hiên, nhưng chúng nó không dám tiến vào Thần Châu Đại Thế Giới, bởi vì không chọc được vào Lý Hiên.

Ngọn lửa của sự tức giận quay cuồng trong lòng các Tà Thần, nhưng bọn chúng chỉ có thể bất lực gầm lên vài tiếng, sau đó tiếp tục xem dự ngôn.

'Các Tà Thần chạy về tám hướng khác nhau đều bị Lý Hiên truy sát, lần lượt ngã xuống, chỉ có Tà Thần Ẩn Thú chạy về phía tây tạm thời chưa bị phát hiện, đang cấp tốc chạy trốn về phía thế giới Hắc Động.'

'Nhờ vào năng lực ẩn giấu đặc biệt, Tà Thần Ẩn Thú may mắn sống sót đến cuối cùng, Lý Hiên cũng không thể tìm thấy nó.'

"Ồ? Không tìm thấy ta sao, quá tuyệt, hắn không tìm thấy ta." Tà Thần Ẩn Thú vui vẻ nói.

"Như vậy, hướng tây là phương hướng an toàn, nhưng bên kia có thế giới Hắc Động, quá nguy hiểm."

"Có thể sống sót là tốt rồi, nguy hiểm thì nguy hiểm, dù sao thế giới của chúng ta cứu không được, chỉ có thể trở thành Tà Thần

lang thang."

"Vậy thì quyết định sách lược, trốn về phía tây."

"Đúng thế, tiếp tục đọc dự ngôn."

...

Dự ngôn vẫn tiếp tục.

'Lý Hiên vẫn không từ bỏ ý định, sau khi hủy diệt toàn bộ các thế giới của Tà Thần và thế giới Quỷ Dị, hắn tìm thấy Tà Thần Chín Đầu trong Lâu đài Hư Không.'

'Sau khi đánh nó một trận nhừ tử thì thuần phục nó làm thú cưỡi và đi về phía tây để tìm Tà Thần Ẩn Thú.'

Rầm!

Đá Dự Ngôn hoàn toàn vỡ vụn, biến thành cát bụi và tiêu tan trong trời đất, không thể khôi phục và sử dụng được nữa.

Nhưng các Tà Thần chẳng để tâm đến đá Dự Ngôn, thay vào đó bọn họ nhìn chằm chằm Tà Thần Chín Đầu.

Bởi vì Tà Thần Chín Đầu lại đầu hàng, trở thành thú cưỡi của Lý Hiên, còn giúp Lý Hiên tìm kiếm Tà Thần Ẩn Thú, chuyện này khiến tia sáng lạnh lẽo trong mắt các Tà Thần lóe lên.

"Này, này, này, đừng nhìn ta như vậy, các ngươi không thấy ta bị đánh sưng cả người sao, ta là Tà Thần yếu nhất. Đến cả các ngươi cũng không cản nổi Lý Hiên, ta chắc chắn càng không thể, ta có thể làm gì khác ngoài việc đầu hàng à?"

Trong lòng Tà Thần Chín Đầu có chút luống cuống, thủ đoạn bảo mệnh của nó tuy mạnh nhưng thủ đoạn chiến đấu thực sự chẳng ra làm sao hết, vì thế trong lòng nó vô cùng bối rối.

"Nói cũng có lý, có điều... Chết đi!"

Ầm!

Chín mươi tám Tà Thần đồng loạt ra tay, trong hư không vang lên tiếng nổ vang, lực lượng tà thần khủng khiếp bao phủ khoảng trời này, đến không gian cũng phải chấn động.

"Nó còn sống, giết!"

Ầm ầm, ầm ầm!

Các Tà Thần bắt đầu truy sát, Tà Thần Chín Đầu chạy trốn một cách chật vật, bị tiêu diệt với nụ cười gượng gạo chán nản.

Nhìn Tà Thần Chín Đầu hóa thành cát bụi biến mất, lúc này các Tà Thần còn lại mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói.

"Chắc là nó sẽ luân hồi chuyển kiếp vào một tiểu thế giới, rất khó tìm."

"Đừng để tâm đến nó, chúng ta chạy trốn đi, hiện tại chạy trốn thì cơ hội sống sót vẫn rất cao, cho dù không đi về hướng tây vẫn có thể sống sót."

"Đúng, đi!"

Các Tà Thần đồng thời biến mất, khi xuất hiện trở lại thì chúng nó đồng loạt xuất hiện ở hướng tây, sau đó mắt to trừng mắt nhỏ.

Cuối cùng.

Các Tà Thần thầm trách móc một trận trong lòng, nhưng vẫn chạy trốn về phía tây.

Thần Châu Đại Thế Giới.

Bên trong bí cảnh Hàn Băng.

Sau khi đưa Băng Huyên Nhi trở về, Lý Hiên không thể không mỉm cười khi nhìn nàng bay múa giữa băng tuyết như một tinh linh băng.

Đối với Tần Nguyệt mà nói, bí cảnh Hỏa Diễm là một nơi rất thoải mái, nhưng đối với Băng Huyên Nhi thì nói đó không tốt lắm, nàng thích ở trong bí cảnh Hàn Băng hơn.

Chỉ cần ở trong hoàn cảnh như vậy, nàng không chỉ có thể nhanh chóng nâng cao thực lực, mà nàng còn cảm thấy vô cùng thoải mái và vui vẻ.

Lý Hiên đương nhiên phải để tâm đến cảm nhận của nàng, sau khi nàng đề cập đến chuyện quay về thì lập tức ôm nàng trở về bên trong bí cảnh.

Lúc này, Lý Hiên cảm nhận được sự khác thường từ thế giới của các Tà Thần, hắn hơi cau mày, chuẩn bị rời đi.

"Hiên thiếu gia, ngài định đi sao?" Băng Huyên Nhi bay tới, nhìn Lý Hiên bằng gương mặt đẹp như tranh vẽ, vẻ đẹp thanh tao đó, nàng tự như tiên nhân.

"Ừ, đi đến thế giới của Tà Thần một chút, ta sẽ cố gắng trở về nhanh nhất có thể."

Lý Hiên giải thích qua, sau khi ngẫm nghĩ một lát thì đưa tay lên véo gương mặt nhỏ bé của nàng, làm một cử chỉ thân mật hiếm có.

"Ừ, cẩn thận một chút." Băng Huyên Nhi chớp nhẹ đôi hàng mi thật dài, trong đôi mắt đẹp ánh lên sự lo lắng.

"Đừng lo lắng, ta rất mạnh đấy."

Cảm nhận làn da mềm mại trên đầu ngón tay mình, nhìn Băng Huyên Nhi băng cơ ngọc cốt, trái tim Lý Hiên hơi xao động, sau đó hắn cúi đầu và hôn lên đôi môi nàng.

Ngay lập tức, một cảm giác mát lạnh như băng truyền đến, Lý Hiên không khỏi tiến sâu hơn.

Đối diện.

Băng Huyên Nhi ngơ ngác đứng tại chỗ, thân thể mềm mại mảnh khảnh của nàng căng cứng, nàng xấu hổ không dám nhìn Lý Hiên.

Tuy nhiên nàng không chạy trốn, cùng không di chuyển, nàng cứ vụng về mặc Lý Hiên muốn gì cứ lấy.

Chương 668. Thời khắc báo thù (2)

Sau một lúc.

Lúc này Lý Hiên mới tha ---cho nàng, thấy nàng bối rối đứng yên ở đó, Lý Hiên dịu dàng nói: "Ta đi đây, ngoan ngoãn ở nhà chờ ta."

"Ừ."

Băng Huyên Nhi không dám nhìn Lý Hiên, một người trong trẻo lạnh lùng như nàng hiếm khi mất bình tĩnh, đôi tay trắng nõn ngọc ngà cũng không biết nên đặt đâu.

Lý Hiên cười khẽ, siết chặt bàn tay nhỏ bé yếu ớt như không xương của nàng sau đó biết mất, chỉ còn lại Băng Huyên Nhi vừa ngoại ngùng lại vừa vui mừng.

Thế giới của Tà Thần.

Bóng dáng của Lý Hiên nhanh chóng xuất hiện, Góc Nhìn Thượng Đế của hắn quét qua thế giới rộng lớn, hàng lông mày cau lại.

"Ẩn nấp hết rồi sao? Vậy thì hủy diệt hết các thế giới Tà Thần."

Lý Hiên không có một chút thương xót nào, chỉ với một cái vung tay của hắn, một chữ 'Hủy' khổng lồ và to lớn không gì sánh được từ trên trời giáng xuống,lao thẳng về phía thế giới của Tà Thần.

Ầm ầm!

Lực lượng của Văn Tự Thần Bí quá cường hoành, nó đã phá hủy thế giới này ngay lập tức, đồng thời cũng lần lượt phá hủy chín mươi tám thế giới Tà Thần gần đó.

Sau khi tất cả các thế giới bị hủy diệt, Lý Hiên nhíu mày, tiếp tục tìm kiếm xung quanh và cuối cùng tìm thấy Lâu đài Hư Không, hắn cũng phá nát nơi đó.

"Lạ thật, mấy kẻ đó đi đâu rồi?"

Lý Hiên không thể hiểu được, hắn lập tức giải phóng sức mạnh bị kìm nén, Góc Nhìn Thượng Đế quét qua một khu vực rộng lớn và nhanh chóng phát hiện ra khí tức của Tà Thần.

Hắc Ngưu Giới.

Đây là thế giới mà chủng tộc Hắc Ngưu sinh tồn, sinh vật trong thế giới này không quá mạnh, sức chiến đấu mạnh nhất cũng chỉ là Nguyên Anh kỳ, người có thực lực võ giả là yếu nhất.

Nói một cách tương đối, sức chiến đấu trong thế giới này không chênh lệch bao nhiêu, vì thế nên sinh linh ở nơi này thường xuyên chiến đấu, toàn thế giới chỉ có thể coi là tồn tại gần đáy trong các thế giới cửu phẩm.

Hôm nay.

Một con trâu nhỏ màu đen như củ tam thất chui ra khỏi hang, ánh mắt nó nhanh chóng quét qua bốn phía.

"Thật không ngờ, đầu thai chuyển kiếp vào một thế giới xa lạ như vậy sẽ có ảnh hưởng to lớn đến sự phát triển sau này của ta sau này như vậy."

Tà Thần Chín Đầu thầm lẩm bẩm, ngay sau đó, hắn chợt run

rẩy mãnh liệt, bất đắc dĩ lắc đầu nói.

"Thế giới của ta bị hủy diệt rồi, đúng là rất nhanh, cộng thêm tác dụng phụ của đầu thai chuyển kiếp, sức chiến đấu của ta chỉ có thể coi là Bán Bộ Tiên Thần kỳ."

Tà Thần Chín Đầu vô cùng phiền muộn, nhưng cũng không thể làm gì, đây là kết cục tốt nhất với nó rồi, dù sao xác suất các Tà Thần sẽ chết là rất lớn.

"Không biết Lý Hiên có thể tìm thấy các Tà Thần khác hay không, nếu hắn không tìm được thì có thể đến tìm ta, ta sẽ nói cho hắn biết."

Tà Thần Chín Đầu lại thì thầm thêm một câu, nửa đùa nửa thật.

"Vậy sao?"

Một âm thanh lạnh nhạt vang lên, khiến con ngươi của Tà Thần Chín Đầu co lại.

Nó vội vàng quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt, một bóng dáng mặc đạo bào màu trắng xuất hiện trong tầm mắt nó, cũng là người nó không muốn nhìn thấy nhất.

Đó là một thiếu niên có nước da trắng nõn, mái tóc dài đen nhánh, trên trán có Phượng Hoàng Thần Văn, trông hắn khôi ngô tuấn tú và khí vũ hiên ngang tựa như một thư sinh.

Nhưng khí tức đánh sợ quanh cơ thể hắn ấy, dù chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua cũng khiến người ta cảm thấy dồn nén, khiến lòng người hoảng sợ.

"Đại... Đại nhân, ta chưa từng làm điều ác, cũng chưa từng tổn thương Nhân tộc, hơn nữa món sủi cảo nhân trứng hẹ của Nhân tộc ăn rất ngon, ta rất thích."

Tà Thần Chín Đầu vội vàng giải thích, trong lòng thầm than thở.

Nó chỉ lẩm bẩm như vậy, nhưng không ngờ Lý Hiên thật sự tìm đến, hơn nữa còn đứng đằng sau nó, đúng là dọa chết nó mà.

Tà Thần Chín Đầu thầm than khổ trong lòng vội vàng giải thích mọi chuyện, thông tin về việc chạy trốn của các Tà Thần cũng nói luôn.

"Khá thành thật đó, nhưng chuyện ngươi tấn công Nhân tộc thì không thể bỏ qua như vậy được, sau này ngươi sẽ là nguyên liệu nghiên cứu, nếu như ngươi có thể sống sót qua nghiên cứu của ta, vậy ta sẽ thả ngươi tự do."

Lý Hiên vung tay lên, tức khắc giam cầm Tà Thần Chín Đầu lại và nhốt vào trong Không Gian Tùy Thân trong khi nó đang hoảng loạn.

Tiếp theo.

Lý Hiên sắp xếp một trăm Huyết Phân Thân mổ xẻ và nghiên cứu Tà Thần Chín Đầu trong Không Gian Tùy Thân.

Năng lực của tên này vô cùng kỳ lạ, Lý Hiên nảy lên ý nghĩ nghiên cứu, vì vậy không thể bỏ qua nguyên liệu nghiên cứu tốt như vậy được, vậy nên phải nghiên cứu nó một cách cẩn thận.

Sau khi giải quyết vấn đề ở đây, Lý Hiên biến mất. Khi xuất hiện trở lại, hắn đã đi tới vũ trụ hư không, bắt đầu cấp tốc di chuyển về hướng tây.

Tốc độ của Lý Hiên rất nhanh, Góc Nhìn Thượng Đế phối hợp với Xuyên Qua Không Gian, ở những nơi hắn đi ngang qua, không một bí mật nào có thể che giấu được con mắt hắn.

Ba ngày sau.

Lý Hiên bước từ trong hư không ra, dần dần lộ ra một nụ cười khinh thường.

"Cuối cùng cũng tìm được rồi, chín mươi bảy con Tà Thần, có một con không ở nơi này, vậy hiện tại kết liễu đám này trước."

Hình bóng của Lý Hiên biến mất, như thể hắn chưa từng xuất hiện ở nơi đây.

Chương 669. Một kiếm trảm Tà Thần

Trong vũ trụ hư không.

Chín mươi bảy Tà Thần bay nhanh, cấp tốc chạy đi với trận pháp ẩn nấp bao phủ xung quanh cơ thể, chúng nó nhanh chóng phóng về phía thế giới Hắc Động.

"Hồ Nữ, đi về phía thế giới Thần Vực thực sự có thể thoát khỏi Lý Hiên sao? Tên kia không đơn giản đâu." Tà Thần Hùng Thú lo lắng nói.

"Đừng lo lắng, thế giới Thần Vực là thế giới chí cao, mặc dù Lý Hiên bất phàm, nhưng đến đó rồi thì cùng lắm hắn cũng chỉ ngang với cấp bậc tiểu đội trưởng."

"Mà thế giới Thần Vực vô cùng rộng lớn, chỉ cần chúng ta có thể tiến vào thế giới Thần Vực, với cấp độ và sự rộng lớn của thế giới Thần vực, đời này Lý Hiên đừng mong tìm được chúng ta."

Hồ Nữ tự tin nói, dáng vẻ như cầm chắc chiến thắng.

"Thì ra là như vậy, kỳ quái, sao ta cứ cảm thấy dường như ngươi có chút không muốn đi vậy?" Tà Thần Hùng Thú nghi ngờ.

"Nàng lo rằng sẽ chết ở nơi đó, thế giới Thần Vực nguy hiểm trùng trùng, cho dù không có Lý Hiên, nhưng thổ dân của thế giới Thần Vực cũng rất đáng sợ. Ta nhớ rõ con kiến yếu nhất ở nơi đó cũng đã có tu vi là Hóa Thần kỳ, dã thú trưởng thành bình thường đều là Tiên Thần kỳ, chưa kể những dã thú mạnh hơn và sinh vật siêu phàm."

Tà Thần Nhân Đầu mở miệng, nó cũng vô cùng bất đắc dị với chuyện tiến về thế giới Thần Vực, nhưng vì tính mạng, nó không thể không đi.

"Thì ra là thế, thật sự rất nguy hiểm."Tà Thần Hùng Thú lo lắng nói.

"Đừng lo, chỉ cần chúng ta hợp sức và cẩn thận trưởng thành, dựa vào khả năng khôi phục của chúng ta, dù ở tại thế giới Thần Vực thì vẫn có cơ hội phát triển. Khi chúng ta trở nên mạnh mẽ hơn, chúng ta sẽ lại đi tìm Lý Hiên và băm xác hắn thành trăm ngàn mảnh, rút linh hồn thắp thiên đăng, tra tấn hắn ngàn năm rồi mới giết." Tà Thần Nhân Đầu âm u nói.

"Nói hay lắm, nhất định phải giết chết Lý Hiên, còn phải nghiền nát Thần Châu Đại Thế Giới, giết sạch Nhân tộc, khiến Nhân tộc tuyệt chủng."

"Ta đồng ý."

"Ta cũng đồng ý."

...

Các Tà Thần nghiến răng, rõ ràng là chúng nó hận Lý Hiên thấu xương, đặc biệt là sau khi thế giới của chúng nó bị hủy diệt, chúng nó càng muốn hút máu, lột da và xé xác Lý Hiên thành trăm ngàn mảnh.

Nhưng vào lúc này.

Trong lúc chúng nó đang nghiến răng và muốn giết Lý Hiên.

Không gian bỗng như bị giam cầm.

Một luồng kiếm quang màu xanh nhạt từ trên trời giáng xuống, hung hăng chém xuống.

"Không ổn, mọi người hợp sức, nhanh!"

"Thần Diệt Kỹ - Nổ!"

Rầm rầm!

Tiếng nổ cực lớn vang vọng bầu trời, ánh sáng và sức nóng vô tận bùng phát, quét sạch toàn bộ hư không như một mặt trời khổng lồ.

Lực lượng hùng mạnh đó thậm chí còn gây ra Không Gian Phong Bạo.

Nhưng mà.

Bên trên lực lượng khủng khiếp này.

Một bóng người mặc trang phục màu trắng phiêu nhiêu lẳng lặng đứng đó, lười nhác cầm trường kiếm, ánh mắt nhìn xuống chúng sinh, hoàn toàn khinh thường vụ nổ đáng sợ kia.

"Bè lũ Tà Thần, hãy nhận lấy lễ truy điệu ta mang đến cho các ngươi!"

Rầm rầm!

Chữ 'Chấn' thần bí đột nhiên xuất hiện trong hư không.

Ngay khoảnh khắc chữ cái này xuất hiện, không gian rung chuyển dữ dội, sau đó chữ 'Chấn' đột ngột nổ tung, bao phủ tất cả các Tà Thần.

Ngay lập tức, máu phun ra trào, tiếng kêu rên rung trời.

Chờ cho đến khi âm thanh dừng lại.

Xác của chín mươi bảy Tà Thần đã ngã xuống trong hư không, đứng yên bất động như thiên thạch trôi lặng lẽ.

Lý Hiên liếc mắt nhìn những xác chết đã bị xóa đi linh hồn, hắn quan sát tứ phía, nặng nề nói.

"Còn lại Tà Thần Ẩn Thú, ngươi không chạy thoát đâu."

Lý Hiên đột ngột biến mất, nhanh chóng xuyên qua bên trong vũ trụ hư không, tức tốc đi ngang qua Không Gian Phong Bạo, bắt đầu truy sát Tà Thần Ẩn Thú cuối cùng.

Ba ngày sau khi Lý Hiên rời đi.

Một người khiêng quan tài chậm rãi từ trong hư không đi tới, khi nhìn thấy thi thể của các Tà Thần trôi nổi ở nơi này, bóng người này dừng lại.

"Quả nhiên, dù thi thể có cách xa bao nhiêu ta cũng có thể ngửi thấy được, thê tử, đừng sợ, ta nhất định sẽ phục sinh ngươi, nhất định."

Bóng người nhẹ nhàng vuốt ve chiếc quan tài phía sau lưng, trên gương mặt tiều tụy tang thương lộ ra nụ cười dịu dàng, rồi từng bước đi về những thi thể này.

Năm ngày sau.

Bên rìa khu vực bạo động của vũ trụ hư không.

Lý Hiên, người đang lướt qua không gian đột nhiên dừng lại, ánh mắt hắn kinh ngạc nhìn về phía xa, nhìn hai con quái vật khổng lồ.

Xa xa ngay phía trước, hai quả cầu khổng lồ đang cắn xé, nuốt chửng và xâm chiếm lẫn nhau.

Trong hai quả cầu khổng lồ này, một quả màu đen, quả còn lại màu tím, cả hai đều tỏa ra khí tức cực kỳ đáng sợ.

Hình thái đó giống như hai mặt trời đang nuốt chửng lẫn

nhau.

Nhưng Lý Hiên biết, hai quả cầu lớn này lớn hơn mặt trời nhiều, lớn hơn rất rất nhiều. Ngay cả vũ trụ của tiền kiếp, so với hai quả cầu lớn này, nó chỉ như một hạt cát giữa sa mạc.

Từ đây, chúng ta có thể thấy kích thước khổng lồ của hai quả cầu này, đối diện với hai quả cầu đáng sợ như thế, nếu Lý Hiên nói hắn không chấn động thì đó là nói dối.

Tất nhiên, hắn cũng có thể đoán được hai quả cầu này là thứ gì.

"Quả cầu màu đen là Hắc Động Đại Thế Giới, một siêu thế giới được ngưng tụ sau khi hủy diệt vô số thế giới, những kẻ thuộc tộc Diệt Thế đến từ Hắc Động Đại Thế Giới."

Chương 670. Ngươi cắn ta

"Đại Thế Giới màu tím chắc hẳn là thế giới Thần Vực, là chí cao duy nhất trong vũ trụ, cấp bậc cao hơn thế giới nhất phẩm, không ngờ thế giới Thần Vực cao vời vợi như thế lại bị xâm lấn rồi."

Lý Hiên thầm lẩm bẩm, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm hai quả cầu khổng lồ.

Hắn biết rõ rằng thế giới Thần Vực có con đường đột phá Tiên Đế, đi đến nơi đó, hắn nhất định có thể xưng đế, thậm chí trở nên mạnh hơn.

"Giải quyết Tà Thần Ẩn Thú trước rồi nói, kẻ vẫn lẩn trốn này là một tai họa, tuyệt đối không thể để nó trốn thoát."

Lý Hiên không muốn Thần Châu Đại Thế Giới gặp nguy hiểm, vì vậy mọi nguy hiểm sẽ bị diệt trừ ngay từ trong trứng nước, Tà Thần Ẩn Thú phải chết.

Vì vậy, với sát ý, Lý Hiên lại biến mất vào trong hư không, hắn bắt đầu tìm kiếm Tà Thần Ẩn Thú thông quan du hành xuyên không gian.

Nửa tháng sau.

Trong Hoang Vu Đại Thế Giới.

Trên một tinh cầu hoang vắng và xa xôi, Tà Thần Ẩn Thú thu liễm toàn bộ kí tức và thu mình ở nơi sâu nhất của tinh cầu, lẳng lặng ẩn nấp.

Nó trốn ở chỗ này đã lâu, cho đến bây giờ vẫn chưa có người

phát hiện ra nó trốn ở đây, chuyện này khiến nó yên tâm hơn nhiều.

"Với sự hoang hóa của thế giới này, cộng thêm việc tinh cầu này khá xa xôi trong thế giới hiện tại, như vậy tỷ lệ tìm ra ta sẽ rất nhỏ, chưa kể đến việc ta còn ẩn nấp ở bên trong tinh cầu."

"Cùng với thủ đoạn ẩn thân và che giấu khí tức của ta, Lý Hiên chắc chắn không thể tìm thấy ta, dù sao thì ngay cả Hắc Ám Tiên Đế cũng không thể tìm thấy ta."

Tà Thần Ẩn Thú thầm lẩm bẩm, trong mắt nó lóe lên sự tự tin.

Trước đây nó đã từng lẻn vào thế giới Hắc Ám, từng lấy trộm một món chí bảo trong cung điện của Hắc Ám Tiên Đế, hơn nữa còn chạy trốn thành công.

Khi đó Hắc Ám Tiên Đế tức giận đến suýt chút nữa bùng nổ, hắn tìm rất lâu mà vẫn không có thu hoạch, cuối cùng đành phải chịu thiệt.

Thậm chí, đến hiện tại Hắc Ám Tiên Đế cũng không biết ai đã đánh cắp chí bảo của hắn.

Điều này cũng khiến Tà Thần Ẩn Thú càng tự tin vào năng lực ẩn nấp của bản thân, với sự tự tin này, hắn âm thầm quan sát tình hình bên ngoài tinh cầu.

Lúc này.

Một bóng người mặc trang phục màu trắng đột ngột xuất hiện trên tinh cầu, sự xuất hiện của người này lập tức khiến đồng tử Tà Thần Ẩn Thú co lại, trái tim dâng lên tận cổ họng.

Bởi vì bóng dáng đó chính là Lý Hiên, Lý Hiên có thực lực đáng sợ.

Nhìn thấy bóng dáng của Lý Hiên, Tà Thần Ẩn Thú cố gắng ẩn mình hơn nữa, thu tất cả khí tức lại, mong rằng có thể thoát được kiếp này.

Cuối cùng.

Sau khi chờ đợi một lúc lâu, bóng dáng của Lý Hiên nhanh chóng di chuyển và bay về phía tây.

Nhìn thấy bóng dáng Lý Hiên hoàn toàn biến mất, Tà Thần Ẩn Thú cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm và thầm nói.

"Chậc chậc chậc, cho dù ngươi mạnh mẽ thì ngươi vẫn không thể làm gì được ta, che giấu của ta có thể nói là vô địch thiên hạ, năm đó ngay cả Hắc Ám Tiên Đế cũng phải chịu thiệt trong tay ra."

"Thổ dân của một thế giới nhỏ bé như ngươi mà còn muốn giết ta, quả thực là người si nói mộng."

Tà Thần Ẩn Thú nở nụ cười, vừa nghĩ đến chuyện Lý Hiên không thể tìm thấy nó, nhớ đến dáng vẻ nhớn nhác của hắn là nó đã muốn cười thật to.

Nhưng, đúng lúc này.

Tà Thần Ẩn Thú đột nhiên cảm thấy sống lưng hơi lạnh, nó nghi hoặc quay đầu nhìn lại phía sau và rồi nó lập tức lảo đảo vì sợ hãi.

Bởi vì, chẳng hay từ lúc nào.

Bóng dáng của Lý Hiên đã đứng đằng sau nó, nhìn nó với ánh mắt chế giễu.

"Sao... Sao có thể? Ngay cả Hắc Ám Tiên Đế cũng không tìm được ta, sao ngươi có thể tìm thấy ta? Không thể nào, không thể nào." Tà Thần Ẩn Thú luống cuống, trong mắt nó ngập tràn tuyệt

vọng.

"Hắc Ám Tiên Đế không tìm thấy không có nghĩa là ta không tìm được, ngươi có ẩn giấu kỹ như thế nào cũng không có tác dụng."

Lý Hiên cất tiếng cười lạnh lùng, trường kiếm trong tay vẽ một đường cong hình lưỡi liềm, theo đường cong đó, một cái đầu bị chặt xuống và lăn trên mặt đất vài vòng mới dừng lại.

Hoàn thành tất cả những chuyện này.

Lý Hiên không hề rời đi mà tiếp tục nhìn đối phương bằng ánh mắt giễu cợt.

Không lâu sau.

Tà Thần Ẩn Thú đã chết biết bản thân không thể giả vờ nữa, nó lập tức đứng bật dậy, nhìn Lý Hiên với ánh mắt kinh hoàng, lần này nó thật sự hoảng loạn, hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi.

"Ngay cả giả chết của ta mà cũng nhìn thấu, giả chết của ta chưa từng thất bại, không thể nào."

Tà Thần Ẩn Thú hoảng sợ thốt lên, thân thể của nó lập tức hóa thành vô số lưu tinh, bay về muôn phương ngàn hướng.

Rầm!

Những đường cong vô tận xuất hiện, toàn bộ tinh cầu không thể chịu được đòn tấn công của Lý Hiên, nó phát nổ và tất cả lưu tinh đều bị giam cầm và bao bọc lại, bắt đầu bị phá hủy.

"Không!"

Tà Thần Ẩn Thú tan vỡ trong hoảng sợ, bị tiêu diệt trong tuyệt vọng, thậm chí linh hồn của nó cũng tan vỡ và tiêu tán.

Đến tận lúc này.

Toàn bộ kẻ địch xâm chiếm Thần Châu Đại Thế Giới đều đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại Tà Thần Chín Đầu đang liên tục bị mổ xẻ và nghiên cứu trong Không Gian Tùy Thân.

"Mọi chuyện cuối cùng cũng được giải quyết. Tiếp theo, đã đến lúc trợ giúp A Ngốc rồi, mối đe dọa của Thôn Thiên Ma phải được loại bỏ."

Chương 671. Ngươi cắn ta (2)

Lý Hiên không quên đệ tử của mình, trong những năm qua, để trả thù cho hắn, A Ngốc đã gây nên bao thiệt hại cho thế giới Quỷ Dị, thậm chí còn phá hủy thế giới Thập Nhị Cầm Tinh Quỷ Dị.

Thậm chí, sau đó A Ngốc cũng bắt đầu chiến đấu với Tà Thần, cuối cùng A Ngốc trọng thương và chạy trốn đến Ma giới, hiện tại đang dưỡng thương.

Lý Hiện dự định đến thăm A Ngốc một chuyến, điều trị cho hắn và đồng thời giải quyết Thôn Thiên Ma, một mối tai họa to lớn về sau.

Sau khi quyết định.

Bóng dáng của Lý Hiên biến mất một lần nữa, hắn đi đến Ma giới trong những gợn sóng không gian, ngay lập tức khóa chặt bóng dáng A Ngốc.

Ma giới.

Trong ma cung.

Trên người quấn băng vải, A Ngốc yếu ớt nằm trên giường, đôi mắt thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chằm chằm vầng trăng đẫm máu.

Suy nghĩ trong đầu hắn không khỏi nhớ về Lý Hiên, nhớ đến Thu Nhi, nghĩ về những chuyện đã xảy ra giữa bọn họ.

Nghĩ đến cảnh Lý Hiên cố gắng bảo vệ hắn ở Kim Thiền Cốc, nhớ lại cảnh tượng cuối cùng khi Lý Hiên tử trận ở Kim Thiền Cốc, A Ngốc đau đớn khôn nguôi.

Kể từ khi Thu Nhi tìm thấy tình yêu đích thực của mình, nàng càng ngày càng xa cách A Ngốc, hiếm khi liên hệ, lúc đó A Ngốc chỉ còn lại sư tôn mà thôi.

Và sư tôn vẫn luôn quan tâm và giúp đỡ hắn, sư tôn cho hắn rất nhiều tài nguyên tu hành, cho hắn vô số vật phẩm trân quý.

Giống như đan dược cao cấp, pháp khí cao cấp, linh phù cao cấp vô cùng trân quý ở bên ngoài, sư tôn tặng cho hắn không hề có chút do dự.

Mặc dù A Ngốc hơi ngốc, nhưng hắn không ngu, đặc biệt là sau khi so sánh với những người tu hành khác, A Ngốc càng thấy rõ sư tôn là người đối xử tốt với hắn nhất.

Kể từ đó A Ngốc đã quyết định rằng, sau này hắn nhất định phải báo đáp ân tình của sư tôn.

Nhưng hắn còn chưa kịp trả ơn thì sư tôn đã ngã xuống, hắn trơ mắt nhìn sư tôn chết, chuyện này khiến A Ngốc vô cùng đau đớn.

Vì báo thù, hắn tiến vào thế giới Quỷ Dị, cả chặng đường giết đến Tiên Thần kỳ, ngay cả Tà Thần cũng không giết được hắn, chỉ có thể khiến hắn trọng thương.

Nhưng A Ngốc không hề vui vẻ, bởi vì người sư tôn quan tâm hắn không còn nữa, người sư tôn chăm sóc hắn trong lúc hắn cô đơn và bất lực nhất đã không còn nữa.

Trong lòng buồn bã, A Ngốc quan sát thế giới bên ngoài bằng đôi mắt không chút ánh sáng, mãi lâu sau hắn mới lẩm bẩm một mình.

"Sư tôn, ta đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi, ta đã có thực lực bảo vệ ngài rồi, nhưng ta không thể báo đáp ngài nữa."

"Khặc khặc khặc, ngươi đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi á? Chỉ là dùng năng lực thôn phệ của ta để có được lực lượng của Tiên Thần kỳ, không có ta ngươi vĩnh viễn là rác rưởi."

Thôn Thiên Ma sầu thảm nói, trong giọng nói mang theo niềm vui nồng đậm, bởi vì không lâu nữa là nó có thể thôn phệ A Ngốc, hoàn toàn khống chế thân thể này.

Nghĩ đến việc cắn nuốt, Thôn Thiên Ma trở nên rất tức giận, lúc đầu Lý Hiên bố trí rất nhiều trận pháp trên người A Ngốc khiến Thôn Thiên Ma bị trận pháp cắn trả khi cắn nuốt A Ngốc.

A Ngốc nhân cơ hội chủ động, cuối cùng trưởng thành đến bây giờ.

Nghĩ đến việc bị mắc kẹt trong nhiều năm liên tiếp như vậy, cho dù chẳng bao lâu nữa là có thể cắn nuốt A Ngốc rồi, Thôn Thiên Ma vẫn rất oán hận Lý Hiên, thẳng thừng nói.

"Ngươi ở đây buồn bực thì có ích gì? Sư tôn của ngươi đã chết, vĩnh viễn không trở về được, hắn đã hóa thành tro tàn, chết đến không thể chết thêm nữa, chuyện này chỉ có thể trách hắn không biết tự lượng sức mình thôi."

"Câm miệng, ngươi không có tư cách nhắc đến sư tôn của ta."

Trong đôi mắt A Ngốc lóe lên tia sáng sắc lạnh, sát khí nồng đậm bắt đầu dâng trào. Những năm này chém giết khắp nơi, hắn đã trưởng thành và trở thành một cao thủ siêu cấp, chỉ tùy tiện vung tay cũng có thể tiêu diệt một tộc đàn.

"Chậc chậc chậc, còn che chở sư tôn của ngươi, vô dụng thôi, ngươi giết không được ta, ta cứ nói hắn thế đấy, hắn là thằng rác rưởi, là một thằng ăn hại, là một tên ngu xuẩn."

"Đừng nói hắn đã chết, cho dù hắn còn sống, ta cũng sẽ giết hắn, hơn nữa ta có thực lực làm chuyện đó, đừng không tin, ngươi

cắn ta, ngươi cắn ta, cắn ta đi."

Thôn Thiên Ma hưng phấn nói, nó càng nói càng hưng phấn, nhất là nghĩ đến chuyện không lâu nữa nó sẽ có thể hoàn toàn thôn phệ A Ngốc, Thôn Thiên Ma vui đến run rẩy.

Chỉ có điều, ngay lúc này, ngay khi Thôn Thiên Ma nói xong câu đó.

Một bóng dáng đột ngột xuất hiện và đứng đối diện căn phòng, bộ quần áo màu trắng cùng khuôn mặt quen thuộc khiến A Ngốc bật dậy ngay lập tức.

"Sư... Sư tôn sao?"

A Ngốc sửng sốt nhìn hình bóng ấy, bóng dáng ấy thân thuộc đến không thể quen thuộc hơn, hắn cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

"A Ngốc, vất vả rồi."

Lý Hiên chậm rãi đi về phía A Ngốc, trong giọng nói ngập tràn bùi ngùi, hắn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại biến thành một câu vất vả rồi.

"Sư tôn, ngài không chết, ngài không chết, tốt quá, tốt quá rồi."

Cuối cùng A Ngốc cũng ý thức được bản thân không hề nằm mơ, hắn bật khóc ngay lập tức, sau đó hắn lao đến chỗ Lý Hiên bất kể vết thương của mình, lao vào lòng Lý Hiên và khóc rất to, khóc như một đứa trẻ.

Chương 672. Lại mười năm qua đi

Nói thật.

Từ lâu A Ngốc đã coi Lý Hiên như người thân, đối xử với hắn như người nhà.

Giờ nhìn thấy người nhà còn sống, nỗi đau và nỗi buồn đè nén trong lòng bấy lâu nay cuối cùng cũng được trút xuống, trút ra ngoài bằng tiếng gào khóc.

Lý Hiên không hề ngăn cản A Ngốc, trái lại hắn còn vỗ nhẹ vào lưng A Ngốc, ấm áp an ủi, mãi cho đến khi một lúc lâu trôi qua.

Trong khoảng thời gian này.

Thôn Thiên Ma trong cơ thể A Ngốc chìm trong câm lặng, bởi vì Thôn Thiên Ma bị dọa sợ.

Mới nãy nó còn gào lên mãi, nói rằng Lý Hiên đã chết, nhưng có ai ngờ được rằng, kẻ mà nó vô cùng căm ghét, căm hận đến tận xương tủy này vẫn còn sống và xuất hiện trước mặt nó.

Điều quan trọng là khí tức trên cơ thể người Lý Hiên, người vừa xuất hiện, khí tức ấy vô cùng đáng sợ, đã vượt xa Tiên Thần kỳ.

Thôn Thiên Ma cũng là một ma đã trải qua nhiều cảnh tượng lớn, vậy nên hiển nhiên là nó cảm nhận được khí tức Bán Bộ Tiên Đế của Lý Hiên.

Khí tức cường đại như vậy khiến Thôn Thiên Ma sợ hãi không

dám nói nữa, giống như chuột gặp mèo, co rúm lại ở chỗ sâu trong linh hồn của A Ngốc.

Trong quá khứ, khi thực lực của Lý Hiên còn yếu, thông qua trận pháp, người này đã có thể khiến Thôn Thiên Ma chịu thiệt.

Bây giờ Lý Hiên đã đạt đến Bán Bộ Tiên Đế, hắn chắc chắn có thể tạo ra mối đe dọa lớn hơn cho nó.

Vì vậy Thôn Thiên Ma sợ hãi, nó lui về phía sau không dám đi ra, ngay cả chút dao động cũng không dám tạo ra.

Một lát sau.

Tiếng khóc của A Ngốc ngừng lại, hắn nhanh chóng mời Lý Hiên ngồi xuống, quan tâm hỏi tại sao sư tôn vẫn còn sống, đồng thời kể lại những chuyện mình đã qua suốt ngần ấy năm.

Hai người nói chuyện khoảng chừng một giờ, sau khi tâm trạng của A Ngốc ổn định lại, Lý Hiên nhẹ nhàng nói.

"A Ngốc, lần này ta đến đây, một là để dẫn ngươi về, hai là giải quyết mối họa Thôn Thiên Ma bên trong cơ thể ngươi."

"Nhưng Thôn Thiên Ma và ngươi đã dung hợp nhiều năm, nếu như tiêu diệt nó, ngươi cũng sẽ mất đi năng lực thôn phệ."

"Mấy đi năng lực thôn phệ sao?"

Nghe được rằng có thể về nhà, A Ngốc rất vui vẻ, nhưng nghĩ đến việc mất đi năng lực thôn phệ, hắn lại có chút do dự.

Bởi vì thành tích hiện tại của hắn có được là nhờ vào năng lực thôn phệ.

Nếu không có thôn phệ nữa, hắn sẽ mất đi khả năng tiến một bước nữa, sau này nếu lỡ có cường địch xuất hiện, hắn cũng không có cách nào bảo vệ sư tôn và bảo vệ người nhà sư tôn.

Vì thế A Ngốc rất bối rối và không biết phải lựa chọn như thế nào.

"Kỳ thực còn có một biện pháp khác, đó chính là biến Thôn Thiên Ma thành sinh linh đồng hành của ngươi, như vậy nó sẽ vĩnh viễn không thể làm hại người."

"Đến lúc đó, nó sẽ mất đi ký ức về quá khứ, thực lực của nó cũng sẽ giảm xuống chỉ bằng võ giả bình thường."

"Nhưng như vậy sẽ tổn hại linh hồn của ngươi, trong vòng năm năm ngươi sẽ không thể nâng cao thực lực được, nhưng có thể bảo trì năng lực thôn phệ." Lý Hiên đưa ra một phương án khác.

"Ta lựa chọn cái này, sư tôn, cho dù không thể nâng cao thực lực trong năm năn, ta cũng nguyện ý." A Ngốc vội vàng gật đầu, lập tức lựa chọn giữ lại năng lực thôn phệ.

"Được, vậy mọi chuyện sau đó cứ để ta lo."

Một thanh tiên kiếm hư ảo ngưng tụ trong lòng bàn tay phải của Lý Hiên, khoảnh khắc thanh tiên kiếm này xuất hiện, không gian dường như đóng băng.

Thôn Thiên Ma ngay lập tức cảm thấy linh hồn của nó không thể dịch chuyển được, như thể là đã bị đóng băng.

Trong lòng sợ hãi, Thôn Thiên Ma vội vàng gầm lên, nó muốn thoát ra khỏi trói buộc, nhưng ngay sau đó, một lực lượng đóng băng đáng sợ hơn ập đến. Cùng với lực lượng này, thanh tiên kiếm đáng sợ vút qua không trung.

"Không! Đừng giết ta, đừng giết ta, cầu xin ngươi, ta không thể chết, ta là duy nhất trên thế giới này, sự tồn tại của ta là chân lý, ta tuyệt đối không thể chết."

Thôn Thiên Ma cảm nhận được khí tức tử vong, nó tuyệt vọng gầm lên, không ngừng cầu xin, nó sợ bị giết, sợ sẽ vĩnh viễn chết đi.

Nhưng giây tiếp theo, một tia sáng lạnh băng hiện ra, Thôn Thiên Ma rơi vào trong bóng tối, hoàn toàn im lặng.

Mười ngày sau.

Nhìn nhân vật nhỏ bé trong lòng bàn tay, A Ngốc vô cùng hiếu kỳ, không ngừng dùng ngón tay trêu chọc, giống như trêu chọc thú cưng.

"Sư tôn, Thôn Thiên Ma ngoan ngoãn lắm, giống như thú cưng."

"Nó đã mất đi trí nhớ, mất đi sự kiểm soát với ngươi, chỉ còn lại thiên phú thôn phệ, cũng như sự lệ thuộc vào ngươi. Được rồi, chúng ta trở về thế giới Trung Châu thôi."

Lý Hiên khẽ mỉm cười, không gian bốn phía bao phủ hai người, rồi bọn họ hoàn toàn biến mất.

Thời gian trôi qua, chớp mắt mười năm đã qua đi.

Trong mười năm qua, Nhân tộc phát triển nhanh chóng, thiên tài xuất hiện lớp lớp, ngày càng có nhiều cường giả xuất hiện, trong số đó, những người rực rỡ nhất là đệ tử của Lý Hiên.

Đệ tử của hắn lần lượt thăng cấp đến Tiên Thần kỳ đại viên mãn, chỉ cách Bán Bộ Tiên Đế một bước ngắn.

Nhưng một bước này, ngay cả thiên kiêu đứng đầu như Tần Nguyệt và Lục Trường Sinh cũng không thể đột phá, bọn họ vẫn bị mắc kẹt ở bước này, còn cần cố gắng lâu dài.

Không chỉ bọn họ, mà ngay cả người thủ hộ Nặc Ngôn cũng

như vậy, cả Nhân tộc vẫn chỉ có hai Bán Bộ Tiên Đế là Lý Hiên và Nguyệt phán xử.

Chương 673. Lại mười năm qua đi (2)

Sáng nay, ánh nắng chói chang, chim hót véo von, hương hoa thơm ngát.

Lý Hiên đứng trên ngọn núi cao nhất chiến trường cổ, nhìn sông núi vô tận, không dịch chuyển.

Đôi mắt đen như mực của hắn đã biến thành những vòng xoáy thần bí, làm rung chuyển trời đất của thế giới này.

Đằng sau hắn là Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi, cả hai người luyến tiếc nhìn Lý Hiên, trong đôi mắt xinh đẹp ngập tràn lo lắng.

Cách đó không xa, Nguyệt phán xử cũng yên lặng quan sát, đặc biệt khi nhìn thấy thế giới này không chịu nổi sức mạnh của Lý Hiên, Nguyệt phán xử biết Lý Hiên phải rời đi.

Trước đây, chỉ có Thần Châu Đại Thế Giới không thể chấp nhận Lý Hiên, hiện tại ngay cả chiến trường cổ cũng không thể chịu được nữa, điều đó cho thấy tích lũy của Lý Hiên đã đạt đến cực hạn, hắn phải thăng cấp lên Tiên Đế.

Nghĩ đến chuyện chỉ mới vài chục năm kể từ khi Lý Hiên tu hành cho đến hiện tại, nhưng hắn lại sắp đột phá Tiên Đế, tốc độ tu hành khủng khiếp như thế, dù là Hắc Ám Tiên Đế trong truyền thuyết cũng không thể sánh bằng.

Có điều Nguyệt phán xử vô cùng lo lắng cho tương lai sau này của Lý Hiên, nàng đã tập trung nghiên cứu thế giới Thần Vực trong suốt mười năm qua, đã hiểu rõ sự đáng sợ của thế giới ngập tràn

kỳ ngộ ấy.

Cũng bởi có nhiều kỳ ngộ như vậy, rất nhiều cường giả đã đi tới thế giới Thần Vực, nhưng người đi ra chỉ có ít ỏi vài người. Ở nơi đó, đừng nói là Bán Bộ Tiên Đế, Tiên Đế cũng chẳng là gì.

Một thế giới nguy hiểm như vậy cũng khiến Nguyệt phán xử khá là lo lắng, bởi vì nàng không muốn cường giả của Nhân tộc lại ngã xuống.

Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi cũng có cùng suy nghĩ, bọn họ còn lo lắng hơn, càng luyến tiếc hơn, thậm chí Tần Nguyệt còn đưa tay ra kéo góc áo của Lý Hiên.

"Yên tâm, ta sẽ không chết, đừng quên, ta có huyết mạch Phượng Hoàng."

Quay đầu lại nhìn Tần Nguyệt, Lý Hiên xoa tóc nàng, nhẹ nhàng an ủi, không để nàng lo lắng.

Sau khi an ủi họ một lúc lâu, Lý Hiên mỉm cười và rời đi, biến mất trong vòng xoáy không gian.

Chỉ còn lại Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi, bọn họ đứng đó một lúc lâu.

Trong vũ trụ hư không.

Bóng dáng của Lý Hiên từ từ xuất hiện, thay vì lập tức đi đến Thần Vực, hắn mở giao diện dữ liệu ra và kiểm tra trạng thái của mình.

Ting

Lý Hiên: Bán Bộ Tiên Đế ' huyết mạch Phượng Hoàng'.

Đệ tử: Tần Nguyệt, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Diệp Phàm, A Ngốc, Nam Hy, Sở Vãn Thu, Tiểu Muội, Tiêu Kiếm, Chu

Hồng Phúc, Triệu Thiên.

Thiên phú: Tám con Dung Nham Cự Thú, Phượng Hoàng Biến, Hỏa Phượng Hoàng, Niết Bàn Trùng Sinh, Huyết Phân Thân.

Cấp thiên đạo: Góc Nhìn Thượng Đế, Thiên Địa Chi Thủ, Văn Tự Thần Bí, Cửu Nguyên Tố Chưởng Khống, Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thể, Linh Hồn Chi Thủ, Huyết Nhân Ngẫu, Thăm Dò Tương Lai.

Cực hạn cửu giai: Luyện Đan Sư, Linh Phù Sư, Phong Ấn Trận Pháp Sư, Luyện Khí Sư, Linh Tửu Sư, Linh Trù Sư, Linh Khúc Sư, Linh Họa Sư.

...

P/s: Đa số năng lực đều đã đạt đến cực hạn, xin mau chóng đột phá.

"Với thực lực hiện tại của ta, cho dù là thế giới Thần Vực cũng có thể bình an trở về."

Lý Hiên nhìn hàng cấp thiên đạo trên giao diện dữ liệu, sự tự tin mạnh mẽ trỗi dậy trong lòng hắn.

Chỗ dựa lớn nhất cho hắn cam đảm đi đến Thần Vực là Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thể.

Thể chất này được nâng cấp thông qua việc Sâm La Vạn Tượng Tinh Thần Thể dung hợp với đông đảo thiên phú khác.

Hắn đã từng thử nhiều cách để kiểm tra thể chất, chẳng hạn như tự làm tổn thương bản thân, tự chặt tay chân và thậm chí tự chặt đầu mình.

Nhưng ngay cả khi hắn tự tự hủy hoại mình và biến thành tro tàn, hắn vẫn có thể khôi phục tất cả thương thế trong nháy mắt,

thậm chí không có lấy một vết sẹo.

Nói một cách đơn giản.

Hắn không thể tự sát được.

Quan trọng là hắn vẫn có cảm giác rằng rằng, một lúc nào đó, nếu có một cường giả khó có thể tưởng tượng xuất hiện, hoàn toàn ma diệt hắn, thậm thí là không thể phục hồi được.

Dù thế, hắn vẫn có thể sống lại, ngẫu nhiên sẽ sống lại ở một nơi khác, đây là còn chưa tính đến Niết Bàn Trùng Sinh và Thời Quang Đảo Lưu.

Nếu cộng thêm cả hai năng lực này vào nữa, như vậy thì thủ đoạn bảo mệnh của hắn đúng thực là biến thái.

Lý Hiên vô cùng tự tin quay đầu lại, nhìn thật sâu vào Thần Châu Đại Thế Giới, rồi mới bước đến thế giới Thần Vực trong từng vòng gợn sóng.

Bên ngoài thế giới Thần Vực.

Xung quanh hai quả cầu ánh sáng khổng lồ.

Lưu Lãng Ma Đế dẫn theo mười hai Bán Bộ Tiên Đế, bọn chúng đứng xung quanh Thần Vực, cố gắng tiến vào thế giới Thần Vực.

Nhưng mà.

Thế giới Thần Vực có chín tầng phòng hộ, mỗi một tầng đều vô cùng đáng sợ.

Tầng thứ nhất là Tịch Diệt Hỏa Diễm, chỉ cần chạm vào một chút là sinh linh dưới Bán Bộ Tiên Đế sẽ tan thành mây khói.

Chỉ có Bán Bộ Tiên Đế và cường giả mạnh hơn thế mới có thể đi ngang qua Tịch Diệt Hỏa Diễm, nhưng tầng phòng hộ thứ nhất

là phòng hộ yếu nhất.

Tầng thứ hai là Linh Hồn Chi Thủy, là dòng nước đáng sợ có thể cọ rửa linh hồn, nếu không phòng hộ thỏa đáng thì dù có là Bán Bộ Tiên Đế cũng sẽ bị tổn thương linh hồn và đành phải từ bỏ việc tiến vào thế giới Thần Vực.

Tầng thứ ba là Hư Vô Lôi Phạt, ngay cả cường giả cấp Tiên Đế cũng phải cẩn thận đối phó, một sai lầm nhỏ cũng có thể trọng thương

Chương 674. Thế giới Thần Vực

Còn cả Tuyệt Diệt Chi Phong của tầng thứ tư, Đóng Băng Vĩnh Cửu của tầng thứ năm, Mệnh Vận Độc Vụ của tầng thứ sáu, Thạch Đầu Thủ Hộ Thú của tầng thứ bảy,...

Tóm lại.

Tầng phòng hộ của thế giới Thần Vực đầy rẫy những nguy cơ, các loại bão nguyên tố có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Muốn tiến vào thế giới Thần Vực, không chỉ cần có thực lực mà còn phải có một chút vận khí, nếu không thì có là Tiên Đế cũng phải ngã xuống.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Lưu Lãng Ma Đế cẩn thận như thế.

"Các vị, chúng ta muốn tìm kiếm hy vọng cho tương lai, thế giới Thần Vực là nơi duy nhất, chỉ có tiến vào thế giới Thần vực, chúng ta mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí thoát khỏi kiếp nạn lần này."

Một Bán Bộ Tiên Đế Tứ Nhãn sâu kín nói, nhưng trong mắt lại ngập tràn bất đắc dĩ.

"Tứ Nhãn nói đúng lắm, cấp bậc của thế giới có thể cho phép chúng ta đột phá Tiên Đế chỉ có Thần Vực, chúng ta lưu lạc nhiều năm như vậy mà vẫn không tìm thấy thế giới khác."

“Cộng thêm việc tộc Diệt Thế càng ngày càng hung hăng và ngang ngược, chúng ta tiếp tục trốn nữa cũng không phải cách hay, chỉ có tiến vào thế giới Thần Vực thì mới có thể tranh thủ

được chút hy vọng đột phá.”

Một Cáp Mô Yêu Tộc lên tiếng, kẻ này cũng tỏa ra khí tức của Bán Bộ Tiên Đế.

"Đúng, nếu đã đế rồi thì xông vào đi thôi, đừng do dự nữa."

Những Bán Bộ Tiên Đế khác gật đầu đồng thuận, nhưng thay vì tiến lên, chúng nó nhìn về phía Lưu Lãng Ma Đế, người có thực lực mạnh nhất.

Lưu Lãng Ma Đế đã xưng là đế, theo lý mà nói nó không nên tiến vào thế giới Thần Vực, nhưng lần tiến vào Thần Vực lần này lại do Lưu Lãng Ma Đế dẫn đầu.

Chúng nó đều thắc mắc về mục đích của Lưu Lãng Ma Đế nhưng không ai dám hỏi, suy cho cùng Ma Đế quá mạnh mẽ, bọn chúng không thể trêu chọc.

May mắn Ma Đế đã nói trước rằng chúng nó phải hỗ trợ Ma Đế trưởng thành khi tiến vào thế giới Thần Vực, vậy xem chừng nó coi bọn chúng là thuộc hạ.

Nghĩ đến những nguy hiểm bên trong thế giới Thần Vực, bọn chúng cũng đại khái hiểu được suy nghĩ của Ma Đế, với tu vi của Ma Đế, nếu nhận được sự trợ giúp, nó có thể phát triển nhanh hơn trong Thần Vực.

Đây cũng là nguyên do chúng nó đồng ý với lời mời của Lưu Lãng Ma Đế, đều đi đến nơi này.

"Ta đã vẽ ra trận đồ của trận pháo, các vị lại đây nhìn xem, đây là Đồng Chu Trận cửu giai, có tác dụng phòng hộ cực mạnh."

"Chỉ cần chúng ta ngưng tụ phi thuyền dựa theo trận pháp là sẽ có hy vọng xuyên qua tầng bảo hộ bên ngoài của thế giới Thần Vực, tiến vào bên trong."

Lưu Lãng Ma Đế lấy ra một bức tranh cuộn, quang huy lấp lánh rực rỡ muôn màu của trận pháp chẳng mấy chốc đã khắc sâu vào mắt các cường giả.

Nhìn trận pháp mạnh mẽ này, nghĩ đến việc trận pháp do mười ba cường giả siêu cấp kết hợp lại và ngưng tụ nên, cộng thêm thủ đoạn phòng hộ của từng người.

Như thế đúng là tỷ lệ thành công tiến vào thế giới Thần Vực của chúng nó là rất lớn.

Chuyện này cũng khiến tất cả mọi người có chút mong đợi, nhưng trước đó, bọn chúng cần làm một vài biện pháp phòng ngự.

Ví dụ như mang theo các loại trang bị bảo hộ, tiên khí, ma khí, yêu khí và các loại bảo vật.

Chẳng bao lâu sau.

Trên người mười ba cường giả đeo đầy trang bị rực rỡ muôn màu, mỗi tên đều giống như bọn giàu xổi, sáng loáng và vàng óng.

"Được rồi, tiếp theo ta làm mũi thuyền, các vị làm thân thuyền, lúc tiến lên các vị nhất định phải đồng tâm hiệp lực, không được có chút cẩu thả nào."

"Nếu không, ta có thể tự tin xông vào, các ngươi đều phải chết, ta không mong rằng sau khi tiến vào nhập Thần Vực thì không có lấy một người trợ thủ." Lưu Lãng Ma Đế trịnh trọng nhắc nhở.

"Chúng ta biết nên làm như thế nào, xin Ma Đế đại nhân yên tâm." Cáp Mô Yêu Tộc lại lên tiếng, trên khuôn mặt xấu xí lại hiện lên vẻ ngưng trọng.

"Được, chúng ta bắt đầu đi!"

Lưu Lãng Ma Đế nhanh chóng kết ấn, sử dụng phương thức

đặc thù nhanh chóng ngưng tụ ra một chiếc thuyền phòng ngự khổng lồ, và hắn là mũi thuyền.

Những cường giả còn lại cũng không hề nhập nhằng, bọn chúng đều thể hiện thủ đoạn của mình ra, ngưng tụ thân thuyền.

Không lâu sau, tất cả cường giả đều hóa thành phi thuyền và lao thẳng về phía thế giới Thần Vực, xuyên qua ngọn lửa cuồn cuộn.

Tịch Diệt Hỏa Diễm ở đây cực kỳ bá đạo, ngay cả khi ở trong thì bọn chúng vẫn nhận thấy áp lực.

"Đúng thực là ngọn lửa mạnh mẽ, nếu như không có phi thuyền, chúng ta sẽ tốn rất nhiều thần lực để đối phó với ngọn lửa này, đến lúc đó, đột phá tầng phòng hộ phía sau càng thêm phiền toái."

"Cũng may chúng ta đủ cẩn thận, nếu không sẽ xảy ra chuyện."

"Có Ma Đế đại nhân ở đây, khả năng thành công của chúng ta khá là cao."

"Đúng."

Các cường giả tiếp tục tiến về phía trước, tránh đi khu vực bão nguyên tố nguy hiểm nhất trong ngọn lửa cuồn cuộn, lượn một vòng lớn và cuối cùng cũng đi xuyên qua tầng ngọn lửa, tiến thẳng vào tầng phòng hộ Linh Hồn Chi Thủy.

Khi đến đây, bọn chúng trở nên thận trọng hơn, trong khi cố gắng bảo vệ linh hồn của mình, đồng thời cũng cẩn thận tiết kiệm thần lực hơn, tiếp tục đi vòng.

Cuối cùng.

Lại mất thêm nửa ngày bọn chúng mới lên tới tầng thứ ba, sau

đó tiếp tục tránh né bão sấm sét, tiếp tục đi vòng qua.

Chương 675. Thế giới Thần Vực (2)

Chẳng mấy chốc, thời gian đã đến ngày hôm sau.

Các cường giả đi đến khu vực Đóng Băng Vĩnh Cửu, nhưng tiếc là bọn chúng không thể tiến lên.

Bởi vì bọn chúng đều bị đóng băng, hoàn toàn không thể di chuyển, ngay cả phi thuyền cũng không có tác dụng, chỉ có Ma Đế là có thể hành động, nó đang từng bước phá băng và cứu những kẻ còn lại.

"Thật xui xẻo, ta vừa tiến vào đã gặp phải bão băng vĩnh cửu, lập tức bị đóng băng."

"Lần sau cẩn thận một chút, đừng gặp phải bão nguyên tố nữa, mối nguy quá lớn, hiện tại ta căn bản không thể di chuyển được."

"Đừng lo lắng, Ma Đế đại nhân đang phá băng, rất nhanh sẽ cứu chúng ta."

"Chúng ta biết."

Sự chờ đợi lâu dài bắt đầu, trong sự phá hủy của Ma Đế, từng người trong số chúng được cứu ra.

Lúc này, bọn chúng đột nhiên phát hiện ra rằng, đã có một thiếu niên mặc trang phục màu trắng xuất hiện ở ngoài tầng phòng hộ của thế giới Thần Vực, một con người tay nắm trường kiếm.

Thấy con người, tất cả chúng nó đều ngạc nhiên, con Cáp Mô Yêu Tộc không khỏi nói.

"Không ngờ được rằng có thể nhìn thấy Nhân tộc, chủng tộc đê tiện như vậy lại có dũng khí tới đây, đúng là kỳ lạ."

"Chỉ là một Nhân tộc cấp thấp thôi, không cần để ý tới hắn, cho dù hắn đã đạt đến Bán Bộ Tiên Đế thì cũng không dám xông vào. Dù sao không có cấp Tiên Đế dẫn đường, trừ phi vận may quá lớn, nếu không có ai dám tới nơi này."

"Đúng vậy, chúng ta vừa vượt qua mấy tầng phòng hộ mà đã bị cầm chân ở nơi đây, nếu như không phải Ma Đế đại nhân cứu chúng ta, chúng ta sẽ bị đóng băng vĩnh viễn ở nơi này."

"Quả đúng là vậy, chúng ta nên cảm thấy may mắn vì có Ma Đế dẫn đường, nếu không chúng ta sẽ giống như Nhân tộc kia, đứng bên ngoài tầng phòng hộ, không dám tiến vào."

"Đúng thế."

Đông đảo Bán Bộ Tiên Đế đều thấy may mắn, cảm thấy mình được che chở, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Nhưng vào lúc này.

Trong lúc bọn chúng đang thấy may mắn.

Đột nhiên.

Nhân tộc đứng ngoài tầng phòng hộ kia chợt lao vào tầng phòng hộ đầu tiên, lao vào trong như một thiên thạch đang lao nhanh, nhanh chóng đi xuyên qua trong hỏa diễm cuồn cuộn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cả một bầy Bán Bộ Tiên Đế trợn trừng hai mắt, ngay cả Ma Đế đang phá băng cũng sững người.

Bởi vì Nhân tộc kia đi qua ngọn lửa mà không hề hấn gì, ngọn lửa cần phòng ngự cẩn thận lại không hề gây ra chút thương tổn

nào cho Nhân tộc đó.

Cảnh tượng như vậy, hình ảnh như thế tức khắc khiến ánh mắt tất cả mông lung, toàn bộ nơi này rơi vào trạng thái hoàn toàn yên lặng, có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Và trong tình trạng như vậy.

Nhân tộc đang nhanh chóng lao qua kia, cho dù gặp phải bão hỏa diễm dữ dội và nguy hiểm nhất, hắn vẫn lao thẳng qua mà không hề vòng qua.

Quan trọng là Nhân tộc thành công xông qua, ngay cả một sợi tóc cũng không hề tổn hại, dễ dàng đi tới rìa của tầng thứ hai.

Cảnh tượng như thế một lần nữa khiến các cao thủ choáng váng.

"Một Nhân tộc quá mạnh! Người này không sợ Tịch Diệt Hỏa Diễm, hắn thế mà lại không sợ bão hỏa diễm, trước đó chúng ta còn phải đi vòng rất xa."

"Quá khó tin, quá là khó tin, Nhân tộc đã sản sinh ra một thiên kiêu đại tài, nhưng làm thế nào mà người này làm được như vậy? Tại sao hắn không sợ Tịch Diệt Hỏa Diễm?"

"Thật kỳ quái, đến cả chúng ta cũng phải tiêu hao rất nhiều thần lực để bảo vệ bản thân khi vượt qua Tịch Diệt Hỏa Diễm, thế nhưng hắn lại trực tiếp vượt qua bằng thể phách, quả thực không hề giống Nhân tộc."

"Lẽ nào thể phách của hắn rất mạnh? Ngay cả loại Tịch Diệt Hỏa Diễm cao hơn cấp cao đẳng như vậy cũng không sợ thì sao?"

"Không thể, nhất định là người này có khả năng tương tác với hỏa diễm cực mạnh, nếu như ta đoán không lầm, chắc hẳn hắn là một hỏa tu sĩ."

"Hỏa tu sĩ sao? Cũng có lý lắm, hỏa tu sĩ bình thường cũng có năng lực khống chế hỏa diễm cực mạnh, có thể khống chế hỏa diễm không làm bản thân bị thương."

"Nhưng người này, đến cả Tịch Diệt Hỏa Diễm mà cũng ngăn chặn được, vậy e rằng năng lực khống chế hỏa diễm của hắn đã đạt đến cực hạn rồi."

...

Các cao thủ dị tộc cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thái độ khinh thường ban đầu đã biến mất, thay vào đó là kinh ngạc và kiêng dè.

Thủ đoạn kiểm soát hỏa diễm mạnh mẽ như thế, ngay cả bọn chúng cũng không thể làm được, cho nên đương nhiên là bọn chúng sẽ kiêng dè.

"Quan sát trước xem sao, Tịch Diệt Hỏa Diễm chỉ là tầng phòng hộ yếu nhất, Linh Hồn Chi Thủy của tầng phòng hộ thứ hai mới đáng sợ, đó là lực lượng có thể tẩy rửa linh hồn."

"Không có kỹ năng bảo vệ linh hồn mạnh mẽ, không ai có thể chịu đựng được, dù sao, ngay cả các Bán Bộ Tiên Đế kỳ cựu như chúng ta cũng phải cẩn thận."

Cáp Mô Yêu Tộc mở miệng, dường như nó cho rằng Nhân tộc không thể xông qua tầng thứ hai.

"Cáp Mô nói có lý lắm, tầng thứ hai nguy hiểm hơn nhiều so với tầng thứ hai nguy hiểm hơn nhiều so với ngọn lửa của tầng thứ nhất, tầng thứ ba và thứ tư tiếp theo càng nguy hiểm hơn."

"Trong hoàn cảnh không có đồng bạn trợ giúp, một người rất khó vượt qua được, chúng ta chính là tiền lệ."

"Đông cao thủ duy trì trận pháp như chúng ta mà còn bị đóng băng, điều đó đủ cho thấy rõ sự nguy hiểm ở đây."

"Nhân tộc muốn một thân một mình xông quan, khó khăn hơn chúng ta rất nhiều lần, cho nên khả năng vượt qua được của hắn không cao."

Chương 676. Vượt qua

Bán Bộ Tiên Đế Tứ Nhãn mở miệng, nó thuộc bộ tộc Thú tộc Tứ Nhãn, đồng thời cũng là tồn tại tương đối mạnh hơn trong đội ngũ, cho nên lời nói tự nhiên có trọng lượng.

Nghe nói thế, các cao thủ còn lại đều cảm thấy có lý, vì vậy tò mò nhìn về phía xa, đợi Nhân tộc vượt qua cửa ải Linh Hồn Chi Thủy của tầng thứ hai.

Vốn dĩ bọn chúng còn tưởng rằng Nhân tộc đang đứng bên ngoài rìa tầng thứ hai sẽ chuẩn bị một chút, đao vật phẩm phòng ngự lên người.

Không ngờ được rằng, sau khi quan sát Linh Hồn Chi Thủy của tầng thứ hai, Nhân tộc kia đã trực tiếp xông vào tầng thứ hai, vẫn lao đến như thiên thạch rơi.

Thấy Lý Hiên mạnh mẽ xông qua tầng thứ hai, thấy Lý Hiên không ngừng được Linh Hồn Chi Thủy tẩy rửa, những dị tộc này không khỏi chấn động thêm lần nữa.

"Người này quá hung hãn, thế mà lại trực tiếp xông qua."

"Hắn đúng thực là Bán Bộ Tiên Đế à? Sao ta cảm thấy hắn còn hung dữ hơn cả Tiên Đế nhỉ?"

"Tại sao Linh Hồn Chi Thủy đó không ảnh hưởng gì đến hắn vậy? Lẽ nào Linh Hồn Chi Thủy cũng không thể tổn thương hắn sao? Sao hắn làm được như thế?"

"Không biết, nhưng ta biết kẻ này phi phàm."

...

Tất cả các cao thủ đều kinh ngạc dõi theo, cảm giác kiêng dè với Lý Hiên trong lòng lại một lần nữa tăng lên, bọn chúng cảm thấy Lý Hiên tuyệt đối không phải là thứ đơn giản, thậm chí có thể liều mạng với Tiên Đế.

Lưu Lãng Ma Đế đang phá vỡ lớp băng cũng có ý nghĩ như thế, đặc biệt là khi nó thấy Lý Hiên lao từ tầng thứ hai lên tầng thứ ba, mí mắt Lưu Lãng Ma Đế giật dữ dội.

Hết cách.

Mặc dù thực lực của nó cường đại, nó cũng có vượt qua tầng thứ nhất bằng thể phách, nhưng linh hồn là điểm yếu của nó, ngay chính nó cũng không dám ngang nhiên như thế ở tầng thứ hai, nhưng một con người lại có thể.

Chuyện này thực sự khiến Lưu Lãng Ma Đế chấn động trong lòng, đương nhiên quan sát thêm nhiều lần.

Cuối cùng.

Nhân tộc dừng lại bên ngoài tầng thứ ba, hắn cẩn thận quan sát Hư Vô Lôi Phạt lấp lánh không ngừng bên trong tầng thứ ba.

Uy lực của Hư Vô Lôi Phạt vô cùng đáng sợ, Bán Bộ Tiên Đế bình thường nếu bị đánh trúng cũng sẽ đau đớn đến nhe răng trợn mắt.

Nếu gặp phải bão lôi phạt nữa thì về cơ bản chính là chết.

Trước đây, vì để tránh bão lôi phạt, Lưu Lãng Ma Đế đã dẫn đông đảo Bán Bộ Tiên Đế đi rất nhiều lối sai, tốn rất nhiều thời gian.

Đương nhiên bọn chúng không mong rằng Lý Hiên vượt qua được nơi đó, càng không hy vọng Lý Hiên trực tiếp xông qua như thiên thạch rơi giống với lúc trước, không có cách nào, quá kiêu

ngạo.

Với suy nghĩ này, bọn chúng im lặng quan sát, cẩn thận đánh giá hành động của Lý Hiên.

Rốt cuộc.

Lý Hiên di chuyển, hắn bước từng bước vào tầng thứ ba Hư Vô Lôi Phạt, lần này hắn không xông đến như thiên thạch rơi xuống nữa, hắn đứng trong hư không và cẩn thận đánh giá xung quanh.

"Phù, cuối cùng hắn cũng không lao đến như thiên thạch rơi nữa." Cáp Mô Yêu Tộc thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng thế, nhưng phải nói thật, tiểu tử này thật là mạnh, liên tục vượt qua hai tầng bằng thể phách, không phải mạnh bình thường." Tứ Nhãn Thú Tộc gật đầu, rõ ràng là hơi bị đả kích.

"Đúng thật là mạnh mẽ, nhưng tiếp đó hắn có vượt qua được Hư Vô Lôi Phạt hay không vẫn còn chưa rõ, vẫn cần đánh giá thêm, dù sao lôi phạt càng đáng sợ." Cáp Mô Yêu Tộc nói.

"Đúng vậy, ồ? Sao hắn lại lấy ra một pháp khí vậy?"

Các cao thủ cảm thấy khó hiểu, ngây người nhìn Lý Hiên.

Thấy Lý Hiên để Hư Vô Lôi Phạt đánh vào pháp khí, biểu cảm của các cao thủ thay đổi.

"Tiểu tử này đang dùng Hư Vô Lôi Phạt rèn pháp khí sao?" Biểu cảm của Tứ Nhãn Thú Tộc tối sầm lại.

"Hình như là thế, lá gan của tiểu tử này quá lớn, Hư Vô Lôi Phạt bên trong tầng phòng hộ nguy hiểm như thế, hắn không những không nhanh chóng rời đi mà còn ở đó tôi luyện pháp khí."

"Đúng là gan to, dù sao thì ta cũng không dám ở lại quá lâu bên

trong tầng phòng hộ Hư Vô Lôi Phạt, quá nguy hiểm, bị đánh mấy lần, thực sự là đau lắm."

...

Tất cả các cao thủ đều im lặng nhìn Lý Hiên, cảm thấy lá gan của Lý Hiên to đến đáng sợ, đúng thực không phải người.

May mà không lâu sau đó Lý Hiên cuối cùng cũng có động tác, hắn không tôi luyện pháp khí nữa.

Nhìn thấy cảnh này, những cao thủ dị tộc này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bọn chúng chỉ vừa thả lỏng được một nửa thì đã thấy Lý Hiên ầm ầm xông về phía tầng thứ tư như viên thiên thạch đang rơi.

"Chuyện..."

Cao thủ dị tộc hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi nữa, đầu óc mông lung không cất nổi lời, cả đám đứng bất động như thể đã hóa đá.

Cũng may mà Lưu Lãng Ma Đế không nhàn rỗi, sau khi phá băng và cứu được tất cả Bán Bộ Tiên Đế ra, nó đột ngột ngưng tụ phi thuyền và tiếp tục đi tới tầng tiếp theo,

Nhưng tâm tình của mọi người rất phức tạp, tất cả mọi người đều chú ý phía sau, bọn chúng nó một loại cảm giác, không lâu nữa Nhân tộc đó sẽ vượt qua bọn chúng.

Trong lòng khẩn trương, bọn chúng vội vàng tăng tốc, vòng qua bão băng trong băng tuyết vô tận, tiến về khu vực Mệnh Vận Độc Vụ của tầng thứ sáu.

Chỉ là bọn chúng còn chưa đi được một nửa quãng đường thì

đã trông thấy Lý Hiên xuyên qua tầng phòng hộ Hư Vô Lôi Phạt và xông vào tầng phòng hộ Tuyệt Diệt Chi Phong, sau đó giống như thiên thạch rơi xuống.

Chương 677. Vượt qua (2)

"Người này có còn là người nữa không? Đúng thực là kẻ biến thái." Cáp Mô Yêu Tộc buồn bực nói.

"Chúng ta nhanh nến, nếu không sẽ bị đuổi kịp, nhanh, nhanh, nhanh nào!"

"Đi!"

Đông đảo cao thủ dị tộc vội vã tăng tốc và nỗ lực phối hợp với nhau tiến về phía trước.

Vận may của bọn chúng khá tốt, tiếp sau không hề đụng phải bão băng tuyết nữa, chuyện này cũng tránh cho chúng nó phải đi thêm đường vòng, cũng may mắn đi tới khu vực Mệnh Vận Độc Vụ của tầng thứ bảy.

Chỉ là biểu cảm của bọn chúng vô cùng khó coi, bởi vì Lý Hiên đã vượt qua Tuyệt Diệt Chi Phong, hắn đang đi tới tầng phòng hộ Đóng Băng Vĩnh Cửu.

Các cao thủ dị tộc cho rằng Đóng Băng Vĩnh Cửu chắc chắn sẽ tạo ra chút rắc rối cho Lý Hiên.

Nhưng ai mà ngờ được rằng, Lý Hiên lại một lần nữa xông đến như thiên thạch rơi.

Da đầu các cao thủ dị tộc tê tái.

Bọn chúng chỉ có thể tiếp tục tăng tốc và tiến về phía trước, vừa tránh bị vượt mặt lại vừa phải tránh khỏi khói độc.

Kết quả là, chẳng mấy chốc bọn chúng đã phải đối mặt với bão

độc vụ, không còn cách nào khác là phải đi đường vòng để tránh né.

Trong khi bọn chúng đi đường vòng, Lý Hiên đã đi qua bão hàn băng và tiến với khu vực Mệnh Vận Độc Vụ, hoàn toàn ở trong cùng một khu vực phòng hộ với đám dị tộc.

Thấy Lý Hiên đuổi kịp quá nhanh như thế, các dị tốc cố gắng như điên, bọn chúng liều mạng khiến phi thuyền tăng tốc, cuối cùng lao đến khu vực Thạch Đầu Thủ Hộ Thú của tầng thứ bảy trước.

Nhưng dưới tình huống đi nhanh như vậy, tiêu hao của bọn chúng khá lớn, đã không còn thích hợp ngưng tụ trận pháp phi thuyền nữa, hơn nữa những con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú của tầng này cũng không thích hợp để sử dụng phi thuyền.

"Kế tiếp chúng ta cần hợp tác cùng nhau chiến đấu, các vị cẩn thận, Thạch Đầu Thủ Hộ Thú của nơi này rất mạnh."

Lưu Lãng Ma Đế quan sát toàn bộ Thạch Đầu Thủ Hộ Thú khổng lồ vô cùng trong hư không, dặn dò với biểu cảm nghiêm nghị.

"Đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tận lực trợ giúp ngài." Cáp Mô Yêu Tộc vội vàng nói.

"Ừ, Thạch Đầu Thủ Hộ Thú bên này quá nhiều, chúng ta đi đường vòng phía bên kia, cẩn thận một chút." Lưu Lãng Ma Đế vạch tuyến đường.

"Được, đại nhân."

...

Kế tiếp.

Lưu Lãng Ma Đế tiếp tục dẫn theo các dị tộc và tiến về phía trước, cố gắng vượt qua tất cả Thạch Đầu Thủ Hộ Thú.

Nhưng không lâu sau, bọn họ lại gặp phải sự công kích của một con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú, một trận chiến lớn đã nổ ra giữa hai bên.

Dựa vào sức mạnh cường đại của Ma Đế, Thạch Đầu Thủ Hộ Thú không gây ra nhiều uy hiếp cho bọn chúng, nhưng bọn chúng cũng không thể tiêu diệt những con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú này.

Bởi vì những con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú ở nơi này có khả năng hồi phục vô hạn, dù chịu chịu bao nhiêu vết thương, chúng nó cũng có thể hồi phục nhanh chóng.

Mấu chốt là, khiêu khích một con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú, con thú đó sẽ không ngừng đuổi giết, không ngừng tấn công.

Điều này cũng làm biểu cảm của Ma Đế tối sầm lại, hắn muốn thoát khỏi Thạch Đầu Thủ Hộ Thú nhưng lại không thể làm được.

Đám người Ma Đế chỉ đành vừa chiến đấu vừa cố gắng tìm cách tiến về phía trước.

Kết quả là, không lâu sau, hai con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú vô tình bị thu hút. Ba con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú đuổi theo Ma Đế cả chặng đường, đánh Ma Đế mặt mày tái xanh.

Nửa giờ sau.

Nhìn hơn ba mươi con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú phía sau, Ma Đế đau hết cả đầu, nó cảm giác nếu tiếp tục sẽ xảy ra chuyện.

Ma Đế buồn phiền, trông thấy Lý Hiên tiến vào khu vực Thạch Đầu Thủ Hộ Thú, nó vội vàng chớp mắt và truyền âm cho Lý Hiên.

"Nhân tộc tiểu hữu, thực lực của ngươi phi phàm, nếu không

thì chúng ta lập đội với nhau, đám Thạch Đầu Thủ Hộ Thú vô cùng rắc rối, căn bản không giết được, càng lúc chúng nó sẽ càng tụ tập nhiều, sẽ khiến ngươi mệt mỏi."

"Chỉ cần ngươi lập đội với chúng ta, mọi người có thể cứng rắng chống lại bằng thực lực và tranh thủ tiến vào tầng tiếp theo."

Lời nói của Lưu Lãng Ma Đế có chút dụ hoặc, dù sao thực lực của nó đủ mạnh, lại có nhiều trợ thủ như vậy.

Bán Bộ Tiên Đế bình thường có lẽ sẽ suy nghĩ một chút, nhưng Lý Hiên liếc cũng chẳng thèm liếc Lưu Lãng Ma Đế lấy một cái, trái lại hắn vẫn xông đến như thiên thạch rơi xuống, mạnh mẽ xông thẳng vào tầng tiếp theo.

Ầm!

Thiên thạch lướt qua khoảng không, lướt qua rất nhiều Thạch Đầu Thủ Hộ Thú, nhanh chóng đi xa.

Đám Thạch Đầu Thủ Hộ Thú mở to đôi mắt, khí tức đánh sợ trên người chúng rung lên, như thể sắp đuổi theo.

Nhưng sau khi nhìn thấy thiên thạch này, đám Thạch Đầu Thủ Hộ Thú thu khí tức lại, tiếp tục đứng ngu ngốc, không hề truy sát.

Bởi vì chúng nó cảm nhận được lực tương tác bên trong thiên thạch, một loại khả năng tương tác đặc biệt, giống như là đồng bạn.

Chương 678. Ải Vấn Tâm

Đối mặt với đồng bạn của mình, những con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú sao có thể truy sát được, chúng nó chỉ thản nhiên liếc nhìn và rồi phớt lờ.

Cảnh này một lần nữa khiến tất cả choáng váng.

Ma Đế, kẻ vừa nói xong câu đó, đầu óc cũng mông lung đứng ngây ra ở đó.

Nó có nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được, tại sao đám Thạch Đầu Thủ Hộ Thú này lại có sự đối xử khác biệt như thế, không truy đuổi Nhân tộc, chuyện này đúng thực là không thể tin được.

"Tại sao chứ? Tại sao đám Thạch Đầu Thủ Hộ Thú này không tấn công Nhân tộc? Chẳng lẽ loài người đặc biệt hơn, sẽ không bị tấn công sao?" Cáp Mô Yêu Tộc ngơ ngác nói.

"Cũng có thể, để ta thử xem."

Một Bán Bộ Tiên Đế trong đội ngũ gật đầu, sau đó thân thể nó biến hóa.

Chẳng mấy chốc, nó đã biến thành một con người, lại còn là một tiểu cô nương mang dáng vẻ đáng yêu.

Với tâm lý thăm dò, Bán Bộ Tiên Đế này di chuyển đến gần Thạch Đầu Thủ Hộ Thú gần đó, từng bước tiến gần.

Rầm rầm rầm!

Hơn chục con Thạch Đầu Thủ Hộ Thú xông đến, đánh tiểu cô

nương đáng yêu một trận tơi bời.

Trực tiếp đập chết Bán Bộ Tiên Đế này, nghiến nó thành bã.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ma Đế lại choáng váng, nó hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng, Thạch Đầu Thủ Hộ Thú đã nhanh chóng đuổi theo đến đây, chúng nó không thể cản lại được, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Ma Đế thấy không thể cứu vãn, biết không còn cách nào duy trì đội ngũ được nữa, nó định từ bỏ những Bán Bộ Tiên Đế này.

Nhưng nó vẫn còn hai con làm thuộc hạ cho nó trong thế giới Thần Vực, vậy nên nó lao đến bên cạnh Cáp Mô Yêu Tộc và Tứ Nhãn Thú Tộc, tóm lấy chúng và nhanh chóng rời đi.

"Ma Đế đại nhân, xin chờ một chút!"

"Chết tiệt, nó bỏ rơi chúng ta!"

"Chạy nhanh, chạy về! Chỉ cần thoát khỏi nơi này, chúng ta sẽ không chết!"

...

Rầm rầm rầm!

Hàng loạt tiếng nổ lớn vàng vọng bốn phía, vang dội khu vực này.

Đông đảo Thạch Đầu Thủ Hộ Thú bị kích thích, số lượng mấy ngàn vạn dần tập trung lại, chúng nó bắt đầu điên cuồng truy sát, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là đập chết kẻ địch.

Chẳng mấy chốc.

Ngoại trừ Ma Đế, Tứ Nhãn Thú Tộc và Cáp Mô Yêu Tộc ra, các Bán Bộ Tiên Đế còn lại đều đã chết, bị đập đến chết, ngay cả thi thể cũng không có.

Mặc dù Ma Đế cùng Tứ Nhãn Thú Tộc và Cáp Mô Yêu Tộc may mắn đi tới tầng thứ chín, nhưng chúng nó cũng vô cùng chật vật, vết thương chồng chất.

Mũi của Ma Đế bị đánh nát, đến lúc này vẫn đang chảy máu.

"Đám Thạch Đầu Thủ Hộ Thú này quá mạnh, nếu như thông đạo ban đầu vẫn còn thì sao chúng ta phải đối mặt với nhiều như vậy nguy hiểm, đáng chết."

Ma Đế tức tối, đồng thời nghĩ tới một thông đạo dẫn tới thế giới Thần Vực, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

"Ma Đế đại nhân, đây là tầng thứ chín, tầng này dễ đi qua không?" Tứ Nhãn Thú Tộc cẩn thận hỏi.

"Tầng này là đơn giản nhất, là Ải Vấn Tâm, chỉ cần trong lòng có thẹn thì sẽ khó lòng vượt qua được. Nhưng đối với ta thì cửa ải này không hề khó khăn, bởi vì trong lòng ta không hề hổ thẹn, ha ha, ha ha."

Ma Đế cười to, trong thế giới quan của nó, chỉ có kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, hoàn toàn không có cảm giác hổ thẹn, chỉ có con người mới dễ dàng sa lầy khi vượt qua cửa ải này.

Vì vậy, trong sự hăng hái, Ma Đế dẫn hai tiểu đệ xông thẳng vào thế giới Thần Vực, hoàn toàn biến mất.

Bên cạnh.

Quả thật là Lý Hiên đã mắc kẹt, là một người đã sống hai kiếp, bởi vì đã trải qua quá nhiều chuyện, hắn đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng, không tránh khỏi có cảm giác hổ thẹn trong lòng.

Ví dụ như hắn thẹn với người nhà kiếp trước, thẹn với phụ mẫu kiếp này, cả Tần Nguyệt và Băng Huyên Nhi.

Những người này cứ lóe lên trong tâm trí của Lý Hiên, trở thành Ải Vấn Tâm của riêng mình hắn.

May mà Lý Hiên đã giải quyết tất cả những điều này rất tốt, chỉ mấy ba ngày hắn đã vượt qua Ải Vấn Tâm.

Ngày hôm ấy, Lý Hiên mở mắt ra, trong con ngươi đen nhánh lóe sáng, sau đó lại khôi phục lại.

"Đã quyết định rồi, cứ làm theo suy nghĩ trong lòng, ta sẽ không trốn tránh nữa."

Lý Hiên mỉm cười và bay đến bên rìa thế giới Thần Vực, vươn tay phải ra và bắt đầu dung nhập vào thế giới này.

Ngay lập tức, ý thức của Lý Hiên chìm vào mê man, cơ thể hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành kích thước của một hạt gạo và dung nhập vào trong thế giới Thần Vực.

Chương 679. Phiên ngoại 1: Chuyển sinh vào thế giới mới

Đùng! Đùng! Đùng!

Âm thanh trầm trầm nặng nề quanh quẩn bên tai, tiết tấu đặc thù.

Trong âm thanh như thế, ý thức của Lý Hiên dần trở lại, não bộ ngày càng rõ ràng.

"Tên ta là Lý Hiên, thực lực Bán Bộ Tiên Đế, vì trở thành Tiên Đế nên ta đã vượt qua chín tầng kiểm soát và cuối cùng cũng tiến vào thế giới Thần Vực, đúng vậy, nơi này là thế giới Thần Vực."

Lý Hiên muốn mở mắt ra quan sát hoàn cảnh xung quanh, nhưng đôi mắt nặng trĩu khiến động tác của hắn vô cùng chậm chạp.

Đồng thời.

Hắn cũng cảm thấy cơ thể vô cùng yếu ớt, giống như một đứa trẻ vậy.

Điều quan trọng là cơ thể hắn dính nhớp, như thể có rất nhiều thứ đang bao phủ hắn.

Với sự nghi hoặc.

Lý Hiên cố gắng hé mắt ra.

Trong tầm mắt là không gian khép kín tối tăm và phong bế, trên người hắn nối liền với rất nhiều sợi tơ màu trắng, giống như

cung cấp chất dinh dưỡng.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hiên đã có phán đoán, hắn lập tức mở giao diện dữ liệu lên.

Ting

Lý Hiên: Thỏ Cuồng Bạo 'sinh vật Thần Vực nhất giai'.

Thực lực: Thể chất Thần Vực + Siêu Cấp Bạo Lực + Bán Bộ Tiên Đế ' trở thành sinh vật Thần Vực nhị giai có thể đột phá thành Tiên Đế'.

Năng lực: Huyết mạch Phượng Hoàng, Phượng Hoàng Biến, Hỏa Phượng Hoàng, Niết Bàn Trọng Sinh, tám con Dung Nham Cự Thú, Huyết Phân Thân ' Tiên Thần kỳ đại viên mãn'.

Cấp thiên đạo: Góc Nhìn Thượng Đế, Thiên Địa Chi Thủ, Văn Tự Thần Bí, Cửu Nguyên Tố Chưởng Khống, Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thể, Linh Hồn Chi Thủ, Huyết Nhân Ngẫu, Thăm Dò Tương Lai.

Cực hạn cửu giai: Luyện Đan Sư, Linh Phù Sư, Phong Ấn Trận Pháp Sư, Luyện Khí Sư, Linh Tửu Sư, Linh Trù Sư, Linh Khúc Sư, Linh Họa Sư.

...

"Thỏ Cuồng Bạo à? Thỏ à?"

Nhìn vào chủng tộc trên giao diện dữ liệu, cũng như thể chất Thần Vực mới thu được cũng như Cuồng Bạo Siêu Cấp, trong lòng Lý Hiên rất ngạc nhiên.

Dù đã chuẩn bị từ trước, nghĩ rằng thời điểm ban đầu sẽ rất khó khăn, ai ngờ lại biến thành một con thỏ.

Với nỗi kinh ngạc trong lòng, hắn lập tức mở Góc Nhìn

Thượng Đế ra và quan sát hoàn cảnh của chính mình.

Rất nhanh.

Một thứ tròn như quả trứng xuất hiện trong Góc Nhìn Thượng Đế.

Điều khiến Lý Hiên không nói nên lời là, hắn thực sự đang ở bên trong quả trứng lớn này, giống như một sinh linh chưa được sinh ra, và hình dạng của hắn cũng giống như là một con thỏ.

"Không nghĩ tới lại biến thành thỏ, không, linh hồn và bản thể của ta đều nằm ở vị trí trái tim con thỏ, ta hiểu rồi, thân thể mang dáng hình con thỏ này chắc hẳn là một loại thể chuyển sinh nào đó."

Trong lòng Lý Hiên cũng thở phào nhẹ nhõm, miễn là không hoàn toàn biến thành một con thỏ thì không sao cả.

Những thứ tương tự như thể chuyển sinh nhằm giúp hắn thích nghi với thế giới này.

Lý Hiên bình tĩnh lại, tiếp tục quan sát xung quanh từ Góc Nhìn Thượng Đế.

Chẳng mấy chốc.

Lý Hiên lại nhìn thấy thêm mấy chục quả trứng lớn, cũng giống như hắn, những quả trứng lớn đó vẫn nằm bất động trên đống cỏ tranh.

Lý Hiên tiếp tục quan sát, hắn phát hiện ra những quả trứng lớn này được đặt trong một hốc cây khổng lồ.

Ở một bên của hốc cây có một cái cửa hang nho nhỏ, rõ ràng là con đường thông với thế giới bên ngoài.

Lúc này, ở cửa hang, hai con thỏ xám cường tráng đang cảnh

giác quan sát bên ngoài hốc cây, thân hình vạm vỡ cuồn cuộn đó hệt như hai con chuột túi cường tráng.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hiên hiểu ra rằng hai con thỏ xám này chắc hẳn là thỏ thủ hộ, chịu trách nhiệm bảo vệ gia viên.

Lý Hiên cẩn thận đánh giá hai con thỏ xám một lượt, từ khí tức của bọn nó, hắn nhận ra có lẽ thực lực của hai con thỏ này đã đạt đến cấp bậc Ma Đế, cũng tức là cấp bậc Tiên Đế.

Thực lực như vậy lại chỉ phụ trách thủ hộ gia viên, chuyện này cũng đủ để chứng minh thế giới này phi phàm.

Tất nhiên.

Lý Hiên không hề cảm nhận được cảm giác nguy cơ từ trên người chúng nó.

Bởi vì với sự trợ giúp của nhiều loại thiên phú, dù là Bán Bộ Tiên Đế nhưng Lý Hiên vẫn có thể giết chết Tiên Đế, đây là lý do tại sao Lý Hiên đi tới thế giới Thần Vực.

Lạc đề, trở lại chuyện chính.

Lý Hiên đang sử dụng Góc Nhìn Thượng Đế quan sát bên ngoài hốc cây.

Góc Nhìn Thượng Đế là năng lực đắc lực của Lý Hiên, năng lực này có tác dụng hỗ trợ mạnh mẽ và to lớn, Lý Hiên biết rõ phạm vi quan sát của năng lực này khủng khiếp đến mức nào.

Nhưng điều khiến Lý Hiên kinh ngạc là, phạm vi quan sát của Góc Nhìn Thượng Đế lại giảm xuống chỉ còn mười trượng, chuyện này quả thực là không thể tin được.

"Thế giới này thật đáng sợ, ngay cả Góc Nhìn Thượng Đế cũng bị áp xuống còn mười trượng, khó trách được xưng là thế giới chí

cao."

Lòng Lý Hiên nặng trĩu, hắn cố gắng khống chế Góc Nhìn Thượng Đế quan sát bên ngoài và phát hiện ra rằng trong phạm vi quan sát mười trượng là từng mảng đại thụ cao lớn trụi lá mọc thành cụm.

Những cụm cây khổng lồ này giống như những tòa nhà cao tầng, vô cùng hoành tráng, nhưng ánh sáng ở đây rất yếu, tối đen, tạo cho người ta cảm giác bị đè nén nặng nề.

Lý Hiên tiếp tục quan sát bên ngoài, hắn nhìn thấy lượng lớn những tảng đá hình thù kỳ dị bên dưới những gốc cây trụi lá.

Màu sắc và hình dạng của những tảng đá này khác nhau, cũng không có điểm gì đặc biệt, nhưng cách góc tây bắc hai trượng lại có một loại thực vật màu trắng.

Chương 680. Phiên ngoại 1: Chuyển sinh vào thế giới mới (2)

Loại thực vật này trông vô cùng tươi non, sau khi nhìn thấy Lý Hiên muốn ăn nó theo bản năng.

Bởi vì bản năng của thân thể hình thỏ này nói cho hắn biết, tên của loại thực vật màu trắng là Bách Linh thảo, là một loại đồ ăn năng lượng quan trọng, có thể nâng cao thực lực.

Hiện tại Lý Hiên ở bên trong quả trứng lớn, không thể trực tiếp ăn, vì thế hắn chỉ tiếp tục quan sát xung quanh.

Không lâu sau.

Lý Hiên lại quan sát thấy một loài thực vật khác.

Loại thực vật này mọc trên đỉnh của một cây đại thụ, trông giống như một cây Thảo Mai với hai trái cây tươi ngon màu đỏ rực, thấy vậy cảm giác thèm ăn của Lý Hiên tăng lên nhiều.

"Hai trái Thảo Mai định là thứ tốt, bản năng của thân thể nói cho ta biết, giá trị của loại thực vật này còn cao hơn Bách Linh gấp mười lần, nếu ăn nhiều còn có thể cường hóa cơ thể."

Lý Hiên thầm nuốt nước miếng, căn cứ vào thông tin hiển thị trên giao diện dữ liệu, chỉ cần hắn thăng cấp thành sinh vật Thần Vực nhị giai là hắn có thể đột phá bình cảnh và chính thức trở thành Tiên Đế.

Có thực lực Tiên Đế, hắn có thể bảo vệ người nhà và bằng hữu

của mình tốt hơn, suy cho cùng, tộc Diệt Thế là mối đe dọa khổng lồ, sớm muộn gì tộc đàn cũng sẽ tìm thấy bọn họ.

Hơn nữa, nhìn tình hình của giao diện dữ liệu, sau khi bước vào sinh vật Thần Vực nhị giai, hắn vẫn có thể tiếp tục thăng cấp, nói không chừng có thể trở thành sinh vật Thần Vực tam giai, trở thành tồn tại vượt trên cả Tiên Đế.

Nghĩ đến đây, Lý Hiên nóng lòng muốn chui ra khỏi vỏ và đi thưởng thức những thực vật dồi dào giá trị dinh dưỡng bên ngoài

Nhưng điều khiến Lý Hiên ngờ vực là trong phạm vi mười trượng chỉ có hai loại thực vật này, những nơi khác, hoặc là sa mạc hoang vu, hoặc là tảng đá kỳ quái.

Lý Hiên cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng không rõ nguyên nhân là gì.

Tại thời điểm này.

Một loại âm điệu khác lạ truyền đến, câu nói được cất lên bằng thứ ngôn ngữ chưa từng nghe thấy trước đây.

Nhưng Lý Hiên lại nghe hiểu, rõ ràng là vì thể xác hình thỏ này.

"Hôi Đại, ngươi nói xem, sau Đêm Hắc Ám này, Bách Linh thảo có xuất hiện ở khu vực hoang vu này của chúng ta hay không? Đã vài tháng rồi ta chưa ăn Bách Linh thảo."

Một con thỏ xám lên tiếng, nó ngồi ngoài cửa động và nhìn con thỏ xám còn lại.

"Hôi Nhị, sao ngày nào ngươi cũng mơ mộng hão huyền như vậy? Khu vực hoang vu toàn là sa mạc, tảng đá và cây không lá, sao Bách Linh thảo mọc lên dễ dàng như vậy được."

"Cho dù thi thoảng có một gốc cây mọc lên thì cũng sẽ bị Lộc Cảm Tri ăn luôn vào ngày đầu tiên của Đêm Hắc Ám." Hôi Đại lắc đầu bất lực nói.

"Đám Lộc Cảm Tri chết tiệt, rõ ràng cũng là nhị giai giống như chúng ta, nhưng phạm vi quan sát của chúng ta chỉ mới hai trượng trong khi của chúng nó là gần ba trượng, hơn nữa còn có thiên phú cảm giác đặc thù, thật sự quá khó chịu."

Hôi Nhị tức giận khôn nguôi, cảm thấy ngột ngạt đến cùng cực.

"Hết cách rồi, phương hướng tiến hóa của người ta là cảm giác, phương hướng tiến hóa của chúng ta là bạo lực, hướng đi khác nhau, chúng ta không thể tranh giành được với chúng nó."

"Hiện giờ ta chỉ mong Thỏ Vương đại nhân sớm ngày quay lại, mang theo thức ăn và cỏ khô trở về."

Hôi Đại lại lắc đầu, trong lòng ngập tràn lo lắng cho Thỏ Vương.

Nghe nó nói thế Hôi Nhị cũng thấy hơi lo, không nhịn được hỏi.

"Mấy người Vương đại nhân đã đi nhiều ngày như vậy rồi, lại gặp phải Đêm Hắc Ám, không biết có gặp nguy hiểm hay không."

"Không đâu, Vương đại nhân mạnh như vậy, nhất định sẽ bình an vô sự. Hơn nữa Đêm Hắc Ám hơn nữa chỉ diễn ra trong thời gian mười ngày, ngày mai Đêm Hắc Ám sẽ kết thúc, chúng ta có thể ra ngoài."

"Mong là thế, đói quá, muốn ăn gì đó quá." Hôi Nhị lắc đầu.

"Nếu không thì ngươi đi ăn chút cỏ khô xung quanh vỏ trứng đi, nếu cứ mãi không có đồ ăn, thực lực của ngươi sẽ không ngừng

giảm xuống." Hôi Đại ngập ngừng một lúc rồi nói.

"Không được, tộc nhân mới của chúng ta sắp phá xác rồi, chúng nó vừa ra ngoài nhất định phải ăn cỏ khô bổ sung năng lượng, nếu không sẽ không thể khỏe mạnh trưởng thành." Hôi Nhị lắc đầu từ chối.

"Đúng vậy, chỉ có sự xuất hiện liên tục của các tộc nhân mới, bộ lạc Hắc Thạch chúng ta mới có thể lớn mạnh được."

Lý Hiên nghe rõ không bỏ sót một chữ trong nội dung cuộc trò chuyện giữa hai con thỏ xám, chuyện này cũng cung cấp cấp Lý Hiên rất nhiều thông tin.

Nơi đây là một nơi tên là bộ lạc Hắc Thạch, chủng tộc thuộc lại Thỏ Cuồng Bạo, thức ăn là cỏ khô xung quanh vỏ trứng, cỏ khô được lấy từ thung lũng, bọn chúng còn có một Vương.

Đây là một nơi tương đối hoang vu, khan hiếm thức ăn và Bách Linh thảo được coi là loại thực vật có giá trị rất cao.

Cũng tức là mấy gốc cây bên cạnh tảng đá lớn ở phía ngoài, còn về gốc cây Thảo Mai thì chắc rằng có giá trị lớn hơn nhiều.

Ngoài ra, đói sẽ dẫn đến việc giảm sức mạnh, điều này cũng chứng tỏ rằng ăn sẽ tăng cường sức mạnh.

Nhưng phạm vi quan sát của các sinh vật nhị giai rất nhỏ, khoảng ba trượng trở xuống, cũng tức là ba nghìn thước, chuyện này khiến Lý Hiên rất ngỡ ngàng.

“Ta vốn tưởng rằng phạm vi quan sát của mình giảm xuống còn mười trượng đã là rất nhỏ rồi, không ngờ phạm vi quan sát của sinh vật Thần Vực nhị giai chỉ mới hơn hai nghìn thước, còn chưa đến ba nghìn thước."

Chương 681. Phiên ngoại 2: Lần đầu tiên Lý Hiên chết lặng

Lý Hiên âm thầm ngờ vực, đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy âm thanh rắc rắc giòn tan.

Góc Nhìn Thượng Đế của hắn liếc qua, đúng lúc nhìn thấy một quả trứng thỏ lớn hơn ở gần đó đã vỡ vỏ.

Vỏ trứng thỏ vỡ ra, nó không vỡ ra từ từ như gà con mổ vỏ mà là một đấm ầm ầm đánh nát vỏ trứng, tạo ra một lỗ hổng và rồi tiếp tục đánh vỡ vỏ trứng cho đến khi chui ra khỏi vỏ.

Loại phương thức kỳ lạ này khiến Lý Hiên cảm thấy rất mới lạ, hắn không nhịn được tiếp tục quan sát.

Chẳng bao lâu sau.

Sau mười mấy cú đấm, con thỏ nhỏ màu tím ướt sũng cuối cùng cũng khoét được một cái lỗ thích hợp và chui ra khỏi vỏ trứng.

Đôi mắt của con thỏ này lóe sáng, trên người nó quả ra một loại cao quý bẩm sinh, trông vô cùng đặc biệt.

"Ha ha ha, cuối cùng trứng thỏ của thế hệ Thỏ Vương cũng vỡ rồi, chúng ta có vương tử rồi, tốt quá rồi, sau này ngươi sẽ gọi ngươi là vương tử Thỏ Tím."

"Tốt quá rồi, chúng ta đã tổn thất rất nặng nề trong trận chiến lần trước với đám Nanh Sói, đến cả vương tử cũng ngã xuống, cuối cùng phải thoát khỏi gia viên, rốt cục hiện tại cũng có tân vương tử ra đời rồi, tốt quá rồi."

"Đúng thế, đợi sau này tộc nhân của chúng ta tăng lên nhiều, chúng ta nhất định phải giành lại gia viên, giết sạch đám Nanh Sói."

"Đúng! Giết hết Nanh Sói."

Trong ánh mắt hai con thỏ xám ngập tràn tia sáng hung hăng, trông giống như những thùng thuốc súng có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Rắc rắc!

Lại có một âm thanh giòn tan khác vang lên.

Quả trứng thỏ thứ hai bắt đầu nứt vỏ, sau hai mươi cú đấm đánh nát vỏ trứng, một con thỏ màu xanh lam từ bên trong chui ra, vóc dáng nhỏ hơn vương tử Thỏ Tím một chút, nhưng vô cùng tinh thần.

"Tốt, tốt, tốt, là thỏ hộ vệ, sau này gọi ngươi là Lam Thập Nhất."

Hai con thỏ xám vô cùng vui mừng, chạy nhảy xung quanh vương tử Thỏ Tím, đưa cỏ khô tốt nhất cho nó.

Con thỏ nhỏ tên lên là Lam Thập Nhất cũng bắt đầu gặm cỏ khô sau khi khom người trước vương tử Thỏ Tím.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Quả trứng thỏ bên trái Lý Hiên thỉnh thoảng sẽ vỡ ra, để lộ con thỏ bên trong.

Đợi đến sáng hôm sau.

Quả trứng thỏ bên trái Lý Hiên cũng biến mất, chỉ lại một mình hắn trơ trọi ở đó.

Hắn phát hiện ra rằng, sau khi những con thỏ này sinh ra đều sẽ gặm cỏ khô trên mặt đất, và chẳng mấy chốc, cơ thể yếu ớt của chúng nó đã có sức mạnh, không còn yếu ớt đến mức đi lại cũng khó khăn nữa.

Lý Hiên đếm đếm, ngoài vương tử Thỏ Tím ra, có bốn con thỏ màu xanh lục, bốn con màu vàng, bốn con màu xám, bốn con màu đen, bốn con màu xanh lam, tổng cộng là hai mươi mốt con.

Lý Hiên còn chú ý đến việc thể phách của vương tử Thỏ Tím là mạnh nhất, nó cũng trưởng thành nhanh nhất, chỉ trong một đêm ngắn ngủi đã hàng phục hai mươi con thỏ còn lại, trông có vẻ rất bề thế.

"Có vẻ như giữa những con Thỏ Cuồng Bạo cũng phân chia cấp bậc, kỳ lạ, ta là con thỏ màu trắng duy nhất, chắc cũng tương đối đặc biệt đúng không?"

Lý Hiên âm thầm nói, nhanh chóng hấp thụ năng lượng trong vỏ trứng, cảm thấy cuối cùng cũng đã đến lúc mình thoát ra khỏi vỏ trứng.

Giơ tay phải lên, Lý Hiên bắt chước những con thỏ khác, đấm một quyền vào vỏ trứng.

Rầm!

Vỏ trứng nổ tung, trực tiếp nát thành mảnh vụn, chuyện này khiến những con thỏ khác trợn trừng hai mắt, con nào cũng có chút sững sờ.

Nguyên nhân chính là động tĩnh Lý Hiên tạo ra quá lớn, đánh nát vỏ trứng bằng một cú đấm, những con thỏ khác phải đánh hơn chục cái, có con đánh hơn hai mươi lần mới có thể đi ra ngoài, Lý Hiên đánh một quyền là ra luôn, chuyện này đương nhiên là khiến đám thỏ hoảng sợ.

Lý Hiên không quan tâm đến những điều đó, hắn chuyển động cơ thể và nhận ra rằng cơ thể vô cùng yếu ớt, nhưng dưới sự tăng cường của các loại thiên phú, hắn hoàn toàn có thể tự do di chuyển.

Học theo những con thỏ khác, hấn nhặt cỏ khô lên và cắn một ngụm, suýt nữa thì hắn nôn ra, hết cách rồi, quá khó ăn.

Cũng may chất dinh dưỡng trong cỏ khô nhanh chóng bị hắn hấp thu, thân thể dần dần trở nên cường tráng.

Điều khiến Lý Hiên không hài lòng là con thỏ này quá gầy, nó gầy hơn những con thỏ khác.

"Nếu dự đoán của ta là chính xác, con thỏ đầu tiên phá xác có thể phách mạnh nhất, con thỏ phá vỏ cuối cùng có thể phách yếu nhất, gỗ mục sao? Đáng tiếc."

Lý Hiên lắc đầu, cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng dưới ảnh hưởng của đông đảo thiên phú, sức chiến đấu của hắn cực kỳ cao.

Ngay cả hai con thỏ xám cấp bậc chính là Tiên Đế ngoài cửa, hắn cũng có thể đánh chúng.

Sau khi nghĩ thông chuyện này, Lý Hiên không rối rắm vấn đề này nữa, trái lại tiếp tục gặm cỏ khô.

Nhưng đúng lúc này.

Con vương tử Thỏ Tím kia lại nhanh chóng bước đến trước mặt Lý Hiên, đưa cho hắn một vài ngọn đồ ăn trông có vẻ chất lượng khá tốt.

"Ừ?"

Lý Hiên vô cùng kinh ngạc, không ngờ con thỏ này lại khá đoàn kết và biết cách chăm sóc con thỏ nhỏ yếu hơn, điều này

khiến Lý Hiên rất ngạc nhiên.

Có điều, đúng lúc này.

Trong khi Lý Hiên đang cảm thấy bất ngờ.

Hai con thỏ xám lớn vội vàng chạy tới, kinh ngạc nói.

"Ha ha ha, tốt quá rồi, tộc Vương Hậu cũng thành công phá vỡ vỏ trứng rồi, không uổng công Thỏ Vương đại nhân tới bộ lạc Bạch Thỏ xin một quả trứng thỏ trắng, tốt quá rồi."

Chương 682. Phiên ngoại 2: Lần đầu tiên Lý Hiên chết lặng (2)

"Đúng vậy, từ nay ngươi sẽ là công chúa Thỏ."

Hai con thỏ xám vui mừng nhảy cẫng lên, những chú thỏ con còn lại cũng rất vui vẻ, đặc biệt là con vương tử Thỏ Tím kia, nó đang nhếch mép gãi đầu.

Mà khi nghe thấy những gì hai con thỏ xám này nói, Lý Hiên ngu luôn.

Hắn đột nhiên ý thức được một vấn đề, đó chính là, hắn là thỏ cái, cái thân thể này vậy mà lại là giống cái.

"Khó trách, trước đó ta còn tưởng rằng vóc dáng của mình quá tệ, hơi gầy, hiện tại xem ra không phải gầy mà là thon thả."

Lúc này đây Lý Hiên cảm thấy nhức hết cả đầu, đặc biệt là khi nghe thỏ xám đặt tên cho hắn là công chúa Thỏ, suýt chút nữa là hắn đã bỏ chạy.

Cố gắng kìm nén sự phiền muộn trong lòng, Lý Hiên không thèm để ý đến những con thỏ này mà ăn cỏ thật nhanh, đồng thời sử dụng Góc Nhìn Thượng Đế tập trung quan sát cỏ Bách Linh và cây Thảo Môi.

Hai loại cây này rất hấp dẫn hắn, hắn muốn nhanh chóng ăn hai gốc thực vật đó vào bụng.

Cũng tại thời điểm này.

Một tia nắng ló rạng bên ngoài hốc cây.

Ngay sau đó, bóng tối ngột ngạt biến mất, ban ngày buông xuống, những con thỏ trong hốc cây khẽ run.

"Đêm Hắc Ám đã qua, mọi người nhanh ra ngoài cảm nhận ban ngày, nhanh lên."

Hai con thỏ xám nói thật nhanh, chúng dẫn đầu lao ra ngoài cảm thụ ánh nắng.

Những con thỏ mới sinh kia cũng chạy tới cửa hang và quan sát bên ngoài, nhưng chúng mới sinh ra và vẫn còn nhút nhát, tạm thời không dám ra ngoài, chỉ tò mò quan sát.

"Mọi người đừng sợ, thế giới bên ngoài rất ấm áp, ánh nắng rất có lợi, có thể cung cấp năng lượng cho chúng ta, chỉ cần có ánh nắng, cho dù không ăn gì thực lực của chúng ta cũng sẽ không suy yếu."

"Vương tử Thỏ Tím, ngươi bước ra ngoài trước, là một vị Vương tương lai, ngươi nhất định phải là người bước ra đầu tiên."

Hai con thỏ lớn màu xám ra hiệu cho những con thỏ nhỏ đi ra ngoài, có điều chúng nó cũng không hy vọng gì nhiều.

Bởi vì theo lý thường, thỏ mới sinh cần ba ngày mới dám bước ra ngoài.

Ngay cả Vương của tộc cũng phải mất đến hai ngày, vì vậy hiện tại chỉ có thể động viên và cho chúng nó niềm tin.

Được hai con thỏ lớn màu xám khuyến khích.

Vương tử Thỏ Tím bước đến cửa động, tò mò quan sát phía bên ngoài, thỉnh thoảng quơ móng vuốt thử thăm dò thế giới bên ngoài, nhưng không hề bước ra.

Nó như thế là đã rất dũng cảm rồi, bởi vì những con thỏ còn lại rất rụt rè, chúng thậm chí không dám thử, chỉ tò mò đi theo phía sau thôi.

Lý Hiên cũng bước đến. Sau khi ăn một ít cỏ khô, trong người hắn đã có một lượng năng lượng nhất định, hắn định ra ngoài cảm nhận một chút ánh nắng mặt trời, đồng thời nghĩ cách lấy được cỏ Bách Linh và cây Thảo Môi.

Hai loại thực vật này quá hấp dẫn, chỉ nhìn thôi là hắn đã muốn ăn rồi, nhưng hắn vẫn cẩn thận rà quét bán kính mười trượng xung quanh, kiểm tra nguy hiểm ở khắp mọi nơi.

Hắn phát hiện ra rằng, trong phạm vi bán kính mười trượng có rất nhiều dấu chân của loài thỏ, nhìn vào dấu chân thì rất có thể là do bộ lạc này của hắn để lại, điều này cũng chứng tỏ khu vực xung quanh tương đối an toàn.

Với những thông tin này, Lý Hiên cảm thấy nhẹ lòng. Hắn bước ra ngoài, vương tử Thỏ Tím đang chặn đường phía trước bị hắn thẳng tay đẩy sang bên cạnh, sau đó Lý Hiên trực tiếp đi ra ngoài.

“Ôi chao?"

Nhìn thấy Lý Hiên từ trong hốc cây bước ra, hai con thỏ xám sửng sốt, những con thỏ nhỏ còn lại cũng ngỡ ngàng, vương tử Thỏ Tím nọ thì sững sờ tại chỗ.

Thông thường, thỏ trắng là Vương Hậu của bộ tộc, nhất định là con cuối cùng bước ra, hơn nữa còn là bước ra trong sự bảo vệ của nhiều con thỏ khác.

Nhưng, hiện tại.

Công chúa Thỏ lại đẩy vương tử Thỏ Tím sang bên và bước thẳng ra ngoài.

Một cảnh tượng như vậy ngay lập tức khiến tất cả những con thỏ ở đây choáng váng.

"Chuyện gì thế này? Tại sao công chúa Thỏ lại tự mình đi ra ngoài? Lẽ ra nàng nên là con rụt rè nhất, là con bước ra cuối cùng mới đúng."

Hôi Đại bàng hoàng cất lời, thẫn thờ nhìn Lý Hiên bước ra đầu tiên.

"Không biết, hiện tại ta có chút mê mang, cảm thấy cách bước chân ra ngoài hôm nay không đúng lắm."

Hôi Nhị cũng rất mờ mịt, đầu ong ong, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Những chú thỏ con còn lại cũng ngu si nhìn theo, vương tử Thỏ Tím nọ thì như là ngấm ngầm ăn một gậy, suýt chút nữa ngã xuống.

Hết cách rồi, với tư cách là Vương tương lai, hiển nhiên là vương tử Thỏ Tím có dũng khí, chỉ có như vậy mới có thể thu hút sự chú ý của thỏ trắng.

Nhưng nó chưa kịp thể hiện sự dũng cảm của mình thì đã bị thỏ trắng đẩy ra, sau đó thỏ trắng dũng cảm bước ra ngoài.

So sánh như thế lập tức khiến vương tử Thỏ Tím có vẻ kém cỏi hơn, để lộ sự bất lực vô cùng của nó, hiển nhiên nó rất khó chịu.

Nhưng tạm thời nó vẫn chưa dám bước ra ngoài, bởi vì theo bản năng sinh mệnh của nó, ngày mai nó mới dám bước ra ngoài, chuyện này cũng khiến vương tử Thỏ Tím rất phiền muộn.

Đối với vấn đề này.

Lý Hiên chẳng quan tâm, hắn chỉ lặng lẽ đứng bên ngoài sa mạc, tận hưởng ánh nắng của thế giới này.

Khoảnh khắc bước ra khỏi hốc cây, hắn lập tức cảm nhận được lực lượng ấm áp của ánh nắng, lực lượng này bổ sung năng lượng và dần cải thiện thực lực của hắn.

Chương 683. Phiên ngoại 3: Một ngày tăng một bậc

Điều khiến Lý Hiên vui vẻ là vị trí trái tim của thân thể này, cũng tức là bản thể và linh hồn của hắn cũng rất ấm áp, bắt đầu từ từ biến đổi, đúng vậy, đang dần thoái biến.

Đây là thế giới chí cao, bình thường mà nói, cấp bậc sinh mệnh của hắn quá thấp, không đủ để xuất hiện ở thế giới Thần Vực.

Có có thể dựa vào thể chuyển sinh thì hắn mới có thể đặt chân lên thế giới này.

Nhưng trong khoảnh khắc cảm thụ ánh nắng, bản thể và linh hồn của Lý Hiên bắt đầu thoái biến, tiến hóa đến cấp độ của sinh vật Thần Vực.

Trong tương lai, chỉ cần năng lượng đầy đủ, dù hắn có vứt bỏ thể chuyển sinh này, hắn cũng có thể tự do tự tại sinh tồn trong thế giới này.

Nghĩ về điều này.

Lý Hiên tiếp tục hấp thụ ánh nắng, cường hóa bản thể và linh hồn nơi trái tim, đồng thời tập trung quan sát cỏ Bách Linh và cây Thảo Môi, định láy nữa đi ngắn lấy chúng.

Bên cạnh.

Hôi Đại và Hôi Nhị dần dần khôi phục lại từ trong trạng thái bần thần cả người, chúng nó nhìn Lý Hiên đang đứng dưới ánh nắng, nhìn dáng vẻ dửng dưng của hắn, trong lòng càng thêm kinh

ngạc.

Bởi vì những con thỏ khác đang núp trong hốc cây không dám đặt chân ra ngoài, ngay cả vương tử Thỏ Tím cũng tạm thời không dám bước ra, phải đến mày mai nó mới có thể bước ra, nhưng Lý Hiên lại dám đi ra ngoài.

Vừa so sánh như vậy tự nhiên đã thể hiện rõ sự phi phàm của Lý Hiên.

Hôi Đại và Hôi Nhị không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chúng nó chỉ có thể gãi đầu nghi ngờ.

Vào lúc này.

Lý Hiên quay đầu lại và nói với hai con thỏ xám lớn: "Phạm vi an toàn xung quanh đây là bao nhiêu, có sinh vật nguy hiểm nào không?"

“Phạm vi an toàn sao? Sinh vật nguy hiểm sao?

Hai con thỏ nghe vậy sửng sốt một chút, sau đó vội vàng sắp xếp lại lời nói nói, chúng nó nói.

"Vào ban ngày, phạm vi an toàn của chúng ta ước chừng ba cây số, ngoài ba cây số thì có chút nguy hiểm."

"Nếu vượt qua bán kính mười trượng thì sẽ rất nguy hiểm, lúc nào cũng phải vô cùng cẩn thận."

"Còn về kẻ địch, phần lớn là động vật ăn thịt, còn có rắn và đại bàng, đây đều là kẻ địch của chúng ta."

"Ra là thế, vậy ta đi lại trong bán kính ba cây số một chút, đừng đi theo."

Sau khi nói xong, Lý Hiên đi thẳng về phía xa mà không đợi đối phương trả lời.

"Được... Được."

Hai con thỏ xám to lớn gật đầu theo bản năng, chúng thuộc nhóm thỏ hậu cần, tuân theo mệnh lệnh của cấp cao là bản năng của chúng.

Đây là bẩm sinh, cũng là phương thức sinh tồn của bộ lạc Hắc Thạch, bọn chúng không dám từ chối Lý Hiên.

Cứ thế.

Lý Hiên rời đi, hắn dần biến mất khỏi tầm nhìn của lũ thỏ.

Bên trong hốc cây.

Thấy cảnh này, vương tử Thỏ Tím uể oải ngồi trên mặt đất, giọng nói non nớt vang lên.

"Ta kém quá, biểu hiện kém như thế, về sau làm sao có thể hấp dẫn thỏ trắng được đây."

"Vương tử Thỏ Tím đừng lo lắng, thiên phú của ngươi rất cao, xuất phát điểm cũng cao, chỉ cần nỗ lực giành được năng lượng thì ngươi có thể trưởng thành một cách nhanh chóng." Hôi Đại vội vàng an ủi.

"Đúng thế, ngươi là tộc Thỏ Vương, có tốc độ phát triển nhanh nhất, chỉ cần ăn uống đầy đủ, chẳng mấy chốc ngươi sẽ thăng lên nhất giai nhị đẳng." Hôi Nhị cũng nói câu an ủi.

"Nhất giai nhị đẳng sao? Đó là cấp bậc gì?" Vương tử Thỏ Tím ngờ vực.

"Từ sinh vật Thần Vực nhất giai đến Thần Vực nhị giai chia thành mười bậc nhỏ, các ngươi vừa mới sinh ra đều là nhất giai nhất đẳng. Nhưng chỉ cần có đủ năng lượng, ngươi có thể bước vào nhất giai nhị đẳng trong vòng mười ngày." Hôi Đại giải thích.

"Đúng vậy, tốc độ phát triển của giai đoạn đầu rất nhanh, ta nghe nói trong bộ lạc có một con thỏ vừa mới sinh ra đã ăn một gốc cỏ Bách Linh, thuận lợi thăng cấp lên nhất giai nhị đẳng. Có điều thứ tốt đó rất khó có được, chúng ta không thể kiếm được, trừ khi gặp may thì mới có thể có được." Hôi Nhị nghiêm túc nói.

"Đã vậy ta đây ăn nhiều cỏ hơn, nhanh chóng thăng cấp lên nhất giai nhị đẳng."

Vương tử Thỏ Tím nhanh chóng xoay người chạy vào trong, chạy đến bên đống cỏ khô và nhanh chóng nhấm nháp, nó muốn tăng cường sức mạnh của mình.

Nhìn thấy cảnh này, hai con thỏ xám lớn gật đầu tán thành.

Trong thế giới này, thực lực là căn bản, cho nên tăng cường thực lực bất cứ lúc nào mới là trọng điểm, lựa chọn của vương tử Thỏ Tím tự nhiên là phi thường chính xác.

...

Một nơi khác.

Lý Hiên đứng dưới tán một gốc cây không có lá, hắn ngẩng đầu lên nhìn vị trí ngọn cây.

Ở đó, một gốc cây Thảo Môi đang lẳng lặng sinh trưởng, và đó cũng là mục tiêu của hắn.

Hít một hơi thật sâu, bàn chân Lý Hiên đạp vào hư không, bước từng bước về phía ngọn cây.

Quá trình này hết sức vất vả, chủ yếu là vì áp chế của thế giới Thần Vực với hắn quá lớn, cho dù chỉ là bước đi trong hư không đơn giản thì cũng rất khó.

"Bỏ đi, leo lên thôi."

Hai cái móng vuốt của Lý Hiên bám vào thân cây, thân thể hắn linh hoạt trèo lên, chỉ mất một lúc là đã leo lên đến ngọn cây rồi.

"Thực vật này bất phàm, ẩn chứa không ít năng lực, không thích hợp để ta sử dụng vào lúc này, cất vào trong Không Gian Tùy Thân trước."

Lý Hiên khó nhọc mở Không Gian Tùy Thân ra và đặt cây Thảo Môi vào trong đó.

Chương 684. Phiên ngoại 3: Một ngày tăng một bậc (2)

Sau khi nhìn thấy gốc cây đó bình yên vô sự bên trong, lúc này hắn mới yên tâm, sau đó trèo xuống dưới tán cây, quay người đi về phía cỏ Bách Linh.

Khoảng cách giữa cây Thảo Môi và cỏ Bách Linh không xa, Lý Hiên chỉ đi một chốc là đã nhìn thấy cỏ Bách Linh.

Lúc này, cỏ Bách Linh vô cùng tươi ngon, nhẹ nhàng đung đưa trong gió nhẹ, hương hoa thoang thoảng mà nó tỏa ra cũng rất dễ chịu, khiến Lý Hiên không khỏi hít một hơi thật sâu.

Cứ như vậy, Lý Hiên bước đến giữa hương hoa, hắn chậm rãi hái chúng.

"Ta nên ăn nó như thế nào đây? Trí nhớ trong đầu ta quá ít, bỏ đi, trở về hỏi xem."

Lý Hiên xách theo cỏ Bách Linh trở về, hắn định hỏi ý kiến hai con thỏ xám lớn.

Bên kia.

Hôi Đại và Hôi Nhị đang nói chuyện với vương tử Thỏ Tím, chúng đanh nhắc đến chuyện tăng cường sức mạnh.

"Hôi Đại, Hôi Nhị, cỏ Bách Linh thật sự có thể tăng lên một đẳng sao?" Vương tử Thỏ Tím vừa ăn cỏ vừa hỏi.

"Đương nhiên, cỏ Bách Linh đó chỉ xuất hiện sau Đêm Hắc Ám, hơn nữa rất ngẫu nhiên. Chúng ta đã từng thử tìm kiếm nhưng rất

khó tìm, thỉnh thoảng mới may mắn gặp được cỏ Bách Linh thì đều bị Lộc Cảm Tri nhanh chân đến trước, cơ hội chúng ta lấy được là rất ít." Hôi Đại bất đắc dĩ giải thích.

"Ra là thế, xem ra chuyện có được cỏ Bách Linh quả thật không dễ dàng, đáng tiếc." Vương tử Thỏ Tím tiếp tục ăn cỏ trong khi thở dài.

Cũng tại thời điểm này.

Lý Hiên chậm rãi từ bên ngoài bước vào, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả những con thỏ.

Sau khi nhìn thấy cỏ Bách Linh Lý Hiên đang cầm, chúng nó kinh ngạc trợn tròn đôi mắt.

"Nên sử dụng cỏ Bách Linh như thế nào? Ăn trực tiếp sao?" Lý Hiên hỏi.

"Đúng, về cơ bản tất cả thứ tốt đều ăn trực tiếp." Hôi Đại vội vàng nói.

"Được."

Lý Hiên nhét cỏ Bách Linh vào miệng và nhai nó, cắn vài miếng là xong.

Một giây sau.

Ánh sáng màu trắng lập lòe trên cơ thể Lý Hiên, thực lực của hắn rõ ràng đã đạt đến nhất giai nhị đẳng.

"Chuyện..."

Nhìn Lý Hiên ăn sạch cỏ Bách Linh, nhìn ánh sáng màu trắng tỏa ra xung quanh cơ thể Lý Hiên, trong mắt lũ thỏ ánh lên sự ghen tị nồng đậm, đặc biệt là vương tử Thỏ Tím.

Vừa rồi nó chăm chỉ ăn uống như vậy là để tranh thủ đạt đến nhất giai nhị đẳng trong vòng mười ngày, chỉ có như vậy nói mới có thể thu hút sự chú ý của Lý Hiên.

Kết quả giờ thì hay rồi.

Nó vừa mới ăn trong chốc lát, còn Lý Hiên thì đã thăng đến nhất giai nhị đẳng rồi, thoáng cái kéo xa sự chênh lệch, chuyện này khiến trái tim vương tử Thỏ Tím vô cùng khó chịu.

Còn về phần hai con thỏ xám lớn, bọn chúng cũng vô cùng hâm mộ.

Là những con thỏ hậu cần trưởng thành, chúng chỉ mới được ăn cỏ Bách Linh một lần, lại còn chỉ được ăn một chiếc lá.

Quan trọng là chúng nó phải mất rất nhiều thời gian và công sức mới có thể tìm thấy một gốc cỏ Bách Linh, quá trình này rất khó khăn.

Nhưng hiện tại thì hay rồi, Lý Hiên mới vừa sinh ra một ngày đã mang về cả một gốc cây hoàn chỉnh và ăn sạch, điều này thực sự khiến chúng nó ghen tị.

Thật đáng tiếc là chúng nó chỉ có thể ghen tị, bởi vì chúng nó không may mắn được như Lý Hiên, chỉ có thể nhìn.

"Ồ?"

Lý Hiên đột ngột quay đầu nhìn về xa cách đó hơn chín trượng.

Từ Góc Nhìn Thượng Đế của hắn, một con mai hoa lộc ngậm hai gốc cỏ Bách Linh đang từ bên ngoài mười trượng bước vào tầm mắt hắn, đang đi về phía vị trí trước đó hắn hái gốc cỏ Bách Linh.

Nhìn hai gốc cỏ Bách Linh con hươu sao mang theo, ánh sáng

trong đôi mắt Lý Hiên lóe lên, hắn muốn lấy chúng.

"Công chúa Thỏ, ngươi sao thế?" Hôi Đại vội hỏi, cho rằng nó có chuyện gì.

"Không sao, ta lại ra ngoài đi dạo một vòng."

Lý Hiên không nói gì thêm nữa, mà quay người và bước ra khỏi hốc cây, dần đi xa.

Thấy cảnh tượng này, vương tử Thỏ Tím định nói gì đó, nhưng nghĩ đến sự cách biệt thực lực giữa đôi bên, nó chỉ có thể nắm lấy cỏ khô trong căm hờn, bắt đầu gặm cỏ trong ấm ức.

Nơi khác.

Sau khi Lý Hiên rời khỏi hốc cây thì nhanh chóng tiến về phía xa kia.

Hắn định kiểm tra sức mạnh của mai hoa lộc một chút, nếu như có thể giải quyết nó, vậy thì hắn sẽ cướp cỏ Bách Linh.

Với những suy nghĩ như vậy trong đầu, Lý Hiên nhanh chóng lướt đi trong rừng rậm, lướt qua như một cái bóng màu trắng.

Rất nhanh.

Hắn đã đến nơi cách mai hoa lộc đó hơn ba trăm thước, đứng trên một tảng đá lớn và đánh giá đối phương.

Mai hoa lộc cũng phát hiện ra Lý Hiên, nó quay sang nhìn Lý Hiên rồi không đếm xỉa đến, dường như không cảm thấy Lý Hiên có thể tạo ra uy hiếp đối với nó.

"Sinh vật Thần Vực nhị giai, ta không nhận thấy cảm giác nguy hiểm, không biết thực lực của nó như thế nào."

Lý Hiên vận động cơ thể, tiếp tục cất bước về phía trước.

"Cút ngay, nếu không ta giết ngươi."

Con mai hoa lộc ngừng bước, chân trước đạp thật mạnh xuống mặt đất, trông gắt gỏng như thể sắp tấn công.

"Giết ta sao?"

Lý Hiên nheo mắt lại, lại cảm nhận một chút nữa, vẫn không hề cảm nhận được cảm giác nguy cơ.

Điều này cũng khiến Lý Hiên cảm thấy nhẹ nhõm và tiếp tục bất bước đi về phía trước.

Thấy cảnh này, trong mắt con mai hoa lộc lóe lên sự tức giận, nó quát lớn: "Một sinh vật Thần Vực nhất giai cỏn con mà dám khiêu khích ta sao, đi chết đi!"

Rầm!

Chương 685. Phiên ngoại 4: Nhị giai sao? Quá yếu!

Mai hoa lộc nhị giai lao thẳng về phía Lý Hiên như một con trâu điên, cùng với cú lao đến đó là một luồng niệm động lực giáng xuống, giam cầm cơ thể Lý Hiên, định ngăn cản hành động của hắn.

Niệm động lực này vô cùng yếu, Lý Hiên có thể phá vỡ nó chỉ bằng một cử động nhẹ, có điều hắn không phá vỡ nó ngay lập tức mà đợi mai hoa lộc lao đến.

"Ngay cả niệm động lực của ta cũng không tránh được, thật là một con thỏ ngu ngốc."

Tốc độ của mai hoa lộc rất nhanh, nó nhanh chóng xông đến, cặp sừng trên đầu hung hãn húc vào Lý Hiên.

Rầm!

Âm thanh nặng nề vang vọng.

Con mai hoa lộc đang tấn công ngừng lại tại chỗ như thể đụng phải một ngọn núi lớn, và cảm giác choáng váng từ trong đầu truyền đến.

Nó ngẩng đầu lên để xem chuyện gì đang xảy ra, kết quả nó không nhìn thì không sao, vừa liếc mắt nhìn nó đã khiếp sợ ngay lập tức.

Bởi vì con thỏ đối diện đã tóm lấy cặp sừng của nó và nhấn nó xuống ngay tại chỗ.

"Sao có thể thế được? Ngươi lại thực sự chặn được tiến công của ta! Rõ ràng ngươi chỉ mới nhất giai."

Mai hoa lộc giật mình, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt khó mà tin được, nó không thể ngờ được rằng một sinh vật nhất giai lại có thể kìm hãm nó.

"Ngươi quá yếu, yếu hơn ta tưởng."

Móng vuốt Lý Hiên dùng sức, hắn trực tiếp nhấc mai hoa lộc lên, sau đó dộng thật mạnh xuống mặt đất.

Rầm rầm, rầm rầm, rầm rầm!

Tiếng va chạm liên tục vang lên.

Mai hoa lộc ăn một trận đòn trong cơn quay cuồng, trong đất đá mù mịt, và trong cả sự đau đớn.

Nó bị đập đến đầu váng mắt hoa, toàn thân đau nhức, gương mặt gần như tái xanh.

Cho đến khi quá trình này ngừng lại, mai hoa lộc đã nằm trong hố với hai mắt vô thần, bất động như một kẻ đần.

"Quả nhiên là ngươi quá yếu, chỉ dùng có chút sức lực như vậy đã đập ngươi thành ra như thế, thực sự là ngươi quá yếu."

Lý Hiên lắc đầu, trong lòng có chút thất vọng.

Hắn cảm thấy sinh vật Thần Vực nhị giai yếu ớt đến đáng thương.

"Ta yếu sao? Là ngươi quá mạnh đi có được hay không, ngươi là cái thứ biến thái!" Mai hoa lộc gầm lên trong lòng, nhưng nó không dám cất lời, sợ tiếp tục bị đánh.

Nó vốn không phải là sinh vật nhị giai loại chiến đấu, vốn

tưởng rằng có thể bắt nạt một sinh vật nhất giai, kết quả hiện tại thì hay rồi, nó lại bị sinh vật nhất giai hành hung ngược lại, còn bị đánh thảm đến vậy.

Mai hoa lộc bị đánh bại của hiện tại có chút hoài nghi nhân sinh, nó không dám đùa giỡn với Lý Hiên nữa.

Thấy nó không nói gì, Lý Hiên cũng lười để ý đến, trái lại hắn lấy hai gốc cỏ Bách Linh ra khỏi chiếc túi nhỏ trên cổ mai hoa lộc, ăn chúng ngay tại chỗ.

Vút!

Ánh sáng màu trắng lập lòe trên cơ thể Lý Hiên, cấp bậc của hắn trực tiếp từ nhất giai nhị đẳng thăng cấp lên đến nhất giai tam đẳng, cách lần thăng cấp tiếp theo không xa.

Chuyện này khiến Lý Hiên vô cùng vui mừng, bởi vì cùng với việc đột phá, bản thể của hắn cũng mạnh mẽ theo, ngay cả tốc độ thoái biến cũng tăng nhanh hơn nhiều.

Trong lòng vui mừng, Lý Hiên đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hắn lập tức nhìn chiếc túi nhỏ trên cổ mai hoa lộc và hỏi.

"Cái túi nhỏ này trông giống như vải dệt, ngươi lấy nó ở đâu?"

"Ta mua nó, mua tại bộ lạc Vinh Diệu." Mai hoa lộc không dám giấu diếm, nó nhanh chóng nói rõ nguồn gốc.

Không còn cách nào khác, nó cảm thấy Lý Hiên quá bạo lực, đập nó một trận đến mức độ trong lòng nó sợ hãi, không dám khiêu khích Lý Hiên nữa.

"Bộ lạc Vinh Diệu sao? Ngươi thuộc bộ lạc Chủng Tộc sao?"

Lý Hiên vô cùng kinh ngạc, hắn không ngờ rằng nơi này lại còn có thể giao dịch với nhau.

Trước đây hắn nghĩ nơi này là thế giới Man Hoang cá lớn nuốt cá bé, nhưng hiện tại xem ra vẫn tồn tại nền năm minh.

"Không phải bộ lạc Chủng Tộc của ta, mà là bộ lạc Bách Tộc, có sinh linh của các chủng tộc, là bộ lạc an toàn cấm giết chóc duy nhất xung quanh đây." Mai hoa lộc nói.

"Ra là như thế, như vậy rất tốt, sau này nếu cần có thể đi mua, địa điểm ở đâu? Có thứ gì tốt." Lý Hiên tiếp tục hỏi.

"Thành Vinh Diệu ngay tại chân núi Vinh Diệu ở phía đông nam, có rất nhiều đồ ăn, còn có các cửa hàng bách hóa và thư tịch,.." Mai hoa lộc tiếp tục nói.

"Có Cỏ Bách Linh không? Làm thế nào để có tiền tệ?" Lý Hiên lại hỏi.

"Cỏ Bách Linh vô cùng hiếm thấy, cũng là thức ăn của tộc ta, cho nên rất hiếm khi xuất hiện bên ngoài, bất quá bên kia còn có những thứ khác, ngươi nếu thích có thể đi xem thử."

"Còn về tiền tệ mà ngươi nói, chắc là chiến công, thứ này không dễ có, một là giao chiến với tộc Diệt Thế, hai là trao đổi bằng vật phẩm."

Mai hoa lộc nói tiếp, cơn đau trên cơ thể nó cuối cùng cũng đã đỡ hơn.

"Thì ra là thế, lát nữa ngươi dẫn ta đi xem một chút, về sau ngươi đi theo ta." Lý Hiên ngẫm nghĩ một lát rồi nói.

"Hả? Sau này đi theo ngươi sao?"

Mai hoa lộc muốn rời khỏi Lý Hiên hung bạo ngay lập tức, vì vậy hiển nhiên là nó không muốn đi theo.

"Sao thế, ngươi định từ chối sao?"

Lý Hiên quay đầu lại nhìn mai hoa lộc, đồng thời vặn cổ nó, tạo ra những tiếng rắc rắc rối loạn.

"Không... Không định từ chối, ta bằng lòng đi theo ngài."

Nhìn thấy cảnh này, mai hoa lộc sợ hãi đến mức nhanh chóng tỏ ý đầu hàng, rất lo rằng Lý Hiên sẽ đập nó một trận nữa.

Chương 686. Phiên ngoại 4: Nhị giai sao? Quá yếu! (2)

"Thế mới đúng, nói cho ta biết hoàn cảnh xung quanh đây, cả chuyện về bộ lạc Vinh Diệu, cũng tình hình của tộc Diệt Thế."

Lý Hiên bình tĩnh nói, chẳng qua hắn để tâm đến tộc Diệt Thế, muốn có thêm nhiều thông tin về chúng.

"Được, đại nhân."

Mai hoa lộc không dám nói không, nó vội vàng kể.

"Có rất nhiều chủng tộc sinh tồn xung quanh đây, có bộ lạc Man Hùng, bộ lạc Hắc Xà,... Còn về tộc Diệt Thế, đó là một chủng tộc vô cùng đáng sợ."

"Cơ thể của chúng nó là một loại bia mộ kỳ quái, là một chủng tộc có năng lực không thể tưởng tượng nổi, đừng nên nhìn thẳng vào mắt chúng khi chiến đấu với chủng tộc này."

"Bởi vì linh hồn sẽ bất tri bất giác bị tấn công, hơn nữa công kích linh hồn rất khó ngăn cản."

"Thế giới Thần Vực cao thủ nhiều như mây, nhưng trong lần giao chiến đầu tiên với tộc Diệt Thế, cao thủ của chúng ta vẫn chịu thiệt hại nặng nề, nên tộc Diệt Thế mới có thể tiến vào bên trong thế giới..."

Mai hoa lộc nói từng chút một, kể ra tất cả những thông tin mà nó biết.

Lý Hiên lắng nghe cẩn thận, khi nghe nói rằng nhiều sinh vật

mạnh mẽ của Thần Vực bị tộc Diệt Thế ô nhiễm thành chiến sĩ con rối, Lý Hiên càng cảm thấy không dễ đối phó với tộc Diệt Thế.

Tất nhiên, Lý Hiên cũng nhận được vài tin tức tốt.

Ví dụ như tộc Diệt Thế cũng có những tồn tại yếu ớt, cấp bậc của tộc Diệt Thế cũng tương tự như các sinh vật Thần Vực.

Yếu nhất là nhất giai nhất đẳng, tương đương với Bán Bộ Tiên Đế, cũng là cấp bậc hiện tại của Lý Hiên.

Nghĩ đến điều này, Lý Hiên hơi bị đả kích một chút.

Bản thân cố gắng lâu như vậy, khó khăn lắm mới trở thành Bán Bộ Tiên Đế, kết quả lại ngang hàng với một cái cấp bậc yếu nhất của tộc Diệt Thế.

Cũng may hắn được nhiều thiên phú tăng cường, sức chiến đấu cực kỳ mạnh, cho dù là kẻ địch nhị giai cũng có thể dễ dàng giết chết, đây mới là lá bài tẩy quan trọng của hắn.

Cân nhắc đến điểm này, Lý Hiên không còn bị đả kích nữa, trái lại quay sang nhìn mai hoa lộc.

"Nói cho ta biết nơi nào có bảo vật tương tự với cỏ Bách Linh, gần đây có cấm địa hoặc động phủ gì đó không." Lý Hiên nói.

"Được, ta có biết một cấm địa tên là thung lũng Hàn Băng, từng có một đại lão hệ hàn băng tử trận ở nơi này, khiến sốc quanh năm phủ tuyết."

"Sau đó, có rất nhiều hoa Hàn Băng mọc lên ngay tại trung tâm của thung lũng."

"Những bông hoa Hàn Băng này có giá trị rất cao, dồi dào sinh trưởng, rất nhiều sinh linh của các bộ lạc muốn có."

"Nhưng khí tức hàn băng của nơi đó qua lạnh giá, chỉ cần đến

gần là cơ thể sinh linh đã trở nên giá lạnh, càng tới gần càng lạnh."

"Cho đến bây giờ, vẫn chưa có ai có thể lấy được hoa Hàn Băng ở nơi đó, mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn, nhưng không thể làm gì được."

"Về sau, ngay cả sinh vật Thần Vực ngũ giai cũng thất bại, lúc này mọi người mới không dám tùy tiện tới gần, nếu ngươi muốn đi, chúng ta có thể đế gần đó nhìn xem." Mai hoa lộc nói.

"Thung lũng Hàn Băng à?"

Lý Hiên nóng lòng muốn thử, hắn có đông đảo thiên phú hệ hàn băng, Hòa Hợp Với Hàn Băng, tính kháng hàn băng, Đóng Băng Vĩnh Viễn...

Chưởng Khống Hàn Băng được hình thành từ việc dung hợp các loại năng lực của nhiều thiên phú như thế mang lại cho Lý Hiên một sự tự tin mãnh liệt.

Đương nhiên hắn muốn thử đến đó một lần, nếu lỡ thành công hái được, vậy thì có lẽ cấp bậc của hắn sẽ tăng lên nhiều.

Nghĩ về điều này, Lý Hiên khẽ gật đầu.

"Được, lát nữa chúng ta đi đến đó. Trước khi đi, ngươi trở về cùng với ta, ta định từ biệt bộ tộc Thỏ, dù sao ta cũng sinh ra ở bộ lạc này."

"Được, đại nhân."

Mai hoa lộc chậm rãi đứng dậy, trong thời gian ngắn như vậy, vết thương của nó đều đã lành hẳn, tốc độ tự hồi phục mạnh mẽ cũng được thể hiện.

Nhưng đôi mắt của nó cứ nhìn trước liếc sau, như thể đang tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

Vèo!

Bóng dáng của Lý Hiên lóe lên trong không trung.

Hắn trực tiếp đứng trên đầu mai hoa lộc, giẫm lên nó nói: "Đi thôi, trở về bộ lạc Hắc Thạch."

"Chuyện..."

Mai hoa lộc không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của Lý Hiên, bước từng bước về phía bộ lạc Hắc Thạch.

Bộ lạc Hắc Thạch.

Vương tử Thỏ Tím đang ngồi trên mặt đất, vừa tiêu hóa năng lượng trong cơ thể, đồng thời cảm nhận được thực lực tăng lên nhanh chóng.

Những con thỏ còn lại đang ăn cỏ khô, ăn xong một lúc chúng cũng ngồi tiêu hóa lấy sức.

"Vương tử Thỏ Tím, ngươi có cảm nhận được không? Tốc độ tăng lên của ngươi rất nhanh, ăn cùng một loại năng lượng, nhưng ngươi tăng trưởng nhiều hơn." Hôi Nhị nghiêm túc nói.

"Đúng thực! Ta có thể cảm nhận được mình đang mạnh lên, ta cảm thấy mình có thể đánh bại chúng nó một cách dễ dàng." Vương tử Thỏ Tím chỉ vào những con thỏ nhỏ phía sau mình.

"Đó là đương nhiên, ngươi là tộc Thỏ Vương, có thiên phú hấp thu năng lượng cường đại, chỉ cần có đầy đủ lương thực, tốc độ tiến bộ của ngươi nhanh hơn chúng ta 50%."

"Vì vậy tốc độ trưởng thành của ngươi trong tương lai sẽ rất đáng sợ, đây không chỉ là thiên phú đặc biệt của tộc Thỏ Vương, mà cũng là nền tảng để ngươi trở thành Thỏ Vương sau này." Hôi

Đại nói.

"Có thật không? Vậy ta có thể vượt qua công chúa Thỏ hay không? Hiện tại nó đã nhất giai nhị đẳng rồi."

Chương 687. Phiên ngoại 5: Ngỡ ngàng

Nghĩ tới nghĩ tới, sau cùng, vương tử Thỏ Tím coi trọng Lý Hiên nhất trong tộc đàn,

"Đương nhiên không thành vấn đề, nói về sức chiến đấu, tộc Thỏ Trắng không thể mạnh bằng tộc Thỏ Vương, thực lực của bọn chúng nằm ở trí tuệ cực cao cùng các loại năng lực phụ trợ năng lực phụ trợ thần kỳ."

"Sự tồn tại của nó là để hỗ trợ Thỏ Vương của bộ tộc, đó là lý do tại sao ngươi phải bảo vệ thỏ trắng của bộ tộc." Hôi Đại nghiêm túc nói, trong mắt nó lóe lên sự kính nể dành cho thỏ trắng.

"Ra là thế, chỉ cần ta có thể vượt qua nó, như vậy có thể bảo hộ nó, hấp dẫn sự chú ý của nó."

Nghe vậy vương tử Thỏ Tím thở phào nhẹ nhõm, chủ yếu là do Lý Hiên thăng cấp lên nhất giai nhị đẳng nhanh như vậy quá đả kích người khác, hiện tại còn có hi vọng vượt qua Lý Hiên, vương tử Thỏ Tím đương nhiên tràn đầy tự tin.

"Vương tử Thỏ Tím, ngươi đừng lo lắng, với tốc độ trưởng thành của ngươi, sau mười ngày nhất định có thể thăng cấp đến nhất giai nhị đẳng."

"Nếu qua thêm mười lăm ngày nữa, ngươi chắc chắn có thể đạt đến nhất giai tam đẳng, hoàn toàn vượt qua thỏ trắng."

"Với tốc độ tăng trưởng đáng sợ như vậy, tương lai không ai có thể vượt qua ngươi, ngươi sẽ trở thành một Vương chân chính."

Hôi Nhị khuyến khích.

"Được, được, nếu là như vậy thì ta yên tâm. Ta sẽ cố gắng hơn nữa, hai mươi lăm ngày sau sẽ là thời khắc ta bước vào nhất giai tam đẳng, chính thức vượt qua công chúa Thỏ."

Vương tử Thỏ Tím rất phấn khích, mong muốn trở thành cường giả, cũng mong thu hút được ánh mắt của Lý Hiên.

Lúc này.

Cái mũi của hai con thỏ xám lớn đột ngột nhúc nhích, sau đó trầm giọng nói: "Có mùi lạ, mọi người cẩn thận."

Vèo vèo!

Hai con thỏ lớn màu xám lao ra khỏi hốc cây, cảnh giác nhìn về phía xa, nhưng không nhìn thì không sao, vừa ngước nhìn là chúng nó đã đứng sững ở đó.

Bởi vì trong tầm mắt của bọn chúng.

Một con mai hoa lộc nhị giai đang chậm vó bước tới, quá trình đi tới không nhanh cũng chẳng chậm, giống như đang nhàn nhã dạo chơi.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, mấu chốt là có một con thỏ trắng đang đứng trên đầu con mai hoa lộc nhị giai, đó là tộc nhân mới của chúng nó, công chúa Thỏ.

Nhìn thấy công chúa Thỏ điềm nhiên đứng trên đỉnh đầu con mai hoa lộc, lại thấy cảnh tượng mai hoa lộc ngoan ngoãn làm tọa kỵ, ánh mắt hai con thỏ xám lớn trợn trừng, đầu óc nhất thời rối bời.

Những con thỏ nhỏ trong hốc cây cũng đi tới quanh cửa hang, con nào con nấy dáo dác nhìn ra bên ngoài.

Kết quả là đợi đến khi nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt, chúng nó cũng trợn tron hai mắt, ngơ ngác bất động, vương tử Thỏ Tím đó lại như là đã hóa đá, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Cuối cùng.

Mai hoa lộc bước đến nơi cách hốc cây hơn năm mươi thước, và dừng lại ở đó.

Hành động của mai hoa lộc cũng đánh thức toàn bộ lũ thỏ, chúng nó nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi này, ngỡ nhàng nói.

"Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao một sinh vật Thần Vực nhị giai lại đi cùng một Thỏ Cuồng Bạo nhất giai? Còn để Thỏ Cuồng Bạo giẫm lên đỉnh đầu nó, ta hoa mắt sao?"

"Không hoa mắt đâu, là thật, nương ơi, lại còn có thể như thế, thật không thể tin được."

"Sinh vật Thần Vực nhị giai đều là tồn tại kiêu ngạo, hơn nữa mai hoa lộc chắc chắn là loài cao ngạo nhất trong số chúng."

"Nhưng hiện tại, nó lại cho phép một kẻ yếu hơn giẫm trên đỉnh đầu mình, chuyện này quá kỳ quái, đúng thực là không thể tin được."

...

Lũ thỏ ngơ ngác, nghĩ mãi cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, đầu óc con nào con nấy đều lờ mờ, ngây người như phỗng.

Mãi lâu sau chúng nó mới hoàn toàn phản ứng lại.

Vương tử Thỏ Tím nọ không nhịn được hỏi: "Tại sao một sinh vật Thần Vực nhị giai lại để ngươi giẫm lên đầu nó?"

"Bởi vì nó đã đầu hàng ta." Lý Hiên liếc nhìn đối phương, điềm nhiên như không nói.

"Đã đầu hàng sao? Nhưng nó là sinh vật Thần Vực nhị giai mà, sao nó lại đầu hàng cơ chứ?"

Lũ thỏ không dám tin, đây là lần đầu tiên chúng nó gặp chuyện như thế.

"Sao lại không? Không phải nó đang ngoan ngoãn đứng dưới chân ta đó sao?" Lý Hiên hỏi ngược lại.

"Chuyện..."

Vương tử Thỏ Tím muốn nói gì đó, nhưng sự thật ở ngay trước mắt, nó không biết nên nói gì, nó thực sự nghĩa mãi vẫn không thể hiểu được.

Nhưng vào lúc này, nó cuối cùng cũng chú ý đến thực lực của Lý Hiên, dựa vào năng lực đặc thù của tộc Thỏ Vương, nó cảm thấy cấp bậc của Lý Hiên hình như đã đạt đến nhất giai tam đẳng.

Với sự kinh ngạc, nó vội vàng hỏi: "Ngươi... Cấp bậc của ngươi đã đạt đến nhất giai tam đẳng rồi sao?"

"Cái gì? Nhất giai tam đẳng sao?"

Những con thỏ còn lại nghe thấy thế đều vô cùng kinh ngạc, đôi mắt của hai con thỏ xám lớn lại càng mở to hơn.

"Đúng lúc mai hoa lộc có mang hai gốc cỏ Bách Linh, ta ăn rồi, đương nhiên là cấp bậc đạt tới nhất giai tam đẳng, có vấn đề gì không?"

Lý Hiên trả lời như lẽ đương nhiên, giọng điệu đó muốn bao nhiêu thiếu đòn thì có bấy nhiêu.

Nghe hắn nói như thế, đầu óc lũ thỏ ong ong tác hưởng, nhất

là vương tử Thỏ Tím, đầu nó gần như sắp nổ tung.

Trước đó nó vẫn nghĩ nhanh chóng tăng thực lực, vượt qua Lý Hiên, kết quả không ngờ là Lý Hiên đã đạt đến nhất giai tam đẳng ngay trong ngày đầu tiên sinh ra, thậm chí còn thuần hóa được một sinh vật nhị giai.

Chương 688. Phiên ngoại 6: Hoang thú Thần Vực

Nhìn thấy kết quả như vậy, vương tử Thỏ Tím sửng sốt không ngớt, cảm thấy mình có chút hoài nghi nhân sinh.

"Được rồi, ta trở về báo với các ngươi một câu, ta định đi xa, đi thăm dò thế giới này, vậy thôi."

Lý Hiên lạnh nhạt vứt lại một câu rồi điều khiển mai hoa lộc nhanh chóng đi xa, dần biến mất trong rừng.

Lúc này.

Lũ thỏ mới hoàn hồn, chúng nó vội vàng ngăn cản, lo rằng Lý Hiên sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng Lý Hiên đã biến mất ở đằng xa, chúng nó tìm một vòng nhưng không thể tìm thấy, đành phải trở về.

Bên trong hốc cây.

Vương tử Thỏ Tím im lặng ăn cỏ khô, mặc dù bụng đã trướng đến phình to nhưng nó vẫn không dừng lại mà tiếp tục cố gắng ăn.

Hết cách rồi, đả kích hôm nay quá lớn.

Rõ ràng nó phải là kẻ mạnh nhất, nó phải là cường giả bảo vệ công chúa, nó phải là Vương tương lai.

Nhưng không ngờ được rằng.

Chỉ mới ngày đầu tiên sau khi ra đời mà Lý Hiên đã đạt đến

nhất giai tam đẳng, còn thuần phục được một sinh vật Thần Vực nhị giai.

Chênh lệch như vậy, vương tử Thỏ Tím cảm thấy như cả thế giới sụp đổ, nội tâm nó nát bấy.

Sau nhiều lần bị đả kích, nó chỉ có thể không ngừng ăn để nâng cao thực lực, nỗ lực thăng tiến sức mạnh.

Chỉ có như vậy nó mới có thể xoa dịu nội tâm đang bị tổn thương của mình.

Nơi khác.

Lý Hiên khống chế mai hoa lộc băng qua những cái cây trụi lá và di chuyển nhanh chóng trong sa mạc vắng vẻ, tiến về phía trước.

Trên đường.

Bọn họ nhìn thấy những sinh vật không có chút linh trí nào, những sinh vật này vô cùng nguy hiểm. Mai Hoa Lộc nói cho hắn biết, những sinh vật đó là hoang thú Thần Vực, cũng là kẻ thù của sinh mệnh trí tuệ.

Trên thế giới này, thật ra quan hệ giữa các bộ lạc có trí khôn cũng không quá hung tàn, cho dù có chiến tranh nhưng vẫn tương đối văn minh.

Ngược lại, hoang thú Thần Vực là nguy hiểm và hung dữ nhất, chúng có nhiều chủng loại khác nhau, chúng tấn công những sinh vật có trí tuệ ở khắp mọi nơi, rất khó để đề phòng.

"Lý Hiên đại nhân, ngay trước mặt là thung lũng Lạc Phong, nơi đó thuộc phạm vi lãnh địa của Nanh Sói, đám đó đều là hoang thú Thần Vực, rất hung hãn."

Mai Hoa Lộc dừng bước nói, trước đó nó gọi Lý Hiên là công chúa, kết quả là bị Lý Hiên dạy dỗ một trận, vậy nên mới có cái xưng hô như bây giờ.

"Nanh Sói à, ta biết, trước đây bộ lạc Hắc Thạch bị Nanh Sói đuổi đi." Lý Hiên gật đầu.

"Lý Hiên đại nhân, sức chiến đấu đơn lẻ của Nanh Sói không quá mạnh, nhưng số lượng của bọn chúng quá đông đảo, thường tấn công theo nhóm."

"Có một lần gặp phải bọn chúng, ta chạy rất lâu mới thoát được, cái này còn do thiên phú cảm tri của ta phát hiện ra sớm, nếu không ta đã chết lâu rồi."

Nhớ về nguy hiểm trước đây, mai hoa lộc liếc nhìn phía xa với vẻ nghĩ vẫn còn rùng mình.

"Không sao, đi về phía trước."

Lý Hiên lắc đầu không để ý, điều hắn không sợ nhất là chiến đấu, hắn vẫn chưa sử dụng năng lực triệu hồi Dung Nham Cự Thú, năng lực đó có thể triệu hồi tám con Dung Nham Cự Thú bất tử.

"Được, đại nhân. ta sẽ mở cảm nhận và niệm động lực hoàn toàn, chỉ cần phát hiện tung tích của Nanh Sói, ta sẽ chạy nhanh nhất có thể, sẽ không để ngài gặp phải nguy hiểm."

Nói xong, bốn vó mai hoa lộc bước từng bước về phía trước, niệm động lực rà quét bốn phương tám hướng, thăm dò các loại nguy hiểm.

Trong hình thước thăm dò như thế, bọn họ tiến về phía trước gần nữa giờ, bỗng Lý Hiên ngăn bước tiến của mai hoa lộc lại.

"Đại nhân, sao thế?" Mai hoa lộc nghi vấn.

"Niệm động lực của ngươi không thể thăm dò dưới lòng đất à?" Lý Hiên hỏi ngược lại.

"Dưới mặt đất sao? Có thể thăm dò."

Mai hoa lộc sửng sốt, cho rằng lòng đất xung quanh có nguy hiểm, nó vội vàng phân tán niệm động lực đi thăm dò mọi ngóc ngách dưới mặt đất, nhưng không tìm thấy gì.

Nó ngẩng đầu lên nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt ngờ vực, không hiểu tại sao vừa nãy Lý Hiên lại hỏi như vậy.

"Thăm dò phía trước bên trái, bên dưới tảng đá màu đen kia." Lý Hiên đột nhiên nói.

"Được, đại nhân."

Mai hoa lộc lập tức kiểm tra, nhưng sau một hồi tìm kiếm nó vẫn không phát hiện ra kẻ địch, thứ duy nhất nó thấy là một cái lỗ.

Ngay từ đầu nó cũng chẳng để cái lỗ này trong lòng, nhưng chẳng mấy chốc, ánh mắt mai hoa lộc trở nên nghiêm túc, nó nhanh chóng lùi lại mấy chục bước.

"Là hang động của Hắc Manh Xà, nó là hoang thú nhị giai cửu đẳng, cực kỳ nguy hiểm, nếu như nó phát hiện ra chúng ta thì sẽ rắc rối to." Mai hoa lộc vội vàng nói.

"Cực kỳ nguy hiểm sao?"

Lý Hiên cảm nhận nó một cách cẩn thận, hắn không hề nhận thấy cảm giác nguy cơ, trong lòng nhẹ nhõm.

Mai hoa lộc nói tiếp.

"Mật của Hắc Manh Xà chắc hẳn là có giá trị rất cao đúng không?"

"Tất nhiên, không chỉ là mật, máu thịt của nó cũng rất quý giá, nếu có thể ăn thì thực lực của ngài ít nhất sẽ tăng lên ba đẳng."

"Nhưng nguy hiểm quá, chúng ta căn bản không phải đối thủ của nó, không nên chọc vào nó thì hơn." Mai hoa lộc nặng nề lùi bước.

"Có giá trị là được rồi."

Lý Hiên đáp nhẹ xuống đất, và hai móng thỏ của hắn đập xuống mặt đất.

Đùng đùng!

Mặt đất rung chuyển, núi non chấn động, từ bên dưới mặt đất, từng ngòi lạch lan ra như mạng nhện.

Chương 689. Phiên ngoại 6: Hoang thú Thần Vực (2)

Ngay sau đó, một bàn tay đá khổng lồ cuồn cuộn hỏa diễm vươn ra khỏi mặt đất, đập xuống mặt đất.

Tiếp sau.

Tám con Dong Nham Cự Thú trông giống như những tòa nhà bò lên khỏi mặt đất, tỏa ra sóng nhiệt cuồn cuộn.

Ngay sau khi xuất hiện, chúng nó cung kính quỳ xuống hành lễ với Lý Hiên trước.

"Vóc dáng trở nên nhỏ như vậy à? Cũng đủ rồi, đi đi, giải quyết Hắc Manh Xà đó."

Lý Hiên vung tay, một lượng lớn nước trong suốt ngưng tụ trong không trung, đống nước này chảy vào động của Hắc Manh Xà theo lỗ hổng bên dưới tảng đá màu đen.

Gào!

Tiếng gầm rú rung trời.

Một con rắn lớn màu đen dài hơn mười thước chui ra khỏi động, ánh mắt rắn lạnh lẽo quét qua tất cả các sinh linh đang có mặt ở đây.

Đợi đến khi nó nhìn thấy tám con Dong Nham Cự Thú đang nhìn chằm chằm vào nó, con rắn lớn sững sờ một lúc, sau đó lại gầm lên một tiếng.

Đùng đùng, đùng đùng!

Tám con Dong Nham Cự Thú lao đến một cách điên cuồng, nhắm thẳng vào con rắn lớn màu đen mà hành hung một trận, giống như đang giẫm con kiến, hung hăng đánh nó một trận.

Rầm rầm rầm!

Trận chiến bắt đầu, hai bên tử chiến ở khu vực này, sống mái với nhau trong đông đảo những mảng dung nham vỡ vụn.

Cách đó không xa.

Mai hoa lộc ngơ ngác nhìn cảnh này, nhìn hình ảnh con rắn lớn màu đen bị hành hạ, đầu óc mai hoa lộc có phần mơ màng.

Đặc biệt là khi thấy Dong Nham Cự Thú có bị đánh thế nào cũng không tử vong, trọng thương đến mấy cũng có thể khôi phục lại, mai hoa lộc càng thêm đần ra ở đó.

Trước đó nó từng rất sợ Hắc Manh Xà, trong lòng cũng cho là Lý Hiên không thể đánh bại Hắc Manh Xà.

Nhưng ai mà ngờ được, Lý Hiên lại triệu hồi ra tám con Dong Nham Cự Thú, nhắm thẳng vào Hắc Manh Xà mà điền cuống động nắm đấm.

Tuy rằng thực lực của Hắc Manh Xà mạnh mẽ, nhất thời sẽ không chết, nhưng đám Dong Nham Cự Thú này căn bản không thể giết được, mặc kệ bị thương nặng bao nhiêu cũng sẽ rất nhanh hồi phục.

Kẻ địch như thế mà đừng nói là Hắc Manh Xà, ngay cả những cường giả siêu cấp kia cũng sẽ đau đầu.

Mai hoa lộc thầm kinh sợ trong lòng, nó quay đầu lại nhìn Lý Hiên, thấy dáng vẻ thờ ơ của hắn, lần đầu tiên trong lòng mai hoa

lộc có sự kính nể.

Trước đó nó đã có ý định chạy trốn, cho dù có bị hành hạ một trận thì nó cũng muốn chạy.

Nhưng hiện tại, nó thực sự cảm nhận được sự phi phàm của Lý Hiên, trong lòng cũng có ý tưởng nương nhờ.

Suy cho cùng, sống trong một thế giới nguy hiểm như thế, nhận được sự quan tâm của một cường giả, nó có thể sống lâu hơn.

Thế là nó vội vã nói.

"Đại nhân, chiếc vảy bảy màu bên dưới cổ Hắc Manh Xà là điểm yếu của nó, chỉ cần đánh vị trí có miếng vảy thì nó chắc chắn sẽ chết."

"Ừ, cứ để đó cho ta."

Lý Hiên nhấc móng vuốt bên phải lên, sức mạnh sấm sét mạnh mẽ nhanh chóng ngưng tụ, tia chớp bắt đầu lóe lên trên bầu trời.

Một giây sau.

Bàn chân phải của Lý Hiên áp xuống, sấm sét màu tím ầm ầm đánh về phía Hắc Manh Xà như lôi phạt, đùng đùng lao đến trong sự khó tin của nó.

Giờ phút này, thân thể Hắc Manh Xà cứng ngắc, động tác chậm chạp.

Cũng vào khoảnh khắc này, bóng dáng Lý Hiên biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã đứng trước mặt Hắc Manh Xà, móng vuốt bên phải cuồn cuộn cơ bắp của hắn đã đánh trúng lớp vảy của Hắc Manh Xà.

Ầm!

Lúc này âm thanh nặng nề mới vang lên, vang vọng xung quanh với máu tươi phun trào.

Sau khi âm thanh tiêu tan, Hắc Manh Xà đã ngã xuống trong vũng máu, đến chết nó cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

"Hơi yếu, xem ra không có ai dưới tam đẳng đỡ được công kích của ta."

Lý Hiên khẽ lắc móng vuốt bên phải, lệnh cho tám con Dong Nham Cự Thú xử lý thi thể Hắc Manh Xà, chuẩn bị nướng đồ ăn.

...

Phía bên kia thung lũng Lạc Phong.

Ba mươi mấy con thỏ của bộ lạc Hắc Thạch, chúng nó chở theo rất nhiều cỏ khô và thức ăn, trên người chồng chất vết thương nhìn thung lũng Lạc Phong, biểu cảm của tất cả chúng nó vô cùng khó coi.

Chúng nó đội ngũ Thỏ Vương của bộ lạc Lý Hiên sinh ra, cũng là các cấp cao chịu trách nhiệm hái thức ăn, lần này chúng nó thành công hái được thức ăn nhưng cũng bị trọng thương.

"Không ngờ được rằng đến cả thung lũng Lạc Phong cũng bị Nanh Sói chiếm lĩnh, hiện tại phiền toái lớn rồi." Đội trưởng thỏ lam nói.

"Quan trọng là phía bên kia thung lũng Lạc Phong còn có một con Hắc Manh Xà đáng sợ, thứ đó quá mạnh, đòn tấn công của chúng ta giống như gãi ngứa cho nó vậy."

"Lần trước, may mắn có Thỏ Vương liều mạng bị thương bảo vệ, nếu không chúng ta nhất định sẽ tổn thất nặng nề." Đội trưởng

thỏ xanh vội vàng nói.

"Đúng thế, hiện tại thung lũng Lạc Phong lại bị Nanh Sói chiếm lĩnh, có hai kẻ địch mạnh mẽ chặn đường về, đây tuyệt đối là phiền toái lớn cho chúng ta."

Đội trưởng thỏ đen lo lắng nói, nó căng thẳng nhìn Thỏ Vương mạnh nhất trong đội.

"Thỏ Vương, chúng ta đi đường vòng thôi, ngài đã trọng thương, nếu như lại đi ngang qua thung lũng Lạc Phong, và cả con Hắc Manh Xà cường đại kia nữa, quá nguy hiểm."

Một con thỏ trắng yếu ớt lên tiếng, trong mắt ngập tràn lo lắng.

"Không thể đi đường vòng." Thỏ Vương chồng chất vết thương bất đắc dĩ từ chối.

Rồi Thỏ Vương giải thích.

"Cỏ khô dự trữ trong nhà quá ít, căn bản không thể duy trì được trong thời gian dài, chúng ta nhất định phải mau chóng đưa đồ ăn trở về, nếu không, tộc nhân của chúng ta sẽ gặp chuyện."

Chương 690. Phiên ngoại 7: Đột phá liên tiếp

Nghe nói vậy, thỏ trắng cũng cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng nhìn bộ lông tơ màu tím của Thỏ Vương nhuốm đầy máu, thực lực vốn nhị giai bát đẳng cũng giảm xuống nhị giai thất đẳng vì bị thương.

Với thực lực như vậy, chúng nó không thể an toàn đi qua hai khu vực nguy hiểm này, thậm chí có thể khiến Thỏ Vương phải chết.

Nghĩ đến cái chết của Thỏ Vương, nghĩ đến Nanh Sói và Hắc Manh Xà nguy hiểm, thỏ trắng lại một lần nữa nói.

"Chúng ta thật sự có thể vượt qua sao? Không nói đến số lượng đáng sợ của Nanh Sói, chỉ riêng con Hắc Manh Xà kia đã rất nguy hiểm rồi, ta rất sợ ngài sẽ xảy ra chuyện."

"Đừng lo lắng, ta đã nghĩ ra biện pháp, còn nhớ rõ bộ lạc Bàn Hùng chúng ta gặp trên đường về không?" Thỏ Vương nghiêm túc nói.

"Bộ lạc Bàn Hùng sao? Ta hiểu rồi, ngài định đợi bọn và cùng nhau tiến lên!" Thỏ trắng bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng vậy, sức chiến đấu của bộ lạc Bàn Hùng ngang với chúng ta. Nếu chúng ta đoàn kết lại với nhau, chúng ta nhất định có thể vượt qua thung lũng Lạc Phong."

"Chuyện duy nhất cần để tâm là con Hắc Manh Xà kia, con đó có sức phòng thủ đáng kinh ngạc, sức chiến đấu mạnh mẽ, phải vô

cùng cẩn thận."

Khi đề cập đến Hắc Manh Xà, nỗi lo xuất hiện trong ánh mắt Thỏ Vương.

"Hắc Manh Xà quả thực đáng sợ, chủ yếu là bởi vì nó có khí lực vô cùng lớn và khả năng phòng ngự kinh người, sức phòng ngự của nó e là đã đạt đến nhị giai thập đẳng." Thỏ trắng nặng nề nói.

"Đúng thế, vậy cứ chờ đã, không lâu nữa bộ lạc Bàn Hùng sẽ đến, đến lúc đó chúng ta sẽ hợp tác với nhau, tranh thủ vượt qua."

Nói xong, Thỏ Vương chào mọi người rồi ngồi xuống nghỉ ngơi, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nơi khác.

Lý Hiên chỉ huy tám con Dong Nham Cự Thú, sau khi lột da Hắc Manh Xà, vứt bỏ phần da, đầu rắn và nội tạng không cần thiết, sau đó bắt đầu nướng thịt.

Có gia vị trong Không Gian Tùy Thân, Lý Hiên dễ dàng chế biến nên món thịt nướng thơm ngào ngạt, hương vị êm dịu kia tăng cảm giác thèm ăn lên, đến cả Lý Hiên cũng có khẩu vị tốt hơn.

Bên cạnh.

Mai hoa lộc đã hoàn toàn hàng phục, nhất là khi ngửi mùi hương của món thịt nướng mỹ vị này, nó không ngừng nuốt nước bọt.

Từ trước đến nay, nó dựa vào cỏ Bách Linh để sinh tồn, nguyên nhân tự nhiên là do chúng nó vô cùng soi mói đồ ăn, nhất định phải ngon miệng và tràn đầy năng lượng.

Vậy nên cỏ Bách Linh là thức ăn chủ yếu của chúng nó, trừ khi không tìm được cỏ Bách Linh thì chúng nó mới ăn một chút thức

ăn không ngon miệng ít năng lượng.

Bây giờ.

Nhìn món thịt nướng nhiều năng lượng trước mặt, ngửi hương thơm nồng đậm của món này, một con mai hoa lộc chưa bao giờ ăn thịt như nó cũng thòm thèm, muốn ăn một bữa no nê.

Chủ yếu là nó chưa bao giờ ngửi thấy mùi thịt nướng nào thơm như vậy, dù nó đã từng thấy sinh linh khác nướng thịt khi ở bộ lạc Vinh Diệu, nhưng không có mùi thơm như vậy.

Cũng vì thế.

Mai hoa lộc đứng bên cạnh nhìn thịt nướng không chớp mắt, giống như một con chó chờ chủ cho nó ăn.

Thời gian trôi qua, mùi thơm của thịt nướng càng lúc càng nồng.

Cuối cùng.

Sau một thời gian dài chờ đợi, món thịt nướng cuối cùng đã sẵn sàng.

Lý Hiên liếc nhìn mai hoa lộc, dứt khoát cắt xuống một miếng rồi ném cho nó: "Ăn đi, đây là phần thưởng của ngươi."

"Đa tạ Lý Hiên đại nhân, đa tạ!"

Mai hoa lộc cực kỳ vui vẻ, dùng niệm động lực nâng miếng thịt nướng lên miệng, rồi bắt đầu ngấu nghiến.

Vì quá ngon nên chỉ trong chốc lát nó đã ăn xong miếng thịt nướng này, sau khi ăn xong, ánh sáng lập lòe trên cơ thể nó, đã thăng cấp.

"Vậy mà lại thăng cấp, năng lượng trong thịt con rắn này cao

như vậy sao?" Lý Hiên kinh ngạc.

"Không phải thưa đại nhân, vừa vặn ta đạt đến ranh giới thăng cấp, nên hiện tại mới có thể thành công thăng cấp, nếu ta ăn thịt rắn vào thời điểm vừa mới thăng cấp thì cho dù có ăn hết thịt cả con rắn thì tối đa chủ tăng lên được một đẳng." Mai hoa lộc nhanh chóng nói rõ.

"Hóa ra là thế."

Lý Hiên chợt nhận ra, cầm miếng thịt nướng lên và ăn, ăn từng ngụm trong gió nhẹ.

Cấp bậc của hắn cũng đã đạt đến ranh giới, thực lực cũng chỉ mới nhất giai tam đẳng, cho nên sau khi hắn ăn xong một miếng thịt nướng, ánh sáng màu trắng lóe lên trên cơ thể hắn, dễ dàng đạt tới nhất giai tứ đẳng.

"Đại nhân, ngài nhanh đột phá quá, cứ tính theo như vậy, nếu ăn toàn bộ thịt rắn, chắc hẳn là ngài có thể đột phá đến nhất giai thất đẳng, sau đó chắc hẳn là thịt rắn không còn tác dụng."

Mai hoa lộc nói, dường như nó biết điều gì đó.

"Ồ? Chẳng lẽ ăn cùng một loại thức ăn năng lượng trong thời gian dài sẽ mất đị tác dụng sao?" Lý Hiên nhìn về phía mai hoa lộc.

"Đúng thế đại nhân, trong cơ thể sinh vật Thần Vực đều có một loại kháng tính nào đó, ăn quá nhiều đồ ăn sẽ không có tác dụng, thăng cấp đến bốn đẳng là gần như đã cực hạn." Mai hoa lộc tiếp tục giải thích.

"Để ta kiểm chứng một chút."

Lý Hiên tiếp tục thưởng thức hương vị thịt nướng, hắn định nghiệm chứng một chút, xem liệu sau khi hắn ăn hết thịt con Hắc Manh Xà này thì có phải là như thế hay không.

Quyết định xong, hắn bắt đầu bận rộn, vừa ăn vừa cố gắng tiêu hóa.

Sau hơn một giờ ăn thịt rắn, cuối cùng hắn cũng đã ăn hết thịt, đồng thời cấp bậc của hắn cũng đạt đến nhất giai thất đẳng, không còn cải thiện thêm nữa.

Chương 691. Phiên ngoại 7: Đột phá liên tiếp (2)

"Không ngờ thực sự là nhất giai thất đẳng."

Cảm nhận năng lượng trong thịt rắn không ngừng tan đi, Lý Hiên lắc đầu bất đắc dĩ, đột nhiên hắn nhớ đến hai quả Thảo Mai trong không gian, hắn hỏi tiếp.

"Ngươi biết loại quả sinh trưởng trên ngọn cây không? Xuất hiện sau Đêm Hắc Ám, loại thực vật này có giá trị cao không?"

"Thảo Mai trên ngọn cây à? Xuất hiện sau Đêm Hắc Ám sao? Ngài đang nói đến Thuế Biến Thảo Môi sao?" Mai hoa lộc nghiêm túc hỏi.

"Thuế Biến Thảo Môi à? Có gì liên quan đến lột xác sao?" Tò mò trong lòng Lý Hiên trỗi dậy.

"Đúng vậy, Thuế Biến Thảo Môi là loại thực vật đặc biệt, sau khi ăn có thể cho phép bản thân biến hình, nhưng loại lột xác này vô tác dụng với chúng ta, nó chỉ có tác dụng với hoang thú và các sinh linh của thế giới khác."

"Sau khi ăn Thuế Biến Thảo Môi, bọn họ có thể chính thức trở thành sửng sốt sinh vật có trí khôn của Thần Vực."

"Thực ra tổ tiên của chúng ta cũng là hoang thú, về sau tổ tiên ăn Thuế Biến Thảo Môi nên chúng ta vừa mới sinh ra thì đã có trí tuệ, nhưng quả thuế biến rất hiếm, rất ít xuất hiện."

"Nếu không, một con hoang thú như Hắc Manh Xà sẽ không thể phát triển đến nhị giai mà vẫn còn là hoang thú." Mai hoa lộc

kiên nhẫn giải thích.

"Hóa ra là vậy."

Lý Hiên chợt hiểu ra, vẫy bàn chân nhỏ của mình, ngay lập tức hai trái Thảo Mai xuất hiện trên móng vuốt.

Trong khoảnh khắc hai trái cây này xuất hiện, mai hoa lộc vừa mới nói xong sửng sốt, sau đó kinh ngạc nói.

"Thuế Biến Thảo Môi sao? Vậy mà ngài lại thực sự tìm được Thuế Biến Thảo Môi!"

"Vận may tốt, hái được một gốc." Lý Hiên điềm tĩnh trả lời.

Hắn cảm thấy việc bản thân có thể tìm được quả thế biến chắc hẳn có liên quan rất lớn đến vận khí của mình.

Suy cho cùng, hắn đã ngưng tụ thể Công Đức trọn vẹn, khí vận của hắn đã được cải thiện rất nhiều.

Cho dù thể Công Đức đã dung nhập vào Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thể, nhưng nó vẫn có tác dụng phụ trợ.

Quan trọng là Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thể đã thăng cấp đến cấp thiên đạo, đây là loại cấp bậc mạnh nhất dưới cấp đại đạo.

Hắn có thể dễ dàng chiến đấu vượt cấp ở thế giới Thần Vực, nhất định là năng lực của thiên phú cấp thiên đạo đã tăng cường, khiến sức chiến đấu của hắn tăng vọt.

Đương nhiên, nếu thân thể của hắn hoàn thành lột xác, sức chiến đấu của hắn còn có thể tăng lên, đây chính là sự kinh khủng của cấp thiên đạo.

Còn về thiên phú cấp đại đạo mạnh nhất, đến giờ Lý Hiên vẫn chỉ có một.

Đó là Thời Quang Đảo Lưu mà hệ thống cũng không thể kiểm tra ra được, vô cùng biến thái.

Lý Hiên cũng từng nghĩ thăng cấp cho thiên phú cấp thiên đạo lên cấp đại đạo, nhưng hắn đã nghĩ tới rất nhiều cách trong mười năm qua, nhưng tất cả đều thất bại.

Lý Hiên chỉ hy vọng tìm thấy một chút cơ hội trong thế giới Thần Vực, để xem liệu hắn có thể có được một thiên phú cấp đại đạo nào khác nữa không.

Đương nhiên, chuyện này cũng không vội, trước tiên nói về lột xác.

Nghĩ về điều này.

Lý Hiên nhét hai quả Thảo Mai vào miệng, trong nháy mắt, sức mạnh thuế biến bắt đầu khởi động tại vị trí trái tim của hắn.

Bản thể và linh hồn của hắn được giấu trong trái tim, đang dần thích ứng với thế giới này.

Hiện tại được Thuế Biến Thảo Môi tăng cường, tốc độ lột xác của hắn bắt đầu thay đổi mạnh mẽ, điên cuồng tăng tốc.

Chỉ trong một quãng thời gian ngắn, lột xác của hắn đã đã đạt tới cực hạn tiến giai, cũng tức là trình độ nhất giai thất đẳng hiện tại của hắn, sau đó lại lần nữa kẹt lại.

May mà Lý Hiên có thể cảm nhận được rằng, chỉ cần cấp bậc của hắn đạt đến nhị giai là hắn có thể hoàn toàn lột xác và trở thành Tiên Đế chân chính.

Nghĩ tới đây.

Đôi mắt của Lý Hiên lóe sáng, hắn nhìn thung lũng Lạc Phong phía trước bằng ánh mắt rực cháy.

"Tiểu Lộc, ăn thịt Nanh Sói có thể tăng thực lực lên hay không?" Lý Hiên âm u hỏi.

"Không được, chỉ những sinh vật cá biệt có thể tăng cường thực lực, Nanh Sói không thuộc loại này. Đúng rồi, Nanh Sói thích thu thập trái Ngân Nguyệt, nếu ăn trái Ngân Nguyệt thì cũng có thể tiếp tục nâng cao thực lực."

Mai hoa lộc nghiêm túc giải thích, nó lờ mờ nhận thấy ý chí chiến đấu trong mắt Lý Hiên.

"Quả Ngân Nguyệt sao? Là trái cây phát ra ánh sáng màu bạc của mặt trăng à?"

Góc Nhìn Thượng Đế của Lý Hiên quét qua thung lũng Lạc Phong, chẳng bao lâu đã tập trung vào sơn động của Nanh Sói trong trung tâm thung lũng.

Hắn thấy ba trái cây tỏa ra ánh sáng như ánh trăng tại một trong những hang động lớn nhất, hình như đó là trái Ngân Nguyệt.

"Đúng thế đại nhân, đó chính là trái Ngân Nguyệt, cũng là bảo vật xuất hiện sau Đêm Hắc Ám." Mai hoa lộc nhanh chóng giải thích.

"Là thế sao."

Lý Hiên tập trung tầm nhìn vào con Nanh Sói lớn nhất trong thung lũng Lạc Phong, trên trán con Nanh Sói có một vầng trăng lưỡi liềm nhỏ, cấp bậc của nó cũng không quá cao, có lẽ là nhị giai thất đẳng.

Nhưng xung quanh con Nanh Sói này này có rất nhiều Nanh Sói cấp thấp sinh hoạt, tổng cộng lại khoảng chừng bốn mươi con, hiển nhiên không dễ chọc.

May mà thứ Lý Hiên không sợ nhất đúng là chiến thuật biển

người, dù sao thì tám con Dong Nham Cự Thú của hắn cũng đánh không chết.

Vì vậy, hắn vung tay lên, tám con Dong Nham Cự Thú gào lên vào lao về phía chúng.

Chương 692. Phiên ngoại 8: Tiên Đế

Lý Hiên không qua đó theo, hắn tò mò hỏi.

"Tiểu Lộc. ngươi nói cho ta nghe về Đêm Hắc Ám đi, tại sao sau Đêm Hắc Ám lại có nhiều thứ tốt như thế xuất hiện!"

"Vâng, đại nhân." Mai hoa lộc nhanh chóng gật đầu, sắp xếp lại lời nói của mình một lượt rồi nó cất lời.

"Đêm Hắc Ám là một hiện tượng tự nhiên đặc biệt của thế giới Thần Vực, nó có tác dụng tẩy rửa và làm dịu mạnh mẽ cho thế giới."

"Nó tương tự như dòng mẫu hà, nuôi dưỡng quá nhiều sinh vật Thần Vực, nhưng nó cũng nguy hiểm."

"Trong quá trình Đêm Hắc Ám lưu động, sinh vật Thần Vực bình thường hoàn toàn không chịu nổi tác dụng tẩy rửa mạnh mẽ của nó, vì vậy chúng chỉ có thể ẩn nấp."

"Chỉ có những môi trường đặc biệt, chẳng hạn như hang động, chẳng hạn như hốc cây trụi lá, chẳng hạn như dưới lòng đất, mới có thể chịu được sự tẩy rửa của Đêm Hắc Ám."

"Tất nhiên, một vài sinh vật Thần Vực cường đại cũng có thể sống sót trong Đêm Hắc Ám, chẳng hạn như những chủ tể cao cao tại thượng kia,"

"Ngoài ra, sau khi Đêm Hắc Ám xuất hiện, nó thường kéo dài vài ngày, thậm chí hơn mười ngày."

"Đợi đến khi Đêm Hắc Ám dừng lại, nó cũng để lại một lượng lớn thực vật quý giá ở khắp nơi trên thế giới, nuôi dưỡng thế giới này..."

Mai hoa lộc giảng giải từng chút một, trong lời nói vô cùng kính ngưỡng Đêm Hắc Ám, cho rằng Đêm Hắc Ám là mẫu hà.

"Ra là vậy, Đêm Hắc Ám đúng thật là thần kỳ."

Lý Hiên thầm kín nói, Góc Nhìn Thượng Đế chăm chú quan sát tình hình trong thung lũng, thấy tám con Dong Nham Cự Thú bắt đầu giao chiến với Nanh Sói, Lý Hiên yên tâm.

Đồng thời hắn cũng nhận thấy rằng áp chế của thế giới đối với hắn đã giảm bớt, phạm vi quan sát của Góc Nhìn Thượng Đế đã được cải thiện, lên đến phạm vi mười lăm cây số.

Đây là một khá tin tốt với hắn, hắn rà soát xung quanh với tâm tình không tệ, tìm kiếm nhiều thiên tài địa bảo hơn nữa.

Thung lũng Lạc Phong.

Tám con Dong Nham Cự Thú đã bắt đầu chiến đấu với Nanh Sói.

Hai bên chiến đấu với nhau trong thung lũng rộng lớn, tấn công một cách liều lĩnh và điên cuồng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, mảnh vụn dung nham bay ngang qua, mùi lông thú cháy khét phảng phất.

Đối mặt với bốn mươi con Nanh Sói, lại còn dưới sự chỉ huy của Lang Vương cánh tay thất đẳng, Dong Nham Cự Thú liên tục bị đẩy lùi, cánh tay hoặc chân của nó thỉnh thoảng bị đập nát.

Nhưng Dong Nham Cự Thú có khả năng hồi phục vô hạn hoàn toàn không quan tâm đến vết thương này, mà thuận theo công kích

của mấy Nanh Sói nhất giai nhược tiểu, chộp được con nào là đánh chết con đó.

Nanh Sói rất mạnh, theo lý thì Dong Nham Cự Thú không thể thắng được, nhưng sau nửa giờ kể từ khi song phương đại chiến.

Bốn mươi con Nanh Sói chỉ còn lại một nửa, những Nanh Sói còn dư lại chồng chất vết thương, chỉ có Lang Vương là không có vết thương nào.

Nhưng đôi mắt Lang Vương đỏ lên vì tức, không có nhiều trí khôn khiến nó lửa giận ngút trời, trong cơn tức, nó gầm lên rồi một lần nữa lao thẳng vào tám con Dong Nham Cự Thú.

Trận chiến vẫn đang tiếp diễn, những Dong Nham Cự Thú vung cánh tay cháy rực lửa của mình và điên cuồng tấn công kẻ địch, tiếp tục chiến đấu trong tiếng gầm chói tai.

Nửa giờ nữa trôi qua, càng lúc càng có nhiều Nanh Sói chết đi.

Số lượng của chúng nó chỉ còn lại mười còn, hơn nữa con nào cũng bị thương, ngay cả Lang Vương cũng có chút chật vật, trong lòng chúng nó nảy sinh suy nghĩ rút lui.

Vào lúc này.

Lý Hiên giẫm chân trên đầu mai hoa lộc chầm chậm tiến vào thung lũng, tiến dần về nơi đặt quả Ngân Nguyệt.

Cũng tại thời điểm này.

Lang Vương quay đầu nhìn sang, hai mắt ngập đầy sát ý, nó lao về phía Lý Hiên.

Nơi khác.

Phía bên kia thung lũng.

Thỏ Vương đang nói chuyện với một nhóm gấu béo về những mối nguy hiểm phía trước, kể về Nanh Sói và Hắc Manh Xà.

Sau khi nghe những gì Thỏ Vương nói, Bàn Hùng Vương sợ hãi, nặng nề nói.

"Những gì ngươi nói là thật sao? Nanh Sói chiếm lĩnh chiếm lĩnh thung lũng Lạc Phong sao? Hắc Manh Xà thực sự chặn đường quay trở lại duy nhất sao?"

"Đúng vậy, ta đảm bảo, trước đó chưa đầu nửa giờ sau khi tiến vào thung lũng Lạc Phong, chúng ta đã nhìn thấy một nhóm Nanh Sói đang di chuyển."

"Nhìn đội ngũ chỉnh tề của bọn nó, nhất định là có sự tồn tại của Lang Vương, nếu không thì không thể tạo thành đội ngũ, đối mặt với một bầy Nanh Sói như vậy, chúng ta chỉ có thể rút lui."

"Ngoài ra, chúng ta đã gặp phải một Hắc Manh Xà trên đường tiến đến, tất cả đều cho thấy rằng sau đó sẽ rất nguy hiểm."

"Chuyện..."

Đám gấu béo siết chặt vũ khí, hiển nhiên cũng cảm nhận được áp lực khổng lồ, nhất là khi đề cập đến Hắc Manh Xà, cảm giác da đầu tê tái.

Đối mặt với Nanh Sói còn tốt hơn một chút, chỉ cần không cướp đoạt quả Ngân Nguyệt của bọn chúng thì Nanh Sói sẽ rút lui khi tổn thất đến một mức độ nào đó.

Nhưng Hắc Manh Xà thì khác, thứ này là sinh vật nhị giai cửu đẳng, khả năng phòng ngự thì đã đạt đến nhị giai thập đẳng, thực lực cá nhân vô cùng mạnh, không dễ đối phó.

"Thỏ Vương, ta định đi đường vòng, Hắc Manh Xà quá mạnh, chúng ta không muốn tổn thất quá nhiều tộc nhân." Bàn Hùng

Vương suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ nói.

"Đường vòng sẽ mất thêm mấy ngày, trên đường có thể sẽ gặp phải cường địch, ta nghĩ không nên đi đường vòng." Thỏ Vương lập tức nói.

Chương 693. Phiên ngoại 8: Tiên Đế (2)

"Nhưng đối mặt với hai kẻ thù mạnh mẽ là Nanh Sói và Hắc Manh Xà, cho dù chúng ta có vượt qua được thì cũng tổn thất thảm trọng. Ta không muốn thấy nhiều tộc nhân chết đi như vậy." Bàn Hùng Vương lắc đầu.

"Chuyện..."

Thỏ Vương im lặng, sao mà nó không hiểu kẻ địch mạnh cơ chứ.

Nhưng trứng của tộc nhân mới trong bộ lạc đã nở rồi, chắc chắn cần có thức ăn, nó tuyệt đối không thể đi đường vòng.

Giờ phút này, hiện trường lâm vào tĩnh mịch, tất cả mọi người đều không biết phải làm sao.

Cũng vào lúc đó.

Tiếng sói tru từ xa truyền đến, thanh âm càng ngày càng gần, còn xen lẫn những tiếng nổ ầm ầm.

Mấu chốt là trong tiếng sói tru xen lại lẫn tiếng gào đau đớn, giống như Nanh Sói đang bị thương.

Âm thanh thế khiến Thỏ Vương và Bàn Hùng Vương có chút sững sờ, chúng nó vội vàng quay đầu nhìn về phía thung lũng Lạc Phong.

Xa xa kia.

Bọn chúng chỉ có thể thấy bụi bay mù mịt, hơn nữa khoảng cách rất xa, có đá cùng cây cối ngăn trở, tạm thời không thấy rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng chẳng bao lâu sau, bọn chúng đã nhìn thấy một cảnh tượng khó có thể tin.

Chỉ thấy hơn mười con Nanh Sói đang hoảng sợ chạy trốn, hoảng hốt chạy khỏi sự truy đuổi của tám con Dong Nham Cự Thú.

Đám Nanh Sói này đã không còn Lang Vương, hiện tại chúng được một con sói hộ vệ dẫn đầu, liều mạng chạy trốn, hiển nhiên là đã gặp nguy hiểm rất lớn.

Thấy cảnh này.

Sắc mặt Thỏ Vương và Bàn Hùng Vương thay đổi, bởi vì đám Nanh Sói này vừa nhìn đã biết là bầy Nanh Sói trong thung lũng, vốn do một con Lang Vương dẫn đầu.

Nhưng hiện tại.

Lang Vương đã biến mất, chỉ còn lại vài con Nanh Sói bị thương, điều này chứng tỏ Nanh Sói đã gặp phải mối nguy to lớn, đang bị truy sát.

Nghĩ đến chuyên Nanh Sói mạnh vô cùng đang bị truy sát, sắc mặt Thỏ Vương và Hắc Hùng Vương biến đổi, chúng vội vàng siết chặt vũ khí trong tay và trốn sang một bên, sợ chọc giận kẻ thù không rõ.

Đúng lúc này.

Một giọng nói lạnh nhạt đột ngột vang lên, trong giọng nói có chút non nớt.

"Diệt!"

Cùng với chữ 'Diệt' được cất lời, một Văn Tự Thần Bí đột ngột xuất hiện trên bầu trời.

Thỏ Vương và Bàn Hùng Vương không thể hiểu chữ cái này, không rõ là chữ gì.

Nhưng sau khi chữ cái này xuất hiện, nó hung hăng áp xuống với thế Thái Sơn áp đỉnh, ầm ầm đánh xuống trong ánh mắt hoảng sợ của Nanh Sói.

Đùng đùng!

Mặt đất rung chuyển, cát bụi tung bay.

Mười mấy con Nanh Sói cứ thế chết đi trong tuyệt vọng, ngay cả kêu rên cũng không kịp kêu thì đã bị Văn Tự Thần Bí tiêu diệt.

Nhìn thấy một màn này, Thỏ Vương và Bàn Hùng Vương ợ đến mức da đầu tê dại, cả đám càng thêm cẩn thận ẩn nấp, vẻ mặt căng thẳng đến cực điểm.

Trong tình huống này.

Tiếng móng va chạm với mặt đất chậm rãi vang lên.

Ngay sau đó, một con mai hoa lộc chậm rãi từ xa đi tới, đây là một con Lộc Cảm Tri nhị giai, là chủng tộc có cảm nhận mạnh mẽ, nhưng con lộc này chẳng là gì cả.

Bởi vì có một con thỏ trắng như tuyết đứng trên đầu mai hoa lộc, nó đang ôm ba trái Ngân Nguyệt chuyển đến chuyển đi, giống như đang đi ngao du.

Sự xuất hiện của con thỏ lập tức khiến những con thỏ đang trốn trong bóng tối mở to mắt, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt khó tin.

"Thỏ trắng sao? Nó vậy mà lại là bộ tộc Thỏ Cuồng Bạo."

Đội trưởng thỏ lam trong đội kinh ngạc thốt lên, đầu óc không kịp xoay chuyển.

Là một thành viên của bộ tộc Thỏ Cuồng Bạo, ngay cả khi chúng nó mới gặp Lý Hiên lần đầu tiên, chúng nó vẫn có thể nhận ra Lý Hiên là tộc nhân của bộ tộc Thỏ Cuồng Bạo một cách dễ dàng, lại còn là thỏ trắng thuộc tộc Vương Hậu.

Nhưng Lý Hiên quá mạnh, năng lực hắn sử dụng quá biến thái, phương thức chiến đấu hoàn toàn khác với chúng nó, chuyện này khiến lũ thỏ vô cùng bối rối.

"Có thể là hoàng hậu của bộ lạc Thỏ Cuồng Bạo cỡ lớn nào đó, nếu không thì sao nó lại mạnh như thế." Đội trưởng thỏ đen ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

"Cũng có thể, nhưng ta cảm thấy con Thỏ Cuồng Bạo này rất non nớt, giống như là thỏ con vừa mới phá xác không lâu, lạ thật."

"Ta cũng có cảm giác như vậy, hơn nữa ta cảm thấy cấp bậc của nó hình như là nhất giai thất đẳng. Nhưng tám tảng đá kỳ quái kia, còn cả Lộc Cảm Tri nhị giai chịu sự sai khiến của nó, điều này cho thấy nó rất mạnh."

"Đúng vậy, các ngươi xem trái Ngân Nguyệt trên móng vuốt của nó, nhất định là lấy từ chỗ bầy Nanh Sói, hơn nữa nhất định là nó giết chết bầy Nanh Sói."

Đám thỏ thuộc bộ tộc Thỏ Cuồng Bạo thì thầm bàn tán, âm thầm suy đoán thân phận của Lý Hiên.

Chỉ là chúng nó có nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến chuyện Lý Hiên thực sự đi ra từ bộ lạc của chính chúng nó.

Chúng nó chỉ nghĩ rằng Lý Hiên đến từ một bộ lạc Thỏ Cuồng Bạo khác, còn là loại bộ lạc cỡ siêu lớn.

Không chỉ đám Thỏ Cuồng Bạo cho là như vậy, đám Bàn Hùng bên cạnh cũng cho là như thế.

Lý Hiên chẳng hề hay biết gì về suy nghĩ của chúng nó, mà dù có biết thì hắn cũng lười để ý.

Sau khi giải quyết bầy Nanh Sói, hắn đã khống chế mai hoa lộc rời đi, vừa đi về phía xa vừa ăn trái Ngân Nguyệt.

Chờ cho đến khi Lý Hiên đi xa.

Đám Thỏ Cuồng Bạo và Bàn Hùng mới dám đi ra, sau khi cẩn thận kiểm tra xác chết trên mặt đất, vẻ mặt của chúng rất nghiêm túc.

Chương 694. Chương 9: Khiếp sợ

"Đi thôi, chúng ta đến thung lũng quan sát một chút, chắc hẳn con Lang Vương kia cũng chết rồi."

"Chắc vậy, đi xác nhận một chút, nếu như Vương của Nanh Sói quả thực đã chết vậy thì chúng ta có thể di chuyển đến thung lũng Lạc Phong, sau này khoảng cách hái thức ăn sẽ ngắn lại."

"Đúng vậy, đến đó xem sao."

Thỏ Cuồng Bạo Và Bàn Hùng vội vàng chạy vào trong thung lũng, lần theo dấu vết trên mặt đất, rất nhanh đã tìm được địa điểm chiến đấu.

Sau đó.

Bọn chúng nhìn thấy mặt đất gồ ghề và đẫm máu tươi, nhìn thấy những xác chết vỡ vụn khắp nơi và ngửi thấy mùi máu tươi bị đốt cháy.

Trông thấy nhiều thi thể Nanh Sói như vậy, biểu cảm của Thỏ Vương và Bàn Hùng Vương nặng nề, nhưng bọn chúng không nhìn thấy thi thể của Lang Vương, chuyện này khiến chúng nó khó hiểu.

"Chẳng lẽ Vương của bầy Nanh Sói không có ở nhà, vì thế nên bầy Nanh Sói mới bị tiêu diệt hết?" Bàn Hùng Vương ngờ vực nói.

"Không thể nào, từ trước đến giờ Nanh Sói luôn hoạt động theo quần thể, Lang Vương tuyệt đối sẽ không hành động một mình, trừ khi đã đào tẩu, chúng ta lần theo dấu vết xem sao."

"Được."

Mọi người tiếp tục hành động và nhanh chóng tìm kiếm trong thung lũng.

Chẳng mấy chốc, chúng nó đã tìm thấy thi thể của Lang Vương ở bên ngoài hang động.

"Tìm được rồi, các ngươi nhanh đến xem thi thể của Lang Vương kìa, nhìn phần cổ của nó." Thỏ Vương trịnh trọng nói.

"Lực lượng quá ngang ngược, vậy mà lại một chiêu đánh nát cổ Lang Vương, trực tiếp phá vỡ nội tạng nó."

"Thực lực đánh chết Lang Vương trong một chiêu, chẳng lẽ là do con thỏ đó ra tay sao?"

Bàn Hùng Vương trịnh trọng nói, một người đã trải qua nhiều trận chiến như nó chẳng mấy chốc đã kiểm tra được tình trạng thi thể.

"Chắc hẳn là do con thỏ đó ra tay, các ngươi xem vị trí Lang Vương bị tấn công đi, nơi đó có một vết lõm nhỏ."

"Vết lõm đó rất giống với cái hố do bộ tộc chúng ta để lại khi công kích kẻ địch, trước kia khi ta săn hoang thú cấp thấp cũng thích giết chúng bằng một đòn."

"Nhưng đó đều là hoang thú nhất giai nhất đẳng nhị đẳng, mà bây giờ là Lang Vương nhị giai thất đẳng."

"Một đòn giết chết nhị giai thất đẳng, thực lực như thế quá khủng khiếp, e rằng con thỏ đó đã tam giai rồi." Thỏ Vương nghiêm nghị nói.

"Tam giai! Thật sự không ngờ vùng đất hoang vu này của chúng ta lại xuất hiện cường giả tam giai."

"Chủ yếu là con thỏ đó còn non nớt quá, giống như trong kỳ ấu sinh, không nghĩ tới một con thỏ nhìn qua mềm yếu lại có sức mạnh như vậy."

"Đúng thế, không biết nó thuộc về bộ tộc lớn nào, lợi hại như vậy."

Bầy thỏ ồn ào thảo luận, nói về Lý Hiên với sự kinh ngạc, suy đoán thân phận của Lý Hiên.

Lúc này.

Đội trưởng thỏ đen chợt nghĩ đến điều gì đó, nó vội vàng nói:

"Ta nhớ mặt bên kia của thung lũng Lạc Phong còn có một con Hắc Manh Xà, không biết con rắn này có gặp phải cường giả kia không, nếu gặp, thế chẳng phải là Hắc Manh Xà cũng đã chết rồi sao?"

"Chuyện..."

Đám đông nghe thấy câu này thì đều sửng sốt, vội vàng nói: "Đi, đến bên kia thung lũng xem sao."

"Được."

Tốc độ của chúng nó rất nhanh, trong thời gian ngắn nhất đã vọt tới phía còn lại của thung lũng, sau đó chúng nó nhìn thấy da rắn bị lột ra và cái đầu rắn bị chặt xuống.

Nhìn nội tạng bị vứt bỏ và vết thịt nướng trên mặt đất, biểu cảm của mọi người hoàn toàn thay đổi.

"Đến cả Hắc Manh Xà cũng giết chết được, còn nướng lên ăn, cường giả này rốt cuộc là ai? Tại sao lại mạnh đến thế?"

"Lông của nó màu trắng, lẽ ra nó phải thuộc về tộc Vương Hậu, lần trước chúng ta đến bộ lạc Bạch Thỏ cũng không thấy thỏ

trắng lợi hại như vậy, thật kỳ lạ."

Cả đám thỏ đều cảm thấy khó hiểu, không thể nghĩ ra là Lý Hiên thuộc bộ lạc nào.

"Dù sao đi chăng nữa nó cũng đã giúp hai ta chuyện lớn, chúng ta cảm kích nó, sau này nếu có thể gặp lại nó, chúng ta nhất định phải cảm tạ nó."

"Đúng thể, cảm tạ nó nhiều."

Bộ tộc Thỏ Cuồng Bạo và Bàn Hùng đều rất cảm kích, đồng thời cũng nảy sinh lòng sùng bái Lý Hiên.

Tồn tại lớn mạnh đến thế, chúng nó kính trọng từ tận đáy lòng.

Cứ như vậy.

Một phiền toái lớn được giải quyết, chúng nó phấn chấn khiêng đồ ăn trở về, chuẩn bị mang thức ăn quan trọng về cho các tộc nhân.

Sau một hành trình dài.

Thỏ Vương và bộ lạc Bàn Hùng tách ra, mỗi bên trở lại bộ lạc theo lộ tuyến khác nhau.

Cuối cùng.

Thỏ Vương dẫn các Thỏ Cuồng Bạo trở lại vùng phụ cận của bộ lạc, liếc nhìn thấy hai con thỏ lớn màu xám đang canh giữ vương tử Thỏ Tím bên ngoài hốc cây trụi lá, nó đang phơi nắng bên ngoài.

"Tính ngày, chắc hẳn hôm nay đám tể tử mới ra đời, ngày mai mới dám đi ra khỏi hốc cây, hiện tại thỏ tím đã dám đi ra khỏi hốc cây, xem ra nó rất có dũng khí."

Thỏ Vương kinh ngạc nói, nhìn vương tử Thỏ Tím đang phơi nắng với vẻ khó tin.

"Đúng là rất giỏi, ngày đầu tiên đã giám bước ra khỏi hốc cây, mạnh hơn ngươi khi còn nhỏ nhiều." Vương Hậu thỏ trắng bên cạnh mỉm cười, hiển nhiên cũng rất vui.

"Hừ, cho dù nó có gan to đến đâu thì cũng là nhãi con của ta, muốn đánh thì đánh."

Thỏ Vương hừ một tiếng, nhưng dường như tâm trạng của hắn rất tốt, rõ ràng là rất hài lòng với vương tử Thỏ Tím.

"Thỏ Vương đại nhân, cuối cùng ngài cũng trở về rồi, tốt quá rồi."

Chương 695. Phiên ngoại 10: Kiểm tra khả năng phòng ngự

Hai con thỏ xám lớn cũng nhìn thấy Thỏ Vương, chúng vội vàng vui vẻ chào hỏi, đồng thời triệu tập tất cả thỏ con ra cửa để giới thiệu.

Tuy nhiên, khi nói về Lý Hiên, bầu không khí tại hiện trường trở nên buồn bã.

"Phụ thân, trứng ngài xin ở bộ lạc Bạch Thỏ cũng đã nở rồi, nhưng mà nó rời đi rồi, hoàn toàn rời xa chúng ta." Thỏ tím nói ra dáng ra vẻ.

"Đi à? Tại sao? Đợi đã, nó cũng mới sinh ra ngày đầu tiên, nó dám chui ra khỏi hốc cây sao? Thỏ Vương kinh ngạc.

"Đúng, nó rất phi phàm, là con thỏ đầu tiên bước ra khỏi hốc cây, nó tùy ý đi dạo xung quanh một lượt đã nhặt được cỏ Bách Linh, sau đó thăng cấp lên nhất giai nhị đẳng."

"Sau đó nó lại gặp một con mai hoa lộc, thuần phục con lộc, nó còn nhận được thêm hai gốc cỏ Bách Linh, thực lực đột phá đến nhất giai tam đẳng, sau đó nó rời đi, không về nữa."

Hai con thỏ lớn màu xám bất đắc dĩ giải thích, kể cặn kẽ toàn bộ sự việc, không chút che giấu.

Và nghe lời kể của chúng nó, đám người Thỏ Vương vô cùng chấn động, trong đầu không khỏi nhớ đến cường giả kia.

Vương tử Thỏ Tím cũng không biết đám người Thỏ Vương đang suy nghĩ gì, thấy bọn chúng không nói gì, vương tử Thỏ Tím

vội vàng nói.

"Phụ thân, các ngươi đừng lo, ta đã dũng cảm đi ra khỏi hốc cây, tiếp đó sẽ nỗ lực nâng cao thực lực, mau chóng đột phá."

"Sau này ta nhất định sẽ vượt qua thỏ trắng và dẫn nó về, nó là thê tử tương lai của ta, đời này ta sẽ không từ bỏ." Vương tử Thỏ Tím kiên định nói.

"Điều..."

Thỏ Vương nghe nó nói thế thì im lặng một chút rồi nói: "Vẫn nên từ bỏ thôi, sau này ta lại đi xin một viên trứng thỏ trắng khác."

"Tại sao? Phụ thân, ngài không tin tưởng ta sao?" Vương tử Thỏ Tím bất khuất nói.

"Đúng, không có chút lòng tin nào, bởi vì chúng ta đã gặp con thỏ trắng đó trên đường trở về."

"Thực lực của nó đã vô cùng đáng sợ, một quyền đánh chết Vương của Nanh Sói nhị giai thất đẳng."

"Đúng rồi, nó còn giết chết Hắc Manh Xà, đây là tồn tại nhị giai cửu đẳng, cả nhóm thỏ chúng ta đánh cũng đánh không lại được."

"Làm Thỏ Vương, nếu như ta không chết thì đời này cũng sẽ đạt được đến nhị giai cửu đẳng, cố gắng cả đời của ta cũng không đỡ được một chiêu của nó."

Thỏ Vương nghiêm túc nói, kể lại tình hình cơ bản cho đám thỏ.

Nghe nói thế, vương tử Thỏ Tím và hai con thỏ xám lớn kinh ngạc há to miệng, trong mắt hiện lên sự chấn động.

Có nghĩ thế nào bọn chúng cũng không ngờ được rằng kết quả

lại như thế, ngay cả Hắc Manh Xà mà thỏ trắng cũng giết chết được.

Nghĩ rằng chỉ mới một ngày trôi qua thôi mà Lý Hiên đã có thực lực đáng sợ như vậy, tương lai chắc chắn sẽ còn trở nên đáng sợ hơn nữa.

"Tại sao lại như vậy, sao lại thế này, thiên phú của ta cùng phụ thân ngang nhau, phụ thân cả đời chỉ đạt đến nhị giai cửu đẳng, đoán chừng cấp bậc của ta cũng là như thế."

"Kết quả một con Hắc Manh Xà có cấp bậc như thế lại bị một công chúa Thỏ một ngày tuổi giết chết, thế này thì còn muốn ta cố gắng thế nào đây?"

"Ta cố gắng cả đời cũng bằng một ngày của người ta! Ta khổ quá mà!"

Vương tử Thỏ Tím tuyệt vọng, cảm giác như cả thế giới đang sụp đổ, trái tim của nó còn trúng cú đánh mạnh một vạn lần.

Hết cách.

Vất vả cả đời cũng không so được với một ngày của người ta, khoảng cách quá lớn khiến vương tử Thỏ Tím nghĩ thôi cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Cuối cùng.

Nó chỉ có thể tuyệt vọng trở về hốc cây, ngồi một mình trước đống cỏ khô, im lặng gặm đồ ăn.

"Haiz! Để nó yên lặng một chút, sau này chúng ta lại đế bộ lạc Bạch Thỏ một chuyến."

"Được, Thỏ Vương đại nhân."

...

Một nơi khác.

Sau khi Lý Hiên ăn xong ba trái Ngân Nguyệt,

Bạch quang lóe lên trên người hắn, cấp bậc dần tăng lên.

Nhanh chóng đạt đến nhất giai thập đẳng, đồng thời đạt đến cực hạn đột phá.

Đi đến bước này.

Đã đến lúc hắn chính thức đột phá, từ nhất giai thập đẳng bước lên nhị giai, đồng thời lột xác bản thể, hoàn toàn trở thành sinh vật Thần Vực.

Tất nhiên, quá trình lột xác này cần có thời gian, Lý Hiên ước tính một chút, hắn sẽ cần thời gian khoảng ba ngày.

"Thời gian ba ngày, đã rất nhanh."

Lý Hiên nở nụ cười, bởi vì chỉ cần hoàn thành quá trình lột xác là hắn sẽ trở thành sinh vật Thần Vực nhị giai, cũng tức là đạt tới cấp bậc Tiên Đế.

Lúc trước hắn kẹt ở Bán Bộ Tiên Đế lâu như vậy, hắn vẫn luôn tích lũy thực lực, cường hóa các loại thiên phú của mình, chính là vì chuẩn bị chu toàn.

Nhưng ai mà ngờ được.

Sau khi đến thế giới Thần Vực thì thực lực lại tăng lên thuận lợi như thế, chỉ còn ba ngày nữa là trở thành Tiên Đế, chuyện này khiến Lý Hiên có cảm giác như đang mơ.

"Không đúng, nếu như ta không thăng cấp các thiên phú đến cấp thiên đạo thì e là rất khó đánh thắng mai hoa lộc, cũng không thể thắng được Hắc Manh Xà và Lang Nha."

"Sỡ dĩ ta đi suôn sẻ như vậy được là do ta đã từng bước tích cóp đủ thực lực, đánh bại những kẻ thù hùng mạnh và nhận được những lợi ích cho phép thực lực dễ dàng tăng trưởng."

Trong lòng Lý Hiên ngập tràn mong đợi, Góc Nhìn Thượng Đế nhanh chóng tìm thấy một sơn động, sau khi bước vào, hắn trực tiếp chọn bế quan đột phá, cố gắng cho việc trở thành Tiên Đế vào ba ngày sau.

Và cứ như thế, bế quan bắt đầu.

Chương 696. Phiên ngoại 10: Kiểm tra khả năng phòng ngự (2)

Lý Hiên nhắm mắt lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi tân sinh giáng lâm.

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt ba ngày trôi qua.

Ngày hôm nay.

Một con gấu lớn nhị giai thập đẳng từ xa chậm rãi đi tới, tiến về phía sơn động.

Sau khi nhìn thấy tám con Dong Nham Cự Thú canh giữ ngoài cửa động, và cả mai hoa lộc.

Gấu lớn tức giận, gầm lên một cách điên cuồng.

Vì nơi này là nhà của nó, nó ra ngoài đi săn trở về, lại thấy nhà bị chiếm cứ, chuyện này khiến gấu lớn vô cùng tức giận.

Gấu lớn cuồn cuộn lửa giận định hành động, nhưng vào lúc này.

Tám con Dong Nham Cự Thú ngửa mặt lên trời thét gào, thân thể vốn đã cao lớn lại phình to ra thêm, nhanh chóng bành trướng gấp mười lần.

Không chỉ như vậy, thực lực của bọn chúng cũng tăng lên nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã đạt đến nhị giai nhất đẳng, cũng là cấp bậc Tiên Đế.

Tám Dung Nham Cự Thú cấp bậc Tiên Đế tỏa ra khí tức càng thêm khủng khiếp.

Đại Cẩu Hùng đang chuẩn bị tấn công cũng căng thẳng dựng thẳng thân mình, hiển nhiên là có chút kiêng dè.

"Cuối cùng cũng đột phá, tốt lắm, ha ha ha."

Tiếng cười sảng khoái vang vọng khu vực này, theo tiếng cười đó, từ trong sơn động, một thanh niên tuấn tú ngọc thụ lâm phong mặc trang phục màu trắng chậm rãi bay ra.

Khí chất của thiếu niên này cực kỳ độc đáo, mang đến cho người ta cảm giác hiền hòa như đắm mình trong gió xuân, đồng thời cũng tỏa ra một luồng uy áp của Tiên Đế.

Sự xuất hiện của thiếu niên khiến con gấu lớn nọ càng thêm kiêng dè, nhưng nơi này là nhà của nó, nó chỉ có thể há to miệng và gầm gừ thúc giục.

Cửa sơn động.

Lý Hiên đưa tay phải lên vuốt lọn tóc đen bên tai, lặng lẽ cảm nhận sức mạnh mênh mông dâng trào trong cơ thể.

Sau khi đột phá xong, hắn cuối cùng cũng trở thành Tiên Đế, có thể tự do đi lại trong thế giới này, không cần sử dụng thể chuyển sinh nữa.

Hơn nữa, sau khi đột phá xong, thể chuyển sinh hình thỏ của hắn biến thành năng lượng tinh khiết nhất, được hắn hấp thụ, trái lại còn cường hóa thể phách của hắn, khiến thể phách của hắn mạnh mẽ hơn.

Tâm trạng đang rất tốt, Lý Hiên định thử lực lượng hiện tại của mình, con gấu lớn trước mắt này đúng lúc thích hợp.

Vì vậy, hắn chĩa bàn tay vào người con gấu và ngoắc ngoắc đầu ngón tay, hắn nói: "Gấu lớn, lại đây."

"Gào!"

Con gấu lớn tức giận gầm lên, thúc giục Lý Hiên rời đi, như thể nhận ra rằng Lý Hiên không dễ đối phó, nó không hành động liều lĩnh mà căng cứng thân hình.

"Qua đây."

Lý Hiên tiến lên vài bước và tiếp tục ngoắc ngón tay.

Thấy Lý Hiên bước về phía trước, trong mắt gấu lớn tràn đầy tơ máu, lực lượng hung hãn bùng nổ quanh cơ thể, thậm chí cơ thể nó cũng hơi vào thế sẵn sàng.

"Qua đây nào, để ta xem ngươi có thể phá vỡ phòng ngự của ta hay không." Lý Hiên điềm nhiên nói.

"Gào!"

Gấu lớn gào lớn, đột ngột quay đầu lại và chạy về phía xa, chỉ trong vài cái nhấp nhô là đã biến mất ở phía xa kia.

Lý Hiên: "..."

Chương 697. Phiên ngoại 11: Tộc Diệt Thế

Thấy gấu lớn vội vàng bỏ chạy, Lý Hiên vô cùng bất lực, hắn chỉ muốn kiểm tra sức mạnh của bản thân một chút thôi, kết quả không ngờ được rằng gấu lớn lại bỏ chạy.

"Ta đáng sợ như thế sao? Rõ ràng khí tức của gấu lớn mạnh hơn mà."

Lý Hiên ngờ vực, cẩn thận cảm nhận thực lực của mình, hắn phát hiện bản thân đúng là nhị giai nhất đẳng, cũng là thực lực Tiên Đế.

Loại thực lực này, xét theo phân chia đẳng cấp của thế giới này thì căn bản không thể thắng được gấu lớn nhị giai thập đẳng, nhưng tại sao nó lại bỏ trốn?

"Chẳng lẽ là do tám con Dung Nham Cự Thú?"

Lý Hiên quan sát qua tám con Dung Nham Cự Thú nhị giai nhất đẳng, cau mày, cảm thấy chúng hơi khác.

Sức chiến đấu của tám con Dung Nham Cự Thú này rất bình thường, điểm khác thường duy nhất là đặc tính bất tử, đó là chúng hoàn toàn không thể bị giết.

Nhưng còn chưa ra trận gấu lớn hoàn toàn không biết đặc tính này, vậy mà nó lại chạy trốn, chuyện này thật kỳ lạ.

"Có lẽ, con gấu lớn đó có một loại thiên phú cảm nhận đặc thù nào đó."

Lý Hiên cân nhắc cẩn thận một chút, cảm thấy đây là lý do có có sức thuyết phục nhất, nếu không thì căn bản không hợp lý.

"Thôi bỏ đi, đổi một mục tiêu thử nghiệm khác, để ta xem ai thích hợp hơn."

Lý Hiên triển khai Góc Nhìn Thượng Đế, một khu vực có bán kính ba mươi trượng ngay lập tức lọt vào tầm mắt hắn.

Hoàn toàn lột xác thành sinh vật Thần Vực, sự áp bức bên ngoài với hắn cuối cùng đã giảm bớt, phạm vi Góc Nhìn Thượng Đế của hắn thoáng cái mở rộng đến bán kính ba mươi trượng.

Có điều, sinh vật Thần Vực cũng bị áp chế, cũng có thể là cấp bậc của thế giới quá cao nên rất nhiều năng lực thoạt nhìn bình thường, tỷ như Hắc Manh Xà đã gặp trước đó.

Thực lực của Hắc Manh Xà là Tiên Đế đỉnh phong, nếu ở ngoại giới, chỉ cần nó tùy tiện thể hiện năng lực là có thể tạo ra dị tượng che phủ cả bầu trời, vung tay cũng có thể hủy diệt một thế giới.

Nhưng bây giờ.

Trong thế giới Thần Vực, nó tựa như một con rắn đen bình thường, căn bản không tạo ra dị tượng gì cả, chỉ có thể chiến đấu bằng thể phách của bản thân, đây là sự áp chế của thế giới Thần Vực.

"Ba mươi trượng cũng đủ rồi."

Bóng dáng Lý Hiên bay lên, đáp xuống người mai hoa lộc.

"Đi về phía đông nam, bên kia có một con hổ, tìm nó kiểm tra thực lực một chút."

"Được, Lý Hiên đại nhân."

Mai hoa lộc vội vàng gật đầu, cung kính thoáng nhìn liếc Lý

Hiên, rồi lúc này mối cất bước về phía đông nam.

Cách đó mười lăm trượng.

Năm Sư Đầu Nhân của bộ lạc Sư Đầu đang nghiêm túc quan sát con hổ màu đen phía đối diện.

Trên người chồng chất vết thương, bọn chúng gương vũ khí và lá chắn lên, giằng co với con hổ trong sự tuyệt vọng.

Khí tức do con hổ màu đen phát ra đã đạt đến nhị giai thập cấp, mỗi một cử chỉ đều mang đến cho người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Đối mặt với một con hoang thú mạnh mẽ như vậy, năm Sư Đầu Nhân hoàn toàn không thể đánh lại, chỉ có thể tuyệt vọng mà nhìn nó.

"Hoang thú Hắc Hổ quá mạnh, nếu cứ tiếp tục chiến đấu nữa thì chắc chắn chúng ta sẽ chết."

"Cầu cứu đi, với thực lực của chúng ta thì không thể nào đuổi nó đi được, chỉ có tặng mạng sống cho nó."

"Không thể cầu cứu, Sư Vương đại nhân đang trọng thương, sức chiến đấu của các tộc nhân còn lại quá yếu, đến cũng là đi chết, là cột trụ của bộ lạc, chúng ta phải gánh vác trách nhiệm."

"Nhưng chúng ta căn bản không thể địch lại nổi, đánh tiếp thì chúng ta sẽ chết hết."

"Có chết cũng phải chết ở nơi này, chỉ có như vậy mới không tổn hại đến bộ lạc."

...

Những Sư Đầu Nhân khác nghe nói thế, sự tuyệt vọng hiện lên trong mắt họ.

Bọn họ chỉ là chiến sĩ nhị giai lục đẳng, cho dù đoàn kết lại cũng không thể đánh bại con hổ màu đen nhị giai thập đẳng, huống chi con Hắc Hổ này là dị chủng trời sinh, khó đối phó hơn nhiều.

Dị chủng trời sinh tương đương với Vương của hoang thú, không chỉ sức chiến đấu mạnh mẽ, tốc độ cũng rất nhanh, hơn nữa còn có năng lực tự lành, gần như không thể giết chết.

Dù là Thỏ Vương và Bàn Hùng Vương trước đó, ngay cả khi tăng thực lên nhị giai thập cấp thì bọn chúng cũng không địch lại nổi con hỏi dị chủng màu đen này, đây là khoảng cách.

Vậy nên Sư Đầu Nhân biết bản thân xong đời rồi, bọn họ đã sẵn sàng chôn thây ở nơi này, tránh để con hổ phát hiện ra bộ lạc của bọn họ.

Gào!

Tiếng hổ gầm vang vọng núi rừng, rung động lá cây xanh tươi xung quanh, khiến các sinh sinh nhỏ bé xung quanh không dám phát ra tiếng động.

Trong hình thức uy thế như vậy, con hổ màu đen đi về phía trước với đôi mắt lạnh lùng, sát ý dạt dào nhìn chằm chằm vào thức ăn trước mặt.

Nó định chơi đùa vui vẻ với những con chuột bé nhỏ này trước khi dùng bữa.

Đúng, chuột nhỏ.

Trong mắt Hắc Hổ, năm Sư Đầu Nhân trước mặt là chuột, là món đồ chơi có thể tùy ý chơi đùa, giống như mèo thích bắt nạt chuột.

Hiện tại.

Hắc Hổ cũng định làm như vậy, chơi đùa vui vẻ.

Có điều, đúng lúc này.

Hắc Hổ cảm nhận được gì đó, bỗng quay đầu nhìn hướng khác.

Ở nơi đó, một con mai hoa lộc đang chậm rãi bước tới.

Sinh vật ngồi trên người mai hoa lộc là một kẻ kỳ quái, sinh vật đó mặc trang phục màu trắng, toát ra cảm giác hiền hoà.

Chương 698. Phiên ngoại 11: Tộc Diệt Thế (2)

Đằng sau sinh vật kỳ lạ này là tám con Dung Nham Cự Thú hỏa diễm cuộn trào, những con Dung Nham Cự Thú này cũng là nguyên nhân khiến Hắc Hổ quay đầu lại.

"Gào!"

Con hổ màu đen hướng về phía đó và gầm lên, sát ý bùng nổ nhìn chằm chằm vào đối phương, như thể cảm thấy bản thân bị xúc phạm.

"Chậc chậc chậc, cuối cùng cũng gặp được một con không bỏ chạy, nào, kiểm tra khả năng chiến đấu của ngươi một chút."

Một giọng nói thản nhiên vang vọng trong khu vực này, vang lên bên tai tất cả.

Theo âm thanh Lý Hiên chậm rãi phiêu nhiêu tung người lên không trung, bay về phía con hổ màu đen.

Gào!

Con hổ màu đen vô cùng tức giận, cơ thể của nó nhanh chóng chợt lóe rồi biến mất như thể tia chớp, khi xuất hiện lần nữa thì nó đã ở ngay trước mặt Lý Hiên, cắn một ngụm vào cánh tay Lý Hiên.

Rắc rắc!

Áo giáp phòng hộ trên cánh tay Lý Hiên vỡ vụn, đó là thứ hắn tùy tiện ngưng tụ để kiểm nghiệm một chút.

Mặc dù bây giờ nó đã bị phá hỏng nhưng Lý Hiên lại nở nụ cười.

Bởi vì sau khi con hổ màu đen cắn vỡ áo giáp thì lại không thể cắn thêm được nữa, không thể làm tổn thương làn da của hắn.

"Tiếp tục thí nghiệm."

Lý Hiên xóa bỏ áo giáp phòng hộ của mình, để con hổ màu đen cắn trực tiếp vào cánh tay của mình, xem xem liệu nó có thể cắn được hay không.

Hắc Hổ cũng vô cùng nghiêm túc, hì hục cắn loạn, kết quả thì như là cắn vào lớp da trên người con trâu già, có làm sao cũng không cắn nổi.

Gào!

Hắc Hổ vô cùng tức giận, hai móng vuốt to lớn của nó điên cuồng vung lên, móng vuốt nhanh như tàn ảnh quét qua cánh tay của Lý Hiên, nhưng kết quả ngay cả dấu vết cũng không để lại.

Chuyện này khiến Hắc Hổ tức giận đến lửa giận ngút trời, nó càng thêm điên cuồng cắn xé Lý Hiên, muốn gây tổn thương cho Lý Hiên, kết quả nó có cố gắng thế nào cũng vô ích, nó không thể thương tổn Lý Hiên.

Cách đó không xa.

Năm Sư Đầu Nhân ngây người nhìn cảnh này.

Trước đó khi thấy Lý Hiên đến, bọn họ còn cho rằng đã gặp được cao thủ, nhưng không ngờ được rằng khí tức Lý Hiên phát ra mới nhị giai nhất đẳng.

Sau đó, bọn họ trông thấy con hổ màu đen lao về phía Lý Hiên, bọn họ sợ Lý Hiên sẽ xảy ra chuyện nên vội vàng hét lên để nhắc

nhở, kết quả mọi chuyện biến thành khung cảnh trước mắt đây.

Nhìn thấy con hổ màu đen tức giận cắn xé lung tung, nhưng cắn mãi mà không để lại vết thương nào, nhìn Lý Hiên cười ha ha nhổ râu con hổ.

Đầu óc năm Sư Đầu Nhân có chút mông lung, đứng đó như thể đã đần độn.

Qua thêm một lúc nữa bọn họ mới phản ứng lại, sau đó thế mà bọn họ lại trông thấy Hắc Hổ nhổ nước bọt.

Hành động này đã chọc Lý Hiên tức giận, hắn trực tiếp nhấc con hổ lên rồi đập xuống mặt đất, điên cuồng đập xống như chơi đập chuột.

Trước cảnh tượng này, những Sư Đầu Nhân lại quan sát đến sững người, một lần nữa rơi vào tình trạng hóa đá.

Cuối cùng.

Mọi chuyện cũng kết thúc.

Hắc Hổ không diễu võ dương oai nữa, nó cũng không dám tấn công nữa, thay vào đó, nó tủi thân nằm co ro trên mặt đất, hoảng sợ nhìn Lý Hiên, rõ ràng là bị đánh đến mức để lại bóng ma trong lòng.

Thấy Hắc Hổ bị đánh đến ám ảnh trong lòng, mai hoa lộc khinh thường liếc nó một cái, hiển nhiên là xem thường nó.

Trước đó nó cũng bị đánh rất thảm nhưng mà nó không bị đánh đến mức có bóng ma trong lòng, thay vào đó, nó đã biểu hiện một cách thông minh và lập công, cuối cùng đã thành công trở thành tọa kỵ của Lý Hiên.

Nghĩ đến việc có núi dựa lớn là Lý Hiên chống lưng, mai hoa

lộc dương dương đắc ý ngẩng đầu lên, thái độ kiêu ngạo.

"Cảm tạ ơn cứu mạng của đại nhân."

Năm Sư Đầu Nhân cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhanh chóng quỳ xuống và cúi rạp người trước Lý Hiên, trán dộng thình thịch vào mặt đất, hoàn toàn không để tâm đến thương thế của mình.

"Chỉ là thuận tay thôi, vậy đi." Lý Hiên cưỡi trên mai hoa lộc, đi về phía đông nam.

Con hổ màu đen kia cũng vội vàng đuổi theo, hết cách rồi, ban nãy nó định chạy trốn, nhưng bị Lý Hiên liếc một cái, nó đã sợ đến vội vàng bám theo.

"Đại nhân, ngài định đi đến bộ lạc Vinh Diệu sao?" Một Sư Đầu Nhân to con hỏi.

"Đúng, sao thế?" Lý Hiên ngờ vực.

"Ta đề nghị ngài đợi thêm một chút, Hắc Phong Lĩnh phải đi qua để đến bộ lạc Vinh Diệu xuất hiện tộc Diệt Thế, ất không an toàn, các tộc lớn đều đang nghĩ cách giải quyết."

"Tộc Diệt Thế sao? Thực lực thế nào?" Gương mặt Lý Hiên nghiêm túc hẳn lên.

"Thực lực chắc là nhị giai, không khác biệt lắm với con hổ dị chủng màu đen này, nhưng nếu thật sự đánh nhau, Hắc Hổ chỉ có đường chết."

"Tộc Diệt Thế quá mạnh, cho dù chỉ có một tộc Diệt Thế thì cũng khó giải quyết được."

"May mà các bộ lạc lớn xung quanh định hợp lực tiêu diệt tộc Diệt Thế này, vì vậy ta đề nghị ngài chờ một chút."

"Đợi đến khi các bộ lạc lớn tiêu diệt tộc Diệt Thế rồi, ngài có

thể vượt qua Hắc Phong Lĩnh một cách an toàn." Sư Đầu Nhân to con trịnh trọng nói.

"Ta biết rồi, ta đi xem thử xem sao."

Lý Hiên định đi xem thử xem tộc Diệt Thế rốt cuộc trông như thế nào, sức mạnh chiến đấu đã đạt đến mức độ nào.

Còn về nguy hiểm, Lý Hiên không lo lắng, nhị giai còn không làm gì được hắn, hơn nữa dù có chết thì hắn vẫn có thể sống lại, đương nhiên là hắn không hề sợ hãi.

Chương 699. Phiên ngoại 12: Người duy nhất người may mắn sống sót dưới chiếu xạ của Chân Thần

Vì vậy Lý Hiên rời đi, dẫn mấy thuộc hạ hướng tới Hắc Phong Lĩnh ở hướng đông nam.

Để được sớm nhìn thấy tộc Diệt Thế, Lý Hiên tăng tốc độ tiến về phía trước, khống chế mai hoa lộc đi đến Hắc Phong Lĩnh bằng tốc độ nhanh như tia chớp.

Hắc Phong Lĩnh.

Trên con đường đi tới bộ lạc Vinh Diệu.

Mười mấy vương của các bộ lạc, dẫn theo chiến sĩ của bộ lạc, chúng nó đang giằng co với chi chít những con quái vật xấu xí, bầu không khí của nơi này căng thẳng đến cực điểm.

Những con quái vật xấu xí này không phải là tộc Diệt Thế mà là con rối tộc Diệt Thế khống chế, số lượng rất nhiều, mỗi con đều xấu xí, khí tức tối tăm.

Điều khiến mọi người nặng nề là tộc Diệt Thế điều khiển rất nhiều con rối như thế mà thực lực lại chỉ nhị giai.

Cấp bậc như vậy nhưng lại ép hơn một trăm bộ lạc hợp sức lại cùng nhau, đủ để thấy được sự đáng sợ của tộc Diệt Thế.

"Chết tiệt, nó thế mà lại đang khống chế thê tử của ta, chết tiệt

thật!" Một sinh vật hươu bào tức giận thét lên, giận dữ nhìn chằm chằm vào con quái vật xấu xí đối diện.

Trong số những con quái vật đó, một sinh vật hươu bào yếu đuối lẳng lặng đứng đó, dáng vẻ của nó trở nên vô cùng xấu xí, nhưng vẫn có thể nhìn ra thân phận của nó.

"Trượng phu của ta cũng bị khống chế, chỉ cần bị tộc Diệt Thế giết chết, thi thể của những kẻ này này sẽ bị chúng nó điều khiển, đây mới chính là điểm đáng sợ của tộc Diệt Thế."

Một con uyên ương nhỏ giọng nói, nhưng trong giọng nói ấy lại khàn khàn và run rẩy, rõ ràng là tâm tình không ổn định.

"Tộc Diệt Thế quá đáng hận, loại chủng tộc tà ác này không nên tồn tại trên thế gian này, chúng nó đều đáng chết!"

"Báo thù, giết tộc Diệt Thế này, lấy lại thi thể của người nhà chúng ta."

"Giết!"

Các chiến sĩ của bộ lạc vô cùng phẫn nộ, lao đến trong sự tức giận.

Đối diện.

Những con quái vật chi chít bắt đầu hành động, chúng vặn vẹo thân thể và bắt đầu di chuyển.

Một giây sau.

Đàn quái vật dày đặc lao ra, vồ lấy các chiến binh của bộ lạc như ma quỷ.

Nơi khác.

Lý Hiên nhanh chóng di chuyển về phía trước, sau hành trình

dài hai giờ, cuối cùng hắn cũng đi đến phụ cận Hắc Phong Lĩnh.

Theo bản năng, Lý Hiên mở ra Góc Nhìn Thượng Đế, quét qua Hắc Phong Lĩnh, ngay sau đó, từng cảnh tượng rộng lớn in sâu vào ánh mắt hắn.

Trong sự quan sát của hắn.

Có một cuộc chiến kịch liệt đang diễn ra, một liên đoàn gồm các tộc đàn tạo thành, chúng nó đang giao chiến chống lại những con quái vật xấu xí.

Những con quái vật này rất xấu này chỉ mạnh hơn hoạt tử nhân một chút, nhưng khí tức chúng tỏa ra lại vô cùng điên cuồng, mang đến cho người ta một loại cảm giác vô cùng kỳ quái.

"Những quái vật này chắc hẳn là con rối, phía sau sương mù là cái gì? Chẳng lẽ tộc Diệt Thế đang ẩn náu ở đó?"

Lý Hiên ngờ vực, hắn nhìn thấy một màn sương đen dày đặc ở khu vực phía sau đám quái vật.

Mật độ của những sương mù này cực cao, ngay cả Góc Nhìn Thượng Đế cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lý Hiên chỉ có thể ở Góc Nhìn Thượng Đế đến cực hạn, cố gắng tìm kiếm trong sương mù, muốn xem thử tộc Diệt Thế có ẩn náu ở đây hay không.

Với sự tò mò sâu sắc, Lý Hiên tìm kiếm trong khoảng một khắc, cuối cùng tập trung vào một khu vực trong góc.

Ở nơi đó.

Một phần mộ đơn độc đứng sừng sững ở đó, trên phần mộ phủ đầy cỏ dại, phía trước là một tấm bia đá, trên tấm bia đá màu trắng có viết Chân Thần.

Tấm bia thoạt nhìn đã bị phong hóa và trải qua sự xói mòn của năm tháng, nhưng ngoài điều đó ra, Lý Hiên không thấy điều gì bất thường, chỉ là một tấm bia mộ.

"Không, không đúng."

Lý Hiên tiếp tục quan sát, cố gắng nhìn rõ ngôi mộ trong sương mù, cố gắng nhìn thấy một vài thông tin quan trọng.

Trong giây lát.

Đáy lòng Lý Hiên có cảm giác sợ hãi, sống lưng cũng lạnh toát.

Bởi vì, chẳng biết lúc nào, một người phụ nữ lẳng lặng đứng trước phần mộ, một nữ nhân quỷ dị mặc trang phục màu trắng với mái tóc dài màu đen.

Nữ nhân này không đi giày, đôi chân nhợt nhạt lộ ra ngoài, mấu chốt là nàng quay lưng về phía Lý Hiên.

Ngay cả Góc Nhìn Thượng Đế của Lý Hiên cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của nàng.

Lý Hiên cố gắng điều chỉnh góc nhìn của mình để nhìn rõ hơn, nhưng dù cố gắng thế nào hắn cũng không thể nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhân này.

"Ngươi có nhìn thấy đầu của ta không?"

Giọng nói cực kỳ bình tĩnh của nữ nhân đột nhiên vang lên, âm thanh như thể vang lên bên tai hắn khiến Lý Hiên sợ hết hồn hết vía, vội vàng thu Góc Nhìn Thượng Đế lại.

"Phù phù phù, đây là tộc Diệt Thế sao? Quá quỷ dị."

Lý Hiên hít thở sâu vài lần, cố gắng khiến những dao động trong lòng bình tĩnh lại, nhưng hắn vẫn cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, hãi hùng khiếp vía.

"Không đúng, không đúng."

Lý Hiên vội vã sử dụng sức mạnh của Tiên Đế, cẩn thận kiểm tra tình trạng cơ thể của mình, muốn xem liệu có chuyện gì xảy ra với mình hay không.

Nhưng sau một hồi kiểm tra, hắn căn bản không tìm thấy gì cả, mọi thứ có vẻ bình thường, nhưng bản năng của Lý Hiên khiến hắn vô cùng bất an.

"Chán sống!"

Lý Hiên tức giận, hai bàn tay to lớn màu đen đột nhiên được ngưng tụ, xuất hiện phía sau hắn và tỏa ra uy năng mạnh mẽ.

Chương 700. Phiên ngoại 12: Người duy nhất người may mắn sống sót dưới chiếu xạ của Chân Thần (2)

Đây là Linh Hồn Chi Thủ, cũng là thủ đoạn công kích linh hồn Lý Hiên thích sử dụng nhất, hắn từng dựa vào chiêu này để giết rất nhiều tà ma.

Và bây giờ.

Hai bàn tay to lớn đen sì bất ngờ thò vào cơ thể hắn, tiến sâu vào trong linh hồn.

Xèo xèo xèo!

Âm thanh như ăn mòn vang lên, cảm giác ngứa ran từ hai bàn tay linh hồn truyền đến, nhưng Lý Hiên lại nở nụ cười, bởi vì đã bắt được mục tiêu.

Chịu đựng cơn đau dữ dội, Linh Hồn Chi Thủ của Lý Hiên rất nhanh đã chộp lấy một bóng dáng quỷ dị và kéo nó ra ngoài.

Đó là một cái đầu người, cái đầu hung tợn của một nữ nhân, sự bạo ngược và chết chóc trong mắt khiến trái tim Lý Hiên hãi hùng khiếp vía.

Gào!

Miệng của cái đầu đột nhiên há ra ba thước, hung hăng hướng về phía cơ thể Lý Hiên, rõ ràng là có ý định nuốt chửng hắn.

Xoẹt xoẹt!

Với âm thanh xé rách, cái đầu kỳ lạ bị Lý Hiên thẳng tay xé nát, chia nó thành hai nửa từ ngay chính giữa.

Nhưng cho dù chỉ còn lại nửa khuôn mặt, cái đầu vẫn gầm rú, đôi mắt đỏ ngầu màu máu vẫn còn hoạt động.

Xoẹt xoẹt, xoẹt xoẹt, xoẹt xoẹt!

Lý Hiên điên cuồng xé rách nó, dưới tác dụng của bàn tay linh hồn khổng lồ, điên cuồng xé nó thành từng mảnh vụn.

Nhưng điều khiến Lý Hiên cảm thấy kinh hoàng chính là.

Sau khi cái đầu bị rách rơi xuống đất, một con mắt vẫn dán chặt vào Lý Hiên, nhìn chằm chằm vào hắn.

Rầm rầm rầm!

Trong mắt Lý Hiên xuất hiện chữ 'Thiên', Thiên Không Chi Thủ mạnh mẽ giáng xuống, hung hăng đập vào con mắt đó Thiên Không Chi Thủ ẩn chứa sức mạnh tịnh hóa hoàn toàn tiêu diệt con mắt đó.

"Phù, cuối cùng cũng giải quyết xong."

Lý Hiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn cảm thấy cơ thể nhẹ hẳn đi, cảm giác dựng tóc gáy cũng biến mất.

"Đây tuyệt đối không phải nhị giai, ít nhất cũng tam giai trở lên, đồ đáng sợ."

Lý Hiên định lùi lại và rời đi, thật sự là cảm giác đối phương mang đến cho hắn quá đáng sợ, ngay cả khi đầu đã bị xé nát mà hắn vẫn có cảm giác đối phương còn sống.

"Rút lui, đi."

Lý Hiên hạ lệnh, định cưỡi mai hoa lộc rời đi, nhưng Lý Hiên đột nhiên phát hiện ra cả nơi này chỉ còn lại mình hắn.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Sắc mặt Lý Hiên thay đổi.

Hỏa Phượng Hoàng thiêu đốt quanh người hắn, năng lực thiên phú Phượng Hoàng Biến cường đại cũng được phóng thích, thực lực của hắn nhanh chóng tăng lên, cấp tốc tăng cường trong nháy mắt cứ như thể bùng nổ.

Hắn không hề thả lỏng, ngược lại, nắm đấm bên phải kèm theo Linh Hồn Chi Thủ phối hợp với Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thể hung hăng đánh về phía trước.

Rắc rắc!

Như thể tiếng thủy tinh vỡ vang lên, không gian bắt đầu vỡ vụn theo tiếng va chạm này, dần lộ ra cảnh tượng bên ngoài không gian.

"Đây là!"

Đồng tử của Lý Hiên mạnh mẽ co lại.

Bởi vì, không biết từ lúc nào, mai hoa lộc đã ngã xuống trong vũng máu, con hổ màu đen cùng đầu và thân tách rời, tám con Dung Nham Cự Thú cũng đã tiêu tán.

Điều khiến Lý Hiên hoảng sợ hơn nữa chính là vị trí của hắn không phải ở phụ cận Hắc Phong Lĩnh mà là khu vực gặp gỡ Sư Đầu Nhân trước đó.

Bởi vì cách đó không xa, năm Sư Đầu Nhân đã chết, thi thể đang vặn vẹo trong hình thái quỷ dị.

Mai hoa lộc và con hổ màu đen bên cạnh hắn cũng đang dần

vặn vẹo, như thể chúng sắp chuyển biến thành con rối.

Rầm!

Cột sáng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào phía đông nam, kèm theo cột sáng là tiếng thét chói tai kinh hoàng đến mức tận cùng của nữ nhân.

"A!"

"Tộc Diệt Thế đáng chết, giết trăm vạn sinh linh Thần Vực của ta, chết đi cho ta!"

Rầm rầm rầm!

Cột sáng khổng lồ kia lại chớp động lần nữa, lực lượng cuồn cuộn hung hãn giáng xuống như thể thiên uy, cả vòm trời cũng bị cột sáng chiếu rọi.

"Đánh không lại thì rút lui, kẻ này là Chân Thần ngũ giai, nhanh rút lui!"

"Chết tiệt, ta không cam tâm!"

"Bên kia có một tiểu tử nhân tộc, tiểu tử này không đơn giản, có thể sống sót qua phóng xạ của Chân Thần ngũ giai, cho dù sống sót ở biên giới khu vực phóng xạ thì cũng không dễ dàng gì."

"Chúng ta mang hắn đi!"

"Đi!"

Tiếng trò chuyện vang vọng giữa đất trời.

Sau khi Lý Hiên nghe thấy âm thanh, hắn định nhìn về phía xa, nhưng còn chưa kịp nhìn thấy ai đang nói chuyện thì cơ thể đã có cảm giác bị nhấc bổng lên, sau đó khung cảnh xung quanh nhanh chóng đảo ngược.

"A!"

Tiếng hét kinh hoàng của nữ nhân đột nhiên vang lên từ phía sau.

Một giây sau.

Vô số cánh tay của nữ nhân đột nhiên nhô lên khỏi mặt đất.

Những cánh tay này tái nhợt không có huyết sắc, còn có mạch máu đen kịt và mùi hôi thối khó ngửi của thi thể.

Tốc độ cánh tay của nữ nhân quá nhanh, trong nháy mắt đã đến dưới chân bọn họ, mặc dù bọn họ đã rời đi nhanh như chớp nhưng cánh tay vẫn lao về phía bọn họ.

Rầm rầm rầm!

Cột sáng vô tận từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào những cánh tay nhợt nhạt đó, cố gắng ngăn cản chúng.

Nhưng cột sáng chỉ có thể kiềm chế những cánh tay này, không thể hoàn toàn ngăn chặn chúng.

Chẳng qua, rất nhanh.

Dây leo dày đặc chi chít gấp gáp xoay tròn, nhanh chóng quấn lấy những cánh tay này, hợp sức với cột sáng, ngăn chặn những cánh tay này.

Nhưng dù vậy, cánh tay nhợt nhạt vẫn vươn lên, tóm lấy bọn họ.

Rầm rầm!

Chương 701. Phiên ngoại 13: Một đống thiên tài địa bảo

Mặt đất rung chuyển, từng bàn tay to do đá ngưng tụ từ dưới lòng đất chui ra, hung hăng đánh vào những cánh tay trắng bệch kia.

Uy lực của những tàn tay bằng đá khổng lồ này không mạnh, nhưng cánh tay trắng bệch đang bị cột sáng tấn công, đang bị dây leo màu lục quấn lấy, đang ở thời khắc mấu chốt.

Thời cơ tấn công của bàn tay đá khổng lồ quá chính xác, hơn nữa lại tấn vào vị trí yếu ớt nhất trên cánh tay trắng nhợt.

Chuyện này cũng khiến tốc độ của cánh tay trắng nhợt giảm xuống, bị ảnh hưởng.

Cũng trong chớp mắt ấy.

Đám người Lý Hiên cấp tốc biến mất ở nơi xa, lên xuống vài lần rồi hoàn toàn biến mất.

Tại chỗ chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết của một nữ nhân, trong giọng nói xen lẫn không cam lòng và tức giận.

Tí tách!

Máu chảy ra từ mắt phải của Lý Hiên, rơi trên gương mặt hắn, nhưng đã nhanh chóng bị hắn lau đi, sau đó chăm chú nhìn hai sinh vật cái Thần Vực bên cạnh.

Đây là hai sinh vật Thần Vực thuộc chủng tộc khác nhau, một bên là hồ ly trắng bốn đuôi tay cầm quyền trượng, còn lại là một

cây hòe lớn mập mạp, đang cõng Lý Hiên là Đại Hòe Thụ.

Lúc này.

Cây hòe lớn và hồ ly trắng bốn đuôi cũng đang nhìn hắn bằng ánh mắt kinh ngạc, đồng thời cũng đang nhìn vào mắt phải của hắn.

"Nhân loại, ngươi tên là gì? Biểu hiện vừa rồi của ngươi thật thuyệt vời, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một Thần Vực Thần Vực nhị giai vượt qua được ô nhiễm của Chân Thần, thậm chí còn khiến Chân Thần chịu thiệt." Hồ ly trắng bốn đuôi lên tiếng tán thưởng.

"Tên ta là Lý Hiên, bàn tay bằng đá khổng lồ là năng lực thiên phú của ta, vậy nên ta có thể kiểm soát nó ở mức tối đa." Lý Hiên giải thích đại khái.

"Năng lực rất tốt, nhưng thời điểm ngươi ra tay quá đúng lúc, hơn nữa còn có thể tìm ra nhược điểm, đúng là khó được." Hồ ly trắng bốn đuôi thán phục nói.

"Đúng thế, với chút thực lực ít ỏi như vậy, khi ta ở cùng lứa tuổi với ngươi, còn không bằng một phần mười của ngươi!" Cây hòe lớn gật đầu.

"Đúng rồi, ta tên là Bạch Hồ Diễm, tên hắn là Hòe Thụ Công, chúng ta đến từ thành Kỳ Lân." Bạch Hồ Diễm lại nói.

"Thành Kỳ Lân?"

Nghe thấy lời này, Lý Hiên rất ngạc nhiên, bởi vì Kỳ Lân là một sinh vật trong thần thoại của kiếp trước, không ngờ rằng ở đây cũng có một thành Kỳ Lân.

"Có phải là đã bị dọa sợ rồi không? Đáng tiếc là bên trong tòa thành của chúng ta không có Kỳ Lân, nguyên nhân thực sự là do

tôn thờ Kỳ Lân nên mặt đặt cái tên..."

Bạch Hồ Diễm nhẹ nhàng giải thích, không chút do dự kể ra nguồn gốc của thành Kỳ Lân, đồng thời nàng cũng đang quan sát Lý Hiên.

Dễ nhận thấy, biểu hiện của Lý Hiên rất phi phàm, điều này đã khơi dậy hứng thú của cường giả này.

Cường giả tên là Hòe Thụ Công kia cũng nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt khác, mỉm cười trò chuyện với Lý Hiên.

Trong cuộc trò chuyện, Lý Hiên biết rằng chúng nó là cường giả tứ giai thập đẳng, đồng thời chúng cũng là phó thành chủ thành Kỳ Lân, kiểm soát một vùng lãnh thổ rộng lớn.

Chúng nó đã sớm nhìn ra Lý Hiên không phải là sinh linh bản thổ của thế giới Thần Vực mà là người ngoại lai từ một thế giới nhỏ.

Nhưng bọn chúng không có ý bài xích, thay vào đó bọn chúng còn cho rằng việc Lý Hiên đi đến thế giới Thần Vực là lẽ đương nhiên.

Nguyên nhân là bởi vì trên thế giới này có rất nhiều người ngoại lai, ngay cả cây hòe lớn cũng là sinh linh đến từ bên ngoài.

Căn cứ vào lời kể của bọn chúng.

Cách đây rất lâu đã có sinh linh của các tiểu thế giới đến thế giới Thần Vực phát triển.

Sinh linh của toàn bộ Thần Vực giống như một thập cẩm, có đủ tất cả các chủng tộc.

Điều này cũng khiến Lý Hiên yên lòng, bắt đầu hỏi thông tin về Chân Thần.

Căn cứ vào những gì hai người này nói, Chân Thần tương đương với sinh linh ngũ giai của thế giới Thần Vực, thực lực phi thường đáng sợ, thuộc về cường giả cấp bậc cường giả thành chủ ở thế giới Thần Vực.

Giống như tộc Diệt Thế vừa gặp gỡ khi nãy, hai người họ căn bản không thể địch nổi, cách duy nhất để đẩy lùi chính là mời thành chủ ra tay, đúng vậy, đẩy lùi.

Muốn tiêu diệt tộc Diệt Thế vô cùng khó khăn, chủ yếu là tộc Diệt Thế lắm thủ đoạn quỷ dị, khó có thể đề phòng.

Có nhiều khi đánh mãi mới giết được tộc Diệt Thế thì lại chỉ là cái vỏ của con ve sầu.

Chuyện này cũng khiến các sinh vật Thần Vực rất bất đắc dĩ, chỉ e các sinh vật Thần Vực thần cấp cũng cảm thấy rất đau đầu.

"Lý Hiên, vừa rồi ngươi đã bị ô nhiễm, nhưng ngươi đã xóa ô nhiễm đi rồi, năng lực này của ngươi quá phi thường."

"Trong tương lai, chỉ cần ngươi trưởng thành, ngươi nhất định có thể trở thành cường giả siêu cấp và chém giết tộc Diệt Thế."

“Cho nên ta muốn bồi dưỡng ngươi, tặng cho ngươi những thứ này, sau này hy vọng ngươi sẽ giúp ta khi ta gặp nguy hiểm!"

Vừa nói xong, trong tay Bạch Hồ Diễm đột nhiên xuất hiện một chiếc hộp, khi mở ra, bên trong lộ ra một lượng lớn trái cây thần bí.

Khoảnh khắc những trái cây này xuất hiện, trái tim của Lý Hiên nhanh chóng nảy lên, sự khao khát đến từ linh hồn ấy, rõ ràng là có những thứ tốt sẽ giúp ích rất nhiều cho linh hồn của hắn trong đống trái cây này.

"Chỉ là giúp ngươi một chút thôi sao?" Lý Hiên kiềm chế nỗi

khát vọng trong lòng, hỏi.

Chương 702. Phiên ngoại 13: Một đống thiên tài địa bảo (2)

"Đúng thế, tình huống của Thần Vực không lạc quan, đặc biệt là sau khi Nguyệt phán xử đại nhân ngã xuống, Thần Vực càng ngày càng càng tệ, đã có hơn một nửa thế giới Thần Vực bị ô nhiễm."

"Cứ tiếp tục như vậy, thế giới Thần Vực sẽ rất nguy hiểm, nhưng ngươi đã cho ta một tia hy vọng." Bạch Hồ Diễm chân thành nói.

Nguyệt phán xử?

Trong lòng Lý Hiên thầm thắt lại, nhưng biểu cảm không hề thay đổi, hắn hỏi: "Nguyệt phán xử đại nhân mà ngươi nhắc đến là?"

"Nàng là người thủ hộ thế giới Thần Vực, bảo vệ thế giới Thần Vực qua nhiều năm tháng, đáng tiếc ta sinh ra quá muộn, không thể thấy được tư thái của vị đại nhân ấy."

"Sau này ta được nghe lão tổ tông kể lại rằng, tộc Diệt Thế của thế giới Hắc Động tấn công thế giới Thần Vực khiến Nguyệt phán xử đại nhân tức giận, một trận chiến kinh hoàng đã diễn ra."

"Cuối cùng thế giới Hắc Động bị đánh vỡ, hạch tâm thế giới cũng bị đánh chỉ còn to ngang quả bóng, sau đó trốn thoát ra ngoài, âm thầm phát triển."

"Thế giới Hắc Động hiện tại trưởng thành dựa vào việc hấp thu các tiểu thế giới, nhưng nó sẽ không bao giờ khôi phục lại

được sức mạnh như ban đầu." Bạch Hồ Diễm giải thích.

"Thì ra là như vậy, Nguyệt phán xử đại nhân này đúng là phi phàm." Lý Hiên kinh ngạc, nhưng trong lòng hắn đang suy tư về Nguyệt phán xử của chiến trường cổ.

"Đáng tiếc là đại nhân đã ngã xuống, mặc dù có lời đồn là Nguyệt phán xử đại nhân không chế, chỉ trọng thương chuyển thế, sau này có thể trở lại sau khi khôi phục trí nhớ."

"Nhưng một nửa thế giới Thần Vực đã bị ô nhiễm rồi, nếu như đại nhân còn sống thì chắc chắn đã nên xuất hiện, sao có thể trì hoãn đến bây giờ." Bạch Hồ Diễm thở dài bất lực.

"Có thể là vẫn chưa phục hồi trí nhớ hay không?" Lý Hiên suy đoán.

"Có khả năng như vậy, nhưng xác suất quá thấp, Nguyệt phán xử đại nhân đã ngã xuống quá lâu rồi, không có một tia hy vọng nào."

"Sau này, có vài tên lừa đảo giả làm thể chuyển sinh của Nguyệt phán xử, đều nói bản thân là Nguyệt phán xử, nhưng thật không may, làm sao bọn chúng có thể qua mặt được cấp cao? Cuối cùng đều bị xử lý."

Bạch Hồ Diễm thở dài thật sâu, cảm thấy khả năng Nguyệt phán xử đã tử vong là rất ca, không thể nào còn sống.

Thở hắt ra, Bạch Hồ Diễm đặt hộp trái cây vào tay Lý Hiên và nói.

"Bằng thực lực nhị giai nhất đẳng mà ngươi có thể may mắn sống sót trong tay Chân Thần ngũ giai, điều đó đã đủ để chứng minh sự ưu tú của ngươi, ta tin tưởng ánh mắt của bản thân, sau này nhờ cả vào ngươi."

"Tiểu tử, lão gia hỏa ta cũng tham gia chung cho vui, sau này nếu có thể, cũng xin ngươi giúp đỡ bộ tộc Hòe Thụ chúng ta."

Hòe Thụ Công lấy ra một chiếc hộp từ cành cây và trao nó cho Lý Hiên một cách chân thành.

"Chuyện..."

Nhìn vào nhiều loại trái cây quý giá trong hai chiếc hộp, Lý Hiên hít sâu một hơi và nói.

"Cảm tạ, yên tâm đi, sau này ta sẽ không để các ngươi phải thất vọng."

"Có những lời này của ngươi là đủ rồi, chờ chúng ta trở về thành Kỳ Lân, ta tặng cho ngươi một căn nhà, ngươi ở trong đó hấp thu cho tốt, xác suất đột phá tam giai sẽ cao hơn."

"Tuy nhiên, ăn quá nhiều thiên tài địa bảo sẽ có ảnh hưởng nhất định đến ngươi, vì vậy sau khi đến tam giai ngươi nên lịch lãm trong một thời gian ngắn, lắng đọng tu vi một chút." Hòe Thụ Công nói.

"Lý Hiên, ta sẽ sắp xếp một đội ngũ trước cho ngươi, sau khi đột phá thì theo chân bọn chúng đi lịch lãm, học tập kiến thức về tộc Diệt Thế, hiểu thông tin và điểm yếu của chúng nó..."

Bạch Hồ Diễm lên tiếng, nàng vô cùng coi trọng Lý Hiên, thậm chí còn lên kế hoạch sắp xếp con đường tương lai cho Lý Hiên.

"Đa tạ."

Lý Hiên gật đầu, ý nghĩ muốn nhanh chóng ăn trái cây ngày càng mạnh mẽ.

Rốt cuộc.

Sau khi nhanh chóng phi hành trong một quãng thời gian dài,

bọn họ đi đến một tòa thành rộng lớn và hùng vĩ, đó là thành Kỳ Lân.

Bên trong tòa thành.

Tiểu viện Hồng Hạnh.

Lý Hiên được sắp xếp vào tiểu viện này, được bao quanh bởi trận pháp bảo vệ đặc biệt. Cộng thêm việc vị trí của tiểu viện khá đặc biệt, thuộc khu vực cường giả, mặt an toàn tốt hơn nhiều.

Đương nhiên là Lý Hiên rất vui vẻ ở lại nơi này, sau khi tiễn Bạch Hồ Diễm đi, hắn cuối cùng cũng có thể gặm thiên tài địa bảo.

Với những kỳ vọng sâu sắc.

Lý Hiên đi xuống tầng hầm, sau khi thuận tay bố trí một vài trận pháp xong, hắn bày hai chiếc hộp lên mặt bàn.

Hắn có thiên phú đặc biệt, không sợ hãi tử vong, cho dù Chân Thần giết chết hắn, hắn cũng có thể Thời Quang Đảo Lưu và sống lại.

Hơn nữa hắn còn có thiên phú miễn dịch với siêu virus, không sợ các loại độc dược, cho nên hành động tự nhiên không chút kiêng kỵ.

Vì vậy, hắn cầm trái cây lên và trực tiếp gặm, ăn sạch mọi thứ trong niềm hạnh phúc.

Cùng lúc đó.

Bạch quang trên người hắn lập loè, thực lực nhị giai nhất đẳng từng bước tăng lên, rất nhanh đã đạt đến tam giai nhất đẳng, sau đó dừng lại.

'Ting! Năng lực Huyết Phân Thân của ngài đã tiến hóa liên tiếp từ Tiên Thần kỳ đại viên mãn đến nhất giai thập đẳng.'

'Ting! Thể chất Thần Vực của ngài tiến hóa thành cấp căn nguyên và dung nhập vào bên trong Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thể, và thể chất này tiến hóa thành Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thần Thể.'

Chương 703. Phiên ngoại 14: Tam Thải Linh Hồn

'Ting! Cho dù ngài có chết, thân thể này cũng có thể cho phép ngài sống lại trong cơ thể sinh vật, cho dù là sinh vật Thần Vực.'

...

Âm thanh của máy móc liên tục vang lên và tâm trạng của Lý Hiên cũng trở nên tốt hơn.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, điều thực sự khiến Lý Hiên phấn khích là tẩm bổ về mặt linh hồn.

Lúc trước, hắn hận không thể ăn sạch thiên tài địa bảo, không phải là vì cấp bậc mà là vì lột xác linh hồn.

Bây giờ hắn ăn nhiều bảo vật như vậy, linh hồn của hắn đang được tăng cường rất, cô đọng và lột xác đến đẳng cấp chưa từng có.

Đó là cấp bậc mà hắn đã đột phá đến Tiên Đế cũng không thể đạt tới.

Vù!

Âm thanh như tiếng ong vỗ cánh đột nhiên vang lên, Lý Hiên chỉ cảm thấy linh hồn bỗng bành trướng một cách dữ dội, vỡ tan như vỏ trứng vỡ vụn.

Ngay sau đó.

Linh hồn của Lý Hiên toát ra quang huy lăn tăn, đó là Linh Hồn

Chi Quang ngưng tụ từ ba loại màu sắc là đen, trắng và đỏ, cũng là một cấp bậc mà Lý Hiên chưa từng có.

'Ting! Linh hồn của ngài thăng cấp lên Tam Thải Linh Hồn, các mục năng lực của ngài được Tam Thải Linh Hồn tăng phúc, uy lực được tăng cường.'

Âm thanh máy móc vang lên trong đầu, Lý Hiên cuối cùng cũng mỉm cười.

Hắn có thể cảm nhận được lực lượng dồi dào trong linh hồn, cho dù là trùng sinh nhiều lần thì ảnh hưởng với linh hồn cũng giảm đi rất nhiều.

Điều duy nhất khiến Lý Hiên băn khoăn là sự suy giảm về mặt cảm xúc.

Sau mỗi lần sống lại tình cảm của hắn đều sẽ giảm bớt, hướng tới con đường lý trí tuyệt đối, mặc dù điều này rất có lợi, nhưng dẫu sao Lý Hiên vẫn là con người.

Hắn không muốn trở thành một sinh linh không có chút cảm xúc nào, hắn chủ một là một người bất tử sống tiêu dao tự tại, có lão bà và có người nhà.

"Không nghĩ nữa, hiện tại cần cân nhắc việc của Nguyệt phán xử, nàng có phải là người thủ hộ cường đại kia hay không? Hay chỉ là trùng tên. "

"Với tính cách kiêu hãnh của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không giả mạo người khác, nhưng có phải là người nhà của nàng đặt cho nàng cái tên như thế, gây ra sự trùng lặp?"

Lý Hiên ngờ vực, có chút không nghĩ ra được là sao lại thế này.

Trong tương lai, sau khi trở về Thần Châu Đại Thế Giới, hắn

dự định sẽ đến gặp nàng và tìm hiểu xem rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

Sau khi quyết định.

Lý Hiên nhắm mắt lại, bắt đầu kiểm tra tình hình của chính mình.

Ting

Lý Hiên: Sinh vật Thần Vực tam giai, Tam Thải Linh Hồn.

Đệ tử: Chu Hồng Phúc, Triệu Thiên, Sở Văn Thu, Tiểu Muội, Nam Hy, A Ngốc, Tiêu Kiếm, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tống Tiểu Mỹ, Tần Nguyệt.

Năng lực: Huyết mạch Phượng Hoàng, Phượng Hoàng Biến, Hỏa Phượng Hoàng, Niết Bàn Trọng Sinh, tám con Dung Nham Cự Thú, Huyết Phân Thân 'nhất giai thập đẳng'.

Cấp thiên đạo: Thiên Địa Chi Thủ, Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thần Thể, Góc Nhìn Thượng Đế, Văn Tự Thần Bí, Cửu Nguyên Tố Chưởng Khống, Linh Hồn Chi Thủ, Huyết Nhân Ngẫu, Thăm Dò Tương Lai.

Cực hạn cửu giai: Luyện Đan Sư, Linh phù Sư, Phong Ấn Trận Pháp Sư, Luyện Khí Sư, Linh Tửu Sư, Linh Trù Sư, Linh Khúc Sư, Linh Họa Sư.

...

"Đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi, hơi muốn thử uy năng của Bất Tử Bất Diệt Chuyển Sinh Thần Thể, xem xem là loại thân thể như thế nào."

Lý Hiên mong đợi vô cùng, cảm nhận được các mục năng lực ngày càng mạnh mẽ, sự vui mừng hiện lên trong mắt hắn.

Sau lần đột phá này, áp chế với các mục năng lực của hắn lại một lần nữa giảm xuống, dưới tác dụng của Tam Thải Linh Hồn, uy lực lại được tăng cường.

Ví dụ như trước đây Góc Nhìn Thượng Đế chỉ có phạm vi quan sát là ba mươi trượng, hiện tại sau khi hắn thăng cấp lên sinh vật tam giai, phạm vi quan sát đã tăng lên đến năm mươi trượng.

Nhưng dưới sự tăng phúc của Tam Thải Linh Hồn, phạm vi quan sát của hắn lại tăng lên đến bán kính một trăm trượng.

Tăng phúc như thế đúng thực là nhảy vọt, hơn nữa kiểu tăng cường này không chỉ là Góc Nhìn Thượng Đế, các mục khả năng của hắn đều được gia tăng.

Nói một cách đơn giản, sức mạnh chiến đấu của hắn đã mạnh lên đáng kể.

"Lần sau, khi gặp Chân Thần, nhất định có thể giải quyết ô nhiễm một cách bình tĩnh hơn nữa."

Lý Hiên thầm lẩm bẩm mấy chữ rồi bắt đầu nhắm mắt củng cố tu vi.

Ba ngày sau.

Nơi đóng quân của chiến đội bên ngoài thành Kỳ Lân.

Các thành viên của tiểu đội Hùng Miêu đang ngồi cùng nhau, yên lặng chờ đợi.

Tiểu đội này vốn có năm sinh linh, hai tháng trước có một người bị điều đi, đến hiện tại vẫn chưa có đồng đội thích hợp, dẫn đến vị trí vẫn trống đến nay.

Nhưng bọn chúng nhận được tin, hôm nay sẽ có một đồng đội mới đến và gia nhập vào tiểu đội của bọn chúng.

Thủ lĩnh của chúng là một con Hùng Miêu lông xù, vô cùng đáng yêu, hưng kích thước của nó nhỏ hơn nhiều so với gấu trúc trên Trái Đất, như thể là nó vẫn chưa trưởng thành.

Bên cạnh Hùng Miêu là một con thanh ngưu, thanh ngưu thoạt nhìn có vẻ hơi hướng nội, nó luôn đứng trong góc, lộ ra vẻ rụt rè.

Bên cạnh thanh ngưu là một con diệm hầu tử, ngọn lửa cháy khắp người nó, khiến nó trông có vẻ cực kỳ anh tuấn, cộng thêm nét kiêu ngạo lạnh lùng trong mắt hầu tử càng thể hiện rõ sự phi phàm của nó.

Con cuối cùng là một Miêu Nữ, vẻ ngoài cũng vô cùng dễ thương, luôn grừ grừ, trông có vẻ rất thích nói chuyện.

Chương 704. Phiên ngoại 14: Tam Thải Linh Hồn (2)

"Đội trưởng Hùng Miêu, thật sự sẽ có tân binh tam giai nhất đẳng gia nhập vào tiểu đội của chúng ta sao? Có phải là hơi yếu quá hay không, chúng ta đều là tam giai thập đẳng mà." Miêu Nữ ngờ vực nói.

"Nếu đối phương cản trở làm trì hoãn nhiệm vụ, ta có thể yêu cầu nó rời đội." Hỏa Hầu Tử lạnh lùng nói.

"Mọi người yên tâm đi, đồng đội lần này không đơn giản, hắn là một Nhân tộc, có chiến tích phi phàm."

Đội trưởng Hùng Miêu nghiêm túc nói.

"Chiến tích phi phàm sao? Chiến tích gì thế?" Hỏa Hầu Tử cau mày, trông có chút không phục.

"Khi người này còn ở nhị giai đã từng sống sót dưới chiếu xạ của Chân Thần." Đội trưởng Hùng Miêu nói.

“Sống sót dưới bức xạ của Chân Thần sao? Ngươi chắc chắn chứ?" Hỏa Hầu Tử bất ngờ lao tới, kinh ngạc nhìn đội trưởng Hùng Miêu.

Miêu Nữ bên cạnh cũng giật mình, nàng ngơ ngác nhìn đội trưởng Hùng Miêu, Thanh Ngưu gầy yếu trong góc kia cũng quay đầu lại, hiển nhiên là có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, chuyện này do phó phó Bạch Hồ Diễm kể, yêu cầu chúng ta phải bảo vệ hắn thật tốt, trong khoảng thời gian này, chúng ta chủ yếu dẫn hắn đi rèn luyện, dạy hắn kiến thức." Đội

trưởng Hùng Miêu nói tiếp.

"Không ngờ lại có người còn sống dưới chiếu xạ của Chân Thần, người này thật sự không đơn giản." Miêu Nữ kinh ngạc nói.

"Đúng thật là không đơn giản, hơn nữa còn là trong thời điểm nhị giai. Hiện tại ta tam giai thập đẳng cũng không có tự tin sống sót dưới chiếu xạ của Chân Thần, e rằng loài người này thực sự có bản lĩnh."

Hỏa Hầu Tử nghiêm nghị nói, ngay lập tức thừa nhận Lý Hiên.

Miêu Nữ và Thanh Ngưu ngay lập tức bọn chúng là tam giai thập đẳng, nhưng đứng trước mặt Chân Thần cũng chỉ có đường bị miểu sát.

Lý Hiên có thể đương đầu với chiếu xạ của Chân Thần, bản lĩnh nhường này đương nhiên khiến chúng nó kính nể, đồng thời có lòng tò mò về Lý Hiên.

"Đội trưởng Hùng Miêu, khi nào hắn đến đây? Ta đây đã nóng lòng muốn được gặp hắn, không biết hắn có tuấn tú hay không."

Miêu Nữ tò mò hỏi, hai cái tai mèo lay động, rất đáng yêu.

"Sắp đến rồi, tên hắn là Lý Hiên, trông rất anh tuấn, ngươi đừng có ý đồ gì với hắn, ngươi không xứng." Đội trưởng Hùng Miêu nhìn về phía Miêu Nữ.

"Ta là công chúa, trông ta đáng yêu thế này, lại còn chưa từng tiếp xúc với bất kỳ ai khác giới, tại sao lại không xứng với hắn?" Miêu Nữ không phục, nói.

"Chủ yếu là vấn đề tuổi tác và tư chất, phó thành chủ Bạch Hồ Diễm nói, tuổi tác của Lý Hiên không quá năm mươi. Đối với sinh vật Thần Vực tam giai mà nói, năm mươi tuổi vẫn là hài nhi, còn ngươi, đã tám trăm tuổi." Đội trưởng Hùng Miêu đả kích nàng, nói.

"Chưa đến năm mươi tuổi sao? Đừng có lừa ta!"

Miêu Nữ kinh ngạc, năm mươi tuổi đã trở thành sinh vật Thần Vực tam giai, thật không thể tin được.

"Là thật, với thực lực của phó thành chủ, nhìn thoáng qua là có thể biết được tuổi tác của Lý Hiên, điều này cũng chứng tỏ thiên phú của Lý Hiên đáng sợ nhường nào. Thử nghĩ mà xem, loài người đến từ tiểu thế giới, chỉ trong vòng năm mươi năm ngắn ngủi đã tu luyện đến sinh vật Thần Vực tam giai, thiên phú của hắn sẽ khủng bố đến mức nào?" Đội trưởng Hùng Miêu nghiêm túc nói.

"Thật sự là đáng sợ, năm năm mươi tuổi ta vẫn còn đang ở tiểu thế giới tu luyện khí huyết, mới trở thành võ giả cấp tám." Biểu cảm của Hỏa Hầu Tử nọ nghiêm lại, nó lại bị Lý Hiên đả kích lần nữa.

"Ta sinh ra ở thế giới Thần Vực, xuất phát điểm rất cao, vừa sinh ra đã là nhất giai nhất đẳng, còn là con cái của thủ lĩnh bộ lạc, có rất nhiều tài nguyên tu hành và thiên tài địa bảo. Nhưng khi năm mươi tuổi ta chỉ mới nhị giai thập đẳng, khi một trăm tuổi, ta mới tam giai nhất đẳng, so sánh với Lý Hiên thì ta kém xa." Thanh Ngưu lắc đầu bất đắc dĩ.

Miêu Nữ không nói gì, nhưng khuôn mặt nàng cứng đờ và đỏ bừng, hiển nhiên là cũng bị bị đả kích, cảm thấy bản thân không xứng với Lý Hiên.

Đừng nói đến thiên phú của Lý Hiên, ngay cả tuổi tác cũng chênh lệch quá nhiều.

Trong số các sinh vật Thần Vực tam giai, cho dù số tuổi tám trăm của nàng vẫn thuộc loại thiếu nữ mười sáu tuổi trăng tròn xinh đẹp, nhưng vẫn có một khoảng cách rất lớn so với Lý Hiên.

Chuyện này cũng khiến Miêu Nữ vô cùng buồn rầu, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi chu lên.

Lúc này, tất cả mọi người ngừng nói chuyện, đều bị đả kích đến không nói nên lời.

"Haiz, với tư chất của Lý Hiên, có lẽ không bao lâu nữa thực lực của hắn sẽ vượt qua chúng ta."

Đội trưởng Hùng Miêu khẽ thở dài, nhặt một vài tấm Phong Ấn phù lên và bắt đầu nghiên cứu.

Nó là phong ấn linh hồn Sư, có thể gây sát thương cho tộc Diệt Thế thông qua Phong Ấn phù.

Tộc Diệt Thế cực kỳ đáng sợ, bản thể được cấu tạo từ thể linh hồn đặc biệt, thủ đoạn bình thường căn bản không giết được chúng nó, nhưng phong ấn linh hồn lại có có hiệu quả với tộc Diệt Thế.

Bộ tộc Hùng Miêu sinh ra đã có linh hồn cường đại, sở hữu kỹ năng linh hồn đặc biệt, có thể thực hiện phong ấn thông qua kỹ năng linh hồn, phong ấn tộc Diệt Thế, thậm chí là giết chết chúng nó.

Đáng tiếc là số lượng tộc nhân bộ tộc Hùng Miêu thưa thớt.

Hầu hết đều tam giai tứ giai, không thể tiến hành áp chế tộc Diệt Thế trong những trận chiến lớn, chỉ có thể đóng vai trò hỗ trợ trong các cuộc đại chiến.

Chương 705. Phiên ngoại 15: Miêu Nữ kinh ngạc

Nhưng dù vậy, bộ tộc Hùng Miêu vẫn nhận được sự quan tâm tuyệt đối, bởi vì xác suất giết tộc Diệt Thế của chúng nó quá cao.

Chỉ cần trong tiểu đội có một thành viên của bộ tộc Hùng Miêu, dựa vào phong ấn linh hồn, đội ngũ đó có thể nhanh chóng gặt hái chiến công, nhanh hơn các đội khác nhiều.

Chuyện này cũng khiến thiên tài có sức chiến đấu phi thường sẵn sàng lập đội với bộ tộc Hùng Miêu, tiểu đội Hùng Miêu cũng là như thế.

Sở dĩ trước đó Miêu Nữ bài xích Lý Hiên như thế là vì nàng sợ gặp kẻ ngáng chân, ảnh hưởng đến việc thu hoạch chiến công của nàng.

Nhưng hiện tại, sau khi biết Lý Hiên lợi hại thế nào, thay vì bài xích, chúng nó bắt đầu mong đợi.

Cứ như vậy.

Thời gian như con nước trôi.

Bóng dáng Lý Hiên cuối cùng cũng xuất hiện trong sự chờ mong của tiểu đội Hùng Miêu, hơn nữa còn gia nhập tiểu đội trong sự hoan nghênh nhiệt tình.

"Lý Hiên, Lý Hiên, ngươi tuấn tú quá, ngươi có phối ngẫu chưa?" Miêu Nữ xoay xung quanh Lý Hiên, nàng hỏi.

"Có rồi." Lý Hiên nói sự thật.

"Còn trẻ như thế mà đã có rồi sao, thật đáng tiếc." Miêu Nữ chu mỏ, rất thất vọng.

"Lý Hiên, ngươi thực sự đương đầu được với phóng xạ của Chân Thần khi nhị giai sao?" Hỏa Hầu Tử bước đến, hỏi một câu hỏi ngập tràn tò mò.

Thanh Ngưu, Miêu Nữ và Hùng Miêu gần đó đều nhìn sang, mặc dù chúng đã biết câu trả lời nhưng chúng vẫn muốn được nhận được đáp án xác nhận lại lần nữa của Lý Hiên.

"Ta chỉ là may mắn, vừa vặn đứng ở bên rìa phóng xạ, uy lực phóng xạ tương đối kém, cho nên mới có thể vượt qua được." Lý Hiên ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

"Bên rìa phóng xạ à? May mắn sao? Không, ngươi nhầm rồi, tiếp xúc một chút với phóng xạ của Chân Thần thôi cũng vô cùng nguy hiểm."

"Mấy người chúng ta đều đã là tam giai thập đẳng, dù có thực lực như vậy cũng không chống lại được phóng xạ, đây là sự mạnh mẽ của Chân Thần."

"Chân Thần ngũ giai và tứ giai chênh lệch rất lớn, tương đương với thổ nhưỡng và tảng đá, đó là chênh lệch về chất, có thể đương đầu được với phóng xạ đã là vô cùng lợi hại, ta mặc cảm."

Hỏa hầu tức nghiêm túc nói, rõ ràng là hiểu rõ sự cường đại của Chân Thần hơn Lý Hiên.

Miêu Nữ, Thanh Ngưu và Hùng Miêu quanh đó cũng gật đầu một cách đương nhiên, hiển nhiên chúng nó cũng vô cùng sợ hãi Chân Thần.

Nghe chúng nói vậy, Lý Hiên có chút bất lực, hắn một nghĩ hành động lặng lẽ một chút, ngưng ai mà ngờ được hắn triệt để không thể điệu thấp nổi, cả đám đều cho rằng hắn rất mạnh.

Nhưng hắn không cảm thấy mình có bao nhiêu cường đại, chỉ thoát được một nguy hiểm mà thôi, hắn hoàn toàn không có cảm giác đó.

"Lý Hiên, Lý Hiên, chúng ta kết nghĩa huynh đệ được không, ta làm muội muội của ngươi, đợi khi nào trở nên mạnh mẽ ngươi có thể chăm sóc ta không?" Miêu Nữ bước đến bên cạnh Lý Hiên, nũng nịu nói.

"Được rồi, Miêu Nữ, ngươi đã tám trăm tuổi rồi, đừng có giả làm hài tử nữa." Hỏa đầu tư không nhìn nổi nữa, nó cảm thấy đồng đội quá mắt mặt.

"Ta giả vờ làm hài tử chỗ nào, tính theo độ tuổi của ta, ta chỉ vừa mới trưởng thành, Lý Hiên, ngươi đồng ý không, ta sẽ ngoan ngoãn."

"Nếu như ngươi không thích ta làm muội muội thì ta cũng có thể làm tỷ tỷ, huyễn thuật của tỷ tỷ đây vô cùng lợi hại, đã từng trấn áp ba ngàn vạn tộc Huyết Thực chỉ bằng một cái nhìn."

Miêu Nữ dương dương đắc ý, chuyển tới chuyển lui xung quanh Lý Hiên, làm đủ trò dễ thương để xin được bao nuôi.

Cảnh tượng này.

Thấy cảnh này, Hỏa Hầu Tử về Thanh Ngưu càng không nói nên lời, ngay cả đội trưởng Hùng Miêu cũng cảm thấy xấu hổ, nó giả vờ như mình không quen biết nàng.

Cứ như vậy.

Đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước, hướng tới bức tường bảo vệ cách đó cả trăm trượng.

Để đối phó với tộc Diệt Thế, một bức tường phòng thủ rất dày được xây dựng bên ngoài thành Kỳ Lân, trên bức tường có khắc

các trận pháp phòng hộ.

Nhưng át chủ bài chân chính là phong ấn linh hồn phù, cũng là phù chú đặc thù dùng để đối phó với tộc Diệt Thế.

Tộc Diệt Thế quá mạnh mẽ, hành động của bọn chúng vô cùng kỳ lạ, không có thủ đoạn đặc biệt thù không thể tạo thương tổn cho tộc Diệt Thế.

Phong Ấn phù không chỉ có hiệu quả phong ấn mạnh mẽ, nó còn có thể kiểm tra khí tức của tộc Diệt Thế, đưa ra lời cảnh báo sớm, có trợ giúp rất lớn với thành Kỳ Lân, có thể nói là vật không thể thiếu.

Ví dụ như tiểu đội Hùng Miêu đã lập được khá nhiều chiến công, được thành chủ giao cho trọng trách nặng nề, chịu trách nhiệm duy trì một phần Phong Ấn phù.

Nhiệm vụ của chúng hôm nay là duy trì Phong Ấn phù, kiểm tra xem có tình trạng hư hỏng hay không.

"Đội trưởng Hùng Miêu, ngươi có cuốn sách nào về phương diện phong ấn linh hồn không? Ta muốn đọc."

Lý Hiên cất lời hỏi, thuật phong ấn của hắn đã kẹt lại ở cửu giai quá lâu rồi, đã đến lúc tăng lên.

"Có thì cũng có, nhưng không thể nắm vững nó trong một thời gian ngắn, ngay cả khi đã nắm vững ngươi cũng không thể sử dụng được."

"Bởi vì có hai điều kiện tiên quyết quan trọng cần có để học tập phong ấn linh hồn." Đội trưởng Hùng Miêu nói.

"Hai điều kiện tiên quyết đó là gì?" Lý Hiên nghi hoặc.

"Thứ nhất, muốn học được phong ấn linh hồn thì cần phải

nắm vững nền tảng phong ấn từ nhất giai đến cửu giai, đừng coi thường nền tảng phong ấn, học được cũng tốn rất nhiều thời gian."

Chương 706. Phiên ngoại 16: Lý Hiên lại mạnh đến thế sao?

"Đã từng có một phong ấn sư bát giai, nó đã phải mất đến một ngàn năm mới để đạt đến cấp độ này từ con số không."

"Nhưng nó vẫn chưa đạt tới cửu giai, căn bản không đáp ứng nổi yêu cầu tối thiểu để học Phong Ấn phù, nó học tập ở chỗ ta rất lâu, cuối cùng đành bất lực từ bỏ."

"Ngược lại, từ chỗ nó, ta đã học được rất nhiều thuật phong ấn tam giai." Đội trưởng Hùng Miêu nói.

"Ngươi học tập thuật phong ấn tam giai từ hắn sao? Không phải ngươi là phong ấn linh hồn Sư sao? Tại sao lại phải học thuật phong ấn tam giai?" Lý Hiên ngờ vực.

"Thực ra, hiểu biết của ta về phong ấn rất nông, sở dĩ ta có thể sử dụng phong ấn linh hồn, đó là bởi thiên phú chủng tộc."

"Tộc ta từ khi sinh ra đã có thể sử dụng năm loại phong ấn linh hồn, căn bản không cần học tập, hơn nữa chúng ta còn có thiên phú công kích linh hồn."

Đội trưởng Hùng Miêu kiên nhẫn giải thích, không có chút thiếu kiên nhẫn nào.

"Hóa ra là thế, năng lực trời sinh đã có, rất tốt." Lý Hiên khen ngợi.

"Đúng thế, cũng có rất nhiều sinh linh hâm mộ chúng ta, nhưng năm loại phong ấn linh hồn cũng là cực hạn của chúng ta."

"Chúng ta không có nền tảng phong ấn, vì vậy chúng ta chỉ có thể liên tục sử dụng năm loại phong ấn linh hồn, nên ta đã cố tình học tập nền tảng của thuật phong ấn."

"Nhưng việc học tập thuật phong ấn quá khó khăn, ta cố gắng năm năm mới trở thành phong ấn sư tam giai, quan trọng là thuật phong ấn tứ giai phức tạp hơn thế nữa, cách xa không có điểm hẹn, chuyện này cũng sẽ ảnh hưởng đến tu hành của ta."

"Cuối cùng, đứng giữa tu hành và phong ấn, ta chọn tu hành, lựa chọn đề cao thực lực, chủ yếu là thuật phong ấn quá khó, không thể thấy được điểm cuối." Đội trưởng Hùng Miêu lắc đầu bất đắc dĩ.

"Thật sự là quá khó, ta cũng đã từng học tập, nhưng cuối cùng bỏ cuộc, quá tốn thời gian." Miêu Nữ gật đầu tán thành.

"Học tập những kiến thức phong ấn đó cứ như thể đang đọc thiên thư, một chữ ta cũng không đọc nổi." Hỏa Hầu Tử nghĩ về trải nghiệm trước đây của mình, nó bỗng chóng mặt.

"Khó thì đúng thực là khó, nhưng cũng có người có nghị lực lại biết cố gắng, nhưng sau khi biết được một yêu cầu khác, người rất kiên trì cũng từ bỏ." Thanh Ngưu chốt lại một câu.

"Yêu cầu còn lại là gì?" Lý Hiên hỏi.

"Là thiên phú công kích linh hồn, việc thi triển phong ấn linh hồn cần có môi giới, ví dụ như luyện chế phong ấn linh hồn phù."

"Năng lực công kích linh hồn có thể được sử dụng như vật dẫn, rót phong ấn linh hồn vào trong linh phù."

"Loại linh phù này có công hiệu rất tốt trong việc đối phó với tộc Diệt Thế, nhưng đáng tiếc người có thiên phú đã ít lại càng ít."

"Trên thế gian này không thiếu người có nghị lực, cái thiếu là

thiên phú, đây cũng là nguyên do tại sao phong ấn linh hồn Sư lại ít như vậy."

Đội trưởng Hùng Miêu tiếp tục nói.

Ân cần chỉ dạy như một vị tiên sinh.

"Ta hiểu rồi, có thể đưa ta sách về phong ấn linh hồn không? Ta muốn học." Lý Hiên nghiêm túc nói.

“Ôi chao! Tại sao ngươi vẫn muốn học thế, điều kiện khó khăn như vậy, đợi đã nào... Chẳng lẽ ngươi đáp ứng những yêu cầu này sao?"

Đội trưởng Hùng Miêu kinh ngạc nhìn Lý Hiên, đôi mắt gấu của hắn ngay lập tức trợn to.

Miêu Nữ và Hỏa Hầu Tử đang đứng gần đó lắng nghe cũng sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía Lý Hiên dần thay đổi.

Con Thanh Ngưu sững sờ trong giây lát, rồi nhanh chóng đứng bên cạnh Lý Hiên, khói trắng nồng đậm tỏa ra từ mũi nó.

"Ngươi đoán không sai, ta là phong ấn sư cửu giai, có thiên phú công kích linh hồn, ta đã đáp ứng đủ các yêu cầu rồi." Căn cứ theo sự thật, Lý Hiên nói.

"Ngươi thực sự đạt đến, ngươi biến thái quá rồi đấy." Miêu Nữ thực sự hoảng sợ, chấn động đến mức biểu cảm cũng thay đổi.

Trước đó khi nàng được nghe rằng Lý Hiên đương đầu với ô nhiễm của Chân Thần thì đã cảm thấy Lý Hiên bất phàm, nhưng không ngờ được rằng Lý Hiên lại còn quá bất phàm như thế, đúng là khiếp người.

Hỏa Hầu Tử bên cạnh cũng khá là hoảng hốt, kiêu ngạo trong mắt nó lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ ngưng trọng và kinh

ngạc.

Là một Hầu Vương kiêu ngạo, nó chưa bao giờ nghĩ rằng mình thua kém bất cứ thiên tài nào, cho đến ngày hôm nay, khi gặp được Lý Hiên.

Sự phi phàm của Lý Hiên tựa như trái bom ngàn cân,nổ tung trong tâm trí Hầu Vương, khiến đầu óc nó ong ong, cũng thổi bay niềm kiêu ngạo trong lòng nó.

Hết cách rồi, chưa nói đến các loại khả năng biến thái của Lý Hiên, chỉ riêng tuổi tác cũng đã đủ đả kích kẻ khác, hiện tại đúng thật là Hỏa Hầu Tử không thể kiêu ngạo nổi khi đứng trước mặt Lý Hiên.

Thanh Ngưu bên cạnh im lặng không nói gì, vẫn cứ tiếp tục phả khói trắng.

Chúng nó không nghi ngờ những lời Lý Hiên nói, ở cập bậc này của chúng nó, chúng nó đã khinh thường nói dối, và Lý Hiên nói dối cũng chẳng có ích lợi gì.

Bởi vì tiếp đó là đến bức tường phòng hộ, đó là một nơi rất dễ để kiểm nghiệm mọi thứ.

Vậy nên, cả đám đều khá là hốt hoảng, đã một lúc lâu mà đầu óc vẫn còn mông lung.

"Tốt, tốt rồi, quá tốt rồi. Không ngờ được rằng sẽ có một thiên tài siêu cấp đến tiểu đội chúng ta, đây là thư tịch về phương diện phong ấn linh hồn, tặng ngươi."

Chương 707. Phiên ngoại 16: Lý Hiên lại mạnh đến thế sao? (2)

Đội trưởng Hùng Miêu lấy ra một cuốn sách cổ rất dày, đặt nó trực tiếp vào tay Lý Hiên, nhìn chằm chằm Lý Hiên một cách hào hứng.

Con Thanh Ngưu kia càng nhả nhiều khói trắng, có chút giống một con trâu đực đang tức giận.

"Cảm tạ."

Cảm nhận sức nặng của thư tịch, Lý Hiên không bày tỏ lòng biết ơn nhiều mà giữ tất cả những điều này trong lòng.

Không lâu sau.

Hắn mở cuốn cổ thư ra, những tia sáng nhiều màu sắc tỏa ra từ cuốn sách và từ trong cuốn sách, những thông tin trong các văn tự thần bí trôi nổi trong không trung.

Lý Hiên chưa từng nhìn thấy những văn tự này, nhưng chẳng rõ tại sao hắn lại có thể đọc hiểu chúng, điều đó thật khó tin.

"Đúng là một loại văn tự rất kỳ diệu, ta chưa từng tiếp xúc với nó, nhưng lại có thể hiểu được!" Lý Hiên kinh ngạc nói.

"Đây là loại thư tịch linh hồn đặc biệt, sinh linh không có thiên phú linh hồn căn bản không thể nhìn thấy chữ viết trong sách."

"Ngươi có thể nhìn thấy chữ viết, còn có thể hiểu được ý

nghĩa, điều này đủ để chứng minh rằng ngươi có thiên phú kiểu linh hồn." Đội trưởng Hùng Miêu nghiêm túc nói, ánh mắt nhìn Lý Hiên của hắn hào hứng hơn trước.

Đôi mắt nóng bỏng của Miêu Nữ và Hỏa Hầu Tử cũng trở nên dữ dội hơn, nhưng càng nhiều là hâm mộ.

Trong mắt chúng nó, quyển sách này tựa như một cái vỏ rỗng, mở ra cũng không nhìn thấy gì.

Nhưng bình thường đội trưởng Hùng Miêu rất quý trọng cuốn sách này, Lý Hiên cũng có thể đọc được chữ viết bên trong, chuyện này tự nhiên khiến chúng nó hâm mộ, càng tin tưởng vào Lý Hiên hơn.

"Đi, chúng ta đến bên bức tường phòng hộ nghiên cứu, bên đó có sẵn Phong Ấn phù, có thể vừa học vừa thực hành luôn." Đội trưởng Hùng Miêu lên tiếng đề nghị.

"Được."

Lý Hiên cảm thấy đó là một ý tưởng rất tốt, hắn định vừa đọc vừa đi theo đội ngũ.

Không lâu sau đó.

Bọn họ đi tới khu vực của bức tường phòng hộ.

Trông thấy một bức tường nặng nề và dày đặc như ngọn núi, cũng trông thấy kết giới phòng hộ tràn ngập các loại lưu quang nhiều màu sắc bám vào bề mặt bức tường phòng hộ.

Trong tình huống bình thường, sau khi đến đây, mọi người sẽ lập tức kiểm tra bức tường phòng hộ và những kết giới phòng hộ kia.

Nhưng sau khi Lý Hiên đến đây, hắn lại nhìn vào không gian

xung quanh trước, rồi kinh ngạc bước đến từng bước.

"Thế mà ngươi lại có thể nhìn thấy Phong Ấn phù ẩn nấp, ngươi tinh thông cả năng lực không gian sao?" Đội trưởng Hùng Miêu ngạc nhiên hỏi.

Vì để che dấu Phong Ấn phù, chúng nó giấu phần lớn chúng trong các nút không gian.

Những nơi Lý Hiên vừa đi qua, mỗi một chỗ đều có Phong Ấn phù, chuyện này thật sự không thể tưởng tượng được.

Hỏa Hầu Tử bên cạnh nghe nói thế thì nhìn về phía Miêu Nữ với biểu cảm chấn động.

"Miêu Nữ, ngươi tinh thông năng lực không gian, những gì đội trưởng nói là thật sao?"

"Thật, là thật, các ngươi xem."

Miêu Nữ vung tay lên, không gian như thể được vén lên một lớp màng mỏng, ngay lập tức để lộ Phong Ấn phù bên trong.

Và những khu vực này chính là nơi Lý Hiên vừa đi qua và ngừng lại quan sát.

Bây giờ con Hỏa Hầu Tử này thực sự sợ hãi, nó lùi lại ba bước mới dừng lại, rõ ràng là lại bị đả kích một lần nữa.

Con Thanh Ngưu kia vẫn im lặng không nói gì, nhưng khói trắng tuôn ra từ mũi nó ngày càng nồng đậm, giống như động cơ hơi nước, phun ra không ngừng.

"Phong ấn, thiên phú công kích linh hồn, lại tinh thông năng lực không gian, cộng với những thủ đoạn trước đó, sau này nhất định sẽ nhất phi trùng thiên."

Đôi mắt đội trưởng Hùng Miêu phức tạp, trước đó nó cảm

thấy thiên phú của Lý Hiên bất phàm, định bồi dưỡng Lý Hiên thành phong ấn linh hồn Sư.

Nhưng bây giờ, có vẻ như, sự trưởng thành của Lý Hiên tuyệt đối không chỉ là phong ấn linh hồn Sư, thành tựu sau này của Lý Hiên là không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy nó tổng kết tất cả các thông tin lại, và chuyển cho phó thành chủ Bạch Hồ Diễm.

Nơi khác.

Phủ thành chủ.

Tám phó thành chủ đang thương lượng sự tình với thành chủ, nhắc đến tin tức Chân Thần cảnh ngũ giai của tộc Diệt Thế.

Giờ phút này, thành chủ lộ ra vẻ mệt mỏi, ngồi trước bàn dài xoa bóp huyệt Thái Dương giống như một người bình thường làm việc hai mươi bốn giờ liên tục.

Nguyên nhân là do thành chủ chạy ra đánh một trận với Chân Thần cảnh của tộc Diệt Thế, một trận đại chiến, đả thương đối phương và đuổi nó đi.

Đồng thời, thành chủ cũng mang về một vài tin tức chiến đấu của tộc Diệt Thế, chia sẻ cho mọi người.

"Chân Thần cảnh đó của tộc Diệt Thế tên là Thiên Nhãn Nữ, từng hấp thu tà niệm của hàng vạn thế giới, thích xuất hiện với hình thái nữ nhân loài người, kẻ này rất khó đối phó." Thành chủ mỏi mệt nói.

"Khó giải quyết là ý gì? Không phải là đã đuổi đi rồi hay sao?" Một phó thành chủ trong dáng vẻ Hoàng Thử Lang hỏi.

"Đúng là đã đuổi đi, nhưng nó đã khiến ta vô cùng khiếp sợ.

Sức chiến đấu của Thiên Nhãn Nữ không quá mạnh, nhưng khả năng ẩn nấp và trốn tránh lại vô cùng biến thái."

"Khi ta đến, nó đã trốn đi, khiến ta tìm mãi mà không tìm thấy."

"Sau đó ta may mắn tìm ra manh mối, sử dụng manh mối này và tìm thấy Thiên Nhãn Nữ, cuối cùng đại chiến với nó một trận, cuối cùng đánh nó trọng thương và đuổi nó đi."

"Nhưng sau khi thương thế của Thiên Nhãn Nữ khỏi hẳn nhất định sẽ ngóc đầu trở lại, ta lo rằng lần sau nó đến ta không thể phát hiện ra nó trước, khiến thành Kỳ Lân thiệt hại nghiêm trọng."

Chương 708. Phiên ngoại 17: Quả Thánh Linh

Thành chủ thở dài lắc đầu, lo lắng cho sau này của thành Kỳ Lân.

"Ra là thế, vậy thời gian tới đây chúng ta tăng cường tuần tra, bố trí và ẩn giấu thêm nhiều Phong Ấn phù, như vậy mới có thể sớm phát hiện ra Thiên Nhãn Nữ." Bạch Hồ Diễm ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

"Gần đây thì không cần lo lắng, Thiên Nhãn Nữ sẽ không xuất hiện trong vòng hai đến ba tháng, dù sao nó cũng trọng thương." Thành chủ nói.

"Đúng vậy, đúng rồi, thành chủ đại nhân, ngươi nói tìm được manh mối, là manh mối gì dẫn ngươi tìm được Thiên Nhãn Nữ vậy?Chúng ta có thể sử dụng điều này để ngăn chặn nó trước." Phó thành chủ Hòe Thụ Công rung cành lá, nó nói.

"Đó là một dao động rất yếu, sau đó, trong khi chiến đấu, ta phát hiện ra rằng một trong những con mắt của Thiên Nhãn Nữ bị tổn thương nhẹ."

"Đó là một vết thương vô cùng nhỏ bé, gần như không có ảnh hưởng gì đến Thiên Nhãn Nữ, chỉ là hơi dao động một chút, nhờ vào điểm này mà ta tìm thấy nó."

"Đáng tiếc, lần sau Thiên Nhãn Nữ trở lại nhất định là đã nguyên lành không thương tổn gì, không thể nào tìm ra nó thông qua điểm này." Thành chủ bất đắc dĩ nói.

"Vậy thì đáng tiếc quá." Bạch Hồ Diễm lắc đầu, nói tiếp.

"Thành chủ đại nhân, lần này ta dẫn một loài người có tiềm lực rất lớn trở về, tên của hắn là Lý Hiên, hiện tại là tam giai nhất đẳng."

"Trước đó, khi ở nhị giai, hắn đã sống sót trước phóng xạ của Thiên Nhãn Nữ, vô cùng giỏi giang, ta định tập trung bồi dưỡng hắn, muốn xin quả Thánh Linh."

"Quả Thánh Linh sao? Ngươi điên rồi, ngươi có biết quả Thánh Linh quý giá như thế nào không? Thành Kỳ Lân chúng ta chỉ một quả, sao có thể tùy tiện cho người khác được?"

Phó thành chủ Hoàng Thử Lang lập tức phản đối, thiên phú của nhi tử nó không tốt, tu hành nhiều năm, ăn cả đống thiên tài địa bảo, kết quả mới tam giai nhất đẳng.

Nó định sẽ giành lấy quả Thánh Linh rồi đưa cho nhi tử, cải thiện thực lực của nó, vì vậy nó không thể để trái cây này lại cho Lý Hiên.

"Nhưng Lý Hiên đã sống sót sau phóng xạ của Chân Thần, đó là phóng xạ của chân thần, được gọi là phóng xạ giết chết ngay lập tức tồn tại dưới tứ giai."

"Khi đó Lý Hiên mới nhị giai nhất đẳng, mấu chốt là hắn chưa đầy năm mươi tuổi, với thiên phú biến thái như vậy, chúng ta nhất định phải tập trung bồi dưỡng hắn."

Bạch Hồ Diễm nghiêm túc trình bày, nàng vô cùng coi trọng Lý Hiên.

"Lý Hiên vẫn chưa đến năm mươi tuổi sao? Có thật là thế không?"

Mấy vị phó thành chủ khác vội vàng hỏi, kinh ngạc với chuyện

năm mươi tuổi.

"Đương nhiên là thật, ta có thể làm chứng."Giọng nói của Hòe Thụ Công rất nặng, giống như một đại thúc thật thà.

"Thì ra là như vậy, như vậy thiên phú, quả thực là đáng để bồi dưỡng."

Vài phó thành chủ rỉ tai thì thầm, chúng nó cũng chú ý đế Lý Hiên.

Chỉ có phó thành chủ Hoàng Thử Lang là trong lòng buồn phiền, nó muốn nói điều gì đó phản đối, nhưng lại không biết nên nói gì.

Bởi vì thiên phú của Lý Hiên thực sự quá tốt, thiên phú tốt nhất cả thành là tiểu đội Hùng Miêu.

Nhưng so với Lý Hiên, thành viên của tiểu đội Hùng Miêu chênh lệch rất lớn.

Còn về nhi tử của Hoàng Thử Lang, thiên phú của nó vô cùng tệ, thậm chí còn thua kém hơn cả người tu hành bình thường, hoàn toàn không đủ tư cách cạnh tranh với Lý Hiên.

Điều này cũng khiến phó thành chủ Hoàng Thử Lang vô cùng phiền lòng, cuối cùng nó chỉ đành viện ra một lý do gượng ép.

"Các ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, nếu về sau Lý Hiên trưởng thành lại rời khỏi thành Kỳ Lân và đến một thành trì khác, vậy chúng ta bồi dưỡng hắn vô ích."

"Ngươi không cần lo lắng về điểm này, thiên tư của hắn bất phàm, trong vòng hai mươi năm nhất định sẽ đạt tới Chân Thần cảnh, chưa biết chừng hắn còn có thể đạt tới Thần Vương cảnh lục giai trong vòng trăm năm."

"Nếu có thể trở thành Thần Vương cảnh, vậy đó chính là cường giả cấp chiến lược, bất kể ở nơi nào cũng có thể mang đến trợ giúp to lớn cho Thần Vực chúng ta." Bạch Hồ Diễm lại nói.

"Thiên phú của hắn biến thái như vậy sao? Không phải ngươi đang kỳ vọng quá nhiều vào hắn đấy chứ?" Phó thành chủ Hoàng Thử Lang phản bác.

Vào lúc này.

Ngay sau khi Hoàng Thử Lang vừa dứt lời.

Truyền Tin phù của Bạch Hồ Diễm sáng lên, nàng nhìn nội dung trong Truyền Tin phù, ngay lập tức mỉm cười.

"Ta đã đánh giá cao Lý Hiên rồi, không ngờ vẫn là coi thường hắn, các ngươi tự xem chút đi."

Bạch Hồ Diễm mở nội dung của Truyền Tin phù, đó là thông tin do đội trưởng Hùng Miêu gửi đến, tin tức này cũng xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

"Thế mà Lý Hiên lại là phong ấn sư cửu giai sao? Còn có thiên phú công kích linh hồn sao? Còn nắm giữ năng lực không gian sao? Đây là cái loại thiên phú biến thái gì vậy!" Phó thành chủ Bạch Hạc kinh ngạc nói.

"Đủ biến thái, vẫn chưa đến năm mươi tuổi đã biến thái như vậy rồi, sau này nhất định sẽ trưởng thành thành đại quái vật."

"Nương ơi, ta năm mươi tuổi ngay cả phong ấn sư là cái gì cũng không biết, mà người này đã là phong ấn sư cửu giai rồi, người so với người thực sự là tức chết người mà."

"Ta đỡ hơn ngươi chút xíu, vì thiên phú quá kém nên năm năm mươi tuổi ta bị đuổi ra khỏi bộ lạc, một trăm tuổi mới nhất giai nhị đẳng."

"May mà lúc một trăm linh một tuổi đạt được kỳ ngộ nhất phi trùng thiên, nhưng so sánh với Lý Hiên, sau khi ta nhất phi trùng thiên rồi ta vẫn là đồ bỏ đi."

...

Chương 709. Phiên ngoại 17: Quả Thánh Linh (2)

Các phó thành chủ sôi nổi nghị luận, đều đang cảm thán sự bất phàm của Lý Hiên, chỉ có thành chủ và phó thành chủ Hoàng Thử Lang là im lặng không nói gì.

Phó thành chủ Hoàng Thử Lang có dáng vẻ buồn bực như bị đả kích nặng nề, hiển nhiên không muốn nói chuyện, mà thành chủ thì lại đang kinh nghi bất định tự hỏi.

"Thành chủ đại nhân, ngài sao thế?" Phó thành chủ Hòe Thụ Công nghi vấn.

"Chỉ là ta có chút nghi ngờ, các ngươi nói xem, khi chúng ta bị bức xạ, vậy nên làm thế nào để thoát khỏi phóng xạ đây?" Thành chủ hỏi ngược lại.

"Che chắn bức xạ là được rồi." Phó thành chủ Hoàng Thử Lang trả lời đúng theo lẽ thường.

"Ý ta là khi ngươi nhược tiểu, ta ngớ rằng phóng xạ của mỗi một tộc Diệt Thế là khác nhau."

"Thiên Nhãn Nữ giải phóng mười vạn con mắt năng lượng phục chế bên trong một ngàn con mắt, thực hiện ô nhiễm phóng xạ bằng cách xâm nhập vào linh hồn của mục tiêu."

Loại công kích này, nếu chúng ta yếu ớt, làm sao để tránh khỏi ô nhiễm của nàng?" Thành chủ lại hỏi ngược lại.

"Mắt năng lượng phục chế có thể bị đánh vỡ, nhưng chúng ta không thể làm được, chúng ta không có kỹ năng linh hồn."

"Lý Hiên có thể tránh được, có lẽ là nhờ vào kỹ năng linh hồn của hắn." Hoàng Thử Lang lại nói.

"Đúng thế, đây đúng là điểm ta đang nghi ngờ, các ngươi nói xem, vết thương nhỏ trên con mắt của Thiên Nhãn Nữ có phải là do Lý Hiên gây ra hay không?" Thành chủ đột nhiên nói.

"Ừ? Đợi đã, ý ngươi là?"

Đồng tử Hoàng Thử Lang đột nhiên co rụt lại, các phó thành chủ xung quanh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lúc trước, nhờ vào một tia dao động, thành chủ mới tìm được Thiên Nhãn Nữ.

Nếu không có tia dao động này, thành chủ căn bản không tìm được và cũng không thể đuổi được Thiên Nhãn Nữ đã lẩn trốn đi, có thể nói, một tia dao động này chính là điểm quan trọng.

Mọi thứ của hiện tại đều chỉ rõ rằng tia dao động đó do Lý Hiên gây nên, chuyện này khiến mọi người kinh nghi bất định, không khỏi nhìn về phía Hòe Thụ Công.

Hòe Thụ Công đã sống rất lâu, thích đọc sách, là người thông thái hiếm có.

Hiện tại gặp phải vấn đề, tất cả mọi người đều tự nhiên nhìn về phía Hòe Thụ Công.

"Là do Lý Hiên làm, trong con mắt năng lượng Thiên Nhãn Nữ giải phóng luôn có một chút linh hồn."

"Sau khi bị đánh vỡ, tự nhiên sẽ còn sót lại một chút dị thường, cần thời gian để khôi phục lại, Lý Hiên có thể thoát khỏi phóng xạ, điều đó chứng tỏ rằng hắn đã đánh vỡ con mắt năng lượng." Hòe Thụ Công nghiêm túc giải thích.

"Vậy mà thực sự do hắn gây ra, không phải điều đó có nghĩa là hắn đã giúp chúng ta một chuyện lớn sao?" Phó thành chủ Bạch Hạc lập tức nói.

"Đúng thực là đã giúp chúng ta một chuyện lớn, nếu không có tia dao động này, ta căn bản không tìm được Thiên Nhãn Nữ." Thành chủ gật đầu.

"Lý Hiên này rất phi phàm, nhị giai đã có thể làm được điều này, khi ta nhị giai vẫn còn đang làm tiểu đệ cho kẻ khác!"

"Điều gì sẽ xảy ra nếu Lý Hiên đạt tới tứ giai? Ta tán thành việc trao quả Thánh Linh cho Lý Hiên."

"Ta cũng tán thành."

"Ta nữa!"

...

Các phó thành chủ lần lượt giơ tay đồng ý, tất cả đều rất lạc quan về Lý Hiên, chỉ có phó thành chủ Hoàng Thử Lang vẫn im lặng.

"Thiểu số phục tùng đa số. Nếu tất cả đều đã đồng ý, vậy thì khi Lý Hiên trở về hãy đưa quả Thánh Linh cho hắn, mong rằng hắn có thể mang lại hy vọng cho thành Kỳ Lân trong tương lai."

Thành chủ vỗ bàn quyết định, chính thức tuyên bố trao quả Thánh Linh cho Lý Hiên.

Nghe vậy, cuối cùng Bạch Hồ Diễm cũng thở phào nhẹ nhõm, dần nở một nụ cười vui vẻ.

Chỉ có Hoàng Thử Lang vẫn im lặng với khuôn mặt tối sầm, rõ ràng nó không muốn đồng ý với quyết định này, nhưng nó phải đồng ý.

Cứ như vậy.

Chuyện này được giải quyết như vậy.

Mọi người đều rất tò mò về Lý Hiên, thậm chí còn có một vài phó thành chủ đề nghị triệu hồi Lý Hiên về ngay lập tức và yêu cầu Lý Hiên sử dụng quả Thánh Linh càng sớm càng tốt.

"Mọi người đừng nôn nóng, tiếp đó hãy để Lý Hiên lịch lãm hai đến ba tháng, học hỏi thêm từ Hùng Miêu."

"Sau khi cảnh giới của hắn ổn định, ta sẽ trao quả Thánh Linh cho hắn cho hắn. Đến lúc đó, hắn có thể một bước đột phá tam giai thập đẳng, trở thành lực lượng trung thành chân chính."

Bạch Hồ Diễm mỉm cười nói, nàng đã sớm trải xong con đường cho Lý Hiên.

"Nói không sai, vậy cứ như thế đi."

"Được!"

Trong khi cấp cao của thành Kỳ Lân đang bàn bạc nghị sự, Lý Hiên đang xem đội trưởng Hùng Miêu ngưng tụ phong ấn linh hồn phù.

Chỉ thấy đội trưởng Hùng Miêu lẳng lặng cầm một chiếc lá trúc, quang mang chớp lóe tại ấn đường, sức mạnh linh hồn lăn tăn, hóa thành một ấn ký thần bí và rơi xuống lá trúc.

Sau đó, lá trúc lập lòe ánh sáng chói lòa, cuối cùng hình thành nên một phong ấn linh hồn phù.

"Đây là Dự Cảnh Linh Hồn phù ta nắm giữ, cũng là loại linh phù linh hồn đơn giản nhất."

"Ngoại trừ phù chú này ra, ta còn nắm giữ Trấn Áp Linh Hồn phù, Đơn Phong Ấn Linh Hồn phù, Song Phong Ấn Linh Hồn phù,

Tứ Phong Ấn Linh Hồn phù, và năng lực công kích linh hồn Chấn Đãng Quyền."

"Những năng lực này rất phức tạp và khó học, may mà ta có thiên phú, ta có thể thi triển hầu hết chúng một cách dễ dàng."

Chương 710. Phiên ngoại 18: Thật đơn giản

"Chỉ có Tứ Phong Ấn Linh Hồn phù là ta cần dùng một giờ mới có thể thi triển..."

Đội trưởng Hùng Miêu thao thao bất tuyệt.

Kể ra tất cả thông tin mình nắm giữ, trong đó bao gồm cả phân chia cấp bậc của phong ấn linh hồn Sư."

"Đội trưởng Hùng Miêu, ngươi vừa nói, phong ấn linh hồn Sư không có cấp bậc? Có thật thế không?" Lý Hiên kinh ngạc.

"Đúng vậy, những năng lực phong ấn linh hồn này, chỉ cần linh hồn của ngươi đủ mạnh, vậy thì phong ấn vậy ngươi thi triển sẽ mạnh, mà thực lực của ngươi đủ mạnh thì linh hồn của ngươi cũng sẽ tăng lên, cho nên..."

Đội trưởng Hùng Miêu nói một tràng giang đại hải, đồng thời còn thể hiện quá trình luyện chế Phong Ấn phù.

Lý Hiên lẳng lặng lắng nghe, rất nhiều thông tin lóe lên trong đầu, đồng thời chuyển thông tin đó cho Huyết Phân Thân trong Không Gian Tùy Thân, giúp cùng phân tích.

Trong hình thức phân tích như vậy, với nền tảng phong ấn sư cửu giai tăng cường, Lý Hiên cảm thấy rằng phong ấn linh hồn Sư thật ra không khó, thậm chí có thể nói là đơn giản.

Giống như chuyện mỹ nữ viết cho ngươi một tờ giấy nhỏ, nếu ngươi không biết đọc thì nhất định không thể hiểu được, sau khi ngươi biết chữ thì chỉ cần học một chút là có thể hiểu được.

Vì vậy, tốc độ học tập của Lý Hiên siêu nhanh, cộng với hơn chín nghìn Huyết Phân Thân giúp Lý Hiên cùng học hỏi, tốc độ học tập cứ phải nói là bùng nổ.

Sau một vài giờ.

Đội trưởng Hùng Miêu dẫn mọi người kiểm tra xung quanh một lượt, sau khi xác nhận Phong Ấn phù đều bình thường, nói mới nói.

"Được rồi, Phong Ấn phù của khu vực này cũng rất bình thường, chúng ta trở về đi, một thời gian ngắn sau lại đến."

"Trong khoảng thời gian này, mọi người cố gắng tu hành, mau chóng đột phá, trong thế giới nguy hiểm này, thực lực mới là nền tảng của mọi thứ." Đội trưởng Hùng Miêu nghiêm túc nói.

"Được, đội trưởng."

Mọi người gật đầu đồng ý rồi cùng nhau trở về.

Lý Hiên mới đến đương nhiên là nhập gia tùy tục, đi theo đội ngũ cùng trở về thành Kỳ Lân.

Trong một tháng tiếp đó.

Lý Hiên vừa củng cố tu vi vừa học tập phong ấn linh hồn, thông qua nỗ lực điên cuồng của hơn chín nghìn Huyết Phân Thân, tốc độ tiến bộ của hắn có thể nói là biến thái.

"Kỳ thực, môi giới phong ấn có thể nhiều loại, không cứ nhất định chỉ là lá trúc, bông tuyết cũng được."

Lý Hiên mở bàn tay phải ra, một bông tuyết lấp lánh xinh đẹp ngưng tụ trong lòng bàn tay, tỏa ra một luồng khí lạnh nhàn nhạt.

Đây là một bông tuyết được ngưng tụ bằng Đóng Băng Vĩnh Viễn, có kích thước bằng đồng xu, trông rất đẹp mắt.

"Đóng Băng Vĩnh Viễn gần như không hao tổn, rất thích hợp làm môi giới, thử một lần."

Hai bàn tay linh hồn được ngưng tụ đằng sau lưng Lý Hiên, sau khi xuất hiện hai bàn tay to lớn này xuất hiện thì hành động theo ý nghĩ của Lý Hiên, chúng kéo bông tuyết, sau đó lực lượng linh hồn dao động.

Chẳng mấy chốc.

Trên bông tuyết lóe lưu quang, hắn thành công ngưng tụ một Dự Cảnh Linh Hồn phù.

Có thể ngưng tụ ra Dự Cảnh Linh Hồn phù một cách dễ dàng như vậy, nếu là người khác thì đã phấn khích gào lớn rồi, bày tỏ cảm xúc của mình khắp mọi nơi rồi, nhưng Lý Hiên lại rất bình tĩnh.

Lý Hiên không có ý định vui vẻ, bởi vì tất cả đều là điều hiển nhiên.

Với nền tảng của phong ấn sư cửu giai, cộng thêm sự hỗ trợ của hơn chín nghìn Huyết Phân Thân, không thể ngưng tụ ra linh phù thì mới là chuyện bất thường.

"Bước tiếp theo là Trấn Áp Linh Hồn phù."

Lý Hiên tiếp tục ngưng tụ ra từng bông tuyết xinh đẹp, sau khi những bông tuyết này rơi xuống bàn tay linh hồn to lớn thì đồng loạt lóe sáng lưu quang, hình thành nên một đám Phong Ấn phù.

Lý Hiên tiếp tục ngưng tụ, Đơn Phong Ấn Linh Hồn phù, Song Phong Ấn Linh Hồn phù, và Tứ Phong Ấn Linh Hồn phù lần lượt được hắn luyện chế thành công, hơn thế còn thành công luyện chế số lượng lớn.

"Quá đơn giản, điều cần chú ý duy nhất là tiêu hao linh hồn,

vẫn còn linh phù mới khai phá, giới hạn tối đa của Tứ Phong Ấn Linh Hồn phù vẫn không đủ."

Lý Hiên thầm suy nghĩ, bắt đầu thử khai phá Bát Phong Ấn Linh Hồn phù, đồng thời cân nhắc đến việc thêm không gian chi lực và nguyên tố chi lực vào trong lá phù, xem hiệu quả thế nào.

Nghĩ là làm.

Trong thời gian sau đó, Lý Hiên bận rộn mỗi ngày, không ngừng nghiên cứu linh phù linh hồn, bất tri bất giác thời gian đã trôi qua một tháng.

Sáng sớm hôm nay.

Trong lúc Lý Hiên đang bận rộn thì nhận được tin của đội trưởng Hùng Miêu, sắp tiến hành nhiệm vụ duy trì, Lý Hiên cũng cảm thấy mình đã học đủ và đã đến lúc thực hành.

Vào buổi sáng, mặt trời chiếu sáng rực rỡ, chim hót và hoa thơm.

Năm thành viên của tiểu đội Hùng Miêu lại một lần nữa cùng nhau hành động, hướng về phía đông tòa thành.

Chúng nó vừa bước đi vừa nói về nội dung nhiệm vụ.

"Lần này là đại bảo dưỡng, toàn bộ khu vực xung quanh thành Kỳ Lân đều sẽ tiến hành bảo trì, cho nên chúng ta nhất định sẽ vô cùng bận rộn trong vài ngày tiếp theo." Đội trưởng Hùng Miêu bất đắc dĩ nói.

"Ta biết ngay là đại bảo dưỡng, mấy ngày nay cấp cao đi ra ngoài thường xuyên, vừa nhìn đã biết là đại sự."

"Mỗi một khi chuyện thế này diễn ra thì đều tiến hành bảo dưỡng và bài tra trên diện rộng." Hỏa Hầu Tử với hỏa diễm thiêu

đốt quanh thân nói.

Chương 711. Phiên ngoại 18: Thật đơn giản (2)

"Cũng không còn cách nào, mọi người đều vì an nguy của thành Kỳ Lân, tiến độ học tập của ngươi trong hai tháng qua thế nào?Có thể kiểm tra vấn đề của Phong Ấn phù không?" Đội trưởng Hùng Miêu đột nhiên hỏi Lý Hiên.

"Đương nhiên là có thể, ta đã có thể chế tạo Phong Ấn phù rồi." Lý Hiên nói đúng sự thật.

"Nhanh như thế sao?"

Đội trưởng Hùng Miêu vô cùng kinh ngạc khi nghe thấy câu này.

Là một người có thiên phú, đội trưởng Hùng Miêu vận dụng linh hoạt thiên phú của bản thân cũng phải mất đến ba tháng.

Kết quả là Lý Hiên chỉ hai tháng thôi đã có thể chế tạo Phong Ấn phù rồi, điều này hơi đáng sợ.

Đội trưởng Hùng Miêu cảm thấy rằng Lý Hiên không nói dối, nhưng nó vẫn không thể không hỏi.

"Có thật không? Có thực là ngươi đã có thể chế luyện Phong Ấn phù rồi không?"

“Thực sự, những kiến thức trong sách đã giúp ích rất nhiều cho ta." Lý Hiên mỉm cười gật đầu.

"Được, được, được. Đi, đến tường phòng hộ nào, hôm nay chúng ta cùng nhau tu bổ Phong Ấn phù."

Đội trưởng Hùng Miêu vô cùng kích động, nó nóng lòng muốn xem Lý Hiên sẽ chữa trị Phong Ấn phù như thế nào, đã đạt đến trình độ thế nào.

Thế là tốc độ của chúng nó tăng lên, không bao lâu đã đi tới tường phòng hộ, bắt đầu kiểm tra xuôi theo khu vực Phong Ấn phù.

Phong Ấn phù có tổng cộng hai hàng, tất cả đều được giấu trong không gian bằng thủ đoạn đặc biệt, để bảo hiểm hai lớp.

Đến nơi này, Miêu Nữ ngay lập tức vén tầng không gian ra, để lộ Phong Ấn phù sáng lóng lánh bên trong.

Đội trưởng Hùng Miêu tức khắc quan sát, chẳng mấy chốc nó đã phát hiện ra một Phong Ấn phù có vấn đề.

Vì để kiểm tra trình độ của Lý Hiên, nó vội vàng nói: "Lý Hiên, giao cho ngươi đi Đơn Phong Ấn Linh Hồn phù này nhé."

"Được."

Lý Hiên bước đến, nhặt chiếc lá trúc đó lên và cẩn thận kiểm tra.

Hắn phát hiện, quả thật là Phong Ấn phù này đã tổn hại một bộ phận, nhưng sửa chữa rất đơn giản, trong vài hơi thở là xong.

Chẳng qua.

Lý Hiên đã học được cách dùng phương pháp chồng lên và phương pháp móc xích, hắn có thể nhân đôi sức mạnh của Phong Ấn phù.

Nhưng hắn đã làm được điều đó trên bông tuyết, chưa từng thử trên lá trúc, vậy nên hắn do dự xem có nên thử một lần hay không.

Cân nhắc đến sự mỏng manh của lá trúc, cuối cùng Lý Hiên lắc đầu, quyết định chữa trị theo con đường ban đầu.

Không có cách nào, môi giới lá trúc này quá yếu, căn bản không chịu nổi lực lượng của phong ấn.

"Có chuyện gì thế Lý Hiên? Ngươi đang gặp khó khăn sao? Không sao, gặp phải khó khăn thì cứ nói với ta."

"Dù sao ngươi mới học hai tháng, gặp khó khăn là chuyện bình thường."

Đội trưởng Hùng Miêu nhận thấy rằng Lý Hiên hông sửa chữa nó ngay lập tức mà đứng yên và cẩn thận quan sát lá trúc.

Nó cảm thấy Lý Hiên là người mới học, chắc chắn gặp phải vấn đề khó sửa chữa, vì nó tự nhiên mở miệng an ủi.

"Không phải."

Lý Hiên lắc đầu, hai bàn tay linh hồn lớn màu đen xuất hiện sau lưng hắn, sau đó hai bàn tay lớn đó cầm lá trúc linh phù và bắt đầu chữa trị.

Trong khoảnh khắc, tràn ngập lưu quang đủ các loại màu sắc, lá trúc bị tổn hại đã được sửa chữa.

"Chuyện..."

Thấy chỉ trong một vài hơi thở Lý Hiên đã chữa trị linh phù xong, đội trưởng Hùng Miêu trợn tròn mắt, sững người.

Đợi đến khi trông thấy Lý Hiên đặt chiếc lá trúc về vị trí ban đầu, lưu quang trên linh phù nhấp nháy giao thoa với nhau càng khiến đầu óc đội trưởng Hùng Miêu mơ hồ.

Trước đó Lý Hiên có nói rằng đã học xong linh phù, nó cho rằng chữa trị chậm rãi, và lại còn là chữa trị Dự Cảnh Linh Hồn

phù đơn giản nhất.

Nhưng không thể ngờ được rằng Lý Hiên chỉ quan sát một lúc đã ngay lập tức chữa trị Đơn Phong Ấn Linh Hồn phù bị tổn hại.

Điều này trực tiếp làm đội trưởng Hùng Miêu ngẩn ra, đầu óc ong ong.

Phải biết rằng, nó vận dụng thiên phú của mình một cách thuần thục, cũng mất ba tháng mới thuần thục, nhưng Lý Hiên thì hay rồi, hai tháng đã học xong, chuyện này quả thực là không thể tin nổi.

Với sự khó tin, đội trưởng Hùng Miêu Điều này trực tiếp làm linh phù đó lên quan sát, lật tới lật lui cẩn thận kiểm tra.

Kết quả phát hiện.

Phong Ấn phù này đã được chữa trị xong xuôi, có thể gọi là cấp độ sách giáo khoa, điều này khiến đội trưởng Hùng Miêu càng thêm nghiêm nghị, nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt như nhìn quái vật.

Miêu Nữ, Hỏa Hầu Tử và Thanh Ngưu đứng gần đó cũng sán lại.

Chúng nó không hiểu Phong Ấn phù, nhưng nhìn thấy đội trưởng Hùng Miêu nghiêm túc như thế, chúng nó tự nhiên đoán được đã xảy ra chuyện gì đó.

"Đội trưởng, Lý Hiên chữa trị rất tốt đúng không?" Miêu Nữ không nhịn được, hỏi.

"Thật tuyệt vời, không có một sai sót nào, có thể nói là hoàn hảo."

Đội trưởng Hùng Miêu nghiêm túc gật đầu, nhưng trong lòng hắn cảm xúc lẫn lộn.

Thiên phú mà Lý Hiên thể hiện thực sự đáng sợ, việc trở thành một phong ấn linh hồn Sư trong hai tháng là điều chưa từng có, vì vậy đội trưởng Hùng Miêu đã cảm thấy rất chấn động.

Kìm nén sự rung động trong lòng lại, đội trưởng Hùng Miêu dẫn đồng bạn đi theo kiểm tra phía sau Lý Hiên.

Lý Hiên chữa trị chiếc nào thì đội trưởng Hùng Miêu sẽ kiểm tra chiếc đó, nhưng càng kiểm tra, gương mặt của nó càng nghiêm túc.

Về sau đội trưởng Hùng Miêu chạy đến trước mặt Lý Hiên, nói một cách trịnh trọng.

Chương 712. Phiên ngoại 19: Thuận lý thành chương

"Lý Hiên, sao ngươi có thể chữa trị nhanh như thế?"

"Quen tay hay việc thôi, gần đây ta vẫn luôn tập luyện." Lý Hiên vừa chữa trị vừa trả lời.

Hơn chín nghìn Huyết Phân Thân luyện tập mỗi ngày mỗi đêm, đừng thấy chỉ là trong thời gian hai tháng, tổng thời gian lại sẽ bùng nổ luôn.

Hơn nữa trước kia hắn là phong ấn sư cửu giai, nền tảng trận pháp vô cùng chắc chắn, bây giờ trong nháy mắt chữa trị xong Phong Ấn phù là chuyện bình thường.

"Quen tay hay việc sao? Gần đây vẫn thường tập luyện sao?" Đội trưởng Hùng Miêu chết lặng khi nghe điều này.

Bình thường ngoài thời gian tu hành và làm nhiệm vụ ra, thời gian còn lại của nó cũng dùng để luyện tập Phong Ấn phù, nâng cao độ thuần thục, nó đã khổ công tập luyện suốt nhiều năm rồi.

Nhưng dù có cố gắng đến mấy, nó cũng không thể sửa chữa Phong Ấn phù một cách hoàn hảo và nhanh chóng được như Lý Hiên vậy.

Hiện tại Lý Hiên lại nói là quen tay hay việc, như thể đang nói rằng Hùng Miêu lười biếng, điều này khiến Hùng Miêu rất chán nản.

"Chắc là do tư chất, có người bẩm sinh đã có tư chất bất phàm."

Đội trưởng Hùng Miêu tìm cho mình một lý do, không còn cách nào, nó tự nhận rằng mình đã rất cố gắng nên đương nhiên cho rằng đó là nhờ tư chất tốt của Lý Hiên.

Sau khi nghĩ thông điểm này.

Đội trưởng Hùng Miêu không còn quá chán nản mà thay vào đó là sự phấn chấn.

Nó là một con Hùng Miêu độ lượng, sau khi biết rõ nguyên nhân, nó thở phào nhẹ nhõm, sau đó bước đến bên ngoài bắt đầu sửa chữa linh phù.

Cách đó không xa.

Lý Hiên nhận thấy rằng sau khi sử dụng lá trúc trong một thời gian dài thì sẽ không còn được tốt, ngay cả khi chúng được sửa chữa hoàn hảo thì sức mạnh của chúng cũng không còn tốt như trước.

Lý Hiên cân nhắc một lúc, hắn định sử dụng những bông tuyết làm môi giới, luyện chế linh phù linh hồn bằng hàn băng.

Đây là bông tuyết Tứ Phong Ấn Linh Hồn phù được tăng cường thêm thuật pháp Đóng Băng Vĩnh Viễn, phối hợp với phương pháp luyện chế chồng lên.

Trước đây Lý Hiên thường xuyên sử dụng phương pháp xếp chồng để bố trí trận pháp, từ đó đạt tới hiệu quả tăng gấp đôi sức mạnh của trận pháp.

Bây giờ dùng phương pháp xếp chồng để luyện chế Tứ Phong Ấn Linh Hồn phù, tương đương với Bát Phong Ấn Linh Hồn phù, uy lực sẽ rất mạnh mẽ.

"Đáng tiếc, trong sách không có kiến thức về Bát Phong Ấn Linh Hồn phù, nếu có, ta sẽ vận dụng phương thức xếp chồng, vậy

thì uy lực chắc chắn là sẽ bùng nổ.

Lý Hiên thầm tự lẩm bẩm, dễ dàng chế tạo ra một linh phù, sau đó đặt vào trong không gian.

Tốc độ của Lý Hiên rất nhanh, ngay cả khi hắn đang khắc Tứ Phong Ấn Linh Hồn phù phức tạp bằng phương thức xếp chồng, hắn vẫn có thể hoàn thành trong vài hơi thở, điều này cũng khiến hắn vượt qua đội trưởng Hùng Miêu một khoảng cách xa.

Để chờ Hùng Miêu, Lý Hiên dứt khoát loại bỏ tất cả linh phù làm bằng chất liệu lá trúc, thay đổi bằng linh phù linh hồn bằng hàn băng mà bản thân nghiên cứu ra, đồng thời nghiên cứu linh phù mới.

Đó là ngưng tụ Ngũ Hành Phong Ấn phù bằng phương thức ngũ hành, dung nhập ngũ hành tương sinh tương khắc vào trong linh phù, có thể gia tăng uy lực của Phong Ấn phù.

Xem xét điều này.

Lý Hiên bắt đầu cùng nhau chậm rãi nghiên cứu với Huyết Phân Thân trong Không Gian Tùy Thân, tốc độ tiến về phía trước của hắn thoáng cái đã chậm lại.

Cứ như vậy.

Lý Hiên và đội trưởng Hùng Miêu duy trì tốc độ tương tự, tiến về phía trước và chữa trị dần dần.

Cách đó không xa.

Miêu Nữ nghi ngờ quan sát Lý Hiên, nàng thấy Lý Hiên lần lượt đặt những bông tuyết vào trong không gian, có chút không thể hiểu nổi.

Bởi vì đội trưởng Hùng Miêu dùng lá trúc, nhưng Lý Hiên thì

lại đổi thành bông tuyết, chất liệu bất đồng đương nhiên khiến nàng ngờ vực.

Cân nhắc đến việc bản thân không hiểu phong ấn linh hồn phù, Miêu Nữ không nói gì, nàng định sẽ nói với đội trưởng Hùng Miêu điều đó khi quay về.

Chủ yếu là vì đang cố gắng đội trưởng đang tập trung sửa chữa linh phù, chuyên tâm điều động linh hồn lực, không có thời gian để ý đến những chuyện khác, cũng không muốn phân tâm.

Chuyện này cũng tạo thành phương thức chữa trị không can thiệp vào nhau của đôi bên, cho đến khi mặt trời lặn.

Sau một ngày bận rộn, cuối cùng bọn họ cũng trở về đến thành Kỳ Lân, Lý Hiên đã có khá nhiều cảm ngộ về linh phù và ngay lập tức trở về nơi ở của mình.

Đội trưởng Hùng Miêu và đám Miêu Nữ cũng trở về, Miêu Nữ đã kể lại chuyện đó cho đội trưởng Hùng Miêu.

"Vật môi giới của Lý Hiên là bông tuyết sao? Ta chưa bao giờ sử dụng thứ này, ta không rõ liệu nó có thể sử dụng hay không."

"Nhưng Lý Hiên dám dùng thì chắc chắn là có thể có hiệu quả, dù sao thì hắn cũng thiên tài hơn chúng ta." Đội trưởng Hùng Miêu cau mày nói.

"Thiên phú của hắn đúng thực là mạnh mẽ, nhưng có điều hắn mới vừa trở thành phong ấn linh hồn Sư, vẫn nên cẩn thận thì hơn."

"Ngày mai ngươi kiểm tra xem Phong Ấn phù của hắn có khả thi hay không, dù sao ngày mai vẫn tiếp tục thực hiện nhiệm vụ." Miêu Nữ đề nghị.

"Được, ngày mai kiểm tra lại, hôm nay dừng ở đây thôi, ta đi

luyện tập luyện chế." Đội trưởng Hùng Miêu bị Lý Hiên đả kích, nó định sau này sẽ luyện tập gấp đôi.

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc trời đã sáng sớm.

Tại nơi cách tường phòng hộ rất xa.

Đông đảo con rối quái vật từng bước tiến về phía trước, nhìn bức tường phòng hộ bằng đôi mắt đỏ như máu, từng con lộ ra ánh mắt hung dữ.

Chương 713. Phiên ngoại 20: Tộc Diệt Thế đột kích

Số lượng của những con rối này rất đông, không nhìn thấy điểm cuối.

Ở khu vực trung tâm đám quái vật.

Một trăm bia mộ chậm rãi di chuyển trên mặt đất, giống như những con thuyền u linh trôi dạt trên biển, lặng lẽ không một tiếng động.

Nhưng bia mộ đó là tộc Diệt Thế, thực lực của chúng nó cũng không mạnh, mạnh nhất mới chỉ tam giai thập đẳng, yếu nhất cũng là nhất giai thập đẳng.

Mục đích của chúng nó không phải là tấn công thành Kỳ Lân mà là phá hỏng Phong Ấn phù xung quanh thành Kỳ Lân, mở ra một lối đi cho sự xâm lược của Thiên Nhãn Nữ cấp Chân Thần.

Lần này chúng nó vô cùng tự tin, bởi vì chúng nó chiếm được một bí bảo, có thể âm thầm suy yếu Phong Ấn phù.

Chỉ cần duy trì bí bảo trong vòng một tháng là có thể lặng yên không tiếng động phá hủy Phong Ấn phù.

Đến lúc đó, Thiên Nhãn Nữ có thể âm thầm xuất hiện ở thành Kỳ Lân, giải phóng bức xạ ô nhiễm mạnh nhất, biến tất cả sinh linh dưới tứ giai thành con rối.

Nhìn dày đặc chi chít quái vật, tốc độ di chuyển của một trăm tấm bia mộ nhanh hơn.

Thành Kỳ Lân.

Lý Hiên đang nhắm mắt thu thập thông tin các Huyết Phân Thân báo về, lượng thông tin khổng lồ khiến linh cảm của hắn tuôn trào.

Lúc này.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên ngoài tiểu viện, nhẹ nhàng gõ vào cửa viện.

"Bạch Hồ Diễm đại nhân, mời vào. Lý Hiên lập tức mời nàng vào, đồng thời tự hỏi tại sao nàng lại đột nhiên tìm đến bản thân.

"Lý Hiên, ta mang một quả Thánh Linh đến cho ngươi, đây."

Bạch Hồ Diễm mỉm cười đưa một chiếc hộp cho Lý Hiên, trong mắt nàng tràn ngập mong đợi.

"Quả Thánh Linh sao?"

Lý Hiên ngẩn ra, nhìn nàng bằng ánh mắt kinh ngạc.

Trong hai tháng qua, Lý Hiên thường xuyên đọc thư tịch, một là tìm thông tin về phong ấn linh hồn Sư, hai là tìm kiếm tin tức về Nguyệt phán xử.

Thời gian này cũng để để hắn biết rõ giá trị của quả Thánh Linh.

Đó là một bảo vật tam giai ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, có thể tăng cấp bậc cho sinh linh tam giai ăn nó, từ tam giai nhất đẳng lên đến tam giai thập đẳng.

Tất cả mọi người đều tranh giành và tìm mọi cách để có được thiên tài địa bảo trân quý như vậy, ai có thể ngờ rằng Bạch Hồ Diễm lại đưa một trái đến cho hắn.

"Đây là đầu tư của ta dành cho ngươi, cũng là bồi dưỡng của thành Kỳ Lân đối với ngươi. Chúng ta hy vọng về sau, chờ ngươi trở nên cường đại, có thể bảo vệ thành Kỳ Lân."

Bạch Hồ Diễm không hề che giấu, ngược lại thẳng thắn nói ra điều mình muốn.

Cách tiếp cận như vậy là điều mà Lý Hiên mong muốn nhìn thấy, ngay khi hắn định nói gì đó thì đột ngột nhìn về phía đông nam và mỉm cười.

"Yên tâm, ta đã thủ hộ thành Kỳ Lân rồi, đề nghị ngươi dẫn một nhóm cao thủ đi hướng đông nam quan sát một chút."

"Ôi, đến phía đông nam xem thử á?" Bạch Hồ Diễm sửng sốt, không hiểu ý của Lý Hiên.

Nàng vừa định hỏi là có phải đã xảy ra chuyện gì hay không thì đột nhiên có một vầng sáng đẹp đẽ từ phía đông nam phóng thẳng lên bầu trời, đó chính là cảnh tượng sau khi Dự Cảnh phù được kích hoạt.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Bạch Hồ Diễm biến đổi, sau đó nàng liếc nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt sâu thẳm rồi biến mất.

"Tộc Diệt Thế quả đúng là một chủng tộc đáng sợ."

"Đến thế rồi mà một con trong số chúng vẫn có thể chạy được, có vẻ như phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn rồi."

Lý Hiên lại liếc mắt nhìn về phía đông nam một lần nữa, sau đó cầm chiếc hộp và đi xuống tầng hầm.

Không lâu sau, từ tầng hầm truyền đến dao động mạnh mẽ, khí tức thuộc về tam giai thập đẳng nhộn nhạo.

Nơi đóng quân bên ngoài thành.

Đội trưởng Hùng Miêu, Miêu Nữ và Hỏa Hầu Tử cũng nhìn thấy ánh sáng rực rỡ kia, biểu cảm của chúng nó thay đổi.

"Đã xảy ra chuyện, nhất định là tộc Diệt Thế đã khởi động Dự Cảnh phù, mau tập hợp ở cửa thành." Đội trưởng Hùng Miêu lớn tiếng nói.

"Đội trưởng Hùng Miêu. bây giờ nguy hiểm đang đến, linh phù Lý Hiên luyện chế bằng bông tuyết có thể chống đỡ được không? Nếu có chuyện gì xảy ra, chúng ta sẽ là tội nhân của thành Kỳ Lân."

Sắc mặt Miêu Nữ tái nhợt, nàng nói. Nàng vô cùng hối hận vì không lập tức nói chuyện đó với đội trưởng Hùng Miêu.

"Chuyện..."

Đội trưởng Hùng Miêu cũng hoảng gốt, nhưng sau đó nó hít một hơi thật sâu và nói.

"Lý Hiên dám làm như thế tất nhiên là có lý do, dù sao hắn cũng là một thiên tài, sẽ không bao giờ làm những điều ngu ngốc, chúng ta phải tin vào đồng bạn của mình."

"Ta nguyện ý tin tưởng hắn, bằng lòng."

Tố chất tâm lý của Miêu Nữ hiển nhiên không bằng Hùng Miêu, gương mặt nàng vẫn tái xanh, càng nghĩ lại càng sợ hãi, càng nghĩ lại càng hối hận.

Hỏa Hầu Tử và Thanh Ngưu cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, mỗi người đều có vẻ mặt nặng nề, chỉ có biểu cảm của đội trưởng Hùng Miêu là không thay đổi.

Cứ như vậy.

Chúng nó cấp tốc vọt tới cửa thành, nhìn thấy đại đội đông

đảo và phó thành chủ Hòe Thụ Công đang nghiêm túc chỉ huy mọi người tập hợp.

Nhưng giây tiếp theo, một trái cây kết quả trên người phó thành chủ Hòe Thụ Công, nó ăn xong trái cây thì hơi sửng sốt một chút, sau đó kinh ngạc nhìn về phía đội trưởng Hùng Miêu.

"Được được được, tốt quá rồi, ha ha ha."

Phó thành chủ Hòe Thụ Công bỗng cười phá lên, thân thể phủ đầy lá cây lắc lư, trông có vẻ vô cùng vui vẻ.

Chương 714. Phiên ngoại 20: Tộc Diệt Thế đột kích (2)

"Mọi người yên tâm đi, nguy cơ đã được giải trừ, chúng ta đại thắng!" Phó thành chủ Hòe Thụ Công nói.

"Đại thắng sao?"

Các đội sinh vật Thần Vực ngỡ ngàng, bởi vì bọn nó còn chưa xuất phát, làm sao đã đại thắng rồi?

"Các ngươi đến tường phòng hộ ở hướng đông nam nhìn xem đi, đến nơi đó các ngươi sẽ rõ nguyên nhân."

Phó thành chủ Hòe Thụ Công lắc nhánh cây nói, dáng vẻ cực kỳ vui vẻ.

"Chuyện..."

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thất thần nhìn nhau.

"Kỳ quái, sao ta lại cảm thấy có chút lạnh?" Một con Thanh Hạc mảnh khảnh đột nhiên lên tiếng, thực lực của nó tương đối yếu, thế nên nó là người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường.

“Hình như hơi lạnh, lạ thật, bây giờ không phải mùa đông, sao lại lạnh được? Hơn nữa ta là sinh vật nhị giai ngũ đẳng, rét lạnh thông thường sẽ không có ảnh hưởng đến ta."

"Liệu có phải liên quan đến Dự Cảnh phù ở hướng đông nam không, mọi người đến đó xem thử."

"Đi."

Vèo vèo vèo!

Các sinh vật Thần Vực bên trong thành Kỳ Lân rất tò mò, ai nấy đều vội vã chạy về phía đông nam.

Đội trưởng Hùng Miêu cũng định dẫn đội đến đó, nhưng đã bị Hòe Thụ Công gọi lại.

"Rất tốt, các ngươi làm rất tốt, yên tâm đi, ta đã nhớ chiến công của các ngươi, thành Kỳ Lân sẽ không bạc đãi các ngươi!"

Phó thành chủ Hòe Thụ Công cười tủm tỉm nhìn đội trưởng Hùng Miêu, thậm chí còn giơ cành cây vỗ vỗ vai Hùng Miêu, suýt chút nữa vỗ nó ngã xuống.

"Ngài nhẹ chút, ta đây không đỡ được cái này của ngài đâu." Đội trưởng Hùng Miêu hạm vào vai đau nhức của mình, nói.

"Ha ha ha, ta thật vui vẻ, đã lâu không đại thắng rồi, lần này nhờ có các ngươi."

"Được rồi, ta đi giải quyết chúng nó, tự các ngươi qua đó đi."

Bóng dáng Hòe Thụ Công đột nhiên biến mất, tốc độ nhanh như tia chớp.

Chỉ để lại tiểu đội Hùng Miêu mông lung đứng đó, chúng nó ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, tất cả đều có chút sững sờ.

Đến bây giờ chúng nó vẫn còn không biết chuyện gì đã xảy ra, đầu óc ong ong.

Nhưng điều đó không làm khó được chúng nó.

Chúng nó lập tức quay đầu lại và lao đến vị trí tường phòng hộ, định xem xem là chuyện gì xảy ra.

Kết quả, điều bọn họ không ngờ tới là càng đi về phía trước thì càng lạnh, càng đến gần phía đông nam thì mặt đất đóng băng càng dày.

Trong khi chúng nó đang suy đoán lung tung, một Thanh Cuồng Nhân có quan hệ không mấy tốt đẹp với bọn chúng từ phương hướng tường phòng hộ đi trở về.

Chúng nó dừng lại sau khi trông thấy tiểu đội Hùng Miêu, gương mặt ai cũng u ám như có điều gì muốn nói, cuối cùng thở dài thườn thượt rồi chắp tay nói với Hùng Miêu.

"Trước không đề cập đến chuyện quan hệ giữa đôi bên không được tốt, lần này các ngươi mang về vinh quang cho thành Kỳ Lân, huynh đệ chúng ta nguyện ý khâm phục các ngươi, tán thưởng các ngươi một câu làm tốt lắm."

Vài Thanh Cuồng Nhân nói xong thì quay đầu rời đi, như thể trừ kính nể chúng nó vì làm vẻ vang thành Kỳ Lân ra thì vẫn rất ghét tiểu đội Hùng Miêu.

"Chuyện gì thế này?"

Các thành viên của tiểu đội Hùng Miêu đều sửng sốt, chúng nó ngơ ngác nhìn đám Thanh Cuồng Nhân rời đi, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hết cách.

Chúng nó chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, nhưng kết quả là trên đường đi tới gặp phải rất nhiều đội ngũ đi về chỉ chỏ chúng nó, thỉnh thoảng có những âm thanh ngưỡng mộ.

Một vài đội ngũ chẳng mấy khi chào hỏi cũng từ xa cất lời, cười rất hiền hòa khiến tiểu đội Hùng Miêu ngờ vực.

Với sự nghi ngờ sâu sắc, tiểu đội Hùng Miêu tăng tốc về phía

trước.

Cuối cùng chúng nó cũng đi đến địa điểm xảy ra chuyện, và nhìn thấy một thế giới của băng và tuyết.

Chỉ thấy, ngay phía trước chúng nó là khu vực để đặt phù phong ấn linh hồn.

Chín mươi chín tác phẩm điêu khắc bằng băng sừng sững đứng đó, chữ 'Phong' cực lớn lơ lửng trong không trung, giống như một ngọn núi băng đè ép bên dưới, bao phủ chín mươi chín bức tượng băng.

Chữ 'Phong' kết nối với lượng lớn hàn băng, nối liền với đại lượng Phong Ấn phù bên dưới giống như mạng nhện, tạo thành một cảnh tượng thế giới băng tuyết ngoạn mục.

Đằng sau chín mươi chín bức tượng băng là tường phòng hộ chắc chắn.

Lúc này, tường phòng hộ đã sụp đổ, trận pháp phòng ngự cũng đã bị phá hủy, chỉ còn lại đám con rối quái vật không nhìn thấy điểm cuối đang đứng tại chỗ như tượng đá.

Cả một khu vực đều biến thành thế giới băng tuyết, quái vật vô biên vô hạn bị đóng băng tại chỗ.

Và chín mươi chín bức tượng băng càng tỏa khí tức khiến da đầu tê tái.

"Vậy mà lại trấn áp chín mươi chín tộc Diệt Thế! Còn đông đảo con rối quái vật! Làm thế nào trấn áp được vậy?" Hỏa Hầu Tử vội hỏi.

"Là Lý Hiên, ngày hôm qua lúc bố trí Phong Ấn phù, hắn đã sử dụng hoa tuyết, chắc hẳn là Lý Hiên trấn áp chín mươi chín tộc Diệt Thế."

Miêu Nữ nói ra theo bản năng, nàng ngơ ngác nhìn chín mươi chín bức tượng băng, nhìn chằm chằm vào thế giới băng tuyết.

Nghe thấy lời này, Hỏa Hầu Tử giật mình, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía đội trưởng Hùng Miêu, nó nói: “Thật sao? Có thật là hắn không?"

"Khả năng rất cao chính là hắn, ngươi nhìn những sợi băng kia đi, cả chữ phong khổng lồ kia nữa, đây là cảnh tượng sau khi Phong Ấn phù hoạt động, hưng uy lực quá mạnh."

Chương 715. Phiên ngoại 21: Khiếp sợ

"Ta có thiên phú trời sinh, tu hành đã mấy trăm năm, thời điểm lợi hại nhất cũng chỉ phong ấn hai tộc Diệt Thế."

"Nhưng Lý Hiên mới học hai tháng đã phong ấn chín mươi chín tộc Diệt Thế, làm thế là dọa gấu chết khiếp."

Đội trưởng Hùng Miêu run rẩy trả lời, cảm thấy toàn bộ thế giới toàn bộ thế giới quan đã đổ vỡ.

Phải biết rằng, phong ấn linh hồn của nó đã rất lợi hại, là con tương đối mạnh trong bộ tộc Hùng Miêu.

Nhưng nó mạnh như vậy, lại cảm thấy bản thân chẳng là gì cả, nó không đủ tư cách để so sánh với Lý Hiên.

Nghe nói như thế, nhỏ giọng nói bên cạnh cũng vô cùng hoảng sợ, nó nhìn Miêu Nữ đang thừa người và Hùng Miêu đang chấn động, Hỏa Hầu Tử khẽ hỏi.

"Thật sự là do Lý Hiên làm sao? Rõ ràng là hắn mới học được hai tháng, sao lại lợi hại đến mức độ này, quá biến thái rồi."

"Đây có thể là thiên tài, không, ta phải tra xem đây là Phong Ấn phù gì, tại sao lại có thuộc tính băng."

"Miêu Nữ, ngươi nhanh mở không gian ở nơi này ra cho ta xem một chút." Đội trưởng Hùng Miêu vội vàng nói.

"Được, được, được."

Đầu óc Miêu Nữ mờ mịt, nhưng vẫn vén không gian ra theo bản năng, để lộ Phong Ấn phù sáng lóng lánh bên trong.

Lần lượt nhìn những Phong Ấn phù màu trắng tuyệt đẹp bên trong, cảm nhận được dao động nhỏ đến khó nhận rõ, đội trưởng Hùng Miêu lập tức nhặt một chiếc lên và kiểm tra cẩn thận.

"Đây là Tứ Phong Ấn Linh Hồn phù, Lý Hiên đã có thể bố trí Tứ Phong Ấn Linh Hồn phù nhanh như vậy sao, đây là phong ấn mạnh nhất ta có thể bố trí."

"Đợi đã, thì ra là chồng lên nhau, lạ thật, sao lại có thể chồng lên được? Và tại sao lại có thể thêm thuộc tính hàn băng vào nữa? Rốt cuộc là làm như thế nào?"

"Chết tiệt, ta càng nhìn càng không thể hiểu được, như đang đọc thiên thư vậy." Đội trưởng Hùng Miêu cào bộ lông của nó,cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, nhưng nó vẫn không thể hiểu được.

Hỏa Hầu Tử bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì cũng vò đầu bứt tai, nhe răng trợn mắt theo gấu trúc.

Tại thời điểm này.

Bóng dáng thành chủ và phó thành chủ đột nhiên từ dưới đất bay lên không trung, sau đó từng luồng quang huy lấp lánh tỏa ra.

Ngay sau đó.

Các vị này kết nối với nhau bởi thứ quang huy này, rồi biến thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ, nuốt chửng chín mươi chín tộc Diệt Thế trên mặt đất, quả cầu ánh sáng biến mất.

"phù! Cuối cùng đã xử lý xong tộc Diệt Thế! Lần này thắng lớn làm sao!"

"Đúng thế, đúng thế, công thần phải được khen thưởng."

Đám cao tầng trong không trung thở phào nhẹ nhõm, sau đó đồng thời quay đầu nhìn về phía đội trưởng Hùng Miêu.

Vèo vèo vèo!

Vài bóng dáng xẹt qua, trực tiếp xách các thành viên tiểu đội Hùng Miêu đi mất, mang bọn chúng về phòng nghị sự ở thành Kỳ Lân hỏi chuyện.

Phòng nghị sự.

Các cao tầng nghiêm túc hỏi, chúng nó đã hoảng sợ khi được biết Phong Ấn phù bằng hàn băng là do Lý Hiên bố trí.

"Hùng Miêu, đây không phải là lúc để nói đùa, có thật là linh phù bằng hàn băng do Lý Hiên bố trí hay không?" Phó thành chủ Hoàng Thử Lang nghiêm túc nói.

"Đúng vậy, ngày hôm qua chúng ta cùng nhau đi tu bổ Phong Ấn phù, ta phát hiện ra rằng thiên phú của hắn vô cùng đáng sợ, chỉ học tập hai tháng đã trở thành phong ấn linh hồn Sư."

"Khi ấy ta chỉ cảm thấy hắn rất lợi hại, thiên tư siêu phàm, nhất định sẽ vượt qua ta trong tương lai, nhưng ai có thể ngờ được rằng."

"Hắn không chỉ vượt qua ta mà còn bố trí ra Phong Ấn phù đáng sợ như vậy, thực sự khiến một gấu sợ chết khiếp." đội trưởng Hùng Miêu bị đả kích nói.

"Ta có thể làm chứng cho những gì đội trưởng nói, ngày hôm qua ta tận mắt chứng kiến Lý Hiên bố trí Phong Ấn phù bằng bông tuyết."

"Lúc đó ta còn cảm thấy không ổn, lo rằng Phong Ấn phù do Lý

Hiên bố trí quá kém. Buổi tối, sau khi trở về ta đã nó với đội trưởng Hùng Miêu."

"Đội trưởng Hùng Miêu rất tin tưởng vào Lý Hiên, nhưng bản thân ta lại rất lo, sợ rằng Phong Ấn phù do Lý Hiên bố trí quá rác rưởi."

"Cuối cùng, ai mà ngờ được rằng, Phong Ấn phù do Lý Hiên bố trí hoàn toàn không phải rác rưởi, ngược lại, nó mạnh đến mức trấn áp được nhiều tộc Diệt Thế như vậy, quá mạnh."

Nghĩ đến cảnh tượng khi này, trong ánh mắt Miêu Nữ vẫn còn rung động.

Hỏa Hầu Tử và Thanh Ngưu bên cạnh không nói chuyện, nhưng chúng cùng nhau gật đầu biểu thị đồng ý.

"Hóa ra là thế!"

Tất cả cao tầng đều kinh ngạc, đều quay đầu nhìn về phía phó thành chủ Bạch Hồ Diễm.

"Đừng nhìn ta, ta cũng không ngờ được, ta chỉ cho rằng hắn rất có tiềm lực, muốn nuôi dưỡng một hy vọng cho thành Kỳ Lân chúng ta."

"Kết quả không ngờ được là hắn lại tặng cho chúng ta một món quà lớn đến thế, lập nên cống hiến lớn đến vậy, thực sự đáng kinh ngạc.

Phó thành chủ Bạch Hồ Diễm mỉm cười, hai cái lỗ tai nhỏ của nàng vui vẻ lay động.

"Đó đúng là một thành tích tuyệt vời và hiếm có, lúc trước ta còn cho rằng Lý Hiên không có tư cách dùng quả Thánh Linh, nhưng hiện tại xem ra, có vẻ như là ta hẹp hòi rồi."

Phó thành chủ Hoàng Thử Lang thở dài thật sâu, trước đó nó không hài lòng chuyện cho Lý Hiên dùng quả Thánh Linh, nhưng hiện tại xem ra đúng thật là Lý Hiên có tư cách đó.

Lý Hiên đã có cống hiến to lớn như vậy, đừng nói đến những sinh vật Thần Vực bình thường, ngay cả phó thành chủ như nó cũng phải mất một thời gian dài mới làm được như vậy.

Chương 716. Phiên ngoại 21: Khiếp sợ (2)

Chuyện này cũng khiến phó thành chủ Hoàng Thử Lang hơi nể phục, không muốn trở thành kẻ thù với Lý Hiên.

Không có cách nào, biểu hiện của Lý Hiên quá yêu nghiệt, nếu tiếp tục là kẻ thù thì đúng là tự tìm đường chết.

Nó có thể làm phó thành chủ nên đương nhiên là nó không hề ngu ngốc, nó biết nên cầm gì và nên buông gì, vì vậy nó cũng định bồi dưỡng Lý Hiên, muốn tặng thứ tốt cho Lý Hiên.

"Ta nghĩ chúng ta nên đầu tư nhiều hơn, bồi dưỡng hắn thật tốt." Phó thành chủ Bạch Hạc đề nghị , rõ ràng nó cũng muốn tạo quan hệ tốt với Lý Hiên.

"Đúng thực là nên đầu tư nhiều hơn, ví dụ như Lý Hiên vài thiên tài địa bảo trân quý hơn, nhưng quả Thánh Linh tốt nhất thành Kỳ Lân đã cho hắn rồi, chúng ta không còn gì tốt hơn nữa."

Nhánh cây của Hòe Thụ Công lay động một cái, tỏ vẻ có chút bất đắc dĩ.

"Chuyện này đúng là phiền toái lớn, nên làm gì bây giờ?"

Các phó thành chủ tập thể quay đầu lại nhìn về phía thành chủ ngồi trên chủ tọa, muốn nghe ý kiến của nó.

"Chuyện..."

Thành chủ trầm mặc, bởi vì trong thành xác thực không có đồ tốt, đồ tốt hơn nữa chỉ có Thánh Địa mới có.

Nhưng bảo vật của nơi đó quá trân quý, cũng quá ít ỏi, không có lai lịch vững vàng là không có tư cách tiến vào, cho dù là thành chủ cảnh giới Chân Thần cũng không ngoại lệ.

Vì vậy thành chủ nhíu chặt mày, suy nghĩ nên làm như thế nào.

"Có thể thân thỉnh, với thiên phú ưu tú của Lý Hiên, có lẽ có thể được công nhận và tiến vào Thánh Địa." Hòe Thụ Công đề nghị.

"Đó cũng là một cách, nhưng rất khó thông qua. Các đại bộ lạc đều có thiên tài siêu cấp mà bọn chúng tập trung bồi dưỡng, mỗi người trong số chúng đều xuất sắc, cạnh tranh nhau tiến vào Thánh Địa."

"So sánh với những thiên tài siêu cấp này, Lý Hiên chỉ có thể dựa vào thiên phú của bản thân, còn về xuất thân, quan hệ, và tài nguyên thì đều không có." Thành chủ bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đó cũng là một vấn đề."

Các phó thành chủ chau mày, suy nghĩ xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

"Nếu như Lý Hiên có thể thăng cấp lên tứ giai, vậy tỷ lệ sẽ thông qua thân thỉnh sẽ lớn hơn nhiều, đáng tiếc là quả Thánh Linh tối đa chỉ giúp Lý Hiên đột phá đến tam giai thập đẳng."

"Đúng thế, tam giai thập đẳng và tứ giai nhất đẳng, tuy rằng chỉ chênh lệch một đẳng nhưng có thể mấy trăm năm cũng chưa chắc đã vượt qua được, chuyện này khó xử lý rồi."

"Thật sự rất khó giải quyết, chúng ta chỉ có thể quan sát rồi bước từng bước."

...

Các phó thành chủ cảm thấy đau đầu, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể gửi thân thỉnh trước.

Một nơi khác.

Trong nơi ở của Lý Hiên.

Lý Hiên đang củng cố tu vi tam giai thập đẳng, liên tục tăng nhiều bậc như vậy ắt phải củng cố nền tảng thật vững chắc, trong khoảng thời gian ngắn không thể đột phá tiếp.

Chẳng qua thế giới Thần Vực có nhiều thứ tốt như vậy cũng khiến Lý Hiên nảy ra một suy nghĩ mới, đó chính là tăng thực của các đệ tử.

Thử nghĩ mà xem.

Nếu như các đệ tử liên tục thăng mười bậc, đến lúc đó sẽ phản hồi lại cho Lý Hiên bao nhiêu?

Hắn có cả đống đệ tử, các đệ tử giống như Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh chỉ mới Tiên Thần kỳ, bến Bán Bộ Tiên Đế cũng không phải.

Nhiều đệ tử đến vậy, nếu hắn có thể đưa bọn họ đến thế giới Thần Vực, cho dù chỉ ăn thiên tài địa bảo bình thường thì cũng có thể tăng lên hai ba bậc, thậm chí bốn năm bậc.

Hơn nữa chuyện Nguyệt phán xử cũng cần điều tra, dẫn nàng đến thế giới Thần Vực có lẽ sẽ là một ý tưởng tuyệt vời.

Thế nên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Hiên trực tiếp đến phủ đệ của phó thành chủ Bạch Hồ Diễm, bái phỏng nàng.

“Ngươi muốn dẫn các đệ tử của mình đế thế giới Thần Vực sao?”

Trong phủ.

Bạch Hồ Diễm nhìn Lý Hiên bằng ánh mắt kinh ngạc, nàng vô cùng bất ngờ khi Lý Hiên nguyện ý gánh vác một đống gánh nặng trên người. Dẫu sao thì sau khi sinh linh bên ngoài tiến vào thế giới Thần Vực phải mất rất nhiều thời gian mới có thể thích ứng, trừ khi có thiên tài địa bảo.

“Các đệ tử của ta thiên tư bất phàm, các nàng ở tiểu thế giới phải chịu hạn chế, nếu có thể đến thế giới Thần Vực thì tất nhiên là có thể nhất phi trùng thiên.”

Lý Hiên vô cùng tin tưởng các đệ tử của bản thân, nguyên ý tin rằng bọn họ sẽ có tương lai tươi sáng.

“Được, ngươi có thể dẫn bọn họ đến thế giới Thần Vực, có điều đến thế giới Thần Vực cần chuyển sinh, ở đây có dẫn hương, ngươi đốt hương là có thể dẫn bọn họ chuyển sinh đến thành Kỳ Lân.”

Bạch Hồ Diễn đưa cho Lý Hiên cả đống dẫn hương, dạy hắn phương pháp sử dụng, hơn nữa còn nói phương pháp rời khỏi thế giới Thần Vực cho Lý Hiên.

“Cảm tạ.”

Lý Hiên vội cảm tạ nàng.

“Không cần khách khí, ngươi đi nhanh về nhanh là được, có thể gấp rút trở về trong vòng hai ngày không? Bạch Hồ Diễm nghiêm túc hỏi.

“Với thực lực hiện tại của ta, hoàn toàn có thể.”

Sau đó hắn nói lời tạm biệt với tiểu đội Hùng Miêu rồi biến mất.

Lý Hiên của tam giai thập đẳng đã có thực lực vượt xa Tiên Đế, dễ dàng bay ra khỏi thế giới Thần Vực theo phương thức rời đi.

Đứng bên ngoài thế giới Thần Vực.

Sau khi không có sự áp chế của thế giới Thần Vực, thực lực của Lý Hiên ngay lập tức được giải phóng, khí tức đáng sợ làm rung chuyển tinh vực vô tận.

Chương 717. Phiên ngoại 22: Bằng ngươi, cũng dám xưng là ta?

Nhưng nhìn thế giới Hắc Động khổng lồ, nhìn hắn khí không ngừng giao chiến với thế giới Thần Vực, biểu cảm của Lý Hiên nghiêm túc.

"Vẫn còn thời gian, dựa vào tốc độ cắn nuốt này, trong vòng một ngàn năm thế giới Thần Vực tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện, còn có hy vọng."

Bóng dáng của Lý Hiên biến mất, hắn tiến thẳng đến Thần Châu Đại Thế Giới.

Thần Châu Đại Thế Giới.

Chiến trường cổ.

Nguyệt phán xử dẫn dắt Tần Nguyệt, Tống Tiểu Mỹ, Lục Trường Sinh, Diệp Phàm, A Ngốc, người thủ hộ Nặc Ngôn, Sở Văn Thu,... và các cao thủ khác.

Đang giao chiến ác liệt với một gã mặc áo đen, đôi bên đánh đến long trời lở đất, nhật nguyệt thôi chiếu tại chiến trường cổ, toàn bộ cổ chiến kịch liệt chấn động.

Thực lực của kẻ mặc áo đen cực kì khủng bố, một hành động tùy ý cũng có thể ngưng tụ ra hắc quang cuồn cuộn, chấn động trăm vạn dặm, chấn đến mức đám người Diệp Phàm điên cuồng hộc máu.

Rầm rầm!

Lại một tiếng nổ lớn khác, với tiếng nổ lớn đó, hắc quang chấn động bát phương.

Ngay lập tức, khu vực xung quanh người mặc áo đen trống rỗng, đám người Tống Tiểu Mỹ đánh bay ngược ra phía sau hàng trăm trượng, vết thương chồng chất, chật vật không chịu nổi.

"Quá yếu, quá yếu, các ngươi quá yếu, ngay cả một tia lực lượng của ta cũng không đỡ được, lấy đâu ra dũng khí ngăn cản ta?"

Người mặc áo đen đứng trong hư không, hắc quang cuồn cuộn như rồng đen, mang theo áp lực nặng nề, ép đến mức mọi người không thể đứng dậy được.

"Ngươi cũng chỉ có thể hiếp bức chúng ta thôi, đợi sư tôn trở về, kiếm của ngài nhất định sẽ trảm ngươi!"

A Ngốc nghiến răng chịu đựng áp lực, dù máu tươi chảy khắp người cũng khó nhọc đứng dậy.

"Sư tôn sao? Là Lý Hiên mà các ngươi nhắc đến trước đó sao? Ta chưa từng nghe qua cái tên này, ta biết tên tất cả các Tiên Đế nổi danh của hàng nghìn đại thế giới."

"Tên của một kẻ không có chút danh tiếng nào, sao dám nhắc đến trước mặt ta? Thật là nực cười." Năm ngón tay của người mặc áo đen mở ra, nhẹ nhàng ấn xuống.

Ầm!

A Ngốc bị đè xuống đất giữa một tiếng động lớn, hắn bị mạnh mẽ đẩy xuống hàng ngàn thước.

"Chết!"

Lục Trường Sinh nắm tiên kiếm trong tay, hắn lao thẳng lên không trung như như sao băng lao trên bầu trời, kiếm quang chói lọi trực tiếp xé rách bầu trời.

Những người còn lại cũng lần lượt lao lên trời, một lần nữa chiến đấu với người mặc áo đen đang gào rống.

Cả vùng đất.

Nguyệt phán xử ôm trán, trong đôi mắt đẹp lóe lên vài hình ảnh, tất cả đều là cảnh tượng của Thần Vực, nhưng nàng không biết đó là nơi nào.

"Khung cảnh quen thuộc quá, là nơi nào?"

Nguyệt phán xử ngờ vực, nhưng nàng không để tâm đến những hình ảnh đó mà chắp tay trước ngực, một đống Văn Tự Thần Bí ừ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào người mặc áo đen.

"Con kiến!"

Rầm!

Hắc quang xuất hiện, chiến trường cổ vỡ tan, lấy người áo đen làm trung tâm, hết thảy đều tiêu tán như hạt bụi.

Biểu cảm của Nguyệt phán xử thay đổi, nàng vội vàng bảo hộ mọi người trở lại Thần Châu Đại Thế Giới, nghiêm nghị nhìn lên bầu trời.

Vào lúc này, chiến trường cổ đang sụp đổ dữ dội, bị người mặc áo đen tùy tiện phá hủy.

"Quá kém, ngay cả một phần mười lực lượng của ta cũng không chịu nổi."

Người mặc áo đen xuất hiện trên bầu trời Trung Châu, đứng

trong không trung như một vị thần, uy lực hùng mạnh thổi quét qua toàn bộ thế giới.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều cảm thấy thân thể chìm xuống, giống như bị một ngọn núi lớn đè lên.

Bên trong bí cảnh Linh Hồn.

Linh quang trong bàn tay nhỏ của Băng Huyên Nhi lóe lên, từng thủ đoạn phòng hộ xuất hiện, bảo vệ phụ mẫu của Lý Hiên bằng tất cả sức mạnh, trong khi bản thân nàng phải chịu áp lực lớn đến mức hộc máu miệng.

Tại Trung Châu, các cường giả của những đại môn phái lần lượt ngửa mặt lên trời, áp lực mạnh mẽ khiến họ hộc máu, nhưng bọn họ vẫn đứng hiên ngang.

Thực lực của bọn họ rất mạnh, nhưng càng mạnh càng cảm nhận được áp lực lớn hơn, có thể đứng vững mà không ngã xuống thì quả thật là bọn họ đã không dễ dàng.

"Ta là Hắc Ám Tiên Đế, hiện tại ta tuyên bố, thế giới này là của ngô, lũ các ngươi tận lực thu thập máu thịt của Nhân tộc, xây dựng tửu trì nhục lâm, hiến tế cho ta."

Giọng nói lạnh như băng của người mặc áo đen vang vọng khắp thiên hạ, ai cũng có thể nghe được thanh âm lạnh như băng đó.

Giọng nói này đánh thẳng vào linh hồn, lạnh lẽo đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi theo bản năng, ngay cả thực lực mạnh cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Và người yếu nhược, dù là trẻ mới sinh cũng run sợ, trong phút giây này, tất cả mọi người đều có cảm giác hoảng sợ rằng đại họa lâm đầu.

Cũng tại thời điểm này.

Ngay lúc người mặc áo đen nói xong câu đó.

Một giọng nói thậm chí còn lạnh hơn từ cách đó hàng tỷ hàng vạn dặm truyền đến.

"Bằng ngươi, cũng dám xưng là ta?"

Rầm!

Kiếm quang cường đại từ cách xa trăm triệu ức vạn dặm lao đến, mang theo sức mạnh to lớn vô cùng vô tận, trong nháy mắt xuyên thủng bầu trời, chém thủng Thần Châu Đại Thế Giới, để lại một kiếm quang vĩnh hằng bất biến trên bầu trời thế giới.

Tách! Tách!

Máu tươi từ ấn đường của Hắc Ám Tiên Đế nhỏ xuống, hắn chạm vào mi tâm, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

"Sao có thể như thế được? Trong một thế giới rách nát thế này, sao lại có một kẻ đáng sợ đứng trên cả Tiên Đế tồn tại, ta hối hận vô cùng!"

Chương 718. Phiên ngoại 23: Kéo xuống địa ngục

Đùng!

Hắc Ám Tiên Đế nổ tung tại chỗ, trực tiếp bị kiếm quang đáng sợ ma diệt, tiêu tán trong trời đất.

Cả bầu trời chỉ còn lại kiếm quang mãi mãi không thay đổi nơi chân trời, vạn năm không tiêu tan.

Không gian rung chuyển dữ dội.

Vóc dáng cao ngất của Lý Hiên xuất hiện trên bầu trời, cũng khiến mấy người Tần Nguyệt vui mừng nở nụ cười.

Nhìn Lý Hiên giống như thần trong không trung, nhìn kiếm quang đâm xuyên qua chân trời, tất cả mọi người đều mở to hai mắt.

"Sư tôn!"

Tần Nguyệt là người đầu tiên bay lên trời, không chút do dự lao vào vòng tay của Lý Hiên, ôm lấy hắn trong sự vui mừng.

"Sư tôn, ngài đã trở lại rồi!"

"Sư tôn, vậy mà ngài chém chết Tiên Đế bằng một kiếm."

"Sư tôn, cảnh giới hiện tại của ngài là gì?"

Những đệ tử còn lại cũng vội vàng bay lên trời, cả đám vây quanh Lý Hiên, liên tục gọi sư tôn, ai cũng rung động trước lực

lượng của Lý Hiên.

Trước đó, bọn họ đã tuyệt vọng khi đối mặt với Hắc Ám Tiên Đế, không thể thấy bất kỳ tia hy vọng nào.

Nhưng ai mà ngờ được.

Ngay trong khoảnh khắc mọi người tuyệt vọng, một đạo kiếm quang như một thoáng kinh hồn chém chết Hắc Ám Tiên Đế, một nhát chém mênh mông khiến tất cả mọi người khiếp sợ.

Sau khi nhìn rõ đó là sư tôn chém chết Hắc Ám Tiên Đế, các đệ tử là Lục Trường Sinh, A Ngốc, Tiêu Kiếm,... xông đến, bọn họ vừa vui mừng vừa sùng bái hắn.

Là trong tâm của đám đông.

Bị lây nhiễm cảm xúc của mọi người, trong lòng Lý Hiên vừa ấm áp lại cũng ngập tràn cảm khái, nhưng sau sự việc này, hắn càng lo lắng hơn cho thế giới Trung Châu.

Nơi này có người nhà của hắn, có bằng hữu của hắn, có người đã từng trợ giúp hắn, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện ngoài ý muốn xảy đến với thế giới này, hắn phải bảo vệ nó.

Nhưng nếu dẫn các đệ tử đi, người thủ hộ của thế giới này sẽ ít thêm đi, càng không có khả năng chống lại.

Ngẫm nghĩ một lát.

Lý Hiên định sử dụng phong ấn, tiến hành phong ấn hoàn toàn Thần Châu Đại Thế Giới.

Chuyện này sẽ ngăn mọi người giao tiếp với thế giới bên ngoài, nhưng nó cũng sẽ ngăn kẻ thù từ bên ngoài xâm nhập vào Thần Châu Đại Thế Giới, ngăn chặn tộc Diệt Thế xâm lấn.

Với năng lực phong ấn của hắn, kẻ địch dưới tứ giai đều có

thể chống lại, chỉ cần không phải tộc Diệt Thế cường đại tấn công, thế giới này sẽ an toàn tuyệt đối.

Cân nhắc điều này.

Trước khi rời đi, Lý Hiên định sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

Lần này, ngoài việc dẫn các đệ tử ra ngoài, hắn còn định dẫn Nguyệt phán xử đi, đây cũng là cực hạn mà hắn có thể dẫn đi.

Hết cách rồi.

Áp chế trong thế giới Thần Vực quá lớn, người bình thường không thể chịu đựng được áp chế, đến đó chỉ có thể bị chèn ép đến nổ tung.

Những người có thực lực thấp hơn cấp Bán Bộ Tiên Đế, bao gồm cả Băng Huyên Nhi và phụ mẫu Lý Hiên đều không thể chịu đựng được, ngay cả khi chuyển sinh cũng không chịu được.

Chỉ có Bán Bộ Tiên Đế mới có thể chịu đựng áp lực, đây cũng yêu cầu tối thiểu để tiến vào thế giới Thần Vực.

Hít một hơi thật sâu.

Lý Hiên nhìn về phía Tần Nguyệt lấm lem, giơ tay lau vết máu trên khóe môi nàng, nhìn sự dịu dàng trong ánh mắt nàng, Lý Hiên cảm thấy ấm áp trong lòng.

Hắn nhìn xung quanh, nhìn ánh mắt sùng bái của các đệ tử, nhìn A Ngốc khắp người đầy thương tích nhưng vẫn nhìn hắn đầy phấn khích, Lý Hiên nở nụ cười.

Giơ tay phải lên, quang mang chớp lóe trong lòng bàn tay Lý Hiên, lực lượng vượt trên Tiên Đế lăn tăn, bao phủ những người có mặt ở nơi này, chữa lành vết thương cho bọn họ.

Trong một khoảng thời gian ngắn, thương thế của tất cả mọi

người đều hồi phục.

Lý Hiên không kịp cùng bọn họ ôn chuyện, trực tiếp đưa bọn họ ra bên ngoài thế giới Trung Châu rồi bắt đầu bố trí phong ấn.

Chẳng mấy chốc.

Rất nhiều phong ấn linh hồn Phù khổng lồ xuất bên ngoài thế giới Trung Châu, không còn sự áp chế của thế giới Thần Vực, phong ấn linh hồn Phù thể hiện uy năng đáng sợ.

Bất cứ linh phù nào hắn ngưng tụ ra đều có thể bảo vệ một khu vực rộng lớn, giống như những ngọn núi lớn bảo vệ thế giới Trung Châu ở giữa.

Để đề phòng mọi nguy cơ.

Lý Hiên đã ngưng tụ chín lớp phong ấn linh hồn liên tục, lồng vào nhau và xếp chồng lên nhau, hình thành nên tổng thể trận pháp to lớn, đồng thời ẩn chứa uy năng mạnh mẽ hơn.

Chín tầng phong ấn linh hồn này là giới hạn tối đa mà Lý Hiên có thể bố trí được, Lý Hiên tin rằng ngay cả khi tộc Diệt Thế tứ giai tấn công, những trận pháp này cũng có thể ngăn cản được trong vài ngày.

Đến lúc đó, sau khi cảm ứng được phong ấn linh hồn xuất hiện dao động lớn, hắn có thể kịp thời trở về và ngăn chặn kẻ địch.

Đợi đến khi phong ấn hoàn thành, Lý Hiên gặp phụ mẫu và Băng Huyên Nhi một chút, để lại rất nhiều thủ đoạn phòng hộ.

Sau đó vội vàng rời đi, dẫn các đệ tử và Nguyệt phán xử bay về phía thế giới Thần Vực.

"Sức chiến đấu của sinh vật Thần Vực bình thường không cao, chúng nó chỉ mạnh ngay từ khi sinh ra với xuất phát điểm cao thôi,

kỹ năng chiến đấu của bọn chúng rất kém, hoàn toàn không thể so sánh với chúng ta."

"Có điều tộc Diệt Thế vô cùng nguy hiểm, nếu gặp tộc Diệt Thế thì lập tức bỏ chạy, không được ham chiến, công kích linh hồn của đám đó khó lòng phòng bị..."

Chương 719. Phiên ngoại 23: Kéo xuống địa ngục (2)

Lý Hiên dẫn mọi người nhanh chóng phi hành, đồng thời không ngừng căn dặn và nhắc nhở, kể chi tiết về sự lớn mạnh của tộc Diệt Thế.

"Ừ."

Tần Nguyệt nhanh chóng gật đầu và ngoan ngoãn nhìn Lý Hiên, đôi mắt màu đỏ của nàng vẫn luôn ngắm nhìn Lý Hiên.

"Ta sẽ sử dụng dẫn hương trước khi chuyển sinh, các ngươi đi theo dẫn hương đến thành Kỳ Lân là được rồi, đến đó ta sẽ bảo vệ sự an toàn của các ngươi, đặc biệt là ở giai đoạn đầu..."

Lý Hiên tiếp tục nói, thậm chí còn ngưng tụ ra một đống Văn Tự Thần Bí và khắc vào trong lòng bàn tay bọn họ, để bọn họ sử dụng vào thời khắc nguy hiểm, bảo vệ an toàn của bản thân.

Cuối cùng.

Sau một thời gian dài phi hành, Lý Hiên dẫn các đệ tử vượt qua hàng tỉ tinh không, đi xuyên qua chín trận pháp phòng hộ, tiến vào thế giới Thần Vực.

Thành Kỳ Lân.

Sau khi trở về, Lý Hiên ngay lập tức đứng trông không trung, dẫn hương trong tay hắn nối liền với bầu trời như sấm sét, không ngừng hướng dẫn các đệ tử đi tới.

"Sư tôn, tình hình của Nguyệt phán xử có chút không bình

thường, thực lực của nàng đang tăng lên rất nhanh."

Giọng nói của Tần Nguyệt đột nhiên vang lên trong lòng Lý Hiên, nàng đã sử dụng lực lượng của huyết mạch Phượng Hoàng để giọng nói của mình xuất hiện trong tim Lý Hiên.

"Tăng cường nhanh chóng sao? Chẳng lẽ thật sự là nàng sao?"

Lý Hiên nghiêm nghị, kể với Tần Nguyệt tất cả thông tin về Nguyệt phán xử, bao gồm cả suy đoán của hắn.

"Thì ra là như vậy, sư tôn, có lẽ suy đoán của ngài là thật. Thực lực của Nguyệt phán xử tỷ tỷ tăng trưởng quá nhanh, ta cũng không cách nào lý giải." Giọng nói của Tần Nguyệt lại vang lên, lại xuất hiện trong trái tim của Lý Hiên.

"Sư tôn, Nguyệt phán xử tỷ tỷ nói chúng ta là Thiên Mệnh Chi Tử, nàng có thể biến chúng ta thành Thiên Mệnh Chi Tử của thế giới Thần Vực, thế giới sẽ che chở chúng ta."

"Nàng hỏi ta có đồng ý trở thành Thiên Mệnh Chi Tử hay không, có đồng ý cứu vớt thế giới Thần Vực hay không." Giọng nói của Tần Nguyệt lại xuất hiện trong trái tim Lý Hiên.

"Chuyện..."

Hàng lông mày của Lý Hiên cau lại, nghĩ đến sự nguy hiểm của tộc Diệt Thế, hắn có chút muốn từ chối.

Nhưng Thiên Mệnh Chi Tử nhận được sự che chở của thế giới, sẽ phát triển rất tốt trong giai đoạn đầu, vậy thì đám người Tần Nguyệt sẽ rất an toàn trong giai đoạn đầu.

Đợi đến giai đoạn sau, thực lực của Lý Hiên cũng đã tăng lên rồi, đến lúc đó hắn lại có thể một lần nữa bảo vệ đám Tần Nguyệt.

Giống như trảm Hắc Ám Tiên Đế, hủy diệt thế giới Hắc Ám,

Nghĩ đến đây, Lý Hiên nói: "Đề xuất này cũng được, nhưng nếu ngươi không muốn, ta sẽ ủng hộ sự lựa chọn của ngươi."

"Sư tôn, ta nguyện ý, ta muốn trở nên mạnh hơn." Giọng điệu của Tần Nguyệt vô cùng kiên định,

"Được, ta ủng hộ ngươi."

"Ừ."

Sau cuộc trò chuyện, Lý Hiên đứng trong không trung, yên lặng chờ tin tức truyền đến.

Năm giờ sau, âm thanh máy móc vang lên trong đầu Lý Hiên.

'Ting! Đệ tử Tần Nguyệt của ngài trở thành Thiên Mệnh Chi Tử của thế giới Thần Vực.'

'Ting! Đệ tử Tống Tiểu Mỹ của ngài trở thành Thiên Mệnh Chi Tử của thế giới Thần Vực.'

'Ting! Đệ tử Lục Trường Sinh của ngài trở thành Thiên Mệnh Chi Tử của thế giới Thần Vực.'

...

Rất nhiều thông tin lóe lên, các đệ tử của Lý Hiên lại trở thành Thiên Mệnh Chi Tử một lần nữa, ngay cả A Ngốc cũng trở thành Thiên Mệnh Chi Tử.

Sau khi nhận được sự che chở của thế giới Thần Vực, vị trí chuyển sinh của bọn họ thay đổi mạnh mẽ, được thế giới điều chỉnh đến khu vực an toàn và thích hợp để phát triển nhất.

Những nơi đó tốt hơn gấp trăm lần so với khu vực mà Lý Hiên đang ở.

"Sư tôn, ta chuyển sinh đến một nơi có tên là Thánh Địa, ta

muốn Nguyệt phán xử tỷ tỷ giúp ngài."

"Nhưng nàng lại nói số mệnh của ngài quá đặc biệt, nàng chỉ có thể giúp ngài một chút, nhưng không thể can thiệp vào sự lựa chọn của ngài."

Giọng nói của Tần Nguyệt lại vang lên trong trái tim Lý Hiên, chuyện này khiến Lý Hiên nhíu mày.

"Không sao, ngươi chỉ cần bảo vệ bản thân và cố gắng tu hành là được." Lý Hiên nói.

"Ừ, ta sẽ chăm chỉ."

Tần Nguyệt nhanh chóng gật đầu và nói chuyện với Lý Hiên một lúc lâu trước khi lưu luyến không rời dừng liên hệ.

Một nơi khác.

Bên ngoài thế giới Hắc Động.

Quân Hí Mệnh vác quan tài chậm rãi bước tới, đứng xung quanh lỗ đen khổng lồ.

"Nơi này là mộ phần của ta sao?"

Quân Hí Mệnh thở dài thật sâu, dáng người cao ngất dường như có chút khom khom, hắn duỗi tay vuốt vẻ quan tài thật dày, dịu dàng nói.

"Không sao, nơi này có thể phục sinh nàng, cho dù phải xuống địa ngục ta cũng bất oán bất hối."

Sau khi nói xong, Quân Hí Mệnh kiên quyết đi về phía thế giới Hắc Động.

Giờ khắc này.

Vô số cánh tay dày đặc vươn ra từ thế giới Hắc Động, chúng kéo Quân Hí Mệnh vào địa ngục mang tên phần mộ này.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chiếu rọi xuống trần gian, mang lại sức sống cho vạn vật.

Bên ngoài thành Vinh Diệu.

Lý Hiên, đội trưởng Hùng Miêu, Miêu Nữ, Hỏa Hầu Tử, và Thanh Ngưu, năm thành viên cùng nhau tiến về phía tường phòng hộ.

Suốt quãng đường.

Thỉnh thoảng mọi người lại lén nhìn Lý Hiên, nhất là Miêu Nữ, vẫn luôn quanh quẩn bên người Lý Hiên, đôi mắt to tròn không dời đi được.

Cuối cùng.

Không nén nổi, Miêu Nữ tò mò hỏi.

"Lý Hiên, có thực sự là trước đây ngươi không phải là phong ấn linh hồn Sư không? Thật sự là ngươi chỉ học tập hai tháng đã học xong rồi không?"

Chương 720. Phiên ngoại 24: Chuyển tiếp

"Đúng, ta có nền tảng là phong ấn sư cửu giai, nên chuyện trở thành phong ấn linh hồn Sư là vô cùng dễ dàng." Lý Hiên giải thích.

"Nhưng mà quá nhanh, hai tháng thôi, cảm giác như là trong nháy mắt ngươi đã làm được, nhanh đến khó có thể tưởng tượng."

Miêu Nữ vẫn có chút không thể tin nổi.

"Thế này đi, ta làm một phép so sánh, nếu như ngươi tất cả chữ cái, vậy cho ngươi học năm bài văn trong vòng hai tháng, ngươi có học được không?" Lý Hiên hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là được, lập tức học được." Miêu Nữ gật đầu không chút do dự.

"Vậy là đúng rồi, ta đã có nền tảng là phong ấn sư cửu giai, có thiên phú linh hồn, trở thành phong ấn linh hồn Sư là việc thuận lý thành chương, vậy nên không cần kinh ngạc." Lý Hiên lại nói.

"Thì ra là như vậy, thật đúng là có lý, ta thực hâm mộ ngươi, nếu ta cũng là phong ấn sư cửu giai thì tốt biết bao." Miêu Nữ thở dài hâm mộ.

"Miêu Nữ, đừng mơ mộng nữa, ngay cả đội trưởng Hùng Miêu cũng học không được tới cửu giai, đời này ngươi càng không thể." Hỏa Hầu Tử đả kích nói.

"Ta!"

Miêu Nữ ấm ức trừng mắt liếc Hỏa Hầu Tử một cái, nhưng lại nghĩ chuyện này là sự thật, nàng lập tức bị đả kích đến mức dẩu đôi môi lên.

Đội trưởng Hùng Miêu nghe nó nói thế thì thở dài một tiếng nói, nói: "Hết cách rồi, phong ấn sư cửu giai quá khó, cứ như là lạch trời, căn bản không phải là thứ chúng ta có thể học tập được."

"Đúng thế, Lý Hiên, ngươi còn trẻ tuổi mà đã học được thuật phong ấn khó như vậy, thực sự tuyệt vời." Thanh Ngưu thở ra luồng khói nóng.

"Các ngươi có muốn học không? Nếu muốn học ta có thể dạy các ngươi, cho dù không thể bố trí Phong Ấn Phù thì cũng có thể sử dụng khi rèn đúc vũ khí, gia nhập một chút thủ đoạn phong ấn trong thời điểm này, cường hóa vũ khí."

Lý Hiên dịu dàng nói, hắn không hề cảm thấy bản thân tài ba, thay vào đó, hắn vẫn bình dị gần gũi như trước.

"Có thật không? Ngươi sẵn lòng dạy chúng ta sao?" Miêu Nữ vội vàng nói.

"Đương nhiên, đội trưởng Hùng Miêu khảng khái chỉ dạy ta như vậy, sao ta có thể keo kiệt được chứ?"

"Vậy thì quá tuyệt, có ngươi chỉ dạy, tốc độ học tập của ta chắc chắn sẽ tăng mạnh."

"Đúng, đúng, đúng, tốt quá rồi."

...

Trong một thời gian, bầu không khí trong đội tăng vọt, mọi người đều rất vui vẻ và nóng lòng tiến về hướng tường phòng hộ ở phía trước, sẵn sàng học hỏi từ Lý Hiên.

Lý Hiên cũng không có ý định che giấu, đợi đến khi đi đến tường phòng hộ, hắn vừa bố trí Phong Ấn phù vừa chỉ dạy một cách chi tiết.

Lý Hiên có sự hiểu viết vô cùng thấu triệt về phong ấn.

Hắn cũng biết cách giải thích từ đơn giản đến khó khăn, vì vậy việc được hắn chỉ dạy đã mang lại lợi ích rất lớn cho mọi người.

Trong quá trình này, Lý Hiên cũng thu được một thứ, vì vậy mà sức mạnh của Phong Ấn Phù lại được cường hóa thêm lần nữa, hắn đã có ý tưởng về chồng tám lớp Phong Ấn Phù.

Đã có ý tưởng thì đương nhiên phải nghiệm chứng, vì vậy trong thời gian tới, bọn họ bận rộn, không ngừng nghiên cứu xung quanh thành Kỳ Lân.

Phải mất khoảng hai tháng.

Lúc này Lý Hiên mới đổi toàn bộ kiểu mẫu Phong Ấn Phù xung quanh thành Kỳ Lân xong.

Đã được đổi thành Phong Ấn Phù xếp chồng lên nhau tám lần mới được hắn nghiên cứu ra, sức mạnh bảo vệ tăng lên đáng kể.

Phong Ấn Phù kiểu này tăng cường uy lực, đồng thời khiến linh phù huyền ảo và khó hiểu hơn.

Đội trưởng Hùng Miêu quan sát Phong Ấn Phù thâm ảo khó hiểu, liên tục vò đầu, cuối cùng bất đắc dĩ nói.

"Độ khó của Phong Ấn Phù ngươi bố trí càng ngày càng cao, ta càng ngày càng không hiểu, hiện tại uy lực của loại Phong Ấn Phù này chắc hẳn là rất cao, chắc uy lực có thể tăng thêm 50% chứ?"

"Đương nhiên, nhưng chúng ta vẫn cần kiểm tra lại để xác định chính xác mức độ của nó." Lý Hiên ngẫm nghĩ một chút rồi

nói.

Phong Ấn Phù chồng chất tám lần, theo nguyên lý thì uy lực của nó tăng lên tám lần, nhưng có quá nhiều Phong Ấn Phù, xung quanh thành Kỳ Lân toàn là Phong Ấn Phù, hơn nữa, chúng lồng vào nhau và củng cố lẫn nhau.

Điều này cũng khiến Phong Ấn Phù được tăng cường đến một mức độ biến thái, ngay cả Lý Hiên cũng không thể xác định được, phải thử mới biết được.

Khi nghe những lời Lý Hiên nói, đội trưởng Hùng Miêu nghĩ rằng uy lực thực sự có thể tăng lên 50%, vì vậy hắn lập tức vui vẻ không thôi, quấn lấy Lý Hiên đòi kiểm tra.

"Chúng ta trở về thôi, nghiêm túc tu hành trong một khoảng thời gian." Lý Hiên đề nghị.

"Được."

Theo lời đề nghị của Lý Hiên, chúng nó theo hắn trở về thành Kỳ Lân.

Nửa tháng sau.

Các thành viên tiểu đội Hùng Miêu đang học hỏi với Lý Hiên, đột nhiên một quang trụ ngất trời xuất hiện ở hướng tây bắc, đó là cảnh tượng xuất hiện khi Phong Ấn Phù bị kích hoạt.

Thấy cảnh này, đội trưởng Hùng Miêu giật mình, vội đứng dậy và muốn tiến đến kiểm tra.

"Không sao, chỉ là vài con tộc Diệt Thế tứ giai ngũ đẳng thôi, đã bị phong ấn rồi." Lý Hiên trấn an nói.

"Tứ giai ngũ đẳng sao? Đã phong ấn rồi? Phong Ấn Phù ngươi bố trí trước đó có thể phong ấn tộc Diệt Thế tứ giai ngũ đẳng sao?"

Đội trưởng Hùng Miêu kinh ngạc nói.

"Ừ, uy lực của Phong Ấn Phù lần này được tăng cường khá nhiều, phong ấn tứ giai ngũ đẳng là chuyện bình thường." Lý Hiên có gì nói nấy.

"Chuyện..."

Chương 721. Phiên ngoại 24: Chuyển tiếp (2)

Nghe những lời Lý Hiên nói, trong lòng chúng nó kinh nghi bất định.

Bởi vì tứ giai ngũ đẳng gần ngang với cấp bậc phó thành chủ, nhưng cấp bậc mạnh mẽ như thế lại bị Lý Hiên phong ấn, chuyện này hơi đáng sợ.

Thực sự là biểu hiện của Lý Hiên quá nghịch thiên, chúng nó đã không thể theo kịp tiết tấu của Lý Hiên nữa rồi.

May mà thực lực của Lý Hiên vẫn là tam giai thập đẳng, cùng cấp bậc với chúng nó, lúc này chúng nó mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lý Hiên, nếu không thì chúng ta nhanh chân đến đó xem đi? Dù sao cũng là tộc Diệt Thế tứ giai ngũ đẳng, ta muốn xem nó bị phong ấn như thế nào." Miêu Nữ tò mò nói.

"Đi thôi, đều đến đó xem sao, ta thì không đi, gần đây có một vài cảm ngộ, ta định bế quan một thời gian." Lý Hiên suy nghĩ một chút rồi nói.

"Lại có cảm ngộ rồi?"

Đội trưởng Hùng Miêu nghe nói thế thì trong lòng khẽ căng cứng.

Hiện tại chúng nó đã không theo kịp tiết tấu của Lý Hiên rồi, nếu nếu như Lý Hiên lại có cảm ngộ thăng cấp, vậy chúng nó thực sự đã trở thành cản trở.

"Vậy bọn ta không đi nữa, chúng ta cũng cố gắng học hỏi." Đội trưởng Hùng Miêu thay đổi quyết định.

"Không sao, đi đi, chưa biết chừng các ngươi sẽ có chút cảm ngộ sau khi quan sát tình hình hiện trường." Lý Hiên xua tay nói.

"Cũng đúng, vậy chúng ta đi thôi."

"Đi đi."

Tiểu đội Hùng Miêu rời đi, vội vã đến hiện trường xảy ra chuyện.

Nơi đó.

Khoảng không phía trên tường phòng hộ.

Thành chủ và tám phó thành chủ nhìn phong ấn hàn băng trên mặt đất, nhìn tộc Diệt Thế với đôi mắt đỏ như máu đang vùng vẫy trong phong ấn, nhưng nó không thể thoát ra được.

Ánh mắt của thành chủ cùng tám phó thành chủ có chút phức tạp, trong lòng vô cùng cảm kích.

Vừa rồi chúng nó nhận được tin, báo rằng có mười tộc Diệt Thế cấp bậc phó thành chủ chạy đến khu vực thành Kỳ Lân.

Có vẻ như là cảm nhận được sự lời kêu gọi của Thiên Nhãn Nữ, chuẩn bị tấn công thành Kỳ Lân.

Kết quả thật bất ngờ.

Chúng nó vừa đọc tin xong thì quang huy ngất trời đã xuất hiện phía chân trời.

Mười tộc Diệt Thế cấp bậc phó thành chủ, đã có năm con bị phong ấn, chúng nó tổn thất một nửa ở nơi này, nhanh đến mức chúng nó không kịp cảnh giác.

Nhìn tộc Diệt Thế có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra được, nội tâm thành chủ đang có mặt ở nơi này rung động, hình bóng Lý Hiên xuất hiện trong tâm trí nó.

"Thành chủ đại nhân, ta nhớ là chúng ta đã từng thu thập được một bộ tiên khí loài người phẩm chất cao, nếu không thì đưa chúng nó Lý Hiên, đảm bảo sự an toàn của hắn."

Phó thành chủ Hoàng Thử Lang đột nhiên đề nghị, trước đó là kẻ có thái độ thù địch với Lý Hiên vậy mà hiện tại lại là người đầu tiên đề xuất tặng đồ cho Lý Hiên.

"Phó thành chủ Hoàng nói đúng lắm, Lý Hiên phi phàm như thế, chúng ta nhất định phải toàn lực săn sóc hắn, hơn nữa hắn đã lập công lớn hai lần rồi."

"Đúng thế, đúng thế, nhất định phải thưởng, thưởng xứng đáng, không thể khiến công thần lạnh lòng."

...

Các phó thành chủ sôi nổi đưa ra ý kiến, đặc biệt là nhìn năm con tộc Diệt Thế bị phong ấn, chúng nó càng nói nhiều.

Nghe những gì chúng nó nói, thành chủ trầm mặc.

"Sao thế thành chủ đại nhân?" Phó thành chủ Hòe Thụ Công ngờ vực hỏi.

"Chúng ta không có tài nguyên nào tốt hơn, trừ phi tiến vào Thánh Địa, nhưng ở loại địa phương như thế, không phải là chúng ta có thể định đoạt, rất nhiều thiên kiêu còn không thể vào được." Thành chủ lắc đầu.

"Điều..."

Nghe thấy hai chữ Thánh Địa này, các phó thành chủ cũng

trầm mặc.

Bởi vì Thánh Địa là khu vực trung tâm của Thần Vực, là nơi thuộc về những người mạnh nhất, cũng là nơi chúng nó khao khát nhưng không có tư cách đi tới.

Một nơi tốt như vậy, cho dù là thiên kiêu có bối cảnh hùng hậu, rất nhiều thiên kiêu không có tư cách đến đó.

Chuyện này cũng khiến cảm xúc của mọi người trầm xuống, ai nấy đều lắc đầu thở dài.

"Thật ra thì không đi được cũng có điểm tốt, mặc dù Thánh Địa tốt nhưng đó là nơi tộc Diệt Thế tập trung tấn công, rất nhiều thiên kiều bị tập kích, nữa đường đã ngã xuống." Hòe Thụ Công lắc đầu.

"Đúng vậy, hơn nữa Lý Hiên vừa đạt đến tam giai thập đẳng cách đây không lâu, hãy để hắn lắng đọng thêm vài năm nữa, đợi hắn đạt đến tứ giai rồi lại quyết định cũng không muộn.

"Đúng, đúng, đúng, tứ giai đã có năng lực tự bảo vệ mình, có thể tự do đi lại ở hầu hết các khu vực của đại lục Thần Vực."

"Có lý, ta cảm thấy chờ mấy năm cũng không tồi."

...

Các phó thành chủ liên tục lên tiếng, phó thành chủ Bạch Hồ Diễm thì hy vọng Lý Hiên nhanh chóng trở nên mạnh hơn, nhưng an toàn quan trọng hơn, cho nên nó cũng đồng ý với ý kiến của mọi người.

"Cứ thế đi, thêm vài năm nữa, đợi Lý Hiên tứ giai rồi thân thỉnh tiến vào Thánh Địa."

Đám thành chủ bàn bạc xong thì bắt đầu xử lý tộc Diệt Thế ở

hiện trường, hợp tác với nhau, sử dụng bí thuật thành công giết chết mấy tộc Diệt Thế cường đại.

Một nơi khác.

Bên trong thế giới Hắc Động.

Quân Hí Mệnh ở trong bóng tối vô biên vô hạn không một chút ánh sáng.

Bóng tối khủng khiếp này chứa đầy tội ác, tràn đầy các loại tà niệm, các loại cảm xúc hỗn loạn khác, nó luôn ảnh hưởng đến nội tâm Quân Hí Mệnh.

Nhưng ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối đều vô cùng tỉnh táo, cố hết sức ôm quan tài trong ngực, chìm thật sâu vào khu vực trung tâm của thế giới Hắc Động.

Chương 722. Phiên ngoại 25: Các đệ tử phản hồi điên cuồng

Đến nơi này.

Quân Hí Mệnh đột nhiên rùng mình, rất nhiều thông tin vang vọng trong đầu hắn.

"Thì ra là, thế giới Hắc Động là tội ác do tất cả sinh linh sinh ra, thế giới được ngưng tụ nên vì vậy nó sẽ không bao giờ bị hủy diệt, cho dù nó bị nổ thành hạt bụi."

"Miễn là có sinh vật sống trên thế giới này, bất kể là con người, dị tộc hay sinh vật Thần Vực, tội ác mà bọn họ tạo ra sẽ dung nhập vào thế giới Hắc Động lớn mạnh."

Quân Hí Mệnh thở dài thật sâu, hắn cúi đầu nhìn chiếc quan tài loang lổ, dịu dàng nói.

"Thế giới Hắc Động đang trong trạng thái mảnh vỡ, vội vàng cần một Chủ Ý Thức, thế giới Hắc Động đã lựa chọn ta."

"Chỉ cần ta nguyện ý, ta có thể trở thành Chủ Ý Thức của thế giới Hắc Động, cũng có thể điều động lực lượng của thế giới Hắc Động và phục sinh nàng."

"Nhưng phải trả là ta sẽ trầm luân hoàn toàn, ý thức của ta chìm trong tà ác, ta cũng vĩnh viễn không thể thoát khỏi thế giới Hắc Động, ta sẽ trở thành đao phủ hủy diệt vô số thế giới."

Quân Hí Mệnh run rẩy lẩm bẩm, hắn chưa từng đả thương người vô tội, giờ phút này hắn đau khổ vô cùng.

Nhưng nhìn chiếc quan tài trên tay, nghĩ đến người thê tử hắn vô cùng yêu thương, Quân Hí Mệnh âm u nói.

"Ta nhất định phải hồi sinh nàng, nhất định!"

Quân Hí Mệnh vươn hai tay, nắm ngửa trong bóng tối vô tận, hằng hà hắc khí tràn vào trong cơ thể hắn, thay đổi hắn.

Đôi mắt hai màu đen trắng rõ ràng của hắn dần thay đổi, từng chút một chuyển sang màu đỏ như máu, trở nên hung ác.

Tâm trạng của hắn cũng đang mạnh mẽ thay đổi, từ sự ngoan cường ban đầu trở nên cáu kỉnh và điên cuồng, cộng với vô tận sát ý.

"Kể từ khi ta biến thành Bối Quan Nhân tới nay, ta không ngừng bị truy sát, bị các môn phái và các loại hào kiệt đuổi giết, cho dù ta không làm hại bất kỳ người vô tội nào."

"Trong khoảng thời gian này, không có ai giúp đỡ ta, tất cả mọi người đều thù địch với ta, ngoại trừ thê tử, tất cả mọi người trên thế giới này đều đáng chết!'

Sự điên cuồng trong đôi mắt Quân Hí Mệnh ngày càng bạo ngược, ngày càng méo mó, cơ thể hắn cũng vặn vẹo dữ dội, sáu cánh tay xấu xí mọc ra từ người hắn.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã có tám cánh tay, đều là những cánh tay rất xấu xí, lớp vảy trên đó càng khiến kẻ khác da đầu tê dại.

"Không, không đúng, ta không thể hại nhân loại, huống chi là hủy diệt thế giới Trung Châu, đó là thế giới loài người duy nhất."

Đôi mắt của Quân Hí Mệnh tỉnh táo lại, rồi lại trở nên vặn vẹo.

"Chết! Đều đáng chết, tất cả mọi người đều đáng chết, bọn họ

chưa bao giờ giúp đỡ ta, trước giờ không có một ai."

"Không đúng, đã có người từng giúp ta, ta nhớ ra rồi, trước đây, trong rừng rậm Hắc Mã, một vài người đội đấu lạp đã từng giúp đỡ ta. Sau này ta nhận được tin tức từ phía tà ma, người đội đấu lạp đều là phân thân của Lý Hiên, ta còn nợ Lý Hiên một ân huệ."

Quân Hí Mệnh cố gắng hết sức duy trì sự tỉnh táo, trong lòng đặt ra suy nghĩ là không bao giờ làm hại con người, rằng sau khi hồi sinh thê tử sẽ đưa thê tử trở về thế giới loài người và sống cuộc sống hạnh phúc.

Ý thức của hắn một lần nữa rơi vào tà ác, nhưng lần này hắn không nói những câu như tổn thương loài người nữa, thay vào đéo, hắn chọn hủy diệt thế giới khác.

Hắc khí không ngừng dâng trào.

Quân Hí Mệnh dần thay đổi, từ con người lột xác thành quái vật, trở nên hung dữ hơn.

Thời gian trôi qua.

Chớp mắt đã qua nửa năm.

Trong nửa năm qua, Quân Hí Mệnh đã thay đổi rất nhiều, ngoại trừ tám cánh tay, cơ thể của hắn cũng thay đổi, dáng vẻ quý công tử ban đầu biến thành tráng hán cơ bắp và vạm vỡ.

Thân hình cao hai thước rưỡi giống như một người khổng lồ nhỏ, đặc biệt là có thêm tám cánh tay kia nữa, giống như một con quái vật tám cánh tay.

"Lột xác xong xuôi, ta không còn là người nữa, ta cũng đột phát đến Tiên Đế, tiếp đó tiếp tục hấp thụ lực lượng hắc khí, lột xác trở thành Chân Thần."

"Chân Thần ngũ giai, Thần Vương lục giai, Chưởng Khống Giả thất giai, khi Chưởng Khống Giả thăng cấp thì hẳn là có thể tiến hành nghi thức hồi sinh."

Quân Hí Mệnh tĩnh mịch nói, nhắm mắt lại và một lần nữa chìm trong bóng tối.

Thế giới Thần Vực,

Dưới tầng ngầm trong tiểu viện của Lý Hiên.

Một loạt âm thanh thông báo vang lên trong đầu, Lý Hiên vô cùng mừng rỡ khi nghe những âm thanh này.

Nửa năm.

Các đệ tử của hắn đã phát triển rồi, cấp bậc dần dần tăng lên, ai cũng đã xuất phát.

Nửa năm này, dưới sự trợ giúp của nguồn lực từ các thế lực hùng mạnh phía sau, bọn họ nhanh chóng tiến bộ.

Lúc đầu, chỉ trong vài ngày Lý Hiên đã thăng cấp đến tam giai nhất đẳng, sau đó lại sử dụng quả Thánh Linh, thoáng cái đã lên đến tam giai thập đẳng.

Hiện tại đệ tử được các thế lực lớn giúp đỡ, thu được càng nhiều bảo vật, quả Thánh Linh chỉ là điều nhỏ nhặt với các thế lực lớn.

Vì vậy, dưới sự trợ giúp của đông đảo bảo vật, thực lực của các đệ tử tăng vọt, trong nửa năm các đệ tử đều đạt đến tứ giai thập đẳng, đang trùng kích Chân Thần cảnh.

Đáng tiếc Chân Thần cảnh là một bước ngoặt, đại đa số sinh vật Thần Vực đều không thể đạt tới Chân Thần cảnh, cho dù có dùng thiên tài địa bảo trân quý hơn nữa cũng không có tác dụng.

Chương 723. Phiên ngoại 25: Các đệ tử phản hồi điên cuồng (2)

Điều này cũng khiến cho tất cả đệ tử của hắn đều bị kẹt ở tứ giai thập đẳng, không thể thăng cấp.

"Không sao, mới chỉ nửa năm mà thôi, huống chi thực lực của ta cũng đã tăng lên dưới sự phản hồi của các đệ tử."

"Mười một đệ tử cùng nhau thăng cấp, gần năm trăm bậc, đáng tiếc ta mới thăng cấp lên đến Thần Vương cảnh lục giai nhất đẳng."

"Cấp bậc này còn kém xa so với cường giả Chưởng Khống Giả thất giai của thế giới Thần Vực, tiếp tục cố gắng."

Lắc đầu, Lý Hiên tiếp tục bế quan thăng cấp, chuẩn bị đột phá đến Chưởng Khống Giả, sau đó mới bắt đầu chiến đấu chống lại thế giới Hắc Động.

Tất nhiên.

Hắn cũng không quên chia rất nhiều Huyết Phân Thân ra ngoài, đi tìm các đồ đệ trước, định chia sẻ cảm ngộ trong quá trình đột phá của bản thân cho các đệ tử.

Khi các cánh cổng truyền tống lần lượt xuất hiện, đại lượng Huyết Phân Thân bước vào cánh cổng và biến mất, tiến đến các khu vực lớn khác nhau tìm kiếm đệ tử của Lý Hiên.

Sau khi Huyết Phân Thân rời đi, Lý Hiên đột nhiên nhìn về khu

vực cách thành Kỳ Lân một vạn cây số.

Ở nơi đó, một bia mộ lẻ loi nằm đó, tỏa ra quang huy lạnh lẽo và ghê người.

"Thiên Nhãn Nữ lại dịch chuyển đến đây rồi, nếu đã thế, vậy thì biến mất đi." Lý Hiên khẽ vung tay.

Trong phút chốc.

Hàn băng ngập tràn, tiếng xẹt xẹt vang vọng, bia mộ ầm một tiếng vỡ vụn, hóa thành cát bụi rơi xuống, đồng thời biến mất cùng với nói còn có hàng băng.

"Quá yếu."

Nhìn Thiên Nhãn Nữ đến cả một tia lực lượng cũng không đỡ được, Lý Hiên lại nhắm mắt và chìm trong tu hành.

Phủ thành chủ.

Thành chủ và các phó thành chủ đang ngồi lại nghị sự, trịnh trọng bàn về tin tức của Thiên Nhãn Nữ.

Sau khi nghe nói Thiên Nhãn Nữ đã thành công thăng cấp lên Chân Thần ngũ giai, vẻ mặt của tất cả ở đây đều thay đổi.

"Thành chủ, Thiên Nhãn Nữ thực sự đã thăng cấp lên Chân Thần ngũ giai sao?" Bạch Hồ Diễm trầm giọng hỏi.

"Đúng, là thông tin thành Âm Ảnh truyền đến, bọn họ phát hiện Thiên Nhãn Nữ ở Hắc Ám Sâm Lâm, hai bên đã chiến đấu và cuối cùng đẩy lùi Thiên Nhãn Nữ."

"Nhưng, trong trận chiến này, bọn họ cũng nhận ra rằng thực lực của Thiên Nhãn Nữ đã tăng mạnh, thành Âm Ảnh vội vàng chuyển thông tin cho các tòa thành xung quanh, đồng thời yêu cầu hỗ trợ."

"Nhưng hỗ trợ phải mất nửa tháng mới tới, trong thời gian này chúng ta phải cẩn thận, sơ xuất một chút là xong đời." Thành chủ trịnh trọng nói.

"Rắc rối rồi, Thiên Nhãn Nữ vốn đã vô cùng đáng sợ, hiện tại đạt tới Chân Thần ngũ giai, vậy sẽ càng kinh khủng hơn." Phó thành chủ Hoàng Thử Lang trầm giọng nói.

"Đúng thế, yên tĩnh nửa năm, ta còn tưởng rằng Thiên Nhãn Nữ biết không đối phó được với chúng ta nên đã chạy rồi, ai ngờ được là nó lại đột phá đế Chân Thần ngũ giai."

"Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ? Tộc Diệt Thế rất hung tàn, chúng nó tuyệt đối sẽ trở về báo thù sau khi thực lực tăng lên, nó nhất định sẽ tấn công và giết chúng ta."

"Những gì chúng ta có thể làm trong giai đoạn này là phòng thủ bằng tất cả sức mạnh, cố gắng đợi cho đến khi hỗ trợ đến."

"Được."

Đám thành chủ dồn dập nghị luận, chúng nó định sẽ cử thêm nhiều cao thủ phòng thủ hơn sau khi trở về, đồng thời cũng nghĩ đến Lý Hiên.

"Lý Hiên đang bế tử quan, tuyệt đối không được quấy nhiễu hắn, hơn nữa phong ấn của hắn không có tác dụng với Chân Thần ngũ giai."

"Đúng vậy, lực lượng của Chân Thần ngũ giai vượt xa phong ấn, căn bản không thể ngăn cản, mọi chuyện giờ phức tạp rồi."

...

Đám thành chủ thở dài, biết Thiên Nhãn Nữ quay về báo thù, chúng nó nhất định phải chết.

Còn việc chạy trốn.

Hoàn toàn vô dụng, khoảng cách giữa các tòa thành quá xa, không thể chạy đến trong thời gian ngắn được, còn có thể bị đuổi kịp và giết chết trước.

Có thành trì, trận pháp bảo vệ còn có Phong Ấn phù, với nhiều cao thủ và căn cứ, mọi người vẫn có thể ngăn cản Thiên Nhãn Nữ trong chốc lát.

Nếu chúng nó dám rời khỏi thành trì, vậy chắc chắn là chúng nó sẽ phải chết.

Vì vậy không ai đều xuất đến chuyện chạy trốn, thay vào đó chúng nó nghiêm túc thảo luận xem nên chống lại Thiên Nhãn Nữ như thế nào.

Kết quả, chúng nó bàn tiến bàn lùi nhưng cuối cùng vẫn không bàn được biện pháp nào cả, chỉ có thể thở dài.

Cứ như vậy.

Thời gian dần trôi đi, rất nhanh đã qua nửa tháng.

Đám thành chủ vốn nơm nớp lo sợ, nhưng đã nửa tháng rồi mà không thấy Thiên Nhãn Nữ tìm đến, chúng nó có chút hoang mang.

Bởi vì, tính toán theo thời gian, chi viện đã sắp đến rồi, nhưng Thiên Nhãn Nữ lại không xuất hiện, chuyện này có gì đó khác thường.

"Chẳng lẽ Thiên Nhãn Nữ từ bỏ chuyện báo thù rồi?" Phó thành chủ Hoàng Thử Lang nói.

"Không thể, với tính cách điên cuồng của tộc Diệt Thế, chúng nó chắc chắn sẽ đến báo thù, tuyệt không buông tha chúng ta." Hòe Thụ Công chém đinh chặt sắt nói.

"Vậy tại sao không xuất hiện? Chẳng lẽ nó đã chết rồi? Bị Cuồng Cự Nhân đến giúp đỡ giết chết rồi?" Phó thành chủ Hoàng Thử Lang nói.

"Cũng có thể, căn cứ theo thời gian, Cuồng Cự Nhân chắc hẳn là nên đến rồi."

"Chuyện..."

Các phó thành chủ và thành chủ đều cảm thấy chuyện này vô cùng không khả thi.

Nhưng đám chúng nó lại không biết rõ nguyên nhân, chỉ có thể chọn cách im lặng.

Một nơi khác.

Khu vực Thiên Nhãn Nữ tử vong.

Chương 724. Phiên ngoại 26: Đại kết cục

Một người Cuồng Cự Nhân đầu đội vương miện lẳng lặng đứng đó, quan sát tình hình một cách trịnh trọng.

Sau khi tìm thấy dấu vết của một hạt bụi đặc biệt, biểu cảm của hắn biến đổi.

"Thế mà Thiên Nhãn Nữ lại đã chết, giết chết Thiên Nhãn Nữ Chân Thần ngũ giai, ngay cả ta cũng phải trả cái giá rất đắt, thế nhưng nàng đã chết rồi."

Cuồng Cự Nhân nghi ngờ rằng mình đã sai, vì vậy hắn lại cẩn thận kiểm tra tình hình tại hiện trường, thậm chí còn hy sinh một đồ đằng để kiểm tra tình hình tại hiện trường.

Sau nhiều lần xác nhận, cuối cùng xác nhận rằng Thiên Nhãn Nữ đã chết.

"Ai đã giết Thiên Nhãn Nữ? Khu vực này được bảo tồn khá tốt, tại hiện trường chỉ có một vài ụ đất gồ ghề."

"Điều này cho thấy địa điểm chiến đấu diễn ra trong một khu vực rất nhỏ, ta thậm chí còn không nhìn thấy dấu vết phản kháng của Thiên Nhãn Nữ"

"Nói cách khác, nó trực tiếp bị nghiền ép, thậm chí có thể nói là bị miểu sát, bị miểu sát trong tình trạng không có sức phản kháng lại."

"Cường giả cấp Thần Vương sao? E rằng chỉ có cường giả cấp Thần Vương mới có thể làm được điều này, chắc chắn có đại quái

vật cấp Thần Vương quanh đây."

Biểu cảm của Cuồng Cự Nhân rất ngưng trọng, cũng không dám tiếp tục điều tra, không dám chọc cường giả cấp Thần Vương tức giận.

"Nhưng có siêu cường giả này ở đây, khu vực này sẽ rất an toàn, cấp thần vương hệ hàn băng, sẽ là ai?"

Cuồng Cự Nhân âm thầm suy đoán, nhưng hắn không dám tiếp tục điều tra, mà trực tiếp lao đi, sợ bản thân ở lại lâu quá sẽ làm cường giả này tức giận.

Về chuyện này.

Lý Hiên cũng không chú ý và không thèm để ý.

Hắn chỉ yên lặng tu hành, liên tục cử các Huyết Phân Thân phụ trợ các đệ tử, giúp bọn họ mạnh lên.

Thời gian trôi đi, một trăm năm trôi qua trong nháy mắt.

Một trăm năm qua, bán kính ngàn dặm quanh thành Kỳ Lân vẫn luôn bình tĩnh không gợn sóng, đến cả tộc Diệt Thế cũng chưa từng xuất hiện trở lại.

Nhưng các sinh linh trong Thánh Địa đều tin rằng khu vực này thuộc về Hàn Băng Chi Hoàng, thuộc về một cường giả cấp Thần Vương thực lực kinh khủng chưa từng gặp mặt.

Thật không may, tin tức của bọn họ đã cũ rồi.

Thời gian một trăm năm quá dài, cùng với việc các đệ tử điên cuồng phản hồi, cùng với việc hắn cố gắng tu hành, cảnh giới của Lý Hiên lần lượt đột phá, thành công đạt tới cảnh giới Chưởng Khống Giả.

Cảnh giới này, chỉ e là trong toàn thế giới Thần Vực cũng chỉ

có hai người đạt tới, lần lượt là Nguyệt phán xử và Thánh Địa Chi Vương.

Và Lý Hiên trở thành người thứ ba.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, bởi vì sau khi đột phá đến cảnh giới này, thực lực của hắn đột nhiên tăng vọt, vô số ký ức hiện lên, hắn nhớ lại hết thảy của kiếp trước.

"Thì ra là như vậy, khó trách cảm xúc của ta yếu đi nhiều như vậy, hóa ra là ta đã nghịch chuyển thời không một lần nữa." Lý Hiên thở dài, bắt đầu sắp xếp mọi thứ.

Ba ngày sau.

Vào buổi sáng, mặt trời chiếu sáng rực rỡ, chim hót và hoa thơm.

Lý Hiên đi bộ trong thung lũng Nguyệt Hoa, mỗi bước đi đều khiến trời đất rung chuyển, thần lực cuộn trào.

Thần lực rộng lớn này ngưng tụ trong thung lũng, hướng về trung tâm thung lũng, và cuối cùng bao trùm lên phụ mẫu của Lý Hiên và cả cơ thể Băng Huyên Nhi.

Và cấp bậc của bọn họ, dưới sự giúp đỡ của Lý Hiên, cuối cùng đã đột phá đến Chân Thần cảnh.

"Cuối cùng cũng bước vào Chân Thần cảnh, rốt cuộc có thể yên tâm rồi." Lý Hiên quay đầu nhìn nơi cách đó hơn trăm thước.

Ở nơi đó.

Nguyệt phán xử trong trang phục màu trắng đang lẳng lặng đứng, tấm khăn lụa che mặt thật mỏng của nàng tung bay trong gió.

"Ngươi thật sự muốn đi?" Nguyệt phán xử hỏi.

"Ừ, ta nhất định phải gặp người anh hùng đã tạo thiệt hại nghiêm trọng cho thế giới Hắc Động, hắn không nằm trong kế hoạch của ta." Lý Hiên nghiêm túc nói.

"Trong kế hoạch?" Nguyệt phán xử mơ hồ, không biết Lý Hiên đang nói về kế hoạch gì, nhưng nàng vẫn nói.

"Đừng đi, thế giới Hắc Động quá nguy hiểm, trên thực tế, cán cân chiến thắng đã nghiêng về phía chúng ta. Mấy người Tần Nguyệt đang phát triển nhanh chóng, ngàn năm sau mới là trận chiến cuối cùng."

"Không sao, thế giới Hắc Động đã bị hắn làm tổn thương nghiêm trọng, cực kỳ suy yếu, đúng lúc để kế hoạch của ta được tiến hành một cách dễ dàng hơn."

Ánh mắt Lý Hiên nhìn xuyên qua thế giới Thần Vực, hướng về phía thế giới Hắc Động không đáy.

"Nhưng..."

Nguyệt phán xử còn muốn nói điều gì đó, nhưng bị Lý Hiên ngăn lại.

"Phụ mẫu ta và Băng Huyên Nhi giao cho ngươi, bốn người các ngươi không tham gia luân hồi kiếp sau, ngươi nhiều nhất chỉ xuất hiện một lần lúc ban đầu."

Bóng dáng Lý Hiên biến mất, biến mất như bong bóng, chỉ còn lại Nguyệt phán xử đứng đó với sự ngờ vực.

"Thế luân kiếp sau? Là sao?"

Thế giới Hắc Động.

Bóng dáng Lý Hiên xuất hiện, dứt khoát bước vào bóng tối.

Trong nháy mắt.

Vô số bàn tay màu đen hung hăng chộp lấy hắn, không ngừng vọt tới như thủy triều.

Nhưng vào lúc này.

Bóng tối cuộn trào, bàn tay to màu đen run lên như bị hạ lệnh, cuối cùng không cam lòng mà lui về phía sau.

"Lý Hiên tiên sinh, mời vào."

Một giọng nói khàn khàn phát ra từ bóng tối, ngay sau đó một cánh cổng truyền tống đen nhánh xuất hiện, không ngừng xoay tròn như Phong Hỏa Luân.

Lý Hiên không do dự mà lập tức sải chân bước vào.

Chương 725. Phiên ngoại 26: Đại kết cục (2)

Trong nháy mắt.

Thế giới đen tối xung quanh biến thành ánh sáng, một thành trì cổ xưa xuất hiện ngay trước mặt, trên tòa thành có viết ba chữ thành Hắc Mã.

Tại cổng thành.

Một thiếu niên tuấn tú tay cầm chiết phiến, trong vòng tay đang ôm một nữ tướng quân anh tư oai hùng, đang đợi Lý Hiên đến.

"Ta nên gọi ngươi là Quân Hí Mệnh, hay nên gọi ngươi là Tội Ác Chi Nguyên?" Giọng điệu của Lý Hiên bình thản.

"Đều được, chỉ cần ngươi giúp ta một việc, ngươi gọi ta là gì cũng không quan trọng."

Bàn tay trái của Quân Hí Mệnh lay động chiết phiến, trên môi nở một nụ cười.

"Ngươi định tự sát sao?" Lý Hiên hỏi.

"Đúng vậy, thê tử của ta không muốn ta trở thành ác nhân, nàng mong rằng ta là anh hùng, vậy nên ta sẽ phá hủy thế giới Hắc Động."

Quân Hí Mệnh mỉm cười, bàn tay phải vuốt ve mái tóc nữ tướng quân, vẻ cưng chiều ánh lên trong đôi mắt.

"Ngươi muốn ta giúp gì cho ngươi?" Lý Hiên lại hỏi.

"Ta hy vọng có thể cùng thể tử có thế luân kiếp sau, xin hãy giúp chúng ta một lần, xin nhờ ngươi." Quân Hí Mệnh nghiêm túc nói.

"Bị ngươi phát hiện ra rồi." Lý Hiên thở dài thật sâu, sự bất đắc dĩ hiện lên trong mắt.

"Đúng vậy, nếu như không phải ngươi đột phá trở thành Chưởng Khống Giả khiến Tội Ác Chi Nguyên rung chuyển để lộ một tia manh mối."

"Ta cũng không ngờ được rằng thế giới này đã từng phải chịu một thảm họa lớn."

"Mà kiếp trước, vì cứu vớt thế giới này, ngươi đảo ngược luân hồi của thế giới này, khiến cả thế giới thay đổi mạnh mẽ, bắt đầu lại một lần nữa, năng lực của ngươi là trọng sinh."

Quân Hí Mệnh nhìn thẳng vào Lý Hiên, giọng điệu chắc chắn.

"Đúng vậy, lúc đột phá ta cũng biết, kiếp trước ta đã tận lực cứu vớt thế giới này bằng thiên phú trọng sinh."

"Đáng tiếc là ta đã thất bại, ngay cả khi là cường giả đứng đầu thế giạn, ta cũng không có cách khôi phục lại thế giới đã sụp đổ."

"Cuối cùng, ta tạo ra hệ thống thu đồ đệ, dùng bản thân làm cái giả quay ngược thời không, lúc này mới khiến thế giới này khôi phục một lần nữa, trở lại với diện mạo của một thế giới mới."

"Và dựa vào ưu thế hệ thống, cuối cùng ta cũng cứu được thế giới, đáng tiếc thế giới này vẫn bị hư hại và không thể gánh nổi chuyện ta trở thành Siêu Thoát Giả." Lý Hiên lắc đầu.

"Vậy nên ngươi đã đảo ngược thời không một lần nữa, trở lại

với nhiều thiên phú hơn. Vậy thì, ngươi có thể giúp ta và thê tử của ta luân hồi kiếp sau không?" Quân Hí Mệnh trịnh trọng nhìn Lý Hiên.

"Được rồi, kiếp sau ngươi muốn có thân phận gì?" Lý Hiên hỏi.

Quân Hí Mệnh chưa trả lời, hắn nhìn thê tử bên cạnh mình, cũng chính là nữ tướng quân anh tư oai hùng kia.

"Khi còn nhỏ ta từng đọc qua một cuốn sách, trên sách nói thần là tồn tại cường đại nhất, ta hy vọng ngươi có thể trở thành thần trong các hoàng giả, trở thành thần hoàng thủ hộ thế giới." Nữ tướng quân chớp đôi mắt to và nói.

"Được, kiếp sau ta sẽ là thần hoàng, còn nàng sẽ là thê tử ta âu yếm của ta."

Quân Hí Mệnh mỉm cười, trên cơ thể hắn xuất hiện lượng lớn các vết nứt dày đặc, giống như một con búp bê bằng sứ có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Dáng vẻ của nữ tướng quân cũng không khác nhiều, trên cơ thể hai người tràn ngập tử khí, nhưng bọn họ nhìn nhau mỉm cười, lặng lẽ ôm nhau.

"Gào!"

Những tiếng gầm vang vọng từ trong bóng tối, từng bóng dáng đen nhánh đột nhiên xuất hiện, điên cuồng tấn công Lý Hiên và Quân Hí Mệnh.

Những bóng đen này tụ tập càng ngày càng nhiều, sau đó chúng lan tràn khắp bạt ngàn sơn dã, nhiều vô số kể.

Nhưng đó chỉ là tiếp theo.

Điều thực sự đáng sợ là hai nhân vật dẫn đầu.

Bóng dáng hai nhân vật đó đều là Lý Hiên, hai Lý Hiên nước sơn đen như mực, và phía sau Lý Hiên là Nguyệt phán xử nước sơn đen như mực, và có cả những người quen của Lý Hiên.

"Đời này ác niệm xác thực yếu đi rất nhiều, ta đời sau nhất định sẽ trở thành Siêu Thoát Giả."

Nhìn thấy bóng đen như mực điên cuồng lao tới, ánh mắt của Lý Hiên bình tĩnh như nước, tay phải khẽ điểm nhẹ trong không trung, những vòng gợn sóng lan rộng.

Đùng đùng đùng!

Vô số bóng đen sụp đổ, hết thảy tà niệm gào thét sụp đổ, hóa thành mảnh vụn.

Thế giới Hắc Động không ngừng rung chuyển, nhưng nó không sụp đổ, bởi vì chỉ cần cái ác còn tồn tại, thế giới Hắc Động sẽ không bao giờ tiêu tan.

"Tạm biệt!"

Đùng!

Quân Hí Mệnh và nữ tướng quân nổ tung như ánh sao, biến thành hạt bụi và tiêu tán giữa trời đất.

Cùng với sự sụp đổ của bọn họ, thế giới Hắc Động rền vang, giống như một quả bom rơi vào dung nham, hơn nữa còn chuyển biến thành hình thái vực thẳm.

"Bước tiếp theo chính là chế tạo một hệ thống mới, lần này chế tạo hệ thống phục sinh vô hạn."

Từng luồng quang huy xuất hiện trong lòng bàn tay Lý Hiên, những tia sáng nhiều màu sắc ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, uổi cùng biến thành một quả cầu thủy tinh nho nhỏ, tỏa ra ánh sáng

rực rỡ.

Tiếp đó.

Lý Hiên lấy hệ thống thu đồ đệ từ trong đầu ra, dung nhập vào trong quả cầu thủy tinh nho nhỏ, hoàn toàn dung hợp chúng với nhau.

"Hoàn thành."

Lý Hiên biến mất, khi xuất hiện trở lại, hắn đi bên bờ Phượng Hoàng Trì, nhìn Tiểu Tần Nguyệt da thịt tuyết trắng bên trong.

"Sư tôn!"

Nhìn thấy Lý Hiên, Tần Nguyệt vui vẻ lao tới, nhào thẳng vào lòng Lý Hiên.

"Tiểu Nguyệt, ta có biện pháp lấy lại tình cảm đã mất, nhưng tất cả mọi người sẽ chết một lần nữa, bao gồm cả ngươi."

Chương 726. Phiên ngoại 26: Đại kết cục (3)

"Ta nguyện ý, cầu xin sư tôn tìm lại cảm xúc cả ngài, cầu xin ngài." Bàn tay trắng nõn của Tần Nguyệt nắm bàn tay to lớn của Lý Hiên, nói.

"Ừ, đến lúc đó, ngươi không còn là đệ tử của ta, mà là bạn lữ của ta."

Lý Hiên kéo Tần Nguyệt đang vui vẻ đi, đến gặp phụ mẫu và Băng Huyên Nhi, sau đó nhận được sự chấp thuận, cuối cùng nhìn người nhà bằng ánh mắt sâu thẳm.

"Hẹn gặp lại ở kiếp sau, người nhà thân thương của ta."

Rầm rầm!

Không gian nổ tung, thời không chấn động.

Cơ thể của Lý Hiên tan vỡ, năng lực trọng sinh bắt đầu khởi động trong thần lực kinh khủng, bắt đầu quay ngược thời gian và không gian, Thời Quang Đảo Lưu.

Lực lượng của Lý Hiên quá mạnh mẽ, mọi thứ trên thế giới bắt đầu thay đổi, hết thảy đều bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng cái này bắt đầu đã không còn là diện mạo của thế giới kia nữa, mà biến thành thế giới mới, hết thảy đều thay đổi, lại một lần nữa bắt đầu.

Chỉ có phương hướng Lý Hiên đã định ra là sẽ không thay đổi, cả thế giới sẽ đi theo mục tiêu đã thiết lập của hắn.

Nam Vực.

Kim Thiền Cốc.

Quân Hí Mệnh từng bước đi tới với chiếc quan tài nặng trịch trên lưng, nét tang thương hiện rõ trên khuôn mặt hốc hác.

Đôi giày của hắn giẫm lên mặt đất nhuốm máu và đi về phía trung tâm Kim Thiền Cốc.

Nơi này.

Là chiến trường sau cuộc đại chiến giữa Nhân tộc và Quỷ dị.

Cả vùng đất vẫn còn đầy dẫy các loại dao động lực lượng còn sót lại sau chiến đấu, người bình thường chỉ cần hơi tiếp xúc với những lực lượng này sẽ bị chấn chết.

Và Quân Hí Mệnh, trong dao động lực lượng như vậy, hắn lại tiến lên từng bước mà không có bất kỳ sự đắn đo nào.

Một trăm thước phía sau hắn.

Thụ đồng với con ngươi dựng đứng giữa hai hàng lông mày yên lặng đi theo, trong mắt không chỉ một lần hiện lên màu đỏ như máu, hiển nhiên là rất không hài lòng với Quân Hí Mệnh.

Nhưng nghĩ về sức mạnh của Quân Hí Mệnh, thụ đồng kìm nén sự bạo ngược trong lòng, không muốn tùy tiện khiêu khích Quân Hí Mệnh.

Vù!

Tinh Mang Pháp Trận hình tròn sáng lên trong Kim Thiền Cốc, lấy Quân Hí Mệnh làm trung tâm, bao phủ toàn bộ Kim Thiền Cốc.

Khoảnh khắc Tinh Mang Pháp Trận sáng lên, lực lượng và huyết nhục tràn ngập trong Kim Thiền Cốc đã bị hấp thụ, dung

nhập vào trong trận pháp, hiến tế cho thế giới Quỷ Thần.

Cùng với hiến tế, sức mạnh phát ra từ trên người Quân Hí Mệnh trở nên mạnh mẽ hơn, càng khó đối phó hơn.

Chỉ là gông xiềng trên người hắn càng dày thêm một tầng, đó là gông xiềng của thế giới Quỷ Thần đối với hắn, trừ khi hủy diệt thế giới Quỷ Thần, nếu không tầng xiềng xích này sẽ vĩnh viễn không tiêu tan.

Nhưng đây chỉ là điều thứ hai, điều thực sự khiến Quân Hí Mệnh đắn đo là chiếc quan tài phía sau lưng hắn.

Vì gông cùm của Quỷ Thần cũng ở trên quan tài, nhốt người thê tử yêu thương của hắn bên trong.

Nếu không muốn thi thể của thể tử mình bị hủy hoại, hắn phải tiếp tục tìm kiếm máu thịt của xác chết và hiến tế nó cho thế giới thế giới Quỷ Thần.

Hít sâu một hơi, Quân Hí Mệnh khẽ vuốt nhẹ quan tài sau lưng, lại tiếp tục đi về nơi xa.

Năng lực đặc thù của Bối Quan Nhân cho phép hắn cảm nhận được nơi nào có xác chết và máu thịt để tế hiến.

Cứ như vậy.

Hắn không ngừng tiến về phía trước, không ngừng tìm kiếm các quốc gia Nhân tộc, không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi hắn không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tử khí xung quanh hắn càng thêm đậm đặc, bất cứ nơi nào hắn đi qua, cỏ dại khô héo, cây cối đổ rạp, vạn vật mất đi sức sống.

"Quân thiếu gia, những Nhân tộc kia tranh quyền đoạt lợi giết

người, lại gài tang vật trên người ngươi, cố ý tung tin đồn thất thiệt."

"Một số cao thủ của danh môn đại phái lại còn nói rằng muốn đến giết ngài, nếu không thì ta giết sạch bọn chúng được không?"

Thụ đồng lộ ra hàm răng lạnh lùng, khắp người nồng nặc mùi máu.

"Ngươi không có tư cách xen vào chuyện của ta!"

Trong mắt Quân Hí Mệnh hiện lên sát ý, rõ ràng hắn biết rõ tất cả những chuyện này đều là do Quỷ Thần Giáo lừa gạt Nhân tộc, bọn chúng đang âm thầm làm chuyện xấu, hơn nữa chắc chắn thụ đồng có liên quan.

Nếu không phải lo lắng dùng vũ lực thoát khỏi xiềng xích sẽ làm thê tử nằm trong quan tài của hắn bị thương thì hắn đã giết thụ đồng từ lâu rồi.

"Được, ngài là thiếu gia, ta sẽ nghe lời ngài."

Ánh mắt thụ đồng lấp lóe, cả người căng thẳng, cảnh giác nhìn Quân Hí Mệnh.

Không ai trả lời nó, bởi vì Quân Hí Mệnh lại từng bước đi về phía xa, một mình tìm kiếm xác chết và máu thịt, muốn trở nên mạnh mẽ hơn và hồi sinh thể tử.

"Quân thiếu gia, tên Mặc Quỷ tàn sát một thôn nhân loại, nơi đó có rất nhiều thi thể nhân loại, không thì ngài đến đó hiến tế đi, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn."

Rầm!

Chương 727. Phiên ngoại 27: Ngoài lề: Bối Quan Nhân

Thụ đồng bay ngược ra ngoài.

Một nửa đầu của nó bị thổi bay bởi một cú đấm, toàn bộ cơ thể nó lăn trên mặt đất hàng chục vòng trước khi va vào một tảng đá lớn và dừng lại.

"Nếu như ngươi còn dám giết người vô tội, ta hiện tại không ngại bóp chết ngươi!"

Trong mắt Quân Hí Mệnh lóe lên vẻ điên cuồng, cả người giống như một thùng thuốc súng sắp nổ tung.

"Không giết, không giết nữa, ta lập tức cảnh cáo Mặc Quỷ."

Thụ đồng đau đớn trả lời, nhưng nhìn thấy những vết nứt trên quan tài, đôi mắt của nó lấp lánh và nói.

“Nhưng nếu loài người đến giết ta, ta sẽ không khoanh tay chờ chết, nhất định sẽ phản kháng, loài người đó cũng không phải đồ tốt."

"Ta thừa nhận, thời gian đầu chúng ta có hướng dẫn, nhưng cũng chỉ hướng dẫn một chút, sau đó, con người đã tự giết tộc nhân của mình và đổ mọi tội lỗi lên người ngài."

"Cũng bởi vì ngài vô ý thức tỏa ra phóng xạ khiến cây cối khô héo, thế nên ngài là người chịu tội thay."

"Người chịu tội thay."

Trong lòng Quân Hí Mệnh đau xót, hắn đã biết tất cả những điều này từ lâu, trước đây hắn chưa từng giết người vô tội, thậm chí còn cứu rất nhiều người.

Nhưng là hiện tại.

Khắp nơi đồn đại hắn là tín đồ của Quỷ Thần, là thủ phạm nhiều lần giết hại loài người, nhiều người căm ghét hắn, cho rằng hắn đáng chết.

Có người nghe người ta nhắc đến thì tùy tiện cho rằng hắn đáng chết, đáng bị giết.

Quân Hí Mệnh rất đau đớn, hắn cũng không muốn như vậy, nhưng hắn không thể giải thích, bởi vì tử khí mà hắn tỏa ra ngăn cản mọi người đến gần.

Trong tương lai, tử khí hắn tỏa ra sẽ càng nhiều, toàn bộ thế giới có thể sẽ bị tử khí hủy diệt, mấu chốt là hắn không thể kiểm soát tử khí.

Nỗi đau và nỗi buồn tràn ngập trong lòng hắn, hắn chỉ có thể từng bước tiến về phía trước trong nỗi đau xót, đi về phía Thập Vạn Đại Sơn ít dấu chân người.

Thời gian trôi qua, ngày càng có nhiều Nhân tộc truy nã hắn.

Rất nhiều cao thủ Nhân tộc đếm truy sát hắn, Quân Hí Mệnh chỉ bị động phòng ngự, trong lúc bị truy sát, một mình đi giữa Thập Vạn Đại Sơn.

Mấy năm sau.

Tử khí mà hắn tỏa ra càng ngày càng rộng, những vùng đất hắn đi qua trở nên cằn cỗi, mọi sự sống bị cắt đứt.

Tử khí không thể kiểm soát của hắn khiến thanh danh của hắn

càng ngày càng mạnh, cộng thêm Quỷ Thần Giáo âm thầm dùng mánh khóe, Nhân tộc hận Quân Hí Mệnh thấu xương, hắn trở thành tội phạm truy nã gắt gao nhất Nam Vực.

Nhưng Quân Hí Mệnh vẫn không muốn làm tổn thương con người, cuối cùng hắn rời khỏi Nam Vực, tiến vào Ma giới thông qua một vết nứt không gian.

Nơi này đã trở thành thiên đường của hắn, bởi vì hắn chỉ thừa nhận loài người, còn lại tất cả các chủng tộc khác đều là con mồi trong mắt hắn.

Lần đầu tiên hắn giết người không chút kiêng kỵ, trong sự hoảng sợ của sinh linh khắp Ma giới, hắn bắt đầu điên cuồng giết chóc, đề cao thực lực.

Hắn càng ngày càng mạnh, càng ngày càng phi phàm.

Xiềng xích của thế giới Quỷ Thần ngày càng mạnh mẽ hơn, nhưng xiềng xích dù mạnh đến đâu cũng không thể ngăn cản Quân Hí Mệnh trở nên mạnh mẽ.

Cảnh giới không ngừng tăng lên khiến hắn chỉ đứng một chỗ thôi cũng khiến không gian dao động lăn lộn, cũng làm cho thụ đồng cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Cuối cùng.

Thụ đồng chạy trốn, không dám đi theo Quân Hí Mệnh nữa, mà trốn đến một tiểu thế giới nào đó.

Còn về Mặc Quỷ, vụ cự nhân, nê cự nhân và những sinh vật thuộc Quỷ Thần Giáo đã từng hại Quân Hí Mệnh cũng đều lựa chọn chạy trốn, tách ra và trốn trong nhiều thế giới nhỏ khác nhau, hoàn toàn ẩn náu.

Chỉ có điều.

Chúng nó vĩnh viễn không bao giờ có thể hiểu được tại sao Quân Hí Mệnh lại tiến bộ nhanh đến vậy.

Đặc biệt là vài năm sau, khi thế giới Quỷ Thần bị thế giới Hắc Động cắn nuốt, khoảnh khắc gông xiềng trên người Quân Hí Mệnh hoàn toàn biến mất.

Trên gương mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, hắn giơ tay lên và nhẹ nhàng vuốt ve quan tài, trong giọng nói chứa đầy yêu chiều.

"Đi thôi, ta dẫn nàng đi báo thù, diệt trừ sạch sẽ Quỷ Thần Giáo!"

Bóng dáng Quân Hí Mệnh biến mất, khi hắn xuất hiện trở lại, hắn đã đến thế giới Địa Tâm và tập trung sự chú ý vào thụ đồng trốn ở nơi này.

"Đã lâu không gặp, thụ đồng, tiếp theo mời ngươi đi chết!"

Rầm!

Chương 728. Phiên ngoại 27: Ngoài lề: Bối Quan Nhân (2)

Quang trụ màu đen từ trên trời giáng xuống, uy lực mang theo thần tích dữ dội nổ tung cả thế giới, thụ đồng núp trong thế giới Địa Để hét lên một cách tuyệt vọng trong hoảng loạn.

Đáng tiếc đã quá muộn, thân thể và căn nguyên của nó đều bị sức mạnh mênh mông và to lớn ma diệt, vĩnh viễn không tồn tại nữa.

Ba ngày sau.

Mặc Quỷ núp ở thế giới Mặc Ngư cũng bị Quân Hí Mệnh tóm được, bị Quân Hí Mệnh xé nát hết lần này đến lần khác bằng cách tàn nhẫn nhất.

"Ta chỉ làm theo mệnh lệnh của chủ thượng, cầu xin ngươi bỏ qua cho ta, ta không muốn chết, ta không muốn chết, cầu xin ngươi."

Mặc Quỷ bị giết chết hết lần này đến lần khác, căn nguyên không ngừng tiêu hao, khiến nó hoảng sợ, cầu xin tha thứ trong tuyệt vọng.

"Bỏ qua cho sao? Ha ha ha, hiện tại lại cầu xin ta bỏ qua cho ngươi à? Khi ngươi giả làm người đội đấu lạp và giết chết thê tử ta, ngươi có từng nghĩ đến chuyện bỏ qua cho ta không?"

"Khi ngươi liên tục hãm hại ta, ngươi có từng nghĩ đến chuyện bỏ qua cho ta không? Sao thế? Thế giới Quỷ Thần sụp đổ, các ngươi mất đi núi dựa nên mềm nhũn à?"

"Không phải biết cách giàu vò người khác lắm sao? Đến đây, thể hiện sự kiêu ngạo ban đầu của ngươi đi!" Quân Hí Mệnh lạnh giọng nói, sát khí trong mắt như hóa thành thực chất.

"Là chủ thượng, đều là mệnh lệnh của chủ thượng, ta chỉ nghe lệnh hành sự, nếu không tuân lệnh, lúc đó ta đã chết, căn bản không sống đến hôm nay."

"Cầu xin ngươi tha cho ta, ta đã hủy diệt nhân cách tà ác của mình, chỉ còn lại một nhân cách tốt đẹp, ta sẽ không bao giờ có thể làm tổn thương người khác được."

Mặc Quỷ tiếp tục cầu xin tha thứ, không có bất kỳ luồng khí tức hơi thở nào xung quanh cơ thể nó, hơn nữa còn hiền hòa vô cùng.

"Nực cười, quá nực cười, nhớ kỹ, cho dù ngươi chuyển thế thành đại thiện nhân mười đời, cũng không thể xóa bỏ đắc tội ngươi phạm phải trước đây, chết cho ta!"

Rầm rầm!

Tiếng nổ kinh hoàng vang vọng tám hường, thế giới Mực Ngư trực tiếp sụp đổ, trực tiếp tan thành cát bụi tại đại chiêu siêu cấp của Quân Hí Mệnh.

Linh hồn và cả căn nguyên của Mặc Quỷ đều bị ma diệt, không còn dấu vết của sự tồn tại.

Sau khi giết chết Mặc Quỷ, Quân Hí Mệnh ôm quan tài phía sau lưng vào trong ngực, dịu dàng nói.

"Nàng có nhìn thấy không? Ta đã báo thù cho nàng rồi, tên đó sẽ không bao giờ tồn tại nữa, dù có là năng lực loại thời gian cũng không thể khiến nó xuất hiện trở lại."

Quân Hí Mệnh nói xong, chân đạp hư không đi về phía các đại

thế giới, giết chết tất cả Quỷ Thần Giáo còn sót lại.

Sau khi mọi chuyện được giải quyết.

Hắn đi về phía điểm cuối cùng, cũng là vùng đất của tử vong và hy vọng, nơi đó chính là thế giới Hắc Động.

Nhiều năm sau, hắn bắt đầu phục sinh cho thê tử, nhưng khi phục sinh được một nửa, thê tử ngăn cản hành động của hắn.

"Phu quân, những năm này, ngươi vất vả rồi." Nữ tướng quân anh tư hiên ngang nhẹ nhàng vuốt má Quân Hí Mệnh, nàng nói.

"Không vất vả, thực sự không hề vất vả."

Quân Hí Mệnh khóc, khóc trong vòng tay của nữ tướng quân, trút bỏ tất cả nỗi đau và áp lực mà hắn đã gánh vác trong những năm này.

Khóc đến mệt, hắn mới thiếp đi trong vòng tay thê tử, lần đầu tiên chìm vào giấc ngủ bình yên như một đứa trẻ.

Vài ngày sau.

Vợ chồng son thương lượng với nhau, quyết định tranh thủ sống lại kiếp khác.

Nếu không thể tiếp tục sống, bọn họ sẵn sàng cùng nhau xuống Hoàng Tuyền.

~TOÀN VĂN HOÀN~

~TOÀN VĂN HOÀN~

Chương 729. Nguyệt phán xử kể chuyện

Trong vũ trụ hư vô mờ mịt ngoài kia.

Một cung điện khổng lồ từ từ hoàn chỉnh, trạm long trổ phượng, vàng son lộng lẫy.

Bên trong cung điện.

Lực lượng thần dị hóa bên trong cung điện thành một tiểu thế giới tràn trề sắc xanh, bao phủ Nguyệt phán xử, Băng Huyên Nhi và cả phụ mẫu của Lý Hiên bên trong.

Phụ mẫu Lý Hiên đồng hành cùng nhau đi đến bãi biển màu vàng của vùng duyên hải phía đông, vừa tu hành vừa hưởng thụ thế giới hai người.

Và trên đỉnh núi tuyết phía tây bắc.

Băng Huyên Nhi lẳng lặng đứng trong băng tuyết, tuyết rơi như là lông ngỗng nhẹ nhàng bay múa xung quanh nàng, cái lạnh băng giá quẩn quanh giữa trời đất.

Nhưng tại nơi lạnh lẽo đến vậy, Băng Huyên Nhi không hề khó chịu một chút nào, trái lại giống như là yêu tinh băng, cứ thế đứng trong tuyết phủ trắng xóa.

Không gian dập dờn.

Nguyệt phán xử bước ra từ trong hư không, đi đến bên cạnh Băng Huyên Nhi, đồng thời xung quanh các nàng cũng xuất hiện đình nghỉ mát, bàn ghế và cả cờ vây.

"Đang lo lắng cho Lý Hiên sao?"

Âm thanh trong trẻo của Nguyệt phán xử vang lên, chiếc khăn lụa màu trắng che đi gương mặt tuyệt mỹ của nàng.

"Ừ, không biết bao giờ có thể nhìn thấy Hiên thiếu gia." Băng Huyên Nhi lo lắng nói.

"Yên tâm, hắn đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ từ trước, hắn chẳng những sẽ không sao mà còn có thể trở thành Siêu Thoát Giả, trở thành chí cường giả duy nhất."

"Thay vì lo lắng cho hắn, còn không bằng chơi cờ nhiều hơn, tăng lực lượng tâm linh của mình lên, cũng có thể sớm gặp được hắn hơn." Nguyệt phán xử nói.

"Cũng đúng."

Băng Huyên Nhi gật đầu, cảm thấy rất có lý.

Vậy nên nàng và Nguyệt phán xử bắt đầu chơi cờ vây, tăng cấp thực lực bên trong băng tuyết xinh đẹp.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, Băng Huyên Nhi đột nhiên mở miệng, trong giọng nói có chút tò mò.

"Có thể kể cho ta nghe quá khứ của ngươi không? Ta rất tò mò về chuyện khi ngươi còn nhỏ yếu."

"Ta không có thời thơ yếu ớt, ta vừa sinh ra đã mạnh phi thường!" Nguyệt phán xử quả đoán nói.

"Tại sao lại như vậy? Như bình thường, ai cũng có giai đoạn nhỏ yếu, trừ khi ngươi không phải là người." Băng Huyên Nhi phân tích.

"Đúng vậy, ta vừa sinh ra đã có sức mạnh to lớn chủ tể cả một thế giới, có thể chi phối tính mạng vô số người."

"Theo cách nói của Tu Tiên Giới, ta được xem là loại linh bảo đặc thù nào đó, nhưng lúc đó ta ngây thơ vô cùng, giống như một đứa bé."

"Sau đó, ta gặp Lý Hiên, hắn dạy ta rất nhiều kiến thức, khiến ta học được làm thế nào để trở thành một con người, đồng thời cũng học được ý nghĩa của thủ hộ."

"Hai chữ này vốn không hề sâu sắc đối với ta, cho đến khi thấy Lý Hiên tử vong hết lần này đến lần khác vì loài người, thấy Lý Hiên chuẩn bị đảo ngược thời không trong tuyệt vọng."

"Khi đó ta hiểu rõ, vậy nên nhiều tham gia vào những chuyện lớn mà hắn thực thi, cuối cùng giúp đỡ Lý Hiên chế tạo ra hệ thống, hoàn thành lần đảo ngược cuối cùng của kiếp này."

Nguyệt phán xử trầm trầm nói, trong ánh mắt sáng lên ánh sáng.

"Ra là như thế."

Băng Huyên Nhi kinh ngạc khôn nguôi, không ngờ được Nguyệt phán xử đã quen biết Lý Hiên từ lâu, trong lòng nàng rất ghen tị.

Hình như Nguyệt phán xử biết Băng Huyên Nhi đang suy nghĩ gì, nàng nói thẳng.

"Đừng ghen tị với ta, ngươi vẫn luôn ở bên cạnh hắn, tiếp xúc với hắn nhiều hơn ta, thậm chí còn hơn cả Tần Nguyệt."

"À? Là thế sao?" Băng Huyên Nhi kinh ngạc.

"Dĩ nhiên, mỗi kiếp ngươi đều có mặt ở đó, ngoại trừ Tần Nguyệt ra, Diệp Phàm, Lục Trường Sinh, Tiêu Kiếm, A Ngốc, Thôn Thiên Ma, Hạnh Nhi, Tống Tiểu Mỹ, Tần Bất Hối,... tất cả bọn họ đều có mặt. Có điều trước đây cả đám đó đều là nhân vật phản

diện, là Lý Hiên không ngừng cố gắng mới cảm hóa được bọn họ, mới có thành công ở kiếp này."

"Ví dụ như A Ngốc và Thôn Thiên Ma, vận mệnh của bọn hắn như được khóa lại với nhau vậy, rất khó tách rời, kiếp này Lý Hiên cũng tốn rất nhiều sức lực mới thành công."

"Và trong kiếp sau Thôn Thiên Ma chết chắc rồi, nhưng một tia lực lượng của Thôn Thiên Ma sẽ ảnh hưởng đến A Ngốc hoặc người bên cạnh hắn, ví dụ như ảnh hưởng gì đó đến người thân của hắn."

"A Ngốc sẽ không chết, nhưng bản tính mềm yếu sẽ được bộc lộ, có điều không sao cả, sau này Lý Hiên sẽ hoàn toàn cứu bọn họ."

Nguyệt phán xử nghiêm nghị kể, nghĩ đến những cố gắng của Lý Hiên trong quá khứ, trong lòng nàng cũng hơi thở dài, cảm thán Lý Hiên không dễ dàng.

"Không ngờ được rằng, mấy người Hạnh Nhi lại là nhân vật phản diện, may mà Hiên thiếu gia cứu các nàng, và ta mỗi kiếp đều ở bên cạnh hắn, tốt quá."

Băng Huyên Nhi cảm thấy bản thân có thể đi theo bên cạnh Lý Hiên, vô cùng vui vẻ, nàng cảm thấy hạnh phúc từ tận đáy lòng.

"Đúng thế, vận mệnh của ngươi và hắn từ lâu đã đan xen vào nhau, các ngươi mới là thanh mai trúc mã đúng nghĩa."

"Trái lại là Tần Nguyệt, đời trước nàng còn chưa từng xuất hiện, không ngờ được rằng nàng vừa xuất hiện đã khiến Lý Hiên động lòng."

"Thanh mai trúc mã không bằng lương duyên trời cho, lập tức được nghiệm chứng, ngươi cũng quá là xui, nhưng sự xuất hiện của Tần Nguyệt lại tăng cường cho vận mệnh của Lý Hiên."

"Ta nghi ngờ, kiếp này Lý Hiên thuận lợi thành công như thế, rất có khả năng là được vận mệnh của Tần Nguyệt tăng cường, nhưng chính bản thân nàng lại không biết những điều này."

Nguyệt phán xử cảm thấy khó hiểu, không thể nghĩ ra chuyện này là thế nào.

Nghe nói thế, ánh mắt Băng Huyên Nhi phức tạp, nàng vô cùng ghen tị với Tần Nguyệt, có thể đi theo bên cạnh Hiên thiếu gia mới thực sự là hạnh phúc.

"Đợi chút đã, lẽ nào Tần Nguyệt là linh của thế giới Thần Vực sao? Có thể, có thể thế lắm."

"Thảo nào, chẳng trách nàng tăng cường Lý Hiên, linh của thế giới thế mà lại có trí tuệ."

Trong ánh mắt Nguyệt phán xử có bừng tỉnh nhận ra, đoán được nguyên nhân.

"Linh của thế giới? Tần Nguyệt lợi hại như thế sao?" Băng Huyên Nhi ngạc nhiên mở to đôi mắt xinh đẹp.

"Ừ, bản thân nàng không biết gì cả, nàng là một nữ tử ngốc nghếch dễ thương, cũng may là nàng không biết gì, nếu không có thể sẽ ảnh hưởng đến Lý Hiên, khiến đảo ngược thất bại."

"Như hiện tại là tốt nhất, Tần Nguyệt có quyền hành của linh, chỉ có điều vẫn chưa kích hoạt, và nàng cũng không biết cách khởi động."

"Tần Nguyệt càng muốn trợ giúp Lý Hiên thì càng bước đi theo Lý Hiên bằng bản năng, càng sẽ không khởi động quyền hành."

"Chính bản thân nàng không tự ý thức được điểm này, nhưng đây mới là con đường chính xác, mong rằng kiếp sau nàng không ảnh hưởng đến Lý Hiên, dẫu sao nàng cũng là linh của thế giới,

vừa phải tham gia kế hoạch lại không được ảnh hưởng đến kế hoạch."

Nguyệt phán xử cau mày nói, trong lòng hơi lo lắng.

"Đúng lúc ta tham gia kế hoạch kiếp sau của Lý Hiên, chút nữa ta làm một phong ấn cho Tần Nguyệt, nàng sẽ không ý thức được quyền hành nữa."

Một phân thân đột ngột tách ra từ cơ thể Nguyệt phán xử, phân thân kia biến mất giống như một tia sáng, hiển nhiên là đã tham gia vào kế hoạch của Lý Hiên.

"Được rồi, kiếp sau ổn thỏa rồi, chúng ta tiếp tục chơi cờ, đợi Lý Hiên chiến thắng trở về." Nguyệt phán xử mỉm cười nói.

"Được."

Băng Huyên Nhi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, muốn biến những chuyện trước đây của mình và Lý Hiên.

Nhưng thấy Nguyệt phán xử không định nói nàng cũng không nhiều lời hỏi thăm.

Nàng dự định tăng cường thực lực, thức tỉnh ký ức kiếp trước, sau đó lẳng lặng ở bên Lý Hiên, chăm sóc hắn, thủ hộ hắn, mãi mãi.

Mấy năm sau.

Một bóng dáng màu trắng xuất hiện, đó là phân thân của Nguyệt phán xử, sau khi nàng trở về thì lập tức dung hợp với Nguyệt phán xử.

Không lâu sau đó.

Khí tức mạnh mẽ bùng lên trên cơ thể Nguyệt phán xử, thực lực của nàng đột nhiên đột phá, đạt đến cấp bậc siêu cao.

"Phù, cuối cùng cũng đột phá, ta cuối cùng cũng đạt đến cực hạn của linh bảo, thoái biến thành Siêu Thoát Linh Bảo, hiện tại chắc hẳn ta là tồn tại mạnh nhất sau Lý Hiên."

Nguyệt phán xử nở nụ cười, cả cơ thể có một loại cảm giác thần dị lúc nào cũng có thể hư vô mờ mịt, khiến người ta hâm mộ.